Hver 8. Dag

Udkom 1896-1928.

Fortsættelse af: Hver 14. dag. (1894-96) = 1.-2. Aargang

Skønlitterære bidrag indekseret på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p71363.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

Hver 8 Dag

ILLUSTRERET FAMILIEBLAD
REDIGERET·AF
GEORG·KALKAR
HVER·8·DAGS·FORLAG
NYGADE·4
KJØBENHAVN·K

Protokolsekretær Erik Skram
paa Vej til Rigsdagen.

HVER 8. DAG

ILLUSTRERET UGESKRIFT

REDIGERET AF

GEORG KALKAR

AARGANG 1900–1901

KØBENHAVN
„HVER 8. DAG“s FORLAG
1901

INDHOLD

Dansk Aktualitet, Biografi etc.

Udenlandsk Aktualitet, Biografi etc.

Dansk Kunst.

Forskellige Smaating og Humoresker.

PORTRÆTER

Side

Side

Side

Kihls Bogtrykkeri, København.

Nr. 1. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 7. Oktober. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Marietta.

En lille Italienerinde.

Hun er sød, ikke sandt — med sit purrede Haar
Og sit Smil, som man ikke bli'r træt a',
Og hun hedder? . . . Jeg husker, som var det igaar,
hvad hun svared' mig, Skælmen:
„Men ih, Signor'
— naturligvis Marietta!

Bevares! Jeg burde fra første Stund
dog selv kunnet set det saa let, — ja,
det Haar og de straalende Øjne, den Mund
og den spænstige Skabning —
de kunde da kun
gi'e tilsammen den Sum — Marietta!

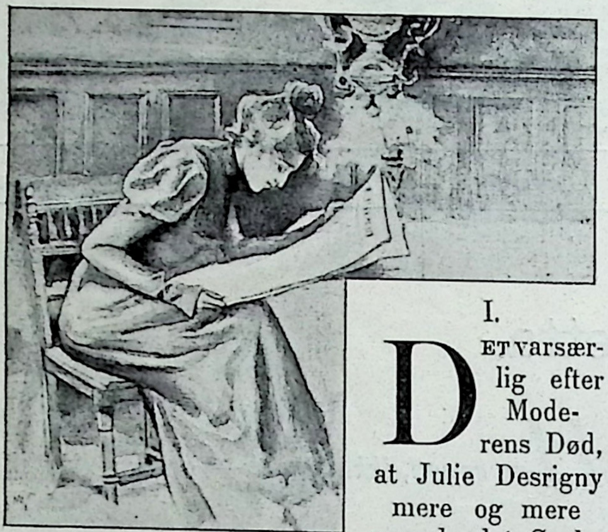
Og saa faldt det mig ind, mens ved Aften jeg nød
i Tavernen min simple Barletta,
hvor Italias Tale er smidig og blød —
ja for tænk dog, hvor meget i Grunden betød,
dette eneste Navn — Marietta!

Jakob Arendt.

Julies Giftermaal.

Novelle af **Albert Clm.** Paa Dansk ved **Charlotte Pagh.**

I Tillid til et Ægteskabskontor, hvis Oplysninger maaske ikke ere fuldtud paalidelige, sætter to hinanden ukendte Personer, som boer hver i sin Ende af Landet, sig i skriftlig Forbindelse med hinanden og bliver enige om at gifte sig. Omsider mødes de. Hvilken spændende Situation og hvilke Overraskelser maa vore »forlovede« ikke udsætte sig for! Og bør de ikke prise sig begunstigede af Lykken, hvis de efter dette farlige Møde alligevel bliver lykkelige?

I.

Det var særlig efter Moderens Død, at Julie Desrigny mere og mere nærede det Ønske at blive gift og svor paa ikke at ville dø som gammel Jomfru. Hun var allerede 29 Aar, og naar hverken hendes Fader, en forhenværende Landinspektør, der var død for en 7—8 Aar siden, eller Moderen med sin kærlige Omsorg havde været saa heldige at faa hende anbragt trods deres Smule Formue og den Medgift, der for lang Tid siden var bestemt for hende, var det fordi Julie ikke var skabt som andre: hun var nemlig noget pukkelrykket. Dette Uheld forhindrede hende dog ikke i at have et lille, varmt Hjerte og i at eje en Rigdom af Kærlighed og Hengivenhed. Men hvem skulde hun ødsle dem paa? Alene i sit smukke, stille Hus tænkte hun tit med Sorg paa den Fremtid, der ventede hende, og hun blev ængstelig ved denne bestandige Ensomhed. Siden Moderens Død havde Julie taget en Kone til Hjælp i Huset; men hvor venlig, flink og trofast den gamle Mariane med sine 66 Aar end var, og skønt hun havde et lille, fint Overskæg, kunde hun dog ikke erstatte Julie en Mand. Hvor skulde hun finde ham, den Mand, hun hemmeligt, men saa inderligt ønskede sig! Hvem skulde man søge Hjælp hos, hvem skulde man henvende sig til? Julie vidste godt, at hun ikke havde en Dianas smidige Figur eller en Junos Fylde og statelige Udseende; men hun troede langt fra, at hun var vanskabt. Hun erkendte, at hun var „lidt" for lille, i sit inderste vidste hun maaske ogsaa at den ene Skulder — ja den højre Skulder var maaske „lidt" . . . forskellig fra den anden. Ja, det var der ingen Tvivl om, og nogle Ord, der undertiden bleve hviskede bagved hende, havde underrettet hende derom; den ene Skulder var „lidt" højere og altfor kantet. Hvorfor bliver der ikke ogsaa passet paa Børnenes Holdning, medens de endnu ligge i Vuggen? Og alligevel, hvis det kun var de smukke og de fyldige, der kunde blive gifte, vilde Menneskene forlængst være hørt op at formere sig.

II.

En Aften. da Julie læste sin Avis, saa hun følgende Annonce:

> Ægteskabskontor,
> grundlagt af Fru Saint-Elme, for at skaffe hæderlige Personer passende Ægteskabsforbindelser. Medgit fra 10,000 til flere Millioner Kroner.

Dagen efter faldt Julies Øje igen paa denne Annonce, og saadan gik det ogsaa den næste Dag.

„Hvad om jeg skrev til den Dame," sagde Julie tilsidst til sig selv. Og hun skrev til hende. Kort Tid efter modtog hun en trykt Skrivelse, der skulde forklare Kontorets moralske Formaal. „Det er ikke noget almindeligt Ægteskabskontor," erklærede Fru Saint-Elme i sin Skrivelse. „Da jeg grundlagde det, besluttede jeg at tilbyde Folk min moderlige og opofrende Bistand. Jeg tror derved at opfylde en hæderlig Mission."

Til Slut opfordrede Fruen til at sende hende den ringe Sum af 20 Kr., der var Abonnementsprisen for Kontorets Blad, som hver Maaned indeholdt en talrig Liste over smukke og glimrende Partier. For at blive optaget paa denne Liste var det tilstrækkeligt at sende foruden Abonnementsprisen 50 Kr.

Julie sendte dette Beløb tillige med et lille Fotografi, der var taget for et Aar siden, og hvorpaa man kun kunde se hendes smukke, udtryksfulde Ansigt og hendes Hals til Skuldrenes Begyndelse. Men hvilken af denne uendelige Række af Annoncer skulde man vælge? Julie var i stor Forlegenhed. Efter at have mærket sig med et Blyant først 20 af disse Annoncer, derpaa reduceret dette Antal til 15, saa til 10, saa til 8, og efter saa at have spurgt sig selv, om ikke Skæbnens Dom var den bedste at rette sig efter og trække Lod om de 8, standsede hun til sidst ved Nummer 12818, der lød saaledes:

> En Embedsfuldmægtig, bosat i Provinsen, Gage 3500, 38 Aar gammel, godt Helbred og beskedne Fordringer, ønsker at giftes med en ikke for ung Dame med Formue og en venlig Karakter.

„Beskedne Fordringer!" Det er meget muligt, at det var disse to Ord, der gjorde Udslaget hos Julie i hendes frygtelige Forlegenhed.

Hun meddelte Kontorets moderlige Direktrice Resultatet, og efter igen at være kommen af med 50 Kr., modtog hun Nummer 12818's Fotografi samt en Meddelelse om hans Navn, Karakter, Bopæl o. s. v. Han hed Adrien Bastide og var Fuldmægtig nede i Bretagne i den lille By Kernorven. Han var fremstillet i hel Figur paa Fotografiet, og til Trods for et stort, tæt Skæg, der gik helt ned paa hans brede Bryst, saa han slet ikke frygtelig ud. Hans Udtryk var tværimod smilende og elskværdigt. Men sikken Figur! En Kæmpe! Man skulde tro, at det var en Tambourmajor i Civil. Hvilken Modsætning ved Siden af den lille, magre Julie!

„Det er en altfor køn Mand til mig!" tænkte mumlede hun med et Suk.

III.

Men det var for sent at trække sig tilbage. Samtidig med at Fru Saint Elme sendte det omtalte Fotografi til Julie, underrettede hun Nummer 12818 om den Udmærkelse han var Genstand for, og sendte ham Frøken Desrigny's Fotografi; denne modtog Dagen efter et Brev underskrevet Adrien Bastide, der lød saaledes:

Frøken! Skønt jeg ikke har den Ære at være kendt af Dem, vover jeg dog at tage mig den Frihed at henvende følgende Ord til Dem. Jeg kan ikke undlade at udtrykke for Dem den Sindsbevægelse, jeg grebes af ved Synet af Deres Billede, og med hvilken Magt jeg føler mig draget til Dem. Jo, det forekommer mig, at jeg adlyder en Stemme fra Himlen, at en overnaturlig Inspiration leder og fører mig. Det er umuligt, at De med et saa rent, aabent og frimodigt Blik og med Øjne, der paa en Gang straale af Aand, Mildhed og Godhed, ikke skulde have et ædelt, medfølende og kærligt Hjerte. Vil De, før jeg kommer og besøger Dem, tillade mig at skrive til Dem, og vil De samtykke i at svare mig? Jeg synes, at det vilde være en ganske god Hjælp til at lære hinanden at kende. Det er mit inderligste Ønske, at De tilstaar mig dette. De er god, det har jeg læst i Deres Øjne, og det er i Haab om at faa et Brev fra Dem, at jeg kalder mig Deres ydmyge og meget ærbødige

Adrien Bastide,
Fuldmægtig i Kernorven.

Som en fornuftig Pige holdt Frøken Desrigny det for mest passende at erhverve nogle mere indgaaende Oplysninger, end Fru Saint-Elme havde givet hende, før hun gik ind paa dette Forslag; og hun tænkte, at den, hun bedst kunde henvende sig til desangaaende, var Sognepræsten i Kernorven. Svaret, som hun modtog, var fuldtud tilfredsstillende. Hr. Adrien Bastide nød i hele Byen stor Agtelse; han var sober, ordentlig og meget omhyggelig i sin Embedsgerning. Han gik kun lidt ud, særlig efter at hans Moder var død, og han kom saa at sige ikke sammen med nogen uden for sin Kontortid. Glad ved alt, hvad hun havde faaet at vide, skrev hun til Hr. Bastide, at hun gerne gik ind paa hans Forslag. Der knyttedes nu mellem dem en Brevveksling, der blev mere og mere livlig.

Mødet mellem de to elskende blev imidlertid ikke trukket længe ud. Adrien havde meddelt, at han i Paasken vilde rejse til Châtillon for at besøge Julie. Hun var henrykt over snart at skulle se sin forlovede.

„Sin forlovede"! Aah, hvor det Ord lød dejligt!

IV.

Endelig oprandt den store Dag. Det var selve Paaskemorgen, da Adrien Bastide skulde ankomme til Châtillon, og han havde meddelt Julie, at han straks vilde komme hen til hende. Det pyntelige, lille Hus var blevet pudset op fra øverst til nederst i Anledning af denne Begivenhed.

„Jeg venter fremmede, Mariane!"

„Frøkenen har allerede fortalt mig det."

„De skal passe paa ikke at blive staaende i Døren, som De saa ofte gør, men straks vise denne . . . denne Herre ind i Stuen."

„De kan være ganske rolig, Frøken, jeg lægger mig paa Lur i Korridoren, og saa snart Klokken ringer . . ."

Det varede ikke længe, før den ringede. Julie sad inde i Stuen og holdt for et Syns Skyld en Bog i Haanden, medens hun skælvede over hele Legemet. Døren gik op. Den smukke Mand, Tambourmajoren med det lange Skæg, kom ind, men han slæbte det ene Ben efter sig og var bevæbnet med en Stok, der lignede en Krykke. Han haltede, den gode Kæmpe.

„Frøken Desrigny?" spurgte han.

„Det er mig; og De er Hr. Bastide?" stammede den lille, pukkelrykkede, idet hun lod Bogen falde.

„Er det Dem? Er De Frøken Julie Desrigny, der har skrevet til mig?"

„Ja . . ."

De blev staaende lige overfor hinanden, begge maalløse og bestyrtede, medens de betragtede hinanden med stor Forbavselse.

„Men Frøken, De har ikke . . . De burde have tilstaaet mig, at . . ."

„Hvad mener De?"

„Nej, Frøken, nei, det er ikke paa den Facon . . . Hvis jeg havde vidst, at . . ."

„Hvis De . . . hvis De havde sagt mig, min Herre . . ."

Og Julie rystede mere og mere, Blodet steg hende til Hovedet, og hun mærkede, at hun var lige ved at besvime.

„Javist, jeg burde have sagt . . .! Men, men det skulde De ogsaa have gjort."

„Jeg! Hvad siger De? Undskyld min Herre, Farvel!"

Og den stakkels Julie, der var ganske forvirret og havde Øjnene fulde af Taarer, flygtede, idet hun overlod Pladsen til sin Gæst. Den halte Kæmpe betænkte sig et Øjeblik! Hvad var der at gøre? Han aabnede Døren ud til Korridoren; dernæst den ud til Gaden og haltede tilbage til det Hotel, hvor han var kommen fra. Paa Vejen satte han sig paa en afsides Bænk og gav sig til at tænke paa sit Æventyr. „Vanskabt! Hun var vanskabt, denne Frøken Julie Desrigny; og hun havde ikke talt derom til ham. Det var ikke tilfældigt; det var et Bedrageri,

„Er De Frøken Julie Desrigny, der har skrevet til mig . . .?"

et uværdigt Bedrageri! Og Fru Saint-Elme, den „moderlige" Direktrice for Ægteskabskontoret, burde hun ikke kende sine Børn bedre? Der kunde man se, hvad man havde ud af at henvende sig til en saadan Charlatan. Men havde han ikke ogsaa selv en Legemsfejl? Han havde vogtet sig for at omtale den! Han havde altsaa ogsaa bedraget. Nej, det havde ikke været for at bedrage. Men han havde ikke turdet. Det var en Slags . . . en Slags Skam, der havde holdt ham tilbage. Men hvorfor skulde Frøken Desrigny ikke kunne have samme Grund som han? Jo, det var sikkert ogsaa Frygtsomhed og Skam, der havde forhindret hende . . ."

Og saa var hun saa kærlig, hengiven og ædelmodig, den lille Julie; hun skrev saa hjærteligt og aandrigt til ham. Man kunde vist blive saa lykkelig i det sirlige Hus med den pæne Have.

I hvert Tilfælde skulde man ikke rejse uden at sige Farvel og give hende en Forklaring. For Pokker! Man rejser da ikke 200 Mil for straks at vende tilbage igen. Det vilde ikke være fornuftigt! Nu da den første Overraskelse har lagt sig, nu da Isen er brudt, maa man se at faa talt lidt sammen . . . .

V.

Julie var imidlertid i Færd med at holde en tilsvarende Tale til sig selv. Det var ikke saa let at finde en Mand! Nu gjaldt det om at bære sig fornuftigt ad for at holde fast paa ham, hun havde fundet. Han haltede; men var hendes ene Skulder alligevel ikke „lidt" . . . „lidt" spids? „Intet," tænkte hun bedrøvet, „holder mere Hr. Bastide tilbage her. Han vil' hurtigst muligt rejse, og da der kun gaar tre Tog om Dagen til Paris, to om Morgenen og ét om Eftermiddagen, vil han ikke vente til i Morgen; han vil rejse endnu i Dag med Firetoget. Jeg vil alligevel prøve paa at faa ham at se endnu en Gang. Jeg gaar, som om det er et rent Tilfælde, henad til Banegaarden. Og hurtigt tog hun sit Overtøj paa og gik ud. Og da hun havde gaaet nogle faa Skridt, traf hun lige paa den halte Storhed.

„Hr. Adrien . . . vil De rejse?" Og hun saa saa sønderknust ud, med Øjnene endnu røde af den heftige Graad, at Kæmpen bøjede sig ned til hende, tog ærbødigt hendes Haand og sagde:

„Frøken Julie, jeg beder Dem om Forladelse for . . . min Opførsel før. De var saa bevæget, Det var jeg ogsaa. Men jeg vilde ikke være rejst hjem paa den Maade. Nu kunne vi tale mere roligt sammen."

VI.

Der bor to lykkelige Mennesker i Julies lille Hus. Paa Døren er anbragt en Porcellænsplade med følgende Indskrift:

Adrien Bastide,
Embedsfuldmægtig.

Nogle Maaneder efter sit Bryllup havde Adrien nemlig faaet Tilladelse til at bytte med sin Kollega i Châtillon.

Tekst til et Billede.

Med Tegning af H. V. Westergaard.

Christiansminde, d. 30. Septbr. 1900.

Hr. Redaktør! De beder mig om Tekst til et københavnsk Billede efter eget Valg, og jeg vælger mig da i al Beskedenhed et Billede af Jærnbanebroen, der forbinder Sortedamspassagen og Svineryggen, det vil sige den af de to Broer, der ligger nærmest Klampenborg Station.

Staar man paa denne Bro, har man Overblik over en Del af København. Til den ene Side ser man Byen, til den anden Søerne, og hinsides Søerne de store Forstæder, og bag dem det grønne Land. *Under* Broen fører Vejene ud i Verden. Har De nogensinde staaet deroppe, naar Toget nedenunder bugtede sig afsted, slog løjerlige Slag med Halen og blev borte ude over de blanke Skinner? Ikke. Gaa derop!

Gaa derop en Aftenstund, naar mange Kærestepar benytter Broen til Stævnemøder. Saa ser man til den ene Side Hundreder af tindrende Lys paa Banegaardsterrænet, tilhøjre og venstre Søernes lange Lysrader, og lige underneden de gloende Lokomotiv-Lanterner, der lyser gennem Mørket som Øjnene paa forhistoriske Uhyrer. Et lignende Natbillede findes næppe noget Steds i København.

Denne Bro, som jeg nu elsker, har jeg engang forbandet, — ret inderligt forbandet hver Dag fra Morgen til Aften et halvt Aar. Den blev i Midten af Halvfjerdserne lavet hos Maskinfabrikanterne Smith & Mygind, hvor jeg var Smededreng. Det var et Arbejde, der paa Grund af den idelige Gentagelse med de mange nøjagtigt éns Stykker forekom mig som en frygtelig Plage, og aldrig har jeg været lykkeligere, end da Broen var færdig, og jeg blev udset til at hjælpe Svendene, der skulde opstille den paa dens nuværende Plads.

Dér, hvor den staar, stod den Gang en anden Bro, som nu har sin Plads nærmere Vodrofvej. Forinden vi kunde opstille den ny og længere Bro, maatte vi da flytte den gamle, og det gjorde vi paa den Maade, at vi paa to med Jærnbanehjul forsynede Stilladser kørte den, frit svævende i Luften, fra Viadukt til Viadukt. Vodrofvejbroen, der ligger for at tillade andre at køre frit paa Jærnbane, har altsaa selv en Gang været ude at køre paa Jærnbane. Køreturen fandt Sted ved Nattetide og havde forøvrigt nær faaet en uheldig Afslutning, idet Broen endnu hængte paa Stilladset, da Iltoget om Morgenen skulde gaa til Korsør. Toget blev forsinket en Time, og det kom ikke afsted, før Passagererne havde været ude og givet os en Haandsrækning. Daværende Oste-Aagaard, som tilfældigt befandt sig blandt de Rejsende, holdt en Tale, og da Toget kørte, sprang Arbejderne op paa Broen og raabte Hurra.

For mig kom der nu herlige Tider, mens vi fuldendte Opstillingsarbejdet ved den nye Bro. Dette Friluftsliv med Udsigt over By og Sø, over lange Tog, der kom og gik, og over Menneskemylret paa Spaseregangene, var noget andet end det sædvanlige indelukkede Fabriksliv. Og da Broen endelig var færdig, var der heldigvis en Indsender i *Dags-Telegrafen,* som besværede sig over, at Børn kunde falde gennem Rækværket. Fabrikken maatte lade et lille tættere Gitter anbringe forneden, og herunder forlængedes det glade Brobygningsarbejde endnu en Maaneds Tid.

Herligt var det at svinge Hammeren deroppe, mens Togene nedenunder, dampede afsted til alle Verdens Hjørner. Den evigt rullende Rejsestrøm formeligt sugede os eller dog vore Tanker med sig ud paa Langfart. Besynderligt var det jo ogsaa, at man kunde komme paa Rejse ved blot at lade sig dratte ned paa Togets Tag.

Er det mon ikke det, Drengene endnu føler, naar de den Dag i Dag staar deroppe og stirrer efter Togene, der snor sig ud ad Skinnerne, idet de sender Tilskueren en Sky af Damp?

— Nu sidder jeg og skriver paa en Bog om Bagindien, og ofte, naar jeg i disse Dage færdes mellem gyldne Templer og Pagoder i solbeskinnede Tropelande mellem Birmanesere, Kinesere og Japanesere, saa ser jeg tusinde Mile borte Udgangspunktet: Den kære gamle Bro.

Det er et af de Steder i Byen, hvor der vækkes Længsler. Og naar Længslen er stærkest, føder den en Beslutning. Gaa da op paa den gamle Bro engang. Det er en god Udsigt, især for en lille Dreng. Og den er ogsaa god for en lille Pige.

Henrik Cavling.

Politiet.

Med Amatør-Billeder af Sigurd Trier.

Nr. 488 gør Honnør for Politidirektøren.
(Scene fra Gammel Torv.)

Politiinspektør *Henrik Madsen* (tilvenstre) konfererer med Opdagelsesbetjent *Jepsen*.

Hvorledes bør det ideale Forhold være mellem en stor Bys Befolkning og dens Politi? Skal Chefen være populær, Inspektørerne og Assistenterne folkekære, Betjentene Byens Kæledægger? En ærlig Samfundsven, en kommunal Filosof maa absolut svare: Det vilde ganske vist være i høj Grad ideelt, men ogsaa i Betragtning af de menneskelige Skrøbeligheder i lige Grad farligt, om et saa hjerteligt Forhold bestod mellem en Storstads Publikum og dens opsynshavende Myndighed.

I en lille Provinsby gør det altid mindre til Sagen, om Retfærdighedens bestaltede Udøvere er elskede, hadede eller til Grin. Det lille Samfund klarer let sin nødtørftige Retfærdighed selv. De urolige Elementer er kendte af alle og under fælles overbærende Kontrol. De højtidelige Anledninger forstaas af alle og bestrides i gemytlig Forening. Er Politibetjent Jokumsen en Aften selv blevet for fuld til at tumle de andre Drukkenbolte, saa hjælper hele Selskabet elskværdigt til baade at bringe de private Syndere og Betjenten hjem i Seng. Derfor adlyder man lige godmodigt hans uniformerede Omtaagethed ved Grundlovsfesten, mellem Markedsteltene eller paa Valgdagen, og hans røde Næse virker ingenlunde som en rød Klud, men i festlig Harmoni med de søde Snapse, Dannebrogsflagene og Bismarcksklumperne.

Politiassistent *Tvermoes* demonstrerer, hvorledes en Paagribelse finder Sted.

Ganske anderledes i Hovedstaden. Dér hører Gemytligheden op. Dér tør Politiet kun under strængt Forbehold — i en Port eller paa Skydebanen — lade sig stikke paa Næven og dunke paa Maven. Dér er alt for meget Brandstof, for megen lunefuld Ophidselse, for megen aabenbar Fristelse, for mange Forbrydere og for mange ulykkelige, for mange Penge og for mange fattige, for meget Mak, der skal beskyttes, og for meget Rak, der skal passes paa. Og den hæderlige, sædelige, nyttige og fredselskende Borger, denne Samfundskærne, vi alle værner om i vort Ansigts bekymrede Sved, denne Fedegris, vi alle hemmeligt glæder os til en Gang at skulle slagte, denne velsignede Genstand for vore

Haab og vore Ængstelser, kan ingenlunde være tjent med et kammeratligt Politi. Afstand maa der holdes og Parolen være: den gensidige Agtelse! Befolkningen skal respektere Politiet og Politiet til Gengæld respektere Befolkningen. Det sidste dog selvfølgelig mindre end det første.

At gennemføre denne tidssvarende Overensstemmelse mellem Politi og Befolkning efter Verdensstædernes Mønster blev Hr. *Eugen Petersens* Opgave i København ovenpaa *Bræstrups* klassiske Stokkemandsregimente og *Crones* joviale Stavebrug. En Opgave, der ikke paa Forhaand var taknemlig og nok skulde beskærme sin Mand mod den Fare at blive populær. Thi den gamle Københavnergarde dør kun for at staa op igen, hver Gang der er Liv i Gaden. Og den overgiver sig aldrig, men kæmper til sidste Draabe for sine hellige Rettigheder. Den kæmper med Mund og Pen, med Vittigheder og Drilleri, med Latter og underfundig Trods.

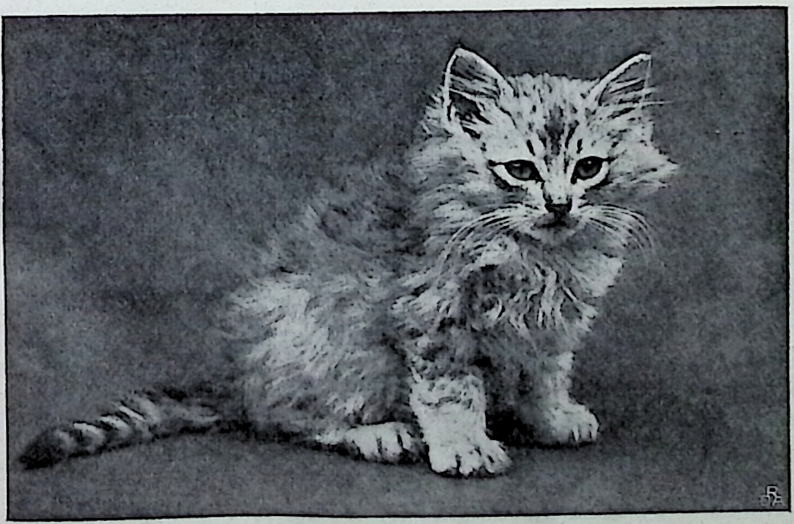
Aar igennem blussede Striden hedt om den ny Politistyrelses Indgreb i Forlystelsesfriheden og Skærpelse af Helligdagstvangen. Og som en Pil, der traf lige i Stemningens Centrum fløj en Sommeraften det berømte Refræn: „Nej, stop nu lidt, Smit!“ over Revyteatrets Rampe og genlød Dagen efter fulgt af en énstemmig Latterbølge over hele København. Men Latteren virkede som altid befriende, og det stille bidende: „Stop nu lidt!“ blev alligevel et Ord, der ligesom arbejdede forløsende til begge Sider. Man begyndte at spore et Vendepunkt. Politiet blev efterhaanden mindre nervøst, mere medgørligt, Publikum mindre krast til at føle sig traadt paa Tæerne. Man tog Sædelighedspolitiet til staaende Syndebuk — det indbød forøvrigt selv — og forholdt sig ellers med jævnt stigende Velvilje til den ordnende Haaand og det vaagende Øje. Og for Tiden er der jo mild Vaabenstilstand.

Som de let fornøjede Børn, Københavnerne er, glæder de sig taknemligt, hver Gang der af deres beskikkede Formyndere gøres lidt for deres Morskab og Bekvemmelighed. De synes derfor, det var et kønt Træk af Hr. *Eugen Petersen*, da han i Forening med Borgerrepræsentationen imødekom — eller maaske kun ikke modsatte sig — deres længe og dybt nærede Ønske om en Udvidelse af Kaféernes Lukketid. Men fremfor alt gjorde Politidirektøren hermed et vigtigt Skridt til at sætte sig fast i den ham køligt stemte Presses Bevaagenhed. Thi den „sent arbejdende“ Journalists Stykke Smørrebrød efter 12 var i Tidens Løb blevet et lige saa ukrænkeligt Helliggode som den fattige Mands Snaps.

Rør ikke den fattige Mands Snaps, rør heller aldrig Journalistens Aftensmad. Men gaa imorgen paa Natkafé og se de sent arbejdende Journalister spise Smørrebrød mellem andre tilfredse — ogsaa sent arbejdende — Københavnere, mens den ligeledes sent arbejdende Betjent faar sit Glas stukket ud gennem Døren, og De vil fatte Freden og Forstaaelsen. Den gensidige Agtelse.

Gustav Esmann.

Katteudstilling.

En graatigret Killing med Angora-Blod.

Allerede længe har vi haft Hundeudstillinger, nu er Turen kommen til Kattene. Herhjemme har Katten hidtil været noget stedmoderlig behandlet. Mange har Modvilje mod dette Dyr; i Huset holdes den ofte kun som en Syndebuk, der faar Skyld for manglende Fødevarer og ituslaaet Porcellæn. Kattenes højrøstede Erotik paa Tage og i Baggaarde skaffer dem ogsaa mange Fjender, og d'Hrr. Jægere hader dem for den Skade, de siges at volde det jagtbare Vildts spæde Afkom.

Naa, Katten er sikkert bedre end sit Rygte, og hvis den ikke er saa god, som den kunde være, skyldes dette ofte den ringe Omsorg, som vises den. Ofte lader man den sulte, og saa maa den bjerge Føden saa godt den kan.

I andre Lande, især i England, er Katten et anset Husdyr, og en Hunden fuldt jævnbyrdig Medbejler. I England har man længe haft Katteudstillinger, Katteklubber og engelske Sportsblade indrømme Katten baade Tekstbeskrivelser og Billeder. Den første danske Katteudstilling vil mulig bidrage til at vække og højne Interessen for vort eleganteste og mest „salonfähige“ Husdyr.

Mellem Kar og Baller, Scene fra Gammel Strand. (Efter Fotografi af Julius Aaguard).

Lidt Livsfilosofi ved Stranden.

Madam Rasmussen til Madam Olsen:

Skaal, Madam Olsen, hvorfor saa forknyt?
Er det immer de daarlige Tider?
Man maa vænne sig til det — og blot sige pyt!
Om der ogsaa er noget, der bider.
Man maa ta' det gemytlig i vores Fag,
Ja, mit Valgsprog har immervæk vaaren:
Den Torsk, som Du ikke faar solgt i Dag,
Kan Du altid æde i Morgen!
— Man skal bare ta' Livet, som Livet nu er,
Det er akkurat det, som jeg plejer,
Lige even det samme, det raader jeg Jer:
Naar det kniber, saa ta' Jer en Bajer!

Ikke for mange — bevares dog vel,
Nej, derom lad Mandfolkerakket,
Saadan højst en tre-fire, for det gør jeg sel',
Og Gud være lovet og takket!
Skader den ikke, saa gavner den dog,
En Bajer — den styrker Nyrene,
Totalafhold er for Missionsfolk og Skrog,
For de døde og Murmeldyrene.

En Bajer til Frokost, til Middag et Par,
Og en enkelt imellem hvert Maaltid,
Jeg har læst det et Sted — i „Frem" vist det var —:
Det var Kæmpernes Livdrik i Oldtid.
Jeg gør mig sgu ingen Samvittighed,
saa'n som Hængeho'derne plejer,
Fordi at jeg reglementert hælder ned
I Maven min halvlunkne Bajer. —

Mine 9 søde Unger faar Føde og Klæ'er,
Her er slet ikke noget, der trykker,
Hvis det blot ikke var for det Fandens Besvær,
Ku' jeg godt faa endnu en Snes Stykker.
— Vor Fatter han strejker det halve Aar,
Men tjener ord'ntlig for Resten,
Jeg har tre, der med Morgenaviser gaar,
Og saa fire paa én Gang til Præsten.

Den ene af Tøsene kom lidt paa skraa —
— Naa, det kan vi snakke om siden —
Men saa har jeg en Dreng, der har bandet paa,
At han bli'er Professor med Tiden.

Skaal, Madam Olsen, det er en Svend!
Saadan en tror jeg ikke, De ejer —
Blot jeg tænker paa ham, saa faar jeg saamænd
Lyst at drikke mig noken en Bajer!

Jeg bryder mig Pokker om Cognac og Vin
Som de Folk, der Skillingerne ejer,
Jeg si'er kun: Blot ej der var større Svin
End dem, som kan tyre en Bajer.

Skaal, Madam Olsen! Vorherre han raa'er
For Jordlivets smaa Narrestreger! — —
Værsgo', der er vist endnu en Taar! —
I Morgen — kan De jo gi' Bajer!

Bare gemytlig i vores Sag,
Husk, immer mit Valgsprog har vaaren:
Den Torsk, Du ikke faar solgt i Dag,
Kan Du altid æde i Morgen!

Anton Melbye.

Carl Marx

Carl Marx
i „Røverne", „Købmanden i Venedig" og „Kabale og Kærlighed".

Der var Stof til et betydeligt Menneske i Skuespilleren, som nylig, fattig og halvglemt, udaandede paa et københavnsk Hospital.

Om Kunstneren, som i ham gik tabt, er der talt og skrevet meget. Maaske var hans Ulykke netop den, at han overhovedet blev Kunstner.

Det lykkedes ham aldrig at tvinge sin ubændige Renæssancenatur ind under den Beherskelsens Lov, som er skreven for al Nutidskunst. Temperamentet, det han havde som faa, stred en evig Kamp med Formen, som altid laa under, fordi han selv ringeagtede den. Og det var i Livet som i Kunsten.

Dannelse og Uvidenhed, Hjærtevarme og Raahed kunde ytre sig næsten samtidig i hans Væsen. Han undfangede Digterværker, som i Undfangelsens Øjeblik syntes at skulle sprænge ham, næsten Byronske i deres fantastiske Storsyn, saa længe de kun havde Tankens Form. Naar han skrev dem ned, blev de kun til uhyre Stabler af Manuskript; det var en Lidelse at søge det ægte, der virkelig var i disse Bunker af Slakker. De blev aldrig trykt, og var de blevet det, havde de kun beredt ham Skuffelser.

Som Skuespiller . . . talentfuld? Ja og Nej! Han rev med ved sin Personligheds Vælde, sin voldsomme Lidenskab, men hans eget Væsen tog saa ganske Magten fra det, han skulde fremstille. Hans Othello, Kasper Røghat, Præsidenten i „Kabale og Kærlighed" var i Virkeligheden aldrig andet end Carl Marx i Kostymer, uden det Særpræg, Kunsten skaber. Det var ham, ikke Digternes Skikkelser, der henrev Tilskueren.

Hans Magt over dem laa nemlig langt mindre i en dramatisk end i en *retorisk* Begavelse. Med en fast Vilje og et stort Maal for Øje kunde han blevet en stor Folkefører — som Danton — en Oprørsfakkel, der vilde have tændt Masserne i Brand. Enhver, der har kendt ham, husker Øjeblikke, da man troede paa ham som paa en af de gudbenaadede Store.

Det uharmoniske i hans Væsen henførte han selv til en bestemt Begivenhed i Ungdommen, og om denne Ide skabte hans Fantasi efterhaanden en hel Mytologi. Men Fejlen bundede dog vistnok dybere.

Der er Klokker, som aldrig vil faa den rette Klang, skønt Malmet er ægte nok, og ingen synlig Revne er at finde. Det ligger i Støbningen, siger man.

Hvem kan udgranske Støbefejlen i en Menneskesjæl?

Niels Wiig.

Mordet i Pontoise.

Roman af det virkelige Liv. — Meddelt af en dansk Overretssagfører.

Hvad dramatisk Konflikt angaar, er der vist faa Sager, der kan lignes med den nedenfor, trods de mange Ord, kortelig genfortalte. Der er Handling og Spænding nok til flere Kriminalromaner og dog er det kun Fakta, her refereres. Pontoise er en fransk Landsby med omtrent 7000 Indbyggere. Den ligger ikke langt fra Paris og er „Hovedstad" i Arrondissementet Seine et Oise. — Beretningen vil strække sig gennem en Række Numre af „Hver 8. Dag".

En pæn, ædruelig, dygtig ældre Haandværker — Familjefader — kendt Personlighed i sin Hjemstavn — har Ry for at være en stræbsom, rar og lovlydig Mand, maaske lidt hidsig af Sind, men ellers flink i alle Maader og omgængelig — han sidder her paa de Anklagedes Bænk. Han er sigtet for „med koldt Blod" at have *myrdet og udplyndret sin Ven*, en brav gammel Mand, der aldrig har gjort ham andet end godt.

Se engang paa den Anklagede! Han er i sort Tøj, Ansigtsudtrykket er roligt. Han ser ud til at have en god Samvittighed. Han er høj og bred, hans Holdning behersket, hans Gang sikker. Paa hans ru Hænder og solbrændte Kinder kender man Haandværksmanden, der arbejder meget i fri Luft. I hans viljestærke, sydlandske Ansigt skulde næppe noget Menneske kunne læse Tegn paa voldsomme Tilbøjeligheder, paa slette Lidenskaber — endsige da paa røverisk Instikt eller Blodtørst. Hans Stemme er aaben, hans Tale lyder velovervejet, overbevisende — maaske nok en Kende sørgmodig. Naar han spørges ud, hører han efter med stor Opmærksomked, lidt anstrængt; hans Svar ere bestemte og taktfulde.

Han er Smed og hedder *Rousselet*. Det er ham, der har myrdet den gamle Herr *Donon-Cadot*, en Vekselerer i Pontoise. Selv er han hjemmehørende i Landsbyen Sannois.

Hvad der gør denne Mands skrækkelige Forbrydelse særlig tragisk og ufattelig, det er den dybe Anger, han lige fra Ugærningens usalige Øjeblik har lagt for Dagen. Hans Sjælekvaler og de Samvittighedsnag, der sønderrive hans Hjerte, blive saa oprigtig, saa naivt baarne til Skue, at Ingen — hverken Forhørsdommer, Læge, Præst eller Arrestforvarer — har draget dem i Tvivl.

Saasnart han kom hjem til Sannois hin ulykkelige Dag, hengav han sig til den dybeste Fortvivlelse. Han havde Feber og sagde uophørlig: „Jeg har myrdet min bedste Ven ... Jeg har myrdet min bedste Ven ..." Han iførte sig Sørgeklæder — dem, han bærer nu i Dag her i Retten — og teede sig som en Døende. Han lod alt sit Arbejde ligge — ganske mod sin Vane. Han vilde intet spise, han svarede ikke, naar hans Hustru og Børnene talte til ham.

Den svære, kraftige Mand sank formelig sammen. Angeren havde lige straks knækket alle hans Legemskræfter.

Da han nogen Tid havde siddet inde i Stuen og ikke sagt andet end de gaadefulde Ord: „Jeg har myrdet min bedste Ven ...", rejste han sig pludselig og løb ud af Huset. Børnene saa' ham styrte barhovedet ned i den lille, forfaldne Have, der laa bag ved Smedien. De løb skrigende efter ham, men han jog dem tilbage. Konen raabte paa ham; han svarede ikke.

Fra nu af blev han Dag og Nat nede i Haven, kom næsten aldrig længer end til en Udkant af den. Dødstanken forlod ham ikke. Man skulde tro, man saa' en Munk af Trappisternes Orden for sig. Uredt og uvasket, med febergløende Øjne gravede den stakkels Mand med egne Hænder sin egen Grav dernede i sin Have, bestandig kun sigende de samme Ord. Saa lagde han sig ned i denne Grav og dækkede sig til med vissent Løv og bad de Døendes Bønner. Og alle disse sælsomme Handlinger udførte han ikke med en Afsindigs Fortvivlelse, heller ikke med noget som helst Skaberi, nej, ganske stilfærdigt som En, der har opgivet alt af Sorg og Kummer. Paa en Mur lige ved Graven havde han skrevet disse besynderlige Ord: „Min Grav er alt vædet nok med mine egne Taarer". Man kunde tænke sig, at han ved dette Udbrud havde haabet paa at forsone paa Forhaand den højeste Dommer, for hvilken han troede, han snart skulde stedes ...

* * *

Ved hans Side sidder en purung, bleg Fyr, der ser ud til at være vokset noget for hurtig, saa spinkel og opløben er hans Krop. Hen ser sig stjaalent omkring, han smiler saa løjerligt og ser saa svag og blød og frygtsom ud. Skulde Nogen ane, at denne Dreng er sigtet for *Meddelagtighed* i det frygtelige Mord? Det er den myrdede Bankiers Søn, *Edouard Donon-Cadot*.

* * *

Under 26. Juni 1844 var der imod disse to — *Rousselet* og *Edouard Donon-Cadot* — dekreteret Aktion, som det hedder, henholdsvis for Mord og Meddelagtighed i Mord paa *Vekselerer Donon-Cadot*.

For Seine-Retten ere Forhandlingerne i fuld Gang og sætte, som man vil forstaa, alle Sind i Bevægelse; thi sjælden har en retslig Tragedie været mere mystisk og mere rædselsfuld. Der strømmede en Masse Anmodninger om Adgangskort til Retssalen ind til Øvrighedspersonerne; de fleste af dem bære Kvindenavne.

* * *

Retsmødet den 26. Juni 1844.

Allerede fra Klokken otte om Morgenen strømmede Nysgerrige til Retssalens Døre, hvor Retsbetjentene og Soldater havde Møje nok med at holde Orden. Klokken ni fik de Personer, der havde Billetter, Adgang til Lokalet. De Bænke, der sædvanligvis ere reserverede for Advokaterne, vare langtfra tilstrækkelige — man saa derfor ogsaa Advokater sidde paa Vidnernes Bænke.

Der er en Mængde Vidner og ualmindelig mange Tilhørere. Lige foran Rettens halvcirkelformede Skranke er der stillet nogle Stole op, for særlig indbudne Tilhørere. Imellem disse lægger man Mærke til Romanforfatteren Herr *Balzac*.

Kl. 10 er Salen propfuld, og da de anklagede en halv Timestid efter føres ind, er der en Raaben og Skrigen — „Sæt Dem ned!" ..., „Der er Rousselet!" „Sæt Dem ned der foran!" o. s. v. saa at det tjenestegørende Retspersonale næppe kan skaffe Ørenlyd tilveje.

Edouard Donon- Cadot's barnlige Ydre forbauser Mængden. Rousselet er rolig, tilknappet, og hans Fysiognomi røber ingen usædvanlig Bevægelse.

Et Øjeblik efter kommer Retten ind — Formanden Hr. Férey og Bisidderne d'Herrer Buchot og Mathias.

Den offentlige Anklager, der bistaaes af sin Fuldmægtig Hr. Tardif, forlanger i Medfør af Artikel 394 i Straffeloven, sammenholdt med Loven af 25de Brumaire Aar 8, at Retten skal suppleres med 1 Bisidder, og at der til de 12 Jurymænd skal føjes to Suppleanter.

Rettens Formand giver Ordre til, at de Tilhørere, der ikke have faaet Siddepladser, skulle gaa deres Vej. Det sker.

Efter at der er blevet fuldkommen roligt, begynder *Rettens Formand:* Første Anklagede, rejs Dem op! (Den anklagede rejser sig.) Hvad hedder De?
Første Anklagede: Rousselet.
Formanden: Hvor gammel er De? *Rousselet:* 48 Aar.
Formanden: Deres Levevej? *R.*: Jeg er Klejnsmed.
F.: Hvor boede De, da De blev anholdt? *R.:* I Sannois.
F.: Anden Anklagede, hvad hedder De?
Anden Anklagede: Edouard Donon-Cadot.
F.: Deres Alder? *Svar*: 18½ Aar.
Hvad Levevej har De? *Svar*: Jeg har ingen.
Hvor er de født? *Svar*: I Pontoise.

Derefter tages Jurymændene i Ed, og Formanden vil lige til at give Rettens Skriver Ordre til at oplæse Anklageakten, da *den offentlige Anklager* Hr. *Hébert,* rejser sig og siger:

„Mine Herrer! Forinden de edsvorne Dommere gøres bekendte med Anklageakten, have vi anset det for vor Pligt at omtale en Hændelse, denne Sag betræffende, som allerede har givet Anledning til skellig Omtale af samme. For en halv Snes Dage siden har en Avis bragt Uddrag af det Aktstykke, d'Herrer ret straks vilde faa at høre, og senere have andre Blade optrykt dette Uddrag. Vi have straks med al Iver efterforsket, hvem denne utidige Offentliggørelse maatte skyldes, og vi have haft den Tilfredsstillelse, at alle de til Retten direkte og indirekte knyttede Personer med største Nøjagtighed have opfyldt saavel vore Befalinger som deres egen Samvittigheds Bud.

Men hvor denne Indiskretion end maatte have sin Kilde, saa stempler vi den hermed ikke blot som stridende mod Lovene, der end ikke have kunnet forudsætte en saadan Skandalsyge og Nyfigenhed, men som stridende imod al Sømmelighed og mod Rettens Værdighed.

Vi have som sagt følt os forpligtede til at nævne dette i denne Sal og paa dette Tidspunkt, for — omend til Overflod — at inprente Dem, mine Herrer Edsvorne, at De maa betragte hvad som helst, De maatte have læst eller hørt om den foreliggende Sag, førend De i Dag traadte ind i denne Sal, som ikke skrevet og sagt. De bør komme herhen fri for ethvert Indtryk, upaavirkede af hvilken som helst Indflydelse. Af Forhandlingerne her inden Retten skulle De danne Dem Deres Overbevisning. Naar De gør *det*, ere De visse paa at øve den rette Dommergerning og med samvittighedsfuld Troskab at opfylde Deres Borgerpligt."

Hr. *Chaix- d' Est-Ange,* Edouard Donon-Cadot's Defensor, rejser sig og siger!

„Jeg maa her udtale, at jeg i alle Maader slutter mig til den ærede offentlige Anklager, hvis Meddelelse smertelig har berørt os alle. Den omtalte Offentliggørelse er højst beklagelig, den nedbryder Rettens Værdighed og øver sin Indflydelse — ikke saa meget paa de ærede Dommere, der vel vide at værne sig mod uvedkommende Indtryk, som paa Vidnerne, der mangengang ikke ville driste sig til at vidne til Fordel for en Anklaget, der er forfulgt af den offentlige Mening. Der staar f. Eks. her i . . . . ."

Rettens Formand afbryder ham: „Den Oplæsning er unyttig. Det er desværre saa, at vi ikke med Lovens Arm kunne ramme slige Offentliggørelser, men vi trøste os med, at Indiskretionen i dette Tilfælde ikke kan tilregnes nogen Mand indenfor Skranken — — Læs saa Anklageakten!"

Disse sidste Ord henvendtes til Rettens Skriver, Hr. *Duchesne,* der strax begyndte paa Oplæsningen af følgende Aktstykke; denne Oplæsning varer omtrent en Time.

* * *

Anklageakt mod
Rousselet og Edouard Donon-Cadot.

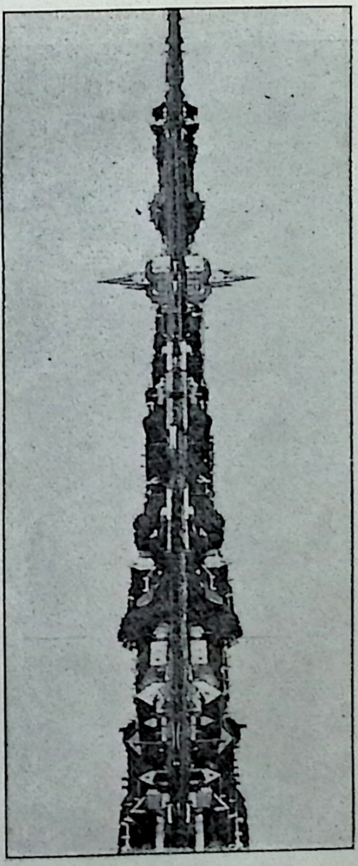
„Den offentlige Anklager forklarer Sagens faktiske Omstændigheder som følger:

Hr. *Donon-Cadot*, der i flere Aar har drevet Handel med Klæde og Syartikler i Pontoise, ophørte med denne Forretning i 1837, for at ofre sig for Laane- og Bankierforretninger. Omendskjøndt han efter den almindelige Mening var en særdeles velhavende Mand, levede han overmaade tarveligt og havde f. Ex. i lang Tid som eneste Tyende en Kone, der kom et Par Timer daglig og gjorde i Stand i hans Hus. Han havde været Enkemand i 7 Aar. Hans ældste Søn *Charles* var gift og boede ogsaa i Pontoise, medens den yngste *Edouard*, der nylig var taget ud af Skolen, boede hos Faderen i dennes Hus i en af Byens mest befærdede Gader, Basse de la Vannerie-Gade. Faderen opholdt sig næsten altid i et Værelse i Stueetagen med to Fag Vinduer til Gaden; det var hans Kontor.

Den 15de Januar sidstleden var han om Morgenen som sædvanlig gaaet ind i sit Værelse. Rengjøringskonen havde været der, men var gaaet Kl. 8, efterat Donon-Cadot havde anmodet hende om at komme igjen Kl. 9, for at hæve nogle Penge for ham — det var nemlig en Terminsdag i hans Forretning. Omtrent Kl. 9 er Lægen Hr. Deslions gaaet forbi og har fra Gaden seet Hr. Donon-Cadot sidde ved et Bord ved Kaminen og tale med en Person, der sad ved hans højre Side — Rullegardinerne vare trukne op.

Kl. 4 samme Dags Eftermiddag kom Edouard D.-C. styrtende hen til sin gifte Broder og meddelte ham, at deres Fader havde været borte fra om Morgenen uden at Nogen vidste hvorfor, og at denne lange Bortebliven ængstede ham. (Fortsættes.)

Fotografisk Spøg.

Et Spir.
Læg Billedet vandret tilvenstre — Byen Frederikshavn vil da vise sig.

Et Spir, paa hvilket Bygmesteren har ødslet af sin barokke Fantasi, saaledes er det første Indtryk man modtager af Billedet, som ledsager disse Linier. Men kommer man det paa nærmere Hold og faar det gaaet efter i Linierne, gribes man af Mistro og opdager, at Billedet er anbragt paa den forkerte Led. — Vend Billedet vandret om, og foran Dem vil De finde Byen Frederikshavn i lutter Solskinssmil, spejlende sig i Vandet.

Den frederikshavnske Amatørfotograf *Herluf W. Jensen* har vi at takke for det snurrige Billede.

I Dans gennem Livet.

Billeder fra Balletskolen.

„DENNE Vej, mine Herrer!" siger det kongelige Teaters Portner, der har sin Loge i Kolonnaden mellem Holmens Kanal og Tordenskjoldsgade. Han er ellers ikke den Mand, der lader nogen Teatret uvedkommende Person slippe forbi sig. Men en elskværdig Tilladelse fra Direktør *Christiansen* og en derpaa støttet Ordre fra Balletmester *Beck* har paa Forhaand aabnet os Helligdommens Porte.

„De kan ikke gaa fejl — det er otte Trapper op".

Otte Trapper — Gud Fader bevares! Og efter en besværlig Vandring, der minder os om den Gang, vi besteg Himalaya, naar vi op under Taget, hvor Ballettens Børn — disse Scenekunstens Luftvæsener — har klinet deres Reder. Og efter med et Par milde og hjertevindende Ord at have vakt ny Livslyst i vor Fotograf, som er segnet under Vægten af sin Kunsts talløse Attributter, staar vi omsider i Dansesalen, hvor „den voxne Skole" for Øjeblikket holder Øvelse under Balletmester *Hans Becks* Ledelse.

Balletmester *Hans Beck*
Balletskolens Leder.
(Juncker Jensen Fot.)

Hvad „den voxne Skole" er i Forhold til de andre koreografiske Institutioner, der har Husly i Teatrets øverste Etage, vil vi faa Lejlighed til at forklare i en senere Artikel. For en usagkyndig Betragtning bestaar den af en Samling nydelige, pur unge Damer, fjorten i Tallet, som maa nøjes med fire jævnaldrende Ynglinge som Balkavallerer. Dette Misforhold afstedkommer dog ikke disse Tragedier, vi kender fra Selskabslivets Balsale — her er der aldrig nogen, som sidder over.

Det er med underlige Fornemmelser, man

En pas-de-deux i Prøvesalen.
Hans Beck indøver en Dans med Frk. Price og Hr. Uhlendorff.

pludselig ser sig hensat midt i denne Verden af luftige Væsner. Man kommer ind fra Gaden, hvor man har følt sig som en efter Omstændighederne net og velklædt ung Mand, og finder sig pludselig stedt blandt Alfer og Sylfider, som en ubehjælpsom Rendegarn. Billedet halter forøvrigt. Der mangler en Titania — og saa Æselhovedet, naturligvis.

Hvert af vore Trin paa dette Gulv, som er vant til en Berøring af noget lettere end Kattepoten, drøner i det store Rum, og man sænker Stemmen som i en Kirke.

Men det gør Hans Beck ikke.

„Hvad er nu det med den Arm, Alice? — Vi kan ikke have Flora her foran, du er for lang, min Pige. Byt Plads med Ellen! — Altsaa, stræk . . . . !“

Frk. *Kreutzer* i „Fjernt fra Danmark“

(Alb. Schou jun. Fot.)

Balletmesteren er selvfølgelig Dus — det vil sige fra *hans* Side — med dem alle. Han kender dem jo saa at sige fra Vuggen.

Og de strækker, som galdt det Livet, og i tyve Sekunder staar de i den vanskelige Stilling uden at røre sig, medens Fotografen tager sine Plader. De siger ikke engang noget i den lange Tid. Enhver af vore Læserinder kan jo prøve, om de kan gøre det efter — og saa vil de forstaa, hvor megen Selvbeherskelse og Træning den Livsstilling kræver, og hvor langt de har igen, inden de har Haab om at komme til Balletten.

Den danske Ballet er noget for sig selv, noget, som intet Teater i Verden kan opvise Magen til.

Frk. *Price* i „Fjernt fra Danmark“.

(Juncker Jensen Fot.)

Frk. *Braunstein* i „Fjernt fra Danmark“.

(J. Petersen & Søn Fot.)

Det er ikke alene den Strænghed, hvormed der vaages over dens Opdragelse gennem hele Barndommen og Ungdommen — men det er selve Dansens Karakter Stilling i Teatrets Virksomhed, som særkender den. Andre Steder er Dansen rent dekorativ — til Oplivelse i Operaer og til Masseudfoldelse af Tøjpragt og Legemspragt i store Tableauer. —

Enhver ved, hvad Navnet *Bournonville* betød og endnu betyder. Det er Ballettens Sideordning med Skuespillet og Operaen som dramatisk Kunstart, et Barn af germansk Dybsindighed og gallisk Elegance.

Det er nu om Stunder moderne at lade haant om Bournonville og hans Kunst. Realisme er den ikke, det er sandt. Men saasandt Kunst er det, der gennem Øje og Øre meddeler Sjælen Skønhedsindtryk og faa Hjertets Strenge til at bæve, har den danske Ballet sin Ret, som ingen tager fra den. Og ingen anden scenisk Øjenslyst kommer den klassiske Kunst saa nær i ren og kysk Glæde over Menneskelegemets Skønhed og Ynde, som den danske Ballet.

Derfor nævnes og agtes heller ikke vore Dansere og Danserinder som Gymnastikere eller Artister. Navne som *Bournonville, Scharf, Price* og *Beck,* Navne som Fru *Stillmann, Juliette Price,* Fru *Tychsen, Anna Harboe* og *Valborg Guldbrandsen* staar i vor Bevidsthed og i Scenens Historie Side om Side med Dramaets og Sangens største.

Balletmesteren trak os ind i sit med kunstnerisk Uorden udstyrede Privatværelse og meddelte os en med et passende Kvantum Kritik spækket, men i sin Helhed meget begejstret Oversigt over det unge Hold, hvormed han for Tiden arbejder, og hvoraf han venter sig saa meget. Kritiken skal vi klogelig tie stille med. Derimod lykkedes det os at sikre os Billederne af tre af Holdets Nummer Et'er, som allerede har haft virkelige Roller i Balletten, Partier, hvor de — „har noget at sige", havde vi nær sagt. Publikum vil huske dem alle fra „Fjernt fra Danmark", hvori Frk. *Ellen Price* og Frk. *Olga Kreutzer* dannede et saa nydeligt Kadetpar, medens Frk. *Alice Braunstein* lagde hele sit indtagende Brunettevæsen for Dagen i en af Elskerinderollerne.

Da vi med Balletmesteren — som nær havde glemt Uret under en begejstret Lovtale over den fortræffelige Disciplin i Korpset — vendte tilbage til Dansesalen, havde Fotografen taget en ganske privat Plade af „Den voksne Skole, naar Katten er ude."

Den blev hurtig befunden at være lidt for livlig til Bladstof. Den kunde let bibringe Offentligheden forkerte Forestillinger om — Disciplinen.

Johannes Dam.

Et Æventyr paa Søen.

Moder og Datter, som skiltes fra hinanden ved en Ulykke paa Søen.

Nylig bragte alle Landets Blade Meddelelser om et Skibssammenstød ud for Bovbjerg. Det kan vist interessere Hver 8. Dags Læsere at erfare lidt nærmere om den æventyrlige Begivenhed. Det er den strandede Barks Kaptajn, Hr. Thomasen, der selv fortæller:

„Jeg var ballastet fra Dieppe i Frankrig og skulde hjem til Kristiania for at lade Tømmer for Melbourne i Australien. Klokken var mellem 11 og 12 om Aftenen, vi laa og krydsede op for stiv Kuling ud for Bovbjerg, da jeg ret ude saa en Damptrawler for sydgaaende. Min Forskrækkelse kan jeg ikke skildre Dem, da jeg pludselig ser Damperen, der gik med 9 Mils Fart, styre ret ind i min Styrbordsside. Ombord paa Damperen var intet Menneske at øjne; først efter Sammenstødet kom der en Mand paa Dækket. Min Hustru var gaaet til Køjs; hende fik jeg vækket og gjort begribelig, at vi vilde synke; hun ilede da op paa Dækket og kom tidsnok til at sætte vor lille 17 Maaneder gamle Pige ombord i Trawleren, men selv lykkedes det hende ikke at komme ombord, da Trawleren i det samme gled fra os. Det var mig

nu klart, at vi inden kort Tid vilde synke; jeg vendte derfor Skuden og lod den for fulde Sejl gaa mod Land, hvor vi alt vare observerede. Kort efter, at Barken stødte paa den mellemste Revle var Redningsbaaden (Tuskær) paa Siden af os, og vi bleve alle reddede. Besætningen bestod af 17 Mand. Trawleren blev liggende ud for Bovbjerg til Kl. 2 om Natten; den havde sat sin Storbaad ud for at tage os op, men da jeg blev borte for ham, og han af Blaalysene og Raketterne fra Land sikkert antog, at vi blev reddede, lettede han og stod sydpaa. Den Gang vidste vi intet om Damperen, kun at det var en Trawler, men hvor den hørte hjemme, var os ubekendt, ligesom vort Barns Skæbne laa i det uvisse. Konsul Andersen i Lemvig telegraferede til alle Konsulater i Nordsøhavnene, og saa kom der til al Held Telegram fra Bremerhafen, at den tyske Damptrawler „Bürgermeister Smit“ var indkommet dertil med den lille Pige i god Behold, men selv var Damperen meget medtaget. Grunden til, at han havde paasejlet os var den, at Styrmanden, der havde Vagten ombord, var gaaet ned i Kahytten, hvor han sad og smøgede Tobak. Kaptajnen var til Køjs lige saa vel som Mandskabet. Den Pibe Tobak koster Styrmanden hans Bestalling, ligesom Trawlerens Rederi kommer til at udrede en Erstatning af 80,000 Rmk. til mit Rederi i Kristiania. Selv tog jeg til Bremerhafen og hentede min lille Pige, og nu er hun hjemme hos sin lykkelige Moder. Dagny hedder hun, er det ikke en sød lille en?...“

Og med berettiget Faderglæde holder Kaptajnen frem for mig Fotografiet af den lille Pige, som intet Rederi i Verden havde kunnet erstatte ham.

O. B.

Dreng eller Pige?

Vi har herved den Ære at præsentere en Samling velkonserverede Menneskebørn af de tidligste Aargange. Allerede høre vi mere end en af vore Læserinder udbryde, mens hun peger paa et af Børnene: »Nej, hvor er den sød!

Denne Sprogform, hvorefter Smaabørn forvandles til et Fælleskøn, har alle Dage været os inderligt imod og skurret slemt i vort Øre. Vi beder da om at maatte være fri for dette ligegyldige den og i Stedet for at faa et klart og tydeligt: han eller hun. Det skal villigt indrømmes, at Sagen ingenlunde er let, og vi har derfor udsat en Præmie, bestaaende af

En Boggave til samlet Værdi af Kr. 100 —

(Bøger, Blade og Musik af „Hver 8 Dag“s Forlag)

som tilfalder den, der rigtig kan gætte, hvem i nedenstaaende Børnegalleri, der er Dreng og hvem Pige.

Følgende Regler vil være at iagttage:

1. *Kun Abonnenter kunne deltage i Besvarelsen.*
2. *Besvarelsesfristen er 1. Novbr. Løsninger maa indsendes til »Hver 8 Dags« Forlag, Nygade 4, og Konvolutten mærkes:*
   Præmieopgave.
3. *Man behøver blot at opgive Nummerfølgen 1—11 med et tydeligt Dreng (eller Pige) vedføjet hvert enkelt Tal.*
4. *Indsender flere den rigtige Løsning, udtages en af disse Besvarelser ved Lodtrækning.*
5. *Indsender ingen den rigtige Løsning, præmieres den, som er kommet den rette Besvarelse nærmest.*

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11.

Kendte Navne

fra By og Land·

Dødsfald.

Stabslæge Dr. med. *A. Paulsen*, er afgaaet ved Døden i sit 54. Aar. Den afdøde, der var Søn af Overauditør Tobias Paulsen, var Student fra Borgerdydskolen paa Krist'anshavn. Allerede fra Midten af Halvfjerserne blev han ansat som Læge i Militæretaten, hvortil hans Hovedvirksomhed har været knyttet som Korpslæge, Overlæge og fra 1895 som Stabslæge. Som øverste Læge ved Garnisonssygehuset har han indlagt sig stor Fortjeneste ved Forarbejder til et nyt og tidssvarende Sygehus. Hans Virken paa dette Omraade var utrættelig og saa energisk, at Sagen sikkert i Løbet af nogle Aar vil blive gennemført. Som Specialist i Hudsygdomme havde han et Klientel, der skattede hans solide Dygtighed højt. Flere Gange har han været alvorlig angrebet af Infektionssygdomme; da han for et Par Aar siden vendte hjem fra en Rejse Jorden rundt, syntes han at være helbredet, men desværre forlod Sygdommen ham aldrig fuldstændig. Efter en Operation for Betændelse i Galdeblæren bukkede han under. I 1896 blev han dekoreret med Ridderkorset.

Stabslæge Dr. med. A. Paulsen.

Fotograf *Peter Most*, som døde den 17. Septbr., var født i København den 28. Oktober 1826, han var en af vore første betydelige Fotografer, der fandtes tidligere næppe noget Fotografi Album i hele Landet, hvor ikke et eller andet Billede var signeret med Peter Most's Navn. Efter at have gennemgaaet Kunstakademiet, meldte han sig, da Krigen udbrød i 1848, som frivillig og deltog med Hæder i Kampene ved Oversø, Fredericia, Isted og Frederiksstad, efter Slaget ved Isted blev han kaldt frem for Fronten og rost for udvist Tapperhed. — Nogle Aar efter Krigen etablerede han sig som Fotograf og var den første, der udførte Fotografier indbrændte i Porcellæn. Særlig var han kendt i Kunstnerkredse, hvor han vandt sig en Skare af trofaste Venner.

Fotograf Peter Most.

En af Holstebros bekendte Mænd, Rebslager *Magnus Poulsen*, som i en lang Aarrække har spillet en Hovedrolle i Byens offentlige Liv, er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 89 Aar. Foruden at have siddet i Byraadet i 18 Aar, har han i mere end en Menneskealder været Medlem af Bestyrelsen for Holstebro Sparekasse. Endvidere var han Medlem af Ringkjøbing Amts Skoleraad og udøvede en ikke ringe Virksomhed i Jernbanekommissionen for Skive-Holstebro Baneanlæg.

Rebslager Magnus Poulsen.

Jubilæum.

Postmester *Charles Friis* i Horsens, Ridder af Dannebroge og Dannebrogsmand, kunde den 1. Oktober d. A. fejre sit 50 Aars Embedsjubilæum, idet han den nævnte Dag 1850 ansattes som Assistent i det daværende Generalpostdirektorat. I Aarene 1864-1876 var han dels Kontrollør, dels Overkontrollør ved Hovedbrevpostkontoret her i Byen; derefter tiltraadte han sit nuværende Embede. Der blev hurtigt lagt Beslag paa hans ualmindelige Arbejdsevne, som forenedes med et elskværdigt jovialt Væsen. Pladshensyn forbyder os at gengive den lange Liste over Foreninger, i hvilke han blev Bestyrelsesmedlem og ofte Formand, men vi maa dog notere, at han i 15 Aar har været Formand for Horsens Gymnastikforening og Næstformand for Dansk Gymnastikforbund, samt at han ikke alene i en Aarrække har været Medlem af Horsens Byraad, men ogsaa sidste Vinter dettes midlertidige Formand.

Postm. Friis.

80 Aar.

Etatsraad *Sihm*, hvis Navn er knyttet til adskillige af Byens Velgørenhedsværker, fyldte nylig firsindstyve Aar. Det er ganske særlig to Institutioner, som nød godt af denne Mands varme Interesse for dem, paa hvem Skæbnen havde taget med lidet varsom Haand. Han var med til at stifte „Den gensidige Hjælpeforening for kvindelige Haandarbejdere", var i lang Tid dens Kasserer og er nu dens Formand, og for Børnehjemmet paa Vodrofvej har han ligeledes i længere Tidsrum forvaltet dets Midler.

Etatsraad Sihm.

Etatsraad Sihm, der for tre Aar siden trak sig tilbage fra sin Post som Kasserer ved Civillisten, er hædret som Kommandør af Dannebrog.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: „Mit Fedtelam", Mazurka (af Sommerrevyen 1900) af Olfert Jespersen. „Alpehyrden" af Betty Federhof-Møller. „Den Gaaseurt" af Sextus Miskow. „Hyrdefløjten" (for Violin og Piano) af Fini Henriques.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej 51.

Udgivet af ODIN DREWES.

Redigeret af GEORG KALKAR.

HVER 8 DAG

Nr. 2. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 14. Oktober. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Den jyske Krig.

Vor Krigskorrespondent.

KANTONNEMENTS-ØVELSERNE, som i Aar holdtes i Jylland, vare i sin Helhed meget vellykkede, og Udbyttet stod efter sagkyndig Mening over det foregaaende Aars, muligvis ogsaa fordi Opgaverne var klarere udarbejdede af Ledelsen.

Øvelserne begyndte i Grenaa og Randers, og overalt blev Soldaterne modtagne med aabne Arme. Grenaa stod paa Hovedet. Byen duftede af stegte Agerhøns. Burgunderens røde Flod og Champagnens Kaskader flød skummende i Hæren, der, naar det gælder Vin, altid er bra aabenmundet. Borgerne gjorde deres Bedste, og Thykier, der paa en Gang er Grenaas mindste og største Mand, mandede sig tilligemed andre ligesindede op til den bredeste Militærvenlighed. Det var 25 Aar siden, at Grenaa havde huset Soldater. Den Gang var det Prøjserne; de laa her i hele 4 Maaneder.

Den store Krig begyndte først senere ved Randers og overværedes af Kronprinsen og de fremmede Militærattachéer, hvoriblandt for første Gang en nordamerikansk. Siden Kubakrigen udsender de forenede Stater nu ogsaa Attachéer til fremmede Landes Manøvrer.

Den mest virkningsfulde Øvelse holdtes ved Vesteralling, hvor Ingeniørerne under Kaptajn Nyholms Kommando standsede Fjenden ved at sprænge en Bro i Luften. Saa hidsige var imidlertid de fremrykkende Kolonner i deres Kampiver, at de vadede over Aaen i Vand til midt paa Livet, og Dragonerne sprængte over saa

Artilleriet rykker ud.

Prins Christian holder sit Indtog i Randers.

Vandet sprøjtede dem op over Hovedet. Hurtig — paa 10 Minutter — blev en ny Bro slaaet af de rappe Ingeniører, og den var saa stærk, at 24 Kanoner glatvæk kunde rumle over den i fuld Fart. Ingeniørerne lavede nok en Bukkebro og stod i Vand til Halsen, da de rammede Pælene i Bunden. Om Eftermiddagen tørrede de Tøjet paa sig i den kolde Oktoberblæst uden at faa en Nysen. Raske Folk, ikke sandt! Det sidste store Slag leveredes ved Skaføgaard, Estrups bekendte Herresæde, hvor der trods Godsherrens spartanske Levemaade (han har aldrig i sit Liv smagt bajersk Øl) var rigelig Forplejning for Indkvartering.

Dagen efter var der Revue ved Hornslet. Den holdtes paa en stor aaben Slette, populært kaldet „Sibirien". Trods Solen, der lyste fra en klar Himmel, var det bitterlig koldt, og Tænderne klaprede i Munden paa de mange Tusinde Tilskuere, der overværede det pragtfulde militære Skuespil. En Mængde Vaabenbrødre havde i samlet Flok givet Møde, og da Kronprinsen holdt en lille Tale til dem, svingede de begejstret deres Stokke og Krykker i Luften.

Allerede samme Aften afgik Artilleriet med Damperen „Kursk" til Kjøbenhavn. Da „Kursk" sejlede ud af Havnen, spillede Musiken „Jylland mellem tvende Have", og om Bord lød der dundrende Hurraer, efter at en Artillerist havde udbragt et velment: „De jyske Piger længe leve."

Jenserne saa overalt, hvor vi kom frem under den nu afsluttede Krig, glade og fornøjede ud. Det var jo ogsaa i det friske og smukke Vejr for en Spas at regne.

Emil Opffer.

Tre Damebreve

af Marcel Prévost.

I. Brev.

Til Abbed Binet, Rue d'Assas 8, Paris.

Kære Abbed! Blot to Ord i Hast; — mit glade Moderhjærte kan ikke vente de fire Dage, der skiller os, inden vi mødes i Paris. Jeg maa fortælle Dem om, hvor storartet „Sagen" staar. Førend Vinteren er omme er min lille Lucie glimrende forsørget og hjemfaren, takket være Dem. Jeg skylder Dem rigtignok uendelig megen Tak, fordi De er kommen min Uerfarenhed og Ensomhed til Hjælp. Naar Børnene vokser til, mærker man først hvor inderligt det trænges, at have en klartseende og bestemt Raadgiver der kan hjælpe de Unge over de første Skridt, der skal tages udenfor Familiens Skød. For unge Mænd, der har Kollegier og Skoler i Ryggen er det endda ikke saa vanskeligt, og derfor frygter jeg heller ikke for Maurice; hans Søster ligger mig langt mere paa Sinde . . .

Nu da Forsøget er gjort og er faldet heldigt ud, skylder jeg Dem en Tilstaaelse: jeg havde aldrig troet, at det vilde lykkes, og der maatte al den Respekt til, som jeg nærer for Deres Skarpsynethed, for at jeg overhovedet indlod mig paa det hele Arrangement. — Jeg havde aldrig inviteret en saa fremmed ung Herre, som Hr. de Montivry var for os, ud i vor landlige Ensomhed, hvis han ikke netop var bleven præsenteret af Dem. Jeg var bange for, at hans Besøg kunde vække Anstød i Nabolaget. Sladder og Bagtalelser gror jo desværre ogsaa paa Landet. Og jeg sagde til mig selv: bare det kan lade sig gøre at forestille denne elegante, unge Herre paa to og tyve Aar som en Ven af Maurice, der er saa skoledrengeagtig og barnlig. Men saa kom De og sagde: „Jeg tager alt paa mig". Og De havde Ret. Alene dette, at det var fra Dem, han kom, var nok til at slaa Bom for onde Tunger.

Man fandt det ganske i sin Orden, at han var min Gæst og spadserede med Børnene og Miss Jacobson. Alle syntes udmærket godt om hans belevne Væsen og nette Fremtræden. Og hos os er han ligefrem elsket efter den Uge, han tilbragte her. Det saa næsten ud, som om han fandt ligesaa stor Fornøjelse i at fægte og ride med Maurice, som at spille sammen med Lucie eller tale Fornuft med Miss Jacobson. Der var noget i hans hele forekommende Maade at være paa, som mindede om min stakkels kære Mand. Og naar dertil kommer, at han er rig og hverken har Fader eller Moder og er opdraget af Dem, kære Abbed, maa jeg tilstaa, at jeg virkelig er en lykkelig Moder, og De den klogeste Raadgiver.

Min eneste Bekymring var, da jeg lærte Hr. de Montivry at kende: „blot han nu kommer til at synes om Lucie, og blot hun vil komme til at holde af ham igen!"

Lucie er sød, det tror jeg, at jeg uden overdreven moderlig Stolthed kan sige, sød, men naiv og uskyldig og ganske fri for Koketteri overfor unge Herrer. Hun er ikke af dem, der kaster sig i Armene paa den første den bedste Ægteskabskandidat, det søde Barn! — Men mellem os sagt, tror jeg virkelig, at netop hendes Ligefremhed har gjort et meget dybt Indtryk paa Hr. de Montivry! — Han har naturligvis ikke selv sagt det til hende, dertil er han altfor velopdragen, men han har betroet sig til Miss Jacobson, som med sine fyrreogtyve Aar har indgydt ham Tillid. For et Øjeblik siden sagde Miss Jacobson netop: „Lagde Grevinden ikke Mærke til, hvor underlig oprevet og urolig Hr. de Montivry var, da han rejste? — Her paa Blancourt er der jo ikke mange Fornøjelser, som opveje dem, der findes i Paris for en saa rig og smuk ung Herre som han, altsaa maa Grunden være den, at han efterlader en Del af sit Hjærte her!"

Naturligvis har hun Ret, hun er en meget forstandig og klog Person. — Men Lucie siger intet, hverken til sin Gouvernante eller mig, men rigtignok havde jeg heller intet sagt i hendes Alder. En velopdragen ung Pige er altid tilbageholden, naar det gælder Hjærteanliggender. Jeg saa imidlertid selv, at hun gjorde alt for at tækkes ham, uden Koketteri — og hun var glad ved hans Selskab, og savner ham som vi andre, nu da han er rejst. Kort sagt, Tingene gaar saa godt, som vi kan ønske det.

Jeg haaber, at Paris skal bringe en smuk Slutning paa det, som begyndte saa godt i Blancourt. Det er en Aftale, at Hr. de Montivry kommer og besøger os jævnligt, og jeg tænker at bede ham spise hos os, allerede Dagen efter at vi ere flyttede ind. Paa den Maade vænner man de to Unge til daglig at være sammen og tilsidst ikke at kunne undvære hinanden, og maaske de saa selv kommer en skønne Dag og beder om, at vi snart maa holde deres Bryllup. Med lidt Diplomati har vi saa lavet et Konveniensgiftermaal om til et Inklinationsparti! Indrøm, at vi er to Machiavelli'er en miniature?

Naa, det Hele er jo blot ordnet for at sikre de to Unges Lykke, og stifte en lille ung Familie i kristelig Aand.

Jeg er lykkeligere end jeg kan sige det og sender Dem min varmeste Taksigelse.

Grevinde de Blancourt-Givry.

II. Brev.

Til Frøken Clotilde de Lespron, poste-restante,
Boulevard Haussmann. Paris.

Jeg sender Dig disse Linjer hemmeligt, kære Clo— for at ikke Mama, Miss Jacobson, Abbed Binet eller et andet Forsyn, der er interesseret i min lille syttenaarige Person, skal stikke sin dydsirede Næse i vore private Affærer. Du kan tro, at jeg har noget at fortælle! Lav Dig blot til at høre efter, lille Clo! Først, o Fryd, maa Du vide, at vi flytter ind paa næste Lørdag! Og saa haaber jeg, at Du arrangerer det saadan, at Du snarest kommer og besøger mig sammen med Din ærede Broder Henri, hvis han nedlader sig til at ville gense min Ringhed, og høre lidt om mit „Bryllup!"

For det er næsten fastslaaet, naturligvis med vores „Gæst", Abbed Binets Yndlingselev. Mama og Miss Jacobsen udtrykker sig i Gaader, lige siden han rejste herfra; og de kysser og kæler for mig, som om vi snart skulde skilles. Naa, imidlertid sidder Hr. de Montivry igen hos Abbed Binet. Forelsket i mig? — Ved Gud, om jeg aner det. Han havde det mest forbausende Væsen i Verden, den kære Abbedelev, og var saa tilbageholdende som en Seminarist. Men forresten hverken dum eller kejtet, og ikke grimmere end mange andre; men Du ved nok, lille Clo, at der er kun et eneste Mandfolkeansigt, som jeg bryder mig om; og det kan Du gerne fortælle Henri, han har saamænd ingen Grund til at være jaloux.

Men, Gud bevares, „min Tilkommende" lod det heller aldrig mangle paa den skyldige Respekt. Det var sandelig ikke Mamas eller Jacobsons Skyld, for de greb enhver Lejlighed til at lade mig være alene med den arme Fyr. Maaske de haabede at den Slags tête-à-têter skulde gøre det af med ham, og at han skulde glemme sig selv, som en anden Don Juan, saa at man var nødt til at gifte os i en lynende Fart! — Hvem ved!

Men der sad Fyren lige nydelig og artig paa sin Stol, selv om vi var alene, og konverserede om Musik, Cykler og Verden, som om Abbeden eller Mama var tilstede og kontrollerede.

Ærlig talt ærgrede det mig; men jeg tænkte som saa: Abbeden opdrager dem naturligvis efter en særlig Opskrift — og jeg, der ellers aldrig kan være alene med en ung Herre i ti Minutter, uden at han siger saa mange rædsomme Ting . . .

Véd Du hvad (men sig det ikke til Henri) saa prøvede jeg at kokettere lidt — kun ganske lidt — med ham. Du véd saadan lidt med Øjnene, og Hænderne ved Klaveret, det lettere Skyts! Det gjorde øjensynligt Virkning. Et Par Gange troede jeg virkelig, at han vilde vove et lille Kys paa mit Haar eller Haand — men nej — han holdt sig!

Det er maaske et Løfte, han har givet, eller maaske man opfører sig saadan, naar man har relle Hensigter. Du kan sige din Broder Henri fra mig, at hvis han herefter ikke opfører sig lige saa net som Hr. de Montivry, saa gifter jeg mig ikke med ham, men bliver Fru de Montivry — oh nej, der er ingen Fare, saa giftede jeg mig lige saa gerne med Abbed Binet!

Jeg maa dog sige, at den dydsirede unge Malteserridder var temmelig betaget ved Afskeden forleden paa Banegaarden. Han var nervøs og ude af sig selv, og kaldte Mama for Hr. Abbed og sagde ret og slet „Daisy" til Miss Jacobson!

Naturligvis lader jeg ham gaa i Vinterens Løb, men ikke lige straks, for jeg har opdaget, at mens disse storartede Planer er i Gære, er de alle saa mageløse imod mig, og jeg maa gøre og lade ganske som jeg vil. Især er Jacobson en ren Engel. Hun giver mig næsten ingenting for, og siger alligevel, at jeg gør gode Fremskridt. —

Vi sés snart, elskede Clo, og imidlertid sender jeg Dig et stort Kys — og nok et, som Du kan gøre med, hvad Du selv synes; men som jeg forlanger igen af Henri, naar vi sés — Aa — gid vi allerede sad i mit Værelse i Paris og sludrede! — det er dog det bedste, der er til paa denne Jord —

Lucie de Blancourt.

III. Brev.

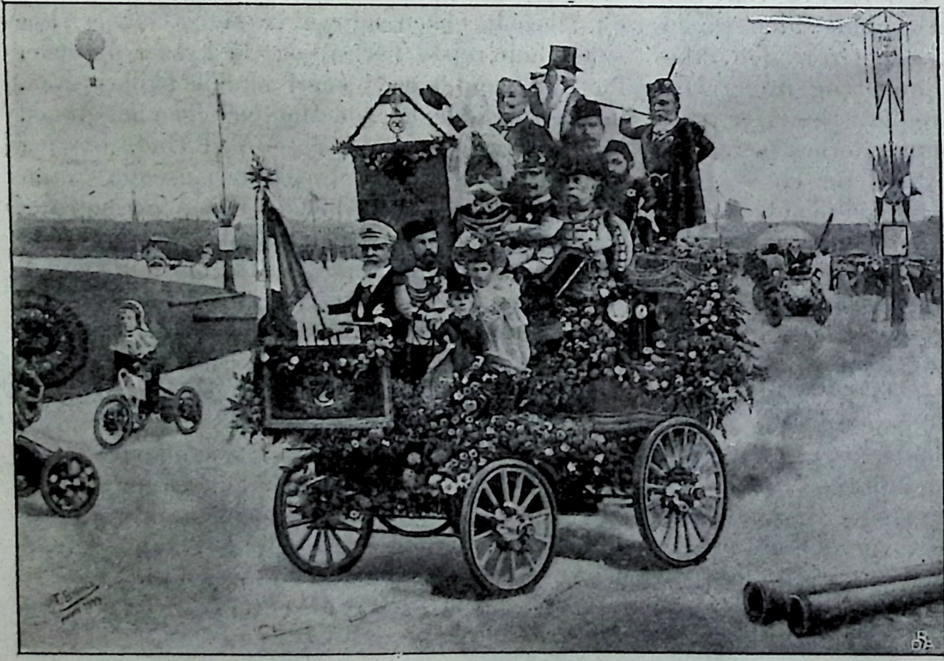
Til Hr. de Montivry,

Rue de la Boëtie 23. Paris.

My darling, elskede Kære! vi kommer til Paris i Overmorgen, den „lille Gaas", hendes Mama og jeg. Jeg haaber at kunne se Dig samme Dag hjemme hos Dig selv Klokken fem. — Ak, blot Du altid vil holde af mig som paa Blancourt. Good bye — kæreste gamle Dreng — mange, mange Kys fra

Daysy Jacobson.

Parisernes Drøm.

Leve Freden! Parisernes Drøm.

HELE Paris havde ventet sig *det Vidunderlige* af Udstillingen. Hele Paris blev skuffet. Baade de, der som gode Patrioter havde haabet paa, at Udstillingen skulde fastslaa Frankrigs Overlegenhed og de, der vejrede den store Forretning og nu kun sidder med de store Tab.

Pariserne, der stadig ikke kan komme sig af deres Overraskelse, sidder resignerte tilbage og grunder og drømmer. Hvorledes gik det til, at Succesen smuldrede bort mellem vore Hænder?

Denne Stemning har inspireret en fransk Tegner til det Billede, vi her gengive. *Her er clou'et*, som I manglede, siger han, kunde I have indlogeret denne Forsamling i Suverænernes Hus og bagefter sendt dem paa Automobil lidt ud i Parises Omegn, saa var det hele gaaet meget bedre. Kong Oscar og Shahen alene kan ikke gøre det."

Tegneren har haft Held med sit Indfald, Pariserne har fundet Ideen god og i Farvetryk og Postkort spredes Billedet nu rundt om i Verden.

Udenfor Boer-Hytten.

Tavse, lyttende og bange
sad de her i tunge Dage,
skælvende, hver Gang Kanonens
Drøn fra Sletten klang tilbage.

Tom er Drengens Plads, hvor sorgløs
tit han sad ved deres Side,
ene dvæler nu i Længsel
Mand og Viv ved Aftentide.

Thi fra Valen kom der Budskab:
„Landets unge Kraft er segnet —
og den Eneste, I fostred'
ligger kold bag Pilehegnet — —!"

Ene vil de to nu sidde
Haand i Haand i Dage lange,
medens Sjælefred de søge
i de gamle, fromme Sange.

Karsten Colding.

De Pokkers Drenge.

Parat til at „soppe".

Hver By har sin Plage. I København huserer Rotterne og saa disse Gadens Drenge, som fostredes af Stenbroen, og som skød Vækst under et ubundet Friluftsliv, der skænkede dem sunde Lemmer og tidlige Lazarontilbøjeligheder.

Intetsteds ved man sig i Sikkerhed.

Efter lang Tids Søgen har man fundet sig et fredeligt Husly i Forstaden — et Par stille Gaardværelser for en enlig Herre. Og knap er man den første Dag kommet lidt til Ro, før tunge Træsko klaprer i Porten, der smækkes med Kælderdøre, høje Diskanter og hæse Overgangsstemmer blandes: „Hej, Kresjan, Petter, Knud .... Ind i Gaarden".

Paa Byggepladserne holder de til — de rejser Skure af Brædderne, de murer videre paa Arbejdet, naar Folkene er gaaet, de graver Huler og bygger faste Borge af Jord og Sten. —

Drengen, som har „fundet" en Hund.

Eller tal med Villaejerne paa Frederiksberg. Frugttræer var der plantet af de rigeste og fineste Arter. Der var hæget om dem gennem Vinterens Tid, der var kælet for dem Sommeren igennen og Grenene havde man maattet stive af, fordi Frugten truede med at tynge den til Jorden. Man glædede sig til den rige Høst og Venner og Bekendte var bedt med til Gildet. Saa en Morgen er Frugten borte og i Stedet for den dunede Færsken og det røde Æble hænger paa Grenen en lille Plakat med Tak for Mad.

Under et befrugtende Samliv i de frieste Former med lutter aandsbeslægtede har disse Drenges Opfindsomhed i Retning af Gavtyvestreger naaet den rigeste Udvikling.

De indfanger den gamle Kones Kat, hendes egen Perle, hendes Liv, hendes alt. Med en Saks klipper de Monsieuren à la Løve; eller mærker den lidt i det ene Øre, hvorefter de tilslut binder en gammel Kasserolle til dens Hale. Eller de snapper ens dyrebare Hundehvalp bort, beholder den hos sig en Dags Tid og kommer om Aftenen og afleverer den, yderst troskyldig foregivende, at de saa den løbe omkring i den anden Ende af Byen, hvorfor de udbede sig en lille Ducør. Eller de stable sig op i Flok udenfor en ulykkelig Konditorjomfru og løbe ind, en efter en og købe for en Øre af de Bolsjer, der staa paa den øverste Hylde. —

— — Det var forleden Aften. Midt paa Fortovet i en kun lidet befærdet Gade stod en Dreng og jamrede sig — hostede og hostede og kunde slet ikke tale". En gammel Kone kommer medlidende til og spørger: „Hvad er der i Vejen, min lille Ven. Hvad er det, Du har faaet i Halsen?" „En Tunge", brølede Drengen, grinende over hele Ansigtet, mens Kammeraterne jublede. —

Den lille Tunge har de saa svært ved at holde inden for de rette Grænser.

Halløj! Peter, Kristian — og hvad I alle sammen hedder.

— Kom herhen, saa skal I blive fotograferede. Sæt jer nu i en Klynge og gør Forsøg paa at se lidt artige ud!"

Mens jeg vendte mig om, for at gøre mit Kamera i Stand hørte jeg at de fniste og hviskede noget til hverandre.

Nu tæller jeg. En — to — tre! . . . —

Billedet paa næste Side blev det smukke Resultat.

Saaledes forlyster Gadens Drenge sig. — Og medens jeg skriver

Et Stykke Fedtebrød.

disse Linier, akkompagneres jeg fra Lejligheden ovenover mig af et øredøvende Spektakel. Et stort Orkesterstykke er netop under Instudering. Instrumentationen er fuld af Vellyd. Kulkasselaaget giver pompøse Klange, Redekammen besørger det stemningsbevægede, medens Ildtang og Stoleben harmonisk blander deres Toner. — Saadan morer dannede Børn sig. Virkningen er den samme. Drenge er Drenge. — De Pokkers Drenge!

Kodak.

.......Se nu lidt artig ud et Øjeblik!

Ostende-Scener.

„Fortæl mig saa alt, hvad han sagde....“

Ostende, den lille, belgiske Kystby, der næst Trouville kan opvise det fashionableste Badested, har i Aar haft en ualmindelig heldig Sæson.

Man kan tænke, hvad man vil, om Aarsagerne til Heldet. Byens Fiskerbefolkning og øvrige Borgerskab vil, tro mod de gamle Traditioner, holde sig til den Velsignelses-Ceremoni, der aarlig finder Sted paa en bestemt Dag. Paa denne Dag, Peters og Pauls Dag, som er den første Søndag efter 29. Juni, drager hele Folket ud i Procession med Præsteskab, Magistrat, Helgenbilleder og Faner i Spidsen for i Guds Navn at indvie Stranden til den forestaaende Sæson. Et Alter bliver rejst helt nede ved Stranden og kun i Tilfælde af voldsom Storm bliver Festen udsat.

De naivt Troende føler sig overbevist om, at de himmelske Magter derefter vil gøre deres Bedste for at samle de Tusinder af Verdens Rige og Mægtige, af Fødslens og Tegnebogens Adel, som her i et Par Maaneder føre deres iøvrigt temmelig verdslige Sommerliv.

Mere skeptisk anlagte Væsner vil dog i Shahen af Persiens Besøg se en mere paalidelig Aarsag til den usædvanlige Tilstrømning, Ostendes Badehoteller i Aar har kunnet glæde sig ved.

At rulle i den lyse Sommermorgen paa sin Cykle langs Stranden, der er glat og haard som et Stuegulv, og saa, efter Frokosten, tage sit Bad uden straks at maatte trække i den mo-

En Toiletteforbedring.

Fotografer saa!

En glad Sjæl.

derne Civilisations hæmmende Tøjfuteraler — at tumle sig utvungent, som en ung Vild, hele den lange Dag imellem andre glade Mennesker, uden at tænke eller tale mer end man selv gider — at løbe sig varm og søge Bølgernes Kølighed, springe sig træt og lægge sig til Hvile paa Stedet, medens Solen bager ens Hud, og den friske Havbris stryger ens nøgne Lemmer, mens Musikens Toner lyder dæmpet oppe fra Salen — hvem vilde ikke finde Lyksalighed i en saadan Tilværelse?

Gamle Malere har fremstillet Livet i Elysium eller paa „Lyksalighedens Ø". Altid er der det kølende Bad og den lyse Sol, Musik, Frihed for Tvang . . . alt det, som Italienerne med et indholdsrigt Udtryk kalder „den søde Lediggang", og hvoraf desværre Livet rummer saa beklagelig lidt.

Sikkert er det ikke alle, som er gode nok og aandeligt sunde nok til at kunne leve dette Liv, som det skal leves. Men de, der kan det . . . de vil kunne gøre disse gamle Malerier til Virkelighed i Ostende.

Desværre er der jo ogsaa en anden Grund, hvorfor saa faa af os ikke naar længere end til Klampenborg eller Tidsvilde, og de allerfleste nøjes med vore Smaafjordes beskedne Badehytter. En enkelt Dags Ophold i Ostende koster jo, hvad en jævn dansk Borger bruger Uger eller Maaneder om at skrabe sammen til sig og sine.

Men , . . Hurra for Fotografien! som det hedder i Visen. Den har taget Luven baade fra Jærnbanerne og Telegrafen og nedbrudt den sidste Rest af Tidens og Rummets Skranker, Rejsepengene er en 10 Øre, og et godt illustreret Blad — vi nævner ingen Navne — den herligste Rundrejsebillet Jorden rundt.

Emil Bock.

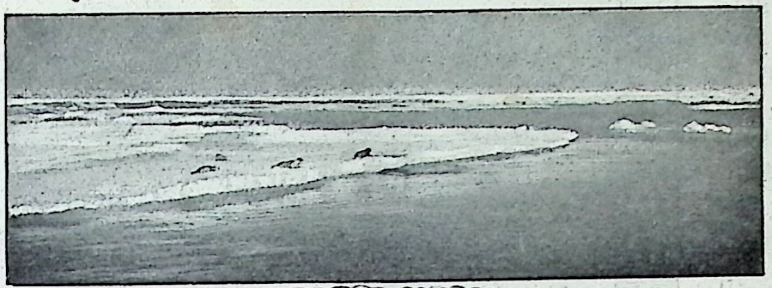
Belé som Automobilist.
(Situation fra Ostendes Promenade.)

Paa Væddeløbsbanen.
(I Midten: Den persiske Minister i Wien.)

SÆLFANGERE

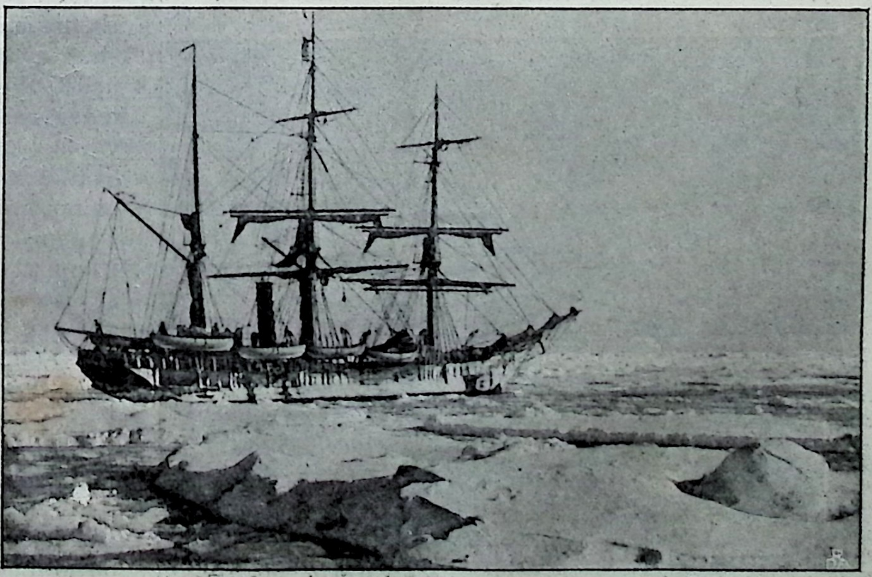

Sælfangerdamperne ere nu vendte tilbage fra deres Fangsttogter i det nordlige Ishav og Danmarksstrædet.

Intet har de set til Andrée, eller de andre Nordpolsfarere; men Sæl har de hentet deroppe, 50,000! Det er 20,000 mere end sidste Aar. Sælfangsten er dog paa Retur. De daarlige Priser paa Tran og Skind har bevirket, at Rhederierne efterhaanden har trukket sig ud af Bedriften; selv Sven Foyns Bo har ikke længere Fartøjer i Storfangst. Hvor er de henne alle de store, stolte Skuder, der engang færdedes som flyvende Hollændere fra 70 til 80ne? „Castor", Grønlandsfareren, blev borte med hele Besætningen efter at være solgt til Danmark. „Albert" blev knust i Danmarksstrædet. „Stærkodder" brændte op. Af 35 Skuder er der nu kun 6 igen; hvem af dem der vil holde længst ud, vides ikke; men Aar 2000 oplever ingen af dem. Til den Tid er Sælfangsten en „Saga blott". Det store Firma Smith og Thommesen i Arendal, et af Norges ældste og mest ansete Huse har besluttet at holde den gaaende, skønt det er deres mindste Bedrift; de har 3 Dampere i Fangst, „Viking", „Njørd", „Samson". Saa er der „Hekla" af Sandefjord, „Vega" og „Capella". De to sidste ejes af „Ishafvet" i Gøteborg; og „Vega" er Nordenskjølds gamle berømte Skude, Sælfanger før og efter Rejsen rundt Asien. — Netop nu, da der har været gjort saa stor Stads af vore „moderne Vikinger" paa „Valkyrien" og „Botnia", vilde det være Synd, ikke at fortælle lidt om de „gamle Vikinger" i vore to Broderlande. Kan hænde de er mindre civiliserede end „vores egne": deres Arbejde er lidt mere blodigt og lidt mere farligt end det vore har givet sig af med; men de er ogsaa „kække-"paa-gaaende" Mænd, og ved Kampe i Taage, Storm og Storis deroppe i det nordlige Ishav, er de blevne modige, viljestærke Mænd. Alle Ishavsfarere maa besidde Dristighed og Uforfærdethed, ellers kaster Bedriften intet af sig.

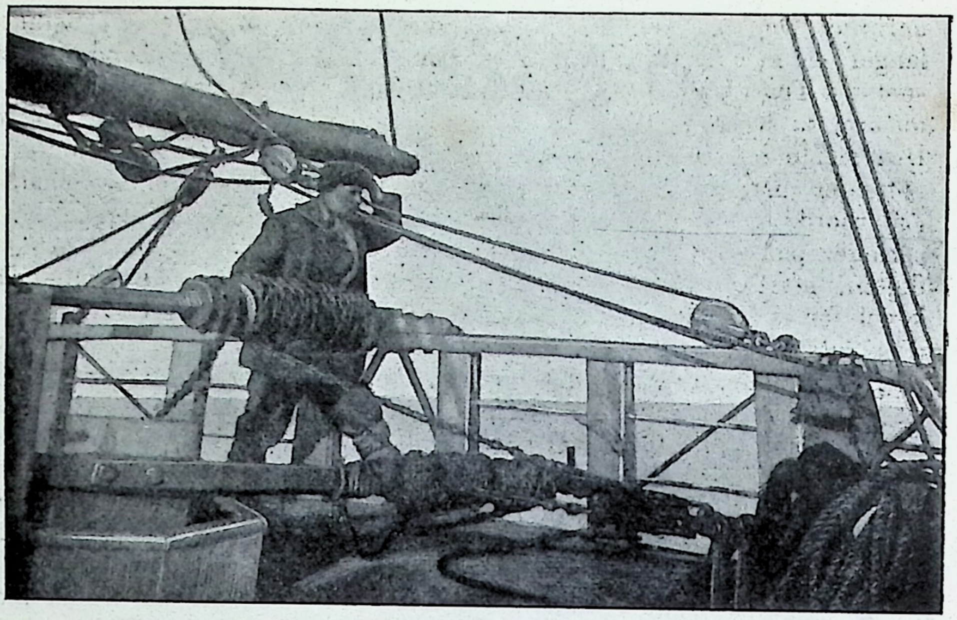
Sælfangerne ere barkriggede Dampere paa indtil 700 Tons Brutto med Maskiner indtil 400 ind. H., i Bunden har de omtrent 30 Spæktanke af Jern, stor Banje og Lugar til 60—70 Mand. De ere udelukkende byggede af Eg; har 12' fast Masse i Stevnen, de er meget tykke i Spantet og forsynede med dobbelt Ishud, Isstevn o. s. v.

Kaptajnen (i Tønden øverst paa den midterste Mast) spejder efter Sæl.

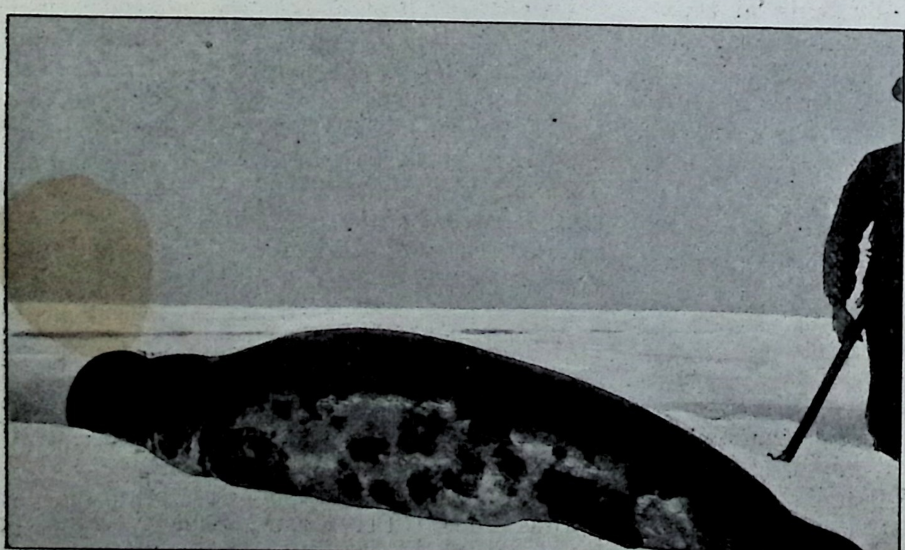
Lige i Begyndelsen af Marts forlader de det sydlige Norge lastede med Mad og Kul. Saa har de 20 Rifler, 40,000 Patroner 2 Kanoner med tilhørende Harpuner; Sælhakker, Liner osv. De ere belavede paa Fangst: det vil sige, til at gaa

paa Rov efter Sæl. Bjørn, Hvalros, Bottlenose (Næbhval) og hvad der ellers kunde falde for. Skulde der komme en lille Finhval for Boven, og de kan faa den „knækket“, saa gaar de heller ikke af Vejen for den. De gaar overhovedet ikke af Vejen for noget. Det begynder gerne med en frisk, lille Snestorm nord for Skagen (kan De huske Sneen i Marts i Jylland), og saa gaar de 700 Kvartmil nordpaa op til 72—73 Graden, hvor den første Fangst begynder. Og der sejles ikke mod Varmen.

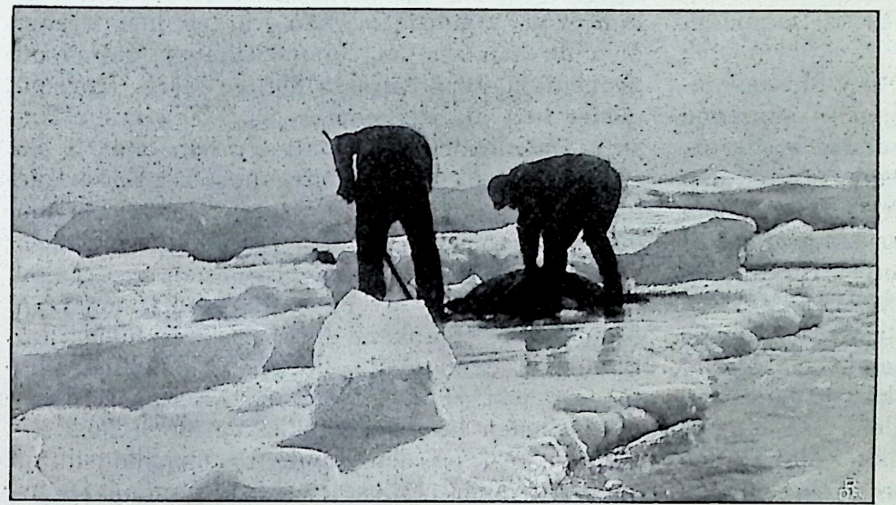
Har De set nogel til Andrée? . . . („Viking“ prajer „Vega“).

Deroppe, undertiden langt Nord for den lille, øde Ø Jan Mayen, søger de Grønlandssælen, som i store Masser kommer fra „Novaja Semlja“ for at kaste sine Unger paa Isen mellem Grønland og Spitsbergen. — Ungerne ere indtil 1 Alen lange, beklædte med fin, gullighvid Uld, ligner smaa Isbjørne, fra hvilke 2 store, brune Øjne stirrer forundret ud i den nye Verden. De slaaes, flaaes og Skindene tages ombord. Hannerne og Hunnerne holder sig mest i Vandet, men kan man komme over dem paa Isen skydes de med Riffel. I Løbet af 3—4 Døgn kan der tages 3—4000 Unger. 12,000 er det største Antal nogen Sælfangerdamper har fanget. Er Ungerne saa gaaede i Vandet følger Sælfangerne efter Hansælen, som længere nordpaa (helt til 80 °) samler sig i umaadelige Skarer. Men den er meget sky (Børnelærdommen sidder i Kroppen paa den); der bruges kun en Skytte fra hver Damper; han kan være en Dag om at faa samlet 10 Skind, men er Sælen „spag“ kan han skyde 2000 i 6 Timer. Sidst søges den meget store Sæl, Klapmytsen i Danmarksstrædet; her kan den samle sig under Haarskiftet i Masser, som aldeles ikke kan overskues fra „Tønden“, selv med Kikkerter, der kan række 3 danske Mil. I Nord, Syd, Øst og Vest kan den ligge lige tykt; Unger (Klapmytsgrise), Hunner og Hanner (Hættefanter) mellem hinanden, fra 3—4 til 20 paa hvert Isflag. Damperen sender 8—10 Baade ud, hver med en Skytte, en Styrer og 3—4 Roere. Baaden roer lige ind paa Sælen, og er Distancen ikke for stor, 100—150 Alen, lyder Ordren fra Skytten. Vel roet! Stille i Baaden! Der falder en halv Snes Skud lige efter hinanden og ved hvert Skud „dratter“ et Klapmytshovede ned paa Isen. Saa flaaes den, Skindet med paasiddende Spæk slæbes ned i Baaden, Resten overlades til Isbjørnene, Stormfuglene og Ismaagerne. Er Baaden blevet lastet, vender den hjem til Skuden. Skindene tages ombord og saa afsted igen. Engang blev der taget 5000 Klapmyts i 3 Døgn, uden at Besætningen fik Spor af Søvn, men da faldt også Folkene til Slut om af Udmattelse. Tiden er nemlig kostbar, især naar en Røgsøjle i Horizonten forraader, at en Konkurrent er i Færd med at dampe op til „Fadet“, og da Midnatssolen staar paa Himlen foregaar Fangsten

Middelstor Klapmyts.

uafbrudt Dag og Nat. Er Sælfangerne i Storfangst er hele Besætningen ude, kun Chefen, som fra Tønden leder Slagets Gang, to Maskinmestre, 2. Kok og Stevarten forbliver ombord. Den sidste besørger de løbende Forretninger og optræder midlertidig som Sømand. Han parerer „Styrbord" og „Bagbord", braser lidt i Kabyssen, springer paa Dæk for at signalisere med Dampfløjten, styrter atter ned og ser til sin Kaffekedel for et Øjeblik efter at faa en Finger klemt i Spillet. Han hjælper nemlig til ved Ophejsning af Skindene. Faar han uventet Besøg af en Isbjørn er det heldigt for ham selv, om han kan faa Tid til at gribe en Riffel, han udskænker Snapse, behandler Saar (Sælfangerne er haardføre Folk), og kan i Nødstilfælde fjerne en hul Tand eller ialtfald faa den brækket. Fremfor alt skal Maden staa paa Bordet naar Chefen vil „skaffe", for uden Mad og Drikke dur Sælfangeren ikke.

Sælen flaas.

Er der saa ikke mere Klapmyts at tage i Øjeblikket, kaldes Baadene hjem (Flag paa Mesantoppen), Kødet fjernes fra Spækket (Kødting); dette afskæres med lange Knive (Spækning) og heldes i Tankene, Skindene saltes, stuves derpaa ned i „Saltbingen" og saa er man klar til en ny rask Batalje. Samler Sælen sig ikke i større Masser, vender Skuderne hjem. De har da været paa Søen i 5 Maaneder og i den Tid maaske set et Glimt af Grønlands Indlandsis og af Cap Nord paa Island. Undertiden foretager de dog et lille Røvertogt ind paa ukendt Land. „Hekla" tog saaledes i 1889 paa Grønlands Østkyst 267 Hvalrosser, 21 Blaasæl, 24 Moskusokser, 9 Bjørne og 1 Ren. Den samme Damper paa Franz Joseph Land for et Par Aar siden 219 Hvalrosser og *83* Bjørne. Sælfangerne er Isbjørnejægere en gros. Ifjor tog de tilsammen *111*. Hjemkomne pumpes det raadne Spæk op af Tankene og koges til Tran i mægtige Dampkedler; Skindene sendes til de store Markeder i London eller Leipzig; de ikke haarfaste bruges til Læder; de haarfaste (Skindene af Isbjørnene og Ungerne) gaar til Bundtmagerne, hvorfra de vandrer over til Rigmændenes Saloner i Berlin, Wien, London, Paris. Hvis nogen gav mig det Valg, at jeg kunde leve overdaadigt mellem dem, der bruger Skindene, eller yderst tarveligt mellem dem, der henter dem deroppe, vilde jeg alligevel vælge det sidste. For Sælfangerne kender ikke til „Spleen", Nervøsitet eller Avisvrøvl. Fri som Stormfugle stryger de Ishavet rundt deres halve Levetid for Sejl og Damp, og slipper Kullene op, forstaar de at „bruge Dugen". — En af vore unge Digtere eller Malere skulde tage et lille Trip herop; men De maa helst kunde bruge en Riffel og De maa ikke være „var for Bjørn". Er De fejg, bliver De aldrig disse Mænds Ven. Men jeg lover Dem Scener, som De aldrig vil glemme. Tænk Dem, at De i 14 Dage er sejlet nord over i „svinagtig Sjø" og „himlende Hav". Der er nu 2 Fod Is omkring Skuden; Spillet, Baadene og hele Bakken er en kompakt Ismasse; hele Skroget fuldstændigt overiset. Tre Gange har Chefen søgt at naa Isen, og 3 Gange er han blevet nødt til at „falde af" for en hylende Snestorm fra Nord Ost for „bare Riggen". Saa kommer der en mørk, kold Aften en Kuling fra Syd, og nu skal Isen tages.

Det er en ansvarsfuld Post, en Ishavsskipper sidder inde med i saadanne Øjeblikke. Lige i Nord har han Drivisen, Havet sætter ind med svære Søer, saa Brændingen kan høres langt, langt, bort som kørende Jernbanetog. At gaa igennem den betyder Tab af hele Skuden og alt hvad der findes ombord af Liv; men at blive liggende „brast bak" paa Søen betyder at gaa Glip af den første Fangst, Tusinder af Kroners Tab for Rhederiet. Og at skulle staa i Kontoret og fortælle, at han var bange for at gaa ind i Isen — aldrig! Saa hellere slaa en Saltomortale. Chefen gaar op paa Broen, lidt tavs maaske. Sælfangerne taler sjeldent overflødige Ord; men naar Tampen brænder, gør de det endnu mindre. Alle Mand paa Dæk! Lidt efter er 50 oljeklædte Mand parate til at slaa at brutalt Slag for Livet. Giv op Stagfokken! Baadsmand til Rattet!

3 Mand til at hjælpe ham!

Bras rundt! Der brases; Sejlene fyldes, og i susende Fart gaar det stik Nord, først gennem Bagisen, saa ind i Drivisen. Kulingen sti-

ger til Storm, der kommer 3 Snefog i Luften, og et Øjeblik efter er alt indhyllet i tyk, fygende Sne.

Men er man først kommet ind i Drivisen, er der ikke Tale om at vende; kun et Sted kan Skuden tage mod Stødet af Isen; det er i Stevnen 12 Fod Eg og Jern! Kommer Stødet andre Steder bliver der intet hørt til Sælfangerne mere. Nu skal man søge Havn inde i den faste Is, altsaa fremad.

Blindt gaar det lige frem; det svære Skrog støder og hugger i Drivisen, slænger Flagene til højre og venstre, maser sig frem; det knager, ryster og brager overalt, men frem kommer „den flyvende Hollænder" i den bælgmørke Aften. Rebe! Der rebes. Vel saa! Bagbord! Steady! Styrbord! Hart i Roret! Over med det, Steady! Skuden snor sig frem gennem de mægtige Isflag. Saa styrter man lige ned mod et helt lille Isfjeld. Der er for meget Masse til at Damperen tør tage mod Stødet.

Fald! Hart over! Der faldes saa Mesanbommen dypper i Vandet; en uhyggelig skurende Lyd langs Siden. Forbi! I det samme bryder en vældig Sø ind over Læ! buldrende styrter den ind med Lyd af knust Tømmer, Folkene slænges mellem hinanden til de faar klamret sig til det opstaaende. Luf! Hart i Roret! Hvad gik? En af Bagbordsbaadene. Hvem mangler? Et Øjeblik uhyggelig Tavshed. Letmatros Kittel er borte, kommer det fra 1. Styrmand. Haabløst at søge efter en Mand naar der ikke engang kan opdages en Sydvest paa Vandet. Saa efter 2 Timers frygtelig Sejlads naaes sikker Havn i den faste Is; Skyerne skilles i Nord; De ser Jan Mayen med det 7000 Fod høje Fjeld Beerenberg belyst af Solen, saa den evige Is paa Toppen glimrer og glitrer; maaske i 5 Minutter ser De det. Saa lukker Skybankerne sig atter om den livløse, kolde Ø.

Men Sælfangerne har ikke Interesse for det smukke Syn, der er stille og tavst ombord. En „ung Viking", en kæk, modig Kammerat er borte, og det glemmes ikke saa hurtigt. Men det er de forresten vante til. Det er hændt, at en Sælfanger har mistet 8 Mand, faaet Baadene og Skanseklædningen knust, har maattet kappe Riggen og for Damp søgt ind til Bergen. 14 Dage efter har den søgt nordpaa igen. — Om Vinteren bruger Sælfangerne paa Nøterø og Tjømø de Net, som deres Kone og Børn har forarbejdet om Sommeren; ved Foraarstid sejler han atter til „Midnatssolens Vande".

Den gamle Baadsmand har imidlertid bestemt sig til at blive hjemme; han har følt, han blev for gammel til det haarde Fangstliv og glæder sig til atter at opleve et „Foraar", noget han kun kan mindes fra han var en lille Dreng. Men da han ser den første Sælfanger dampe ud gennem Skærgaarden den herlige Marts Morgen, mister han al Selvbeherskelse. Trods sin Hustrus inderligste Bønner styrter han hen til sin gamle Kaptajn, naaer at blive mønstret og komme med i sidste Øjeblik. For sidste Gang. Thi den haarde Oprejse og Kulden gør det af med den 70 aarige og en Morgen bliver han fundet død i sin Køje. Saa laver de 2 Tømmermænd en Kiste af de Planker, der altid føres med „för tilfället"; den gamle lægges i den, alle samler sig paa Halvdækket med „Luen" i Haanden; Chefen læser et Stykke op af Biblen, Kisten vippes, og den gamle Baadsmand slutter sig til de andre, talløse Rester af gammel Heltekraft, der ligger deroppe „ytterst mod Norden". Saadan er de sidste „gamle Vikinger".

Henry Ette.

Mordet i Pontoise.

Roman af det virkelige Liv. — Meddelt af en dansk Overretssagfører.

(1ste Fortsættelse.)

De ilede hen til Faderens Hus, og allerede fra Gaden af saa Charles D.-C. gjennem det ene Vindue — Rullegardinet var ikke helt nedrullet — Blækklatter og Blod paa Gulvet i Faderens Kontor, og han troede at kunne se et Legeme udstrakt paa Gulvet længere inde i Værelset.

Politiet kom til — der var ingen Nøgle i Døren til Kontoret, men en af Fyldingerne var trykket ind, og gjennem denne Aabning kom Charles D.-C. ind i Værelset, førend Politiet fik sprængt Døren. Han fandt sin Faders Lig.

Det var et græsseligt Syn, dette Værelse frembød. Liget laa paa Maven med Ansigtet mod Vinduerne — Hovedet hvilede i en Pøl af Blod, der var slæbt med tydelige Spor hen til en anden stor Blodpøl midt i Stuen. Der var strøet Aske paa Blodet, aabenbart med en lille Stegepande, og der var gjort Forsøg paa, at skrabe Blodet op og kaste det ind i Kaminen.

Linningen paa Ligets Skjorte var reven itu, flere Vesteknapper vare flængede af, Hænderne vare blodige, Gulvet, det lille Bord foran Kaminen, Dørkarmen og Tapetet vare overstænkede med Blodpletter. Paa Rullegardinerne saas Mærker af en blodig Haand. Der var paa Gulvet og paa Dørtærskelen Spor af en sømbeslaaet, blodig Støvle. Skrivebordets Skuffer vare aabnede med en Tang, der laa paa Bordet. Der var ingen Penge eller Værdipapirer i Skufferne. Alting var rodet igjennem. Haandtaget paa Kontordøren var blodplettet indvendigt, ikke udvendigt.

Ligets Ansigt var saa sønderslaaet, at Trækkene næsten vare ukendelige. Kjæbebenene vare knuste, Tænderne slaaede ind, det højre Øre hang i Laser, Tindingerne vare gennemborede af Stik. — Alt tydede paa, at her forelaa en Forbrydelse, et Mord, forøvet med et stumpt Instrument, der gentagne Gange med stor Kraft var slaaet mod Hovedet paa den Myrdede. Dernæst var der af Morderen begaaet et Tyveri. Edouard D.-C. kunde da ogsaa konstatere, at der manglede:

1. Tre grønne Læderportefeuiller, der plejede at ligge

i Møblet ovenpaa Sekretæren (ogsaa dettes Skuffer vare opbrudte); heri var der formentlig Værdipapirer til et Beløb af 5 à 600,000 Francs.

2. 6 Sølvgafler og 12 Sølv-Theskeer.

3. 5 à 6000 Francs i rede Penge, der vistnok havde beroet i Sekretæren.

Alt gjorde det sandsynligt, ja vist, at denne dobbelte Forbrydelse var begaaet efter Kl. 9 og førend Kl. 10 om Morgenen. Det er bevist, at Hr. *David* gik bort fra Donon-Cadots Kontor Kl. 8½, og da Hr. *Deslions* omtrent Kl. 9¼ gik forbi, hilste den Ulykkelige ud til ham. Da den ovenfor ommeldte Kone (Mo'er *Mazy* ved Navn) lidt over 9 efter Ordre kom tilbage, traf hun ude paa Fortovet Madam *Lamarre*, der skulde tale med Donon-Cadot, men fortalte, at hun ikke kunde komme ind; hun havde to Gange forgæves ringet paa. Saa kimede Mo'er Mazy paa Dørklokken, og straks efter lukkede *Edouard D.-C.* op og sagde, at hans Fader var gaaet ud, men at han sikkert snart kom hjem igen. Omtrent Kl. 9½ havde Hr. *Hancourt* kigget ind af det Vindue i Kontoret, der er nærmest ved Indgangsdøren og havde bag Rullegardinet, der bevægede sig stærkt, skimtet en Mand, som han troede var D.-C. Da Godsejer *Chenevières* fra Hermitage omtrent Kl. 9¾ ringede paa, havde han af *Edouard* D.-C. faaet samme Besked som Mo'er Mazy og Madam Lamarre. Sidstnævnte Kone kom igen Kl. lidt før 10 og havde hørt stærke Fodtrin i Stueetagen. Der var Ingen, der lukkede op, og hun kiggede derfor ind ad Vinduerne, saa godt som de nedrullede Gardiner tillod det — hun havde da i Kontoret set Møblerne ligge hulter til bulter og havde troet, at Kakkelovnen blev repareret, da hun nemlig mente at kunne se Aske paa Gulvet og et Kakkelovnsrør. (Af det ovenfor Anførte vides det, at det, Madam Lamarre antog for Aske og Rør, var Blodpletter og Ligets ene Ben.)

Edouard Donon-Cadot var hele Formiddagen *ene i Huset.* Han gik først ud *Kl. 4 om Eftermiddagen.* Og dog kunde han ikke give Politiet allerringeste Oplysning om den med enestaaende Dumdristighed udøvede Forbrydelse — mau betænke, at *et Mord er begaaet ved højlys Dag i en Stueetage ud imod en befærdet Gade!*

Hans Forklaring, der afgaves samme Dags Aften lyder i alt Væsenligt saaledes:

Kl. 8 om Morgenen var han staaet op. Han havde været nede i Køkkenet, for at hente noget Brænde, var gaaet et Par Gange rundt i Haven og saa op igen paa sit Værelse, der ligger lige oven over Kontoret, kun adskilt fra det ved et Gulv og et Loft. Da Mo'er Mazy og den anden ovenfor nævnte Kone havde ringet paa, var han løben ned og havde lukket op og havde da set, at Nøglen ikke var i Kontordøren; han havde rusket i Døren, men den var laaset af — han troede derfor, at hans Fader var gaaet ud. De senere Ankomne havde han ligeledes lukket op for og givet dem samme Besked. Til Kl. 10 havde han iovrigt ikke forladt sit Kammer, og han *paastaar* bestemt *ikke at have hørt en Lyd i Huset.* Da der længere op ad Formiddagen paany kom Kunder og spurgte efter hans Fader, blev han nysgerrig og trykkede et Stykke af Kontordørens ene Fylding ind. Han havde da opdaget den Uorden, der herskede i Kontoret og havde tænkt sig, at hans Fader i Hast havde forladt Værelset og maaske — da han blev saa længe borte paa en Betalingsdag — var tagen til Paris. Men bagefter havde han tænkt, at det kunde dog ikke være Tilfældet, for i saa Fald vilde hans Fader have givet ham Nøglen til Kontoret for at han kunde gemme ankommende Breve og sligt — det plejede Faderen altid. Han var da bleven greben af en *ubestemt* Ængstelse, og han havde følt sig uhyggelig tilmode ved at være alene. Da han anden Gang gik op ad Trappen, troede han at have hørt Lyden af et *Femfrancsstykke* der faldt paa Gulvet, men han havde den Gang ikke tænkt derover.

Saaledes lød *Edouards første* Beretning. I og for sig er den fuld af Besynderligheder og Usandsynligheder.

En Omstændighed, der gør Sagen yderligere mystisk, maa her anføres:

I de nærmeste Dage efter Mordet kom med Posten en stor Del af de stjaalne Værdipapirer til Pontoise, dels under Hr. Donon-Cadots og dels under Retsbetjent Oudins Adresse. Poststemplerne viste snart Paris, snart Saint-Denis og snart Poissy som Afsendelsessted. Afsenderens Haandskrift kendte Ingen. Ialt kom der saaledes 468 Stykker Værdipapirer tilbage til samlet Beløb af *299,590 Fr. 75 Centimer.*

Dagen efter Mordet — *den 16. Januar* — præsenterede en ung Mand, tilsyneladende 15 à 16 Aar gl., en af de stjaalne Anvisninger for Vekselererne Julien & Georges i Viarmes og fik Beløbet udbetalt. Politiet gav derefter straks Ordre til at søge at forhindre, at noget af de den Myrdede tilhørende Værdipapirer blev vekslet.

Den 16. Februar lykkedes det endelig paa denne Maade at arrestere den unge Mand i Argenteuil, da han prøvede paa at faa udbetalt 100 Francs paa et af de røvede Papirer hos Hr. Caillé. Han forklarede, at han hed *Charles Rousselet*, boende hos sin Fader i Sannois og at han efter sin Faders Ønske havde været den 16. Januar i Viarmes og nu her.

Ved Undersøgelse hos Rousselet i Sannois fandt man et Papir med samme Haandskrift, som den, man havde set paa Pengebrevene til Donon-Cadot og Retsbetjent Oudin. Rousselet fandt man i en Slags Gravnede i den ham tilhørende Have, Kl. 6 Morgen den 18. Februar blev han arresteret her. Han havde hos sig en lille Pistol, som han dog ikke forsøgte paa at gøre Brug af. En sentimental Inskription saas paa en Mur i Nærheden.

Han indrømmede straks, *at* han havde sendt deommeldte Værdipapirer til Pontoise, *at* han havde indløst en Anvisning hos Firmaet Julien & Georges, *at* han havde skrevet en falsk Kvittering bag paa denne og flere andre lignende Dokumenter. Han angav at have *fundet* disse Værdipapirer og flere til, der beroede hos ham, i Paris i St. Lazare Gaden i Nærheden af Jernbanen.

Denne Forklaring forandrede han dog allerede den 20. Februar, idet han tilstod sig *delagtig* i Forbrydelsen den 15. Januar: Mordet var forøvet af Donon-Cadots Gartner, han (Rousselet) havde stjaalet en Del af Pengene etc. Men allerede Dagen efter forklarede han — da han blev truet med straks at blive indsat i Fængslet i Pontoise —, *at* Gartneren var uskyldig, *at* han bitterlig angrede at have nævnet denne Mand, og *at Edouard Donon-Cadot var hans eneste Medskyldige.*

Denne havde fattet hele Planen, havde overtalt og lokket Rousselet til den, havde lovet ham en rigelig Belønning. Rousselet talte nu og senere om en vis Trediemand, hvem han den 21. December f. A. havde truffet i Edouards Kammer og som den 15. Januar havde været tilstede i Offerets Kontor.

Denne Forklaring har Rousselet afgivet under Forhørene dels i Pontoise, dels i Paris. Han har, forklarer han videre, staaet i Forbindelse med Donon-Cadot: omtrent tyve Aar, D.-C. har tidt gjort ham Tjenester og behandlede ham som sin Ligemand og gode Ven. Sønnen Edouard har han kendt i 3 à 4 Aar, dog er det først fra November Maaned forrige Aar, at han har talt videre med denne. Da var det, Rousselet en Dag paa højst indirekte Maade fik Nys om Edouards fjendtlige Sindelag mod Faderen og om hans forbryderske Tanker. Det var i den lille Spisestue ud mod Donon-Cadots Have. Her fortalte Edouard, at han nu var færdig med at gaa i Skole, hvortil Rousselet vil have svaret: »Saa ønsker jeg til Lykke . . . De kan sagtens, en net ung Mand med Penge paa Lommen.“

Edouard svarede: „Aa, *Pengene holder Fader paa!*" i en paafaldende *hadefuld* Tone.

Den 5. December talte de atter sammen oppe paa Edouards Kammer. Denne Gang var Samtalen mere fortrolig. Først snakkede de om nogle unge Piger, især om en Frøken *Kune*, som Edouard havde kendt. Saa talte de om en anden ung Pige, der havde tjent hos Donon-Cadot's, og som den gamle Hr. D.-C. holdt saa meget af. „Men det gør jeg med," skreg Edouard, og Rousselet mærkede godt, at han var *skinsyg paa sin Fader*. I Samtalens Løb sagde Edouard: *„Jeg gav gerne 100,000 Francs til den, der skiller mig af med ham."*

Rousselet forklarer herom:

„Jeg troede ikke, det var Alvor. Men det er *disse Ord*, der knyttede Edouard til mig. Han talte ofte siden hen til mig om denne Sag — *indtil jeg den 25. December slog til efter mange Betænkeligheder.*"

Den 17. December traf Rousselet Edouard i Faderens Kontor. Han havde et Saar paa højre Haands Tommelfinger. Rousselet raadede ham til at bade det med Eau de Cologne. Saa gik de bort sammen, og Edouard spurgte: „Naa, tænker De paa min *Forretning?*"

Den 21. December gik Rousselet op, for at se til Edouard, der laa til Sengs. Han laa og læste i en Roman. Lidt efter kom der en Person med Briller og iført en graa Frakke; han rakte Edouard et Brev, som denne læste, og gik lidt efter. Edouard gentog da sin Opfordring, og da Rousselet foreholdt ham det *gruelige* deri, og at hans Fader var hans (Rousselets) Ven, svarede Edouard: „Med den Sum, jeg tilbyder Dem, skaber man sig nye Venner."

Om den 25. December forklarer Rousselet:

„Det var den skæbnesvangre Dag, da jeg sagde Ja,"

Aftalen blev, at Rædselsgerningen skulde finde Sted næste Gang, Rousselet kom til Pontoise i Forretningsanliggender.

Det blev den 3. Januar, men da svigtede Modet Rousselet, skønt han havde taget et Stykke spidst Jern med sig, og skønt Hr. Donon-Cadot var alene. Paa Hjemvejen mødte han Edouard, der kom ud fra en Frisørstue.

„Naa?" spurgte Edouard. Traf De Fader?"

„Ja."

„Naa?"

„Nej."

Edouard bad da Rousselet komme igen senere paa Dagen. Men Rousselet turde ikke. Han tog hjem og gemte Mordredskabet i en Krog ved Truffaults Gaard.

Den 10. Januar var Rousselet atter inde hos Donon-Cadot, for at betale en Regning paa 18 Francs 25 Centimer. Edouard kom ind i Kontoret og hviskede: „Hvor ofte vil De komme?" Ude paa Trappegangen blev det saa bestemt til den 15. Januar Kl. 9 Morgen — saa vidste Edouard, at Faderen havde mange Penge hjemme, da det var Terminsdag.

Den 15. Januar kørte Rousselet hjemme fra Sannois Kl. $6^1/_2$ om Morgenen sammen med sin Hustru, til hvem han foregav, at han skulde ind i Kreditforeningen. Da de i den kolde Morgenluft kørte ind i Pontoise, slog Uhret paa Mairiets Bygning ni. Medens Rousselets Kone ventede paa ham i en Beværtning, gik han selv hen til Hr. Truffaults Gaard og fandt Mordvaabnet og derfra til Donon-Cadots Hus.

(Fortsættes.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

I den høje Alder af 82 Aar er Kammerherre, Kommandør Greve *Valdemar Holck* afgaaet ved Døden.

Greve V. Holck.

Efter at han havde taget Søofficerseksamen og i kort Tid gjort Tjeneste som Løjtnant i vor egen Marine, gik han i nogle Aar i fransk Krigstjeneste.

Allerede som ung blev han nær knyttet til vort Kongehus som Hofkavaler hos Landgrevinde Charlotte af Hessen. Blandt hans store Omgangskreds kan nævnes General Holten og Kommandør Wilde, der i ham fandt en beslægtet Natur. I 1853 ægtede han den berømte Dr. Ryges Datter, der var Enke efter Greve Ahlefeldt Laurvigen. I en sjælden Grad forstod han at gøre sig afholdt, alle satte Pris paa hans udmærkede Karakter og sunde Dømmekraft.

Den Afdøde bar foruden Kommandørkorset en Række fremmede Ordener.

Pastor *Hans Schultz Gad* i Nørre Broby paa Fyen er afgaaet ved Døden i sit 63. Aar. Den Afdøde, der selv var Præstesøn fra Ringkøbing Egnen, tog i 1856 artium fra Kolding Latinskole og blev teologisk Kandidat 1862. Efter at have været Huslærer i et Par Aar hos Provst Aleth Hansen, blev han Medhjælper hos sin Fader, der da var Provst i Kolding. I 1873 blev han udnævnt til Sognepræst paa Mors for Vejrslev og Blidstrup. Her sluttede han sig nær til den grundtvigske Bevægelse, som havde en ivrig Talsmand i Provst Rasmus Lund, der havde dannet en Valgmenighed i Øster Jølby. Fra 1879—90 var han Sognepræst i Højrup ved Stevns, indtil han blev forflyttet til Nørre-Broby, hvor han nu døde.

Pastor Hans Schultz Gad.

Borgmester *F. T. Kattrup* i Sorø er for nylig afgaaet ved Døden, kun 54 Aar gammel. Fra 1880 — 87 beklædte han Auditeur-Embede i Hæren, var derefter i 4 Aar Assessor i Kriminalretten, hvor det lykkedes ham at komme til Bunds i flere vanskelige Retssager, blandt hvilke den Philipsenske Mordsag vel er den mest kendte. Siden 1891 har han været Borgmester i Sorø. Den Afdøde, der var kendt som en energisk Forhørsdommer, var i juridiske Kredse meget skattet paa Grund af sine store Evner og omfattende Kundskaber.

Borgmester F. T. Kattrup.

Jubilæum.

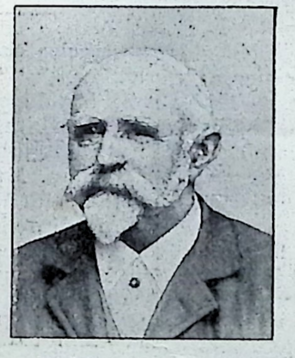
Postmester *Vilh. Rohlfs* paa Østerbro fejrede den 1. Oktober sit 25 Aars Jubilæum i Postvæsenets Tjeneste. Paa denne Dag for 25 Aar siden ansattes Rohlfs i Postvæsenets Revisionskontor og avancerede derfra til Postmesterembedet i Fredensborg, hvor han tilbragte $12^1/_2$ Aar.

Hans Tjeneste dér faldt væsentlig under Kejserbesøgene og forskaffede ham bl. a. Stanislaus-Ordenens Ridderkors. Han har fremdeles beklædt Stillingen som Formand for Sogneraadet i Asminderød-Fredensborg og viste paa mangfoldige Omraader sin Interesse for den lille Kejserby. Rohlfs har skrevet ikke faa smukke Digte og Fortællinger, og paa hans Jubilæumsdag modtog han talrige Beviser paa den Popularitet, han har erhvervet sig gennem de mange Aar. Hans udmærkede Evner og administrative Dygtighed forskaffede ham for et Par Aar siden Embedet som Postmester paa Østerbro i København. Han har i mange Aar været forrest i Rækken blandt dem, der kæmpe for en postal Examen.

Postmester Vilh. Rohlfs.

Kancelliraad, Stadsingeniør *H. C. Hansen* kunde nylig fejre sit 25-aarige Jubilæum som Stads- og Havneingeniør i Horsens. Efter at være uddannet i praktisk Retning blev han i Begyndelsen af Tredserne af Ingeniørkorpset ansat ved Bygningen af Dannevirkestillingen og forblev der til Krigen udbrød 1864. Aftjente saa sin Værnepligt som Reservekonduktør, virkede ved Dannevirkestillingen til denne blev opgivet og ledede derefter Arbejderne ved Skandse-, Bro- og Barakkebygninger paa Als. Under Angrebet paa Dybbølstillingen ydede han et Arbejde, for hvilket han hædredes som Dannebrogsmand.

Stadsingeniør Hansen.

Efter at være permitteret i 1865 arbejdede han hos det engelske Jernbaneselskab ved Bygningen af Banerne Vamdrup-Fredericia og Vejle-Aarhus, i 1868 blev han ansat i Statsbanernes Tjeneste sdm Overbanemester med Bopæl i Horsens.

I 1875 overtog han Pladsen som Stads- og Havneingeniør i Horsens, hvor han har virket med sjelden Dygtighed og Energi.

Horsens kan takke den gamle Stadsingeniør for meget af det smukke Indtryk, man faar af Byen.

Lørdag d. 13. Oktober kan den adm. Direktør for Aktieselskabet »Carl Lunds Fabriker« *Vilhelm Lassen* fejre sit 25 Aars Jubilæum.

L. er født i København og kom i 1869 i Lære hos Firmaet Prior & Thorsen i Bredgade, hvor han forblev indtil han d. 13. Oktober 1875 fik Ansættelse paa »Carl Lunds Fabriker.«

Direktør Vilh. Lassen.

Ved sin Dygtighed og Energi arbejdede han sig hurtig frem til Inspektør, og blev, da Fabrikerne overgik til et Aktieselskab, udnævnt til dets adm. Direktør.

For kort Tid siden fejredes paa Grønland en sjelden Festlighed, idet Kolonibestyrer *Brummerstedt* ved Julianehaab holdt sit 25 Aars Jubilæum som Funktionær i den kgl. grønlandske Handels Tjeneste. Jubilaren, der med Rette anses for at være en af de dygtigste og mest indsigtsfulde af de paa Grønland ansatte, modtog ved sit Jubilæum talrige Beviser paa, hvor mange Venner han under sit Ophold heroppe havde erhvervet sig baade blandt Danske og Grønlændere, hvad i lige Grad skyldes hans venlige Forekommenhed som Bestyrer og hans personlige vindende Egenskaber.

Kolonibest. Brummerstedt.

„Hver 8. Dags“ Musik og Sang.

Det i Dag udkomne Nummer indeholder: *Hyrdefløjten,* for Violin og Piano af Fini Henriques; *Frier-Serenade,* med Text af Plasersen; Sang uden Ord af Mendelssohn og *Tyrkisk Marsch* af Mozart.

„Hver 8. Dags“ Pragtbind.

Til Indbinding af den nys afsluttede Aargang foreligger nu vort kendte Pragtbind med de dekorative Valmuer. Prisen paa løse Bind er Kr. 2.00, Bind og Indbinding koster Kr. 3.00.

„Hver 8. Dags“ Præmieopgave.

Husk, at Fristen for Indsendelse af Løsning paa Præmieopgaven, der giver Adgang til en Boggave paa Kr. 100 er 1ste Novbr. Nærmere Betingelser se Nummeret for 7de Okt.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Aarhus ny Teater.
(Installationer for Opvarmning og Ventilation udført af Firmaet Bruun & Sørensen.)

Varme og frisk Luft.

De senere Aars store, lægevidenskabelige Opdagelser har aabnet Øjnene for Nødvendigheden af sunde og gode Beboelsesforhold, og Hygiejneingeniørens Arbejde er i den sidste halve Snes Aar blevet en nødvendig Faktor i Udviklingen, naar det galdt at tilpasse Videnskaben efter det praktiske Livs Fordringer.

Mærkværdig nok, først saa sent som i 1848 fik man den rette Klarhed over, hvor stor Betydning, man bør tillægge Luftens Renhed. Det gik saaledes til. Kaptejnen paa en engelsk Damper, lod under en Storm de ca. 200 Passagerer indespærre i Kahytten og tildækkede alle Aabninger, for at hindre Vandet i at trænge ind. Da man naaede Land, vare Halvdelen af Passagererne døde og Resten i en ynkelig Forfatning. Denne Hændelse vakte en umaadelig Opsigt. Videnskaben tog fat paa en Undersøgelse af Ulykkens Aarsag, som man ikke fattede, og kom til det Resultat, at den Luft, som indaandes, stadig maa fornyes og at frisk Luft er en væsentlig Livsbetingelse. Lægevidenskaben havde vist Vej, men Ingeniøren maatte udføre Tanken i Praksis. Det er ikke tilstrækkelig at lede den friske Luft ind i vore Værelser, den skal tillige have samme Temperatur som Luften i Værelset, for at Forkølelsessygdomme kunne undgaas.

Vore offentlige Forsamlingshuse, hvor mange Mennesker færdes, forsynes nu med Varme og Ventilationsapparater, der tilfredsstille de fleste Krav, men vore private Lejligheder staa endnu langt tilbage. Centralvarme benyttes ganske vist i stadig stigende Grad i vore Beboelseshuse og alle erkender Behageligheden ved den ensartede, jævne Temperatur Dag og Nat hele Vinteren igennem. Derimod forsømmes oftest Ventilationen, Vinduerne holdes helst lukkede om Vinteren og den meste Luftfornyelse kommer ud gennem Mures Revner og Sprækker.

Hvorfor ændres da ikke disse Forhold, naar enhver dog maa kunne se, af hvor stor Betydning Sagen er Lad gaa med de gamle Huse, hvor det ikke let lader sig arrangere at anlægge dette System. Men i de nye Bygninger drejer det sig kun om en lidt forøget Husleje, som Folk krymper sig ved, fordi de ikke direkte kan se, hvad de faar ind igen ved denne Forøgelse.

Det er klart, at Ventilationen kræver en Udgift, da den bortleder opvarmet Luft og der saaledes fremkommer et rent Varmetab. Men disse Penge kan i Virkeligheden ikke være bedre anvendt, saa sandt Sundhed og Helbred er det bedste, vi ejer, og ikke kan betales for dyrt. Der er derfor heller ikke ringeste Tvivl om, at Ventilationen i nær Fremtid vil komme til at spille samme Rolle som Centralopvarmningen, og at Publikum efterhaanden kræver den indført overalt.

Store Etablissementer har allerede kastet sig over Opvarmning og Ventilation, og blandt de fremmeste kan nævnes Ingeniørfirmaet *Bruun & Sørensen, København og Aarhus.*

Det begyndte for ca. 8 Aar siden i Aarhus en i sin Art enestaaende Virksomhed med alle Slags Varmeapparater fra den simpleste lille Ovn til de største Centralanlæg. Efter ca. 5 Aars Forløb udvidedes Firmaet med et Ingeniørkontor i København, medens den særlige Ovnafdeling senere blev afhændet, for at Firmaet kunde hellige Ingeniørafdelingen sin udelte Interesse. Her at opregne alle de Anlæg, som Firmaet har udført, er en Umulighed, men det kan anføres, at det alene i dette Aars første 9 Maaneder har indstalleret over 50 Kedler for Varme og Ventilationsanlæg, hvor imellem findes saadanne store Anlæg som det, der er udført for Aarhus' nylig indviede Teater.

HVER 8 DAG

Nr. 3. Aargang 1900.—1901 ❖ Søndagen den 21. Oktober. ❖ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Efteraar paa Heden.

Bittedrengen. (Tegning af *Hugo Larsen*).

Alheden, Septbr.—Oktbr.

Vejret er uroligt nu og ikke til at lide paa. Dagen kan begynde i hvid Soldis, der plejer at love stille Varme, og endda kan den ende i Graavejr og Rusk. Eller Aftenen kan være stille og klar med en Solnedgang, som kunde tyde paa flere milde Dage; men saa, midt om Natten, kan der komme et susende Uvejr med Hvirvelvinde og Styrteregn.

I Nat en Gang vaagnede jeg under en Byge, der piskede hæftigt mod Ruden. Gardinet viftede frem og tilbage for Træk, jeg lettede ved det og kiggede ud i Mørket. Der var ingenting at skimte, ikke et levende Væsen, ikke Lys noget Sted. Mit Vindue vender mod Nordvest, og Heden gaar lige ind til Huset. Flad og milevidt overskuelig rækker det brune Lyngstrøg til alle Sider. Min Vært er Nybygger midt ude paa Karupfladen, dybest inde i Blichers gamle Alhede. Her er øde og ensomt, den sidste Sommergæst er borte, ingen Alfarvej gaar her forbi, og uventede fremmede kommer der ikke. Netop derfor bor jeg her, i Hedens Hjerte, alene for mig selv. Og jeg befinder mig inderlig vel derved.

Som jeg saadan ligger vaagen og lytter til alle de buldrende Lyde i Vestenstormen, som er i Optræk, føler jeg Ensomheden som en guddommelig Velsignelse. Den gaaende Post, der viser sig hver Eftermiddag, er min eneste Fredsforstyrrer, min eneste Smule udenvælts Spænding, ellers er jeg gemt hen i den mest absolute Isolerthed.

Ah! hvilket Vejr det er! Farende, ruskende, fløjtende Blæst og en Regn saa strid, at den tvinger sig ind mellem Ruden og Karmen og strenter helt hen i Sengen til mig. Det er underholdende og gør vaagen. Underholdende er ogsaa Musene, der rasler under Fodpanelet eller pludselig kiler rapt over Gulvet. Stundom forekommer det mig, at de bjærgsomme Dyr ogsaa er naaet op i Sengen; jeg beundrer deres Mod og Behændighed. Kan hænde for Resten, at de hører til i Halmmadrassen, de har maaske Rede

dér og et frodigt Kuld Unger! Ganske hyggeligt Selskab, og, som sagt, meget underholdende, naar man alligevel ikke kan sove!

Saadan kan man ligge en Time eller to og more sig herligt. I Daggryningen dratter man gerne i et let og lykkeligt Blund, og finder man ved sin Opvaagnen en Mus kvalt under Lagenet, bliver man ikke utilpas af den Grund. Man har *ligget* det lille Kræ ihjel, lad Katten faa ham til Frokost. Saadan tjener i Naturens Husholdning det ene Væsen det andet. Det er det hele!

For Resten var det en Markmus. Stakkels lille Sultenbug. Nu, da Markerne er tømte for deres karrige Avl, har der intet været for dig at æde udendørs, og du har maattet ty til Sengehalmen, Jeg forstaar saa godt, at Katten med Foragt vragede dig, da du blev ham serveret ovre i Laden.

Hu ha, hvor det stormede og regnede, da jeg i Morges kom ud. Men det fik ikke hjælpe, Sydvesten og Regnkappen og de lange Skaftestøvler paa — og saa en solid Tur gennem Heden. Himmel og Jord stod i ét piskende Vaadt. Det var egentlig Løjer at stritte saadan bøjet mod det onde Vejr, ingen Flip og ingen Frisure at skaane, bare frem uden Hensyn. Det er saa dejligt at kunne stikke *lige* til, tværs over et vældigt Hededrag, Lyngen gaar til Knæene, det svupper i den bløde Bund, Hunger-Mosset og Rensdyrlavet har suget Regnen til sig og ligger udbulnet som et Svamplag. Hugormen ser man ingenting til i et saadant Vejr, Ræven er i sin Hule ude mellem Bakkerne, og Haren og Urfuglen er Gud véd hvor, i hvert Fald ikke til at finde.

Selvfølgelig maa Bøssen blive hjemme, naar et Herrens Vejr saadan er over Hovedet paa os. Det havde ellers været til Pas at faa Ram paa en Hare nu i disse Dage, men lige siden Jagten paa Morten gik ind, har det staaet saa krakilsk paa med Rusk. To Ræve af denne Aargang har dog, uanset Vejret, maattet gøre deres sidste bestialske Spring. Hejda, hvor en fyrig Mikkel kan springe til Vejrs, hele tre-fire Alen ret op i Luften, naar Haglene plaffer ham i Livet! Og selv i Døden kan han grine saa gridsk, at man kan forskrække en hel Flok Høns ved at holde ham i Lunten frem for det rædde Fjerkræ.

Der er noget trøstesløst i den evige Regn over en øde Hede, hvis Regnen bare drysser tæt og stille, men faar Blæsten til Gavns fat i Regndraaberne og farer af Sted med dem, saa Lyngen bøjer sig dybt under det snærtende Pust, da bliver der et sært og betagende Liv herude. Det smælder paa Ruden, det klasker paa Taget, aabner man en Dør paa Klem, fløjter og pifter det under Loftet og ind i Krogene, Vejret er færdig at sprænge hele Huset sønder, det formelig dirrer i Murene.

I dette Vejr kommer Køerne ikke ud. De staar den ganske Dag og gumler Roer og Hø. Bittedrengen fodrer dem af et godt Hjærte. Han er sjæleglad over Regnen, som holder Kvæget inde, det er altid lindere med Arbejdet indendørs end ude i Roemarken eller ved Bærplukning paa Heden. Han synger af og til i vilden Sky ovre i Karlekammeret; der er ikke Mening skabt i hans Gjæl, ikke Melodi og ingen fattelig Tekst, han bare skraaler sin egen ureflekterte Barnetilfredshed ud over Hovedet paa fire drøvtyggende Køer, der har hele hans Fortrolighed.

Han er 10 Aar, den samme bitte Knægt, og for første Gang ude at tjene Han er næstældste Barn af en hel lille Flok henne hos Grandmanden i det lille Hedehus ved Søen. Moderen er død af Tuberkler, Faderen har Astma af Slid og Slæb, Bedstemoderen er plaget af slem Gigt og rent trukken ud af Vinkel; der er bare Søllehed og Pjuskeri i Hjemmet, saa Knægten er ligesom i Himmerige her hos min Vært. Derfor synger han. Og helt har han nu glemt sin daarlige Arm, som han ellers altid bruger som Værn mod Arbejde, der ikke huer ham.

Som nu forleden, da han skulde muge inde hos Gæssene.

— Mi' sølle Arm, hylede han. A ka' r'ele nok et taal' og muge!

Og saa slap han da.

— Hvad skader din Arm, spurgte jeg.

— Den er a' æ Led.

Og han fortalte videre, at han havde faaet den af Led for fire Aar siden. Jeg kunde selv føle, det var groet skævt sammen.

— Kom Du da ikke til Doktor?

— Nej — nej da, der er tre Mil til Doktor! A bløv sat ind ved æ Kakkelovn, dèr besvimt A, saa bar de mig i æ Seng og lo en List om æ Arm. Saa groed' den sammel atterhaands. A ka' nok et blyv Soldat, driller de mig med....

Syng Du kun, lille Ven! Du lykkelige, som ikke véd, hvilken Forbandelse det er at være fattig! Midt ude paa den sorte Hede bor Du, og der er tre Mil til Læge og det meste af en Milsvej til Skole. Du er eksemplarisk uvidende. Du aner ikke, at dit eget Hjemsogn ligger i noget, som hedder Jylland, ikke heller, at København er Hovedstaden i noget som hedder Danmark, lykkelig er dit manglende Begreb om Konge og Ministre og al Landsens Politik. Aviser læser Du ikke, Du staver Dig til Nød gennem et Skriftsted, som Du aldrig fatter et Muk af, eller et Salmevers, som Du plabrer op med de pudsigste Misforstaaelser. Du er daarlig ernæret fra Hjemmet; din Moder døde som sagt af Tuberkler, din Faders Astma gør det nok af med ham en skønne Dag — og Du selv bliver Medarving til en ussel Rønne, saa

og saa mange slunkne Faar og Køer og dertil nogle Snese Tønder Land gold Hede og sure Kjær. Lykkelige Du! Syng bare løs af begge dine Lungers snart brugte Kraft!

Imens skal jeg tage Bøssen, hvis det da giver lidt Opholdsvejr; saa skal jeg gaa ned til Søen og stage ud med Jollen til Rørbuskene, hvor jeg vil lægge mig paa Lur, til Mørkningen og Andetrækket kommer. Kan jeg da se mit Snit, skal jeg skyde os en smækfed Dyk-And. Den skal vi faa stegt til Nadver, Du skal komme med til Bords og faa den halve Part, og Du maa for en Gangs Skyld svine Dugen til det værste, Du formaar. Saa tror jeg, Du over-lykkelig gaar til Sengs ovre i Karlekammeret og sover velsignet trods Mus og Blæst og raslende Regn.

Du arme Lykkelige — som sikkerlig er dømt til at dø ung, men som véd af intet uden din meningsløse Sang, dine gumlende Køer og dine rigelige Mellemmader, *dem* du elsker over alt i din egen snævre lille Verden . . .

L. Mylius-Erichsen.

Krigsbilleder.

Med 7 Mils Fart i Timen.

Under de store Øvelser i Jylland optraadte Automobilen, der forlængst har holdt sit Indtog i den franske Hær, for første Gang paa den danske Krigsskueplads. Den blev brugt til at bringe Meldinger om Fjendens Stilling, og den rullende Spion kom dobbelt saa hurtig som Rytterne.

Paa vort Billede suser Automobilen „Standard“ af Sted paa Randers Landevej med en Fart af 6—7 Mil i Timen. Paa Bukken sidder den lyseblaa Grev Moltke ved Siden af Vognstyreren, Ingeniør Behrend, der som en Kæmpeugle er forsynet med store Hornbriller til Beskyttelse mod Skærver og Fluer. Automobilen kørte lige forbi Kronprinsen, hvis røde, vælige Fuldblodshest studsede ved Synet af denne ny, dampende Konkurrent, der skal fortrænge Hestene fra Europas Slagmarker.

Sikkert vil den ogsaa gøre det. Thi allerede her i den jyske Krig viste den sin gode Nytte. Husaroberst Hegermann-Lindencrone sendte den ud for at opsøge Fjendens Stilling, som den ikke var længe om at finde, og da Fjenden derefter sendte sine Ryttere ud for at tage Automobilen, var den hurtig ude af Sigte for Forfølgerne. Og herhjemme er dens Fart dog intet mod hvad den præsterer ved Tysklands og Frankrigs store Manøvrer, hvor Automobilen i Hastighed konkurrerer med et Eksprestog, og hvor selv Kejser Wilhelm eller General Negrier benytter sig af det flyvende Køretøj.

Vort andet Billede viser en Bunke Dragoner, der som Spurve flokkes om Indholdet af en Sæk Æbler. Det er den Slags smaa, muntre Situationer, som liver saa behagelig op i den ret ensformige Krigertilværelse.

Dragoner i Ilden. — En Kamp om Æbler.

Harboøre.

Ved Monumentet paa Harboøre Kirkegaard for det forulykkede Redningsmandskab ved Baaden „Liløre"s Kæntring.

LILLE underlige Plet — hvor alt ligger akavet og uden Fred — underlige Landskab! Saa lidet dansk, at man maa søge længe og vistnok forgæves for at finde en lun og hyggelig Krog — afsides ligger du, og din fordomsfulde Sejghed isolerer dig fra dine nærmeste Omgivelser.

Græsset vokser stridt paa Markerne, der strække sig store og flade ned mod de smalle Klitter, fra hvilke vi se Havet, der ligger stort og enkelt og virkende som et pragtfuldt harmonisk Hele i Modsætning til alt det forkrøblede og uensartede paa den anden Side Klitterne. Dér ligger Kirken, lille og grim, og ikke langt fra den — men saare langt fra Stranden — ligger den store Forargelse „Badehotellet", der ikke fortjener at lægges for Had, saasandt det Liv, der føres dér, ikke er overdaadigt. Spredt rundt omkring finder vi større og mindre Huse, stille og dog uden Ro at se til, tunge og jordbundne — — det er de modige, men lidet intellektuelt udviklede Harboørefiskers Hjem.

Gærne blev vi længe, længe ved det dejlige Vesterhav, — — men vi maa videre ad den lange Vej fra Klitterne forbi den lille Jernbanestation og Badehotellet, til Kirkegaarden, hvor just en Skare Sønderjyder sammen med deres Værter fra Holstebro staa forsamlede om Gravmonumentet for Fiskerne, der — som Indskriften paa Stenen fortæller — „fandt Døden ved Redningsbaaden „Lilørs" Kæntring under Redningsforsøg den 25. Januar 1897." En gammel Sønderjyde lægger en Krans paa Graven med disse faa Ord: „I har ogsaa kæmpet for et Hjem — jeg ved det — jeg har selv mistet en Søn paa Søen — — Tak! — I har kæmpet for et Hjem."

Før de fremmede havde forladt Kirkegaarden, aabnedes Kirkedøren, en Kiste blev baaren ud og sænket i en nylig opkastet Grav. Pastor Anton M. Jensen forrettede Jordpaakastelsen og gik derpaa bort — hvorefter vi blev Vidne til det Særsyn, at Menigheden demonstrerede mod sin Præst ved efter hans Bortgang at holde sin egen Gudstjeneste ved Graven.

Ikke en af de syngende skiftede Stilling under den lange drøvelige Salme, og Udtrykket i deres furede og vejrbidte Ansigter var uforanderligt det samme, ogsaa da de stille mumlende trykkede hverandres Hænder til Afsked og gik hver til sit. —

Men da Toget førte os bort fra Harboøre, blandede sig med Lokomotivets hæsblæsende Prusten Lyden af Sørgesangen og Vesterhavets Brusen.

Svend Aggerholm.

Menigheden holder Gudstjeneste ved Graven uden Præst.

Den sorte Perle

af L. de Tinseau.

Jeg maa le af Pariserne, naar de ved Midsommertide eftersnakker Avisreporterne og siger, at der hersker Vandmangel i Paris. Nej, saa kender jeg en By med 60,000 Indbyggere, der ligger paa den anden Side af det røde Hav og hedder Aden og er bygget paa et Forbjærg paa Lava, der næppe er kølnet. Dér kunde man, om man saa gav alle Indiens Skatte, hverken finde et Halmstraa, et Salatblad eller en Draabe Vand.

„Men, maa jeg spørge, hvad gør man med Regnvandet, naar det regner?" spurgte jeg min Ven, Konsul Pujol, der var min tjenstvillige Fører i denne Klippestad, da jeg besøgte den paa Hjemvejen fra Kina.

„Naar det regner, saa bliver de offentlige Cisterner fyldte; men det er fem Aar siden, at Folk her til Lands har set en Sky paa Himlen."

„Hvorfra kommer da det Vand, som vi drak til Frokost i Morges?"

„Det kommer fra Fabriken. Englænderne destillerer Saltvand, og man maa opveje dette for Resten meget gode Produkt med Guld. Saa fortræffeligt forstaar nu til Dags Videnskaben i alle Henseender at erstatte Naturen. Men den Historie kan ruinere En. Min Vandregning er hundrede Francs om Maaneden, naar jeg ikke regner min Kones Bade med; hun kan nemlig ikke taale salt Vand."

„Det var som Pokker! Men hvad gør de stakkels Arabere? For de ser ikke ud til at give tolv hundrede Francs om Aaret for deres Drikkevand."

„De nøjes med det Vand, som hver Morgen hentes 28 Kilometer herfra med Kameler. Det er en ubehagelig Vædske, som lugter af Gedeskind, men det er der nu ikke noget at gøre ved. Det destillerede Vand er for kostbart, og Politiet har forbudt, at man sælger det til de Indfødte. Det er udelukkende bestemt for Europæerne, for den engelske Flaade og de Skibe, som sejler forbi."

Jeg noterede disse Oplysninger i min Lommebog, og vi vendte tilbage til Konsulatet, hvor vi blev modtaget af Fru Pujol, en smuk fransk Dame, som jeg først lærte at kende nu, da min Ven havde giftet sig for nylig.

Vi passiarede sammen om Landet og de selskabelige Forhold. Fru Pujol fortalte mig sukkende, at der kun var to Damer, som besøgte hende, en gammel Englænderinde, som ikke kunde tale et Ord Fransk, og Ejerinden af Hotel de l'Univers, en brav fransk Provinsdame, som dog bedre kunde skændes med arabiske Dagdrivere og Somali Negre end snakke med en Landsmandinde.

Da jeg beklagede min Vens Hustru paa Grund af hendes ensformige Liv, afbrød Pujol mig, idet han sagde til sin Kone: „Du maa ikke lægge Skjul paa noget. Tilstaa, at du har en Tilbeder i denne arabiske By."

Den unge Kone syntes at ærgre sig over denne Bemærkning og trak paa Skuldrene.

„En Tilbeder, der er sort som Sod," bemærkede hun.

„Ja, meget sort, men meget smuk," sagde Pujol ivrigt, „og desuden meget rig, den første Kaffehandler i Aden. Vi skal gaa sammen derhen i Morgen. Der skal du se en Luksus af Tæpper, af søde Sager og Konfekt. Og saa Nipsgenstande, ja, det er en hel Basar! Min Kone tilbringer Timer der og hvis jeg ikke protesterede energisk, saa var den brave Mouloud i Stand til for vor Skyld at tømme hele sit Hus, under Paaskud af, at alle de Ting, der pryder det, behager Lady."

„Hvilken Overdrivelse!" udbrød Fru Pujol, der syntes at blive mere og mere irriteret. „De maa endelig ikke tro, at jeg omgaas fortroligt med denne Djævel af en Neger. Det er sikkert allerede fjorten Dage siden, jeg sidst var hos ham."

„Min Kone er i daarligt Humør," erklærede Konsulen, „fordi hun har tabt en Perle i Morges."

„Ja, jeg er fortvivlet," svarede Fru Pujol. „Hele Dagen har jeg forgæves søgt efter én af de sorte Perler, som jeg plejer at gaa med i Ørerne, og som min Mand har købt til mig paa Ceylon. Af den, jeg har tilbage, kan De dømme, hvor smukke de er."

Jeg undersøgte den og opdagede, at Fru Pujol havde et velformet Øre og var behagelig parfumeret Saa tog Samtalen en anden Vending, og jeg gik op og lagde mig paa Husets Tag, som det er Skik der i Landet.

Næste Morgen gik jeg sammen med min Ven til de Indfødtes Kvarter for at besøge Fru Pujols Tilbeder.

Mouloud ben Saïd er Araber; dette røber allerede hans Navn. Han er Kaffehandler og mange Gange Millionær. Han har den bedste Mokka i Verden.

Ved vort Besøg hos Mokkamanden var vi ledsaget af en Landsmand, hvis Navn jeg har glemt, og som lige havde tilendebragt en Rejse omkring Jorden. Han var, hvad man kalder en Lærd, en stor Samler af Indskrifter, en stor Udgiver af Kommentarer, en stor Indsender af Afhandlinger til Akademiet, hvis korresponderende Medlem han kaldte sig.

Men man bærer sig klogt ad, naar man paa

Rejser er noget mistroisk lige over for de saakaldte korresponderende Medlemmer af Akademier.

Mouloud, der talte godt Engelsk og var et sandt Pragteksemplar af den ægte arabiske Race, maaske den skønneste i Verden, modtog os paa den elskværdigste Maade og førte os gæstfrit omkring, ikke blot i sine Magasiner, men ogsaa i sin Bolig, der interesserede os langt mere. Da det var sket, lod han os byde orientalsk Kaffe, en aromatisk Drik, der minder om vor Kaffe omtrent som Champagne om Bruslimonade. Den uundgaaelige Tschibuk og et Krus Vand blev budt sammen med Kaffen.

Man kan just ikke sige, at dette Vand, som Kameler havde baaret syv Milsvej i Lædersække, var særlig henrivende. Men jeg var nær ved at tørste ihjel og havde for Resten været nødt til at drikke endnu værre Vand paa Kinas Rismarker.

Men det var da mærkværdigt! Dette Vand lugtede ikke af Gedeskind, nej, ikke Spor! Vel var det ikke klart; men det smagte ganske behageligt. Det lugtede . . . ja, min Sandten, det lugtede af Violer! Violer i Nærheden af Abessinien!

Dette var ogsaa den Lærde paafaldende, thi efter at han havde lugtet og snuset til Vandet og drukket lidt af det, spurgte han i en værdig, akademisk Tone: „Finder De ikke ogsaa, at man roligt kan paastaa. at dette Vand har en ganske ejendommelig Smag?“

„Jo,“ svarede jeg, „det minder om Violer.“

„Ja, jeg skal sige Dem noget; blandt de talrige Afarter af Stenkul gives der nogle, hvis Lugt minder om denne Blomst. Parfumefabrikerne benytter sig endogsaa af dette til at forfalske deres Fabrikater. Jeg drager altsaa den Slutning, at dette Vand har været i Berøring med et Stenkulleje. En Stenkulgrube i Aden, mine Herrer! Hvad siger De til det? Véd De, hvilken Rigdom, det betyder? Hidtil har man maattet skaffe alle de Kul, der bruges her, fra England.“

Min Rejsekammerat bestormede nu vor Vært med Spørgsmaal om Beliggenheden af den Kilde, fra hvilken Kamelerne hver Dag hentede deres Ladning. Han vilde helst selv straks være ilet derhen, skønt det var saa langt borte, hvis han ikke havde været nødt til at rejse hjem samme Aften. Nu vilde han i det mindste have en Prøve paa Vandet med i en lille Flaske for at han kunde lade det analysere, naar han kom hjem. Hvad der forbavsede mig mest, var at se, hvor forvirret Mouloud ben Saïd blev over vor Opdagelse.

Det var nu Tid til at bryde op, og jeg skænkede mig endnu et Glas Vand. Saa hørte jeg, at der faldt noget haardt ned i mit Glas.

Hvor besynderligt! Det var en sort Perle, Mage til den, som Fru Pujol havde vist mig den foregaaende Dag! Og denne Duft! Ja, nu genkendte jeg den. Det var den, jeg med Velbehag havde indaandet, da jeg bøjede mig ned over den smukke Frues Øre.

Jo, han var god, den lærde Mand med sine Kulminer! Og min stakkels Ven Pujol! . . . Den Opdagelse jeg havde gjort, hørte ikke til Mineralriget! Den Stakkel! — Jeg mindedes hans Ytring: „Adens Klima har den Ejendommelighed, at det virker slappende paa Mændene, men æggende paa Kvinderne.“

Og nu havde jeg hos den unge, smukke og rige Araber fundet en Perle, som var faldet ud af Fru Pujols Øreflip. Ja, jeg havde endogsaa fundet Spor af hendes Yndlingsparfume.

Hvad var derved at gøre? Slet ingen Ting! Den prægtige Mouloud maalte mig med uvenlige Blikke, og Ægtemandens Nærværelse generede mig betydeligt og tillod ikke, at jeg begyndte paa nogen Undersøgelse. Sørgmodigt tænkte jeg paa, at Folkeretten vel paabød, at fremmede Konsuler var uantastelige, men at dette ikke syntes at være anerkendt i Praksis i Arabien.

Medens den Lærde satte Proppen i sin Flaske, lykkedes det mig ubemærket at faa fat i Perlen, idet jeg lod, som om jeg vilde stænke Vand paa mine Hænder. Pujol skulde da ikke miste alt! Saa forlod vi Araberens Hus.

Mineralogen gik lige ned til Havnen, men jeg maatte endnu engang op i Konsulatet for at aflevere Perlen. Heldigvis lod Pujol mig gaa alene, medens han tog om Bord paa min Postdamper for at aflægge Kaptajnen et Besøg.

„Før jeg siger Farvel til Dem, Frue,“ sagde jeg i en streng, men rolig Tone, „maa De tillade mig at overrække Dem denne Perle.“

Hun udstødte et Glædesskrig.

„Min Perle! Hvor det var dejligt! Hvor har De fundet den?“

„Jeg har for et Øjeblik siden fundet den hos Mouloud ben Saïd,“ svarede jeg med stærkt Eftertryk, paa hver enkelt Stavelse. „Pujol véd, Gud være lovet, ikke noget om min Opdagelse!“ Og da hun lod, som om hun var meget forbavset, tilføjede jeg i den samme Tone: „Jeg véd ellers intet og vil i det hele taget ikke vide noget. Jeg behøver vel ikke først at forsikre Dem, at jeg har opført mig som Gentleman og ikke vil tale med noget som helst Menneske om denne Sag. Lev vel, Frue!“

Jeg forlod Værelset, næsten uden at have berørt hendes Haand, efter at jeg med mit sidste Blik havde udtrykt hende hele min Indignation. Hun skulde vide, at hun i alt Fald ikke havde narret mig. Jeg traf min Ven om Bord, jeg omfavnede ham med en Inderlighed, som forbavsede ham! Stakkels Pujol! . . .

En Time senere var jeg langt borte fra Aden.

For kort Tid siden mødte jeg Pujol og hans Hustru paa Boulevarden. De syntes mig at være kærligere mod hinanden end nogen Sinde før, og den unge Kone havde de to sorte Perler i Ørerne. Vi spiste til Middag sammen og talte om Aden — selvfølgelig.

„Apropos,“ sagde Konsulen, „dit Fund hos den gode Mouloud satte en hel Uge vor Fantasi i Bevægelse. Har du ikke ogsaa været spændt paa, hvorledes den Gaade vilde blive løst?“

I dette Øjeblik var jeg snarere forlegen end nysgerrig, og jeg stammede et Svar, som der ikke var megen Mening i.

„Tænk dig blot,“ erklærede Pujol, „min Tjener havde fundet paa et ejendommeligt Middel til at forøge sine Indtægter. Han solgte det Vand, som min Kone benyttede til sit Bad, til Araberen. Perlen var højst sandsynlig faldet ned i Badekarret, og saaledes kommet til Mouloud ben Saïd. Men hvorledes fandt du den dèr?“

„For Pokker, jeg var lige ved at sluge den!“ udbrød jeg med et Blik paa den rødmende, smukke Frue.

Men i Videnskabernes Akademi blev der oplæst en Afhandling om Adens Stenkulgruber.

Gamle Grave.

En nylig afdækket sexhundredaarig Grav ved Sct. Bengts Kirke i Ringsted.

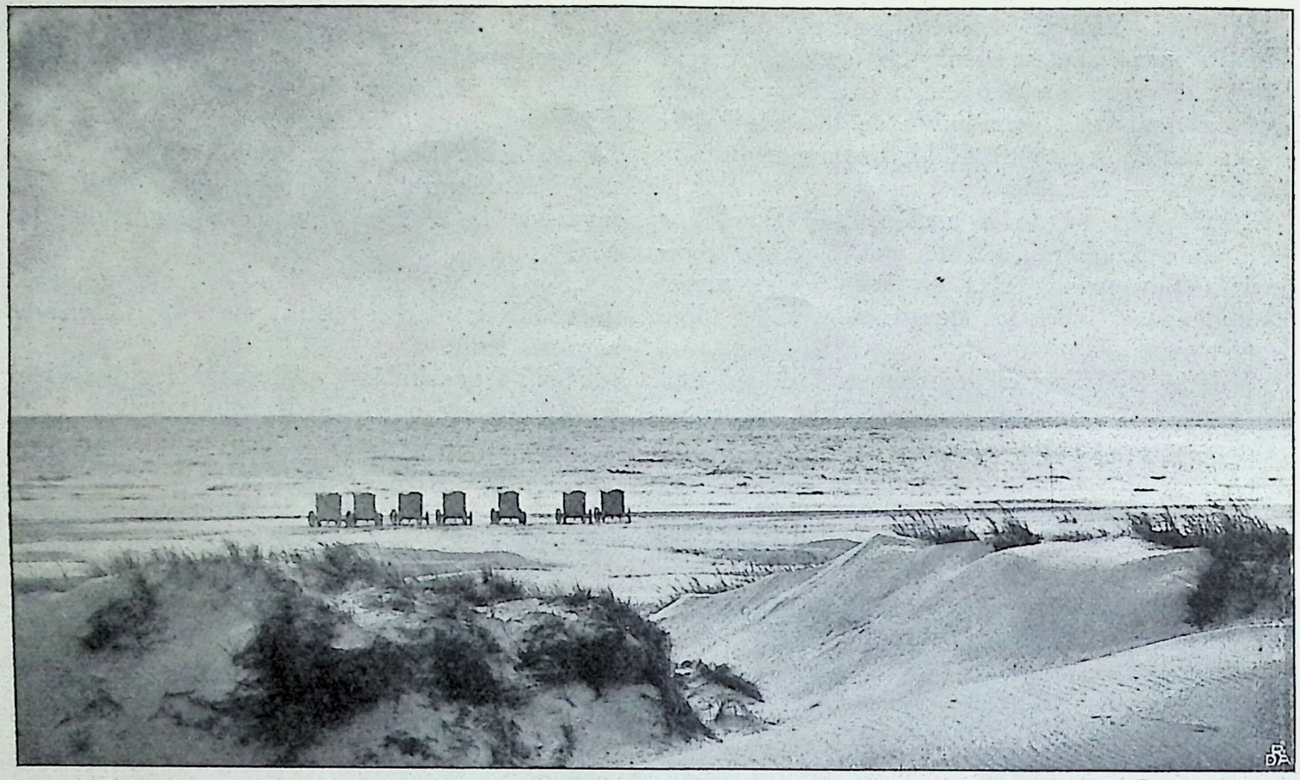
Vore gamle Bygninger fra Middelalderen har i de senere Aar været Genstand for de bygningskyndiges største Interesse. Man har sat sig til Opgave at bringe disse Fortidsminder tilbage til deres oprindelige Stil, — at rette alle de Misgreb som i Tidernes Løb er blevet begaaet af de forskellige Bygmestre, der ved at bygge til her og sløjfe hist, helt har forvansket den interessante, middelalderlige Stil.

Flere af vore gamle, arkitektoniske Minder, særlig Kirkebygninger, har i de senere Aar været underkastet en saadan gennemgribende Forandring, og nu er Turen kommet til den gamle Sct. Bengts Kirke i Ringsted.

Professor Storck har taget dette Arbejde i sin Haand og under hans kyndige Ledelse vil Kirken i Løbet af 7—8 Aar opstaa i en ny — eller rettere gammel Skikkelse, i den Form, som vore Forfædre for Aarhundreder tilbage kendte.

Det flade, firkantede Taarn vil komme til at give Plads for et pyramideformet Spir, et Par Kapeller, der i Tidernes Løb vare nedrevne, vil atter blive opførte. Under de foreløbige Udgravninger er man stødt paa flere interessante Ting, særlig gamle Grave, og vi er i Dag saa heldige at kunne præsentere vore Læsere et Billede af en af de interessanteste blandt disse. Det er en gammel Herre — hvem han er, har man ikke kunnet opspore, men det har sikkert været en stor Mand i Samfundet — der her for første Gang efter 600 Aars Forløb, atter ser Dagens Lys. Liget var, efter den Tids Begravelsesmaade, nedlagt uden Kiste lige i en muret Grav i Jorden, og dækket med svære Teglsten, der, stillede skraat som et Tag, overdækkede hele Graven. De 600 Aar i Jorden er selvfølgelig ikke gledne sporløst hen, men hele Skelettet fandtes dog ualmindelig vel bevaret. Graven er nu atter tilkastet, og efter dette midlertidige Kig til Omverdenen, vil den ældre Herre rimeligvis ikke mere vise sig paa denne lille Jords Overflade.

Orla Bock.

Badevogne paa Fanø Strand.

„Fanø, o Fanø — “.

Det *danske* Aktieselskab — dansk, for saa vidt som det er anmeldt til Handelsregistret i Nordby paa Fanø —, der under det *halvtyske* Navn „Fanø Nordsøbad“ — halvtysk, eftersom det paa Dansk vilde hedde Vesterhavsbadested — har virket paa Fanø, er for Øjeblikket i en meget kritisk Situation.

For Øjeblikket . . . ja, den kritiske Situation er forresten nu snart kronisk. For Aar og Dag siden udtraadte allerede af de tre danske Bestyrelsesmedlemmer de to, nemlig Lehnsgreve *Raben Levetzau* og Overretssagfører *Carl Levin*, saaledes at det tredje, Fanø-Kaptajnen *H. Rødgaard* var eneDansker blandt de tyske Herrer „Aufsichtsrathsmitglieder“. Sæson efter Sæson gav imidlertid Underskud. Af kyndige Folk angives Underbalancen til ca. 30,000 Kroner pr. Sæson. Og nu har 2den Prioritetshavere Vinhandler & Bankier *von Kapff* i Bremen, der i flere Terminer ikke har faaet Renter af sine Penge, taget hele Herligheden i Besiddelse.

Saa er Badestedet paa Fanøs skønne, hvide Strand da ikke dansk længer. Det bliver nu de Vonners og de Vanners Tid. Fanøfolket er bedrøvet.

Det er ærgerligt, at danske Forretningsfolk ikke have grebet til

Ved den gamle Brønd — Motiv fra Fanø.

her. Ærgerligt, men forstaaeligt. Thi danske Badesteder er forretningsmæssigt set ikke morsomme. Ellers vilde vi vel næppe lade *Skodsborg* være paa *norske* Hænder!

Med et Suk sige vi da Farvel til Fanø som dansk Badested. Farvel — og paa Gensyn.

Dejligt er der ligefuldt. Naar man fra det travle oppyntede *Esbjerg* med den lille Post-Dampbaad skvulpedes over til *Nordby* med sine Legetøjshuse, med sin Udraaber og sit hele Udstyr fra Syttenhundredhvidkaal og derefter i rumlende Hotelvogn rullede ud til Nordsøbadet, blev man sandelig imponeret af de pragtfulde, store Hotelbygninger, Kurhotellet, der aabnedes 1892, Hotel „Kongen af Danmark“ og Strandhotellet og c. 20 Villaer. Der er ægte hamburgsk Elegance udbredt over Kurhotellets Udstyr. Netop *hamburgsk*. En Smule brovtende, lidt massiv, børsbaronagtig Finesse.

Nu er alle Ejendelene, Badevognene og Bederetten paa 100 Aar, der er takseret til en fabelagtig Sum, og den elastiske Havkant, som er den idealeste naturlige Cyklebane, og Villa „Tusculum“ og Strandkurvene — alt er Hr. *von Kapff's*. Ingen har noget at skulle have sagt paa de Kanter af Fanø. Lege Børnene med tyske Flag, vil ingen Brygger Jacobsen længer kunne slaa Allarm.

Men vi have Lov til at haabe, at Tiderne og Omstændighederne vil forandre sig, og at de Vesterhavsbølger, der skvulpe op ad Fanø's Strand, igen maa blive „Vugge for danske Drenge“.

Lykkebarnet.

Charlotte Wiehe i „Haanden“, som hun spiller i Paris.

Det synes at være en Kendsgærning, som man heller straks maa se lige i Øjnene: København staar i Begreb med at miste en af sine Juveler,

Fru *Charlotte Wiehe-Berény* er ved at blive Pariserinde, om hun ikke allerede er blevet det helt.

At Fru Charlotte maatte paa Udstillingen var jo selvfølgeligt. Det kongelige Porcellæn . . . Respekt for *det*, men en fixere Porcellænsfigur end Fru Wiehe har vi jo dog ikke at opvise. Og Finsens Institut . . . naa ja, det har sine gode Sider, men den straalende Fru Charlotte, som kan helbrede et sygt Humør, bør dog ogsaa regnes blandt Menneskehedens Velgørere.

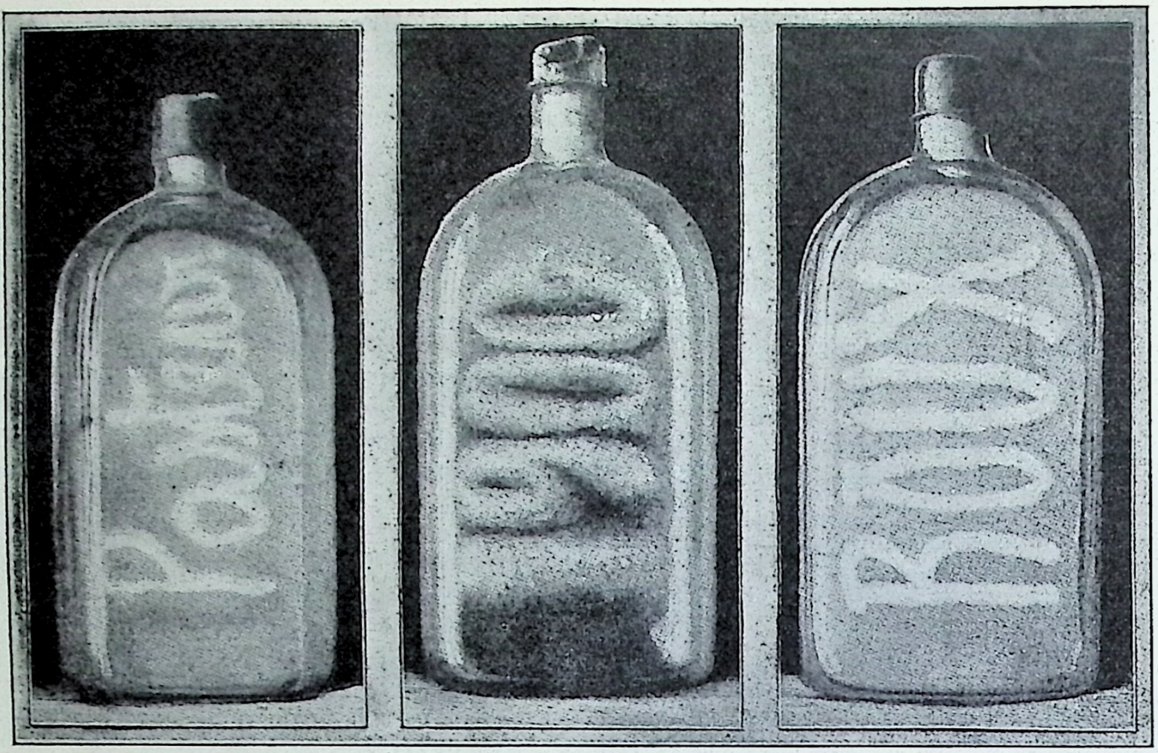
Et lille, rask Teater tæt ved Udstillingen blev den Montre, hvori hun udstilledes. Det hed *Théatre des auteurs gais*, „de gemytlige Forfatteres Teater“. Her kom de fineste og klogeste Mænd og de mest dannede Kvinder og klappede deres Handsker itu, naar hun spillede i sin Mands Pantomime „*Haanden*“. Selve *Français'* Direktør gav sort paa hvidt for, at noget nydeligere havde han aldrig set.

Og han har skam set en Del.

Men selv i Paris er der ikke nok af fine, kloge Mænd og dannede Kvinder til, at et Teater kan klare sig paa en enkelt Specialitet, om den er aldrig saa udsøgt. De gemytlige Forfatteres Teater fik en bedrøvelig Ende. Men derom er det halve Paris enigt, at Fru Charlotte faar vi ikke igen.

Der er Tilbud nok for hende, og en skøn Dag giver hun sig nok til at synge „Lykkebarnet“ og „Dukken“ midt i *Judics* By.

I sin Fritid lader hun sig interwieve og skriver Dementier i „Figaro“. Det styrker altsammen Berømmelsen.

Mikrober paa Pariserudstillingen. — Bacillerne danne Navnet paa deres Overvindere *Pasteur* og *Roux*.

Epidemier paa Flaske.

En af de mest interessante Afdelinger paa Pariserudstillingen var den, hvori det parisiske Hospitalsvæsen fremstilledes i sin Udvikling gennem det sidste Kvart-Aarhundrede.

Det var den *Listerske* Antiseptik, der gjorde Begyndelsen, og den tog selvfølgelig et mægtigt Opsving, efterat den gennem *Pasteurs* Mikrobelære havde modtaget sin videnskabelige Begrundelse. Størsteparten af den medicinske Videnskab hviler nu paa de bakteriologiske Undersøgelser, der drives i Pasteur-Institutet i Paris og en Mængde andre Laboratorier Verden over, og paa Hospitalerne gaar Arbejdet ud paa at bekæmpe de smaa usynlige Uhyrer, der kaldes Baciller, og holde dem borte.

Som bekendt er det Bakteriologernes Anskuelse, at Sygdomsbacillerne selv gennem en endnu ikke opdaget Livsvirksomhed frembringer de Stoffer, som bliver deres Undergang. Ved Hjælp af *Lymfe* — dyrisk Blodvædske, i hvilken Sygdommen er kommen til Udvikling, — kan man da modarbejde Sygdommens Virkning paa Mennesket. Det er derfor nødvendigt stadig at dyrke de forskellige Mikrober, iagttage deres Udvikling og deres Livsfunktioner og ved stadig nye Forsøg lære deres Væsen at kende.

Lægerne bruger Gelatine, tilsat med en kraftig Bouillon, hvori de fleste Mikrober befinder sig som Fisk i Vandet. Naar en saadan Mikrobekoloni er bleven indlogeret i en Flaske Gelatine, proppes denne godt til med steriliseret Vat, for at ingen fremmede Mikrober skal forstyrre Familielivet. Og nu foregaar der i Flasken i Løbet af kort Tid en Formering, som endog kan iagttages uden Mikroskop.

En Opstilling af saadanne Flasker paa en Udstilling betragter man ikke uden Gysen. Tænk om hele Anretningen faldt ned og Flaskerne gik itu! Pest, Kolera, Tuberkulose og et halvt Hundrede lignende Ulykker vilde slippe løs af deres Fængsel og sprede sig ud over den store By.

Derfor staar Beholderne naturligvis godt gemte bag Laas og Slaa og tykke Glasruder. Og for yderligere at vise, hvorledes de smaa Mordere til syvende og sidst dog er i Menneskets Vold, har man ladet „Kommabacillerne“ udvikle sig til rene typografiske Artister, der lader sig „radsaa“ ligesom Hvidkaal. Idet de breder sig, skriver de deres egen Undergangs Historie i korte Træk: Navnet paa deres Overvinder, den *store Pasteur*, og hans ypperlige Arvtager *Roux*.

Paa Andejagt.

MAN har siddet saa urolig paa sin Stol den Dag, Andejagten gik ind; man har været kendelig distrait, den Dag, Bekkasinjagten begyndte; og den første Dag, Hønsene maatte skydes, var man ganske forstemt. En skønne Dag faar man Lejlighed til at rive sig løs. Nu skal der tages Revanche efter alle Kunstens Regler, og er man saa heldig at have Jagtret i en større Mose, langs en sivbevokset Fjordkyst eller ved en rindende Aa, da forsømmer man ikke at prøve Dianas Velvilje og tager afsted paa Andejagt.

Vildtet afleveres.

De mange Forberedelser ere omhyggelig gjorte. Tasken pakkes den foregaaende Aften med Proviant for hele Dagen, Mad til en selv, men ogsaa til Hundene, der logre og springe op i vild Henrykkelse ved Udsigten til for en Tid at skulle befries for at ligge og dovne paa det slidte, støvede Tæppe under Skrivebordet og komme ud at bruge Næsen og Benene, til rigtig at kunne boltre sig og vaske alle Lopperne ud af Pelsen.

Man har tilbragt en lykkelig Aften med omhyggelig at lade sine Patroner; thi det er en Lære der er gentaget indtil Trivialitet, men ikke desto mindre har sin store Berettigelse, at enhver god Jæger lader sine Patroner selv.

Med det første Tog startes der, og naar man har gennemgaaet den Tortur, det er, at gaa med Bøsse og Taske gennem Byen, da er man glad ved sammen med Hundeue at kunne gemme sig i den primitive Hundekupé og ryge sin Pibe i Ro og Mag, medens Toget damper frem mod den lille Landstation, som er Ens foreløbige Maal.

Ankommen dertil spaserer man den lille Fjerdingvej, som der i Reglen er til Jagtterrænet og staar saa ved Mosedragets Begyndelse. Patronerne i den lette Doublet, Hanerne spændes og Hundene sendes ud i Rørene, søgende op mod Vinden. Rask avancerer man efter den, medens Øjet følger enhver Krumning i Sivene, og Forventningens utallige Tanker fremgøgle Snese af

Hundene gaa gennem Rørene.

Benene tørres efter endt Jagt.

skræppende Ænder, der kunne flyve op hvert Øjeblik, med velrettede Skud strækkes til Jorden og puttes i Tasken.

I Smaahullerne inde omkring i Moserne gaa Graaænderne op om Natten for at fouragere, og naar ingen forstyrrer dem, ligge de og gasse sig fredelig dér, indtil Solen rigtig begynder at bage, og de trænge til Luft under Vingerne. Hundene arbejder omkring imellem Siv, Rør og Vandplanter, snuse og snøfte, standse og vejre, svømme i Tørvehullerne eller springe fra Tue til Tue. Man følger med spændt Opmærksomhed deres snirklede Bugter omkring i Rørene, og flytter selv Benene lidt forsigtig for ikke pludselig at sidde i Vand til op over Halsen og faa en mindre behagelig Dukkert.

Et skingrende Rap, efterfulgt af en høj Raslen i Sivene og stærke Bask af Vinger, der stræbe at bringe den forholdsvis tunge Krop til Vejrs,

faar os til at fare let sammen. Men strax efter er man fattet og klar over Situationen. At kaste Bøssen til Kinden, udvælge sig den And af Flokken, som man helst vil have, beregne det Stykke, som man skal holde foran Fuglen for at træffe, sigte og endelig afgive sit Skud— det skal være et Øjebliks Sag.

Bum!

Et kort, energisk Knald; efterfulgt af et langt, ekkoskabende Drøn og en fin lys Røgsky, gennem hvilken man skimter en And dalende slaa ud fra Flokken og tumle baskende ned i Vandet.

Man har altsaa én Træffer og følgelig Lov til at prøve at faa endnu én med det andet Løb. Atter runger Drønet ud over Landskabet; det er langt Hold, men Jagtens Gudinde smiler huldsalig til os i Dag, og endnu en And maa følge Tyngdens Lov. Hurtig lægges der nye Patroner i Bøssen, et højt „Apporte" til den ene af Hundene, der snart sidder meget vigtig foran os med en lækker And i Flaben. Straks er den derefter ude i Rørene paany for at hente den anden. Hunden arbejder voldsomt, piler fra Tue til Tue, styrter saa pludselig ud i et stort Vandhul, svømmer over, søger paany i den modsatte Breds Siv, og kommer langt om længe ud og ser yderst tvivlraadig ud.

Da véd man, at Anden kun er anskudt; den er løbet, svømmet, har dykket og sidder nu godt gemt et eller andet Sted. Men Hunden er den, der skal finde den, og efter at dette er blevet den tilstrækkelig betydet, er den ude af sig selv af Iver for at vise sin Næses Godhed.

Den forlader pludselig Rørene, sætter i Spring op i Havren, derpaa et Løb op igennnm Roerne, hvorfra den sejrstolt kommer tilbage med den vingeskudte Andrik, der strækker Hals saa langt den kan.

„Det var ret, min Hund!"

Hvorefter den faar Ros og der kæles for den, saa dens trofaste Hundesjæl er ved at dø af Glæde, medens dens Kammerater græmme sig af Jalousi. Ænderne i Tasken, en smuk, blaa Fjer i Hatten og saa fremad igen til nye Sejre eller Nederlag. Og disse sidste maaske ere nok saa hyppige, indtil man helt faar vænnet Øje og Arm til at følges ad paa rette Maade.

Er man saa træt, sulten, tørstig og lige saa vaad som Hunden, da vælger man sig et Sted ud fra hvis Skygge, man strækker de vaade Ben for at faa Knæene tørre i Solen. Inden Hjemturen tiltrædes, afholdes af bare Vigtighed en lille Vildtparade og i Skydejournalen opføres: 3 Ænder, 4 Bekkasiner og — ja, Forbiskuddene taler man ikke om!

Nimrod.

Mordet i Pontoise.

Roman af det virkelige Liv. – Meddelt af en dansk Overretssagfører.

(2den Fortsættelse.)

Hr. D.-C. stod i Gadedøren og sagde Farvel til en Kunde. De gik indenfor. Rousselet er vis paa at han hørte Edouard pusle i den ovenommeldte Spisestue, der stødte op til Kontoret.

Rousselet gemte sit Jærnstykke inde i den højre Haand, og da Hr. Donon-Cadot vendte sig om, for at se til Ilden i Kaminen, slog han ham i Hovedet — blot to Gange, saa var han død. Ved det første Slag udstødte den gamle Mand et rædselsfuldt Skrig, der maatte kunne høres langt borte. —

I febrilsk Forvirrethed røvede Rousselet derefter de ovenfor nævnte Værdier. *Et Femfrancsstykke faldt* og forsvandt i Blodpølen.

Rousselet slæbte Liget ind i den mørkeste Del af Værelset, rullede ned og gik op til Edouard, der var paa sit Værelse.

„Mere død end levende", forklarer Rousselet, „slæbte jeg mig derop og sagde: *Det er skel,* hvortil Edouard svarede enten *Ja* eller *Godt.*"

Rousselet vil hverken have strøet Aske paa Blodpølen eller have stjaalet Pengesedlerne eller Pengestykkerne i Sekretæren. Derimod har han i et senere Forhør tilstaaet, at han har stjaalet Sølvtøj. Det er senere fundet nedgravet i hans Have som af ham forklaret.

Efter Mordet kørte Rousselet hjem med sin Kone. Da de kom over Oisebroen, kastede han Jærnstumpen i Floden. Det er ham, der har sendt de ovenfor nævnte Penge og Papirer til Pontoise, dels — forklarer han — for ikke at berøve Børnene deres Arv mere end „nødvendigt", dels for at sikre sig den lovede Belønning. Det er ogsaa rigtigt, at han havde sendt sin Søn ud for at indløse de nævnte Værdipapirer.

Den 21. Januar var Rousselet i Pontoise, for at træffe Edouard. Men denne undgaar ham.

Foruden Rousselets Angivelse taler jo, som det allerede vil ses af Ovenstaaende, alt *imod* Edouard Donon-Cadot. Dertil kommer, at hans Forklaringer meget tidt har været selvmodsigende og paaviseligt løgnagtige. Det er ham bl. a. umuligt at forklare, hvorledes han den 15. Januar kunde tro, at Faderen blev borte hele Formiddagen. Herom har han i Forhøret den 16. Januar fortalt Et, den 7. Februar et Andet.

Da der 21. Februar blev udstedt Arrestdekret over Edouard D.-C., var han i *Paris.* Han var rejst derind med sin Broder Charles, men blev derinde uden Grund, da denne om Aftenen tog hjem. Samme Aften opsøgte han den førnævnte Tjenestepige, *Caroline Mérandon* ved Navn, for hvis Skyld han havde været skinsyg paa sin Fader. De svirede sammen et Par Dage, og Edouard blev anholdt, da han sammen med hende den 23. Februar kom ud fra en Beværtning. Da raabte han: „Caroline er uskyldig . . . Har Nogen gjort noget ondt, *da er det mig.*"

Edouard havde spurgt Caroline, hvem *hun* troede Morderen var, og hun havde svaret: *„Jeg var saa angst for, at det var Dig."* Thi, som hun har forklaret, hun kendte det daarlige Forhold mellem Fader og Søn. Men hver Skygge af Mistanke svandt, da hun saa Edouards Frejdighed. Edouard havde fortalt hende, at han havde *drømt,* at Morderen var en Smed fra Sannois, at Rousselet ofte i Tiden før 15. Januar havde gjort ham bange ved sine underlige Udtalelser o. a. dsl.

Edouard D.-C. benægter, at have staaet i Forhold til Caroline Mérandon før den 22. eller 23. Februar, medens Pigen forklarer, at hun har været hans Elsker-

inde allerede den Gang hun var i hans Faders Tjeneste.

Edouard vil kun have talt med Rousselet tre Gange, nemlig d. 15. eller 17. December, d. 25. s. M. og d. 13. Januar. — „To Dage før den ulykkelige Hændelse", som han stadig udtrykker sig.

Kontordørens Nøgle blev d. 7. Februar tilfældigvis funden i Buffeten i Spisestuen, og Edouard har maattet tilstaa, at det er ham, der har gjemt den der. Han vil have fundet den et Par Dage før sin Afrejse til Paris. Det er næppe rigtigt. Thi efter Rousselets Forklaring blev denne Nøgle sagte listet ud af Nøglehullet udefra lige da Donon-Cadot havde udstødt det forfærdelige Dødsskrig; Rousselet mener bestemt, at det var Edouard, der tog Nøglen. Og det er denne Nøgle, man ikke kunde finde ved Husundersøgelsen 15.—16. Januar, men som ved et Tilfælde findes skjult 7. Februar i Spisestuen.

Efter et meget indgaaende Forhør den 26. Februar, under hvilket Edouard-Cadot havde gjort sig skyldig i mange Modsigelser, gjorde han et forgæves Forsøg i sin Celle paa at hænge sig i sit Halstørklæde.

Edouard har i Louis-le-Grand-Kollegiet saa vel som i Hr. Massins Kostskole været en doven og uopdragen Elev, der fik mange Straffe og flere Gange blev sendt hjem til sin Fader. Sidste Gang skete dette i Juli f. A. Dog fik Hr. Donon-Cadot ham senere i Skole hos Hr. Chauvet, men ogsaa herfra blev han sendt hjem, da hans Opførsel ikke var god.

Forholdet til Faderen var daarligt; det fremgaar af Caroline Mérandons og af Mo'er Mazy's Forklaringer. Hr. D.-C. har ofte beklaget sig til dem begge over Edouards daarlige Opførsel og Uvenlighed mod ham, især efter Fru D.-C.s Død for ca. 7 Aar siden. Edouard var ogsaa altid *skinsyg paa sin Broder*, hvem han troede Faderen gav mange Ting. — Nytaarsmorgen i Aar var Edouard ikke til at formaa til at ønske sin Fader et glædeligt Nytaar — først flere Dage efter faar Lægen, Dr. David ham til at bede sin Fader om Forladelse. — Om Søndagen d. 14. Januar beklagede Hr. D.-C. sig til Mo'er Mazy over, at Edouard tog saa lidt Hensyn til ham og f. Ex.: Dagen i Forvejen slet ikke var kommen hjem til Middag, og den 15. Januar kunde Lægen Dr. David mærke paa Hr. D.-C., at han var meget vred paa Edouard. En Timestid efter var det, at Morderen traadte ind i Huset og dræbte den ulykkelige Fader, efter hvad han haardnakket fastholder, paa Opfordring af Sønnen, efter en Plan, der alt var lagt i December f. A., og medens Sønnen stod paa Lur i Værelset ved Siden af.

En Konfrontation mellem Rousselet og Edouard Donon Cadot har funden Sted d. 7. Marts. Da Rousselet ganske nøgternt havde gentaget sin Tilstaaelse, vilde Edouard styrte sig ind paa ham, og da Gendarmerne holdt fast paa Edouard, raabte han: „Elendige, — at beskylde mig for, at have dræbt min Fader! Det glemmer jeg ham aldrig!" Rousselet beskrev derefter ganske nøjagtigt Mordet og alle dets Enkeltheder, og tilsidst sagde han i et stærkt Graadanfald: „Jeg troer, at den barbariske Søn føler mindre Sorg end jeg!" Derefter forklarede Rousselet, *at* Edouard var kommen ned ad Trappen lige efter Hr. Donon-Cadots Dødsskrig, *at* han havde taget Nøglen af Kontordøren og *at* han havde kigget ind ad Vinduet. „Det er Løgn!" raabte Edouard. „Hvoraf véd han, det var mig?"

„Jeg kunde høre det paa Støvlernes Lyd paa Trappen . . . ."

„Løgn — jeg havde slet ikke Støvler paa, men var i Morgensko."

Som Resumé af Konfrontationen er at bemærke, at Edouard — dog med nogle Modsigelser — fastholdt: *at* der ikke har været truffen Aftale om Forbrydelsen 15. Januar mellem ham og Rousselet, *at* han den 15. Januar hverken har sét eller hørt noget, *at* hans Faders Skrig ikke er naaet op til ham, *at* Morderen og ikke han har taget Nøglen af Døren til Kontoret, *at* han ikke før om Eftermiddagen anede noget om sin Faders Død, *og at* han derfor i god Tro svarede de forskellige Personer, der i Dagens Løb søgte hans Fader, at han var ude, rejst til Paris ell. dsl.

Herimod strider:

1) at Edouard maa have hørt sin Fader skrige, derom ere alle Vidner enige,

2) at Haandtaget paa Kontordøren var blodigt indvendig ikke udvendig,

3) at Vidnet Chenevière har sét Blodspor i Gangen, som Edouard ogsaa maa have sét, og

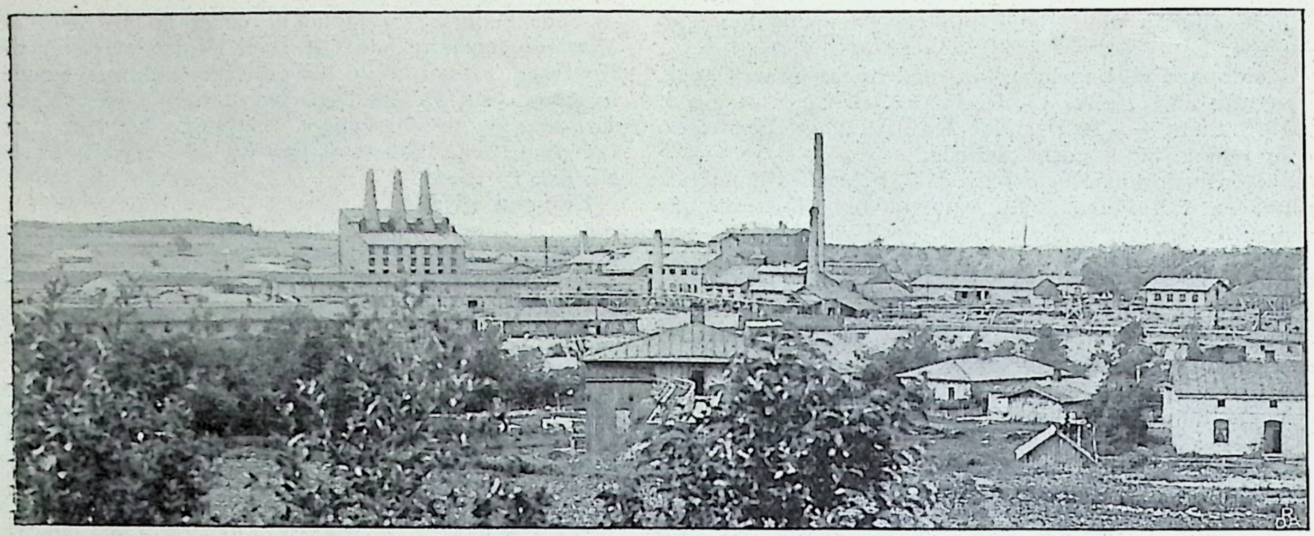
4) endelig Edouards Skrivelse af 26. Marts til Forhørsdommeren, hvori han beder om at maatte komme til at afgive nye Forklaringer. Dagen efter forklarede han: „*Jeg vidste Besked* med den ulykkelige Hændelse den 15. Januar. *Jeg har talt derom med Rousselet* den 21. December, ikke som han siger 25. December. Det var *ham,* der sagde til mig, at han fattede ikke, jeg vilde lade mit Liv ødelægge af en Olding, som Fader, at jeg lod ham nyde godt af min Mødrearv og at jeg taalte, at han tog Caroline Mérandon fra mig. Tilsidst trak han et spidst Stykke Jern frem af sin Bluse og sagde, at med det kunde han nemt slaa en Mand ihjel. Jeg véd ikke, hvad jeg svarede men afviste bestemt hans Tanke. Den 3. Januar mødte jeg ham, da jeg kom ud fra min Frisør. Atter da tirrede han mig op, men jeg svarede ham næsten ikke. To à tre Dage før Ulykken skete, hørte jeg, da jeg laa til Sengs, Spektakel i Huset, og jeg erfarede da af Mo'er Mazy, at det var min „Doktor fra Landet" — saaledes kaldte vi Rousselet, fordi han en Gang havde kureret en daarlig Finger, jeg havde —, der var nede hos Fader. Senere saae jeg ham ikke før den 15. Januar. Da saa jeg, eller rettere *hørte* jeg ham gaa ind til Fader. Lidt efter *hørte jeg Fader skrige,* jeg styrtede ned, aabnede Døren til Kontoret, *saa Faders Lig,* skreg, men Rousselet sprang hen paa mig med Mordvaabnet i Haanden og sagde: „En Lyd — og Du er dødsens!" Jeg raabte: „Hvis Charles blot var her!", hvortil Rousselet svarede: „Ti stille . . . . Din Broder er min Medskyldige." Jeg ilede i min Angst op paa mit Kammer. Lidt efter hørte jeg Rousselet gaa. Jeg løb ned, gik ind i Kontoret, saa, at Fader var død. *Saa tog jeg Nøglen af Døren* og gik atter op . . . ."

Herefter følger Beskrivelsen af, hvorledes Edouard underrettede sin Broder om, at Faderen var borte o. s. v. Paa indtrængende Opfordringer fra Forhørsdommerens Side har Edouard senere forklaret, *at* han næppe nogensinde har troet paa sin Broders Meddelagtighed i Mordet, *at* han troede, at han blev arresteret, fordi Rousselet af Hævnsyge havde angivet ham, og *at* han efter Mordet havde søgt at undgaa Rousselet, fordi han var bange for ham. —

Det bør stærkt betones, at denne helt nye Forklaring af Edouard Donon-Cadot først er given paa et Tidspunkt, da han vidste at hans Benægtelser ikke holdt Stik længer. Bemærkes bør tillige, at Edouard ikke har kunnet forklare, hvorfor han gemte den tidtnævnte Nøgle saa længe og tilsidst skjulte den i Buffeten. Dernæst: hvor kunde han den 15. Januar vente hele Dagen med at gøre Allarm og meddele sine Nærmeste det Skete? Og hvorfor sagde han ikke straks, hvad han vidste? Og endelig: Hvor kunde han høre paa de frygtelige Ord, Rousselet skulde have sagt til ham angaaende hans Fader, selv om Forholdet mellem ham og Faderen ikke var godt?

En ny Konfrontation fandt Sted den 5. April. Rousselet gentager Punkt for Punkt sin tidligere Tilstaaelse, Edouard afbryder ham tidt med Beskyldninger for at lyve. Dette Forhør gav intet Resultat.

(Fortsættes).

Cementfabrik i Nærheden af St. Petersborg.

Et Stykke Danmark paa Pariserudstillingen.

NAAR vi danske i Sommer besøgte Pariser-Udstillingen, gik vi nervøst omkring og spejdede efter den røde Flagdug med det hvide Kors, thi der, hvor den hilste os paa det umaadelige Terræn, dér vidste vi, var gemt et Stykke Danmark. Ofte skete det jo ikke, at vi fik Held med vor Søgen, men var det, vi fandt, kun *lidet*, var det derfor langtfra *ringe*. Ja, der var Ting iblandt, som nødvendig *maatte* skabe Agtelse og Interesse for vort Land.

Tog man sig en Tur med det rullende Fortov, fra hvilket man havde et Overblik over den hele uhyre Verdensbazar, var der i Nærheden af Pont Aleksandre III, hvor Fortovet passerer den gamle Invalideplads, en Bygning, som man daarlig kunde undgaa at lægge Mærke til. Den var c. 90 Alen lang og rummede et fuldstændigt Fabriksanlæg, i hvilket Maskinerne var forbundne ved Hjælp af mekaniske Apparater, saaledes at de uden Menneskehænders Hjælp førte de Stoffer, som blev dem givet, paa Vej gennem det hele Maskinlegeme og afleverede dem i færdig forarbejdet Stand.

Maskinernes Opgave var noget i Lighed med Melfabrikation, kun drejede det sig ikke her om at fremstille Hvede- og Rugmel, men om at knuse stenagtige Stoffer til saadanne fine Pulvere, der gaar under Navn af Cementmel, Kvartsmel, Kalkmel, Feldspathmel o. s. v. og som enten er Produkter eller Hjælpemidler i en eller anden kemisk Industri.

Maskinerne drives ved Elektromotorer, som faa deres Kraft fra Udstillingens Centralkraftanlæg. Forbruget er betydelig, thi først skal *Stenbrækkeren* drives, — den, som gumler de store Sten og spytter dem ud igen som almindelige Skærver, dernæst *Kuglemøllen,* i hvilken Skærverne hamres til Grus og endelig *Rørmøllen,* der maler Gruset til Mel.

F. L. Smidth & Co.s arbejdende Mølleri paa Udstillingen.

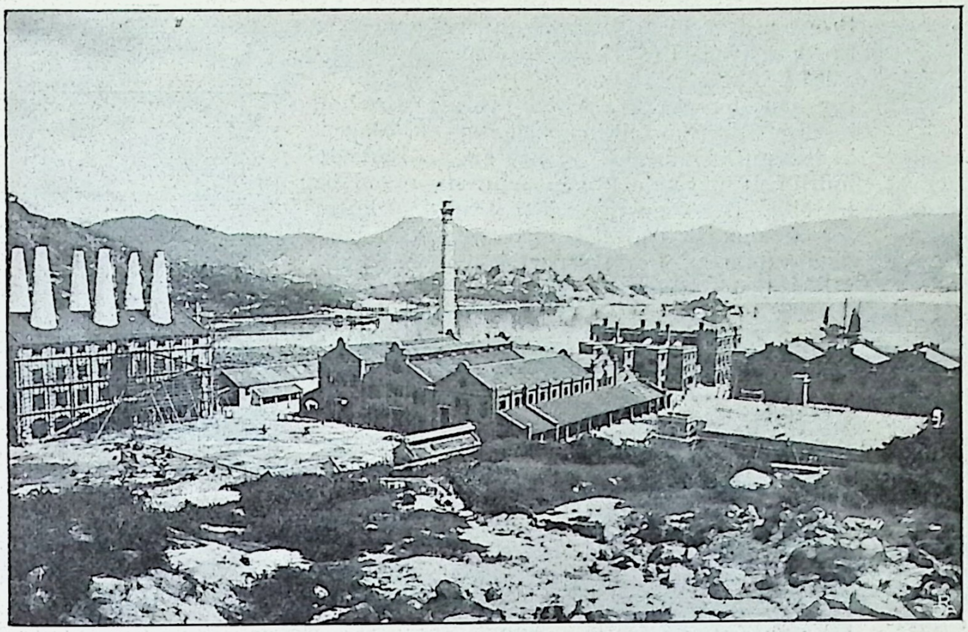
Man har svært ved at rive sig løs fra Studiet af disse Maskiner og navnlig lægge Rørmøllen Beslag paa ens Opmærksomhed, thi det, som den maler Gruset med, er runde Flintesten, som opsamles paa vore Kyster og med hvilke den forsynes i et Antal af omtrent 15000. Naar nu Maskinen sættes i Bevægelse, tygges ganske sindigt Gruset fint mellem de 15000 Stentænder.

En lang Hale af Bestillingssedler vise at Nr. 600 allerede er solgt og taler tydelig om den Opsigt, Maskinen har vakt. Det er heller ikke Smaating, den kan præstere. Den danske Montør fortæller os, at den i Løbet af et Aar kan male f. Eks. 100,000 Tdr. Cement.

Rundt omkring faa vi Øje paa Fotografier af Fabriksanlæg fra al Verdens Lande og alle har de deres Oprindelse fra de samme Ingeniører, som udstiller det arbejdende Mølleri. De fleste af disse Billeder fremstiller Cementfabrikker og Teglværker. Der er Teglværker oppe mellem de norske Fjelde og de svenske Granskove, ved finske Søer og paa russiske Sletter — og der er Cementfabrikker fra — ja hvorfor begynde at opregne — fra hver en Plet paa Jordens Rundkreds.

Nogle yderligere Oplysninger faa vi hos den danske Ingeniør *Davidsen*, som har opfundet den udstillede Rørmølle, og hos den franske Ingeniør *Gourp.* Begge er de Repræsentanter i Paris for det danske Firma: *F. L. Smidth & Co.*

Her faa vi at vide, at Firmaets Grundlæggere ere Ingeniøren *F. L. Smidth*, som i 1899 bortreves ved en tidlig Død, Ingeniøren *Alex. Foss* og Ingeniør *Poul Larsen* og at de to sidstnævnte nu er Firmaets Indehavere. Det var i Begyndelsen af Firserne, at disse tre paabegyndte deres Samarbejde. Nu er Virksomheden saa omfattende, at

Cementfabrik i Hongkong.

Hovedkontoret i København beskæftiger ca. 50 Ingeniører, Tegnere og Kontorfolk. Desuden har Forretningen Kontorer i New York, Paris, London og St. Petersborg. Den har egen Maskinfabrik i Valby og desforuden beskæftiger den med Fabrikation af Maskiner en svensk, fransk og amerikansk Maskinfabrik.

Denne enestaaende Udvikling er saa forbløffende, at man ganske naturlig maa spørge, hvorledes det er gaaet til, at et saadant Resultat kunde naas. Det kunde maaske ligge i, at Danmarks Naturforhold var særlig egnede til at skabe den Art Virksomhed? Men vi faar til Svar, at Ler og Kalk har de allevegne og endda bedre end det, vi har herhjemme.

Nej, Grunden er den, at Forretningen fra første Færd er gaaet frem efter en bestemt Methode, og med en sjælden Energi har gennemført dem. Anlæget af en Cementfabrik sker oftest gennem et Samarbejde mellem den i Faget uddannede Tekniker og den Fabrik, som skal udføre Maskinerne. Men ofte kan Fabrikanten, hvor dygtig han end er, ikke overkomme at tage alle de forskelligartede Hensyn, som Cement-Fabrikationen kræver og som kun et Samarbejde mellem mange forskellige Fagmænd, Kemiker, Maskiningeniør, Arkitekt, Brændemester o. s. v. kan opfylde til Fuldkommenhed.

Dette forstod Firmaet F. L. Smidth & Co., da de samlede og uddannede en Stab af Folk, der hver paa sit Omraade repræsenterede den faglige Dygtighed. Skal de opføre en Fabrik, nøjes de ikke alene med at udsende Ingeniører, der kan lede Bygningsarbejderne og opstille Maskinerne, men de udsende ogsaa Folk, der kan bringe det hele i rette Gænge og Drift.

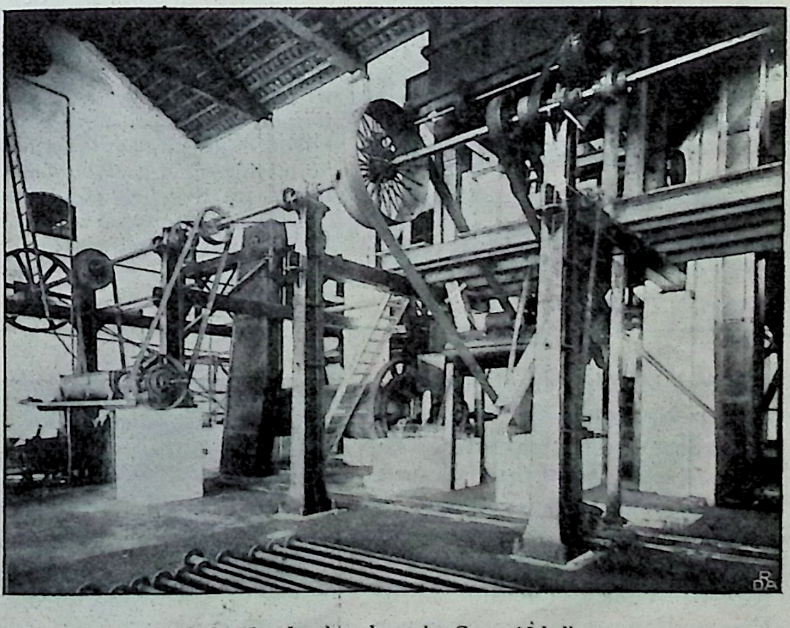
Denne Virksomhed voksede sig stærk og vandt sig et efter danske Forhold uhørt Ry i Udlandet. Allevegne fra i Verden sendes Raamateriale til Undersøgelse i F. L. Smidth og Co.s Laboratorier og Forsøgsanstalter og paa Grundlag af disse Undersøgelser giver Firmaet da sine Overslag og Tegninger.

Blandt de mange Fotografier, som vi omtalte før, vælger vi i Flæng til Gengivelse en Cementfabrik i Hongkong. Danske er de Maskiner, som arbejde her; dansk er Konstruktionen af Ovnene, hvis Skorstene rager op af Taget tilvenstre og danske er de Jyder, der forestaa Brændingen. Dansk er ogsaa Direktøren for denne Fabrik: cand. polyt. Uldall. Den anden Fabrik, vi gengive er en stor russisk Cementfabrik i Nærheden af St. Petersborg.

Her er ligeledes adskillige danske beskæftigede. Det synes os en ikke mindre betydningsfuld Side af denne Virksomhed, at danske Ingeniører og Teknikere anbringes rundt omkring i Verden. Det er jo ganske naturligt, at Fabriksherrerne gerne knytter nogle af dem, der har ledet Fabrikkens Opførelse og Igangsættelse, til sig. Saaledes dannes der smaa bitte Ynglesteder i Udlandet for dansk Virksomhed, som kan knytte Baand for følgende Forbindelser med Hjemlandet.

Vi spørger om, hvilke Anlæg der da for Tiden er under Udførelse og notere af den lange Liste følgende: En ny stor Cementfabrik i Nordfrankrig, en do. i Rusland, som skal koste den nette Sum af 2 Millioner Kroner, Cementfabriker i Spanien, i Nordamerika, i England o. s. v. o. s v.

Dygtige, kundskabsrige og praktiske Folk — ikke Storkapitalen — har gjort denne Virksomhed til det den er. Og i Form af Tantième faar dens Medarbejdere deres Part af Udbyttet, saa at alle er interesserede i de gode Resultater. Der er udrettet et Arbejde som viser Vejen for andre, Vejen, vi bør gaa, om vi skal magte det kommende Aarhundredes økonomiske Opgaver i Konkurrencen med de store Nationer.

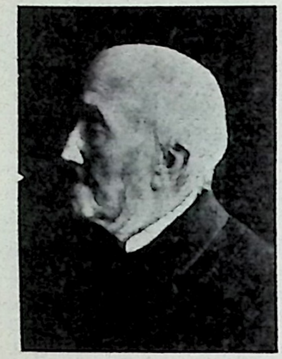
Interiør fra den hongkongske Cementfabrik.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Etatsraad *C. G. Howitz* er afgaaet ved Døden i sit 79. Aar. Efter at have taget polyteknisk Eksamen i 1846, foretog H. en Studierejse i Udlandet, og blev 1850 ansat ved Københavns Vandværk. Hovedstadens Gasværkshistorie er nøje knyttet til denne Mands Liv, idet han efter Gasværkets Opførelse af blev ansat som Bestyrer og beklædte denne Stilling fra 1857—92. Hans store Kundskabsrigdom og økonomiske Sans kom hurtig Gasværkets hele Drift til Nytte. I flere af Danmarks Byer og i Sverig har han været behjælpelig med Anlæggelse af Gasværker. Efter Installationen af den elektriske Lysstation trak han sig tilbage fra sit virksomme Liv.

Etatsraad C. G. Howitz.

Pastor *F. N. Freuchen*, som i 1897 tog sin Afsked paa Grund af Svagelighed, er afgaaet ved Døden. Efter at være demitteret fra Sorø Akademi tog han i 1854 teol. Embedseksamen, var i en Del Aar Lærer ved Kommuneskolerne i København og blev i 1862 Præst ved Nykirke i Slesvig, hvorfra han ved Prøjsernes Invasion i 1864 blev afsat. I næsten 10 Aar var han derefter Præst ved Vridsløselille Straffeanstalt, hvor han virkede samtidig med H. V. Kaalund, indtil han blev kaldet til Sognepræst i Höjby. Det Clausenske Tidsskrift for udenlandsk teologisk Litteratur havde i ham som Oversætter en flittig Medarbejder.

Pastor F. N. Freuchen.

Fhv. Theaterejer *Sophus Birck* i Aarhus er afgaaet ved Døden, 65 Aar gl. B. kom i Berøring med Scenen, der tidlig havde taget hans Interesse fangen, som Skuespiller, som Forfatter, som Direktør og tilsidst Theaterejer. Her i København var han i Halvfemserne Kasinos Leder en enkelt Sæson, senere købte han det gamle Aarhus Theater, hvis Saga er ude, efter at det solgtes til Postvæsenet. Som Forfatter var han en Tid lang produktiv, navnlig for Scenen arbejdede han, og Stykker som »Struensee« og »Fra 48« viste, at han havde Sans for det scenisk virkningsfulde.

Fhv. Theaterejer Sophus Birck.

Jubilæum.

Den 1. Oktober afsluttede Toldforvalter *L. J. Bruun* i Ærøskøbing sin Embedsvirksomhed i den danske Stats Tjeneste. Hr. Bruun, der er $88^1/_2$ Aar gl. og sikkert Landets ældste Embedsmand, kom i 1852 til Ærøskøbing som Skatteoppebørselskontrollør, hvorefter han i 1870 tillige udnævntes til Toldforvalter for Ærø, hvilken Stilling han altsaa nu har beklædt i 30 Aar.

Ogsaa i kommunal Henseende har Hr. Bruun indlagt sig Fortjenester som mangeaarigt Byraadsmedlem, Medlem af Ligningskommissionen m. fl.

Den højtbedagede Embedsmand har gennem sin lange Tjeneste vundet alle ved sin Forekommenhed og Humanitet, og hans Arbejde har tillige vundet ydre Anerkendelse, idet han foruden at være Kammerassessor og R. af Dbg. nu ved sin Afsked er udnævnt til Etatsraad.

Toldforvalter L. J. Bruun.

„Hver 8. Dags“ Musik og Sang.

Det i Dag udkomne Nummer indeholder: *Spansk Nationalhymne*; *Lille Sommerfugl* (Text af Inger); *Jeg gik i den kølige Morgen* (Text af Einar Christiansen) af E. HECHMANN; *Movitz blåste en koncert*, af BELLMAN; *Baby Vals*, af J. BAYER.

„Hver 8. Dags“ Pragtbind.

Til Indbinding af den nys afsluttede Aargang foreligger nu vort kendte Pragtbind med de dekorative Valmuer. Prisen paa løse Bind er Kr. 2.00, Bind og Indbinding koster Kr. 3.00.

„Hver 8. Dags“ Præmieopgave.

Husk, at Fristen for Indsendelse af Løsning paa Præmieopgaven, der giver Adgang til en Boggave paa Kr. 100 er 1ste Novbr. Nærmere Betingelser se Nummeret for 7de Okt.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER8DAG

Nr. 4. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 28. Oktober. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Italienske Genrebilleder.

Konen med Haandtenen, italiensk Gadescene.

Dag ud, Dag ind sad de to gamle op ad den solhede Mur — aldrig mæledes der et Ord mellem dem. Paa Klokkeslettet mødtes de, naar Vejret var godt, *han*, for at lade den gamle Ryg bage igennem af Solens brændende Straaler, *hun*, for at spinde sin Hørtraad paa den gammeldags Haandtèn, og for at faa lidt Varme i det tynde Blod, der kun langsomt flød i de gamle Aarer. — Men aldrig et Ord imellem dem, ikke en Lyd! Først naar Solen havde gemt sig bag Bjærgene bevægede Læberne sig, og pibende og sprukkent lød det fra den ene til den anden: „buono notte, Angello“ — „buone notte, Francisca“, og langsomt og forsigtig trippede de hjem, hver til sit, hun, famlende sig frem langs Husrækkerne, blind som hun var, han, lidt mere sikker paa Benene, men ængstelig og lyttende, thi dèr var det Hørelsen, det var galt med.

Ak, ja — i gamle Dage, da han var en rask Knøs, og færdedes ude paa det vilde Hav, eller stod som Soldat i den store *Garibaldis* Rækker, jo, da var det anderledes! — Og hun, Francisca, i sin Tid den skønneste blandt de skønne! Fra hendes smaa, vævre Hænder gik de fineste Silkekniplinger ud i Verden. Ingen forstod som hun at kniple de skønne Mønstre, der lagde Ry om den lille norditalienske Kystby. — Kniplinger fra *Rapallo* — de bedste i Verden, velkendte allerede i Dogeværldens Dage, da Guld- og Sølvtraad flettedes sammen til Pryd og Fryd for Venedigs skønne Kvinder og stolte Mænd! —

— Nu var der kun den haarde Hørtraad tilbage, den kunde hun føle og danne endnu, men de fine Mønstre paa Kniplepudens Papir, dem maatte de unge Hænder og de unge Øjne om.

— — Intet siger de to, ingen Lyd høres fra de tørre Læber; men Tankerne — de flyve om og færdes blandt svundne Tiders fagre og frejdige Minder.

* * *

„Il pescatores, signore, pesce, pesce — „Her er Fisk — kom og køb“, lød det daglig gennem den lille italienske Kystbys eneste Gade, klart og klingert tonede Røsten gennem Luften. Raabet blev til et helt lille Stykke Musik med Melodi og Klang — og ud fra Husene kom den ene lille, nydelige Italienerinde efter den anden trippende frem, alle holdt de af denne Fiskermand, der saa muntert forstod at falbyde de smaa staalblaa glinsende Sardiner, Italie-

Fiskesælgeren fra Rapallo.

nernes bedste Lækkerbidsken. Ingen fik saa hurtigt solgt ud som han.

Undertiden blev ogsaa en fed macaroniop-pustet Moerlille lokket til og mens hun med de smaa pølselignende Fingre ransagede Kurvenes Indhold, søgte hun med bedaarende Øjekast at fremkalde Svingninger i Fiskerens Prisnotering. Men hans Stampublikum var alligevel Byens unge Piger.

Vægten, der dinglede over Skulderen, blev hentet frem, Kurvene anbragte paa Gaden, og behændigt, under en Krydsild af Tilraab og Svar, en Overflod af lystigt klingende Ord, gik Afvejningen for sig, mens Soldistykkerne raslede fra Haand til Haand. Saa Huen i Nakken. Vægten igen paa sin Plads, Kurvene under Armene, og atter lød det „il pescatore, signore, pesce, pesce“, saa Luften dirrede derved.

* * *

Blændende hvidt er Lintøjet, naar man faar det tilbage fra sin Vaskekone nede i Italien, ikke en Plet, ikke en Skjold, saa fint og blaahvidt i Tonen. Men kun faa Gange udholder det denne Rensesproces, snart prydes Lommetørklæderne med lange Flænger, eller de forvandle sig under en lidt forceret Anvendelse til fuldstændige Laser, der smuldre mellem Fingrene, Skjortebrystet gennemhulles og Flipperne flosser.

En skønne Dag fik jeg Løsningen paa Gaaden! Jeg var paa min daglige Morgenvandring for en Gangs Skyld drejet af fra Landevejen og gaaet ned langs en Flodbæk, der kort udenfor Byen banede sig Vej fra Bjærgene over til Havet. En underlig drønnende, bankende Lyd slog mig med regelmæssige Mellemrum imøde. Pludselig stod jeg overfor nogle Kvinder, der var ifærd med at vaske Tøj i Bækken. De laa paa Knæ paa smaa Træskamler og arbejdede under lystig Syngen med en utrættelig Iver løs paa Tøjet, de havde under Behandling. Stakkels Tøj! — Med vældige Klask huggede de det, drivvaadt af Flodvandet, ned mod Brædtet, de laa paa, eller mod de store Kampesten, der inddæmmede Bækken, saa blev det vredet haardt op, saa ned i Vandet igen, op paa Skamlen, hvor en stiv Børste blev sat i Gang med samme Energi, saa ned i Vandet og op igen, atter kæmpefældende Slag, atter vredet op, som var det Meningen at danne saa kompakt en Masse som mulig, og da først var de færdig behandlet. — Ak, ja, færdig — det véd vor Herre!

Men et muntert og livligt Billede var det at betragte de arbejdende Kvinder, og ofte faldt min Vej ad Bækken til, hvor jeg vidste, at det muntre Kor af de smidige, solbrune Italiadøtre var at træffe.

Otto Høy.

Kvinder, som vasker i Flodbækken.

Det troløse England.

Novelle af Balduin Groller. Oversat af J. Ahlberg.

Oberst Brunner ilede med lette, ungdommelige Skridt op ad Trappen til Wiener Sydbanegaard for i rette Tid at naa 9-Toget til Baden. Maaske var hans Skridt lidt for ungdommelige, en Nuance, ikke værd at omtale, men man lagde dog Mærke dertil. Den samme Nuance gjorde sig ogsaa gældende i hele hans ydre Habitus og Optræden. Det var en vidunderlig smuk Formiddag i Maj Maaned. Obersten var gaaet ud i civil Paaklædning uden Overfrakke. I civil! Det forklarer meget. Han havde for kort Tid siden taget sin Afsked, og naar man i 25 Aar har baaret Kejserens Klæder, saa kan man nok forstaa, at man er lidt usikker i Valget af sit eget Tøj. Obersten var paa en Gang bleven træt og mæt af Tjenesten og var med ét Spring atter gaaet tilbage til det civile Liv. Man skulde til Slutning dog ogsaa leve lidt, og han havde sat sig for at leve; han var Ungkarl og følte sig ung, maaske endda lidt for meget. Hans sorte Overskæg strittede forvovent ud til begge Sider, men der gaves Folk, der paastod, at de havde kendt nævnte „Snurbart" da den var graa, og hvad hans dadelløse Frisure angik, sagde onde Tunger, at den blev gjort i Orden udenfor Hjemmet, og at Obersten slet ikke var til Stede selv ved saadanne Lejligheder.

Faktum var, at Obersten saa rigtig kæk og livslysten ud, da han kom kørende i aaben Droske til Baanegaarden og efter at have løst en 1ste Klasses Billet stormede op af Trappen. I den Coupé, han traadte ind i, sad der allerede en Dame. Obersten rettede uvilkaarlig paa sin Flip og Slips og hilste saa med en Verdensmands Høflighed for dog straks at slaa over i en elskværdig og fortrolig Tone. Han havde nemlig i den elegante Dame genkendt den unge Fru Wanda v. Meyersberg som han i Foraaret havde gjort Bekendtskab med paa det Hvide-Kors' Bal, og som han straks havde gjort ivrig Kur til. Ogsaa Damen havde straks genkendt ham ved hans Indtrædelse, og hun smilede til ham, som man smiler til en brødefuld, som man har besluttet at tilgive. Han følte sig derimod ikke skyldbevidst; thi det at gøre Kur paa Liv og Død til en Dame, ansaa han for en meget fortjenstfuld Handling. Han begyndte endog straks forfra, idet han paastod at være usigelig lykkelig over at en gunstig Skæbne o. s. v. „Ogsaa jeg er meget glad," forsikrede Fru Wanda. „Vor Roman har altsaa sin: Fortsættelse følger!" „Ganske rigtig, Deres Naade! Det er heller ikke nogen Fejl ved en Roman, at den udkommer i Leveringer." „Jeg beklager kun," bemærkede Fru Wanda, som forsigtig søgte at dække Ryggen, „at min Mand ikke kan deltage i Læsningen." „Unødvendigt, aldeles unødvendigt, Deres Naade. Mændene afgive kun et slet Publikum; de have ingen Interesse for Romaner." „Det maa da ogsaa gælde Dem, Hr. Oberst?" „Nej, naadige Frue, det var ikke Meningen, jeg sigtede kun til Ægtemændene." „Naa saaledes, De har en lille Svaghed for den trekantede Roman, Hr. Oberst?" „Trekantet, det er brillant sagt, meget rammende, Deres Naade! det Udtryk skal jeg erindre. Hvad Svagheden angaar, da er den visselig meget udviklet hos mig." „Blot jeg saa har den samme Svaghed, saa vil alt være i den skønneste Orden." „Ganske rigtig, Deres Naade."

En vis Tilfredsstillelse føler enhver Dame over en Erobring, men her var Stoltheden noget blandet. Mellem Obersten fra det Hvide-Kors' Bal og den forelskede, noget aldrende Yngling her i Koupeen, var der stor Forskel!

Først skammede hun sig lidt over, at en Vaabenfrakke havde spillet en saa betydelig Rolle ogsaa for hende, der dog havde „Backfisch-Tiden" saa langt bagved sig. Thi Manden dér i sin pæne, omhyggelig valgte borgerlige Dragt imponerede hende langtfra i samme Grad og forekom hende ikke nær saa blændende, som Officeren i sin Uniform. Men hun trøstede sig snart med den Tanke, at hun dog ikke havde hele Skylden. Hr. v. Brunner havde i sin Uniform haft mere Holdning, og hans sikre Optræden havde forladt ham efter Metamorphosen; det var klart, at han først maatte finde den igen. Hun havde derimod ingen Anledning haft til at miste sin, og denne Omstændighed beroligede hende fuldstændig med Hensyn til den stormende Kurmagers Ufarlighed. Hun hørte derfor kun med delt Interesse paa hans dristige og begejstrede Forsikringer.

Da Toget efter mere end $1^1/_2$ Times Kørsel holdt ved Baden, steg de begge ud, Obersten med den Forsikring, at denne Rejse vilde altid forblive uforglemmelig for ham, saa kort den ogsaa havde været — enhver sand Lykke er jo kortvarig; hun med Følelsen af, at hun maaske nok havde moret sig bedre en Gang imellem i sit Liv. Obersten var taget til Baden, fordi han ikke vidste, hvad han skulde foretage sig i Wien. Hans militære Kald havde tidligere ikke helt lagt Beslag paa ham, men han havde dog haft sit Embede at passe og sine Bekymringer. Naar han nu stod op om Morgenen, havde han ganske vist ingen Sorger, men paa den anden Side vidste han heller ikke, hvor han hørte til, eller hvad han skulde bestille. Han var altsaa taget til Baden for at fordrive

Tiden. Det er som en Tur paa Landet, men mere bekvem end en saadan. Man har Jernbanen og altid en Droske ved Haanden; man har, hvis man har Lyst, den smukke Natur, men samtidig Byens Tillokkelser, elegante Restaurationer, hvor man kan spise godt og dyrt, behagelige Caféer og Theaterglæderne.

Obersten begav sig først hen i en Café, gennemsaa Bladene, navnlig de illustrerede og skærpede sin Appetit til Middagsmaden ved et Par Glas grøn Chartreuse. Saa begav han sig til table d'hôte i et af Badens fineste Hoteller og derefter foretog han, hvad der var den egentlige Grund til hans Udflugt, en lille Spaseretur. Han havde spist og drukket godt og var derfor i godt Humør. Han fandt, at Verden var meget smuk, og hans blødgjorte Hjerte var fuldt af Menneskekærlighed. Han havde endog faaet Lyst til Æventyr, og han havde Lykke med sig. Da han saaledes spaserede i Parken, havde han, før han rigtig fik set sig om, et blondt Æventyr foran sig. En ung Dame gik med en lille Pige ved den ene Haand og en gul og sortplettet Moppe ved den anden. Den unge Dame havde en god Figur, et prægtigt blondt Haar og et friskt, smukt formet Ansigt. Hans almindelige Menneskekærlighed lagde sig straks for Dagen, og velvillig, som han var stemt, troede han ikke at burde forandre sin første Opfattelse, selv da han ved nøjere Eftertanke kom til det Resultat, at det egentlig ikke var en ung Dame, men en — ganske vist meget smuk — Barnepige.

Naa i værste Tilfælde! Han havde aldrig været hovmodig og altid skattet Mennesket i Mennesket. Han havde vistnok altid indset, at der maa gives en Standsforskel, men han havde ogsaa været gennemtrængt af den Bevidsthed, at man ikke maa misbruge Fordelene ved sin egen Stilling. Hans demokratiske Følelser havde endog væsentlig udviklet sig, efter at han ikke længere bar Uniform; det forekom ham, at han levede og elskede inccognito, og da kan man nok vove noget. Han sluttede sig altsaa til den unge Dame og fandt i hendes Blik, Mine og Smil venlig Imødekommenhed; med Samtalen gik det derimod ikke saa let. Den engelske Dame kunde ikke Tysk, og han ikke Engelsk. Det forstyrrede ham dog ikke; Vanskeligheden ved at conversere havde ogsaa sin Tillokkelse. Man lo uden at vide hvorover. Han talte daarligt Tysk og hun slet Engelsk, i Bestræbelsen efter at komme hinanden nærmere; det var herligt.

Derimod forstyrrede det ham mere, da han troede at bemærke, at en Kadet systematisk, om end i ærbødig Afstand, omkredsede dem.

Da der var gaaet en Tid, gav den smukke Englænderinde ham pludselig den Snor, hvori hun havde Moppen, i den ene Haand og Barnets Haand i den anden, gav ham en meget vidtløftig Besked, hvoraf han ikke forstod et Muk og forsvandt ved den første Omdrejning af Vejen. Troløse England!

Hvor troløst man havde handlet imod ham, mærkede Obersten først rigtig, da den i Baden residerende Storhertug pludselig drejede om Hjørnet og allernaadigst styrede lige hen imod ham for at tale med ham. Obersten vidste ikke rigtig, hvorledes han skulde optræde. Han havde endnu aldrig gjort Front med en Moppe ved den ene Side og et lille Barn ved den anden. „Et dejligt Barn!“ bemærkede Hans Højhed, efter at han venligt havde hilst paa den gamle Bekendt. „Min lille Niece,“ løj Obersten. „Virkelig, har Baronesse Molnar endnu saa smaa Børn?“ „En hel Mængde, Deres kejserlige Højhed!“, løj Obersten videre. Staklen var nemlig barnløs, men, da han nu engang var kommen ind paa Glidebanen, kom det Obersten ikke an paa et Par mere eller mindre. „Det glæder mig at hilse paa Dem, vær saa venlig at overbringe en Hilsen fra mig, Hr. Oberst!“

Den høje Herre nikkede venlig og fortsatte sin Vej. Gid dog Torden og Lynild vilde fortære det troløse Albion og navnlig alle næsvise Kadetter! Nu kom ogsaa Fru Wanda v. Meyersberg gaaende. Mange Mennesker have et sandt Talent for at komme i urette Tid. Hun bliver naturligvis staaende og ser forbavset paa ham. „De forundrer Dem, min Naadige, over det idylliske Billede!“, begyndte han med en ikke ganske vellykket Latter. „Jeg er en stor Børneven og er ude at spasere med min lille Niece.“ „Med Deres — hvad var det De sagde?“

„Min lille Niece.“ Smilet var endnu mindre vellykket end forrige Gang. En frygtelig Mistanke steg op i ham. Hidtil havde han ikke rigtig set paa Barnet. Naar det kom til Stykket, var det maaske slet ingen Pige, men en Dreng.

Et hurtigt Blik beroligede ham dog; Dragten kunde man ikke slutte noget af; det kunde være en Dreng, men det kunde ogsaa være en Pige, og han var fast besluttet paa at kæmpe for det svage Køn og at falde eller sejre i denne Kamp. „Kan Du pænt sige, hvad Du hedder?“ sagde Fru v. Meyersberg idet hun bøjede sig ned til den Lille. „Jeg hedder Paul“, sagde Barnet med sin klare Stemme og smilede forundret til Damen. „De skal ikke tro det, Deres Naade“, begyndte Obersten, „De ved nok, hvad Børn kan hitte paa, for at være morsomme.

„Jeg hedder Paul“, gentog den Lille og saa med store Øjne paa den fremmede Herre. „Niecen synes virkelig at være en Dreng“, udtalte Fru v. Meyersberg med frygtelig Ro. Obersten opgav modløs Forsøget paa at smile, men tørrede Sveden af sin Pande med sit Lommetørklæde.

„Deres Søster har maaske mange Børn?“ „En Masse!“ „Og lutter smaa?“ „Lutter smaa.

Det er ganske umuligt at skelne dem fra hverandre". „Min stakkels gamle Veninde! Men hun maa da have faaet de mange Børn i den sidste Tid? „Alle i den sidste Tid, Deres Naade! Det er en ren Jammer". Han var rasende indvendig. En Englænderinde kunde blot prøve en Gang til, at overlade ham sit Barn! „Hvor er Miss Florence?" spurgte Fru v. Meyersberg den skammelig bagtalte lille Paul. Men der kom jo allerede Englænderinden aandeløs løbende. Et Blik, der sagde mere end mange Ord, blev hendes Modtagelse fra Fruens Side.

Et frygteligt Lys gik op for Obersten, da den Lille, som han endnu holdt i Haanden, rev sig løs og løb hen til den smukke Frue og raabte: „Paul vil gaa med Mo'r!" Hun bukkede sig ned og kyssede den Lille. Maalet var fuldt! Obersten fandt det yderst mærkværdigt, at Jorden ikke vilde gøre ham den Tjeneste at aabne sig og at opsluge ham. Han saa spørgende paa Fruen og fremstammede med Besvær: „Tilgiv, Deres Naade — Barnet —" „Ja, Hr. Oberst, Sagen er ret mærkværdig. *Deres* Niece, viser sig at være *min* Søn!

Jeg har den Ære ærbødigst at anbefale mig." I næste Øjeblik var han forsvunden ad den første Sidevej.

Børnekonkurrence.

Edoardo, Lena, Samuele, Paolina, Turiddo, Ida.

De sex præmierede ved Børne-Konkurrencen i Milano.

Det var i Foraaret at en Reklameplakat, som forestillede en Række dansende Papirsdukker, kaldte Milanos smaa Italienere og Italienerinder til Skønhedskonkurrence for Børn i den offentlige Have.

Pædagoger og Sociologer skreg op i vilden Sky ved denne Nyhed: Det var en himmelraabende Synd at indpode de uskyldige Smaa Forfængelighed, det var en utilladelig Skændsel at udstille „det unge Italien" timevis for et betalende, nysgerrigt Publikum etc., etc.; og hel Uret havde de heller ikke haft, hvis Kunstforeningen, der foranstaltede Festen, ikke netop havde tænkt det paa en anden Maade.

„Børneudstilling" var der slet ikke Tale om, men derimod en stor Børnefest med Marionettheater og Dans, og hvem der vilde, kunde bære sit lille Afkom op paa Juryens Tribune, hvor der blev taget et sagkyndigt Skøn over Barnet af 2 Billedhuggere, 2 Malere og 3 Læger.

Denne Jury har i disse Dage afgivet sin Dom, og har blandt de mange Børn — 1001 var der — præmieret de 6 her afbildede.

„Den sunde Skønhed" var Udgangspunktet for Juryens Bedømmelse, og nægtes kan det heller ikke, at de seks præmierede „bambini" danne en Buket, som ingen Moder vil kunne staa for.

For dem, der ynder Tal og Statistik, kan det berettes, at Turriddo er 2 Aar gammel, af siciliansk Oprindelse, vejer 16 kg. og er 96 cm. høj, medens Ida er c: 5 Aar gammel vejer 21 kg. og er 112 cm. høj. — Den, der ikke bryder sig om Tal og maaske heller ikke særdeles om Børn, kan vi forsikre, at var Børnene smukke, saa var Mødrene det ikke mindre.

Den selvvalgte Jury af Fædre og Ikke-Fædre, der dannede Espalier for de undselige Mødre, som førte deres lille Dreng eller Pige til Doms, lod tydelig forstaa — mange Gange lidt for tydeligt — at de bedre forstod at bedømme Mødrene end Børnene.

Svend.

Banken sprængt. Scene fra Monte Carlos Spillesal.

Banken sprængt!

Hele Dagen havde Livet i Spillesalene været trægt og Stemningen mat, thi Vejret var saa bedaarende, at kun de værst angrebne Spillere havde ladet sig lokke indenfor. Men nu ud paa Aftenen var Kasinoets Pragtsal overfyldt. Skøndt Vinduerne stod aabne, kunde den friske Foraarsluft intet udrette overfor den paa samme Tid bedøvende og ophidsende Blanding af stærkt gennemtrængende Parfumer, af Patschouli og Ylang-Ylang. Man hørte kun Klangen af det evigt rullende Guld, da pludselig en almindelig Uro forplantede sig videre fra den bageste Spillesal og rev med sig den Strøm af Nysgerrige, som slentrede omkring for blot at iagttage. Kun ét kunde volde denne Afbrydelse, og et hastigt Blik paa Forsamlingen bekræftede da ogsaa den store Begivenhed: Banken var sprængt!

Smilende sad hun dér, den rødblonde Skønhed, paa den samme Plads, som hun havde indtaget ved Middagstid. Et Bjerg af Banknoter og Ruller af Guld taarnede sig op omkring hende, ved Rouletten var der gabende Tomhed. Hun forsøgte at se ligegyldig ud, mens hun indvendig grundede over, hvorledes hun vel bedst skulde bære sig ad med at bringe disse Skatte i god Behold til Hotellet. Skulde hun bede de to Damer, der fra den anden Side Bordet misundeligt lorgnetterede hende, om lidt Assistance til at bjerge i Sikkerhed den gyldne Regn, som var faldet i hendes Skød? Nej, det var vist ikke tilraadeligt — muligvis var de ikke ganske „sikre" paa Hænderne! Saa vilde hun hellere bede den unge Levemand, som stod bag hende og saa interesseret fulgte hendes mindste Bevægelser, om at være hende behjælpelig.

Som den eneste rolige Skikkelse midt blandt alle disse bevægede eller forstenede Gemytter tog hun sig ejendommelig ud, denne moderne Danaë.

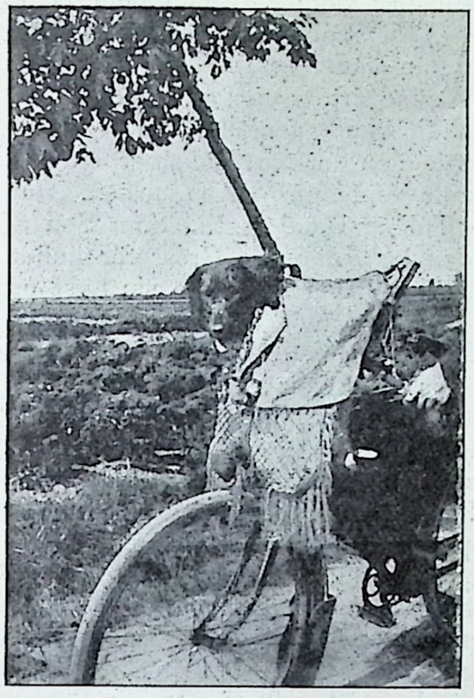
Monte Carlos Stamkreds kendte hende godt. „Hertuginden" kaldte de hende, fordi hun viste sig paafaldende hyppigt i Selskab med den unge Fyrste.

Der gik Dage derefter og hun viste sig ikke i Spillesalen — man undrede sig, thi dette var jo imod al Sædvane — de Penge, som er hentede ved det grønne Bord, søger altid tilbage dertil. Der var Tegn, som tydede paa, at „Hertuginden" var mere Karakter end de fleste.

Og dog var det sikkert kun Galgenfrist — snart vil hun have forbrugt den gyldne Dynge, og da vil hun atter drages mod den Plads, hun forlod. Tørsten efter Guldet lader sig ikke slukke.

Hunden paa Cykle.

De fleste Hunde trænger til, og kan taale al den Motion, som de kan faa. Men skal de løbe om Kap med en Cykle, er der Grænser for, hvad man kan byde dem. Selv om der ikke køres hurtigere, end Hunden kan trave — og stærkere Fart maa heller aldrig anvendes paa længere Ture — saa er den Ting dog sikker, at en lille, forkælet Moppe ikke har godt af de 6 Dage i Ugen at ligge i Kakkelovnskrogen mellem bolstrede Puder, for saa paa den syvende Dag at blive sendt paa en rask, lille Cykletur det halve Nordsjælland rundt. Men hvad skal man gøre?

Hunden kigger frem af Tasken.

Lade Hunden blive alene hjemme er ikke tilraadeligt; den kender ikke Møblernes Ukrænkelighed, og respekterer hverken Tæpper, Gardiner eller Frynser, naar det gælder om at faa noget at gnave i, for at fordrive Tiden. Lægge den ud i den mørke Entré, hvorfra dens Hylen og Halsen hver Gang en eller anden passerer Trapperne, fremkalder let en Trusel om Opsigelse den paafølgende Dag. Endelig at byde Pigen at sidde hjemme om Søndagen og passe paa Hunden — jo Tak! Tjenestepigerne har allerede deres Fagforening.

Der er endnu en Udvej: Tag den med op at køre.

Jeg er ivrig Jæger med Jagtterrain baade her og der, ofte flere Mil fra min Bolig. Det nytter intet at begynde en hel Dags anstrængende Jagt over opblødte Pløjemarker, opgravede Kartoffelagre og dugvaade Roestykker, med en halvtræt Hund. Jernbane findes ikke, Vogn er for dyr, altsaa cykler man og sætter Hunden i Jagttasken. At have den hængende paa Ryggen duer ikke, dels vejer den for meget og dels kommer der let for megen Slinger i Kørselen. Paa et Stativ, anbragt fast til Styret, hænger Tasken, der er lavet rigelig stor til at kunne rumme en ca. 30 ℔'s Jagthund. Der hører lidt Øvelse til at kunne køre sikkert, men den erhverves snart. Hunden befinder sig brillant; det er tydeligt at mærke paa den, at den føler sig som grand Seigneur. Med stor Interesse følger den Landskabets Vekslen, og naar en Fugl passerer alt for nær dens Næse, ser den yderst fornærmet ud ved at se sig distanceret. Til Landevejskøterne, som ud fra hver Gaard og Hus farer arrigt bjæffende om Benene paa En, har den kun en vred Knurren og et foragteligt Blik; — den føler sig højt hævet over dette Pak. — — —

Ankommen til Stedet løftes den varlig ud af Tasken, hvorefter den bener den ganske Dag omkring, for, naar Jagten er forbi, og den er træt, at blive transporteret paa samme behagelige Maade til sin lune Krog ved Kakkelovnen.

Skulde man nu ikke antage, at man paa denne Maade befriede Damerne for at ynkes over de stakkels Hunde; burde de ikke være glade ved at se den blive cyklet afsted istedetfor at løbe hæsblæsende bag efter, og dog hører jeg dette stadige Tilraab: »Aa — lad den stakkels Hund dog faa Lov til at løbe.«

Det er sandelig ikke let at gøre Kvindemennesker tilpas.

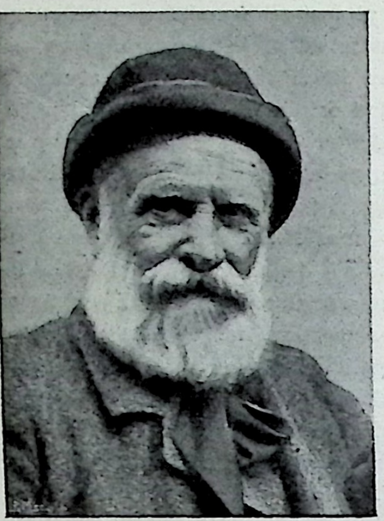
Chasseur.

Hunden anbringes paa Cyklestyret.

Lorenz Frølichs 80-aarige Fødselsdag.

De store Ord, der gerne lyder, naar Kunstnere kan fejre Opnaaelsen af en høj Alder — om den Gamles usvækkede Aandsevner og stadigt sprudlende Skaberkraft o. s. v. — er ofte kun Festblomster, der ikke gerne maa ses i Dagslys. Thi saare faa er jo i Virkeligheden de, der ikke ved Indtrædelsen i Alderdommen, ja før, allerede har ydet det bedste, de formaaede.

Lorenz Frølich.

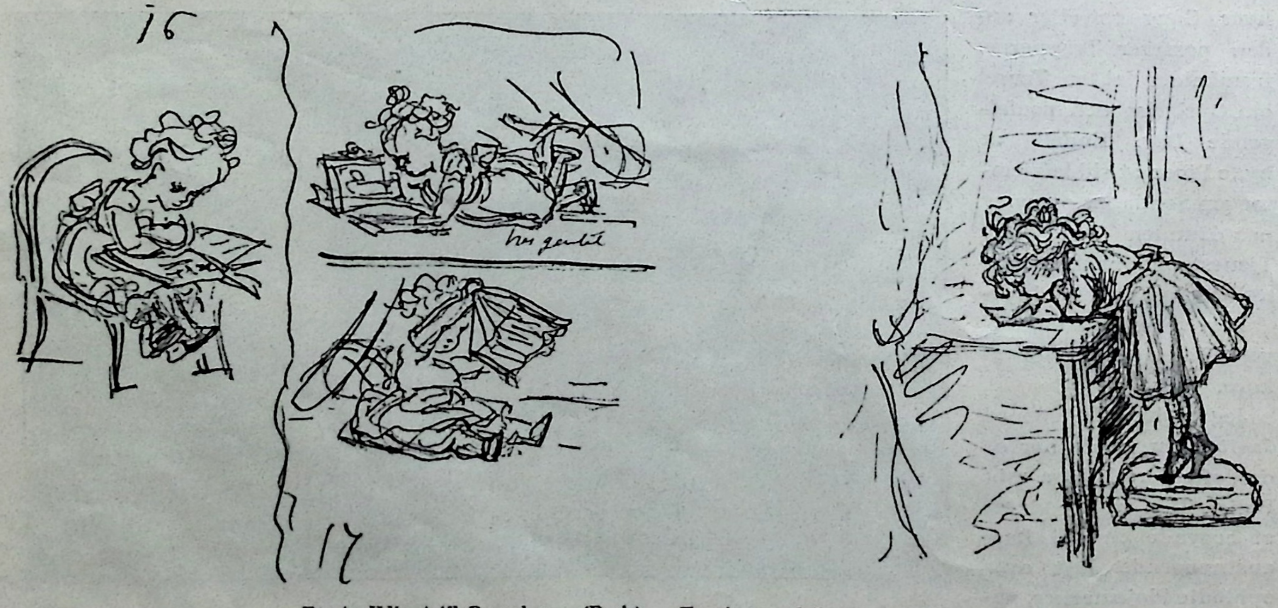
Skulde nogen mistænke os for at ville gøre os skyldig i en lignende Falskhed overfor Etatsraad *Lorenz Frølich*, som i disse Dage (d. 25. Oktober) fylder de 80, da se kun paa de Værker, han i sine seneste Aar har skabt for Frederiksborgmusæet — Værker, som ikke alene i og for sig er paa Højde med hans Manddoms bedste, men som endog i mangt og meget betegner nye Fund i dansk dekorativ Kunst.

De taler for sig selv og beviser mer end mange Ord, at der om Frølichs kunstneriske Uopslidelighed og Udviklingsdygtighed ikke let kan siges noget, der har mindste Smag af Floskel.

Paa en Tid, da de Mænd blev fødte, som nu er gamle, begyndte han sin kunstneriske Virksomhed. Det var i 1837. Og i Aar udgiver han to nye Raderinger, som hver især er en livskraftig Kunstner værdig. En af dem er et Hundemotiv — et morsomt Lune af Frølich, idet netop hans første Radering fra Ynglingeaarene (1837) var af samme Art. Sammenligningen falder ingenlunde ud til Skade for Oldingen.

Frølich havde den for en Kunstner sjældne Lykke at kunne vente paa Berømmelsen. Han havde baade Tid og Raad dertil. Som Søn af en velstaaende, københavnsk Grosserer kunde han fra den tidligste Ungdom følge sin Lyst og søge til de bedste Kilder for Befrugtning og Udvikling. 20 Aar gammel besøgte han første Gang Rom, faa Aar efter Paris, og hele sin Ungdom og Manddom tilbragte han under en stadig Skiften Ophold ude og hjemme. Bedst befandt han sig vistnok i Paris, hvor hans fineste og ædleste Produktion, Børnetegningerne, efter mange Kampe og Skuffelser fandt en forstaaende Forlægger og et Publikum, som den Dag i Dag er talrigere end nogensinde.

„Lisebogen“, hvori Frølich har givet Barnets Elskelighed og pudsige Naivitet det mest klassiske Udtryk, er kendt af alle og Enhver her hjemme. Færre ved maaske, at han allerede i Treserne og Halvfjerdserne har tegnet over Hundrede saadanne Bøger, som ved Forlæggeren *Hetzel* — der selv under Mærket J. P. Stahl skrev Billedteksterne — spredtes ud over Frankrig. Paa den Udstilling, Professor *Pietro Krohn* har arrangeret paa Kunstindustrimusæet, vil man kunne se dem — og

Første Udkast til Børnebøger (Paris) — Tegninger af *Lorenz Frølich*.

Rosalina — Capri 1848 — Tegning af *Lorenz Frølich.*

forbavses over den Rigdom af afvekslende Motiver, Frølich har aflokket Barnet, som endda næsten altid er det samme Barn, nemlig hans egen Datter.

Om de øvrige Tegninger, som Kunstneren med rig Haand i et Antal af flere Tusinde har strøet rundt i Bøger og Blade, lader der sig ikke paa dette Sted skrive udtømmende.

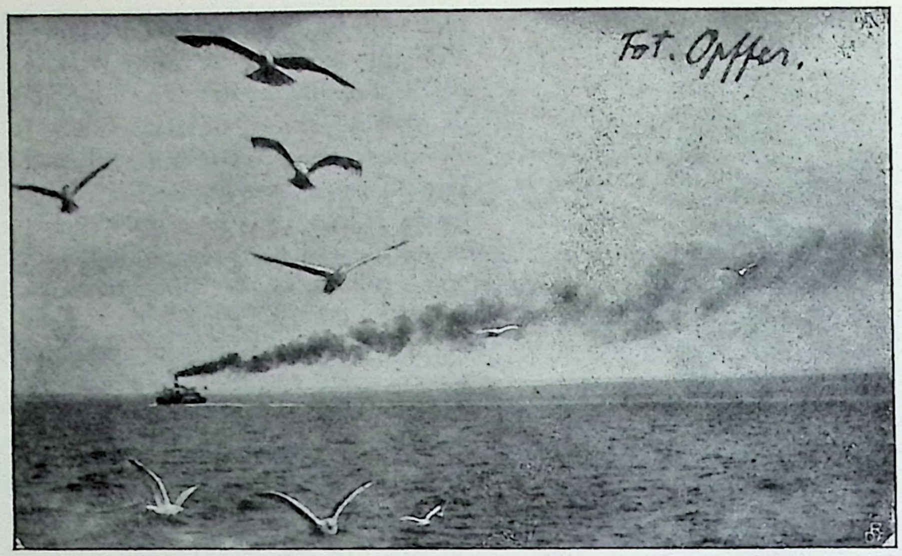
Suiter som Raderingerne til Asger Ryg-Visen, Træsnittene til „Hero og Leandros", „Amor og Psyche", „Orfeus og Eurydike" og alle de nordiske Billedrækker er jo tilgængelige for alle, og Frølichs geniale Kompositionsevne, hans frodige Fantasi og poesirige Opfattelse vil paavirke Enhver umiddelbart, uden Hjælp af Anmelderbemærkninger.

Taalmodig og uden Sideærinder stred Frølich sig igennem med sin illustrerende Kunst, der af hans egen Generation ofte opfattedes som underordnet i Forhold til den egentlige Malerkunst. Hans Bøger blev slidt op i Barnestuen, men skattedes af de voksne saa lidet, at der af enkelte end ikke findes et Eksemplar tilbage. I Skolebøger, Almanakker og illustrerede Magasiner fandt man Frølichs Tegninger, og for os Unge er det først i en modnere Alder gaaet op, hvor uvurderlige Skønhedsindtryk vi i en tidlig Alder har modtaget gennem de beskedne og ofte tarveligt gengivne Smaabilleder fra hans Pen.

70-ernes Kunstgenfødelse — hvori Bladet „Ude og Hjemme" spillede en saa betydelig Rolle — skabte endelig den Anerkendelse for Frølich, hvorpaa han havde Krav. Og nu, ved Slutningen af de fire Snese, staar Unge og Gamle i sluttet Trop for hans Dør for at bringe ham alle danske Kunstvenners Tak og inderlige Lykønskning.

Johannes Dam.

Dampfærgen „Jylland“, populært kaldet „Gyngehesten“.

Mellem to Kyster.

Dag ud og Dag ind glider den sorte Færgeklods ud paa det blaa milebrede Bælt, hvor den pløjer hvide Maager op af Skummet. I det Fjerne ser man paa Billedet Færgen Jylland (populært kaldet Gyngehesten) med Røgen ud af Halsen haste ad Nyborg til. Ligesom Hvalerne følges af en Hærskare af mindre Havbeboere, saaledes ledsager Maagerne daglig vore Færger. Og der er den Egenhed, at de aldrig følger nogen af de Færger, som ikke plejer at have Passagerer om Bord. De kender Iltogstiderne ligesaa grant som om de vare eksaminerede Jernbaneassistenter, ja, er efterhaanden bleven saa tamme, at de tager Kødstumper lige ud af Haanden paa deres bedste Ven, Kaptajn *Paulsen*. Det andet Billede viser os Færgedækket. Den unge Mand med det grublende Zeushoved, der ses vendt lige imod os, er Forfatteren *Sophus Claussen*. Han er paa dette Billede just i Færd med at udkaste Planen til sin nye Nutidsroman „Junker Firkløver“.

Paa en Solskinsdag finder jeg det dejligt at spadsere paa Færgens Dæk, men et Bad fra aabent Dæk er endnu bedre. Det koster 65 Kr. 40 Øre. Dog vides det ikke, om der holdes faste Priser.

Emil Opffer.

Paa Færgedækket (Tilhøjre: Forf. Sophus Clausen).

Mordet i Pontoise.

Roman af det virkelige Liv. – Meddelt af en dansk Overretssagfører.

(3die Fortsættelse.)

Efter Rousselets Opgivende har man i hans Hjem fundet én, noget rusten, temmelig lidet brugt Nøgle til Kontordøren, som han i sin Forvirring den 15.Januar havde faaet med sig. Dette forklarer, hvad Vidnerne Caroline Mérandon og Mo'er Mazy mene, naar de tale om *to* Nøgler til denne Dør.

Alt tyder saaledes paa, at Ronsselets Medskyldige er ene Edouard Donon-Cadot. De have sammen fattet den Plan, at myrde Hr. Donon-Cadot, og begge skulde nyde Frugten af denne Udaad.

I Medfør af Ovenanførte er anklaget:

Rousselet for den 15. Januar 1844 med Overlæg at have skilt Hr. Donon-Cadot ved Livet.

Edouard Donon-Cadot for Meddelagtighed heri, ved 1) at have givet Rousselet Løfter og 2) at have hjulpet Rousselet under selve Handlingen og før og efter samme — og endvidere:

Rousselet for 1) at have røvet nævnte Dag fra Hr. Donon-Cadots Hus Pengesedler, Pengestykker, Anvisninger, Sølvtøj og andet Mere, tilhørende den Dræbte; 2) at have efterskrevet forskellige Mænds Navne paa Anvisninger og Veksler.

* * *

Derefter oplæses Navnene paa samtlige Vidner. Der er 63 Vidner, hvoraf de 44 er førte paa Foranledning af den offentlige Anklager, 6 paa Rousselets og 13 paa Edouards Begæring.

Men først føres Edouard tilbage til Varetægtsarresten. En Betjent stiller en fuldstændig Model af den Myrdedes Bolig frem paa Rettens Bord, samt en Pakke, indeholdende forskellige Genstande til Sagens Oplysning.

* * *

Efter et kort Ophold begynder Rettens Formand at udspørge den Anklagede, Rousselet.

Spørgsmaal: Naar lærte De Hr. Donon-Cadot at kende? *Svar:* For omtrent 12—13 Aar siden.

Sp.: Hvorledes kom De i Forbindelse med ham? *Sv.*: Ved at en Forretningsmand, jeg stod i Forretningsforhold til, betalte mig med Anvisninger paa Donon-Cadot.

Sp.: Havde De kun *Forretninger* med ham? *Sv.*: Nej, senere blev vi rigtig gode Venner, jeg besøgte ham ofte, og fik Skænd af ham, naar jeg ikke kom tit nok.

Sp.: Kender De begge Sønnerne? *Sv.*: Nej, kun Edouard. Ham har jeg kendt i 3—4 Aar. Jeg har kun set den ældste Søn Charles en eneste Gang. Edouard lærte jeg at kende i Ferierne, og jeg talte tit med ham i 1843.

Sp.: Det er nødvendigt, at Deres Dommere komme grundig ind i alle Enkeltheder, derfor: Hvornaar i 1843? *Sv.*: I November . . . ja, i November Maaned.

Saaledes fortsættes dette Forhør, under hvilket Rousselet nøjagtig beskriver sine Forbrydelser i alle Detailler. Saa føres han tilbage til Varetægtsfængslet.

* * *

Derpaa afhøres Edouard Donon-Cadot. Han fastholder sin i Anklageakten sidst refererede Forklaring, at han er uskyldig, men at han har vidst Besked med Forbrydelsen den 15. Januar, da Rousselet har talt til ham derom.

Efterat Formanden har oplæst Edouards Forklaring for Rousselet og dennes for Edouard, udsættes Sagen Kl. 7½. Der berammes nyt Retsmøde til næste Dags Formiddag Kl. 10.

* * *

Retsmødet den 27. Juni.

Der er endnu flere Mennesker end den foregaaende Dag.

Først en halv Time efter den berammede Tid bliver der Ro i Salen.

Formanden udspørger begge de Anklagede paa én Gang. Der stanses flere Gange, for at Formanden kan vise Dommerne til Rette paa den opstillede Model af den Myrdedes Hus. Et Par Gange er Rousselet ved at besvime og faar Vand at drikke. Paa Formandens Spørgsmaal, hvad der angriber ham saa særlig stærkt, svarer han: »Det er Samvittighedsnag, Hr. Præsident«.

Derefter faar *den offentlige Anklager,* Hébert, Lov til at udspørge de Anklagede. Hans Spørgsmaal dreje sig om, hvornaar Rousselet har talt med Edouard før den 15. Janr. — her benægter Edouard at have sét R. den 10. Janr. — og om Nøglen til Kontordøren. Edouard forklarer her selvmodsigende, og i Modstrid med hvad han tidligere har tilstaaet. Der opstaar en Disput mellem *Edouards Defensor,* Hr. Chaix-d'Est-Ange, idet den sidstnævnte betegner et af den offentlige Anklagers Spørgsmaal som inkvisitorisk, — „det er slet intet Spørgsmaal", slutter han.

Rettens Formand afgør denne Ordstrid derhen, at den off. Anklager har Ret til at stille Spørgsmaal til den Anklagede og tillige til at drøfte Spørgmaalenes Besvarelse med den Anklagede.

Defensor protesterer paany.

D. off. Anklager: »Jeg er nødt til at rette disse Spørgsmaal til den Anklagede Donon-Cadot; thi Juryen sidder her for at dømme, ikke paa Basis af Defensors Fejltagelser, men paa Grundlag af de virkelig foreliggende Omstændigheder.«

Defensor: »Hvad angaar Defensors Fejltagelser, synes det mig lovlig tidlig at tale om dem nu, aldenstund jeg endnu ikke har haft den Ære at have Ordet. (Latter) Men jeg fandt, det var i Defensoratets Interesse at nedlægge Protest mod min højtærede Kollegas Udspørgen af den Anklagede«. — —

Derefter gøres der et lille Ophold.

Da Retten paany er sat, foreholdes der *Rousselet* et Brev, som af ham er sendt til den Myrdede, og hvori der staar, at Rousselet ikke kan komme den 15. Januar. Formanden spørger ham derpaa: Hvem har bragt dette Brev paa Posten?

Min Søn Charles, Hr. Præsident.

Poststemplet lyder paa Franconville — det er skrevet 14. Janr., har De derved villet forsøget at lave Dem et Alibi?

Nej — Franconville ligger paa Vejen mellem Saunois og Pontoise. . . .

Naa — men dette Brev synes at være skrevet paa Morddagen, for det bærer to Poststempler, det ene er af 15. Janr. Franconville — det andet af 16. Janr. Pontoise — skulde det være lagt i Postkassen efter Mordet?

Nej — aa nej, det er sket af en Fejltagelse.

Edouards Defensor spørger: Rousselet har ladet sin Søn Charles bringe dette Brev paa Posten?

Rousselet: Ja.

Defensor: Var det den Dag, De lod Deres Søn gaa og betale Deres Skatter?

Rousselet: Ja.

Defensor: Var det ikke en Søndag?

Formanden forklarer, at man paa Landet plejer at betale sine Skatter om Søndagen.

— — Arkitekt *Deschamps* forklarer derefter for Juryen alle Enkeltheder paa den Model af den Myrdedes Hus, han efter Formandens Ønske har udarbejdet. Paa et Jurymedlems Anmodning paapeges det, at Kontoret og Køkkenet, hvorfra Edouard havde forklaret at have hentet Brændsel, ligge i hver sin Ende af Huset. Arkitekten forklarer endvidere, at Loftet mellem Kontoret og Edouards Kammer er uden Indskud, samt at der i Huset er meget lydt.

Lægen *Prestat,* der efter Forhørsdommerens Ordre har undersøgt den Myrdedes Lig, beskriver derpaa Saarene, Klædernes sønderrevne Tilstand o. s. v. Rettens Formand viser Lægen den Tegning, der foreligger af Rousselets Mordredskab, og det konstateres, at dette Redskeb har kunnet bibringe den Myrdede de beskrevne Læsioner. Derefter spørger *Formanden*:

Rousselet, De paastaar, at De kun har hugget til tre Gange — det er nok snarere fem Gange?

Rousselet: Nej, tre Gange. . . .

Formanden: Hr. Prestat, er det da tænkeligt, at ét Hug kan frembringe flere Saar?

Lægen Prestat: Nej, det er ikke.

Rousselet: Herren tager fejl. . . .

Formanden: Eller De lyver, Rousselet. Og iøvrigt — var De ikke i et saadant Sindsoprør i det Øjeblik, at De kan have hugget flere Gange end De siger?

Rousselet: Jeg var forvirret — men jeg huggede kun tre Gange.

Formanden: De var altsaa ganske rolig, da De begik dette Mord?

Rousselet: Det taler Hr. Præsidenten hele Tiden om. . . . De siger det saa ofte til mig. . . . (hulker).

Formanden: Det er os ene om at gøre at komme helt ned til Sandheden — af anden Grund stiller jeg Dem ikke denne Opfattelse af Deres Sindstilstand for Øje — og forøvrigt have vi ingen Aarsag til at fare saa særdeles lempeligt frem i vore Ord mod en Mand, der som De har forøvet et Rovmord.

Rousselet: Om Forladelse, Hr. Præsident.

— Lægernes Erklæringer læses op. Heraf fremgaar bl. a. at Skjortelinningen var flaaet, og at der manglede 3 Knapper i Vesten.

Rousselet fastholder under den derpaa følgende skarpe Afhøring, at han *ikke* har revet Linningen itu, eller Knapperne af. — Angaaende det Skrig, Offeret har udstødt, forklarer Rousselet, *at* det lød lige efter det første Slag, *at* han netop derfor atter huggede til og *at* Hr. Donon-Cadot var død efter det andet Slag.

— — *Edouard* udspørges derefter af *den off. An-*

klager om, hvorfor han den 15. Janr. straks har kunnet opgive hvor mange Gafler og Theskeer, der var stjaalet, medens han opgav de røvede Penges Værdi ganske forkert. Edouard forklarer, at Sølvtøjet kendte han, men at han ikke vidste, hvor mange Penge hans Fader havde hjemme, da han ikke i lang Tid havde været i hans Kontor.

— Hr. *Deslions* forklarer, at han den 15. Janr. Kl. 9 og 3 à 4 Minutter gik forbi Donon-Cadots Hus, og at han i Kontoret havde skimtet Hr. D.-C. i Samtale med en Person, der sad ned.

Rousselet: Jeg sad ikke ned, det var ikke mig.

— — Lægen *David* forklarer, hvorledes den Myrdede har beklaget sig til ham over Edouards Dovenskab — ikke egentlig over hans slette Opførsel. Angaaende Edouards bulne Finger, forklarer han, at den, saavidt han erindrer, var fuldstændig kureret den 6. Janr. (Edouard benægter dette og minder om, at han laa tilsengs for denne Fingers Skyld den 10. Janr. med lidt Feber). Adspurgt om, hvornaar han i December har besøgt Donon-Cadot, forklarer han, efterat have set i sin Lommebog, at det var den 22., 24. og 27. Paa Forespørgsel, om han ikke ved et af disse Besøg i Edouards Kammer har truffet en Person, svarer han jo, men at han ikke mindes, hvorledes denne Person saa ud. (Rousselet forklarer, at Lægen ikke er den af ham omtalte Person med Briller).

— — Murermester *Hancourt* (ogsaa kaldet Blondin) forklarer, at han den 15. Janr. ca. Kl. $9^1/_2$ gik forbi Donon-Cadots Hus og saa det ene Rullegardin i Kontoret bevæge sig stærkt — da han ca. Kl. 10 atter gik der forbi, lagde han Mærke til, at Gardinerne vare tæt trukne for Vinduerne. Han havde ikke tænkt videre derover.

— — *Madam Lamarre* forklarer, hvorledes hun den 15. Janr. Kl. $9^1/_4$ omtrent, ringede paa hos Donon-Cadot, at Edouard lukkede op og sagde, at hans Fader var ude, at hun forgæves kimede paa Døren ca. Kl. $9^3/_4$, at hun da hørte Skridt i Kontoret, kiggede derind, og saa Møblerne kastede omkring.

Formanden: Edouard Donon, rejs Dem op! . . . De har jo hørt dette Vidnes Forklaring?

Edouard: Ja. Den er rigtig.

Formanden: Den er rigtig? Forstaar De, hvor alvorlig den er for Dem? Vidnet hørte Skridt i Kontoret, var det *Dem*, der gik derinde?

Edouard: Nej, saa havde jeg vel nok hørt, det ringede. Det har vel været Rousselet.

Formanden: Men Vidnet saa jo ikke Rousselet i Kontoret, da hun kiggede derind.

Edouard: Saa har han formodenlig skjult sig bagved Skrivebordet.

D. off. Anklager (til Vidnet): Var det stærke Skridt, De hørte i Kontoret?

Madam Lamarre: Nej — det var snarest saadan smaa Trin.

— — *Chefen for Opdagelsespolitiet*, Hr. Allard, er næste Vidne, han forklarer:

»Sammen med Forhørsdommeren var jeg den 24. Janr. henne i Donon-Cadots Hus, forat se det og forat gøre den unge Hr. Cadots Bekendtskab. Det var lyst endnu, Edouard Donon-Cadot var ikke hjemme, der gik Bud efter ham. Da han var kommen, spurgte jeg ham, hvad Tanker, han havde haft, dengang han saa sin Faders lemlæstede Lig. Han svarede, at han slet Ingenting havde tænkt. Jeg udtalte min Forbauselse herover og sagde, at jeg — som ret naturligt var — henvendte mig til ham, forat komme paa Spor efter Forbrydelsen. Saa sagde han: »Jeg tænkte, det var et *Slagtilfælde*.« Jeg indvendte, at der jo havde flydt Blod, og at det var sælsomt, at en ung Mand, der havde studeret, ikke vidste bedre Besked. Han tav. Jeg sagde blot: »Deres Tavshed gør et pinligt Indtryk paa mig.«

(Fortsættes).

Den gamle Pavillon.

Sidste Dag hos Josty paa Frederiksberg.

Der hugges og der hamres, mens Arbejdsflokkens Kor
gi'er munter Genlyd mellem Havens Stammer . . .
en splintret Rudes Skaar falder klirrende til Jord
og lyner i den hvide Høstsols Flammer . . .

Saa bygger de af Stuk paa min gamle, stille Plet
en Pragt-Kafé med gylden Lyst for Øjet,
elektrisk Lys, Musik og Separat-Kabinet —
og Priserne paa Øllet bli'r forhøjet . . .

Men ingen Kunstner rejser igen min sunkne By
af Drømmeslotte paa de gamle Grave,
og ingen Gartners Snille kan plante mig paany
min svundne Ungdoms fagre Rosenhave . . .

Niels Wiig.

LI- HUNG- CHANG.

Belyst fra forskellige Sider.

Et omskifteligt Fysiognomi.

Li-Hung-Chang er i al Almindelighed en ivrig Beundrer af evropæiske Kulturfremskridt, og navnlig undlader han aldrig at gøre personligt Bekendtskab med Fotografiens mangehaande Finesser.

Der findes ikke den Teaterskønhed i hele Verden, som er bleven „taget“ saa ofte som gamle Li.

Og medens de fleste af Diplomaternes Telegrammer gaa neden om og hjem, naaer Li-Hung-Changs Billeder altid sikkert til et eller andet illustreret Blad i Paris eller London.

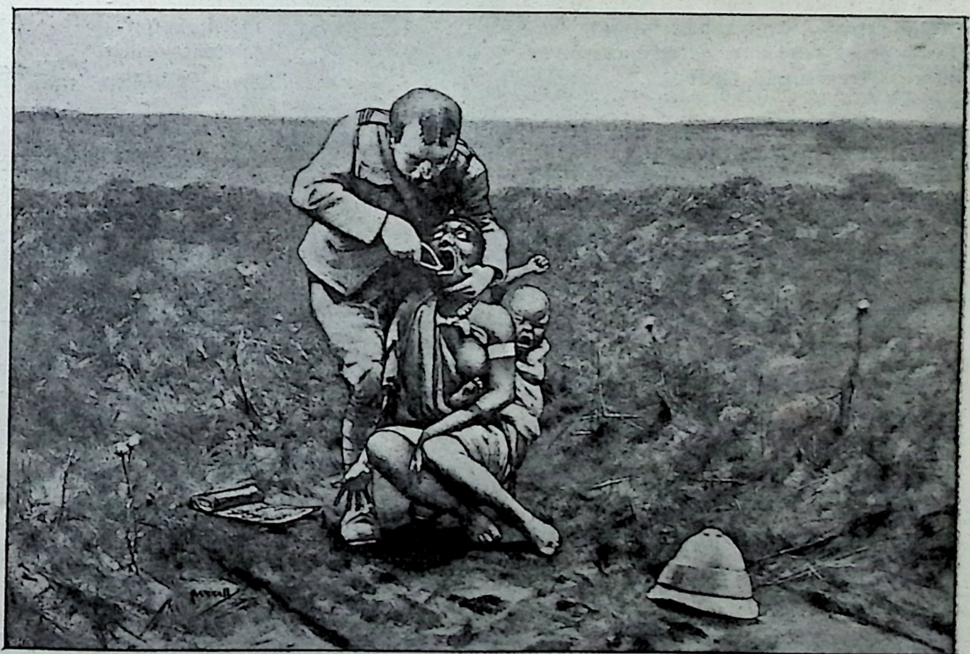
Vore tre Billeder, der er tagne med faa Sekunders Mellemrum, illustrerer træffende den Hnrtighed, hvormed hans politiske Fysiognomi formaar at skifte Udtryk.

En hastig Operation.

Selv midt i Livets mest gribende Alvor — og dybere Alvor end Krigen gives vel næppe — forefalder der altid pudsige Episoder.

En Scene som den, det her gengivne Billede fremstiller — Lægen, som i Forbifarten befrier en Kafferkvinde for en generende Tand — virker selv i disse Omgivelser absolut uimodstaaelig komisk.

Karakteristisk er det, at Englænderne selv, der har saa svært ved at smile i denne Tid, ser Billedet under en helt andet Synsvinkel. Det Blad, der bringer det, belærer sine Læsere om, at den megen Tale om de krigende Parters Ubarmhjertighed øjensynlig er uberettiget: Se blot her, udbryder Bladet, denne barmhjertige Samaritan, denne Opofrelse her i Felten!

En Kafferkvinde kureres for Tandpine i Krigstid.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Fhv. Departementschef, Oberst *F. Jacobi*, som nylig afgik ved Døden, var født i Sorø 1830. Som Løjtnant deltog han i Slaget ved Isted, i 1863 blev han Brigadeadjudant. I 1864 Adjudant ved Overkommandoen og deltog som saadan i Forsvarsstillingerne ved Dannevirke og Dybbøl. 1867 tiltraadte han Tjeneste som Kaptajn i Krigs ministeriet, hvor han var Krigsmi nister Raasløffs højre Haand ved Gennemførelsen af den nye Hærlov Krigsministeriet knyttede ham stadig nærmere til sig, først som Kon torchef i 12 Aar og fra 1880 som Departementschef. I Maj 1895 blev han afskediget paa Grund af Alder og blev dekoreret med Fortjenstmedaillen i Guld. Han var et Mønster paa Pligtopfyldelse og Samvittighedsfuldhed i al sin Gerning, en Mand, der under 10 forskellige Ministre forstod at holde sin Position i den vanskelige og ansvarsfulde Stilling, der var ham betroet. Foruden med Kommandørkorset og Sølvkorset var han dekoreret med mange fremmede Ordener.

Oberst F. Jacobi.

For kort Tid siden afgik ved Døden Pastor *J. Kjørboe Smidth* i Rudkøbing. Født Nordmand, studerede han i Norge, men mødte under Krigen 1864 som Frivillig og kom til at deltage som Officersaspirant i Forsvaret af Dybbøl. Med en lille Styrke paa 30 Mand forsvarede han Skanse Nr. 3 mod den overlegne Fjende, der led store Tab, for de fik Bugt med de tapre Forsvarere. Haardt saaret blev han bragt til Lazarettet i Flensborg, hvor prøjsiske Officerer bevidnede ham deres Højagtelse. Efter Fredslutningen tog han atter fat paa sit afbrudte Studium og blev teologisk Kandidat 1867. I nogle Aar underviste han i Skolerne, indtil han 1862 blev kaldet til Sognepræst paa Femø, hvorfra han 1892 blev forflyttet til Rudkøbing. Den Afdøde blev paa 25-Aarsdagen for Dybbøls Fald dekoreret med Ridderkorset.

Pastor J. Kjørboe Smidth.

En i Vestjylland meget kendt Personlighed, Konsul *Haunstrup*, er pludselig afgaaet ved Døden. Siden 1874 har han været Direktør for Varde Bank, ligesom han beklædte Stillingen som Forligskommissær og Hospitalsforstander. I en Aarrække har han tillige haft Sæde i Byraadet som Medlem. Den Afdøde var meget afholdt og nød sine Medborgeres Tillid og Agtelse baade som Forretningsmand og som Menneske.

Konsul Haunstrup.

Jubilæum.

For kort Tid siden kunde et af Byens meget kendte Bogtrykkerier, Firmaet *Fr. G. Knudtzon*, fejre sit 25-aarige Jubilæum. Det stiftedes af den nuværende Indehaver Dr. phil. *Fr. G. Knudtzon* i Forbindelse med afdøde Bogtrykker Ludv. Jørgensen. Sidstnævnte udtraadte 1880 og 1892 kom Hr. *Oscar Enevoldsen* som Partbaver ind i Firmaet. Dr. Knudtzon, som sidder inde med ualmindelig Kundskabsrigdom, dyrker ved Siden af sin praktiske Virksomhed literære Studier og udsender fra Tid til anden kunsthistoriske Arbejder.

Dr. phil. Fr. G. Knudtzon.

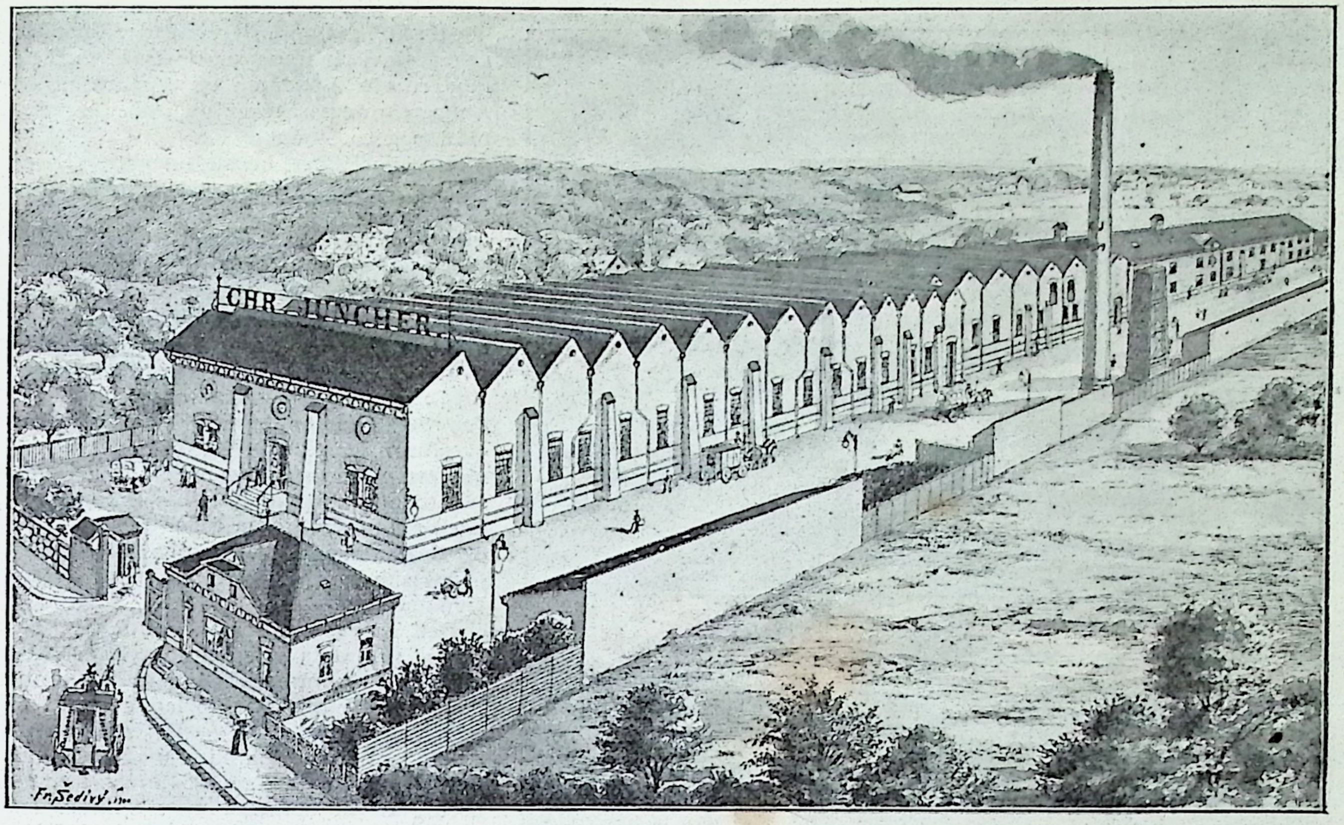
„Hver 8. Dags" Musik og Sang.

Det i Dag udkomne Nummer indeholder: *Lille Bussemo'ers Menuet* af AUG. ENNA; *Sørgemarsch* af R. SCHUMANN; *Mazurka* af CHOPIN.

„Hver 8. Dags" Pragtbind.

Til Indbinding af den nys afsluttede Aargang foreligger nu vort kendte Pragtbind med de dekorative Valmuer. Prisen paa løse Bind er Kr. 2.00, Bind og Indbinding koster Kr. 3.00.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Chr. Junchers ny opførte Klædefabrik i Randers.

Dansk Industri.

I Naturens store Husholdning gaar intet til Spilde; i den menneskelige Husholdning spildes derimod adskilligt mere, end godt er, og med det stærke Forbrug af en Mængde Artikler og de deraf resulterende høje Varepriser, bliver det mere og mere nødvendigt at indskrænke dette Spild.

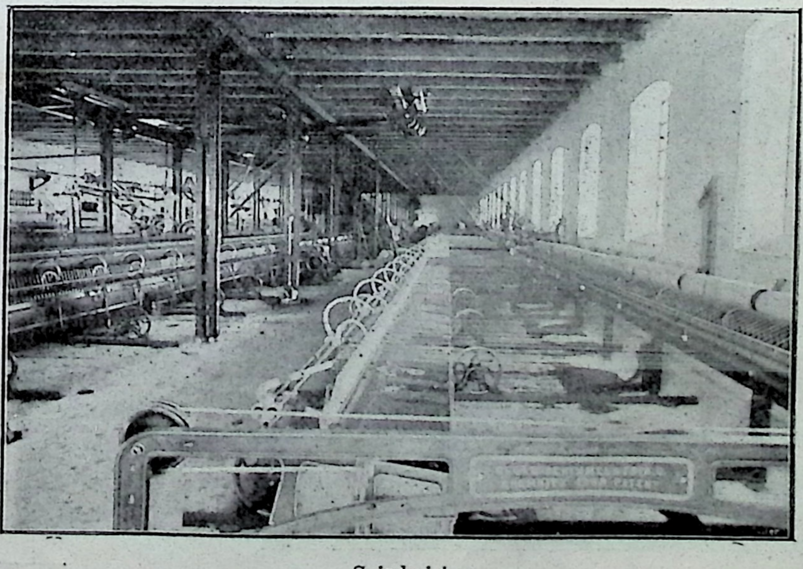
Den moderne Industri søger derfor at finde Anvendelse for alle Affaldstoffer og blandt disse spiller Kludene en meget betydelig Rolle. De linnede Klude anvendes som bekendt i Papirfabrikationen, de uldne Klude — og da navnlig de strikkede — repræsentere ogsaa en betydelig Værdi, som dog tidligere ikke er kommet os til fuld Nytte, i det de eksporteredes til Udlandet, hvorfra de atter vendte tilbage i Form af mere eller mindre gode Klædevarer, der selvfølgelig fordyredes gennem den dobbelte Transport og Tolden. Det laa altsaa ret nær, at der vilde kunde indvindes ikke saa lidt ved at foretage Omdannelsen af Kludene til Klæde her hjemme, men da der udkrævedes særligt Kendskab og store Anlæg med meget kostbare Maskiner, vedblev Kludene i en Aarrække at vandre til Udlandet, indtil dansk Foretagsomhed endelig tog Affære ogsaa i denne Branche.

En af de første Fakrikker som gik til Opgaven, var den i 1852 af Hr. J. M. Juncher anlagte *Klædefabrik i Randers*, der nu drives af Sønnen under Firma *Chr. Junchers Klædefabrik*, og som for ca. 9 Aar siden begyndte at fabrikere Klæde af Klude med iblandet Uld. Fabrikken lærte snart at fremstille et Produkt der tilfredsstillede Kunderne med Hensyn til Soliditet og Elegance, og da det ret gik op for Husmødrene, at de af deres gamle Strømper og andet Uldtøj kunde faa godt, smukt og stærkt Herre- og Dameklæde, Møbelbetræk, Senge- og Gulvtæppetøj, vandrede Kludene i en stadig stærkere Strøm til Randers.

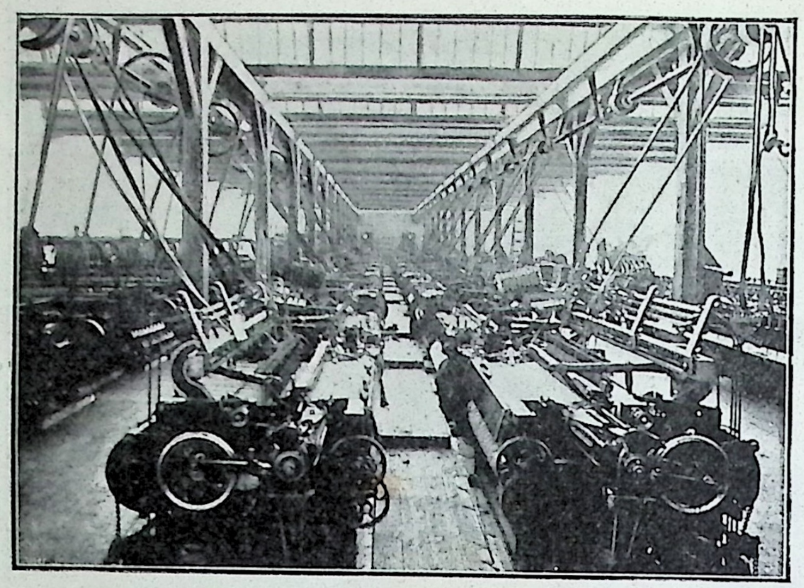
Den gamle Fabrik blev efterhaanden udvidet til et ret anseligt Etablissement; men beliggende, som den er, midt inde i Byen, kom der en Dag, da det ikke var muligt at foretage flere Udvidelsen.

Nu staar da det nye Anlæg, som er rejst udenfor Byen, færdigt, og den gamle Fabrik med sine mange Lokaler, bibeholdes til Indlevering samt til Kontor og Lagerlokaler for det færdige Produkt, ligesom hele Ekspeditionen foregaar derfra.

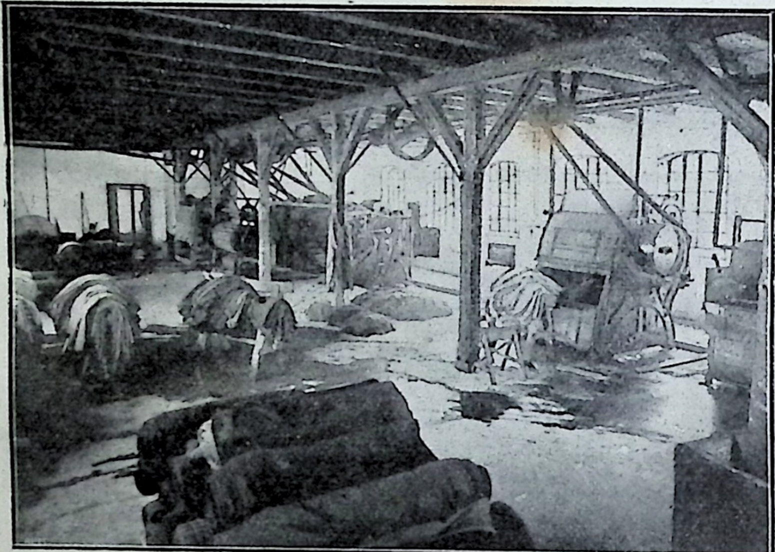
Den nye Fabrik er anlagt paa et

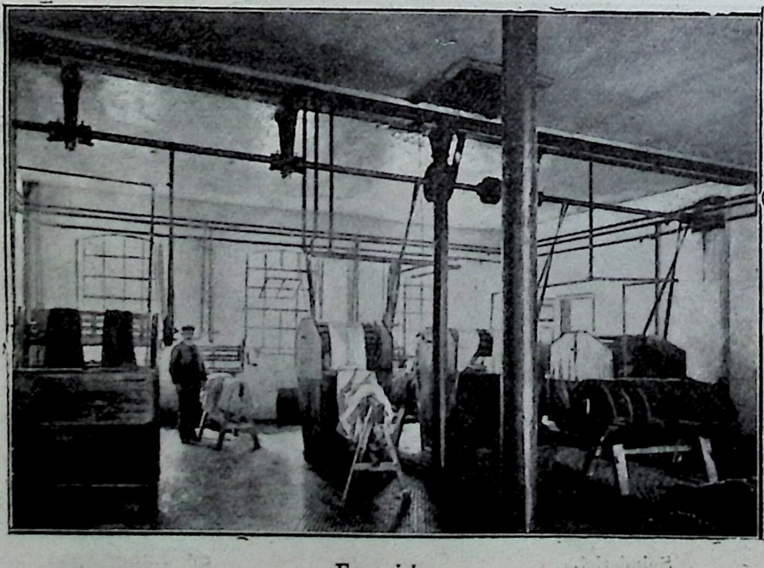
Spinderiet.

Vævesalen.

Valkeriet og Vaskeriet.

Farveriet.

Areal af 1 Td. Land. Den er indrettet efter de nyeste Principper og udstyret med de moderneste Maskiner og Apparater, og Anlæget repræsenterer da ogsaa en Kapital paa ca. 400,000 Kr.

For Øjeblikket beskæftiger den over 130 Arbejdere, og den kan udvides betydeligt.

Drivkraften til de mange Maskiner leveres af en 140 Hestes Dampmaskine, der forsynes fra 2 mægtige Dampkedler, der ogsaa levere den til Kogning og andet Brug fornødne Damp. Man faar straks et Begreb om et saadant Anlægs Kostbarhed, naar man oplyser om, at den 20 Tommer brede Hovedrem, der overfører Maskinens Kraft til Akselledningerne, repræsenteuer en Anskaffelsessum af ca. 1000 Kr. Fabrikkens daglige Vandforsyning andrager ca. 4000 Tdr. og Belysningen tilvejebringes af ca. 300 elektriske Lamper, der forsynes fra egen Dynamo.

Det er ret interessant at følge Raastoffet paa dets Vej gennem Fabrikken — fra det kommer ind som Klude og Pjalter og indtil det forlader den som elegante Modestoffer. — De indleverede Klude optrævles, blandes med ren Uld, kartes paa forskellige Maskiner og er nu færdig til at spindes. Fra *Spindesalen* gaar Vejen til *Kædeskære- og Spolesalen*, derfra til *Vævesalen,* hvor de klaprende Væve daglig frembringer ca. 1500 Alen Klæde. Videre findes *Valkeriet,* hvor Vaskning og Valkning foregaar paa store roterende Maskiner, *Farveriet* og *Tørrestuen* med en ejendommelig Maskine, som paa en Time kan tørre 300 Alen Klæde.

Endelig er der et Lokale med Apreter- og Decatermaskiner og her foregaar det endelige Eftersyn af den færdige Vare.

Det er Fabrikkens Princip: kun at udsende aldeles fejlfri Varer og den har i den Retning erhvervet sig et fortrinligt Renommé.

Stadig indløber Anmodninger om — eller rettere Tilbud paa — Etablering af Indleveringssteder for Uld og Klude, og Tilbud af denne Art ere fremkomne i saa stort Tal, at det af Hensyn til Ekspeditionen har været nødvendigt at have trykte Afslag derpaa.

Det er nemlig ogsaa et fastslaaet Princip: ikke at benytte Mellemhandlere, men at lade Kunderne, der henvende sig til Firmaet, høste den størst mulige Fordel selv.

Naar man har fulgt Fremstillingen af de forskellige Varer og set dem fremkomme i alle mulige Mønstre og Farver, og af et Udseende, der fuldt kan staa Maal med Udlandets Modestoffer, fatter man Nytten af det gode Raad, som gives i Hr. Chr. Junchers Annoncer: *Enhver Husmoder bør samle sine heluldne Klude.*

Ved Siden af den omtalte Kludetøjsfabrikation har Fabrikken en særskilt Afdeling for Fabrikation af Klædevarer af prima ny Uld. Disse Varer sælges og forsendes overalt i Landet til rimelige Priser.

HVER8DAG

Nr. 5. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 4. November. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Et Besøg hos Emil Poulsen.

Nu skal Emil Poulsen altsaa have sin „Afskedsforestilling“, optræde den officielle Sidste-Gang, der for Scenens Børn betegner Afslutningen af deres Livsgerning.

Om Folks Deltagelse og det at savnes, er en Trøst, saa bliver den rigelig den Mand til Del, der midt i sit store, usvækkede Aandsarbejde ramtes af en haardnakket Sygdom, som angreb hans Førlighed. Vidste man det ikke før, har de to Aar, vor Scene har maattet undvære Emil Poulsen, godtgjort til Evidens, ja man fristes til at sige: til Utryghed, hvor ganske det kgl. Teaters Repertoire har været baseret paa ham og hans Broder.

Hverken den ældste, mellemste eller yngre Slægt behøver nogen Vejledning overfor Emil Poulsens Betydning, saa lang, saa alsidig rig har hans Arbejdstid været. Vi yngre kan kun beklage, at vi ikke har kunnet følge den helt, men har maattet nøjes med de store Frasagn, som f. Eks. om „den Gang Emil Poulsen spillede Bisp Nikolas“, eller da han var den unge, altbetagende Ambrosius.

Hans Plads vil sent blive udfyldt, og hans Navn vil staa fremmest blandt deres, der har skabt og hævdet den danske Skuespillerstands sociale Position. — —

Aldrig saa snart var Emil Poulsen i forrige Maaned kommen tilbage fra Syden, før han gemte sig bort fra Mængden og dens Larm. Han rejste straks over til Villa „Skansen“ i Skaane og tilbragte en Maaned i største Ro og Fred, inden han drog i Vinterkvarter i København.

„Skansen“ ligger ganske godt gemt; man maa først til Helsingborg, saa et Kvarter Syd paa til en lille Jærnbanestation og derfra en god Mils Vej videre mod Syd pr. Vogn. Naar Vejen er gaaet gennem Rydebæks Haver og Træer (Rydebæk er en Herregaard og 10, 20 Fiskerhytter), snor en lille Sti sig ned over nogle øde Klitter langs Sundets blinkende Vand, og for Enden af den ligger saa „Skansen“, et lille venligt Hjem, hvor hvert Vindu byder paa det prægtigste Panorama.

I Dagligstuen sidder Emil Poulsens Hustru og Børn. Professorinden, der i Aaringer har været sin Mands gode Støtte, fortæller, hvor glad hun

er over at kunne være sammen med ham Dag efter Dag, og nu endelig se det lysne.

Opad Verandaens Trin og gennem den aabne Havedør kommer Emil Poulsen gaaende, støttet til en Stok og til sin næstældste Søns Arm. Straks synes han saa gammel, men det er aabenbart Forestillingerne fra Scenen, der gør sig gældende.

Saasnart han nikker og smiler til os, er der Ungdom over hans Ansigt, og den smukke Stemme er fuldtonende som før. Og selv om han staar tungt paa Foden, er hans Holdning næsten slank.

Sønnen sætter en Stol hen til Faderen.

„Aa, aah!“ siger Emil Poulsen med et lunt Smil og vinker med Haanden, „jeg behøver aldeles ikke at sætte mig lige straks. Fordi jeg trækker lidt paa Benet, er jeg ikke dødstræt!

Det sidste Portræt af Emil Poulsen.
(Fotograferet i Italien).

Men det var jeg for halvandet Aar siden, da jeg forlod Danmark. Jeg har jo den længste Tid boet i Taormina, og det er den klare, vidunderlige Luft, der har bragt mig Lindring. Den tyske Doktor Lahmanns Naturhelbredelsesmethode og den Kuhneske Badekur er det, som har helbredet mig. — Ethvert Menneske bør blive Vegetarianer!“

Og Professoren skildrer Markens Urter og Sundheden hos dem, der lever alene deraf, med saa glødende Overbevisning, at hver en Bøf, vi har spist, tynger paa vor Samvittighed. Dog undslipper der os et vantro; „Er Urter virkelig nok for et voksent Menneske!“

„Se paa mine lange Drenge der; det er Urter altsammen! Og sammenlign mig med mig selv for to Aar siden. Jeg har ikke en Gang Briller mere! Min Kone tager dem, naar jeg fristes til at bruge dem.

Om jeg vil optræde igen? Det vil Tiden vise, det kommer an paa. Men gaar det fremad, som i den seneste Tid, med Energien og Virkelysten, saa vil jeg tage fat paany. Om ikke paa selve Scenen vil jeg da læse op: Ibsen og Shakspeare. Men før Foraaret bliver det under ingen Omstændigheder: foreløbig maa jeg have absolut Ro.

— — — Jeg kan ikke sige, at jeg som de fleste „gamle Skuespillere“ gør, egentlig *længes* efter den gamle Scene. Der kan være Øjeblikke nu og da; men der er jo saa meget — forandret derhjemme paa Kongens Nytorv. Og husk saa paa, at jeg ærlig har slidt i 33 Aar; ikke det, at jeg har spillet saa og saa mange Hundreder af Roller, men at jeg har bidraget til Ensemblet, Instruktionen, hele Driften.

Nej for Tiden maa jeg undgaa enhver Uro og stærk Stemning, altsaa ganske sky Teaterlivet. Jeg er paa Kuranstalt, paa Pension, staar tidligt op, gaar tidligt i Seng, spiser regelmæssigt, læser meget og spaserer meget. Har min kærlige, gode Familie om mig. Hvorfor skulde jeg bytte?

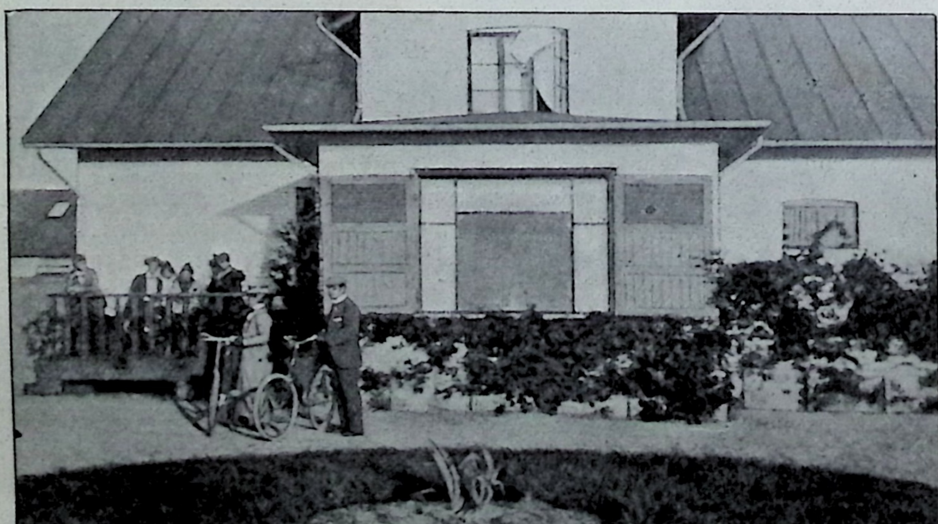
— — —

Vi gaar omkring i Villaens Stuer og i Haven, som Emil Poulsen selv har elsket frem i Løbet af de seks Aar, han har ejet den. Og Inventaret til den ene Stue, der er en veritabel gammeldansk Bondestue, har Professoren møjsommelig samlet sammen Stykke for Stykke.

— — — —

Der var saa stille og venligt, saa lyst og sundt i det lille Hjem paa Klitten ved Øresundets Kyst.

C. Arctander.

„*Skansen*“ — Emil Poulsens Villa i Nærheden af Helsingborg.

Den uovervindelige Kvinde.

Af R. Ricard.

„Dér er én,“ sagde Sindssygelægen, som viste mig omkring i den store Have, hvor det lunefulde Foraar havde fremkaldt lysegrønne Pletter, som hist og her var blandede med noget gult.

„Hvem? Er det den Herre dèr?“

„Ja, netop. Han har dræbt en Kvinde — Fru Baluerte, — man tror, at han var hemmelig forlovet med hende, men man véd det ikke bestemt. Han svor ved alle Guder, at han ikke er gal, og det med en saadan Sikkerhed, at han blev frikendt og bragt herud. Nu har han allerede været her i to Aar. Tal med ham, han vil interessere Dem. Han siger ingen værre Galskab end den, at han ikke er gal.“

„Er De ogsaa ganske vis paa, at han er det?“ spurgte jeg lidt usikkert; for i de to Timer, i hvilke jeg havde opholdt mig paa Anstalten, havde jeg flere Gange maattet tænke, at Lægen og Opsynsmanden, som altid opholdt sig dèr, kunde være mindre uhildede i deres Anskuelser om Patienterne end de fremmede Gæster.

„Ja, det er jeg,“ svarede han. „Men for Resten véd De nok, at alle Mordere ere gale. Og alle de Mennesker, som man kalder Helte, er det ogsaa. Det er i det hele taget alle ualmindelige Mennesker. De egentlig raske Mennesker gaa lige ud af Landevejen og har slet ikke Trang til at indlade sig paa farlige Historier. Saa snart man ofrer sin Selvopholdelsesdrift paa en af sine Idéer, er man ganske simpelt gal.“

„Ja, selvfølgelig,“ svarede jeg overmaade forlegen.

Vi havde endelig nærmet os til den Person, som var Genstand for vor korte Samtale. Sindssygelægen forestillede os for hinanden med den fine Ironi, der melder, at man er sig bevidst at maatte henregnes til dem, der endnu har en sund Selvopholdelsesdrift. Saa fjernede han sig under Paaskud af, at han havde noget at bestille og lod mig alene med den Gale.

Det var en Mand af Middelhøjde, hvis Hoved var for langt i Forhold til hans Krop, ja, det var et særlig langt Hoved, og Haaret var redt op ad, saa det dannede en gammeldags Toupet, gennem hvilken Lyset skinnede, saa at det omgav ham med en Helgenglorie. Hvorledes Udtrykket i hans Ansigt var, kan jeg ikke mere huske. Jeg ser kun endnu hans vandfarvede Øjne, der var snart graa, snart grønne eller blaa; det kom an paa, hvad han netop sagde. De var altfor aabne og flakkede stadig omkring, som om de Ting, de fæstede sig paa, voldte dem Smerte. Efter at vi havde talt nogle Ord om det smukke Vejr og Blomsterne i Haven, indtraadte der en Pavse, i hvilken vi begge to var forlegne. Jeg spekulerede endnu paa, hvordan jeg skulde blive fri for denne Mand, da han pludselig talte til mig.

„Man har fortalt Dem mit Livs Historie, ikke sandt? Er De Læge?“

„Nej, jeg er ikke Læge,“ skyndte jeg mig at svare.

„Men De tror ogsaa, at jeg er gal? Naturligvis!“

„Naa,“ sagde jeg tøvende, „det er noget, som er meget vanskeligt at vide —“

„Ja, De er vel heller ikke selv ganske sikker paa, at De ikke er gal,“ bemærkede han med et lille Smil.

„Nej, det har De Ret i.“

„Men jeg er ganske sikker paa, at jeg har min sunde Menneskeforstand. Hør nu, jeg skal fortælle Dem min Historie. Jeg har fortalt den til et Par andre, som saa' meget fornuftige ud, men de forstod den ikke. De forstaar den naturligvis heller ikke. Men hvad gør det? Det morer mig! Jeg har undertiden Øjeblikke, i hvilke jeg maa tale om den.

„Man har sagt til Dem, at jeg har dræbt en Kvinde, ikke sandt? Jeg skal forklare Dem, hvorfor jeg dræbte hende, og hvorfor jeg vilde gøre det igen, hvis det kunde lade sig gøre. De har vel nok lagt Mærke til, at jeg er et ganske almindeligt Menneske. Tidligere var jeg, hvad man i det gode Selskab kalder en flot ung Mand. Jeg havde en lille Formue. Jeg er ikke dummere end de fleste, men jeg gjorde aldrig noget færdigt til Trods for min Begavelse; for jeg afskyer Anstrengelser, og saa holdt jeg desuden for meget af Kvinder. Jeg har haft mange Kærester. De han ikke tænke Dem, hvor mange! Jeg skiftede ofte, for Kærlighed maa kun vare kort, hvis den skal vedblive at være skøn. Og det skønneste Øjeblik er maaske det, i hvilket man føler, at Kærligheden er ved at gaa over. I det Øjeblik, da vi for stedse skal miste noget behageligt, tror jeg, at Mindet om den Lykke, vi har haft, bevirker, at vi føler den langt mere intensivt. Har De nogen Sinde gjort den Erfaring? Og hvilken Fryd er det saa ikke ogsaa at vide, at den Kvinde man er ked af, bliver vanvittig fortvivlet! Det er virkelig helt berusende at se hende saaledes. Hun græder og vrider sig, glemmer endogsaa at tænke paa sin Skønhed, ænser slet ingen Ting og tænker kun paa sin Ulykke! Jeg har haft nogle af den Slags! — Dem beklager jeg langt mere end de andre. Men lad mig saa fortælle Dem Historien!

„Denne Dame, den eneste som har voldt mig Smerte, lærte jeg at kende i en Balsal. Jeg kan

ikke glemme det underlige Øjeblik, da mine Øjne for første Gang faldt paa hende. Jeg traadte netop ind i Salen og hilste paa nogle Venner, da Husets Frue sagde:

„Kom, lad mig forestille Dem for Fru Baluerte; hende skal De have til Bords.“

„Et Par ligegyldige Ord kan undertiden være afgørende for vor Skæbne. Hun stod lidt bøjet og støttede sig til Kaminhylden. Hun var høj, og hendes Hals var ualmindelig hvid, til Trods for det hvide Liv, hun bar. De store Fløjlssløjfer, med hvilke dette Liv var besat, saa' ud som unaturlig store Sommerfugle. Jeg tror ikke, at hun egentlig var smuk. Hendes Træk var noget for skarpt udprægede, og hendes Ansigt for langt. Desuden var der noget bydende, egensindigt, hovmodigt i hendes Væsen, som ligefrem gjorde En opbragt. I det Øjeblik, da jeg hilste paa hende, sagde hun til en ung Mand, der stod ved Siden af hende:

„Frygt? Nej, jeg har aldrig følt Spor af Frygt.“

Disse Ord irriterede mig, som om det var en Fornærmelse imod mig. Jeg kan ikke lide Kvinder, der ikke nærer Frygt, disse Kvinder med en haard Sjæl, der har Vilje og paastaar, at de tænker. Det er Uhyrer! Man skulde dræbe dem allesammen, saadan som jeg dræbte denne! Allerede, da jeg førte hende til Bords, følte jeg et usigeligt Had til hende. Og dog, medens jeg snakkede med hende ved Bordet og senere hen, fik jeg en Følelse af, at jeg ikke kunde undvære hende. — Hun var aandrig, hun havde dette skarpe og bidende Vid, der gør sig lystig over alle. Hun sagde Ja til Alt med en Mine, som om hun foragtede andres Mening, og hun drøftede sine Paastande med en tilsyneladende ubønhørlig Logik. Hun vilde have Ret i alt, og naar der var gaaet nogen Tid, saa havde hun fremkaldt en saadan Svimmelhed i Ens Hjerne, at man blev fuldstændig lammet og ikke kunde bevise, at hun havde Uret.

„To Dage senere gjorde jeg Visit hos hende. Jeg mødte der ligeledes den Dag, hun havde aabent Hus, og jeg var hurtig meget intim med hende. Jeg havde snart sagt hende, at jeg elskede hende. Hun gjorde Nar af mig, men da min Tilbøjelighed og samtidig det Raseri, som hun indgød mig, blev stærkere, saa holdt hun snart op med at gøre sig lystig over mig.

„I et halvt Aar fremkaldte dette en næsten grusom Kamp imellem os. Jeg kunde aldrig overraske hende i nogen som helst Svaghed, ikke engang i den Slags, som selv de respektableste Kvinder har. Hun var altid hovmodig, egensindig og bydende. Hun beherskede mig paa en skrækkelig Maade. Jeg adlød hende som et Dyr. Ofte var jeg bange ... og jeg hadede hende ... hvorledes skal jeg kunne gøre det forstaaeligt for Dem, hvor stærkt man kan hade en Kvinde, som har Vilje, og som man synes, det er umuligt at undvære? . . . Den Gang vilde jeg være bleven gal, hvis jeg i det hele taget skulde blive det . . . Vi tilbragte Timer og Dage sammen. Om alt talte hun med den foragtelige Mine, der skulde sige, at hun var ophøjet over enhver Sag og over enhver Hindring, ja, at hun ligefrem var uovervindelig. Forstaar De ret Betydningen af Ordet „uovervindelig?“ Naar vi var alene, prøvede jeg ofte hurtigt at gribe fat i hendes Arm for at give hende et Kys . . . Hun var utrolig stærk . . . . langt stærkere end jeg! Det er latterligt, ikke sandt? Hun var ogsaa meget højere end jeg, og i hendes Nærværelse følte jeg en Slags Svaghed, en ejendommelig Fejghed . . . . Jeg sagde jo, at jeg prøvede paa at kysse hende; men før jeg vidste af det, tog hun fat i mine Hænder, drejede dem om og stødte mig bort, uden at der var Spor af Anstrængelse at se i hendes Ansigt . . . . Ja, jeg var virkelig latterlig, ligefrem latterlig . . . . det vidste jeg . . . . og dog kunde jeg paa ingen Maade frigøre mig for denne djævelske Skabning. Hun ejede noget, der kun kunde føles af mig, noget berusende, og jeg vidste godt, at det en Dag vilde være afgørende for mig . . . . Men hvori bestod denne Egenskab, der virkede saa betagende paa mig? Det kunde jeg længe ikke forstaa . . . . Endelig blev mine Øjne aabnede . . . . jeg skal sige Dem paa hvilken Maade.

„Vi red ofte ud sammen. Hun red glimrende. Man kunde formelig se, at hun var stærkere end den Hest, som bar hende. Ja, stærkere . . . hun var altid stærkere . . . . Naa, da vi saa en Dag i fuld Galop red gennem en lille snæver Allé i Skoven og drejede om Hjørnet, var der to smukke Heste, som løb løbsk med en Vogn. Der var ingen i Vognen og ingen Kusk paa Bukken. Paa begge Sider af den snævre Vej var der tæt Krat, saa at der ikke var Plads til baade os og Vognen, desuden havde vi ikke længere Tid til at vende. De kan tænke Dem vor Stilling, ikke sandt? Véd De saa, hvad hun straks gjorde uden den mindste Tøven? Hun drejede Hesten, saa den stod tværs over Vejen, og i det Øjeblik, da de to løbske Heste næsten havde naaet hende, slog hun dem heftigt i Hovedet med sin Ridepisk. De styrtede begge to, og Vognen væltede, og medens hun lod sin Hest stejle for at holde den i Afstand fra Vognstangen, indrettede hun det saaledes, at hendes Hest fik Forbenene paa Jorden og ikke paa de to andre, der laa og sprællede.

„Medens alt dette gik for sig, saa' jeg hele Tiden paa hende . . . hun blev hverken rød eller bleg . . . hun udførte denne utrolige Daad ganske roligt.

„Da forstod jeg først, hvad der var i Vejen med mig, hvad det var, jeg ikke kunde und-

være; Jeg maatte se Frygt i hendes Øjne! .... Det var det, som indgød mig den stadige berusende Følelse! .... De forstaar mig nok, ikke sandt? .... Men hvad skulde jeg gøre for at se disse faste og mægtige Øjne forfærdede, disse Øjne, som gjorde mig til et Barn, naar hun vendte dem imod mig? Jeg maatte dræbe hende, ikke sandt? Det var det eneste Middel ...“

Det mærkelige Menneske gjorde en lille Pavse, saa udstødte han en kort Latter.

„Nu skal De høre, hvor dumt Historien endte,“ begyndte han et Øjeblik efter. „En Aften havde jeg gemt mig i hendes Værelse. Jeg havde ventet, til hun var faldet i Søvn; saa nærmede jeg mig til hendes Seng .... jeg havde en lukket Lygte i Haanden. Jeg betragtede hende et Øjeblik, som hun laa dér og sov. Ak, hvilke Minutter! .... De kan ikke tænke Dem, hvordan man bliver til Mode i et saadant Øjeblik. Endelig aabnede jeg min Lygte. Dens Skær faldt paa hende og ogsaa paa mig ... Hun vaagnede og saa' paa mig .... Jeg sagde;

„Det er mig! Kan De kende mig?“

„Ja, naturligvis. Vil De være saa venlig straks at forlade mit Værelse.“

Jeg svarede: „Jeg kommer for at dræbe Dem.“

„Læg vel Mærke til, min Herre, at hun i Mellemtiden vedblev at se ganske rolig ud. Da jeg havde sagt de sidste Ord, smilede hun lidt og svarede: „Hvis De vidste, hvor dum De er!“

„Saa stak jeg hende i Brystet. Jeg har glemt at fortælle Dem, at jeg havde en Kniv i Haanden. Hun gjorde et Par Forsøg paa at rejse sig, saa var det forbi .... Og hendes Øjne, min Herre, hendes Øjne, vedblev at være aabne .... De véd vel, at man sædvanlig siger, at myrdede Folks Øjne beholder et Udtryk af Frygt? Men hendes udtrykte kun Vrede, og hendes Ansigt havde den hovmodige og foragtelige Mine, som hun antog, da jeg vilde kysse hende, og da hun sagde til mig: „Jeg hader uopdragne Mennesker.“

„Det er hele Historien .... Jeg blev der til om Morgenen i Haab om, at jeg skulde se en Forandring i Udtrykket i disse afskyelige Øjne .... men der kom intet.

„Jeg blev arresteret. De erklærede mig for gal og indespærrede mig her. Men det er mig ganske ligegyldigt. Derimod er der ingen Ting — forstaa mig vel, ingen Ting, som kan bringe mig Trøst for, at jeg ikke saa Frygt i disse Øjne. De er ikke længere til ... Mit Ønske bliver aldrig opfyldt! ... Hvorfor ser De saa forbavset paa mig? .... Naa, De antager mig altsaa ogsaa for gal! .... Idiot!“

Morderen vendte sig brat om og gik sin Vej.

Petschnikoff.

Alexander Petschnikoff.

Alexander Petschnikoff er Navnet paa det russiske Violin-Geni, hvis Portræt vi gengiver, først i et soigneret Atelierbillede, dernæst i en af de kaade Silhuet-Karrikaturer, som Tegneren H. Schlieszmann excellerer i. I Mandags optraadte han i Kasinos lille Sal og vakte den samme Begejstring, som da han for tre Aar siden første Gang vandt sig interesserede Venner i det københavnske Musikpublikum.

Hans stemningsbevægede Foredrag, som kalder alle Drømme til Live, og hans ganske enestaaende Teknik havde i den forløbne Tid naaet den rigeste Udvikling. Den endnu kun nogle og tyveaarige Kunstner har fartet Europa rundt og overalt vundet Ry som en sjelden Mester i Violinens Kunst. Vort hjemlige, kræsne Musikpublikum stadfæstede og understregede kraftigt denne Dom.

Silhuet af Petschnikoff.

Resterne af Thingvallaliniens Anlægsplads i Hobohen Dok.
(Fotograferet Dagen efter Dokbranden. I Forgrunden lægges de omkomne i Kiste.)

Med Lig i Lasten.

(En Erindring fra Amerika.)

Paa den Plet, hvor vel i Aarenes Løb et Par Millioner Skandinaver første Gang satte deres Fod paa den amerikanske Jord, dér rager nu kun de nøgne Pælestumper op af Vandet. Den frygtelige Dokbrand har ganske forvrænget og forvansket det Sceneri, som giver den rejsende de første stærke Indtryk af amerikansk Liv. For „Saales“ Passagerer blev just disse uudslettelige. —

Sandy Hook Fyrtaarn er i Sigte og fra Vagtstationen løber ind til New York Budskabet om, at den ventede Damper er passeret og vil være i Dok om et Par Timer. I Rederiets Vinduer opslaas Meddelelser og Telegrafbureauerne bringer Bud til de mange, der venter i Spænding. Imedens ankrer Skibet op ved Karantænestationen for snart igen at lette og forbi den fakkelbærende Frihedsgudinde naa ind i Havnen, ind i en Sværm af Færger, Bugserbaade og Barkasser og endelig ligger Kolossen tøjret i Dokken.

Godt at man kom lykkelig i Havn! Overfarten havde ikke været saa lige til.

Der var kun gaaet et Par Dage efter Afrejsen fra Bremen, da en af vore Medpassagerer døde og Kaptajnen gav — paa Trods af Søfolks indgroede Overtro — efter for de paarørendes Bønner og tillod, at det afsjælede Legeme forblev ombord. Der gik et Par Dage igen, saa rejste sig en Storm saa hæftig, at Kaptajnen ikke langt tilbage i Tiden mindedes noget lignende. Søen skyllede ind og tog en af Mandskabet med sig. Saa gik Farten paany i roligt Spor, men da vi naaede ud for Karantænestationen nær New York, sprang en Passager overbord. Man sagde, at det var Livslede — —

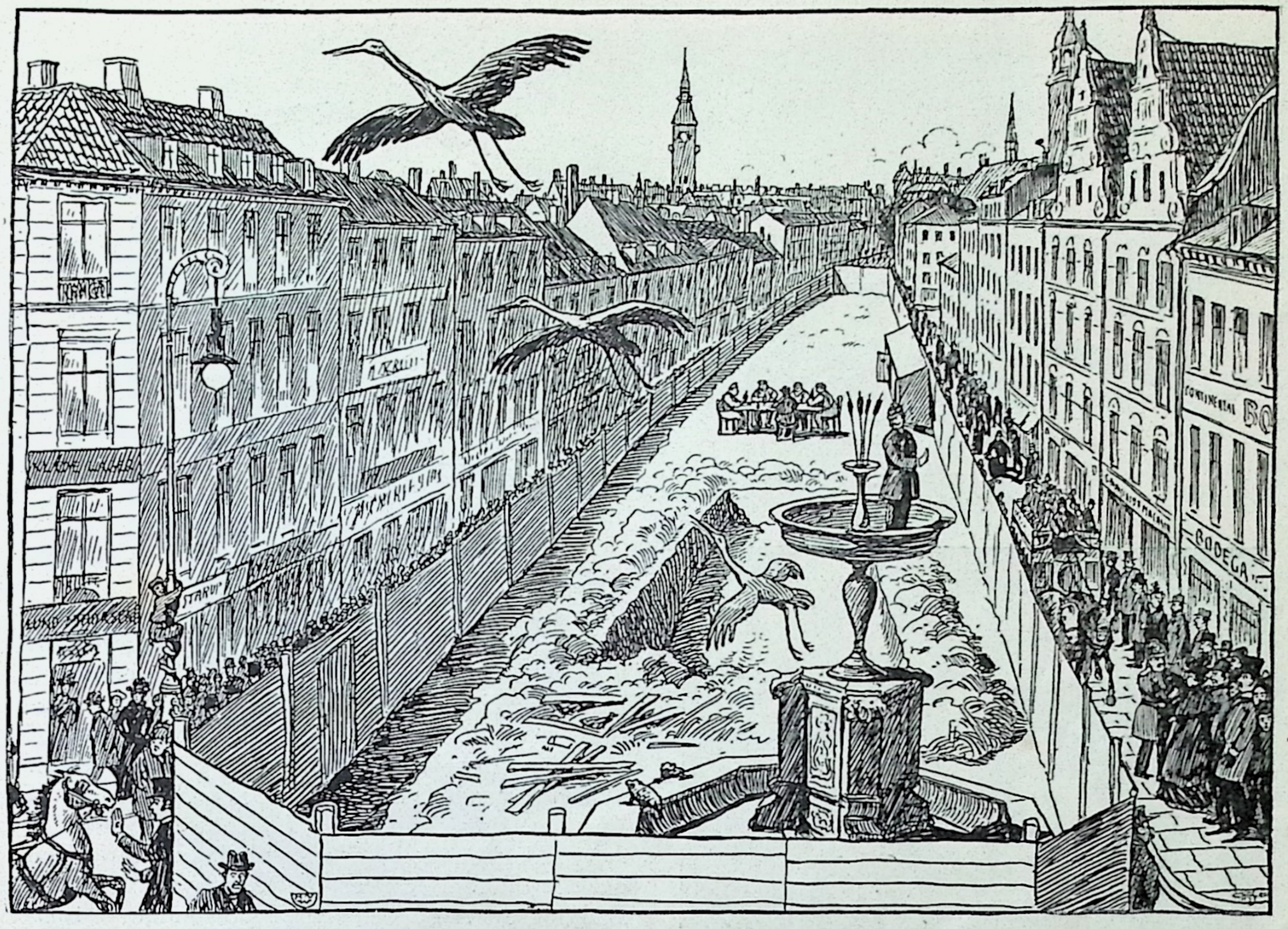
„Godt at vi kom lykkelig i Land,“ brummede Søfolkene — „vi, med vort Lig i Lasten.“

En Uge efter gik „Saale“ tilbunds udfor sin egen Dok, mens Flammerne lyste op, saa at ingen Enkelthed i det rædselsfulde Optrin kunde gaa tabt for Tilskuerne.

Kaptajnen stod og faldt paa sin Post.

„Han var en brav Mand,“ sagde en af Besætningen, „men han skulde aldrig have givet Lov til den Slags, havde jeg maattet raade.“

O.H.

De nye Byggeforetagender paa Strøget, Tegning af H. V. Westergaard.

Det underjordiske København.

Stork, Stork, Steje,
flyv hjem til dit Eje,
flyv over Grøft og Gærde
til Nilens stille Bred.
Hvor Ollgaard er paa Færde,
er ikke til at være —
der bliver aldrig Fred.

Kvæk, kvæk, kvæk!
Lille Frø, gaa væk!
Hop og spring og skynd Dig lidt
ned til Manden i Mosen,
for ellers kommer Kludefa'r
og putter Dig i Posen.

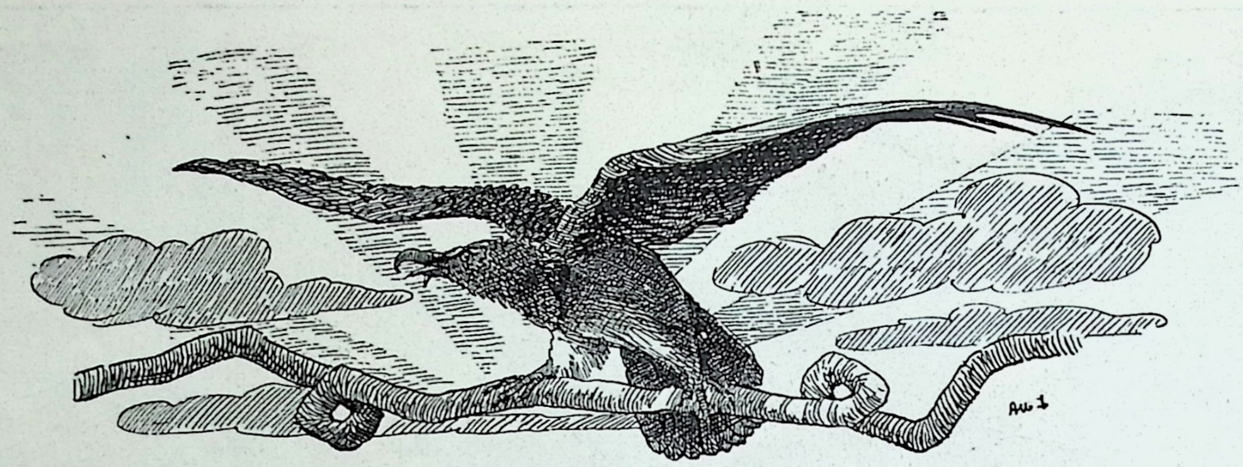
Hvad graver de,
hvad laver de,
hvad skumle Planer haver de?
Grave, grave Guldæble,
paa Guldstol skal vi alle,
en til Fa'r og en til Mo'r,
en til Søster og en til Bro'r
og en til lillebitte Bassemo'r.

Rumle, rumle Omnibus,
hvem kan komme først i Hus,
elle tælle ni, ti,
hvem gaar ren, skær, fri?
En slap op i Ottos Port,
en i den snævre Gyde
men den, som kommer allersidst,
skal i den sorte Gryde.

Grave, grave, Aar for Aar,
mon det aldrig Ende faar?
Naar kommer vel den favre Tid,
da vi faar Fred i Staden,
naar kommer Vaaren vel,
da Fa'r maa gaa paa Gaden?

Visselulle, mit lille Barn,
siger Byens Fædre:
Fa'r kan jo gaa paa Langebro
og se, om dér er bedre.

Bastian.

Det skandinaviske Korps.

Vor Landsmand *W. Bærentzen* i det skandin. Korps Uniform.

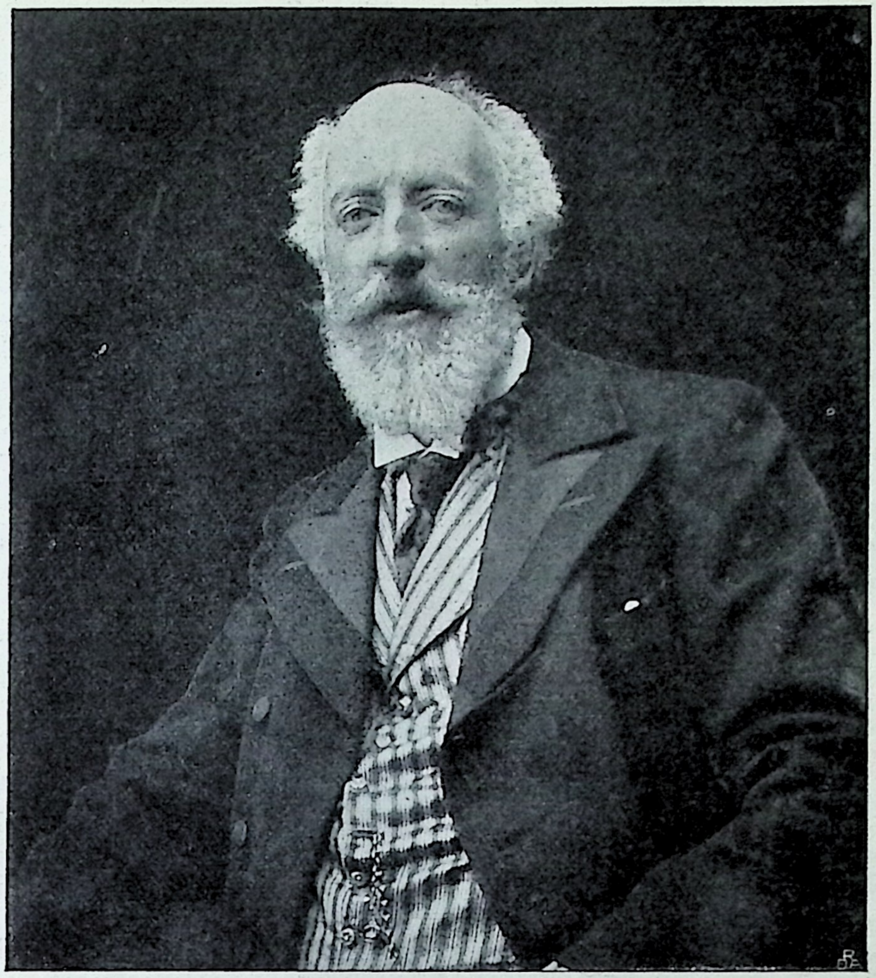
Nylig meldtes, at Lord Roberts vilde frigive de danske Krigsfanger imod at de skyndsomst rejste hjem. Rimeligvis vil da bekymrede Forældre snart faa Lejlighed til at gense deres af Strabadser og Lediggang trættede Sønner, som under Boerkrigen havde samlet sig i det skandinaviske Korps.

Vi var just kommet i Besiddelse af et Billede, der fremstillede en af de danske Løjtnanter, *W. Bærentzen*, i Korpsets Uniform, og bad ham, der jo allerede forlængst fandt Lejlighed til at vende tilbage, at berette os en Smule om Korpsets Udrustning og Forhold.

Han stillede sig til vor Disposition og gav os følgende Oplysninger:

„De ser mig paa Billedet i den reglementerede Uniform, som udleveredes af Boerregeringen. Bevæbningen bestod for alles Vedkommende af Mauserkarabin (til 5 Skud) og Patron Bandoler, samt desuden for Officerernes Vedkommende af Kavalleri Revolvere, hvilke sidste vi forresten aldrig anvendte, naar vi vare i Nærheden af Fjenden, men kun paa Marschturene, hvor vi saa af Bekvemmelighedshensyn lagde Karabinen og det tunge Bandoler op paa en af Vognene. Endvidere bestod den øvrige personlige Udrustning af en „Waterproof", som vi fastgjorde foran paa Sadlen, samt et uldent Tæppe og et Voksdug bagved. Trænet bestod af 3 Oksevogne med 16 Okser for hver; deri havde vi vor Proviant, Ammunition, Telte, privat Bagage etc. Endvidere af en let tohjulet Vogn (paa sydafrikansk Maner med 4 Heste for), som mest anvendtes i Fronten til at gøre daglige Ture mellem Stillingen og de tunge Oksevogne, der altid vare anbragte mindst 2 danske Mile bagved. Desuden havde vi vor egen Ambulance, der bestod af en norsk Læge, tre svenske Sygeplejersker og fire Sygepassere, med en Oksevogn til deres Raadighed. Skæbnen vilde jo imidlertid, at kun de færreste af de saarede Skandinavere kom til at blive plejede her.

Ved Ankomsten til Magersfontein og Scholtznek bestod Korpset af ca. 100 Mand under Anførsel af Kapt. Flygare, Løjtnanterne Stolberg og Bærentzen og Sergeanterne Randers, Gøtterup, Renk og Ahlstrøm. Kommissariatet styredes af Hr. Claudelin. Mandskabet var derved delt i 4 Sergeantskaber, hver med sin Messe. Ligesom hos Englænderne vare Uniformerne ens for Officerer og Menige, saa simple og lidet iøjnefaldende som mulig. Den eneste Forskel vare nogle smaa Distinktioner paa Kraven, og de kunde kun iagttages paa nært Hold."

Sigurd Trier, Amatørfot.

Da Holger Drachmann nylig var her i Byen paa Gennemrejse stillede han sig til Disposition for „Hver 8 Dag"s fotografiske Medarbejder og improviserede ved samme Lejlighed de følgende Linier som Tekst til sit Portræt.

Jeg *hader* de Sandheder, store og svære,
som opslaas paa Stolper og Vægge;
jeg hader en Verdens-Berømthed at være,
Gudernes Kæledægge.

Jeg *elsker* den Storhed, der bryder sig Pokker
om Dyds og Moralens Triumfer at naa;
mest elsker jeg dem, som bag Kampen sig flokker:
de Fattige, Svage og Smaa!

25 Oktbr. 1900 Holger Drachmann

Fra Lossepladsen.

For udgaaende.

SKRALDEN eksisterer ikke mere. Forbi er de Tider, som saa ofte blev kaldte hyggelige, da man hørte dette nervepirrende Spektakel Gade op og Gade ned. Snurre, snurre, snurre.

Det var Signalet for mangen nysselig Stuepige til med Lynets Fart at styrte ned ad Trapperne for at aflevere Bøttens mindre propre Indhold til en sortsmudset Karl, hvis lidet soignerede Ydre aldeles ikke forhindrede ham i, naar han leverede Bøtten tømt tilbage, at sende et Par talende Øjne til den kønne Pige.

Tidlig Morgenstemning.

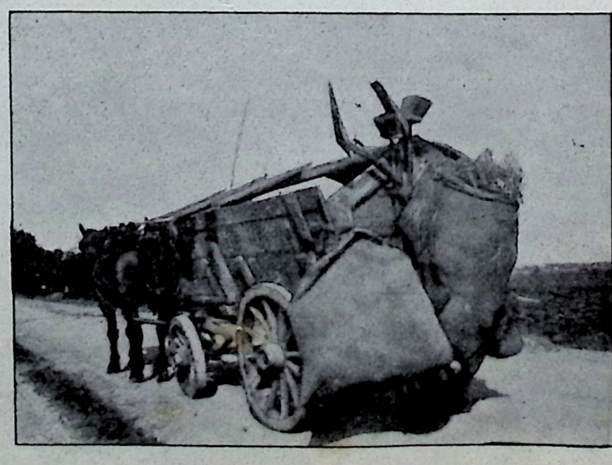
Og mere end en Stine paa Skraldemandens Vej sendte oppe fra Gangvinduet velmente Nik tilbage til den unge Fyr. Herregud! Snavset kan jo vaskes af, og naar han paa Søndageftermiddagene viste sig som Gentleman paa Alhambra eller Alleenberg og dansede forkert som den bedste paa hele Estraden, var der ingen, der skulde kunne gætte, at han til daglig kørte med Skraldevogn.

Snurre, snurre, snurre! Det var dengang, nu er Skralden et Minde.

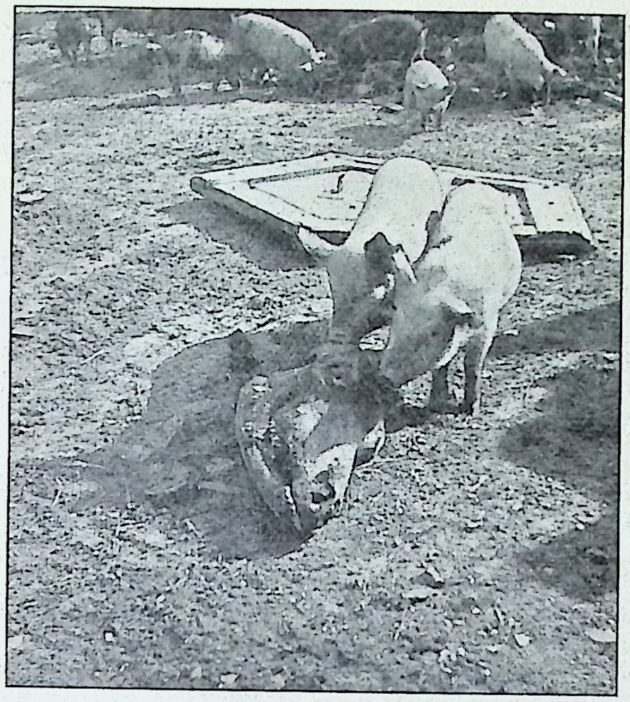
Tiderne skfite, og vi fik Renholdningsselskaber i Stedet. Om Morgenen, før Fanden har faaet Sko paa, besørge de deres Gerning mere eller mindre lydløst og med mere eller mindre Fart og Renlighed. Det er kun meget sene Natteravne eller morgenduelige Medborgere, der have det tvivlsomme Held at møde disse store rumlende Vogne, der topfyldte haste afsted til de forskjellige Lossepladser i Hovedstadens Ud. kanter for at udspy deres forunderlige Indhold. Paa Bukken troner to, tre kraftige Skikkelser, iførte Klædningsstykker af den vidunderligste Sammensætning, lige fra et Par hullede, brune Støvler eller kasserede Laksko, til en gammel, trevlet, voluminøs Kulsæk, hvis ene Hjørne er presset fast om Hovedet og som hænger ned over Nakke og Ryg, saa at den paa samme Tid gør Tjeneste som Hovedbedækning og Trøje.

En af dem styrer et Par kronemærkede Heste, saa radmagre og knoglede, at man kan tælle Ribbenene; deres Brugbarhed bestaar for største Delen i, at de kunne staa i Timevis forspændte uden Opsyn og vente sindig paa Læsningens Tilendebringelse for derefter at bringe Køretøjet i jævn og rolig Fart til dets Bestemmelsessted.

Bag paa Vognen hænger Rariteter, saasom udrangerede Madratser, lemlæstede Sofaer, benbrudte Stole, møl-

For hjemgaaende.

Den enes Død, den andens Brød.

Der kan vel være for en to—tre Kroner i hvert Læs, rent bortset fra de tilfældige Kostbarheder, der ere sjældne; men Mulighed er der for deres Tilstedeværelse, og alene denne er tilstrækkelig til at holde den gamle Kludesorterer i Aande og faa ham til at gennemgaa paa det nøjagtigste hvert glinsende Potteskaar, hver lysende Tinknap eller hvert bedragerisk klingende Stykke Metal. Han har før fundet Sølvskeer, Guldringe og kostbare Signeter imellem Skramlet. Man burde forresten være noget mere forsigtig med, hvad man kaster i Skarnsspanden. Der er henkastede Breve, ofte af den intimeste Natur, som Skraldemanden forlyster sig med i ledige Timer, og der er Fotografier, som slaaes op paa Lossepladsens Kunstudstilling — de Billeder har dog sikkert en Gang haft en bedre Mission. For Kludesamleren faar alting Værdi. Men det at staa paa en Losseplads og sortere er da ogsaa som en af dem forleden udtrykte sig: „... Ja, mine Herrer, det er... om jeg saa maa sige... det er en ren Videnskab.“

Kodak.

ædte Slumrepuder eller udtjente Presenterbakker. Det skal ud paa Lossepladserne, hele Historien, for at gøres i Penge. Og det er en Forretning, der godt kan kaste noget af sig. De færreste aner, at 50 Svin kan leve højt paa alene et eneste Læs om Dagen. Til Overdaadighed nyder de alle de søde Sager, som de kunne rode ud af disse store Vognladninger fra Hovedstadens Affaldstønder, og vore Billeder viser, at de føle Tilværelsen tilstrækkelig sikret i material Henseende til at kunne forøge Verden med et Utal af Smaagrise. Paa Kryds og tvers gennemrode deres smaa Tryner Bunken, og hvad de levne, opsamles af en med Faget velkendt Person; han trasker den hele Dag omkring imellem disse gryntende Medskabninger og sorterer i sine store Kurve de gamle Støvler, Kluderester, Ben, Metal og Papir.

En frugtbar Familie.

Mordet i Pontoise.

Roman af det virkelige Liv. – Meddelt af en dansk Overretssagfører.

(4de Fortsættelse.)

Chefen *for Opdagelsespolitiet:* Da vi vare ved at gaa, sagde Edouard: »Jeg tænkte *vel nok,* at det var en af Faders Kunder, der havde stjaalet hos ham og dræbt ham.« Forhørsdommeren sagde bagefter til mig: »Det er en slem Historie, denne.... Den unge Mand skiftede 3—4 Gange Farve....«

Derefter beretter Vidnet, hvorledes Rousselet og senere Edouard blev arresteret, jfr. Anklageakten ovenfor, og fortsætter derefter:

»Da jeg i Arresten første Gang talte med Edouard om de 100,000 Francs, han havde lovet Rousselet, sagde han: »*Jeg?* Hvor skulde jeg kunne love det? Nej, *min Broders* Sag staar snavs!« Dagen efter var han roligere og sagde, at det var hans Broder Charles og nogle Pontoiseborgere, der havde begaaet Forbrydelsen af Hævn og Misundelse. Jeg svarede: »De lyver!« Saa sagde han: »Ja — jeg lyver; jeg lyver, fordi Rousselet har løjet, og fordi

De derfor tror mig skyldig.« Mere har jeg ikke at anføre.«

Formanden: Rousselet, De har hørt, hvad Hr. Allard har sagt?

Rousselet: Ja, det er rigtigt.

Formanden: Er det Hr. Allard, De sigtede til, da De igaar bemærkede, at der var En, der var klogere end De?

Rousselet: Nej.... Det var den Herre, der fik mig til at bekende den fulde Sandhed.

Edouard: Der er flere af de Omstændigheder, Hr. Allan nys refererede, der blev forkert fremstillede. Saaledes er det fejl, at jeg kastede mig paa Knæ for ham og angav Charles.

Formanden: Hvor kunde de paadutte Deres Broder den Rædselsgerning?

Edouard: Jeg kom til at sige, at Charles havde lovet Rousselet 100,000 Francs, men det var efter et 3 Timers Forhør ... jeg var forvirret, og Dagen efter tog jeg det jo tilbage....

Formanden: Jamen De angav dog Deres Broder.

Edouard: Kun midlertidig.

(Mumlen i Salen).

Formanden: Hvad vil det sige?

Edouard: Jo — jeg sagde jo straks efter, at det var Usandhed — jeg vilde jo ikke have hverken ham eller Andre arresteret.

Formanden: Men De har ikke indsét, at naar De blot et Minut har ladet dette skæbnesvangre Ord staa udtalt, har De gjort Deres Stilling forfærdelig farlig! Hvorfor sagde De dog, at Deres Broder var Morder eller Medvider i Mordet, om det saa end var en „midlertidig" Anklage?

Edouard: „Jeg ... ja, rent ud sagt, jeg indsaa, at En maatte jeg kompromittere....

Formanden: Det er nok Deres Metode — jeg har ikke mere at spørge Dem om nu, sæt Dem ned!

Den off. Anklager spørger Hr. Allard, om han har indhentet Oplysninger om Rousselets Karakter.

Allard: Jo — jeg har erfaret, at han almindelig anses for en voldsom Natur, at han kan forstille sig, og at han er snedig og stærk.

Den off. Anklager: Har Edouard intet sagt Dem til Belysning af Forholdet mellem ham og Rousselet?

Allard: Jo — dog egentlig kun det, at han i Grunden kun havde det ene at bebrejde sig, at han havde ladet staa til.

Den off. Anklager: Ganske som dette Vidne maa jeg her udtale min Forbauselse over, at Edouard overfor sin Faders bloddryppende, afsjælede Legeme kunde tro paa et Slagtilfælde.

Edouard: Hr. Allard husker fejl — jeg sagde ikke Slagtilfælde, men *Selvmord*.

(Bevægelse i Salen).

Edouards Defensor (Hr. Chaix-d'Est-Ange): Edouard Donon-Cadot kan umuligt have haft Herredømmet over sine Sanseindtryk i hint Øjeblik.

Derefter udvikler Defensor, at Edouard maaske er provoceret af Hr. Allard til at angive Broderen. Hr. Allard benægter det og forklarer, at han kun kom til at tale med Edouard i Varetægtsarresten, fordi Edouard havde skrevet til ham og anmodet om en Samtale („Ja, for at faa at vide, hvorfor jeg sad fast", raaber Edouard). Defensor insinuerer, at Hr. Allard paa samme Maade har faaet Rousselet til at angive Edouard som sin Medskyldige, og han slutter sin Tale saaledes:

„.... Mine Herrer! Jeg savner blandt denne omfattende Sags Akter enkelte Politirapporter. Saaledes den, der beskriver Hr. Allards Optræden overfor Rousselet. Det faar være — men her er et Punkt, hvorpaa jeg ikke noksom bør henlede Dommernes Opmærksomhed. Og paa et til. I en af Rapporterne staar der, at Rousselet først Intet vilde tilstaa, derpaa tilstod noget, hvorefter der ordret fortsættes: „Paa vor indtrængende Opfordring tilstod Rousselet endelig som følger". Her staar Punktum, men der har staaet et Komma, og der har været en Sætning til, der er streget over. Men jeg kan læse den alligevel. Der har staaet: „*Efterat vi havde spurgt ham, om det ikke var Donon,* (skal være *Edouard) der var hans Medskyldige*". Det har der staaet."

(Stor Bevægelse i Salen).

Defensor retter en skarp Dadel mod Hr. Allard desangaaende. Formanden opfordrer Hr. Allard til at forklare dette Forhold nærmere. Hr. Allard henviser til Rapporterne og hævder, at hvad der er streget ud, har været en Fejl i Konciperingen eller Renskriften. Den off. Anklager tilbageviser i stærke Ord enhver Mistanke om, at en saa samvittighedsfuld og hæderlig Embedsmand som Hr. Allard skulde intimidere eller besnakke en Inkvisit. Edouards Defensor afslutter denne Debat med at slaa fast, at der findes en Udstregning i den citerede Rapport, og at den er et Tilfælde, som ser ud som en Tanke.

Rousselets Defensor (Hr. Laurent) bemærker derefter:

„Jeg ønsker ikke at blande mig i denne Strid. Kun ser jeg mig foranlediget til at konstatere, at hvis det, som d'Hr. Allard og den ærede offenlige Anklager med Styrke hævde, ikke er paa stærk Opfordring fra Politiets Side, at Rousselet har nævnet Edouard Donon-Cadot som sin Medskyldige, ja saa er denne Angivelse kommen paa hans Læber af sig selv, som en Del af hans sandfærdige Tilstaaelse. Det er noget nær det Eneste, der taler for den ulykkelige Mand, hvis Forsvar er betroet mig."

Retsmødet sluttet Kl. 6^{45} og udsat til næste Formiddag Kl. 10.

Retsmødet d. 28. Juni.

Fru Georget, der driver Handel i Nannes forklarer, at et ungt Menneske den 16. Janr. præsenterede hende en Anvisning med falsk Endossement. (*Rousselet* genkender Anvisningen og tilstaar straks, at han har forfalsket den.)

Vidnet *Julien* (ogsaa kaldet Davanne) forklarer noget ganske lignende, hvorefter

Formanden spørger: Spurgte De den unge Mand, hvad han var?

Julien: Nej ... men jeg kunde se paa hans Hænder, at han var Haandværker.

Formanden: Fik De hans Navn at vide?

Julien: Nej. Han sagde mig blot, at han var ansat hos en Retsbetjent, der hed — jeg tror nok Oudin.

Formanden: Godt. — Sig mig, Rousselet: Havde De forbudt Deres Søn at sige sit Navn?

Rousselet: Nej. —

Det samme gentager sig omtrent ordret med Vidnet *Gilet*, Bygningsentreprenør i Houilles.

Sallé, Gendarm i Argenteuil, forklarer: Han var bleven stillet til Hr. Allards Disposition i Sannois og havde været virksom ved Rousselets Arrestation. Af Rousselets Svigersøn havde han faaet at vide, at R. var nede i Haven i en Art Grav. Dér fandt han ham ogsaa. Han havde taget en Pistol, der laa gemt under Bladene. Rousselet prøvede ikke paa at skyde sig.

Formanden: Véd Vidnet noget om, hvad der gik for sig om Morgenen den 15. Februar?

Sallé: Jo—o, den Dag traf jeg Rousselet paa Torvet — vi snakkede om hans Søn, han sagde, at han kom nok fremad, for det var en flink Fyr....

Formanden: Havde Rousselet nogen Seng nede i Haven?

Sallé: Nej, blot lidt Halm. *Jeg* har hverken set, at der var gravet ud eller den Inskription, Anklageakten taler om. Pistolen var ladt.

(Pistolen tages frem blandt de paa Rettens Bord opstablede Sager og vises frem for Jurymedlemmerne).

Formanden: Det sés let, at denne Pistol har været ladt, man kan skimte Patronhylstret inde i Løbet, men Kuglen er falden ud . . . Rousselet, rejs Dem op! Hvad har De villet med denne Pistol?

Rousselet: Det ser jeg mig ikke istand til at sige nu. — I saadan et Øjeblik overvejer man ikke sine Handlinger rigtig.

Formanden lader den Del af Rapporterne, der angaar Rousselets Anholdelse, læse op. Derpaa spørger han:

Da Deres Hustru, Rousselet, Kl. 3 om Morgenen blev arresteret, og man spurgte hende, hvor De var henne, skal hun have svaret: „Hvis min Mand har gjort noget Ondt, skyder han sig en Kugle for Panden, men forinden gør han en Ulykke paa os Andre". Hvad har hun ment med det?

Rousselet: Det kan min Kone ikke have sagt, Hr. Præsident.

Formanden: Vidneførselen vil dog vise, at De har været brutal og ond mod Deres Nærmeste.

— *Madam Maleu*, Husholderske i Pontoise, forklarer, at hun den 15. Janr. Kl. 9 Morgen har sét en Mand i blaa Overfrakke staa og tørre sine Fødder af paa Maatten udenfor Donon-Cadots Hus.

Formanden: Genkender De Rousselet?

Md. Maleu (efterat have sét paa R.): Det var ikke ham.

Formanden: Hvorledes saa den Mand ud?

Md. Maleu: Han saa saa vild og ækel ud. . . Jeg havde to Smaabørn ved Haanden, og jeg erindrer, at det ene Barn sagde til mig: „Hvor den Mand ser ond ud."

Md. Maleu spørges gentagende nøje ud om dette Møde, ligeledes Rousselet, men begge paastaa, at de aldrig have set hinanden før. — Formanden lader forevise for Rousselet den Dragt, han bar d. 15. Janr. (Frakken er oversyet med smaa Papirstykker, der angive de Blodpletter, der fandtes paa den efter Mordet).

Derefter spørger:

Formanden: De havde en Bluse med Dem — tog De den paa efter Mordet, forat skjule Blodpletterne?

Rousselet: Jeg trak Blusen paa, da jeg kom op paa min Vogn — ikke før.

Formanden (til Madam Maleu): Havde den Person, De saa, Briller paa?

Md. Maleu: Nej.

Dette Vidne trækker jeg tilbage. Der afhøres endnu et Vidne, der har faaet præsenteret et af Donon-Cadots Værdipapirer, forsynet med falsk Endossement.

Derefter forevises det Stykke Mur, paa hvilket Rousselets „Gravskrift" (jfr. Anklageakten) findes, for Jurymedlemmerne.

— *Enken Adam* og bagefter hendes Datter *Madam Lebrun*, der drive Gæstgiveri i Pontoise, forklarer, at Rousselets Hustru steg af ved deres Beværtning den 15. Janr. ca. Kl. 8, drak et Glas sød Limonade, snakkede lidt med dem og ca. Kl. $9^1/_4$ blev hentet af sin Mand.

Rousselet bekræfter dette, men paastaar, at Klokkeslettene ere fejl angivne. De to Vidner fastholde deres Forklarings Nøjagtighed.

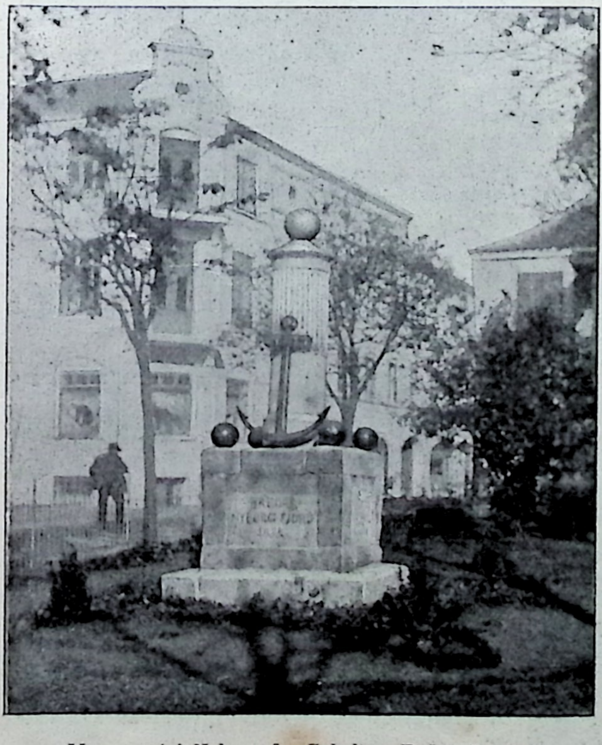
— Hr. *Constant Villain* fra Paris forklarer, at Rousselet den 17. Janr. (to Dage efter Mordet) besøgte ham, og at han da sagde, at han havde noget Sølvtøj at sælge.

Adspurgt om Rousselets Karaktér — Hr. Villain har nemlig kendt R. i mange Aar — forklarer dette Vidne, at efter hans Mening har Rousselet altid hidtil været en brav Mand, kun har han Navn for at være for streng mod sine Børn. Vidnet fatter ikke, at Rousselet kan være Morder.

(Bevægelse i Salen). (Fortsættes).

Bredalsmonumentets Afsløring.

Nyborg var forrige Søndag klædt i sit bedste Festskrud. I Byen vajede Flag ved Flag og fra Skibene smeldede de danske Farver. Som ingensinde før vare Nyborgenserne paa Benene og en hel Folkestrøm af By og Landbefolkning bevægede sig om Eftermiddagen mod Festpladsen, hvor Bredalsmonumentet skulde afsløres. Medens et Æreskompagni med klingende Spil marscherede op foran Monumentet, samledes efterhaanden paa de reserverede Pladser Flaadens og Hærens Repræsentanter, Garnisonens Officerer, de civile Embedsmænd, Byraadet m. fl. Kort og klart udviklede Skoleinspektør Ernst Petersen Begivenhederne i Krigsaaret 1658 og Peder Bredals heltemodige Forsvar af sin indefrosne Eskadre i Nyborg Fjord. Baron Holck, Holckenhavn, overdrog dernæst, som Turistforeningens Formand Monumentet til Nyborg Kommune.

Monument i Nyborg for Søhelten *Peder Bredal*.

Kendte Navne

fra By og Land.

Fratrædelse.

Byfoged, Etatsraad *Carl Valdemar Marcher* i Maribo har efter en tredivearig Virksomhed nylig paa Grund af Svaghed taget sin Afsked. M. er født 1827, blev Candidat 1853, Volontær i Finansministeriet 1854, derefter Fuldmægtig i Magistraten til 1857, saa Chef for Overpræsidentens Oversekretariat til 1868, hvorefter han udnævntes til Byfoged i Maribo. M. der ogsaa i henved en Snes Aar har været Administrator for Baroniet Sønderkarle paa Lolland, har i sin lange Virketid forstaaet at gøre sig almindelig afholdt. M. er dekoreret med Ridderkorset og Dannebrogsmændenes Hæderstegn, og udnævntes ved sin Embedsfratrædelse til Etatsraad.

Byfoged Marcher.

Toldforvalter *Johannes Peter Georg Ursin* i Saxkøbing kunde nylig fejre 25 Aarsdagen for sin anden Indtræden i Toldetaten, idet han 1875 d. 14. Okt. ansattes i Odense som Toldmedhjælper. U. fik oprindelig Ansættelse under Toldvæsenet 1854, men var, efter som Frivillig at have deltaget i sidste Krig, i 10 Aar ude af Etaten, i hvilket Tidsrum han var ansat under Københavns Politi. Jubilaren, der den 1ste Oktober 1891 beskikkedes til Toldforvalter i Saxkøbing er en højst elskværdig og dygtig Embedsmand, der nyder stor Agtelse og Sympathi. Paa sin Jubilæumsdag var han Genstand for Hyldest fra alle Sider, som tydelig viste ham hvor afholdt han er i hele Saxkøbing By.

Toldforvalter Ursin.

Den store Købmandsforretning *August Freuchen & Co.* i Nakskov fejrede d. 21de Oktober sit 50-aarige Jubilæum. Grundlæggeren Aug. F. fødtes d. 7de Juli 1821. Efter i 12 Aar at have været ansat hos Agent L. Benzon i Stubbekøbing paabegyndte han sin Forretning, (Korn, Trælast, Kul m. v.), som han med stor Flid og Dygtighed jævnt og støt oparbejdede til en af Provinsens betydeligste. Han er en varmhjærtet, godgørende Mand, var en Tid Medlem af Byraadet og deltog en Del i det offentlige Liv. Siden trak han sig tilbage og Forretningen drives nu af hans Svigersøn Chr. Berg, under Firma Aug. Freuchen & Co.

Købmand Freuchen.

Gamle Freuchen, af hvem vi bringe et Billede, bor nu i København, men omfatter — rask og rørig som han trods Alderen endnu er, — stadig Forretningen samt alle Forhold i Nakskov med levende Interesse.

Jubilæum.

Isenkræmmer *C. Th. Rom,* kan d. 4. Novbr. fejre sit 25aarige Jubilæum. Paavirket af Broderen, den bekendte Forkæmper for Husflidssagen, Forlagsboghandler N. C. Rom, begyndte han et Udsalg af Materialier, Værktøj etc. nærmest til Husflidsbrug; denne Forretning voksede siden frem til at blive en af de første her i Landet. Rom havde tidligt aabent Blik for det amerikanske Fabrikats Snille og omsatte efterhaanden store Partier af amerikansk Værktøj og Maskiner. Udstillings Diplomer og Medaljer er i rigt Maal tildelt hans Firma og mange paaskønnende Forretningsvenner har han vundet sig i de 25 Aar.

Isenkræmmer C. Th. Rom.

„Hver 8. Dags" Musik og Sang.

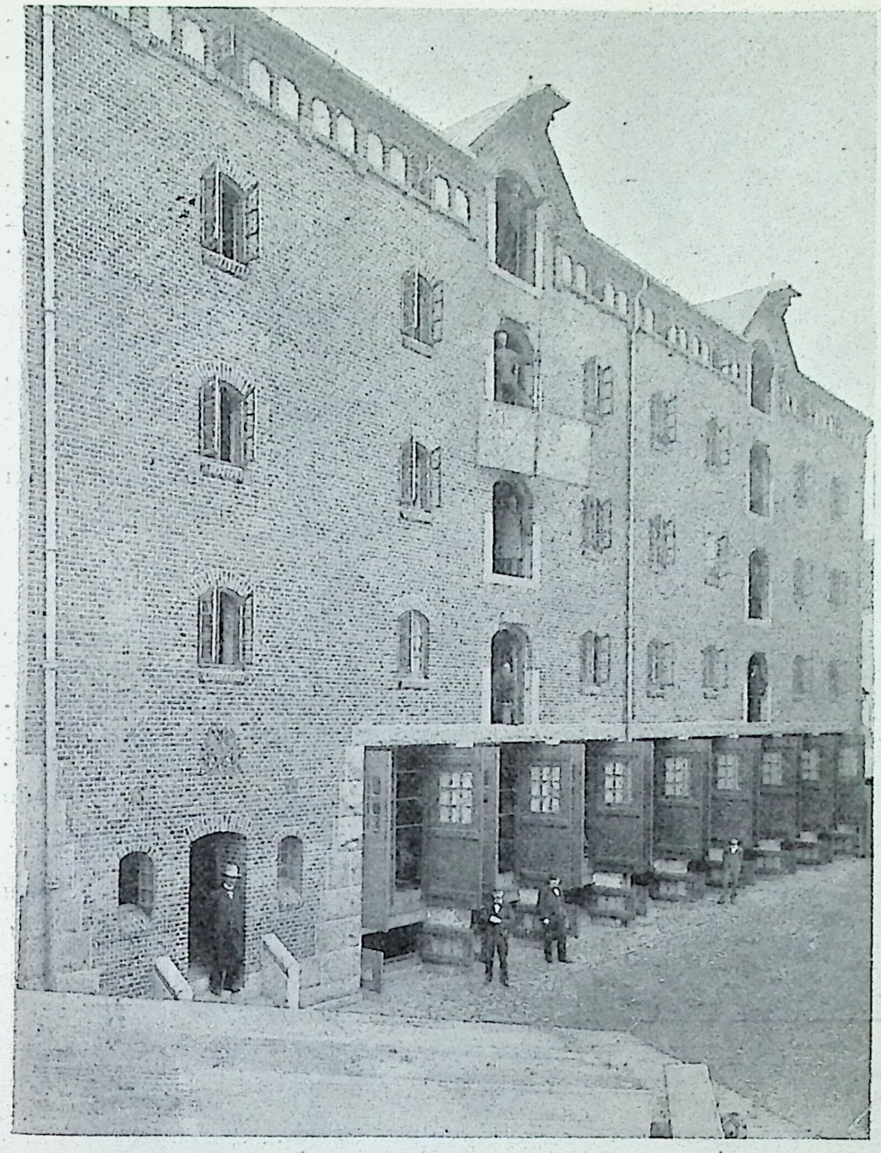
Det i Dag udkomne Nummer indeholder: *Vals af Operaen „Faust" (Gounod)* ved A. Conradi.

„Hver 8. Dags" Pragtbind.

Til Indbinding af den nys afsluttede Aargang foreligger nu vort kendte Pragtbind med de dekorative Valmuer. Prisen paa løse Bind er Kr. 2.00, Bind og Indbinding koster Kr. 3.00.

Udgivet af ODIN DREWES.

Redigeret af GEORG KALKAR.

En af Viggo L. Rahrs Lagerbygninger i Aarhus.

Jærn og Staal.

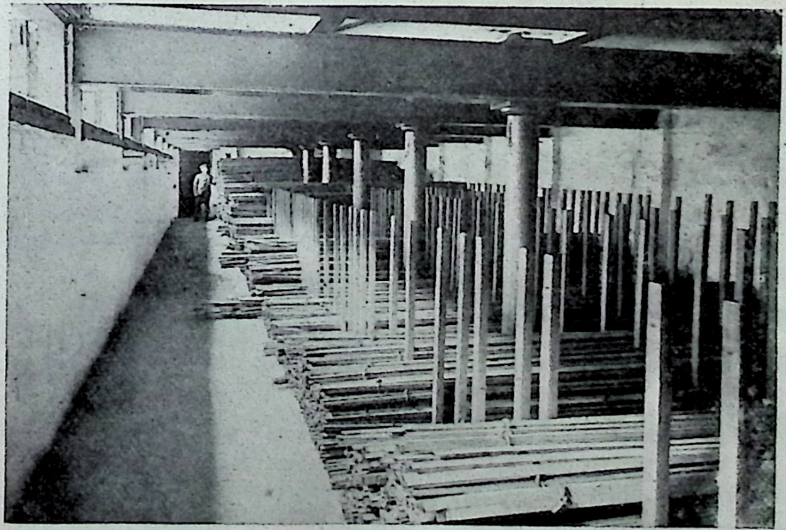
Jærnet er blevet en Industriens Kæmpeskikkelse, med hvilken snart ingen kan tage det op og som faar det store Ord, hvergang Mennesket udtænker sine dristigste Byggeplaner, ja overalt, hvor noget bygges, der skal staa sikkert, holde længe og bære meget.

Det gamle Bygningsmateriale maa efterhaanden neje sig for Jærnets kolossale Magtudfoldelse; i Vægge, Loft og Tage trænger de massive Jærnkonstruktioner frem og snart gennemvæves det hele Bygningsskelet af de tunge Jærnbjælker.

Og medens travle Hænder med stadig voxende Flid vinder Jærnet frem og dan ner det til Støbejærn, Smedejærn og Staal, voxer ogsaa Handelshusene, hvis Opgave det er at bringe Metallet i Omløb og staa nu blandt Tidens største Forretningsvirksomheder.

Dansk Handel staar paa dette Punkt ikke tilbage. Hvor driftigt og energisk man har taget fat herhjemme, illustreres klart gennem de her vedføjede Billeder, som gengiver Interiører fra Jyllands største Jærnforretning: *Viggo L. Rahr* i Aarhus. Man kan ikke andet end imponeres paa en Vandring gennem disse udstrakte Lagerrum, der i Indfatning af Jærn er blevet det udmærkede Gemmested for Jærnet. Lodret og vandret stablede, snart paa Hylder, snart støttede til høje Stolper har Stængernefaaet Plads og peger ud- og opefter med deres ligekantede eller vinkelformede, T- eller U-formede Gennemsnit. Lænede mod solide Mure er de svære Jærnplader opstillede, og omkring paa Lagerpladser og i Pakhusene ere Rørene stablede højt i lange Rækker.

Det var *Edw. F. Rahr*, som i 1841 grundlagde denne Forretning. Sønnen, den nuværende Indehaver, *Viggo L. Rahr* overtog den store Virksomhed i Aaret 1893,

Interiør fra Viggo L. Rahrs Oplag.

efter at have sat sig ind i Branchen ved et 11-aarigt Ophold i Skotland, hvor han blandt andet havde beskæftiget sig med Jærnindkøb for et Skibsbyggeri, ligesom han siden 1887 havde drevet selvstændig Forretning i Aarhus i Staalbjælker og Rør. Viggo L. Rahr udvidede Forretningen betydelig og oprettede en Filial i Esbjerg, nærmest beregnet paa at forsyne Vestkysten og det sydlige Jylland paa en billigere og hurtigere Maade end det kan ske fra Aarhus og København.

Forretningen i Aarhus og Esbjerg omfatter alt, hvad der hører til en gros Jærn- og Staalforretning, begge Steder findes meget betydelige Lagre af tysk og svensk Stang og Baandjærn, Jærn og Staalplader, Staalbjælker, trukne og støbte Jærnrør og alt dertil hørende Fittings i Jærn og Messing.

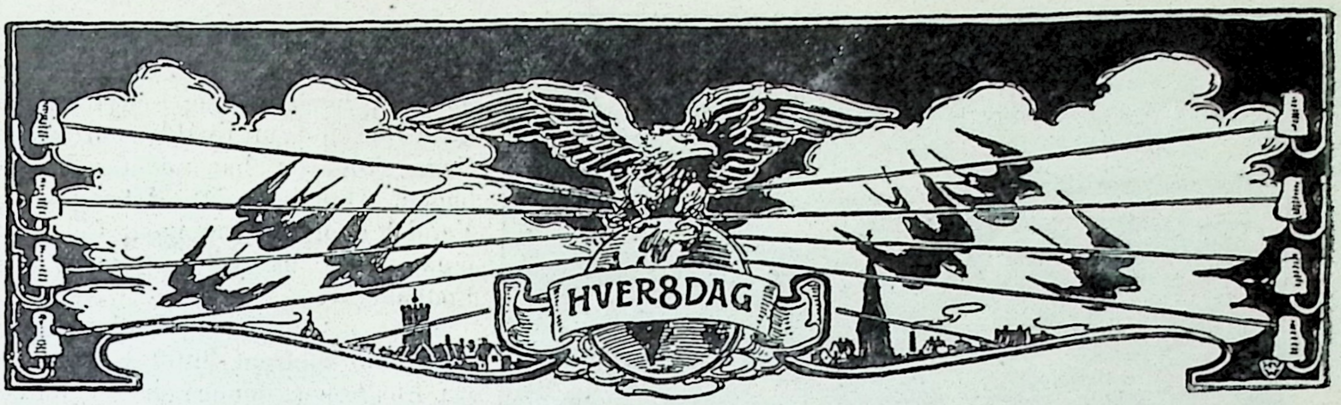
Interiør fra Viggo L. Rahrs Oplag.

* * *

Aar for Aar er Jærnforbruget stigende, Guldet, der rejser Fabrik ved Fabrik, kræver i voksende Grad Jærnets Assistance og kalder den nye Jærnalder frem.

Interiør fra Viggo L. Rahrs Oplag.

Nr. 6. Aargang 1900.—1901 ✠ Søndagen den 11. November. ✠ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Niagaras Sportsmænd.

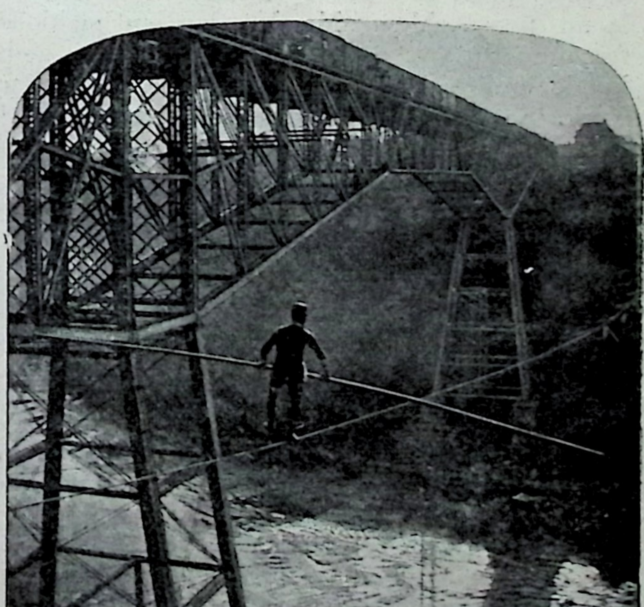
Hvad vil det egentlig sige nu at være Sportsmand? I gamle Dage kom man i Aviserne, naar man var Sportsmand. Nu kører enhver Skomagerdreng paa Cycle og enhver ung Herre af Kontorfaget spiller Fodbold. Hvordan skal saa en virkelig Gentleman gøre sig berømt, spørger man ude i Verden. Ved at drive en Sport, som ikke enhver kan drive. Det var derfor, man i England opfandt Golfspillet til Hest, og det var derfor, man i Frankrig tog den gamle Ballonsport op. Thi hvem udenfor *the upper ten* kan holde Blodshest eller selv eje en Luftballon.

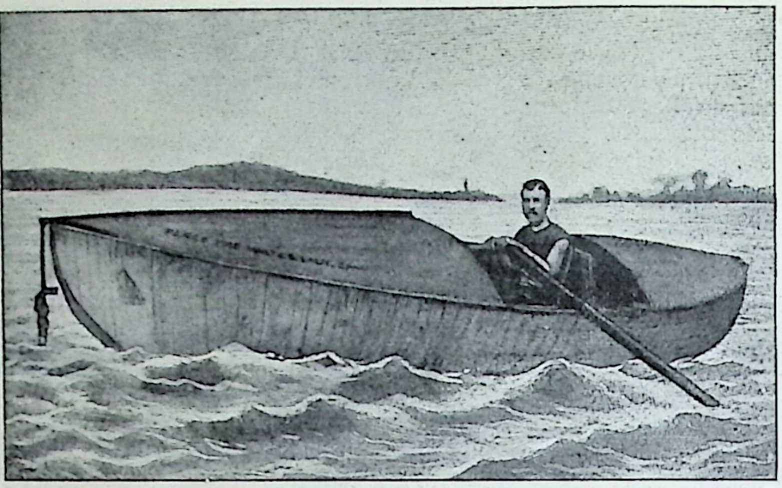
Bødkeren David Graham med sin Tønde.

Nu spiller hver rig Englænder „Golf", og franske Grever og Vicomter sætter Ballonrekorder og sejler fra Paris til Sverrig, Rusland og Spanien og Nordafrika.

I Amerika er det Dumdristigheden, det utrolige, det halsbrækkende, der skaffer sin Mand Penge, Plads i Aviserne, Berømmelse eller en knækket Hals. Well Gentleman! Jeg vædder 10,000 Dollars paa, at jeg hopper ud fra Brooklyns Kæmpebro i Morgen, lige ned i Vandet. Og Manden springer ud og tjener 10,000 Dollars eller river sin Mave i Pjalter. Eller jeg vædder paa, at jeg vil lade mig hænge op ved Armene i 40 Minutter, eller jeg vil løbe tværs foran et Jærnbanetog i fuld Fart, eller jeg vil springe ud fra en Ballon med den ny Faldskærm eller svømme i en Tønde over Niagaras Strømhvirvler, thi jeg er Amerikas Champion, jeg er „mammuthagtig".

Linedanseren Blondin gaar over Niagara.

Robert Flack, som omkom under Forsøget paa at naa over Niagara i Baad.

Og Amerikas „Sportsmammuth" gaar *on* og næste Dag berettes der om, hvor glimrende han vandt sit Væddemaal eller hvilken dyb Sorg Amerika er bleven nedsænket i, da Mr. Yankee Doodle i Gaar blev pulveriseret af Toget, knækkede Arme og Ben og Hals og Ryg, eller kvaltes i sin Tønde ved Niagara. Det er bestandig dette Niagara, der frister de Dumdristige.

Allerede i 1856 gjorde den franske Blondin, Linedanseren, sig berømt ved at gaa over Faldet paa Line. I 1860 gentog han sit Kunsstykke for en Tilskuermasse paa Hundrede Tusinder. Først spaserede han alene over Linen, der var 1200 Fod lang. Derpaa saa man ham spasere ud paa Midten af Linen med fuld Oppakning af Køkkensager samt en Stol og et lille Komfur. Han satte sig, gjorde Ild paa Komfuret, slog Æg op i en lille Pande, bagte sig en lille Omelet, spiste den og pakkede saa sine Sager sammen igen. Hvorpaa han spaserede videre. Tredje Gang, han gik over Linen bar han en Mand paa Nakken. Manden var en stakkels forsulten Djævel, der mente, han lige saa godt kunde drukne i Niagara som dø af Sult i New York. Saa havde han dog en Chance for at tjene sig 500 Dollars og blive berømt. Han hed forresten Mouton og paastod, han var en ægte Efterkommer af Frantz den 1ste og Maria Stuarts berømte puklede Hofnar Triboulet. Han lever endnu og er Cigarhandler i London, men han kan ikke lide at tale om Niagara Turen. Det bliver sort for Øjnene af ham, siger han. Blondin er forlængst død.

Blondins dumdristige Kunststykke er kun blevet efterlignet en Gang: i 1876 af den italienske Linedanserinde Maria Spelterina. Efter Linedanserne kom nu Turen til Springerne, Dykkerne og Svømmerne.

I 1879 væddede en Yankee ved Navn Peer om, at han vilde springe ud fra Broen over Niagaras Strømhvirvler. Man betragtede ham som gal, men Peer havde sin Hemmelighed. Han bandt Blylodder til Fødderne og holdt i Hænderne Snore, der ved et Ryk lod Blylodderne falde. Saa sprang han ud, holdende sig lodret i Luften. Der lød et Knald som af et Geværskud, da han naaede Vandfladen. Han gik 50 Meter ned i Vandet men kom op igen, frelst og med nogle ubetydelige Saar paa Fodballerne.

Hvor de to Falds Vande møder hinanden, omtrent 3000 Fod borte fra Flodbroen, dannes de frygtelige Strømhvirvler, der koger og syder som Helvede selv. Den berømte engelske Svømmer Mathew Webb forsøgte at svømme gennem dem, kun forsynet med et Korkbælte. Han druknede og man fandt først længe efter hans frygtelige mishandlede Lig. Enkelte af hans Efterfølgere har haft bedre Held med sig.

I 1887 byggede Bødkeren David Graham i Philadelphia en Tønde, og inden i Tønden anbragte han Gummipuder og et sindrigt Ballanceapparat. Tønden var saaledes afballanceret, at den stadig holdt sig lodret i Vandet. Øverst i Tønden var der et Hul, han kunde stikke Hovedet ud af. Han krøb ind i Tønden og lod sig drive ned ad Floden. Fire Gange lykkedes det ham at komme helskindet fra Eksperimentet. Aaret efter udførte et Akrobatpar Mr. Hatzleff og Miss Allen det samme Kunststykke, begge to i en Tønde, der i Modsætning til Grahams laa paa langs i Vandet. De kom ogsaa godt fra det, men vilde dog ikke vide af nogen Gentagelse. De havde faaet nok.

Ikke meget heldigere end Mathew Webb var Svømmeren John Lincoln Soules, der i Sommeren 1892 forsøgte at svømme over Strømhvirvlerne. Trods sine Kæmpekræfter og sin Svømmedygtighed blev han slynget mod Klipperne og ilde tilredt. Han bjærgede vel Livet men blev Krøbling for bestandig.

John Soules, som vilde svømme over Niagara, og blev slaaet til Invalid.

Samme Aar var det, Robert Flack, en Kanadier, havde bygget sig en Baad, hvormed han vilde sejle over Strømhvirvlerne. I Juli Maaned lagde han ud med sin mærkelige Baad og lod sig glide ned ad Strømmen. Men næppe var han kommen ind i den store Hvirvel, før den greb ham og Baaden og slyngede dem begge tilbunds. For Øjnene af Tusinder af Mennesker, derimellem hans egen Kone og Børn, druknede han i Malstrømmen.

Hvad der ikke lykkedes for ham, lykkedes som man ved nu sidste Sommer for en dansk Amerikaner ved Navn Nielsen. Efter i fem Aar at have arbejdet paa at konstruere en Baad, var han færdig med den i Foraaret, og i Juli Maaned roede han virkelig over og vandt sig altsaa amerikansk Berømmelse.

Listen er lang over Niagaras Sportsmænd, og den bliver stadig længere. Altid er der ny Vovehalse, der med Døden for sig gaar løs paa Niagara. En Franskmand var den første, en Dansk blev foreløbig den sidste. Men der vil komme flere, der vil tage denne Sport op.

Hvis man kan kalde det Sport. Amerikanerne kalder det Mammuthsport og kalder Udøverne for Niagaras Helte. Vi andre synes jo nok, det nærmest maa kaldes taabelige Kunststykker. Men den ny Verden og den gamle har ogsaa her hver sine Begreber.

Nageur.

Forspildt.

Novelle af Guy de Maupassant.

Hr. Saval, eller rettere Fa'er Saval, som han kaldtes i Mantes, var ved at staa op. Det var en trist Efteraarsdag med Regn og faldende Blade. Hr. Saval var nedslaaet. Han gik fra Kaminen til Vinduet og fra Vinduet tilbage til Kaminen. Livet har saadanne mørke Dage. Og Fremtiden vilde kun bringe ham saadanne Dage nu, da han var to og tresindstyve Aar! Han var alene, Pebersvend og ganske uden nære Slægtninge. Hvor er det sørgeligt at dø alene, uden Kærlighed og uden at efterlade et Savn.

Han tænkte paa sit lange Liv, der var saa tomt og indholdsløst og han mindedes sin Barndom i Hjemmet med Forældrene, derefter Skolen, Ferierne, sit Studieophold i Paris, Faderens Sygdom og Død.

Han blev alene tilbage med sin Moder. Et fredeligt, tilfreds Liv førte de to, han, den unge Mand og hun, den gamle Kone. Saa døde ogsaa hun. Hvor Livet er trist!

Han blev ene tilbage — og nu kom snart hans Tur til at dø — man forsvinder og saa er den Ting forbi. Hr. Paul Saval udslettes blandt Jordens Indbyggere. Hvor skrækkeligt at tænke paa! Andre vil leve, elske, le og være glade og han vil ikke længer eksistere! Hvor underligt, at man overhovedet kan more sig, le og være glad med Bevidstheden om den kommende Død. — Hvis den endda var et maaske — saa kunde man haabe at undgaa den — men nej, den er uundgaaelig, — uundgaaelig som Nat efter Dag. —

Hvis Livet blot havde været indholdsrigt! — Havde han bare udrettet noget, oplevet Æventyr, Fornøjelser, haft Held eller Tilfredsstillelse i en eller anden Retning. — Men nej, intet. — Han havde intet oplevet, intet andet end at staa op, spise, drikke og gaa til Sengs igen paa bestemte Tider. — Og saadan var hans Liv gaaaet til nu, da han var toogtresindstyve Aar! Han var ikke engang gift som andre Mænd. Hvorfor? — Ja, hvorfor havde han egentlig ikke giftet sig? Han havde jo en lille Formue, saa af den Grund kunde han nok. Havde der ingen Lejlighed været? — Maaske ikke! — Men saa skaber man sig selv en Lejlighed! — Han havde ikke gidet, det var Tingen! Ligegyldighed havde været hans Livs store Fejl og Last.

Han havde ikke engang været virkelig elsket. — Ingen Kvinde var nogensinde sovet ind ved hans Bryst i salig, fuld Hengivelse. —

Hr. Saval sad i Slobrok og med Fødderne paa Kaminristen.

Javist var hans Liv forspildt — ganske og aldeles forspildt. Dog havde han elsket. Hemmeligt, ulykkeligt; som altid, uden selv at kunne gribe ind. Ja, han havde elsket Fru Sandres, hans gamle Ven Sandres Kone. Aa, om han blot havde kendt hende som ung Pige! Men han havde mødt hende for sent, da hun allerede var gift, — Han kunde naturligvis have talt og sagt hende det den Gang! — Men hvor havde han dog tilbedt hende uden Ophør, lige fra den første Dag!

Han huskede sin Betagelse, hver Gang han saa hende, og sin Nedslaaethed, hver Gang han gik fra hende, og de søvnløse Nætter, som han tilbragte med Tankerne om hende.

Og hvor var hun sød og nydelig dengang, frisk, blond, smilende og lækker! Sandres var ikke den Mand, hun skulde haft. Nu var hun bleven otteoghalvtreds og saa glad og tilfreds ud. Aa, om hun havde holdt af ham den Gang! —

Blot hun havde kunnet forstaa. — Havde hun mon aldrig mærket noget; — ingenting anet,

intet set? — Og hvad mon hun ville have tænkt? — Hvis han havde talt og sagt hende alt, hvad vilde hun saa have svaret?

Saval spurgte sig selv om tusinde Ting. Han gennempløjede hele sit Liv, og søgte at opfriske en Mængde smaa Enkeltheder.

Han huskede alt, hvad hun havde sagt til ham, Tonefaldet og de smaa stilfærdige Smil, der kunde betyde saa meget.

Og Spadsereturene langs Seinen — de tre sammen — og deres Frokoster i det Grønne om Søndagen — Sandres var ansat i Underpræfekturet. Og pludselig stod særlig en Dag for ham, en Dag, da hun og han havde gaaet sammen i en lille Skov langs Flodbredden. —

De var tagne hjemmefra om Morgenen, hver med sin Madpakke. Det var en vidunderlig Foraarsdag. En af de Dage, der beruser, alt dufter, alle synes lykkelige. Fuglene juble dobbelt højt og flyver med susende Vingeslag, — og Luften er mild, fyldt med Vellugt og Grøde, dejlig at indaande. Det var en velsignet. Dag!

Efter Frokosten strakte Sandres sig paa Ryggen og faldt i Søvn, og fik: „den bedste Lur, han havde faaet i sit Liv" — som han sagde, da han vaagnede.

Fru Sandres tog Savals Arm og de gik sammen langs Flodbredden.

Hun støttede sig til ham — „Kære Ven, jeg føler mig aldeles som jeg var beruset" — lo hun. — Og han saa paa hende og skælvede lige ind til sine Hjærterødder — han blegnede og frygtede for, at hans Blik skulde være for attraaende og at hans rystende Hænder skulde røbe hans overvældende Følelser.

Hun lavede sig en Krone af Siv og Aakander og spurgte: — „Kan De lide mig med den."

Da han intet svarede — han kunde ikke tale, var langt heller faldet paa Knæ — lo hun lidt ærgerligt. — „Herregud, hvor De er dum — De kan dog i al Fald sige noget!" — Han kunde have grædt, men fandt slet ingen Ord.

Alt stod pludseligt saa tydeligt for ham, som det var hændt den Gang. Hvorfor sagde hun: — Hvor De er dum! —

Han huskede, hvor ømt hun havde støttet sig til ham. Og da de gik under et hældende Træ, følte han hendes Øre mod sin Kind. Af Angst for, at hun skulde tro, at Berøringen var sket forsætlig, vendte han Hovedet om i en Fart.

Da han sagde: Nu maa vi vistnok vende om! — sendte hun ham et besynderligt Blik. Ja, hun saa paa ham med et højst forunderligt Blik. Den Gang tænkte han ikke over det, men nu slog det ham pludselig.

— „Som De vil, min Ven — er De træt, vender vi om."

Saa svarede han:

— Det er ikke, fordi jeg er træt, men Sandres er maaske vaagnet.

Hun trak paa Skulderen.

— „Ja, naar De tror at min Mand er vaagen, saa er det en anden Sag — lad os saa vende tilbage."

Da de gik tilbage, var hun tavs og støttede sig ikke mere paa hans Arm. Hvorfor?

Det Spørgsmaal havde aldrig beskæftiget ham før. Nu syntes han derimod, at det bragte Klarhed over noget, han før aldrig havde opdaget.

Var det mon saadan?

Hr. Saval rødmede og rejste sig saa betaget, som om han tredive Aar yngre, havde hørt Fru Sandres sige: Jeg elsker Dig! —

Var det muligt? — Den Tanke bragte en hel Revolution i hans Indre! — Var det muligt, at han intet havde set, intet forstaaet? —

Sæt, at det var saadan, at han var gaaet Lykken forbi, uden at gribe til! — Jeg maa have det at vide — sagde han til sig selv — Jeg holder ikke ud at leve i den Uvished — jeg *maa* have det at vide.

Han klædte sig hurtigt paa og tænkte: nu er jeg toogtreds og hun otteoghalvtreds — saa kan jeg dog nok spørge derom. —

Og saa gik han.

Sandres Hus laa i samme Gade næsten ligeoverfor hans. Han gik derover og en lille Tjenestepige lukkede op ved hans Banken paa Gadedøren.

Hun var forbavset over at se ham paa den Tid af Dagen.

— Saa tidlig paa Færde, Hr. Saval — der er da ikke sket en Ulykke?

— Nej, min Pige — men sig til Din Frue, at hun straks maa komme, jeg har noget, jeg maa tale med hende om. —

— Men Fruen staar i Køkkenet og sylter Pærer — og hun er ikke ordentligt paaklædt. —

— Ja men, sig hende, at det er noget meget vigtigt.

Den lille Tjenestepige gik og Saval gav sig til at gaa op og ned med lange nervøse Skridt.

Døren gik op, hun traadte ind. Hun var bleven en fyldig, rund Matrone med solide Kinder og en kraftig Latter. Hun holdt Hænderne lidt ud for sig. Ærmerne var smøgede op over de bare Arme, der drev af Syltesukker.

— Hvad er der paa Færde! De er da ikke syg, kære Ven — spurgte hun uroligt.

Nej, kære Veninde — svarede han, men jeg er kommen for at spørge Dem om noget, der ligger mig stærkt paa Sinde og som piner mig. Vil De svare mig oprigtigt?

— Jeg er altid oprigtig — hvad er det? —

— Se — jeg har elsket Dem fra den første Dag, vi saas — Har De nogensinde haft nogen Anelse om det? —

Hun svarede smilende med lidt af sin gamle Stemmeklang.

— Herregud, hvor De er dum — det mær-

kede jeg jo lige straks fra den aller første Dag.

— Mærkede De det? — men — —

Og saa tav han....

— Men — hvilket — spurgte hun.

Han svarede:

— Men hvad tænkte De? — hvad — hvad vilde De have svaret mig?

Hun lo. Sukkeret gled i store Draaber nedad hendes Fingre og dryppede paa Gulvet.

— Jeg? — men De spurgte mig jo aldrig om noget. Jeg kunde dog ikke gøre Dem en Erklæring.

Da tog han et Skridt hen imod hende.

— Sig mig — Sig mig, husker De den Dag, da Sandres laa og sov i Græsset og vi to gik sammen til Stenten dernede — —

Han ventede — Hun var hørt op med at le — og saa ham fast ind i Øjnene.

— Javist husker jeg det.

Rystende vedblev han:

— Hvis jeg den Gang — havde — havde trængt paa — hvad saa?

Hun smilede som en lykkelig Kone, der intet har at bebrejde sig, og svarede frimodigt med en lille Tilsætning af Ironi:

— Da havde jeg givet efter — kære Ven —

Derpaa vendte hun sig om og skyndte sig ud til sit Syltetøj.

Saval gik ud paa Gaden, bedøvet som efter et Slag. Med lange Skridt gik han i Regnen lige frem, nedad mod Floden, uden at se til højre eller venstre. Da han kom til Bredden, drejede han tilhøjre og fulgte den. Han gik aldeles instinktmæssigt fremad. Hans Klæder drev af Vand og hans Hat var aldeles uformelig, vaad som en Klud og dryppede som en Tagrende. Han gik og gik stadig lige ud. Endelig kom han til det Sted, hvor de havde spist Frokost hin langt tilbage liggende Dag.

Der satte han sig under de bladløse Træer og græd. —

Emil Poulsen som Hjalmar Ekdal i „Vildanden".

Emil Poulsens Afskedsaften.

Allerede Uger forud var hver Plads solgt ud til den Forestilling, ved hvilken Emil Poulsen vilde sige sin Scene Farvel. Tør, det end venntes, at vor dramatiske Kunst endnu paa mange Maader vil modtage Impulser fra hans Geni og hans Dannelse, saa bliver det dog sagtens sidste Gang, at Skikkelser som Shylock og Hjalmar Ekdal fik Liv gennem hans Fremstilling.

Men sikkert er det, at Emil Poulsen forregner sig, naar han i et Slags Gravskrift over sig selv mener allerede nu at kunne „stige i Baaden og glide stille — ud af Sagaen — ned ad Glemselens Bølger". Den er i det hele taget ikke til at lide paa, denne Tale om, at store Scenekunstneres Værk dør med dem, eller endnu før. *Ryges*, Fru *Heibergs*, *Michael Wiehes* Genier taler den Dag i Dag til os fra Scenen gennem dem, hvem de inspirerede og opdrog, og saaledes vil ogsaa Emil Poulsens lyse Aand kaste Skær over vort Teater for lange Tider.

En hel Tidsalder i vor Kunst — en Tidsalder, hvis Afslutning endnu er fjærn — vil bære hans Navn.

Festligt forløb den sidste Aften, og det pinlige Indtryk, som mange vel havde frygtet, manede Emil Poulsen bort ved sin bestandig lige gribende Kunst. Det blev en bevæget Afskedtagen fra begge Sider og modigt udstod Emil Poulsen Aftenens sjælelige Anspændelse.

I dette Hus boede *Julie*, Heltinden i *Romeo og Julie.*

Romeo og Julies Stad.

Som en tyve Minutters Opholdsstation paa Alfar-Vej-Ruten — Milano-Venedig — ligger „Veronas skønne Stad“ i ensom Majestæt, rugende over kostelige Minder og herlig Kunst bag sine Voldgrave og bag sine Renæssance-Byposte.

De Rejsendes almindelige Skare drager Versneses By forbi. Der er jo kun Tid til at tømme at Bæger duftende *Valpolicella,* inden Toget fører dem videre.

Og dog er der faa Byer i Italien, der tager En fangen som Verona, naar man først er sluppet ind igennem de ærværdige Byporte, der giver Adgang til den befæstede Stad.

Det er ikke alene den prægtige Kunst, ikke blot *Palazzo Pompeis* righoldige Malerisamling, eller *Piazza dei Signoris* minderige Paladser, — det er hele den Stemning, der hviler over Byen.

Her mødes Oldtid; Middelalder og Renæssance i broderlig Forening. Dantes Statue troner højt paa Signori-Pladsen og tæt derved ligger Scaligernes gotiske Mausoleum. Hist rejser Veronese sin Kæmpeskikkelse i Vejret, her er det Garibaldi, der skuer ned paa Uafhængighedspladsen.

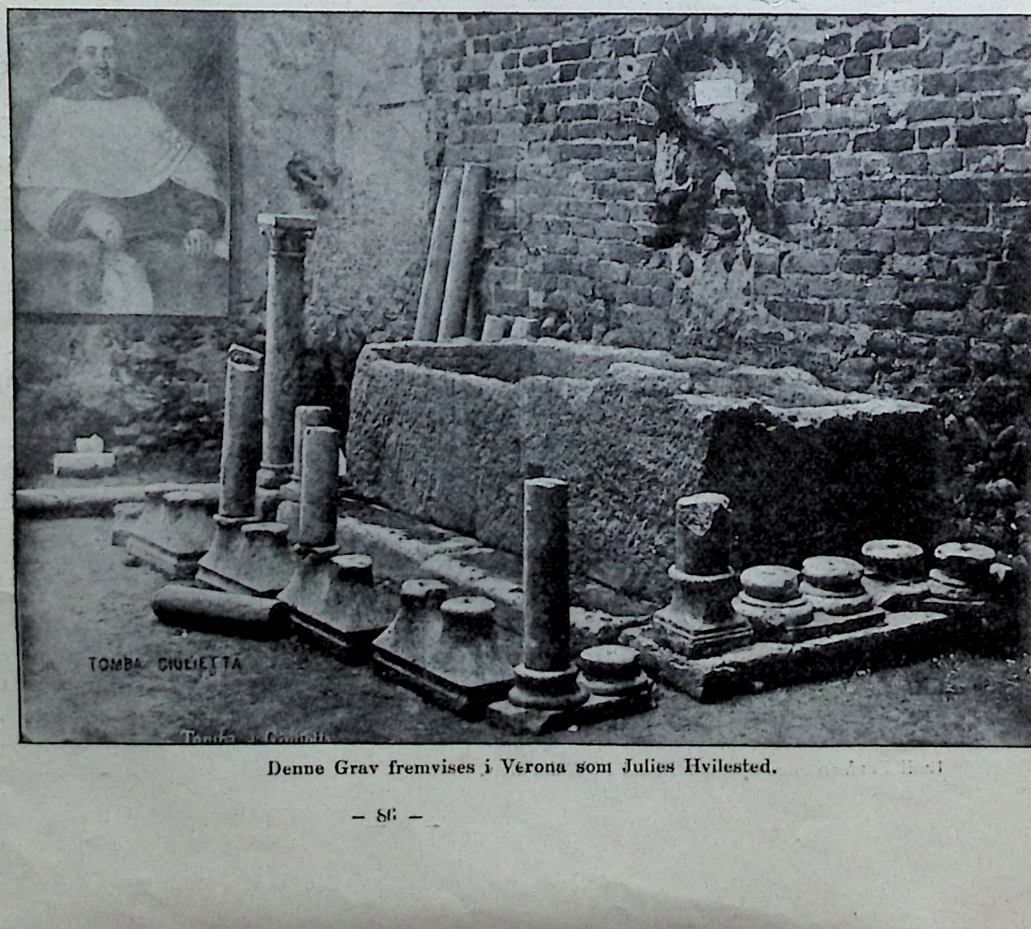
Og for den, der vil studere italiensk Folkeliv er Verona en Guldgrube. Det moderne Italien bliver lidt efter lidt. med Milano i Spidsen, til kedelige Udgaver af moderne, kosmopolitiske Smaabyer — med Auerske Gasblus og elektriske Sporvogne.

Piazza delle Erbe i Verona har lykkelig undgaaet vor lovpriste Civilisations Fremskridt og Vandalisme. Den er omgivet af fyrstelige Palæer, med halvt eller helt udviskede Frescomalerier paa Facaden; for Enden troner den venetianske Løve, i Midten et kosteligt Springvand og rundt heromkring, under vældige Solskærme, sidder agtværdige Matroner og sortøjede Skønheder, falbydende deres lækre Sager. En Rigdom af Druer og Figen, Fersken og Blommer, Salat og Tomater, Trøfler og Smaafugle.

Ikke langt fra denne Plads ligger Julies Hus.

Det er yderst medtaget af Tiden og hvis en Marmorplade ikke omstændelig bekræftede, at det var fra denne Balkon, at Julie lyttede til Romeos Serenader, vilde man temmelig ligegyldig gaa Huset forbi.

En Stige af forsvarlig Længde maa Romeo

Denne Grav fremvises i Verona som Julies Hvilested.

have benyttet for at faa sin skønne udskaarne i Tale.

Huset er nu beboet af fattige Arbejderfamilier og de omkringliggende Huse optages af tarvelige Vinknejper.

Tæt ved Fæstningsmuren, i et gammelt, forfaldent Franciskaner Kloster findes Julies Grav — d. v. s. en middelalderlig Sarkofag. Indtil for faa Aar siden fik den Lov til at ligge i Fred, nu har Byen taget sig af den, pudset den lidt op og ansat en Kustode, der for 50 Cent pro persona viser den frem. Med eller uden Forklaring.

Foran denne Grav, som maaske slet ikke er Julies, hører Kustodens udenadlærte Vrøvl ikke hjemme. Øjet søger uvilkaarlig de simple Blomster og det friske Løv, som unge Veroneserinder hænger op over Stenkisten og Fantasien løfter os for et Øjeblik tilbage til den lille *Guiletta Capulettis* Skæbne, til Shakespeares dejlige Digt.

Verona, Oktober 1900. **Fritz de Zepelin.**

Nordpolsfareren Kaptajn Cagni.

Kaptajn Cagni.

Ved videnskabelige Expeditioner er det som oftest den Videnskabsmand, som er Foretagendets Leder, der høster hele Æren. Er Chefen endda en kongelig Person, som Hertugen af Abruzzerne, stiller han lettelig sine borgerlige Fæller i Skygge.

Men i det lange Løb vil det praktiske Livs Mænd ikke blive glemte, Mænd, hvis Mod og Snarraadighed mangen en Gang frelste Skuden, hvor Stuelærdommen vilde have opgivet Ævret. *Sverdrups* Navn vil lyse ved Siden af *Nansens,* og saaledes vil ogsaa Kaptajn *Cagni,* hvis beslutsomme Træk vort Billede gengiver, være sikker paa en Hædersplads i Polarforskningens Historie Side om Side med sin fyrstelige Ven og Chef.

Der kunde maaske endda — med al Ære og Respekt for Hertugen — være Anledning til at pege paa, at det var den unge borgerlige Søofficer Cagni, som ved sin Slædeexpedition slog Nansens Rekord med nogle Minuter og altsaa nu staar som den, der har været Nordpolen nærmest. At Hertugen vilde have fulgt ham, hvis han ikke havde faaet Betændelse i Haanden, kan ikke forandre dette Faktum.

Et levende Billede.

Det er Dagen før Henrik Klausens Afrejse fra København.

Den norske Skuespiller er glad over det jublende Bifald ved Oplæsningerne i Kasino, over de unge Handelsmænds Ovationer, over Studenternes Hyldest og over Samværet med Kammeraterne i Skuespillernes selskabelige Klub: K. D. K. F.

Men mest glad er han over, at det kongelige Theaters Chef har sagt ham personlig, at man beklagede, at et Gæstespil ikke denne Gang kunde arrangeres, men at han vilde være hjertelig Velkommen, naar Lejlighed atter skulde tillade, at hans Vej faldt forbi København. Forvundet er al Misstemning hos den let bevægelige Kunstner, blæst bort er al Ærgrelse over, at han ikke i denne Sæson — efter 14 Aars Adskillelse — fik vist Københavnerne sin bedste Præstation: gamle *Lundestad* i Henrik Ibsens „De Unges Forbund."

Henrik Klausen fortæller om sine første Theateraar, da han i Kristiania spillede sammen med Michael Wiehe og alle de gamle danske Koryphæer, om Dagene ved Dagmartheatret, da

„Per Gynt“ første Gang blev forstaaet af det brede Publikum, og om de smaa Asbjørnsonske Æventyr, som han har udarbejdet til levende Genrebilleder *en miniature.*

— Ja, med „Fanden i Nødden“ havde jeg engang en Historie, der var nok saa bra.

„Fanden i Nødden!“ Hvad er det for en? spørger en forslagen Tilstedeværende naivt.

Henrik Klausen klemmer det ene Øje til og ser spørgende paa ham:

„Kjender Du ikke „Fanden i Nødden?“

„Nej!“

„Kjender I ikke Fanden i Nødden?“

„Nej! Nej!“

Der kommer et fiffigt Smil i Henrik Klausens Blik og Mundvige. Han ved godt, at vi kender den, men han føler ogsaa, at vi gerne vil høre den, og at han kan vise, at han ikke er kostbar, uden at han behøver at være bange for at trætte os.

Saa lægger han pludselig Hovedet paa Skakke med et polisk Glimt i Øjet og fortæller:

Der var engang en liden Gut, som gik ud i Skoven for at plukke Nødder. Saa fandt han en ormstukken en, og saa gik han et Stykke Vej, og saa mødte han Fanden.

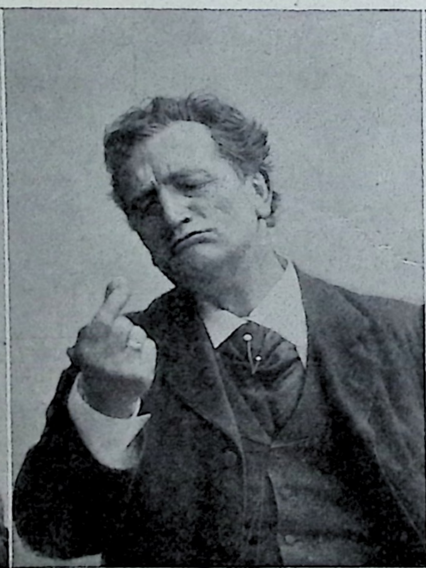
„Er'e, er'e sandt,“ sa' Gutten,“ at Fanden kan gøre sig saa liden, som han vil og krybe ind gennem et Knappenaalshul?“ „Ja!“ svarte Fanden.

„— Du! Aah, kryp ind i Høle paa den Nødden, da du! — Aah, gør det, da du! — —“ „Kan du ikke gøre det, da du!“ Jo, Fanden krøb ind i Hullet, og saa satte Gutten en Pind i Hullet.

„Nu har jeg dig, nu har jeg dig! Aa, nu har jeg dig,“ sa' Gutten.

Saa gik han et langt Stykke Vej, og saa kom han til en Smedie. Saa gik han ind til Smeden. „Aa, du vil vel ikke være saa inderlig snild og knæhække denne Nøden.“ sa'e Gutten. „Jo,“ sa' Smeden, „kom du med Nøtta, du Gutten min.“

— — — — — — — — — — — — — — —

„Hvad Fanden er dette da? — Bare vent lidt."

„Hvad Fanden kan det være det da?" — —

„Bare vent, bare vent, jeg ska' nok" Nej, Nødden vilde ikke i Stykker.

— „Jagu ska' du gaa i Stykker, enten du vil eller ej "sa' Smeden, og saa tog han Storsleggen og la til Nødden, som laa paa Ambolten. —

Huisst!!!! „Jeg mener, „Fanden var i Nødden, sa' Smeden.

„Ja, han var det!" sa' Gutten.

„— Nej, nej, nej! jeg vil ikke fortælle flere! I har allerede faaet mig paa Kæphesten."

Men hvad var det for en Historie med „Fanden i Nødden?"

„— Ja, se det er en anden Sag, det. Jeg skulde læse op i en liden Bygd ved Kristiania, men da jeg kom der, vilde Redaktøren paa Stedet ikke paa nogen optænkelige Betingelser sætte mit Avertissement i Bladet da de kom med det.

„— Fanden i Nødden!" Hvad skal det sige? Fanden har aldrig været paa mine Læber, og Fanden har aldrig været i mine Spalter, og der skal han, om Gud vil, heller aldrig komme," sagde Redaktøren med et nok saa blidt Smil og foldede Hænderne paa Brystet.

Først lo'de af ham, saa blev de sinte, saa trængte de ind paa ham og tilsidst saa ærtede de ham, saa han blev rød som Blod i Hovedet, slog i Bordet og sa':

„Slig ugudelig Snak skal Fanden hakke mig ikke komme i min Tidende."

„Derved blev det," sluttede Henrik Klausen, og siden har jeg maatte tage mig af Fanden, da Bygdredaktionen ikke vil ta'e ham, og naar jeg har ham lukket inde her, er han saa skikkelig, at end ikke norske Majestæt ikke har taget Forargelse af ham, men let saa de klare Taarer trillede ham ned ad Kinderne, da jeg i Sommer i Marstrand berettede ham om „Fanden i Nødden".

Carl Muusmann.

Londoner Borgmesterens Stadskareth.

Lord Mayors Dag.

Man skal søge langt tilbage for at finde Oprindelsen til den Fest, som London hvert Aar den 9. November fejrer for at hylde sin Borgmester. Med den engelske sejge Fastholden ved det gamle er denne Skik bleven 800 Aar gammel.

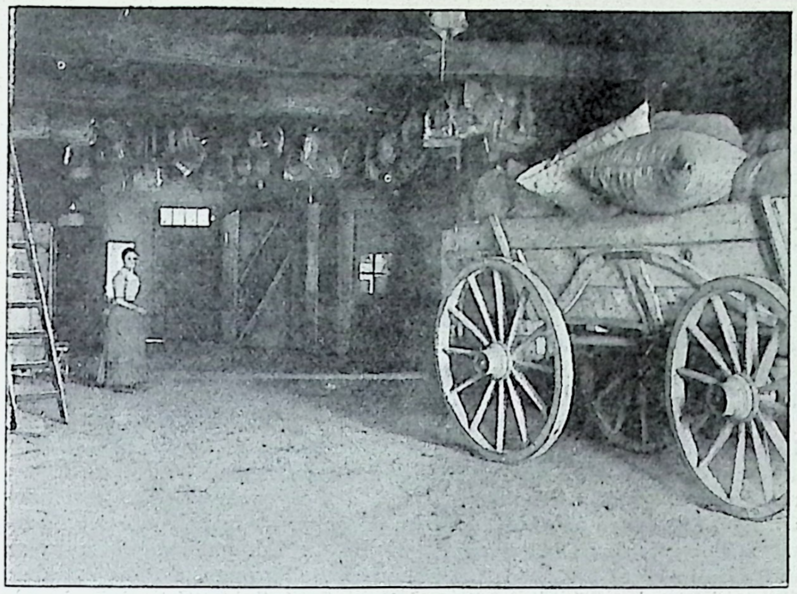
Oprettelsen af et Byraad for London skriver sig fra Aar 1189; London var Borgernes Eje, og ingen engelsk Konge turde træde ind i den uden Tilladelse, ja, man kender i Historien Eksempler paa, at Borgerskabet, der skulde overrække Kongen Nøglerne til Byen, har ladet Herskeren vente et Par Timer udenfor Byporten. Nu er paa Lord Mayors Dag London klædt i Festdragt, Flagene smælder i Vinden og under Guirlander og Æresporte drager Processionen frem, Afdeling efter Afdeling, Fodfolk, Rytteri, Haandværkerlav, Tableauer etc. etc. passerer forbi, alle hilst med begejstret Jubel. Til Slutning kommer Borgmesteren i sin Vogn trukket af 6 Heste og eskorteret af Sværdbærere, Marskaller etc. Omkostningerne til denne Festlighed beløber sig til 3000 Pund Sterling.

Huset uden Skorsten.

Et Hus uden Skorsten fra det sydlige Holsten.

Nede i det sydlige Holsten træffer man den Slags mærkelige Bøndergaarde, som vore Billeder fremstiller. De afvige i deres hele Indretning fuldstændig fra de de danske, thi som Regel findes nemlig Beboelsesværelserne, Staldene eller Laden alle i samme Bygning, og hvad der er det ejendommeligste: Røgen fra Ildstederne trækker ikke bort gennem Skorstene, men baner sig Vej gennem Dørene eller gennem Vinduer i Gavlens Top. Gaar man ind ad Døren paa den Gaard, der ses paa det første Billede, har man straks til højre den „fine Stue“, til venstre Spisestuen. Denne gør tillige Tjeneste som Sovestue, hvad man dog ikke har let ved at opdage, da Sovestederne 'ere Alkover, dertillukkede

Interiør fra et „Røgehus".

Skinker og Flæskesider, trænger langs med Loftet og slipper for Størstedelen ud gennem Indkørselsporten. Paa de to Langsider nedenfor Stuerne og Køkkenet findes Staldene og oven over disse Oplag af Korn, Hø og Halm.

Beboerne af disse „Rauchhäuser" have næppe af økonomiske Grunde indrettet deres Boliger paa denne ejendommelige Maade, men de mente tidligere, at det var sundt at leve i Røgen.

I Slutningen af Tredserne udgik der Lov mod Opførelsen af nye Røghuse, og dette i Forbindelse med de større Fordringer i Retning af Hygge vil vel efterhaanden lade denne ejendommelige Bygningsart forsvinde.

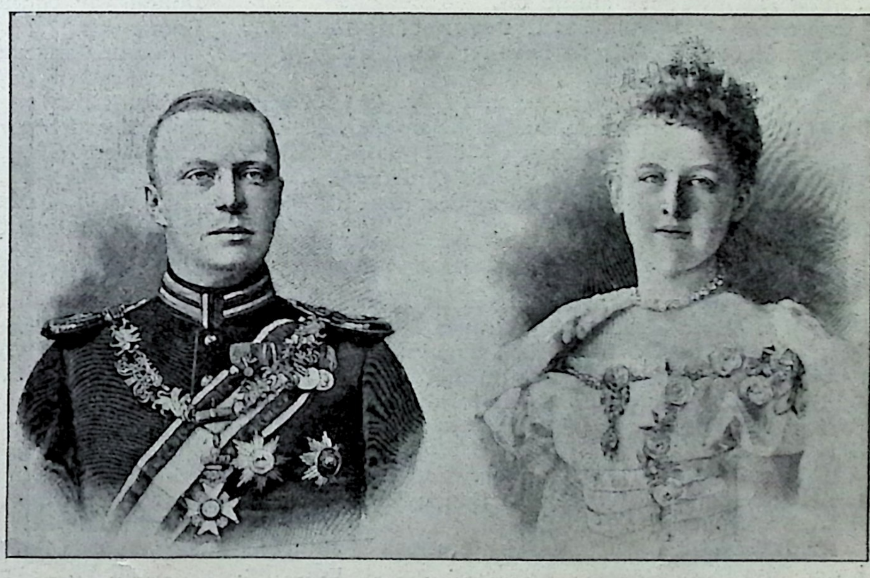
se ud som Vægskabe. Over disse to Stuer findes endnu nogle Værelser, og paa samme Side som Spisestuen ligger Køkkenet. Røgen fra Kogestederne trænger da ud til det store, Lo-lignende Rum, der udgør Midten af Bygningen, gennem en paa tværs overskaaren Dør, passerer først de paa Hanebjælkerne til Røgning anbragte Pølser,

Cirka tre Fjerdedele af Befolkningen i den Egn, hvor disse Billeder ere tagne (en lille Landsby $2^1/_2$ dansk Mil fra Hamburg) ernærer sig ved Gartneri. Helt ind til Hamburgs og Altonas Grænser kan man finde Marker med Roser, Prydplanter og Frugttræer, der som unge Væxter forsendes over hele Tyskland og til Amerika.

En Dronnings Mand.

„PRINS-GEMAL" er en Livsstilling, som tit vil forekomme i Stater, hvor Kvinder ifølge Forfatningen kan arve Tronen. Hans forfatningsmæssige Betydning er kun den at være Fader og Opdrager for den kommende Regentslægt. Statssager er ham officielt uvedkommende.

Men en regerende Dronnings Mand vil, saafremt hans Personlighed betyder noget, i Virkeligheden være en meget formaaende Person. Blander han sig end ikke direkte i Statssagerne — hvad en energisk Regering vel skal vide at hindre — vil han altid kunne øve en dannende og udviklende Indflydelse paa sin Hustru og gennem hende paa hele Statslivet.

Det nye Par: Hertug Heinrich og Vilhelmine af Holland

Det er saaledes kendt nok, hvor meget Dronning *Victorias* forlængst afdøde Mand havde at sige i England i sin Tid, skønt Forfatningen i Virkeligheden slet ingen Plads indrømme ham uden for det private Liv.

Ligesom den engelske Dronning har den unge Regentinde i Holland fundet sit Ideal i en tysk Fyrste: Hertug Heinrich af Mecklenburg-Schwerin, en nær Slægtning af Prins Christians Gemalinde. Han har hidtil ligget som Løjtnant i en lille tysk Garnison, hvorfra han nu tager sin Afsked. I Holland vil det sikkert gaa hurtigere med Avancementet.

Mordet i Pontoise.

Roman af det virkelige Liv. – Meddelt af en dansk Overretssagfører.

(5te Fortsættelse.)

Hr. *Guignet*, boende i Sèvres Gade, Paris, har ladet Arbejde udføre i Sannois – Vidnet ejer et Hus dér. Derfra kender Vidnet ham. Vidnet har talt med R. sidst i Januar — da vilde R. købe sig en lille Landejendom og bad Vidnet om Tilladelse til, at Købet maatte ske i Vidnets Navn.

Vidnet har altid hørt Rousselet omtale som en respektabel Mand. Vidnet har Intet hørt om, at R. skulde have mistet flere Børn som Følge af Mishandlinger.

Fru *Caffin*, der ejer en simpel Restauration i Pontoise, forklarer som følger: D. $^{21}/_{1}$ kom Rousselet, der ellers aldrg besøgte min Forretning, ind i mit Lokale. Han spiste Frokost — et Dusin Østers, en Kylling, Brød og Øst og drak $^{1}/_{2}$ Flaske Vin — og fortalte mig, at han havde erfaret gamle Donon-Cadots Endeligt. »Mistænker man monstro Nogen?« spurgte han. Jeg sagde nej. »Har man da ikke sét Nogen gaa ud af Huset derhenne?« Jeg svarede atter nej. Saa sagde han: »Jeg skulde saamænd have været derhenne d. 15de, jeg skylder Hr. Cadot 60 Francs — men jeg blev forhindret den Dag«. Rousselet gav ialt 40 Sous ud.

Rousselet paastaar, at han kun betalte 33 Sous, og siger, at Kyllingen var daarlig og smagte som røget Sild.

(Latter.)

Formanden formaner til Ro.

Smed *Vallée* fra Pontoise forklarer, at Rousselet engang har banket et af sine Børn saa voldsomt, at Barnet (en lille Dreng) døde deraf. Vidnet saa Drengen. da han laa tilsengs. En anden Gang har Rousselet pryglet sin Kone, medens hun havde et af Børnene paa Armen. Vidnet har hørt fortælle, at R. bestandig skældte sin Familie ud.

Rousselet: Hr. Præsident!... Det er et falskt Vidne...

Formanden: Deres Børn have forklaret, at De prygled dem paa det Raaeste.

Rousselet: Jeg maatte sætte mig i Respekt... Men Ingen, der er her tilstede, kan elske sine Børn højere end jeg. Den Mand (peger paa Vallée) er misundelig paa mig, derfor lyver han mig alt Ondt paa... Retten kan jo spørge Dr. Bellanger, der dengang tilsaa Drengen — —

Formanden: Lægen er død.

(Mumlen i Salen.)

Jernhandler *Touzelin* forklarer, at Rousselet, der længe havde skyldt ham 2148 Francs for leveret Jern, d. $^{17}/_{1}$ havde betalt ham 1500 Francs, og at hans Kone d. $^{19}/_{1}$ havde bragt Restbeløbet.

Rousselet søger at bortforklare disse Fakta, men Formanden formaar ham til at indrømme deres Rigtighed.

Mairen i Sannois, Hr. *Aumont*, forklarer alle Detaillerne ved Rousselets Arrestation og hvad der gik forud for samme.

Hr. *Delaissement*, Sagfører, Skifterettens Medhjælper i den Myrdedes Dødsbo, forklarer meget udførligt, hvorledes Boets Status er.

Formanden: Førte Hr. Donon-Cadot Bøger?

Delaissement: Ja — en Kassebog, der var ført à jour af Edouard. Den var sjusket og unøjagtigt ført. Det er en lille Bog paa omtrent 20 Blade. Heri indførtes de Beløb, Hr. D.-C. fik i Forvaring for sine Forretningsvenner og i Depot.

Formanden: Hvem har De iøvrigt konfereret med, forat komme ind i Boets udestaaende Fordringer.

Delaissement: Med Edourd. Han opgav det, der manglede, til en Værdi af 550,000 Francs, medens det viste sig at være 640,000 Francs.

Edourd: Jeg kar ført ind i Kassebogen lige fra en Dagbog, Fader selv førte.

Delaissement: Forsigtige Handelsfolk ansaa — efter hvad jeg erfarer — ikke den Afdøde for fin, som det hedder. Men almindeligvis gik han for at være rig. Han var det ikke. Hans Passiver vare meget større end Bøgerne vise.

(Herefter udspant der sig en meget lang Diskussion om disse Passiver mellem den off. Anklager, Vidnet og Edouard.

— Næste Vidne er Mo'er *Mazy*, der er omtalt ovenfor. Hun forklarer med mange Omsvøb, hvorledes Livet gik til Hverdagsbrug i den Myrdedes Hjem, at Edouard var doven og uopdragen, at hun havde set Rousselet flere Gange gaa op til Ed. paa hans Kammer, at Edouard 15. Januar havde Sko paa, da han lukkede op for hende, at det var Listesko, at hun ikke havde opdaget noget Paafaldende i hans Adfærd, heller ikke da hun kom Kl. 1 om Eftermd., o. s. v.

Sluttelig forklarer Mo'er *Mazy, at* Edouard 15. Januar til hende har sagt, at hans Fader vist var rejst til Paris, *at* hun véd, at der var to Nøgler til Kontordøren, og *at* hun aldrig i den gl. Hr. Donon's Værelse (Kontoret) har sét Nøglerne til Skabene, Buffeten eller andre Møbler i Huset.

— Næste Vidne er Godsejer *Chenevrière*. Han var en af de Kunder, der 15. Jauuar forgæves søgte Hr. Donon. Han forklarer omstændeligt, at han saae Blodpletter i Gangen, medens han talte med Edouard. —

Vidnet, Hr. *Oullier* forklarer:

Den 15. Januar Kl. $12^{3}/_{4}$ ringede jeg paa hos Hr. Donon. Sønnen lukkede op og sagde, at hans Fader var i Paris. Kl. ca. 4 ringede jeg atter paa — Hr. Donon var endnu ikke kommen tilbage, forklarede Edouard.

Første Gang var jeg i Selskab med en Ven. Vi saa da en Mand gaa bort fra Hr. Donons Hus. Han var iført en falmet, jeg synes stribet Overfrakke. I den ene Haand havde denne mig ubekendte Person en mørkeblaa Portefeuille, i den anden et Aktiebrev eller lignende Papir.

Et Par Dage efter mødte jeg Edouard og sagde til ham, at det var Uret, at han han havde løjet for mig, ved at sige, at hans Fader var i Paris. Han svarede da, at det havde han gjort, *for at skjule, at han var død.*

D. off. Anklager: Jeg beder Vidnet paa den her ved min Plads opstillede Glasdør vise, hvorledes Edouard lukkede op for Vidnet Kl. $12^{3}/_{4}$.

Vidnet træder frem og viser, at Døren kun blev aabnet paa Klem.

Edouard benægter det.

Oullier: Edouard fortalte mig den Dag, hans Fader blev begravet, at han hin Formiddag havde hørt et 5-Francs-Stykke klirre i Kontoret.

Edouard: Det er sandt.

Næste Vidne er Hr. *Lechanguette*, 55 Aar gl., Gartner fra Omegnen af Paris. Han forklarer, at da han paa Morddagen ca. Kl. $12^{1}/_{2}$ søgte Hr. Donon Cadot, lukkede Edouard op for ham og sagde: „Fader er ikke hjemme – han er sikkert i Paris, for han sagde i Morges til mig, at han maatte afsted, da han ikke havde Penge nok herhjemme til Terminsbetalingerne."

Formanden: Edouard, De hører vel efter? Hvad har De at svare dertil?

Edouard: Har jeg sagt det, har jeg taget fejl. Men jeg har næppe sagt det. Jeg saa slet ikke Fader om Morgenen, saa han kan ikke have meddelt mig Noget. Vidnet har hørt forkert. — —

Edouard bliver flere Gange adspurgt, om han har sagt, at hans Fader var i Paris, og om Faderen i Forvejen havde meddelt ham (Edouard), at han vilde tage til Paris. Han svarer „Nej" — i Modstrid med Forhørsudskriften. — —

(Formanden lægger nu Mærke til, at Anklagede Rousselet er ved at faa ondt, og udsætter derfor Retsmødet i fem Minutter.)

Paa Opfordring af et Jurymedlem indkaldes paany Mo'er *Mazy*.

Jurymanden: Plejede Edouard at børste sine Klæder selv og feje sit Gulv?

Vidnet: Sommetider. Det morer ham at banke sit Tøj.

J.: Fejede han nogensinde Gulv nede i Spisestuen — i Stueetagen?

Vidnet: Nej, ikke det *jeg* véd af.

J.: Jamen, her staar i Forhørsakten, at han gjorde det den Dag, hans Fader blev myrdet?

Vidnet: Jo, det er rigtigt nok, det gjorde han.

J.: Hvad Tid var det?

Vidnet: Kl. 11, paa det Lag 41.

J.: Det er godt. Jeg slaar fast, at Edouard mod Sædvane paa Morddagen fejede Gulv i det Værelse, som støder op til Gærningsstedet.

D. off. Ankl.: Jeg gør det ærede Medlems Ord til mine.

Retsmødet hævet.

Retsmødet den 29. Juni.

Retsbetjenten fører det næste Vidne ind. Det er Pigebarnet *Caroline Mérandon*.

Der er stor Nysgerrighed blandt Tilhørerne. Der hviskes og støjes. Formanden indleder Forhandlingerne med at formane til Ro.

Caroline er tarvelig paaklædt. Hun er ikke køn, men har en udmærket Figur. Hun bærer et sort Shawl med Blomsterbuketter koket paa Skuldrene. Hun har et Par prægtige sorte Øjne, en daarlig Hudfarve. Haaret er sat op mod lilla Sløjfer.

Hun forklarer at hedde som anført samt at være 23 Aar gl., Kokkepige, boende i Montmartregade i Paris.

Formanden: Fortæl nu, hvad De véd til denne sørgelige Sags Oplysning. — Alt! Begynd med den Gang, De først kom i Hr. Donon's Hus og fortæl saa Alt, hvad der passerede, indtil Hr. Donon-Cadots Død. Tal højt, saa at d'Herrer Jurymænd kunne høre Alt, hvad De siger!

Caroline Mérandon sér ulykkelig og angst ud og mumler nogle uhørlige Ord.

Formanden: Naa — altsaa, lad os nu høre!

Caroline: Jeg kan Ingenting huske....

Formanden: Jo, vist saa, fortæl blot — jeg skal bagefter spørge Dem ud.

Caroline: Hvor skal jeg begynde?

Formanden: Som jeg siger: ved Deres første Besøg i Hr. Donon-Cadots Hus. De maa da kunne huske, hvad De selv har forklaret Forhørsdommeren saa omstændeligt? Eller *vil* De ikke sige, hvad De véd?

Caroline: Gud jo, Hr. Præsident!

Formanden: Er De da bange?

Casoline: Ja....

Formanden: Naa, det skal De ikke være. Saa svar mig da — Kom De ikke første Gang i Hr. Donon's Hus i Juli 1842?

Caroline: Jo — jeg han ikke huske Datoen.

Formanden: Efter kort Tids Forløb stod De i Forhold til Hr. Donon? Ikke sandt?

Caroline (efter nogen Tøven): Jo.

Formanden: Var Edouard hjemme?

Caroline (der efterhaanden taler friere:) Nej — han var i Skole. Men i Ferien var han hjemme.

Formanden: Prøvede *han* saa ikke ogsaa paa at gøre Kur til Dem? Og kom De ikke ogsaa i Forhold til *ham?*

Caroline: Jo.

Derefter forklarer efter fornyet Opfordring *Caroline*, hvorledes Edouard havde gjemt sig i et Skab, for ikke at blive set af sin Fader, der var skinsyg paa ham, samt at Edouard ofte havde beklaget sig over sin Faders Gærrighed. Det daarlige Forhold mellem Fader og Søn beskriver Vidnet meget nøje. Den Gamle havde aldrig beklaget sig over Sønnens Opførsel, men hans Misfornøjelse var tydelig nok. — Paa Forespørgsel om Edouards Opførsel, medens han var sat i Kost hos Hr. Chauvet, svarer Caroline, at derom véd hun Intet. Hun har stadig i 1842—43 været Fdouards Elskerinde, forklarer hun videre, og Edouard vidste godt, at hans Fader efterstræbte hende, men udtalte sig sjælden desangaaende.

Formanden: Har De set Rousselet i Hr. Donons Hus?

Caroline: Jeg vidste ikke deraf, men nu da jeg ser Hr. Rousselet, kan jeg nok huske, at jeg har set ham dèr — men vist kun en enkelt Gang . . . Edouard har aldrig talt om ham.

Formanden (efterat have konfereret med et Jurymedlem: De har sagt, at Edouard havde en *løjerlig* Karaktér — hvad mener De med det?

Caroline (sikker): Aa — snart talte han, snart aabnede han ikke Munden.

Hun forklarer derefter efter indgaaende Udspørgen, at hun forlod Donons Hus, fordi Faderen ikke vilde taale, at Edouard spillede Kjæreste med hende. Saa var hun tagen til Paris. Den Gamle havde skrevet til hende og ogsaa besøgt hende. Edouard fik tilfældigvis hendes Adresse at vide ved at se et Brev fra hende til hans Broder Charles — denne havde nemlig laant hendes Fader Penge, og det havde hun skriftlig takket for. Hr. Donons Død havde hun erfaret, da hun som Arrestant førtes til Pontoise. *Edouard havde slet ikke talt derom*, da hun tilfældigvis traf ham den 21. Februar i Paris. Dèr havde de været i Komedie sammen; det var ham, der foreslog det. De havde om Natten boet sammen i et Hôtel garni, hvor Edouard havde indskrevet sig som Hr. Planat.

Formanden: Og han talte slet ikke om sin Faders Død? Husk Dem om!

Caroline: Jo, men *meget lidt. Jeg* sagde, at jeg et Øjeblik havde mistænkt *ham*, hvortil han svarede: „Hvor kunde Du dog?" og at han mistænkte *en Anden*.

Formanden: Kunde De da tro Edouard i Stand til at begaa en saa forfærdelig Ugærning?

Caroline: Nej — jeg troede det heller ikke, men jeg kendte det daarlige Forhold, der bestod mellem ham og hans Fader.

Formanden: Havde De den Nat paa Hotellet Lys brændende hele Natten?

Canoline: Ja, for Edouard sagde, at efter Faderens Død var saa uhyggelig tilmode i Mørke.

Formanden: Hvem var den „Anden", *han* mistænkte?

Caroline: Han sagde, han havde drømt, at det var en Smed.

Formanden: En Smed i al Almindelighed?

Caroline: Ja-a.

Formanden: Tænk Dem om!... Jeg sér her, at De tidligere har forklaret, at det var en Smed fra Sannois.

Caroline: Jeg har tænkt mig om .‖... Dengang i Forhøret var der Tale om Sannois, deraf er Fejltagelsen kommen ind i Papirerne.... Det var bare en Smed. —

Om Kontoret i det Donon'ske Hus forklarer Caroline udførligt specielt om de to Nøgler til Kontordøren. Dernæst udspørges hun om Forholdet mellem Edouard og Broderen Charles. Hun forklarer, at

Edouard var jaloux paa Charles, fordi deres Fader foretrak den sidste fremfor ham. Tilsidst spørger Formanden *Edouard*, hvad han har at bemærke til Carolines Forklaringer:

Edouard (hurtigt): Det var *hende*, der fik mig til at gaa paa Komedie.

Caroline: Det er Løgn.

Edouard: Jeg havde ingen Penge . . .

Formanden: Jaja — De var jo i Theatret, og De har jo baade betalt for Billetterne, for Middagen og for Værelset i Hôtellet, saa Penge har De haft.

Edouard: Ikke ret mange.

Angaaende *Drømmen* indvikler Edouard sig i svære Modsigelser.

D. off. Ankl. (til Caroline): Hvad sagde Edouard til Dem straks da han traf Dem, efterat De havde været arresteret?

Caroline: Det husker jeg ikke.

D. off. Ankl.: Jamen jeg véd det. Han sagde! „Hvad spurgte de Dig om i Arresten?“ Ikke?

Caroline: Jo.

Den offenlige Anklager udspørger hende derpaa overmaade detailleret om Rousselet; men der fremkommer intet væsentlig Nyt. Tilsidst spørger

D. off. Ankl: Mistænkte De Edouard straks, *ligestraks*, da De hørte om Mordet?

Caroline: Ja, lige straks. . . jeg véd ikke hvorfor.

Derefter sætter Caroline Mérandon sig paa Vidnernes Bænk under megen Støj paa Tilhørerpladsen. — Efter et kort Ophold afhøres næste Vidne, Hôtelvært *Rouland*, der forklarer: Den 23. Februar kom Anklagede Edouard Donon-Cadot med Vidnet Caroline Mérandon og lejede et Værelse i mit Hôtel. Han betalte forud. Jeg bad ham indføre sit Navn i Fremmedprotokollen .... Først gjorde han en Del Ophævelser, men tilsidst sagde han, at han hed Planat. Han tilføjede: „Man skulde tro, De vilde tage Signalement af mig!“

Formanden (til *Edouard*): De blev forbavset over at De skulle opgive Deres Navn? (Fortsættes).

KVINDER I FELTEN.

Det er ikke alene den danske Landsoldat, der kan synge »min Pige vilde med«. — I Boernes Hær, hvor det i det hele ikke gik saa strengt til, hørte kvindelige Krigere ikke til Sjeldenhederne. Det unge Par, som sés paa vort Billede, er Mand og Hustru, som døjede Krigens Strabadser sammen i tre Maaneder, hvorefter de blev taget til Fange af Englænderne.

De Nyforlovede hos Fotografen.

Kærresteparret, som skulde fotograferes.

Bliv ikke bange, kære Læser, Naturen vilde aldrig være saa ond at skabe et Menneskepar i disse to Væseners Lignelse. Kun en drilagtig Skæbne skylder dette Billede sin Tilblivelse.

Dets Historie: Et nyforlovet Par indfandt sig hos en Fotograf for at lade sig forevige tilsammen. Et rigtig kønt Billede bad de om at faa, da det skulde bringe det glade Budskab rundt til Slægt og Venner. Det maatte endelig være færdigt i Løbet af ganske kort Tid, og derfor mente en ung uerfaren Elev, der nylig havde betraadt den fotografiske Løbebane, at gøre det rigtig godt ved at stille den vaade Plade til Varmen for i en Fart at faa den tørret. Nu er Forholdet imidlertid det, at en fotografisk Plade aldeles ikke taaler Varme; den Hinde, der opfanger Billedet, bestaar nemlig af Gelatine og smælter ved en vis Varmegrad.

Det skete da, at de nyforlovede, da de havde opholdt sig en lille Stund ved Kakkelovnen, begyndte saa smaat at „løbe ud,“ og da Pladen var tør, gav den et Resultat, der kunde faa en Karrikaturtegner til at blegne ved Tanken om hans Fantasis mangelfulde Udvikling.

Retouchøren stod magtesløs og fortvivlet. Hans Kunst, der tit havde staaet sin Prøve, naar det galdt at forskønne de fra Naturens Haand mindre benaadede Skikkelser, kunde overfor dette Par intet udrette. Orla Bock.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Nylig døde forhenværende Skrædermester *Ulrik Anton Ibsen*, efter nogen Tids Sygeleje, 77 Aar gl. Hans Evner og Lyst gik oprindelig i Retning af at ville studere, indtil Forholdene tvang ham ind paa den merkantile Løbebane, hvor det ved ihærdig Arbejde og personlig Dygtighed lykkedes ham at oparbejde en anselig Skrædderforretning. Lige til sine sidste Dage vedblev han at bevare ungdommelig Spænstighed og Adræthed, han havde mange Interesser og forstod med Dygtighed foruden at bruge Saks og Naal at føre en underholdende og interessant Pen. I sine sidste Leveaar nedskrev han sine Livserindringer.

Skrædermester U. A. Ibsen.

Den tidligere Redaktør og Udgiver af „Vejle Amts Avis", Kancelliraad *Wilhelm Hertz* er afgaaet ved Døden i 66 Aars Alderen. Hertz, der havde overtaget Bladet efter sin Fader — Digteren Henrik Hertzs ældre Broder, forstod ved alsidig Dygtighed at skaffe sin Avis baade Anseelse og Udbytte. I Midten af 90'erne trak han sig tilbage fra Ledelsen, som overgik til hans Søn Poul Hertz — og Redaktørhvervet gik saaledes i Arv til tredje Slægtled indenfor samme Familje.

Kancelliraad Wilhelm Hertz.

Jubilæum.

En af Det forenede Dampskibsselskabs meget betroede Mænd, Konsul *H. T. Duseberg*, kunde den 1. November fejre sit 25 Aars Jubilæum i dettes Tjeneste. Konsul Duseberg, der er født i Flensborg 1812, henlevede sine Skoleaar i Odense, men derfra vendte han tilbage til Flensborg, hvor han blev anbragt ved Handelen. Hans stærke patriotiske Følelser, som han ikke lagde Skjul paa overfor Prøjserne, bevirkede, at han maatte forlade sin Hjemstavn med kort Varsel. I 1875 traadte han i Det forenede Dampskibsselskabs Tjeneste og vandt ved sine ualmindelig store Sprogkundskaber en fremskudt Stilling som Konsulatssekretær, ligesom han senere har overtaget det belgiske Konsulat. Ved sin sjældne Elskværdighed har han forstaaet at vinde sig en udstrakt Vennekreds. For nogle Aar siden blev han dekoreret med Dannebrogsordenens Ridderkors.

Konsul H. T. Duseberg.

Nylig fejrede den gamle Veteran fra Treaarskrigen, *Nis Nissen*, i Stillebæk sit 50-Aars Jubilæum som Skolelærer. N. er født i Landsbyen Brøns i Nordslesvig 1826. I Aaret 1854 kaldtes han til Lærer ved Stillebæk Skole, hvor han nu har haft sin Lærergerning i 46 Aar. Da Skolen efter den nye Skolelov skal flyttes og deles, har han indgivet sin Begæring om Afsked fra 1. Januar 1901. Mellem Lærer Nissen og Egnens Beboere har der altid hersket saa god Forstaaelse, at han aldrig i den lange Aarrække har søgt andet, og pekuniært bedre Embede.

Skolelærer Nis Nissen.

„Hver 8. Dags" Musik og Sang.

Det i Dag udkomne Nummer indeholder: *Vaggvisa för min son Carl*, af Bellmann. *Petit Chanson*, af Louis Witzansky. *Luften hviler stille, stille*, af Leopold Rosenfeld. *Menuet*, af Haydn. *Jeg ved, jeg vorder Dig aldrig kær*, af Sigfred Poulsen.

„Hver 8. Dags" Pragtbind.

Til Indbinding af den nys afsluttede Aargang foreligger nu vort kendte Pragtbind med de dekorative Valmuer. Prisen paa løse Bind er Kr. 2.00, Bind og Indbinding koster Kr. 3.00.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Den 14. November i Aar kan den gamle Uhrmagerforretning i Frederiksborggade Nr. 10, fejre sit 40-aarige Jubilæum, idet det da er 40 Aar siden, at dens Opretter, Uhrmager *Carl Alexander Slamberg*, etablerede sig.

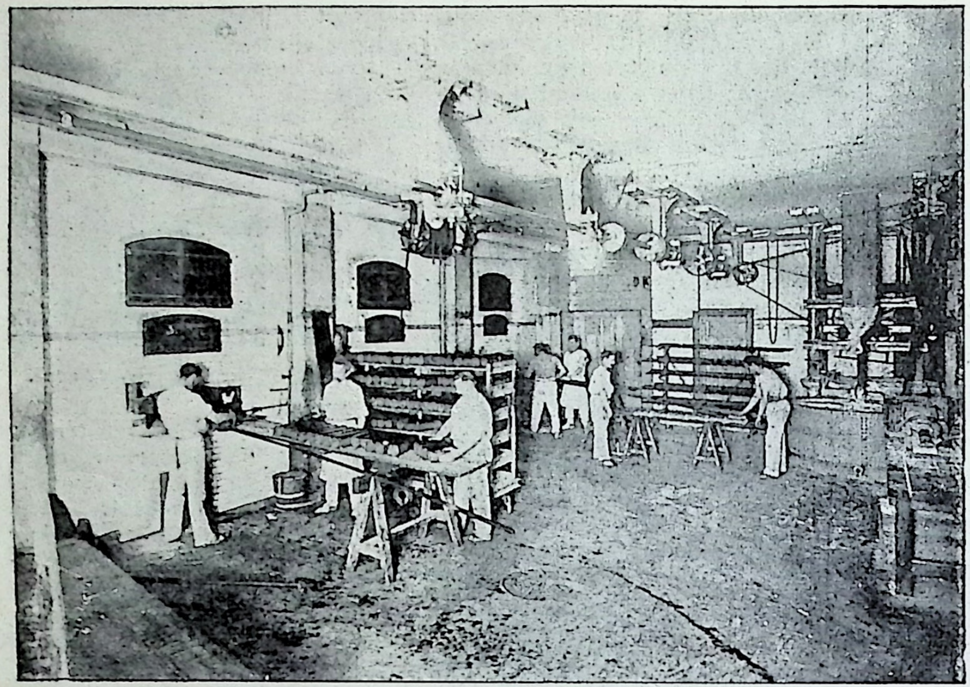
Slamberg, hvis Fader ogsaa var Uhrmager, hørte til de gammeldags faglærte Uhrmagere, som den Gang ene gaves. Han fulgte kun en gammel Skik, da han som Svend rejste til Schweitz og arbejdede der i 4 Aar.

Ved Samvittighedsfuldhed, Flid og Nøjsomhed lykkedes det ham i Aarenes Løb at oparbejde en Forretning, der erhvervede en trofast Kundekreds, ikke blot blandt private Folk her i Staden og Landboere fra næsten hele Sjælland, men ogsaa blandt vore herværende offenlige Institutioner.

Da han i Januar Maaned f. A. pludselig afgik ved Døden, overtog hans Søn, *Carl Slamberg*, der er oplært ved Faget af Faderen, og har rejst i Tyskland og Schweitz, for at sætte sig ind i Uhrfabrikationen, Forretningen, og han søger nu ikke blot at hævde den gode Tradition fra Faderens Tid, men ogsaa at imødekomme Tidens Fordringer med Hensyn til Uhrenes ydre Udstyr, idet han har ladet danske Kunstnere og Arkitekter give Tegninger til smukke Uhrkasser, bl. a. i den saa meget yndede Empirestil.

Det daglige Brød.

Interiør fra Forstædernes Brødfabriker.

Der var en Tid, da Aviserne for at fremtvinge en Reform paa Bageriets Omraade, med ligefrem fanatisk Samlerinteresse noterede de mærkelige Brødfund, som ophidsede Abonnenter bragte rundt paa Redaktionskontorerne, hvor de snart dannede et Raritetskabinet af uhyggeligt Omfang. Notitserne gjorde deres Virkning, Reformforslagene blev til kraftigt virkende Vedtægter, og nu endelig er den Tid kommen, da vi med Poul Møller kan udbryde: »Glad mit sorte, danske Brød jeg bryder.«

Saa store Mangler hæftede der ved Byens forældede Bageridrift, at de, som vilde det ny, forstod, at der maatte brydes med alle Traditioner. Saa radikalt gik de til Værks, at selve Navnet Bageri syntes dem at rumme Minder om Tiden, da man æltede Dejg med Hænder og Fødder, og de gav derfor de nye Virksomheder Navnet: Brødfabriker.

Det skal siges, at Navneændringen svarede til Reformerne. Besøger man en Virksomhed som f. Eks. *Forstædernes Brødfabrikker,* den største vi har af denne Art, tror man næppe sine egne Øjne. I Stedet for de skumle Baggaardes mørke Gerninger, møder man her en lys og fornøjelig, ganske moderne fabrikmæssig indrettet Drift.

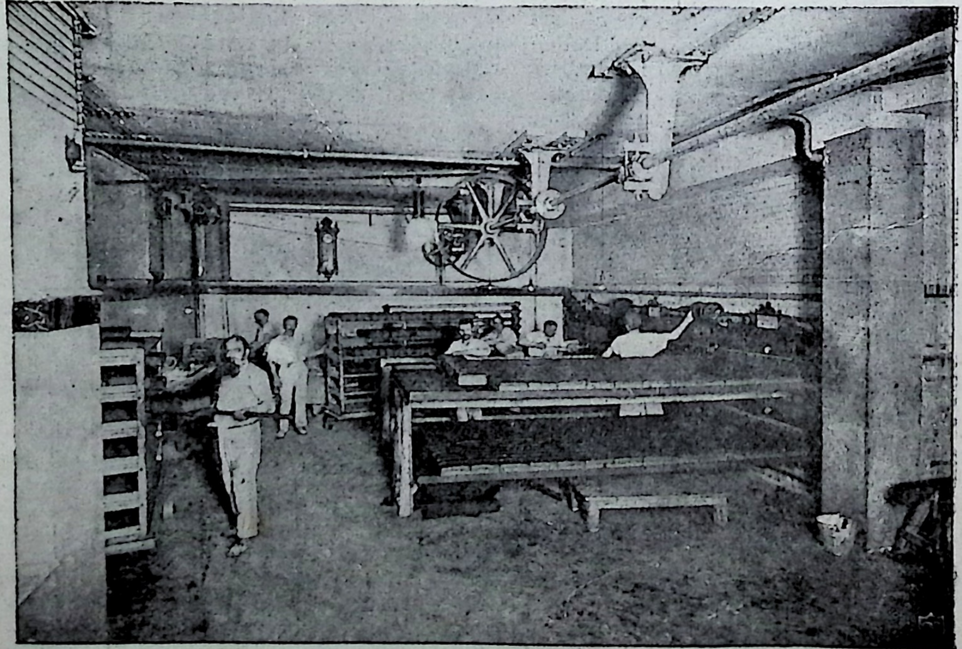
I et Rum findes de imponerende Dampkedler, i et andet to Dampmaskiner paa hver 45 Hestes Kraft, i et tredje Akkumulatoren til det elektriske Lys, i et fjerde de uhyre Æltemaskiner, endvidere Damprummet, hvori Brødet »raskes«. vidtstrakte Mellofter, Arbejdernes Toilet- og Badeværelse, en Mængde smaa Lukafer, hvor hver enkelt Brødkusk om Morgenen finder sit Brød ordnet paa Hylder til umiddelbar Paaladning, og endelig selve Bageriet med sine 9 — ni - Ovne, hvoraf 6 store Udtrækningsovne af moderneste Konstruktion.

Man forestiller sig endvidere dette Rum indesluttet af hvide Marmorvægge, med italiensk Mosaikgulv og en imponerende Loftshøjde — og enhver vil være paa det rene med, at udover dette kan ingen Bagerikonsulents hygiejniske Krav strække sig, der er i disse Omgivelser ikke Plads for en Faarekylling, endsige for en Rotte Et fuldendt Kloaksystem og en sindrigt virkende Udskylningsinstallation faar hvert Smuds- og Støvgran til at forsvinde.

Fabrikerne er da ogsaa beregnede paa en saa kolossal daglig Produktion som 80,000 Pund Rugbrød og en tilsvarende Mængde Sigtebrød og Franskbrød, hvilket omtrent vil svare til en Femtedel af hele Hovedstadens Brødforbrug.

Paa Hjørnet af Amerikavej og Vesterbrogade har denne Virksomhed, som drives af Bagermester *D. A. Johansen,* sit omfattende Bygningskomplex.

Dens nyeste Produkt er det maltsyrede Urtebrød, som allerede er Genstand for almindelig Efterspørgsel, og paa Listen over Fabrikens Kunder staar Kommunen, som har vist sig paa Højde med Tiden ved at søge til Byens mest sanitære Bageri.

Interiør fra Forstædernes Brødfabriker.

HVER 8 DAG

Nr. 7. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 18. November. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Kong Richard den Tredje.

Med Fotografier af Karl Mantzius som Richard den Tredje, tagne af Harry Paetz ved Generalprøven.

*„I min Samvittighed er tusind Tunger.
og hver en Tunge har sin egen Tale,
og hver en Tale dømmer mig som Nidding."*

I den store historiske Cyklus af Dramaer, som Shakespeare har bygget over den langvarige Strid mellem Slægterne Lancaster og Plantagenet, indtager Richard den Tredje en fremtrædende Plads ved sin enkle, storlinjede Bygning i Modsætning til Henrik-Skuespillenes Virvar af vekslende Situationer og Figurer, komiske og seriøse imellem hverandre, hvis Tale skifte i Vers og Prosa.

„Kong Richard den Tredjes Liv og Død" har ingen komiske Partier. Hver Scene og hver Replik tjener til Belysning af den ene Hovedperson, i hvem Digteren har skabt en af den dramatiske Literaturs mest storslaaede og helstøbte Skikkelser.

Det er den indtil Vanvid magtsyge Stræben, som fremstilles i Richard. Han har sit kvindelige Sidestykke i Lady Macbeth, og i en Mængde senere Dramaer finde vi hans Efterkommere. Franz Moor er en af dem, og baade Harald Blaatand og Bisp Nikolas har Farver fra Shakespeares Palet.

Richard, Hertugen af Gloucester, er Broder til Kong Edvard d. 4de. Han er misdannet og svag af Legeme, men hans Aand er klarttænkende og beregnende, og fra den tidlige Ungdom higer han efter Kongemagten. Han kender alle sine Medmenneskers Svagheder og forstaar at bruge dem mod enhver, der staar ham i Vejen. Skønt han aldrig dræber med egen Haand, betegnes hans Vej mod Tronen ved Mord paa Mord.

Han ryddede Tronfølgeren Edvard af Vejen og lokker hans Enke til at ægte sig. Dernæst lader han sin ældre Broder Hertugen af Clarence myrde, og da Kong Edvard dør, staar kun dennes unge Søn mellem ham og Tronen. Ved falske Rygter, der udspredes af hans Hjælper Buckingham, faar Richard Folket til at tro, at den unge Prins ikke er Kongens Søn, men Frugten af et skændigt Forhold mellem Dronningen og en Adelsmand, og lader sig udraabe til Konge. Kort efter myrdes Prinsen i sit Fængsel, og Richard har da kun at sætte Kronen

„... Og hvis Kong Edvard er saa tro og sanddru,
som jeg er snedig, svigefuld og troløs,
skal Clarence end i Dag i Bolt og Jern ...“

„Jeg beder heller Jer tilgive mig,
at i min Iver for at tjene Gud,
jeg viser Ligegyldighed mod Venner!“

paa Værket ved at ægte den afdøde Konges Datter, som nu er den eneste arveberettigede.

Imidlertid styrter hele hans stolte Bygning sammen, da Hertugen af Richmond af Huset Lancaster falder over ham med en Hær, støttet af alle dem, der tidligere var Richards Redskaber, men som nu frygter for deres Liv. Richard falder i Slaget.

Karakteren er ført igennem med Mesterhaand. Paa Overfladen altid Hyklerens gennemførte Maske, Sledskheden og Fromladenheden, der kulminerer, da han med Bønnebogen i Haanden trygler Londons Lordmayor om at maatte blive fri for Kongeværdigheden. Men bag alt dette Samvittighedens nagende Orm, som han i de ypperlige Monologer søger at ræsonnere bort, men som altid kommer igen.

Og tilsidst, Natten før Slaget, stiger alle de Myrdedes Aander frem af deres Grave for at pine hans Sjæl:

»Tungt vil jeg ruge paa din Sjæl i Nat ...«

saaledes indleder de alle deres truende Tale.

Da er det, han i Fortvivlelse farer op og klæder sig i Rustning for at gaa ud til Kampen, men hans Mod og Vilje er knækket, og ikke en Gang Livet kan han bjærge:

„En Hest, mit Kongerige for en Hest!“ er hans sidste fortvivlede Raab, før Døden griber ham. Det er ikke Richmond, som fælder ham — thi ingen Mand i Verden er saa stærk som Richard. Kun hans egen Samvittighed formaar at knække hans Kraft.

Richard den Tredje har altid været Prøvestenen for de store Karakterskuespilleres Ævne og Begrænsning. Saa at sige alle har de givet sig i Kast med Rollen, der kræver fysisk Udholdenhed som faa andre. Det er intet Under, at Hr. *Karl Mantzius*, som i Bisp Nikolas lagde saa megen Autoritet for Dagen, har brændt af Begærlighed efter at berige og uddybe denne Skikkelse, Strugglertypen i sin klassiske Storhed, gennem Arbejdet med Richard den Tredje.

Det blev ogsaa hans intelligente og fint nuancerede Spil, som gav denne Forestilling paa vort kongelige Theater dens kunstneriske Perspektiv. Frk. *Dons*' Dronning Margareta og den interessante gammeldags Iscenesættelse bidrog yderligere til at gøre „Richard den Tredje“ til en Hovedbegivenhed i vort Theaterliv.

Statuen „City,“ modelleret af Billedhugger Jul. Schultz.

„City“ i Bronce.

I disse Dage vil Bygherrerne *Fisker* og *Volmer* som en Slags kunstnerisk i-Prik over deres store Cityforetagende lade opstille en plastisk Legemliggørelse af deres Idé paa Kompleksets mest fremtrædende Punkt, Hjørnet af Kristen-Bernikovstræde og Østergade.

Figuren fremstiller en Kvindeskikkelse, hvis Attributer er Ankeret, „Københavns Fremtidshaab,“ og Merkurstaven, den Snillets Tryllestav, der skaber Stadens Rigdom. Stolt strækker hun Haanden frem og hilser den store By, hvis Midtpunkt City skal være.

Det er Billedhuggeren *Jul. Schultz*, som har skabt denne Figur. Den er støbt i Bronce og maaler 4 Alen i Højden. Naar den opstilles 6—7 Alen over Gadens Overflade, vil den uvilkaarlig tiltrække sig Opmærksomhed hos enhver Forbigaaende og minde om, at den Karré, hvis Hjørnesten den afmærker, ikke er en tilfældig Samling Huse, men Frugten af en stor samlet Plan, gennemført med urokkelig Energi.

En mærkelig Skæbne.

I 1882 kom en Bræmsefunktionær *Dittrich* i Nauszlitz ved Dresden til Skade ved en Jærnbaneulykke. Han fik nogle tilsyneladende ganske lette Hjærnekontusioner, som imidlertid havde til Følge, at han faldt i en søvnlignende Tilstand, som holdt sig i en lang Aarrække. Han laa stille og ubevægelig hen uden Sans for Omverdenen. Øjnene var altid halvt aabne, let vibrerende, ligesom Ansigtet ofte fik krampelignende Trækninger. I de første Aar afmagredes han mere og mere, trods alle Anstrængelser for at ernære ham. Man førte med en Ske flydende Føde ind i Munden, og den gled straks ned. Da nogle Aar var gaaet, tog han til i Vækst og fik efterhaanden sit normale Huld.

Dittrich, som tilbragte 18 Aar i døsende Tilstand.

Staten gav Dittrichs Familie en rigelig Pension, der langt oversteg hans oprindelige Løn. Paa Grund heraf begyndte der at sive Rygter ud om, at Manden var Simulant. Folk i Byen paastod, at han stod op om Natten og gik omkring i Stuen, og det blev snart en almindelig Tro, at han og hans Familie spillede Komedie for at tilvende sig et rigeligt Udkomme.

Dr. Quentzel i Løbtau anstillede da paa Familiens Opfordring en Række Forsøg, der viste, at hverken den stærkeste elektriske Strøm, Naalestik eller anden Paavirkning var i Stand til at vække ham. Ikke desto mindre holdt de ondskabsfulde Rygter sig, og har nu, efter 18 Aars Forløb, hidført den sovende Stakkels tragiske Død.

Hans Hustru blev mere og mere tungsindig over de Bagvaskelser, for hvilken hun var Genstand. Og Natten mellem 17. og 18. Oktober stod hun op og skød sin ulykkelige Mand en Revolverkugle gennem Hovedet. Derefter hængte hun sig selv.

Operationer paa Dyr.

Saaledes trækkes Tanden ud paa en Hund.

DYRLÆGEKUNSTEN er for saa vidt kun en Gren af den almindelige Lægekunst, som alle større Dyrs fysiske Ve og Vel i det store og hele er underkastet samme Betingelser som Menneskets. Endog de enkelte Sygdomme er for en stor Del de samme, Lægemidlerne ligeledes.

Naturligvis er da ogsaa de moderne Fremskridt i Lægevidenskaben taget i Beslag af Dyrlægerne, og navnlig i den operative Medicin, Kirurgien, har de sidste Aar ogsaa paa Dyrlægekunstens Omraade bevirket en betydelig Revolution. Antiseptiken og Aseptiken, hvis Formaal det er dels at dræbe, dels at holde borte saadanne Sygdomsspirer, som fremkalder Saarbetændelser, har ogsaa her øvet deres store Indflydelse, og trods de mangfoldige Vanskeligheder, hvormed Operationer paa Dyr ere forbundne, er det lykkedes at gøre alle Kirurgiens store Fremskridt anvendelige i Veterinærvidenskaben.

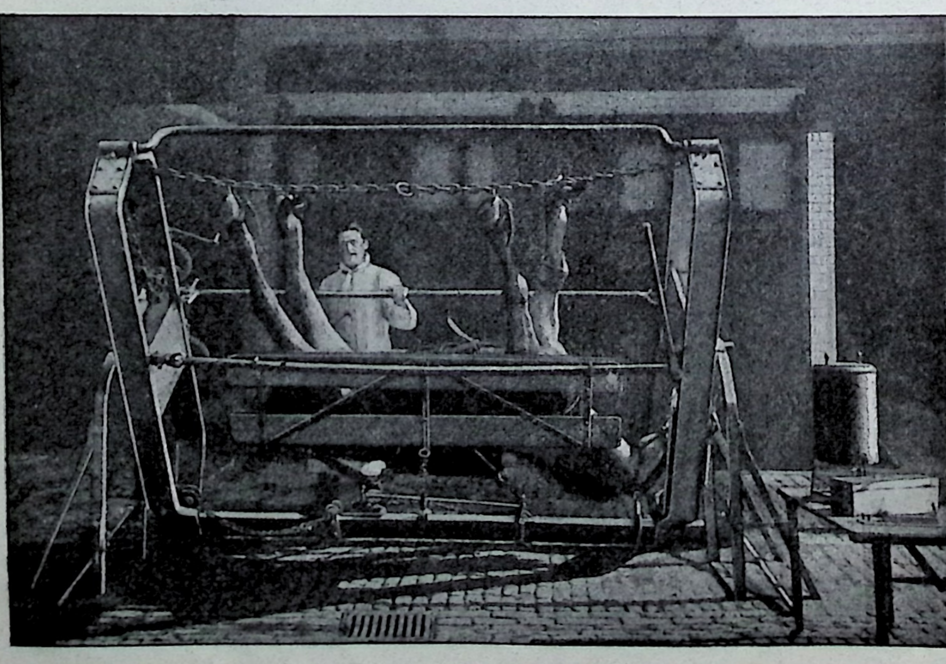
Nu er der rigtignok i enHenseende en grumme stor Forskel paa Lægens Opgave, om han har med Mennesker eller med Dyr at gøre. Den Læge, som staar ved et Menneskes Sygeleje, har kun den ene Pligt at helbrede saa vidt muligt, og selv om fuldstændig Helbredelse er umulig, ja selv om han kan forudsige, at Patientens Tilværelse i Fremtiden vil blive en unyttig Vegeteren, byrdefuld for ham selv og andre — selv da skal han søge at frelse Livet.

Dyrlægen derimod arbejder ikke i Dyrets Interesse, men i Ejerens. Den *Nytte*, han kan gøre ved sin Operation, kommer først i Betragtning. Det bør derfor først overvejes, om Operationen overhovedet kan gøre Dyret brugbart, eller om det ikke hellere strax bør dræbes.

Vanskeligheden ved at operere Dyr er iøjnefaldende nok. Først er der jo det, at de hygiejniske Betingelser, hvorunder Dyr lever, gør en strængt gennemført Aseptik uigennemførlig. Staldluften er altid fuld af Milliarder af skadelige Mikroorganismer, der ikke som paa et Hospital lader sig fjærne, og desuden lader jo Dyrenes — om vi saa maa sige — personlige Renlighed altid en Del tilbage at ønske.

Dertil kommer, at Dyrene ikke ligesom Mennesket kan ræsonnere sig til at taale en Smærte, fordi den er nødvendig. Dyret vil uvilkaarlig — naar man ikke kan anvende Bedøvning — reagere mod enhver voldsom Indgriben ved at bide, sparke o. s. v., og derved som oftest umuliggøre Operationen.

Man har derfor konstrueret en Mængde Apparater, hvis Formaal det er at bringe den arme Patient til at forholde sig rolig. En Hund kan let forhindres i at bide ved at man tilbinder

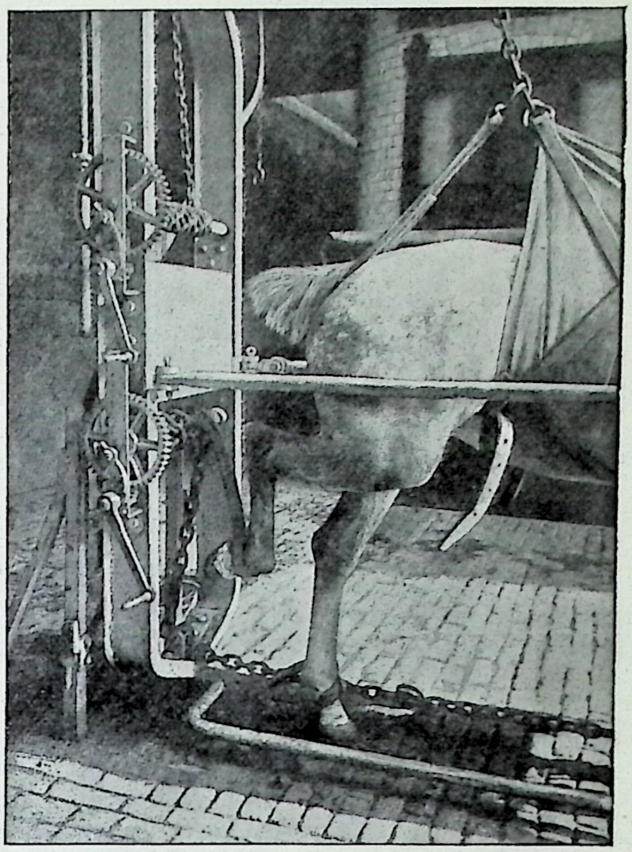
Hesten drejet om paa Ryggen for at opereres.

Munden med et Krydsbaand, der samles bag Nakken.

Paa de større Dyr maa man naturligvis anvende endnu radikalere Midler. Man har saaledes Instrumenter, de saakaldte Bremser, med hvilke man fremkalder en vilkaarlig Smærte paa Snude, Øren eller andre ømfindtlige Legemsdele, for derved at bortlede Patientens Opmærksomhed fra Operationsstedet. Man kan nedbinde Hovedet, opbinde et Ben o. s. v.

Men til store Operationer strækker disse Midler ikke til, og her bruger man en kompliceret Operationsmaskine, der ganske tager Magten selv fra det stærkeste Dyr. I dette Apparat bliver Dyret saaledes spændt fast paa alle Leder og Kanter, at det ikke kan røre sig. Og saa snedigt er det hele indrettet, at Rammen tillige med Dyret lader sig dreje helt rundt, saa at Lægen kan komme til hvor som helst med sine Instrumenter, uden at Patientens Leje i mindste Maade forandres.

Det er jo nok muligt, at Dyrene, hvis de kunde tale, vilde frabede sig denne Behandling og i Stedet udbede sig en Kugle for Panden. Men Mennesket, der nu en Gang har gjort sig Jorden og dens Skabninger underdanige, tør vel anse sig for sagesløst, naar det bestræber sig for at paaføre sine firbenede Slaver saa ringe Smærte som mulig.

Maskineriet, som holder fast paa Hestens Fod under Operationen.

Brunellerne.

Marie kom ind igen, efter at hun havde fulgt Doktoren ud.

„Naa — hudden var'et saa?“ sagde Maren Nabokone, der sad henne ved Kakkelovnen og bandt paa en lang, graa Uldstrømpe.

„Aa, han sa'e, — a' de hun itte ku' leve længer end te i Maaren eller saa — ork Gud ja!“ sukkede Marie og tørrede med Bagen af Haanden en Taare væk, der listede ned ad de vejrbidte Kinder. „Ja, ded har jæ altider sagt,“ sagde Maren med Overbevisning „fra ded a', at hun blev født, har jæ sagt, at hun ikke ku' leve.“

„Hun blev dog paa fjortende Aar,“ sagde Marie stille —

„Ja det blev hun da, men hun har li'godt altid væt simpel og skral.“

„Mo'er,“ kaldte en tynd Barnestemme henne fra Omhængssengen, der stod mellem de to Vinduer paa Langvæggen.

Marie skyndte sig derhen.

„Hva' er'et, mit Lam?“

„Hva' sa'e Doktoren, Mo'r?“

„Ja — han sa'e, a'de Du itte ku' leve, Ane Katrine, men Du skatte være ked a' 'ed, saa kommer Du op i Himmelen til vor Fa'er, ham var Du jo immer saa glad ved“ —

Og Marie tog Tørklædesnippen op og tørrede forsigtig den Syges sveddrivende Pande og Ansigt.

„Hvo ved hvor næreusti' man er sin Ende,“ faldt Maren ind i en syngende Tone henne fra Krogen.

„Aah nej,“ sagde Marie tungt og satte sig paa Stolen ved Sengen, „ded er værre for en anden én, der sidder igen med Begravelsen og de Dele — ha'de den brogede Ko endda kællet, saa ha'de vi ha't Sulemad i Huset, aa ja, Gu' ja.“

Den lille Syge døsede hen med et svagt Smil om Munden, der var kommet ved Tanken om Gensynet med Faderen, hun laa og saa' saa klar og gennemsigtig ud, med det lille afmagrede Fugleansigt, og saa spinkel, at det saa ud som om den store blaastrikkedeUlddyne maatte knuse det lille Legeme under sin svære Vægt; Omhængene paa Sengen vare trukket tilside og og heftet op med en Haarnaal for at skaffe lidt mere Luft og Lys.

Luften var tung og trykkende, ophedet af Kakkelovnen, og stank af Sygesved, Medicin og Indelukkethed. Marens Strikkepinde var det eneste, der hørtes, foruden det store Bornholmerur, der dikkede tungt henne i Krogen ved Døren. Men pludselig snurrede, svirrede og dumpede Blylodderne henne i Uret, og Klokken slog tre Slag.

Den Syge aabnede Øjnene, og Maren rejste Hovedet. „Tiden go'er, Klokken sla'er, Evigheden foresto'er," mumlede hun og kastede et Blik ud af Vinduet nedad den graasølede Novemberlandevej, der løb langs snesjappede Grøfter og Marker ud i det kolde Fjerne.

„Der kommer Fru Lange fra Go'ren!" udbrød hun pludselig med en ganske anden Stemme.

„Ded gør hun grangivelig osse," sagde Marie og rejste sig, „ta' og rusk op i Ævlemuskatten, Marie, det linder paa Luften," og dermed gik hun ud for at tage imod Gæsten.

Marie rejste sig og gik hen og pirrede op i en stærk lugtende Geranium, der stod i en rødmalet Potte i Karmen, og Fru Lange kom ind.

„Goddag" nikkede hun til Maren, der havde sat sig nagelfast ned igen.

„Hvordan gaar det den lille Ane Katrine," sagde hun venligt, idet hun tog den lille febervaade Haand, der laa slapt paa Dynen.

Ane Katrine smilede.

„Har Du det ondt?" spurgte Fru Lange deltagende.

„Ne—ej," hviskede den Syge.

„Du skal se, du bliver nok rask igen og kan lege med Jens og Minna," sagde Fruen trøstende.

Ane Katrine sagde ingenting.

Lidt efter gik Fru Lange. Luften derinde i Stuen var ved at tage Vejret fra hende, og hun trak det først, da hun igen stod ude i den kolde Forstue, hvor Marie var fulgt med.

„Jeg talte med Doktoren paa Vejen herhen, han sagde, at det kun var meget smaat — Herregud, det gør mig saa ondt for Dem, Marie, Deres eneste Datter — —"

„Ak ja, ak ja, osse," sukkede Marie og snød Næsen i sit Forklæde.

„Er der ikke noget jeg kan gøre for Dem? Kan hun spise noget, tror De?"

„Næ' — ork nej — a' de — hun ka'tte spise noget, Skroget, men se, der er ded ve'ed, at hvissom at den brogede Ko ha'de kællet, hun er med Kal', ska' jæ sige Fruen, saa ha'de vi jo ha't Sulemad til Begravelsen."

„Begravelsen skal jeg nok hjælpe Dem med, Marie; Kalvesteg faar De fra os, og jeg tænker nok, Jomfru Jensen gaar i Lag med en Søsterkage til Dem, saa det skal De ikke bryde Dem om at tænke paa."

„Ja, jæ si'er saa mange Tak. Fruen er saa mageløs rar mod vos," sagde Marie med et Ansigt, hvorfra al Bedrøvelse med ét var fjernet.

„Ded er dejlige Folk, er Langes," sagde hun, idet hun atter gik ind igen.

„Gi'er de novet?" spurgte Marie filosofisk.

„Kallesteg og Søsterkave."

„Uhm!" sagde Maren og snøftede velbehageligt.

„Naar de saa faar Kallesteg med mossede Ka'tøfler og saa Kaffe og Kave — bier ded li'egodt li'saagodt som te Per Ols ved deres Begravelse."

„Gi' dem Kaal te'," sagde Maren, „stuved Kaal."

„Synes Du ded, Maren?"

„Ja," sagde Maren med Vægt, „stuved Kaal og mossede Katøfler, og ded drøjer paa Kallen, Marie, saa har Du immer lidt igen til Daven etter, og saa gør'et godt, stuved Kaal, Frikkediller, og saa da osse Ævleskiver, ded ku' di vække mig om Natten med, aa ja, saagu ja."

Pludselig hørtes en klynkende Lyd henne fra den Syge.

„Hva' er'et, min lille Pi'e, hva' græder Du for?" spurgte Moderen ømt og strøg ned ad den Lilles Ansigt, hvor Taarerne rullede langsomt. —

„Aa, Mo'r," hulkede Ane Katrine. „Mo'r, al den dejlige Mad, den kommer jæ jo itte til aa spise."

„Nej, mit Lam," sagde Moderen trøstende, „men se, Du ku' jo itte taale og spise den li'godt lienveller."

„Næ—æj, ded ka' jæ vel heller itte," sukkede den Syge resigneret og lagde sig stille ned igen.

Ud paa Eftermiddagen var Marie oppe paa Herregaarden for at aflevere en Spand, som hun havde laant hos en af Pigerne, da Fru Lange hørte hendes Stemme og kaldte paa hende.

Marie satte Træskoene og listede ind paa Hosesokker. Fru Lange stod inde i Skabestuen og holdt et Par nye Brunelsstøvler i Haanden.

„Se," sagde hun og holdt Støvlerne hen imod Marie, „her har jeg et Par saagodt som nye Støvler, de var for smaa til mig, saa jeg har kun haft dem paa én Gang, dem tænkte jeg, at Ane Katrine kunne faa og have paa i Kisten."

Maries Ansigt straalede. „Aa, hvor hun bli'er glad, det lille Skidt, hun græd saa bitterlig før, fordi hun itte skulde ha' den rare Mad, som Fruen loved. Tak, Tak," og saa skyndte hun sig hjem med det dyrebare Bytte.

„Ka' Du si, hvad jæ har te' Dig, lille Ane Katrine," udbrød hun glad og holdt Støvlerne op foran den Syge.

„Bruneller med Glanslæ'er paa Tæerne og ganske ny. Fruen har kuns ha't dem po en eneste Gang. Du maa rejtenok love for Fru Lange! —

Ane Katrines Øjne lyste i stille Glæde.

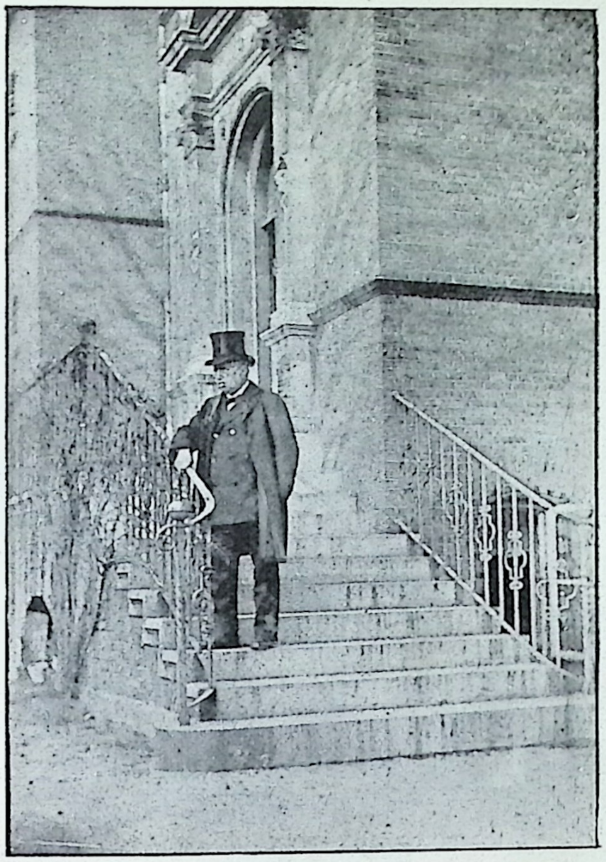
„Ih dov, sikkedanne fine de er," sagde Maren halv misundelig, hun var kommet helt hen for at beundre Pragtstykkerne.

„Ja, Du ka' sagtens," sagde hun saa.

Næste Dag døde lille Ane Katrine. Hun laa med et Smil om Munden. Hun døde lykkelig, for hun havde faaet Brunellerne paa.

D. v. d. Lyne.

Dronning Louises Børnehospital.

Professor Hirschsprung paa Trappen til Børnehospitalet.

Ingen kan være gaaet igennem Øster Farimagsgade uden at have lagt Mærke til den venlige, røde Bygning som ligger omtrent der, hvor Holmens Kirkegaardsmur begynder, og hvis mærkelige dybe Altaner ikke ligner nogen anden Arkitektur.

Undrende spørger man: Hvad mon det kan være for et Hus?

Men er det paa en lys og varm Sommerdag, man ser det, da behøver man ikke at spørge. Da vil man se den ene lille Barneseng opstillet ved Siden af den anden paa disse Altaner, smaa Børn med blege Ansigter leger med deres Dukker og deres Tinsoldater, som er udbredt over Sengetæpperne, eller de nikker nok saa fornøjet ned til de Forbigaaende.

Det er Dronning Louises Børnehospital, som ligger her.

For 50 Aar siden, den 11te November 1850 aabnedes denne Institution under smaa Forhold i et Lokale i Rigensgade. Men der var saa mange, som gærne vilde bidrage til dette Sygehus for ganske smaa Børn, der i Hjemmet ikke kunde faa tilstrækkelig Pleje, at rigelige Midler strømmede ind, og den nu afdøde Dronning Louise forundte Hospitalet sin pekuniære Støtte og Retten til at bære hendes Navn. I 1877 kunde man da rejse den Bygning, som nu benyttes.

Hospitalets første Overlæge var Dr. *Chr. Saxtorph.* Han efterfulgtes af Etatsr. *Brünniche,* og endelig har Prof. *Hirschsprung* fungeret siden 1870 og udrettet et betydningsfuldt, højt paaskønnet Arbejde.

Inde paa de venlige Sygestuer med fornøjelige Dyrefriser paa Væggene hersker der selvfølgelig den største Properhed og Orden. Hurtigt viser ogsaa Pattebørnene, der udgør Størsteparten af Patienterne, at de sætter Pris paa en gennemført regelmæssig Levevis, idet de kun giver deres Følelser Luft, naar Flasketiden nærmer sig.

Hospitalet kan rumme 70 Patienter og er næsten altid fuldt optaget. Af sanitære Grunde holdes imidlertid altid en Afdeling lukket, saaledes at det normale Patientantal er 50.

Hospitalets Polikliniker giver aldeles gratis Konsultation, ofte ogsaa fri Medicin til 4—5000 Børn om Aaret. Fra Landets fjærneste Egne sender Lægerne deres smaa Patienter her ind for at høre Specialisternes Raad.

Der er nok at gøre baade for Læger, Sygeplejersker og Funktionærer Dag og Nat, men

I Konsulationstiden paa Hospitalets Poliklinik

lige fra Overlægen og Forstandersken, Frk. *Ellen Rosen,* til den beskedneste Funktionær er de alle besjælede af den sande humane Aand, der er Hospitalets dyrebare Tradition.

Denne udmærkede Institution er desværre ikke saa rig, som de fleste tror. Der skal mange frivillige Bidrag til for at holde dette store Apparat med dets 29 Funktionærer — det er særlig Vasken, som kræver saa mange — i Virksomhed. Der har endnu kun været Raad til 6 Fripladser — thi en saadan kræver en Kapital af ikke mindre end 20,000 Kroner.

Rekonvalescenter paa Børnehospitalets Altan.

Forhaabentlig vil Formanden for Direktionen, Statsraadssekretær *Koefoed,* faa Lejlighed til at indkassere klingende Beviser paa den Interesse, som et saadant Barmhjærtighedsværk ved sit 50 aarige Jubilæum har Krav paa.

En adelig Satiriker.

Efter Ballet.
„Ak ja! nu begynder igen den uforstyrrede Familielykke."

I et stort og gammelt Kulturland som Tyskland, hvis Rigshovedstad som saadan kun er nogle Aartier gammel, samler ikke alt Aandsliv sig strax i denne By. De gamle Centre for Kunst og Videnskab vedblive at bestaa, knyttede til visse Kredse eller Skoler i de forskellige Byer. Tyskland har intet Paris.

Hvorfor netop den klassiske Musik den Dag i Dag har sit Sæde i Dresden og Leipzig, den moderne i Bayruth o. s. v. lade sig selvfølgelig let paavise. Heller ikke vil det falde vanskeligt at spore, hvad det er, der har ladet en hel Hærskare af satiriske Tegnere vokse op i Malerkunstens fredede Hjem, Ludvigernes By, München.

I ingen anden tysk By hører Witzen og Viddet, den snart lune, snart alt andet end harmløse Spøg hjemme som i München. Fyrsterne, som i Slægtled selv har elsket Kunsten og Livet, har haft andet at bestille end at indeksercere Borgerne i at tænke, tale og le

Afskedsord.
„Og da saa Benet var opereret, sagde han til Lægen: „Hr. Doktor, siden De nu er ved det, kunde De saa ikke skære den Ligtorn paa den anden Fod?" . . . . saa nikkede han et Par Gange til mig . . . . og saa var han død."

Før Ballet.
„Ja, ser Du, min Pige, det kommer der af at have fem Baltoiletter og kun to Par Strømper."

paa Tælling efter højere Ordre. „Münchenerne" er Naturbørn og Hjærtemennesker, har let til Taarer som til Latter og bliver Venner med Gud og Hvermand over et godt Glas „Bürgerbraü."

Derfor udkommer ogsaa baade „Fliegende Blätter", „Jugend" og „Simplicissimus" i München, saa vel som den franske Literaturs pikante Frembringelser, *Prévost* og *Maupassant.* Derfor faar ogsaa Münchens Tegnere og Skribenter deres Part af de Majestætsfornærmelsesprocesser, der nu og da falder som Byger over Tyskland.

Medens „Fliegende Blätter" holder sig paa den gamle, neutrale Grund, stadig støttet paa gamle Tegnerberømtheder som Oberländer, Harburger, Reinicke, Schlittgen o. s. v., tumler den viltre Ungdom sig i „Jugend" og især i „Simplicissimus" (Navnet er hentet fra en gammel Roman og betegner et Slags Klodshansfigur.) I store kolorerede Helsidebilleder karrikeres Livet her af Kunstnere som Thöny, Bruno, Paul, Jank, Th. Th. Heine og — *last not least* — af *Reznicek,* af hvis ypperlige Kunst vi bringe nogle enkelte Prøver.

Friherre v. Reznicek stammer, som Navnet viser, fra slaviske Egne, hvor Respekten for det fra Fædrene nedarvede — hvilket maaske ogsaa, navnlig i materiel Henseende, ofte kan være smaat nok — ikke er i saa rig Udvikling som andensteds. Som oftest behandler Rezniceks Dagliglivet, Ægteskabets Mysterier o. s. v. og da faar hans altid lige ætsende Vid en kraftig, bitter Bismag.

Kun nu og da kommer Reznicek ind paa det egentlig pikante Felt, men aldrig for at sige en Plathed. Billedet er altid strængt decent, et fint lille Genrebillede, som man kan nyde ogsaa uden at søge de faa Linjer, der er henkastet under det.

Undtrtiden giver Reznicek ogsaa sit Besyv med i Dagens brændende Spørgsmaal. Han maler Reaktionens Færd i *Lex Heinze*-Striden: En Kæmpeso stormer frem mod Venus fra Milo: „Fy, skammer du dig ikke, løbe saadan omkring uden Børster." Eller han behandler det slesvigske Spørgsmaal let og graciøst i en — Balscene fra Hoffet. „Dans dog ikke med den Dame", siger en Kavaller til en anden. „De ødelægger jo hele Deres Karrière — hendes Bedstemoder er danskfødt".

Rezniceks „Streg" kan være baade fin og grov, eftersom Æmnet kræver det. Hans sikre Formævne og blændende Teknik strækker sig lige fra den rene Karrikatus barokke Linje til den mest minutiøse og zarte Modelstudie. Danske Tegnere — deres Fortræffelighed iøvrigt ufortalt — kunde lære Alsidighed og Fornyelsesevne af Reznicek!

N. W.

I Monte Carlo.
— — „Nej virkelig! Er De gift? Men hvor er da Deres Hr. Gemal?„ — „Der hænger han."

Den sidste Aften.

Sigurd Trier Amatørfot.
Emil Poulsen i sit Værelse paa det kgl. Theater.

Da Jerntæppet ved Emil Poulsens Afskedsforestilling havde sat sit Punktum for Tilskuerpladsens Hyldest, trak Skuespilleren sig tilbage til sit Værelse, som var festlig draperet og fyldt med rige Kunstens Laurbær. Her fik Kammeraterne Lejlighed til at frembære taknemmelige Afskedshilsener og her modtog han — just som han skulde forlade Theatret — »Hver 8. Dag«s fotografiskeMedarbejder, der søgte hans Tilladelse til at forevige det højtidelige Øjeblik.

Mordet i Pontoise.

Roman af det virkelige Liv. – Meddelt af en dansk Overretssagfører.

(6te Fortsættelse.)

Edouard:: Jeg havde aldrig før boet paa Hotel, og jeg var ikke vant til, at man saadan spurgte om mit Navn. —

Næste Vidne, Gendarm *François* forklarer: Jeg havde Tjeneste i Arresthuset i Pontoise den Dag, Edouard Donon var til første Forhør. Dette varede fra Kl. 2 til Kl. 5 og nogle Minutter. Han græd som han var pisket. Medens jeg var inde i Rousselets Celle — et Par Minutter eller saa – havde Edouard løsnet sit Halstørklæde, der var af gult Silketøj, og stod og gjorde det fast til Vinduesposten. Da jeg spurgte, hvad han tog sig for, svarede han, at han vilde stige op, for at kigge ned paa Gaden. Jeg svarede da: „Det kan De ikke, for Fængslet vender ud til en Gaard."

Formanden: Troer De, han vilde hænge sig?

François: Ja.

Formanden (til *Edouard*): Hvad havde De i Sinde?

Edouard: Se, om jeg kunde slippe bort — de vilde jo ikke lade mig gaa, dengang Forhøret var forbi.

Formanden: De vidste jo meget godt, hvorfor man beholdt Dem. De havde lige været i et 2-Timers Forhør, og da Deres Uskyldighed ikke direkte fremgik af, hvad De dér havde oplyst, *maatte* Forhørsdommeren jo foreløbig beholde Dem.

Hr. *Masson*, Fangevogter i nys nævnte Arresthus,

bekræfter som næste Vidne Ord til andet Gendarmens Forklaring.

Retsmødet d. 1. Juli.

Den tidlige Tid havde ikke formindsket Tilhørernes Antal. Fra Kl. 6 af barrikaderede unge Advokater i Embedsdragt de forreste Bænke.

Ved Retsmødets Slutning faar *den off. Anklager* Ordet og udtaler:

M. H!

„Lige efter Aarsskiftet bredte en gruelig Forbrydelse Rædsel og Bestyrtelse over en hel By, der til Hverdag er fredelig og stille. De kender den frække Rædselsgerning — en bekendt Forretningsmand myrdes i Stueetagen ud mod en befærdet Gade ved højlys Dag og tilmed paa en Terminsdag, hvor hans Dør ikke plejer at staa stille, som man siger.

Med Rette maatte man ræddes. Hvor var saa Ens Retssikkerhed henne? Naar en saa dumdristig Ugerning kunde begaas.

Jeg behøver ikke paany at gennemgaa Forbrydelsen i alle dens Enkeltheder. Blot vil jeg tillade mig at bemærke: Den Mand, De, mine Herrer, have at dømme, er en stor Forbryder — og dog kan man tænke sig en endnu mere pervers Natur, en Forbryder, der endnu mindre har Krav paa Medlidenhed — *det er den samme Rousselet!* Har han kunnet fatte den syndige Beslutning at angive Edouard, den Myrdedes Søn, som sin Medskyldige — har han foruden at myrde Faderen villet ødelægge Sønnen og styrte en hel Familie i Fordærvelse, da, mine Herrer Dommere, er han ikke blot en Forbryder, der er al vor Medynk uværdig, da skal ikke blot Lovens Straf ramme ham, men en offentlig Tilintetgørelse burde være et saadant Væsens Lod. Men *han har talt sandt.* Rousselet, Morderen og Tyven, har ved sin Side en anden stor Forbryder, der har *myrdet sin egen Fader.* Det er bevist, som jeg ret straks skal eftervise ved Dokumentation — at Rousselet gik til sin Rædselsgerning ansporet, opfordret, hjulpen af Edouard. Det er en Forbrydelse *imod Naturen* — jeg savner Ord, for at stemple denne Skændselsdaad med dens rette Navn."

Hr. Hébert gennemgaar derefter i et Foredrag, der varer to Timer, hele Edouards Liv og Adfærd under Forbrydelsen, og slutter saaledes: „M. H.! Deres Dom maa bygges paa alle disse moralske og haandgribelige Beviser. Til Deres Hjerter har jeg ikke talt, Deres Følelser har jeg ikke søgt at vække — nej, det er til den kolde, klare Menneskeforstand, til Sandheden, der trodser al vor Fantasi, alle vore Barndomsminder, al vor Kærlighed, jeg appellerer! Skridt for Skridt har jeg fulgt denne unge, grufulde Forbryder, der nu staar uden nogen anden Støtte for Dem end den, hans fortræffelige og talentfulde Defensor maatte kunne yde ham.

Haabe vil jeg, at Dommen maa fælde begge de Anklagede. Da vil Samfundet af denne forfærdelige Straffesag drage den Lære, at Glemsel af de medfødte Pligter fører til Forbrydelse, og at Forbrydelsen drager en retfærdig og frygtelig Straf efter sig."

Mødet udsat ½ Time.

Rousselets Defensor, Hr. *N. S. Laurent,* taler kort i et improviseret, aandrigt Foredrag, der tager stærk Applaus, men ikke bringer noget Nyt. Det slutter saaledes: „Jeg beder: haver Medlidenhed med denne stakkels Mand! I Begyndelsen af hans Fængselstid var hans Nætter uden Søvn, hans Øjne græd Blod. Men den himmelske Barmhjertighed kom ogsaa *denne* forvildede Mand til Gode. Der kom Ro i hans Sjæl, Haab i hans Sind. Vel rinde hans Taarer bestandig, men det er Angerens bitre, brændende Taarer. Gud har følt Medlidenhed med denne Mand. Skal den menneskelige Retfærdighed mon være strengere?"

Medens Kolleger lykønske Hr. *Laurent* til den glimrende Maade, hvorpaa han har røgtet sit meget vanskelige Hverv, giver Formanden Ordet til *Edouards Defensor.*

Hr. *Chaix-d'Est-Ange:* Jeg har den Ære at forudskikke den Bemærkning, at jeg nødes til at plaidere meget længe, og at jeg derfor beder den ærede Formand udsætte Mødet til imorgen, da d'Hr. Edsvorne sikkert ere trætte af mine ærede Herrer Kollegers lange og tankevækkende Foredrag."

Efter nogen Diskussion herom, udsætter Formanden Mødet til næste Dag Kl. 8 Morgen.

Retsmødet d. 2. Juli.

Formanden: Forinden jeg giver Ordet til Defensor, finder jeg Anledning til bestemt at paalægge Tilhørerne at afholde sig fra enhver Bifalds- og Mishagsytring. Hr. Chaix-d'Est-Ange har Ordet!

Hr. *Chaix-d'Est-Ange:* M. H.! Donon-Cadot seniors Liv og Karakter er Dem bekendt. Hans Hustru var en af disse arbejdsomme Kvinder, der ikke ere kendte udenfor deres eget Hus, men offre sig helt for deres Børns Opdragelse. Hendes Ordenssans, sparsommelige Vaner og hele huslige Dygtighed gav Hjemmet et Præg af ægte gammeldags Hygge og Velsignelse. Lykkeligt det Barn, der er betroet til en saadan streng, men aldrig hidsig Moders Omsorg og Optugtelse! Men Døden gæstede dette lykkelige Hjem. Næsten samtidig bortkaldtes den opoffrende Moder og en voksen, elskværdig Datter. Fra et Hjem, fredet af Kvindehænder, forvandledes Huset til en Bolig for Enkemanden og Smaadrengene. Det er den ene af disse, De, mine Herrer, skulle dømme for Fadermord? Lad os se! Hvorledes var denne Dreng? Mine Herrer Kolleger nøjes med altfor overfladiske Karakteristiker. I 1838 kommer Edouard i Skole. Han opfører sig slet i én Forstand: han er doven, en daarlig Elev. Nuvel, men har han nogensinde i Skolen begaaet en slet Handling? Samtlige hans Lærere maa svare „Nej." Alle have vi kendt dovne Skoledrenge, der blev flinke Mænd. Dvaskhed i Barnealderen kan have saa mange, fysiske som psykiske Aarsager. . . . .

Hvad har den Anklagede da ellers gjort af slet i sin Barndom? Jo — han har nægtet at ønske sin Fader glædeligt Nytaar. Det havde sin Grund i, at han var trodsig overfor Faderen i de Dage; han havde faaet Irettesættelser af Faderen og følte sig for stor, for „voksen" dertil. Edouard havde Uret, stor Uret, men allerede den 3. Janr. indsaa den fornuftige Dreng dette og gjorde sin Fejl god igen. Yderligere Forklaring er overflødig. Hans Tante, Fru Hamot, der var tilstede, kan bevidne Sandheden heraf."

Derefter skildrer Defensor Rousselet som en raa, pengegrisk og snedig Forbryder. Denne Del af Foredraget er en ypperlig Prøve paa juridisk Veltalenhed, idet det med idelige Citater af Forhør og Vidneforklaringer fastslaas, at Rousselet af Pengebegærlighed har sledsket sig ind i Donons Hus og Edouards Fortrolighed, har benyttet det kølige Forhold mellem Fader og Søn og med djævelsk Beregning har faaet Edouard gjort til Medskyldig. — Defensor kritiserer derefter Forundersøgelserne og Forhørsdommerens Adfærd. Han beskriver, hvorledes det formeligt er bleven lagt Rousselet i Munden at angive Edouard. — „Selvfølgelig," siger han, „greb han dette mulige Redningsmiddel. Ti isaafald var jo Edouard den værste Forbryder af de to. Man tænke sig denne Mand, der arresteres, medens hans Hustru venter sin snarlige Nedkomst, der i Uger holdes i Uvidenhed, om Konen lever eller ej — denne Mand pines daglig — ja stundom om Natten med — i timelange Forhør, hvis evige Omkvæd lyder: Nævn os din Medskyldige. . . *Er* det det ikke Sønnen? Selv en Sanddruhedens Engel maatte jo tilsidst forledes til at raabe: Jo — jo det er ham! Endsige da en forhærdet Synder som

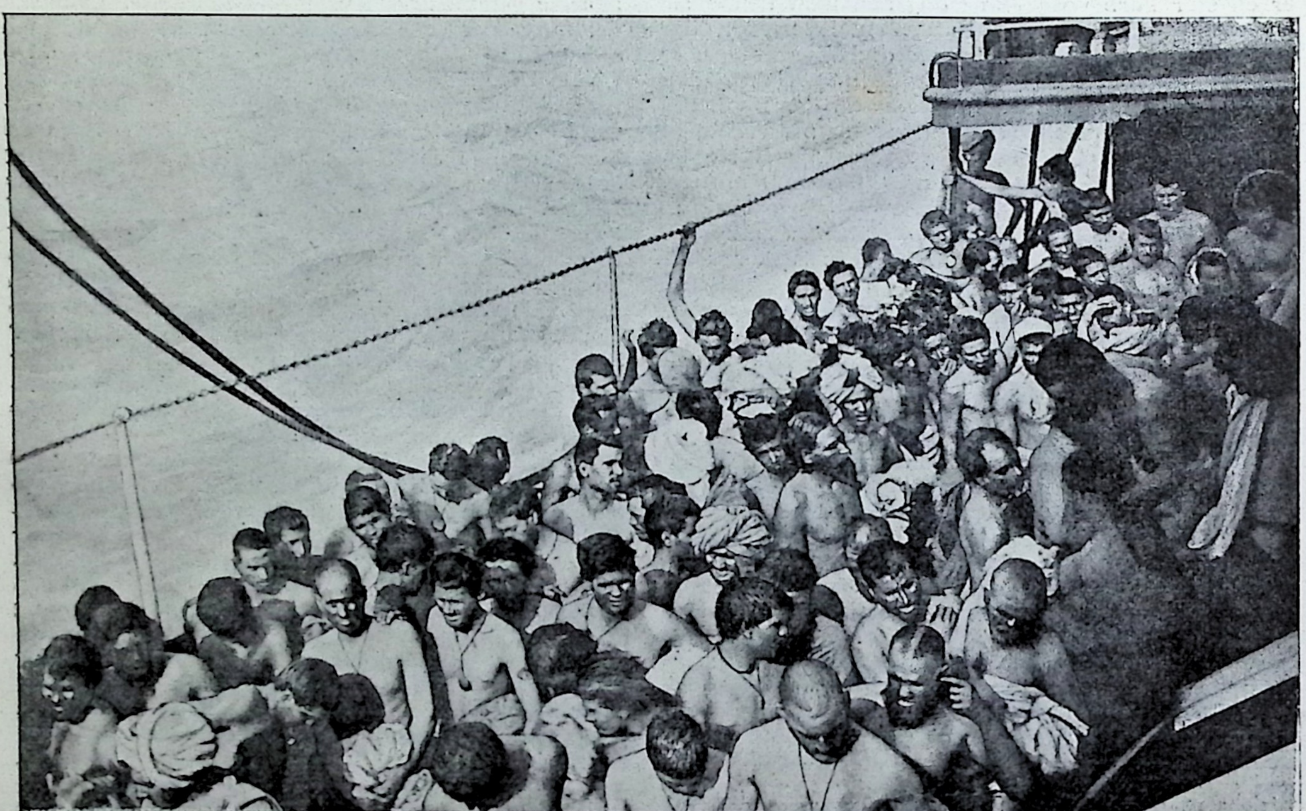
Rousselet. Det er dette højst uheldige System, der er brugt overfor Rousselet." (Stærk Bevægelse) „Overfor Edouard har man anvendt Udspionering. En 20-aarig Straffefange har man ikke undsét sig ved at anvende som Spion, en vis *Lair*. Denne Retssag er i og for sig for alvorlig til at jeg idag kan komme nærmere ind paa vor kriminelle Forhørsvirksomheds Mangler. Jeg har kun gjort opmærksom paa Fremgangsmaadens uheldige Følger for *denne* Anklagede.

Rousselet har løjet Edouard Forbrydelsen paa. Hvorfor skulde Edouard ønske sin Faders Død? Forat slippe for den faderlige Myndighed. Nej — Ti mindreaarig som han er, vilde han have faaet en Curator at lystre i Stedet. Af Jalousi? Jeg finder ikke, at de „Beviser," der er førte i Ilden om denne Skinsyge, kræve nogen Imødegaaelse. Jeg hævder, at *Rousselet havde ingen Medskyldig*. Det er klart bevist, at han listede sig ud af Kontoret efter Mordet. Hvorfor listede han? Naturligvis, forat ikke Edouard skulde høre ham — han vidste jo, at Edouard var ovenpaa.

Lægerne vove ikke at paastaa, at Donon senior har skreget. Og selv om saa var, er det bevist, at det er særdeles tvivlsomt, om Edouard kunde have hørt det i sit Værelse. Edouard har troet at høre Lyden af et 5-Francsstykke, der faldt paa Gulvet, men tilføjer selv i sin Forklaring: „Dog, det kunde det ikke være, for saa havde det rullet." Heri ligger for mig Beviset for hans Sanddruhed, thi Rousselet har forklaret, at 5-Francsstykket *ikke* rullede, men faldt i en Blodpøl, saaledes, at det ikke kunde rulle."

(Fortsættes).

Moderne Slavetransport.

Malayiske Lastdragere stuvede sammen paa et tysk Transportskib under Kinakrigen.

Ikke sandt? — Slaver, som af grusomme Slavehandlere føres bort fra deres Hjem for at trælle i et fremmed Land! Ja, livagtig saaledes ser det ud.

Men Slaver er de just ikke efter Bogstaven, alle de nøgne Mennesker, som i Hundredevis er stuvede sammen paa Skibsdækket. Det er *Kulier*, malajiske Lastdragere, som Tyskerne fra Bagindiens Havnestæder fører til Kina for at gøre Tjeneste som Bagagebærere for Hæren. At man ikke kan bruge Kineserne til dette Hverv er klart, og de ludfattige Malajer griber med Glæde Lejligheden til at løbe bort fra Hungersdøden — for maaske at segne om og blive forladt paa en øde Landevej langt inde i Kina.

Et lidet lysteligt Billede af den Krig, der paastaas at blive ført i Civilisationens og Humanitetens Navn.

Den genvalgte amerikanske Præsident *Mac Kinley.*

Mac Kinley for ever!

Saa er Spændingen forbi — om ellers nogen har været spændt. Mac Kinley, Guldmøntfodens, Toldmurens og Udvidelsespolitikens Helt har sejrigt bestaaet Kampen.

Dette betyder først og fremmest at den Politik, som indledede med Havaji-Øernes Anneksion og fortsattes med Erobringen af Filippinerne, og som egentlig vender op og ned paa alle gammel-amerikanske Begreber, skal fortsættes. Og sagtens vil det ogsaa vise sig, at den Tilbageholdenhed, Mac Kinley i den sidste Tid har vist i det kinesiske Spørgsmaal, nærmest har været en forsigtig Valgmanøvre. De europæiske Magter vil nok nu faa at vide, at Mac Kinley igen sidder fast i Sadlen.

En Afgørelse som den, de amerikanske Vælgere nu har truffet, betyder mere, end man efter danske Begreber har let ved at forestille sig. Hvis Bryan havde sejret, skulde mangfoldige Poster have været ombesatte. Nu bliver alt ved det gamle.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Den gamle velkendte Kaptajn *S. Weidemann* i Korsør er afgaaet ved Døden. Ligesom sin Fader, der i sin Tid var Fører ved Sejladsen over Storebælt, valgte han allerede fra Dreng Søvejen til sin Livsbane, og efter at han havde taget Styrmandseksamen, gik han i 1850 som Fører ind i Færgefarten over Bæltet. Under Krigen 1864 forrettede han Tjeneste paa Linieskibet „Skjold“ og 1867 fik han Udnævnelse som Dampskibsfører. I 1883 traadte han ind i den nye Dampfærgefart og blev Fører af den første Dampfærge „Korsør“. Den sidste Dampfærge, han førte, var „Sjælland“. Da han i 1888 tog sin Afsked, blev der fra alle Sider vist ham Anerkendelse for hans lange og udmærkede Tjeneste. Den Afdøde, der allerede tidligere var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset, blev ved sin Afskedigelse yderligere dekoreret med Fortjenstmedaillen i Sølv.

Kaptajn S. Weidemann.

Nylig afgik ved Døden en af Københavns meget kendte Forretningsmænd, Grosserer *H. C. Jensen.* Selv havde han arbejdet sig i Vejret i raske Spring, fra den Tid han i Jylland begyndte med Smaa-Opkøb af Uld og Skind og indtil han i Spidsen for den største københavnske Forretning i Uldbranchen drev en omfattende Eksport.

J. var en gennemnobel Personlighed, som alle satte Pris paa. Han blev over 81 Aar gammel.

Grosserer H. C. Jensen.

Roskilde By har mistet en af sine bedste Mænd ved Overlærer *A. C. Petersens* Død. Overlærer P., der var født Sønderlyde, deltog som Løjtnant med stort Heltemod i Forsvaret af Dybbølstillingen, hvor han var Kommandant i Skanse Nr. 3. Efter Krigen blev han Adjunkt ved Roskilde Latinskole, hvor han vandt sig utallige Venner baade blandt Kolleger og Disciple. I 1877 blev han udnævnt til Overlærer ved samme Skole. Ved Siden af sin Lærergerning deltog han ivrigt i Byens kommunale Liv, saavel i Ligningskommissionen som i Byraadet, hvor han havde Sæde i syv Aar. P. var dekoreret med Ridderkorset.

Overlærer A. C. Petersen.

Jubilæum.

Købmand og Fabrikant *Carl A. E. Petersen* i Roskilde, som den 9. November fejrede 25 Aars Jubilæum som Borger der i Byen, har gjort sig fortjent ved at organisere en ikke ringe Husindustri i Trævarer i Omegnen af Byen. Ved at levere de Smaafolk, der søger et Bierhverv gennem Tilvirkning af Husflidsprodukter af Træ, ensartede Modeller og paatage sig Afsætningen af deres Produkter, har Hr. Petersen skaffet dem et betydelig forøget Udbytte af Arbejdet. Ikke mindre end ca. 80 smaa Hjem ere nu sysselsatte for Hr. Petersens Forretning, der har vundet megen Anerkendelse ved den københavnske Industriforenings Udstillinger for *den lille Industri*, ligesom baade Rejsestipendieforeningen og det Rejersenske Fond har ydet hans Virksomhed Paaskønnelse i Form af Rejsestipendier, der have sat ham i Stand til at studere lignende Virksomheder i Udlandet.

Købmand C. A. E. Petersen.

Nylig kunde Isenkræmmer *Otto Nielsen* fejre 25 aarigt Jubilæum som Købmand i Nyborg. N. er født 1853 og overtog 1875 sin nuværende Forretning, som han med Flid og Dygtighed har oparbejdet til en af de største i den Branche i Nyborg. Samtidig har et omfattende offentligt og privat Tillidsarbejde lagt Beslag paa hans Tid og Evner. Han har været Medlem af Byraadet, Vicebrandinspektør, Formand for den sønderjyske Forening, Formand for Aktieselskabet „Nyborg Avis", samt Formand for Ligningskommissionen.

Købmand Otto Nielsen.

Rettelse.

En ondartet Trykfejl har i forrige Nummers »Kendte Navne« gjort Konsul Duseberg til en Olding, endskønt han er en Mand i sin bedste Alder. Hans Fødselsaar er opgivet til *1812* i Stedet for *1852*.

„Hver 8. Dag"s Præmieopgave.

Gennem et Antal Besvarelser, der oversteg vore dristigste Forventninger, har det vist sig, i hvor høj Grad vor Præmieopgave: »Dreng eller Pige« har truffet vore Læseres Interesse. Løsningernes Omfang har forhalet Resultatets Offenliggørelse, som imidlertid vil foreligge i »Hver 8. Dag«s følgende Nummer. Dog kan vi allerede i Dag bedrøve de mange Indsendere, som har ment, at Børnene enten *alle* var Drenge eller *alle* Piger med Underretning om, at de har skudt ganske forbi Maalet.

„Hver 8. Dag"s Musik og Sang.

Det i Dag udkomne Nummer indeholder: *Karens Sang,* af CARL GOTTSCHALKSEN. *Toreador et Andalouse,* af RUBINSTEIN. *Choral fra Aaret 1587,* af NICOLAUS SELNECKER. *Melodi af Operaen „Bortførelsen",* af MOZART. *York's Marsch,* af BEETHOVEN, *Polonaise,* af CHOPIN.

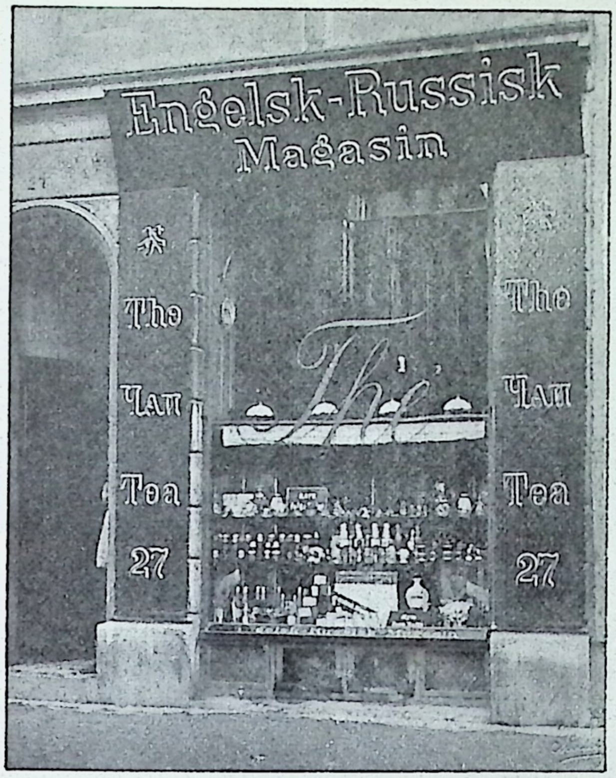
„Hver 8. Dags" Pragtbind.

Til Indbinding af den nys afsluttede Aargang foreligger nu vort kendte Pragtbind med de dekorative Valmuer. Prisen paa løse Bind er Kr. 2.00, Bind og Indbinding koster Kr. 3.00.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt,* Kong Georgsvej 51.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Dansk Import.

Engelsk-Russisk Magasin, Bredgade 27.

Det havde længe været drøje Tider for en forvænt og fordringsfuld Gourmand. Ganske vist, han sagde ikke ligefrem Nej til en Middagsindbydelse, men naar han i Stilhed for sig selv drog Sammenligninger mellem før og nu, var det med Sorg, at han saa, hvorledes det gennemført udsøgte Maaltid mere og mere blev en Sjældenhed. Henover Middagsbordet havde Konkurrencen kastet en Strøm af halvgode Varer i daarlig Efterligning.

Naar efter Middagen L'Hombrebordet var sat frem, fik Skumlerierne Luft, der blev ikke levnet hverken Leverpostejen eller Kaviaren den ringeste Ære.

I den sidste Tid har man imidlertid mærket kendelig Fremgang i Humøret indenfor Feinschmeckernes Kreds. Deres Øjne fik den gamle straalende Glans, naar de skuede hen over Bordet, de kunde paany gribes af den sande Begjstring, som de havde troet aldrig mere at skulle fornemme. Nye Kilder maatte være opdagede. Spurgte man Husets Frue, hvem der var Leverandør for denne eller hin af Bordets Lækkerier, blev hun tavs og tillukket og erindrede det ikke. Hun vilde tydelig nok bevare Hemmeligheden for sig selv.

Alligevel sivede „Adressen" efterhaanden ud, og inden kort Tid var det et taknemmeligt Underholdningstema i det selskabelige Liv at berette om det store Importfirma, som under Navnet: *Engelsk Russisk Magasin* havde paataget sig at samle rundt omkring fra i Verden, alle de fineste Delikatesser og føre dem hjem til det danske Bord og dets Gæster.

Engelsk-Russisk Magasin, Gl. Kongevej 134.

Interiør fra Engelsk-Russisk Magasin, Gl. Kongevej 134.

Oprindelig for c. 15 Aar siden blev denne Forretning stiftet alene for Theimport. Siden oprettede den to Butiker: *Bredgade 27* og *Gl. Kongevej 134*, og udvidede sig med Forhand-

ling af alle Delikatesser. De to Udsalg under samme Overledelse sælger saaledes de samme Varer til de samme Priser. Firmaets Hovedlagre og Kontorer har Lokaler i Dronningens Tværgade.

De to Butiker minder i det Ydre ganske om Delikatesseshops af denne Art i Udlandet. Det pikante Vinduesarrangement, som straaler i alle Farver og fremviser de bizareste Emballageformationer pirrer Nysgerrigheden saa længe, til man lokkes indenfor, og er man først der, da kildres ustanseligt Ganen, mens Tænderne løber i Vand, saa at man, inden man aner det, er rigt belæsset med

Interiør fra Engelsk-Russisk Magasin, Bredgade 27.

Interiør fra Magasinets Kontorer.

fint duftende Smaapakker. Theen er bestandig Forretningens Hovedartikel. Uden Mellemhandlens Hjælp købes den direkte paa Produktionspladsen, kommer hertil med østasiatisk Kompagnis Skibe fra Kina, naar lige undtages den ægte Karavanthe, hvis første Transport foregaar paa Kamelryg. Det danske Importhus forsømmer ikke heller Kaffen, men ønsker kun at føre den i enkelte, ganske fine Sorter.

Fra Disk og Skabe lokker de lækreste Sager. Den berømte Strassburger Gaaseleverpostei, den usaltede russiske Kaviar fra Volga, Chokolader fra Rusland, de yderst moderne Konserves og et Mylr af Konfekter.

Der er finske og russiske Marmelader, og der er Trøfler fra Bangard i Sydfrankrig — Trøfler, om hvilke Kendere paastaa, at de er Kulminationen af vor Tids gastronomiske Opfindsomhed.

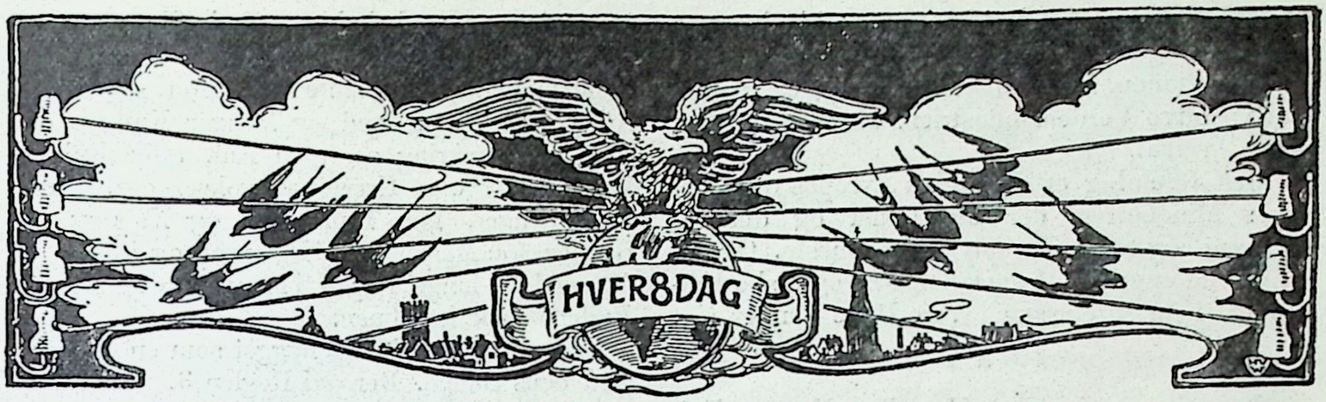
Passionerede Chocoladespisere vil prise det Engelsk-Russiske Magasin. Disse Folk gaa nemlig altid paa Jagt efter nye Mærker, trætte som de efterhaanden er blevet af de traditionelle Chocoladeberømtheder. De vil for lange Tider kaste deres Kærlighed paa den schweitziske Kohler-Chokolade.

Endelig byder Magasinet paa en Vrimmel af japanesiske Genstande i Porcellæn og Lak, til Pryd og til Nytte.

Det Engelsk-Russiske Kompagni er blevet en Alliance, som alle Partier indenfor vore selskabelige Samfund vil hilse med Begejstring.

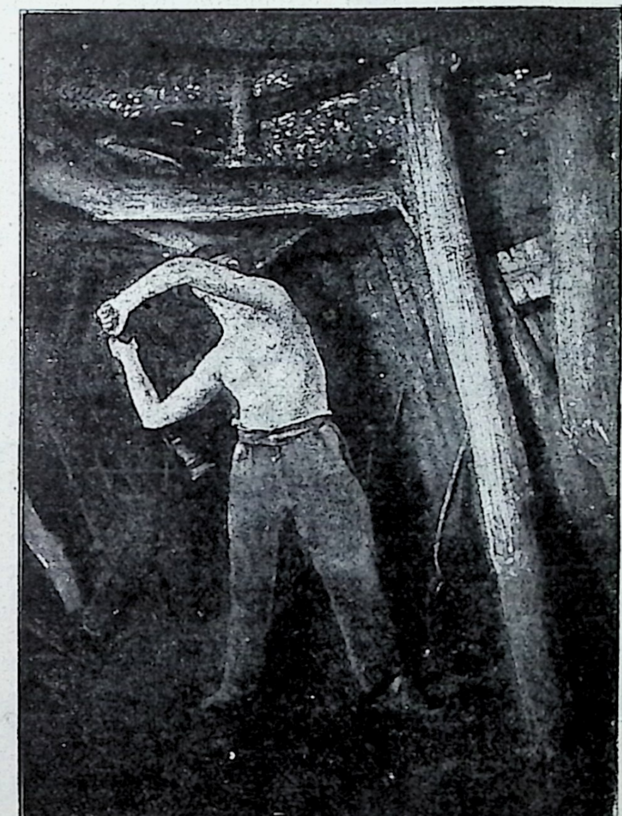

Et af Magasinets Expeditionslokaler.

Nr. 8. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 25. November. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

De sorte Distrikter.

Minegangen bygges og understøttes med Bjælker.
(Efter Fotografi taget i Minerne)

SAA, nu stiger Kullene igen! Og den lille Madam skutter sig under Sjalet, og Kulhandleren kradser sig med en sort Negl bag et sort Øre, og Kulgrossereren ser sine Slutsedler efter, thi han har købt paa Levering. Men i Londons City Kontorer og paa New Yorks Wallstreet Børs er der nogle Herrer i blanke Silkehatte, der næsten bliver overgivne, da Noteringen skriger: Kul en Shilling 9 pence højere . . . .

Kullene stiger! Det er Krigens Skyld, siger nogle. Det er Kulbaronernes Jobberier, siger andre. Statistikerne mener, vi staar foran en Krise med de sorte Diamanter, thi vi er naaet til et Forbrug, der er større i hvert enkelt Land, end Landet kan producere, og til et Verdensforbrug af over 700 Millioner Tons om Aaret, mens Produktionen kun er 680 Millioner Tons. Hvor skal dette ende, spørger man. I Kina! siger de kloge Geologer. I England er der Kul for 225 Aar, i Frankrig for 200, i Schlesien for 350, i Amerika for 300 Aar. Men i Kina er der Kul for maaske 1000 Aar, og derfor vil om 2—300 Aar, naar Evropa er udtømt og ud-

Kullene hakkes ud.
(Efter Fotografi taget i Minerne.)

mattet, Verdens store Industricentrer ikke længere ligge i England, I Belgien, i Schlesien eller i Pennsylvanien. De vil ligge i Sydkina; og Shanghai vil blive Verdensindustriens Hovedstad. Qui vivra, verra!

Men foreløbig er det endnu Evropas og Amerikas Mineherrer, der har Ordet og dikterer Priserne og tager den uhyre Fortjeneste. Og det er om de engelske, fransk-belgiske og tyske Kulminer, hele Interessen i vore Dage samler sig.

*

Les pays noir, siger Franskmanden og Belgieren om Minedistrikterne. *The black country* siger Englænderne. Ordet er det samme: „*De sorte Distrikter*“ hedder disse Egne, og „de sorte Folk“ de Mennesker, der bor og arbejder over og under Jorden, paa Kulbankerne, ved Fyrstederne, ved Pumperne og 12—1500 Fod nede under Jordens Overflade.

Det er blevet en Videnskab at grave Kul. Minedriften forlanger de dygtigste Geologer og de dygtigste Ingeniører. Geologerne undersøger Jordlagene for at bestemme i hvilke Retninger, Skakterne skal gaa, og i hvilken Dybde, man maa ned for at finde Kullene under de heldigste Betingelser. Ingeniørerne maa anlægge de sindrigste Pumpeværker for at faa Vandet bort fra Gruben og den komprimerede Luft pumpet ind i selv de fjærnest liggende Gange. Bygningen af Skaktgangen, Ophejsningen af Kullene og Arbejdet med at faa paa den letteste Maade med den ringest mulige Arbejdskraft Kullene samlede paa ét Sted fordrer talentfulde Ingeniører og Teknikere. Og saa staar der endda den allervanskeligste Opgave tilbage: at skaffe Arbejdere, thi i de sidste Aar har der fra Grubedistrikterne fundet hele Udvandringer Sted. De Gamle, *de* bliver. Men de Unge forlader det sundhedsnedbrydende, det livsfarlige, det strænge og det utrolig slet betalte Arbejde for at søge andre Steder hen, til Amerika, til de større Byer eller ind i Fabrikkerne.

Et vældigt Kompleks er en saadan Mine. Langt borte fra ser man den. Over Jorden ligger Maskinhusene med de himmelhøje Skorstene og de store Dampmaskiner, der driver Luft- og Vandpumperne og de store Elevatorer, der hejser Arbejderne op og ned og bringer Kullene op. Vidt, vidt omkring ser man Kul, atter Kul og kun Kul. Ikke et Græsstraa vokser der, ingen Fugl synger, kun Kulbanker og Kulstøv og Larmen fra Maskiner og Damprør og Raslen af de uendelig lange Tog af Tipvogne, der bringer Kullene væk fra Minen.

Under Jorden er Minen bygget som en Myretue med dens Gange. Der er i Reglen 3, undertiden men kun sjældent 4 Etager, der ligger under hinanden i Dybder af 200, derpaa 300, saa 500 Meter nede. Den dybeste Mine i Evropa er ved den belgiske By Mons; den er i fjerde Etage, altsaa den nederste, 1680 Fod dyb. Hele Minebygningen er kegleformet, idet den nederste Etage er den bredeste med de fleste og længste Udløbergange, medens den øverste Etage er den mindste i Fladerum og med de færreste Gange.

Minearbejdere paa Kulvognen.

At bygge en saadan Mine er et Kæmpearbejde. Kullene ligger langt nede, og for at naa ned til dem maa man sprænge sig frem gennem baade Skifer, Lerlag og andre Bestanddele. De vandførende Lag er den værste Modstand, og der er ofte saa meget Vand, at selv de kraftigste Pumper ikke kan tage det. Naar man bygger Miner i det franske Kuldistrikt Pas de Calais, hvor der er stærkt vandførende Lag, gaar man frem paa en egen Maade. Man øser vældige Masser af visse Kemikalier ned i Vandet for at faa det til at fryse. Naar de underjordiske Søer er frosne, hugger man sig saa igennem dem.

Er Minen bygget, d. v. s. er den lange lodrette Skakt færdig, graver man de i Stjærneform udløbende Gange. Efterhaanden som man borer sig frem, tager man Kullene og sender dem op paa Jorden, og afstiver det udgravede Stykke. Mennesket bærer sig altsaa fuldstændig ad som Muldvarpen, der skyder den udgravede Jord op. Kulbunkerne er Tuerne. Gangens Sider bygges op med runde svenske Tømmerstokke, Loftet underbygges med flækkede Stokke. Der-

paa graves der atter Kul for Exempel 300 Fod længere ind, og efter Kulgraverne kommer Minernes Tømmermænd, der afstiver det udgravede Stykke. Og saaledes bliver man ved, i større og større Kredse, videre ud, længere ned, til Minen er udtømt og kun er som en kæmpemæssig Myretue med Etager over hinanden og med Celler og utallige Gange, Pladser, Stjærner og Borehuller. I Belgien en man gaaet 1680 Fod ned i Jorden. I Fourmies i Frankrig er der Miner, hvis samlede Skaktganges Gulvflader er over en dansk Kvadratmil. Ved Newcastle er der Miner, der strækker sig en dansk Fjerdingvej ind under Nordsøen. En middelstor Kulmine kan daglig levere fra 1000 til 1500 Tons Kul eller saa meget som en almindelig stor Kuldamper kan rumme i sin Last. Det er fra alle disse Miner, der tilsammen hvert Aar opgraves 680 Millioner Tons, et Kvantum, der er saa uhyre, at man næsten ikke kan forestille sig det. Fra England kommer der 220 Mill. Tons, fra Amerika 210 M. T., Tyskland leverer 135, Østrig-Ungarn 36, Frankrig 34, Belgien 23 og Rusland 10 Millioner Tons Kul. Og til at bringe denne vældige Masse frem af Jordens Skød anvendes der omtrent 3 Millioner Bjærgmænd og andre Arbejdere.

Og disse Arbejdere! Hvorledes er de stillede? I de mange Skildringer, der er blevne givne af dem, har der været meget overdrevent. Alligevel maa det indrømmes, at Arbejdet er haardt og strængt, at det er sundhedsfarligt og forbunden med den største Risiko. Læs blot de stadig tilbagevende Beretninger om Grubeulykker. 70-60-90-200 Bjærgmænd kvalte eller brændte paa Grubens Bund. Man har dog Statistik for, at Ulykkerne bliver sjældnere, eftersom man stadig gør nye Opfindelser, der forbedrer Luftforholdene i Gruberne. Men Arbejdslønnen er ringe, fordi der ikke skal faglærte Folk til Arbejdet. Højest er den i England, hvor den gennemsnitlig er 1300 Kr. om Aaret, daarligere er den i Frankrig, hvor den kun er ca. 950, endnu daarligere i Tyskland, hvor den er omtrent 800 Kr. og slettest i Belgien, hvor den er 550—600 Kr. Der er Gruber i Belgien, hvor Mand, Kone og 3 Børn gaar i Gruben for en lang Arbejdsdag tilsammen at tjene 2—2½ Francs eller i vore Penge fra 1½—2 Kr. Det er af disse Grunde, at Arbejderne efterhaanden søger bort fra „de sorte Distrikter“ for at faa andet og bedre Arbejde.

Geologerne spaar, at om senest 300 Aar vil der ingen flere Kul være i Evropa. De sidste sorte Diamanter ville være brugte, og Verdensindustrien maa ty til Kina, hvor der er Kul for endnu 1000 Aar. Maaske faar de Ret. Men mon det ikke snarere kan tænkes, at Menneskene til den Tid har fundet andre Energi-Frembringere, der kan erstatte Kullene. Da tages maaske atter Vindens Kraft, Vandfaldets Energi i Menneskets Tjeneste. Og da maa vi maaske vende os mod den Kraftbringer, der skabte Kullenes Energi, og som hedder Solen; og John Ericsons store, nu halvglemte Idè om Maskinen, der opsamler Solens Varmeenergi, bliver realiseret.

Foreløbig er vi afhængige af Kullene. Og de stiger, saa det er en Gru.

V. F.

Et Gensyn.

Fortælling af Hermann Heiberg.

NÆSTEN en Time har han kastet sig frem og tilbage paa Sengen. Han kan slet ikke sove i Nat, saa uroligt banker hans Hjerte, saa rastløse er hans Tanker og saa tunge hans Forestillinger.

Der rører sig noget bag Tapetet. Han farer op. Men det er kun en Mus, sikkert kun en Mus! Og saa bliver det igen stille; kun Urets Dikken paa Bordet ved hans Seng forstyrrer Nattens Stilhed. Saa gør Trætheden sin Ret gældende, endelig udslukkes Bevidstheden: han falder i Søvn og drømmer. —

Det er en Ungkarl, som har en Stuelejlighed i et Hus med Have til midt inde i Byen bag en gammel, mægtig Bygning, og som bor alene her, som Morgen og Aften laver sin Kaffe og Te, men spiser til Middag paa en Restauration, og saaledes i mange Aar har tilbragt sit Liv med flittigt Arbejde, behagelig Hvile og med at spare sammen til Hjælp, naar Alderdommen kommer.

Han er Sekretær ved Administrationen af den Provinsby, hvor han er født, har gaaet i Skole, har mistet sine Forældre og tillige sin eneste Broder. Men kun de to rev Døden fra ham. Forældrene ligge i Graven, der hvor Grædepilen bøjer sine Grene ned over et hvidt Marmorkors, og hvor der ved Jærngitteret staar en lille Bænk, som han ofte i dybe Tanker sætter sig paa, medens han i Aanden ser helt ned til Kisterne.

Men hans Broder, der allerede tidligt var ret tøjlesløs, løb hjemmefra, kom sydpaa og til England og forsvandt efter paa sin kyniske Vis at have sendt en Slags Meddelelse til ham, den ældre Broder, der trods alt havde holdt fast ved ham.

„Nu gaar jeg over Havet til det indre af

Texas. Forhaabentlig bliver I saa for stedse fri for mig.

Hils Forældrene, hvis de endnu vil have en Hilsen, og sig dem, at de skal slaa alle Tanker om mig af Hovedet, de skal forestille sig, at for dem og for mig var det bedst, om en Bølge slog mig over Bord eller Feberen rev mig bort. Farvel, farvel Christian; bliv du ved at være, den, du altid har været; det er min Trøst, naar jeg endnu engang imellem tænker paa min Skæbne. Ofte sker det ikke, fordi det er det dummeste af alt dumt at spekulere paa det, der ikke kan ændres.

Og mærkeligt nok. Om dette Brev drømmer Regeringssekretær Christian Blom, og just som han — i Drømme — vil give sin Broder et mundtlig Svar paa disse Ord, farer han pludselig op af Søvne.

En Støj — en stærk Støj har vækket ham, og denne Gang var det ikke en Mus, der gnavede.

Der er ingen Tvivl længere!

Et fremmed Menneske har aabnet et af de lavtsiddende Vinduer i Stueetagen i Daglig- og Sovestuen, er steget ind og famler sig frem i Stuen. Nu viser der sig et Lysglimt, en Blændlygte lyser op, og den fremmede, Tyven, ser sig om med graadige Øjne, og gaar hen til Christians Skrivebord.

I dette Øjeblik stryger Christian Blom en Tændstik, tænder Stearinlyset og rejser sig overende i Sengen.

Men han griber ogsaa en Pistol, som han altid har hængende ved sin Seng, retter den mod Tyven, der farer sammen af Skræk:

„Ud med dig, afsted eller jeg skyder —"

Men saa gør den anden det samme. Han stiller hurtigt Lygten paa Bordet og trækker med Lynets Hurtighed en Revolver frem og holder Mundingen af Løbet imod sin Modstander.

„Giv godvilligt af eders Overflod, saa gaar jeg," sagde han. „Vi bliver saa begge sparede for, hvad vi ikke ville — —"

Pludseligt standser han midt i Sætningen.

Han gør det, fordi den anden ser paa ham med et saa forskende, grænseløst forskrækket og bevæget Blik.

„Christian, Christian er jeg hos Dig? Er det Dig —? Og just Dig vilde jeg —"

Vaabnet faldt ham ud af Haanden; Christian havde allerede tabt sit, da han havde set, hvem det var, der i Nattens Mulm vilde have bestjaalet ham — ja, naar det kom til Stykket, — maaske ogsaa dræbe ham.

* * *

En Time senere. Maanen er staaet op, medens Brødrene talte sammen.

De have siddet sammen ved det runde Bord, hvor Krystalkaraflen staar paa Bakken med de to Glas, og de have drukket Vand som var det Vin. De har ikke kunnet faa andet, og deres hede af Sindsbevægelsen udtørrede Ganer trængte til Drikke.

Og Maanen har hørt den ældre spørge den yngre, om det var umuligt at han endnu kunde vende om, men han rystede paa Hovedet og sagde: „Nej Christian! og selv om det ogsaa var umuligt, saa blev der dog andet — meget andet — tilbage, der er saa frygteligt, at det dog ikke vilde give mig Ro hverken Dag eller Nat.

Kun Brændevinen kan døde det, den daglige Ophidselse og den kunstigt fremkaldte Søvn.

Et sidste Middel vilde jeg prøve for at dæmpe det frygtelige Samvittighedsnag. Jeg vilde bede her ved vore Forældres Grav. Jeg bildte mig altid ind, at jeg saa kunde blive rask — glemme. Men det er ikke lykkedes mig.

Derfor vilde jeg heller ikke se Dig. I Morgen tidlig vilde jeg igen til Hamborg og videre —

Men Penge — Penge! Da saa jeg gennem den høje Porthvælving Lys skinne bag dette Hus, som jeg kendte fra tidligere Tid. Jeg sneg mig herhen — alt var ensomt og stille — og øvede mit Haandværk —"

„Hvor meget behøver Du?"

„Intet, af Dig vil jeg intet have. Jeg vilde hellere stjæle fra Dig; for Dig vilde jeg gaa i Døden — gid den snart kom. Jeg er for fejg til at lægge Haand paa mig selv, trods mit forfærdelige Liv."

„Min stakkels Erwin, min stakkels Broder!"

Han farer med Haanden igennem sit krusede Haar og bøjer Hovedet i Fortvivlelse. Det giver et Sæt i ham, som gik en elektrisk Strøm igennem hans Lemmer:

„Lov mig, Erwin, igen at blive ordentlig! Sværg mig det! Jeg vil tro din Ed. Tag alt, hvad jeg ejer og har. Mine Papirer ligge her i mit Skrivebord; brug det til at begynde et nyt, retskaffent og arbejdsomt Liv.

Jeg faar Pension, naar jeg ikke længere kan arbejde; det er nok til at leve af."

Manden vakler, han bevæger Læberne, han ser søgende mod det fjærne, som om han der kunde finde et Svar.

Saa bøjer han sig frem, rækker sin Broder Haanden med et ubeskriveligt Udtryk og siger: „Jeg kunde sværge, og jeg ved det jo, Du med dit Barnehjærte, Du, der intet kender til Verdens Ondskab, Du vilde tro mig. Men jeg ved for vist, at jeg vilde bryde Eden, og idet mindste èn Gang i mit Liv vil jeg have en Smule Agtelse for mig selv. Lev vel Christian. Tak. Jeg siger kun dette. Skulde jeg fortælle, hvad der har rørt sig i mig i Nat — hvor knugende vemodig jeg er til Mode, hvor meget jeg holder af Dig — saa maatte jeg tale og græde i

mange Timer. Min Beslutning staar fast. Jeg gaar, og aldrig ser Du mig igen. Lev vel. Kun en Bøn har jeg til Dig. Lad mig ikke gaa ud igen ad den Vej, Tyven kom. Luk Døren op for mig."

„Tag i det mindste en Tærepenge med for de næste Uger, Erwin, her, her! Og skriv endnu en Gang fra Hamborg om, hvorhen Du drager!"

Maanen har hørt og set, at den anden afviste dette Tilbud, at han bestemt rystede paa Hovedet, skønt han ikke ejede en Hvid og skønt hans Gane vansmægtede efter Brændevin.

„Men hvor vil Du sove? Har Du Nattely?"

Det var det sidste Ord fra Christian, men han fik intet Svar derpaa; kun saa Maanen, at Vagabonden endnu en Gang trykkede hans Haand.

* * *

To Dage efter efter stod der i Byens Avis: „I Gaar Middags opdagede Regeringssekretær Blom, da han aabnede sit Skrivebord, at der var stjaalet Værdipapirer fra ham. Tabet beløber sig til en anselig Sum. Desværre mangler ethvert Spor, som kunde lede til Tyvens Paagribelse.

Hverhen Naboerne eller andre i Nærheden have set nogen gaa ind i Lejligheden, og Hr. Blom har nylig erklæret, at Tyveriet ikke behøver at være foregaaet i Gaar eller i Forgaars, men maaske kan ligge flere Maaneder tilbage i Tiden, da han i saa lang Tid ikke har aabnet Skuffen, hvor Værdipapirerne laa.

Den bestjaalnes Udsagn giver saa meget mindre Haab om, at Politiet ved denne Lejlighed kan faa Held med sig.

Pengene ere tabte."

* * *

Og dog ved Christian Blom helt vel, hvem det er, der har fravendt ham største Delen af hans igennem mange Aar med Flid opsparede Penge,

Han ved det, og Maanen, der atter stod paa Himlen, ved det. Den har set Manden. Lige i Tusmørket, da Christian var gaaet hen i Klubben, har Tyven med Dirke aabnet Gadedøren og Skrivebordet og har taget, hvad han kunde finde.

Gadens Figurer.

Jul. Aagaard Fot.

Skopudseren ved Nørrevold. (En komplet General Booth.)

Det lykkedes for Frelsens Hær, hvad der tidligere var gaaet i Stykker for flere andre: at skaffe København et organiseret Skopudserkompagni. Kompagniet har just i disse Dage bestaaet en 4-aarig Prøve, det befinder sig i stadig Fremgang og kan betragtes som et konstant Led i Rækken af de mange smaa Forretninger en detail, som skyder op paa Gadens Brosten.

Frelsens Hær fik af Politiet Tilladelse til at anbringe 26 Skopudsere paa Byens mest befærdede Pladser, men foreløbig har man ladet sig nøje med at sætte 8 i Gang. Disse 8 har pudset omtrent 50,000 Par Støvler i Løbet af et Aar, og de kan hver indbringe til Hæren ca. en Snes Kroner om Ugen.

Paa de største Torve og Pladser og paa Banegaarden vajer det lille Dannebrogsflag, som er Skilt for Skopudserne. En af dem behøver ingen Skilt for at finde Søgning. Han har Stade ved Nørrevold, hvor hans ejendommelige Lighed med Hærens Øverste, den kæmpehøje Skikkelse, den bøjede Næse og det lange isengraa Skæg, faar Folk til at tro, at det er selve General Booth, der har taget sig paa at børste Støvler her midt paa Københavns Gader.

Flugten til Amerika.

Sigurd Trier Amatørfot.
Tegneren Alfred Schmidt ved Værket.

Vi er i de senere Aar vant til at se danske Klassikeres mest klassiske Værker træde frem i et pragtfuldt Klædebon, men at tage et enkelt lille Digt af en Forfatters Produktion, gennemillustrere det og udgive det som en særlig Bog, det synes at være en ny Tanke. Naar det Gyldendalske Forlag om kort Tid gør Begyndelsen ved at udsende Chr. Winthers *Flugten til Amerika* som Julebørnebog, med kolorerede Helsidebilleder af *Alfred Schmidt*, skal det nok vise sig, at Ideen er lige saa god som den er ny.

Flugten til Amerika! — Straks, naar vi hører Digtets Titel ser vi os selv som Buksetrold for første Gang i Skolestuen optræde som Deklamator med en Fremsigelse, der vidnede bedre om god Vilje og god Hukommelse end om nogen udviklet rhytmisk Sans.

„Da aabned Mama sit Vindve paa Klem og raabte paa vore Navne."

„Jeg drukned min Sorg og fandt min Trøst paa Bunden af Sagosuppen."

Vi følte og led med den haardt hjemsøgte Peter, om hvem Digtet fortæller, at han paa samme Dag havde faaet Nul i Skolen, Skænd derhjemme og Utak fra sin Elskedes Side. Vi forstod hans Lyst til at hævne sig ved at rejse bort til Amerika, men vi fattede lige saa fuldt hans Betænkeligheder, da Moderen kaldte paa ham og Sagosuppen ventede. —

Længst har Alfred Schmidt været Børnenes Ven, og denne Gang vil de være ham særlig taknemmelige, fordi han saa klart har fremstillet for dem, hvorledes deres jævnaldrende tog sig ud og gererede sig for et Aarhundrede siden.

Smaa Øjebliksfotografier.

Sigurd Trier Amatørfot.
Etatsraad Heide i sit Kontor i Privatbanken.

AXEL HEIDE er blevet Etatsraad, han er blevet Landets yngste Etatsraad. Alt i Forvejen var den næppe 40-aarige Mand Ridder af Dannebroge og paa Grund af sin Mægling ved den store Lockout prydet med Fortjenstmedaillen i Guld.

„Aladdin!" — Navnet ligger os straks paa Læben.

Aa ja, saamænd. Der er Held ved HEIDE.

Men der er den store, store Forskel paa hin østerlandske Lykkeper og paa den bestandig lige aktuelle Bankmand, at medens Morgianes Søn kom sovende til sin Lykke, sin Prinsesse og sit Palads, har AXEL HEIDE arbejdet, arbejdet rastløst. Held er en overmaade god Ting, som de færreste faa i Vuggegave. Men Held alene gjør det ikke.

Hvad har denne ene Mand ikke alt faaet Stunder til. Foruden at være selvtredje Direktør i Privatbanken, er han Bankraadsmedlem i Laane- og Diskontobanken, Sjælen i Sporvejsselskaberne i København og paa Frederiksberg. Han er Litteraturens Ven, der baade tænker paa de Digtere, der døde, (Oehlenschlägers Statue) og paa dem, der skal leve (Det nordiske Forlag), han er Theatrenes Støtte, Slægtning af det kgl. Theaters Direktør, Einar Christiansen og derfor besjælet af vægtigt dokumenterede Ønsker om en national Talescene, han sidder i Hippodromens Bestyrelse, og har saaledes en Finger med i Folketeatrets Skæbne og ham var det, der stod Martinius Nielsen bi, da han ordnede Dagmaretablissementets Forhold; han er Mand for Kioskernes Trivsel, har fremtryllet Dronninggaard, ... vi ere langt fra færdige! Skal Cæciliaforeningens Madrigalkor til Paris, gaar man til Heide, for at faa Pengene garanterede. Skal der bygges sunde, sanitært tidssvarende Arbejderboliger — straks danner Heide et Aktieselskab. Han sidder i Bestyrelsen for det københavnske Byggeselskab og Bing & Grøndahls Porcelænsfabrik, og meget, meget andet.

Hvad Under da, om han her, alene ved sit Skrivebord, hvor han digter videre paa sit Livs fantasifulde Roman, en Smule træt støtter sit Hoved mod sin Haand. Dette klare Hoved og denne heldige Haand, der altid saa fortræffeligt har støttet hinanden.

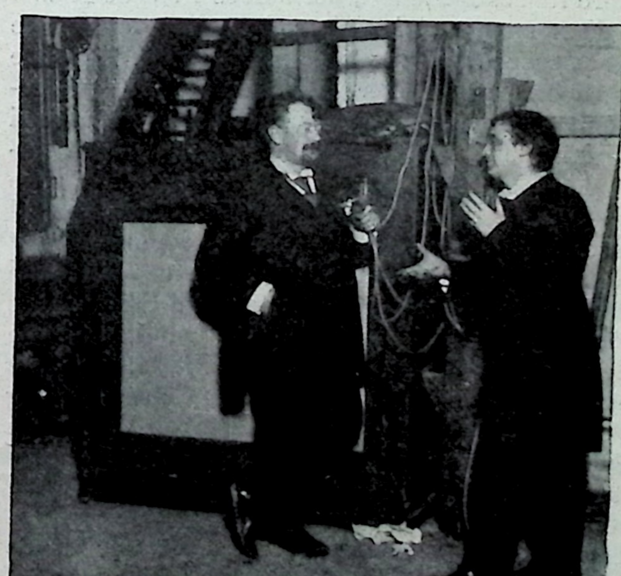
* * *

I intet andet københavnsk Theater klinger de buldrende og pibende Orkester-Instrumenter med saa festlig en Resonnans som i Kasino. Det vidste Hr. Gottschalksen ogsaa godt og han fyldte derfor altid sit Orkester med mange højrøstede Fløjter, Bækkener og Trommer. Men da Kasino ved denne Sæsons Begyndelse skiftede Program og Ledelse blev Orkestret under den ny Dirigent stemt nogle Toner ned, for bedre at harmonere med de Strenge, man ønskede at anslaa paa Scenen.

Saaledes gik det en Tid, men nu lyder atter i Kasino frejdig og gennemtrængende Pibers og Fløjters og Trommers Klang. Kun kommer denne Gang Piberne højt oppe fra de øverste Balkoner og Trommen fra selve Scenen, hvad der har vist sig at frembringe en Virkning, som i langt højere Grad kildrer det folkelige Publikums Øre.

Det er Hr. Rosenbergs: „Det nye Aarhundrede," som har sat Lidenskaberne i Bevægelse og Hr. Gottschalksen har faaet Ret: Et Par Fløjter bringer virkelig Liv i Ensemblet.

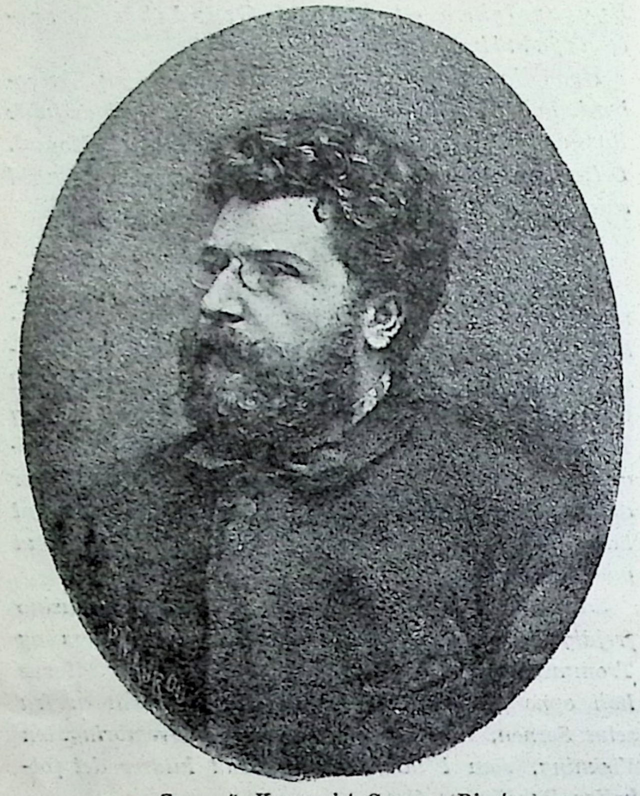
Saa lad da kun os tage Del med i Demonstrationen. Vi, der sætter Pris paa saa meget i Hr. Rosenbergs Forfatterskab, bryder os i hvert Fald intet om at erfare, hvad en Restavratør kan mene om det smukke Kald, som Hr. Rosenberg har ofret baade megen Tid og meget Talent.

Sigurd Trier Amatørfot.
Edg. Høyer og Rosenberg under Pibekoncerten paa Kasino.

„Carmen"s Komponist.

I Anledning af „Carmen"s hundrede Opførelse paa det kgl. Teater.

„Carmen"s Komponist *Georges Bizet.*

Det er ikke Hensigten her at skrive *Georges. Bizet's* Biografi, kun at give et Par Notitser om hans Liv og hans Kunst.

Hans Tilværelse var længe sorgfuld, og først kort før hans Død i 1875 begyndte Lykken at tilsmile ham. Han var en Musikersøn, født 1838, et udmærket begavet Barn, senere en arbejdsom, men fattig Yngling, og fik 19 Aar gammel det store Rejsestipendium, der kaldes *Prix de Rome.*

Han spurgte ikke sig selv, som saa mange gjøre nutildags, hvorfor man sender lovende unge franske Musikere netop til Rom, hvor Musiken er død, til den evige Stad, der sang i fordums Tid, men nu er forstummet. Han forstod, at selv for en Musiker er Musiken ikke alt, og at man sender unge Komponister til Rom, for at de kan gøre Bekendtskab med *det skønne,* komme i Andagtsforhold til det, søge den hemmelige Forbindelse mellem Skønhedens forskellige Livsytringer, for at de kan højne deres Aand og forædle deres Hjerte, betragte og forstaa Apollo og Moses, Colosseum og Peterskirken, det sixtinske Kapel og Vatikanets Sale, se Campagna'ens Horisonter og den blaa italienske Himmel. Denne Lære er nok en Rejse værd.

Og denne store Lære, Roms alt udviklende Lære, forstod Bizet. Han skrev hjem derfra, som man sjældent skriver i 20 Aars Alderen. Hør blot en Passus i et af hans Breve, dateret Rom, den 8. Oktober 1858: „Jeg fornemmer, hvorledes mine Følelser som Kunstner bliver stærkere. Sammenligningen imellem Malere, Billedhuggere og Musikere har gjort sit til det. Alle Kunster berører hverandre, eller rettere sagt: der er kun én Kunst. Hvad enten man gengiver sin Tanke paa Lærred, i Marmor eller paa Scenen, er ligefuldt Tanken den samme. Jeg er mere end nogensinde overbevist om, at Mozart og Rossini er de to største Musikere . . ."

Eller i et Brev af 31. December samme Aar: „Min Smag for Theatret lægger sig nu tydelig for Dagen, og jeg føler visse dramatiske Strenge klinge, som jeg hidtil ikke har haft Anelse om, jeg besad. Naa, jeg har godt Haab; det er jo altid noget . . . Der er to Slags Genier: Naturgeniet og Forstandsgeniet. Selv med den umaadeligste Beundring for det sidste kan jeg dog ikke skjule for Dig, kære Ven, at det første har min ubegrænsede Sympati . . ."

Hvad Bizet som ganske ung særlig elskede, passede godt nok sammen med hans Talents første Frugter. Ogsaa *han* havde Naturgeniet før Forstandsgeniet.

Hele denne Korrespondance vidner om en Modenhed og en Sundhed i Synsmaaden, der er ualmindelig hos Ungdommen, og navnlig hos Ungdommen i vore Dage. Men ved Siden af denne tidlige Aandsmodenhed og denne Evne til at dømme rigtig besad den unge Mand en sjelden Hjertets Ømhed og Varme.

„Jeg vilde ønske," — skrev han den 2. Marts 1860 — „at min Lykke ogsaa kunde blive mine kære til Del. Ellers vilde den være mig til ingen Nytte og kun give mig en ufuldstændig Tilfredsstillelse." Og den 5. Septbr. samme Aar: „Jeg stoler paa, at Forsynet, som du taler om, vil skænke mig en snarlig og fuldstændig Sejr over Ulykken; thi det vilde ikke nytte mig noget, om det gav mig Sukces og saadanne For-

Mindesmærket paa Bizets Grav.

haabninger; jeg vilde anse mig for løst fra al Taknemmelighedsgæld til det, saafremt det ikke forunder mig Sundhed for *min Moder*. Dette er den første Lykke, jeg ønsker, og den eneste, jeg beder Gud om. *Jeg* skal nok sørge for mig selv og behøver ingen Hjælp."

Denne *Moder*, som han elskede saa højt, fik den stakkels unge Mand ikke Lov at beholde længe. I Huj og Hast maatte han rejse hjem fra Italien for at naa hendes Dødsleje. Men hans kærlige Sønnehjerte gemte trofast Erin-

gal; men I ved jo nok, at jeg ikke er saa tosset; I forstaar, hvad jeg mener. Jeg er mig bevidst, hvad jeg vil, og hvad jeg duer til, og, naar jeg engang kan sige: „Mit Maal er naaet," vil mange være enige med mig."

Der er ingen Grund til at dadle den unge Mand, der talte saaledes om sig selv. Indbildskhed og Selvbevidsthed er to meget forskellige Ting. Da han er bleven en Mand og Mester, tager han imod Kritik paa en baade beskeden og elskværdig Maade

Hansen & Weller fot. Juncker-Jensen fot.

Carmen (Frk. Boeck) og *Don José* (Hr. Herold) ved de seneste Opførelser paa det kgl. Theater.

dringen om hende, — Duetten mellem Don José og Micaëla i „Carmen" skyldes sikkert dette dyrebare Minde.

Mellem Sønnen og hans Forældre var alt fælles, Glæder, Sorger, Haab og Tvivl. Bizet haabede meget af sig selv, og i sine intimeste Breve tilstod han for sine nærmeste, hvor megen Tillid han nærede til Fremtiden: „Jeg føler, at jeg skrider fremad, alt som Tiden gaar ... Jeg ved meget vel, hvorledes jeg skal bære mig ad; jeg instrumenterer godt, jeg er aldrig ordinær, og jeg har endelig fundet det „Sesam", jeg saa længe har søgt efter . . . Hvis andre hørte mig tale saaledes, vilde de anse mig for

En Kollega, der engang havde talt mindre venligt om Bizets Opera „Djamileh", tilsendte han det nylig udkomne Partitur til sin Musik til Alphonse Daudets Skuespil „L'Arlésienne" med følgende Tilegnelse: „Hvis De bliver ved med at rakke mig ned, sender jeg Dem „Djamileh". Lad det ikke komme saa vidt, at jeg bliver nødsaget til ogsaa at sende Dem „Perlefiskerne". Mange hjertelige Hilsener."

En anden Gang — det var forresten ved den første Opførelse af „Carmen", akkurat 3 Maaneder forinden han døde — stod han omringet af sine Venner, der ønskede ham til Lykke, da han pludselig brød ud af deres Kreds for at

hilse paa en Kritiker, der just ikke plejede at forkæle ham. „Sig mig nu den rene, skære Sandhed,“ bad han. „De ved, jeg er ikke af den Slags Folk, til hvem man kun maa sige, at alt, hvad de laver, er dejligt.“

Sandheden! — Ikke alene i Livet, ogsaa i sin Kunst svor Bizet til Sandhedens Fane.

I Nutidens hele Kunst-Atmosfære fandt han denne store Ide: Sandheden. Mere end nogen anden Literatur og Kunst havde den franske paa det Tidspunkt, da Bizet fremstod, sat sig som Hovedbestræbelse at gøre det sande til det skønnes væsentligste Betingelse, dets eneste Lov. Musiken har saavel som Literaturen sine Realister, og *Richard Wagner*, der med sine Kæmpekræfter rystede hele den musikalske Verden og drømte om at rive den ned for saa at bygge den op igen, gjorde det ene og alene i Sandhedens Navn.

Og *alligevel* handlede denne Sandhedens Talsmand i Praxis stik imod sine egne Theorier; denne „Realist“ var i sine Værker, imod sin Vilje, snart den dunkleste, snart den mest ophøjede, men altid den mest udprægede fuldblods Idealist. Men det bliver en Sag for sig.

Saameget er imidlertid vist, at Løsnet var „at være sand,“ den Gang Bizet begyndte at øve sin Kunst. Og han fulgte det. Men han gjorde ikke Sandheden til Skønhedens Bøddel. Med sit fornuftige, ædruelige Naturel, vogtede han sig vel for at drive frugtbringende Principper ud i golde Konsekvenser.

Hvad man kunde kalde Bizets „Realisme“, viser sig allerede i hans Valg af Æmner. „L'Arlésienne“ og „Carmen“ — hans to karakteristiske Mesterværker — er to ganske sandsynlige, livslevende Digtninge, hvori den første den bedste Bonde og Soldat kan spille Helten. Det er hverken Legende som hos Wagner eller Historie som hos Meyerbeer.

Nej, han tager nogle Personer, der ligner os paa en Prik og godt kunde være os selv. Deres Skønhed beror netop derpaa, at de er saa almengyldige. Derfor gør de saa stærkt et Indtryk paa os. *Homo sum* — Jeg er et Menneske! Det kunde staa under enhver af de Skikkelser, Bizet har skabt i sine senere modne Værker. Hvem maatte ikke røres af Rose Mamai, der ser sit Barn styrte sig ud af Vinduet! Hvem vilde ikke føle sig greben af de Kvaler, Don José lider, denne stakkels Forelskede, som *du* maaske var igaar, og som *jeg* maaske bliver imorgen! — Naar en Taare bryder frem i vort Øje ved at høre Don Josés Klager, kunde den spanske Soldat sige til os: „Det er ikke mig, I græder over; det er eder selv!“

Bizet var først Elev af Halévy — hvis Datter han ægtede — senere af *Gounod*. Men hans Personlighed frigjorde sig mere og mere. Hans Sjæl og hans Talent var mere mandigt end Gounods, og det er ikke Kærlighedens Salighed, men dens Kvaler, han besynger bedst. Det yppige mangler næsten ganske i Bizets Værker. End ikke Duetten mellem Carmen og hendes Elsker i Værtshuset er sanselig. Omgivelserne er tvetydige, Musiken ikke. De Bizet'ske Elskerpar kender knapt nok det elskovssalige Øjeblik, vi oplever i Havescenen i „Faust“ og i Bryllupsduetten i „Romeo og Julie“. Men deres Elskovssmerte varer, saalænge de lever; det er den, der bringer dem fra Forstanden og fører dem til Drab og Død. Ganske vist dør man ogsaa i „Faust“ og i „Romeo“, men ikke af en saa mørk, saa vild Elskov.

Bizet selv døde af „Carmen“.

Det lyder som en Aandrighed, men er kun en Sandhed. Overanstrængelsen af den stadige Spænding under de mange Prøver, der gik forud for Værkets Førsteopførelse, den enerverende Vexlen af Haab og Frygt, Sindsbevægelsen og Theater-Feberen tog haardt paa hans Helbred. Han følte sig meget svækket og syg, men talte ikke til nogen om det, end ikke til Hustruen, for at undgaa at vække Ængstelse. Derfor kom ogsaa hans Bortgang som et Lyn fra klar Himmel.

I Juni 1876 indviedes med en Tale af *Comédie-Française's* Administrator *Emile Perrin*, paa Père Lachaise-Kirkegaarden i Paris et Mindesmærke over Bizet, hvis Portrætbuste skyldes den berømte franske Billedhugger *Paul Dubois*.

Men et større og skønnere Minde er hans Hovedværk: „*Carmen.*“

Gustav Hetsch.

Mordet i Pontoise.

Roman af det virkelige Liv. – Meddelt af en dansk Overretssagfører.

(7de og sidste Fortsættelse.)

I veltalende Vendinger sikldrer Hr. Chaix-d'Est-Ange dernæst, hvorledes Edouard er bleven trættet gennem lange, pinlige Forhør, efterat det unge Menneskes Nerver vare delvis ødelagte af det langvarige Varetægtsfængsel. Og han fortsætter: „Og dette Barn, som Samfundsmagten har revet ud af Familiens Skød, hvorledes vogtede I det? Hvem satte I det sammen med i Arresten? Med en Bandit, en Kæltring, en Forbryder, I selv havde dømt til 20 Aars Tvangsarbejde paa Galejerne. Jeg sigter til denne Despois, som I i Jer Visdom tog bort fra Strafarbejdet, forat luttre og forbedre ham ved at gøre ham til dette anklagede Barns Bevogter! Om det uhyre Ansvar, I herved have paataget Eder, behøver jeg neppe at tale mange Ord i denne Sal. Det staar klart for Alle, at det ikke blot er den Anklagedes *Krop*, Straffemyndig-

heden bør forvare bag Hængelaas og Jerntremmer. Og at dette tvungne Samliv med en forhærdet Straffefange har sat Mærke i Edouards *Sjæl,* derom nærer jeg ikke Tvivl. Husk, han *maatte* tale med dette Menneske, *maatte* være „Ven" med ham, høre paa ham, forstaa ham . . . naa ja, blev hans Hjerte tørt og utilgængeligt derved, blev hans Barnesjæl sønderknust deraf — *derfor* bør retfærdige Dommere ikke gøre ham, Barnet, ansvarlig!"

Hr. Chaix-d'Est-Ange slutter saaledes:

„Mine Herrer! Jeg er nu naaet tilbunds i denne frygtelige Sag. Jeg haaber, jeg har fundet Vej ind til Deres retfærdige Overbevisning. Jeg haaber, at De ere enige med mig i, ikke blot, at Anklagen langtfra har været som den bør være, idet den ikke, om saa maa siges, er mødt frem med Beviset i Haand, medens der tvertimod, er leveret fuldt Bevis for Edouard Donons fuldstændige Uskyldighed. For Rousselet — han, der har udslynget denne gyselige, infame Beskyldning — er der efter mit Skøn kun én eneste Vej til Frelse, én eneste Vej, forat naa til sine Dommeres Barmhjertighed: det er, *at sige Sandheden* nu, inden De, mine Herrer, fælde den strenge, ubønhørlige, retfærdige, menneskelige Dom. Jeg gentager det, Rousselet: kast Dig ned for Dine jordiske Dommere og sig dem, at alt, hvad Du sagde, om denne Dreng, var et Væv af Løgn og Nederdrægtighed, bekend Din Brøde — det er den eneste Vej for Dig til Frelse for Dig i dette og det hinsidige Liv! Han har ikke gjort det — han gør det ikke. Han fremturer i sin forstokkede Underfundighed, og han fortjener ingensomhelst Skaansel. Forbandet ledes han ud af denne Sal!"

Denne Tale gør stærkt Indtryk paa Tilhørerne. Der er dødsstille i Salen.

Formanden: Førend jeg giver Ordet til den offenlige Anklager, spørger jeg den Anklagede Rousselet, om han har noget at sige.

Rousselet: Hvad vil De have, jeg skal sige?

Formanden: Jeg spørger blot: Har De noget paa Hjerte?

Rousselet: Jeg har intet, der end tynger min Samvittighed.

Formanden: Saa udsætter jeg Retsmødet. . . .

D. off. Ankl.: Med Tilladelse, Hr. Formand! Jeg vilde gerne høre den Anklagedes Svar ganske nøje.

Rousselet: Jeg har sagt den hele Sandhed.

D. off. Ankl.: Hør saa nøje efter, Rousselet! De *maa* have forstaaet, hvad her er sagt om Dem. De har opfattet, at Deres Forbrydelse er øjensynlig, er bevist. De har en stor, en sjælden stor Skyld paa Deres Samvittighed. Nu har De hørt, at der til Deres forfærdelige Forbrydelse *efter Loven* endog lægges en gruelig Beskyldning om en Forbrydelse *efter Moralens Lov,* en Beskyldning for at have løjet Edouard Medviderskabet paa. De har jo forstaaet dette? Nuvel! Deres Skæbne *er* bestemt, Deres Straf *er* Dem vis — De kan Intet gøre fra eller til mere ved at tie eller tale. Tænk ikke længere paa Deres Dommere, paa os Mennesker, men fæst ene Deres Tanke paa Gud i Himlen, og med Tanken paa Gud i Himlen spørger jeg Dem: har De falskelig draget Donons Søn med ind i Deres rædselsfulde Gerning? Eller har De virkelig sagt den fulde Sandhed? (Stærk Bevægelse blandt Tilhørerne).

Rousselet (stærkt bevæget med skælvende Stemme): Min Medskyldige . . . det *er* sandt . . . det er virkelig sandt. . . .

Formanden: Bliv ved!

Rousselet: Jeg har forklaret alt, hvad jeg véd.

Mødet udsat.

Retsmødet d. 3. Juli.

Mødet aabnet Kl. $10^1/_2$.

Formanden: Har De, Rousselet, noget at sige til Deres Forsvar?

Rousselet: Nej.

Formanden: Har De, Edouard Donon-Cadot, noget at sige til Deres Forsvar?

Edouard (med fast Stemme): Nej.

Formanden: Saa er Retsforhandlingen afsluttet. Mine Herrer Edsvorne! Sjælden have vi som nu følt, hvor vanskelig vort Hverv er at udføre. Med største Opmærksomhed have De, mine Herrer, fulgt de lange og pinlige Forhandlinger i denne store og vanskelige Sag. Hvorfor skal jeg for Dem gentage Sagen — for Dem, der bedre end jeg, husker hvert Ord, hver Dato, hver Handling? Men Loven byder mig det, og min Samvittighed gør mig det til Pligt."

Derefter giver Formanden et Resumé af hele Sagen i et fortræffeligt, klart Foredrag, samt gennemgaar Anklagen i alle dens Punkter og Defensionens vigtigste Momenter.

„Mine Herrer Edsvorne!" siger Formanden tilsidst. „Endnu blot ét Ord; det er med Hensyn til de *formildende Omstændigheder.* Det offenlige Aktorat har ikke nævnet det - har efter Sagens Natur ikke kunnet nævne det. Det er ikke den offenlige Anklager, der i denne Straffesag har dette Ord at sige.

End ikke Edouards Defensor vovede at nævne dette Ord. Jeg forstaar det saare godt. Hvor Talen er om *Fadermord,* vilde formildende Omstændigheder være et fatalt Begreb. Der er kun én eneste, der har udtalt Ordet: det er Rousselet — gennem sin Defensor.

Af de to Anklagede skælver den Ene for Deres Dom og bønfalder Dem om Skaansel — den Anden beder hverken om Deres Medlidenhed eller om Deres Mildhed: han vil kun høre Deres retfærdige Dom, fordi han er vis paa, at De vil finde ham ikke-skyldig.

Saaledes er Forholdet. Maaske have vi i vor Undersøgelse forbigaaet vigtige Omstændigheder — kan hænde, vi have lagt for stor Vægt paa uvæsenlige Biting — som Sagen nu foreligger oplyst, haver De at dømme i den efter Deres Samvittighed, efter Deres Overbevisning.

Naar Samfundet skræmmes op af en stor Ugerning, tyer det i sin Vaande til Dem og betroer i Deres Hænder Omsorgen for at skaffe det Sikkerhed og Beskyttelse.

Men værre end selve Forbrydelsen vilde en Fejltagelse fra den dømmende Myndigheds Side være. Naar De, mine Herrer, finder Beviserne uomstødelige, saa døm skyldig — er De i Tvivl, saa døm ikke! Thi for at frifinde er det ikke nødvendigt, at De er overbevist om, at den Anklagede er uskyldig — det er tilstrækkeligt, at De ikke er overbevist om, at han er skyldig.

Anklaget er:

Rousselet for den 15. Janr. 1844 med Overlæg at have berøvet Hr. Donon-Cadot Livet (dette overlagte Manddrab blev efterfulgt af andre Forbrydelser);

Edouard Donon-Cadot for Meddelagtighed heri ved

1) at give Rousselet Løfter om Belønning og Oplysninger til at begaa Drabet;

2) at bistaa Rousselet ved og lette ham selve Drabshandlingen.

Kl. 1^5 trækker Juryen sig derefter tilbage for at votere i Sagen.

* * *

Medens Jnryen overvejer, er Salen fuld af Nysgerrige. Ogsaa i Forsalen og paa Gangene er der fuldt af samtalende Grupper.

Kl. 2^{20} lyder Juryens Klokke. I feberagtig Uro strømmer Folk paa Plads. Spændingen er saa stor, at der straks er ganske stille i Salen.

De tolv Edsvorne indtage deres Sæder.

Formanden: Retten er sat.

Den offenlige Anklager, Hr. Hébert, assisteret af Hr. Tardif, staar atter paa sin vante Plads.

Formanden: Jeg beder Juryens Præsident gøre os bekendt med Dommens Resultat.

Den nævnte Herre rejser sig og udtaler under en højtidelig Tavshed disse Ord:

„Juryens Kendelse er paa Ære og Samvittighed overfor Gud og Mennesker følgende:

Paa alle Spørgsmaal, der angaar *Rousselet: Ja* — med Stemmeflerhed (Bevægelse i Salen);

paa alle Spørgsmaal, der angaar *Edouard Donon: Nej, Anklagede er ikke skyldig*. (Udraab blandt Tilhørerne).

Der er Stemmeflerhed for, at der er *formildende Omstændigheder* tilstede for Rousselet."

Under stor Tavshed underskrives Juryens Domprotokol. Den offenlige Anklager sætter sig og lader Armene falde ned, ligesom modløs.

Edouard føres ind. Han er saa bleg, at den vejrbidte Politisoldat, der leder ham hen til hans Plads, seer dobbelt rød ud.

Formanden udtaler, at Edouard kan sættes i Frihed.

Politisoldaterne lade Edouard gaa ud af Salen. Hans Ansigt er nu som et dryppende Blod.

Derefter føres Rousselet ind.

Staaende og tilsyneladende ufølsom hører han Oplæsningen af Juryens Kendelse.

D. off. Ankl.: Jeg begærer Straffen fastsat.

Uden at forlade Salen drøfter Retten Straffens Bestemmelse. Efter kort Tids Forløb *dømmes Rousselet til livsvarigt Straffearbejde i en af Kolonierne.*

Rousselet forandrer ikke en Mine.

Publikum trækker sig støjende tilbage.

— — — — —

Fra autentiske Kilder meddeles her til Slutning følgende Oplysninger om de to Anklagedes senere Liv.

Edouard blev straks efter Frifindelsen af sin Onkel og sin Broder — uden saa meget som at tale et Ord med sin Defensor, Hr. Chaix-d'Est-Ange — kørt lige til Pontoise.

Alverden saa ham, da han kom kørende op til Byen — som man véd ligger Pontoise højt. Men Ingen raabte noget efter Vognen. Man havde skyldig Respekt for Dommens Retfærdighed.

Familien havde hele Tiden haabet paa Frifindelse og havde derfor tænkt paa at skaffe det unge Menneske passende Beskæftigelse. En Sagfører, der havde lagt Mærke til Edouards Forretningssans under Registreringen af Faderens Efterladenskaber, tilbød for gode Ord og Betaling, som det hedder, at tage ham paa sit Kontor. Dagen efter Frifindelsen sad Edouard da paa denne Mands Pultstol og arbejdede som Afskriver.

Det syntes, som om Fængselslivet havde forandret Edouard en Del. Han var ikke længer doven, heller ikke tavs.

Men han fik aldrig mange Venner. Endnu mange Aar efter beskæftigede denne forfærdelige Mordsag den gode By Pontoise. Den saa at sige delte Byen i to Lejre. En, der ikke kritiserer Dommen — en anden, der ikke kan forsone sig med, at Edouard gaar uantastet om iblandt Folk. Stadig fik Familien Donon anonyme Breve med de voldsomste Udfald mod Edouard. I et af dem opfordres man stærkt til at yde Rousselets Hustru og Børn Pengehjælp.

Rousselet var kort Tid paa la Roquette, forinden han overførtes til Bagnoet. Her arbejdede han flittigt, men var meget indesluttet. Han haabede — sagde han — snart at blive benaadet. Han nævnede aldrig Edouards Navn. Sjelden talte han til sine Lidelsesfæller om sin Anger.

„En Skriftefader".

Sigurd Trier, Amatørfot.

Hr Dorph-Petersen, Frk. Diedrich, Hr. Schack-Jensen og Hr. Zinck i „En Skriftefader" paa Folketeatret.

LATTEREN har runget lystigt gennem Folketeatret de Aftener, man spillede den unge Palle Rosenkrantz' letkomponerede, let nedskrevne og let spillelige Lystspil: „En Skriftefader". Forfatteren stiller ikke her større Fordringer til sig selv, end den at kunne berette en munter Historie, saa at den virker med komisk Kraft — om man bagefter ikke tror paa stort af det, er

ham sikkert i Grunden ligegyldig. Han er i Besiddelse baade af Lune og Evne til at genfortælle, naar der blot er Stof til at Løjerne nogenlunde kan rækkes og strækkes.

Spøgen er let fortalt. En ung Pige er sendt over til en Herregaard for at glemme sin elskede, en juridisk Kandidat, som hedder Fritz Ernst. Han véd, at Grevinden paa Gaarden er Katolik, og sværmer for de sortfrakkede Patere. Vil han altsaa gense sin Gertrude, er der ingen anden Udvej — (i hvert Fald for Forfatteren) — end at lade ham trænge ind paa Gaarden som Jesuit. Det lykkes over al Maade, Grevinden skrifter for ham, Gertrude skrifter for ham, og efterhaanden faar den kønne Fyr alle Gaardens Kvinder bevæget til at skrifte. Løjerne kulminerer, da de en efter en møder op paa hans Værelse, hvor han nødsages til at skjule den ene for den anden. Han afsløres og tilgives og vinder sin Gertrude.

Nok saa let trækker Folketeatrets lystspilvante Trup i disse Skabeloners Dragter. Der var det bedste og elskværdigste Humør over hele Linien.

Dreng. Dreng. Dreng. Dreng. Pige. Pige. Dreng. Dreng. Pige. Pige. Dreng.

Dreng eller Pige?

Spørgsmaalet „Dreng eller Pige", som i et Par Maaneder har holdt ellers ligevægtige Naturer i Spænding, kan idag foreligge officielt oplyst. Det viser sig da, at Drengene var i afgjort Majoritet — syv imod fire Piger, og at de mange, som antog alle Børnene for Drenge eller alle for Piger, ganske har ladet en vidt dreven Mistænksomhed tage Magten fra al. Fornuft, idet de har tillagt Opgavens Forfatter en underfundig Snedighed, som denne aldeles ikke har været i Besiddelse af. Portræt Nr. 6 har været Anstødssten for adskillige, som uden at snuble var naaet forbi de fem første i Rækken, men vi maa paa den unge Dames Vegne bestemt protestere imod de Indsendere, der i Vrede over her at støde paa Vanskeligheder vil paastaa, at hun er af kinesisk Oprindelse eller — endnu værre — født Idiot.

Seks Indsendere viste sig i Besiddelse af saa skærpet Iagttagelsesevne, at de gættede alle 11 rigtig. Af disse seks blev Hr. Bogholder *Gislinge* den heldige Vinder, hvem Bogpræmien tilfalder.

De øvrige, som gættede rigtigt, fortjener at nævnes: Wilhelm Poulsen, København, W. Schou, København, Martin Pedersen, Hjørring, M. Christensen, Taars, Laanebogsamlingen, Hjørring.

Mange indsendte originale og muntre Besvarelser i Vers og Prosa. En med Tegnetalent begavet Abonnent havde forvandlet Børnene til voksne Mennesker og, uden at Ligheden gik tabt, forsynet dem med Skæg eller rige Lokker, for at angive deres Køn. Den nydeligste Besvarelse, som desværre var fejl, var ledsaget af et Portræt og en Tekst, som vi ikke kan nægte os at gengive:

Da jeg paa Deres Samling af de 11 saa,
mens dette Billed af min mindste for mig laa,
De kan vel tænke Dem, det vared ikke længe,
før jeg min Dom udtalte. Det er 11 Drenge.

H. L. C.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Atter har vort Universitet mistet en af sine dygtigste Lærere ved Professor Dr. med. *C. Gædekens* Død. Den Afdøde, der blev 68 Aar, var Student fra 1850, Kandidat 1856 og tog den medicinske Doktorgrad i 1863 med en Afhandling om Blodøresvulster. Som Overlæge ved Kommunehospitalets 6. Afdeling i København, forstod han ved sin store Omhyggelighed at vinde baade de Syge og det Publikum, han kom i Berøring med. Paa Grund af tiltagende Tunghørighed blev han tvungen til at forlade denne Stilling og modtog derefter Udnævnelse til Professor i Retsmedicin og Hygiejne ved Universitetet, hvor han allerede siden 1868 havde virket som Docent og Lektor. Hans livfulde Foredrag var i høj Grad skattede af de Studerende. Paa det hygiejniske Omraade har han baade i Skrift og Tale som Læge og Borgerrepræsentant leveret mange udmærkede Indlæg.

Professor C. Gædeken.

Jubilæum.

For kort Tid siden kunde Selskabet „De danske Forsvarsbrødre for Horsens og Omegn" fejre 25-Aarsdagen for Selskabets Bestaaen, idet nævnte Dag den *første* Forsvarsbroderforening blev stiftet. Samtidig med dette Jubilæum kunde Formanden Hr. Malermester *Lauritz Sørensen* ligeledes fejre sit 25 Aars Jubilæum som Bestyrelsesmedlem idet han straks ved Selskabets Dannelse i 1875 blev Bestyrelsesmedlem og i 1877 Formand. Jubilaren, som er født 1846, kom straks efter Konfirmationen i Malerlære. Fra 1869 til 1872 frekventerede han Kunstakademiet, og efter sin Hjemkomst til Horsens i 1872, etablerede han sig som Kunst- og Dekorationsmaler. Jubilaren hører til Byens kendte og populære Mænd. Da Malermesterforeningen i Horsens blev stiftet, valgtes han til dens Formand, og han blev fremdeles Medstifter af Centralforeningen af Malermestre i Jylland.

Malerm. L. Sørensen.

Nylig fejrede *H. I. Lambert* sit 25 Aars Jubilæum som Lærer ved Tyvelse Skole ved Ringsted. L., der er Seminarist, fra Blaagaards Seminarium, har i de forløbne Aar i fuldeste Maal forstaaet at vinde sine Medborgeres Agtelse, derom vidner de mange Tillidshverv, han i den Tid har beklædt. Ogsaa uden for sin egentlige Virkekreds har L. gjort sit Navn kendt, idet Bi- og Frugtavlerforeningerne i ham har haft en af sine virksomste Medarbejdere i Midtsjælland.

Lærer H. I Lambert.

Til vore Læsere!

I Anledning af forskellige Henvendelser gøre vi opmærksom paa, at Pladsmangel hindrer os i under „Kendte Navne" at omtale 70-Aars Fødselsdage, samt Jubilæer, der ligger mellem de 25- og 50-aarige.

„Hver 8. Dag"s Musik og Sang.

Det i Dag udkomne Nummer indeholder: *Polonaise* af CHOPIN; *Cavatine af Op. „Figaros Bryllup"* af MOZART; *Spotvals* af W. KIENZL; *Naar slukt er Solens sidste Glød* af J. ANDERSEN; *Amerikansk Nationalhymne* ***; *Japanesisk Nationalhymne* ***; *Nat ved Engvandet*, Kvartet, af GUNNAR BOESEN, (Tekst: Holger Wulff-Hansen.)

„Hver 8. Dags" Pragtbind.

Til Indbinding af den sidst afsluttede Aargang foreligger nu vort kendte Pragtbind med de dekorative Valmuer. Prisen paa løse Bind er Kr. 2.00, Bind og Indbinding koster Kr. 3.00.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Københavns Gymnastik- og Fægteinstitut.

Premierløjtnant K. V. Høyer,
Institutets Forstander.

MOTTO: Det er dyr Sundhed,
som hentes paa Apotheket.
(*Peder Syv*).

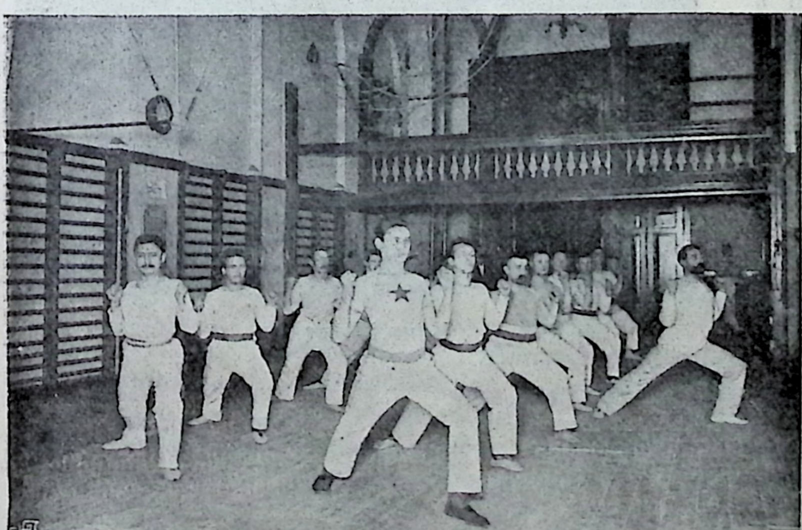
DET er glædeligt at se, hvilket Opsving Legemsøvelser og den rette Forstaaelse af deres store Betydning for det almenmenneskelige Velvære har taget i Løbet af de sidste Decennier; dette har dels haft til Følge, at Legemsøvelser — saavel Friluftsidræt som Gymnastik — har vundet en meget betydelig Udbredelse, dels at Gymnastik fra at være et blot og bart Disciplinærfag nu er bleven til et overalt anerkendt fortræffeligt Motions- og Rekreationsmiddel, særlig for alle dem, der paa Grund af stillesiddende Arbejde — det være sig i Kontor, Studereværelse eller andetsteds — er forhindret i — gennem den daglige Dont — at faa deres naturnødvendige Trang til Legemsøvelser fyldestgørende tilfredsstillet.

Nu stunder Vinteren til, Vejrliget og Føret vil lægge Hindringer i Vejen for Udøvelsen af Idrætten i det fri, derfor Læser, nu da Cyklen maa sættes paa Loftet, Boldrekvisitterne lægges til Side, tag saa dine Gymnastiksko, din Floret eller Huggert og meld dig paa Gymnastik- eller Fægtesalen; Du vil da snart erfare, at Du ikke kan undvære din daglige Motion, især hvis Du efter endt Øvelse tager Dig et forfriskende Bad; spænstig og forynget vil Du forlade Gymnastik-Salen og med fornyede Kræfter kan Du tage fat paa Dagens ofte maaske brydsomme og besværlige Arbejde.

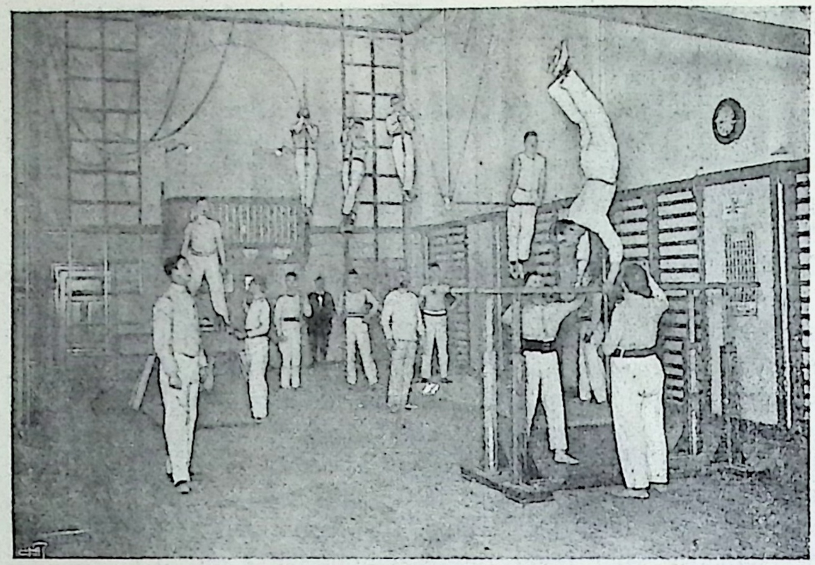
Blandt de mange Institutioner, der i den senere Tid — takket være den vaagnende Interesse for Legemsøvelser — er vokset frem, er *Københavns Gymnastik- og Fægteinstitut* det, der i Aar — sikkert med Rette — mest har taget Interessen fangen. Centralt beliggende ved Hjørnet af Boulevarden og Gothersgade i „Kristelig Forening for unge Mænd"s nye og særdeles smukke Bygning, forsynet med alle Nutidens Bekvemmeligheder og mest moderne Indretninger (Centralvarme, elektrisk Lys, varme og kolde Bade etc.) har Institutet, skønt kun bestaaet en Maanedstid, dog allerede — under Ledelse af den energiske og dygtige Sportsmand og Gymnastiklærer *Premierløjtnant K. V. Høyer*, paa flere Maader gjort sig fordelagtigt bemærket; at Institutet saaledes i Løbet af denne korte Tid har formaaet at samle over halvandet Hundrede Deltagere bærer tilstrækkelig Vidne saavel om den Paaskønnelse, som Institutet har vundet hos Publi-

En Gymnastiktime for Damer.

Motionsgymnastik for Herrer.

En Aftentime i *„Dansk Gymnastik“*.

kum som om den Samvittighedsfuldhed og Dygtighed, hvormed Øvelserne ledes.

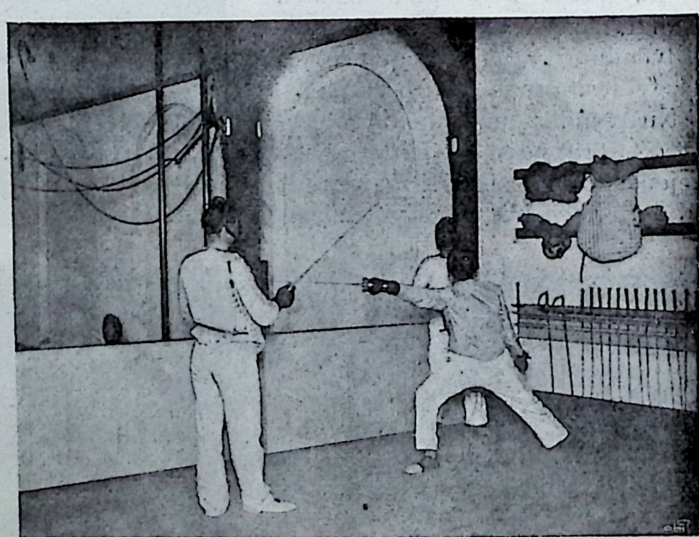
Under Forstanderens personlige Ledelse foregaar Øvelserne i Fægtning (Hugning) saavel om Morgenen, midt paa Dagen som om Aftenen med Assistance af dygtige Lærerkræfter fra Hærens og Flaadens Gymnastikskole; *Motionsgymnastiken*, der væsentlig øves Morgen- og Aftenhold, ledes af den bekendte, dygtige Gymnastiklærer *K. Christiansen*, der særlig af adskillige forhenværende Fædrelandsforsvarere vil erindres som den, der for nogle Aar tilbage var Sjælen i de frivillige *Gymnastik-* og *Friluftsøvelser* i Lejren ved *Funder*. For Damernes Vedkommende ledes Gymnastiken (Morgen-, Formiddags- og Eftermiddagshold) — efter Poul Petersens System — af Forstanderens Søster Frk. *A. Høyer*.

Da Institutet — særlig for det første Aars Vedkommende — ikke har forment det nødvendigt hele Dagen igennem at lægge Beslag paa samtlige Lokaler, er enkelte af disse — ved særlig Imødekommenhed fra Forstanderens Side — til bestemte Tider af Dagen gjort tilgængelige for forskellige herværende *sportslige Institutioner*, saaledes nyder bl. a. „Kvindelig Gymnastikforening“, „Poul Petersens Gymnastikkursus“, Københavns og Akademisk Roklub“, „Typografisk Sportsklub“ o. a. for Tiden godt af de smukke og praktisk indrettede Lokaler.

I det hele taget har Institutet særlig lagt Vægt paa — foruden at højne og fæstne Sansen og Interessen for Legemsøvelserne i al Almindelighed — tillige at byde alle Friluftsidrættens Dyrkere en nem og billig Adgang til — ogsaa i den Aarstid, hvor Føret og Vejrliget træder hindrende i Vejen for Sportens Udøvelse i det fri — at kunne faa deres Trang til Legemsøvelser tilfredsstillet; saaledes er der bl. a. givet samtlige Boldspillere henhørende under *Dansk Boldspil Union* Adgang til særlige Gymnastikhold paa overordentlig gunstige og moderate Betingelser.

Der er ingen Tvivl om, at Intitutet, med sin fortrinlige Beliggenhed midt i Hjertet af den indre By, sit overordentlig moderate Kontingent, de fremragende Lærerkræfter, der raades over, og sine moderne Lokaliteter og Apparater, i Løbet af kort Tid vil blive Københavnernes — og ikke mindst Københavnerindernes — Kælebarn.

For enhver, der nærer blot den mindste Sans for sund og god Gymnastik, vil et Besøg i Institutet, særlig om Aftenen, naar de elektriske Lamper kaster et straalende Skær over de mange raske og glade Ansigter i Gymnastik- og Fægtevilde salene, sikkert være baade interessant og lærerigt.

Motion i Fægtesalen,

HVER8DAG

Nr. 9. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 2. December. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Emil Aarestrup.

4. Dec. 1800–4-Dec. 1900.

Emil Aarestrup.

Hvor rig en Tid Aarhundredets første Halvdel og Midte var for dansk Aandslivs Udvikling, derom vidner de mange Hundredaars-Mindedage, de senere Aar kan opvise. I de sidste Decennier er næppe noget Aar gaaet hen, uden at en eller flere af dets Dage har haft sit Festpræg af denne Art.

I Aarhundredets første Aar fødtes de allerfleste af den store Digterhær, hvis aandelige Fader *Oehlenschläger* var. Paa selve Tærsklen til Sekelskiftet møder vi en Skikkelse, som vore Dage ikke regner for en af de ringeste — den 4de December Aar 1800 fødtes Lyrikeren *Carl Ludvig Emil Aarestrup.*

Alene ved sin Stilling i Forhold til de øvrige Romantikere er han interessant. I Livsførelse, Digterskæbne og Naturel hele Flokken saa ulig — og dog som de andre bundende i Tidens store poetiske Tanker, formede af Hugo, Byron og Heine. Levende fjærnt fra de aandelige Midtpunkter, optagen af praktisk Gerning som Læge i Provinsbyer som Nysted, Saxkøbing og Odense, dog higende mod Frihed og frisk Luft, beundrende Tidens Stormænd og med i deres Færd.

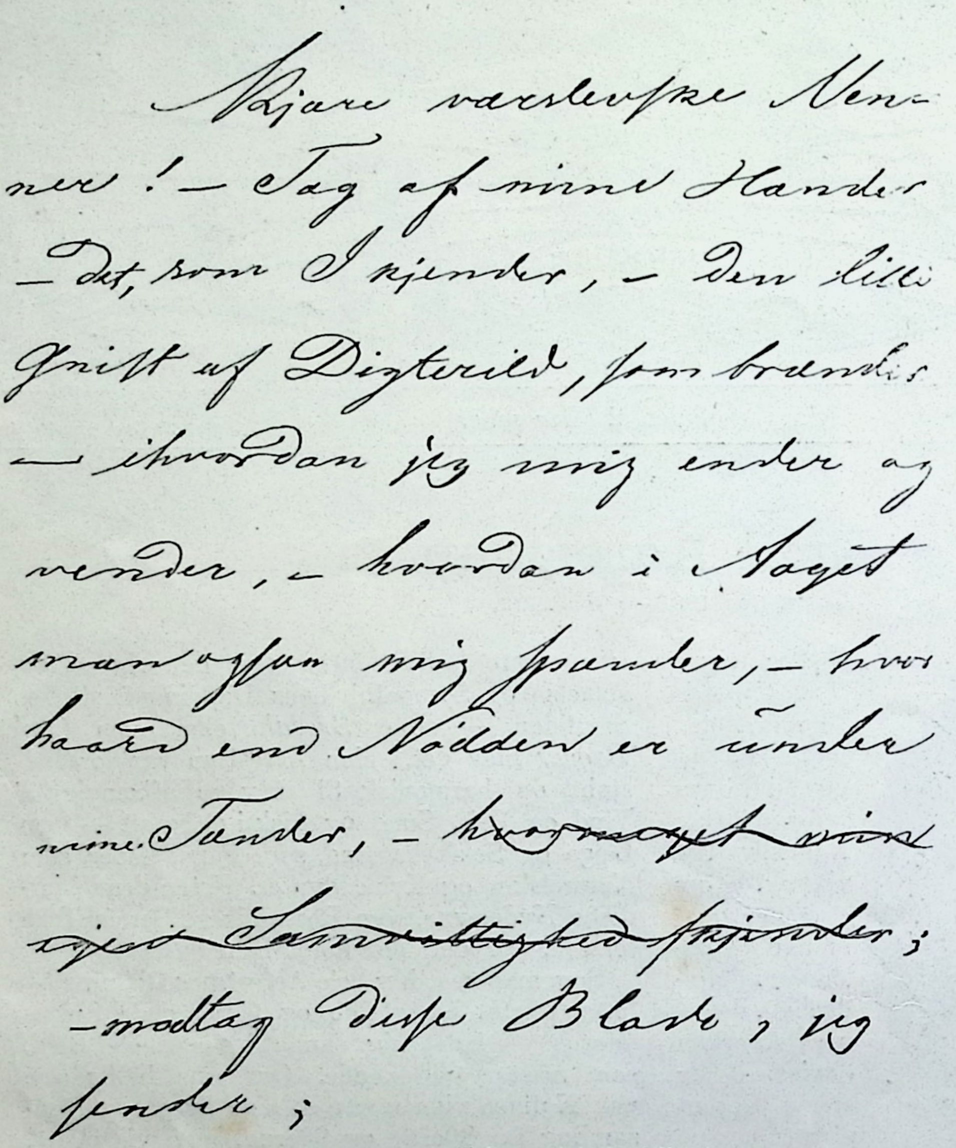
Godt maaske for ham, at han havde saa dybe og sunde Rødder i det virkelige Liv. Han maatte ellers være bleven bitter over den ringe Forstaaelse og Sympathi, hans Digtning fandt hos Samtiden — som *Bredahl* eller som *Carl Bagger* blev det. Men Aarestrup var for helstøbt og harmonisk til at være afhængig af Vind og Vejr. Sund og frisk i et og alt — som Læge og Selskabsmand, som Familiefader, som Naturelsker og Kvindedyrker. Netop denne jordiske Nydeævne, som Romantikens Serafer ikke forstod, var det, der holdt ham oprejst.

Som man ved, har hele Aarestrups Digtning — lutter korte, klangfulde og fastformede Smaapoesier — ladet sig samle i et eneste Bind, som næsten alle kende. Om hans Indflydelse paa Nutiden vidner saa at sige hver ung Digtsamling fra 80erne og 90erne, man vil tage i Haanden. Især har de første erotiske Udbrud hos vore unge Digtere laant Form og Farve fra ham. Vers som disse berømte:

> Se, Tokaiervinen gløder
> i de tindrende Krystaller,
> skjønnere end selv i sine
> Druers duftomflorte Skaller!
>
> Og Orangens søde Skive
> i din Purpurmunds Indfatning
> fik, for Tabet af sin Guldhud
> en guddommelig Erstatning.

— — hvem kan ikke i dem se Forbilledet for megen ung Lyrik fra vore Dage?

Det, som beruser og henrykker just den unge Sjæl, der for første Gang faar Øjet opladt for Livets ydre Dejlighed i Farver, Duft og Toner, er Aarestrups frejdige Nydelseslyst, den sunde og kyske Sanselighed, hvormed han næsten fysisk bader sig i Naturindtryk. Alting paa den vide Jord — Skoven, Aaen, Havet, Vin og Mad, men først og sidst Guds vidunderligste Vidunder, selve Kvinden, er ham en Kilde til Glæde og til Sang.

Kjære værslevske Venner! — Tag af mine Hænder
— det, som I kjender, — den lille
Gnist af Digterild, som brænder
— ihvordan jeg mig ender og
vender, — hvordan i Noget
man ofte mig spænder, — hvor
haard end Nødden er under
mine Tænder, — ~~hvormeget min~~
~~egen Samvittighed skjænder~~;
— modtag disse Blade, jeg
sender;

Rimbrev fra Aarestrup til Pastor Sidenius i Værslev.

Sundhed. I 1863, først 7 Aar efter hans Død, kunde Christian Winther, den eneste danske Digter, der stod ham nær, udgive hans efterladte Digte, men siden da er hans samlede Digte udkommet i hele to fortrinlige Udgaver, og i en af disse har *Georg Brandes* sat ham et Eftermæle, hvori hans Væsen og Værd er tegnet i korte, men blivende Træk.

Aarestrups Plads i Literaturen bestemmer Brandes med Ord som disse:

„Er Oehlenschlägers Muse en nordisk Skjoldmø, Blichers en kraftig, jysk Bondepige, Hertz'es en Dame fra et Hof i Provence, saa er Aarestrups en ung Taterpige i broget Dragt, med Flitterguld om de nøgne Arme og den brune Hals, dansende for alle, men saa smidig og vild, at hun ikke lader sig fange af Nogen. Danmark er hendes Fødeland, men der rinder østerlandsk Blod i hendes Aarer."

J. D.

Og Sangen igen — en ny Glæde! Derfor kostede det ham næppe mere end en humoristisk Bemærkning, at den eneste lille Digtsamling, han paa *Christian Winthers* Opfordring udgav i 1837, kun gik i ganske faa Exemplarer. Han sang videre . . . og skænkede Verden en Skat, hvoraf den til alle Tider vil øse Ungdom og

Den første af de ovennævnte Udgaver af Emil Aarestrups samlede Digte udkom 1877 ved F. L. Liebenberg paa C. A. Reitzels Forlag, og er nu ganske udsolgt. Derefter udkom 1899 paa Gyldendalske Boghandels Forlag en ny Udgave ved Poul Levin, fra hvilken omstaaende Portrætmedaillon er laant.

Pambé.

Af Rudyard Kipling. Oversat af I. Ahlberg.

For 3 Aar siden, da den tyske Damper „Saarbrücken" indtog Kul i Aden, hvor der den Gang var en afskyelig Hede, fik Nurkeed, den store, svære Fyrbøder fra Zanzibar, Landlov. Han gik fra Borde som en Seedee-boy*), saaledes som Fyrbøderne benævnes, og vendte tilbage som den højvelbaarne Sultan af Zanzibar med en Flaske i hver Haand. Saa satte han sig paa den forreste Luge og gav sig til at spise salt Fisk med Løg til, medens han sang af fuld Hals.

Maden tilhørte Serangen eller Formanden for de indiske Laskarer**); han havde netop tilberedt den til sig selv og fjernet sig et Øjeblik for at laane noget Salt, og da han kom tilbage, saa han, hvorledes Nurkeeds smudsige, sorte

*) Negergut. **) Matroser.

Fingre rodede omkring i Risen. En Serang er en Person af Betydning; meget mere end en Fyrbøder, uagtet Fyrbøderne faar meget højere Løn. Han istemmer Opsangen: „Heia! Hulla! Hu-ah! Hih!“, naar Kaptajnens Fartøj bliver hejst op; han kaster Loddet, og naar der fejres en Fest paa Skibet, tager han sin fineste hvide Musselinsskjorte paa og ifører sig et bredt rødt Bælte. Saa leger han med Passagerernes Børn paa Agterdækket, og han faar af Passagererne Penge, som han sparer sammen for at slaa et større Slag i Bombay eller Kalkutta. „Halløj, tykke Dyr, spiser Du min Mad,“ siger Pambé i det Sprog, som begynder der, hvor Levanten ophører, og som fra Port Said naar saa langt Øst paa som til de kinesiske Farvande og de kuriliske Øer. „Eblis Søn, Abeansigt, Hajlever, Svinehund, jeg er Sultan af Bargash og Kaptajn paa Skibet; tag Din Hundeæde bort!“ raaber Nurkeed og stikker Pambé den tømte Tallerken ud. Pambé slog Tallerkenen flad paa Nurkeeds krøllede Hoved. Nurkeed trak sin Kniv og stak Pambé i Benet; Pambé trak ogsaa sin Kniv, men Nurkeed forsvandt i Mørket ned i Skibsrummet; gennem Gitteret spyttede han ad Pambé, som plettede Fordækket med sit Blod. Kun den blege Maane var Vidne til alle disse Ting; thi Officererne havde Opsigt med Kulforsyningen, og Passagererne gispede efter Luft i deres Kahytter. „Godt,“ sagde Pambé og gik forud for at forbinde sit Ben, „den Regning vil vi afgøre senere.“ Han var en Malayer, gift i Birma med en Kone, der havde en Cigarbutik i Schwi-Dagon Gaden, i Singapoore med en Kineserinde og endelig i Madras med en Muhamedanerinde, der solgte Fjerkræ. En engelsk Matros kan med Nutidens udviklede Post- og Telegrafvæsen ikke gifte sig saa ofte som tidligere, men den indfødte Matros kan gøre det, da han ikke er afhængig af de vestlige Vildes barbariske Opfindelser. Pambé var en god Ægtemand, naar han netop kom til at tænke paa sin Kone, men han var ogsaa en god Malayer, og det er uklogt at fornærme en Malayer, fordi han aldrig glemmer. I dette Tilfælde var der ovenikøbet udgydt Blod og stjaalet Mad. Da Nurkeed vaagnede næste Morgen, havde han glemt alt. Han var ikke længer Sultan af Zanzibar, men en Fyrbøder, som havde det meget varmt. Han gik derfor op paa Dækket og knappede sin Frakke op for at nyde Morgenbrisen. Medens han lænede sig op til Kabyssen, kom der pludselig en Matroskniv flyvende og borede sig ind i Træværket ½ Tomme fra hans højre Skulder. Han løb ned, før hans Tid var omme, og forsøgte at erindre, hvad han vel kunde have sagt Knivens Ejermand. Ved Middagstid, da alle Laskarerne vare ved at spise, gik Nurkeed hen til dem, og da han var godmodig og holdt af at hytte sit Skind, begyndte han Underhandlingerne med de Ord: „Folkens, i Gaar var jeg drukken, og i Dag ved jeg, at jeg har opført mig gement mod en af Jer. Hvem var den Mand; saa vil jeg gaa hen til ham og sige til ham, at jeg var beruset.“ Pambé maalte Afstanden til Nurkeeds nøgne Bryst. Et blindt Stød mod Brystet medfører ofte kun et overfladisk Saar; og det er vanskeligt at træffe mellem Ribbenene, undtagen naar Vedkommende sover. Han saavelsom de øvrige Laskarer sagde derfor intet. Deres Ansigter mistede øjeblikkelig ethvert Udtryk, som det sædvanlig er Tilfældet med Orientalerne, naar der er Tale om Drab eller Strid. Nurkeed saa længe ind i de hvide Øjne. Han var kun en Afrikaner og forstod sig ikke paa Karakter. Et dybt Suk — næsten en Stønnen — kæmpede sig frem fra hans Bryst, og han vendte tilbage til sit Kedelrum. Laskarerne optoge atter Samtalen, hvor man havde afbrudt den. De talte om den bedste Maade at koge Ris paa.

Nurkeed led betydelig af Mangel paa frisk Luft under Rejsen til Bombay. Han gik kun op, naar alle Mand var paa Dækket, og alligevel faldt der en Dag en svær Træblok ned kun en Fod fra hans Hoved, en Gang begyndte en Lem at dreje sig i den Hensigt, at han kunde blive styrtet 15 Alen ned i Skibsrummet, og endelig blev han en lummervarm Nat ramt af en Kniv; denne Gang flød der Blod, og Nurkeed klagede til Kaptajnen.

Da „Saarbrücken“ kom til Bombay, flygtede Nurkeed og skjulte sig blandt 800,000 Mennesker, og han tog ikke Hyre igen før en Maaned efter at hans Skib havde forladt Havnen. Pambé ventede ogsaa, men hans Bombayer Madamme begyndte at give sin Utilfredshed kraftige Udtryk, og han blev tvungen til at tage Hyre med „Spichern“ til Hongkong, da han indsaa, at Fornøjelse uden Arbejde betyder en laset Skjorte for Jack. I de taagede kinesiske Farvande tænkte han ofte paa Nurkeed, og naar „Spichern“ i Havnene traf tyske Dampskibe, spurgte han efter Nurkeed, og paa den Maade fik han at vide, at han var gaaet til England over Cap paa „Gravelotte“. Pambé kom til England paa „Wørth“. Ved Indsejlingen til den engelske Kanal mødte man „Gravelotte“, som med Nurkeed om Bord begav sig til Kalikut Kysten. „Søger Du en Ven?“ spurgte en Gentleman Pambé, da han var kommen i Land. „Intet er lettere; vent blot paa ham ved Nyanza Dokkerne. Alle og enhver komme dertil, og heri havde Manden Ret. Der gives 3 store Porte i Verden. Naar man opholder sig længe nok ved en af dem, vil man altid træffe den, man søger. Indgangen til Suezkanalen er den ene, Charing-Crosz Banegaarden i London den anden, hvad Indlandet angaar, og Nyanzadokkerne den tredie.

Pambé ventede altsaa ved Dokkerne. Han brød sig ikke om, hvor lang Tid der gik; og

hvad hans Koner angik, saa kunde de ogsaa vente. Da hans Penge var slupne op, var der en venlig Herre, som sagde til ham, at han skulde omvende sig og blive et kristent Menneske, og Pambé blev en Kristen, og det meget hurtigt; saa modtog han ugentlig 6 à 7 Shilling for at uddele Traktater til Matroserne. Om Troen selv bekymrede Pambé sig ikke det mindste, men han vidste, at naar han raabte: „Ki-li-sti-an-Sar!" (Kristen, Herre!) til Gentlemen med lange, sorte Frakker, saa fik han rimeligvis nogle Kobberpenge. Traktaterne kunde han afsætte i en lille Skænkebod, hvor man solgte Tobak i smaa Kvantiteter; det var en meget god Forretning.

Efter 8 Maaneders Forløb paadrog Pambé sig en Lungebetændelse ved at traske saa meget om i de smudsige Gader; han maatte meget mod sin Villie lægge sig til Sengs, rasende mod Skæbnen. Den venlige Herre sad ved hans Seng og var meget bekymret over, at Pambé talte fremmede Sprog i Stedet for at høre paa, at han læste for ham af gode Bøger, Pambé var lige ved at blive Hedning igen, da han en Dag blev vækket af sin halve Bevidstløshedstilstand af en Stemme paa Gaden. „Det er ham," hviskede Pambé, „min Ven, Nurkeed; kald paa ham, men hurtigt! Gud har sendt ham!"

„Han længes efter en af sin egen Stamme," sagde den venlige Mand og gik ned paa Gaden og raabte af alle Livsens Kræfter: „Nurkeed! Nurkeed!" En ualmindelig sort Mand i en blændende hvid Skjorte, splinterny Klæder, en glinsende Cylinder og med en falsk Brystnaal, drejede sig om. Paa mange Rejser havde Nurkeed lært, hvorledes han skulde bruge Penge, og han var i det hele taget blevet en Verdensmand.

„Javel," sagde han, „jeg ved Besked; naa, det er gamle Pambé, en rigtig rar Fyr. Før De mig til ham, min Herre; og han fulgte med ind til Pambé. Et eneste Blik sagde Fyrbøderen, hvad den venlige Herre havde overset. Pambé var ludfattig. Nurkeed stak Haanden ned i Lommen og gik saa hen til den Syge.

„Halløj Pambé, hvorledes gaar det, gamle Fyr? Kender Du mig? Se en Gang her, Du gamle Halunk af en Laskar!" Pambé vinkede med den venstre Haand; den højre holdt han under Tæppet. Nurkeed tog sin skinnende Cylinder af og bøjede sig over Pambé for at høre hans sagte Hvisken. „Hvor smukt!" mumlede den venlige Herre. „Hvor disse Østerlændere ligne Børn i deres Hengivenhed for hverandre!" „Naa, frem med det," sagde Nurkeed og bøjede sig helt ned til Pambé. „Hvad de gamle Historier angaar," sagde Pambé, og stødte sin Kniv i Nurkeed under det sidste Ribben, fremad og opad paa samme Tid.

Med en Rallen segnede Afrikaneren ned ved Siden af Sengen, og idet han greb for sig med Hænderne, faldt en Regn af Sølvpenge ned paa Gulvet.

„Nu kan jeg dø," sagde Pambé. Men han døde ikke; han blev plejet med al mulig Omhu; thi Loven forlangte ham udleveret, og han blev virkelig saa rask, at han kunde blive hængt paa sømmelig Maade.

Pambé var ligeglad, men det var et haardt Stød for den venlige Gentleman.

„Det ny Aarhundrede".

Meningskampe i vore Theatre rejses oftest af et Partispørgsmaal, som i en enkelt Replik finder sit Løsen, sit For-eller-imod, der skiller Publikum i to Lejre. Og saaledes gik det ogsaa denne Gang, da Kasino fik sig en livlig Pibesucces paa Hr. *P. A. Rosenbergs* „Det ny Aarhundrede".

Man har i en af Stykkets Hovedpersoner, en stor lyrisk Digter, som viser sig inderst inde at være en meget lav Sjæl, med Rette eller Urette ment at finde et Angreb paa en stor dansk Digter, alle kender. Og saa er her Tale om Aviser — og strax er naturligvis alle paa det rene med, hvilke Aviser, der sigtes til.

Et let bevægeligt Publikum modtog med stor Begejstring Hr. Rosenbergs hvasse Bebrejdelser og forhaabningsfyldte Profetier, som med patetisk Fynd udslyngedes af Kasinos Skuespillere, anført af Herrerne Fjelstrup, Reenberg og Strøm samt Fru Rosenberg.

Sigurd Trier fot.

Typer fra „Det ny Aarhundrede" paa Kasino.

Raadhus-Interiører i Nutid og Fremtid.

Sigurd Trier, Fot.

Økonomikontoret i det gamle Raadhus.

Første Billede:

Gennem tunge, hemmelighedsfulde Døre kommer man ned i Kælderen og ind i et Virvar af skumle Gange med indelukket Luft fra Sjette-Frederiks Tid. Møjsommeligt fæstner det anstrængte Øje sig endelig paa en bleggul Dør, der aabner sig, og man staar i *Økonomikontoret*.

Inde i Blykamrene sidder 7 Mennesker, blege og gustne, stivkrummede over uhygiejniske Misfostre af Skrivepulte. Fuldmægtigen springer op og raaber med hæs Røst: „Luk ikke helt i! Ozonapparatet virker saa daarligt idag", og han river Flippen op for at faa Luft.

Siden 1798, da Raadhuset toges i Brug, har paa dette Sted syv Mennesker siddet indespærret i tre Fangebure af Værelser. Dagslyset falder dødstræt ind gennem matte Ruder, der knap nok ligger i Gadelinjen, men giver Lys nok til at oplyse den puritanske Knebenhed og Sparsommelighed, der træffende netop har givet disse Værelser Navn af „Økonomikontor". Den Dag er endnu ikke kommet, da der ikke her maa brændes Gas fra Kl. 2!

Bag Kakkelovnen ligger en Mængde Jernstumper, hvormed Kommunens Kreaturer ude paa Fælleden stemples, efterat Ovnen har besørget Stemplerne glødet sammen med Kontorpersonalet. Rundt paa Bordene har Kommunens allervigtigste Papirer deres udmærkede Plads. Op ad den ene Væg støtter sig en faldefærdig Stige, der er uundværlig i Ildebrandstilfælde.

Det komfortable Chefværelse har en gammel Modtagelsessofa i Empire, hvor nogle hundrede Papirruller sover den evige Søvn. —

Nu faar vi Kvælningsanfald og iler ud af Døren, farer vild i de underjordiske Labyrinther, snubler over en sort Puddelhund og staar som ved et Trylleslag overfor det

andet Billede:

Skattedirektoratets Lokaler paa det nye Raadhus.

Vi befinde os i Direktør Jensens luksuriøse Privatgemak paa 1. Sal ud mod Brandstationen. I det store, lyse Rum, hvor bløde Silkegardiner falder kælent ned over Spejlglasruderne, staar et elegant Empire-Møblement og et kostbart Skrivechatol af Teaktræ. Bag et Brokades Forhæng gemmer sig en lille Alkove med Chaiselongue, hvor Direktøren kan udhvile i ledige Timer. Fy for al denne Luksus, der er presset af skattede Medborgeres Skrig og Taarer!

Og nu begynder vi en endeløs Vandring gennem den herskabelige Suite Værelser paa 1. og 2. Sal. Foruden Direktørværelset er der 13 forskellige Rum paa 1. Sal: 2 Arkivværelser, 1 Værelse for to Damer, for 40 Rodemestre, for Revisionen, for 2 Assistenter og 2 Fuldmægtige, et Konferenceværelse og Saloner for Ekspeditionssekretæren. — Vi stanser forpustet.

2. Sal optages alene af Skatteligningens Dæmoner, der næsten udelukkende er Kvinder. Saa megen Ynde, saa lidet Hjerte!

Hermed har vi givet et lille spøgefuldt Skyggebillede af de trykkede Forhold, hvorunder vore brave Kommunemænd hidtil levede, og den Herlighed, som venter dem, naar de — det ske snart — alle tage Ophold i Martin Nyrops Fépalads.

Sigurd Trier, Fot.

Skattedirektoratkontor i det nye Raadhus.

Smaa Øjebliksfotografier.

Borgmester Borup i sit Kontor.
(Fot. af Sigurd Trier.)

Der findes maaske endnu hist og her den Mester Herman, som tror, det er Hvermandssag at være Borgmester. Han behøver jo blot at tage et Referat fra Borgerrepræsentationen for sig for at komme paa det rene med, at Borgmestrene i Grunden er de allerdummeste i hele Forsamlingen. Naa, hvor de bliver trukket til Vands!

Man skal imidlertid ikke tro alt, hvad der staar i Bladene — nærværende Blad selvfølgelig undtaget — og fik man Lov til at sidde blot et Par Formiddagstimer f. Ex. i Borgmester BORUPS Kontor, kunde det jo være, man ligesom Holbergs Mester Herman fik andre Tanker om, hvad en saadan Mand skal tage Vare paa.

Ikke mindst at styre Finansvæsnet i en By, hvis Budget er en Fjerdedel eller Femtedel saa stor som Statens, at hitte Rede i alle Byens smaa og store Laan og deres Forrentning, have Penge paa rede Haand hver Dag til alt muligt og vide, hvor de næste skal komme fra . . . Og saa hver Mandag Aften at melde sig hos Borgerrepræsentationen og svare uden Betænkning paa alle de ubehagelige Spørgsmaal, som fyrretyve af Byens bedste og mest ondskabsfulde Hoveder har siddet og regnet ud paa i en hel Uge . . .

Ja den, som har gjort det i en Aarrække, uden saa meget som at blinke, og som har taget sine Dukkerter og hver Gang lige ufortrøden er dukket op igen med Hovedet op og Benene ned ligesom den lille cartesianske Glasmand — han bliver tilsidst belønnet med en Konferensraadstitel.

Lad os se den modige Mand, som tør misunde ham den.

Et nyt Stykke Danmark.

Den videnskabelige Bedrift, som Premierløjtnant *Amdrup* og hans Ledsagere har udført, er bleven saa tilstrækkelig beskrevet i alle Blade, at vel de fleste Danske kender Amdrups Navn og nævner det med Beundring. Han har jo lagt et nyt Land ind under Danmark. Ved en simpel Højtidelighed, hvor Menigheden vel var lille, men saa meget mere andægtig, tog han Grønlands Østkyst i Besiddelse i Kongen af Danmarks Navn.

Denne Tilvækst af dansk Land er rigtignok om ikke i Udstrækning, saa dog i økonomisk og politisk Værd saare ubetydelig i Forhold til, hvad vi har tabt. Større er derimod den videnskabelige Hæder, Amdrups „Erobring“ har kastet over vort Folk, og interessant i saa Henseende er det at se den Anerkendelse, en *tysk* Forfatter, *F. Mewius*, i disse Dage har ydet det danske Folks Polarforskning.

Vi har Lov til med Stolthed at modtage denne Hyldest fra et Folk, hvis Hang det ellers er at plukke den danske Fugls smukkeste Fjer til Pynt for sig selv.

„I Hs. Maj. Kong Christian den Niendes Navn tages denne Landstrækning i Besiddelse.“

Hjærteknusere.

Dupuy („Ungdom og Galskab").

NATTERGALEN gør sin Mage elskovssvimmel i de blide Foraarsaftener med sine Triller og Kluk. I de stjærnefulde Efteraarsnætter lokker Kronhjorten de sky Hinder til sig ved sine hidsende, vrede og klagende Brøl.

Den lyse, skingrende Tenor og den bløde smæltende Baryton daarer og beruser Kvinderne. Se ud over en Koncertsal eller et Teaterparket, naar Tenoren synger. Læg Mærke til Damernes smægtende Øjne, deres smaa salige Gys, naar han triumferende smælder de høje Brysttoner ud. Det er Naturrøsten, der kalder og byder! Thi fra Sangerens benaadede Strube lyder den Dag endnu hin daarende, betvingende Urklang, hint ømme og befalende Skrig, hvormed Manden i Tidernes Morgen, maaske længe før Mennesketalen var opstaaet, tildrog og forvirrede den frygtsomme Kvinde.

Derfor hin uimodstaaelige Magt, som den fejrede Sanger fra Scenen eller Tribunen altid øver over det kvindelige Publikum. Derfor Betagelsen, Tilstrømningen, Blomsterne, de udsolgte Fotografier, de røde Lygter og de anonyme Billetter, de beundrende og sværmeriske Blikke, som følger ham, hvor han viser sig. Han være grim, almindelig, latterlig, om man vil. Det gør intet til Sagen. I det Øjeblik, han staar i Rampelyset eller ved Klaveret, i Trubadurens Kappe eller den sorte Kjole, aabner Læberne og lader Tonerne gjalde, hersker han og fortryller. Han kan ældes, Stemmen svinde. I Hjærtet hos de fordums Tilhørerinder, der ældes sammen med ham, vil hans Minde bevares i taknemlig Glans, for al den Fryd, han skænkede i Dage, der svandt. For dem bliver han staaende som den eneste, og naar han døer, vil de sukke: — Ak han, ja . . . *han* kunde synge! Lykkelige Sanger!

Nyrop (Masaniello).
(Fot. af Paetz).

Syngende Erobrere har Gang paa Gang set den københavnske Dameverden for deres Fødder. Hin var Konge for en Sæson, denne beherskede et Slægtled efter et andet. Der var først i Aarhundredet den galante og ildfulde *Dupuy*, Sangeren, Officeren og Komponisten, en Herre af Guds Naade og Prinsessens Elsker. Da han maatte fortrække for sin altfor høje Lykke, blev en stor Plads længe staaende tom. Vel tændte Italienerne, der i nogle Sæsoner — i 40erne og 50erne — sang paa Hofteatret og Kasino, forbigaaende Sindene i Brand med deres Bravurstemmer og lidenskabelige Fagter. Navnene *Rossi*, *Andreffi* og *Padilla* erindres, af mange nulevende og *Stegekælderen* staar som vittig Parodi paa Genren og Begejstringen. Men det var dog først, da *Christian Hansen* oplod sin indsmigrende Røst, at København atter fandt den Sanger, om hvem det flokkede sig med aldrig trættet Øre. Hvor skælvede ikke Hjærterne ham imøde, naar han let og elegant dansede ind som *Don Juan*, og hvor steg og sank ikke Barmene under Vifternes sagte Slag, mens Taarerne glimtede bag de sænkede Øjenlaag, naar han ved Klaveret, mørklokket og med Christian den 8.'s store Brillantnaal i Krøset henaandede Tidens ømme Romancer.

Chr. Hansen (Don Juan).

Ja, han var elsket og folkekær, Kammersangeren, let og lykkelig som en Fugl og endnu, da han som Olding paa et af Privatteatrene sang Lodsen i *En Søndag paa Amager* viste Buketfloden og den jublende Bifaldshilsen den Slægt, der ikke saa ham i hans Glans, som hvilken Folkegunstens Fyrste han havde levet. Men den Gang var København ogsaa en By, der holdt af sine Kunstnere med en Kærlighed, den længst er vokset fra. Nu nøjes den med at betale dem. —

„En nyfødt Sol i Østen gløder! Det var

Kammersanger *Simonsen* (Hans Heiling).

Bondesønnen *Jens Larsen Nyrop*, der som *Masaniello* paa en Aften erobrede Tronen. Skønnere Mand havde Scenen ikke baaret og en alt besejrende Røst. Ak, Sejren var kort. Endnu sang han *Faust*, saa begyndte Stemmen at svinde. Nyrop var for sent kommet til, forklarede nogle, blev for uskaansomt benyttet, paastod andre. Paa faa Aar var Klangen borte. Saa anvendtes han en Række Sæsoner ved Skuespillet og tog omsider sin Afsked Nu er han Klasselotterikollektør. Hans statelige Kunstnerskikkelse er kendt fra Gaden og det kongelige Teaters Parket. Naar han vandrer gennem Portalen en Operaaften i de røde Lygters Skær, mindes han den Gang Folk belejrede Teatret hele Natten for at faa Billet til ham. Og endnu har ingen vovet paany at synge *Masaniello*.

Atter stod Tronen ledig. Hverken *Jastrau* eller *Christophersen* var nogen Prins Charmant og den unge *Simonsen*, der i *Hans Heiling* debuterede som dyster og voldsom Karakterbaryton, skulde først erhverve det Herredømme oversitpragtfulde Stemmemalen, der senere gjorde ham til den hædersmætte Afgud og Dannerfolkets Forsanger i Ve og Vel. En Tenor maatte der skaffes til Damernes Lyst, det forstod Kammerherren, Damernes Ven. Og da Fænomenet tøvede med at opdukke paa vor egen Horizont, rettede han sin Nødkikkert mod de svenske Stjærner. I Sverig som i Italien groer jo Tenorerne paa Træer. Den klingre højsvenske Luft er som den klare italienske en Balsam for de lyse Stemmer, for hvem vor Taage og Blæst saa let bliver dræbende. *Ødman* og *Algot Lange* lokkedes for det danske Guld og sang det ind igen med Renter. Paany lyste de røde Sole, naar *Ødman* svang sit Sukkerscepter som *Konung för en Dag* og *Lange* lod Toreadorens Klinge funkle, smidig og elegant som Klingen selv. Men Stockholm forlangte sin Sukkerprins igen, og vort ubarmhjærtige Klima gjorde Lange stum. Det blev de stridbare *Brun'ers* Uriasopgave at fylde Savnet, til Herold en Sejrsaften fangede Aladdinsæblet paa *Faust's* Kaardespids og Operafolket under Jubel kaarede sin ny Hjærterkonge.

Den svenske Sanger Danckwardt.

Ødman (Konung för en dag).

Algot Lange (Don Juan).

Frederik Brun paa Strøget.
(Fot. af Otto Høy).

traadte ind for at synge *Ambrosius*, gled der et forbavset Smil over mange Ansigter. Saa *Don José* virkelig saadan ud? Kunde Sminken i den Grad bedrage? Men saa hørte man jo, at Røsten var Herolds.

Gustav Esmann.

Cornelius.

Typen er skiftet gennem de 100 Aar. Det faste Kunstnerpræg, Lokkerne, Slængkappen, hele det theatralske Snit er efterhaanden visket ud og den moderne, skarpe, nøgterne Skikkelse, Sangeren med Forretnings- og Sportsydret er traadt frem paa Pladsen. *Dupuy's* Sabel, *Christian Hansens* Billardkø og *Nyrops* romantiske Fiskerstang er veget for Cyclen og Tennis-catcheren. Det er kun et Tilfælde, en Atavisme om man vil, at *Cornelius* har faaet saadan et dejligt krøllet Haar. Da nys ved *Emil Poulsens* Afskedsfest *Herolds* pjerrotlyse Skikkelse

Helge Nissen og Herold. (Fot. af Otto Høy)

Armløse Kunstnere.

Der var en Gang i København en østrigsk Greve, der spillede Klaver og spillede godt Klaver, uagtet han blot havde venstre Haand. Der var ogsaa en Gang paa en Variété en Hurtigmaler, der slet ingen Hænder havde men som førte Penslen med Tæerne. Og de, der kan huske nogle Aar tilbage, vil maaske mindes den „Fodkunstner" der hver Sommer opslog sit Atelier paa Dyrehavsbakken ved Siden af „Affekattermadammen" og som med Fødderne baade skrev Visitkort, dresserede hvide Rotter, strikkede islandske Nattrøjer og trak en halv Bajer op, fulgt af Ungdommens og Almuens spændte Opmærksomhed og grænseløse Beundring.

Hvad der var Vidundere den Gang, er det ikke længere nu. For nogle Aartier siden vilde man vel anse det for givet, at et Menneske uden Arme kun kunde blive enten Tigger, Fattiggaardslem eller ørkesløs Pensionist. Efter at man har lært de Døvstumme at tale og gøre sig forstaaelige, og efter at man har lært

den Blinde at arbejde, har man taget fat paa ogsaa at lære den Armløse at bestille noget og at stifte Bekendtskab med det Arbejde, der kan blive ham en Velsignelse, fordi det kan beskæftige hans Tanker og faa ham til at glemme sin Ulykke. En armløs, der bestilte noget, var før et Variéténummer eller et Nummer for et Markedstelt. Nu er han en Arbejder som alle andre, og i alle Lande er der Skoler og Arbejdssteder for disse Krøblinge.

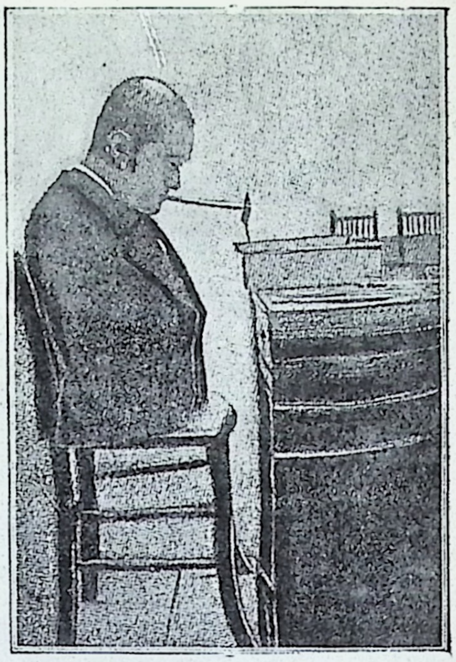
Da Skæbnen havde berøvet dem Hændernes Brug, maatte de finde andre Lemmer til at udføre Arbejdet med. Der var kun Tale om to, og de blev begge tagne i Brug. Det var Fødderne og Munden. Nu er der paa de store Skoler for Vanføre omkring i Verden Snedkere, Malere og Kurveflettere, der fører Værktøjet med Tæerne, og Broderere, Børstenbindere og

John Chambers barberer sig med Foden.

og Legetøjsmagere, der arbejder med Tænderne, Læberne og Tungen. og deres Arbejde er fuldt saa godt som det, der præsteres af Arbejdere, der har deres Hænders fulde Brug.

Ja, der er mellem disse Mennesker enkelte, der har naaet at blive mere end almindelige dygtige Arbejdere, og som er blevne rene Kunstnere og Virtuoser i deres Fag. Ved Blindeinstitutet i Byen Lille i Frankrig virker som Lærer i Klaverspil Theophile Debucquoy, der ikke blot er blind, men som mangler højre Arm, og en af Belgiens mest søgte Portrætmalere var den nu afdøde Ch. Felu, der manglede begge Arme men som holdt Paletten med venstre Fod, mens han malede med den højre. Han har malet baade Dronning Regentinden af Spanien og Kong Louis af Portugal og han var Ridder af den spanske Isabella-Orden.

Mahieux laver Legetøj med Munden.

En af de armløse Kunstnere, der har drevet det videst til ikke at savne sine Arme er Englænderen John Chambers.

Han blev født uden Arme, og allerede fra han var lille Barn lærte hans Moder ham at benytte sig af Fødderne. Da han arvede en smuk Formue behøvede han ikke at gøre sig Bekymringer for sit Udkomme. Med sine Fødder, som han plejer med den yderste Omhu, laver han Legetøj, kunstige Blomster og smaa Papirsager, som han forærer bort til Julebazarer for fattige Børn i London, og som altid indbringer gode Penge. Hvad John Chambers har drevet det til, grænser til det utrolige. Han besørger sit Toilette, vasker sig, børster sig og barberer sig med Tæerne. Den ene Fod sæber ind, den anden fører Kniven. Han skærer sig aldrig. Derpaa spiser han, førende Kniv og Gaffel med Tæerne, og gaar sig saa en Spadseretur. Maaske faar han Lyst til at køre sig en Tur paa Landet, Saa gaar han hen til en Jærnbanestation, forlanger ved Billethullet en Billet, trækker den ene Fod ud af Skoen, sætter Tæerne ned i Vestelommen og trækker Pengene op Derpaa stikker han atter Foden i Skoen og gaar ind Toget holdende sin Billet i Mun-

Mahieux („Mavemennesket") paa Køretur.

Den armløse Maler Felu ved sit Arbejde.

den Han er gift og har tre Børn, men han tager aldrig mod deres Hjælp. Sin Ægteskabsring bærer han paa højre Fods store Taa. Han „haandterer" Hammer, Sav, Sax og Kniv med Tæerne, og spiller i sin Fritid paa Piston.

Amerika kan opvise et Par lignende Fænomener. Den ene er en ung Pige, Miss Tunison, der er lam i baade Arme og Ben, men som har lært sig at hækle, sy, brodere, ja, at male med Tænderne og Læberne. Den anden er en ung Indianer Warcinch Boseth, der er født uden Arme. Af sine Stammefrænder lærte han i Indianerlejren at bruge Fødderne, og kan nu med Tæerne anvende Bue og Pil saa godt som andre med Hænderne. Ved en stor Præmieskydning mod flyvende Duer, der afholdtes i New Orleans i Sommer, fik han første Præmie for sin Bueskydning, hvis Sikkerhed var aldeles forbløffende for enhver, der saa den.

Som den sidste blandt disse Fænomener har vi endda gemt det mærkeligste Eksempel paa Menneskenes utrolige Ævne til at narre Skæbnen og trods alt tilegne sig den Lykke, der ligger i Arbejdet, har man dog i den franske Legetøjsmager Mahieux, populært kaldet „L'homme tronc", Mavemennesket.

Mahieux er født af fattige Forældre 1865, og han fødtes uden Arme og Ben. Der er end ikke Antydning af Lemmer paa hans Krop. Han boer i den lille By Carentoir i Provinsen Morhitan i Nordfrankrig og, saa utroligt det lyder, ernærer han ikke blot sig selv, men ogsaa delvis sine Forældre. Han har opnaaet en uhyre Færdighed i at bruge Hammer, Sav, Tang og Fil med Munden, og han laver i Aarets Løb saa meget Legetøj, særlig Dukkestuer og Dukkemøbler, at han har sit Udkomme.

Han kunde endog i Sommer tage sig en Tur til Paris for at se Udstillingen. Hver Eftermiddag køres han omkring i en Barnevogn, der skubbes af hans Fader, men han modtager aldrig de Almisser, der bydes ham. Det er hans Stolthed at leve af sit Arbejde. Det Legetøj, han laver, køber Magasinet „Samaritaine" af ham. Og er det ikke besynderligt at tænke sig, at dette Legetøj, lavet med saa megen overmenneskelig Taalmodighed og under saa gribende Omstændigheder, maaske faa Dage efter sønderbrydes i et tankeløst Barns Hænder og kastes tilside.

Historien om de armløse Kunstnere, om de arbejdende Krøblinge, er et smukt Kapitel i Menneskehedens Krønike. Thi den viser os, hvo uendelig Taalmodigheden kan være, og hvilken Trang til Arbejde Mennesket altid nærer,

V. F

Den indianske Bueskytte Boseth.

I Kirkens Ban.

Øverst: Biskop Leunbach og Forfatteren Gustav Wied. I Midten: Pastor Vilh. Beck og Pastor Anton Jensen. Nederst: Pastor Hornbeck og Forfatteren Sigurd Trier.

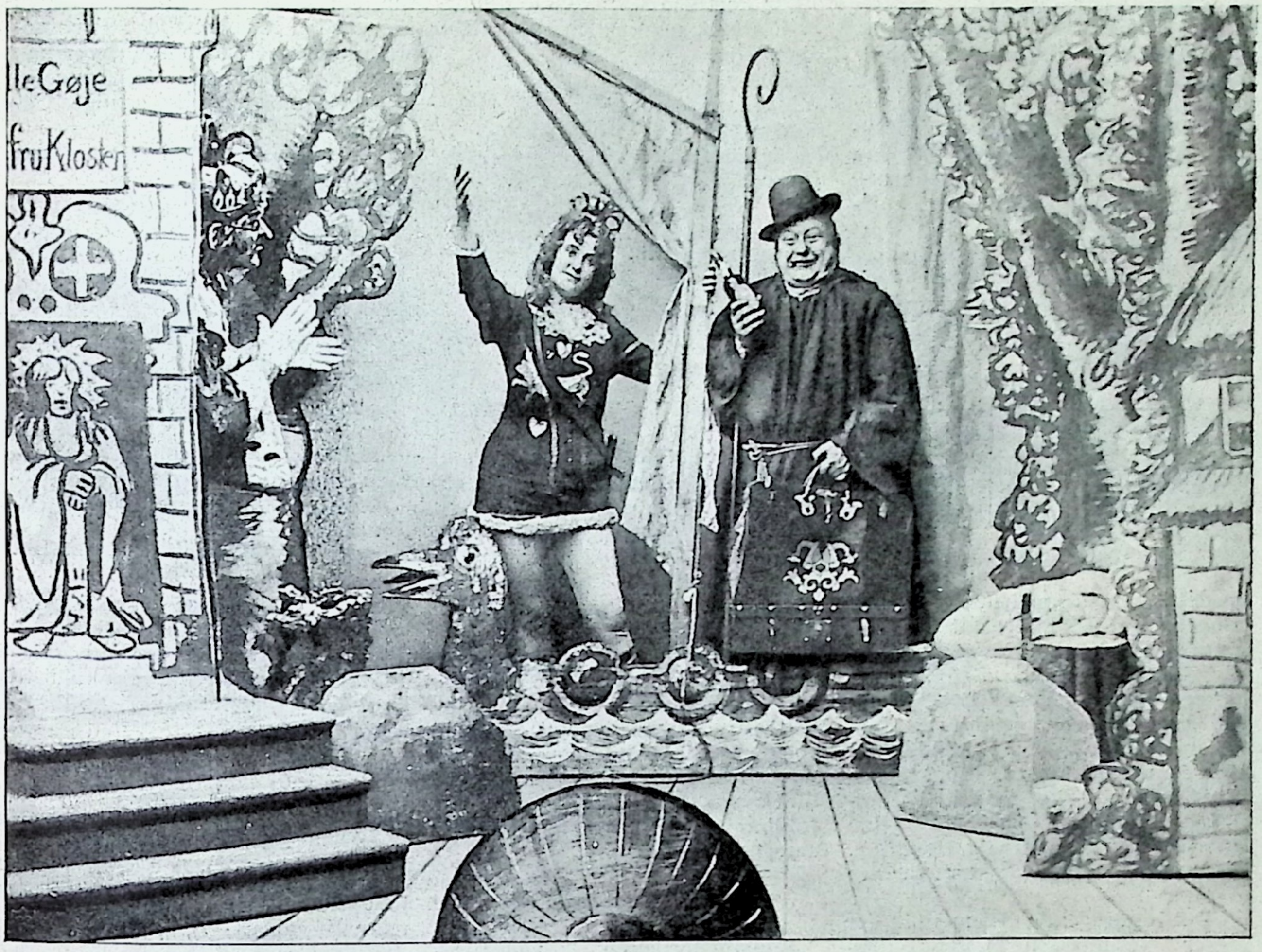
Kirkens Mænd har i den seneste Tid i ualmindelig Grad været fremme i den offentlige Debat. I tre forskellige Tilfælde er bekendte Gejstlige fremtraadt med Udtalelser, der var saa skarpe, at Pressen Landet over har vrimlet af Indlæg for og imod, og endog de kirkelige Myndigheder har maattet sætte sig i Bevægelse.

Biskop *Leunbachs* kraftige Banstraale mod Gustav Wieds „Det svage Køn“ havde nærmest kun en livlig Avisdiskussion tilfølge. Derimod fik Pastor *Jensen* i Harboøre sin Øvrigheds officielle Misbilligelse i Anledning af, at han offentlig har fornægtet de evige Helvedesstraffe, og maa trøste sig med, at hans ivrigste Modstander, Pastor *Vilhelm Beck*, samtidig fik en Irettesættelse for en lovlig grov Beskyldning mod en Embedsbroder.

Den tredje kirkelige Affære førte til en Provsteretssag mod Pastor *Hornbeck*, der paastaas i en Prædiken at have anvendt en Injurie overfor Hr. *Sigurd Trier*. Præsten indrømmer at have brugt det kriminielle Ord, men ikke med særlig Adresse til Hr. Trier. —

I den ovenstaaende Potræt-Række er Billedet af Pastor Hornbeck udført efter Tegning, da Fotografi ikke har kunnet bringes til Veje, de øvrige Billeder ere Reproduktioner efter Fotografi.

Svend, Knud og Valdemar.

Kong Valdemar og Biskop Absalon (i Kulissen: Direktør Piper.)

ASTRID
(rykker tilbage)
Jeg elsker Valdemar, de Danskes Lyst,
Min Faders Fjende, men ung Astrids Trøst.
(SUFFLØREN: Hans Blik i Dansen)
Hans Beck i Dansen —
(SUFFLØREN: Nej, Hans Blik —)
Hans Blik i Dansen tændte Elskovs Lue
Ved Assemblé paa Riberhus i forrige U'e.
Gid Bølgen blaa ham vilde føre hid,
Ham kaste i min Favn blot for en stakket Tid.
(SUFFLØREN: Ha, skuffer, bedrøver —)
Ha, Skuffebedrøver!
(SUFFLØREN: Nej, skuffer, bedrøver Du mig ikke)
Ha, skuffer, bedrøver Du mig ikke, Bølge?
(Jublende;)
Nej! jeg ser et Skib Nordsjølundskysten følge.
O! det er ham! mit Blod til Sjælen stormer.
I Skjul jeg nyder Synet af hans Manddomsformer.
(Iler op af Trappen, men snubler).

PIPER
(i Kulissen)
Tag op i Forbredden, Laide.

(Sømandssang udenfor. Et Skib med Valdemar og Absalon kommer sejlende ind. Piper applauderer i Kulissen:)

Bravo! Bravo! Det er Fanden pine mig virkningsfuldt!

ASTRID
Den søde Zangenberg —
(SUFFLØREN: Nej, den søde Sang nu bæres —)
Den søde Sang nu bæres lifligt hid!
(SUFFLØREN: Ung Valdemar, ønsker Du vi lægger bi?)

ABSALON
Ung Valdemar, ønsker Du en Lækkerbid?

VALDEMAR
Ha! rask, min fromme Bips! vi tøjre Skuden.
(De stige i Land).

Det populæreste danske Theaterstykke af den lettere Genre er utvivlsomt P. Fristrups Parodikomedie „Svend, Knud og Valdemar". Først nu, da det har sine tre Hundrede Opførelser at se tilbage paa, har Forfatteren bestemt sig til at kaste sin Beskedenhed overbord og sætte de kaade Repliker paa Prent i en Udstyrelse, hvis Pragt sikkert bliver enestaaende, da Forfatteren er i det sjældent heldige Tilfælde at kunne være sin egen Forlægger.

Vi bringe her en Forsmag paa Bogen, som Scene for Scene vil lade os genopleve en af vore fornøjeligste Theateraftener. „Svend, Knud og Valdemar", som snart vil foreligge i Trykken, vil blive en Bog, der gaar paa Juleturné over hele Landet.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

„Foreningen til Dyrenes Beskyttelse i Danmark" har nylig fejret 25-Aars-Dagen for sin Tilbliven, og den Deltagelse, som ved denne Lejlighed er bleven lagt for Dagen, formede sig naturligt som en Hyldest til den Mand, der i al denne Tid har været Sjælen i Foreningen, Justitsraad *Chr. Lembcke* i Holte.

Justitsraad Chr. Lembcke.

Først og fremmest er det jo vore umælende Medskabninger, som har nydt godt af denne Mands og hans Forenings Medvirkning. Megen unødig Lidelse, som i gamle Dage tankelost tilføjedes Dyrene, er undgaaet, og navnlig Husdyrene behandles nu baade ved Brugen og ved Slagtningen saa humant som muligt overalt i Danmark. Dyrplageri er i alles Øjne ikke blot en strafværdig Handling, men en Skændighed, der vækker Foragt.

Det opdragende Element, der ligger i Indførelsen af denne Opfattelse. er af stor Betydning, og Lembcke fortjener derfor Tak ikke blot paa Dyrenes Vegne, men allermest paa Menneskenes.

Han har i sin Gerning haft en tro Støtte i sin elskelige nu afdøde Hustru.

For kort Tid Siden kunde Pastor *J. C. Olsen*, Sønder Stenderup, Kolding, fejre sit 50 Aars Jubilæum som Præst. Jubilaren, der er født 1816, virkede som ung i Sønderjylland, hvorfra han ordreves 1864, efter at have udstaaet et strengt Fangenskab. Efter Krigen var han en Tid Hjælpepræst, blev derefter Præst i Viborg 1866 og kaldtes endelig 1871 til Sd. Stenderup.

Pastor J. C. Olsen.

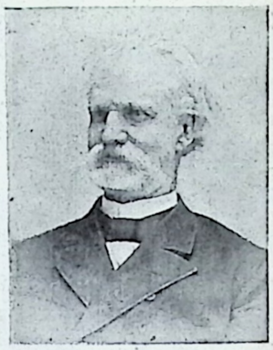
Fra den politiske Kampperiode vil man mindes ham i mangen haard Dyst med Berg og Meningsfæller. I de senere Aar har han udelukkende ofret sig for sin Menighed og den afholdte Sjælesørger er navnlig de Fattiges og Syges hyppige og kærkomne Gæst. Først for et Aars Tid siden har han antaget Capellan, tildels paa Grund af sin høje Alder. Jubilaren er hædret med Ridderkorset.

Dødsfald.

Kunsthistorikeren, Akademisekretær *Philip Weilbach* døde i forrige Uge uden foregaaende Sygdom, ikke meget over 60 Aar gammel.

Den ranke, hvidhaarede Mand var velkendt i København, han var en af de Personligheder, enhver maatte lægge Mærke til. Men især var han kendt af dem, der paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med Kunstakademiet, hvor han med stor Repræsentationsevne ledede Aabningen af de aarlige Udstillinger.

Som Kunsthistoriker var han alsidig og kundskabsrig, og sine Studier over danske Kunstneres Personalhistorie har han nedlagt i et fortrinligt „Dansk Kunstnerleksikon". Desuden har han udgivet en Samling Afhandlinger „Kunst og Æstetik".

Akademisekr. Ph. Weilbach.

Weilbach stod i sin ret vanskelige Stilling i venskabeligt Forhold til de forskelligste kunstneriske Partilejre.

„Hver 8. Dag"s Musik og Sang.

Det i Dag udkomne Nummer indeholder: *Gløde Valsen* ved OLFERT JESPERSEN, *Spansk Dans fra Andalousien* ***

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Nordisk Kaffe Kompagni.

Nordisk Kaffe Kompagnis nye Bygninger.

Naar man betænker, at Verdensproduktionen af Kaffe, der omkring 1830 kun var $1^1/_2$ Million Sække, alene i de sidste 30 Aar er stegen fra ca. 4 Millioner Sække til omtrent det firdobbelte, saa faar man en Ide om, hvilken enorm Betydning som Konsumartikkel Kaffen har vundet hos næsten alle Kulturfolk. Ja, der gives vel næppe noget andet Forfriskningsmiddel, der, ved Siden af de almindelige Næringsmidler, som Mennesket hver Dag behøver til sit Underhold, nydes saa regelmæssig af alle Klasser i Befolkningen.

Kaffetræet, der oprindeligt fandtes vildt voxende i Østafrika, behøver adskillige Aars Forædling, forinden det leverer et brugeligt Produkt. Fra Arabien, hvor en virkelig Kaffekultur først gennemføres, breder den sig over Asien, Afrika og Amerika. Skønt Amerikas Kaffekultur er den yngste, leverer denne dog $^7/_8$ af hele Verdensproduktionen; men i kvalitativ Henseende indtager de gamle Verdensdeles Produkter stadigt Förstepladsen, og navnlig Javakaffen er endnu uovertruffen i Aroma og Smag.

I Handelen med Kaffe er der i den forholdsvis korte Tid, hvori Kaffe har været en Konsumartikkel af saa stor Betydning, foregaaet mange Omvæltninger. Først importeredes Kaffen i hele Sejlskibsladninger af enkelte større Handlende paa de store Pladser, som igen sælger til Mellemhandlere; saa udvikles Kommunikationerne, de direkte Dampskibslinier begynde, og Mellemhandleren bliver selv Importør, fordi mindre Kvantum kan importeres, derved falder til Held for Konsumenterne et Led bort. Mellemhandleren sælger til Butiksforretninger, som igen sælger Kaffen i raa Tilstand til Publikum, og i de mange Tusind Køkkener foregaar nu Brændingen i Potter og Gryder, hvor daglig store Kapitaler gaa tabt ved uforholdsvis stort Svind og Varens Svidning i disse primitive Apparater. Daarlig er Smagen ogsaa bleven; men hvem kan vide det, den er jo ens overalt.

Saa begynder de fremskredne blandt Købmændene at anskaffe sig lukkede Tromler og Kugler til at dreje med Haandkraft. Dette er allerede en god Forbedring; men Overgangen er ikke let. Publikum staar mistænksom overfor denmalede Kaffe, det frygter Forfalskninger, den raa Kaffe er jo ogsaa billigere, og ingen tænker paa, at det store Svind ved Svidningen i Gryden i Virkeligheden gør den i raa Tilstand købte Kaffe baade dyrere og daarligere. Men fremad gaar det, en sund Forbedring kan vel nokhæmmes i nogen Tid, men ikke standses.

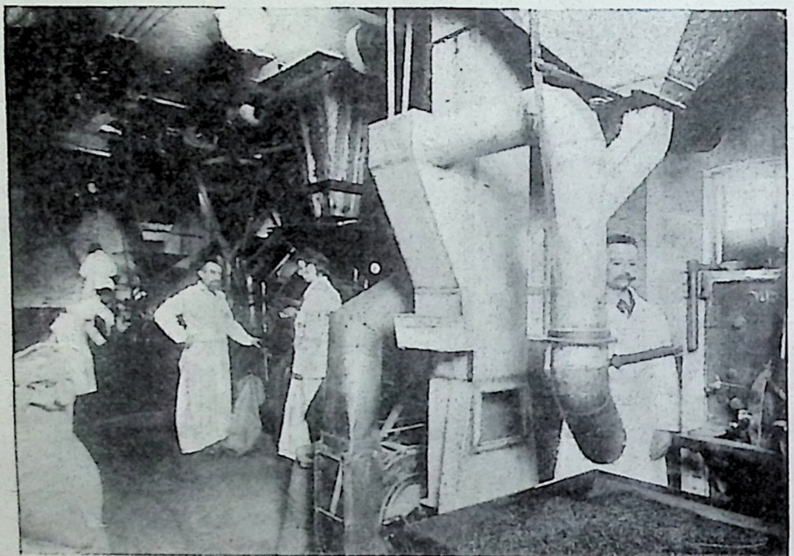

Et Kontorlokale hos Nordisk Kaffe Kompagni.

Endelig saa for ikke mange Aar siden kommer den allerbetydeligste Forbedring, Startningen af den store Brænderidrift med fuldkomne, besparende og forædlende Maskiner, med fagkyndig Udsogning og Sammensætning af Kaffen efter dens Smag og med tidssvarende sanitær Rensning og Udskilning af daarlige Substanser. Denne Bevægelse kommer som alt godt nyt vest fra, og i dens Moderland Amerika er den saa vidt fremskreden, at ingen Købmand mere har

Et Sorteringsrum hos Nordisk Kaffe Kompagni.

Et Brænderirum hos Nordisk Kaffe Kompagni.

Et Ekspeditionsrum hos Nordisk Kaffe Kompagni.

en raa Kaffebønne i sin Butik eller ejer en Kaffebrænder. Publikum forlanger Kaffen fra de store bekendte Brænderier derovre, hvis Navne byder en ganske anderledes Garanti for fine og altid ensartede Kvaliteter.

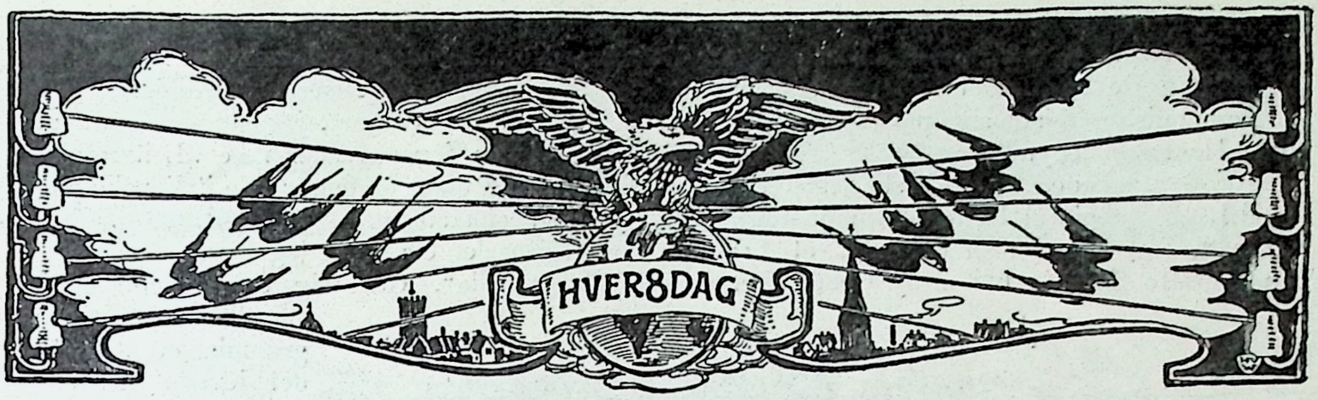
Fra Amerika gaar Bevægelsen til Vestevropa og derfra videre mod Øst, og i det sidste Decennium er der i vore sydlige Nabolande oprettet mange nye, store Brænderier, der stadig gaar stærkt fremad, idet Købmanden mere og mere opgiver sin lidet tidssvarende Separatdrift og mere og mere køber sit Forbrug hos de store Brænderier.

Det var en Følelse af, at denne Bevægelse ogsaa maatte naa til os, der ledede til Dannelsen af *Nordisk Kaffe-Kompagni.* Der begyndtes meget beskedent i en mindre Bindingsværksbygning i Frihavnen; men Maskinerne vare de bedste, som fandtes paa Verdensmarkedet, udvalgte efter mange nøjagtige Undersøgelser og det blev de første moderne Hurtigbrændere, som indførtes i Danmark. Maskiner hvori Kaffen brændes udelukkende ved hed Lufts Gennemstrømning. et fuldstændigt Brud med det gamle System, hvorefter Kaffen brændes i nogle ved direkte Ild tildels glødende lukkede Jærnbeholdere, hvori den øfte forkulledes, medens alle urene Substanser og daarlige Dunster maatte blive hos Kaffen under hele Brændingsprocessen, der i de gamle Apparater var meget langvarig.

Hurtig viste det sig, at Bevægelsen var os nærmere end oprindelig antaget; thi Forretningen gik straks stærkt frem, og Nordisk Kaffe-Kompagni maatte allerede i sit første Leveaar ved ny Tilbygninger 2 Gange udvide sine Anlæg, og har nu i Aar, Forretningens 5te, opført sit store smukke Bygningskompleks i Frihavnen, hvorfra de hosstaaende Interiører ere tagne. Her er alt indrettet paa en virkelig rationel Behandling af Kaffen. I store luftige Ovenlyssale foregaar Sorteringen, og derfra gaa Kaffen over i store Børste- og Rensemaskiner, forinden den kommer i Brænderiet. Man forstaar derefter Kompagniets Udtalelse i sit Etableringscirkulære for 5 Aar siden, at ligesom Danmarks fremskudte Stilling paa Verdenssmørmarkedet skriver sig fra den Dag, da den store Fællesmejeridrift indførtes, saaledes maa ogsaa et stort virkelig rationelt indrettet Anlæg paa Kaffens Omraade kunne byde meget mere i Retning af fine ensartede Kvaliteter end den primitivt indrettede Drift.

Og at dette ogsaa har været Tilfældet viser den hurtige Udvikling, som Nordisk Kaffe-Kompagni har haft, idet det fra en ringe Begyndelse i 5 Aar har arbejdet sig op til at være den største Forretning i sin Branche ikke alene her hjemme, men i hele Norden. I dets Anlæg i Frihavnen beskæftiges hver Dag henimod 200 Mennesker.

Dets Kvaliteter faas nu ikke alene i enhver Egn fra Gedser til Skagen; men helt op til det nordlige Lapmarken, ja selv paa vore nordlige Bilande Island og Færøerne er Nordisk Kaffe-Kompagnis Navn kendt og skattet.

Nr. 10. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 9. December. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

En Hilsen fra Leoncavallo.

„Bajadser"s berømte Komponist Leoncavallo har med Operaen „Zaza", som for ganske kort Tid siden opførtes første Gang i Milano, vundet nye Sejre. En Ven af „Hver 8 Dag" har i den Anledning besøgt Komponisten, og sendt os nedenstaaende Hilsen.

Komponisten *Leoncavallo.*
(Øverst har Komponisten skrevet: Til Bladet „Hver 8. Dag.")

Kl. 11, Dagen før „Zaza"s Premiere ringede jeg paa hos Leoncavallo.

Komponistens Svigermoder, der er fransk, lukkede op.

„Han er saamænd nylig gaaet i Seng, efter at have arbejdet 28 Timer, uden at spise eller sove. — Værsaagod at komme igen i Aften Kl. 6."

Jeg kom igen. — Gennem et japanesisk Forværelse, et Kabinet i Louis XV's Stil med hvidakeret Fortepiano, naaede jeg ind til Komponistens Arbejdsværelse. — Paa det store Flygel saa jeg Dronning Victoria og Dronning Margherita og andre fyrstelige Personers Fotografier — med egenhændige Dedikationer. — Over Skrivepulten Wagners Billede.

Portièren fløj til Side, og „il maestro" traadte ind. —

Med sin sædvanlige overstrømmende Hjærtelighed trykkede han mig i begge Hænder, og tvang mig ned paa en Sofa.

Jeg følte mig helt ilde til Mode; jeg havde altid staaet paa en god Fod med Leoncavallo, og nu sad jeg her under Venskabets Maske, med det lumske Formaal at interwieve den intet anende Komponist, der talte med mig om Dagens Nyt, medens jeg distræt hørte til, kvalt af min onde Samvittighed.

Komponisten maa have anet Uraad for med ét spurgte han mig deltagende:

„Fejler De noget"?

„Nej"! svarede jeg resolut, og halede samtidig et Ark Papir og en Blyant op af Lommen.

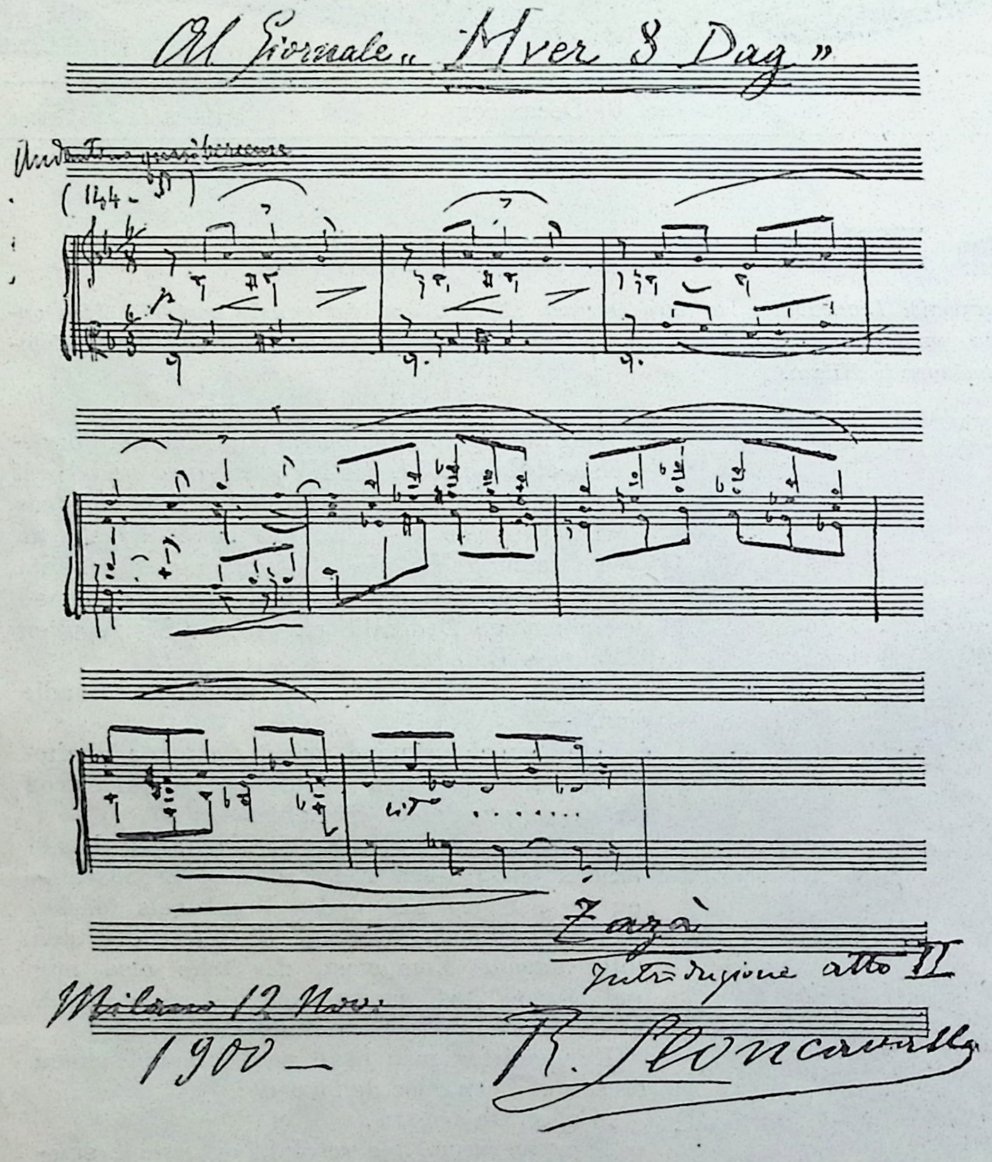
Nu var det Maestro'ens Tur til at føle sig ilde, han sank om i Sofaen og nikkede resigneret med Hovedet: „Capisco"! Capisco"! — —
— — — — — — — — — —

„Deres Navn"? spurgte jeg.
„Ruggero Leoncavallo"! lød Svaret.
„Profession"?
„Komponist og Litterat",
„Alder"?"
„43 Aar gammel"!
„Født"?
„I Neapel, hvor min Fader var Retspræsident"!

„De er beskyldt for at have komponeret en Opera over et saa realistisk Æmne som „Zaza“! Hvad kan De fremføre til Deres Forsvar“?

Komponisten rejste sig, purrede op i sit krøllede Haar og begyndte:

For 6 Maaneder siden læste jeg i Pallanza (ved Lago Maggiore) Berton & Simon's Komedie „Zaza“, og straks slog det mig, at her var en Libretto for mig til en ny Opera eller snarere en lyrisk Komedie. Helt optaget af min Idé faar jeg næste Dag Besøg af min Forlægger Sonzogno og en fransk Herre. Den franske Herre var Berton, der netop kom for at foreslaa mig at skrive Musik over „Zaza“.

Introduktion til 2. Akt af Leoncavallos nye Opera „Zaza“.
(Med Dedikation til „Hver 8. Dag“).

Dette Tilfælde styrkede endnu mere mit Forsæt og jeg satte mig straks til Arbejdet. Sidste Akts Finale har jeg afsluttet i Nat“!

Zazas Handling har forført mig som Zaza forførte Dufresne.

For mig bør Musikken være det poetiske Udtryk for Menneskets Følelser, Komponisten bør være et Menneske og skrive for Mennesker“ som jeg sang i „Bajadserne“s Prolog.

Jeg beundrer Wagner, jeg studerer ham stadig — men jeg anvender ikke „Leitmotivet“, ligesom jeg undgaar den gamle italienske Skole med sit obligatoriske Antal af Duetter, Triller og Cadenza'er etc., idet jeg bevarer „l'essenza della melodia“. Giv mig en Legende og jeg faar ikke en Node ud, giv mig et „Glimt af det levede Liv“, — og jeg genfinder min Sangbund.“

„Selv Rossini har jo sagt, at man ogsaa kan komponere Musik over sin Vadskerkones Regning“, vovede jeg at indskyde. —

Komponistens Øjne skød Lyn. — „Javel d'Hrr. Musikkritikkere tro, at de ere de eneste kompetente Dommere; naar d'Hrr. have anbragt et Dusin tekniske Ord i Flæng, tro de, at Kunsten er frelst. — Nej! Den rette Dommer er Publikum, det brede, geniale Publikum, der opfanger Musikens sande Aand, og hvis Læber bringe den ud i Verden“! — —

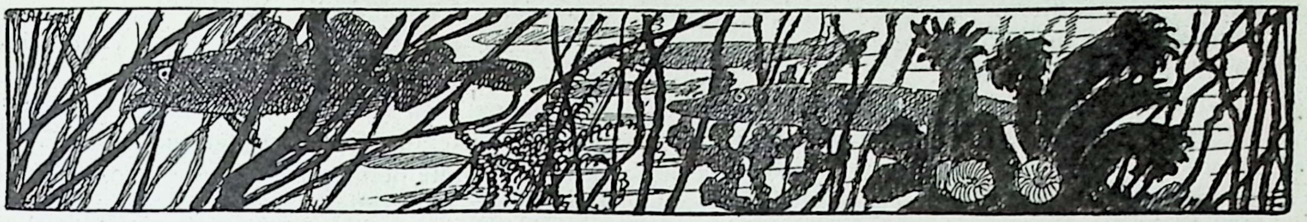
Jeg puttede mit Papir og Blyant ned i Lommen, Leoncavallo trykkede paany begge mine Hænder som efter en overstaaet Operation, gik hen til Skrivepulten og nedskrev paa et Nodeblad de første Takter af Introduktionen til „Zaza“s II Akt.

„Send med dette Blad min Hilsen op til det kolde Nord, med sine varme, folkelige Melodier,“ og Komponisten førte mig hen til Bogskabet hvor han stolt foreviste mig Griegs, Svendsens, Gades og Hammerich's Arbejder, samt et Bind norske Folkeviser. — „Maestro“! „Maestro“ raabte en Stemme. Det var Orkesterdirigenten.

„La prova generale“!!

Maestro'en tog baade Orkesterdirigenten og mig under Armen og marscherede ud af Døren, nynnende Melodien til „Ja, vi elske dette Landet“.

—d—d—n.

Et mystisk Telegram.

Fortælling af W. B. Northrop.

Jeg er Telegrafist — har været det i tretten Aar. Jeg er langtfra overtroisk, tværtimod, og har altid gjort Nar ad Spøgelsehistorier og den Slags Ting. Men en Dag hændte der mig noget, som bragte mig paa andre Tanker, og det er denne Begivenhed, jeg nu vil fortælle.

Jeg havde ved den Tid netop faaet Ansættelse ved en af Telegrafstationerne i Londons Centrum og var hver Aften optaget fra Kl. $7^1/_2$ til Kl. $2^3/_4$ om Natten.

En Nat, just som jeg skulde gaa hjem, kom der et mærkværdigt Telegram. Det var adresseret til en Person i Eastend, og Indholdet bestod kun af de to Ord: „Vogt Dem!“ Det var undertegnet „H“. Dette var det sidste Telegram, jeg modtog, inden jeg begav mig paa Hjemvejen. Forresten gik jeg den Nat noget tidligere end sædvanligt, thi jeg havde Sygdom hjemme, og jeg havde faaet Lov til at slutte mit Arbejde allerede ved 12 Tiden. Inden jeg gik, skrev jeg det paagældende Telegram ud og paalagde et af Budene at bringe det til Adressaten.

Lige før jeg skulde gaa til Sengs, kom jeg tilfældigvis ud i Korridoren. Ved den Lejlighed saa jeg, at der var lyst i Badeværelset, hvis Dør stod paa Klem. Jeg gik ind og saa, at der var bleven glemt en tændt Lampe i Værelset. Jeg slukkede den pligtskyldigst. I det samme blev jeg af en eller anden Aarsag opmærksom paa, at en af Vandhanerne ikke var drejet helt om, saa at den ene Vanddraabe efter den anden faldt ned paa Bunden af Badekarret. Jeg blev et Øjeblik staaende i Døraabningen for at lytte til Draabernes Fald. De kom paa en saa mærkværdig Maade, lige som stødvis, at jeg sagde til mig selv: Det lyder ganske, som om de havde noget at sige mig. Saa begyndte jeg mekanisk at læse Draaberne af, som om det galdt et Telegram, og mærkværdigt nok fik jeg ogsaa en Mening ud af det. Dryppene gentog Gang paa Gang: „Vogt Dem! Vogt Dem!“ og saa kom der en Pavse, efterfulgt af Bogstavet „H,“ Jeg syntes ikke om dette; det var, som om jeg havde ladet min Fantasi løbe aldeles løbsk med mig. Jeg strøg en Tændstik og tændte Lampen igen. Saa satte jeg mig paa Kanten af Badekarret, og lyttede opmærksomt til Dryppene. De samme Ord gentog sig uafbrudt.

I Begyndelsen kunde jeg ikke rigtig huske, hvor jeg havde hørt de Ord før. Vi Telegrafister tager jo imod saa mange forskellige Telegrammer, at det er yderst sjældent, vi skænker noget af dem særlig Opmærksomhed. Men pludselig stod det klart for mig, at Draaberne gentog det sidste Telegram, jeg havde modtaget, inden jeg forlod Stationen. Jeg lo ad mig selv og kom til det Resultat, at det hele beroede paa min nervøse Tilstand, og at det kun var, fordi jeg havde modtaget dette Telegram sidst, at Draaberne forekom mig at gentage dets Indhold. Men trods Alt kunde jeg ikke lade være at tænke paa, at Sagen i alt Fald var ganske besynderlig.

En af mine Kolleger boede tilfældig i Etagen oven over os, og der var noget, der ligesom tvang mig til at hente ham, for at ogsaa han kunde høre den mærkværdige Dryppen. Det var ganske vist sent paa Natten, og han maatte forlængst være gaaet til Sengs, men alligevel besluttede jeg at gaa op til ham. I Begyndelsen var han nok lidt gnaven over at være bleven forstyrret ved mit dumme Paafund, men det lykkedes mig dog at faa ham med ned.

Jeg omtalte ikke for ham, hvorledes jeg havde udtydet Dryppene, men alligevel kom han til samme Resultat som jeg. Vi stod begge to og lyttede til. Han spekulerede over, hvor denne Meddelelse kunde komme fra, og for hvem den egenlig var bestemt. Jeg kunde ikke huske Navnet paa den Person, Telegrammet var adresseret til, og jeg ytrede ikke et Ord til min Kollega om, at jeg overhovedet havde modtaget noget saadant, inden jeg forlod Stationen.

Efter at vi havde lét en Smule af det Hele, gik min Ven op til sig. Jeg gik ind paa mit Værelse, men da jeg følte mig en Smule nervøs, gik jeg ikke straks til Sengs. Efter at have

siddet og spekuleret en Stund rejste jeg mig imidlertid fra min Plads og gik hen til Spejlet for at tage min Slips af.

Som jeg stod der, hensunken i mine Tanker, fik jeg i Spejlet Øje paa en Mandsskikkelse bagved mig. Han sad ved Skrivebordet, paa den selv samme Plads, hvor jeg selv nys havde siddet. Jeg var altfor forbavset til at vende mig om; jeg stod kun og stirrede paa hans Billede i Spejlet.

Det var en høj, slank Mand. Hans Ansigt var ligblegt, og jeg lagde Mærke til, at hans Øjne var omgivne af mørke Ringe. Jeg havde en Gang i Lighuset sét et Ansigt, som mindede om dette. Det var mig umuligt at løsrive mit Blik fra ham. Pludselig tog han min Blyant og skrev, eller rettere sagt punkterede noget paa et Ark Papir, som laa paa Bordet. Jeg fulgte hans Haands Bevægelser og saa, at han skrev et „V". Saa kom et „o", et „g" og et „t". Derefter fulgte et „D", et „e" og et „m". Saa holdt han op, og det saa ud, som om han tænkte sig rigtig grundig om. Jeg vidste, hvad der vilde komme, og sluttelig skrev han ogsaa et „H."

Derpaa rejste han sig. Som om han ikke havde haft en Anelse om, at jeg befandt mig i Værelset, gik han uden at se sig om, ja uden en Gang at bevæge Hovedet, med langsomme Skridt ud gennem den aabne Dør.

Jeg stod som lammet af Rædsel. Sluttelig kom jeg saa meget til mig selv igen, at jeg kunde gaa hen til Skrivebordet. Man kan tænke sig mine Følelser, da jeg kastede et Blik paa Papiret og saa, at det var aldeles blankt — ikke et Ord stod at læse derpaa.

Jeg gik hen til Døren, trak den forsigtig til og laasede den. Saa sank jeg ned i en Stol, ude af Stand til at tænke en sammenhængende Tanke. Hvor længe jeg blev siddende saaledes, véd jeg ikke. Først da Morgensolen for længst var begyndt at skinne ind gennem Persiennerne, kom jeg atter til fuld Bevidsthed. Men jeg havde Feber i hele Kroppen og gik hen til Vinduet, som jeg aabnede for at faa en Smule frisk Luft.

Aandsfraværende stirrede jeg ned paa den mennesketomme Gade. Saa tidlig paa Morgenen hændte det sjældent, at nogen passerede forbi, og en Fodgængers Skridt plejede altid at give Genlyd fra Hus til Hus. Som jeg nu stod dèr og stirrede ud i den kølige Morgen, saa' jeg en Mand nærme sig paa det modsatte Fortov. Han gik saa sagte, at ikke den mindste Lyd hørtes, og alligevel i rask Tempo. Jeg fandt dette højst besynderligt, særlig da hans Gang syntes paafaldende tung. Da han nærmede sig mit Vindue saa det ud, som om han sagtnede sine Skridt. Først drejede han halvt Ryggen mod mig, som om han ikke ønskede at blive genkendt. Men pludselig vendte han sig om og stirrede mig lige ind i Ansigtet. Vore Øjne mødtes. Der laa et Udtryk af Angst i hans Ansigt, og han vinkede med Haanden i Retning af Eastend. Min Sindsstemning, da jeg i ham genkendte den mystiske Mand, som havde besøgt mig om Natten, kan ikke beskrives. —

Jeg bøjede mig ud af Vinduet og raabte ham an. Men rolig, uden saameget som at se sig tilbage, fortsatte han sin Gang og forsvandt om det nærmeste Hjørne. Ganske ude af mig selv styrtede jeg nedad Trappen og efter ham. Men han var som opslugt af Jorden.

Mekanisk fortsatte jeg min Vej til Telegrafstationen. Her blev man meget forbavset over at se mig saa tidlig paa Morgenen, men jeg fortalte, at jeg havde følt mig saa nervøs, at jeg ikke kunde sove. Saa slog jeg Kopibogen op og ledte efter det sælsomme Telegram, hvorefter jeg begav mig paa Vej til Eastend.

Da jeg nærmede mig det Hus, hvor Telegrammets Adressat boede, lagde jeg Mærke til, at en stor Mængde Mennesker var samlet udenfor det. Jeg trængte mig imidlertid frem gennem Folkemassen. Foran Husets Port stod to Politibetjente for at hindre de tilstedeværende i at komme ind. Tilfældigvis kendte jeg en af Betjentene. Jeg spurgte ham, hvad der var paa Færde.

„Der er lige bleven begaaet et forfærdeligt Mord her", svarede han. „De kan gærne gaa ind, hvis De vil. Men bliv ikke for længe derinde".

Jeg var ikke sén til at efterkomme denne Opfordring. Jeg blev vist ind i et Værelse, hvor Liget af en Mand laa paa Gulvet. Endnu i Dag kan jeg se dette Syn for mig — saa uhyggeligt var det. Manden var frygtelig tilredt, og overalt paa Gulvet saas store Blodpøle.

Jeg var nærved at besvime. Politiet undersøgte imidlertid den Dødes Lommer i den Tanke muligvis at finde et eller andet, som kunde bidrage til at oplyse, hvem Morderen var. Ansigtet var i den Grad sønderflænget, at det næsten var ukendeligt. Sluttelig tog man et sammenlagt Stykke Papir op af en af hans Lommer og foldede det ud. Det var Telegrammet, som jeg den foregaaende Aften havde modtaget, og som var undertegnet „H".

Jeg vaklede ud af Stuen og steg op paa den første Omnibus, der gik i Retning af den Telegrafstation, hvor jeg arbejdede. Ankommen dertil fortalte jeg hele Historien til en af mine Kolleger og viste ham Kopien af Telegrammet. Han forholdt sig imidlertid meget skeptisk overfor Sagen og syntes næsten at tro, jeg ikke var ved mine fulde fem. Jeg besluttede derfor ikke at fortælle Flere mit Eventyr.

Imidlertid gik den ene Maaned efter den anden, uden at det lykkedes Politiet at bringe

Lys i den mystiske Mordaffære. Saa hændte det en Dag, omtrent et halvt Aar efter at den uhyggelige Begivenhed havde fundet Sted, at mens jeg sad ved mit Arbejde, en høj, slank Mand kom ind paa Stationen. Han gik hen til Skrivebordet ved Vinduet, tog en Blanket og begyndte at nedskrive et Telegram. Han stod med Ryggen vendt mod mig, og jeg for mit Vedkommende kunde heller ikke se ham rigtig, med mindre jeg vendte mig om paa Stolen, hvor jeg sad. Omsider blev han færdig med at skrive og kom hen til Skranken. Da jeg tilfældigvis var alene til Stede, maatte jeg gaa hen og tage imod Telegrammet. I det samme han kom hen imod mig, drejede jeg mig om paa Stolen. Men da jeg fik Øje paa hans Ansigt, gav det et Sæt i mig af Rædsel. Det var jo den samme hemmelighedsfulde Mand, som jeg havde sét hin uhyggelige Nat for seks Maaneder siden!

Manden lagde Mærke til mit forvirrede Udseende, og det saa ud til, som ogsaa han var bleven greben af en vis Skræk. Da han kom nærmere, lagde jeg imidlertid Mærke til, at hans Ansigt saa fyldigere ud end den Mands, som jeg havde set den paagældende Nat. Desuden var hans Pande lavere, og han havde ingen mørke Ringe under Øjnene.

Jeg tog imidlertid mod Telegrammet saa rolig, jeg kunde. Mens jeg var i Færd med at tælle Ordene, kom en anden Telegrafist til Stede. Jeg mumlede nogle undskyldende Ord til den Fremmede og gik hen til min Kollega. Jeg fortalte denne, at Manden paa en eller anden Maade maatte staa i Forbindelse med det uhyggelige Mord i Whitechapel for seks Maaneder siden og bad ham straks skaffe fat i en Politibetjent.

Den Fremmede betragtede os en Smule mistænksomt, mens vi hviskede sammen, og jeg skyndte mig derfor tilbage til Skranken. Mens jeg lod, som om jeg gjorde Telegrammet i Stand, listede min Kollega sig ud af Stuen. Jeg forsøgte at indlede en Samtale med Manden for at vinde Tid, men han syntes ikke videre oplagt til en Passiar. Sluttelig gik jeg frem fra min Plads bag Skranken og nærmede mig ham.

„Undskyld, er ikke Deres Navn Atkins?“ spurgte jeg, idet jeg berørte hans Arm.

Dette var naturligvis kun en List fra min Side, og han gennemskuede mig ogsaa øjeblikkelig

Med en Ed fo'r han løs imod mig og greb mig i Struben.

„Naa, saa De troede, De kunde gribe mig — De, Slyngel!“ udbrød han.

Hans Øjne lyste med en uhyggelig Glans, og med et Jærngreb trykkede han Haanden fast om min Strube. Det sortnede for mine Øjne, og jeg tabte Bevidstheden.

* * *

Da jeg atter kom til mig selv, laa jeg paa et Hospital. Man fortalte, at jeg nær var bleven kvalt af den Fremmede, men i sidste Øjeblik var han bleven overmandet. I Fængslet havde han tilstaaet, at han havde begaaet det omtalte Mord. Hans Dom lød paa Halshugning. Før sin Død fortalte han alle Detaillerne ved Mordet samt Anledningen til det. Det fremgik heraf, at den Myrdede — han hed Anthony Usina — af Morderens Broder var bleven indbudt til dennes Hjem i Louth. Usina og hans senere Morder var ved den Lejlighed blevne uenige om en Pengeaffære, og Usina havde givet den anden en alvorlig Irettesættelse. Den anden svor at ville hævne sig, og da Usina nogle Dage efter rejste ind til London, besluttede han at følge efter ham. Hans Broder — en meget hæderlig Mand — havde søgt at bringe ham til Fornuft og holde ham tilbage i Louth, men forgæves. Han tog afsted til London og det lykkedes ham ogsaa at opspore Usinas Adresse.

Morderens Broder, der anede, at der vilde ske en Ulykke, telegraferede ufortøvet til Usina, at han skulde vogte sig. Det var dette Telegram, jeg modtog hin Nat.

Besynderligt nok fik Telegrammets Afsender, faa Timer efter, at det var bleven indleveret, et Hjærteslag og døde med det samme. I Mellemtiden havde Morderen fundet sit Offer og forøvet hin uhyggelige Gærning. Det saa ud, som om den Myrdede var bleven fuldstændig overrumplet, saa at han ikke havde faaet Tid til at drage sig den modtagne Advarsel til Nytte. Men det allerbesynderligste af det Hele var, at Morderen og hans Broder var Tvillinger og lignede hinanden som to Draaber Vand. Tanken om den Forbrydelse, hans Broder agtede at begaa, hvilede aabenbart lige til det sidste tungt paa den Døde, og Telegrammets Afsendelse var vistnok en af hans sidste Handlinger. Kan man nu tænke sig den Mulighed, at hans Sjæl ikke kunde faa Ro, men forsøgte alt muligt for at faa mig afsted til Eastend og forhindre Mordet?

Men i alt Fald var hans Bestræbelser frugtesløse.

Jeg tror, som sagt, hverken paa Spøgelsehistorier eller noget andet i den Retning, men den her omtalte Begivenhed er jeg dog ikke i Stand til at forklare mig.

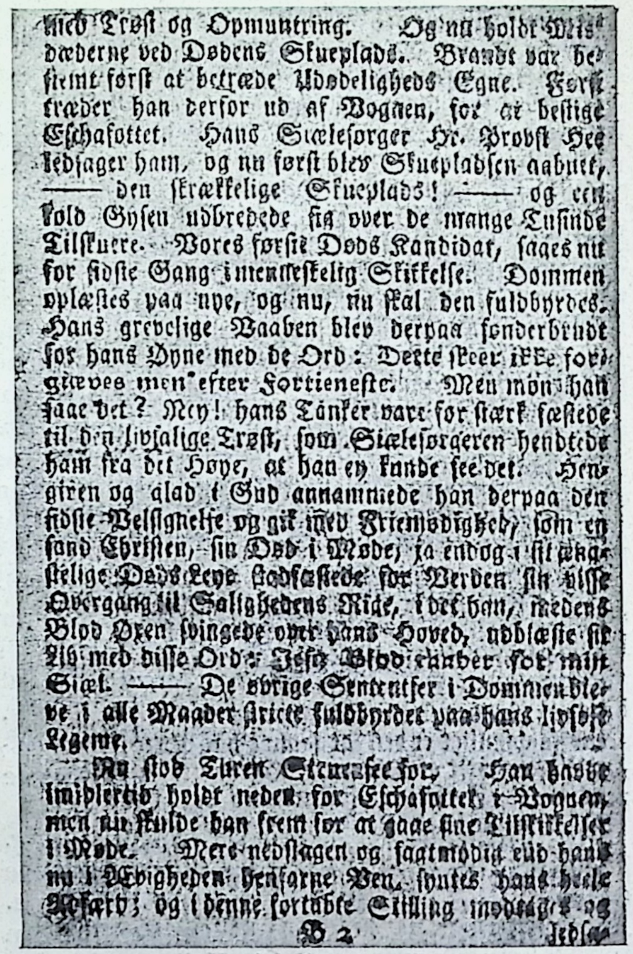
Ved Lauritz Swendsen.

Struensee i Vejviseren.

Spies, Ritm. Contr. v. Partic. Caſſ. Magſtr. 37.
Split, Bedemands Enke, store Regnegade. 182.
Sponeck, Greve, Søe-Kapitain, Skindergad. 76.
Sponeck, Contesse, Vestergade. 247.
Sprengporten, Bar. Sv. Minist. Sct. Anneg.
Stabel, Assessor, Friderichsberggaden. 142.
Stampe, Conferents-Raad, store Kannikestr. 35.
Stampe, Cancellieraad, Stormgaden. 286.
Stanley, Professor, Christiansh. Mølleg. 201.
Steege, Sukker-Raffinadeur, store Fiolstræde. 107.
Steemann, Etatsraad, Amagertorv. 7.
Steenberg, Dandsemester, Skindergaden.
Steffens, Commandeur, store Kongensgade.
Steffens, Kapitain, Citadellet.
Steffensen, Brygger, Badstuestræde. 76.
Stein, [illegible], store Kiøbmagergaden. 84.
Stein, Bogtrykker, Skidenstræde. 171.
Steinhert, Isenkræmmer, Amagertorv. 60.
Steinman, Boghandler, Kongens nye Torv. 25.
Stendrup, Etatsraad, Farvegaden. 46.
Stiebolt, Lieutenant, Hummergaden. 346.
Stiefken, Thehandler, Sqvaldergaarden.
Stockmann, Qv. Bet. i Sct. Añ. V. Qv. Rosg. 417.
Stolpe & Comp. Antonistræde. 324.
Storm, Cancellieraad, Amaliegaden. Lit. C. C.
Storm, Kammerraad, Rosenborggaden. 84.
Storp, Raadmmand, Langebroegaden. 2.
Strakerjahn, Cancellist. 292.
Straßborg, Casserer, Lyxegaden. 323.
Streuffer, Hofskræder, gl. Strand. 8.
Stricker, Artilleri-Kapitain, Christiansh.
Struensee, Greve og Cab. Minist. Christiansborg.
Struensee, Justitsraad, store Kiøbmagerg. 100.
Stub,

Struensee i Vejviseren 1772. (Hans Adresse i Registeret.)

med Trøst og Opmuntring. Og nu holdt Mis-
dæderne ved Dødens Skueplads. Brandt var be-
stemt først at betræde Udødeligheds Egne. Først
træder han derfor ud af Vognen, for at bestige
Eschafottet. Hans Siælesorger Hr. Provst Hee
ledsager ham, og nu først blev Skuepladsen aabnet,
—— den skrækkelige Skueplads! —— og een
kold Gysen udbredede sig over de mange Tusinde
Tilskuere. Vores første Døds Kandidat, sages nu
for sidste Gang i menneskelig Skikkelse. Dommen
oplæstes paa nye, og nu, nu skal den fuldbyrdes.
Hans grevelige Vaaben blev derpaa sønderbrudt
for hans Øyne med de Ord: Dette skeer ikke for-
gieves men efter Fortieneste. Men mon han
saae det? Ney! hans Tanker vare for stærk fæstede
til den livsalige Trøst, som Siælesorgeren hendtede
ham fra det Høye, at han ey kunde see det. Hen-
given og glad i Gud annammede han derpaa den
sidste Velsignelse og gik med Frimodighed, som en
sand Christen, sin Død i Møde; ja endog i sit ængs-
telige Døds Leye stadfæstede for Verden sin visse
Overgang til Salighedens Rige, i det han, medens
Blod Øxen svingede over hans Hoved, udblæste sit
Liv med disse Ord: Jesu Blod raaber for min
Siæl. —— De øvrige Sententser i Dommen ble-
ve i alle Maader stricte fuldbyrdet paa hans livsløse
Legeme.
Nu stod Turen Struensee for. Han havde
imidlertid holdt neden for Eschafottet i Vognen,
men nu skulde han frem for at gaae sine Tilskikkelser
i Møde. Mere nedslagen og sagtmodig end hans
nu i Evigheden henfarne Ven, syntes hans hele
Adfærd; og i denne fortabte Stilling modtages og
B 2 Jesu

Struensee i Vejviseren 1773. (Hans Henrettelse beskrives.)

(Fot. for „Hver 8. Dag" af Sigurd Trier.)

Naar Københavns nye Raadhus en Gang bliver færdigt og taget i Brug, hvilket velsagtens vil ske i Løbet af 1902, vil der naturligvis ogsaa her findes gode Lokaler for *Raadhusbiblioteket*, hvor Borgerrepræsentanter og kommunale Embedsmænd kan hente Viden af svundne Tiders Skrifter.

Et saadant Bibliotek paa ca. 7000 Bind findes allerede. Det er foreløbig installeret paa en Førstesal i Jorcks Passage, hvor Hr. cand. phil. *Jul. Salomon* er dets ordnende Haand.

Man har i denne Tid sat sig til Opgave at tilvejebringe en komplet Samling af *Københavns Vejviser*. Det er ikke nogen let Opgave — ikke en Gang de store Biblioteker ejer en fuldstændig Aarrække — og det er endnu heller ikke helt lykkedes for Hr. Salomon. Forhaabentlig vil han have Held dermed ad Aare.

Vejviseren udkom første Gang i 1770 paa Adresse-Contoirets Forlag og kostede kun 1 Mark. Nu kan man faa 10 Kroner for et Eksemplar af denne første Aargang. Værket var endnu helt op i vort Aarhundrede kun en tynd Pjes i Dnodezformat. Ikke desto mindre var det ikke saa faa Ting, man ogsaa den Gang kunde kigge efter i Vejviseren. Der findes endda Stof, som Hr. Krack i sin omfangsrige Foliant maa gaa udenom, men som netop giver de gamle Vejvisere en betydelig historisk Interesse.

Hovedindholdet var naturligvis den Gang som nu Personalregistret, hvorved er at bemærke, at Husene i København først i 1772 blev forsynede med Numre, som Aargang 1773 oplyser. Indtil den Tid betegnes Bopælen blot ved Gadenavnet eller naar det kommer højt, ved saadanne Bestemmelser som „overfor Apoteket". Det er dog kun nogle faa Hundrede Personer, som naar at komme med i Vejviseren. Tyendet, som ikke er medtaget, traadte jo den Gang i Stedet for, hvad vi nu kalder Arbejderstand.

I øvrigt finder vi i Vejviseren Oplysninger som Tallotteriets Trækningsdage, om Kunstkammeret, Observatoriummet paa Runde-Taarn og „andre rare Samlinger", om Maaneformørkelser, baade dem som ses her, og dem som „bliver ey seet her, men i Sønder-Amerika". Vi finder, at Kapitelstaksten i 1772 var 2 Rdl. 4 Mk. for Byg, hvilket mægtig burde trøste

vore Agrarer, og der optegnes Aarets „Anmærkningsværdigheder“, som bl. a. bestaar i Ølprisens Forhøjelse og en ny Takst for Spækhøkere, sat af Magistraten.

Et af vore Billeder viser den Side af Vejviseren for 1772, hvor Struensee for sidste Gang straaler i al sin Glans (den anden Struensee, som nævnes nedenunder, er en Broder). Men i 1773 kan Bogen fortælle os ganske andre Ting om denne Mand. Den indledes nemlig med en omstændelig Beretning om hans hele Liv og hans Henrettelse. Der fortælles malende om, hvorledes Folket i Tusindvis strømmede til Fælleden — „de vilde se det uselværdigste af alle Syner: Menneskets dybeste Forhaanelse og dets herlige Skabnings blodigste Nedbrydelse“ — og hvorledes Synderen beredtes til Døden.

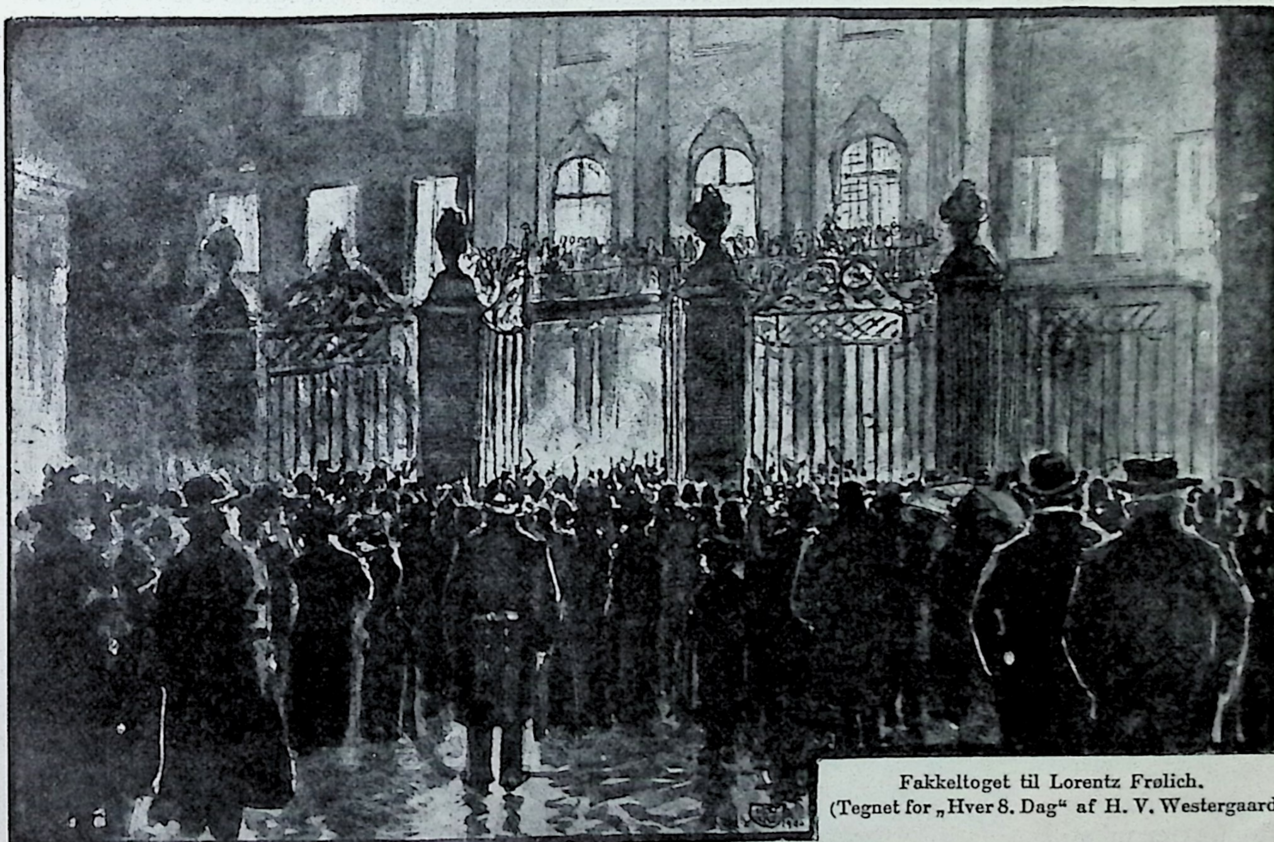
„Han hørte sin Dom med en from Gelassenhed“, staar der.

Senere i Bogen findes der en Fortegnelse over „det Gode, som skeede i Struensees Tid“. Den loyale Vejviser-Forfatter undlader selvfølgelig ikke at fremhæve, at disse Goder — hvortil regnes Vaccinationen, Skrivefriheden og den Bestemmelse „Ingen at have 2 Embeder“ — udelukkende skyldes den sindssyge Konge. Overskriften lyder:

„Det Gode, som skeede i Struensees Tid, hvori man kiendte Kongens Sind“, (som Hr. Etats-Raad Langebeck anfører i sin Skialder-Digt).

Og Listen over disse Frugter af Christian den 7des Visdom vækker i Sandhed hos en moderne Læser baade Respekt og Sympati — for Struensee.

Niels Wiig.

Fakkeltoget til Lorentz Frølich.
(Tegnet for „Hver 8. Dag“ af H. V. Westergaard.)

Fakkeltog.

Koncertpalæet er det selvfølgelige Sted for alle Fakkeltogsfester. Pompøst tager det sig ud fra Altanen, naar langt borte i den brede Gade lige for Palæets Porte de vandrende Fakler Række for Række dukker frem af Hjørnet, indtil den hele Gade er et fremadskridende Flammehav.

Man skulde synes det naturligt, at Festarrangørerne af al Evne sørgede for, at Hyldingens Genstand kom til at nyde netop dette bevægede Syn. Ikke desto mindre gik det ved Frølich-Festen som altid. Da Fakkelskæret pludselig tændte Ild i Mørket, da Togets egen Musik forstummede og Lurerne fra Koncertpalæet hilsende gjaldede det imøde, da holdtes Mesteren endnu tilbage af den nylig serverede Steg. Han kom lige tidsnok ud paa Altanen til at modtages af den hvirvlende Fakkel-Os.

Efter at være hyldet med Sang og Tale, vendte han tilbage til Desserten, medens de unge Studenter og Kunstnere opførte Indianerdanse omkring Fakkelbaalet.

Vor største Billedhugger.

Sine Forældre kan man jo ikke vælge, derimod nok den Nationalitet, man ønsker at tilhøre.

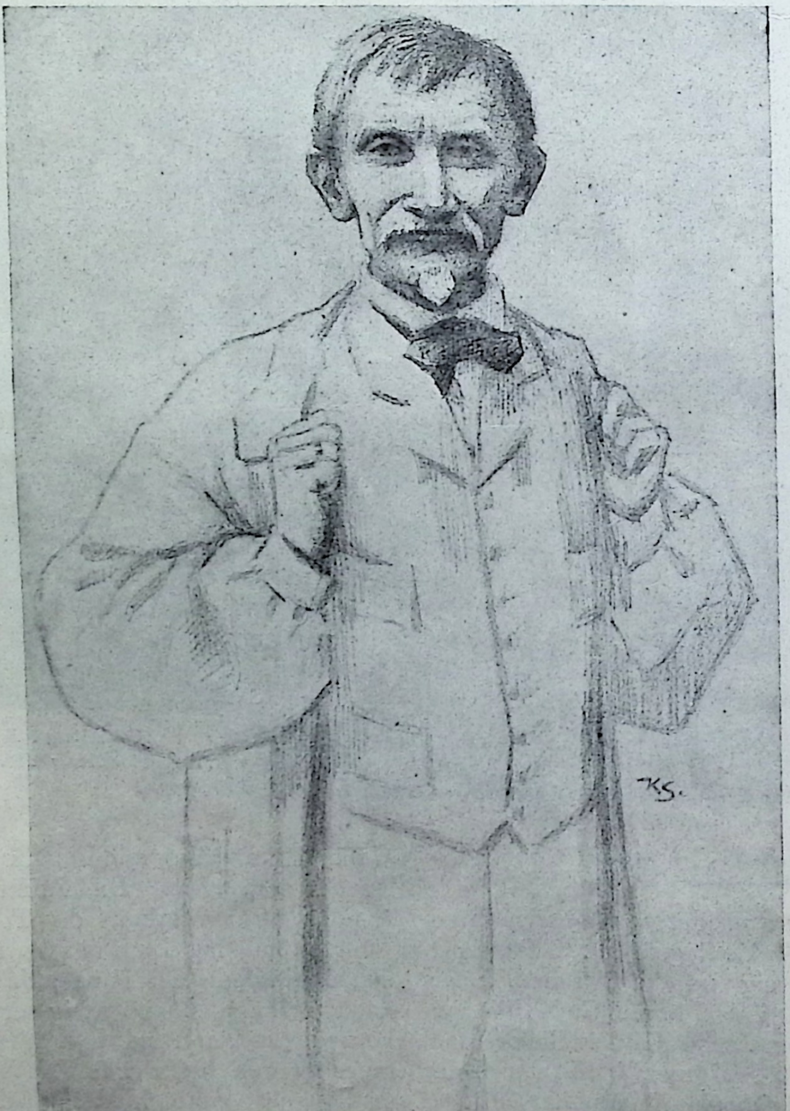
Stephan Sinding har valgt at blive dansk Billedhugger. Vistnok i 20 Aar har han levet her, og i de sidste 10 Aar har han haft Indfødsret i Landet. Skal *vi* bevise vor Adkomst til den Ære at kalde ham *vor*, maa vi frem for alt minde om, at Sinding skylder en dansk Mand, Brygger Jacobsen, Vilkaarene for en nogenlunde rig Udfoldelse af sine Evner.

Hans Plads i Norge er forlængst lukket til og groet over, men skulde denne Vækst rykkes ud af dansk Billedhuggerkunst, det vilde blive et svært sort Hul! Hans Indflydelse her har været saa udbredt, at man kan sige, at mange Rødder og Rodtrevler maatte hugges over.

Vi skønner da ogsaa paa, at vi har ham; det ses bedst af den danske Presses Holdning i disse Dage overfor Sindings sidste Værk og af Københavnerfolkets Ivrighed, thi der har været en Valfart ud til Frydendalsvej, saa at man skulde tro selve Loyalitetens Sluser var aabnede, og at det gjaldt at komme ud at se Kejseren.

Der er allerede i Dagspressen talt saa meget om „Moder Jord“, dette Sindings mest levende, digterisk anskuelige Værk, der synes at aande i dybe Drag og hvis velbegrundede Dristighed tiltrækker og frastøder, som al ualmindelig Ytring, men derfor ogsaa bevæger. — Lad os da tale lidt om Sinding selv.

I det nye danske Maleri har vi Mænd af dyb Myndighed, Skikkelser, hvis Storlinjethed Holger Drachmanns Land ved at skatte. Navne som Joachim Skovgaard, Michael Ancher, Hammershøj runger med en fuld Tone som Malm af en stor og lykkelig Støbning. Men i Billedhuggerkunsten? Ja — Stein og Bissen er ingenlunde ubetydelige, men alligevel: Anslaa deres Navne, og Klangen vil ikke snurre og brumme ret længe i Øret. Blandt de unge er der Løfter, et rigt, som sikkert vil blive indfriet — Fru

Billedhuggeren Stephan Sinding.
Tegnet for „Hver 8. Dag“ af Knud Søeborg.

Marie Carl Nielsen — og nogle faa andre. Flere af disse „andre" har da ogsaa Sindings Spændstighed og Fart ildnet og paa de udvendige Ytringer af Talent mangler det ikke, derimod tidt i høj Grad paa den egentlige Skabermagt: Den, ikke blot at danne Værket „af Støv af Jorden", men at blæse Livets Aande i dets Næse.

Det er denne Evne, og saa det vide Syn, foruden Modet der betinger Stephan Sindings Overlegenhed i dansk Billedhuggerkust.

Der er Race i den lille Mand med „den stygge Næsen min", de svære Tindingeben og det fugleagtig smalle Kindparti. Kender De ham? Er der ikke noget hastigt smuttende, ligesom med skarpe Tænder? De maa ikke tro, han staar og drysser over sit Arbejde. Han løber tilbage, styrter sig frem og slaar ned paa det Sted, hans Øje siger ham, og tilbage igen, til Siden, og ned over Fejlen igen. Cigaretstumpen, som forbliver i Mundvigen, er forlængst kold, men Samtalen holder han Ild i, dog uden et Øjeblik at forstyrres i Arbejdet.

Hans Ivrighed er saa stor, at han ganske kan glemme Stedforholdene, og f. Ex. er han mere end én Gang traadt rask tilbage paa en Forhøjning og ud i Luften, saa at kun stor Smidighed i Faldet har frelst ham fra at slaa sig fordærvet. Da Sinding arbejdede paa sit store Relief højt oppe paa Muren i Jesuskirken, maatte han bede Tømrerne for Himlens Skyld lave Rækværket umaadelig solidt, ellers vilde der utvivlsomt være sket en Ulykke, endnu inden han var naaet ret vidt i Arbejdet. —

Et Besøg hos den udmærkede Billedhugger i hans Atelier er altid noget af en Oplevelse; han er en ualmindelig Kunstner, men ogsaa en Personlighed, hvis aandelige Fysiognomi paa ingen Maade er udvisket.

Over Sindings Sprog, naar han taler, er der det samme, til det inderste indtrængende, som der kan være i hans Kunst. Der er isnende kolde og der er spruttende hede Ord. Med mild, hjærtelig Varme taler han om de danske, „det fineste, bedste Folk", men hans norske Uvenner er „Halenegere, fy Fa'en". Sinding vil helst ikke nøjes med, at hans Arbejde eller hvad han har paa Hjærte bevæger Menneskene. nej, det skal „bide sig ind i Hjærteroden".

Der er to Ting, der har grebet hans Sind heftigt, mens „Moder Jord" blev til, det bitre Had og Knokkelmandens Haardhændethed. Det

„Moder Jord", Stephan Sindings nyeste Værk.
(Fot. af Fred. Riise.)

utidige Tab af en meget kær og nær Ven har vistnok „bidt sig ind i Hjærteroden" hos ham og ført Sinding paa de alvorlige Tanker om Liv og Død. Men ogsaa den forsmædelige Behandling, som skal være bleven Kunstneren til Del fra norsk Side er ufrivillig traaadt i hans og hans Værks Tjeneste.

Den, der vil naa vidt, skal ikke have det for godt, „en gloende Jærnstang under Halen, det giver Fart, det! Men Gu' takker jeg dem ikke derfor!"

Knud Søeborg.

En Markprøve.

Pointer „Juno“.

Hen paa Efteraaret, naar man er midt i Jagtsæsonens bedste Periode, da plejer Dansk Jagtforenings og Kennelklubbens fælles Markprøve at finde Sted.

Markprøven er en Slags Eksamen for Jagthunde; en Prøve, der danner en Maalestok for Hundens Værdi som Jagtdyr.

Der afholdes en hvert Aar, enten i Jylland, paa Fyen eller Sjælland; denne Gang paa et af Grevskabet Bregentved overladt Terrain, der paa Grund af sin store Rigdom paa Vildt, frembød en særdeles heldig Plads.

Det var en Fornøjelse for den store Jægerskare at se dette Utal af Harer, der med Ørerne langs Ryggen eller rejste lige i Vejret, pilede afsted, saa hurtigt deres lange Bagben kunde vinde Terrain, naar de bleve stødt op fra deres lune Sæder. Agerhønsenes Antal var stort, og fra Roestykkerne rejste sig Fasan paa Fasan, stærke Kyllinger og prægtige Kokke.

Udenfor Hundekupeen.

Desværre var Vejret alt andet end gunstigt, til en Begyndelse regnede det, og senere blæste det op til en ren Orkan, som gjorde det overordentlig vanskeligt for Hundene at faa Fært. Det er jo Jagthundens fornemste Egenskab, denne: at opsøge Vildtet ved Hjælp af sin stærkt udviklede Lugtesans, og saasnart den forsigtig avancerende er kommen i dets Nærhed, da at staa, stille, urørlig, stiv som en Pind, fast som en Mur med opspilede Næseføje, ligesom for at indsuge saa meget som muligt af den søde Fært og saaledes markere for sin Herre, at her ligger Høns eller Fasan.

Hund i „Søg“. Haren stikker af i Forgrunden.

Ved Thureby Station mødtes om Morgenen Jægere fra alle Landets Egne, og herfra transporteredes man med Vogn ud i Terrainet, hvor Prøven tog sin Begyndelse, efter at der var trukket Lod mellem de optrædende Hunde, som fremførtes af deres Ejere eller Dressører. Bag Dommerkommiteen fylkede sig en talrig Skare af Deltagere, Jægere og Tilskuere, som i ærbødig Afstand ved Hjælp af et Par gode Øjne, gode Briller eller gode Kikkerter, fulgte Prøvens Gang.

Disse ædle Dyrs Søg, Stand og Lydighed, deres Karakter, Anlæg og Opførsel i Marken over for Vildt, frembyder et ejendommeligt Skuespil. Et lille Fløjt fra Hundens Herre, blot en

Haandbevægelse, er tilstrækkelig til at dirigere den, hvorhen han ønsker. Saa søger den i rask Galop Ager op og Ager ned, imedens han giver nøje Agt paa dens Hale Den er Oraklet. Maaske stopper Dyret op midt i sin Fart og staar ubevægelig som hugget i Sten. Da ligger Hønsene foran den, fast trykkede til Jorden, men intet Spor af Vildt er til at opdage, før Hunden paa Kommando „Avance", gaar frem og rejser et Dusin brunplettede Agerhøns, der buldre op med det for Hønsefugle saa ejendommelige Spektakel og et ængsteligt gennemtrængende „Girik—girik—girik". Eller den trækker an i Roer, forsigtig, næsten krybende, ængstelig for at „støde", som det at skræmme et Stykke Vildt op, kaldes i Jagtsproget, indtil det endelig lykkes den at faa Fasanen til at „trykke".

Naar Fuglen er rejs,t falder Skud, hvorefter Hunden skal vise, at den forstaar at resignere. Helst vilde den fare paa for at se, hvad der faldt; men det maa den ikke. Den skal forholde sig rolig paa Stedet, indtil dens Herre atter har ladet sin Bøsse, og den ved Kommandoet „Apporte" faar Tilladelse til at hente Vildtet, som den skal aflevere lige saa soigneret, som den tog det.

Alle disse Scener danner tilsammen et Skue, der er fuldt saa underholdende at overvære som Væddeløb, Kapsejlads og Brydekamp.

Tag med til næste Aar, og De vil se, at Jagten ikke er noget Haandværk, men en Kunst!

Gamle Kobberstik.

Nu samler man Verden over paa Kobberstik med samme Ihærdighed, som allerede længe har været ofret Raderingerne. Navnlig Englænderne og Amerikanerne har hjemsøgt alle Kroge, for at finde de gamle Værker frem og efterhaanden synes Kobberstik at stige til Priser, man ikke tidligere kendte.

Allerede for Aar tilbage forstod Kunstfirmaet Winkel & Magnussen, at denne Bevægelse vilde tage Fart, de begyndte da at samle Kobberstik sammen og kunne nu i deres prægtige Lokaler paa Højbroplads byde paa en ualmindelig omfattende Udstilling af Stik fra de sidste tre Aarhundreder.

Her træffer man i fyldigt Udvalg Rubens Samtidige, Kobberstikkerne *Vorstermann, Pontius* og *Suiderhoof*. Man stifter indgaaende Bekendtskab med forrige Aarhundredes Navne som *Nanteuil, Wille, Edelinch* og *G. F. Schmidt* og beundrer de saakaldte *Sortkunstblade*, for hvilke *Earlune* var Mester.

Danmark repræsenteres fortrinligt af *Clemens, Haas* og *Preisler* — samt *Lahde* med sine kendte Farve-Kobberstik, hvis Æmer er de historiske Begivenheder i dette Aarhundredes Begyndelse.

Abildgaard: Ossian. (Kobberstik af Clemens).

Tre Aar har Winkel & Magnussen været om at skaffe denne Samling til Veje, kun virkelig gode Tryk er blevet indlemmet deri, og alle Billederne ere forsynede med Rammer i gammel Stil. Priserne som er i stadig livlig Bevægelse opad, spænder fra en Snes Kroner til op over de hundrede. Man skal tage sig for at besøge denne Udstilling, der rummer megen interressant og snurrig Underholdning.

Smaa Øjebliksbilleder. III.

Grev Mogens Frijs i sit Arbejdsværelse.
(Fot. for „Hver 8. Dag" af Sigurd Trier).

Grev Mogens Frijs.

(En Erindring fra Skoleaarene).

I disse Dage, da en livlig Strid er udfægtet i Rigsdagen mellem to saa distinguerede Personligheder som Landstingsmand, Grev *Mogens Frijs-Frijsenborg* og Konsejlspræsident, Kammerherre *Hannibal Sehested-Broholm,* turde det være ret aktuelt at genopfriske i Erindringen, hvorlunde Grev Mogens for mange Aar tilbage stødte sammen med en yngre Broholmer, nuværende Jægermester *Ejnar Sehested.*

Den nøgterne Beretning om denne historiske Begivenhed skyldes Grev Mogens daværende Sekundant.

En Junidag paa Skrænten af den store Granplantage. Nedenfor ligger støvet og graa Næstved Landevej. Magelig henstrakte er en 4—5 Herlovianere i Færd med at tømme en Mjødflaske, medens de damper lystigt løs paa de korte Shagpiber.

Mogens Frijs og Ejnar Sehested, der begge sværmer for en purung, vidunderdejlig Ritmesterdatter, mundhugges. Et Ord tager et andet, og da de to Kavallerer ikke alene er Adelsmænd, men ogsaa i Løbet af Vinteren har uddannet sig i den ædle Fægtekunst, ender det med, at Frijs udfordrer sin Medbejler.

Et Par Kammerater bliver Sekundanter, og i de nærmeste Dage hersker hemmelighedsfuld Travlhed paa 5te Klasses Opholdsværelser. Mogens' Mansketskjorter — fineste hollandsk Lærred — forvandles til Dynger af Charpie; Broholmerens solide Natskjorter afgiver Stof til alenlange Bind. Naar Mørket falder paa, lister et Par stivbenede Drenge ned ad Trapperne, hen i Baggaarden — det er Sekundanterne. De standser ved en stor Slibesten, ser sig forsigtig omkring og trækker to blinkende Fleuretter frem af Bukselinningen. Slibningen begynder, og efter kort Tids Forløb er de dupskoede Fleuretter som Skomagersyle, aldeles upaaklagelige Mordvaaben.

Duellen finder Sted Søndagen den 9. Juni 1865 i Skoven, bag den lille Granplantage.

Duellanterne ere alvorlige men fattede — de er jo Adelsmænd; Sekundanterne noget vaklende — de se i Aanden Rektor *Listovs* tunge Haand suse gennem Luften.

Der er talt til Tre.

Som et Lyn farer de staalblanke Klinger frem, svøbes klirrende ind i hinanden, skilles atter, mødes og skilles. Broholmeren har øjensynlig Overtaget.

Atter griber Mogens Offensiven. Med uheldsvarslende Klirren flyver hans Klinge til Side, et Kontrastød og et Skrig!

Dèr ligger Mogens! Blegnende samles de Andre om den Faldne. Midt paa det venstre Laar finder de et lillebitte Hul, hvorfra enkelte Blodsdraaber pipler frem. Snart er Alle i Aktivitet: En henter Kildevand, en Anden bader Saaret, en Tredje bedækker det med Charpie og omvikler Benet med et alenlangt Bind.

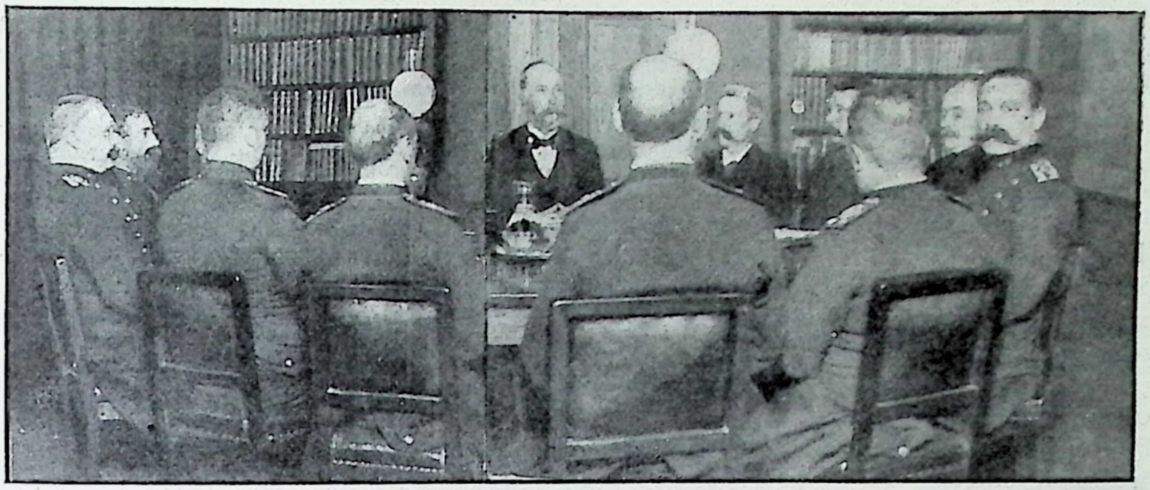
Grev Frijs har overstaaet sin *første* Affære.

Th. Gr.

Grev Mogens Frijs i 16 Aars Alder.

Politi-Parole.

Den saakaldte Politi-Parole, et Møde, ved hvilket Politiets Direktør og Inspektør samles til Forhandling med Politiassistenterne. Mellem de to Reoler ses Politidirektøren og Politiinsp. Henr. Madsen. Billedet er taget spec. for „Hver 8. Dag“ af Sigurd Trier.

Kære Ven!

Nu er du Politiassistent, men for adskillige Aar tilbage var du og jeg Skoledrenge og læste Lektier sammen oppe i jer gamle Lejlighed oven over Politistationen.

Allerede den Gang havde du Politi i Blodet, for du kunde ikke holde Tankerne ved Homer, naar du hørte Hyl i Porten.

Svip, var du borte og dernede for at give en Haandsrækning med, naar en sjælden livlig Herre skulde vippes ind i Detentionslokalet.

En Aften, vi var nede med Livius i Afrika og ikke rigtig kunde komme nogen Vej, foreslog du:

— Skal vi ikke meget heller gaa ned paa Gaden og se, om der er noget Sjov, det er jo Dronningens Fødselsdag!

Og vi listede ned ad Køkkentrappen og kom ud i Kastellet, hvor Tappenstregen gik til Ære for Højstsamme. Det var gammel Københavner-Skik den Gang efter Tappenstregen at drage i samlet Fylking nede i de lokkende Egne omkring Lille Kongensgade for at feste.

Vi fulgte med. Politiet sværmede om os, men det forhøjede Festen. Men o ve! Nede i en særlig snæver Gade saa vi pludselig Politihjælmene lyne ved begge Gadeender, og under taktfast Tærskning rykkede de nærmere ind mod Midten.

Vi vare trængt op i en Gadedør og vidste hverken ud eller ind, for Døren var laaset bag os.

— Vi skal være hjemme til Te! — hviskede du.

— Klokken halv ti! — svarede jeg.

— Og nu mangler den 5 Minutter — skal vi tage vore Tærsk først som sidst — foreslog du.

— Javel! —

Og med sænkede Hoveder og Frakkekraverne op om Ørerne styrtede vi os ud i Haandgemænget. Da vi allerede den Gang var noget lange begge to og ikke godt kunde dukke os i Mængden, susede snart Stavene ned over vore Rygstykker. O! Ah! Ak! Hvor Slagene sved!

Pludselig raaber en Overbetjent — Hug de to lange der!

Vi protesterer — Vi skal hjem til Te!

— Ja, nu skal I straks faa Tevand!

Vi trykkede os instinktmæssig op til Husmuren, en Dør gav pludselig efter, og vi tumlede ned i en lang, mørk Gang. Du sparkede meget praktisk Døren til bag os. Vi havde trukket en Betjent med os i Faldet. Vi ordnede det med den knippelbærende Herre saaledes, at vi fik Lov til at slippe bort gennem Gaarden, over et Plankeværk og ud i den næste Gade.

Og hvor vi løb! Vi fløj! og var hjemme i Køkkenet Klokken halv ti præcis.

— Er de gaaet til Bords — spurgte du Tjeneren.

— Næ-i, men jeg har osse trukket den svært ud for jeres Skyld.

Udenfor Dagligstue-Døren kunde vi høre din Fader, højtæret og virkelig Ekscellence, læse højt. Vi pustede ud og gik ind. Ekscellensen læste for af Revue des deux mondes, medens din Grandmama og et Par andre Damer sad om Bordet og hæklede.

Vi to holdt os beskedent i Skyggen. Din Fader saa op: — Naa, der har vi Professorerne, er de trætte af Studeringerne?

— Ja, overmaade!

— Og sultne?

— Glubende!

— Jens lader os ogsaa vente længe i Aften, men Jens bliver snart gammel!

Ved Bordet kiggede din gamle lidt nøjere paa os.

— Jeg synes, de Herrer Lærde ser noget blegnæbbede ud?

— Ja, men vi har ogsaa et meget svært Kapitel for af Livius, det er næsten ikke til at komme igennem.

— I trænger nok til Motion, i frisk Luft?

— Aa ja, maaske.

I det samme skingrede et vældigt Vræl op nede fra Gaden, en Port bragede i, og Drenge peb i Fingre.

En af Damerne spurgte: Hvad er der i Vejen i Aften? Der har hele Tiden været saa livligt dernede paa Stationen?

Det dumpede ud af mig — Det er jo Dronningens Fødselsdag!

Ekscellensen fuldførte: . . . som Læredrenge og Lømler celebrerer ved at lave Gadeoptøjer. De fortjente nogle alvorlige Tamp!

— Det faar de ogsaa — forsikrede vi begge.

Din Grandmama rystede paa sit ærværdige Hoved — Ak den Ungdom, den Ungdom i vore Dage! Tænke sig paa Hendes Majestæts Fødselsdag. Hvor ryggesløst!

Og vi gned vore Rygge mod de høje Spisestuestole.

* * *

Nu er du bleven Politiofficer og sidder til Højbords hos Hs. Majestæt Kong Petersen af København. Det kan vi jo se paa dette Billede, hvor vort Politis Spidser er samlede for at raadslaa om, hvor meget vi Københavnere maa røre os paa Gader og i Stræder.

Jeg skal ikke bede dig foreslaa, kære Ven, at der skal lægges Vat om Stavene, men jeg vil bede dig erindre de andre Herrer Ordenshaandhævere om, at de jo engang selv har været unge, de har i den Alder maaske ikke selv været under Stavene i den strengeste Forstand som vi, men dog forhaabentlig lavet en Basseralle saa stor, at de havde fortjent det.

Bed for Ungdommen i vor By!

Lad det Overmaal af Livsglæde og Kræfter, der er i de bedste, faa Albuerum og Luft!

Thi den Glæde, der ikke faar Lov til at slaa ud, slaar ind og bliver muggent og surt Ondsind!

Underret de Herrer Politiofficerer om, at de har den medgørligste Hovedstadsbefolkning at herske over, som de kan ønske sig, blot de forstaar — at ta' os paa de passende Steder.

Din gamle Ven

Fridtjof Bon.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Oberstløjtnant *H. C. V. Deichmann*, som er afgaaet ved Døden her i Byen i sit 74 Aar, afgik fra Landkadetakademiet i 1844 som Sekondløjtnant ved 4. Dragonregiment. I 1849 deltog han i Fægtningerne ved Ullerup og Dybbøl, ligesom han 1850 var i Ilden ved Isted.

H. C. V. Deichmann.

Som Forpostadjutant ved 2. Kavalleribrigade udmærkede han sig ved Dannevirkestillingen. I 1856 blev han udnævnt til Adjutant hos Generalinspektøren og fik Ritmesterkarakter. I 1864 ansattes han som Eskadronschef ved Armeens Overkommando og deltog saavel under Tilbagetoget fra Dannevirke som i Kampen om Dybbøl, ligesom han senere overtog den vanskelige Post som Chef for Trænet. I 1867 overgik han til Forstærkningen og fik ved sin endelige Afskedigelse 1888 Karakter som Oberstløjtnant. I adskillige Aar har han været Inspektør ved Lægeforeningens Boliger. Den Afdøde var benaadet med Ridder og Sølvkorset.

Oberst *C. F. Posselt*, som paa Grund af Alder traadte tilbage fra Hærens Rammer i 1887, er afgaaet ved Døden i sit 77de Aar. Efter at have gennemgaaet Landkadetakademiet blev han i 1843 udnævnt til Sekondløjtnant ved 4. Dragonregiment. I Krigsaarene 1848—50 deltog han med dette Regiment i flere Træfninger ved Bov og Slesvig,

Oberst C. F. Posselt.

som Ordonnansofficer ved Nybøl og Dybbøl, ved Stenderup og Ullerup. Først i 1854 naaede han at blive virkelig Premierløjtnant og gjorde senere Tjeneste som Adjutant ved 1. Kavalleribrigade. Som Ritmester og Eskadronschef ved 5. Dragonregiment deltog han atter i Felten i 1864 og udmærkede sig under Tilbagetoget fra Dannevirke i et Sammenstød med Lichtensteins Husarer, hvorefter han blev dekoreret med Ridderkorset. 1876 overgik han til Forstærkningen og blev udnævnt til Oberst og Chef for Bornholms Væbning. I 1883 modtog han Sølvkorset. Oberst P. nød ualmindelig Agtelse paa Grund af sin sjælden retsindige Karakter.

Militærforfatteren Kaptajn *Christian Frederik Sarauw* døde i forrige Uge i en Alder af 76 Aar.

Sarauw var Slesviger, studerede i Kiel og traadte i 1848 ind i Oprørshæren, hvor han gjorde Tjeneste i Kieler Jægerkorps. Han var en tapper Soldat, avancerede til Premierløjtnant og blev saaret ved Fredericia. Efter Krigen blev han optaget i den danske Hær, udmærkede sig i 1864 og blev Kaptajn, men i 1872 maatte han tage sin Afsked, da han som Militærforfatter havde paadraget

Kaptajn Sarauw.

sig Officerskorpsets Uvilje. Efter den Tid levede han i København, dels som Forfatter, dels som Medarbejder ved et fransk militært Efterretningsbureau. Denne sidste Virksomhed kom ham dyrt at staa. Under et Ophold i Berlin blev han arresteret og dømt til Tugthus som Spion. Længe varede det dog ikke, inden han blev benaadet, og han udfoldede fra den Tid en rig Virksomhed i Pressen som ivrig Modstander af Fæstningspolitiken. Han skrev om denne Sag en Mængde Artikler i saa godt som alle Hovedstadens Oppositionsblade.

Under Mærket *Colonel* behandlede Sarauw i »Politiken« alle de senere Krige, snart med stor Skarpsindighed, snart med temmelig livlig Fantasi, men altid i et elegant og fængslende Sprog.

Pastor *Søren Rasmussen Ostenfeldt,* som i en Alder af 63 Aar er afgaaet ved Døden i sit Embede i Skibby, Horns Herred, var Student fra Randers Skole og teologisk Kandidat fra 1861. Allerede 1862 blev han Kapellan i Hvirring og Hornborg, hvorfra han i 1872 forflyttedes til Hylke ved Skanderborg. Det lykkedes ham at vinde den vanskelige Befolkning, som tilhørte de saakaldte „stærke Jyder", der endnu den Dag i Dag ikke vil give Afkald paa Kingos gamle Salmebog. Under Medvirkning af Præsterne Kirketerp og Knækenborg fik han indført et Tillæg af grundtvigske Salmer til Brug for Menigheden. Siden 1880 har han været Sognepræst til Skibby.

Pastor S. R. Ostenfeldt.

Jubilæum.

Den 5. December kunde Dr. med. *Carl Adam Hansen* fejre sit 25 Aars Jubilæum som Læge i Nysted.

Dr. H., der er 53 Aar gl., er en af de mest ansete Læger i Lolland-Falster Stift. Han har i den forløbne Aarrække ikke alene vundet almindelig Anerkendelse i sin Kreds som en dygtig, nobel og samvittighedsfuld Læge, men har ogsaa skabt sig en videnskabelig Position, især som Epidemiolog. Det er sær ligt hans i 1886 udgivne Arbejde om Koldfeberen — „den lollandske Syge", der har befæstet hans Ry som saadan ogsaa udover Landets Grænser. Dette Arbejde, der hviler paa en enestaaende bred Basis, over 136,000 Koldfebertilfælde, har paa adskillige Punkter beriget vor Viden om denne Sygdom. — Et Bevis paa den Tillid, Dr. H. nyder blandt sine Medborgere, afgive de mange offentlige Hverv, der i Aarenes Løb ere blevne ham betroede. Udenfor sit egentlige Fagomraade har han udgivet en meget anerkendt Bog om vore Sejlskibe.

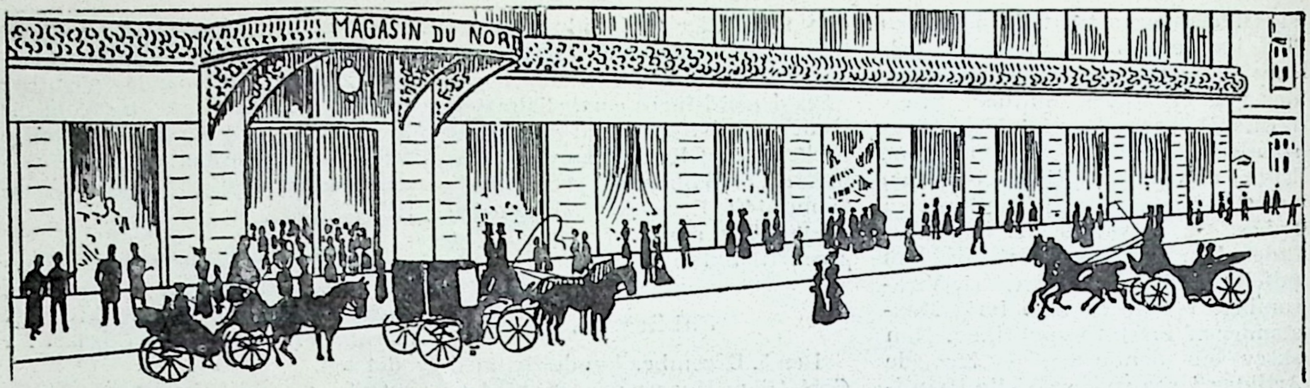
Dr. med., C. A. Hansen.

Den 1. December fejrede Overbanemester i Korsør, *Conrad Hansen,* 25-Aarsdagen for sin Ansættelse i Jærnbanernes Tjeneste. Udgaaet fra det kgl. Opfostringshus kom han paa Hærens Underofficerselevskole, hvorfra han fik Ansættelse ved Ingeniørkorpset. I fire Aar var han Lærer paa Elevskolen i Regning. Den 1. December 1875 blev han, i en Alder af 25 Aar, udnævnt til Banemester i Ringsted, hvor han senere blev Byens tekniske Konsulent og leverede adskillige Tegninger til Nybygninger. 1887 forflyttedes han til Korsør som Overbanemester. Som Stifter af Opfostringshusforeningen blev han ved denne Forenings Jubilæum udnævnt til Æresmedlem. Baade som Embedsmand og i det private Liv nyder han stor Agtelse.

Overbanemester C. Hansen.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Byens største Julebazar.

Da Magasin du Nord i Aar besluttede sig til at støtte det almindelige Ønske om en tidlig Lukning, var det en Selvfølge, at denne ikke kunde gennemføres i Aarets sidste Afsnit. Hele Juleudstillingens Periode maatte undtages — den Tid, da selv en rigelig Arbejdsdag kun daarlig rækker til overfor det mange Gange fordoblede Besøg. Men selv om Rammerne for denne Julebazar stadig udvides, saa at den Aar for Aar synes bestandig mere æventyrlig i sin Kæmpestil, saa virker dog Etablissementets hele Maskineri med den forbløffende Sikkerhed, der har givet Magasin du Nords Ekspedition og Forretningsorden Ry over hele Byen.

I Aar har Juleudstillingen i Magasin du Nord et Særpræg. Den er nemlig fortrinsvis *dansk*, idet man har lagt Hovedvægten paa de mangfoldige Artikler, som fremstilles paa Forretningens egne Væverier i Landskronagade, — en Drift, der nu beskæftiger flere Hundrede kvindelige og mandlige Arbejdere. Paa disse Væverier har man efterhaanden optaget Tilvirkningen af alle de Varesorter, som med Fordel lader sig fremstille her i Landet, saa at deres Fabrikata nu omfatter næsten enhver Branche indenfor Manufakturfaget. Først og fremmest er det *Kjoletøjerne*, som tilvirkes i store Kvanta og gennem Etablissementets mange Filialer og Udsalg spredes over hele Landet.

Det bliver ogsaa dem, der som Julegaver vil gaa af med Sejren, fordi Tendensen med Hensyn til Presenter mere og mere gaar i Retning af saadanne Sager, der paa en Gang er til Glæde og Nytte.

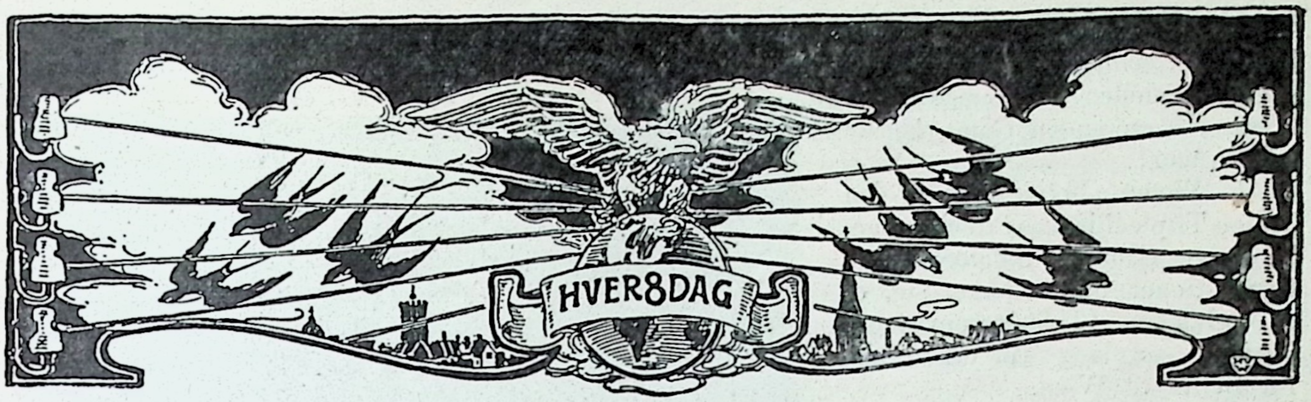
Lang er Listen iøvrigt over Væveriernes Fabrikata. Der er Bomuldstøjer i flere Hundrede Mønstre, Dækketøjer, Lærredsvarer, hvide Varer, Gardin- og Møbelstoffer o. s. v. o. s, v.

Som sædvanlig byder Magasin du Nord ved Siden af Nyttegenstandene paa en Rigdom af Luksussager baade for et kvindeligt og mandligt Publikum, ja, selv Børnene har man tænkt paa ved at samle et herligt Udvalg af Spil og Legetøj.

Allerede nu gaar Strømmen ustanselig gennem Etablissementets brede, gæstfri Døre. Det er en Overtro, at man ikke kan gaa derind uden at købe noget. Lederne ønsker netop, at Folk skal gaa derind for at „se", og tvivler ikke om, at Købelysten kommer, inden de gaa ud igen. Man kan da rolig raade enhver at tage mod Indbydelsen, thi ikke alene er det en Lyst for Øjet, det styrker tillige Energien at se, hvad Snille og Smag kan bygge op i den store Stil.

Naar Julen er forbi, bliver der et Øjebliks Pavse i Magasinets Virksomhed. Da optages hele det mægtige Lager til aarlig Statusopgørelse, men er Nytaaret ovre, forberedes allerede det store aarlige Udsalg, — de fordelagtige Indkøbs Tid, da mangt og meget maa realiseres, før man med værdig Hyldest kan byde et gæstfrit Velkommen til Foraaret, den anden store Travlhedens Periode for Magasin du Nord.

Nr. 11. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 16. December. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Den landflygtige Præsident.

Præsident Krüger hyldes af Franskmændene.

Frankrig har hyldet Boernes Førstemand som en Konge — Gud bedre det! Han er jo i Virkeligheden alt andet. Han kommer som en landflygtig Mand for i det mægtige Europa, som dog ikke var mægtigt nok til at hjælpe hans Folk ud af den engelske Løves Klør, at skabe saa megen Sympati og Medfølelse, at de Overvundne deraf kan øse Mod til at gaa Undertrykkelsens Tid i Møde.

Frankrig har hyldet ham — det nationalistiske Parti med vanvittig Begejstring, det store Folk med Hjærtelighed, Autoriteterne med Forekommenhed. Men der er saamænd ingen, der et Øjeblik tænker paa at ofre en diplomatisk Note, endsige et Skud Krudt, for at skaffe ham Oprejsning, kun den Omstændighed, at Transvaals Annexion endnu ikke er officielt notificeret af England, har gjort, at man overhovedet har modtaget ham som andet end som Hr. Partikulier Krüger fra Prætoria.

Saa er Kejser Wilhelm da i Grunden ærligere. Han lader høfligst melde, at han „paa Grund af tidligere trufne Dispositioner" ikke ser sig i Stand til at se Hr. Krüger i Berlin.

Der var en anden Gang, da Kejseren telegraferede til Transvaals Præsident og i de allervarmeste Udtryk bedyrede det evige Venskab, han nærede for ham og hans Undersaatter. Men det er allerede fire Aar siden, og i det internationale Samkvem holder selv det evigste Venskab ikke i saa mange Aar.

Det vilde nu for Resten ogsaa se underligt ud, om Kejser Wilhelm. der for Øjeblikket er fuldt optaget af at slagte Kinesere, pludselig vilde give sig til at pleje Retfærdighed i Afrika.

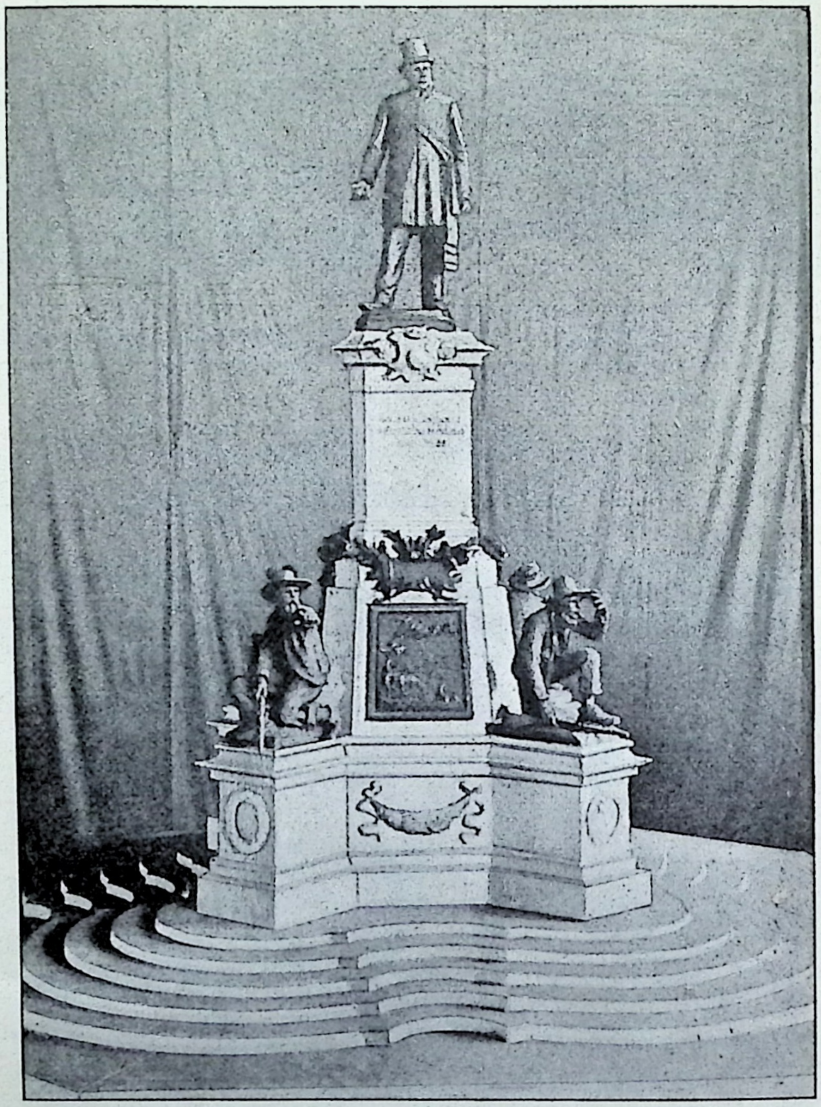
En Kejser kan jo ganske vist faa den Slags Luner — men man lægger sig ikke ud med sin Bedstemoder for et Lunes Skyld. Altsaa — en anden Gang, bedste Hr. Krüger!

At Wienerhoffet i Kraft af den hellige Triplealliances Principer ligeledes paa Grund af tidligere trufne Dispositioner har betakket sig, er en Selvfølge. Et Telegram tager jo ikke saa lang Tid om at naa fra Berlin til Wien.

Med et stille Suk lægger Onkel Paul de interessante Svarskrivelser i sin Brevmappe og slaar sig en Stund til Ro i Køln, hvor der er mange rare Mennesker, og hvor man faar en rigtig hæderlig Rhinskvin for et Par Mark. Og saa gaar Vejen til Holland, som jo hører til Familien, og hvis unge Dronning fra første Færd har ytret sin levende Kærlighed til de afrikanske Stamfrænder. Det var jo paa hendes Skib „Gelderland", at Præsidenten kom til Europa, og havde hun siddet paa Tronen i et Verdensrige i Stedet for i et lille Marskland, saa stod Europa vel sagtens i dette Øjeblik i lyse Flammer.

Der har været skumlet meget over Præsidentens Rejse, og især er de engelske Blade fulde af Latter og Haan over den faldne Mand, som gaar paa Tournée i Europa og spiser Festmiddage, medens Resterne af hans Hær forbløder i Fædrelandets vildsomste Egne, og Fruen sidder i Prætoria og passer paa Sølvtøjet, som der nok skal være en hel Del af.

Hvor mange af disse Skumlere vilde monstro være i Stand til at bære deres høje Hat med samme Anstand som Onkel Paul, hvis de var i hans Situation? Og hvor mange vilde i

Statue for Krüger i Lorenzo Marques.

hans Stilling og Alder have haft Tanke for at lade Overskægget staa, blot for at imødekomme Europæernes Begreber om et dannet Ydre.

Adolphe.

Af Jacques Nordmand.

En mørk Januar Aften mod Slutningen af Paris' Belejring forlod Hr. Reboullet, stærkt bevæget, Mairiet for det 9. Arrondissement, hvor han forestod Uddelingen af Levnetsmidler. Med Kepien (han var Nationalgardist), trukket ned over Ørerne, og et langt ureglementeret Tørklæde snurret om Kappekraven, brummende nogle uforstaaelige Ord, styrede Hr. Reboullet hen mod Martyrgaden derpaa mod Avenue Trudaine, hvor han, paa en fjerde Sal, beboede en beskeden Lejlighed. Han havde samlet sig en lille Formue ved Handel med Papir og Skrivematerialier. For kort Tid siden havde han trukket sig ud af Forretningslivet og nød nu i Fred og Ro sin lille Formue. Da han naaede Huset, skyndte han sig hurtigt op ad Trapperne og da han var kommet indenfor, busede det ud af ham med et bedrøvet Tonefald:

„Virginie! Adolphe maa dræbes."

Fru Reboullet sad og syede ved et svagt Lampeskær. Hun var henved de fyrre, svær

med blondt Haar. Da hendes Mand havde udtalt de frygtelige Ord, rejste hun sig skælvende, og stønnede: „Adolphe — men Gud dog!“

Derpaa lod hun sig falde kraftesløs tilbage i Stolen, med slapt hængende Arme.

Hr. Reboullet slængte sin Kepi hen paa Sengen, Halstørklædet og Sabelbajonetten gik samme Vej, derpaa stillede han sig hen foran Spejlet, lod sin Haand glide hastig hen over sit skaldede Hoved, hvor Sveden, trods Kulden udenfor, piplede frem, og saa gav han sig til at gaa op og ned ad Gulvet med begge Hænderne i Lommen:

„Det er ganske nødvendigt at slaa Adolphe ihjel! Det er haardt, men hvad skal man sige? Vi burde have været belavede derpaa . . . . . jeg har trukket denne Sag saa længe ud som muligt . . . . . men nu! . . . . Hvad siger Du?“

Fru Reboullet sagde intet. Hun sad stadig i den samme Stilling, kun trillede store, runde Taarer ned ad hendes Kinder.

„Du græder! Naa! det er meget naturligt og hvis jeg ikke var Mand, vilde jeg gøre det samme . . . . . men . . . . . man maa være fornuftig. Tror Du for Resten, at den hænger saa meget ved Livet? Ikke ganske ung, en begyndende Katarrh . . . . mellem os sagt, den gør det ikke ret længe.“

„Kunde det ikke vente lidt“. Kom det fra den hulkende Fru Reboullet.

Han stillede sig foran hende og sagde med dæmpet Stemme:

„Hør nu Virginie! Du ved, at der er en Ting, jeg aldrig har drevet Spøg med — nemlig vort Rygte! Nu vel! Vort Rygte staar paa Spil.“

„Vort Rygte?“

„Ja, Adolphe er Skyld i, at vi bliver uglesete i vort Kvarter. Til Trods for mit Forbud, lukker Du ham hver Dag ud paa Gaden . . . . . han er utilladelig fed. Folk have Øjne i Hovedet, ikke sandt? Man finder det besynderligt, ja upatriotisk — hører Du, upatriotisk! — at vi her under Belejringen paa et Tidspunkt, da mangen en stakkels Djævel ikke en Gang har en Bid Hestekød at putte i Munden, beholde en unyttig Hund i vort Hus. Ikke alene i Nabolaget snakke de om det . . . . Rygtet har bredt sig videre og videre . . . . lige til Mairiet — ja helt op i Mairiet! . . , . . Jeg har i nogen Tid mærket en besynderlig afmaalt Holdning overfor mig . . . . . uden at jeg kunde fatte Grunden . . . . . Nu ved Uddelingen kom Sergent Bosc hen til mig og med et ondt Grin om Munden spurgte han:

„Befinder Hr. Adolphe sig stadig vel?“

„Da forstod jeg, at dette Offer maatte bringes!“

Som ethvert frygtsomt Menneske, der endelig tager en kraftig Beslutning, havde Hr. Reboullet faaet alt dette sagt i største Hast; hans ellers glansløse Øjne flammede ved Tanken om hans raske Optræden.

Efter et Øjebliks Tavshed stammede Fru Reboullet: „Men hvem har Mod til at gøre det, jeg faar aldrig Mod dertil? . . . . .

„Jeg er heller ikke saa grusom at bede Dig om det og jeg føler mig ligeledes selv ude af Stand til at gøre det. Rosa maa paatage sig dette Hverv.“

„Hun . . . . hun kan ikke . . . . hun elsker den altfor højt!“

Uden at svare raabte Hr. Reboullet paa Rosa.

Rosa var bondefødt, stor og sværlemmet; hun kom ind med Hænderne i Siden, hendes Blik var ondt.

Reboullet, der stod lænet til Kaminen, sagde i en højtidelig Tone:

„Min Pige, vi ville bede Dem gøre os en Tjeneste, en stor Tjeneste. Det vil sikkert falde Dem svært, men jeg tvivler ikke om, at De vil adlyde os, — vi som altid have været for Dem . . . .“

Rosa lyttede til.

„For at komme til Sagen, vi ere nødte til at skille os af med . . . . til at slaa Adolphe ihjel; da hverken Fruen eller jeg have Mod til at gøre det og da vi ikke ville overlade fremmede det, da den muligvis saa vilde føle Døden endnu smerteligere, maa vi bede Dem . . .

Rosas Ansigt fik et blidere Udseende; det var altsaa det hele, altid saa mange Omsvøb! Rosa søgte at skjule at hun inderst inde var glad, drejede sit Forklæde mellem de sorte revnede Hænder og sagde:

„Det vil falde mig meget svært; stakkels Adolphe! Men naar der er Tale om at gjøre min Husbond en Tjeneste.

Fru Reboullet sagde hulkende:

„Det eneste, jeg beder om, er, at jeg hverken faar at vide, naar eller hvorledes De vil gøre det . . . .“

„Javist,“ kom det ud af Hr. Reboullet, „jeg vil ogsaa helst være fri for at vide . . . . men lad os se, i Morgen har jeg ingen Tjeneste, jeg har Morgentimerne fri . . . . Fruen og jeg ville gaa ud ved Titiden, vi ville komme hjem Klokken 12 — i denne Tid — ikke sandt — De forstaar?“

„Som Herren ønsker, men jeg kan forsikre Herren og Fruen om, at det vil falde mig meget svært . . . . .“

„Det taler kun til Deres Ros, min Pige.“

Han rakte hende et Pengestykke, hun vægrede sig ved at tage det, men tog det alligevel. Næppe var hun ude af Døren før hun udbrød:

„Ti Francs! Jeg vilde gerne selv have givet dobbelt saa meget, blot for at blive af med det snavsede Bæst.“

* * *

Næste Dag gjorde Hr. og Fru Reboullet sig færdige til at gaa ud, efter at have sagt Adolphe

et sidste Farvel og dernæst overgivet ham til Rosa. Fru Reboullets Øjne var rødrandede, Reboullet var bleg. Næppe vare de komne paa Gaden, hvor Kulden bed, før de begyndte at gaa rask ned ad Avenue Trudaine.

Det var de sidste Belejringsdages alvorlige og iskolde Paris; Gaderne laa øde. Af og til saas en Afdeling Linietropper eller Nationalgardister i spredt Orden med Hovedet indpakket under Kepien i en Hue med Øreklapper eller et uldent Tørklæde.

Det dryppede ned paa Fortovene fra de snedækte Tage, Himlen var graa og tung, bag Taagen blinkede den varme Sol. Tyskerne havde bombarderet Byen i fire Dage — man hørte af og til en dump Larm fra Syd.

Fuldstændig optagne af deres egne Tanker, ufølsomme overfor dette sørgelige Billede gik Hr. og Fru Reboullet tavse ved hinandens Side. Pludselig udbryder Fru Reboullet med sin lille barnlige Stemme:

„Nu maa det være sket."

Reboullet saa paa sit Uhr, det viste ti Minutter over elleve, de begyndte igen deres tavse Gang.

Et Øjeblik efter gav det et Sæt i Fru Reboullet: „Vi have glemt noget!"

„Hvilket?"

„Noget meget vigtig! Vi have ikke sagt til Rosa, hvad hun skulde gøre med den stakkels Adolphe bag efter...."

„Hvorledes bag efter?"

„Jo, hvor hun skal begrave den."

„Det er sandt, jeg har heller ikke tænkt paa det..... men," fortsatte Reboullet. „det skal jeg nok besørge i Aften, paa en Mark — eller en Høj ved Fæstningsvoldene, det vilde maaske være en mere værdig Plads, vær blot rolig, Virginie, Adolphe skal nok faa et passende Hvilested."

Vejret var lidt efter lidt klaret op, Solen kom frem bag Skyerne og hvor bleg den end var, kastede den dog et Lysskær over Byen.

Hr. og Fru Reboullet, som var stærkt optagne af, hvad de saa paa Gaden og hvis Blod blev noget afkjølet af den skarpe Blæst, begyndte — man kan ikke sige at glemme Adolphe — men de tænkte dog ikke udelukkende paa den, og da de præcis Kl. 12 stod ved deres Gadedør udbrød Hr. Reboullet:

„Jeg er meget sulten."

„Jeg med," sukkede Fru Reboullet.

* * *

Hr. og Fru Reboullet havde sat sig til Bords i den lille Spisestue med de lyse Egetræs-Møbler. De tog Servietterne ud af Servietringene, brækkede et Stykke af Belejringsbrødet, hvori, som man sagde, fandtes alt, undtagen Mel.

„Hvad skal vi have til Frokost i Dag?" spurgte Reboullet.

Da de tog Plads ved det Bord, om hvilket Adolphe under Maaltiderne bestandig kredsede, for at et Ben eller noget andet lækkert skulde falde af, overvældedes Fru Reboullet paany af Sorg, hun svarede stammende endnu forpustet efter den lange Spaseretur og de mange Trapper: „Jeg ved det ikke, kære Ven, jeg har intet bestemt forlangt ..... jeg var optaget af andet, forstaar Du ....".

Reboullet raabte:

„Rosa, De maa gerne komme med Maden."

Pigen kom ind, hed i Ansigtet, kraftig og stor med Kappebaandene flagrende til Siderne.

Hun stillede et stort Fad fra sig, paa hvilket nogle Stykker Kød svømmede om i en rigelig gullig Sauce.

Samtidig udbrød Hr. og Fru Reboullet:

„Hvad er dog dette her for noget?"

„Det er naturligvis Dyret .... lavet til med hvid Vin. Jeg tænkte et Øjeblik paa at stege den hel .... men da Fruen ingenting havde sagt" ....

Reboullet havde rejst sig halvt op fra sin Stol: „Og det har De vovet!"

„Skulde den da ikke spises .... bare jeg dog havde anet det .... Jeg kunde da mindst have faaet 20 Francs for den, saadan som Tiderne nu er!"

„Gaa!" sagde Fru Reboullet, der var ved at kvæles.

Rosa trak paa Skuldrene, drejede sig om paa Hælen og smækkede Døren i efter sig,

„Sikken et Styr .... for en Hund."

* * *

Hr. og Fru Reboullet sad tavse overfor hinanden.

En dyb Stilhed, lang og trykkende lagde sig over det hele. .... Lige for Næsen af dem dampede Fadet og en behagelig Vellugt slog op derfra.

Hvad skulde man gøre med det? Give det til denne Rosa, som sikkert vilde spise det selv eller maaske snarere sælge det til en eller anden elendig Spisevært.

Ligefrem kaste det paa Gaden? Hvilket ydmygende Endeligt! Begrave det? Man kan ikke begrave en Ragout! Dampen steg stadig, behagelig duftende op fra Fadet.

Hr. Reboullet, der var bragt til det yderste af Sult, brød først Tavsheden:

„Rosa! Har De andet til Frokost?"

„Andet .... i disse Tider .... Herren gør vist Kommers!"

Gøre Kommers! .... ak nej! stakkels Reboullet havde ikke Lyst til at spøge! Der forløb nogle Minutter. Lidt efter langede Hr.

Reboullet frygtsomt en Skive Brød hen mod Fadet: „Saucen i det mindste .... lad os smage paa Saucen.“

Fru Reboullet lod ham gøre det uden at sige noget derimod.

„God! meget god,“ sagde han.

Og en Skive til blev dyppet og spist.

„Naa, bliv bare ved,“ kom det fra Fru Reboullet, „Du har forresten altid været et hjerteløst Menneske.“

Reboullet udbrød:

„Naar alt kommer til alt, er Rosa ganske fornuftig! En Hund er en Hund! Og Tiderne have forandret sig, Paris bliver ikke belejret hver Dag! .... For Øjeblikket er man henrykt over at spise Hund, Hest, Rotter og Katte og alle Slags Dyr! Det havde sikker aldrig været min Mening, at Adolphe skulde være kommen paa vort Bord i denne Tilstand .... men Ulykken er nu en Gang sket .... og saa for Pokker! hvis vi ikke spise den, hvad skal vi saa gøre med den?“

Fru Reboullet tav, dybt rystet. Langsomt tog Hr. Reboullet et Stykke Kød og idet han smagte derpaa sagde han:

„Fortrinligt, det maa man sige! Du er dum, at Du vægrer Dig ved at smage .... er det først koldt, duer det ikke til noget ....

Han lagde næsten med Magt et Stykke hen paa hendes Tallerken tilligemed Sauce og 2 Skiver Brød.

Hun vægrede sig bestandig, uagtet hendes Tarme skreg af Sult. Men hendes bløde paavirkelige Natur var uskikket til Modstand!

Paa et bydende Blik fra sin Mand tog hun sin Kniv og Gaffel og sukkede:

Det havde jeg saamænd aldrig troet ....!

* * *

Skyerne vare drevne over. Solen skinnede prægtigt og stod lige ind i den lille Spisestue. Man hørte ikke længer Kanonerne i det fjerne. Rosa havde været saa betænksom at stille en Flaske Vouvray paa Bordet .... det var Kælderens bedste Vin. Man drak tøvende af den. En halv Timestid efter, da Fru Reboullet betragtede de smaa Ben, der laa omhyggelig ordnede paa Kanten af Tallerkenen, sagde hun halvhøjt:

„Stakkels Adolphe! Han holdt saa meget af Ben.“

Det nye Aarhundredes København.

En Spaseretur i 1905.

Ja, Fætter, du gør store Øjne! Jeg har med Vilje ikke røbet for dig, hvad du her vilde faa at se. Sagtens har du nok læst derom ovre i din jyske Præstegaard, men hvor stor og gennemgribende Forandringen er, derom har du næppe gjort dig noget klart Begreb.

Husker du Landskabet her for Enden af Bredgade .... ja naturligvis gør du det. Denne gamle, trøskede Allé, i hvis hullede Asfalt du forstuvede din ene Fod den Aften, du skulde møde Juliane — Legepladsen ud til Kanalen, de side Bredder, hvor vi fandt Champignons — og saa den lille morsomme Beværtning ved Sporvejsomdrejningen.

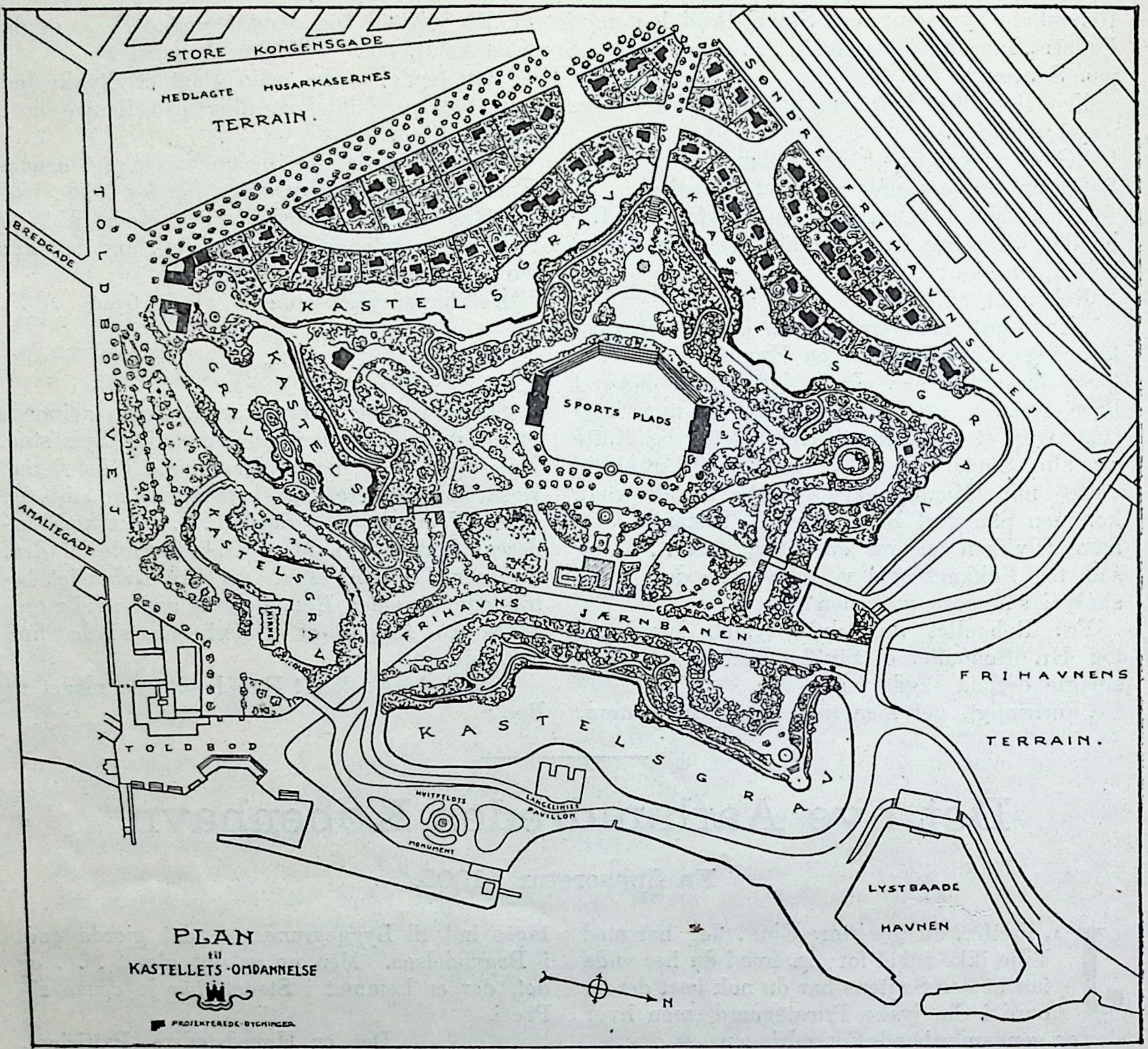

Premierltn. Holten-Nielsen, Kastelsplanens Fader.

Tværs over alt dette fører nu den brede Boulevard, der forbinder Bredgade med Østbanegaarden. De gamle Træer, som vi jo nok holdt en Smule af, er borte, Herregud! Men trøst dig med, de vilde snart være gaaet ud alligevel, og de nye er jo allerede helt velvoxne. Disse Villaer, som ligger her paa begge Sider af den brede Vej, har rejst sig i det sidste Par Aar. Kanalen maatte jo fyldes op og Smedelinjen tages ind til Byggegrunde — det gjorde ondt i Begyndelsen. Men nu er det glemt ... og det, der er kommet i Stedet, har jo ogsaa sin Poesi.

Det er Hovedstadens Patriciere, som boer her — sundt og landligt, og dog midt i Byen, Men de har ogsaa maattet betale for den Fornøjelse. De to Millioner, som alle disse nye Anlæg har kostet, er kommet ind alene ved Salget af Byggegrundene.

Men lad os gaa ned her til Højre gennem den brede monumentale Port, som fører til Kastelsterrænet. De to smukke Hjørnebygninger, som flankerer Indgangen, huser vore to Officersforeninger, Søværnets og Landværnets. Indenfor Porten ser der noget bart ud. Meningen er, at her skal rejses et stort nationalt Mindesmærke. Kedeligt er det rigtignok, at man endnu ikke er enig om, hvad det skal være for et Mindesmærke. *Herman Bangs* Plan om et stort Pantheon for det praktiske Fremskridts Mænd i forrige Aarhundrede har et stort Parti for sig. Men andre holder paa et Mindesmærke

Det projekterede Kastels-Anlæg.
Udarbejdet af Stadsingeniør Ambt, Arkitekt Eugen Jørgensen og Landskabsgartner Glæsel.

for Slaget paa Rheden, med *Willemoes* som Midtpunkt. For Resten er der Plads nok i den store Park til begge Dele.

Se dig nu om herinde! Kan du huske Stedet igen? Næppe nok! Derhenne til Høire kan du skimte den gamle Kastelsport, den har man ikke nænnet at rive ned, saa lidt som dens Kollega ovre ad Frihavnen til. Men ellers er de borte, alle disse sære, gamle Huse, hvor Soldaterne boede — Svanestok, Elefantstok og hvad de nu hed, alle disse gamle, stokmilitaristiske Kaserner. Kirken er ogsaa gaaet al Kødets Gang — ja, ved du hvad, den var saamænd ikke for køn, sammenbygget, som den var, med Arrestlokalerne, hvilket næppe heller kunde kaldes synderlig kirkeligt, og desuden er der jo slet ingen Brug for den nu, da Garnisonen er flyttet ud til Vigerslev.

Kun Møllen og Kommandantboligen, som stadig beboes af den kommanderende General, staar endnu. Bag Kommandantboligen fører en smuk Jærnbro over Frihavnsjærnbanen til Langelinje.

Der begynder at komme Liv og Røre rundt i alle Gange mellem de ærværdige Træer fra Fortiden og de mange unge Busketter, som er voxet op i de sidste Aar. Ad den brede Korso mellem de to gamle Porte snor sig et helt Vogntog af herskabelige Ekvipager og borgerlige Drosker — her er jo frit Rykind, og paa en Søndag Eftermiddag som denne skal alt, hvad krybe kan og gaa, i Kastelsparken. Nu stemmer Musiken i . . . . ja det er sandt, her er jo Sportsfest i Dag. Den fordums Exercerplads og Stedet, hvor Kirken laa, er bleven til Sportsplads, og Tilskuerne grupperer sig amfiteatralsk paa de lange Bænkerækker, der er indrettede op ad Voldskrænterne. Som du vil se, er disse bevarede overalt, hvor det har kunnet ladet

sig gøre; kun har man ved Opfyldning ladet dem gaa jævnt over i Terrænet, som de omslutter.

Her ved Sportspladsen er en glimrende Restauration; her sætter vi os hen ved en lille *drink,* indtil Øvelserne begynder. Og naar de er forbi, gaar vi ad de brede, elegante Trapper over Volden ud til Hjørnet ved Østervold og saa kan vi køre med den elektriske tilbage gennem Villakvarteret.

Skaal, gamle Ven — en Skaal for det unge København!

Em. B.

Rubjerg Knudes Fyr.

Det nye Rubjerg Knudes Fyr.

Den 27. December vil blive en Mærkedag i Fyrvæsenets Historie. Paa den Dag, et Kvarter efter Solnedgang, tændes for første Gang Danmarks nyeste Fyr. Det er bygget paa et af Vestkystens højeste og smukkeste Punkter, oppe paa den c. 140 Fod høje *Rubjerg Knude,* kun lidt indenfor de stejle Skrænter mod Havet. Det mondæne Badested *Lønstrup* vil faa én Tiltrækning mere i Fyret, som kun ligger $1/4$ Mil oppe i Klitten, hvor dens Former ere mest storslaaede, dens Vegetation vild. Og man vil ikke blot valfarte til Fyret, for at kunne se ud over Havet eller ind over Land fra dets Lanterne, 200 Fod i Vejret, men ogsaa for at beundre dets interessante Indretning.

Her er — tvertimod Skriftens Advarsel — bygget paa Sand, det klare Sand, og Fyrdirektoratets (dette Fyrs Bygmester) Hr. *Bald,* forsikrer, at man ikke kan ønske nogen Bygning fortræffeligere Fundament. Medens man fra Fyret ser Hanstholmens elektriske Lysstraaler kløve Mørket som et Par kolossale Møllevinger, og — mod Nord — Hirtshalsfyrets gule Petroleumslys, vil Rubjerg Knudes Fyr blinke med Gassens Glans. Petroleum paa den ene Side, Elektricitet paa den anden, og mellem disse Gassen i det Herrens Aar 1900! Men man vil ikke undre sig, naar man hører, at det elektriske Lys stanses af Taagen, og at Petroleum selvfølgelig har mindre intensiv Kraft end Gassen. Fremtidens Fyr bliver Gasfyr. Her anvendes Fedtgas, og Lyset skinner gennem en Auersk Brænder. Og hvilket Arbejde er her ikke udført i disse 2 Aar, det har staaet paa! Hver en Sten, hver Planke, alt er slæbt med Hestekraft gennem de stejle og vildsomme Klitter, og Egnens egne Arbejdsfolk have udført hele Bygningsarbejdet. Nu staar Fyret færdigt. Maskinerne til det smukke lille Gasværk og Sirenen ere byggede dels i Tyskland og Frankrig, dels i Danmark. Orlogsværftet, Eickhoffs samt Hüttemeiers Fabrikker har sin Ære af alt dette, der saa smukt har føjet sig til et Hele.

Udenom det dekorative firkantede Taarn, der foroven ender i en polykrom Krone, samler sig et helt Kompleks af Bygninger, 2 Villaer for Fyrpersonalet, Gasværk og Maskinhuse samt Sirenebygning.

Fyret har en Lysvidde af 30 Kvartmil ud over den frygtede Jammerbugt, og gennem dets Lindse, der er bygget og slebet i Frankrig, og som kostede 40,000 Francs, kastes Straalerne i Blink. Det har en Lyskraft af $1/4$ Million Lys. Hele Fyranlæget har kostet 175,000 Kr. Den yderst komplicerede og smukke Installation er ledet af Fyrvæsenets Ingeniør, Hr. *Brink.* Fyret selv skal bestyres af Hr. Fyrmester *Deichman.*

Desværre tillader Pladsen os ikke at komme nærmere ind paa dette interessante Fyrs Historie og Indretning, men vi opfordre Sommerens Badegæster til selv at spasere op gennem Klitten og tage alt dette i Øjesyn. Det er ikke hverDag, man faar Lejlighed til fra en saadan Højde at se et Stykke af Danmark, og endnu sjeldnere et Panorama over det vældige Vesterhav. Den elskværdige Fyrmester vil være gæstfri Vært, men han vil sikkert bede sine Gæster vogte deres Øren, hvis Sirenen skulde oplade sin Røst.

Der gives Sirener, hvis Stemmer er behageligere at lytte til — — selv om de er farligere!

François.

Tilhørerpladsen ved en Arbejderkoncert.

Arbejderkoncerter.

Med Billeder efter Fot. af Sigurd Trier.

Man maa vist lede længe, førend man træffer et Koncertforetagende, der saa godt som hver Gang kan melde udsolgt Hus en halv Time efter Billetsalgets Begyndelse, til et Lokale, der kan rumme henimod 1000 Tilhørere. Saaledes er det imidlertid gaaet Studentersamfundets Arbejderkoncerter fra deres første Begyndelse.

Selvfølgelig, kunde man fristes til at sige, er det Direktøren for zoologisk Have, Hr. *Julius Schiøtt*, der har faaet Idéen til disse Koncerter. Ti det er jo næsten altid ham, „Idéernes Fader," der undfanger de store og samfundsnyttige Idéer. Ham var det, der udkastede Planen til Studentersamfundets Aftenundervisning for Arbejdere, en Institution, der i Aarene 1882—1900 har udbredt Kendskabet til alle Slags Skolefag blandt Tusinder af københavnske Arbejdere, ligesom det er ham, der satte Arbejderundervisningen i Bogform ved Udgivelsen af „Frem".

Arbejderkoncerter bag Kulissen (Helge Nissen og Ellen Beck).

Man kom hurtigt til Klarhed over, hvorledes Koncerterne skulde indrettes: 25 Øre Billetten og Honorar til Kunstnerne, valgt blandt Landets ypperste.

Der er, blandt saa mange andre udmærkede Egenskaber, det rare ved Arbejderne, at de, hvad enten de ser et Skuespil eller hører en Koncert, ganske anderledes gaar op i Øjeblikkets Stemning end det sædvanlige Theaterpublikum. Dette opfatter Kunstnerne øjeblikkeligt. Derfor er der ingen Steder, de hellere synger end i Salen paa Enghavevej ved Arbejderkoncerterne. *Grieg* blev endog i Fjor Vinter saa begejstret over den Forstaaelse, hans Værker mødte, at han fra Tribunen holdt en lille Tale, hvori han sagde, at den Aften var hans Ungdomsdrøm — at spille for Folket og møde Forstaaelse hos det — gaaet helt i Opfyldelse.

Sigurd Trier.

Smaa Øjebliksbilleder IV.

(Med Portrætter efter Fot. af Sigurd Trier.)

Den franske Pater, *Père Lamotte.*

DEN katolske Kirke kan aldrig glemme, at den en Gang herskede over adskillige Millioner skandinaviske Sjæle og havde en mægtig Ærkebisp siddende i Lund. Der drives nu en energisk og ingenlunde resultatløs katolsk Mission blandt os, og den har højtstaaende og velstaaende Beskyttere.

Nu og da viser der sig saa en af disse fine franske Patere, som i de franske Præsteskoler er opdragne ikke blot i Troens Lærdomme, men tillige i beleven Optræden og elegant Talekunst — Skriftefædre, som er vant til med den fornødne Sindsligevægt at modtage Pariserdamernes intime og sikkert ofte interessante Tilstaaelser.

Sligt giver Erfaring og Menneskekundskab, Sjælefiskeriet udvikles til en Kunst, om hvis Finesser Peter og Paulus næppe gjorde sig nogen Forestilling.

Om Père Lamotte, som for Øjeblikket prædiker her i København, har samme Chancer for at paavirke vor Dameverden, som i sin Tid Père Lange, er vel tvivlsomt. Lange var lige saa meget Kunstner som Præst, hans Tale ejede i sig alle den katolske Kirkes Virkemidler — Billedpragten, Musiken, Røgelseduftens sansebedøvende Poesi. „Han er en farlig Mand for æstestiske Gemytter“, sagde en Præst den Gang. Lamotte er ædrueligere, bredere og tungere. Han argumenterer og ræsonnerer — men i vore Dage er det lettere at argumentere Folk ud af Romerkirken end ind i den. Den høje Flugt, som skal gøre Tilhørerne svimle, mangler Lamotte.

Men han taler et smukt og let forstaaeligt Fransk, og det skønne Sprog har altid sin andægtige Menighed i København.

* * *

Den franske Salonprædikant har sit diametrale Modstykke i den hjemlige Ordets Forkynder, som vort andet Billede viser.

Han er høj og kraftig bygget, hans Gang er spænstig og let i Forhold til hans Alder. Hovedet, som bæres lidt paa skraa — efter Sigende som Følge af et Overfald — kendetegnes ved det lange, graa Skæg, den høje Hat og et Par gennemtrængende Øjne.

Det er Gadens Apostel, Gaardmissionær Clausen. Enhver Københavner har set ham — han er jo altid paa Færde, lige til langt over Midnat. Enten træffes han paa Gaden, uddelende Traktater, modtagende med iskold Sindsro de Spottegloser, som gerne regner ned over ham, eller han samler sig en lille Menighed i en Gaard, hvor han taler og synger, medens han holder en stor Plakat, hvorpaa Salmen er trykt, foran sig, saa at Tilhørerne kan synge med.

Han var en Gang en velstaaende Proprietær paa Laaland. Trangen til at forkynde Evangeliet lod ham ikke Ro, og tilsidst forlod han sin lune Rede, skønt allerede den Gang en aldrende Mand, for at søge den Gærning, hvortil han følte sig kaldet. Han har taget de engelske og amerikanskeGademissionærer til Mønster.

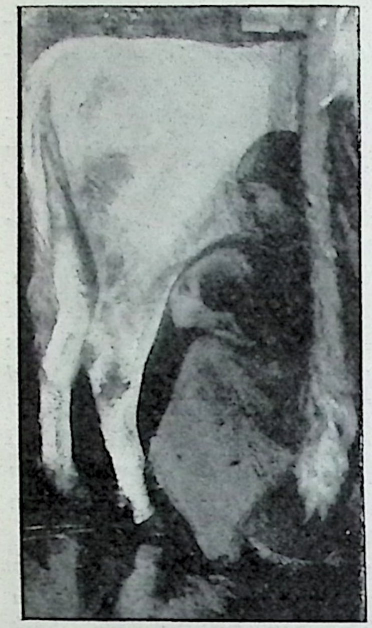
Man kan skatte hans Virksomhed højt eller ringe, føle sig mer eller mindre tiltalt af hans lidt nærgaaende Arbejdsmaade. Men man tør ikke le af ham. Der er ideal Alvor i hans Gærning, og hvad han gør, gør han i Følelsen af at staa i en højere Magts Tjeneste.

Gaardmissionær *Clausen.*

Fra det gamle Brænderi.

Med Billeder efter Fot. af Sigurd Trier.

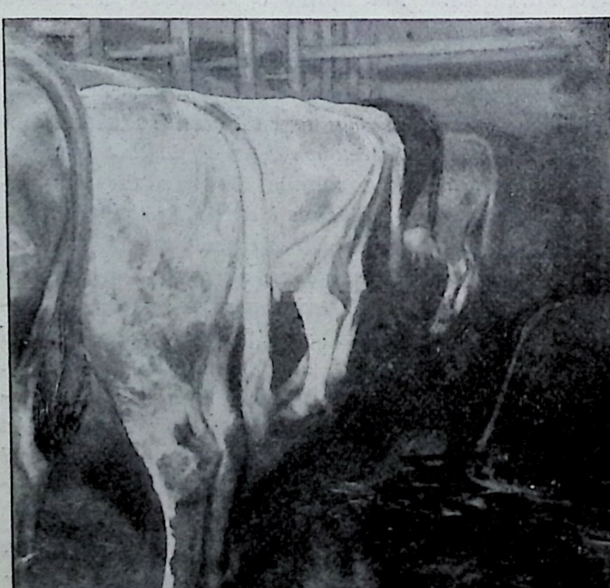
Køerne malkes i Brænderiet.

I den smalle Gade hvor Husene ere høje og sodede uden lyse og livlige Farver, altsammen graat i graat, hvor Marskandiserens brugte Klæder hænge paa Krogene udenfor Kælderhalsen, itutraadte Kaalblade, afskaarne Rodtoppe i Grøntkonens Port, „Køb og Salg af gammelt Guld og Sølv,“ Hammerslag paa hult Kobber og Messing dybt nede fra, dér, i de Omgivelser ligger det gamle Brænderi, som i disse Dage angribes af Pressemænd, Sundhedspoliti og Kredslæger.

Det er ganske tidlig Morgen, endnu før Gaslygterne ere slukkede. Ind gennem Brænderiets Port —, den er allerede aaben; den hvislende Damp, der stiger op ude paa Fortovet tæt inde ved Husmuren, under Tagskægget, siger at Arbejdet er begyndt — kommer et Par lurvet klædte Mandfolk. De ere lige lukkede ud fra det nærmeste Herberge og som sædvanlig har den gamle Forstander givet dem den formanende Tale med paa Vejen: „I skal værsaagod gaa hen og vaske jeres Fødder hos Brændevinsbrænderen, Børn; ellers blive I ikke lukkede ind i Aften, jeg kan ikke holde det ud.“ De trække Sokkerne af og stikke Fødderne i Spildevandets varme stedseløbende Straale og forsvinde ligesaa stille, som de kom.

Men Dagens Travlhed begynder. Der smækkes med Laager, fra Længer og Stalde, der lyder Træskotrin og Haners Galen; det er fra Brænderierne, de Hanegal, der saa tidt forbløffer den sildige Nattevandrer i den indre By, og Malkepigerne komme opkiltrede, med klirrende Blikspande og gaar over i Bagbygningen, hvor utaalmodige Køers Brølen melder, at Yveret er spændt. Det har en middelstor Bedrift, det gamle Brænderi. I en aflang grundmuret Bygning, med hvidtede Lofter, ligger og staar ca. 60 Køer og søber den halvflydende Mæske i sig. Her er ingen Fodringstider, de kan tage til sig, saa meget de kan orke; jo mere desbedre, jo før gaar Turen til Kvægtorvet. Motion faa de ikke meget af, eller rettere ikke andet end den, der bestaar i at rejse sig og lægge sig; de staar saa tæt op til hverandre, at deres fede Bove af og til trykkes mod hinanden som Gummiboldte. Ikke en Gang en Luftrejse i Hejseværket, som i gamle Dage; Koholderi i Etager eksisterer næsten ikke mere. Af og til kommeren kavajklædt Bondemand ind og klasker Dyrets Sider. Der kommer nemlig mange Bønder i det gamle Brænderi. Rumlende og støjende kommer de agende ind i Brænderiets toppede Gaard med Fjællevognen, smide Hamperebstøjlerne over de tottede Hestes Rygge og gaar sindigt op i Kontoret i Forhuset for at tiltinge sig Dagens højeste Pris for deres Korn, Hestene lade Hvilen falde paa sig og sende Prust i hele Skyer ud i Luften, hvor det gaar op i en højere Enighed med Brænderiets fra mange Steder udhvislende Dampe.

I Kontoret sidder Ejeren, kjender De ham? Altid den samme. Stor og svær, stærk Hudfarve, glatraget, Handelsmand til Fingerspidserne. Det er tredje eller maaske fjerde Ejer af Slægten; han driver Brænderiet paa samme Maade som sin Oldefader — naturligvis med de nødvendige hygiejniske og praktiske Forbedringer — saaledes at Forretningen giver solid Velstand uden at føre til store Rigdomme. Hvad der er over det, kalder han „Spritfabriker, Direktører paa Aktier, Knald eller Fald“. Det er svært solidt, hans Kontorudstyr. Gedigne Mahognitræsplader, Borde, som der skal et Par Mænd til at flytte, Stole med den rigtige Højde i Ryggen og saa Væggen behængt med Billeder af Heste, kun Heste, ikke et Portrait, ikke et Landskab. Det er en Lidenskab, der er fælles for Folk af hans Fag, ikke Travere og den Slags nymodens

Interiør fra et Kohold.

Stads, næh, Hannoveranere og Mecklenburgere med blanke Skind, trinde Vomme og lange Manker.

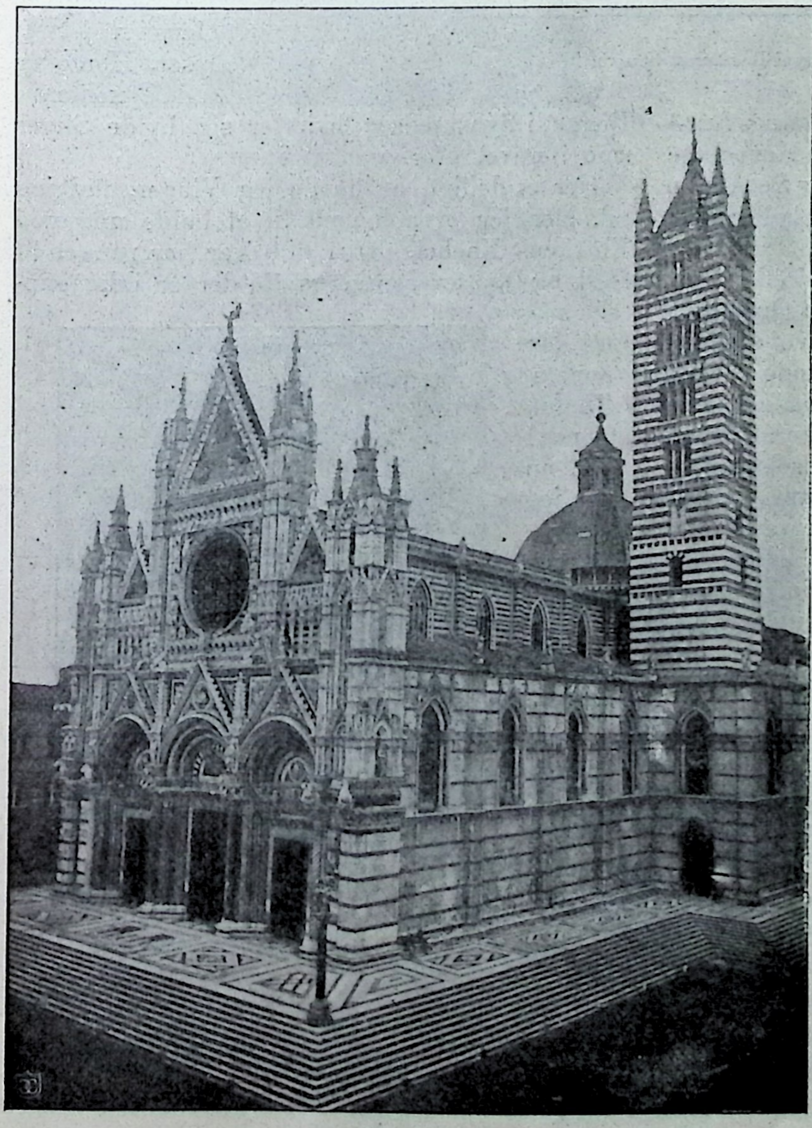
Han flytter Cigaren i Mundvigen, da Bonden spørger ham, om det har skadet hans Forretning, denne herre Tyfushistorie, saa tager han et langt Drag og saa siger han:

-„Nu skal jeg sige Dem, Lars Persen, at det er noget forbandet Vrøvl det hele. Der kommer sgu ikke Baciller i et Brænderi, uden at Ejeren er uagtsom; naar det bliver passet som mit, sker det ikke. Nu i Dag gaar jeg til Sundhedspolitiet, og saa skal jeg nok forklare dem, at det kommer af Udgravningerne i Staldene, saa er det, at Bakterierne flyve lige op i Mælken; men her har vi grundmuret, forstaar De.

Om det har skadet? Ja vel har det skadet, men vi klarer den. For ser De, kan vi ikke faa Boeuf hver Dag, saa ka' vi saagu nøjes med Bankekjød."

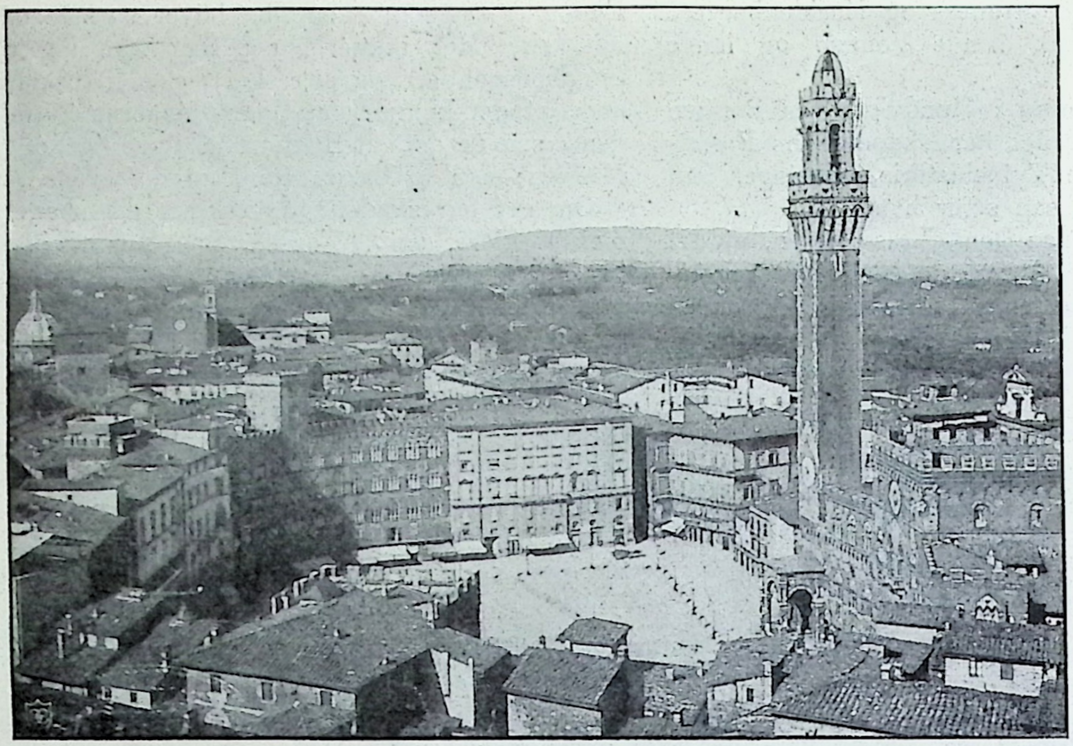
Hans Treschow.

Paladsernes By.

Domkirken i Siena.

Jeg har hørt fortælle, at danske Kunstnerinder, der ikke havde flere eller næsten ikke flere Penge tilbage, tog til Siena og levede der for en Slik. Jeg har ikke havt Lejlighed til at overbevise mig derom, efterdi jeg af en Fejltagelse kom til at leje et helt lille Palads, men derimod har jeg fundet, at Byen er en af Jordens mest storstilede i Forhold til sin Størrelse. Den tæller ikke mere end 30,000 Sjæle og har ikke desto mindre en Domkirke, der kan rumme den halve By paa én Gang, og et Raadhusspir, der rager henved 300 Fod op over den øvrige Stad. Nær sagt er hvert andet Hus et Palads, hvert andet en Kirke. Naar jeg spadserer gennem Gaderne, siger min Ven Kaptajn d'Onofrio til mig: Un altra chiesa! Et halvt Minut efter: Un altra chiesa! Og saaledes bliver han ved: „Nok en Kirke!" Nu maa man imidlertid huske paa, at Siena i sin Tid var en ret mægtig Republik, og den Gang talte Staden sine Par Hundred Tusind Indbyggere. Den konkurrerede i Vælde med selve Florents, og Ghibellinerne rettede deres Stød mod deres til Døden hadende Fjender Guelferne i Florents. Ligesom Svenskene og Danskerne i gamle Dage søgte at udrydde hinanden, saaledes slagtede den Tids Ghibellinere Guelferne,

Sienas Torv med Raadhuset tilhøjre.

vralter Gade op og Gade ned med Hænderne paa Maven.

Mærkeligt, saa mange Munke heri Staden ligner Olaf Poulsen. Omegnen er henrivende, og medens jeg staar heroppe i Toppen af *la Mangia*, Byens 300 Fod høje Campanil ser jeg de frodige Bjergskraaninger skinne som Sølv. Det er Oliventræernes Løv, der giver Genskin i Sollyset. Hen over de lyseblaa Bjerge i Synskredsen hvirvler sig hvide Skyer som iturevet Flor.

Her er dejligt, og havde jeg Vinger, fløj jeg ud. Men jeg er nok nødt til at holde mig ved Klokkens Knebel, der i 600 Aar har runget til Fest og Død for Seneserne, thi der er ikke ganske sikkert heroppe i Taarntoppen! Men nu maa jeg ned — Klokken er halvnitten, og den blussende Chianti venter ved Pranzoen. Salute!

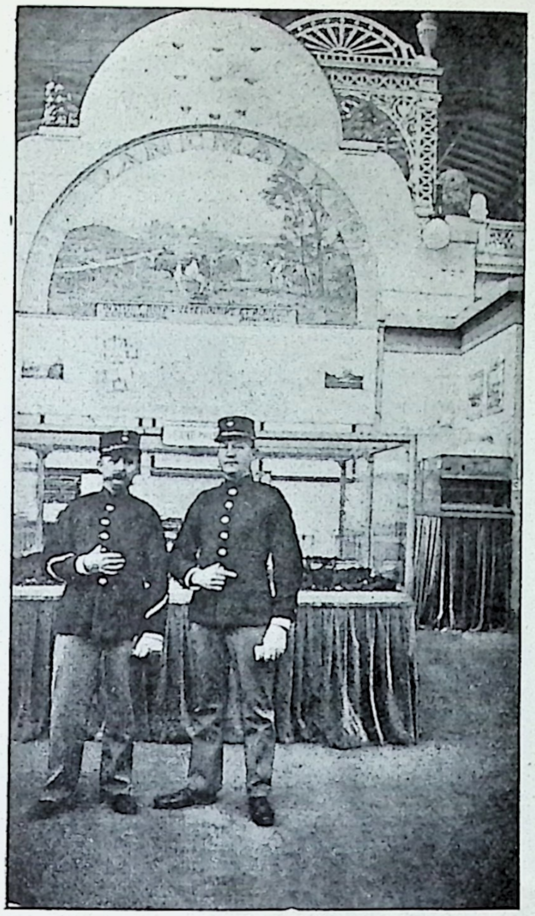
Emil Opffer.

og da Siena 1260 sejrede over Florentinernes Armé paa Monte Aperto, huggede Seneserne Hovederne af 10,000 Fjender. Til Gengæld blev Seneserne ved andre indtrædende Begivenheder heller ikke skaanede.

Da Spanierne saanær som 1555 belejrede Siena, fangede de ikke mindre end 1500 af Omegnens Bønder, der beskyldtes for at have smuglet Levnedsmidler ind i Byen, og hængte dem i Træerne rundt om Voldene. Det saa ud, som om der ikke voksede Blade, men kun Menneskelegemer paa Træerne! Denne Rædselsgerning bevares endnu i de indfødtes Erindring, og da Amerikanerne tog den spanske Flaade ved Kuba, var der stor Glæde i Siena! Man huskede endnu de 1500 hængte Bønder .... man erindrer overhovedet ret godt, hvad Siena en Gang var, og man er da ogsaa temmelig nødt dertil. De massive og mægtige Palazzoer, hvor stolte Vaabenskjolde kroner Terrasserne, de mange Kunstskatte i Kirkerne, de tykke, røde Mure, som indrammer Staden, de mange ældgamle Søjler med Ulven foroven .... alt dette taler om Sienas svundne Storhed. Livet i Gaderne udfolder sig malerisk. Mælkehvide Okser, hvis Horn næsten spærrer Gaden, trækker Barilerne til Staden, medens Munke fra Omegnens Klostre

En svimlende Højde.

To vestindiske Soldater, som blev bidt af en gal Hund og sendt til Paris.

En Benefice.

Selv til Smaafolks Liv falder der undertiden en Benefice af. De to vestindiske Soldater, man ser paa det lille Amatørfotografi, havde vel næppe nogensinde drømt om for den kgl. danske Regerings Regning at blive sendt til Paris under Verdensudstillingen. Naar denne vidunderlige Begivenhed i Virkeligheden skete, var det ogsaa udelukkende en gal Hunds Skyld. For nogle Maaneder siden blev tre vestindiske Soldater bidt af en med Hundegalskab ladet Køter paa St. Thomas. Den ene af dem døde straks, stik imod alle Lægeberegninger. De to andre blev over Hals og Hovede sendt til Pasteur-Institutet i Paris, og efter at de havde været under Kur her i henved 7 Uger, bleve de erklærede for helbredede. Det var de meget tilfredse med. Mindre tilfredse var de med at skulle tilbage til Vestindien, men der hjalp ingen „kære Mo'er", og deres skønne Haab om at blive kasserede gik ikke i Opfyldelse. Fædrelandet kaldte paa sine Sønner, og for kort Tid siden maatte de to Mænd tilbage til vor fjærne Koloni.

Det lille Billede af de to Vestindianere er taget i den danske Landbrugsafdeling i Maskinhallen paa Udstillingen.

Et berømt Billede.

Stenders Kunstforlag, som ivrigt virker for Udbredelsen af dansk Kunst, har nylig i stor Fotogravuregengivelse udsendt *Simonsens* berømte Fremstilling af Slaget ved Sankelmark den 6te Februar 1864, en af den danske Hærs Hædersdage, da en lille tapper Skare holdt Stand imod en overvældende fjendtlig Styrke.

Paa Maleriet, der forestiller en Bajonetfægtning, findes mange kendte Personligheder portræterede, saaledes afdøde Oberst *Weyhe* og den bekendte unge Filolog *Jens Paludan-Müller*, som faldt i Slaget. Af nulevende Personer vil man kunne finde Maleren *Th. Philipsen*.

Billedet har gennem sit Æmne og sin glimrende Komposition vundet en sjælden Yndest.

N. Simonsen: Episode af Slaget ved Sankelmark den 6. Februar 1864.

Kendte Navne

fra By og Land.

Fødselsdag.

Jærnbanelæge i Fredericia, Doktor *K Unger-Nyborg,* fyldte d. 10. Decbr. 80 Aar. Han er en af Landets ældste endnu praktiserende Læger og Veteran fra Krigen 48-49, idet han, strax da han blev medicinsk Kandidat, maatte rejse over til Hæren. Under hele Krigen gjorde han Tjeneste ved de ambulante Lazaretter. Allerede i 1851 nedsatte han sig som praktiserende Læge i Fredericia, hvor han altsaa snart har virket i 50 Aar, deraf de 40 som Jærnbanelæge. Unger-Nyborg, hvis ejendommelige Slægtsnavn skyldes Bedstemoderen, der var indvandret Ungarerinde, har en stor Praksis og er meget afholdt i sin By, ikke mindst blandt Smaafolk, hvem han gerne yder sin hjælpsomme Bistand.

Dr. K. Unger-Nyborg.

Dødsfald.

En i vide Kredse kendt og skattet Mand, Tegnelærer *Carl Ludvig Petersen,* er i disse Dage afgaaet ved Døden. I et Tidsrum af c. 50 Aar har han virket som Lærer ved Døvstummeinstitutet, Melchiors Skole og mange andre Steder. Som Landskabs- og Sø-Maler har han adskillige Gange udstillet Billeder paa Charlottenborg. I Marts 1856 vandt han den mindre Sølvmedaille. Som Tegnelærer har han udgivet nogle Vægtavler til Skolebrug og nogle Fortegninger til Vejledning i Frihaandstegning.

Kunstmaler C. L. Petersen.

Baade som Lærer og som Menneske vil hans personlige Elskværdighed mindes med Venlighed af den store Række Elever, der har nydt godt af hans dygtige Undervisning.

„Hver 8. Dag"s Musik og Sang.

Det i Dag udkomne Nummer indeholder: *Spinn, spinn, Svensk Folkevise. Bagatelle* af O. Krause. *Wilhelmines Arie* af *„Ungdom og Galskab"* af Dupuy. *Allegretto* af Operaen *„Den solgte Brud"* af Smetana.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Under Café Berninas kendte Vinduer, nær Badstuestræde, har *Magasin Klein* for nylig aabnet sine Døre. Denne Forretning har sat sig den udmærket fortjenstfulde Opgave at gøre Kvindens ydre Fremtoning saa tillokkende som vel mulig, dels gennem smagfulde Toiletter, dels ved at udstyre hende med det mangfoldige Tilbehør, som fuldkommengør og fremhæver Toilettet. Her er alt fra Silkebluser og -skørter i nye Façoner og smuk Udførelse til praktiske vatterede Morgentrøjer. Her er Hatte og Boaer og en Vrimmel af de moderne Pompadourtasker, Bæltetasker og Porte-trésors, ligesom elegante Vifter er en Hovedartikel, som Magasinets Indehaverske agter et lægge særlig Vægt paa.

Ringheims Ramie-Undertøj er Navnet paa et nyt Stof, hvis store Hovedfordel er den, at Legemet, som det beklæder, ikke hæmmes i sin Uddunstningsproces. Dertil har det en varmeregulerende Evne, det modtager Varme fra og afgiver atter Varme til Huden og man har iagttaget, at Ramie-Undertøj føles under stærk Sommervarme som *svalende* og i køligt Vejr som *varmende.* Ved stærk Transpiration klistrer Tøjet sig ikke fast til Huden og naar Transpirationen er forbi, genvinder Beklædningen hurtig sin fuldstændige Tørhed.

Ramie-Undertøjet, der er bragt i Handelen af Warkanders Handels-Aktieselskab, Gl. Kongevej 85, kan pege paa en lang Række glimrende Anbefalinger.

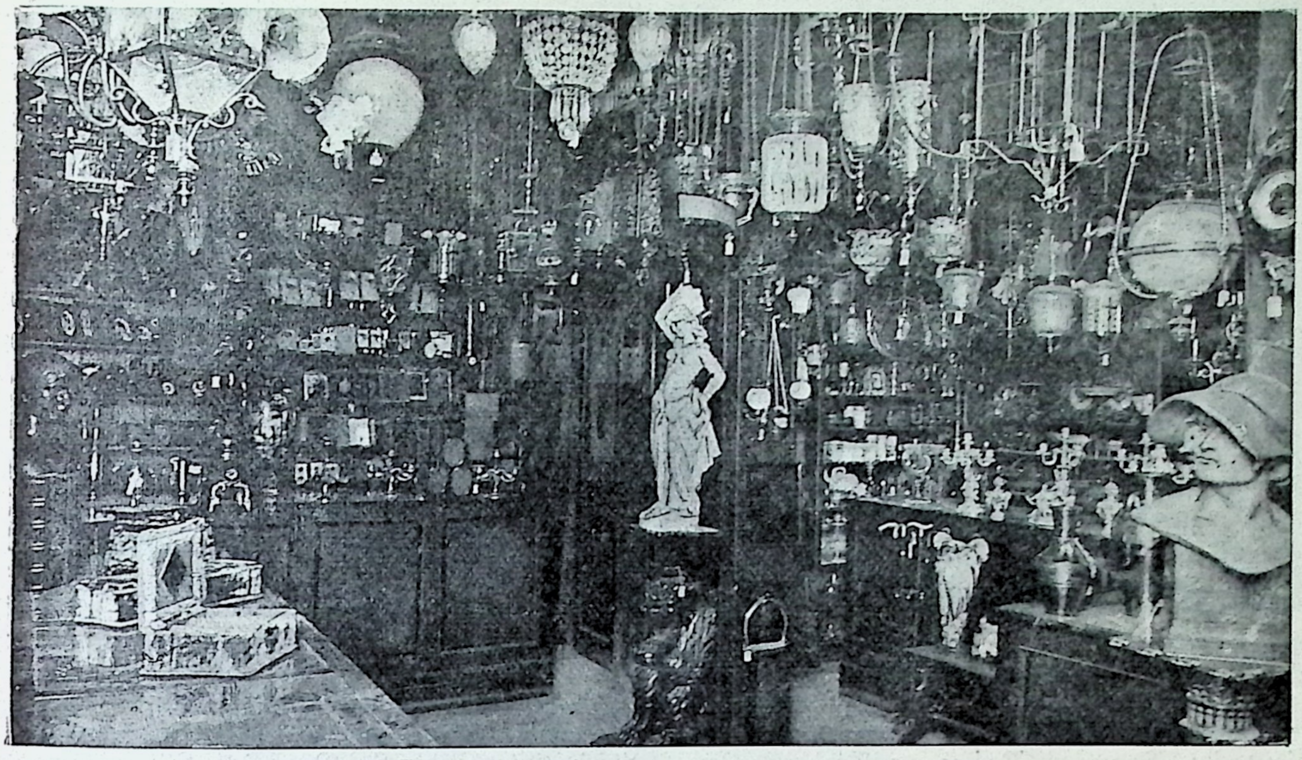
Lysten til at have Smaafugle om sig i Hjemmene giver sig stadig Udslag i bestandig videre Kredse. Store Mængder af Fugle kommer hertil fra alle Verdensdele og flyver lige ind i *Augusta Westrups* Forretning i Gothersgade 63. Augusta Westrup overtog den for 2 Aar siden og har dygtigt oparbejdet den saaledes, at den nu er kendt over hele Danmark og tillige exporterer baade til Sverrig og Norge.

Forretningen har desforuden til Forhandling et betydeligt Lager af alle Slags Fuglebure samt af Fuglefrø og Foder.

Paa Udstillinger er den hædret med flere første Præmier og Sølvmedaille.

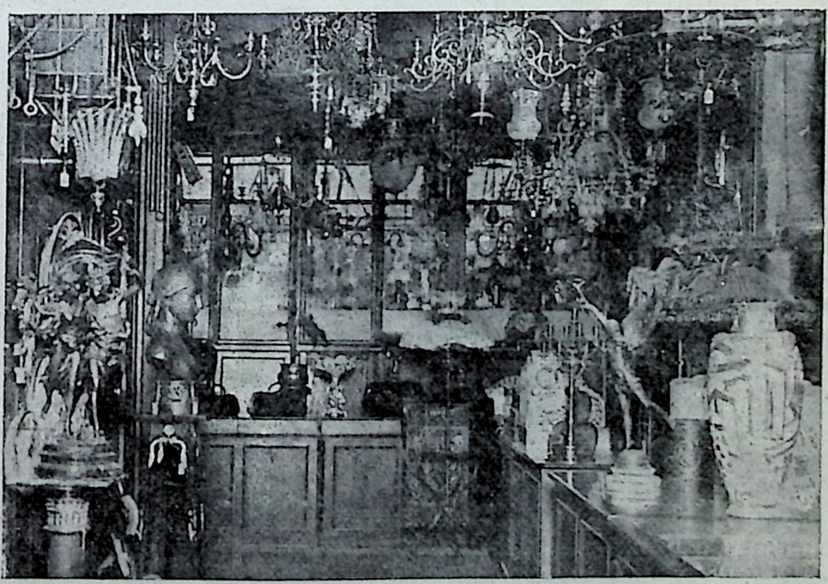
Juleudstilling.

Interiør fra Emil Flensborgs Juleudstilling, Østergade 43.

TIDEN, der elsker det storstilede og imponerende, fik efterhaanden Stue-Butikernes snævre Rammer sprængt, Skillerum efter Skillerum faldt og videde Rummet ud, Trapper lagdes op til første Salen, som snart blev uundværlig, og nu finder vi paa Strøget mere en Forretning, som har lagt Beslag paa en hel Bygning fra Kvist til Kælder. Saaledes er altsaa Bevægelsen, der stadig tager større og større Fart. Butikerne bliver efter- Magasiner og Magasinerne bliver til Huse.

Det i Øjeblikket aktuelleste Hus, bærer Nummeret 43 paa Østergade, og paa dets Vinduer læses Ejerens Navn *Emil Flensborg*. Det er aktuelt, fordi det indenfor sine Mure gemmer netop den Slags Genstande, som afgive vel snart sagt det rigeste Stof for Julegaver: Artikler, som nærmest, men dog kun lidet udtømmende, betegnes med det snart forældede Begreb: Galanteri.

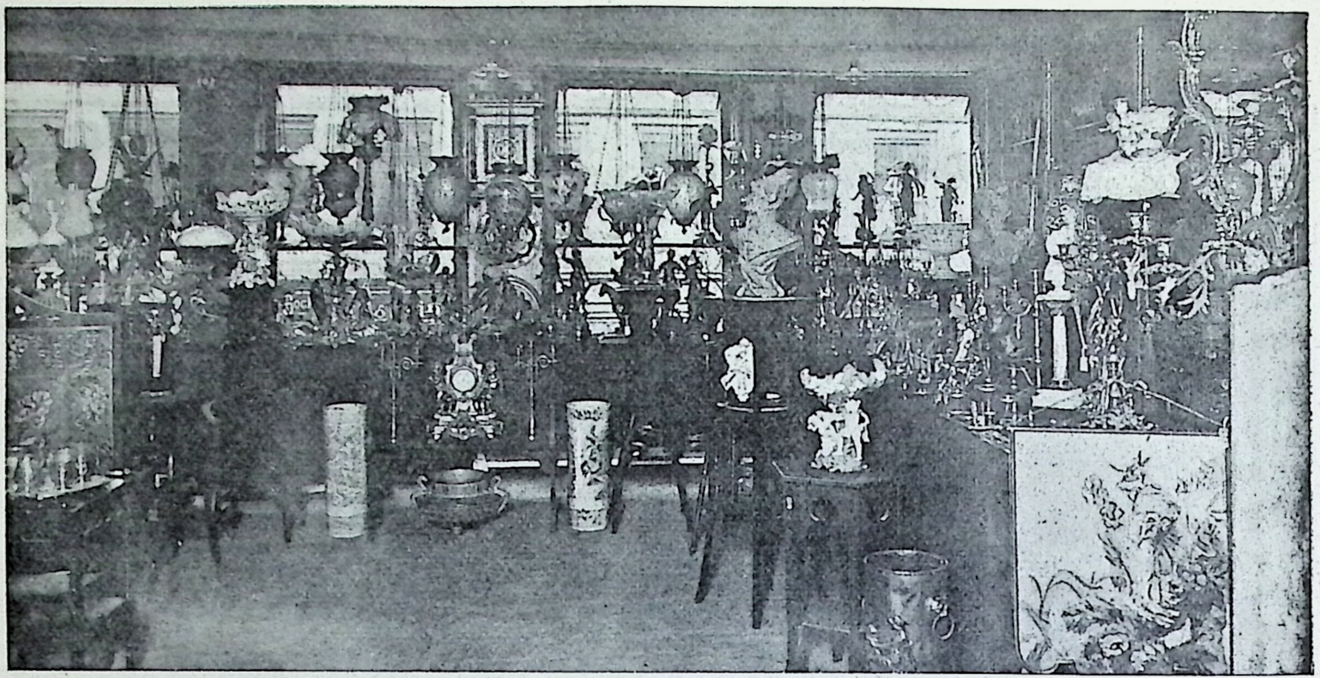

Parti af Juleudstillingen hos Emil Flensborg.

Dette Begreb omfatter dels saadanne Sager, der smykker vort Hjem, dels den Slags Genstande, som er os selv til Pryd. Fra alle Verdens Kanter ophobes de i dette Hus.

Der er Krystaller fra Belgien, Marmorkunst fra Italien, Lædersager fra Wien, Porcellæn fra Meissen, Vifter fra Frankrig og Smaaborde fra England, der er fine venetianske Glas og yndefulde Kunstbroncer fra Paris, hvor de kopieres paa Musæerne under Kunstnernes eget Tilsyn.

Loftet er skjult af Amplers og Lampers Mylder, Skabene tynges af de utallige dekorative Gen-

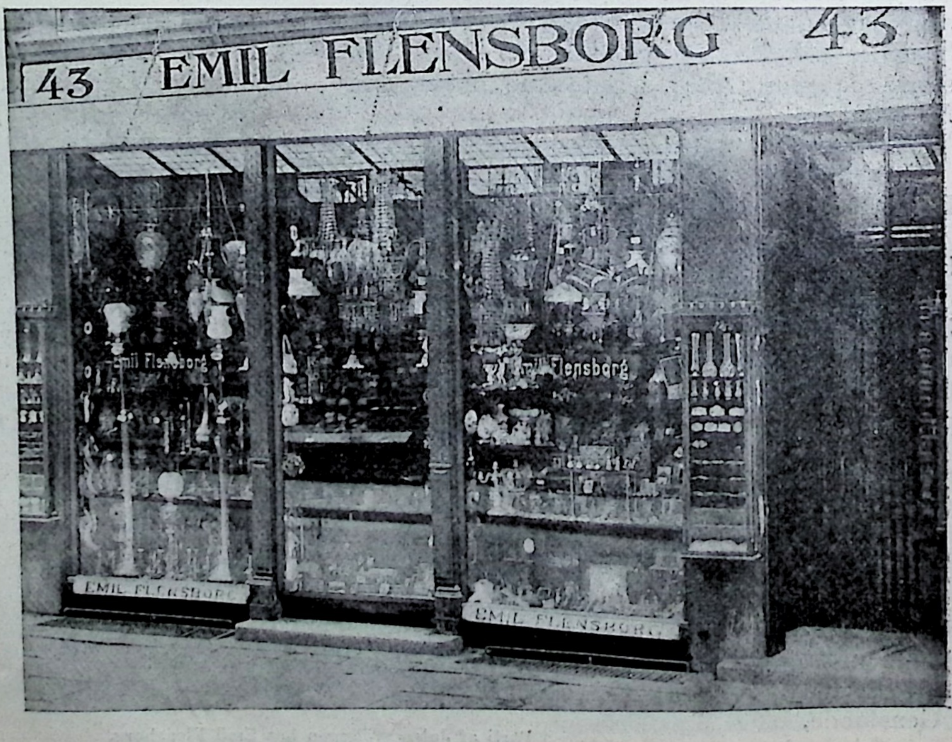
Interiør fra Emil Flensborgs Juleudstilling, Østergade 43.

stande og fra Montrer og Gemmer straaler Bijouteriet, Spænder, Bælter og Tasker. Disse sidste Sager, paa hvilke man i Udlandet ofrer de nye Stilarters mest udsøgte Kunst, gør Fordring paa en stedse mere fremtrædende Plads i de moderne Kvinders Toiletteudrustning.

Dette Magasin har forretningsmæssigt set haft en sjælden heldig Udvikling. Det grundlagdes 1888 af *Emil Flensborg,* der under samme Firmanavn i flere Aar havde drevet Boghandel, men resolut sprang over i et Fag med mere frie Rammer og sikkert nu ikke har Grund til at fortryde Springet, naar han betragter Forretningens 12-aarige Forløb.

Det har været hans Maal at fremme den Sans for god Smag, der bør gøre sig gældende ved vore Hjems Udsmykning, og han har vundet en saadan Tilslutning, at han Gang paa Gang har maatet udvide og ombygge, indtil der nu snart i hele Huset er ikke mere Plads at tage af.

Naar man gennemvandrer disse Lokaler, hvor den fra London videre førte „nye Stil“ gør sig gældende i næsten alle Genstande og Stoffer, (Stager i ny Stil, Borde i ny Stil og Spænder i ny Stil), kommer man til at tænke paa, at et Magasin som dette egentlig selv er en „Fortetning i ny Stil“ — en stor og stilfuld nyt Hundred-Aars Stil!

Emil Flensborgs Udstillingsvindue.

HVER8DAG

Nr. 12. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 23. December. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Skalmeje og Sækkepibe.

„Skalmeje og Sækkepibe“ — Julemusik i Italien. (Fot. af Otto Hoy).

SKALMEJE og Sækkepibe, det er nutildags sjældne Kammerater. Selv nede i Italien, hvor de har hjemme, er disse Instrumenter nu næsten en Raritet; Guitaren, Mandolinen og Violinen har trængt dem til Side, men det er let at se, at de har været Forbilleder for dem, der indtog deres Plads, thi i Oboen finder man Skalmejens Træmundstykke og Træklang, i Clarinetten og Orgelpiberne Sækkepibens forskellige Rør, medens dens store Luftbeholder af Dyrehud sikkert har været Model for Orgelbælgen.

Kun i Bjærgegnene holder de sig endnu, der lyder den Dag i Dag Skalmejens Toner som en vemodig Klagesang ud i Ensomheden — det er Gedehyrden, der trøster sig med den, naar Tiden falder ham lang deroppe, hvor han sjældent ser andre levende Væsener end sin Hund og sin Hjord.

Men én Gang om Aaret viger alle de andre Instrumenter for de to gamle, forfulgte Venner: Skalmejen og Sækkepiben; én Gang om Aaret holdes de endnu i Ære trods alle de fine Sødskende, de har faaet — det er Juleaftens Dag. *Den* Dag toner de tilsammen fra den tidlige Morgenstund til sen Aften, syngende Lovsange til Madonna, der om kort Stund skal bringe Christusbarnet til Verden.

Fra Hus til Hus vandrer de to Musikanter, og overalt er de længselsfuldt ventede, overalt modtages de med ærbødig Glæde. Man har tændt Lys foran Madonnabilledet — selv den Fattigste har paa denne Højtidsdag skaffet Udvej for de dyre Voxkærter — og med blottede Hoveder og foldede Hænder knæler man ned og lytter andagtsfuld til den ejendommelige, monotome Melodi, som Skalmejen

fløjter til Sækkepibens brummende Accompagnement. Bestandig den samme Melodi, de samme faa mollfyldte Strofer.

Først, naar Kirkernes Malmtunger fortæller, at *nu* er Midnatstimen inde, *nu* er Christusbarnet født, først da forstummer Musiken, og i samme Nu gaar den højtidelige Stemning over til jublende Fryd og taknemmelig Glæde, medens de mægtige Orgeler bruser deres Lovsang ud i de festlig smykkede, straalende Kirkehaller i vældige Toner, der synger Frelserens Pris ud over Verden. —

Og inde i Husene, i Paladserne, i Hytterne, funkler den gyldne Vin i Glassene og bringer Øjnene til at tindre og Kinderne til at blusse, Guitaren og Mandolinen hentes frem fra det Sted, hvor de den hele Dag har ligget gemt som profane Tingester og lystigt og let gaar Spillet og Sangen med Liv og Glæde. — Julen er inde, den dejlige, dejlige Jul.

* * *

Men tause vandrer to Skikkelser hen ad Landevejen, den lasede, mørke Kappe er slynget fast over Skulderen, og Skindsandalerne liste lydløst hen over Støvet — bort fra den larmende By, op i de stille Bjærge, glemte, ubrugelige, satte tilside for et helt langt Aar — det er de to Musikanter, de to gamle, forfulgte Venner, Skalmejen og Sækkepiben.

Otto Høy.

Havannacigaren.

Otto Bruun er Premierløjtnant i Garden. Han er smuk, og han ved det. Damerne har ofte fortalt ham det med deres Blik og betroet ham det mundtlig i et rødmende Øjeblik.

Otto Bruun er blevet gift i Maj. Han føler sig sikker paa sin Hustru, fordi han føler sig sikker paa sig selv. Han er lykkelig, thi han har taget en Kvinde, som han elskede. Han er to Gange lykkelig, thi han er kommet til at elske en Kvinde, der havde Penge. Det gør ham Smilet om hendes Mund lettere at fremkalde, og det glæder ham at se sin Hustru glad.

Netop nu har han udfoldet hele sin Opfindsomhed. Han er overbevist om, at hun vil synes om det, han har købt til hende, baade om Ringen og om Armbaandet. Men det er endnu kun lille Juleaften, og han maa vente til imorgen med at faa sit Kys til Tak og føle hendes Arm om sin Hals.

I det samme gribes han af Utaalmodighed. Hvorfor ikke fordele den søde Løn paa to Dage, og to Gange gøre To glade. Ringen i Aften, Armbaandet i Morgen!

Han paaskynder sine Skridt, drevet frem af lykkelig Tilfredshed med sin gode Ide. Han iler gennem Strøget, ud ad Bredgade og op ad Trapperne til sit Hjem paa Marmorpladsen.

Hurtigt sætter han Nøglerne i Laasen og træder ind i Entreen. Han staar et Øjeblik forbavset. Pigen kommer ham i Møde. Han hænger Tøjet fra sig og aabner Døren til Dagligstuen. Hans Hustru staar midt paa Gulvet. Hun foretager sig intet, men hun er ildrød i Hovedet, Ansigtets Udtryk benægter og Hænderne strutter ud til Siderne, som vilde de sige: „Der er ikke noget i Vejen“.

Han ser sig om, og han sporer let Uorden, uden at han kan sige hvor. Han mærker Uro i hendes Bevægelser og skjulte Tanker i hendes Blik.

En Mistanke vokser frem i hans Sjæl, han tager et Par Skridt, slaar hurtigt Portieren til Spisestuen til Side og træder ind. Han smiler et Øjeblik, men kun et Øjeblik, saa gaar han rask ind i Soveværelset og vender lidt efter tilbage. Derefter ind til sig selv, atter ud, paany gennem Dagligstue med et febrilsk Udtryk ind i Kabinettet. Hustruens Blik følger ham; nu, da han har sat sig, forsvinder hun gennem Gangen ud i Køkkenet.

Otto Bruun bereder sig allerede paa at styrte efter hende. Saa opdager han pludselig noget helt inde under en af Flugtstolene. Han lægger sig saa lang han er paa Gulvtæppet og faar det trukket frem. En Cigar!

Længe sidder han og drejer den mellem Fingrene. Det er, som om denne uskyldige, rullede Plantestok blev til et levende, talende, anklagende Væsen. Det er ikke en af hans egne. Den er mat, tynd af askegraa Farve med grønne Tonpletter og smaa hvide Stænk. Lugten er stærk og Aromaen flygtig. En Havannacigar! Hvem af hans Venner ryger Havannacigarer? Peter *Føns!* Nej, han ser heller ikke godt nok ud. Christian *Krabbe!* Han er selv nygift. Erik *Graa!* Ja, han ryger netop altid Havannacigarer, netop saadanne Havannacigarer og er en flot Fyr, der praler, mens Kammeraterne ler, ad sine Erobringer mellem gifte Damer.

Otto Bruun er lige ved at smuldre Cigaren imellem sine Fingre af Raseri, da hører han sin Hustrus sagte Trin. Hun staar i Døren med den uskyldigste Mine, men Uskyldigheden er paataget.

„Hvor kan det være, Du kommer saa tidlig hjem?“

„Kommer jeg til Ulejlighed?“

„Men Otto dog!“

„Er der noget mærkeligt i, at man har Lyst til at være lidt hjemme i sine egne Værelser?“

„Nej, men jeg troede, Du var i Officersforeningen.“

„Hvem har sagt det?“

„Det har Du jo selv.“

„Aldrig.“

„Du spurgte mig jo igaar, om jeg havde noget imod, at du gik hen og drak et Glas Vin, ligesom i din Ungkarletid paa lille Juleaften med Føns og Graa.“

„Med Graa, med Erik Graa! Jeg bryder mig virkelig ikke om at drikke Vin med den Udhaler.“

„Udhaler! Men Otto, hvad gaar der af dig. Han er jo det elskværdigste, prægtigste Menneske.“

„Saa? synes Du det.“

Otto Bruun rejser sig. Han har taget sin Bestemmelse. Han vil gaa hen i Officersforeningen, netop nu, i Morgen kan det være for sent.

Han paatager sig en rolig, ligegyldig Mine og siger: „Du har for Resten Ret, jeg troer, jeg vil gaa lidt hen til Kammeraterne.“

Han gaar. Hans Hustru nikker venligt til ham og siger: „Farvel til iaften. God Fornøjelse.“ men hun skuffer ham ikke. Han mærker godt, at der er en spotsk Klang i Stemmen.

I et Hjørne af „Officersforeningens“ Restaurationsværelse er Vennerne samlede. De hilser ham hjærteligt, men han er ordknap. Erik Graa er der ikke.

Endelig kommer han. Hans Udtryk er veltilfreds, hoverende, echauferet, medens han ser sig om i Kredsen.

„Hvorfor kommer Du saa sent?“

„Et lille Æventyr,“ siger han med et tvetydigt Smil, og rækker Otto Bruun Haanden. Han er lige ved at slaa den til Side, men behersker sig og siger lidt efter med Anstrengelse:

„Kan Du ikke overlade mig en Cigar?“

Erik Graa kaster et velfyldt Etui hen over Bordet. Der er flere Rum. Almindelige Gadecigarer, lyse og mellemstærke, Cigaretter, naturligvis til Damer, og Havannacigarer!

„Maa jeg tage en af dem?“

„Ja, gener Dig ikke.“

Det varer længe inden Otto Bruun faar tændt. Han vender og drejer Havaneseren Snese af Gange mellem Fingrene. Saa lægger han den fra sig med Ubehag, Længden, Tykkelsen, Farven, Aromaen. Alt er nøjagtig ens!

Han gaar ophidset hjem. „Han er vist ikke lykkelig,“ siger Kammeraterne. „Hvor Du er kold og ordknap“, siger Hustruen, og han bliver dobbelt irritabel.

Dagen gaar uden Glæde ved Forventningen om Aftenens Overraskelser. Ved Bordet prøver han paa at stramme sig op men det lykkedes ikke.

Juletræet tændes, og Husfruen, der nu er bleven mismodig, klipper en lille Pakke af Grenen og siger nedslaaet:

— „Bryder Du Dig om det?“

Han modtager Pakken høfligt og ligegyldigt. Det er et Sølvetui med Navnetræk i Diamanter. Han aabner det, medens hun tilføjer halvt bortvendt:

— „Der er kun fem i, men det er din egen Skyld, at den sjette er bleven borte for mig.“

Han tager den op af Vestelommen. Han har gaaet med den hele Dagen. Han kender den ud og ind. Før var det en Fjende, nu er det en Ven. Jo, den er sine fem Sødskendes ægtefødte Broder.

I et Sæt er han oppe af Stolen. Han omfavner sin Hustru, der er glad forbavset; han styrter ind og aabner sin Skrivebordsskuffe; han sætter Ringen paa hendes Finger og lukker Armbaandet om hendes fine Haandled, medens han kysser hendes Hænder.

Hun ser lykkelig op paa ham og nøder ham til at tænde en af Cigarerne, for at han skal prøve dem. — „Det er Graa, der har købt dem for mig“, siger hun undskyldende.

— „Den prægtige Fyr“, siger han oprømt.

Hun sætter sig paa hans Skød og siger skælmsk: — I Mandfolk er dog nogle underlige Skabninger. Før I har Tobak i Munden, er I ikke rigtig lykkelige. En Kvinde kunde blive jaloux paa saadan en Cigar“.

Han smiler umærkeligt og siger:

— „Det kan et Mandfolk undertiden ogsaa“.

Hun forstaar ham ikke, men hun bryder sig heller ikke derom. Hun ved kun, at hun nu er helt lykkelig.

Carl Muusmann

Jul i Grønland.

Af Løjtnant Aage Bergh, med Illustrationer efter Fot. af Forfatteren.

En grønlandsk Koloni i Juledragt (Tilvenstre Kirken.)

Julen nærmer sig med stærke Skridt, man mærker det tydeligt paa Travlheden i Kolonien, paa de mange Udstedsbeboere, der i Kajak, enkelte endog i Konebaad, komme for at gøre deres Juleindkøb og særligt paa det stærkt tiltagende Tiggeri, som vi Danske er udsatte for.

Paa Juleaftens Dag kulminerer Travlheden om Formiddagen, men naar Butikstiden er forbi, falder der en fuldstændig Ro over Kolonien,

Grønlændere i Festdragt udenfor Kirken

Udstedsbeboerne ere forlængst afsted, paa Vej til deres fjerne Bopladser, og Koloniens egne Indbyggere er travlt beskæftigede inden Døre med Forberedelser. De glæder sig som Børn, thi blandt andet godt falder der offentlig Traktement af til dem allesammen, en smuk Skik, som for disse barnlige Sjæle gør Julen endnu mere festlig. Hele Eftermiddagen er Kolonien som uddød, kun nu og da kommer en enkelt Kajakmand hjem, der har været ude paa en sidste Tur for at faa fat i en Sælhund.

Først, naar Kirkeklokkerne hen ad Aften begynder at ringe, bliver der Liv; alle maa med til den højtidelige, lithurgiske Gudstjeneste, og snart er Kirken fuld af festklædte Grønlændere og Grønlænderinder, blandt hvilke vi faa Danske næsten fuldstændig forsvinder. Svært fine er de, særlig Grønlænderinderne med deres kulørte Silkebaand, smukke Perlekranse og de kunstfærdige Skindbroderier paa Benklæder og Kamikker; og rene er de — mange af dem kan man ikke kende igen efter den store Renselsesfest.

Selve Aftenen tilbringe vi Danske som Regel samlede i hyggeligt Lag, hvor vi søger at komme i samme Stemning som hjemme i Danmark. Juletræ har vi rigtignok ikke, men vi hjælper os, saa godt vi kan, ved mange Lys, Smaagaver og god Mad. Efter en animeret Fest gaar Vejen hjem gennem den prægtige, mørke Nat, hvor Stjærnerne og de pragtfuldt flimrende Nordlys lyser op, medens mangt et „jûdtlime inûvdluarit!“ (glædelig Jul!) maa gengældes, thi der er Liv paa Kolonivejen, og der straaler Lys fra alle Grønlænderhytterne. Julenat gaar Befolkningen slet ikke til Ro. Knap har man sovet et Par Timer, før man hører Puslen og lavmælt Tale uden for sin Dør, som lidt efter forsigtig bliver aabnet. I Forstuen stiller en broget Flok af unge Mænd og Piger sig op med Overkateketen i Spidsen. Han fremsiger først et Skriftsted, hvorefter de alle afsynger nogle Julesalmer, men saa er de ogsaa tørre i Halsen. Jeg ligger i Sengen, saa jeg kan ikke selv byde dem noget, men skønt Klokken er to, er min Tjenerinde straks ved Haanden og giver Mændene Snapse og Pigerne Øl. Saa drager Flokken afsted til den næste danske Bolig, hvor samme Scene gentager sig. Der bliver atter Ro til nogle Timers Søvn, og Hvil maa man have, da første Juledag er fuld af Anstrængelser.

Allerede tidlig om Morgenen begynder Indrykningen, alle Koloniens Beboere, gamle saavel som unge, kommer ind for at trykke i Haanden og ønske glædelig Jul! Til Gengæld maa man saa traktere Mændene med Snaps, Kvinderne og Børnene med Godter; men man maa passe godt paa, for ellers snyder de, og særlig Børnene er slemme til at komme igen flere Gange. Det er en alt andet end behagelig Ceremoni at trykke de mange mere eller mindre — navnlig mindre — rene Hænder, men naar det saa endelig er overstaaet, er det dejligt at skrubbe sig godt ren, faa luftet ud og faa sig en Pibe i Fred og Ro.

Hele Juleugen gaar hen med Driveri. Grønlænderne er stadig i Festdragt og bestiller ikke

Overkateketen.

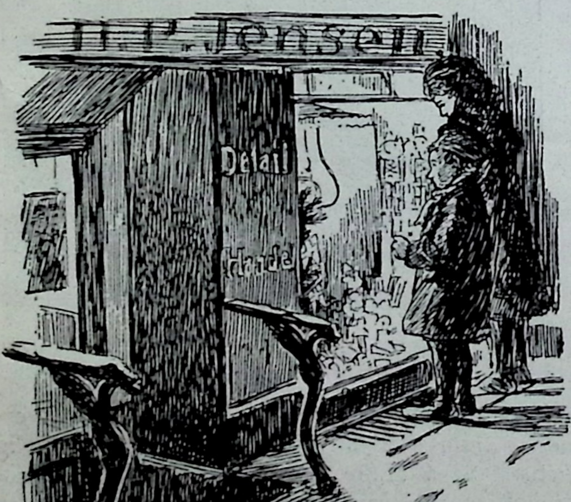
andet end at gaa paa Besøg, dels hos hverandre, hvor der bliver konsumeret en utrolig Mængde sort Kaffe, og dels hos Europæerne, som altid maa byde paa en Forfriskning, for at blive af med de paatrængende, men dog kære Gæster.

Efter Nytaar kommer Kolonien snart i sine gamle Folder igen, men Juleugens glade Minder er i lang Tid det staaende Samtaleemne.

Julestemning.

DER er ikke mange Byer, hvem Julen klæder saa godt som København. Særlig det af Navn gamle København. Adskillige af Husene ere nye men Gaderne har gennemgaaende bevaret deres Snæverhed og Tranghed. Er Stemningen der først, skal de nok holde paa den. Der er ingen Steder, hvor den kan glide ud og smutte bort. Den er klemt inde i Menneskemylderet, som fører den med sig og stykker den ud. Hist viser den sig bedst i et lykkeligt Barnesmil;

her nikker den muntert fra en Pakke, som dingler ved et Par smaa og fine Frøkenfingre. Hist er den lukket inde i en Buelampe, hvorfra den straaler ud over Asfalten, her ligger den til Skue i et Vindue og lokker med hundrede vekslende Fysiognomier.

Julestemningen, den store Julestemning, om hvilken ingen med Sikkerhed kan sige, naar den fødes eller hvor den fødes. Den er som et Smitstof, der usynligt er til Stede i Luften, vi indaander, men for hvilket nogle ere mere uimodtagelige end andre. Derfor optræder den heller ikke som Epidemi, før vi nærmer os selve Juleaftenen, paa hvilken Sygdommen blive akut. Men saa er Helbredelsen ogsaa lige i Hælene paa den. Tre Dage efter er hvert Spor af Stemningen bortvejret. Man gnider sig tilfreds

Tidlig Morgen udenfor Bagerens Port.
(Efter Fot. af Sigurd Trier.)

i Hænderne og siger: — Gudskelov det er overstaaet! Og alligevel fortryder man ikke, at man har haft Sygdommen. Den er saadan en mild Feber, under hvilken man har dejlige Drømme.

Der er ingen Steder, hvor Julestemningen hænger saa tæt som om Strøget, det gode gamle Strøg, der udgør adskillige Mil af en ægte Københavners Vej gennem Livet. Med dets gennemstuderede Butiker og forlængst udenadlærte Skilte. Med dets Vrimmel af gammelkendte Ansigter, paa hvilke man daglig ser sig fornøjet eller gnaven; med dets enkelte ny opdukkende Skikkelser, der forvandler alle de gamle Travere til lutter Spørgsmaalstegn af Nysgerrighed. Med dets Dagligstueindskrænkethed, der bevirker, at vi alle løber hverandre paa Albuen,

veksler Hilsen i hvert Fald med et Blink af Øjet og i Længden ikke undgaar at komme paa Hat.

Paa Strøget opstaar og bevares Julestemningen saa let som i Familiens Skød. Den holder sig de reglementerede Dage til Ende. Den er oppe sammen med Manden, der fejer Gaden, og den gaar først i Seng sammen med de sidste Natteravne, som under Glædesudbrud iagttager Ekspeditricen, der længe efter Midnat er ifærd med at pynte Vindue.

Men i Smaagaderne har den vanskeligere ved at komme til Verden og lettere ved at komme ud af den igen. Der kryber den forknyt og bleg sammen i et eller andet Kældervindue, hvor der er en beskeden Juleudstilling, der søger at holde Varme i sig ved Hjælp af et Par Julelys, et Gasblus eller en Petroleumslampe. Og naar Lysene er gaaet ud og Blusset slukt, er Stemningen forsvunden, man vil intetsteds finde den. Mindst i Bagerens Port, hvor i Kulden og Mørket fattige Koner kryber sammen, medens de vente paa Brødet til den Kop tynde Kaffe, som skal give deres Mand eller dem selv Kraften til de første Dagtimers Slid.

Der var en Gang en Kalif, som hed Harun al Raschid. Han gik undertiden forklædt ud; som oftest, fordi han kedede sig, nu og da vel tillige for at faa et lille Indblik i sine Undergivnes Liv og lære, hvor Skoen trykkede. Og det skete, at han, naar han forlod en Stue, hvor han havde aflagt Besøg, lod et Par Guldstykker blive tilbage.

Den moderne Suveræn forklæder sig ikke og gaar paa Æventyr. Selvherskerne er bange for, at det anarkistiske Spøgelse skal staa og lure paa dem i en eller anden Krog og ogsaa Selvherskere har Ministre, som ser dem paa Fingrene og lægger deres Ekstravagancer ærbødige Hindringer i Vejen. Og Monarken af det indskrænkede Kongedømme har ikke et østerlandsk Skatkammer at tage til, hvis han vil vise sig godgørende. Han er desuden altfor ofte portræteret til at kunne optræde inkognito i sin egen Residensby.

Derfor fuldbyrdes det vidunderlige ikke, selv ikke i Julen. Fattigfolk faa ikke Besøg af den hemmelighedsfulde Ubekendte, hvis Røst er som en Guds, mild og god og dog fuld af Majestæt, og hvis Guld, naar han gaar bort, lyser op i det triste Hjem.

Men der er jo i vore Dage større Rigmænd end Fyrsterne. Og det hænder — under alle Omstændigheder hænder det i Romanerne — at en saadan Rigmand smutter navnløs ind i Nøden og Elendigheden, afhjælper den og atter smutter bort uden at forlange Kvittering.

Hvad om han en Gang — eller lidt oftere — forlod Romanen og traadte ud i det virkelige Liv. Forlod Strøget og tog noget af dets Julestemning med sig ind i de smaa Hjem, hvor man længselsfuld sidder og venter paa den.

C. Hjorth-Clausen.

Julemarked paa Gaderne.

GAMMEL JUL

Vinteren kommer fra store Vidder,
Hvor alting sover bag Isens Mure,
Hvor Solfaldets sidste, blodrøde Fure
Slaar op mod Himlen fra Dagen, der døde.
Vinteren kommer fra Isfjeld, der dure
Og brydes saa tungt i Polarnattens Øde.

Vinteren kommer. Bjørn gaar i Hi,
Ræv søger Skjul bag Snedrevets Fanner,
Ulven tuder af Sult under Li,
Bonden varmes med ølfyldte Kander.
Det skumrer, det skumrer, — den korte Dag
Saavidt kan skimtes i Vesterlide.
Saa synker den helt, et sidste Drag
Af Solguld flakker paa Sneens Hvide.

✻

Julen er inde, den Midtvintersfest,
Den gamle Jul, saa svanger med Sange,
Saa svanger af Salmer og sære Sagn,
Saa fuld af Højtidens Klokkeklange.
Saa fuld af Latter og Barneglæde,
med Gjæster fra Sluffe, med Gjæster fra Slæde.
Der virkes og færdes, der kjøbes og sælges,
der spørges og svares, der vrages og vælges,

Arbejdes og handles i Øst og i Vest:
Nu har vi Jul, Julen er inde,
Der er noget at gjøre, noget at vinde,
Julen er inde — den Midtvintersfest.

✻

Julen, den store Midtvintersfest,
God for den, som har kjørt over Hejen,
Som er kold og frossen, enhver finder Vejen
Til Bondens Stue, enhver er buden,
Enhver skal faa, hvad Huset formaar.
Enhver skal gives af Mad og af Drikke,
Den fattigste Tigger og Gæsten, den rige,
Ingen skal nu kunne fristes at sige:
„Jeg svalt, da jeg rejste fra Bondens Gaard."

Julen, den store Midtvintersfest,
Da Vommen stræver med Højtidskost
Og af bedste Brændevin vædes.
Da Smultet braser, og Galten ædes.
Da Fakler lyser og Lygter oser,
Og Kaner farer ad Elv og ad Moser. —
Den gamle Jul med Storm over Hej,
Snefok og ringlende Dombjældeklang,
Himmel med Skyer som en Asgaardsrej,
Skummel Morgen med Salmesang
Naar Folk gaar i Frotpræken og lakker hjem,
Og æder og drikker, saa det forslaar,
Og beder Farvel med Fest og med Gny
Med Aaret, der luder mod Nytaarets Ny.

✻

Du gamle Jul, du prægtige Fest.
Du er gjemt i Fortid, og faa Dig finder,
Jeg tænker paa Dig, som jeg kan bedst
Og gjemmer Dig blandt mine Minder.

Du Vinternatshelg med din fede Gris,
Som med Yl lod Livet til Julens Fremme,
Du stolte Fest, jeg synger din Pris,
Dine mørke Dage jeg ej kan glemme.

Thomas P. Krag.

(Tegninger af H. V. Westergaard).

Smaa Tableauer.

Med Billedtexter af H. C. Andersen.

Læs Aftenbønnen før Du sover ind,
I Drømme Guds Engle da kysse din Kind.

Med fire Heste jeg flyver afsted
Sid op, der er Plads, vil Du køre med!

Jòvist faaer Du Sukker men før det kan skee,
Som lille Broder Du sige: „be'e, be'e!

Jeg er en Dame med Slæb og Maneer,
Og De, min Herre, en fin Cavalleer.

Det kan omtrent være en 30 Aar siden, at nu afdøde Hoffotograf Paetz fik den Ide i nogle Smaabilleder at fremstille en Række Scener af Barneliv og Barneleg, og han udførte sin Tanke med megen Fantasi og fin Smag. Paetz, som paa sin tidligere Skuespillerbane selv var udgaaet fra Balletten, fik Assistance af Ballettens Børn, og snart havde han arrangeret de naivt yndefulde Tableauer, som er gengivet over disse Linier. Han fik H. C. Andersen til at ledsage dem med Smaatexter og bragte dem derefter i Handelen. Nu er de atter draget frem, idet Stenders Kunstforlag har udgivet Samlingen, (der findes ialt 6 Billeder) og skaffet dem en ny beundrende Kreds af Venner.

„Hjemmet" paa det kgl. Theater.

Med Illustrationer efter Fot. af Sigurd Trier

Sikkert har Fru Hennings Ønske været den Lov, som det kgl. Theaters Ledelse har fulgt, da det besluttede sig til at spille Herman Sudermanns allerede længst paa Kasino opførte Skuespil „Hjemmet". Trods sit melodramatiske Snit og sin lidet troværdige Menneskeskildring, vil Stykket være sikker paa at bevæge et ikke altfor reflekterende Publikum, thi unægtelig er det en behændig Haand, der har blandet Effekten og Rørelsen sammen i en Række Scener, der baade underholder og tager sig ud.

Olaf Poulsen som Faderen i „Hjemmet“.

Hovedrollens rige og stærke Følelsesskala er det, som har fristet Europas store Kunstnerinder og givet Stykket en Verdenssucces. Fru *Hennings* gennemførte den med overlegen Intelligens og stor Energi. Nyt og interessant var det at se *Olaf Poulsen* i en tragisk Rolle og midt i Stykkets megen Unatur forbausede Fru *Guldbrandsen* med en virkelig fin og hjerterørende Skildring af en ung Pige.

Betty Hennings som Magda i „Hjemmet“.

Den syge Digter.

Sophus Schandorph og hans Hustru i deres Hjem.
Det senest tagne Portræt.
Fot. December 1900 af Sigurd Trier.

„JULEN, Mo'er — aa tal ikke om den! Det gør helt ondt at tænke paa, at man skal ligge her og holde Jul!“

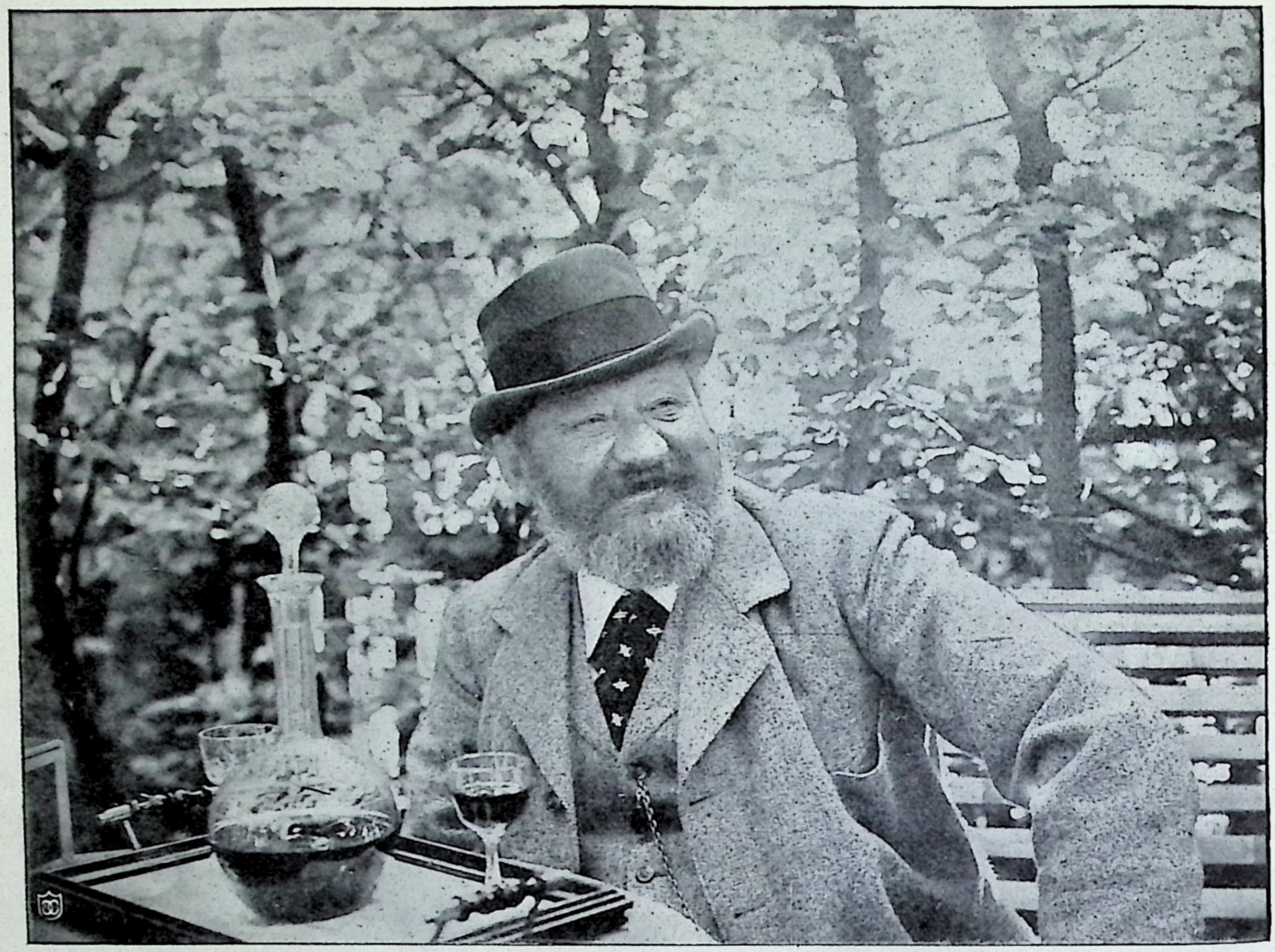
Saaledes har han sagt til sin Hustru, den syge Digter, som maa tilbringe hele Julen i sin Seng, saa nær som nogle faa Timer om Dagen.

Og han, som altid var et af Julens taknemmeligste Børn! Han har fejret den saa at sige i alle Europas Krinkelkroge og paa alle Nationers særegne Maner. Med Gaasesteg og Juletræ i Danmark, med Chianti og Tarantel i Italien, med katolsk Madamepassiar i Frankrigs smaa Landsbyer. Lyse og lykkelige Minder har han fra alle disse Juleaftener, da han var lutter Liv og Bevægelse, og da hans hjærtelige Latter var den ustandselige Strøm, der satte hele Selskabelighedens Mølleværk i Fart.

Og han har endog kigget indenfor paa Steder, hvor ellers ingen dannede Mennesker har Adgang, undtagen selve Julenissen og han. Han har hørt, hvad der gik for sig i Hønsehuset den Aften, og han ved paa en Prik, hvori Æblesidses og hendes Cirkels Juleglæde bestaar — og det er hverken Gaasesteg eller Chianti.

Syg og værkbruden hører Schandorph fra Sygelejet i sit Hjem i Allégade Frederiksbergs Kirkeklokker kime Julen ind . . . .

I sin Bog om Heine har Georg Brandes i vemodige Ord mindet om den Skæbne, der saa

Sophus Schandorph. Amatørfotografi af Overretssagfører Ivan Hartvigson.

ofte bliver de Mænd til Del, som har tilbragt deres Liv med strængt aandeligt Arbejde. At skulle være ubarmhjærtig lænket til samme Plet, kæmpende under Lamhed og Lidelse, medens Aanden saa rastløs som før flakker vidt omkring, sukkende efter fjærne Steder, efter Livet, som den elsker, og hvorfra den er stængt ude, sukkende maaske i de tungeste Timer kun efter èt: Befrielse . . .

Jeg sad ude hos Fru Schandorph og kom til at tale om den Tid for tredive Aar tilbage, da Schandorph og Drachmann, de to gamle Venner og Kampfæller, i „Morgenbladet“ slog deres Dommedagsslag imod Ploug, Molbech og Erik Bøgh. Ridder Holger farter nu om i Verden den vide, stadig med fældet Lanse, beredt til at erobre hele Universet.

„Ja, *han* kan holde ud“, sagde Fru Schandorph, „men min Mand har jo altid arbejdet paa en helt anden Maade, tungt og dybt, som en Videnskabsmand. Hver af hans Bøger har kostet ham en voldsom Nerveanspændelse. Da han arbejdede paa „Gamle Minder“, kunde jeg ofte høre, hvorledes han formelig sad og stønnede under den Anstrængelse, det kostede ham at grave Stoffet frem af sin Bevidsthed. Og lige til den sidste Tid har vi maattet bringe hele Bjærge af Bøger hjem til ham fra Bibliotekerne.“

Endnu for et halvt Aar siden, da Digteren boede i Lyngby, saa man ham daglig færdes i Sorgenfri Slotshave, som han elskede. „Men saa var det, han begyndte at trække paa Benet“, fortæller hans Hustru, „og saa vilde han slet ikke ud. Vi boede paa en Førstesal, og det kneb med Trapperne. Han har altid været lidt legemlig magelig, ellers havde Hjærtesygdommen vel heller ikke saadan taget Overhaand.“

I Schandorphs sidste Fortælling, „Helga“, som udkom i Efteraaret, raader der en mere indadvendt Stemning end i hans tidligere Bøger. Han, som før havde Blikket rettet udad mod det store, bevægede Liv, det han altid skildrede med elskværdig Ironi, men uden Moraliseren, har her anslaaet Akkorder, der ligesom bringer ham Læseren mere personligt nær. Det er en vemodig Sang om Livets Forkrænkelighed og Menneskehjærtets triste Kaar, om Lidelse og Død. Bogens sidste Kapitler er skrevne efter hans seneste Sygdomsanfald, sikkert under større Hjærteve end noget tidligere Arbejde.

Fra sit Vindue ser han ud over den nøgne, vintervaade Have. Elektriciteten farer kimende forbi ham, og travle Mennesker haster afsted, optagne af deres eget, kun faa iblandt dem tænker paa, at inde bag Stueetagens Rude sidder, syg og kraftløs, en af dem, der elsker Mennesker mest og længes efter igen at færdes iblandt dem.

Omkring ham pusler hans Hustru, som har delt hans Glæde i de lyse Dage, og som tappert tager sin Part af denne mørke Vinters Fortræd.

Vi har alle været vante til i tidligere Aar at have Schandorph som Gæst ved Juletid, gennem dyre og billige Julebøger stak han sit fornøjede Ansigt ind i vor Stue og havde altid et muntert Ord til Store og Smaa.

I Aar er det os, som maa hilse paa ham. Om alle hans Tusinder af Venner hver kunde sende ham blot et lille Glimt af Glæde for al den Glæde, han har skænket dem, hvor vilde der da blive lyst og straalende om hans Sygeleje . .

Johannes Dam

Godnat!

JA, nu er Kamma søvnig — det kniber nok en Smule
at maatte gaa i Seng fra alt det herlige og ny —
men lille Ole er der jo, det la'er sig ikke skjule,
han venter bag Gardinet med sin bedste Paraply.

Nu sætter vi ved Sengen hen den nye Dukkestue
og saa det store Futtog og Hesten Abildgraa.
Skal Dukkebarnet med i Seng? — „Ja, ellers faar hun Snue —
men Nissefa'r skal ikke med, for han har Støvler paa!“

Karsten Colding.

Ved Dødens Port.

Arnold Bøcklin har malet Dødens Ø: Baaden, der med den Døde styrer ind mellem Klipperne, ind i det ukendte. Bartholomé er vendt tilbage til Æmnet og har modelleret Dødens Port ad hvilken alle Jordens Slægter vandrer ind.

Der eksisterer i den katolske Verden den smukke Skik, at der er helliget de Døde en Dag i Aaret, den 2. November: Allesjælesdag. Ung og Gammel, den silkeklædte og den, der er klædt i Pjalter, vandrer den Dag til Gravene med Lys og Blomster og Perlekranse. Hver har sine Afdøde, hver sine Grave at bringe Allesjælesdagens Offer til. Men for de, der forlængst er døde, som er glemte, som ingen Slægtninge har, for de, som døde langt borte i fremmed Land, er der paa hver af de store Kirkegaarde et Fællesmonument, en Søjle, en Pyramide eller en Væg, og ved Foden heraf lægger *de* deres Blomster, der ikke kender deres Dødes Hvilesteder eller som er langt borte fra dem. Paa den store parisiske Kirkegaard Pére Lachaise er det, at Billedhuggeren Bartholomés „Ved Dødens Port" er blevet rejst som Monumentet over alle de ukendte og de glemte Døde. Og oppe paa Kirkegaardsbakken, der hæver sig højt, højt over det myldrende Paris, med fri og vid Udsigt milelangt bort, under de graabladede Asketræer og i Skyggen af sortegrønne Pinjer og Tujaer staar det hvide Marmormonument henrivende dejligt. Ingen Indskrift siger, om det er rejst for Katolik eller Tyrk, for Jøde eller Reformert eller Hedning. Det er for alle de Døde, der her fandt Hvile, fra hvilken Kant af Jorden, de end kom for at ende deres Liv i den store By.

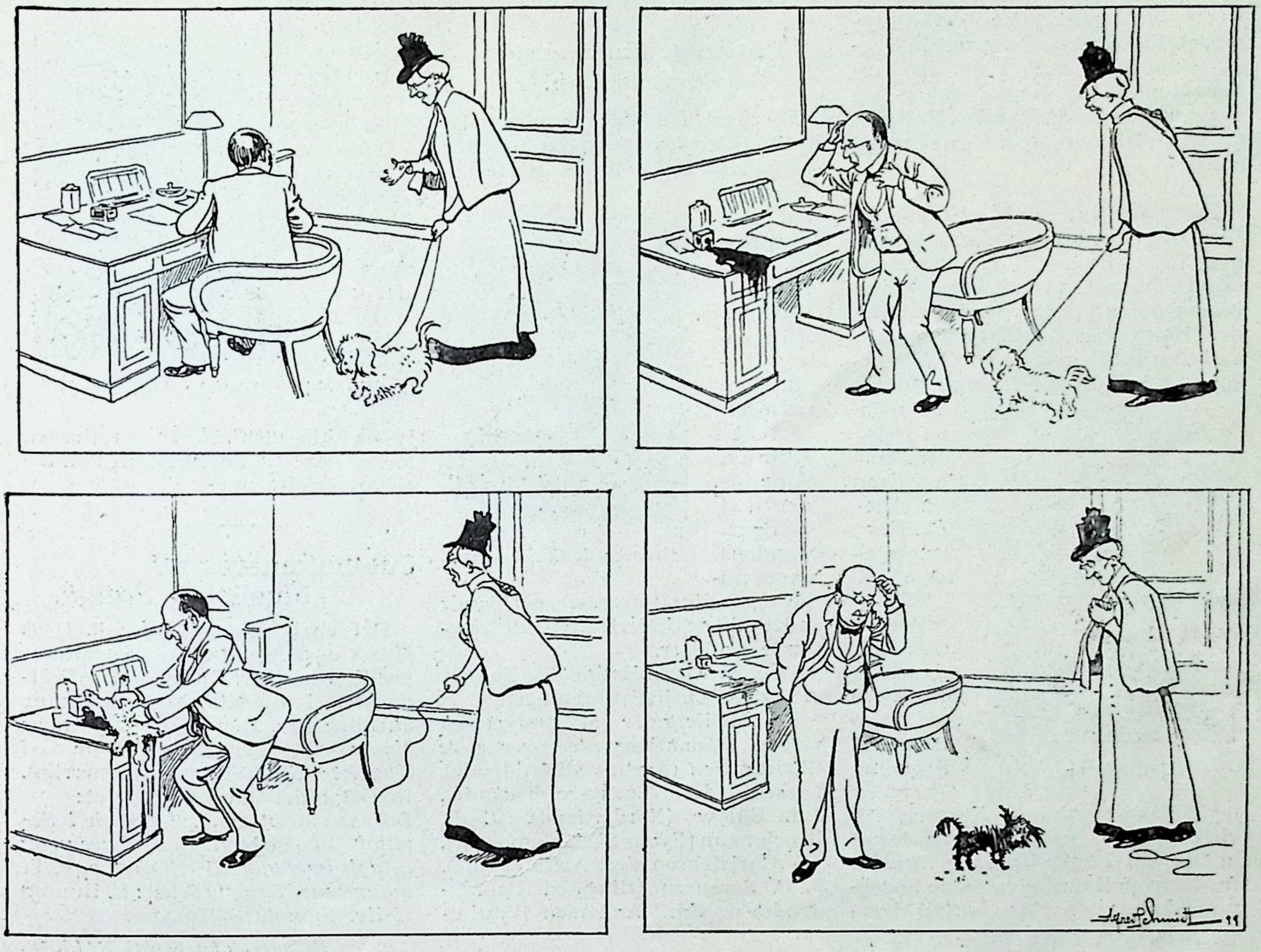
„Ved Dødens Port", Gravmonument af *Bartholomé*, rejst paa Père Lachaise-Kirkegaarden i Paris.

Er ikke den Tanke at rejse disse Ukendte og Glemte et Monument saare smuk, og er ikke den Ide gribende at vise Menneskeslægtens Vandring mod den Port, der fører ind til Mørket og det Ukendte.

Victor Foss.

I en snæver Vending.

Humoreske af Alfred Schmidt.

Købmand F. Chr. Sidenius.

Købmand V. Sidenius.

Kendte Navne

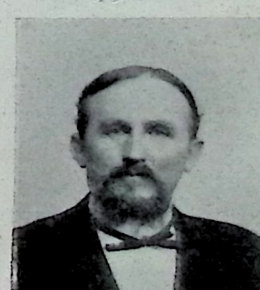
fra By og Land.

Jubilæum.

Købmandshuset *Sidenius* i Nykøbing paa Falster fejrede den 11. ds. sin 100-aarige Bestaaen i Slægtens Besiddelse. Det ansete Hus, vist et af Landets ældste, var indtil forrige Aar i *F. Chr. Sidenius*, Besiddelse. S. der i 46 Aar havde virket i Forretningen, overtog den efter sin Onkel, der atter fik den efter Chr. Sidenius, som i Aaret 1800 fik Skøde paa Ejendommen; men iovrigt nævnes den første Ejer allerede 1682.

Hr. F. Chr. Sidenius, en af Nykøbings mest ansete Mænd, har beklædt og beklæder endnu mange Tillidsposter af offentlig og privat Karakter, er nu Direktør for Sukkerfabriken Nykøbing, han overdrog for ca. $1^1/_2$ Aar siden den store Forretning til sin Søn Købmand V. Sidenius.

Tømrermester *S. P. Madsen*, der den 15. December fejrede sit 25. Aars Jubilæum som Borger i Horsens, er født sammesteds den 17. Septbr. 1849. Rejste som ung Svend i en Aarrække i Tyskland og Frankrig, opholdt sig et Aarstid i Genf. Vendte tilbage i 1875 og etablerede sig den 15. Decbr. samme Aar efter Faderens Død i Horsens. Han arbejdede sig efterhaanden op til at være Byens første Tømmermester, opførte adskillige offentlige Bygninger

Tømrermester S P. Madsen.

f. Eks. Haandværkerforeningens smukke Foreningsbygning, ligesom han har udført store Havneanlæg ved Horsens og paa Endelave.

M. har beklædt mange offentlige Hverv bl. a. været Medlem af Byraadet, Ligningskommissionen, Bygningskommissionen, i ca. en Snes Aar Medlem af Haandværker- og Sangforeningens Bestyrelse. Er Næstkommanderende i Byens faste Brandkorps.

Postexpedient ved sjællandske Jernbane Postkontor *Jul. Ahlberg,* hvis Navn „Hver 8. Dag“s Læsere vil mindes fra talrige Oversættelser her i Bladet, er den 3. Decbr. afgaaet ved Døden. Han var en sjælden nobel og helstøbt Personlighed, et af de Mennesker, der siger deres Mening uden Omsvøb og hvis Venskab i høj Grad var skattet. Han var besjælet af en Pligtfølelse som faa, og selv i de senere Aar, da en tærende Sygdom havde taget haardt paa hans Kræfter, udviste han en sjælden Energi for at udføre sin Pligt. Han var Student fra Metropolitanskolen; sine Sprogkundskaber udnyttede han til Oversættelser, og han forstod at omplante det engelske og franske Sprog paa et fortrinligt Dansk uden at den originale Stiltone led noget Skaar.

Jul. Ahlberg.

Provinsjournalisternes Organisation.

For kort Tid siden samledes 35 Journalister fra Provinsen — efter Indbydelse af en Kreds af Medarbejdere ved Provinspressen, til et Møde i Aarhus. Efter en lang Diskussion vedtoges det at stifte en Forening, der skal varetage Standens økonomiske og faglige Interesser og blandt andet uddele Understøttelse til trængende Kolleger.

Redsekr. J. Christiansen.

Den ny Organisation fik Navnet „Provins-Journalistforeningen.“

Til Medlemmer af Bestyrelsen valgtes Redaktionssekretærerne J. Christiansen (Aarhus Stiftstidende), Larsen-Ledet (Vendsyssel Tidende), Jul. Bülow (Nordjylland), J. P. Brochmann (Fyens Socialdemokrat), J. V. Christensen (Sorø Amtstidende), S. P. Sørensen (Ringsted Folketidende) og Emil Andersen (Vestlollands Avis.) De hosstaaende Fotografier præsentere Foreningens Formand og dens Forretningsfører, D'hrr. *J. Christiansen* og *Larsen-Ledet.*

Christiansen og Larsen Ledet, der ere dygtige Penneførere, skattes højt af deres Kolleger Landet over. De to Herrers utrættelige Energi og sejge jyske Udholdenhed er en Borgen for, at den nye Forening vil komme til at udrette noget.

Redsekr. Larsen-Ledet.

Julenummeret af „Musik og Sang“.

Det er lykkedes „Hver 8. Dags Musik og Sang“ at erhverve en Komposition af Edv. Grieg, som offentliggøres i Bladets idag udkomne Julenummer. Dens Titel er *Julens Vuggesang.* (Den unge Moder ved Vuggen) med Tekst Ad. Langsted). Iøvrigt indeholder Nummeret: *Intermezzo af Op. „Barberen i Sevilla“* af Rossini. *To Julesange: „Englenes Sang til Clara“* og *„Vi komme med Sang“* (Tekst: L. Budde) af Hr. Federhof-Møller.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Det lille Billede, som knytter sig til disse Linier, præsenterer det stilfulde Ydre af *Felix Schmidts* Forretning med optiske og elektriske Artikler i Fiolstræde 50, Hjørnet af Nørrevold. Efter i 20 Aar at have været Medarbejder i Carl Nielsens Eftf. Forretning i samme Branche, etablerede Felix Schmidt sig for 6 Aar siden og oparbejdede efterhaanden en betydelig Virksomhed, saaledes at han nu exporterer sine Varer til hele Skandinavien, Finland, Rusland, samt Grønland og Island. Forretningen har sikret sig de fineste Forbindelser i Udlandet og søgt at indskrænke Administrationsudgifterne, for at kunne tilbyde gode Ting til billige Priser.

En Specialitet har denne Forretning i den „elektriske Momentbelysning“, som en kort Stund belyser en Genstand og derefter atter slukkes, og af saadanne har Firmaet allerede leveret ca. 850 forskellige.

* * *

Illums Maanedshefte er Navnet paa en udmærket praktisk Bog, som det kendte store Østergade-Magasin udsender den 1ste i hver Maaned. Det indeholder en lang Række nyttige og uundværlige Oplysninger, deriblandt fuldstændig Jernbanekøreplan, og hele det 160 Sider store Hefte faar man for en 10 Øre.

* * *

Vi benytter Lejligheden til at rette en Fejl, der i næstsidste Nummer indsneg sig i denne Rubrik. Der stod, at *The Berlitz Schools* havde Lokaler Vimmelskaftet 16. Det skulde være Vimmelskaftet 46.

HVER 8 DAG

Nr. 13. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 30. December. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Den danske Garde.

Af Prins Jean af Orléans.

Med Illustrationer efter Fot. af Forfatteren.

DEN omstaaende Artikel af Prins Jean ønske vi gerne at ledsage med et Par Indlednings-Ord om dens Forfatter.

Det er netop et Aar siden, at den af alle Københavnere kendte, populære franske Prins forlod Danmark efter at have modtaget sin militære Uddannelse her.

I December 1891 kom Prinsen hertil og begyndte straks at forberede sig til Adgangseksamen til Officersskolens næstældste Klasse. Med den Energi, som er karakteristisk for alle Franskmænd, og som Huset Orléans i ganske særlig er i Besiddelse af, kastede han sig over sit Studium.

Det var i Begyndelsen vanskelig for ham at føle sig hjemme i København, som, trods alle sine gode Egenskaber, ikke kunde erstatte Paris; men efterhaanden som Aarene 'gik, blev vor Hovedstad med sin hyggelige, hjemlige Tone, hvor alt — som Prinsen ofte udtrykte sig — gaar til, ligesom i en stor Familie, — et kærere og kærere Opholdssted for ham. Kun vore Vintermaaneder tiltalte ham aldrig.

„Man maa arbejde og slide i den danske Vinter; ellers er der ingen Ende paa den!"

Og Prinsen arbejdede. Dansk er jo ikke det Sprog, der ligger en Franskmand nærmest, og saa at skulle underkaste sig en Eksamen, hvor Spørgsmaalene maatte besvares baade skriftlig og mundtlig paa dette Sprog, — det var ikke lige at løbe til.

Allerede i Marts 1894 bestod imidlertid Prinsen Adgangseksamen til Officersskolens næstældste Klasse, hvorefter han den 5. Maj, iført Garderrekruttens korte Trøje, meldte sig paa Gothersgades Kaserne for at gennemgaa Uddannelsen som Menig. Prinsen blev naturligvis højre Fløjmand.

Den 10. Oktober samme Aar optoges han i næstældste Klasse, og efter bestaaet Eksamen den 26. Marts 1896 udnævntes han til Sekondløjtnant i Garden, hvor han om Sommeren gjorde Tjeneste ved Rekrutskolen og om Vinteren ved Befalingsmandselevskolen. Den medfødte Evne — som Prinsen i saa høj Grad var i Besiddelse af — at kunne tale jævnt og ligefrem med enhver af sine Undergivne, gjorde ham hurtig afholdt. Mandskabet forstaar at sætte Pris paa den Interesse, der bliver vist det af dets Officerer, og Tjenesten i Geleddet interesserede Prinsen i høj Grad.

Den 3. December 1896 udnævntes han til Premierløjtnant og gennemgik som saadan Officersskolens ældste Klasses Stabsafdeling fra Oktober 97 til Marts 99. Det viste sig snart her, at Prinsen sad inde med udmærkede Anlæg for Krigskunst, i hvilket Fag han op-

Fot: Carl Sonne.

Prins Jean af Orléans.

naaede en enestaaende høj Karakter. Intet Under da, at han straks efter Klassens Afslutning kom til Tjeneste i Generalstaben, samt deltog i Generalstabsrejsen i Jylland, for tilsidst under Manøvrerne i Efteraaret 1899, at indtræde i Kronprinsens Stab.

Den 8. Oktober samme Aar, Dagen før hans Afrejse fra Danmark, udnævntes han til Kaptajn à la suite og dekoreredes med Storkors af Dannebroge.

En stor Kreds af Venner var mødt paa Banegaarden for at tage Afsked med ham. Prinsen drog bort og efterlod Mindet om en sjælden taktfuld, høflig, trofast og hjælpsom Personlighed, om hvem der med Sandhed kan siges, at han til det yderste kendte Aanden i Ordene: Noblesse oblige!

Da hans Onkel, den bekendte Hertug af Aumale, døde, fik Prinsen ifølge Testamentet Titlen: Hertug af Guise, og efter sit Giftermaal i England med sin Kusine har han taget Ophold paa det gamle Gods Guise. „Hver 8. Dag“ har Æren at kunne bringe efterfølgende Artikel, som samtidig offentliggøres i Frankrig, og som indeholder Indtryk fra Prinsens Tjeneste i vor Garde.

Tambourere og Pibere holder Øvelser. (Fot. af Prins Jean af Orléans.)

Da jeg har haft den Ære at bære dette Elitekorps Uniform i 6 Aar, tror jeg at kunne gøre mine Kammerater en Glæde ved at udbrede Kendskab til det i Frankrig.

Livgarden bestaar af 2 Bataillоner, en af Linien og en af Forstærkningen. Den er meget populær i Danmark og har en smuk Fortid.

Den blev oprettet i 1658 under Navn af Kongens Regiment og talte snart 12 Kompagnier. Efter at have forsvaret København godt i 1658 tog flere Kompagnier i det følgende Aar Del i Slaget ved Nyborg, hjalp til at generobre Fyen, hvorefter de drog ned i Holsten.

Regimentet, der atter blev samlet 1669 i København, ofrer sit Blod i de store Krige mod Sverrig. I Slaget ved Lund efterlader det paa Valpladsen mere end Halvdelen af sin Styrke. De svære Tab i disse Kampe tvinger det til at modtage Forstærkning fra andre Korps.

En Bataillon, der kommer i Englands Tjeneste, deltager i

Vagten afløses. (Fot. af Prins Jean af Orléans.)

8 Aars Felttog i Flandern, efter en Tid at have kæmpet i Irland. Ved Steinkerque mister Bataillonen 400 Mand. En anden Bataillon, der er i hollandsk Tjeneste fra 1701 til 1714, medvirker i Krigene i Flandern.

De 2 Bataillo-ner, der efterlades i Danmark, forblive ikke uvirksomme. Svenskerne kan bevidne deres Bedrifter. I Slaget ved Helsingborg trækker saaledes Garden sig først tilbage efter at have mistet 463 døde og saarede, hvoraf 21 Officerer 1775 kæmper Garden i Pommern. Efter i 1763 at være bleven indskrænket til en Bataillon og ophævet 1771, oprettes den igen 1772. Den tager virksom Del i Forsvaret af København i 1801 og 1807 og er med i Krigene fra 1848 til 50

Tamburmajoren tager sig en Skraa. (Fot. af Prins Jean af Orléans.)

Den 5. Januar ved Dybbøl og den 6. April ved Ullerup gør Garden Udslaget. Den kæmper med Bravur ved Isted, hvor dens heltemodige Holdning vandt den et Ry, som endnu lever i Danmark. Endelig deltager Garden i Dybbøls Forsvar 1864.

Dens to sidste Æresoberster har været Karl d. XV, Konge af Sverrig og Kejser Alexander d. III. af Rusland (fra 1879 til sin Død).

Hvilken Glæde for Bataillonen at se Kejseren hvert Aar i København! Jeg ser ham endnu stige i Land ved Havnen i Uniform som Oberst af Garden. Han inspicerede Æreskompagniet, henvendte paa Fransk et elskværdigt Ord til Officererne. Mandskabet modtog Pengestykker, Officererne og Underofficererne Ordner og russiske Medailler.

Saaledes er Korpsets Fortid; lad os derefter se paa dets nuværende Liv.

Hvert Aar, den 10. Maj, faar Bataillonen 272 Rekrutter. For at blive taget til Korpset maa man maale sine 69 Tommer og være en smuk Mand — ja, jeg oversætter kun Reglementet. Rekrutterne gennemgaa først en Uddannelse paa en Skole, der varer 15 Uger. Efter en Præsentation for Obersten opløses Skolen; Folkene fordeles til Kompagnierne. Uddannelsen skrider frem, Generalens Inspektion er snart overstaaet. I September afslutter Rekrutterne ved Fægtningsskydningerne ved Frederiksværk den Undervisning, som de allerede har modtaget paa Skydebanerne paa Amager. Endelig indkaldes Forstærkningsmandskabet til Manøvrerne. De hjemsendes sammen med de gamle Gardere den 8. Oktober. Rekrutterne trækker da Lod. De 72 heldigste hjemsendes, men indkaldes senere til fortsat Øvelse i 25 Dage. De andre gør i det mindste 1 Aars Tjeneste; nogle som Menige, 40 andre kommer paa en Befalingsmandselevskole og udnævnes til Underkorporaler i Løbet af det følgende Foraar.

Bataillonen kommanderes af en Oberst, en udmærket Feltsoldat, som forstaar at bevare Korpsets gamle Traditioner og gøre det bemærket. Det var en Glæde for mig at se de franske og russiske Militærattacheér tage Del i Gardens Felttjeneste. For Københavnerne har Paraden paa Amalienborg den største Tiltrækning. Man beundrer den brillante Tambourmajor, der er Veteran fra 1864, en vældig Kæmpe, med tredobbolte Saaler under Støvlerne for at forøge sin Højde og med et Skæg saa sort som Kul. Alle de Regenter, som have besøgt København, har dekoret ham, lige fra Kejseren af Rusland til Kongen af Siam. Han fører Musiken

Prins Jean af Orléans. (Fot. af Carl Sonne.)

med Bravour! Se, dèr kommer Garden med deres Bjørneskindshuer, deres hvide Bandolerer overkors paa Brystet, bærende den store Patrontaske og Sabeltaske, der for Resten er taget fra Prøjserne i 1848.

Kongen forsømmer aldrig at betragte sin Garde fra Slottets Vinduer. Han beundrer sin Sønnesøn, Prins Christian, som kommanderer 1. Kompagni, og dette Syn minder ham om den gode Tid, da han tjente med Hæder i den gamle Hestgarde.

Jeg har ofte været bevæget ved i den danske Uniform at defilere forbi til Tonerne af Zuavernes brillante Marche „Sambre-et-Meuse" eller „Pan pan l'Arbi."

Man vil maaske spørge, hvem der har indført disse Marcher i den danske Garde. Det er tre Løjtnanter blandt mine Kammerater, der har gjort Tjeneste i Frankrig, den ene ved Zuavregimentet, den anden ved Turcoregimentet og den tredje ved 66. Linieregiment. Ved deres Hjemkomst har de udbredt Kendskabet til den franske Armé.

For mig, der var langt fra Fædrelandet, var det velgørende at høre den franske Soldat omtales med Beundring.

Rajahens Ring.

Efter Engelsk. (Ved Mathilde Lütken).

Mange, som bo i og ved Hovedstaden, kender sikkert salig Greven af Ullesmeres prægtige Villa. For dem, der ikke har set den, maa det være nok at faa at vide, at end ikke i Park Lane, Millionærernes Kvarter, findes dens Lige, hvad Stil og Beliggenhed angaar.

I Grevens Levetid sagde man i Almindelighed, at den var et værdigt Gemme for de Juveler, som fandtes indenfor dens Vægge.

Ullesmeres-Juvelerne vare berømte over hele Europa. Efter Tabet af Rajahens Ring, den kostbareste Juvel i hele Samlingen, fik Grevens Bankier alle Juvelerne i Forvaring.

Oprindeligt havde General Haviland West, en af Grevindens Forfædre og en dygtig Officer, faaet denne Ring af Rajahen af Bramaputra, medens han var i East-India-Kompagniets Tjeneste.

Mærkværdig nok havde endnu ingen af det langfingrede Brødreskab forsøgt at berøve Grevinden det kostbare Arvestykke. Da man derfor i November 1895 blev udsat for et Indbrud, var det — som en af Tyvene ogsaa senere udtrykte sig — meget nær ved, at „jeg og Bill havde taget hele Møget". Men takket være en ualmindelig snu og paapasselig Politibetjent, faldt Plyndringen ikke saa heldig ud.

Medens han patruljerede paa Gaden, saa han en Reklamevogn holde udenfor Villaens Port. En lille Dreng passede paa Hesten, og Kærren var udstyret paa en iøjnefaldende Maade.

Den usædvanlig tætte Taage den Aften, der var meget ufordelagtig til Annoncering, og desuden det ualmindelige i at se et saadant Køretøj i Park Lane vakte Politibetjentens Mistanke.

Han spurgte, hvem Drengen ventede paa.

— Paa Fa'er. Han gik ind for at tale med min Søster, der tjener hos Grevens."

Men Politibetjenten, som havde haft med mange Mennesker at gøre i sine Dage, havde paa Fornemmelsen, at Drengen løj og pønsede paa at smutte ind gennem Laagen, saa saare han vendte Ryggen til. Op ad Villaens Mur stod der en Stige, som naaede til et af de øverste Vinduer. Gennem et Vindue i Stueetagen saa han Familien sidde til Bords.

Tilfreds med, at hans Mistanke ikke var ugrundet, kravlede han op ad Stigen og kom tidsnok til at forstyrre to lysklædte Personer, som netop var i Færd med at plyndre Juvelskrinet, der stod i Lady Ullesmeres Toiletværelse. — Der begyndte nu en fortvivlet Kamp, som endte med, at Politibetjenten kom til kort, og begge Tyvene flygtede over Hals og Hoved ud igennem Vinduet. Stigen var dog for spinkel til at bære dem begge paa en Gang; den brast, og Tyvene faldt ned paa Jorden.

Jeg var den Aften ude i Praksis og kom notop i dette Øjeblik forbi Huset. Jeg hørte et Skrig og skyndte mig ind igennem Laagen. Paa Jorden laa den ene Mand stendød, medens den anden havde et dybt Saar i Hovedet. Næppe havde jeg set dette, førend Politibetjenten, fulgt af Lord og Lady Ullesmere og alle Husets øvrige Beboere, kom ud i Haven. Af Grevinden hørte jeg, at alt fandtes i Skrinet med Undtagelse af Rajahens Ring.

Tiltrods for den nøjagtige Undersøgelse, der straks fulgte, og den store Belønning, som Greven udlovede, kunde der dog intet udrettes for at skaffe Ringen og faa Klarhed i Sagen.

* * *

En Nat i den følgende Maaned havde jeg siddet længe oppe og arbejdet, da det pludselig ringede paa min Natklokke. Det var langt ud paa Natten; mine Tjenestefolk vare for længe siden gaaede til Ro, hvorfor jeg gik ud og lukkede op.

En høj Skikkelse stod i Gadedøren og aftegnede sig mod en Baggrund af gul Taage,

thi denne Nat var en af de mest taagede, som jeg nogen Sinde havde set i vort taagede London.

— Er De Læge?

— Ja! Kan jeg hjælpe Dem med noget?

— Naa, det var godt! Jeg var ikke sikker paa, at jeg havde fundet det rigtige Hus, saa tæt Taagen er.

Efter et stjaalent Blik ned ad Gaden lukkede Manden Døren.

Jeg kastede et forskende, næsten lidt bestyrtet Blik paa min Gæst, thi der huserede flere tvivlsomme Personer i Nabolaget.

Resultatet af min Undersøgelse var ikke tilfredsstillende. Denne mystiske Person var iført en tung grov Kappe med en Krave, som gik et godt Stykke op over Ørerne. Ansigtet skjultes for største Delen af en Hue, som var trukket helt ned paa Næsen.

— Jeg haaber, De er tilfreds med Deres Undersøgelse, — sagde han, da han opfangede mit mønstrende Blik.

— Ikke saa overdrevent! Sig mig, hvem er De egentlig?“

Og jeg gjorde en Bevægelse for at faa ham frem i Lyset, men han blev staaende i Skyggen fra Døren ind til mit Værelse.

— Der er ikke noget at være bange for. Jeg er hverken kommen her for at stjæle eller myrde men blot for at hente Hjælp til en Ven, der er kommen til Skade ved en Ulykkesbegivenhed.

— Hvad er det for en Ulykkesbegivenhed, og hvor bor han?

— Naar jeg skal sige Sandheden, saa véd jeg det knap selv. Jeg har ikke set ham. Hans Kone bad mig hente Lægehjælp. Jeg fik bare at vide, at det var et Skud, som var gaaet af og havde rakket ham slemt til. Det er bedst, De tager Instrumenter med. Han bor lige herved, Coronation Terrace, 14.

Jeg følte mig ikke rigtig vel til Mode.

— Det er bedre, De henter en anden —, sagde jeg. — Jeg har ikke Lyst til at gaa mere ud i Nat. Der bor to eller tre Læger nærmere ved Deres Vens Bopæl.

— Kan denne her friste Dem? — og han viste mig en Tipundsseddel og tilføjede, da han saa, at jeg tøvede: — og en lignende Sum skal De faa for Deres Hjælp. Det er en forfærdelig Nat at tage ud i, men jeg har en Droske holdende nede paa Gaden.

Pengene var en stor Fristelse, og jeg indsaa, at jeg ikke løb nogen personlig Fare.

— Tak; her er altsaa Halvdelen af Deres Betaling!

Da jeg tog Sedlen, saa jeg paa Mandens højre Haand noget, der saa ud til at være Mærket efter en Kugle. Jeg skyndte mig ind efter min Forbindtaske og var samtidig saa forsigtig at lægge Pengesedlen paa et sikkert Sted, og saa gik vi ud sammen.

Saa snart vi vare komne ud paa Gaden, fløjtede Manden, og straks kørte et temmelig pyntelig Køretøj frem. En Person, indsvøbt i en vid Kappe, sprang ned fra Kuskesædet, lukkede Vogndøren op og puttede mig og min Ledsager ind i Vognen. Hesten løb med en Fart, som inden ti Minutters Forløb vilde have ført os til Maalet, men nu var der gaaet tre Gange saa lang Tid, og Hesten for stadig af Sted.

— Det lader til, at Kusken har taget Fejl af Vejen, — vovede jeg tilsidst at sige, efter at jeg forgæves havde prøvet paa at stikke Hovedet ud af Vinduet. Manden svarede ikke. Jeg gentog mit Spørgsmaal. Intet Svar; han tændte blot sin Cigar og ved Tændstikkens svage Lys saa jeg, at han stadig holdt Blikket fæstet paa mig. Baade ærgerlig og bange rejste jeg mig og vilde lukke Døren op for at spørge Kusken.

— Vær rolig! Sid bare stille!

Og en stærk Arm kastede mig tilbage i Sædet. Jeg blev rasende over hans Uforskammethed, rejste mig endnu en Gang men følte da noget koldt ved min Pande, som sikkert nok var Mundingen af en Pistol.

— Sid stille, Doktor, eller tænk paa Følgerne!

— Dette her er jo Vold! Luk straks Døren op, eller jeg kalder Politiet til!

— Hvis De tænker paa det, kan De sgu skrige Dem fordærvet, De skal ikke tro, at nogen kan høre Dem i den Taage! De har samtykket i at gøre et vist Arbejde og har faaet den halve Betaling forud; nu vil De svigte Deres Ord og synes tilmed, jeg behandler Dem slet, naar jeg hindrer Dem deri!

Han havde Ret i, hvad han sagde, og Tipundsseddelen laa jo hjemme, saa jeg kunde jo ikke smide ham den i Hovedet.

Endelig standsede Vognen; min Bortfører tog mig i Armen og sagde:

— Nu er vi der, Doktor! Gør mig den Tjeneste at stige ud!

Jeg fulgte Opfordringen og befandt mig ved Foden af en høj Mur, op ad hvilken der var stillet en Stige. Man anmodede mig høfligt om at gaa op ad gen.

— Der er ingen Faldgrube paa den anden Side —, vedblev han —, men kryb langsomt ned, saa De ikke slaar Dem paa Stenene.

Raadet var godt. Ved det første Trin kom jeg alligevel i Berøring med Stene, der naaede mig helt op til Brystet.

— De er vel ikke kommen til Skade haaber jeg? lød det bagfra, og som Svar paa min gnavne Benægtelse, hørte jeg:

— Det er bedre, De giver mig Deres Haand. Her er fuldt af saadanne Tingester.

Jeg havde ingen Grund til at tvivle paa hans Ord, thi ved Vejens Ujævnhed kom jeg snart

under Vejr med, at vi gik paa en Kirkegaard.

Vi var ikke gaaet langt, da min Ledsager standsede ligesom tvivlraadig.

— Vent et Øjeblik! Lad os se, hvor vi er!

Han satte Fløjten for Munden og gav et skarpt Stød i den.

— Er det Dem, Sir? — sagde en forsigtig Røst, som i Taagen syntes at være ganske nær.

— Ja, kom med et Lys!

Som Svar skinnede der straks en Lygte lige ved vore Fødder og oplyste svagt en Scene, som fik mig til at skrige af Rædsel.

Foran mig laa en aaben Grav, og ved Siden af mig paa den frisk opkastede Jord stod en Kiste og ved Siden af den to Mænd. Ligesom min Ledsager var disse ogsaa aldeles ukendelige i deres store Kapper. De var i Færd med at aabne Laaget. Da jeg udstødte dette Rædselsskrig, skyndte en af Ligrøverne sig bandende at lægge sin Haand over min Mund, medens han mistænksom spejdende saa sig om i Taagen.

— Det er godt, — sagde min Ledsager: — Doktoren blev kun lidt forskrækket, men der er ingen, der forstyrrer os i Nat. Her er den Ven, jeg talte om, Hr. Doktor!

Den første Mand vendte nu tilbage til sit Arbejde, tog Laaget af Kisten, og jeg saa i den en Mand paa omtrent halvtredsindstyve Aar.

— Jeg kan ikke gøre noget for ham, — sagde jeg bestyrtet. — Han har været død i flere Uger.

— Ikke for ham, men for mig.

— Hvad mener De?

— Hr. Doktor, jeg mener, — svarede han rolig: at vor Ven her — han pegede paa den døde — satte saa megen Pris paa en vis Genstand, at han, for at skjule den rigtig godt, slugte den. Vil De være saa venlig at prøve at faa fat i den?

— Hvad var det for en Ting?

— Det var en ikke helt lille Genstand. Det var en Ring, saa jeg vilde helst have, at De først undersøgte Halsen.

Hele min Sjæl oprørtes over en saadan Vanhelligelse, men ene som jeg var med de tre Uslinger, vovede jeg ikke at vægre mig. Med rystende Haand tog jeg Instrumenterne ud af Forbindtasken.

Heldigvis stødte Kniven allerede ved det første Snit mod noget haardt i Halsmusklerne. Straks lød et triumferende Skrig fra Trioen.

— Har De fundet den?

Som Svar tog jeg min Tang og trak en Genstand frem, som i Lygteskinnet spillede med en Uendelighed af Farver.

Endskøndt jeg aldrig før havde set et Glimt at Rajahens Ring, saa jeg straks, at det var den. Men jeg fik ikke Lov til at se længe paa den. Øjeblikkelig rev en af Mændene den fra mig, og den forsvandt i hans Lomme.

* * *

Tidlig næste Morgen gik jeg til Greven og fortalte ham mit Eventyr.

— Kan De forklare hvorledes Juvelen er kommet ned i hans Hals?

— Det er meget simpelt, — svarede jeg: — Tyven saa, at han maatte bruge begge Hænderne, da han i en Fart skulde ned ad Stigen; han puttede da Ringen i Munden, naturligvis for at ingen skulde se den, og da han faldt, slugte han den i Forskrækkelsen

— Ja vist! De har uden Tvivl fuldstændig Ret. Og de tre Karle, som De har tilbragt en saa skrækkelig Nat sammen med, har rimeligvis læst i Aviserne om Indbruddet og har saa draget den samme Slutning som De. Ja, nu forstaar jeg, hvorledes det hele hænger sammen Hvor det er ærgerligt, at De ikke er i Stand til at genkende de Skurke!

— Det er nu forresten ikke umuligt. Hvis Politiet hører Tale om en Mand af Middelhøjde med et Mærke efter et Skudsaar paa den højre Haand, trorjeg nok, at de kunde komme paa Sporet.

Greven viste ved disse Ord Tegn paa heftig Bevægelse.

— Hvad siger De? Et Skudsaar paa den højre Haand? Er De sikker paa det? Aldeles sikker?

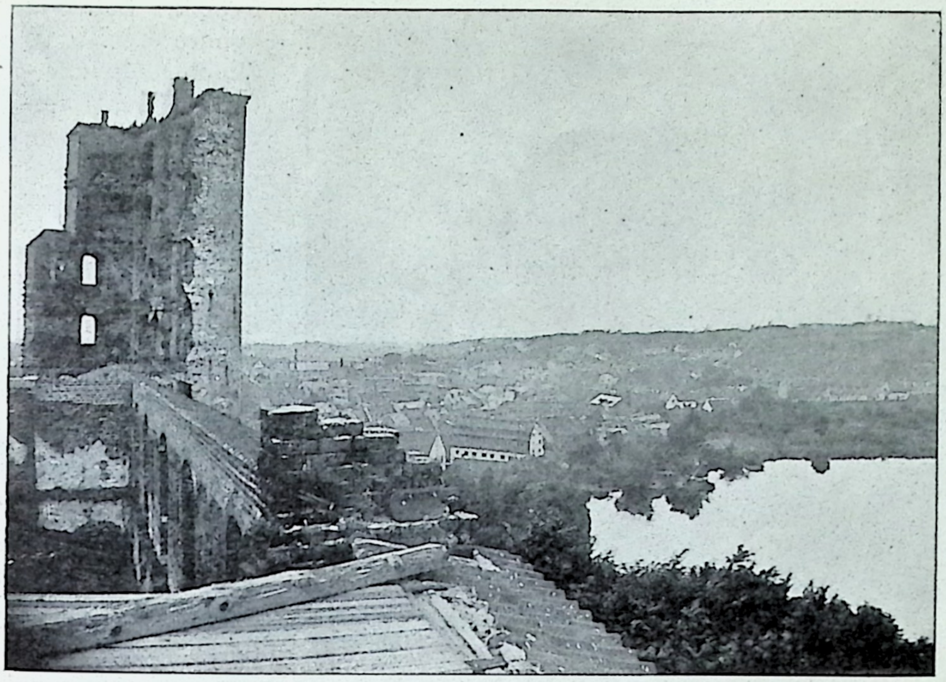
— Ja, absolut! I ethvert Tilfælde skulde jeg nok trods Forklædningen kunde genkende ham.

Greven skjulte Ansigtet i sine Hænder i nogle Øjeblikke; da han atter tog dem bort, saa han ud, som om han var bleven mange Aar ældre. Det var som om han pludselig mindedes Begivenheder, der laa langt tilbage i Tiden.

— De vilde gøre mig en stor Tjeneste med at glemme hele Historien, det altsammen, i det mindste — han sukkede — saa længe jeg lever. Og dersom De ikke gaar ind paa at modtage dette — han skrev i en Fart en Bankanvisning paa en betydelig Sum — vil jeg altid betragte mig som staaende i Gæld til Dem.

Jeg gav ham det Løfte, han forlangte, og jeg har ogsaa holdt det indtil nu, da den Hændelse, som skulde tillade mig at omtale Sagen, er indtraadt.

Fra Toppen af Koldinghus.

Den glimrende Udsigt fra Koldinghus Ruiner.

Naar man med Toget fra Fredericia sydpaa passerer Kolding, fanges Øjet straks af den mægtige Borgruin, som knejser over Byen, stolt og imponerende den Dag i Dag, skønt kun en Rest af, hvad den en Gang var.

Danske Konger og Stormænd har haft et godt Blik for Naturskønhed. Overalt i Danmarks dejligste Egne vil man finde deres Slotte — eller Resterne af dem. Thi vi Danske har saamænd ikke kælet for vore historiske Bygningsskatte i de sidste Aarhundreder.

Kolding Slot var i sin Tid Landets største. Adskillige Konger har haft Forkærlighed for denne Bolig, fra hvis Tinder man ser milevidt ud over det smilende Østjylland. Især fra det saakaldte Kæmpetaarn var Udsigten enestaaende; desværre er det nu saa skrøbeligt, at man har maattet spærre Adgangen for almindelige Dødelige. Derimod lykkedes det i Efteraaret, da der i Anledning af Musæets Udvidelse foretoges større Restaureringsarbejder, en af vore Venner at bestige Tagets Tinder, hvor han hentede det Fotografi, vi her bringer.

Koldinghus Slot blev et Offer paa Venskabets Alter. Frederik den 6tes usalige Trofasthed mod Napoleon skaffede os i 1811 en Belægning af spanske Soldater, — en af dem stak Ild paa Slottet, da han skulde fyre under sin Gryde, og Synderen saa sig desværre ikke i Stand til at bekoste Slottets Genopførelse.

Men Koldingenserne er lige saa stolte af deres Ruin, som de i sin Tid var af hele Slottet, og det har de Ret til at være.

Den kørende Pavillon.

Selv de ældste Retsbegreber synes i disse Tider at opløse sig. Lige fra Romerrettens Dage har vi plejet at inddele vore jordiske Herligheder i faste og rørlige Ejendele. De faste var Rundetaarn og Danmarksmonumentet og lignende solide Ting, som man ikke giver sig af med at flytte, hvor gærne man vil. De rørlige var saadanne Ting som Tikronesedler og Forlovelsesringe, som man den ene Dag har paa Haanden, den næste Dag i Vestelommen og den tredje slet ikke har.

Men fast Ejendom er nu bleven et meget løst Begreb. Rundetaarn staar endnu, ganske vist, saa længe det varer. Men ellers flytter man Huse og bytter Gaarde hver anden Dag, som om det hele ingenting var. Det har vi lært af Amerikanerne. Naar en Mand er ked af at bo et Sted, tager han sit Hus paa Ryggen ligesom Sneglene og flytter det et andet Sted hen.

Forleden flyttede de Tuborgpavillonen, Strandvejen skal udvides, for at Folk kan faa Plads til at køre ud at se paa Bech-Olsen, og derfor maatte den populære Ølhalle flyttes syv Alen nærmere ind mod „Flasken“. Man spændte en Ramme af pommerske Bjælker omkring hele Herligheden med sine 100,000 Punds Vægt og 800 Kvadratalens Grundflade og kørte den paa sæbeindsmurte Skinner de syv Alen ud i Landet. Derpaa gav man Huset en velrettet Sinkadus, saa det drejede sig 1 Alen 15 Tom., og saa laa det, hvor det skulde. Det havde ikke saa meget som knaget i den gamle, hæderkronede Pavillon.

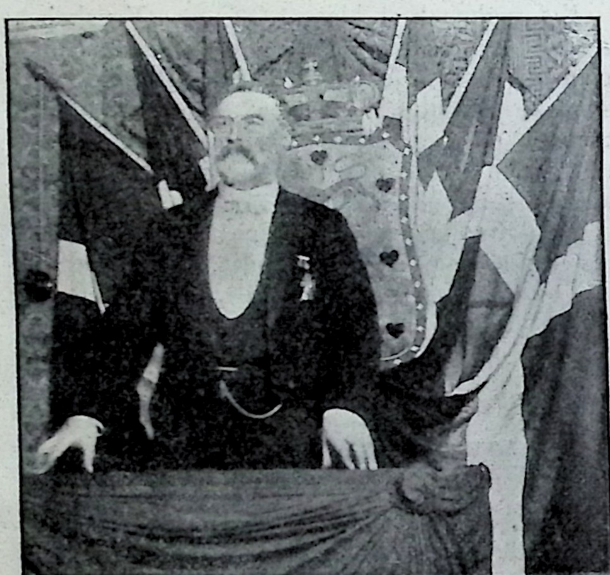
Naar Tuborgpavillonen flyttes.

Hele denne mærkelige Flytning foregik i Løbet af mindre end 10 Minuter og udførtes af D'hrr. Murermester *Tuxen* og Tømrermester *Dirchsen*. Efter dette vellykkede Forsøg vil det vel snart blive almindeligt at møde kørende Huse rundt om paa Gader og Veje.

Saa er der da noget, Kioskdrengene bliver nødt til at køre uden om.

De blinde Kvinders Hus.

Med Billeder efter Fot. af Sigurd Trier.

Justitsminister Goos taler ved Blindefesten.

BLINDESAGENS Saga er ikke stort ældre end det Aarhundrede, vi nu forlader. I tidligere Dage ansaaes det for saa godt som umuligt at hjælpe de Blinde og gøre dem til nyttige Samfundsmedlemmer.

En smuk Afslutning paa dette Aarhundredes Værk er da det „Hjem for arbejdsføre, blinde Kvinder", der nylig er opført ude paa Mariendalsvej. Det er Meningen, at 42 Kvinder her skal finde et Hjem, hvor de kan tilbringe deres Liv i Ro og Arbejde, men desværre tilsteder Pengeforholdene endnu ikke at optage mere end 15 Beboere.

Indvielsen fandt Sted under stor Højtidelighed og i Overværelse af mange kendte Personligheder, deriblandt Fru *Hennings,* som i „Kong Renés Datter" har fremstillet den blinde Kvinde i saa skøn og rørende en Skikkelse. Justitsminister *Goos,* som i en Aarrække har været de Blindes Forsyn, holdt Festtalen, og en Kantate af Hr. *Ernst v. d. Recke* blev afsungen. Kantatens nydelige Musik skyldtes Hr. Pianist *Carl Cohn.*

Kantatens Forf. og Komponist: *Ernst v. d. Recke* og *Carl Cohn.*

Paa Post.

(Med Illustrationer efter Fot. af Sigurd Trier.

En betroet Vagtpost: Udenfor Politidirektørens Dør.

Sankt Peter er den af Apostlene, hvis Tilstand efter Døden mest har interesseret Folkebevidsheden gennem Tiderne.

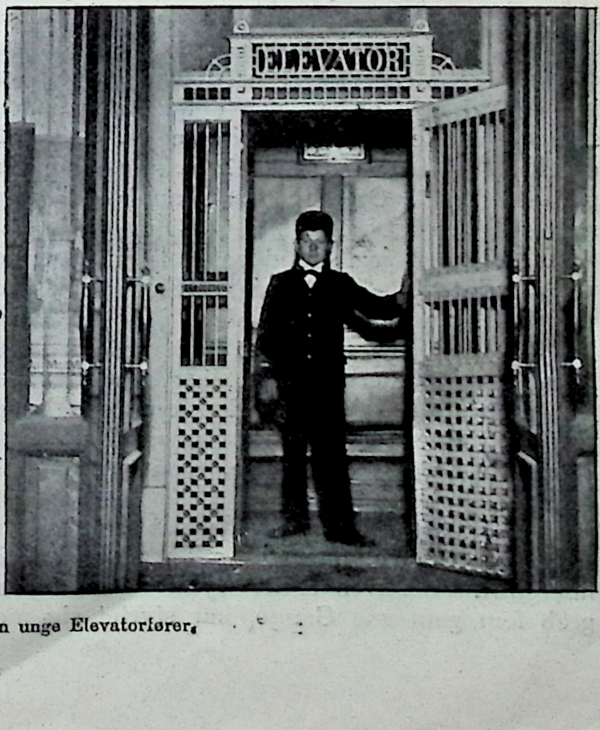
Han fremstilles billedlig staaende ved Himmeriges Port og bestemmer, om de Sjæle, der melder sig, har Papirerne i Orden, eller om de hører til de Uvedkommende, hvem Adgang forbydes. Han maa høre paa alle mulige Dumheder og Spydigheder, og hans Lidelser er ikke en Gang begrænset af Himmelrummet. Selv nede paa Jorden har han det næsten værre end Jerusalems Skomager. Han maa gaa igen hos alle Digtere, ligefra H. C. Andersen til Carl Ewald.

Den katolske Kirke paastaar, at Sankt Peter har kun én Efterfølger her paa Jorden, nemlig Paven. Vi protesterer, han har Tusinder. Vi træffer dem snart overalt, hvor der er en Port at snige sig ind ad eller en Dør at blive smidt ud ad, allevegne, hvor der er en Forlystelsesanstalts Himmerig eller et offentligt Kontors Helvede at vogte.

Det er en egen Bestilling at være plantet saaledes med et usynligt Flammesværd foran en Dør et vist Antal Timer om Dagen. Den giver et bestemt Livssyn, alt efter Arten af det til Bevogtning betroede Allerhelligste, og det giver et efter Situationen afpasset Ansigtsudtryk, som først aflægges ved Tjenestens Ophør. Kontrolløransigtet, hvorpaa staar skrevet: „Værs'artig, fine Herre og pæne lille Dame, træd indenfor og mor Dem bare!" — det tilhører maaske en af de Udvalgte, som udenfor Tjenesten tordner mod denne Verdens vilde Forlystelser. Og Politimanden, der staar ved Politidirektørens Dør med en Mine som en af Dantes mest karakteristiske Figurer — „Du ser mig rigtignok ud til allehaande, min Ven," siger Ansigtet — han trækker maaske præcis Kl. 4 i et helt andet Ansigt, der synger liflige Sange om Toddy og Sexogtreds.

Og man kunde tænke sig de borgerlige Mænd, der vogter Borgerrepræsentationen Helligdom, og paa hvis alvorlige Pander med gylden Skrift staar indgraveret „Som By saa Borger" — man kunde tænke sig dem i deres Fritid hengive sig til vilde Udskejelser, der hverken vilde anstaa sig for Byen eller Borgerne. Her vilde man dog tænke forkert. Thi naar Jablonsky trækker i sin Gentlemandress for i sindig Pas-

Nutidstyper: Den gamle og den unge Elevatorfører.

gang at aflægge sine obligate Torsdagsbesøg paa Bladkontorerne, da maa alle gode Borgere — ja Borgmestere med, havde vi nær sagt — ønske at ligne ham.

Derimod er der en Klasse af juridiske St. Peter'e, som vist sjældent driver det til en saa udviklet Ansigtsplastik, at de formaar at aflægge Embedsansigtet udenfor Tjenestetiden. Jeg mener Elevatorpeterne. Jeg vil sige det her, for det skal og maa dog siges en Gang: en mere torturagtig, mere sjæleforhærdende, mere samfundsfjendskabsavlende — kort sagt en mere umoralsk Næringsvej end denne permanente Svæven mellem Himmel og Jord kan ikke opfindes i en Menneskehjærne.

I Magistratens Budstue.

Maaske er den virkelig udtænkt af en af disse „Satans Ingeniører", som ifølge en berømt Mands Sigende skal drive deres Spil her paa Jorden.

Om jeg skulde sidde til Doms over mine værste Fjender, min Redaktør, min Diskontør eller min Rodemester — jeg ved ikke, om jeg havde Hjærte til at dømme nogen af dem til otte Maaneders Elevator. Saadan er jeg nu.

Og naar man forbyder at skænke Spiritus for umodne Personer, burde det sandelig ogsaa forbydes at anbringe unge Mennesker ved Elevatorfaget, forinden de har bestaaet Filosofikum eller paa anden Maade godtgjort at være i Besiddelse af tilstrækkelig moralsk Ballast.

Bastian.

Fanen.

Af René Maizeroy.

DENNE Dag skal mærkes med en hvid Sten, som den latinske Digter siger. Jeg har i Ministeriet hørt, at min kære lille Jacquinet er bleven optagen paa Officersskolen i St. Cyr, og det endda ikke blandt de Ringeste . . . .

Hvor dog Tiden gaar hurtigt! Ak! Allerede i tyve Aar har man ventet paa Revanchen med Geværet ved Fod; i tyve Aar har vi med spændte Miner imødeset den store Dag, da Kanonen endelig skal tale vor Sag — da vi skal gaa over Grænsen. Tyve Aar er det siden, jeg fortvivlet trykkede et Kys paa dette Barns Pande, som det laa der smilende i sin Vugge, og gjorde det Løfte at tage mig af det, hvis jeg slap derfra med Livet. Og dog forekommer det mig, som var det igaar . .

Endnu hører jeg som i en Hallucination Geværsalvernes lydelige Bragen, de Saaredes Klageskrig, Trompeternes Signaler; jeg ser Slagmarken, som lidt efter lidt indhylles af Efteraarstusmørket, denne blege, rødgrønne Himmel, imod hvilken de hvidlige Røgskyer og Brandskærene tegner sig, og langt ude i Horizonten Ravnenes flagrende Ligfølge, som venter paa, at Kampen skal ophøre.

Vort stakkels Regiment, der var saa skønt og stolt ved Daggry, før det gik i Slag, er tilintetgjort. Forgæves er det rykket frem til Angreb fem gentagne Gange, har styrtet sig med fældet Bajonet ind i disse indhegnede Vinhaver, disse snævre Landsbygyder, hvor Fjenden skød os ned med sikkert Sigte som en Flok Raadyr, der var drevet sammen af Klappere. Forgæves har vi uden et Øjeblik at vakle forsøgt det umulige, spillet ti mod en om vort Liv. Nu slaaes Retræten.

Kogende af Raseri, skønt segnefærdige af Træthed, tilsølede af Blod og Støv, trækker vi os tilbage; nu og da vender en og anden sig om for at brænde de sidste Patroner af — for maaske dog at faa Ram paa en af disse fordømte Slyngler.

Dernede tegner sig de skovklædte Bakker, hvor vi vil gøre Holdt, slaa Appel og maaske faa en Bid Brød. Blot en lille Kraftanstrængelse endnu, saa har denne Smærtensvej Ende. Da viser der sig pludselig en Afdeling bajerske Dragoner med de dragne Sabler løftet højt i Vejret. En forfærdelig Opløsning begynder, en vild Flugt over Marker og Haver, en skaanselløs Nedsabling fra utallige Baghold; vore Folk stødes og trænges, vælter mellem hverandre i Furer og Grøfter, jages forsvarsløse hid og did uden at agte paa Officerernes hæse Kommandoraab.

Kun andet Regiments første, Fanekompagniet, har holdt Stand mod dette frygtelige Angreb og formeret Karré saa godt det lod sig gøre. Kampen begynder paany, en haabløs, fortvivlet

Kamp mens Natten falder paa. Hver især har sat Livet ind og i sit stille Sind taget Afsked med alt, hvad han har kært, beredt til at forsvare den hellige Ørn til sidste Blodsdraabe. Fanebæreren, Jean Baradoux, er sunket til Jorden, ramt lige i Hjærtet af en Karabinkugle, men Kaptain des Cormières er sprunget til og har grebet Fanen. Han holder den højt i sin knyttede Haand og svinger den med flammende Øjne over vore Hoveder. Nu vakler han og synker til Jorden — „aa de Banditter, nu er jeg færdig!“ — og Løjtnant Vareilhes griber Fanen. „Rap Jer, Drenge!“ raaber han, „giv Ild for vor Fane, fyr, saa længe I har et Skud!“ Et Øjeblik efter ligger ogsaa han der med knust Hjærneskal.

Af syv Officerer er jeg ene tilbage, tænderklaprende af Feber, saaret i højre Skulder og venstre Arm. Men i det Øjeblik, jeg har Fanen i min Haand, jeg, Regimentets „Baby“, føler jeg mig styrket og lykkelig, som om jeg havde drukket et mægtigt Bæger af den stærkeste Vin.

Dragonerne, som er tyndet svært ud, har endelig gjort omkring. Men vil de ikke komme tilbage med Forstærkning efter det herlige Bytte, de har faaet Smag paa? Vi er nu kun en femten Stykker, de fleste er dødtrætte eller saarede og vil snart være ukampdygtige. Hvad skal der blive af Fanen? Hvor skal vi skjule den? Hvor skal vi bringe den hen?

Jeg betror Folkene til en Sergeant og giver dem Ordre til at søge tilbage til Hovedstyrken, som de bedst kan. Og med min Kniv skærer jeg Ørnen og Trikoloren af Fanestangen, stopper det dyrebare Symbol ind under min Vaabenfrakke og giver mig til at løbe lige ud, hen imod Skovbrynet, som tegner sin ubestemte, blaalige Linje mod Horizonten.

I rasende Flugt gaar det hen over Markerne gennem Aftnens Mørke. Rundt om mig hører jeg Raab af Ryttere, som er efter mig i alle Retninger, Hestenes Gallopperen, snart nærmere, snart fjærnere . . . . Da opdager jeg pludselig i Udkanten af en Lund og ved Bredden af en Aa, som er dækket af Pile, en Mølle, bag hvis Vindue jeg skimter Lys. Her er et Ly, maaske træffer du endda ærlige Folk, som elsker Frankrig og dets Fane . . . .

Jeg bankede med knyttet Haand paa den lukkede Dør. Man tøvede et Øjeblik med at svare, men saa hørte jeg en ængstelig Kvindestemme:

„Hvem er det?“

„En saaret fransk Officer, som er faret vild!“ svarede jeg.

Der blev øjeblikkelig lukket op, og jeg traadte ind i et stort Rum, hvor det flakkende Skær af et enkelt Lys frembragte urolige Skygger paa Loft og Vægge.

En gammel, gamacheklædt Kæmpekarl rejste sig op. Han havde et stort, stridt Overskæg og et vældigt Ar tværs over sit kraftigt skaarne Ansigt. Da jeg traadte ind, lagde han sin Pibe fra sig og gjorde militær Honnør. Ved Skorstenen, hvor en Bunke Vinkvas knitrede i Ilden, sad en ung, sortklædt Kvinde. Hun var smuk, men hendes store, blaa Øjne var rødkantede som af Graad, trætte og bedrøvede. Ved hendes Side stod en Vugge med rene hvide Gardiner.

Jeg havde ingen Tid at spilde. Jeg strakte Haanden ud mod den gamle og sagde:

„De har været Soldat?“

„I femogtyve Aar, Hr. Løjtnant,“ svarede han, „har jeg staaet i Afrika ved ottende, og skjønt jeg er fyldt de treds, kunde jeg gærne igen trække i Trøjen for at slaa løs paa de tyske Hunde, hvis jeg ikke havde den Gigt at trækkes med . . . . . Jeg hader dem . . . . jeg kunde slaa dem ihjel som Utøj, en efter en . . . . De har dræbt min Svigersøn, min stakkels lille Rosalies Mand, hvis lille Søn ligger der i Vuggen og aner ingenting, det stakkels lille Væsen!“

Kvinden hulkede højt ved de Minder, den Gamles Tale vakte. Jeg fremstammede nogle deltagende Ord og fortsatte:

„Hør, hvad jeg vil sige, thi hvert Minut, der gaar, kan være skæbnesvangert for mig og for den Skat, mine Kammerater har betroet mig . . . Jeg blev forfulgt af Fjenden . . . mit Liv ligger der ingen Vægt paa, men dette maa I hjælpe mig at redde!“

Jeg havde knappet min Frakke op og viste dem nu den afrevne Fane, paa hvis Dug saa mange Sejre stod tegnede med gylden Skrift, og Ørnen, som en fjendtlig Kugle havde splintret. Den Gamle blev ligbleg og sagde hurtig:

„Rosalie, skynd dig at laase Døren af . . . drej Nøglen to Gange om!“

Udenfor hørtes der Raab fra en Rytterafdeling, som nærmede sig Huset. Den gamle Mand vred sine Hænder, og store Taarer trillede ned ad hans Kinder.

„Om et Øjeblik er de her“, sagde han. „De vil søge overalt, i Skabene, i Melkisterne og i Laden. Aa, Du almægtige Gud, hvor skal jeg dog skjule den!“

Jeg var sunket sammen paa en Stol, min Strube sammensnøredes, som skulde jeg kvæles, mine Tindinger bankede, mine Ben nægtede at bære mig. Da saa jeg den unge Enke rejse sig, tavs og alvorlig. Hun tog sit Barn paa Skødet, viklede det ud af Svøbet og svøbte det ind i den trefarvede Silkedug. Saa lagde hun igen Klæderne om den lille og hæftede dem godt sammen med Naale. Barnet blev igen lagt i Vuggen og sov videre og medens Moderen vuggede det sagte, hviskede hun:

„Der vil de ikke søge den.“

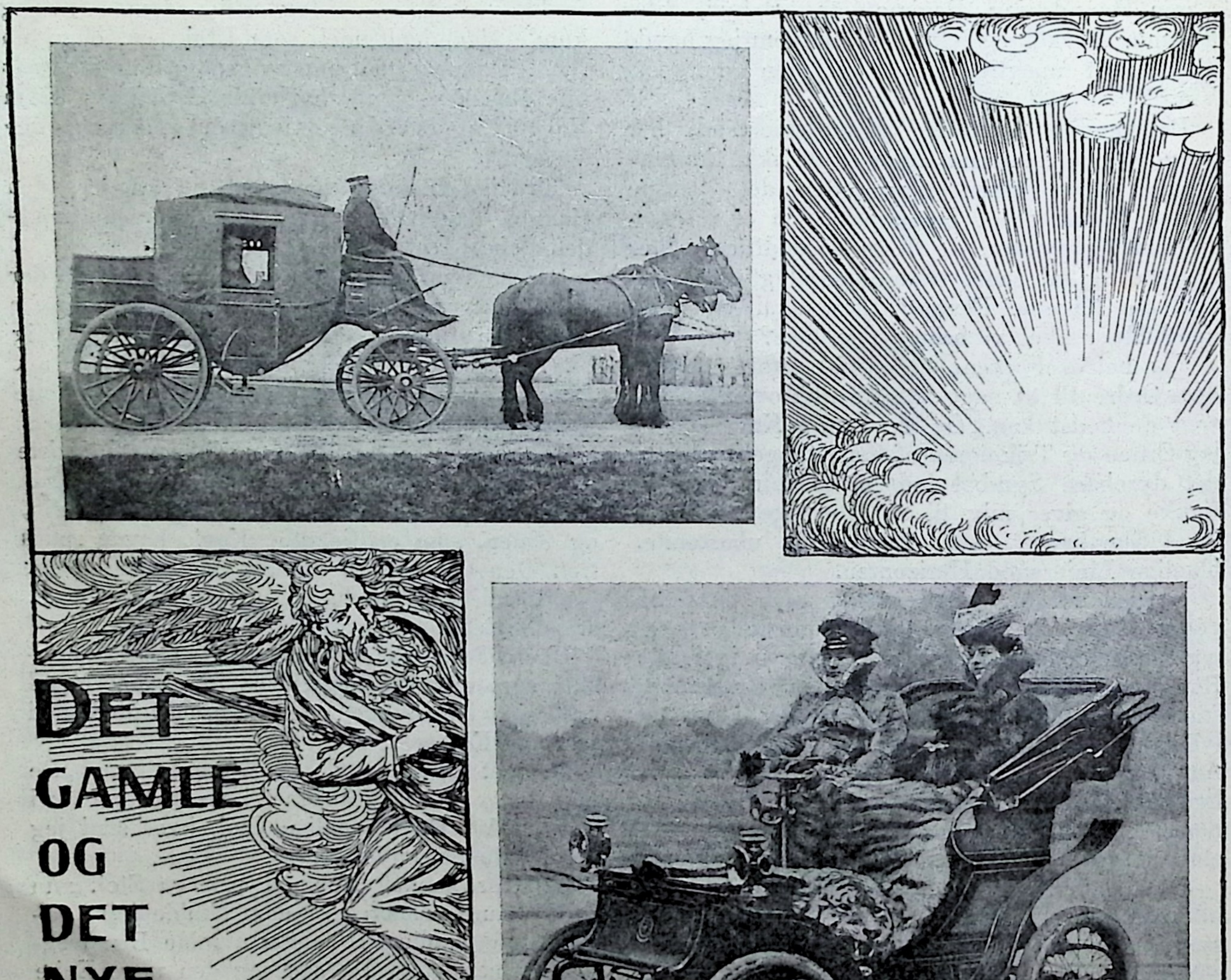
Bevæget sprang jeg op, trykkede Fader og Datter til mit Bryst og sagde:

„Her kan jeg ikke blive — det vilde kun gøre Faren større; jeg drager bort, men Eder betror jeg i Frankrigs Navn denne hellige Relikvie . . . Mit Navn er Georges de Ravignac . . . maaske er det min Lod at skulle dø i denne forfærdelige Krig, men overlever jeg den, da lover jeg at erstatte dette Barn den Fader, som faldt paa Ærens Mark . . . Farvel mine Venner, og Tak for det I nu gør!“

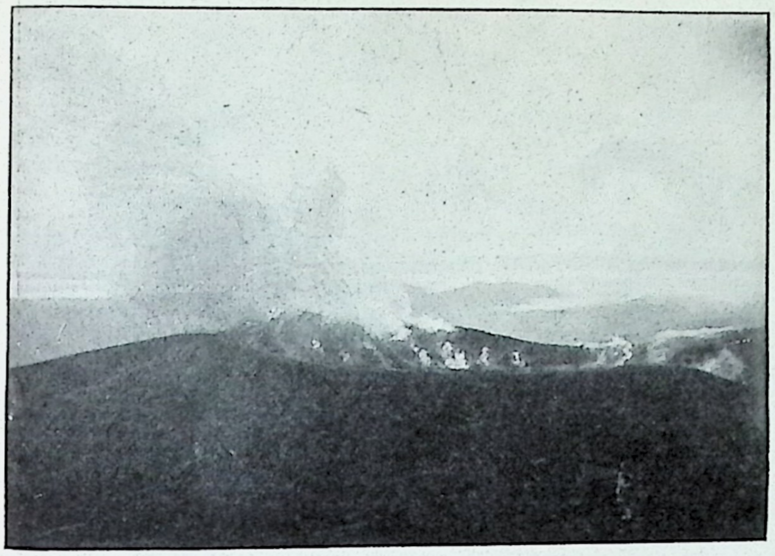
Mølleren fulgte mig gennem sin Have til en Laage, som førte ind til Skoven. Jeg famlede mig frem gennem Mørket i en Times Tid, til jeg bevidstløs sank om paa en Bunke Løv. Og der samlede Tyskernes Ambulance mig op . . .

Da jeg kom hjem fra Fangenskabet, opfyldte jeg mit Løfte og søgte ud til Møllen. Bairerne havde undersøgt, endevendt og ødelagt al Ting. Men Vuggen, hvor den sørgeklædte, bedrøvede Kvindes Barn laa, havde de ladet urørt. Og nu staar han der, min ranke, begejstrede, livsglade Jacquinet, som allerede i Vuggen svøbtes i Frankrigs Fane, og han og hans Kammerater, alle fødte i det forfærdelige Aar, vil ingensinde glemme, hvad de skylder den!

Det gamle og det nye Aarhundrede.

Nat paa Vesuv.

Svovldampe paa Vesuvs Top.

Vesuv, Novbr. 1900.

NATTEN lyste som Sølv. Den klare Maane hang som en nyslaaet Fem-Lire over vore Hoveder, da vi Kl. 1 i Nat — fire Danske og to Svenske høj — i tvende Drosker susede af Sted fra Albergo del Sole i Pompeji saa hurtigt Rallikernes krogede Ben kunde strække. Vejen gik gennem den langstrakte Torre-Annunziata op til Bosco-Trecase, en By, der ligger paa Kanten af Vesuvs brede Nederdel og gjør et helt arabisk Indtryk med sine hvide Mure, sine hvide Trapper og sine hvide Fremspring under Tagene.

Vi byttede vore to Drosker med sex Heste, og under Hovslag klaprede vi ud ad Byen, fulgt af en lille Armé sorte Fyre, der lod sig trække af Sted ved Hestenes Haler og til Tak tampede de arme Dyr med tykke Kæppe saa det dundrede i den stille Nat.

De sidste forkrøblede Pinier vare passerede, og vi steg artigt opad. Ved Casa Bianca fik Hestene en Spand Vand og vi et Glas Vin, der nærmest smagte som fordærvet Æblemost. Saa kunde vi igjen. Af Sted gik det gjennem en sort Lavaørken, og Landskabet blev mere og mere vildt! De optaarnede vulkanske Masser antoge sære Former imod den natlige Himmel. Var det ikke en uhyre Haand, der krympede sig krampagtigt mod os derhenne paa Bjergkammen? Var det ikke en Flok formummede Fyre, som dukkede op ret i Fronten af os? Som vældige Slangebundter, som forstenede Drager med udspændte Klør, som kravlende Nisser stod den størknede Lava rundt om os i Natten.

Op naaede vi til Strada Nuova . . . den ny Vej, som i Zigzag er anlagt op til Keglen. Det kostede 80,000 Franks at hugge den ind i Bjergets Side. Nede fra ser det grangiveligt ud som om Vesuv havde faaet Snøreliv paa. Det er de hvide Zigzaglinier, der tegner sig imod den sorte Lava.

Stadig med Fyrene i Halen paa vore taalmodige Heste gik det ad smalle, stejle Stier. Et Fejltrin . . , og baade Rytter og Hest vilde i den fantastiske Nat rulle ned i Afgrunden . . .

Luften var frisk og sval, og vi havde dybt nedenfor os det dejligste Panorama: Neapel, Portici og Resina laa som en lysende Krans om Golfens Runding, men hvilket der var Sand og hvilket Golf var umuligt at afgjøre.

Endelig var vi ved Keglen: den sidste Stump. Vi maatte nu stige af de udasede Dyr og selv stavre af Sted med Kæp i Haand. Et Par af de sorte Vesuvsjovere, der havde ladet sig hale op af Hestene, lagde en Sele i Haanden paa vore tvende danske Damer, der saaledes blev trukken af Sted for en Sum af to Lire pr. Dame. Vor Samtale, som til en Begyndelse var i en ret god Gænge, gik efterhaanden i Staa. Tause kravlede vi opad, sprang over Lavablokke og sank dybt i Asken. Stene faldt ned om os, mens vi rev vore Hænder paa kantede Pimpsten. Langsomt gik det, og Sveden løb os ned over Ansigtet, som om vi havde faaet en

Da Solen stod op over Vesuv.

Spand Vand over Hovedet.

Sort Lava og sort Aske, hvorhen vi saa!

Klokken var henad sex paa Morgenstunden, da vi naaede Toppen, hvor kvælende hvide Svovlskyer flakkede hen over et bølget Terræn. Hvor vi vandrede hen, hvirvlede Dunsterne om os. Vi stak Lommetørklædet i Munden og holdt det for Næsen; ligemeget hjalp det. De hvide Skyer kom dansende op fra Spalterne ved Kraterranden og fyldte Næse og Mund.

Et Øjeblik tænkte jeg: „Nu dør Du!"

Ikke desto mindre slap vi tilsidst ud ad Svovlvindene og hen paa et Stykke forholdsvis luftrent Territorium.

En Fører fulgte Arkitekt Wright fra Kjøbenhavn og mig hen til Kraterranden . . . men desværre: i Nat hvilede den glødende Esse sig. Det hele, vi saa dybt nede var som et lille Bjerg af ulmende Tørv. Hostende og spyttende gik vi gjennem Helvedesrøgen hen til vort Selskab og lod Føreren paa den varme Aske dække op med den stegte Høne, de haardkogte Æg, Brødet og Vinen.

Med Glas i Haand saa vi den blanke Sol stige frem af Dampene. Rundt paa Bjergene ovre ad Salermo og Sorrent til hang bløde, hvide Skyer hen over Randene og gav dem et fantastisk Udseende som kunde de være Jøkler og frosne Vandfald.

Paa Hjemvejen fra den natlige Udflugt.

Medens vi stod her paa Toppen og nød det storartede Skue, fortalte Føreren mig, at netop paa det selvsamme Sted, hvor jeg stod, var en Brasilianer for et Par Aar siden sunken ned i det glødende Bjerg uden at give en Lyd fra sig . . .

Gudbevares, jeg synker . . . Brasilianeren . . . Farvel!

— — — — — — — — — — — — —

Vi slap da velbeholdne ned og sidder nu her ved Middagstid atter paa Albergo del Sole. Men trætte ere vi af at hænge saa lang Tid paa Hestene. Jeg lægger min Pen paa Bordet og mit Hoved paa Puden. Om to Minutter sover jeg den trætte Bjergfarers Søvn. Godroligmorgen.

Emil Opffer.

Hvad Staterne skylder bort.

STATSGÆLD er er forholdsvis moderne Begreb; dens Oprindelse kan — i den Betydning, hvori man nu tager Ordet — føres tilbage til Begyndelsen af forrige Aarhundrede efter Freden i Utrecht 1713.

I Middelalderen og de nærmest paafølgende Aarhundreder var det Kongerne, der laante. Saaledes ved man jo, hvorledes danske Konger pantsatte Størstedelen af deres Land — med tilhørende Indtægter — til rige tyske Fyrster. Ved Nutidens Statsgæld sættes der ikke Pant i den Forstand. Det er nu hele Statens økono-

Hvorledes de forskellige Nationer evner at bære deres Statsgæld.

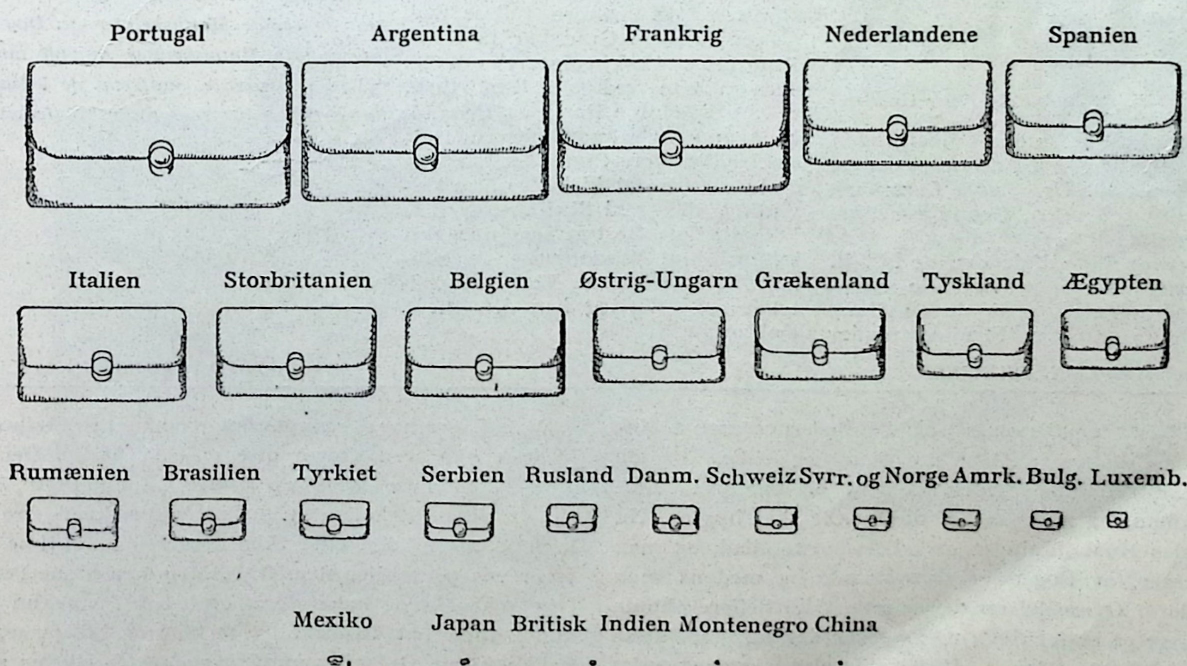
miske Samfund, som staar inde for Gælden og — med Statskassen som Mellemled — forrenter og afdrager den. Statsgælden hviler paa det fornuftige Princip, at Staten ser sin Fordel ved at anbringe flere Penge, end den i Øjeblikket raader over, i frugtbringende Værdier som Jærnveje, Broer o. s. v., idet den paa Grund af den store Sikkerhed, den byder, kan laane til forholdsvis lav Rente. Men ligesaa ofte er det rigtignok Krigsvæsenet, der nødes til at optage Laan.

Laanene „negocieres“ gerne paa den Maade, at en eller flere Banker udbetaler Laanesummen til Staten og atter — mod Provision — skaffer Pengene ind ved Salg af Statsobligationer.

Frankrig har den største Statsgæld i Verden. Den er $22^1/_2$ Milliard Kroner. Derefter kommer Rusland med $11^1/_2$, England og Tyskland med ca. 11 Milliarder. Danmarks Statsgæld er ca. 210 Millioner Kroner.

Regner man Statsgælden efter Antallet af Individer, skylder Portugal 460 Kr. pr. Hoved, derefter kommer Argentina med 430 Kr., Frankrig med 400 og Holland med 330 Kr. Danmark er her langt nede i Rækken. Vi skylder kun 84 Kr. pr. Individ, saa den Bagatel klarer vi jo sagtens — vi har jo rimelige Afbetalingsvilkaar.

En Stat kan have en stor Gæld og dog nyde udstrakt Kredit — og omvendt. Det beror selvfølgelig paa Nationalrigdommen, paa Omsætningens Størrelse o. s. v., ganske som i det almindelige Handelsliv. Medens saaledes Frankrigs Obligationer er stærkt efterspurgte, har Bulgarien ondt ved at skaffe sig de fornødne Kontanter.

Sammenlignende Oversigt over Statsgælden pr. Individ i de forskellige Lande.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

Et af Hovedstadens ældste og mest ansete Haandværksfirmaer har i disse Dage fejret et sjældent Jubilæum.

Møbelfab. Louis Larsen.

Det er nemlig 70 Aar siden, at Hofstolemager *C. B. Hansen* grundede sin Bedrift i Baggaarden til Erichsens Palæ. Han var den Gang kun 24 Aar, men han fyldte sin Plads som en moden Mand. Allerede i 1843 var han Ejer af hele det store Palæ, hvor Forretningen endnu residerer, han blev Christian den 8des Hofstolemager, Ridder og Brandkaptajn, hvilket den Gang var noget meget fint. Da han døde i 1868, overtoges Firmaet af hans Søn *Charles H.* og Svigersøn, Kaptajn *Larsen.* Lærlingeforeningens bekendte Stifter. Den sidstnævnte lever endnu som Haandværkerstandens hædrede Nestor, men Forretningen har allerede i flere Aar været drevet af hans Søn, Hr. *Louis Larsen* og Hr. *Einar Hansen*, Grundlæggerens Sønneson.

Møbelfab. Einar Hansen.

Der er ikke Tale om, at „C. B. Hansen" i sin nuværende Skikkelse hviler sig paa de en Gang vundne Laurbær. Firmaet møder stadig ved alle Udstillinger blandt Nummer 1'erne og paatager sig store Leverancer af elegante Monteringer. Blandt Kunderne fra de seneste Aar tælles den russiske Marine, Kong Georg, Kongen af Siam og Kommunen, som hos Firmaet har bestilt Møbler til det nye Raadhus.

Den 23. December fejrede Dr. theol. *Peder Madsen* sit 25aarige Jubilæum som Professor ved vort Universitet. Allerede som Dreng viste Peder Madsen, der er Gaardmandssøn fra Holstebroegnen, Anlæg for Bogen, og efter at være forberedt af en Præst, blev han Discipel i Viborg Latinskole, hvorfra han dimitteredes 1862. Han viede sig straks til det theologiske Studium, tog Embedseksamen i 1868 og blev i som Manuduktør meget søgt af de unge. Ved forskellige Universiteter i Europa, navnlig i Erlangen, traadte han i Forbindelse med fremragende Mænd og modtog gennem disse stærk Paavirkning. Da Professor H. N. Clausen døde i 1874, blev det M. overdraget at holde Forelæsninger i Dogmatik og Eksegese; men først Aaret efter modtog han sin Udnævnelsen til Professor i disse Fag.

Professor Peder Madsen.

I en sjælden Grad har han forstaaet at samle Theologerne om sig, ligesom han ved sin Gæstfrihed, ved indsigtsfulde Raad og Bistand, vandt manges Taknemlighed og Højagtelse. Paa flere Omraader har han grebet ind i det kirkelige Livs Udvikling, dels ved Skrifter og dels i forskellige Bestyrelser, nærmest i Retning af Missionssager og Søndagsskolegerningen. Ved Universitetsfesten 1879 tog han den theol. Doktorgrad.

Dødsfald.

En af vore ældste Politikere, den næsten 92aarige fhv. Landsthingsmand *N. P. Hansen*, Lyngbyskov, er afgaaet ved Døden efter nogle Aars Svaghed. Allerede som 14 Aars Dreng sporedes hans Interesse for boglig Syssel. Under Lærer Jungersens Paavirkning, blev hans Sans tidlig vakt for det politiske Livs Rørelser, og snart indsaa Jungersen at N. P. Hansen var en brugelig Mand paa Thinge. I 1866 blev han da opstillet og valgt til Bælumkredsens Folkethingsmand, paa Programmet mod den reviderede Grundlov. Ved Opløsningen stillede han sig imidlertid paa den modsatte Fløj og faldt.

Landstingsmd. N. P. Hansen.

Efter Vedtagelsen af den reviderede Grundlov, satte Højre ham ind i Landsthinget, hvor han var Repræsentant til 1874. Uagtet han var stærkt optaget af Politik, forsømte han ikke sin hjemlige Bedrift. Med stor Flid og Nøjsomhed opdyrkede han 86 Tdr. Hedejord og skabte sig en udmærket Gaard.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

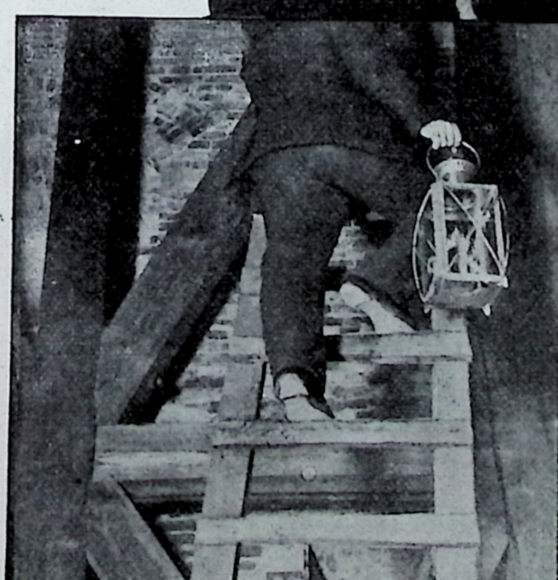
Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Nr. 14. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 6. Januar. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Nyt Hundredaars Nat.

Det runger i det ny Aarhundreds Gry,
mens Millioner højtidsstemte lytte —
syng, stærke Malmrøst, over Land og By,
ring Lykketider ind for Borg og Hytte.

Det tyvende Aarhundrede ringes ind. — (Fot. i Raadhusets Taarn for „Hver 8. Dag“ af Sigurd Trier.)

En Digterkonge.

Torquato Tassos Celle i Klosteret Sct. Onopio.

I store Skarer fra Syd, fra Nord, fra Øst og Vest, fra Mantuas og Ferraras Fyrstehoffer strømmede Blomsten af Italiens kunstelskende og kunstforstandige Befolkning til Rom. I Pavestaden var alt Liv og Røre; et for et befolkedes Landadelens gamle Paladser; et bølgende Menneskehav fyldte Gader og Torve. Og intet Under! En Begivenhed, der altid vakte Interesse selv blandt Folkets bredere Lag, en Digterkroning stod for Døren. Og den fejrede Konge? En Mand af Landets Adel, en Digters Søn og selv en Digter, hvis Ord fra Ungdommen af fløj viden om Land og nu — en stakkels sygelig, fattig og forpint Mand, en Sjæl, der mere og mere formørkedes af Vanvidets Skygger, et Hjerte, der ikke mere formaaede jublende at gribe Anerkendelsens Krone. Anerkendelsen i højeste Potens, Digterkroning paa Capitolium, havde kaldt Torquato Tasso til Rom, men for sent. Som en Konge tiljublet af Mængden holdt den fattige Digter sit Indtog i den evige Stad, men Døden var med i Følget, og inden Kronens Ring lagdes om hans Pande, afbrød Knokkelmanden med ubarmhjertig Haand hans Livsstængel. Et Liv rigt paa Omskikelser, snart paa Livets Solside, snart formørket af dybe Skygger, faldt i Torquato Tassos Lod. I det smilende, solbeskinnede Sorrent med de yppige Vinhaver og duftende Orangelunde saa han 11. Marts 1544 første Gang Dagens Lys. Uafhængighed og Velstand prægede den Gang hans Hjem; ved Faderens — den bekendte Digter Bernardo Tasso — politiske Forhold blev det dog snart undergivet vekslende Kaar. Allerede tidligt spo-

Torquato Tassos Fødeegn Sorrent.

redes Torquatos udviklede poetiske Evner; men følgende Faderens Ønske, drog han, knap sytten Aar gammel, til Padua, for at studere Lovkyndighed Efter her at have aflagt glimrende Prøver, ikke blot i Jurisprudens, men tillige i Teologi og Filosofi, tog imidlertid poetisk Læsning og Produktion mere og mere hans Opmærksomhed fangen. Allerede paa dette Tidspunkt skrev han sit første Epos „Rinaldo", tilegnede det til den mægtige Prælat, Kardinal Luigi af Este og vandt derved med et Slag Indpas ved et af Renaissancens mest formaaende Mæcenathoffer, Hoffet i Ferrara. Indført ved dette af Kardinalen af Este, modtoges han her 1565 med den største Forekommenhed af den regerende Hertug — Kardinalens Broder. — Under glimrende Forhold, støttet af Hertugen, fik han her ved det pragtelskende, forfinede Hof Ro og Tid til ganske at hengive sig til litterære Sysler og fuldende sit store Digt, „Det befriede Jerusalem". Beundring og Anerkendelse blev ved Hoffet i Ferrara i rigt Maal Tasso til Del og udviklet og forædlet ved Omgangen med Tidens ypperste Mænd paa Kunstens og Litteraturens Omraade og ved Samlivet med de skønne, fintdannede Prinsesser, Lucrezia og Leonora — Hertugens Søstre — syntes den unge Digter at staa paa Lykkens Højdepunkt, da Skyggerne begyndte at falde. Hjemkommen fra en aarelang Rejse i Frankrig, hvor han i Kardinalens Følge havde været Genstand for den mest smigrende Opmærksomhed selv fra Kongehusets Side, modtog Hertug Alfons ham med udpræget Kulde. Talrige Misundere blandt Hertugens nærmeste Omgivelser havde benyttet hans Fraværelse til at underminere hans Stilling; og udnævntes han end 1576 til fyrstelig Historiograf, blev dog Forholdet ikke mere det gamle. Utallige Intriger spændtes om ham — — — Fod for Fod maatte han kæmpe sig frem — — — overalt, i alle Forhold saa eller troede han at se skjulte Fjender. Ude af Stand til med frejdigt Sind og aaben Pande at ryste disse forviklede Forhold af sig, fik hans zarte, noget kvindelige Natur allerede da et Knæk, som han aldrig siden forvandt. Syg i Sindet, gennemtrængt af en haabløs Lidenskab for den indtagende Prinsesse Leonora, et Bytte for en Mistænksomhed, der hverken Nat eller Dag undte ham Ro, formørkedes mere og mere hans Sjæl. Periodiske Anfald af Sindsforvirring, der gav sig Udslag snart i vildt Raseri, snart i Stemninger, prægede af den dybeste Melankoli, førte ganske naturligt til, at hans Omgivelser bevogtede ham med Ængstelse. Idelig troede han sig nu omgiven af Spioner og Genstand for morderiske Anslag, medens han paa Grund af sine frie Anskuelser syntes at se Inkvisitionen strække sine frygtelige Arme ud efter sig. Efter at han i et Anfald af Raseri i selve Hertugindens Værelser, med Vaaben i Haand havde kastet sig over en af Husets Tjenere, var dog Hertugens Taalmodighed til Ende, og han lod ham foreløbig indespærre. Da han atter kom paa fri Fod, flygtede han fra Ferrara og søgte, blottet for alle Midler, tiggende sig frem, tilbage til sin Fødeegn Sorrent, hvor han i en gift Søsters Hjem fik fornøden Pleje. Gennem Hertugens Gesandt i Rom søgte han dog og fik Tilgivelse for sin utilbørlige Opførsel, men da han, efter at have flakket omkring ved forskellige smaa Fyrstehoffer, atter 1579 indfandt sig i Ferrara ved Hertugens Formæling, blev han afvist med Kulde. I de fornærmeligste Udtryk udtalte han sig nu om Hertugen og hele Huset Este, og blev som Følge heraf eller, som nogle mene, paa Grund af, at han havde kysset Prinsesse Leonora, indespærret i et Galehus.

At den umenneskelige Behandling, der i hine Tider øvedes imod Sindssyge, var alt andet end gavnlig for hans modtagelige Sind, er en Selvfølge, og da han endelig efter seks Aars Forløb atter genvandt Friheden, var han en Ruin, fuldstændig nedbrudt paa Legeme og Sjæl. Fattig og elendig, søgende Almisser rundt omkring hos sine tidligere Velyndere, drog han nu i en Aarrække Landet rundt. Undertiden strejfede et Lysglimt i Form af Gunstbevisninger og Anerkendelse hans Vej, der dog som oftest hengled i tungsindigt Mørke. Da endelig 1595 faldt der fuldt Sollys over hans melankolske Tilværelse; han kaldtes til Rom for at modtage Digterkronen, og holdt under talrige Hædersbevisninger sit indtog i Pavestaden. Men han var alt da en af Døden mærket Mand, og umiddelbart inden Kroningen udaandede han paa Klosteret Sct. Onopio, hvor han havde taget Ophold for at udhvile sit trætte Legeme efter Rejsen.

Sct. Onopio hører til Roms smukkeste Udsigtspunkter. Den evige Stad med sine talrige Kirker og Kupler ligger udbredt for Klosterets Fod; ud over Staden og Campagnen søger Blikket bort mod Albaner og Sabinerbjærgene. Her paa dette høje Punkt søgte Tasso, som han selv siger, at forlige sig med Verden og vende Tankerne mod det Hinsidige.

Under et mægtigt Egetræ, der, skøndt 1842 ramt af Lynet, endnu skyder friske Skud, havde han sin Yndlingsplads. Herfra søgte hans Blik og Længsler ud over Rom — Verden — mod de blaa Bjerge i Horizonten. Herfra gled Tankerne, naar Afsindets Skygger til Tider veg bort fra hans Bevidsthed, tilbage til den svundne Livsvej, tilbage til de første løfterige Aar ved Hoffet i Ferrara, tilbage til den skønne Prinsesse Leonora.

Alice Müller.

Paa Skinnerne.

Af Georges de Lys.

Roch havde lige netop trykket et langt, lidenskabeligt Kys paa den unge Frues Læber og rejste sig fra sin knælende Stilling, medens hun sank tilbage i Lænestolens bløde Favn.

I det samme traadte Ægtemanden, Hector Morlaines, ind, og Roch søgte i sin Vens Øjne at udgrunde, om han havde set noget.

Men denne nedlod sig med største Sindsro i en Lænestol tæt ved Kaminen, hvor han stak sine Støvler tæt til den knittrende Ild og med stor Interesse betragtede Dampen, som steg op fra det vaade Fodtøj. Derefter rakte og strakte han sig og udtalte sin dybe Tilfredshed med at være kommen hjem i sin lune Stue.

Roch følte sig lettet. „Han aner ingenting.“ sagde han til sig selv.

Nej, han havde bestemt ikke mærket noget. Man behøvede jo blot at se, hvorledes han nød Kaminildens velgørende Varme, skødesløst lænet tilbage med de brede, haarede Hænder støttet paa sine skrævende Knæ. Uvilkaarlig anstillede Roch en Sammenligning mellem sin egen magre, kraftløse Skikkelse og denne rødhaarede Kæmpes muskuløse Legemsbygning. Resultatet var ikke til Gunst for ham selv, men han smigrede sin Forfængelighed ved Betragtningen af sin overlegne Elegance, som aabenbart maatte have meget at sige hos Kvinderne, efter som dog Gisela foretrak ham for sin Mand. Et Haansmil spillede om hans Læber.

Roch de Stalys havde trukket sig tilbage fra Paris som Følge af en vanvittig Levevis, der havde svækket baade hans Helbred og hans Formue i en betænkelig Grad. Han saa sig nødsaget til for en Tid at skaane dem begge og havde nu i et Par Maaneder boet paa sin Landejendom, der laa i en temmelig afsides Egn. Hans eneste Nabo her var en Ungdomsven, Hector Morlaines, som altid opholdt sig paa Landet, hvor Bedriften optog hele hans Tid og Interesse. Med oprigtig Glæde aabnede han sit Hjem for sin gamle Skolekammerat Roch, som imidlertid kun slet lønnede hans Imødekommenhed. Gisela var simpelthen den eneste Kvinde der paa Egnen, som tiltalte hans Smag, og dette var tilstrækkeligt til at berolige hans Samvittighed.

Stalys lavede sig til at bryde op. Hector rejste sig samtidig og sagde:

— Det er et henrivende Vejr i Aften. Jeg tror, jeg følger dig et Stykke paa Vej og ryger mig en Aftenpibe.

— Fy, din slemme Mand, skændte Gisela spøgende, kan du virkelig nænne at lade din stakkels lille Kone sidde alene?

Hun nærmede kælent sin Pande til hans Mund, og han kyssede den flygtig.

Højt over de to Vandringsmænd hvælvede sig en ren, dybblaa Nathimmel, oversaaet med tindrende Stjærner. Den haardfrosne Jord genlød under deres Fodtrin. Indhyllet i sin Pelsjakke, af hvis opslaaede Krave Piben stak frem, gik Hector hurtig fremad, saa at Stalys havde Besvær med at følge ham.

Han havde ikke Mod til at prøve paa at faa sin Ledsager til at gaa langsommere, og kunde ikke finde paa Ord, hvormed han passende kunde bryde Tavsheden. Skønt han ganske vist var overbevist om, at Hector ikke havde den ringeste Mistanke, saa følte han dog en underlig Beklemthed, en næsten overtroisk Angst, som om han var hypnotiseret af sin bedragne Vens Nærværelse i Nattens ensomme, højtidelige Stilhed.

Landskabet bredte sig nøgent og fladt foran dem, kun afbrudt af en næsten umærkelig Forhøjning i Jordsmonnet, hvis ensformige, ligelinjede Profil afdeltes af en Række enkeltstaaende Træer. Jærnbaneskinnerne strakte sig som to Metalbaand langs Dæmningen, der spærrede for Udsigten; man kunde se enkelte Stjærner genspejle sig i deres blanke Flader.

De to Fodgængere naaede Sporet og fulgte Stien langsmed Telegrafstængerne. Paa den anden Side laa Sletten øde og forladt, rede til at hylle sig i Sneens Liglagen. Langt ude i Horisonten saas de flakkende Lys af en rød Signallygte.

Pludselig gjorde Morlaines Holdt, løftede begge Hænder mod Himlen og lod dem derefter falde tungt ned paa Skuldrene af Stalys, som vaklede og sank sammen under Vægten af Slagene. Med Knæet paa sit Offer pressede Hector hans Mund tæt mod Jorden for at hindre ham i at skrige, kneblede ham med hans eget Lommetørklæde og bandt ham paa Hænder og Fødder. Saa slæbte han ham over Rækværket ind paa Sporet og lagde ham med Halsen over Skinnerne, hvis isnende Kulde skar i hans Kød som en skarp Kniv.

Derpaa rejste den stærke Mand sig rolig op, fremtog langsomt sit Uhr, hvis Skive han opmærksomt betragtede ved Skæret af sin Pibe, og sagde:

— Exprestoget maa komme om 52 Minutter!

Bedøvet ved det pludselige Overfald, halvkvalt af Morlaines faste Tag, havde Roch skrækslagen givet sig sin Skæbne i Vold uden at forsøge saa meget som et Skrig. Den isnende Berøring med Skinnerne vakte ham af hans Dvale, uden at han dog blev sig sin Stilling fuldt bevidst. Det var Hectors Ord, som gjorde ham Situa-

tionens Rædsel klar og fik Haarene til at rejse sig paa hans Hoved.

Dødsangsten gav ham nye Kræfter, og med et Kast med Hoften lykkedes det ham at faa Hovedet op fra Sporet, der knugede ham som en Guillotinens Halsbøjle, og rulle sig ned ad Dæmningen.

Men Hævnerens Haand greb ham atter og smed ham op paa Sporet, hvor han bandt hans Hoved fast til Skinneskruerne.

— Se saa . . . nu kan du jo prøve at mukke!

En dyb Fortvivlelse greb den ulykkelige. Han var redningsløst fortabt. Mellem Øjelaagene, som han havde lukket for at undgaa sin Bøddels hadefulde og haanlige Blik, trængte tunge Taarer sig frem. Stalys græd som et Barn i sin hjælpeløse Vaande, forpint og halvt vanvittig af Dødsangst.

Morlaines lo haanligt:

— Du græder nok, min Ven?

Han vilde skjule sin Graad, men ustandselig vældede Taarerne frem og randt ned over hans Tindinger og Kinder. Roch rørte sig ikke mere, enhver Anstrængelse var frugtesløs, vidste han jo. Kun en eneste klar Tanke levede i hans Hjærne og forøgede Rædslen for Døden.

Denne Død, aa, denne visse Død uden Kamp, uden Forsvar, uden Hævn, under Lokomotivets forfærdelige Vægt! Hovedet knust, malet til en blodig Masse under de rullende Hjul som i en Kværn! Nej, selve Døden var ikke Lidelsernes Topmaal. Men Ventetiden, dette Raffinement i Hævnen, som tvang ham til at tælle Minutterne, Sekunderne. To og halvtredsinstyve Minutter endnu! Han syntes, han havde ligget der i Timevis allerede.

— 40 Minutter endnu, Roch!

Som Kølleslag faldt disse Ord i Stalys' Bevidsthed. Han stønnede, snappede efter Vejret, som om en tung Vægt laa paa hans Bryst. Hvor ubønhørlig langsomt Tiden dog gik! Han vilde ikke tænke mere. ikke mere dykke tilbunds i den endeløse Gru . . . men han var ikke Herre over sine Tanker, og bestandig steg Billedet af hans eget blodige, sønderknuste Hoved frem for hans Syn . . .

Ogsaa en legemlig Smerte pinte ham. Kulden fra den frosne Jord greb hans Lemmer og isnede ham ind til hans inderste Marv. Blodet, som for ganske nylig susede for hans Øren og hamrede i hans Tindinger, strømmede tilbage til Hjærtet og hæmmede dets Slag. Taarerne, som vædede hans Ansigt, sved ham i Huden, ætsede som Vitriol. I Øjnene stak det som Naale, en Skrue borede sig gennem Hjærneskallen, der hvilede paa Sporet, og glødende Tænger spændte om hans Nakke.

Pludselig fo'r et Haab som et Lysglimt gennem Staklens Bevidsthed. Hans Øre, der laa tæt mod Jorden, havde opfanget en fjærn Lyd, som blev stærkere og stærkere . . . Lyden af taktfaste Skridt, der kom nærmere. Banevogteren, som eftersaa Strækningen! Han var frelst!

Fodtrinene kom nærmere. Stalys blev næsten afmægtig i Haabets Glædesrus. Han led ikke mere, han næsten lo ad sin Angst . . . aa nej, aa nej . . . han tænkte nok, at han ikke skulde dø nu!

Nærmere og nærmere kom de, saa nær, at Morlaines tydelig maatte kunne høre dem. Haha! Nu gik han glip af sin Hævn, og nu kom Turen til ham. Roch skulde nok gengælde ham dette . . . Hans Hjærte bankede af Had og Skadefryd.

Trinene holdt op . . . nej, nu begyndte de igen. Men . . . nu syntes det, som om de lød noget svagere, som om de fjærnede sig.

Nej, nej, han kunde ikke slippe Haabet. Manden havde maaske noget at tage vare udenfor Sporet og vilde nok komme tilbage.

Roch forsøgte at raabe, men Tørklædet kvalte hans Røst.

Endnu kunde han høre Skridtene, men de blev svagere og svagere. Det var hans Livshaab, som svandt med dem. Han gjorde en sidste, fortvivlet Anstrængelse for at rejse sig og prøvede paa at banke i Jorden med Hælene. Men Kulden og Baandene holdt hans Lemmer fast i ubetvingelig Lammelse. Fodtrinene døde hen.

— Et Kvarter endnu, Roch!

Han bed sine Læber til Blods af Raseri. Saa dyb var den Afgrund, hvori han med et var bleven styrtet fra Haabets høje Tinde. Og i hans oprørte Sjæl steg en ny, hadefuld Følelse op, Hadet til Gisela, denne tarvelige Dukke, i hvis Garn han saa letsindig havde ladet sig fange. Sat Livet til for en Kvindes Skyld — hans, Roch de Stalys' Liv, for et saadant Væsens Skyld! En lille, borgerlig Kone, som han ikke en Gang elskede! Men dette var jo umuligt, maatte være umuligt, det var jo meningsløst, sindssvagt!

Den elendige Skabning! Om han havde haft hende her paa Sporet ved sin Side, stønnende af Dødsangst, skælvende, tilintetgjort! Og saa at maatte tænke paa, at naar han var død, vilde sagtens hendes Mand, dette enfoldige Drog, tilgive hende i Stedet for at straffe hende, i hvert Fald dog lade hende leve. Aa, leve, leve . . . blot at maatte leve . . .

— Roch . . . ti Minutter!

Og denne Mand, hvis Stemme ubarmhjærtigt udmaalte ham Dødskvalen draabevis, denne fejge Fyr, han havde været hans Ven, havde rakt ham Haanden, havde løjet for ham for desto sikrere at kunne iværksætte sine nederdrægtige Planer.

Hvor havde han dog ogsaa været blind og godtroende, at han havde ladet sig overliste af

denne Ægtemand, han, som havde taget saa mange ved Næsen. Morlaines derimod, hvor snu og forslagen! Han maatte jo ikke have en Draabe Blod i sine Aarer, naar han saaledes kunde gaa og lade ligegyldig i lang Tid i Stedet for at jage sin Hustru bort og udfordre Elskeren. Om det var kommen til en Duel mellem de to! Han vilde sikkert ikke have fejlet. Han saa sig selv paa Kamppladsen, saa sig sigte og skyde sin Modstander en Kugle gennem Livet, flaa ham, tilintetgøre ham.

Et varmt Aandepust berørte hans Ansigt. Sikker paa sit Offers fuldstændige Magtesløshed havde Hector bøjet sig over ham og var ifærd med at løse hans Hoved fra Skinneskruerne. Han bøjede sig tæt over ham og hviskede haanligt:

„Løb dog, Roch, frels dig! Toget kommer om tre Minuter!

Langt borte kunde nu høres en svag, dump Summen, hvis Svingninger forplantedes gennem Skinnerne. Det lød først som en enkelt Bi's Surren, steg saa til et Brus som af en hel Sværm og svulmede tilsidst til en øredøvende Larm som fra et oprørt Hav. Og Jorden rystede under Drønet af det frembrusende Tog.

Der hørtes en langstrakt, øresønderrivende Piben, og langt borte ved Enden af Sporet dukkede to lysende Punkter frem af Mørket. De blev større og større, og blev til et Rovdyrs glødende Pupiller. En taktfast, stødvis Hamren rystede Skinnerne. Exprestoget kom farende frem.

Roch de Stalys gjorde en smertefuld Drejning med Halsen, den eneste Bevægelse, hvortil hans Muskler lod sig tvinge af Viljen, og stirrede paa de sugende Ildøjne, der nærmede sig. Det var hans Død, der kom. Men denne Død satte han sig imod med hele sit Væsens sidste Rest af Energi. Aa... En Times Dødsangst endnu, om saa skulde være, kun ikke Døden! Lide, men ikke dø...

Intet, intet standsede det dampende, prustende Vilddyr. Han følte forud, hvorledes hans Halsmuskler vilde knuses, sønderbrydes i hver en Fiber. Han vilde vende Ansigtet bort, for dog ikke at se den forfærdelige Mordmaskine. Men de glødende Øjne vedblev at stirre paa ham, lammede ham og holdt hans stift stirrende Blik fast rettet imod sig.

Gennem Tørklædet, hvormed han var kneblet, hørtes en hul, undertrykt Lyd, en Lyd, som stønnede, hvæsede, lo og sukkede paa én Gang, vildt og vanvittigt.

Toget kom.

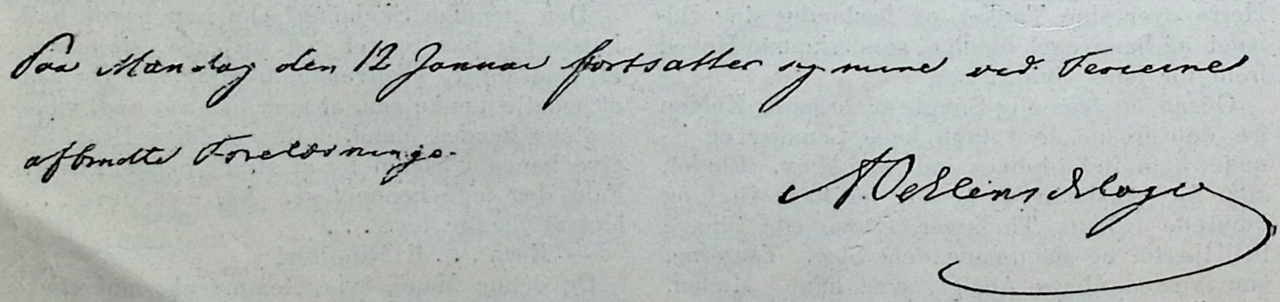
Hjulenes blanke Staal varmede Skinnerne, saa han kunde føle det. I gyldne Draaber rislede Asken ud af Uhyrets Bug, kun en Omdrejning til, saa var det forbi.

Det syntes for Roch, som om Maskinen ikke længere rullede paa sine Hjul, men gled fremad mod hans Ansigt. Dette sidste Sekund varede en Evighed. Hans syge Hjærne indbildte sig, at han havde ligget der i Aarevis, havde levet et helt Liv paa dette Sted — og nu var det Slut....

Gennem det fremilende Togs klaprende Larm hørte Maskinisten og Fyrbøderen et vildt, forfærdeligt Hyl, som fik Blodet til at stivne i deres Aarer, og de skimtede utydelig en taaget, urolig Gruppe, som bevægede sig ved Siden af Sporet. Saa svandt alt i Mørket bag dem.

Exprestoget var borte. Morlaines løste Stalys; thi i sidste Øjeblik havde han — af Medlidenhed eller maaske for at gøre Hævnen endnu grusommere — revet ham bort fra Skinnerne. Og saa snart Manden følte sig fri, fo'r han i vildt Løb hen over Markerne, medens han med begge Hænder holdt fast om sin Hals og fyldte den stille Frostluft med afsindige Skrig:

— Mit Hoved, mit Hoved!

Paa Mandag den 12 Januar fortsætter jeg mine ved Ferierne afbrudte Forelæsninger.
A Oehlenschläger

Af Samlermappen.

En privat Samler har overladt os hosstaaende Autograf, der viser hvad *Adam Oehlenschläger* tog sig for ved Nytaarstid i Aaret 1811. Efter sin Hjemkomst fra en lang Udenlandsrejse var han i Foraaret 1810 bleven gift og søgte nu et Levebrød. Han blev Professor i Æstetik og holdt fra 1810—1812 Forelæsninger over „Ewald og Schiller". Autografen er fra 1811 og bestemt til Opslag paa Universitetets Tavle.

Oehlenschläger satte iøvrigt mere Pris paa de 1200 Daler, han fik i Gage, end paa selve Lærer-

virksomheden, og om Æstetiken som Videnskab udtaler han sig i 1813 meget respektstridigt.

„Det Skønne," siger han, „kan vi ikke fatte med Forstand, ej en Gang med Fornuft. Vi kan aldeles ikke fatte det, men vel forestille os det; vi kan ikke tydeligt opløse dets Væsen i Begreb eller Ideer." — — —

Samtidig kunne vi gengive en Silhouettegning af Oehlenschläger, som ikke tidligere har været offentlig kendt.

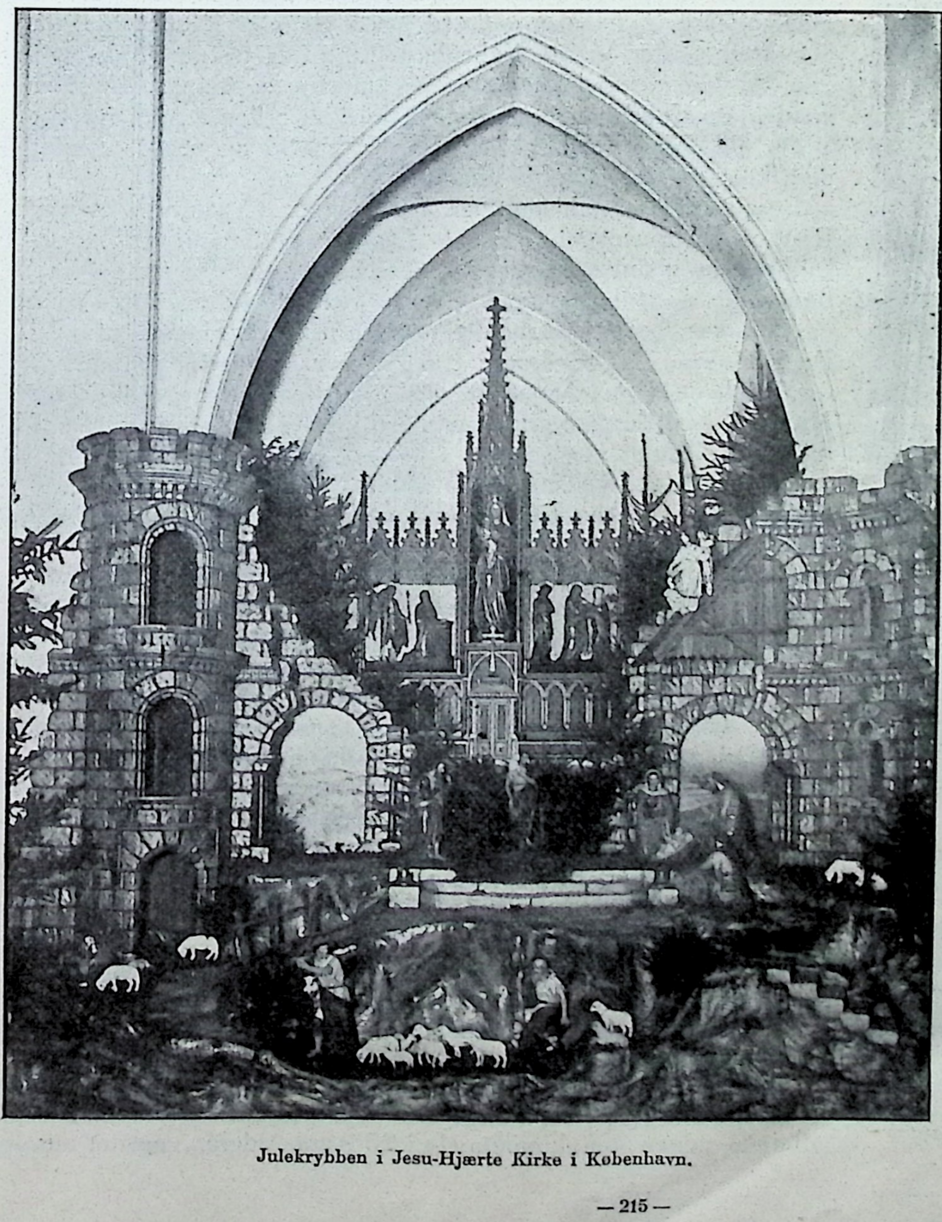
Før Fotografiernes Tid traadte jo disse sorte Kontrefejer i deres Sted, og der var Virtuoser, som ernærede sig udelukkende af at klippe eller tegne Folks Profiler i sort.

Dette Billede, som Digteren selv har foræret til en Dame, der bestyrede hans Hus, viser ham som den aldrende Mand, der kan se tilbage paa et stort, aandeligt Livsværk og nu ogsaa giver sig Tid til at tænke paa det materielle. Men det stolte, sejrsbevidste Udtryk har dette Billede tilfælles med den unge, fremstormende Oehlenschläger, som Heide har skænket Frederiksberg.

Silhuet af Oehlenschläger.

En Julekrybbe.

Julekrybben i Jesu-Hjærte Kirke i København.

Ligesaa almindeligt som Juletræet er i protestantiske Lande er „Julekrybben" i de katholske, og ikke blot i private Hjem, men ogsaa i Kirkerne opstilles Julekrybber, der ofte er kostbare Kunstværker.

Vort Billede viser Julekrybben i Jesu-Hjærte Kirken i København. Efter et ældgammelt Sagn skal Bethlehems Stald have staaet i Forbindelse med Ruinerne af Davids gamle Borg. Man har derfor til Fremstillingen valgt en forfalden Slotsruin og mellem dens Murrester anbragt en lille, aaben Stald, hvori man finder Jesubarnet samt Maria og Joseph. Rundt om ser man Hyrderne, der paa Englens Bud iler til Stalden.

Figurerne i denne stemningsfulde Julekrybbe er kunstnerisk udførte efter Tegninger af Kirkens Arkitekt, og den hele Gruppering og Opstilling er foretaget med megen Smag og Skønhedssans.

Borgernes Tillidsmænd.

Med Billeder efter Fot. af Sigurd Trier.

Borgerrepræsentanterne taler: 1. Bankdirektør Strøm. 2. Direktør Harald Bing. 3. Cand. jur. Gustav Philipsen.

Naar en københavnsk Borger paa den aarlige Valgdag begiver sig til det Sted, hvor han skal give sin kommunalpolitiske Trosbekendelse Handlingens Besegling, da er det selvfølgelig med al den berettigede Selvfølelse, som Situationen kræver. Han føler sig paa denne Dag ikke som et useligt Korn, der males i Tilværelsens store Møllekværn, men som et veritabelt Hjul, der selv er med at male, ja, uden hvilket der overhovedet slet ikke kan males.

Det har han Lov til. Thi Københavns Borgerrepræsentation er ikke blot en ærværdig Raadsforsamling. Den er tillige et Pant paa det københavnske Borgerskabs Uafhængighed. Selve dens Tilblivelsesakt er et Fribrev, Københavnerne selv fortjente sig ved Tapperhed og Fædrelandssind.

Det var nemlig efter Svenskekrigen i 1658—59, i hvilken vore Fædre — og Mødre med — indlagde sig saa stor Hæder ved Forsvaret af deres By, at Staden fik sin fri Forfatning. Det maa være den kommende Tid forbeholdt at række Kvinderne Lønnen for deres Heltemod i Form af kommunalpolitiske Rettigheder. Men Mændene fik dem allerede den Gang af Kong Frederik den tredje, der gjorde København til fri Rigsstad og indsatte „de 32 Mænd" ved Siden af Borgmestre og Raad. Til Gengæld hjalp Københavnerne Kongen med at afkaste Adelens Aag.

De 32 Mænd blev i 1840 gjort til 36 og nu ved Landdistrikternes Optagelse er de 40.

Borgerrepræsentationen, der for Byen spiller omtrent samme Rolle, som Rigsdagen for hele Landet, og navnlig udøver sin Indflydelse gennem Bevillingsmyndigheden, har smukke Traditioner at se tilbage paa. Skønnest er vel Mindet fra 1848, da den var forrest i Arbejdet for den fri Forfatnings Indførelse. Da Borgerne i 1848 drog i tæt Fylking op mod Kristiansborg for at bede Hans Majestæt om at afskedige sine reaktionære Ministre, gik Borgerrepræsentationen i Spidsen, anførte af *David* og *L. N. Hvidt.*

Senere faldt der mere Ro over Gemytterne. Der gik en Aarrække, i hvilken Repræsentationen øvede sin Dont ret ubemærket. Den storpolitiske Kamp tog al Interessen fangen, saa at de 36 paa Raadhuset efterhaanden blev som en afsluttet Familie, der supplerede sig selv. Nye Medlemmer valgtes vel hvert 6te Aar, men det var næsten altid de gamle eller hvem de udpegede, og kun et forsvindende Antal Vælgere mødte ved Valget.

Det var næppe nok, at Bladene omtalte, hvad der skete paa Møderne. Kun Berlingske og Adresseavisen bragte korte, tørre Referater. „*Tanterne*" kaldtes Borgerrepræsentanterne med en ægte københavnsk Forkortning, og Navnet var træffende.

I Firserne blev der rokket ved denne Idyl, men det gik kun langsomt. Oppositionen begyndte at røre paa sig, men der forløb adskillige Aar, inden det lykkedes at tromme Stemmetallet op over nogle faa Hundrede — og Højre var stadig de fleste. Først i Halvfemserne blev Kampen alvorlig, og i vore Dage hører jo de kommunale Valgdage til de store Begivenheder, hvor Arbejdet kun gaar saa som saa, men til Gengæld al den kommunale Visdom, som nu er Hvermands Eje, flyder om Kap med Øl fra Fad. Ungdommen, der længselsfuld maa vente paa den politiske Valgret til det fyldte 30te Aar, kan allerede udøve den kommunale i 25 Aars Alderen, og det anses

Borgerrepræsentanterne taler:
1. Bagermester Gætje. 2. Journalist J. Jensen.

for en Æressag at kunne betale de 12 Kroner i Skat, som er Valgrettens Betingelse.

Og Referaterne fra Borgerrepræsentationen, hvis politiske Sammensætning nu omtrent er proportional med Folketinget, læses af enhver god Københavner med større Interesse end Rigsdagsberetningen. „Tanternes" Tid er forbi. Saaledes som Forholdene har udviklet sig, imødeser Borgerrepræsentationen med Længsel den Dag, da den kan flytte ind i sine nye Lokaler i *Nyrops* Raadhus. Thi dens nuværende Bolig hører den gamle Tid til. Salen, der ligger for Enden af Raadhusets store Vestibule, er ikke bedre end mangen Provinsbys Byraadssal. Referenterne sidder bogstavelig talt ovenpaa hinanden, og tæt bag dem er der lige Plads til, at 20—30 Tilhørere kan staa og træde hinanden paa Ligtornene. Om Siddepladser til dem er der ikke Tale. Naar vigtige Sager staar paa Dagsordenen, staar Folk ofte Timevis udenfor og venter, for at slippe med ind.

Indenfor Skranken sidder de 40 Mænd bænkede i trende Rader. Inderst troner Formanden, Hr. *Trier*, med sine Sekretærer og Stenografer, og ved Siderne har Borgmestrene, Raadmændene og ved visse Sager Politidirektøren Plads. Medlemmerne rykke Aar efter Aar op til højre, de nye indtage de gamles Pladser, saa at de, der skal af næste Gang, altid sidder inderst til Højre. Deres Bænk kaldes „Slagtebænken".

Forhandlingerne føres ganske paa parlamentarisk Vis efter en Forretningsorden, som overholdes paa det strengeste. Dog maa man ikke tro, at et Borgerrepræsentantmøde er kedeligt. Københavnerne holder af en kvik Vending, og den Mand, som i den offentlige Diskussion har vist Ævne til at sige en Spydighed og turnere en Brander, har gode Chancer for at blive Borgerrepræsentant. Fra den kommunale Mødesal er mangt et bevinget Ord naaet ud i Folkemund, ja har nydt den Ære at komme i Sommerrevyen. Og er et Ord først der, saa er det jo klassisk, som bekendt.

Borgerrepræsentanterne faar ingen Løn eller Diæter. Men de kører gratis paa Sporvognene, vasker sig gratis ved Rundetaarn, har Kort til Tivoli og har Ret til at ride paa Fælleden, ledsaget af en Tjener. Det er da altid noget. Man skal dog ikke derfor straks løbe ud paa Fælleden i det Haab, at man til enhver Tid kan se alle Byens 40 Riddere med tilhørende Væbnere galoppere omkring derude. Men en Kendsgerning er det, at adskillige af Borgerrepræsentanterne i de senere Aar har lagt sig efter Ridekunsten — foreløbig dog uden Tjener.

Muligvis er det denne stærke hippologiske Interesse hos Byens Fædre, som har givet Ideen til en Rytterstatue af Biskop *Absalon*. Man kan ikke saa godt i Længden lade Stadens Grundlægger nøjes med Apostlenes Heste, medens de, der jo skylder ham al deres Glans, som Planeterne faar deres Lys fra Solen, præsenterer sig paa *Lørups* Arabere.

Det er i det hele taget rimeligt, at man gør det mest mulige for den gamle Bisp, der fra sit Stade i Raadhusvestibulen maa se paa mangt og meget, han ikke havde drømt om, den Gang han, som Kæmpevisen fortæller, var bosat i Lille Kongensgade.

Emil Bock.

Biskop Absalon paa Vagt.

Fyraften.

Nu røres alle Klokker,
og alle Fløjter kalder,
i lange Suk sig taber
Maskinernes Rabalder.
Bag fjærne Bakketinder
er Solen stedt til Hvile,
og tunge, trætte Kroppe
mod Hjemmets Tærskel ile.

Der tændes Blink bag Ruden i mangen dunkel Vraa,
det blusser lystigt under Nadvergryden,
der titter frem bag Døre saa mange Øjne blaa,
der lyttes efter kendte Trin i Gyden.

Og alle Klokker røres
og alle Esser slukkes,
det smælder rundt i Gaarde,
naar tunge Porte lukkes.
Hvor stærke Arme trælled'
for Brød til mange Munde
snart høres ene Glammet
af Pladsens glubske Hunde.

— — — —
Se, Livet, lille Grete, er ikke bare Fest —
saa lang en Dag, saa kort en Aftenglæde —
men dog er Livet dejligt og Du er allerbedst,
er Du blot glad, saa lad de andre græde!

Karsten Kolding.

Adelina Genée.

Den danskfødte Danserinde *Adelina Genée.*

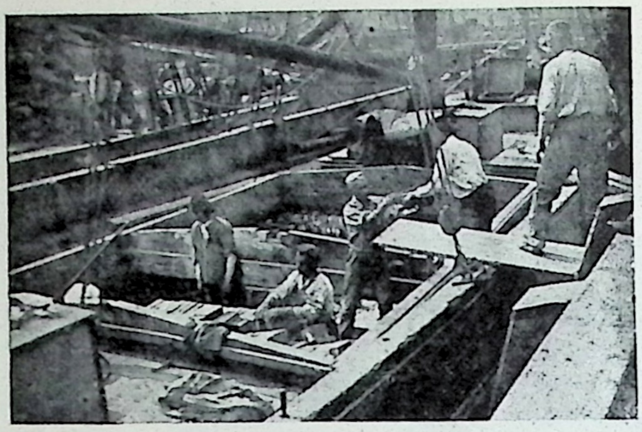
Ikke mange unge danske Kunstnerinder har haft Lykken med sig i samme Grad som Adelina Genée, det store Londoner „Empire Teater"s første Solodanserinde. Hendes Liv er noget af et Eventyr: Frk. Adelina er oprindelig en lille Bondepige fra Aarhus Egnen, hvor hendes gamle Moder endnu lever. Som ganske lille Pige blev hun adopteret af sin Onkel Balletmester Alexander Genée, og debuterede i 10 Aars Alderen paa Kristiania Tivoli. Ingen anede imidlertid den Gang, at den smaa Adelina en skønne Dag skulle vinde et Verdensry. Hendes Adoptivfader uddannede hende og en skønne Dag optraadte hun paa kgl. Skuespilhus i Berlin. Den blonde Skønhed gjorde straks usædvanlig Lykke, og under et Engagement i München voksede hendes Sukces. Et smigrende Tilbud fra Wien lokkede Frk. Genée, men i Stedet for gik hun til London for at optræde i Verdens-Stadens første Music-Hall „Empire".

Det er her — i de store Udstyrs-Balletter, der er Empires Specialitet — at vor unge Landsmandinde har høstet sine største Triumfer. Henved en Snes af de største illustrerede Blade har bragt hendes Portræt, og talløse begejstrede Avisartikler er helligede hendes graciøse og smukke Kunst. Den megen Virak er imidlertid heldigvis ikke steget Frk. Genée til Hovedet. Enhver, der har haft den Fornøjelse at gøre hendes Bekendtskab, kan bevidne, at „Empires" feterede Premièredanserinde er den mest fordringsløse, beskedne og elsværdige unge Pige man kan tænke sig. Hun faar nu 450 Kroner om Ugen, og „Empire" har tilbudt hende fast Engagement i 15 Aar. — Desværre har Frk. Genées Landsmænd ikke haft Lejlighed til at se hende optræde efter at hun er bleven en Stjerne med Verdensry.

Imidlertid, Adelina Genée har foruden sit Talent, sin nydelige vindende Person og sin elskværdige Karakter endnu den uomtvistelig gode Egenskab: kun at være 22 Somre gammel. Saa vi behøver næppe helt at opgive Haabet om at se „Empires Primadonna" i vor Midte.

V. S.

Havneliv.

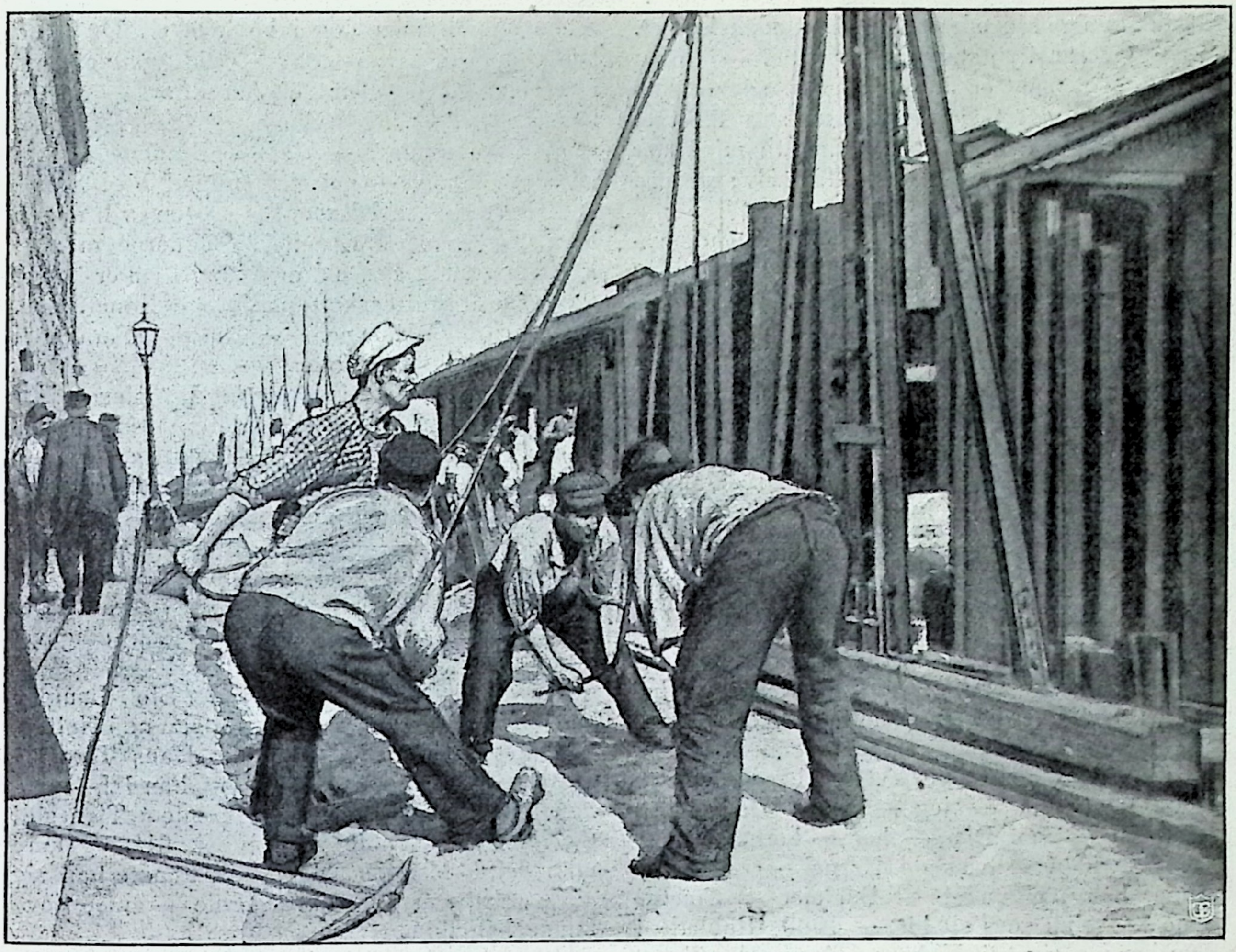
Smaascener af det brogede Havneliv.

Naar man pr. Dampskib sejler op gennem Sundet, øjner man i det fjerne den tætte, tunge Røgtaage, der ligger som et Fortæppe foran Scenen, Danmarks Hovedstad. Alt, som man kommer nærmere, hæver det sig mere og mere, og naar man er ud for Fæstningsrækken, opløser Baggrunden sig i utallige Huse, Kirker og Pragtbygninger. For halv Kraft gaar Skibet igennem Toldbodbommen, langs Flaadens Leje, og saa endelig lægger man til i Havnen.

Et øredøvende Spektakel er det første Indtryk. Her en Fold brægende Faar, som, mærkede i rødt og blaat, venter paa at blive transporteret til Kvægtorvet; hist en Flok gryntende Grise. Her bakser en mindre øvet Jungmand med en Kæmpetyr, der vrider Hovedet for at undgaa Trækket i dens Næsering. Den store, brede Mule er vaad og slimet, og Næsebrusken synes hvert Øjeblik at maatte briste under Ringens Pres. Overgangen fra det gyngende Skibsdæk til Landjorden passer ikke rigtig Tyren, men snart indser den, at det er fornuftigst at finde sig i Skæbnen og de Hovednik, som Tovet, der forbinder det ene Forben med Hornene, uundgaaelig fører med sig.

Det er Dyrene, som gør det meste Spræl i Havnen. Arbejderne selv er faamælte Folk, hvis Sprog er fattigt paa Ord, men rigt paa taktfaste Opsangsraab, der letter dem Taget, naar der skal hives i Melsækkene, eller Petroleumstønderne skal sliskes op paa den høje Vogn.

Er man sluppet godt og helskindet gennem Sækkes og Fades spærrende Rækker, staar tilbage en Spidsrod gennem Dragernes Sværm. Fra en nærliggende Beværtning løber de Væddeløb mod den ankommende. Og efter endt Mønstring trasker de tilbage til det fælles Hjem eller smider sig paa den første den bedste Landgangsbro, hvor de midt i al Tumlen sover trygt, indtil Halsen er løbet tør igen, og de trænger til at aflægge Besøg i „Sømandens Fryd“ eller „Den forgyldte Tjærekande“, for der at indtage en lille Middag eller en ekstra fin Mælketoddy. Tallerkener bruges ikke paa disse Steder; i Bordet er en rund Fordybning, deri hældes de gule Ærter, medens Madammen gaar rundt med Kødbollerne i Forklædet og uddeler derfra det til Portionen hørende Antal. I det Tilfælde, at der under Maal-

tidet skulde opstaa Stridigheder angaaende Madens Værdi til den afkrævede Pris, ved den trivelige Værtinde ogsaa Raad derfor. Ved Hjælp af en Sprøjte suges Tallerkenhullet tomt, indtil man bliver enig om Prisen. Saa serveres Ærterne paany. At stikke af med Servicet er ligeledes forhindret, idet baade Ske, Kniv og Gaffel er lænket til Bordet. — —

Intetsteds i København taler Arbejdet saa direkte og saa levende til os som netop i Havnen. Det er det drøje Slids og de tunge Byrders vide Arbejdsmark, men en rask Opsang gør Underværker, den letter Grebet og lader Bukken falde med den rette Vægt:

Her gaar sexten — det var sytten!
Nu gaar atten — hele Natten —
Tyve Slag — lad Tallet staa. —

Kodak.

En god Gerning.

Af Wladimir Budischtschew. Paa Dansk ved *C. Kohl.*

Kosak Sindjalow traadte ind i Kredsdommerens Arbejdsværelse og meldte: „Karnei Tichonitsch ligger for Døden!" — Kredsdommer Milowidow vendte sig forskrækket om imod Sindjalow. Han var lige vendt hjem fra en Tjenestetur og alt andet end veltilpas.

„Naa — saa lad ham dø" tordnede han til Kosakken, „hvad kommer det mig ved? — Er jeg maaske Læge eller Præst? — Hvad?" —

Soldaten trak paa Skuldrene: „Næ — ganske vist," — hans Bas-Stemme blev af lutter Ærefrygt næsten til en Baryton — „men se — Doktoren, han er ude at køre og Fa'r Amwrossi, han er henne hos Kirkeværgen."

Kredsdommerens Ansigt blev rødt af Raseri. At et Menneske kunde blive saadan pint og plaget! — Lige kommen hjem — dødtræt. Alle hans Forretninger havde suget hans Kræfter — Mord, Indbrud, Tyveri og Gud maa vide hvad. Og saa straks, naar man endelig igen sidder i sin lune Stue — Vrøvl — straks Vrøvl.

„Hvad er der saa i Vejen med Karnei Tichonitsch?" spurgte han endelig.

„Han ligger og raller. Tre Dage har han nu levet af Snaps — nu er han snart færdig. Men tale med Dem vil han — det er sikkert nok. Noget har han vel paa Samvittigheden." —

Mens Dommeren trak sin Kappe frem, stod

Kosakken og klagede: „Ja, ja, saadan er det. — — Overanstrængte bliver vi alle. — Se nu — om det saa er Jordemoderen, saa er hun ikke til at faa fat i; nu har hun selv faaet et Barn. „I 5 Aar" — sagde hun til mig „har jeg nu ventet og havde ikke Tid selv; nu maa I virkelig undskylde mig."

— Gennem den snavsede Landsbygade vadede Milowidow til Tichonitsch's Hus. Allerede i Forværelset hørte man den Syges Rallen og medens Milowidow tog Kappen af, fortalte Kokkepigen med grædende Stemme, idet hun tørrede Øjne og Næse i Forklædet: „Han kreperer! I tre Dage har han kun drukket Snaps. Aa Gud, aa Gud — hvad skal der blive af os!"

Forsigtig traadte Milowidow ind i det halvmørke Værelse. Der lugtede af Petroleum og Timian.

Han gik hen til Sengen. Der laa Tichonitsch i den høje Træseng med Hovedet dybt nede i en Bomuldspude.

Milowidow saa hovedrystende paa ham og sagde saa halvhøjt: „God Dag, Karnei Tichonitsch! Hvad er det for Historier, De laver?" —

Et glansløst, gennemtrængende Blik traf Dommeren, Sengetæppet bevægede sig og Milowidow lyttede: „Ja — jeg — dør — Døden, forstaar Du — sæt Dig — her — herhenne." —

„Milowidow" hviskede Karnei — „ser Du, alting har jeg været — Daglejer — Smelteovne — slidt og slæbt — 4000 Rubler — dem har jeg givet til Kirken — ingen Familie — — 10000 Rubler endnu — ingen — ingen véd det — de — ligge i Haven — ved Æbletræet — i en Æske — — — tag dem, min Ven — brug dem — i mit Navn — til en god Gerning — Du véd det bedst — Du, der er en boglærd Mand — gør det — — min Ven — en god Gerning — Gud — vil — sikkert — lønne — — —

Karnei tav og Milowidow tænkte nedslaaet: „Tak Skæbne — igen et Arbejde! Altid skal jeg slide i det. — Finde paa en god Gerning? Han bøjede sig endnu en Gang ned over den Syge — — — — alt er stille i Stuen, Vinden hyler og slaar mod Vinduerne — Lyset flakker i Lampen — Karnei Tichonitsch er død, Øjnene stive, Munden aaben, Ansigtet som en Maske af Gibs.

Milowidow styrtede ud i Køkkenet og slog stadig Kors for sit Bryst.

— — En Time efter gik han op og ned i sin Stue. —

En god Gerning — det var dog en let Ting at finde paa, — En god Gerning — f. Eks. en Skole. — Ja naturligvis — en Skole! Folkets Oplysning er en stor Ting!

„En Skole?" — tænkte han videre. — „Hvad skal vi i Grunden med en Skole. Folket er ludfattigt — har næppe til det tørre Brød. En Skole kunde man dog ikke leve af. Og hvad lærte man saa i Skolen? — Ikke andet end hvad man havde glemt et Aar efter, — næ — ingen Skole — ingen Skole.

— Et Hospital? — Ja — Børnene dør jo her som Fluer — det var en god Ide! Sundhed er dog Hovedsagen! — Men vil nogen mon ind paa et Hospital? Bønderne maa jo ligefrem slæbes der ind med Magt. De er bange for Lægen og tror kun paa kloge Koner. Næ, det kan ikke hjælpe. — Næ — Fanden i Vold med alle Hospitaler! —

— — Maaske et Herberg for Hjemløse? Her kommer jo saa mange Arbejdere — sultne, forfrosne, uden en Skilling i Lommen. De véd ikke, hvor de kan overnatte. De har intet, hvortil de kan helde deres Hoved. — Et Herberg er godt! — — — — — — — Og dog — det er farligt! Slagsmaal — — og man kan risikere at miste sin Post — blive kaldt Demokrat, Folkeven — — næ det gaar alligevel ikke — nej det tør jeg ikke."

Endelig sank han træt om paa en Stol. Lampen var slukket, gennem Vinduet saa man ud i Natten.

Han var nær ved at græde. Hans Tjeneste havde udsuget hans Kræfter, saa han ikke mere kunde fatte en Beslutning. Aa den Tjeneste! Og i Morgen skulde han op Kl. $6^1/_2$ og køre ud i det forbistrede Vejr. Rask klædte han sig af — han maatte have Hvile — men sove kunde han ikke.

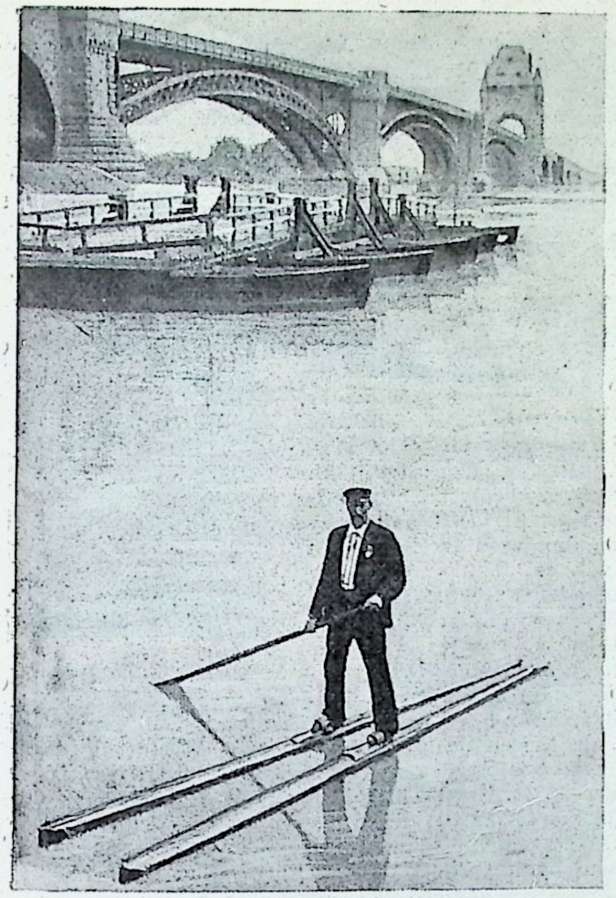
Aa min Gud — min Gud. Jeg kan ikke holde dette her ud — Tjenesten overstiger mere og mere mine Kræfter. Havde jeg blot saa meget, at jeg kunde købe mig en lille Gaard og leve rolig og tilfreds. Ja, saa vilde jeg opgive Tjenesten. — Og saa det at være Kredsdommer, hvad var det andet end at gaa rundt og være Bussemand for Bønderne. Aa, Gud, hvem der kunne opgive alt dette!" —

Han sprang op af Sengen: „Er det muligt?" Ja, den var funden, den gode Gerning!

„Er det ikke en god Gerning at forlade Tjenesten, leve roligt og stille, ikke indgyde nogen Skræk, ikke mere udpante de stakkels Bønder? — Jo, uden Tvivl! Det er den eneste, sande gode Gerning!"

Og glad vikler han sig atter ind i sine Tæpper. Nu er det afgjort. I Morgen henter han Pengene ved Æbletræet, tager sin Afsked og køber et lille Gods. Han vil leve i Venskab med Bønderne, understøtte dem med Penge. Og Naboerne vil byde ham velkommen, naar han besøger dem.

Da Kosakken næste Morgen kom ind for at vække Kredsdommeren, fandt han ham sovende. Et saligt Smil svømmede om hans Læber, thi han drømte om sit Hus, sin Mark, om den blaa Himmel og de kvidrende Fugle. — Han drømte om sin gode Gerning.

En nem Befordring.

En tysk Sømand, Kaptajn *Grossmann*, har opfundet et Par *Vandskier,* ved hvis Hjælp han er i Stand til at glide hen over en nogenlunde rolig Vandflade paa samme Maade som man kan se visse Insekter løbe paa smaa Vandhuller.

Vandskierne er to lukkede Blikrør, ca. 6 Alen lange, som er fastspændt paa Fødderne. Under hver af Skierne sidder tre Klapper, der ligesom Fiskenes Brystfinner lægger sig fladt op, naar Farten gaar fremad, men ved den mindste tilbagegaaende Bevægelse spiler sig ud og modsætte sig denne.

Saaledes er man i Stand til at løbe afsted ganske som paa Skier. En Dobbeltaare træder til Styr i Stedet for Skistaven, naar der skal foretages en Drejning. Skierne vejer omtrent 40 Pund og kan bære 200 Pund.

Man kan med disse Apparater med Lethed sætte over ret brede Flodløb. Deres praktiske Nytte har Opfinderen bevist paa bedste Maade derved, at han paa sine Vandskier allerede har frelst 20 Mennesker fra at drukne.

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

Embedet som Professor i pathologisk Anatomi efter Dr. Carl Lange er bleven besat med tidligere Prosektor, Dr. med. *Johannes Grip Fibiger*, efter en Forelæsningskonkurrence imellem denne og Dr. med. Skeel.

Professor Fibiger.

Dr. Fibiger, som kun er 33 Aar gammel, er en Søn af den som Militærlæge og medicinsk Forfatter ansete Dr. Christian F. (d.1873) og Forfatterinden Fru Elfride F., og tilhører en gammel, højt kultiveret Slægt af Præster, Officerer og Læger. Kun 23 Aar gammel blev han medicinsk Kandidat og kastede sig over pathologiske Undersøgelser, som han har drevet med stor Flid, dels under Carl Salomonsen og Lange; dels i Udlandet. Som Reservelæge ved Blegdamshospitalet har han tillige faaet en grundig praktisk Uddannelse.

1895 blev han Doktor paa en Afhandling om Difteritis, og senere Prosektor ved Universitetet. Han har blandt Studiekammerater og Kolleger altid været ligesaa afholdt som anset, og baade ældre og yngre Medicinere ser ham med Glæde betræde Universitetets Lærestol, hvor han sikkert ikke vil gøre sin Forgængers Minde Skam.

Dødsfald.

Et af vor Handelsstands ældste Medlemmer, Grosserer *Georg Petersen*, som siden 1846 har været Chef for det gamle, kendte Firma Friedr. E. Petersen, er pludselig afgaaet ved Døden. Den Afdøde indtog ikke alene gennem sin private Virksomhed en anset Stilling, ogsaa udadtil i vor Handelsverden var han en meget betroet Mand. Som Formand for Privatbankens Raad, som Medlem af Grosserer-Societetets Komité og Sø- og Handelsretten har han indlagt sig store Fortjenester. Ligeledes var han Medlem af Bestyrelsen for „De private Assurandører“ og Formand i „Nordisk Brandforsikring.“ Paa Grund af sin Retsindighed og Arbejdsomhed og ikke mindst for sin store Hjælpsomhed i alle Forhold var han en i sjælden Grad afholdt Personlighed. Etatsr. P. var dekoreret med Ridder- og Sølvkorset.

Etatsr. Georg Petersen.

Vor Toldetat har nylig mistet en af sine Spidser ved Toldinspektør *Sophus Gradmanns* Dødsfald. Den Afdøde, der for sin Dygtighed som Toldembedsmand, nød stor Anseelse, havde tillige ved sin humane Optræden og vindende Elskværdighed, forstaaet at vinde sig mange Venner og megen Paaskønnelse blandt det

Toldinsp. Soph. Gradmann.

store Publikum, der daglig kom i Berøring med ham. I den sidste Tid var hans Helbred blevet skrøbeligt, og efter nogen Tids Svagelighed bukkede han under for sin Sygdom, næppe 67 Aar gammel.

En af Vardes mest kendte og ansete Borgere, fhv. Toldforvalter *Hans Christian Nissen*, er nylig død i en meget høj Alder.

Toldforvalter H. C. Nissen.

Nissen er født d. 11. Juli 1818 i Kallundborg, hvor hans Fader var Prokurator. Fra Faderens Kontor gik han over i Toldetaten og virkede som Assistent og konstitueret Toldforvalter i mange Provinsbyer, indtil han i 1866 kom til Varde, hvor han blev Toldoppebørselskontrollør og senere Toldforvalter. Denne Stilling beklædte han lige til 1ste September f. A., da han tog sin Afsked og udnævntes til Etatsraad. Ridder var han allerede fra 1878.

Den Afdøde indtog en fremtrædende Stilling i Byens kommunale Liv, og beklædte adskillige Tillidsposter. Han skabte sig en stor Kreds af Venner, der sent vil glemme ham. Desuden var han ved Familiebaand knyttet til den By, hvor han havde virket i 44 Aar.

Etatsraad Nissens Lig er ført til København for at blive brændt i Krematoriet.

Jubilæum.

70-Aars Officers-Jubilæum kunde for kort Tid siden fejres af den ældste Kavalleriofficer, afskediget Oberst *Adam Wilhelm v. Gerlach*, R. af Dbg. og Dbgm. Jubilaren er født i København den 23. Januar 1813 og blev Landkadet i 1828. Efter Udnævnelse til Secondløjtnant blev han i Maj 1831 sat à la suite med 2. Livregiment. To Aar senere forsattes han til det sjællandske Landsener-Regiment og var Premierløjtnant ved dette, da Krigen udbrød i 1848. Han deltog i Fægtningen ved Mysunde d. 21. April s. A., avancerede det næste Aar til Ritmester og kom i Ilden ved Graasten og Ullerup den 3. og 6. April, hvornæst han i 1850 var Deltager i Slaget ved Isted, hvor han under Katastrofen ved Stolk havde Lejlighed til at udmærke sig saaledes, at han erholdt Ridderkorset. Under Felttoget 1864 førte Gerlach som Major det ene af 4. Dragonregiments Halvregimenter, og udnævntes til Oberstløjtnant d. 16. August 1865 samt til Chef for 5. Dragonregiment, hvilket han kommanderede til den 19. Septbr. 1867, da han erholdt sin Afsked med Oberst Karakter. Den 19. December 1890 fik Obersten Sølvkorset. Den gamle Officer der altid har været afholdt og æret af sine Foresatte og Underordnede, er trods sin høje Alder fuldstændig legemlig og aandelig rask.

Oberst v. Gerlach.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

„Hver 8. Dag's" sidste Kvartal.

I det nu afsluttede Kvartal har „Hver 8. Dag" kunnet byde paa et ualmindelig rigt og afvekslende Tekst og Billedstof. Ved at kaste et Tilbageblik over Kvartalets Indhold, vil man finde en Bidragsliste, der afgiver et fortrinligt Agitationsæmne for de af vore Venner, der vil virke for Bladets yderligere Udbredelse, erindrende den gamle Sandhed, at en stadig øget Abonnentkreds giver et stadig bedre Blad. Oktober Kvartal har bl. A. indeholdt:

Originale Bidrag *af den italienske Komponist* **Leoncavallo: „Zaza".**
den franske Prins **Jean af Orléans: „Den danske Garde".** *(Med Illust. af Forf.)*

Holger Drachmann: *Mit Portræt.*
Henrik Cavling: *Den gamle Bro.*
Gustav Esmann: *Politiet.*
Thomas P. Krag: *Gammel Jul.*
Anton Melbye: *Livsfilosofi ved Stranden.*
Mylius-Erichsen: *Efteraar paa Heden.*
Gustav Esmann: *Hjerteknusere.*
Johannes Dam: *Den syge Digter.*
Carl Muusmann: *Et levende Billede.*
Emil Opffer: *Nat paa Vesuv.*
Victor Foss: *Armløse Kunstnere.*
Gustav Hetsch: *„Carmen"s Komponist.*
Henry Ette: *Sælfangere.*
Johannes Dam: *Den kgl. Ballet.*
Otto Høy: *Italienske Genrebilleder.*
Fritz de Zepelin: *Romeo og Julies Stad.*
Victor Foss: *De sorte Distrikter.*
Fridtjof Bon: *Politi-Parole.*

Med særlig Tilladelse *har „Hver 8. Dag"s fotografiske Medarbejdere kunnet tage følgende Billeder: En pas-de-deux i Ballettens Prøvesal. — Politi-Parolen under Politidirektørens Forsæde. — Arbejderkoncerternes Publikum. — Etatsraad Heide i Privatbankens Kontor. — Grev Mogens Frijs i sit Arbejdsværelse. — Justitsministeren taler. — Emil Poulsens sidste Aften paa Scenen. — Borgmester Borup i sit Kontor. — Sophus Schandorph i sit Hjem. — Holger Drachmann. — Kostumebilleder af Fru Hennings, Olaf Poulsen og Mantzius, fotograferede bag Scenen o. s. v.*

HVER 8 DAG

Nr. 15. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 13. Januar. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Sophus Schandorph.

Sophus Schandorph og Holger Drachmann paa Oplæsningstourné.

Saa fandt han da Hvile — i det nye Aarhundredes første Morgengry. Han var en af dem som, hver paa sin Vis og hver efter sin Text, prækede den nye Tids Tanker for den gamle Tids Mennesker, frejdig som kun faa, ærlig som endnu færre. Det Aarhundrede, han i Aanden tilhørte, vil ikke glemme ham.

Vi har haft, og har endnu, Digtere, som anslog mere klingende Akkorder, og hvis Skaben vakte større Bulder og Gny end hans. Han var ikke Sensationens Mand, og hans Bøger gik ikke af som varmt Brød, der skal nydes i Dag, fordi det i Morgen er uspiseligt. Derfor var han, trods al sin Flid, en fattig Mand indtil det sidste, og er hans Forlægger rig, saa er han ikke blevet det ved ham. Men det af Schandorphs Arbejde, som slog ned og slog igennem — om hos faa eller mange, derpaa kommer det ikke an — vil om mange Aar staa saa friskt og levende som i Dag, fordi det er hans Tids Historie, set med en ærlig Sandhedssøgers og en ægte Poets Øje.

Det har hos mange forvirret det rette Syn paa Schandorphs Personlighed, at Omstændighederne knyttede hans Navn til en literær Kamptid. Han var født 8. Maj 1837, var

altsaa moden Mand, da Halvfjerdsernes kamplystne Ungdom stormede frem. Han blev deres Mand, fordi Tilbagegangstiden i Treserne saa længe havde knuget og hæmmet ham. I det ny var der Liv, Bevægelse, Fremgang, alt det, han vilde og haabede. Men større Modsætninger end de to Digternavne, som i de Tider altid nævnedes i èt Aandedrag, hans og *Drachmanns*, findes vel næppe.

Heller ikke blev det den nye Tids Missionsvirksomhed, Fanfarerne og Krigsmusiken, som blev hans Gærning. Han blev sin Tidsalders Genremaler og fortsatte saaledes i mangt og meget *Goldschmidts* Værk. Den lille sjællandske Købstad, hvor By og Land, Borger og Bonde gaar fredeligt i Spænd, blev hans aandelige Hjem. Der færdedes han helst, men udefra, fra Livet og fra Bøgerne hentede han sin Luft, der holdt ham frisk midt i al Provinsens bestandige Borgerlighed. Og han havde Lunger at aande med og Lunger, som kunde le. Ikke for intet blev de store italienske Komikere *Goldoni* og *Gozzi* hans kæreste Omgang, for ikke at tale om *Holberg*. Den, som har hørt Schandorphs lyse, befriende Latter, vil huske ham som Legemliggørelsen af det gode danske Humør, bag hvilket det varme Hjærte slaar.

Selv har han skrevet Forsvaret for det Lave og Ringes Plads i Literaturen, den han i sin Gerning med Mesterskab slog fast, i disse Linier:

— det er lige meget, hvor
Staffeliet op du slaar,
naar der blot et Livslys flammer
— Hvis med Aand, Talent du møder,
frygt ej for det „Simple, Raa“:
kun det Billed vil bestaa,
der i Sandhedslyset gløder.

Schandorph opslog sit Staffeli overalt, hvor den ægte, uforfalskede Almue færdedes uden Sminke og uden Skaberi. Paa Trommesalen, i Kroer og Kipper, i de smaa Bagbutikker, i Folkestuer og Kostalde. Han kendte dem alle, forstod deres Tanker og talte deres Sprog, og han tegnede dem med en *Hogarths* Sanddruhed, men tillige med en *Frants Hals*, lykkelige Lune. Hans Smaafolk er saavist ofte baade simple og raa, men paa Bunden af deres Hjærte finder han altid deres Ulykkes Undskyldning, Forstaaelsen og Forsoningen.

Det bliver især disse Billeder af det 19de Aarhundredes Hverdagsliv — „Fra Provinsen“, „Novelletter“, „Smaafolk“ o. s. v. — som vil hævde Schandorphs blivende Plads i Literaturen som en af dem, der har givet Folkets aandelige Billede Kunstens Form og Farve. Men det skal ikke glemmes, at der rundt om i hans Digtning, selv hvor han var udenfor sit egentlige Omraade, findes saa rige Fond af sund Livsfilosofi, ren og mandig Tænkning, fin og nobel Følelse, at ingen, som vil søge Næring af vort Lands Literatur, tør gaa dem forbi. Ikke mindst vil man i hans Digtsamlinger finde Vers, som hævder ham Pladsen som en af vore bedste Lyrikere.

Han skrev kun sjældent i første Person. Men i et lille Vers har han dog anslaaet en Klang af den stille Vemod, der hos ham strømmede neden under Overfladens Larm og Brusen — —

For mig skal ingen Klokker
til Ligfærd ringe;
at død er slig en Stakkel,
kun lidet sporges.
Mit hele Følge være
min svundne Ungdoms Drømme
i Sørgeklæder.

Sophus Schandorph. (Portræt fra Beg. af 80'erne.)

Det er saavist ærligt ment, som det er skrevet. Men den i sit Inderste saa beskedne Mand har skattet sin Betydning for ringe. Det er ikke Bøgernes Oplag, som bestemmer en Digters Plads i Samtid og Eftertid. Og ved Schandorphs Baare vil ikke blot de svundne Drømme give Møde. Den Manddomsslægt, der talte ham i sin Midte, og den Ungdom, for hvilken han var et Forbillede og en Ven, vil flokkes i fælles Tak om hans Grav.

Johannes Dam.

Et Ægteskab for en Dag.

Af I. H. Rosny.

I.

Mit første Ægteskab varede kun nogle faa Timer og afbrød ikke min Forlovelse med den, der senere skulde blive min virkelige Hustru. Dog var det et officielt Ægteskab og uimodsigelig den bedste Gerning, jeg har gjort i mit Liv. Der er mange Fejl, jeg tilgiver mig selv for den Lykkes Skyld, jeg skænkede min lille Hustru for én Dag . . . . .

— For flere Aar siden lod jeg undertiden en gammel Kopist, der boede i Estrapadegade, udføre en Del Arbejde for mig. Det var en overordentlig hæderlig Mand, der ved en uafbrudt Række af Uheld, som han havde den Svaghed at fortælle til alle og enhver, havde set sig nødsaget til at tjene sit Brød ved Afskrivning. Jeg holdt meget af at høre paa ham, thi hans Fortællinger havde Liv og Farve, og medens han snakkede, betragtede jeg hans Datter, en beskeden, blond ung Pige, der sad og kopierede nogle Forretningspapirer. Et Par Gange traf jeg hende alene, og jeg kunde ikke lade være at lægge Mærke til, at min Nærværelse gjorde hende forvirret. Hun var ikke egentlig smuk, men havde et kønt Blik, der lyste af ydmyg Ømhed. Jeg fik Godhed for hende, og hun forstod nok, at hun ikke mishagede mig. Mine venlige Ord faldt i hendes unge Sjæl, der var saa dyb, at jeg vist selv vilde være bleven forskrækket, hvis jeg havde kunnet se helt tilbunds i den.

Efter nogen Tids Forløb maatte jeg gøre en lille Rejse. Paa denne Rejse blev jeg forelsket i en ung Pige og kort efter forlovet med hende.

Netop den Dag, jeg var kommen tilbage til Paris for dér at gøre nogle filosofiske Undersøgelser færdige, banker det paa Døren, og min stakkels Kopist kommer ind helt bleg og forstyrret. Han var bleven mager og hans Øjne var opsvulmede af Taarer.

„Undskyld, at jeg saaledes trænger mig ind," sagde han, „men De har altid været saa god imod mig, min Datter ligger for Døden!"

„Saa!" svarede jeg yderst deltagende, uden at jeg dog følte synderlig Bevægelse.

„Hun ligger paa Hospitalet . . . . jeg kommer for at bede Dem . . . . for at sige . . . .

Han brød af og mumlede nogle uforstaaelige Ord, idet han saa bedende paa mig, og sagde saa uden al Overgang:

„Min Datter elsker Dem! . . . . Nu da hun skal til at dø, tænkte jeg . . . .

Uden at give mig Tid til at komme mig lidt ovenpaa denne mærkelige Kærlighedserklæring, begyndte han en besynderlig, langtrukken og dog saa rørende Kærlighedshistorie, at jeg fik Taarer i Øjnene.

„Vil De ikke nok se til hende? Aa, hvor vilde hun blive glad . . . . Hun har kun nogle faa Uger tilbage at leve i!"

En Times Tid efter sad jeg ved den unge Piges Seng. Hvor hun var rørende, som hun laa dér med den nære Døds Fred over sig! Det var som gav den hende en egen Ynde. Hendes smærtefulde Blik straalede, da hun fik Øje paa mig, og ved at se hendes Glæde kom mit Hjærte til at banke. Hun gættede lige straks, at hendes Fader havde sagt mig alt, og gav sig til at tale om sin Kærlighed, fortalte mig hele sin sørgelige og dog saa dyrebare Roman. Det var et stakkels resigneret Hjærtes Historie, saa rig paa uendelig Ømhed; en Sjæls Vaagnen til Liv . . . . hendes Frygt for ikke at være genelsket . . . . hendes Længsel efter Døden. . . . .

Hun vedblev at tale, medens jeg i dyb Bevægelse betragtede det blonde Hoved, der hvilede paa den hvide Hovedpude, de smukke Øjne og den fine Mund. Til Slut spurgte en skælvende Stemme:

„Og De . . . . har De aldrig . . . . aldrig?"

Hvad skulde jeg svare? Her vilde Sandheden være Bøddel og Løgnen Trøst. Jeg handlede, som Medlidenheden bød mig:

„Jeg har elsket Dem længe!"

„Er det sandt?"

„Om det er sandt!"

Over hendes Ansigt gled der et Udtryk af en Glæde, jeg aldrig mere vil faa at se i denne Verden — de til Døden Fortvivledes Glæde! Og der rørte sig i dette Øjeblik, skønt jeg ikke elskede hende, noget skønt og godt i min Sjæl — et Atom af den Godhed, der førte de store Mystikere i Døden.

II.

Ulykkeligvis følte hun sig i de paafølgende Dage instinktmæssig greben af Tvivl og hun sagde:

„Men vil Du nu ogsaa gifte Dig med mig?“

Jeg svor derpaa og hun smilede lykkeligt til mig.

En Dag var hun saa uimodstaaelig i sin Finhed og tilbedende Kærlighed, og min Bevægelse saa dyb, at jeg vilde give hende den største Lykke, der kuude times hende. Ak, det kostede mig jo intet, thi ethvert Haab om Helbredelse for hende var ude.

„Jeg vil lade lyse for os,“ udbrød jeg.

Hendes Glæde var ubeskrivelig. Hendes Ansigt straalede i vidunderlig Glans, og medens hun, halvt grædende, halvt leende, trykkede mig til sit spinkle Bryst og fremstammede sin Kærligheds Højsang, følte jeg, at jeg havde givet et menneskeligt Væsen en Lykke, der indeholdt et helt Livs Fryd og Glæde.

Jeg vil ikke opholde mig med at fortælle, hvorledes jeg bar mig ad med at faa min Formynders Samtykke, min Forlovedes bad jeg ikke engang om, jeg var vis paa, hun vilde tilgive mig, naar alt var forbi. Der blev lyst, og jeg traf Forberedelser til vort Bryllup.

I de Uger, der paafulgte inden Vielsen, levede hun i en Henrykkelsesrus. Hendes Smærter tog af. En vidunderlig Skønhed lagde sig som en Helgenglorie om hende. Jeg var ganske blændet og følte for hende en dyb, inderlig Ømhed, den Ømhed, en Moder nærer for et yndigt Barn, der skal dø. Jeg havde ladet hende flytte over paa et Officiantværelse; der blev hun plejet af de dygtigste Læger, og en barmhjærlig Søster vaagede Dag og Nat over hende. Jeg tilbragte største Delen af min Tid hos hende; jeg kunde ikke blive træt af at føle hendes tilbedende Blik fæstet paa mig og at se den Henrykkelse, ethvert af mine Ord, enhver af mine Bevægelser fyldte hende med. Oh! jeg husker visse Mørkningsstunder! Hendes blege Ansigt smeltede harmonisk sammen med Tusmørket og hendes svage Stemme mumlede sagte Kærlighedsord, der lød som Vers af Højsangen:

„Højere end Gud! . , . højere end den hellige Jomfru! . . . højere end mit Liv og alt, hvad der lever!

Saaledes gik Tiden og vor Bryllupsdag kom. Efter at den borgerlige Vielse havde fundet Sted, rejstes der et Alter i hendes Værelse, og hun fik den hvide Brudekjole paa. Hun hyllede sig i sin Ynde og Skønhed og straalede som en Majdag, naar det stunder mod Aften, og der fra Damme og Høje hæver sig en let Taage og Blomsterne holder inde med deres Lovsang, medens Lyset stille døer bort . . . Hun levede tyve Aar i denne ene Time . . . Jeg behøver blot at lukke mine Øjne for at se hende for mig. Det er, som kun hendes skønne Øjne og hendes Læber, hvorover der glider et saligt Smil, er tilbage i hendes lille, fine Ansigt, Hun folder sine magre Hænder og lytter til Præstens Stemme, der langsomt fremsiger Vielsesformularen. Hun lægger skælvende sin Haand i min og udtaler et „ja“, der er fuldt af Tro og inderlig, dyb Højtidelighed . . . Saa falder hun sammen, hendes Kraft er brudt; men Trætheden forekommer hende velgørende og hun drager mig til sig og hvisker ømme Ord til mig, hun glemmer alt for sin berusende Drøm. Den mørke Skygge vokser hurtigt. Hendes Kind bliver graa og Tindingerne indfaldne; men hun føler ikke Døden komme. Hun elsker, hun er lykkelig. Og jeg, der først følte mig greben af Rædsel, jeg er roligt Vidne til hendes jublende Død. Hendes lysende Hoved med de store, straalende Øjne hviler paa min Arm og den kostbare Moiré Brudekjole bølger om hende som en Sky.

Henimod Aften hvisker hun:

„Elsker du mig, Jacques? . . . Elsker du den fattige Pige? . . . Aa, min Gud! . . . Vi vil leve længe . . . Jeg føler, at jeg ikke kan dø . . . ikke nu mere . . . Hendes Stemme kommer langt borte fra det hemmelighedsfulde Fjærne, det lyder som Klokker paa Havet, Skælven af Løv . . . Uden Dødskamp bliver Legemet koldt i sin pragtfulde Ligdragt. Hun gentager med et svagt Smil og et inderligt Blik:

„Jeg kan ikke dø! og hendes Ansigt stivner med et Udtryk af rig Lykke, af uendelig Salighed. Mit Hjærte bæver; i dette Øjeblik elsker jeg hende som en Fader, en Moder, en Elsker . . . Hun fremstammer endnu engang:

„Jeg elsker dig . . . vi vil bo paa Landet . . . Violer . . . og gaar bort i sin dybe Glæde.

Det er bleven Aften og Mørket er faldet paa. Med dyb og rolig Sorg betragter jeg den fine, brudeklædte Skikkelse, og jeg føler, at meget skal vorde mig tilgivet, fordi jeg har givet et stakkels Hjærte, der tørstede efter Kærlighed, Illusioner af at være elsket og en Døende Lykken.

Ørstedsparken i Sne. Amatørfot. af Sigurd Trier.

Den første Sne.

Voldparkens Vover
lulles i Vintersøvn vuggende,
Buskene sover
sagte i Aftenvind sukkende.
Lydløst og varsomt derover
sænker sig Fnuggene.

Stavnsbundne Svaner
triste paa Vaagerne gynger sig —
Brødrenes Baner
dristigt mod Solkyster slynger sig.
Stækkede Havfugl, jeg aner
Savnet, som tynger dig!

Niels Wiig.

Strænge Tider. Amatørfot. af Sigurd Trier.

En Nekrolog.

Folk er rent tossede til at dø for Tiden, jeg mener Folk, jeg kender . . . jeg mener egentlig Folk, jeg ikke kender videre eller mere, men som jeg en Gang har set i en Situation, jeg husker, og som nu bliver levende i min Erindring, naar jeg ser deres Navn i Dødslisten.

Han, der nu er død, husker jeg paa hans Mundheld: *bare man faar godt begyndt.*

Det var ikke løs Snak hos ham, det var hans Religion. Hvordan han endte, ved jeg ikke, for Dødslisten siger jo ingen Ting. Men jeg har været med til et Par af hans Begyndelser.

En Dag bad han mig skrive et Digt til en Dame, han elskede. Jeg lovede det paa den Betingelse, at han ingensinde røbede mit Forfatterskab. Naturligvis, svarede han; hun skulde jo netop tro, at det var *ham.* Da jeg indvendte at det jo var lidt farligt, hvis Digtet nu blev godt, rystede han energisk paa Hovedet:

„Skidt med det", sagde han. „Bare jeg faar godt begyndt."

En anden Dag traf jeg ham hos min Frisør. Han var i Færd med at blive krøllet. Af Naturen havde han et overordentlig stridt gult Haar, og jeg spurgte ham, hvad Meningen var. Han svarede, at det var en Dame, han første Gang skulde sammen med i Aften, og som han gerne vilde gøre det bedst mulige Indtryk paa.

„Men tænk dog paa Skuffelsen, Menneske", sagde jeg. „Tænk bagefter . . . det er jo rent Bedrageri. Damen bliver jo rasende."

„Det klarer jeg nok", svarede han tillidsfuldt. „Bare jeg faar godt begyndt . . . synes De ikke, jeg er kønnere?"

Han stod og drejede sig foran Spejlet, et fuldkomment Olietryk af en Engel, stolt og glad og sikker paa Sejren.

Saa kom han en Dag og inviterede mig med til sit Bryllup.

Jeg var meget overrasket over Invitationen, da vort Bekendtskab var ganske flygtigt, og spurgte, om det skulde være et meget stort Bryllup, siden jeg kunde nyde den Ære at komme med. Det skulde det egentlig ikke, sagde han. Men han vilde sætte ganske særlig Pris paa at faa mig med, og jeg maatte endelig ikke sige nej til Indbydelsen. Jeg havde den største Lyst til at spørge, om det var Damen med Digtet, eller Damen med Krøllerne, eller de to Damer maaske var en og den samme, eller Bruden muligen var en tredje. Men jeg gjorde det ikke, vilde hellere kende saa lidt til det hele, at det blev morsomt.

Da jeg havde sagt ja, indviede han mig i Aarsagen til, at han saa gerne vilde have mig med.

„Jeg har i Sinde at anmode Dem om at føre min Kæreste op ad Kirkegulvet," sagde han.

„Det er en stor Ære," svarede jeg, „men jeg kender jo slet ikke Deres Kæreste. Der maa da være andre, som er nærmere til det".

„Det er der", sagde han. „Hendes Fader er død, men hun har en Onkel. Han er imidlertid meget lille og desuden en Smule halt. . Min Kæreste er meget høj, og det vil se brillant ud, naar De fører hende op ad Kirkegulvet."

„Jeg kan naturligvis ikke andet end føle mig baade smigret og taknemmelig", sagde jeg. „Men . . . tag mig det ikke ilde op . . . De er jo selv ikke ret høj . . . . eller De er jo egentlig netop lille . . . hvorledes vil det da se ud, naar De fører Bruden *ned* ad Gulvet . . ."

„Aa", sagde han. „Hvad har det at sige . . . til den Tid er vi jo gift . . . det kommer an paa en smuk Begyndelse."

— Nu er han død.

Jeg tænker paa, om det er en god Begyndelse, eller . . .

Carl Ewald.

Nytaarsønsker.

Nytaarskort, udsendt i Aar af det danske Postvæsen.

Det er en forholdsvis ny Skik — der er vel dem, som uden Betænkning vil sige Uskik — at bringe sig i Erindring hos Venner og Bekendte ved Jule- og Nytaarskort. Den er til utvivlsom Glæde for Kunstnere, Bogtrykkere og Papirhandlere, men til usigelig Kval for Postvæsenet, der ved den Tid ser sine Lader fyldte af Millioner af Breve, som de stakkels røde Mænd maa fordele fra Kælder til Kvist.

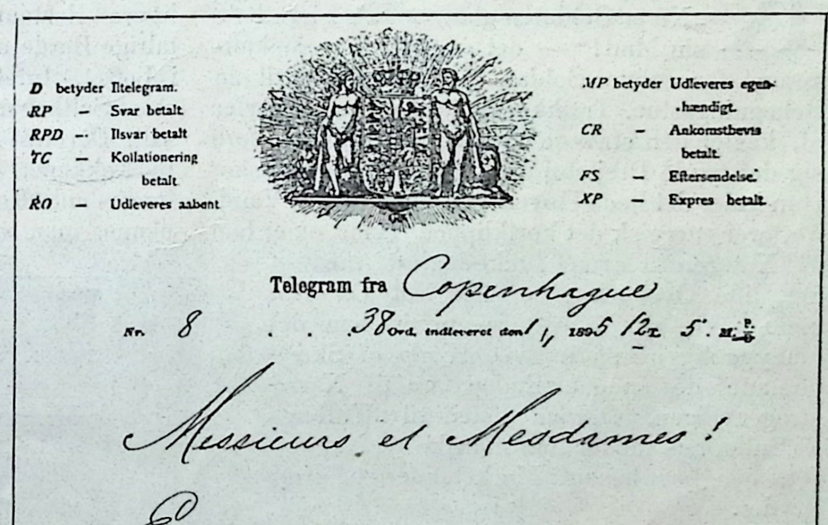
Men Postvæsenet knurrer ikke mod Tidens Fremskridt, det tager dem op og tilegner sig dem. Og i de sidste Aar er Postvæsenet selv blevet de ivrigste Kortmennesker. De har jo ogsaa den Fordel, at de sparer Frimærkerne, deres Nytaarshilsener gaar som Tjenestesager.

Mellem alle større Postkontorer i Verden udveksles der nu Nytaarshilsener, stundom ved sædvanlige Godkøbskort, men ikke sjældent ogsaa ved smaa Kunstværker, som er tegnede i denne særlige Anledning og med Anvendelse af postale Symboler.

Her hjemme er det Hr. Overpostkontrollør *Mørch* paa Køhenhavns Brevpostkontor, som har sat Kortvæsenet i System. Det er jo ikke alene en Morskab, her er Tale om. Sikkert befordrer denne Skik i ikke ringe Grad Samarbejdet mellem Verdenspostvæsenets store Broderskab og styrker Samfølelsen mellem Nationerne. Vi har haft Lejlighed til at studere en Mængde Kort fra forskjellige Lande, og vi tør trygt sige, at de danske, der udsendes i et Antal af ca. 300, i Smag og Sindrighed ikke staa tilbage for noget Lands.

Naturligvis ligger heller ikke Telegrafvæsenet, den anden verdensomspændende Etat, paa den lade Side ved Nytaarstid.

Da maa ogsaa Telegrafen tage sin Tilflugt til det primitive Meddelelsesmiddel, som Postvæsenet i deres Øjne jo maa være. Men i det hosstaaende Telegramkorts Komposition antydes da ogsaa Lyntraadens Overlegenhed overfor det nittende Aarhundredes Meddelelsesmidler.

Nytaarskort i Telegrafstil, udsendt af det danske Telegrafvæsen.

Øjebliksbilleder fra min Soldatertid.

Frilufts-Barbering.

KOMMANDOEN: „Træd af!" — eller som Signalet lyder, fortolket i Soldatersproget: „Nu er Soldaten glad, nu skal han ha'e sin Mad!" — det er Ord, der ere kærkomne for enhver Soldat. Saa haster han til sin Belægningsstue. Trækker de lange, tunge Støvler af, kaster den støvede Vaabenfrakke for at iføre sig det tynde Drejlstøj og de lette Gymnastiksko. Han køler det hede Hoved i en Spand koldt Vand, frotterer energisk det kortklippede Haar, og er han af Naturen bleven lykkeliggjort med et flot, lille Overskæg, der har lidt Overlast under Øvelserne, saa soignerer han det omhyggelig og sætter ved Hjælp af Skægpomade de snoede Ender „op til Narrestreger" igen. Derpaa afsted til „Tutten".

Undervejs møder han maaske en Kammerat, der har besøgt Marketenderiets Kødgryder.

„Hvad staar den paa i Dag?"

Et energisk: „Pøj!" er undertiden det betegnende Svar.

„Bøf!" Vover man sig til at spørge.

„Næ, Dyresteg!" svarer den adspurgte med et svedent Grin, og det lyder ikke usandsynligt, da Stabssergentens Kat har været savnet i længere Tid.

En tredie kommer til og forsikrer, at i Dag er det Ærter og Flæsk.

Dermed er man tilfreds, naar blot Ærterne maa blive serveret for sig og Fluerne for sig.

Naar man har Penge, spiser man sin Middag i „Tutten", thi der er ikke Tid til at gaa ind i Byen, til Venner og Bekendte — til Madsteder og Madkærester. Har man ingen Penge — ja, saa er der dem, der laaner sig frem, andre tigge sig frem; atter andre spise Levninger fra formuende Kammeraters Bord, og andre igen søge til Madskabene. Resten sulter.

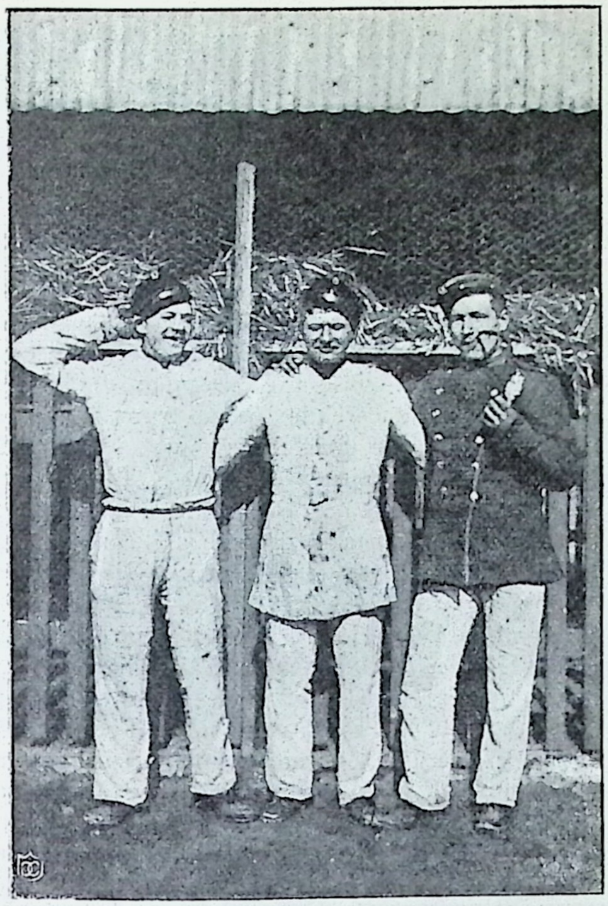
Enhver Soldat har 2 Skabe. Et Tøjskab og et Madskab. I Tøjskabet føre Skjorter, Uldtrøjer. Sokke, Piber, Tobak, Spejl, Kam, Sæbe og andre Toiletrekvisitter samt Kardætsk, Strigle og Kærestebreve en kammeratlig og indbyrdes yderst selskabelig Tilværelse. Saaledes hænder det ikke sjældent, at Piben, naar man skal til at have fat i den, er fuldstændig tilstoppet af Sæbe, og Tandbørsten viser altid stærke Tilbøjeligheder overfor et Par ikke altid helt rene Sokker, med hvis Uldtjavser den indgaar en ofte ret inderlig Forbindelse.

Men er det galt i Tøjskabet, kan det ofte være værre i Madskabet, hvor om Sommeren Brød, Smør, Fedt, vellugtende Oste, Daaser med forskelligt Indhold og røgede Lammelaar føre en fortvivlet Kamp med Raaddenskabens Bakterier.

Marketenderiet, kaldet „Tutten", er den militære Restaurant, Et stort, langt Rum med talrige Borde og Bænke, Sand paa Gulvet, Fluer i Loftet, Intet paa Væggene. Paa hvert Bord store Saltkar med det gode, grovkornede Køkkensalt. Dernæst brede, firkantede Aabninger ind til Køkkenet, gennem hvilke de bestilte Retter langes ud. Kontant Betaling og ingen Drikkepenge, man varter selv op.

Et Madskab.

Jens skal fotograferes.

Nu i Middagstiden og om Aftenen er der Liv i Lokalet. Den øvrige Tid besøges det kun af en eller anden Fader, der kommer langvejs fra for at se til Sønnen, som ligger i Tjenesten, af bedrestillede Officersoppassere og af Staldvagterne, der iførte deres langskødede Kitler kommer for at spise „Fromad."

Nu er det Middag. Maden langes ud, saa hurtig Ternerne indenfor Lemmen kunne overkomme det. Der er fremstrakte Hænder nok til at slaas om den, og saa bænker man sig som Kammeratskabet er til. Spiseredskaber leveres ikke; dem sørger Soldaten selv for. De bestaa for de flestes Vedkommende af en bred, hul Tinske, furet og stribet af den hyppige Brug af Sandpapir og Trippelse, hvormed man før Paraden søger at faa indtørrede Madrester fra de foregaaende Dages Maaltider til at forsvinde. Som Regel gælder, at Skeen intet Skaft har, Gaflen højst to Tænder, mens Kniven viser sig blank langs Æggen, for efterhaanden som Øjet følger op ad Bladet at spille i forskellige Farver, indtil den ender kulsort langs Ryggen.

Ligemeget med „Sølvtøjet". Skeen i Suppen, Kniv og Gaffel i Kødet. Spis væk! Skyl efter med en Bajer, eller en Flaske Skibsøl.

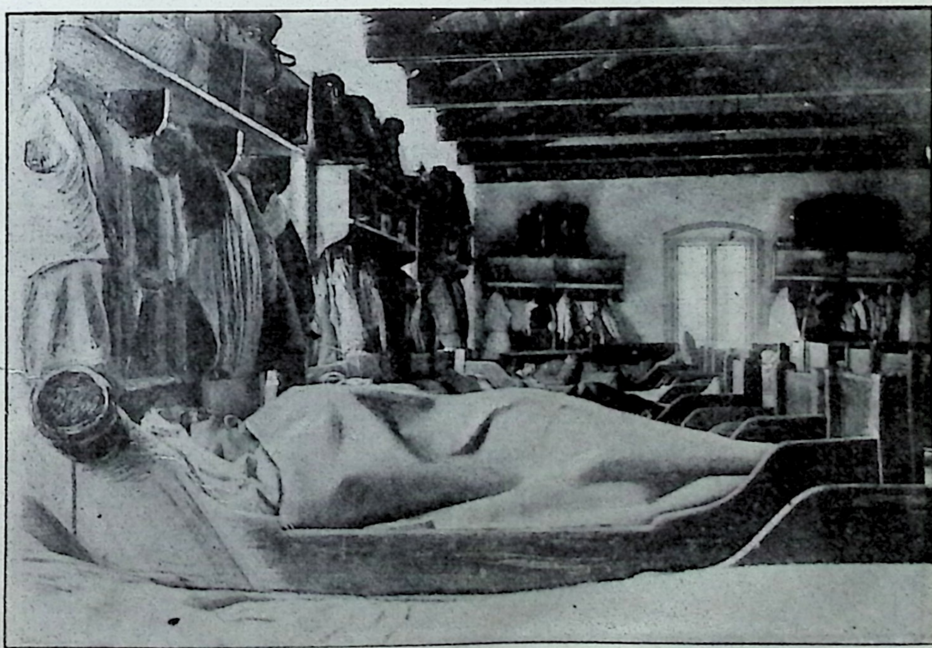
Livlig gaar Passiaren ved det Bord, hvor Soldater fra Provinsbyerne have samlet sig. Der er skraldende Latter, højrøstet Tale og Klinken med Bajerflasker, hvor Københavnerne have flokket sig, og der er den dybeste Tavshed — kun af og til afbrudt af kraftige Kæbers Tag i Sulet eller en sindig, vedholdende Søben af Suppen eller Vællingen — ved det Bord, hvor Landboerne havde slaaet sig ned. „De hører ikke efter Sludder, naar de æder!"

„Naa, velbekomme Dig, „55"!"

„Tak for ded, „90"!"

Saa et langt Strøg med Bagen af Haanden eller med hele Trøjeærmets Længde. Med en frisk Skraa i Kæben og efter adskillige venskabelige Nik til Pigerne, slentrer man ud — — enten hen for at pudse Tøjet, eller ned i Stalden for at sandskure Bid og Bøjler eller op paa Samlingsstuen til en Seksogtreds. Men de fleste søge Sengen for at faa sig en Times Søvn. Ak, kun en lille Time, en altfor lille Time.

Tollerist.

Middagshvil.

Det bagtalte Paradis.

Bjærgene er huggede ud i Hylder og Afsatser, og paa Hylderne og Terrasserne er der Vin, Oliven og Honning. Ned over Bjærgsiderne græsser Faarene; smaa graasorte og leverbrune Huse ligger og kigger ud af Fyrreskovens Udkanter, Solen bager over Bjærgsiden. Kaktus sender ildrøde Blomsterduske tilvejrs. Et rent arkadisk Landskab, saadan som det vel har set ud i det gamle Grækenland. Store blaa Fugle slaar i Buskene, en Æseldriver kommer syngende ad Bjærgstien, mens han holder sit Dyr i Halen, og frem bag Ruinerne af det gamle romerske Kastel kommer en ældgammel Kone med en Byrde Kvas paa Nakken. Hvor her er fredeligt og lykkeligt og stille. Faarehyrden i den brandgule Trøje ligger og sover i Græsset. Cikaderne synger oppe i de sorte Fyrretæer. Her maatte vel en træt Menneskesjæl kunne finde Fred og Hvile. Men det er jo ogsaa Europas Paradis, det vidunderligste af alt vidunderligt paa Jorden. Det er Monte Carlo. Det bagtalte Paradis! Ja, men hvem siger man skal spille i Monte Carlo og aflevere sine Penge til Fyrst Albert og Herr Camille Blanc.

Hvor her er meget andet at se end de 8 grønne Spilleborde, og hvor det er meget andet at nyde end Klangen af Guld paa det grønne Klæde og Synet af en Mand, der hænger og dingler oppe i et Træ og med vendte Lommer. Se disse to Verdener, som Monte Carlo bestaar af, bland dig mellem begge de to Verdeners Folk, og Du har paa en Gang faaet mere at se end i Dit hele Liv. Og maaske kan endogsaa Synet af disse to Verdener: den arbejdende og producerende og den nydende og ødelæggende, der her ligger lige op ad hinanden med sine aller pragtfuldeste Typer være lige saa belærende for Dig som en hel Række Forelæsninger i Socialøkonomi. Tilbring en Dag paa Monte Carlos og La Tourbies Bjærgskrænter og en Aften i Monte Carlos Spillebank og Teater nede ved Havet, og sè, hver eneste af Livets Typer, fra Daglejeren til Fyrsten, fra Svinedrengen til Millionæren, fra den fattige Hæderlighed til den velklædte Fordærvelse passere forbi Dig, — under Fyrretræer og under Palmer, i Skær af Spiddelys og i Skær af Krystallamper.

Der spilles hele Aaret rundt i Monte Carlo,

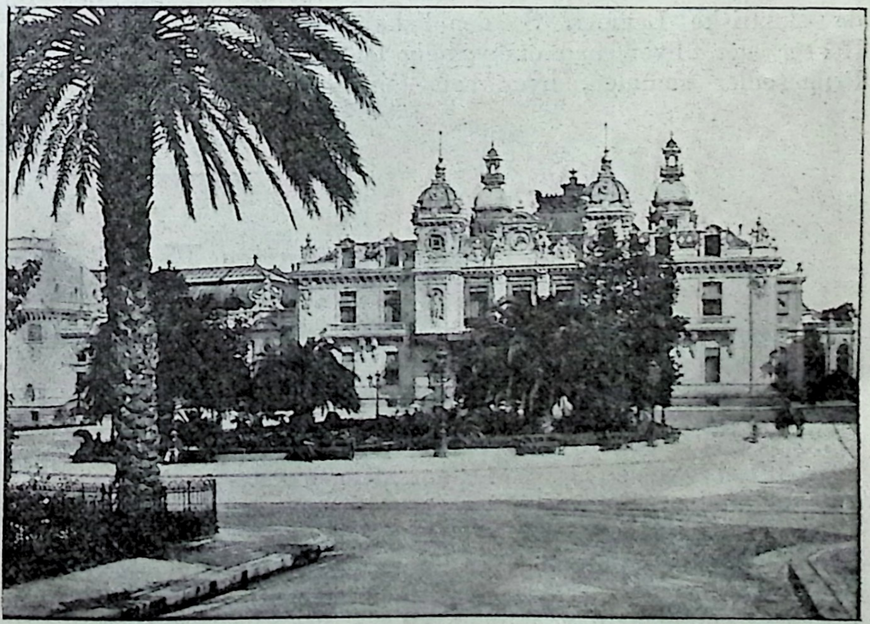
Udsigt over Monte Carlo.

Vægmaleri i Monte Carlos Koncertsal.

men det er kun i December, Januar, Februar og Marts, der er Sæson. Da kommer med Lyntogene fra Paris og fra Tyskland hele den umaadelige Sværm af Mennesker fra alle Jordens Lande, som Monte Carlos Hotelby nede ved Havet lever af. Russiske Fyrster, engelske Lorder, tyske Kanonkonger, fede hollandske Mynheers med umaadelige Cigarer i Munden og parisiske Dandys, og mellem alle dem Kokotters og Lommetyves og tvivlsomme og utvivlsomme Eksistensers Hærskare. Hotelværten stryger sine engelske Bakkenbarter, Kusken lakerer sin Hat og Opvarteren øver sig foran Spejlet i sit berømte og anerkendte Verdensmandssmil. Og i den engelske Kirke støves der af, og Monte Carlos 41 Pantelaanere bereder sig paa Campagnen. Badet i Smil og Solskin ligger den lille kridhvide Palæby, og i Spillebanken slaar Croupieren med Pengeskovlen i Bordet og siger: Messieurs! Faites vos jeux!

Hele Verden korser sig over Monte Carlo. Den skrækkelige Rede! Der spilles og Folk ruineres, og der er saa mange, der tager Livet af sig! Det er meget rigtigt, og det er meget sørgeligt. Men, Pokker staa i det, mon der ikke spilles andre Steder. Der spilles ikke værre i Monte Carlo end der spilles i de fornemme Klubber paa Victoria Embankmentet i London, paa Vendôme Pladsen i Paris og paa Potsdamer Platz i Berlin. Der gaar det hemmeligt til, i Monte Carlo er det ganske offentlig. Er Forskellen egentlig saa stor, og mon der bliver ruineret flere i Monte Carlo end i Klubberne? Man maa ogsaa huske paa, at for mange er Monte Carlo den sidste Tilflugt. Der kommer hvert Aar til Spillebanken nogle Snese Leve-

Spillebankens Palads.

mænd, fallitte Børsherrer og ruinerede Godsejere, der efter at have ført et særdeles fornøjeligt Liv, pludselig opdager, at de ikke ejer mere end nogle Snese Tusind. Saa tager de den sidste Chance: *Trente-ou-Quarante* i Monte Carlo, vinder maaske, saa meget bedre for dem, taber snarere, naa, de Penge havde de alligevel spist op i et Aar. De naar lidt hurtigere deres Maal i Monte Carlo end de ellers vilde, — det er det Hele. Jeg kendte ogsaa en Gang en Mand, der paa 800 Kr. nær spiste sin Arv op paa 5 Aar. Saa købte han Lodsedler til 6te Trækning for alle Pengene, og da han ikke vandt noget, hængte han sig. Han kom ikke i Aviserne, men han var sikkert kommen der, om han havde hængt sig her i Monte Carlo. Fanden er ikke nær saa sort, som Wilh. Beck siger, og Monte Carlo er ikke nær saa slem i Virkeligheden som i de dydig forargede tyske og engelske Aviser.

Og forresten: man kan jo lade være med at spille.

Der er saa meget andet smukt og morsomt at glæde sig over. Der er de dejlige Bjærgskrænter med deres henrivende Smaabyer og den vidunderlige Udsigt langt ud over det blaa Middelhav helt til Korsikas Klippemur. Der er den hvide By ved Havet med de afrikanske Palmehaver, en god Kunstsamling, en fortræffelig Koncertsal og et lille koket Teater, som Pariser Operaens Bygmester Garnier har bygget, og hvor der altid er god dramatisk Kunst at se. Og saa er der jo endelig selve Spillebanken, hvor man kan gøre de herligste Studier og se i et Billede hele Menneskehedens vilde Kapløb efter Guldet.

Guldet! Guldet! Se her dette Menneskegalleri om de grønne Borde, der er skarpt belyst af de elektriske Lamper. Se den bakkenbartede Russer dèr, hvor han omhyggelig folder sine Pengesedler sammen, hvor hans Øjne kælent omfatter dem. Eller den fine gamle Dame med det ubevægelige Ansigt, og som stryger sine Fuglekløer langsomt hen over Nummerfelterne, naar hun har sat sine 3 Louisd'orer paa Nr. 14. Eller Kokotten i den graa Silkefrakke — hun som lader sine febrilske Øjne løbe rundt og rundt, eller den gamle Spiller, der med største Ro tager sine 5000 Francs ind. Hvilken Kærlighed til Guldet røber sig ikke i disse Menneskers Øjne, hvilken Foragt for Guldet simulere ikke disse Fingre, naar de haanlig kaster fem, ti, fyrretyve Guldstykker over paa et Nummer eller over paa Rødt eller Sort. Mennesker i hvis Indre det brænder og svider af Ængstelse og Spænding og som med Kæmpekræfter kun holder Ansigtet i Ro! Vind med Ligegyldighed, tab med Koldblodighed, om Du vil gælde for noget i Monte Carlo. Og vær ikke som Kokotten, hos hvem Naturen gaar over Optugtelsen, saa hun vrænger Mund, naar hun taber, eller som Tyskeren, der raaber: Hallunkenwirthschaft! og skriver hjem til sit „Kreisblatt", naar han har tabt et Par Tusinde.

Dejlig er Monte Carlos Bjærgskrænter og hvide By, naar Solen skinner mildt paa den i December, og vilde Roser og Kaktusblomster, og Agaver og Palmer sætter ny Skud. Her har Vorherre gjort sit Mesterværk, og her har Menneskene skabt et nyt Paradis. Der er en Slange i Paradiset, men den bider kun, naar Du vil mænge Dig med den. Lad den være! Lad Croupiernes fristende Raab gaa dit Øre forbi. Nyd Bjærgenes Panorama, berus Dig i Middelhavets Blaa, sæt Dig i Palmehaven og hør efter alle de Lyde, som den lune Aften er fuld af, eller nyd hele den frygtelige, gribende Komedie, som spilles inde under Lysekronerne, omkring det grønne Bord, og som hedder Kampen om Pengene og om Pengenes Lykke.

Monte Carlo, December 1900. Victor Foss.

„Gneisenau"s Undergang.

TYSKLANDS Marine, skabt med hæsblæsende Hast og i faa Aar bragt op paa Højde med andre store Staters, maa atter og atter dyrt betale sin kunstige Sømagtsstilling. Fødte Søfolk er Tyskerne ikke, deres store Forlis vidne altfor ofte om Mangel paa Søkyndighed og Sømandsblik.

Nu nylig er Skoleskibet „Gneisenau"s Skibbrud paa Malagas Red bleven skildret i tyske Blade som en Naturhændelse, intet kunde afværge. Kaptajnen havde gjort alt for at ride den pludselig opstaaende Storm af og var død som en Helt paa sin Post. „Et ærefuldt Blad i den tyske Marines Historie" — saaledes hedder det i de tyske Aviser om Ulykkesdagen.

De spanske Blade beretter helt andre Ting.

„Gneisenau", der var paa Øvelsestogt med Marineelever i Middelhavet, havde i en Maaned ligget paa Malagas Red. Der var bleven festet og skaalet, de tyske Matroser og de spanske Piger havde sluttet mangt et ømt Forbund, det var ganske, som naar vi har fransk eller russisk Besøg.

En Morgen sendte Byens Havnekaptejn Bud

Kaptajn Kretschmann.

til den tyske Chef, Kaptajn *Kretschmann,* og lod ham vide, at der var Storm i Vente, og Ankerpladsen var ikke til at lide paa. Hans Raad var, at man med det sødygtige Skib red Stormen af i rum Sø.

Men Kaptajnen lod haant om alle Advarsler. Saa lidt agtede han paa dem, at der end ikke var fyret under Kedlerne da Uvejret et Par Timer efter tog fat at rase.

Og da var det ikke om Timer, men om Minutter at gøre. Søen rejste sig som et rasende Vilddyr, løftede det vældige Skib som et vissent Blad paa sin skummende Manke, og Ankertovene sprang som Sytraade. Uden Styr eller Fæste kastedes „Gneisenau" ind mod Havnens Østmole, der er hegnet af skarpe Klippestykker, og dens Sider knustes som Glas.

Det hele kom saa uventet. at alt paa Skibet var i vild Uorden. Ingen lystrede Kommando, enhver tænkte kun paa at bjærge sig. Nogle søgte til Skibets Rigning, klamrede sig fast i Ræer og Vanter, andre søgte til Baadene. Men kun et Par af dem lykkedes det at faa gjort los, og de sank kort efter, knuste mod de undersøiske Klippeblokke. Snart sank Rælingens sidste Linje, alle Mand paa Dækket sprang i Søen, og kun Masterne, til hvilke de ulykkelige Skibbrudne klyngede sig, ragede op over de fraadende Søer.

Inde fra Land gjorde Spanierne de beundringsværdigste Anstrængelser for at komme deres Venner til Hjælp. Men det var umuligt at nærme sig Vraget med Baade i den voldsomme Søgang, og først ud paa Eftermiddagen — det hele foregik ved højlys Dag — lykkedes det at skaffe Forbindelse til Veje ved Hjælp af en Redningsstol. Da var 41 af Skibets Besætning omkomne i Bølgerne, deriblandt Kaptajnen og to andre Officerer. Størsteparten af dem var dræbte ved at tørne mod Klipperne eller omdrivende Vragstumper.

Kaptajn Kretschmann døde ikke, som de tyske Blade beretter, paa sin Post. Han var mellem dem, der søgte at redde sig til Land i Baadene. Hans Lig fandtes Dagen efter paa Stranden, iført fuld Gala med hvide Glacéhansker. Det hylledes i Ørnebanneret og begravedes med militær Honnør. Fremtiden var næppe bleven ham saa ærefuld, om han varsluppen med Livet.

„Gneisenau" er fuldstændig Vrag og kommer næppe oftere til at vise det tyske Flag i fremmede Farvande. Der arbejdes af Dykkere i dets Bund for at redde, hvad reddes kan af dets værdifulde Last. Skibets værdifulde Dokumentkiste, hvori bl, a. fandtes en stor Sum af Kontanter, er det allerede lykkedes at drage frem for Dagens Lys.

Er hele denne Affære lidet ærefuld for den tyske Marine som saadan — Kejser Wilhelm siges ogsaa at være meget ilde berørt ved den — saa skal det dog fremhæves, at Skibbruddet frembød mange Scener, hvor beundringsværdig Heltemod og rørende Selvopofrelse lagde sig for Dagen. Der fortælles saaledes, at en Matros, som i flere Timer drev om i Braadsøerne, klynget til en Planke, uden at kunne vinde til Land, blev reddet af en Kammerat, som selv næppe var kommen til Hægterne efter en længere Svømmetur.

Og ikke mindst indlagde Spanierne sig megen Hæder ved den Iver, hvormed de satte Livet ind paa at frelse deres Gæster. Gang efter Gang søgte de i Baade at naa Vraget, skønt Faren for at knuses mod dettes Sider var overhængende.

„Gneisenau"-Katastrofen paa Malagas Red.

Hr. Herold som Lohengrin (Amatørfot. af Sigurd Trier).

Lohengrin.

Lysende hvidt, straalende Glans!

Hvide Sjæle, hvide Kjortler, hvid Uskyld, en hvid Svane, en hvid Due, hvide Vinger, — en sølvstraalende Rustning, extatisk straalende Øjne, straalende Solskin over Floddalen, Maanestraaler gennem Brudekamrets Vindve, Heltedaadens Glans, Grals Glans og Æventyrets Glans — saaledes er „Lohengrin" i Digt og Toner. De mørke Skygger, Telramunds og Ortruds Skikkelser kaster ind i Billedet, gør kun det hvide endnu mere lysende, Glansen endnu mere straalende. I højere Grad end noget andet af *Wagners* Værker, maaske „Mestersangerne" og „Parsifal" undtagen, kræver da „Lohengrin", at man tager forsigtigt paa det, for at man ikke skal sætte Plet paa dets Renhed, ikke gøre Skaar i dets Glans. Dets Helt er ikke alene Helt, men ogsaa Sværmer; hans Tenor skal ikke blot have den smældende Kraft, men ogsaa den smeltende Blødhed; hans Foredrag og Spil kan ikke nøjes med Han-Primadonnaens Her kommer *jeg*-Façon, men maa bæres oppe af Sværmeri, Inderlighed og Betagethed.

Derfor kunde vor første lyriske Sanger ved Operaen, Hr. *Herold*, ogsaa vise en „Lohengrin", der var værd at høre og se. Han er dermed ikke traadt ind i Wagner-Sangernes Kreds; han vil stadig vedblive at være den uimodstaaelige *Charmeur* i de ikke for tungtbevæbnede Partier; men han har atter vist sin Mangesidighed, sin letbevægelige Fantasi og sin Klogskab.

Hr. Herold blev Midtpunktet i en „Lohengrin"-Opførelse, som ikke kan ventes bedre paa vort kgl. Theater, og i hvilken Hr. *Simonsens* Telramund, Hr. *Helge Nissens* Kong Henrik og Frk. *Krarup-Hansens* Ortrud særlig vakte Glæde. Fru *Johanne Brun* har ved de første seks Opførelser haft Elsas Parti i Stedet for Fru *Ulrich*, hvem det oprindelig er tildelt og som nu overtager det. Fru Brun naaede under disse Opførelser mere og mere paa Højde med den store Opgave, og Præstationen maa siges at høre til hendes bedste. I Heroldens Parti tog Hr. *Lincke* sig net om end lidt spinkel ud.

Store Klaus og Lille Klaus.

(Med Amatørfot. af Sigurd Trier.)

Store Klaus (Hr. Helsengreen) møder den fremmede Mand (Hr. Ring)

Lille Klaus og hans Familie (Hr. Schack-Jensen, Frk. Diedrich og Fru Julie Møller).

Andersens Æventyr maa ofte holde for som dramatisk Stof. Vi har læst „Rejsekammeraten“ som Drama, set „Kejserens nye Klæder“, „Den lille Pige med Svovlstikkerne“ og vist endnu flere af disse Æventyr paa Scenen, og de har altid et stort Publikum, navnlig blandt Ungdommen.

Folketheatret har nu faaet sig en „Store Klaus og Lille Klaus“ dramatiseret af *G. af Geijerstam* og yderligere bearbejdet af Professor *Karl Larsen.* De bevægede Optrin er lagt til Rette med ikke ringe Dygtighed, den lille snedige Bondes mange tvivlsomme Transaktioner tager sig helt indtagende ud i poetisk Forgyldning, og Savnet af den traditionelle Kærlighedsintrige synes ikke at trykke Publikum.

Stykket er sat nydeligt i Scene og spilles med elskværdigt Humør. De to Hovedfigurer er i Hænderne paa Hr. *Helsengreen,* som fremstiller Store Klaus i den rigtige Æventyrforstørrelse, og Hr. *Schack-Jensen,* hvis Lille-Klaus i mange Henseender genkalder Mindet om Zangenbergs unge Hjerteknuser-Dage. Fru *Julie Møller* er Lille-Klauses gamle Bedstemoder og glimrer i en fortræffelig realistisk gennemført Dødsscene.

Kendte Navne

fra By og Land.

Folkebogsamlinger.

Vi bringe her et Billede af Folkebogsamlings-Sagens energiske Forkæmper, Adjunkt *Andr. Sch. Steenberg* i Horsens. Efter i seks, syv Aar gennem Foredrag og Tidsskriftsartikler utrættelig at have arbejdet paa at aabne Autoriteternes og Befolkningens Øjne for Folkebogsamlingernes Betydning, har han sidste Efteraar slaaet et Hovedslag for Sagen ved Udsendelse af en stor, rigt illustreret Bog, der foruden interessante Oplysninger om Folkebogsamlingernes Historie indeholder udmærket nyttige Vink om disse Institutioners praktiske Indretning.

Adjunkt A. S. Steenberg.

Hr. Steenberg, der i England har erfaret, hvor stor Betydning *Læsning* har for et Folks hele aandelige Udvikling, mener — sikkert med Rette — at denne Side af Folkeoplysnings-Arbejdet er bleven i altfor høj Grad forsømt herhjemme. Hans Standpunkt er det engelsk-amerikanske, at Folkebogsamlingernes Udvikling er en Samfundssag, som det paahviler Staten og Kommunen at drage Omsorg for, paa samme Maade som Staten og Kommunen sørger for Skolevæsnet. Det nytter kun lidet, hævder han, at vi giver vore Børn en god Skoleundervisning, naar vi ikke tillige skaffer dem en nem Adgang til senere ved Selvstudium at udvide og fuldstændiggøre deres Kundskaber.

Hans livligt skrevne Bog vil ikke alene blive læst med Interesse rundt om i Landet, men sikkert ogsaa mange Steder anspore til Handling. I et Par jyske Købstæder har den allerede givet Anledning til, at Spørgsmaalet om Oprettelse af et Folkebibliothek er bleven sat under Diskussion.

— Her blot til Slutning et Par biografiske Oplysninger om Adjunkt Steenberg.

Han er født 1854 i Hamborg, hvor Faderen var dansk Postembedsmand. Blev Student fra Horsens lærde Skole 1873 og statsvidenskabelig Kandidat 1877. Bestemte sig til at blive Lærer og studerede derfor Matematik og Naturvidenskab, i hvilke Fag han i 1880 tog Eksamen ved polyteknisk Læreanstalt. Blev i 1879 Lærer ved Ribe Katedralskole og forflyttedes i 1881 til Horsens lærde Skole, hvor han endnu befinder sig.

Siden 1884 har han været Formand for Foreningen til Undervisning for Arbejdere i Horsens, der har virket ved Søndagsforedrag og Aftenundervisning og har oprettet en Folkebogsamling. Han er endvidere Bibliotekar ved Horsens lærde Skoles Bibliotek og har i henne Egenskab virket for, at dette er bleven offentligt tilgængeligt. Endelig er han Medlem af Horsens Byraad, Formand for dets Skoleudvalg og Medlem af Skolekommissionen. — Som Medlem af Statens Komité til Understøttelse af Folkebogsamlinger repræsenterede han Danmark ved den internationale Bibliotekskongres i Paris sidste Aar.

Foruden den ovenomtalte Bog har han skrevet „Skildringer fra England“, der er udgivet af Udvalget for Folkeoplysnings Fremme.

Dødsfald.

Efter et langt haabløst Sygeleje er Oberstløjtnant i Artilleriet *L. S. Petersen* afgaaet ved Døden. Efter at have tagett Arium kom han ind paa den militære Højskole, hvorfra han i 1864 blev ansat ved 11te Batteri som karakter. Sekondløjtnant og et Par Aar efter fik han Udnævnelse til Sekondløjtnant à la suite. Fra 1867—79 gjorde han Tjeneste ved 1ste Artilleriregiment som Premierløjtnant, hvorfra han overgik til Laboratorieafdelingen. Atter traadte han i praktisk Tjeneste som Kaptajn og Batterichef, indtil han i 1892 forfremmedes til Oberstløjtnant og Chef for Trænafdelingen. I et Par Aar havde han Garnison i Aarhus som Chef for den derværende Artilleriafdeling og fra 1896 var han Chef for Tøjhusafdelingen. Den Afdøde var dekoreret med Ridder- og Sølvkorset. Saavel blandt Kammerater som af Undergivne var han meget afholdt.

Oberstl. L. S. Petersen.

Fhv. Trafikinspektør Justitsraad *Schoug,* som lige efter Julen afgik ved Døden under et Ophold i Thisted, var en Mand, der ved Dygtighed og Energi havde naaet en af de betydeligste Stillinger i Statsbanernes Tjeneste. Som Underofficer begyndte han sin Karriere i Treaarskrigen, i hvilken han blev dekoreret med Dannebrogsmændenes Hæderstegn. Straks efter Krigen blev han ansat som Togforer ved de sjæll. Statsbaner, hvor hans Dygtighed snart gjorde sig gældende.

Trafikinspektør Schoug.

Som Stationsforstander paa Københavns vanskelige og kombinerede Banegaard vandt han megen Anseelse hos Overordnede og Publikum. Fra denne Post avancerede han til Trafikinspektør ved de sjæll. Statsbaner. Ved sin Afskedigelse blev han udnævnt til virkelig Justitsraad, ligesom han alt tidligere var dekoreret med Ridderkorset.

Maleren *Holger Jerichau* er nylig afgaaet ved Døden. J., der var en Søn af det i dansk Kunsts Historie berømte Ægtepar Jens Adolf Jerichau og Elisabeth Jerichau-Baumann, følte sig tidlig grebet af Slægtens Trang, Vandrelysten og Kunstnertilbøjelighederne, malede flittigt Landskaber, snart herhjemme, snart i Italien, Østrig, Schweiz og Rusland, Hans Produktionsevne var stor, og let skulde Arbejdet gaa fra Haanden for ham, hans altid urolige Sind tillod ham ikke at uddybe og fuldkommengøre de medfødte Anlæg. Jerichaus Helbred havde altid været skrøbeligt og knap 40 Aar gammel er han nu bukket under for sin langvarige Sygdom,

Holger Jerichau.

Fødselsdag.

Nylig fejrede fhv. Direktør *Isidor Henius* sin 80-aarige Fødselsdag. For et Par Aar siden trak H. sig ud af en travl og mangesidig Forretningsvirksomhed i Aalborg og bosatte sig i København, hvor han 60 Aar tidligere havde begyndt sin Løbebane. Det var straks Spiritusfabrikationen, som interesserede ham, han fik Plads som Bestyrer i et Brændevinsbrænderi, tog tre Aar efter til Aalborg, hvor han blev Grundlægger af Aalborg Sirup og Spritfabrik", som han med Dygtighed arbejdede op. Ogsaa „Aalborg Dampmølle" og „Aalborg Amts Andelsslagteri", har han haft ledende Indflydelse paa. I en Række Aar har H. siddet i Byraadet og bl. a. virket for Opførelsen af Arbejderboliger.

Direktør Isidor Henius.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: *The belle of New York.* Vals af CHARLES COOTE. (Over Melodier af A. KERKERS Operette.)

Til vore Læsere!

I Anledning af forskellige Henvendelser gøre vi opmærksom paa, at Pladsmangel hindrer os i under „Kendte Navne" at omtale 70-Aars Fødselsdage, samt Jubilæer, der ligger mellem de 25- og 50-aarige.

„Hver 8. Dags" Pragtbind.

Til Indbinding af den sidst afsluttede Aargang foreligger nu vort kendte Pragtbind med de dekorative Valmuer. Prisen paa løse Bind er Kr. 2.00, Bind og Indbinding koster Kr. 3.00.

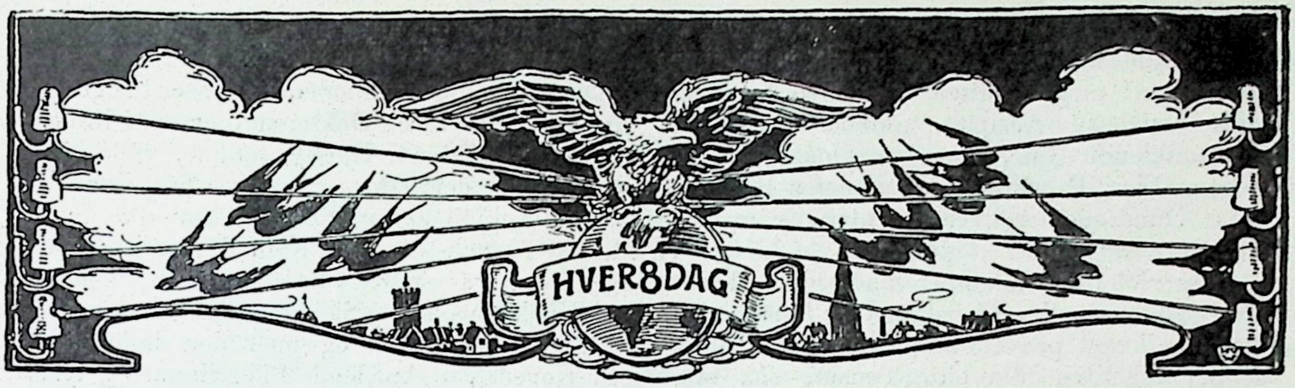
Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

PAA en enkelt Undtagelse nær kan hele Østergade næppe opvise et Butikslokale af saa imponerende Omfang, som det, der rummer *M. Levinsky & Co.s* store Pelsværksforretning. (Østergade 38). Allerede Vinduet, fra hvilket al Verdens skindklædte Dyr stirrer frem med snart graadige snart kælne Øjekast, er ualmindeligt i Størrelse og Udstyr, men man maa have set Butiken med sit Mylr af Pelse og Kaaber, Muffer, Colliers og Tæpper, for at faa en Ide om, hvilket Opsving Pelsværkshandelen har taget herhjemme. Vort Klima bevirke jo, at disse Artikler ikke alene er til Luksus og Pynt men ogsaa til Værn for det gode Helbred, saaledes at Firmaet baade maa tage Hensyn til en raffineret Smag og til de Forbrugere, der ser paa, hvad der er praktisk og prisbilligt. M. Levinsky & Co., der tillige driver en betydelig en gros Forretning, indehaves af Hr. *Carl Schottländer,* der sidste Aar har foretaget en gennemgribende Ombygning af Forretningens Ejendom, hvis Bagbygning nu indeholder vidtstrakte Lagerrum og Værksteder.

DET er saa langt tilbage som i 1871, at man første Gang hørte Mansfeld-Büllner & Lassens Brama-Livs-Elixir nævne for første Gang. Takket være sine fortræffelige Egenskaber og støttet af en Reklame, man den Gang aldrig havde set Magen til, blev denne Bitter-Essents efter kort Tids Forløb Byens Samtaleæmne, saa at selv ikke Nytaarsrevuen 1872—73 kunde gaa uden om den populære Drik, der under Jubel kom spaserende ind paa Scenen og afsang en Vise til sin egen Pris. Først erobrede Brama-Livs-Elixiren Byen, saa Landet og tilsidst den største Del af Kloden. Det var Harald Valdemar Mansfeld-Büllner, som i 1871 oprettede den Fabrik af kemisk tekniske Artikler, hvorfra Bitteren udgaar. Han tog sig lidet nær, at nogle gjorde sig lystig over Navnet og Reklamen og nu er Brama-Livs-Elixiren et overalt udbredt diætetisk Middel, alle daarlige Mavers Trøst og Hjælper.

Nr. 16. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 20. Januar. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Paven tilmurer „den hellige Dør“ i Peterskirken i Anledning af Hundred-Aarets Slutning.

Pilegrimsfærd.

KLOKKERNE har ringet Aaret ind, Paven har lukket „den hellige Dør“ i Peterskirken, og det hellige Aar er endt. Det hellige Aar er det første Aar i hvert nyt Aarhundrede, og efter Pavens Mening var Aar 1900 det første Aar i Seklet. Men Leo den 13de, Pontifex maximus, er en klog Mand, der véd at kunne gøre Indrømmelser, og for at møde alle Protester fra den katholske videnskabelige Verden og for at faa endnu flere Pilegrimme til Rom, har han, der aldrig kan fejle, forlænget det hellige Aar med seks Maaneder, lige til 1ste Juli 1901. men kun for de af Kirkens Børn, der bor udenfor Europa.

Det re for at give de fromme Lejlighed til at komme til Rom inden „det hellige Aar“ udløber, og i det hellige Aar er en Pilegrimsfærd dobbelt fortjenstlig for en Katholik. Alle virkelige Katholiker bør gøre en Pilegrimsfærd mindst én Gang i deres Liv. I gamle Dage skulde Rejsen gaa til Jerusalem. Nu behøver man blot at gøre en Rejse til et eller andet helligt Sted, til Loreto, til Byen Trier, til Lourdes eller til en Kirke med et undergørende Relikviskrin. Men de rigtig Fromme, og de, der har Raad til det, gaar til Rom, til St. Peters Efterfølger, hans Kirke og hans Statue.

Ved Nytaarstide var der henved 50,000 Pilegrimme i Rom. De var komne fra alle Jordens Kanter, fra Frankrig, Irland, Østrig, fra Asien, fra Australien, helt fra det fjerne Mexiko og Sydamerika. Interessantest at skue var Mexi-

St. Peters Statue, som Pilegrimmene kysser.

kanerne og Sydamerikanerne. Der var vel et Par Tusinde af dem, mange velstaaende, enkelte sikkert meget fattige, alle med karakteristiske spanske Ansigter, gulblaa i Huden, sorte funklende Øjne, Haar saa blaasort som Ravnens Fjer. De førtes alle af deres Præster, et Par Hundrede for hver to Patere og en Diakon. Det var smukke, glatbarberede Herrer i sorte og violette Domkapper med røde og hvide Mavebælter, mægtige Fløjlshatte, og Pincenez'en dinglende koket paa Næsetippen. Oven i Issen var der raget en lille bitte Tonsur, saa stor som en 2 Krone. Med deres stærke Haarvækst maa de give Barberen noget at bestille. Til forbi den hellige Paaskefest vil Pilegrimdagene vare ved, og da vil Rom have huset et Par Hundrede Tusinde Fromme, der alle har faaet den apostoliske Velsignelse og har afleveret deres „Peterspenge" til den hellige Fader.

Pilegrimmenes første Gang er naturligvis til St. Peterskirken, hvor de stænkes med Vievand. Derefter defilerer de i Rækker forbi St. Peters Malmstatue, og én for én kysser de Tæerne paa Statuens højre Fod, der stikker lidt udenfor Piedestalen. Gamle og Unge, Kvinder og Mænd, Raske og Syge — og der er en uhyggelig Mængde Mennesker mellem dem med alle mulige Sygdomme i Kroppen — kysser Helgenen. Hvad mon min Ven Doktoren hjemme i København, Specialisten i Halssygdomme, vilde sige, om han saa det? Der er sikkert Tuberkler og Baciller nok til at forgifte hele Amerika med. Men at fortælle en from Katholik, at den hellige Pietro var smittefarlig! Vanvid! Blasfemi!

I Vatikanets store Sal modtager Paven, siddende paa sin Trone og med den høje Tiara paa Hovedet, de knælende Pilegrimme og lyser med 3 hvide, magre Fingre Velsignelsen over dem.

Saa er Pilegrimsfærden endt, og de Fromme kan bese Rom, før de atter drager hjem med Bevidstheden om at have besørget baade en religiøs Pligt og en lille Fornøjelsestur. Det er en Skam at maatte sige det, men der er mange, der echapperer fra Præsterne og lægger Hjemvejen over Paris.

Men hvad sagde ikke allerede Horats:

At gavne og fornøje,
hav stedse det for Øje.

Rom, Januar 1901. Victor Foss.

Fred.

En Historie fra Australien af H. Warrego

Om Morgenen red Folkene, efter at have modtaget deres Ordrer af Scott, Kvægopdrætteren paa Yangowirra, afsted hver i sin Retning, under en Sol, som uden Tvivl i Dagens Løb vilde drive Termometret op over de tredive Grader Celsius.

Hyrden Bill skulde røgte Præriefaarene og drive dem ned til Floden. De arme Dyr havde i de sidste fjorten Dage levet af Burrer og drukket Parrotflodens dyndede Vand. Hans Hund Tim, som gjorde Gavn for fire Mand efter en Hjord, sjokkede troligt i Hestens Skygge.

Sandy og Jack satte Kursen efter *Bold Hill*, en Aas, der strakte sig mod Øst, for at se, hvorledes det gik Dyrene i denne Tørke, som i Aar havde taget Livet af 8 Millioner Faar i Australien. Forrige Sommer havde der været fem Hundrede dejlige, fede, røde Durhams. Nu var Skindet blevet for stort til dem, som Sandy udtrykte sig; det klædte dem ikke.

Harry drev med sin Riffel paa Nakken ad de blaalige Skovhøjder til, som øjnedes langt borte. For en Maaned siden havde Dingohundene revet treogfyrre af de bedste Lam ihjel derovre, og Harry haabede at faa et Par Stykker af disse Skadedyr paa Kornet. „Skalpen" af dem, det vil sige Ørerne og Halsen tilligemed den Del af Huden, som forbinder dem, stod for Øjeblikket i tre Pund Sterling.

Alle disse Folk var Australiere, raske Arbejdere, men ogsaa nogle store Børn, som sjældent havde en Penny paa Lommen, skønt de tjente et Pund om Ugen. Thi de gav med samme Sorgløshed deres Penge ud, enten det var paa Pokerbordet eller i en Hat, der gik rundt til Fordel for en eller anden uheldig Kammerat, som var kommen galt afsted.

Tilbage paa Kvægstationen var kun Fred, *Jackaroo*'en — saaledes kaldes de unge Mænd, der opholder sig som Landvæsenselever paa Kvægstationerne. Han var fra Adelaïde og af velhavende Familie, og havde forladt Gymnasiet for at gaa til Yangowirra i Ny Syd-Wales og lægge sig efter Kreaturavl. Han havde lidt Penge og tænkte paa at anlægge en lille Station senere.

Han havde været paa Yangowirra i to Aar, og Ejeren, Hr. Scott, vidste kun godt at sige om ham. Han var besat af en sand Lidenskab for Heste og behandlede dem med en enestaaende Taalmodighed og Aandsnærværelse. Han havde paataget sig at tæmme en Flok paa tre Hundrede prægtige Dyr, som galopperede om paa Stepperne.

I disse Dage var han optaget af tredive Plage, som en Opkøber havde udsøgt til det indiske Kavalleri, og som om en Maaned skulde afgaa til Kalkutta. Hidtil var alt gaaet udmærket. Dyrene var blevne rolige og lystrede Tøjlen. Der var kun et tilbage, som han ikke havde faaet „knækket“, en sort Hingst, som var den smukkeste i hele Flokken, men ogsaa den vildeste. Fred havde snart opdaget, at denne Plag vilde give ham den haardeste Nød at knække, og havde derfor gemt dem til sidst.

Ikke langt fra den lille Landsby, som Stationens hvidtagede Huse dannede, laa Hr. Scotts *Yards*. Det var en Indhegning af svære, syv Fod høje Pallisader, som var stærke nok til at modstaa de rasende Angreb af Tyrene, som dreves derind for at brændemærkes, og de ubændige Plages Stormløb. Disse *Yards* var afdelt i flere mindre Folde, hvoraf en var kredsformet og bestemt til Hestedressur.

Hesten stod indelukket fra Morgenstunden. Fred gennede den ind bag to—tre solide Barrer, lukkede dem forsvarligt og satte sig saa op paa Palissaderne og betragtede Dyret, der tumlede omkring som paa Manègen i en Cirkus. Saa steg han ned paa Kamppladsen; Dyret stod stille med stive Øren og de skælvende Ben strittende ud til Siderne og saa paa ham med det hvide ud af Øjnene.

De to Modstandere maalte hinanden.

Hingsten rystede paa Hovedet med et trodsigt Kast, stejlede og satte paany i Galop, snart til Højre, snart til Venstre. Fred lod den more sig en Tid, men saa traadte han pludselig frem og spærrede Vejen for den. Hingsten gjorde kort Holdt og stod prustende foran ham, bedækket med Skum og Støv over hele sin sorte Krop.

Manden gik sindigt hen imod den, talte godt for den og strakte Haanden frem for at klappe den; den anden Haand holdt han paa Ryggen med en opskudt Line af flettet Skind. Pludselig sprang Hesten op og satte igen i Galop, stansede derpaa med de fine Ben let krummede, Halsen bøjet og Næseborene tæt til Jorden, saa at Aandepustet hvirvlede Støvet op. Haanden kom frem igen, forsigtigt og lokkende, og Hingsten stejlede og saa Fjenden i Øjnene. Mulen var optrukket, saa de hvide Tænder skinnede i Sollyset, og Forhovene stod ret ud i Luften, rede til at slaa.

Men Fred kendte Fiffet og sprang behændig til Side; Hesten satte atter i Galop, og der gik tre Kvarter, uden at han havde faaet fat paa Dyret. Men Freds Taalmodighed og Viljestyrke gav ikke efter, skønt det skarpe Støv trængte ind gennem alle Porer, og Varmen begyndte at blive utaalelig. Han tog fat igen, talte beroligende til Dyret og rykkede frem i smaa Sæt, stadig med samme Fod forrest. „Den lede Satan vilde give tolv Pund for saadan en Ridehest,“ tænkte han, da han betragtede dens vilde Blik og tilbagelagte Øren.

Hans Haand rørte ved dens følsomme Hals, som sitrede under Manken, da Hingsten pludselig gjorde et voldsomt Sidespring. Fred saa Bevægelsen og sprang tilbage, men for silde, Stødet havde ramt med hele sin Kraft, og Hingstens Hove havde plantet sig midt i hans Ansigt.

Den unge Mand laa udstrakt paa Ryggen med Ansigtet knust og dækket af en levret Masse af Støv og Blod, og i Strømme drev Blodet ned i det varme Sand, der sugede det som en Svamp.

Hingsten stod og saa paa det lemlæstede Legeme, rystede Manken og vrinskede af Overmod.

Fred slap derfra med Livet, men i hvilken Tilstand! Kæben var knust, Fortænderne slaaet ind, Næsen næsten forsvunden, saa Ansigtets Form ikke var til at kende. Lange Uger laa han hen i Febervildelse og led de frygteligste Smærter. Der blev sendt Bud efter Lægen, som boede to Mil borte. Han ansaa straks Tilfældet for haabløst, men Freds kraftige Natur sejrede. Utallige Gange under sine Fantasier udtalte han et Kvindenavn, og de, som passede ham, forstod, at ogsaa hans Hjærte led.

Saa kom han da endelig op en Dag; Solen skinnede ind gennem Døren i det lille, hvidkalkede Rum, og paa Verandaen fløjtede den tamme Skade de fem Toner, den kendte, alt imens den spekulerede over, hvad Gavtyvestreger den nu skalde finde paa.

Svag i Benene og ør i Hovedet, som han var endnu, søgte Fred hen til den lille Kommode, hvor der stod et lille Spejl. Han greb

det med et Ryk, holdt det op og saa sig i det og . . . saa kastede han det pludselig af al Magt hen ad Gulvet, saa det knustes i Stumper og Stykker.

„Kate!“ stønnede han, og hans vansirede Ansigt blev blegt. Mekanisk tog han efter Riflen, som hang paa Væggen. saa tankefuld paa den og legede med Aftrækkeren. Det korte Knæk vakte ham af hans Drømmerier. Han fæstede Blikket paa et Kvindeportræt, som hang over hans Seng, og sørgmodig slap han Geværhanen og hængte Vaabnet paa dets Plads.

Han kastede sig ned paa Sengen og laa i lang Tid ubevægelig.

Fred havde i over 2 Aar været forlovet med Kate Grey, hvem han havde kendt allerede i Barndomstiden i Adelaïde. Næste Aar skulde de have Bryllup — saasnart Fred havde faaet anlagt en lille Bedrift et eller andet Sted i Ny Syd-Wales. Men nu syntes det hele ham saa forfærdeligt, saa tilintetgørende umuligt.

Han vidste jo, han var en Vanskabning, Spejlet havde vist ham hans skæve, tandløse Kæbeparti og hans skrækkelige, kløvede Næse, der gav ham en styg Lighed med en Buldog. Han kom i Hu, hvorledes de, der passede ham eller kom for at se til ham, havde undgaaet at fæste Øjnene paa hans Ansigt, ikke just fordi de var bange for at se paa ham, men fordi de var bange for ikke at kunne lade som ingenting. De var alle saa gode imod ham, men den Følelse, som laa inderst inde, det var den samme Medlidenhed, hvormed man ser paa et hæsligt Krybdyr eller paa et ulykkeligt Misfoster.

Havde han, Staklen med sit skrækindjagende Ansigt, Lov til at knytte til sig det yndige Væsen, hvis Billed altid stod for hans Øje og var i hans Hjærte? Nej, det var hans Pligt at løse hende fra hendes Ord. Hans Hjærte vilde knuses derved, maaske ogsaa hendes, men det maatte saa være.

Han trykkede Hænderne mod sin Pande. og i Sjælekampen borede hans Negle dybe Mærker i Ansigtets næppe lægte Ar.

Saa rejser han sig fra Lejet, gaar hen til det lille Bord, hvor hans Bøger ligger, og sætter sig med Pennen i Haanden foran et Ark Papir. Men hvad skal han skrive? Han kender Kate, ved, at hendes Kærlighed til ham ikke vil blive mindre, at hun ikke vil svigte sit Ord. Han ved, at han selv vil tabe Modet, hvis han faar Brev fra hende eller mødes med hende.

Endelig faar han paa alle Papirets Sider, med mange Rettelser og Udstregninger, skrevet disse Ord, som han bagefter renskriver med skælvende Haand:

„Kære Kate!

En Ulykke, som for mig var værre end Døden, har gjort mig til en Stakkel, en Vanskabning, som ingen Mennesker tør se i Ansigtet. Tag dit Ord tilbage, jeg drager langt bort herfra, prøv ikke paa at finde mig. Farvel, Kate, beklag mig og glem mig.

Fred.“

Fjorten Dage efter satte Fred, trods alle Venners Bønner og Overtalelser, Foden i Stigbøjlen og red bort fra Yangowirra. I en Line førte han en Haandhest, som bar hans Bagage. For sidste Gang vendte han sig i Sadlen og saa tilbage over de hvide Tage, under hvilke han havde tilbragt to glade Ungdomsaar. Et Træk af skrigende Ravne drog hen over Solnedgangshimlen.

— — —

Prærien ligger udstrakt som en uhyre, nøgen Flade. Langt ude bag Horisontens blaa Taager dæmrer Skovene som Tangen under en ubevægelig Vandmasse. Floden er kun et mudret Bækken, hvor Dyrene udmattede strækker sig i Dyndet uden at finde saa meget Vand, at de kan slukke deres Tørst. Det lider mod Aften, og Barkhyttens Skygger breder sig langstrakt over den flade, støvede Mark.

Fred sidder foran Døren paa en Huggeblok, hensunken i Tanker. For atten Maaneder siden kom han hertil efter 14 Dages uafbrudt Rejse. Han er rejst 60 Mil Nord paa fra Yangowirra, og er standset i denne ensomme, udtørrede Egn tæt ved Queenslands Grænser. Den nærmeste Landsby er over fem Mil borte, et Sted, hvor der kun kommer Post en Gang om Ugen. Fred ser aldrig et menneskeligt Væsen, undtagen naar han en sjælden Gang rider til Milparinka for at købe, hvad han behøver.

Han er bleven Prærieboer for at slide Livet hen; hans Dag gaar med at jage Kænguruh og Opossum. Siden han forlod Yangowirra har han sukket under en sjælelig Smærte, som har afmagret ham. Skægget spirer ujævnt frem mellem Arrene i hans Ansigt og har gjort det endnu hæsligere end før. Hans Blik lyser med en besynderlig flakkende Glans.

Hvor er hun nu? Hvad tager hun sig for? Mon hun har glemt ham? Dette „Hun“ kommer bestandig igen, Dag og Nat. Timer, Dage, Uger og Maaneder skyller hen over hans Smærte som Bølger over en Klippe, uden at gøre den mindre. Hver Dag hører han den samme hæse Skræppen af Ravnene, Kakaduernes Larm i de høje Trætoppe, og om Aftenen den modbydelige Dingo, som i Stjærneskæret hyler af Rovlyst.

En lang, smal Snude gnider sig imod Freds Haand, og Kænguruhhunden ser paa ham med sine store, trofaste Øjne. Dyret synes at forstaa ham, og det er, som om den bad sin Herre om at faa Del i hans Sorg og Lov til at trøste ham.

Fred kærtegner dens fine Hoved, og et svagt Smil lyser i hans Ansigt.

— Stakkels Ven, siger han, din Hjærne tæn-

ker ikke, du elsker kun din Herre og intet andet. Om han er Forbryder, Vanskabning eller Djævel, det ved du intet af, du elsker ham dog. Ser du, den gode Gud havde saa meget at tage vare, da han skabte os, af og til tog han fejl, og der kom en Menneskesjæl i en Hund eller et Dyrs Indre i et Menneske. Han tager ogsaa fejl, naar han undertiden vil straffe Menneskene, og hans Haand rammer i Blinde . . . Du forstaar det ikke, gamle Joe . . . ja, jeg heller ikke . . .

Paa én Gang gav Hunden sig til at knurre og fo'r gøende om bagved Hytten. Fred rejste sig i et Spring og blev staaende ubevægelig, lyttende. Han synes, han hører Trampen af en Hest i Galop. Nej, han tager ikke fejl, det er virkelig taktfaste Hovslag mod den tørre Jord. Han gaar bagved Hytten, og den nedgaaende Sol sender sine Straaler blændende ind i hans Øjne. Derude, en halv Mil borte, rejser der sig en gylden Sky, som bliver større og større.

Hurtigt tager Fred et Tørklæde frem af sit Bælte og knytter det om sit Ansigt, saa at kun Panden og Øjnene ses.

Hvem kan det mon være? Hvad vil denne Rytter ham? . . . Men . . . nu ser han jo et flagrende Skørt ved Hestens venstre Side . . .

Han staar som naglet til Jorden og skygger med Haanden for Øjnene, medens han stirrer paa Skikkelsen, som nærmer sig.

— Gud i Himlen, Kate! raaber han.

Han rører sig ikke af Stedet, hans Hjærte banker, som om det skulde sprænge hans Bryst.

Et Øjeblik, og Ryttersken er ham nær paa tyve Skridts Afstand. Hun stanser med et Ryk, springer af Hesten, og uden at tage sig af det pustende Dyr gaar hun hen imod ham.

— Fred, det er mig . . . Kate!

Han stirrer paa hende med et usikkert Blik.

— Fred, gentager hun . . . nu er hun ham ganske nær og ser fast paa ham.

— Dine Øjne er dog de samme som før, siger hun, du er endnu den, jeg holder af.

Han staar endnu maalløs og vil vende sit Hoved bort, da hun pludselig slynger Armen om hans Hals og med et hurtigt Ryk river Tørklædet bort fra hans Ansigt. Den knuste Næse, den fortrukne Mund og de arrede, stubbede Kinder kommer til Syne i hele deres Hæslighed, glødende i Aftensolens røde Skær.

Kate farer forfærdet tilbage. Men hun betvinger sig hurtig. Og sagtelig drager hun Freds Ansigt nær til sit og mod hans hæslige Mund trykker hun sine friske, svulmende Jomfrulæber.

Længe sad de to sammen foran Hytten uden at tale. Pludselig rev han sig løs, som greben af en ond Samvittighed.

— Aa Kate! Hvorfor har du dog gjort dette?

— Hvorfor? gentog hun.

Hun trak ham ind mod sig og fortalte ham, hvor hun havde lidt og kæmpet.

Saa snart hun havde modtaget de korte, fortvivlede Linjer fra Fred, havde hun skrevet til Yangowirra. Men der kunde man kun give hende de nærmere Oplysninger om Ulykken; hvad der var bleven af Fred, vidste ingen.

Maaneder gik, hun lod søge overalt, men uden Held. Saa fik hun en Dag gennem et Brev fra Scott at vide, at en Mand, der var kommen til Yangowirra med Posten fra Queensland, ved Milparinka, havde set en Rytter, hvis Hest paa Lænden havde Bogstaverne Y. E. S. (Yangowirra—Ernest Scott), Stationens Mærke. Scott mente, det var et godt Spor, da der i Aarevis hverken var stjaalet eller solgt Heste fra Yangowirra til andre Egne af Australien.

Ejeren af det eneste Hotel i Milparinka modtog da et Brev fra Kate, og han kunde oplyse, at en Mand, som altid havde Underansigtet skjult under et Tørklæde. nu og da kom og gjorde Indkøb i hans Købmandshandel.

Kate var straks rejst med Toget fra Adelaïde til Broken Hill, derfra videre med Posten de fyrretyve Mil til Milparinka. Her købte hun sig en Hest og red endnu samme Aften ud ad den Kant, hvor Freds Hytte skulde ligge, for at naa den inden Natten.

Fred havde i Tavshed hørt hendes Beretning. Og medens han sad der med Armen om hendes Liv, sænkede den stille, kølige Nat sig blidt over den store Slette og aandede en usigelig Lykke ind i den stakkels Eneboers Hjærte.

Lidt Blændværk.

Det er en almindelig Sætning, at man maa „tro sine egne Øjne“, og mangfoldige Mennesker er overtydet om dens Rigtighed. De tænker sig ikke den Mulighed, at Øjnene kan skuffes, de aner ikke, at det ene Menneskes Øjne opfatter anderledes end det andets og de kender ikke til, at det er en Kunst eller en Naturgave at se saa rigtigt — som Øjnene netop vil tillade det.

Det er dog indlysende, at vort Øje maa kunne trættes af at se, at modtage Indtryk, ligesom vort hele øvrige Legeme kan trættes. Følgelig kan ogsaa Øjet i givne Tilfælde svigte os, naar det trættes. Men endog det sunde, utrættede Øje kan fejle.

Vi vil ikke opholde os ved, at vor Tanke, vore forudfattede Meninger osv., kan paavirke os saaledes, at Øjnene ikke ser, hvad de burde

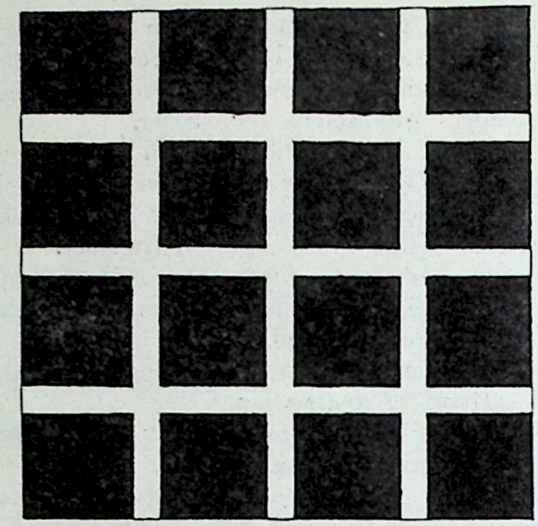

Fig. 1.

se. Derimod vil vi gennem adskillige Eksempler vise, hvor lidt der skal til for at skuffe Øjet og lade os se Tingene, som disse *ikke* er.

Man har tit nok sammenlignet Øjet med Fotografiapparatets mørke Rum, hvis for Lyset følsomme Plade da sammenlignes med Øjets Nethinde, som er Modtageren for de Lysindtryk fra Omverdenen, der slipper ind i Øjet. Imidlertid halter Sammenligningen, fordi Billedet i Fotografens Camera vokser i Tydelighed med Paavirkningens Varighed, medens Nethinden derimod trættes, dersom man i længere Tid stirrer paa et og det samme. Trætheden opstaar dertil hurtigere, jo lysere den Genstand er, man ser paa, og især om den ligger nær op ad en mørk Genstand.

Dersom man f. Eks. stirrer paa nogle sorte Firkanter, adskilte ved brede, hvide Linjer, som i Fig. 1, vil de Dele af Nethinden, der modtager Indtrykket af de hvide Linjer, hurtigere trættes end de, som paavirkes af de sorte Firkanter, og da Øjet uvilkaarligt stirrer fra den ene Firkant til den anden, vil Indtrykket af de hvide Linjers Skæringspunkter i et Øjeblik vise sig mørkere end selve Linjerne. Til samme Tid vil Midten af Firkanterne vise sig mindre mørke, og de hvide Linjer hvidere, den de i Virkeligheden er. Det er den samme Virkning, som gør et blegt Ansigt endnu blegere i mørke Omgivelser, en hvid Hest hvidere ved Siden af en sort.

Det er ogsaa en lignende Skuffelse, som bringer os til et Fejlskøn af sammenstødende Linjers Længde. Tegner man saaledes en Linje lodret midt paa en anden, som er netop lige saa lang, synes altid den lodrette at være længst. Linjen AB i Fig. 2 synes at være længere end Linjen CD, og de er dog lige lange.

I Almindelighed vil Folk tage Fejl af den Højde, en Silkehat naar til, naar den sættes paa Gulvet op ad en Væg; man vil for det meste overvurdere Hattens Højde. Fig. 4 er et Omrids af en Hat, hvis Højde fra Hatteskyggen netop er lige saa stor, som Afstanden tværs over fra den ene Kant af Skyggen til den anden. Maal kun! Denne Skuffelse skyldes, at vor Synsvidde fra Synskredsen op efter kun er halvt saa stor, som fra den ene Side til den anden, og fordi det desuden kræver langt større Muskelkraft at hæve Øjnene op efter, end at søge ud efter Synskredsen. I Retningen op efter faar vi et mindre Billede til en vis Tid og med større Anstrængelse, og dette paavirker vort Skøn.

En anden meget almindelig Skuffelse er den, som fremkommer, naar parallele Linjer skæres af Rækker af korte Linjer, som skærer de første under en og samme Vinkel (Fig. 3). De parallele Linjer vil da synes at vige ud i den Retning, i hvilken de mindre Linjer hælder, og dersom man hæver Hæftets nederste Kant lidt, vil Skuffelsen blive endnu større.

Dersom man afstreger en Kvadrat med vandrette Linjer, vil den synes højere end en lige saa stor, som er afstreget lodret (Fig. 5). Heraf kommer det, at dersom en Mandsling vil synes større, end han er, bør han bære tværstribede Klædninger; og omvendt.

Indgribende Skuffelser skyldes Lyspaavirkningens Styrke eller Irradiationen. En lys Genstand synes altid større og dens Omrids mindre skarpt end en anden, som er mørkere. Derfor ser i Fig. 6 det hvide Felt større ud end det mørke. En lignende Virkning fremkaldes, dersom en nærsynet Person ser paa en fjærn Genstand, altsaa dersom Genstanden er uden for

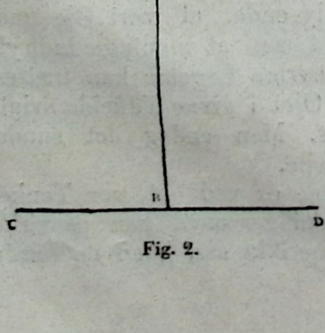

Fig. 2.

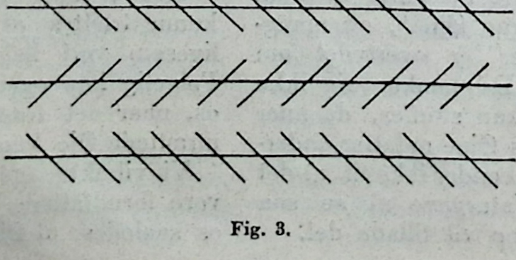

Fig. 3.

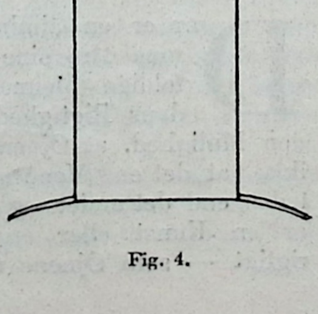

Fig. 4.

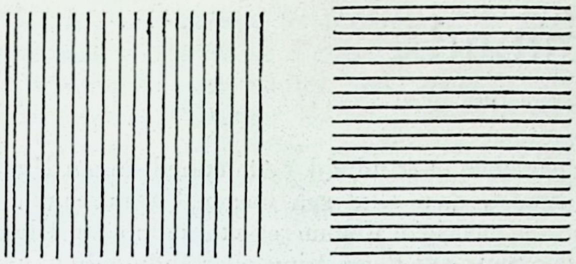

Fig. 5.

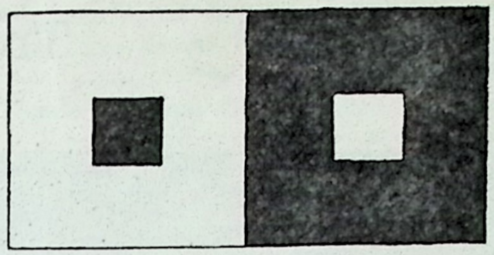

Fig. 6.

det Omraade, Synsevnen omfatter. Naar disse to Vilkaar træffer sammen, kan der opstaa mærkelige Resultater. Ser man saaledes paa Fig. 7 i en Afstand af nogle Fod, synes de runde Pletter at svulme og røre hverandre, idet der dannes Rækker af Sekskanter, som Cellernes Omrids i Bikubens Vokskager. Dersom en nærsynet Person holder dette Billede *netop* uden for den Afstand, hvori han tydelig kan se det, vil Irradiationen udviske de hvide Pletters Omrids, medens enhver af dem synes at være omgivet af seks store, mørke Pletter, som indbyrdes er forbundne ved graa Bjælker.

Derfor bør Skrift altid trykkes meget mørkere end den Tone, Papiret har. Af samme Grund er det en Fejl, naar man har gjort vore Gadenavne hvide paa blaa Grund. Dersom man derimod havde sat mørkeblaa Bogstaver paa hvid Bund, vilde de have været aldeles tydelige endog i større Frastand.

En Del af Malernes Kunst afhænger af den Skuffelse, hans Maleri frembringer. Han skal jo gengive Naturen i alle dens Forhold paa et Stykke Lærred, altsaa i et og samme Plan. Maleriet skal altsaa ikke alene gengive Afstande, men tillige solide Genstande. Dette kan kun ske ved en nøje Afpasning af Linjer og Farver, og Følgen er, at man skal se Kunstværket i Afstand og ikke lugte til det.

Det er en gammel Kendsgærning, at Øjnene paa et Portræt, som er malet en face eller næsten en face, vedholdende ser paa os, til hvilken Side vi saa end stiller os for det. Portrætet er nemlig malet saaledes, at det ser lige ud fra Lærredet, og da Pupillen gærne males midt i Øjet, er det ligegyldigt, hvor man staar foran Billedet, eftersom Pupillen stedse har den samme Retning. Fra Billedet Fig. 8 sigter Skytten paa os, hvorledes vi end ser paa ham.

En hel Klasse Synsopfattelser kan udlægges paa flere end én Maade. Vor Indbildningskraft kan nemlig fra Øjet faa en eller anden Indskydelse, en skuffende Opfattelse, en uvilkaarlig Synsmaade (Intuition). Dersom man ser paa Fig. 9, kan den opfattes enten som en Tærning, hvilende paa Kanten af to andre, alle med den øverste, hvide Flade synlig, eller ogsaa ser man to Tærninger foroven, en forneden, hvor den nu underste hvide Flade er synlig. Hver Gang de to Grupper skifter med hinanden, føler man det tydeligt i Øjet.

Alle oven for fremførte Eksempler paa vort Øjes Skuffelser eller paa dets Evne til at se uens, omfatter kun de mere ligefremme, ret usammensatte Foreteelser, som kan give os anden Opfattelse af Tingene, end den rigtige. Det er en Selvfølge, at naar flere af disse og lignende Virkninger kommer til at virke i Fællesskab, kan Blændværket blive særdeles sammensat, Kombinationerne talrige. Naar vort Øje kan skuffes af to simple Linjer paa et Stykke hvidt Papir og derved bringe vor Dømmekraft i Ulave, hvad kan der saa ikke hænde os, dersom der bydes Øjnene større Underfundigheder og dersom vort sjælelige Øje, vor Indbildningskraft og vort Omdømme har en eller anden Svaghed? Stole paa sine Øjne kan man ikke, heller ikke paa andres. Men man kan undlade at undres over noget.

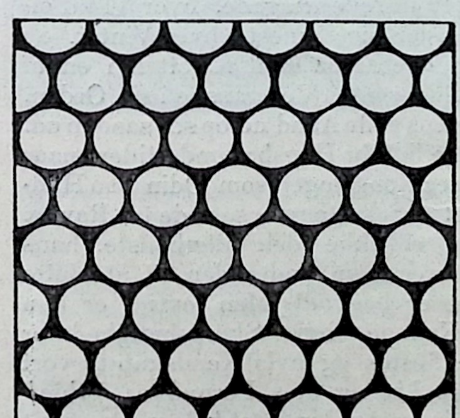

Fig. 7.

Fig. 8.

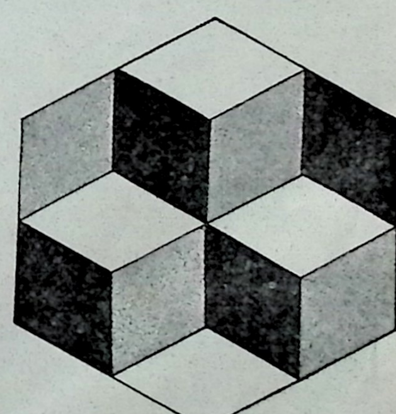

Fig. 9.

Tre Formænd.

Med Amatørfot. af Sigurd Trier.

Landstingets Formand, Professor *Matzen.*

Der gives Naturer, som lige egner sig til at bestige en Formandsstol. Tænk en Gang paa den nuværende Formand i det franske Deputeretkammer Hr. Paul Deschanel. En fuldendt Verdensmand, en Pariser, hvis Klæder ere ligesaa elegante som hans Aandrigheder. Paa en Gang korrekt og nonchalent. Et Par Øjne, der synes saa blide i et træt og roligt Smil, men som dog altid ser skarpt og er vagtsomme. En Haand, der hviler blød og føjelig over Klokken, men i det rette Øjeblik spændes stærkt og myndigt. Ingen blændende eller ildfuld Veltalenhed, ingen Brand i Sindet, men altid saa megen Varme, som behøves, naar hele Kammeret skal udtale sin Glæde eller Sorg, sin Begejstring eller Indignation gennem hans Mund. Og altid saa megen Sans for Takt og Form, at hans Ord bliver en Nydelse for Øret.

Folketingets Formand *Sofus Høgsbro.*

Gamle Liebe er som Landstingsmand noget af samme Type. Næppe saa nonchalent, næppe saa aandfuld, næppe saa uhøjtidelig. Tungere i det hele. Men lige saa fri for Lidenskab, lige saa korrekt Verdensmand.

Det er ikke muligt at presse nogen af de tre Formænd, vi her afbilder, ind i denne Form.

Tag gamle *Høgsbro* først, ærværdig som han er ved sit hvide Skæg og sin sorte Kalot, og De vil ikke hos ham finde noget videre, der leder Tanken hen paa Mr. Deschanel. Det er vistnok ganske heldigt. Thi lige saa fremmed en Fugl, denne vilde være paa Formandsstolen i det danske Folketing, lige saa fortrinlig synes Høgsbro at passe i Interiøret. Med sin tætte lidt plumpe Skikkelse, de korte hjulede Ben, det runde hvide Skæg, der synes at gemme flere smaa Ræve, og de poliske Øjne — ligner han akkurat en lille Kældermand. Og kommer man en Sommerdag ned i den Underverden i Fredericiagade, hvor 114 Folketingsmænd lader sig forpeste hver Vinter, og der møder den lille Mand med Kalotten i en af Gravgangene, finder man det ganske i sin Orden, at denne Kælderens gode Aand netop ser saadan ud.

Borgerrepr. Formd. *Herman Trier.*

Det kan knibe lidt for Høgsbro undertiden, naar han sidder under Kongelogen som Odin paa Hlidskjalf, flankeret af Sekretærene som de to Ravne. Hans Hørelse er ikke den allerbedste, hans Distraktion narrer ham undertiden til at slutte Mødet, før det er begyndt. Men iøvrigt er han en gammel Kæmpe, hvis Skarpsindighed er større end de flestes og hvis Kendskab til vort parlamentariske Liv og dets Former er forbløffende. Han har jo næsten levet det hele med, og det endda som en af dem, der var Kilderne nærmest.

Er det nu ganske forstaaeligt, at Høgsbro formedelst sin Alder og Ærværdighed præsiderer i Folketinget, saa undrer det maaske nok adskillige, at Professor Matzen i sin Tid vedgik Arv og Gæld efter Liebe i Landstinget. Ikke at han skulde mangle de nødvendige Kvalifikationer eller være ufortjent til en saadan Tillidsbevisning fra sit Parti. Men at han selv vilde det.

Til Formandsstillingen knytter man dog Forestillingen om noget koldblodigt, lidenskabsløst, passivt. Men Professor Matzen var jo netop i de hede Kampaar sit Partis betydeligste Agitator. Larmen syntes Musik i hans Øren, Kampen forekom ham en Lyst. Man fandt ham i Reglen der, hvor der gaves mindst Pardon. Hvorledes skulde han bekvemme sig til en Plads, der vel er tillokkende ved den Myndighed, hvormed den forlener sin Mand, og den ærbødige Respekt, der er dens naturlige Ret, men som til Gengæld tvinger Indehaveren til at stikke Sværdet i Balgen.

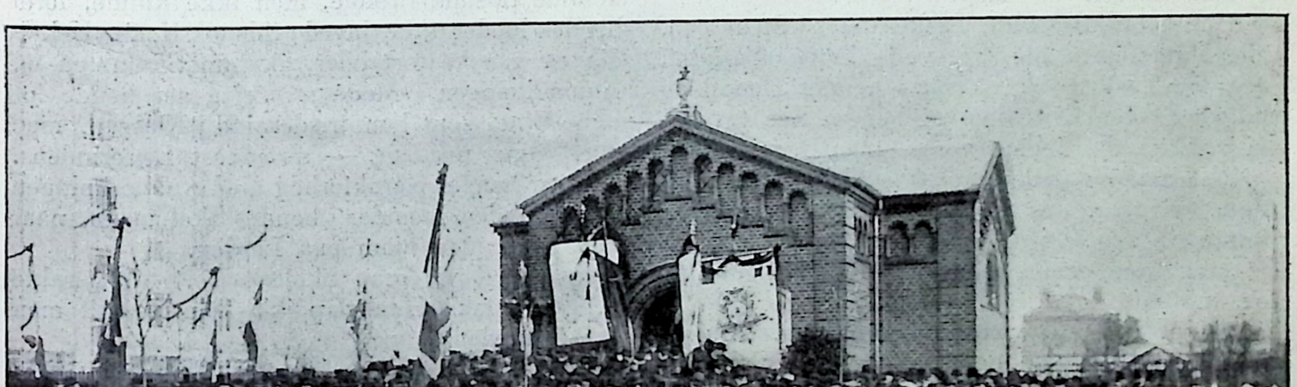
Imidlertid — Upartiskhedens Aand for i Professoren den Dag, han tog Sæde paa Formandsstolen. Og nu sidder den gamle Agitator som en rolig og sikker Vogter af den tilbørlige Forhandlingsgang i det høje Ting. Hans slesvigste Accent gør hans Tonefald sikkert og distinkt. Ved bestemte Nik og Betoninger af Ordene tilkendegiver han diskret men særdeles tydeligt sin Formandsvilje for de overhuselige Herrer. Han sidder paa sin Stol som havde han altid været Bølgebryderen og ikke den, der selv elskede at piske Vandene op.

Herman Trier har foreløbig intet Præsidium i Fredericiagade. Der gaar ogsaa han i Høgsbro Ledebaand. Men naar han kommer op paa Nytorv griber han Sceptret i Borgernes Raad og fører det myndig Værdighed. Heller ikke han har noget af Typen Deschanel, men som denne er han født til en Formandsstol.

En bred Styrke ejer hans Personlighed, og et Retsind, der altid forekommer de fleste højere end deres eget. Af Skikkelse er han en Patriark og hans Røst er vældig. Han er en Folketribun, som selv Patricierne vilde give deres Stemme. Nu er hans Navn næsten ukrænkeligt i Staden København. Hvor rimeligt er det da ikke, at han fører Forsædet i Stadens Raad. Han er en Pryd for Bordenden.

N. Bransager.

Schandorphs Ligfærd.

Sophus Schandorphs Ligfærd paa Pladsen udfor Krematoriet.

UNDER en smuk og smilende Vinterhimmel fandt Digteren Schandorphs Bisættelse Sted og blev en ejendommelig Højtidelighed, ikke blot ved sin Anledning, men ogsaa ved sin Art.

Schandorph havde ønsket, som den Fremskridtsmand, han forblev til det sidste, at hans Lig skulde brændes, og i Overensstemmelse med de Anskuelser, han aldrig lagde Skjul paa, skulde det ske uden kirkelig Medvirkning. *Studentersamfundet* paatog sig at ordne Bisættelsen, som fandt Sted paa Pladsen udenfor Krematoriet paa Fasanvejen, idet det lille Kapel selvfølgelig ikke kunde rumme det kolossale Ligfølge.

For en Forsamling af henved 5000 Mennesker af alle Samfundsklasser holdt Dr. *Georg Brandes* Hovedtalen ved Kisten og skildrede i korte, klare Træk den Afdødes Egenskaber som Kunstner og som Menneske. Borgmester *Jürgens* fra Ringsted bragte en taknemmelig Hilsen fra Fødebyen, som i Schandorph havde tabt en Søn, der gjorde den Ære, og to Sange af *J. Aakjær* og *Iv. B.* blev afsunget. Paa Slægtens Vegne takkede Fru Schandorphs Svoger, Overlærer *Kaper*.

Straks efter den smukke Højtidelighed foregik Ligbrændingen.

Smaa Historier.

Indøvelse til Livet.

Jeg gik min Morgentur og tænkte paa ingen Ting. Saa var der pludselig en bekymret Stemme, som sagde:

„Vil De ikke være saa god at sige mig, hvad Klokken er?"

Stemmen var en lille otteaars Piges. Hun havde Skoletaske i Haanden, Kaaben var knappet skævt i Farten, Ansigtet fortvivlet som Stemmen. Jeg vidste jo strax, hvad det gjaldt og vilde hjærtens gerne stillet alle Urene i Byen tilbage, om jeg havde kunnet det. Men der var ikke noget at gøre ved den Ting.

„Klokken er ni," sagde jeg.

Hun stak i Stortud, Tasken faldt i Stenbroen, alle Vantefingre blev gravede ind i Ansigtet. Jeg tog Tasken op, fik fat i hendes Haand og pillede Skolens Navn ud af hende. Saa travede vi af Sted, det bedste vores smaa Ben aarkede.

„Vi maa jo hellere gaa," sagde jeg. „Jo hurtigere vi gaar, des mindre kommer vi for sent, forstaar du nok."

„Jeg kom ogsaa for sent i Gaar," sagde hun og snøftede.

„Hvor kan det være?" spurgte jeg. „Du ser jo ud som en pæn og fornuftig Pige."

Hun sagde ingen Ting, men skridtede ud og klemte mine Fingre som i en Skruestik.

„Kan du ikke komme op om Morgenen?"

Jo," sagde hun. „Det er ikke min Skyld, at jeg kommer for sent i Dag. Det var heller ikke min Skyld i Gaar. I forrige Uge kom jeg to Gange for sent. Det var heller ikke min Skyld."

„Saa skulde du faa en Seddel med fra din Mo'r," sagde jeg. For du har vel en Mo'r?"

Hun nikkede — med et frygtelig forknyt Ansigt. Alt imens pilte vi af, saa vi var ved at tabe Vejret. Jeg spurgte ikke mere, og lidt efter sagde hun:

„Det er Kaffen, der ikke kan blive færdig."

„Naa—e."

„Jeg vilde gærne gaa uden Kaffe, men Mo'r siger, jeg maa ikke."

„Saa skulde Pigen jo have Skænd," sagde jeg.

„Det er Mo'r, som laver Kaffen."

Hun sagde det i en underlig haard Tone og med et ganske haabløst Udtryk i Ansigtet.

Her var da endelig en Gang en Konflikt af Guds Naade. Lad det være hvad det være vil med Boerne og Englænderne, med Kejseren af Tyskland og Kejseren af Kina, med Skattereformen og „de ni" og hele Resten. Det kan man altsammen disputere om, hvis ellers man gider mere.

Men her stod en lille Pige, som gærne vilde komme tidsnok i Skole, men ikke kunde, fordi hendes Moder ikke lavede tidsnok Kaffe. Uskyldig og ganske fortvivlet gik hun Skammen og Anmærkningen i Møde . . . jeg ser hende for mine Øjne, som hun træder ind i Klassen, med alles Øjne paa sig — strængest Lærerindens. Jeg ser hendes Karakterbog med Anmærkningen i — som den brænder i hendes Skoletaske, naar hun bærer den hjem paa Lørdag.

Saa stod vi foran Skolens Port. Jeg rakte hende Tasken. Hun slap ikke min Haand, men saa fortvivlet op paa mig.

„Vil De ikke gaa med op?" bad hun.

„Det kan ikke nytte noget," sagde jeg mismodig. „Jeg kender jo slet ikke din Frøken. Men nu skal du ikke græde mere over det, men ganske rolig tage din Anmærkning og ellers være en flink og en god Pige. Egentlig var det jo din Moder, som skulde have Anmærkningen, men en Moder kan ikke faa Anmærkning — vel? — hun gaar jo ikke i Skole."

Der kom et lille forknyt Smil paa hendes Ansigt. Saa slap hun min Haand og gik uden Farvel paa sine smaa Ben den tunge Gang til Indøvelse i Livet.

Hun har godt af det. Hun skal jo være en Mands Kone en Gang. Og Mor.

Carl Ewald.

Under Frysepunktet.

FØRST Blæst og Regn — og Regn igen!

Fra Syd eller Vest tunge, drivende Skylag med tætte Byger i Følge. Smæld paa Ruderne, Tag i Stormkrogene, saa de raslede og skurede imod Vindussprossen, Piben og Hylen i Skorstenene, Skrig fra rustne Vejrhaner, Bulder fra smækkende Porte. Og Sølet og Æltet tog Overhaand i By som paa Land.

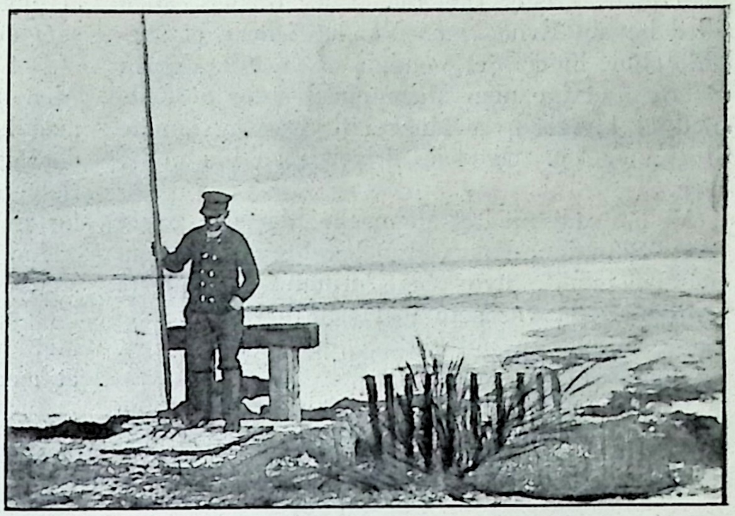
Saaledes var Begyndelsen af Vinteren, indtil Vinden blev Østen, voksede sig stor og stærk, sprang fra Blæst til Storm, en susende Tre-Dages Storm, der paa den sidste Dag henimod Aften førte med sig hvirvlende Snefog i isnende Pust.

Saa kom Kulden og bragte en stjerneklar, bleghvid Vinternat, i hvilken Frosten tog til, bedøvede hver Urt, dødede hver Jordklump, favnede Havet i sine stærke, knugende Arme og tvang dets Mod i Is.

Den næste Morgen hang den hvide Rimfrost paa Træerne, Sneblomster stod i straalespillende Flor paa Ruderne og Viceværtens Dreng løb fra Kælder til Kvist og forkyndte med høj Røst, at der blev lukket for Vandet Kl. 7.

Jo, nu mærker man, at Vinteren var kommen. Døgn efter Døgn bygger Frosten videre paa sin paabegyndte Bro; Is til Bunden af hver Vandpyt; tommetykt — og hver bidende Frostnat lægger en Tomme til — æder den sig ned i Smaasøerne. Jorden slaar Revner og Isen slaar Revner, saa den skriger derved.

Kommer der saa en af disse solklare Frostdage, da tager man de langskaftede Fedtlæderssstøvler paa og de store islandske Bælgvanter for at tage sig en Tur ud i Landet eller langs Stranden. Et Tusind Alen eller to ud er Havet tillagt med en krystalfunklende, glimtende Isflade; man kan spare sig at tage Skøjterne med, thi Havisen er knudret og ujævn, fuld af fastføget Sne i riflede Driver, eller den har skruet sig til Vejrs i store Forhøjninger, der rundt omkring toppe dens hvide Flade. Helst slaar man Følge med en Fisker, der traver afsted til Aalefangst. Han kender Isen, véd, hvor langt ud den kan bære, hvor den er skør og mælket, og hvor Vaagerne findes.

Den af Isen lock-outede Fisker.

En pludselig Vending.

Det indefrosne Vrag.

Det er disse Vaager med den natgamle Is, som hvert Aar kræve deres Ofre. Bedst som man gaar, brister Dækket. Man træder Vande efter bedste Evne, men Vandet isner; et Øjeblik efter bider det, endnu et Øjeblik derpaa skærer det igennem Marv og Ben for at ende med at knuge hver Muskel til Død og lamme al Bevægelse. Og saa driver man ind under Isen.

Vi har talt med et Menneske, der har været i den Situation. Han ved at berette, at der kom det Tidspunkt, hvor han drømte de saligste Drømme; det var som foer han til lyse, varme Egne, indtil han følte et haardt Tag i Nakken, og laa frelst paa den faste Is.

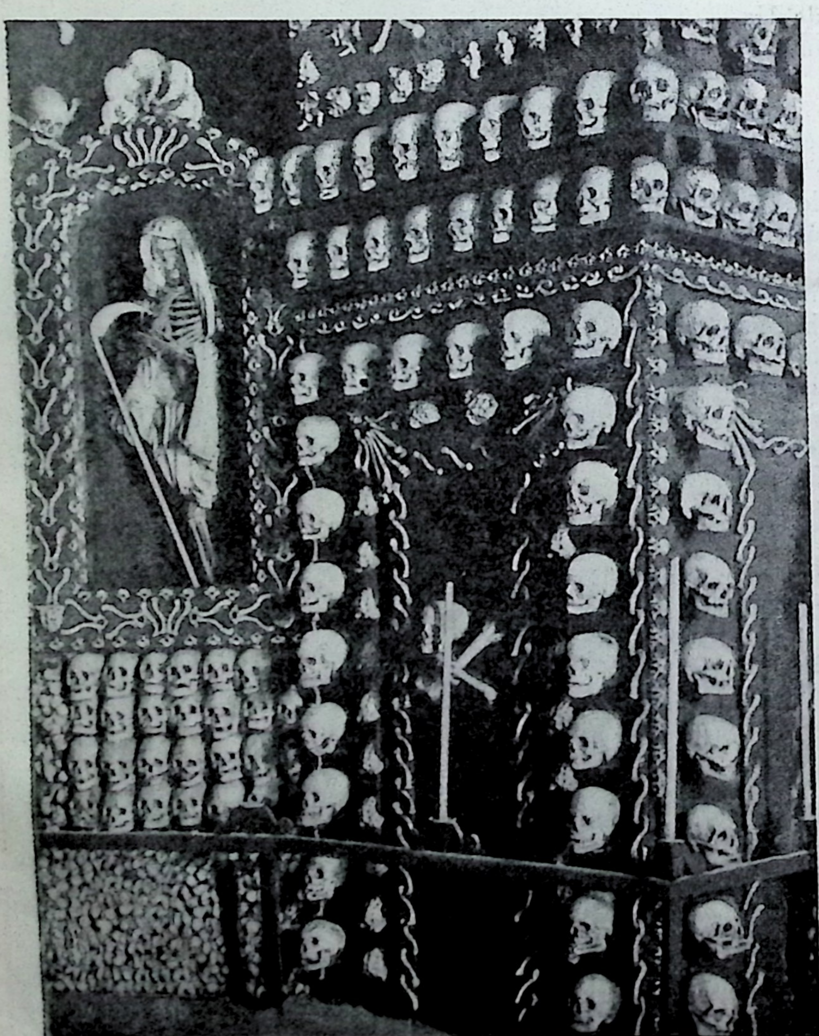
Er der ingen Aalefanger at komme i Følge med, træffer man nok et Par Fiskere, der med Økse og Sav samt en god, stor Flaske Kornbrændevin skulle ud til et indefrosset Vrag for at hugge ud af det alle de Planker og Spanter, som det er mulig at vriste af Isens Favn.

Det er Umagen værd at vove sig et Hundrede Alen ud for at betragte Brændingens Kamp med Iskanten, som den bryder i store Flager, der hugge og skure mod hverandre, medens Bølgerne vugge dem op og ned, saa det syder for Ens Øre.

Ind under den faste Is fortsætter Bølgen sin Vej, det elastiske Isdække vugger sig allerede i bløde Bøjninger, det ruller under ens Fødder, indtil man pludselig kommer til at huske paa, at man har Kone og Børn derhjemme.

Rusticus.

Kunst og Dødningeben.

Ben-Kapellet paa Malta.

Det er en gammel, mere ejendommelig end egentlig smagfuld Skik i katolske Klostre at opbevare de afdøde Munkes og Nonners Ben i Kældere, hvor de hvide Knokler anbringes paa Væggene i dekorative Ornamenter. Et af de — om vi saa maa sige — kunstnerisk set mest vellykkede af disse Dekorationsværker findes i et Kloster paa *Malta*, hvor det er lykkedes en Englænder, trods strængt Forbud, at fotografere. Om enkelte hele Skeletter grupperer sig en frodig Arkitektur af Hjærneskaller i Buer og Arkitraver, Ryghvirvler og Ribben, alle de mange Dele, hvoraf Menneskelegemet er bygget, ordnede som Søjler, Kroner, Rosetter, alt, hvad Ornamenteringskunsten har til sin Raadighed. Paa en kulsort Baggrund lyser de hvide Tegninger spøgelseagtig gennem Mørket og gør paa nervøse Beskuere et ret uhyggeligt Indtryk. Dette forhindrer selvfølgelig ikke, at de engelske Misser, som med *„The Creole Prince"* eller et andet af Middelhavets svømmende Turisthoteller besøger Malta, alle som en maa aflægge Visit i Benkapellet for om muligt at tilegne sig en Souvenir i Form af et Fingerled eller en lille beskeden Ryghvirvel.

Theater og Variété.

Anna Norrie i „Lykkebarnet“. (Fot. af Harry Paelz).

Kasino.

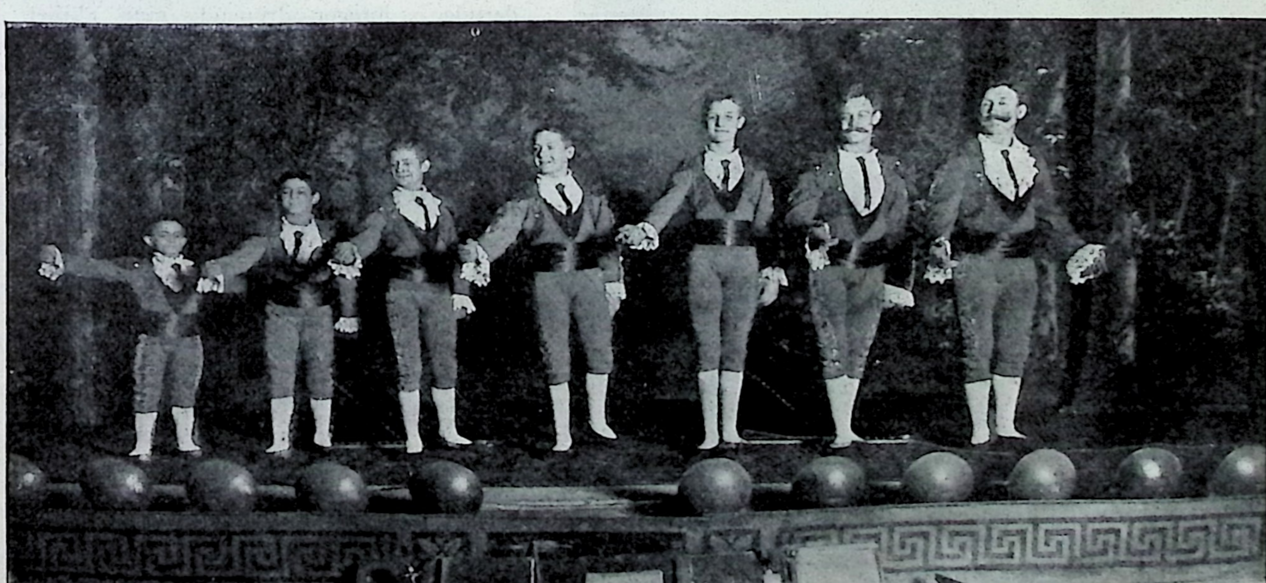
Kasino kan genoptage »Lykkebarnet« saa tit det vil — nu tæller Operetten sine mere end 125 Opførelser paa denne Scene — aldrig trættes Øret af disse lystige Melodier og vittige Viser og klingende Kor. Vi husker den lille Gaasepiges første Fremstillerinde — *Louise Larsen* — der kom, vandt og forsvandt, vi kan endnu høre den næstes lyse Kvidren: *Charlotte Wiehe,* som Pariserne har taget fra os og nu kommer *Anna Norrie,* hvis Skikkelse vi næppe havde tænkt os, at Lykkebarnets Klæder vilde passe, og med sin straalende Røst og sit rige Lune besejrer Kasinos tredje Gaasepige os og synger Succesen hjem.

Saharet, som danser i Cirkus Variété.

Cirkus Varieté.

Saharet er kommet hertil med al den Verdensberømmelse, som det giver at faa 5000 Mark i Maanedsgage for at danse ca. 5 Minutters Tid henover en

Frank-Bonhair Trupen i Scala kaldes frem. (Spec. fot. for „Hver 8. Dag“ af Peter L. Petersen).

Varietéscene. Den kaade Saharet kunde fra Fødselen udmærket godt have undværet det ene Ben, da hun alligevel som oftest anbringer det alle andre Steder end paa Jorden.

For Saharet er det en Lidenskab at snurre rundt om sig selv og med dristig Behændighed river hun sit Publikum med til begejstret at følge hende i den vilde Kehraus.

Scala.

Man har hørt det saa ofte, at Varietéernes Publikum var træt af Akrobaternes Kunst, hvis Fornyelsesevne syntes ganske udtømt, og saa viser det sig nu, at et Gymnastikselskab som Scalas Frank-Bonhair Trup bliver Maanedens store Tiltrækningskraft, der forbløffer og begejstrer selv den, der troede sig à jour med, hvad menneskelig Smidighed og Mod i Forening kunde præstere paa en Scene. Sikkert er Frank-Bonhair-Trupens Ydelser fænomenale, dens Medlemmer, af hvilke enkelte er danske af Fødsel, vinder sit Publikum, ikke alene ved de dumdristige Kunster, men ogsaa ved sit ejendommelige, helstøbte Ensemble. — Desforuden har „Scala" i denne Maaned et Par saa gode Kort paa Haanden som Duetten „De to Vildttyve", hvis Lune og Foredrag er elskværdigt og vittigt, samt den skønne — den meget skønne Fagette·

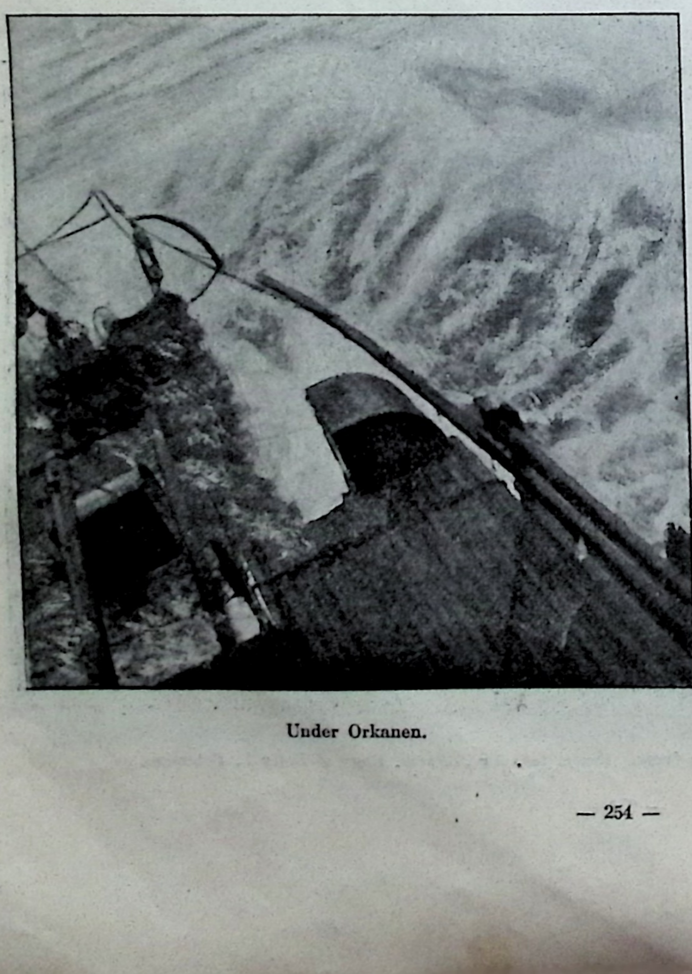

Duetten „De to Vildttyve" i Scala.

En Orkan.

Fra en nylig hjemvendt dansk Turist har vi modtaget nedenstaaende Fotografi og Skildring af en Episode under den Orkan, som sidste Efteraar foraarsagede saa store Ulykker paa Island.

Næppe er vi komne rundt om Nordkap for fra det hvide Havs ublide Kyster at søge sydpaa som Trækfuglene, der udmattede søger Hvile paa Damperens Dæk, sydpaa til Middelhavets Sol og vinblaa Hav, før Orkanen i al sin storslaaede Magt falder over os. Nu brød ikke Norges Klipper dens Kraft, fra Atlanterhavet og Nordsøen havde den fri Bane op imod Nord. —

Under Orkanen.

I Luften hvirvles Hagl og Søvand, som pisker i Ansigtet, og Vandmasserne bruser derude og brager drønende mod Skibet, skyller over som et mægtigt Vandfald, siver og hvisler overbord som vrede Dyr. Det er bælgmørkt, og Morilden lyser i Havet, saa at hver brydende Bølgekam er en tindrende Kaskade, og saa at Søen, der slaar over Skibet, skinner med Milliarder af lysende Opaler, der efterlades paa Dækket og overalt, hvor Skummet naar hen, for i næste Øjeblik at skylles bort af en ny Bølge, der efterlader nye Lyskugler. Ellers er alt sort; kun i Nord farer Nordlysenes Straaler i tætte Kolonner mod Zenith — op og ned — idet Straalerne snart forkortes og snart forlænges, saa det er som skjultes der bag Skyerne en Kæmpehaand, der viftede med et mægtigt Lystæppe.

Endelig — efter flere Døgns Uvejr — kommer Solen en Formiddag et Øjeblik frem, i en Fart gaar vi op i Vantet for at fotografere, og her ser nu „Hver 8. Dags" Læsere et af Billederne.

En salomonisk Dom.

Efter L. M. Liljen.

DET skete for 40 Aar siden i en lille galizisk By. Da mødte Reb Schmuel Reb Manasse.

„Schulem-aleichem“, sagde Reb Schmuel. „Aleichem-schulem“, sagde Reb Manasse.

„Hvorhen gaar Rejsen?“ spurgte Reb Schmuel, og Manasse svarede: „Hvorhen gaar Rejsen? Til Brody.“ Da blev Reb Schmuel meget glad over dette Træf; thi han havde netop et Ærinde til Brody. 50 Gylden vilde han sende sin Hustru Esther, og Posten stolede han ikke rigtig paa. Derfor bad han Reb Manasse bringe Esther Pengene.

„Ja gerne“, svarede denne. Men Halvdelen vilde han have for sin Ulejlighed. Var han rigtig klog? mente den anden. En Gylden vilde han give. Men Manasse trak paa Skuldrene. Han vilde have noget for sin Umage. Saa fik Reb Schmuel en Ide. Han gav Reb Manasse de 50 Gylden og sagde:

„Giv Esther saameget deraf, som Du ønsker.“ Men til sin Kone skrev Schmuel et Brev: Hun skulde gaa til Rabbien, hvis Reb Manasse vilde snyde hende for groft.

Manasses Rejse varede i 3 Dage. Han bragte til Esther i Brody hendes Ægtefælles Hilsen og fortalte hende, hvorledes Schmuel havde givet hende 50 Gylden og sagt:

„Giv Esther saameget deraf, som Du ønsker.“ Og saa gav Reb Manasse Esther 1 Gylden og beholdt de 49.

Esther skreg: „Røver, Tyv, Bedrager! Giv mig mine 50 Gylden.“ Reb Manasse svarede: „Jeg giver dig saameget, som jeg ønsker.“ Hun gik til Ra bbien.

Den gamle Graaskæg lod sig Sagen berette og omstændelig fortalte Reb Manasse alt, først og fremmest Reb Schmuels egne Ord: Giv Esther saameget, som Du ønsker.

Sagen var svær at afgøre. Rabbien strøg sit lange graa Skæg, og den arme Esthers Hjerte bankede af Angst.

Men endelig havde Rabbien løst Spørgsmaalet. „Nu Manasse, sig, hvormange af Pengene ønsker Du?“

„Ni og fyrretyve Gylden, Rabbi.“

„Saa giv hende det, som Du ønsker Dig, de 49 Gylden og behold den ene Gylden for din Ulejlighed.“

Reb Manasse jamrede sig og besvor Himlen at styrte ned og knuse ham, men det hjalp intet.

Endnu den Dag i Dag prise Jøderne i Brody Rabbi Isaak Hazadoks Visdom og kalde ham Isaak den retfærdige.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Efter nogle Aars tiltagende Svagelighed og tilsidst et haardt Sygeleje er Dekanus ved det kgl. Sundhedskollegium, Dr. med. *Jul. Lehmann*, afgaaet ved Døden i sit 64 Aar. I 1853 blev han Student fra Nykøbing Latinskole og tog medicinsk Embedseksamen 6 Aar efter. Som Koleralæge i Aarhus blev han selv haardt angreben af denne Sygdom. Han tog Doktorgraden 1862 og var 65—72 ansat som Reservelæge og Visitator ved Kommunehospitalet. Endvidere var han en Tidlang Kommunelæge i Hovedstaden. Hans Hovedvirksomhed blev imidlertid knyttet til Sundhedskollegiet, hvor han var Medlem fra 1882 og senere Dekanus til sin Død. I denne Stilling faldt det i hans Lod ved adskillige Lejligheder at repræsentere Danmark ved internationale sanitære Kongresser i Udlandet, hvilket Hverv han med sine rige Kundskaber og den store Anseelse, han nød, i rigt Maal udfyldte. Paa det literære Omraade virkede han i en lang Aarrække som Redaktør af „Bibliotek for Læger“ og som Medlem af det Classenske Literaturselskabs Bestyrelse. Hans Hovedarbejde som videnskabelig Læge er Studier over Lungesvindsotens Forekomst i Danmark. Blandt Kolleger nød han i sin indflydelsesrige Stilling som Dekanus megen Anseelse for sin store Hæderlighed. Den Afdøde var bl. a. dekoreret med Kommandørkorset og Sølvkorset.

Dr. med. Jul. Lehmann.

I en Alder af 70 Aar er fhv. Overdyrlæge *J. P. Holten* afgaaet ved Døden. Hans Tjenestetid i Hæren strækker sig over næsten 40 Aar, idet han allerede i 1860 blev ansat som Regimentsdyrlæge ved 6. Dragonregiment. I en Række Aar var han tillige knyttet som Medhjælper til Frederiksborg Stutteri, indtil dette i 1871 blev ophævet. Derefter overgik han til 5. Dragonregiment og senere til Gardehusarregimentet som Korpsdyrlæge, hvor han avancerede til Overdyrlæge. I 1899 tog han sin Afsked fra Hæren. Den Afdøde, der var dekoreret med Ridder- og Sølvkorset, var en meget anset og afholdt Mand.

Overdyrlæge J. P. Holten.

Forpagter *N. Jes Frederiksen*, Fuglsang, som nylig er død i en Alder af 71 Aar, hørte til den kendte Landmandsslægt, som i mange Aar gik i Spidsen for Lollands Udvikling, og hvortil ogsaa Prof. N. C. Frederiksen hører.

Den Afdøde tog allerede fra Ungdommen Del i sin Ø's politiske Liv og stillede sig ved Folketingsvalg først i Nakskov, senere i Nykøbing F. mod Rasmus Claussen, uden dog at blive valgt. Senere var der Lejlighed nok for en dygtig og anset Mand som Frederiksen til at komme ind i Rigsdagen, men da fristede det politiske Liv, som Forholdene udviklede sig, ikke den gamle nationalliberale Partimand.

Forp. N. J. Frederiksen.

I Amt og Kommune søgte han derimod sin offentlige Virksomhed og udrettede som Medlem af Maribo Amtsraad og Sogneraadsformand ikke lidet for sin Egn. Desuden gjorde hans lyse Hoved og vindende Personlighed ham til en af Lollands populæreste Skikkelser.

Flere af Frederiksens Sønner sidder i fremskudte Stillinger rundt om i Landet.

Jubilæum.

En af Viborg Bys fortjente Borgere: Kontorchef i Jyske Landkreditforening *L. Thomsen*, kunde nylig fejre 25-aarigt Jubilæum som Medlem af Skolekommissionen i Viborg. Oprindelig Handelsbogholder blev han i

Kontorchef L. Thomsen.

1854 ansat i Kreditforeningen og fik i denne Stilling særlig Betydning derved, at det Bogholderi- og Kontrolsystem, han der iværksatte, efterhaanden er bleven normgivende for næsten alle øvrige Kreditforeninger her i Landet.

I 1872 valgtes Hr. Thomsen ind i Byraadet og er stadig bleven genvalgt, sidst, i Januar 1900, med *alle* afgivne Stemmer.

Hr. Thomsens Virksomhed i Byraadet har særlig omfattet *Skolevæsenet* ved den Skole, hvor han selv i sin Tid var Elev, og som under hans Medvirkning nu er blevet en fuldt tidssvarende Mønsterskole hvad Lokaliteter og Skolemateriel angaar.

Paa et særligt Felt har Hr. Thomsen faaet en Betydning som vistnok ingen anden her i Landet udenfor Videnskabsmændenes snævre Kreds. nemlig som Kender og Samler af Oldsager.

Det er en lang og fortjenstfuld Virksomhed paa forskellige Omraader, Hr. Thomsen kan se tilbage paa, — en Virksomhed, som fortjener og finder fuld Paaskønnelse fra alle Sider.

For kort Tid siden var det 25 Aar siden daværende Boghandler i Silkeborg, *C. C. Nielsen*, beskikkedes til Kæmner og Regnskabsfører for Silkeborg Kommune, og ved samme Tid for 30 Aar siden blev Bestyrelsen af Silkeborg Statstelegrafstation overdraget ham, efterat han de 5 foregaaende Aar havde bestyret den private Telegrafstation. Kæmneren er vel kendt af ethvert Menneske i Silkeborg, ikke mindst af den forholdsvis store Mængde Fattige og Alderdomsunderstøttede, som fra Landkommunerne søger hertil, hvor saavel Fattigloven som Loven om Alderdomsunderstøttelser af den kommunale Styrelse fortolkes paa en for de Gamle og Trængende særdeles human Maade. Kæmneren vil da ogsaa i Dagens Anledning bespise de Alderdomsunderstøttede — over 200 — ved en festlig Sammenkomst i Borgerskolens Gymnastiksal.

Kæmner C. C. Nielsen.

Endnu skal nævnes, at Nielsen under sin 40-aarige Virksomhed i Silkeborg har modtaget flere offentlige Tillidshverv; bl. a. har han i de sidste 20 Aar været knyttet til Silkeborg Sparekasse som Revisor.

Den kvindelige Pendant til det tekniske Selskabs Skole: „Tegne- og Kunstindustriskolen for Kvinder" kunde nylig fejre sit 25-aarige Jubilæum. For dansk Kunstindustri har denne Skole i det forløbne Tidsrum haft den største Betydning, idet den har udsendt en stor og vel udrustet Skare af industridyrkende Kvinder. Det er i første Række Skolens Forstanderinde, Professorinde Klein, der har Æren for det ved ihærdigt Arbejde opnaaede fortrinlige Resultat. Paa Jubilæumsdagen modtog da ogsaa Fruen den officielle Anerkendelse i Form af Fortjenstmedaillen i Guld.

Professorinde Klein.

For kort Tid siden kunde Overretssagfører *Jens Laurids Knudsen*, fejre 25 Aars Jubilæum som Medlem af Svendborg Byraad.

Jubilaren er født i Svendborg den 4. Februar 1843. Han nedsatte sig 1874 som Sagfører og oparbejdede nu med stor Dygtighed den største Sagførerforretning i Byen, blev snart valgt til i 1876 Medlem af Byraadet og talrige Udvalg ligesom han i Aarenes Løb har beklædt forskellige offentlige og private Tillidshverv, i hvilke han har virket med utrættet Iver for sin Bys Fremme.

Overretssgf. J. L. Knudsen.

Nylig kunde „Østsjællands Avis", som udgaar fra Køge, fejre sit 50-aarige Jubilæum. Det var Bogtrykker *Sally Oettinger*, der grundlagde dette Blad under det oprindelige Navn: „Kjøge og Omegns Nyheds- og Avertissementstidende", og siden har det atter skiftet Navn adskillige Gange. Den første Redaktør var *P. E. Becker*, den anden var Stifteren selv, som 1857 solgte det til *S. C. Opffer*, der redigerede til 1877, da han overdrog Ledelsen til den nuværende Redaktør *Frederik Opffer*. I ualmindelig ung Alder — 19 Aar — paatog denne sig en Post, der altid er fuld af Ansvar og han har siden med Dygtighed kæmpet for Egnens konservative Interesser.

Redaktør Frederik Opffer.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

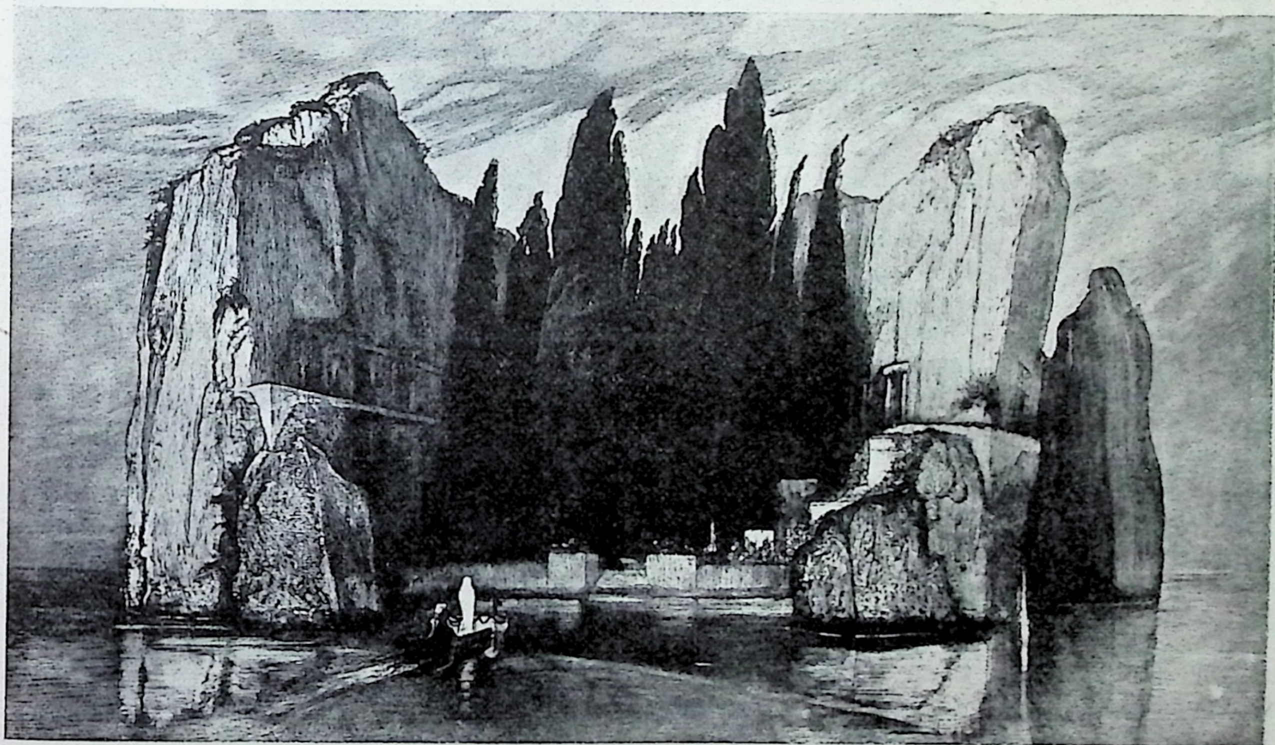
Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: *Andante grazioso*, MOZART. *Menuet*. PADERREVSKI. *Annie*. SULLIVAN. (Tekst: *O. J.*) *Frauenherz*. Mazurka. STRAUSS.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER 8 DAG

Nr. 17. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 27. Januar. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Arnold Böcklin.

„De Dødes Ø". Efter Arnold Böcklins berømte Maleri.

Paa sin Villa i Fiesole ved Firenze er *Arnold Böcklin* død i en Alder af 73 Aar. „De Dødes Ø", det dunkle Skyggerige, der i saa gribende Skikkelser har staaet for hans Fantasi, har draget ham til sig.

Hans Navn vil være kendt af de fleste her hjemme, som har fulgt lidt med den store Kunsts Udvikling i Europa; af hans Billeder har nogle enkelte været set her paa Udstillinger, og i fortrinlige Reproduktioner, bl. a. ogsaa i Raderinger fra *Max Klingers* Mesterhaand, har de allerfleste af dem været at se hos Kunsthandlerne og har derfra fundet Vej til mange Hjem.

Kun faa vil have betragtet disse Værker uden at bevare en blivende Erindring om dem. Thi de ligner ingen andre. Man behøver ikke at være Kender for at kunne skelne Böcklin fra enhver anden Maler i Fortid og Nutid. Skal nogen Nutidskunstner regnes i Slægt med ham, da bliver det en Digter og Tonekunstner som *Richard Wagner*.

Begge har de bygget en Verden op, som ikke lever i vor Tid eller Tidsregning, en Urverden, hvor Naturen er vældigere og vildere

end vor Jords, Væsnerne mere gigantiske, stærkere følende og handlende end vor Tids Mennesker og Dyr. Den nyskabte Verden efter Paradisets Undergang, men inden Slægten begyndte at gaa i Barndom under Kulturens Slid.

Søen hviler mørk og truende under en høj, opalmat Himmel. Op af den taarner sig lodret sorte, stejle Klippemasser, der synes at række til Skyerne, stive, uhyggelige Cypresser vokser i deres Kløfter, dunkle Grotter snor sig ind under deres Fod og synes som Indgange til Underverdnen. I dette Landskab lever ikke Mennesker, men Titaner eller Dæmoner, sære snigende Skygger, fantastisk formede Uhyrer. Det hele virker paa Sjælen som en underfuld Mystik, der rører ved sovende Strænge i Bevidsthedens Dybder, vækker Rædsel og Længsler om en Tilværelse, vi har glemt.

Som Böcklins Verden er skabt i Sjælens hemmeligste Dyb, saaledes lyser heller ikke vor Sol over den. Den hviler i et fortryllet *clair-obscur,* et gennemsigtigt Halvmørke, det Lys vi har set i en legemlig eller aandelig Febers stærke Drømme.

Han er født i Basel 16. Oktober 1827, men modtog sin Uddannelse først i Tyskland — Düsseldorf — siden i Brüssel og Paris. Hele sit Liv tumlede han rastløs om i Tyskland og Italien, i Begyndelsen kun lidet skattet og forstaaet, indtil den tyske Mæcen Grev *Schack* fik Interesse for ham, købte hans Billeder og talte hans Sag. I hans daglige Liv ytrede der sig i en Række af Aar en vidtdreven Ekscentricitet, som i hans sidste Aar en Tidlang udartede til Sindssyge.

Til Böcklins bedst kendte Arbejder, der er spredt rundt i Europas Gallerier, hører „Villaen ved Havet", „De Saliges Ø", „Kentaurkamp" og Selvportrættet med Døden som Baggrund.

N. W.

Arnold Böcklin. (Efter Kunstnerens Selvportræt.)

Hr. Kunsthandler *Karl Køster* i Frederiksberggade har med sædvanlig Aktualitet i disse Dage aabnet en omfattende Udstilling af Reproduktioner efter Böcklins Arbejder og man vil her kunne faa et samlet Indtryk af hans geniale Kunst.

Carneval.

Af Guido San Gulliano.

Da mit Regiment blev forflyttet til Milano, var vi saa heldige at faa et tiltalende Logi i en af de nye Gader. Frisk Luft. Sol og en Have bag Huset, hvad kunde vi forlange mere? — Men hvad der aller mest tiltalte Mimi var, at vort Hus stødte lige op til en henrivende Villa med en dejlig Rosenhave. — Det hele saa lidt forfaldent ud, som det laa ubeboet hen, men med lidt Pudsning her og der kunde det blive et aldeles bedaarende Opholdssted. Det fandt ialfald Mimi. —

— Naar Du engang gaar af som Oberst med Pension og kan vælge hvor Du vil bo, saa flytter vi to tilbage til Firenze og bygger akkurat Mage til den Villa? — ikke? — sagde hun.

Jeg smilede og pegede paa mine Løjtnantsdistinktioner. — Der er rigtignok en grumme lang Tid til det, og meget kan være forandret. Da er Du en lille, gammel Madam med Masser af Rynker og næsten uden Haar, men for mig vil Du alligevel være den allerbedste, og Du kan være rolig for, at jeg vil holde lige saa meget af Dig som nu, og vil være glad for at kunne indrette saadan et hyggeligt lille Dueslag for os to gamle Forelskede. —

Roserne visnede i Haven og dryssede omkring sig mangefarvede Blade og Græsset voksede tæt i Gangene, Vinteren kom og Villaen stod stadig lukket. — — —

Men en Dag, da jeg kom hjem til Middag, var Mimi helt optaget af en Nyhed. —

— Tænk, nu er der kommen nogen!

— Hvor?

— I Villaen! — Et ungt Par — unge og konne, akkurat som vi! Jeg saa dem selv i Dag, Forældrene var med og de gik rundt i hele Huset og aabnede Skodderne. Jeg saa dem ved alle Vinduerne. Han var blond og lignede en Englænder og hun var lille med store, sorte Øjne, saa store som saa!...... Og ved Du, Diego, saa kyssede de hinanden lige paa Munden.

— Fy, skamme Dig, Mimi — hvor kunde Du være saa indiskret?

— Indiskret! Jeg tror Du vil — De stod jo lige foran Vinduet. Aa, hvor jeg vilde ønske, at de kom til at bo der — det bliver uhyre interessant for mig at se over til dem, naar jeg er alene — og saa bliver det ganske som om man var ung paany!

Mimi saa saa vigtig ud med sit lille Barneansigt, at jeg følte mig forpligtet til at tage hende op paa Armen og slaa min graa Kappe om hende, for at dæmpe lidt paa hendes Vigtighed.

* * *

Fra den Dag af begyndte en Hærskare af Haandværksfolk at oversvømme Villaen. — Murere, Malere og Tapetserere, og efter dem kom Læs efter Læs med kostbare Møbler. Buster, Spejle og Malerier og tilsidst kom Gartneren, der plantede nye, sjeldne Blomster, slog Græsset og rev Gangene, og endelig midt i Oktober kom det unge Par fra Bryllupsrejsen og tog det lille Paradis i Besiddelse. Vi havde hørt, hvad de hed og vidste ogsaa, at det var et Inklinationsparti fra begge Sider. Hans Forældre, de enorm rige R's, havde først sat sig imod Partiet paa Grund af, at den unge Pige ingen Medgift bragte, og hendes Forældre var imod, at hun som Ætling af et gammelt adeligt Navn vilde ind i en borgerlig Familie, men Kærligheden havde sejret, og alt endte i Fryd og Gammen, som det hedder i Eventyrene.

De tykke Silkegardiner skjulte omhyggeligt den unge Lykke for Mimis nysgerrige Blikke; men hver Morgen saa vi dem stige til Hest, smilende og straalende som Solskin. Efter nogle Maaneders Forløb viste han sig imidlertid alene, maaske et lettere Ildebefindende, der gav et spirende Haab, fordrede, at den unge Frue skulde holde sig i Ro. Men naar Klokken slog ti, og hans Hest kom dansende opad Gaden, laa hun i Vinduet, indhyllet i en Pelskrave, og saa med længselsfulde Øjne ned efter ham — en, to, tre var han af Hesten, kastede Tøjlerne til Staldkarlen, tog Trappen i et Spring og forsvandt med hende ind i Huset.

* * *

Marts var kommen med Sol og mild Luft og Foraarsfornemmelser, saa alle Vinduer stod aabne. Mimi gjorde mig opmærksom paa Nabohuset, hvor den unge Fru Gemma havde siddet et Par Timers Tid paa Balkonen med en Bog og et Haandarbejde uden at røre nogen af Delene. Omsider kom hendes Mand derud og satte sig i en Lænestol, hvor han begyndte at læse Avisen. Hans Kone tog en Skammel og flyttede sig hen ved Siden af ham, tog hans venstre Haand mellem sine og klappede den kærtegnende, lagde den mod sin Kind og kyssede den i tavs Venten paa at han skulde tale til hende eller give hende et Kys.

— Det gaar ikke, det gaar aldrig i Evighed ikke i Længden paa den Maade — sagde Mimi misbilligende og rystede paa sit lille, erfarne Hoved. — Gemma er altfor god, altfor øm og føjelig — hun har ikke de fjerneste Begreber om, hvordan en Mand skal behandles! — I er, med enkelte Undtagelser, ikke nær saa gode som vi. Og hun ødelægger ham totalt ved den aabenlyse Forgudelse, hun viser ham. Han bliver træt og ked deraf skal Du se. Er Manden ikke den stærkeste? — Derfor bør han naturligvis ogsaa være Slaven.

Jeg lo af Mimis frække Paradoks og rettede mig op i min fulde Højde, mens jeg strøg Overskæget.

— Ser jeg ud som en underkuet Slave?

— Du, lo hun, Du er jo min lille Vov-vov!

Og hun stillede sig paa Taaspidserne, lagde Armene om min Hals og fik mig paa Knæ foran hende — men for Guds Skyld, sig det ikke til nogen for min militære Værdigheds Skyld. —

En Aften, da jeg var temmelig sent paa Færde i Tjenesteanliggender, forekom det mig, at jeg saa vor Nabo Ugo R. gaa med en Dame, som jeg kendte af Omtale, en meget letsindig og ekcentrisk fransk Sangerinde, der gjorde en vis Furore i enkelte Kredse, men jeg tog maaske fejl af ham i Mørket, jeg haabede det og sagde intet til Mimi. Men nogen Tid efter fik jeg desværre Syn for Sagen, da jeg spiste til Aften med en Kammerat, der skulde fra Regimentet, paa Kafé Cova. Der saa jeg atter den franske Dame sidde ved et Bord med en Cognacsflaske foran sig og tømme det ene Glas efter det andet, mens en stigende Skare af Tilbedere sværmede om hende, og mellem dem var Ugo R. en af de ivrigste.

* * *

Der kom en Tid, hvor Gemma ikke viste sig paa Balkonen, hun var syg, hørte vi. Mimi sendte mig hen paa Kafeen for at kontrollere den Franske, som ganske rigtig var der sammen med nogle ubekendte Herrer — Ugo var ikke derimellem. Maaske havde han et godt Hjerte,

trods sin Letsindighed, og det lod næsten til at være Tilfældet, da de nogen Tid efter viste sig i Haven med hinanden under Armen, hun som Rekonvalescent og han som en omhyggelig Sygeplejer, der dækkede hende til, løb efter Puder og Sjaler og plukkede de smukkeste Blomster til hende. Men da hun kom sig helt, faldt han atter tilkage til sine gamle Vaner og lod til ganske at glemme sine Pligter mod hende. — Det bliver vel bedre, naar den Lille kommer og vækker nye Følelser i hans Hjerte, tænkte jeg — et Menneskehjerte har mange Smuthuller og Kroge.

Mimi og jeg rejste bort i nogle Maaneder og nød Livet og vor Kærlighed. Da vi atter kom hjem og Vognen rullede nedad Gaden mod vort Hus, blev Larmen af Hjulene mod Brostenene pludselig dæmpet ved et tykt Lag Halm, der var spredt over Kørebanen. Der var altsaa nogen, der var meget syg i Nabolaget.

Det var for sent til at forhøre hvem det var den Aften, men næste Morgen fik vi at vide, at Gemma var død ud paa Morgenstunden og at det lille Væsen, der var kommet for tidlig til Verden, kun havde overlevet hende et Par Timer.

* * *

En Masse Slægtninge og Venner vare samlede nede i Haven, der var fyldt med en saadan Hob Kranse, at Blomsterduften trængte helt ind til os gennem Vinduerne. Ligvognen holdt udenfor og Kusken tronede i værdig Majestæt paa Bukken og sendte Øjne til den rødmussede Kokkepige i Genbohuset, der havde lagt sig helt ud af Vinduet.

Kisten var endnu ikke bragt ud, og jeg vilde gerne skaane Mimi, der saa bleg ud med et underligt rædselsslagent Udtryk i Øjnene, derfor fik jeg hende med ud og vi gik lige til Kirken.

Det var en klar, frisk Dag og langt borte fra hørte vi et Regiment Soldater komme taktfast marcherende til Lyden af en Tromme. Ved en Omdrejning af Gaden saa vi dem komme med Bøssepiber og blinkende Sabler, der gnistrede i Solen. En Flok Gadedrenge traskede fløjtende ved Siden af og delte deres Opmærksomhed mellem Soldaterne og det pompøse Ligtog. Omtrent samtidig faldt Musiken ind, da Trommen tav, med en Marsch, der var meget yndet den Gang paa Ballerne, og Kordrengene intonerede en klagende Salme med friske, rene Stemmer.

— Husker Du, Diego, den første Gang, vi saa hende paa Bal? Da var hun den smukkeste af alle Damerne og da vore Øjne mødtes, smilte hun til mig — og nu — — —

Mimis Stemme klikkede.

Vi gik ind i Kirken og lidt efter saa vi Ugo, der gik bag ved den blomsterdækkede Baare Han saa ti Aar ældre ud, end da vi sidst saa ham, mager og bleg og med dybe Rynker i Panden og et stivt, stirrende Blik. Han holdt sig rank og næsten ubevægelig under hele Ceremonien; kun én Gang, da der indtraadte en pludselig Stilhed, saa man kunde høre en fjern Kirkeklokke slaa, og Fuglenes Kvidder i Træerne udenfor, saa vi, at han greb sig med Haanden over Panden og vaklede, men et Øjeblik efter rettede han sig atter stramt op.

Vi gik hjem igen, og der lagde jeg mig saa lang jeg var, og mine Dragondistinktioner tiltrods, paa Knæ foran Mimi med Hovedet i hendes Skød, og græd som et Barn. Hun lagde Armene om min Hals og jeg følte hendes varme Taarer paa min Pande, mens vi højtidelig lovede hinanden at holde sammen i Liv og Død.

Der gik en Uge før vi saa Ugo igen, men en Dag viste han sig i Haven, sortklædt med Hatten ned over Øjnene og bøjet Hoved. Han gik langsomt og standsede en Gang, rakte Haanden ud, som for at plukke en Rose, men tog sig i det og stak Haanden i Lommen igen og fortsatte sin Gang.

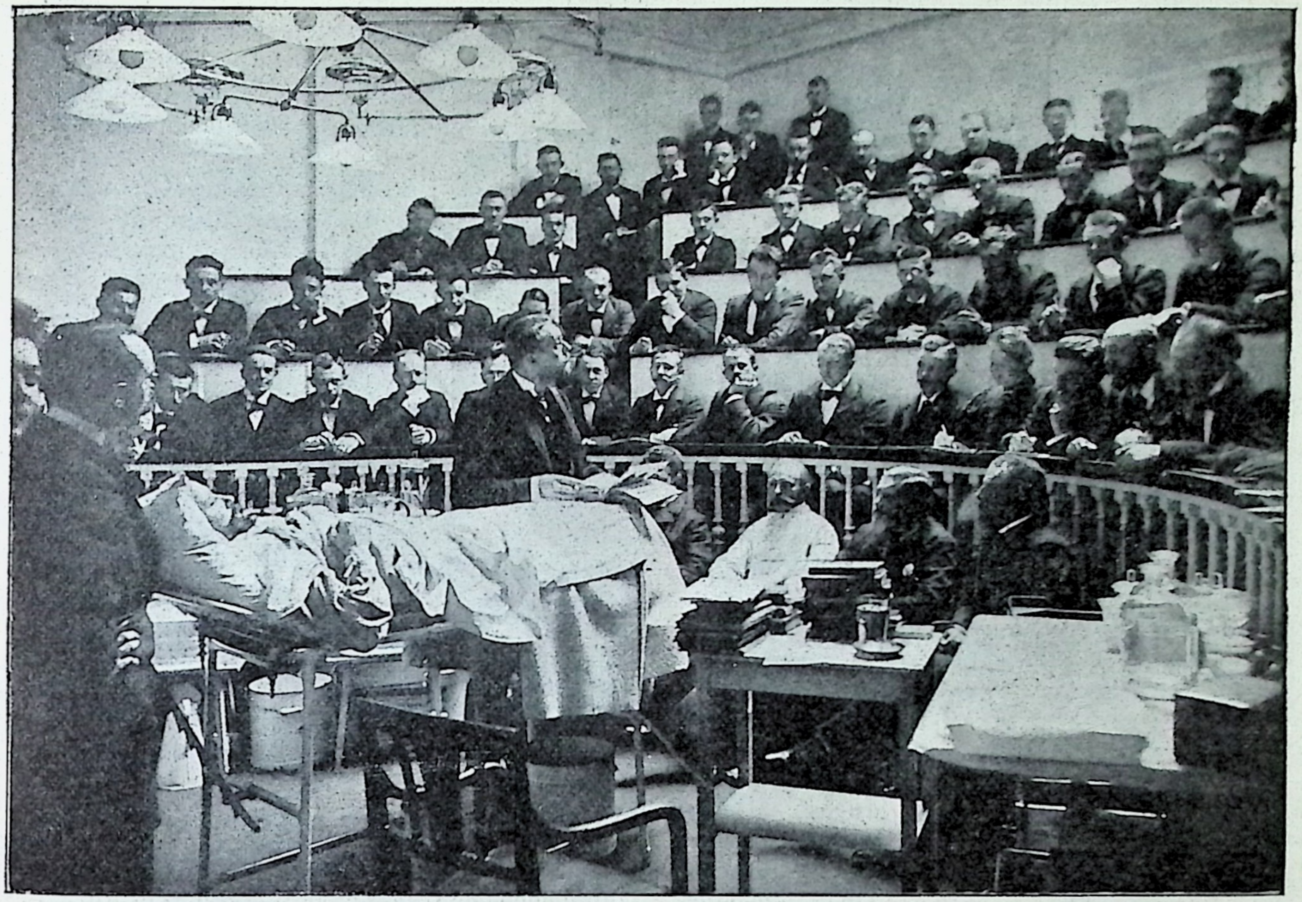
* * *

Carnevalet kom med Kulde og høj Luft og hele Byen i Fest. Ugo kom hjem fra en længere Rejse — stadig med Sørgeflor om Hatten, men tilsyneladende restitueret og vel til Mode. En Aften sad jeg længe oppe for at faa noget vigtigt Skrivearbejde fra Haanden og Klokken var henad tre, da hørte jeg en Vogn komme kørende og standse udenfor Villaen. Jeg rejste mig for at se, hvad det kunde betyde paa denne Tid af Døgnet, og saa Ugo hjælpe en peltsklædt Dame ud af Vognen. Jeg nægter ikke, at jeg blev ilde berørt ved at se denne Skikkelse, som jeg mente at genkende — og lidt efter gik jeg ind i vort Soveværelse, hvor Mimi sov sødeligt, bøjede mig over hende og kyssede hendes Pande i dybfølt Taknemmelighed over, at jeg kunde nære og indgyde en saa ren og stærk Kærlighed, der er Livets største og bedste Glæde.

Næste Morgen saa jeg en juvelbesat Haand trække Gardinerne fra Vinduerne i Gemmas Værelse, og bag Ruderne stod den evigglade, smukke, franske Sangerinde med en Cigar mellem de hvide Tænder. — —

Lidt efter gik Mimi og jeg op paa Kirkegaarden med Blomster.

En Operation.

En kirurgisk Forelæsning paa Frederiks Hospital. (Ved Operationsbordets Fodende: Prof. Oscar Bloch).

NAAR Frederik den store af Prøjsens Fader hørte, at en af hans lange Grenaderer var død til Trods for eller maaske paa Grund af Feltskærens Behandling, saa lod han den ulykkelige Mand offentlig gennemprygle. I det hele taget var Kirurgerne ikke synderligt estimerede paa de Tider, hverken i den øvrige Del af Evropa eller her hjemme, hvor de maatte nøjes med at være Medlemmer af Barberernes Lav. Nu er Forholdene helt anderledes; Kirurgerne staar i Publikums Øjne omgivne af en særlig Nimbus, der forøges ved den Omstændighed at de i langt højere Grad end Medicinerne kan pege paa Resultaterne af deres Behandling, og undertiden ligefrem tage det, der fremkaldte de sygelige Tilfælde, i Haanden og herved give et haandgribeligt Bevis for, hvad der er opnaaet.

Men ogsaa Patienternes Kaar er forandrede. Der hørte en kraftig Konstitution til at slippe levende fra Kirurgerne før Lister indførte Antiseptiken; døde Patienten ikke af Operationen, saa bukkede han oftest under for Saarfebrene, som man søgte at værge sig imod ved glødende Jærn og sydende Olie.

En Gang efter et stort Slag slap Olien op for Napoleons Livkirurg Larrey, og han behandlede derfor de simple Soldater og Underofficerer med almindelig Forbinding og reserverede den sydende Olie for Generaler og højtstaaende Saarede. Men saa viste det sig — heldigvis for Soldaterne — at de klarede sig baade bedre og hurtigere end „Oliemændene“ og for Fremtiden sparede man sin Olie.

For mindre end 50 Aar siden kendte man hverken Chloroform eller Æther som Bedøvelsesmiddel; enten bedøvede man slet ikke Patienten eller ogsaa drak man ham døddrukken, lagde ham op paa et Bord og skyndte sig at save Armen eller Benet af ham, inden han blev saa ædru, at han kunde gøre Modstand.

Nu har Piben faaet en anden Lyd.

Dagen før Patienten skal opereres bliver der truffet de omhyggeligste Forholdsregler med Hensyn til Diæt og Renlighed for at forhindre Opkastninger efter Bedøvelsen og for at sikkre sig mod de allestedsnærværende Bakterier; og i en skinnende hvid Seng afventer Patienten Operationsdagens Morgen.

Tidligt om Morgenen fyldes Operationsstuen med Studenter, og fra de amfitheatralsk ordnede Bænke lyder en sagte Summen af de mange

Stemmer, indtil Forelæsningen begynder; og under denne høres kun Professorens Stemme og Pennenes Skratten paa Papiret.

Patienten bæres saa ind i Operationsstuen, der er et stort, lyst Rum, som i Forvejen er bleven desinficeret grundigt ved Vask og hede Vanddampe, saa man ikke behøver at frygte Bakterier fra den Kant. Han faar en Maske for Næse og Mund, og Bedøvelsen begynder. Indtil denne er opnaaet, er Lægerne i travl Virksomhed med at rense dels sig selv og dels den Del af Patientens Legeme, hvor der skal opereres; og det er en grundig Vask, ikke en almindelig Skyllen Hænder; nej, med Sæbe og Neglebørster, Sprit, Æther og Sublimatvand gaar det løs, til Hænder og Arme skinner ildrøde og næsten hudløse,

Men saa snart Narkotisøren signaliserer: „Patienten er bedøvet“, saa staar enhver paa sin bestemte Plads og har sit bestemte Arbejde, saa det mindste Tegn straks adlydes og kun af én, saa ingen Forvirring er mulig.

Saa træder Overkirurgen hen til Operationsbordet, hvor Patienten ligger sovende, følesløs og uden Anelse om, hvad der foregaar.

Der er ganske stille, og man hører kun Patientens rolige Aandedræt og ser Lægerne i de vide Frakker med opsmøgede Ærmer og store Voksdugsforklæder. .— Ofte bruges desuden hvide Lærredskalotter over Haaret og „Muleposer“ for Mund og Skæg, saa ingen Bakterier fra Lægerne kan komme ned paa Operationsfeltet.

Et Par Ord fra Operatøren, og et Sekund efter ligger 3—4 smaa blanke Instrumenter paa Operationsbordet, og Operationen begynder. Huden gennemskæres, og Blodet begynder at pible frem men vaskes bort af en Assistent, der af en anden stadig forsynes med nye, hvide Svampe. Nye Ord, og nye Instrumenter vandrer fra Instrumentbordets Skaaler over i Operatørens Haand, og de brugte fjærnes. Pulsaarer underbindes, og Klemmepincetter hindrer andre i at bløde; hurtigt og sikkert arbejder Operatørens Kniv, og Operationen skrider frem. Og saa har man dette aandeløse Tidspunkt, hvor Operationen er paa sit højeste: Damp, Hede, Lugt af Blodet, som tilsøler Operationsbord og Læger, Chloroformlugten, Stilheden, der kun afbrydes af de korte Ordrer, som næppe er udtalte, før de er udførte. Alle Bevægelser er hurtige, næsten lydløse. Vandet siver og risler i Kummerne, og Instrumenterne klirrer.

Tilsidst lyder det: „Naal og Traad“! og paa et Øjeblik er Saaret syet sammen og dækket af hvide Forbindinger. Alle Spor af Blod er fjærnede, og man ser kun en Mængde brugte Instrumenter, en træt og mat Patient, som spørger, om det virkelig er forbi, besørget medens han sov — — — — og saa maaske et amputeret Lem i en Spand i Krogen af Stuen.

Saa bæres Patienten ud, og Stemmerne begynder at summe i Operationsstuen. medens Overkirurgen henne ved Vinduet dikterer til Journalen — — — han, der er at se til som et ganske almindeligt Menneske, uden noget særligt ved sig, undtagen maaske de kloge, iagttagende Øjne, skønt han maaske i sin Funktionstid ved sin Kunst har frelst saa mange Menneskeliv, at man dermed kunde befolke en hel Landsby.

„Lad os saa faa den næste Patient!“ — —

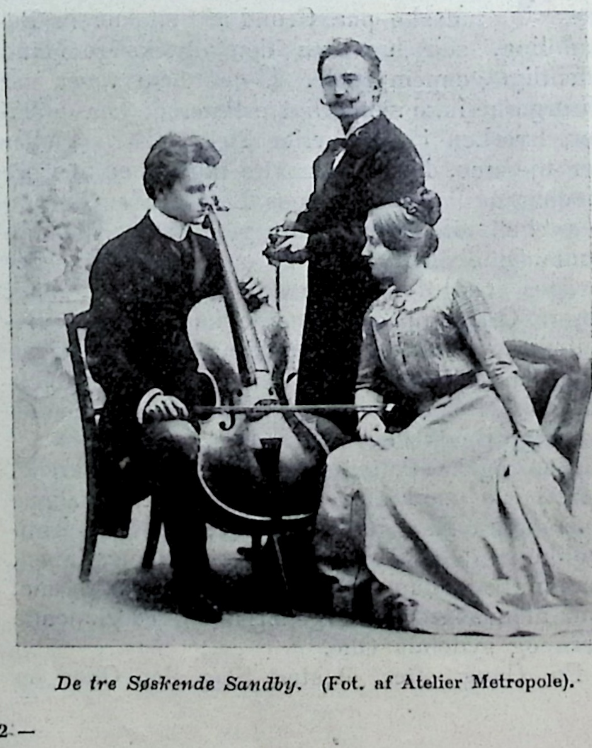
Médecin.

Sandby-Trioen.

En ung Violoncellist, Hr. *Herman Sandby*, vendte for nylig som ganske ukendt Mand hjem fra Udlandet, hvor han har uddannet sig under Professor *Backer* i Frankfurt — og gjorde sig med ét Slag bekendt i hele den danske Musikverden som en Cellospiller af allerførste Rang. En saa fintmærkende musikalsk Følelse, forenet med en saa overlegen Teknik, er ikke i lange Tider lagt for Dagen af nogen dansk Musiker. Og han er endnu kun 19 Aar.

Broderen *Kristian S.* har allerede i adskillige Aar været Kapelmusikus og skattet som en dygtig Violinist, og som *„die dritte im Bunde“* fremtraadte ved en Koncert i forrige Uge Søsteren *Anna*, der under Prof *Pugno* i Paris har udviklet sig til en flink Pianistinde.

Den smukke Søskendetrio vil sikkert blive meget populær iblandt os. Herman Sandby forlader os dog snart igen for i Udlandet at lære endnu mere.

De tre Søskende Sandby. (Fot. af Atelier Metropole).

En fortjent Medaille.

(Med Portrætter af Fru Hennings og Fru Eckardt efter Amatørfot. af Sigurd Trier).

SCENEKUNSTENS mandlige Dyrkere har allerede længe kunnet pege paa baade Professortitler og Ridderkors som ydre Tegn paa, at Kunstens Tjeneste indtog en Samfundsplads i lige Linie med hvilketsomhelst anset Virkefelt, som nævnes kan. Thalias Præstinder manglede hidtil den ydre Prydelse, de havde kun deres *Navn*, Navnet, som var tilstrækkelig Pryd for dem selv og den Scene, de tjente. Nu er Forholdet ændret, Fru Betty Hennings og Fru Josephine Eckardt have begge modtaget Fortjenstmedaillen i Guld.

Over et Tidsrum af fyrretyve Aar spænder Fru Eckardts Theaterbane og naar Tæppet er faldet for indeværende Sæson, trækker hun sig tilbage fra Scenen for at leve videre paa en Rigdom af Minder. Hun vil mindes den Dag, da hun 9 Aar gammel kom ind paa Balletskolen, tænke paa gamle Rosenkilde, der ledede hende over i Skuespillet, paa Debuten 1861 i „Tycho Brahes Ungdom", paa de store Sejre Fru de Léry, Maria Stuart, Célimene, Lucy Watson, Fulvia og Etatsraadinden. Snart forlenede hun Tragediens Heltinder med sin plastiske Skønhed. snart kom hendes komiske Sans og rammende Evne de anstandsmæssige Lystspilsmødre til gode. —

Ikke mindre alsidig var Fru Hennings, hvis Repertoire endnu nylig omfattede alle Aldre fra de fjorten til de firsindstyve Aar. Selv var hun $7^1/_2$ Aar, da hun blev Elev paa Balletskolen, 11 Aar, da hun sagde sin første Replik paa Scenen, 16 Aar, da hun debuterede i Balletten og 20 Aar, da hun fik sin første Skuespilrolle. Bournonville kælede for hende, Høedt talte indtrængende til hende, indtil Skuespillysten drog stærkest. Fra Debutaftenens rige Gennembrud til den Dag i Dag er Fru Hennings, skønt født og gudbenaadet Kunstnerinde, aldrig bleven træt af at arbejde med sig selv.

Fortjent staar der paa den Medaille, som de to Kunstnerinder nu har Ret til at bære. Det er et beskedent Ord — men det faar i dette Tilfælde ligesom en vægtig Klang af det Guld, hvori det er præntet.

Mirliton.

I Slaraffenland.

To unge, danske Videnskabsmænd, Dr. phil. Th. Mortensen og cand. mag. Johs. Schmidt, opholdt sig i Fjor paa Bekostning af Staten og Carlsbergfondet tre Maaneder paa Øen Koh Chang i Siambugten for at indsamle zoologisk og botanisk Materiale. Blandt de mangfoldige Fotografier, Hr. Schmidt hjembragte, har han iberedvilligt tilladt „Hver 8. Dag" at udsøge de Illustrationer, der ledsager denne Artikel.

Mærkelig Rodformation fra Urskovene paa Koh Chang.

Af en eller anden mærkelig Grund har Siam lige til de sidste Aar faaet Lov at henligge som udyrket Jord i videnskabelig Henseende. Medens Afrikas, Amerikas og Australiens Plante- og Dyreverden har været gennemforsket af Naturforskere lige fra Darwin og nedefter, har man i Asien holdt sig til de koloniserede Egne. Til de suveræne Riger, hvor Beskyttelsen ofte er usikker, har man kun nødigt vovet sig.

Den nye Handelsforbindelse med Siam, hvoraf vore Købmænd lover sig saa meget, har ogsaa givet vore Naturforskere Mod til at udnytte Forholdet til vore chokoladefarvede Venner, og Midlerne dertil mangler vi jo ikke, takket være afdøde Brygger *Jacobsens* rundhaandede Kærlighed til Videnskaben.

Saaledes gik det da til, at to unge danske Forskere en Dag befandt sig paa *Koh Chang*, en Ø saa stor som Møen, der ligger ca. 150 Mil Nord for Ækvator, nogle Mil udenfor Kysten af Siam.

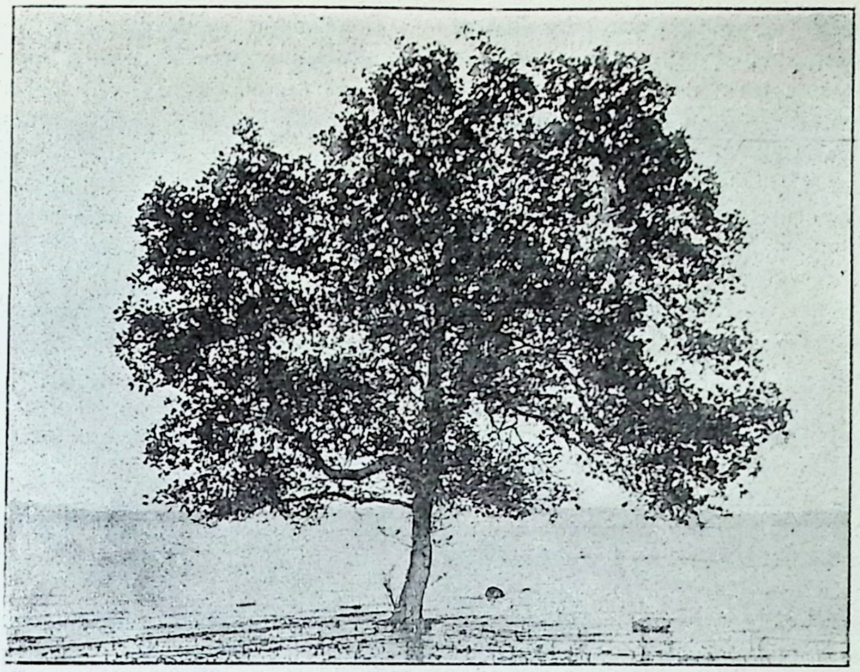
Deres Skildring af dette Land, som de har indvundet for Videnskaben, er den skønneste Lyrik. Har Paradiset ligget ved Ganges' Bred, da maa man antage, at Koh Chang er en Krog af Haven, som Englen med Flammesværdet glemte at lukke for. Maaske har en lokal Gefion i sin Tid pløjet Øen ud af dens oprindelige Sammenhæng.

Fra det mægtige Havs Overflade hæver Landet sig kuppelformet op til en Højde, der paa sine Steder naar 2400 Fod. Paa nogle Kanter gaa Klipperne lige ud til Kysten, andre Steder trække de sig lidt tilbage og aabne Plads for smaa Strandsletter, hvor Mennesker kan bo. Hele den mægtige Kuppelø er fra Foden til den øverste Top beklædt med Urskove, hvor slanke Palmer, bredbladede Banantræer, Brødfrugttræer, Kæmpebregner saa store, at en Mand kan gemme sig under dem, slaas om hver Fods-

Indfødte fra Øen Koh Chang ved Siam. Alle tre er Mænd, som af Regeringen er udskrevne til Tjeneste for de danske Videnskabsmænd.

bred Jord og filtres af slyngende Lianer og fantastiske Orkideer sammen til et altid grønt, myldrende Vildnis, hvorigennem kun de stride Bjærgstrømme formaar at bane sig Vej. I disse Skovtykninger modnes Aaret igennem en Rigdom af Frugter til Føde for alle Tropernes mangfoldige Dyreformer, Aber og Egern, Drager, Papegøjer, Fasaner og alt hvad nævnes kan. At ogsaa dette Eden har sine Slanger, fuldstændiggør jo kun yderligere Paradis-Illusionen.

Mangrovetræ i Havstokken. I Vandfladen ses Aanderøddernes Spidser ragende op.

Ogned over al den Herlighed sender Himlen ødselt sine rige Velsignelser, en kort Regntids frugtbargørende Væde, men hele det øvrige Aar den straalende Sol, i hvilken Luften, ikke tung og kvælende som Sommersolen hos os, men en ren, frisk Søluft sitrer og bølger. Vi har set Billeder, der ganske minder om Elysium i „Orfeus og Eurydike".

Paa de snævre Strande lever kun et Par Hundrede Mennesker — der kunde leve mange Tusinder. Thi Menneskene er her som Liljerne

Mangrovetræets Aanderødder ved Lavvande. (Træet er det samme, som paa vort ovenstaaende Billede ses staaende i Vandet.)

paa Marken, de syr og spinder ikke, og sikkert var Kong Salomon heller ikke klædt som en af dem. Thi de har næsten ingenting paa — kun et Bomuldsskørt eller maaske blot en Blikplade i et Baand. Først i de sidste Aar har de mest fremskredne Dandys lagt sig efter nogle grimme Sportsskjorter, tyske Handelsmænd har velsignet dem med.

De bestiller saa godt som ingenting, spiser, drikker, sover, tygger Betel og filosoferer en Smule over Buddhas Mysterier. I Regntiden strør de nogle Riskorn ud i Dyndet, som Vandet er skyllet over. Det kommer op og høstes ind, det er hele Landbruget. Agrarsagen har ingen Tilhængere her. Blandt Urskovens skrigende og galende Fuglebestand henter de deres Kødmad, Fisk er der nok af, og paa Klipperne sidder der ved Lavvandstid Milliarder af de lækreste Østers. Man henter sig en Citron oppe i Skoven og spiser saa mange Dusin man kan overkomme. Neiiendam vilde gaa fallit paa Koh-Chang.

Om Forbrydelser hører man kun sjældent her. De fleste borgerlige Overtrædelser bunder jo hos os i Vindesyge — men hvorfor skulde man stjæle, hvor der er nok til alle? Og saa er der jo ogsaa adskillige mindre pæne Ting, som vort borgerlige Samfund ser skævt til, men som man i et Paradis nok kan se gennem Fingre med.

Saaledes ser dette Slaraffenland ud, og her opslog vore to danske Videnskabsmænd deres Paulun — eller det var der da i Grunden i Forvejen. Thi Øen hører under Marinen, som styres af den danske Admiral *Richelieu*, og der er bygget et nogenlunde komfortabelt Træhus med en Baadebro, som af og til benyttes af Orlogsskibene. Her levede Naturforskerne af de forefundne Østers, som de skyllede ned med den medbragte Champagne. Høns kunde de skyde i Skovene, og Fisk fangede Zoologen i sine Garn. Nogle Konserves havde de ogsaa med.

Regeringen udstyrede dem flot med et Tjenerskab paa tyve Personer, som paa den Maade aftjente deres Værnepligt. Det hører nemlig til Skyggesiderne ved Siamesernes Paradisliv, at de fra det 18de til det 60de Aar maa gøre en Maaneds Krigstjeneste om Aaret. De har jo ikke noget at forsømme dermed, men det morer dem alligevel ikke.

Til de ejendommeligste Naturfænomener paa Øen hører Mangroveskovene, der vokser helt ude i Strandkantens Dynd, saa at de ved Højvande staar i Vand til midt op paa Stammerne. Ved Lavvande staar et saadant Træ i vid Omkreds omgivet af sine mærkelige Aanderødder, som i Tusindvis skyder op af Jorden og snart ligner nøgne Træstubbe, snart er knudrede som Egeknolde, snart skydes slankt op som alenhøje Asparges.

Det Materiale af nye Dyre og Planteformer, som vore Landsmænd har hjembragt, er saa rigt, at de maa tage Videnskabmænd i hele Europa til Medarbejdere ved Stoffets Ordning. Cand. Schmidt bistaas saaledes af ikke mindre end 35 botaniske Specialister. Resultaterne vil udkomme paa Engelsk til almindelig Fryd for Alverdens Lærde og til Bedrøvelse for de stakkels Studenter, der snart hverken ved, hvor de skal begynde eller ende.

Em. B.

Et svømmende Slot.

Vort store, verdenskendte Skibsbyggerfirma, Burmeister & Wain, har for kort Tid siden udsendt en pragtfuld, illustreret Fremstilling af sin Virksomhed, i hvis Historie Bygningen af Kongeskibet „Dannebrog“ og den russiske Kejseryacht „Standart“ hører til Storbegivenhederne. Navnlig det sidstnævnte Skib, der hører til Verdens prægtigste, har skaffet dansk Industri og Haandværk Ry videnom.

Den nyere Tids Krav til Komfort og Smag i det daglige Liv har ikke mindst gjort sig gældende i Indretningen af Skibe. Selv den jævne Borger, der betaler sin 1ste Klasses Billet til Aarhus forlanger om Bord at behandles som paa et ordentligt Hotel. Han vil have en god Seng, god Mad, elektrisk Lys og en Mængde andre Bekvemmeligheder, om hvilke Kristian den 4de aldrig drømte om Bord paa det Kongeskib, som hed „Trefoldigheden“.

At Nutidens Fyrster sejle om paa Havet i rene Paladser, er ikke til at undre sig over. Hvorfor skulde de ikke gøre det, naar de har Raad til det?

Den russiske Kejseryacht, som løb af Stablen ude paa Refshaleøen den 10. Marts 1895, var oprindelig bestemt til Orlogskrydser, men

Parti af Kirken i Kejserskibet „Standart“.

medens Skroget var under Bygning, bestemte Czaren Fartøjet til sit personlige Brug, og herefter rettede Udstyrelsen sig selvfølgelig.

„Standart“ er 370 Fod langt, 50 Fod bredt og 36 Fod dybt, med en Drægtighed af 5255 Tons og 12,000 Hestes Maskinkraft. Det har Etager, af hvilke Mellemetagen rummer den egentlige „Lejlighed“, hvor Hoffet logerer med sine mange Funktionærer, Køkkener o. s. v. Selve Kejserfamilien har foruden de fælles Saloner og Spisesale hver sine Soveværelser og Kabinetter som i Udstyrelse ikke staar tilbage for Paladserne i Land.

En Ejendommelighed, som straks falder i Øjnene, naar man betræder disse hellige Haller, er den fuldstændige Mangel paa den Forgyldning, der ellers plejer at anses for Højden af jordisk Pragt. Det er Kejseren selv, som har banlyst disse ordinære Prydelser. I Stedet derfor har man i rigt Maal varieret de smukkeste Træsorter, der har været til at opdrive.

Hvor megen Omhu og Omtanke, der er anvendt paa at gøre Skibet til et Opholdssted, hvor Savnet af Landjorden føles saa lidt som muligt, vil man forstaa, naar man ser, at end ikke en veritabel Kirke savnes. Naturligvis er den just ikke nogen Domkirke, men som vort Billede viser, savner dens forskellige Partier ikke nogen af de Prydelser, som giver de religiøse Handlinger Karakter og Stemning.

Smaa Historier.

Gavtyve.

DER var en Mand, som vilde tale med mig.

Han meldte sig som værende fra Hundested og var meget forundret over, at jeg ikke kendte ham . . . *saa* forundret, at jeg følte mig ganske skamfuld. Han havde da sèt mig baade dèr og dèr i Sommer da jeg laa paa Landet. Og han kendte baade den og den, som jeg ikke kunde nægte var mine gode Venner.

Han havde sat sig i min Gyngestol og talte meget og ugenert med et underlig spydigt Smil om Munden . . . det han sagde var altsammen som en Legitimation, Tilsidst brød jeg overtvært og spurgte, om der var noget særligt, jeg kunde tjene ham med.

Det var der. Han vilde gærne bede mig om Penge til at rejse hjem for.

„De synes maaske, det er underligt,“ sagde han, stadig med det samme spydige Smil. „Jeg generer mig selv for det . . . . . jeg kunde jo sætte mine Buxer . . .“

„Det kunde De da ikke, naar De skal rejse til Hundested,“ sagde jeg.

„Jo, for jeg har et Par til,“ svarede han.

Han fik to Kroner og fem Øre og gik uden videre Tak, pænt og fornøjeligt som en Gentleman der paa et fremmed Sted har faaet Hjælp i en øjeblikkelig Forlegenhed af en anden Gentleman og er rede til ved Lejlighed at gøre Gengæld.

I Gaar kom der saa en ny Mand fra Hundested.

Han var ikke forbavset over, at jeg ikke kendte ham, men han kendte naturligvis mig. Jeg havde jo „gjort saadan en Lykke derude ved at brække mit Ben“, som han udtrykte sig. Forresten var han kommen op til mig for at underrette mig om, at den Mand, der havde været hos mig forleden og faaet Rejsepenge til Hundested, var en nederdrægtig Gavtyv, der havde taget mig ordentlig ved Næsen. Han var aldeles ikke fra Hundested. Han boede i Brøndstræde, og der havde han truffet ham paa en Beværtning og hørt ham fortælle, at han havde været oppe hos mig og faaet to Kroner. Nu vilde han bare sige mig, hvad det var for en Fyr . . . . ogsaa for Hundesteds Skyld . . . . , at jeg ikke skulde tro. . . .

Han fik sig en Bajer. Han fortalte, at hans smaa Piger havde solgt Rejer til os derude i Hundested. Det lød rigtigt nok, for der kom saa tit smaa Piger og solgte Rejer. Selv boede han jo udenfor Byen og var kun en fattig Fisker, saa der var ikke det mindste mærkelige i, at jeg ikke kendte ham. Han var for Resten herinde for at besøge en Fætter. Og saa skulde han til at samle lidt sammen til nye Garn . . . det var jo altsammen forlist for ham i December . . . .

Min Kone kom ind . . . . hun kunde tydelig huske to smaa Piger, der havde solgt Rejer til hende i Sommer. Min Kone kan huske alle de smaa Piger, hun har set den mindste Snip af, og alle de smaa Piger, hun kan huske, er søde. Vi var alle meget rørte, der kom en Bajer til og en Cigar og desuden to Kroner til Hjælp til Garnene . . . det vil sige, det blev to Kroner og fem, For jeg var vittig og mente, at den ærlige Mand ikke kunde have mindre end Kæltringen,

Da han var gaaet lukkede jeg mit Vindue op og saa ud, som det er min Vane . . . ikke fordi jeg venter nogen eller har noget at se efter, men vist netop fordi jeg ingen venter.

Lige i Porten stod den ærlige Mand fra Hundested. Han talte med Kæltringen fra Hundested. De lo muntert til hinanden. Jeg forstod

jo hurtigt det hele og fandt, det var rimeligt, at jeg ogsaa fik min Part af Fornøjelsen, siden jeg dog havde bidraget ikke uvæsentlig til den.

Saa lo jeg højt. Den ærlige Mand og Kæltringen saa op og var et Øjeblik lidt betænkelige ved Situationen. Imidlertid maa de have fundet min Latter ægte, for de lo med og stak saa af, det bedste de kunde formodentlig af Frygt for, at min Morskab ikke skulde holde til Enden.

Men naar mine ærlige Venner i Hundested læser denne Historie, vil de ikke le, men korse sig over Menneskenes Ondskab.

Carl Ewald.

„Gefion"s Undergang.

Et festligt Øjeblik i „Gefion"s Liv. — (Kong Oscar paa Besøg i Malmø

Det vakte et usædvanligt Røre hele København over, da det forrige Lørdag — den 19. Januar — rygtedes, at et stort Skib, tilmed et, som de fleste Københavnere havde kendt, og været om Bord paa, var gaaet til Bunds ude i Øresund som Følge af et Sammenstød. Man turde næppe tro, hvad man hørte, at dette kunde være sket uden Tab af Menneskeliv — det lød jo ogsaa helt vidunderligt.

„Berlingske" havde om Eftermiddagen en ualmindelig Sensationssucces, thi Nyheden var kommen akkurat et Kvarter for sent for de vimse Middagsblade.

Kaptajn Svendsen.

Det forulykkede Dampskib *„Gefion"*, som tilhører Selskabet „Øresund", var gaaet fra Malmø om Morgenen Kl. 9 i stærk Taage. Det havde ca. 50 Passagerer om Bord. Midt ude i Sundet hørte Kaptajnen, *Svendsen,* stærk Piben af en Dampfløjte og standsede Farten; det var ikke muligt at opdage, hvor man havde Faren. Det varede dog kun faa Minuter, før man fik en højst ubehagelig Klarhed over Sagen. Kun en Snes Alen borte skimtede man gennem Taagen et Skibsskrog, der stod lige ind paa Siden af „Gefion" og faa Sekunder efter borede Søsterskibet *„Hveen"*, Kaptajn *Karlberg,* sin skarpe Stævn ind i „Gefions" Side.

I faa Minuter gjordes Baadene klare, Redningsbælter uddeltes, alle kom paa Dækket. Nogen Panik var der mærkelig nok ikke Tale om, om der end var en og anden nervøs Dame, som tog lidt paa Vej. Da „Hveen" hang fast i det Hul, den

„Hveen" i Malmø Havn.

havde slaaet, laa det jo nærmest at søge derover og dette lykkedes uden Vanskeligheder alle Passagererne og Mandskabet. Kaptajn Svendsen var selvfølgelig sidste Mand til at forlade sin Skude. Det skete først, da hele Rummet stod under Vand. Næppe var han om Bord paa „Hveen“, før „Gefion“ sank med Bagstevnen først, og kun et Par Mastetoppe og en Mængde Kasser og andre løse Genstande, der hvirvledes rundt i Sundet, betegnede Stedet, hvor nylig det smukke Skib flød. Det hele stod kun paa i 5 Minutter

Heldigt var det, at „Hveen“ i sidste Øjeblik fik bakket sig løs fra det synkende Skib. Ellers var en virkelig stor Ulykke næppe bleven undgaaet. „Hveen“ havde et Hul i Stævnen, rigtignok over Vandgangen, men alligevel tog man imod Tilbudet fra Dampfærgen „København“ som lidt efter kom forbi, og lod alle Passagererne fra begge Skibe, 83 i alt, gaa med til Frihavnen, medens „Hveen“ dampede videre ad Malmø til.

„Gefion“ var assureret for 200,000 Kroner. Større Værdier er ikke gaaet til Grunde, men naturligvis har mange, baade af Mandskab og Passagerer, lidt Tab, som kan være følelige nok. Postsækken fra Sverrig blev Dagen efter taget op ved Hjælp af Dykkere, og adskilligt mere kan vel reddes ad denne Vej.

Hvorvidt der kan tillægges nogen af de to Skibes Førere nogen Skyld for Sammenstødet, er endnu ikke konstateret.

Dronning Victoria.

Dronning Victoria i Kroningsdragt.

Englands gamle Dronning *Victoria* ligger for Døden, da dette Blad gaar i Trykken. Allerede i Julen ramtes den gamle Regentinde af et Slagtilfælde, som hun siden ikke kunde forvinde.

Dronning Victoria blev ingen stor historisk Personlighed i den Forstand som f. Eks. Margrethe, Elisabeth eller Catharina. Englands parlamentariske Statsforfatning har vel ikke en Gang Plads for store *Mænd* paa Tronen, endsige da for en stor Kvinde. Men hendes Navn er knyttet til et Afsnit af Englands og af Verdens Historie. Hun er den første *Kejserinde af Indien;* i dette Navn er betegnet den mægtige Fremgang i Kolonimagt, hvorpaa det britiske Rige støtter sin Stormagtsstilling. Til alle Tider viser hun sig loyal mod sit Folk og dets Forfatning, i sin Regering ubetinget hensynsfuld mod dets Vilje og uberørt af personlige Stemninger.

Dronning Victoria blev født i 1819 og besteg Tronen 1837. Hun blev i 1840 gift med Prins Albert af Sachsen-Koburg-Gotha, som døde allerede i 1861. Gennem sit Afkom er hun beslægtet med de fleste europæiske Fyrstehuse.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Efter kort Tids Sygdom er Etatsraad *G. Bruun* til Asmildkloster ved Viborg død, 75 Aar gl. Den Afdøde, der var en Søn af Landstingets første Formand, Hojesteretsassessor B. til Asmildkloster, har henlevet hele sit Liv paa Fædrenegodset, og hans Navn er forbundet med næsten alt, hvad der har haft Betydning paa Egnen. Ved Siden af mange andre Tillidshverv var han Formand for Hedeselskabet; for hans Arbejde her skylder Jylland, ja hele Landet ham mer end Tak og hans Navn vil komme til at staa i forreste Række blandt Hedens Mænd. Etatsraad B. var som Menneske en gennemdannet og nobel Personlighed, som alle nærede stor Ærbødighed for. Han var dekoreret baade med Ridder- og Sølvkorset.

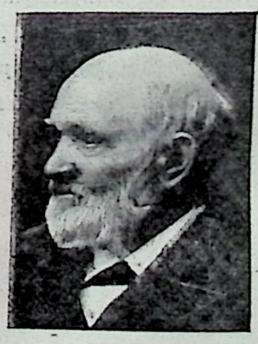
Etatsraad G. Bruun.

Kommunelæge Dr. med. *L. Toft*, der var velkendt baade som Læge og som Politiker, er afgaaet ved Døden. Efter at have taget medicinsk Embedseksamen i 1862 gik han med i Krigsaaret 64 som Lasaretlæge, blev senere Reservelæge ved Frederiks Hospital og tog Doktorgraden. Han nærede levende Interesse for Frankrigs Historie, og efterlader sig adskillige historiske Arbejder om Revolutionsperioden. I vort hjemlige politiske Liv tog han ivrig Del og valgtes 1886 til Formand for 2den Kreds af Højres Arbejder- og Vælgerforening, kom derpaa ind i Forretningsudvalget og blev ved Plougs Død Formand for Vælgerforeningen indtil 1896. Toft vandt almindelig Popularitet ved sin elskværdige Personlighed og sit lyse Humør.

Dr. med. L. Toft.

Borgmester *N. Tvede*, der siden sin Afsked i 1895 har levet i København, er afgaaet ved Døden i sit 73 Aar. Den Afdøde var Student fra Ribe Skole i 1845. Da Krigen udbrød meldte han sig som Frivillig og deltog i Felttogene. Atter tog han fat paa det juridiske Studium og tog Embedsekamen i 1852, hvorefter han blev ansat som Volontør i Kultusministeriet. Fire Aar efter overgik han til Hæren som Auditør; men da Krigen paany brød løs, søgte han ind i Kombattantrækken og deltog med Hæder ved 8. Regiment i Forsvaret af Dybbøl. Aaret efter blev han Byfoged i Hasle, hvor han senere tillige beklædte Embedet som Borgmester. I 1882 forflyttedes han til Frederikshavn som Byfoged, hvor han tillige var Borgmester fra 1883—95. Han var hædret med saavel Ridder- som Sølvkorset. Ridderkorset havde han erhvervet sig for sin Deltagelse i Krigen 1864.

Borgmester N. Tvede.

Justitsraad *F. L. Bang* som i en lang Aarrække har været ansat i Kabinetssekretariatet, er afgaaet ved Døden. Justitsraad B. der i sin Ungdom en Tid studerede Jura, havde i Udlandet studeret Engelsk og Fransk, i hvilke Sprog han tog Translator-Eksamen. I Halvfjerdserne fik han Ansættelse som Kancellist i Kabinetssekretariatet, hvor han tillige blev knyttet til H. M. Kongens Haandbibliotek som Assistent. Senere overtog han fremdeles Stillingen som Arkivar og Registrator i Sekretariatet. Den Afdøde var en sjælden punktlig og samvittighedsfuld Embedsmand, der til det sidste, trods sit skrøbelige Helbred, levede og aandede for sin Virksomhed. For et Par Aar siden blev han udnævnt til Justitsraad.

Justitsraad F. L. Bang.

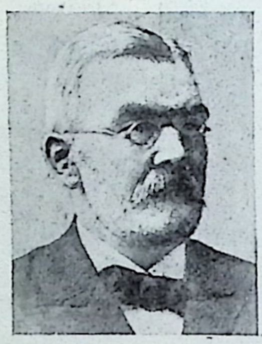
Fødselsdag.

Den 13. Januar fyldte fhv. Gaardejer *Jens Møller* i Kjellerup de 80 Aar, efter at have boet der paa Stedet i 55 Aar, og set den unge Handelsplads vokse op omkring sig. Oprindelig ejede han al den Jord, hvorpaa den nye By nu ligger, og han har i mange Maader været medvirkende tll Byens Fremgang og Udvikling. Han betragtes derfor ogsaa af den yngre Slægt som Byens Fader. M. der tidligere havde Sæde i Sogneraadet, har altid været en meget virksom Mand og er agtet og afholdt i Byen og dens Omegn.

Gaardejer Jens Møller.

Jubilæum.

Bankdirektor *Emil Schiørring* i Nibe kunde nylig fejre et sjældent Jubilæum, idet han i 25 Aar havde haft Sæde i Byraadet. Paa mange Maader har S. i denne Periode virket til Bedste for sin By og baade Skoleudvalg, Skolekommission og Fattigudvalg har draget Nytte af hans Indsigt. Desforuden har han i 28 Aar været Bestyrelsesmedlem af Understøttelsesforeningen.

Bankdirekt. Emil Schiørring.

Det velkendte Firma Peter Ibsens Isenkramforretning har fejret sit 50-aarige Jubilæum. Da den startedes af nu afdøde *Peter Ibsen* var det den første Specialforretning i Værktøjer herhjemme og hurtig skød Forretningen Vækst, medens den fra Købmagergadehjørnet flyttedes over i Kronprinsensgade. Efter Peter Ibsens Død overtoges den af den nuværende Indehaver *Chr. Langberg*, som med Dygtighed har ført den videre fremad.

Isenkr. Chr. Langberg.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

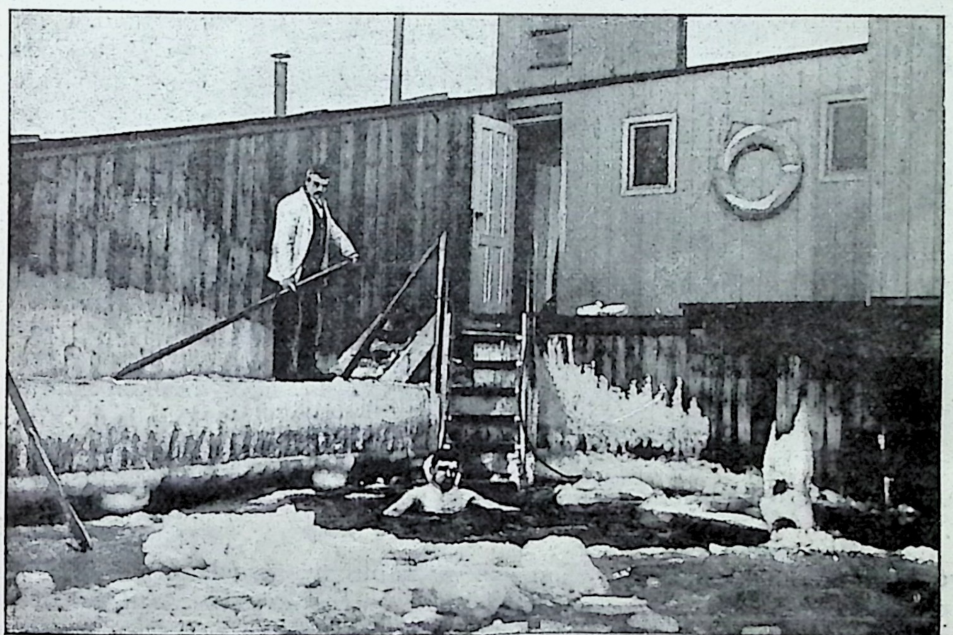
Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

I vort næstsidste Nummer blev der under Omtalen af Firmaet *M. Levinsky & Co.s* Forretning fejlagtig bemærket, at dette indehaves af Hr. *Carl Schottländer*, medens det forholder sig saaledes, at Forretningens Stifter Hr. *M. Levinsky* i Forening med Hr. *Carl Schottländer* danner Firmaet M. Levinsky & Co.

HVER 8 DAG

Nr. 18. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 3. Februar. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Vikingerne paa „Helgoland".

Et Bad mellem Isflager. Scene fra „Vikingernes" Badeanstalt. (Fot. Juncker-Jensen).

Som bekendt er det kun en mindre Del af den danske Nation der overhovedet bruger Bade. Og af dette Mindretal er der igen et Mindretal, der nogenlunde regelmæssigt bruger Strandbade.

For Flertallet staar en Dukkert i koldt Søvand som noget, man ikke gerne indlader sig paa uden tvingende eller da saagodtsom tvingende Nødvendighed. Der *kan* jo være de bagende Sommerdage, da man for ikke at svede sig Sjælen ud af Livet ligefrem flygter ud i Vandet. Men naar Thormometret ikke naar op imod en Snes Grader, er vore Søbadeanstalter gerne sparsomt besøgte.

Derfor betragtes det allerede som tydende paa et vist sejgt Heltemod, naar man formaar at gennemføre en regelmæssig Badekampagne en Sommer igennem.

Men hvad skal man saa sige om dem, der hver Dag Aaret rundt Sommer og Vinter, i Regn og i Blæst og i Snestorm, tager sig et virkeligt Strandbad ganske friskt fra Fad?

Og dog er der ikke saa ganske faa, der virkelig gennemfører det. Ude paa „Helgoland" bades der f. Eks. hele Vinteren igennem af omtrent 200 Personer. ca. 50 Damer og ca. 150 Herrer.

Med Stolthed have da ogsaa disse Uovervindelige, hvoraf en stor Del med Tiden vil komme til at høre til vore Hundredaarige, givet sig selv indbyrdes Navnet „Vikinger".

„Helgoland" har om Vinteren ikke ganske det samme Udseende, som mange af os kender fra Badningen om Sommeren. Den største Del af Badeanstalten, Svømmeflaaden osv. er taget ind. Tilbage er den Afdeling af Anstalten, der ligger til højre Side af Badebroen. Her er „Vikingerne"s Borg. Set udefra tager den sig ret befæstet ud, og man kan jo nok med nogen Fantasi tænke sig Vandet, der omflyder den, som en Art Voldgrav. Men der er ingen ophejset Vindebro. Tværtimod aabner den afholdte Bademester *Hansen* gæstfrit Borgens Porte for Enhver, der ønsker at komme indenfor. Heller ikke er Borgen noget Jomsborg. Til højre er

der Indgang til de kvindelige Vikingers Afdeling, mens de Gæve af Mandkøn gaar ind til venstre.

Kommer man indenfor, er der hyggeligt og lunt. Værelserne er stærkt opvarmede. Heltemodet overfor Vinterkulden ytrer sig altsaa kun i de Øjeblikke, da man opholder sig i selve det vaade Element.

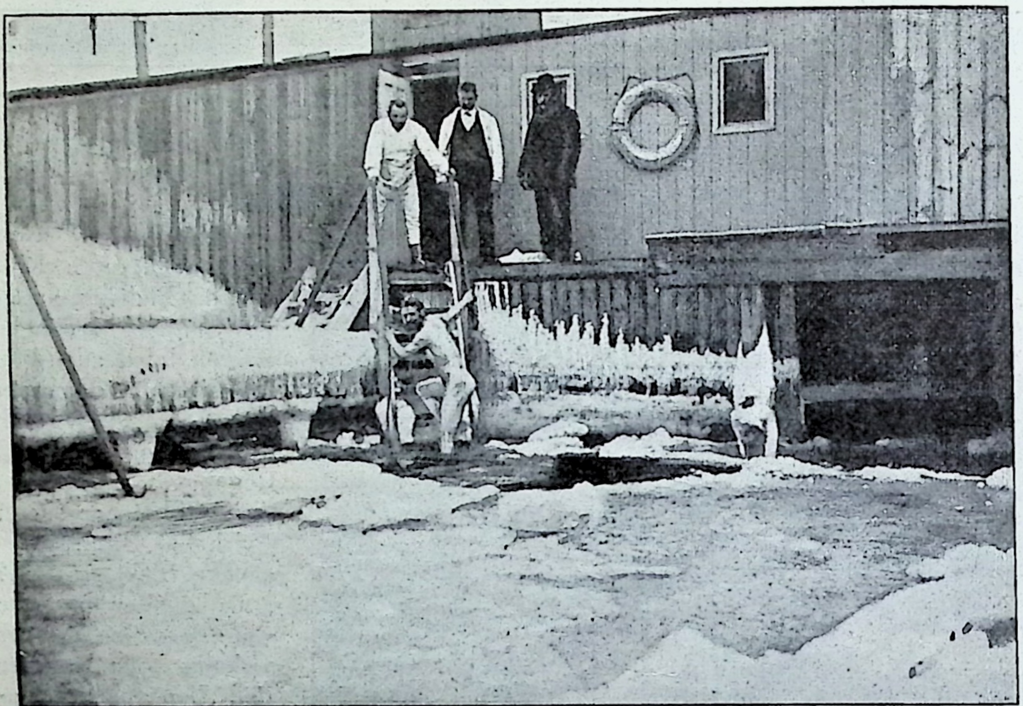
Men iøvrigt kan man gaa ud i Vandet saavel i fri Luft, som i et overdækket Rum.

Allerede ved Sekstiden om Morgenen begynder de første Badegæster at komme. Til Fods og paa Cykle — Sporvogn er et Befordringsmiddel, en Viking ikke kender — tager de derud fra Byen. Badeanstalten er indhyllet i Mørke, saa man maa famle sig fremad over Broen.

Naar Afklædningen er besørget, ledsages man hen til Trappen af Bademesteren, der er udrustet med en Haandlygte. Dens Skin flimrer hen over Bassinet, der, kulsort som det er, ligner et uhyre Blækhus. Der lyder et Plask, og Blækket lukker sig over Hovedet paa den Uforfærdede.

Selve Nedstigningen i Vandet skal imidlertid ikke være saa slem, som man skulde tro. Naar Thermometret ikke er under Frysepunktet, er det næppe nok, at en virkelig Vikingenatur føler det krible i Kroppen paa sig. En Smule ubehageligt kan det derimod være, naar Vandet er fuldt af ituhugget Is, der driver ind over den nøgne Krop, og hæmmer Bevægelserne i Vandet.

De egentlig Kuldegysninger begynder først, naar man er kommet op igen. Derfor hører det med til Badeprocessen, at man tager sig en forsvarlig Omgang Gymnastik med de Apparater, navnlig Haandvægte, der findes paa Badeanstalten.

Vikingen stiger op af Vandet. (Fot. Juncker-Jensen).

Naar man endelig er klædt paa og føler sig gengiven til det civiliserede Samfund, tager man sig til Fods eller paa Cykle en rask Tur ind til Byen, fuld af ophøjet Medlidenhed med de Medborgere, der derinde lever et blødagtigt og forkælet Liv, uvidende om, hvilken Sum af Sundhed og Friskhed det giver at gaa i Morgenbad paa Helgoland.

Thi den *er* naturligvis sund, denne bidske Kur. Den nylig afdøde Professor *Julius Lehmann* hørte til dens ivrigste Dyrkere og anbefalede den bl. a. mod saadanne Synssvækkelser, der have deres Aarsag i ødelagte Nerver.

Hvis det blev almindeligt at være „Helgoland“s-Viking, vilde Fremtiden faa at se en Slægt, der ikke var bange for noget. Den vilde med Sindsro følge saadanne Fænomener som Kulmængdens Aftagen, eller en mulig Afkøling af Solen. Og for den vilde Vejen til Nordpolen ligge aaben.

Albert Gnudtzmann.

Dronning Viktoria.

Det engelske Fyrstehus i fire Generationer paa Mands- og Kvindeside.

Hun var yderst populær, da hun døde, maaske mere populær og anerkendt af det hele Folk end nogen anden nulevende Monark. Hun var bleven det mindre ved, hvad hun direkte gjorde, end ved hvad hun undlod at gøre. Skal man med et Ord sige hendes Betydning, ikke blot for England, men for Alverden, er det dette: Hun var den første parlamentariske Regent. Vi ere saa vante til at betragte det parlamentariske Regimente i England som noget uhyre gammelt, med snart sagt Aarhundreders Hævd bag sig, og saa er det *først* fuldt ud praktiseret under en Dronning, der døde forleden. Under hende blev det engelske Rige større end under nogen tidligere Hersker, dets Kolonier øgedes umaadeligt, dets Landomraade steg fra en Sjettedel til en Fjerdedel af det faste Lands Overflade, Indførsel og Udførsel mangedobledes, Nationalvelstanden blev større end noget andet Riges, en Mængde Foregangslove gaves paa næsten alle sociale og politiske Omraader. Men skal en Historiker, naar lang Tid er gaaet, korteligen sige, hvad Dronning Viktoria var, hvad der berettiger hende til at nævnes i Historien, er det ikke alt dette, der bærer hendes Navn, men dette, at hun var den første parlamentariske Regent.

Det maatte komme i England, som det er gaaet, Parlamentarismen er kun den logiske Slutning af over 6 Aarhundreders politiske Historie, men at Slutningen droges saa let og kampfrit, skyldes hende, skyldes, at det var en Kvinde og ikke en Mand, der i denne Tid stod i Spidsen for Storbrittaniens Rige. Efter den første Valgreform i 1832, hvorved Middelstanden fik Del i Rigets Styrelse, maatte der komme en Forandring i Kronens Forhold til Parlamentet. Tidligere havde det været to Adelspartier, der løste hinanden af ved Magten. De var ledede af gamle Slægter, der vare hoffähige, der kom ved Hove. Regenten kunde altid faa en stærk Indflydelse paa dem. Den Side, som Regenten gav sin Støtte, havde et stort Forspring. Men de nye Lag, der nu kom frem, var ikke vante til at færdes paa de bonede Gulve i Regeringspalæerne, de vare ikke til Sinds at lade deres Politik bestemme af personlige Hensyn. Endnu mindre blev det naturligvis Tilfældet, da den anden Valgreform i 1867 gav de fagorganiserede Arbejdere Valgret, og da Landarbejderne rykkede frem ved den tredje Valgretsudvidelse i 1885. Men selv efter den første Valgreform søgte Vilhelm IV. at føre en personlig Politik, at afskedige og indsætte Ministerier paa Trods af Underhusets Majoritet. Kongen afskedigede sit liberale Ministerium Melbourne ved et sim-

Kong Edvard VII.

blot af Sorg over Mandens Død og Alder, at hun lod sin Søn repræsentere. Hun befandt sig bedst indenfor et Hjems Vægge. Hun var samvittighedsfuld, fulgte med Forretningerne, men havde ingen stærk Herskervilje, der krævede Handling. Derfor faar Tingene Lov til at udvikle sig i Ro, efter deres egne indre Love. Englands Politik bestemmes af Vælgere, det Parti, de ved Valgene sender ind i Flertal, overtager gennem sin officielle Fører Ministeriet og Politikens Ledelse. Dronningen maa tage Partiets Chef til Premierminister. Der forefaldt i 1880 en ganske karakteristisk Episode. Efter Valgene i 1874, da Gladstone led sit store Nederlag, opgav han officielt Førerstillingen for det liberale Parti og trak sig i et Par Aar helt ud af Politik, syslende med saa fjerne Æmner som Homer og Stridsskrifter mod Pavemagten, medens Lord Hartington var Partiets Chef. Men under den tyrkisk-russiske Krig optraadte han atter i Politik som Forsvarer for de mishandlede Bulgarer. Hartington var dog fremdeles den officielle Chef, og da de liberale i 1880 atter fik Flertal, henvendte Dronningen sig til ham, for at han skulde danne det nye Kabinet. Men Hartington afslog det; naar Gladstone overhovedet gav sig af med Politik, var han den selvskrevne til at danne

pelt Brev til Premierministeren, det havde ikke hans Tillid, og dannede et konservativt Ministerium Peel. Peel opløste, de liberale mistede en Del Pladser, men vare endnu i Flertal, de overstemte Ministeriet fire Gange, og Peel trak sig saa tilbage, erklærende, at „en Regering kan ikke blive ved at lede Forrretningerne mod et Flertal i Underhuset. selv om det har Kongens Tillid og et Flertal i Overhuset“.

Det var den Arv, Dronning Viktoria overtog i 1837, og det var der, det havde sin store Betydning, at hun var en Kvinde, at det ikke var en Mand, der stod ved Statens Ror. Mænd, naar de duer noget, vil altid herske, gribe ind, en Konge vilde ikke uden Kamp være gaaet ind i en parlamentarisk Monarks mere tilbagetrukne Stilling. Viktoria gjorde det, ogsaa fordi hun som Menneske var den, hun var. Man vil naturligvis ved hendes Død sammenligne hende med Englands anden Dronning, Elisabeth; men det er ganske urimeligt. Der er ingen fornuftig Sammenligning mellem den store Renaissancedronning, der var ret herskende, som havde Vilje og Ideer, og den parlamentariske Viktoria. Denne var i hele sit Væsen ganske borgerlig, en god og øm Hustru, en fortræffelig Moder, en dygtig og forstandig Husholderske af sin store Formue. Det var ikke

Dronning Alexandra.

Kabinettet. Det hjalp ikke, at Dronningen erklærede, at Gladstone hverken havde behandlet hende, som man behandler en Dronning eller en Kvinde, hun maatte overdrage Gladstone at danne Kabinettet.

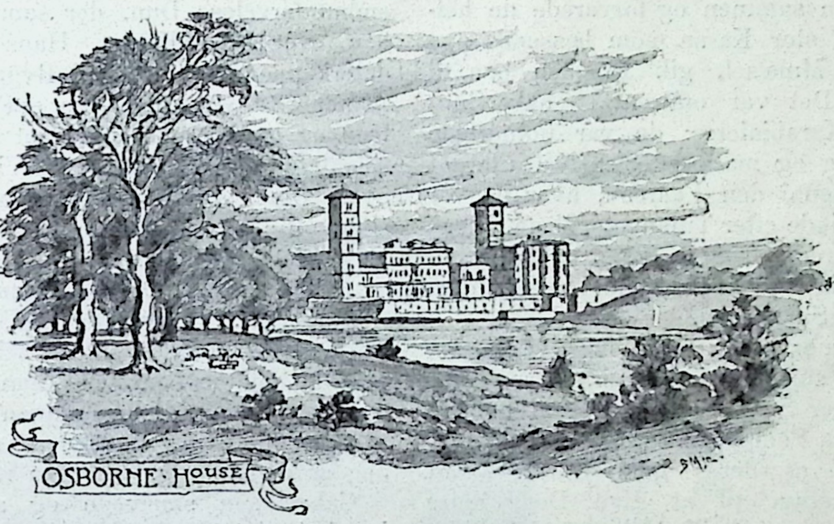
Faktisk er England bleven en Republik, de virkeligt bestemmende er Gladstone, Disraëli, Salisbury. Regenten faar end ikke at vide, hvorledes de enkelte Ministre har stemt i Ministerraadet, han overværer ikke dets Forhandlinger. Naar en Beslutning er taget, saa overrækker Premierministeren Regenten den til Underskrift.

Dronningen eller Kongen er i England gennem det parlamentariske System hævet op over Partierne og Partikampen, Regenten er Statsideens synlige Symbol, Staten i Kød og Blod. Som saadan var Viktoria elsket og hædret. Intet Parti kunde sige sig at have særlig Del i hende, og hun omfattedes derfor af alle med den samme Ærbødighed. Man ærede i hende sig selv, selve det mægtige engelske Imperium.

Parlamentarismen udelukker ikke helt, at Regenten kan øve Indflydelse, man vil naturligvis altid tage et skyldigt Hensyn til Landets Regent. Naar saaledes England i 1848 fandt det rigtigst at føre en mere reserveret Udenrigspolitik, end heldigt for os, da kan man sikkert heri spore Indflydelse af Dronningens Mand, Albert af Sachsen-Koburg, en Ven af de tyske Enhedsbestræbelser og en god Slesvig-Holstener.

Men siden da er meget Vand løbet i Havet, den danske Kongedatter blev Englands Dronning, Danmark og England er nøje sammenknyttede med stærke økonomiske Forhold, England er vor bedste Kunde, og paa begge Sider af Nordsøen har der udviklet sig en gensidig Forstaaelse og Vurdering, som man maa haabe vil blive til Bedste for vort Land i Fremtiden.

C. C. Clausen.

Slottet Osborne House, hvor Dronning Victoria døde.

Cabecillaen.

Spansk Fortælling af Alphonse Daudet. Oversat af Mathilde Lütken.

Den „gode Fader" havde lige holdt Messe, da Fangerne blev ført frem for ham. — Det var i en vild Afkrog af Arichulégui-Bjærgene.

Et nedstyrtet Klippestykke dannede et Slags Alter, som — i Mangel af Alterdug — var bedækket med en Karlistfane med Sølvfrynser. To skaarede Lerkar tjente som Alterkar, og da Sakristanen Miguel, som gik Præsten til Haande under Gudstjenesten rejste sig for at sætte de hellige Kar til Side, hørte man Patronerne rasle i hans Patrontaske. Don Karlos's Soldater havde ganske stille anbragt sig rundt om Præsten med Geværet i Bandoleret og med det ene Knæ hvilende paa Jorden paa deres Baretter.

Den straalende Sol, Navarras Paaskesol, koncentrerede al sin blændende Varme i denne brændende hede Klippefordybning med dens stærke Resonnans, hvor en graa Drossels Vingeslag var den eneste Lyd, der fra Tid til anden hørtes ind imellem Præstens og Kirketjenerens Salmesang. Højere oppe, paa den stejle, takkede Bjærgtop stod Skildvagterne, hvis ubevægelige Silhuetter aftegnedes mod Himmelen.

Det var et underligt Skue, denne Præst og Karlistfører, der holdt Gudstjeneste midt imellem sine Soldater! Og hvor Cabecillaens Ansigt tydeligt talte om denne Dobbelthed i hans Tilværelse! Det ekstatiske Udtryk i de haarde Træk, der saa endnu skarpere ud, fordi de havde Feltsoldatens brune Farve; Ansigtet talte om et Liv i Askese men manglede Blegheden, manglede Klosterets Skygge; Øjnene var smaa, sorte og meget straalende, Panden gennemskaaret af tykke Aarer, der syntes at binde Tankerne som med Tove, at fæstne dem i en Stivsindethed, som det ikke var til at slippe ud af igen. Hver Gang, han vendte sig mod de Tilstedeværende og udbredte Armene for at sige *Dominus Vobiscum,* saa man Uniformen under Messehaglen, man saa Kolben af en Pistol og Fæstet paa en

katalonisk Kniv, naar den krøllede Messeskjorte gled til Side.

„Hvad vil han gøre med os?“ spurgte Krigsfangerne rædselsslagen sig selv, og medens de ventede paa, at Messen skulde blive færdig, huskede de paa alle de vilde og grusomme Ting, man fortalte om Cabecillaen, og som havde gjort ham berygtet i den kongelige Hær.

Mærkeligt nok var Pateren denne Morgen i et naadigt Lune. Denne Messe under aaben Himmel, hans Held den foregaaende Dag og ogsaa Paaskeglæden, som denne besynderlige Præst endnu var modtagelig for, gav hans Ansigt et Skær af Glæde og Godhed. Saasnart Gudstjenesten var endt, og medens Sakristanen lagde Alterdugen sammen og forvarede de hellige Kar i en stor Kasse, som læssedes paa Ryggen af et Mulæsel, gik Præsten hen til Krigsfangerne. Det var omtrent en halv Snes republikanske Karabinierer; de var udmattede efter en Slagdag og matte efter en Nat, tilbragt i Angst i Halmen i den Faaresti, hvor de var blevne lukkede inde efter Tilfangetagelsen. Blege af Skræk, udtærede af Sult, Tørst og Træthed, trykkede de sig op til hverandre ligesom en Flok Faar i et Slagterhus.

Deres Uniformer, hvori der hang Halmstraa, deres Lædertøj, som var i Uorden, iturevet paa Flugten og under Søvnen, Støvet, som bedækkede dem ligefra Pomponen paa deres Kasketter og til Spidsen af deres gule Sko — alt skulde nok bidrage til at give Dem dette uhyggelige Udtryk, i hvilket den fysiske Udmattelse lader Modløsheden komme til Syne.

Cabecillaen betragtede dem et Øjeblik med et triumferende Smil. Han kunde nok lide at se Republikens Soldater, ydmyge, blege og lasede her midt imellem velholdte, godt bevæbnede Karlister, Bjærgboere fra Navarra og de baskiske Provinser, Folk, der var brune og tørre som Johannesbrød . . . . .

„*Viva Dios!* mine Børn,“ sagde han til dem med et venligt, skikkeligt Udtryk, „Republiken føder sine Forsvarere daarligt. I er jo alle sammen lige saa magre som Ulvene i Pyrenæerne, naar Bjærgene er bedækkede med Sne, og naar de kommer ned i Dalen for at mærke Lugten af Kød, mens Lyset fra Husene trænger gennem Dørsprækkerne. — Man faar bedre Behandling, naar man forsvarer den gode Sag. Har I Lyst at prøve, *Hermanos?* Kast de nederdrægtige Kasketter fra Jer og tag den hvide Baret paa . . . Og saa sandt som det i Dag er den højhellige Paaskedag, tilstaar jeg dem af Jer, der raaber „Leve Kongen!“ Livet og tilbyder Jer samme Løn og Forplejning som mine andre Soldater.“

Førend den gode Pater havde talt ud, kastede de alle sammen Kasketterne, og Raabene: „Leve Kong Karlos! — Leve Cabecillaen“ gav Ekko i Bjærgene. De stakkels Djævle! De var saa bange for at — dø; og det var saa fristende, alt dette dejlige Kød, som de kunde lugte lige ved Siden af, hvor det i Ly af Klipperne blev stegt over store Lejrbaal, hvis muntre Flammer farvede Bjærgene røde . . . . Jeg tror saamænd, at Prætendenten aldrig er bleven hyldet af et saa godt Hjerte!

„Giv dem i en Fart noget at spise!“ sagde Præsten leende. „Naar Ulvene hyle saa højt, maa Maverne være ordentligt slunkne.“

Karabiniererne fjernede sig. Men en af dem, den aller yngste, blev staaende foran Præsten i en stolt og bestemt Stilling, som stod i stærk Kontrast til hans barnlige Træk og det fine, endnu farveløse Dun, der som lyst Pudder laa hen over hans Kinder. Hans altfor store Soldaterkappe slog Folder i Ryggen, posede over Armene, var smøget op over et Par spinkle Haandlede og gav ham saaledes et endnu yngre Udseende. Der brændte Feber i hans straalende ovale Øjne, Araberøjne, men oplivede af spansk Glød og Ild. Og disse faste straalende Øjne generede Cabecillaen.

„Hvad er det, Du vil?“ spurgte han ham.

„Intet . . . . Jeg venter paa, at De skal tage Bestemmelse om, hvad De vil gøre ved mig,“

„Det samme som ved de andre. Jeg har ikke undtaget nogen. Benaadningen gælder Jer alle.“

„De andre er Forrædere og Kujoner . . . . Jeg er den eneste, der ikke raabte med.“

Cabecillaen skælvede og saa Drengen lige ind i Ansigtet:

„Hvad hedder Du?“

„Tonio Vidal.“

„Hvor er Du fra?“

„Fra Puycerda.“

„Hvor gammel er Du?“

„Sytten Aar.“

„Republiken har altsaa ikke flere Mænd, siden den maa lade Børnene gøre Krigstjeneste?“

„Jeg er ikke udtaget til Krigstjeneste, Padre . . . . Jeg er Frivillig.“

„Du véd maaske, at jeg har mere end et Middel til at faa Dig til at raabe: „Leve Kongen!“ “

Barnet gjorde en Haandbevægelse, som om han vilde sige! Prøv kun derpaa, hvis De tør!

„Du vil altsaa hellere dø!“

„Tusind Gange hellere!“

„Det er godt . . . . Saa er Du dømt til Døden.“

Præsten vinkede, og de Soldater der skulde udføre Eksekutionen, stillede sig i en Halvkredsomkring den dødsdømte Dreng, som ikke engang blinkede med Øjnene derved. Anfører-Præsten følte et Øjebliks Medlidenhed overfor dette Mod:

„Har Du ikke noget at bede mig om? . . . Vil Du have noget at spise? eller drikke?“

„Nej,“ svarede Drengen; „men jeg er en god Katolik og vilde nødig dø uden at have skriftet.“

Præsten var endnu iført sin Messehagel:

„Knæl!“ sagde han og satte sig paa et Klippestykke, og da Soldaterne vare traadte til Side, begyndte den Dødsdømte med sagte Stemme:

„Velsign mig, min Fader, thi jeg har syndet . . . . .“

Men midt under Skriftemaalet hørtes en voldsom Geværsalve ved Indgangen til Passet.

„Til Vaaben!“ raabte Skildvagterne.

Cabecillaen springer op, giver sine Befalinger, fordeler Posterne og spreder Soldaterne. Han selv har grebet en Bøsse uden at give sig Tid til at afføre sig sin Messedragt, og da han nu vender sig om, ser han Drengen, der stadig knæler.

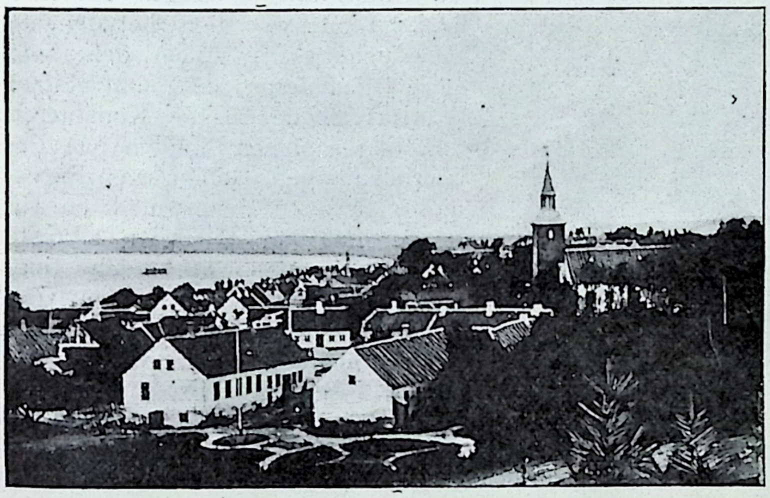
„Hvad bestiller Du der?“

„Jeg venter paa Absolution.“

„Det er sandt,“ siger Præsten . , . . Jeg havde glemt Dig.“

Han hæver alvorsfuldt Haanden og velsigner dette unge, bøjede Hoved; inden han fjerner sig, ser han sig om efter den Afdeling, der skulde udføre Eksekutionen, men de er alle spredte, da det uventede Angreb bragte Uorden i Lejren. Præsten gaar et Skridt til Siden, lægger sin Bøsse til Kinden, og staaende saalades ganske tæt ved Barnet, skyder han ham ned.

Ebeltoft jubilerer.

Udsigt over Ebeltoft By.

I det Aar 1301 tilstedte Kong Erik Menved Indvaanerne i „Æpplætoftæ“ at holde Torv hver Søndag og derved fik Ebeltoft det Købstad-Privilegium, paa hvilket det nu har holdt 600 Aars Jubilæum. Stilfærdige er Aarene gledet hen for den lille østjydske By, der laa hyggelig gemt bag høje Bakkestrøg borte fra Alfarvej og langt fra al Jernbaneforbindelser. Naturligvis har den under saadanne Forhold været uberørt af Omverdenen og tit har den i Folkemunde maattet høre Drillerier derfor, men for Øjeblikket er den i livlig Opkomst, den faar nu egen Jernbane, Byraadet har vedtaget en ny Havn og der er god Gænge i dens industrielle Liv. Hvad Under da, at Borgerne i det bedste Humør har holdt Fest, begyndt, som det sømmer sig, med Takkegudstjeneste, derefter gaaet Byen rundt i Procession og endelig ud paa Eftermiddagen drukket et festligt Bæger paa „Skandsens Kilde“ paa Byens Sundhed og Bedste. —

Ebeltofts snævre Smaagader oplives af ejendommelige Bygninger fra en svunden Tid, som f. Eks. det gamle Raadhus, der blev bygget 1576, restaureret 1710 og i 1840 ophørte med at anvendes som Raad- og Domhus. —

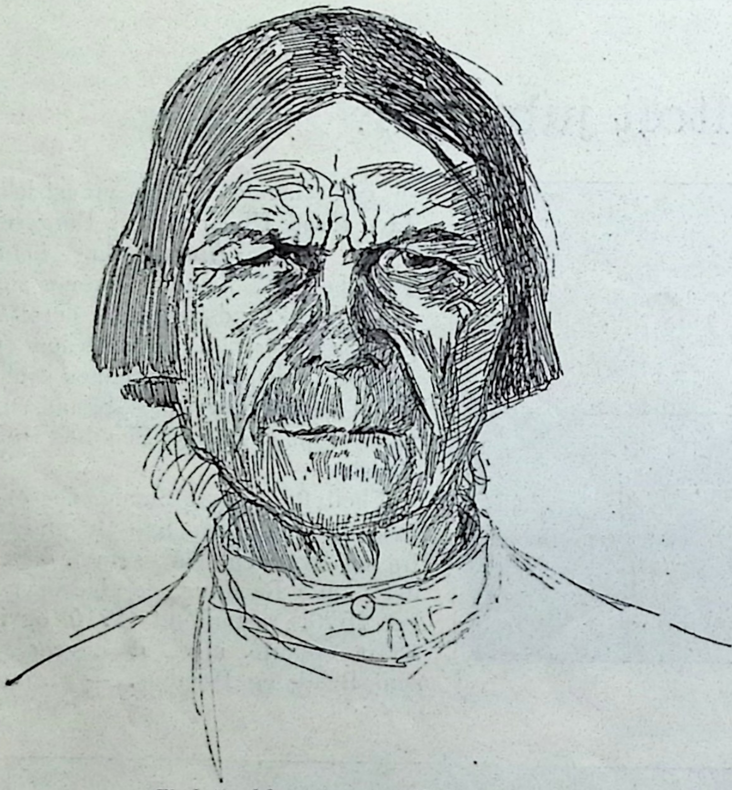

Det gamle Raadhus i Ebeltoft.

Finsk Kunst.

DEN Sympati, der altid knytter de smaa og svage Nationer til hverandre, har i de sidste Aar givet Finlands Navn samme Klang, som i sin Tid Navne som Grækenland og Polen havde. Familiebaandet mellem vort Fyrstehus og det russiske har ikke formaaet at svække det danske Folks Medfølelse med en Nation, der kæmper for Bevarelsen af sit Sprog og sin Kultur mod en overmægtig Behersker.

Yderligere vil Interessen for Finland øges ved de Udstillinger af finsk Kunst, som for Tiden kan ses i København.

Finsk Bondekone, tegnet af *E. Järnefelt.*

Vor dygtigt og energisk ledede *Kunstforening* har i sine Lokaler ved Frederiksholms Kanal arrangeret en Udstilling af finske Malerier, der tilhører Statssamlingerne i Helsingfors.

Der er det særlig tiltalende ved denne Udstilling, at den kun indeholder moden Kunst, prøvede Ting, som er fundet værdige til at være Folkets Eje. To af Finlands Malere, som allerede i adskillige Aar har haft europæisk Navn, *Alb. Edelfeldt* og *Eero Järnefelt,* findes udmærket repræsenterede, den første ved Landskaber og fortræffelige Portrætter (bl. a. af Prof. Pietro Krohn og hans Søn), den anden navnlig ved ypperlige Genrebilleder af finsk Folkeliv. Blandt de andre Navne vil man især dvæle ved *Pekka Hallonen, Albert Gebhardt* og *Blomstedt,* men først og fremmest ved den geniale *Axel Gallén,* hvis Billeder fra Finlands Sagntid hører til finsk Aandslivs aller betydeligste Fænomener. De findes dels som store Oliemalerier, dels som Skitser til de Hvælvingsfresker, Kunstneren udførte i Finlands Pavillon paa Pariserudstillingen. Gallén er en Farvedigter af første Rang, med en rig og vaagen Fantasi og den sikreste Kompositionsevne. Forholdene tillader os desværre kun at vise vore Læsere en enkelt Prøve paa hans ejendommelige Kunst, vi har til Gengæld søgt at gøre dets Indhold saa tydeligt som muligt. Ogsaa paa mere dagligdags Felter, særlig i Portrætfaget, viser Gallén sig som en af Kunstens Udvalgte.

At Finlands Borgere elsker deres frodige Kunst, kan ikke undre. Den er jo den eneste Aandsmagt, som endnu tør ytre sig nogenlunde frit.

⁂

Galléns Billede tilhører en Række af Illustrationer til »Kalevala«, det finske Nationalepos, som først i det 19de Aarhundrede blev optegnet efter mundtlig Overlevering og udgivet paa finsk og svensk. Det svarer til vore Eddasange, men staa efter manges Mening over disse i poetisk Kraft.

Kalevala er Stedet, hvor Finnerne har hjemme. De ligger i evig Kamp med Poiholas Folk, Arvefjenden, hvorved maa forstaas Lapperne — i vore Dage er det dog nærmest Russerne, der tænkes symboliserede ved Poihola. Kampens Hovedgenstand er en underfuld Kværn, Sampo, der maler baade Mel, Salt og Guld og er smedet af Smeden Ilmari. Sampo symboliserer Finlands Lykke.

Kalevalas Helte, Wäinämöinen og Lemminkäinen, har røvet Sampo fra Poihola og sejler over Havet med den for at bringe den i Sikkerhed. Da Poiholas Herskerinde Louhi opdager dette, sætter hun efter dem, men Wäinämöinen spærrer ved Trolddom Vejen for hendes Skib ved et stort Fjæld, mod hvis Sider Skibet sønderslaaes. Saa omskaber den gamle Heks Louhi sig til et fugleagtigt Uhyre, til hvis Vinger Krigerne klynger sig, og saaledes flyver hun med dem over Fjældet og klynger sig fast til Masten af Kalevalafolkenes Skib. — Saa beretter Digtet:

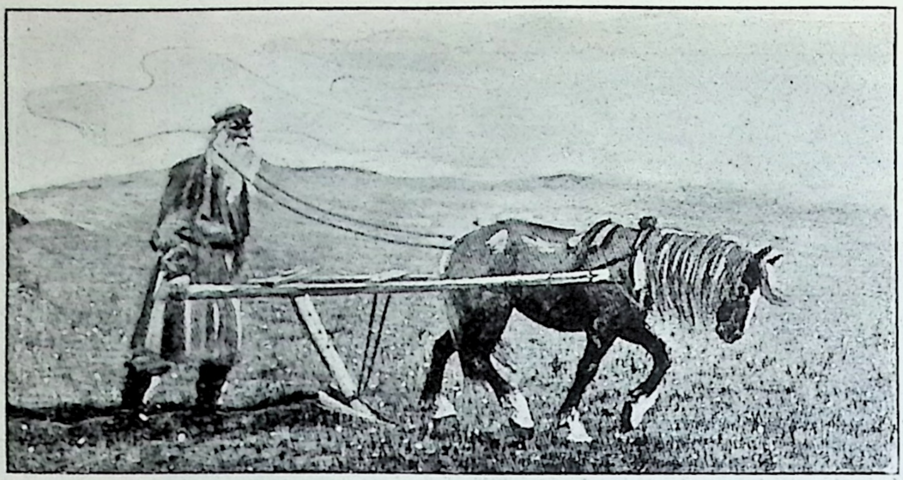

Fra Finlands Sagntid: „Kampen om Tryllekværnen Sampo“. (Efter Maleri af Axel Gallén.)

Wäinämöinen, Kæmpegubben,
Seeren for alle Tider,
tænkte, nu var Tiden kommen,
mente Stunden helt belejlig;
op af Søen drog han hastigt
Styreaaren egebladet,
dermed slog han Underdyret,
hugged' Kløerne af Ørnen,
alle Kløerne han knuste,
kun den mindste Klo blev uskadt.
Mændene i Havet styrted',
tumled' ned fra Ørnens Vinger,
Hundred Mand fra hver en Vinge,
Tusind Krigere fra Halen;
Ørnen selv fra Masten segned',
faldt med Brag i Baadens Hulning,
som en Tjur fra Træet falder,
som fra Granens Top et Egern.
Derpaa greb den haardt i Sampo
med den ene Klo, som rested',
vælted' Sampo ud i Havet,
styrted' Kværnen skøn og herlig
over Skibet røde Ræling
ud i Bølgens vilde Brænding;
Sampo brast itu i Faldet,
Tryllekværnen sønderbrødes.
Stumperne da sank til Bunden,
store Dele langsomt daled'
gennem Havets stille Bølger
ned til Bundens sorte Dybder,
gemtes der som Havets Banker,
blev til Ahto-Slægtens Skatte).*
Derfor selv i vore Dage,
hver Gang Maanen gylden straaler,
savner Havet aldrig Rigdom,
fattes Ahto aldrig Skatte.
Men af Kværnens andre Dele
mindre Stykker blev tilbage,
flydende paa Havets Flade,
paa de brede Vovers Toppe,
for at vugges der af Vinden,
for at bæres bort af Bølgen.
Vinden vugger disse Stykker,
Havets Dønning frem dem gynger
paa de sølvblaa Vandes Flade,
paa de brede Vovers Toppe:
Vinden driver dem mod Stranden.
Bølgerne i Land dem bærer.
Kæmpegubben Wäinämöinen
saa, hvor Brændingerne drev dem
saa, hvor Søen skød dem fra sig,
hvor mod Stranden Bølgen slængte
disse Stykker af hans Eje,
Stumper smaa af Tryllekværnen.
Stor da blev den gæves Glæde,
og han ytrede og sagde:
»Disse bærer i sig Frøet
Til en stor og sjælden Lykke,
Pløjning, Saaning skal de bringe,
al Slags Vækst og herlig Grøde;
gennem dem skal Maanen lyse,
Lykkens Sol for evigt straale
over Suomis vide Sletter,
over Finlands skønne Bygder!«

(Ved J. D.)

*) *Ahto, Havguden.*

Leo Tolstoi bag Ploven. Efter Maleri af S. Wetterhoff-Asp.

Foruden denne, om vi saa maa sige, statsstemplede Kunst, er der imidlertid ogsaa en anden Gren af finsk Kunst at se her i Byen. Ude i den frie Udstillings Bygning ved Nordbanegaarden har en ung Maler. Hr. *Wetterhoff-Asp* og en mindre Kreds af Kunstfæller udstillet en Del Billeder, som ikke er uden Interesse. Hr. Asp er baade ved sit æventyrlige Levned — som skildres i Katalogen — og sin urolige, sikkert talentfulde, men temmelig formløse Kunst en interessant Fremtoning. Han har originale Ideer, opfatter med Følelse og fortæller kvikt. Han tumler med de største Opgaver, naar undertiden, hvad han vil, skyder til Tider ogsaa et Stykke over Maalet. Han støder ofte an mod konventionelle Skønhedsbegreber, men kedelig er han ingenlunde, og bliver han en Dag fuldt Herre over Kunstens Midler, da vil det ikke blive Dusinkunst, han frembringer.

En anden af de paa Udstillingen repræsenterede frie Finner *Barkoff*, svinger mellem den solideste Studiekunst og den vildeste Karrikatur, og saaledes er de saa godt som alle — stærkt villende, uroligt eksperimenterende.

Begge Udstillinger fortjener Publikums vaagne Interesse.

S. Wetterhoff-Asp.

En Duel paa Ridepisk.

E. Switzer, Plantageejer paa St. Croix.

Vestindiens Sol sætter Blodet i Kog og der skal ikke ret meget til, at det koger over— langt over al Optugtelse og Forstand. Og selv om det kølnes hurtigt igen, selv om en Sag, der synes at bunde i alvorlige Fornærmelser og slemme Overtrædelser dør hen i et hastigt Forlig, saa har dog et Optrin, som det, hvorom her skal berettes, saamegen lokal Koloni-Kolorit og saa rig dramatisk Spænding, at det maa kunne interessere Læsere i Øernes Moderland. Navnlig, da vi ser os i Stand til at kunne illustrere Sammenstødet med nogle Tegninger af et Øjenvidne, vistnok en meget vittig St. Croixer-Mulat.

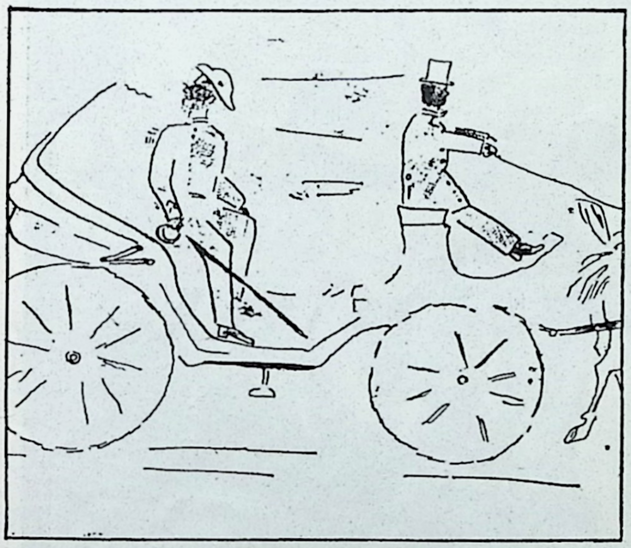
Det drejer sig i dette Tilfælde om en *rencontre* mellem Guvernør Hedemanns Adjudant, Premierløjtnant *v. Deurs* og Øernes rigeste Plantageejer *E. Switzer*. Anledningen var nogle Ytringer om v. D., som S. havde ladet falde til Venner og Bekendte, og saa en Morgen Kl. halvsyv, bedst som Switzer holder til Hest ude i sin Mark for at sætte Folkene i Trit, kommer Premierløjtnanten ham paa nært Hold, og med de Ord:

„Jeg hører, De gaar og fortæller Historier om mig,“ lykkedes det ham med et Svip af sin Ridepisk at flænge Skyggen af Switzers Hat.

Switzer, der ikke anede Uraad, og havde Tøjlerne liggende løst paa Hestens Hals maatte finde sig i endnu en let Berøring med Ride-

v. Deurs ramte Switzer men Switzer ramte ogsaa v. Deurs.

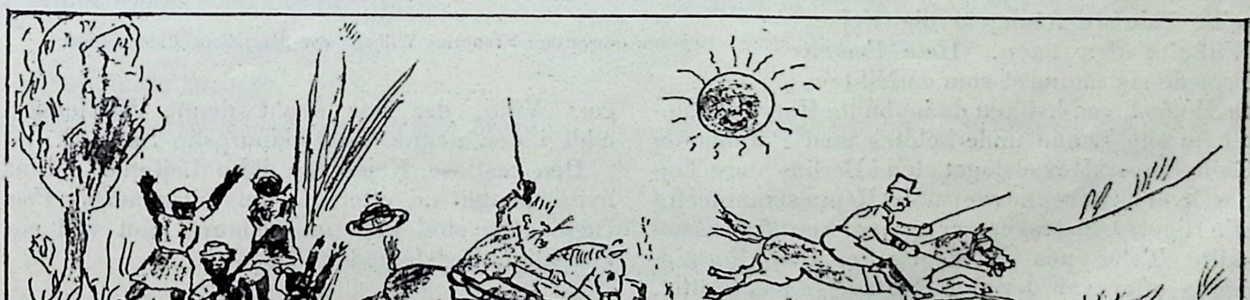

Guvernøren paa Køretur.

pisken, saa huggede han Sporerne i Hesten og med et velrettet Slag drev han sin Modstander til Flugt paa den stejlende Hest. Hopla, hopla! I strakt Carriere gik den vilde Jagt, forrest v. Deurs paa sin Blodshoppe, bagefter, uden Hat paa Hovedet, Switzer paa sin gamle „Kong David“, der selvfølgelig maatte give tabt i det lange Løb.

Saa foretrak Switzer at forfølge Sagen ved Retten. Der blev ført mange sorte og hvide Vidner, og mange Sider Protokol blev skrevet fulde, indtil Switzer efter Anmodning bestemte sig til at lade Sagen falde og nu er der da atter Ro paa Plantagen „Little Princess“, hvor Slaget stod hin Morgen, medens Niggerne grinede rødt til hinanden, ımens de raabte til Switzer: „That was a good one, Massa!“

Saadanne Sager ender paa Vestindien gerne med et Forlig. Guvernementet, Politimesteren og Auditøren hjælper med til at faa Historien glattet ud, og tilbage bliver kun en knækket Hatteskygge og en udskrevet Retsprotokol.

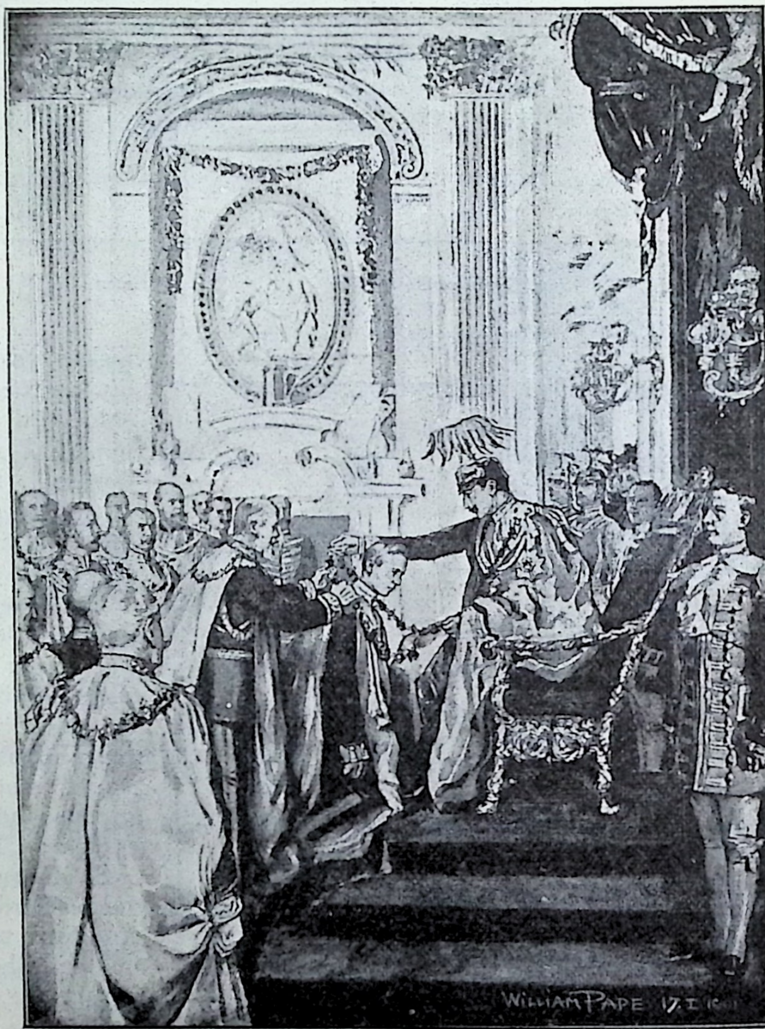
Switzer paa „Kong David“ forfølger v. Deurs.

Preussens Jubilæum.

Den 18de Januar var det 200 Aar siden, at Preussen traadte ind i Staternes Række som et Kongerige, der skulde faa en gennemgribende Indflydelse paa Europas Politik i de følgende Aarhundreder, Vi danske har paa sørgelig Vis maattet yde vort store Bidrag til dette Riges Magt, men kan derfor ikke undlade at beundre dets enestaaende Udvikling fra et ringe Kurfyrstendømme til en mægtig Stat med 30 Millioner Indbyggere og 14 store Provindser med Stæder som Berlin, Køln, Frankfurt a. M., Breslau, Hannover o. s. v.

Det er det hohenzollernske Hus, oprindelig en schwabisk Herreslægt, som ved den tyske Ridderordens Hjælp lagde Grunden til denne Magt. *Frederik den 1ste* købte i 1417 Brandenburgs Kurfyrsteværdighed af Kejser Sigismund, og hans Efterfølgere udvidede dets Besiddelse dels ved Arv, dels ved klog Politik. Og den 18de Januar 1801 anerkendte det Habsburgske Kejserhof Kurfyst *Frederik den 3die* som Konge af Preussen under Navn af Frederik den 1ste. Fra nu af steg Rigets Magt hurtigt og sikkert, ikke mindst ved Frederik den Stores kloge Administration. Haardt blev Landet medtaget af Napoleon, men det blev ogsaa Preussen, som arvede hans Bo. Endelig opstod et Geni som *Bismarck,* der fortrængte det østrigske Monarki af det tyske Forbund og efter at have taget til sig fra alle Sider kunde sætte Tysklands Kejserkrone paa Kejser Wilhelm den 1stes Hoved.

Mindedagen kunde naturligvis ikke gaa af uden Festligheder og „schwungvolle" Tale af den tungefærdige Kejser *Wilhelm den 2den.* Hele Festen formede sig nærmest som en Militær- og Hoffest, ved hvilken de indbudte Repræsentanter fra alle Lande underholdtes med Parader og Galladiners. Hovedslaget stod i Berlins store Tøjhus, hvor Kejseren havde samlet Repræsentanter fra alle Rigets Officerskorpser og hvor han ofrede særskilte Taler paa Land- og Søetaten. Formiddagen efter var der stor Modtagelse paa Slottet, hvor Prins *Christian* mødte paa Danmarks Vegne og blev udnævnt til Æresoberst ved det 14de Husarregiment. Kejseren nedlagde en Krans paa Frederik den 1stes Grav og stiftede en Kroneorden til Minde om Dagen, og Berlinerne illuminerede som gode Borgere, hvad ingen kan fortænke dem i. Det er jo de preussiske Kongers Vilje, der har skabt denne Verdensby midt i den nøgne, brandenburgske Sandørk.

Kejseren overrækker Kronprins Wilhelm den sorte Ørns Ridderorden.

Den rastløse Kejser fik ikke Lejlighed til at hvile længe ud efter Festens Strabadser. Faa Dage efter stod han paa Osborne Slot ved sin kongelige Bedstemoders Dødsleje.

Nu er det Vinter, og det var Midsommer, da de begyndte at sige hinanden Farvel.

Efter en Tegning af *C. D. Gibson.*

Afsked.

De mødtes i Vaaren saa mangen en Gang,
da Luften var Solskin og Løfter og Sang,
og Bølgerne blinked',
og Knopperne svajed',
og alle smaa Fugle de hopped' paa Stranden og nejed!

Skærsommeren døbtes i Drømme og Duft,
og Voverne sprang i den sitrende Luft —
da skulde de skilles,
da maatte de miste,
det sidste, det tungeste Møde de to maatte friste.

Og Stormen kom jagende vild fra Nordvest —
hvad ænsed' de Tvende den susende Blæst!
Lad Søen kun sortne,
lad Vinden kun isne,
lad Fuglene segne og alle Smaablomsterne visne!

Og Sneen kom dryssende, dunblød og let,
og svøbte sig om dem og dækked' dem tæt,
men aldrig dog Sjælen
sin Uro fik stillet,
og Øjet umætteligt suged' den Elskedes Billed.

Det lyder som Sagn, skønt det hændte i Aar —
ja, smil kun ad Elskovens sælsomme Kaar!
Hvad gælder for Hjertet
vel Uger og Dage —
hvad er vel en Evighed selv, naar man Afsked maa tage?

Karsten Colding.

Valborg Guldbrandsen som Sigyn „Thrymskviden.“

Thrymskviden.

(Med Amatørfot. af Sigurd Trier.)

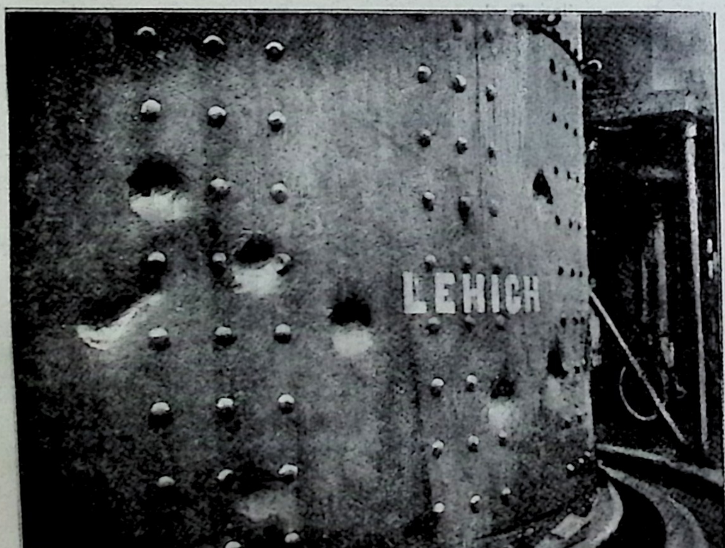
DER stod i Slutningen af Tredserne megen Larm om Bornonvilles Navn. Man bebrejdede ham, at han formasteligt vilde lade Nordens gamle Guder danse over Scenen. Bournonville stod selv temmelig uforstaaende overfor disse Angreb, og Nutidsmennesker vil vel ogsaa Forargelsen synes noget smaatskaaren, thi hvormeget af Gudelærens Aand, der end vejredes hen i den hvirvlende Dans, blev der dog nok af Poesi tilbage.

Nu har det kongelige Theater taget Værket frem igen, og vort unge, frejdige Balletkorps har skænket det ny Ynde og ny Sejr. Bournonville lader Tiden ikke i Stikken, han skabte Billeder, hvis Farver ikke falmer, hvis Lærred ikke slides. Og om hans Værker staar en begejstret Skare Vagt, vogter dem for Plet og Støv og holder den højt i Ære.

Det var denne Garde, som gav sig hen i Dansen til den gamle Mesters Pris, da „Thrymskviden“ nylig gik over Scenen. Alle ydede deres bedste Kunst, og fik til Løn et Bifald, der kom fra Hjertet, og særlig stærkt var henvendt til Hr. *Hans Beck* og Fru *Valborg Guldbrandsen.*

Hans Beck som Loke i „Thrymskviden“.

Optisk Bedrag. (Vend op og ned paa Billedet og bemærk Forandringen.)

Optisk Bedrag.

SE engang paa det ejendommelige Fotografi, som her er gengivet, og som er taget paa et amerikansk Jernværk. Den pansrede Plade bærer ikke mindre end otte uregelmæssigt anbragte Fordybninger, der synes at naa mindst to—tre Tommer ind i Jernet. Det ser ud som om Metallet havde været af saa blødt og eftergivende et Stof som Dejg, og et Menneske havde stukket sin Haand i Massen. Fremdeles finder vi Jernets Overflade forsynet med tætte Rækker af svære Nagler, som hæve sig kraftigt udefter.

Naar man nu et Øjeblik har set paa Billedet, skal man pludselig vende

op og ned paa Siden. Det viser sig da, at Fordybningerne forvandles til Udvækster paa Jernet medens Sømnaglerne nu synes at have trukket sig ind i Jernet. Man kan blive ved med at gentage Forsøget, det vil hver Gang føre til samme Resultat. Billedet er et ypperligt Bevis paa, hvor langt Øjets Bedrag kan føre os. Vi er vant til at Lyset kommer fra oven, og alt eftersom det paagældende Steds øverste eller nederste Del ligger i Skygge, ser vi en Fordybning eller en Udvækst.

* * *

Paa en ganske anden Maade narrer det hosstaaende Billede os. Det forestiller, som De vil se, en fix og nydelig ung Pigeskikkelse, ikke helt blottet for en Smule Koketteri, som hun der staar og lader sine Øjne spørgende søge ud i Rummet. Kender De hende? De er næsten tilbøjelig til at svare ja. De synes, at De ganske nylig har mødt hende paa Gaden. Men se alligevel rigtig efter, inden De paastaar det bestemt.

Den Dame, som Billedet gengiver, er nemlig aldeles ikke nogen Dame, men derimod en ung Mand, som i denne Forklædning gjorde stor Lykke ved Studenterforeningen Nytaarsløjer.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Provst *V. A. Esmann*, som i 1898 tog sin Afsked, er afgaaet ved Døden i sit 69. Aar. Den Afdøde, der var født paa Grønland, blev Student fra Ribe Latinskole og teologisk Kandidat 1857. Først var han Huslærer i Sønderjylland, blev Kapellan i Faxe, dernæst Sognepræst i Højrup og Aarslev, forflyttedes til Karise og Alsted og tilsidst til Hellested, hvor han tillige var Provst for Faxe Herred m. m. Han sad inde med en digterisk Begavelse, som gav sig Udslag i adskillige Sange og Salmer. Den Sang, der vel nok vil bevare hans Navn længst, er: »Droslen slog i Skov sin klare Trille«, som Glæser satte sin skønne Melodi til. Han var dekoreret med Ridderkorset.

Provst V. A. Esmann.

Nys afdøde Kaptain i Flaaden, *H. T. Foss*, hørte blandt de Unge i Marinen, til hvem der med Rette næredes store Forhaabninger, og hans Dødsfald vil vække dyb Beklagelse. Allerede som elleve Aars Dreng gik han paa Langfart til Brasilien som Kahytsdreng, kom derpaa ind som frivillig Lærling i Marinen, blev Kadet og Officer 1877. Tidlig vandt han sig et Navn paa Grund af sine store Evner og fremragende videnskabelige Uddannelse, tidlig gjorde han sig bemærket paa de forskellige Togt, hvor han blev udkommanderet, lige afholdt af alle, baade Undergivne og Kolleger, sejrrigt syntes han at forfølge sit Maal, respekteret som en Mand uden Frygt og Dadel, da han ramtes af Sygdom, der efterhaanden knækkede hans Kraft og tilsidst lagde ham i Graven næppe 45 Aar gammel. I 1880 blev han Premierløjtnant og 1893 Kaptajn. Han var dekoreret med Ridderkorset og nogle udenlandske Ordener.

Kaptajn H. T. Foss.

Ved Inspektør *H. A. Flindts* Dødsfald forsvinder en Mand, der vil mindes som den, der i væsenlig Grad har bidraget til at give Hovedstaden og Omegn sine skønne Omgivelser ved Haver og Parkanlæg. Fra sin tidligste Ungdom viede han sit Liv til Havebrugsvæsnet. Efter at have foretaget en Udenlandsrejse, kom han snart herhjemme til at indtage en fremragende Plads som Anlægsgartner. Med ualmindelig Smag og Dygtighed omdannede han Voldterrainet til den nuværende botaniske Have, og da han i 1877 var udnævnt til Inspektør for de kongelige Lysthaver, foretog han betydelige Omdannelser og Forskonnelser af Frederiksberg Have, Søndermarken, Ro-

Inspektør H. A. Flindt.

senborg Have, Fredensborg, Sorgenfri o. s. v. Endvidere skyldes hans Virksomhed Anlæget af de nyere Parker som Ørstedsparken, Charlottenlund Slotshave, det kgl. danske Haveselskabs Have o. m. a., ligesom man paa de store Herregaarde søgte hans kyndige Vejledning til Forbedring af Haverne. Til det sidste omfattede han sit Embede med den største Pligtopfyldelse og Kærlighed.

Den Afdøde, der var dekoreret med Kommandørkorset og Sølvkorset, var tillige Indehaver af flere udenlandske Ordener.

Jubilæum.

L. Fraenckels Tapetfabrik fejrede nylig Jubilæum for sin 75aarige Bestaaen. Tidlig erhvervede dens Tilvirkning sig Ry for Stil og Smag, de lange Ruller naaede vidt ud over Landet til Pryd for danske Hjem og for dansk Industri. Medens Forretningens oprindelige Raaderum var et Loft i Pilestræde, har den nu en Dampfabrik, der beskæftiger 65 Personer. Dens Stifter var kgl. Hof-Miniaturmaler *Liepmann-Fraenckel*, dens nuværende Indehaver Fabrikant *Robert Fraenckel*, som kender sit Fag til Bunds og forstaar at holde Firmaets Navn paa dets gamle Højde. F. er R. af D. og bærer den svenske Vasaorden; han sidder i Industriforeningens Bestyrelse.

Fabrik. Robert Fraenckel.

Afsked.

J. B. Aagaard, Bestyrer af Statstelegrafstationen paa Banegaarden, blev født 1828, Student 1848 og cand. phil. 1850. I April 1860 fik han Ansættelse ved Statstelegrafen paa Kjøbenhavns Hovedtelegrafstation, hvor han har gjort Tjeneste i de paafølgende Aar ved alle de forskellige Afdelinger. I de sidste Aar var han Bestyrer af Stationen paa Banegaarden. Han har været Medstifter af „Telegrafsamfundet", en Spare- og Laanekasse for Telegrafpersonalet i Kjøbenhavn, og har i 28 Aar været denne Forenings Kasserer. Ogsaa af „Telegrafvæsenets Begravelses Forening" har han været Medstifter. Fra 1. Januar 1901 har han taget Afsked fra Telegrafvæsenet paa Grund af Alder.

Bestyrer J. B. Aagaard.

En Hundreaarig.

Enkefru *Løding* i Kolding fyldte den 21. ds. 100 Aar. Født paa Gaarden Ladekjær i Skjern Sogn har hun tilbragt sin Ungdom i Christiansfeld og Haderslev og bor nu hos sin Søn Boghandler Løding i Kolding. Hun er aandsfrisk og livlig, læsende sine Aviser daglig og interesseret i alt, hvad der passerer. For indtil faa Aar siden foretog hun hvert Aar en længere Rejse til gamle Egne paa Vestkysten, medens hun dog nu er tvungen til at holde sig i Ro.

Enkefru Løding.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: *Lystig Snak.* Caprice Etude. (Sluttet). J. Raff. Mellemakt Musik af *„Molboerne"*. Olfert Jespersen. *I rosens doft.* Prins Gustaf. *Largo.* Haydn.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER8DAG

Nr. 19. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 10. Februar. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet

Giuseppe Verdi.

ITALIENS „gamle Hartmann“ er død. Italiens forgudede Nationalheros og den italienske Operas berømteste Mester i Nutiden har lukket sine Øjne faa Dage efter Tysklands berømteste Maler Bøcklin og Englands legendemodne Dronning. Det er, som om det 20 Aarhundrede ved sin Regeringstiltrædelse vilde rømme op blandt Veteranerne fra det foregaaende Aarhundrede.

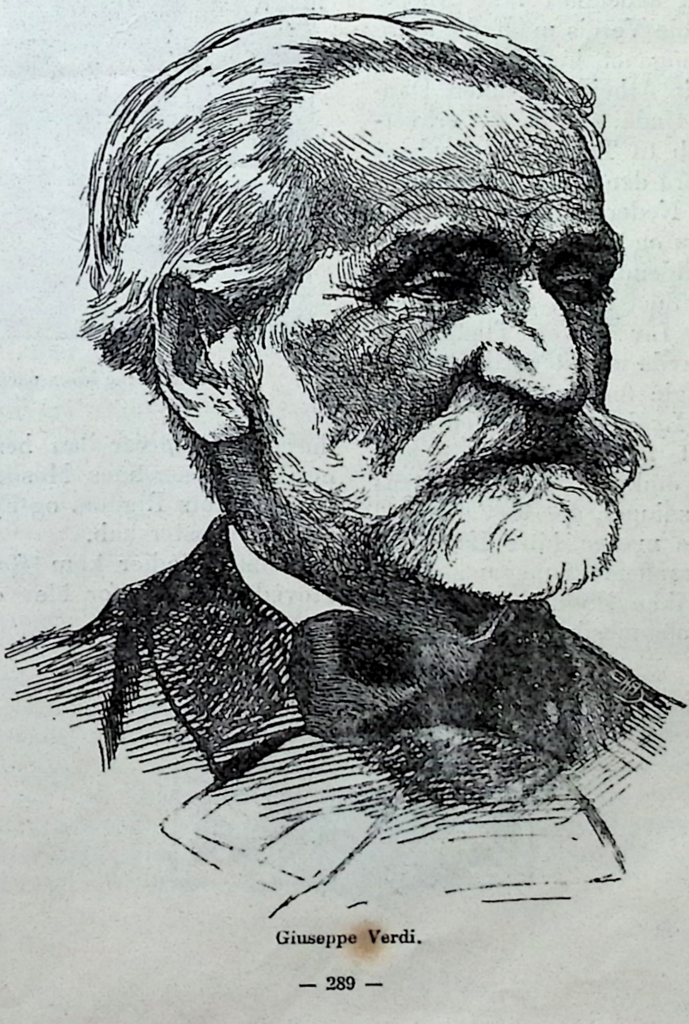
Med *Verdi* gaar et Stykke af ikke alene Italiens, men hele Verdens Opera-Historie i Graven. Naar man hører hans Navn, dukker først og fremmest „Trubaduren“, „Rigoletto“, „Aïda“, *„La Traviata“* frem i vor Bevidsthed. Alle kender disse Værker, alle Operascener, store og smaa, Verden over har opført dem og opfører dem endnu den Dag i Dag — ligesom saa mange andre af Maëstroens Arbejder, der ikke i samme Grad som de her nævnte har vundet Popularitet hos alle Nationers Publikum og derfor ikke har formaaet at holde sig saa længe paa Repertoiret.

Naar vi siger *Verdi,* betyder dette Navn for os en Vrimmel af Melodier, der er gaaede lige i vort Øre og er bleven siddende fast derinde, saa vi aldrig slipper af med dem igen — en Musik, der kunde elektrisere og opildne, der tog os i Nakken, blændede os ved sin Farveglød, bøjede os i Knæ ved sin brutale Kraft.

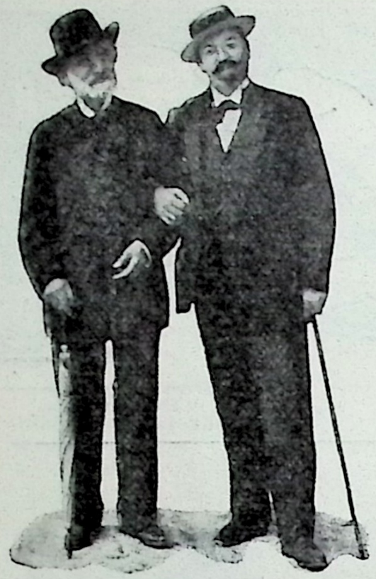
Den var rød som Blod, hed som Solens Brand og voldsom *à la* Vulkan. Men den var tillige sød som Vin og liflig som Orangens Duft. Og saa var den et ægtefødt Barn af *la bella Italia,* letsindig og overfladisk, vindende og fræk.

Den *var* det, og den er det *endnu.* Men den blev i Aarenes Løb *noget mere.*

Verdis Kunst blev ædlere, finere og samvittighedsfuldere, jo længere han kom op i Oldingealderen. Han skænkede os et veritabelt Musik-

Giuseppe Verdi.

Verdi og Tenoren Tamagno.

drama som „Othello“. Og han endte med at overraske Verden med en *Opéra comique* af den eleganteste Esprit, det yndefuldeste Vid: „Falstaff“.

Mange, der savnede Sans for italiensk Musik i Almindelighed og for Verdis i Særdeleshed, har ment, at den nu afdøde Maëstro var en „Kristian Vesterbro“ i Tonekunsten, en simpel og forsoren Kumpan, en Lykkeridder, der klaskede en Arie op og malede et Kor ned og brød sig Pokker om det hele, naar det bare gav fulde Huse og Penge i Kassen. Og de lod sig forlyde med, at hans Talent vel egentlig ikke var andet end Haandelag.

Disse Mennesker har aabenbart ikke Anelse om, hvilken grundig Skole Verdis medfødte store Musikævner har gennemgaaet, hvilken Alvor og Flid han nedlagde i sit Arbejde, hvilken Dannelse han — ligesom Gade hos os — erhvervede sig i Aarenes Løb til Trods for et yderst mangelfuldt Grundlag fra den fattige Barndomstid, hvilke Sorger og Nederlag hans Liv har haft at opvise, — Hustru og to Børn døde i Løbet af et Par Maaneder, knaldende Fiaskoer paa Theatrene, Sindets Nedtrykthed indtil Sindssyge og Genoprejsning til nyt Liv fra en Tilstand, i hvilken ikke mange havde modstaaet Fristelsen til at skyde sig en Kugle for Panden.

De, der i Verdi saa Lykkeridderen, den overvurderede og ufortjent forgudede, havde kun Øje for hans Triumfer omkring paa al Verdens Scener, de Hædersbevisninger, der blev ham til Del. Men de glemte de mange, bitre Dage, om hvilke Ovationernes straalende Timer udslettede Mindet, og de nærede ikke skyldig Respekt for det rige Fond af geniale musikalske Idéer, for den utrættelige Arbejdskraft, den Aandens usvækkede Livlighed og Klarhed, der fulgte Verdi helt op i hans høje Alder.

Han blev 87 Aar. De Værker, med hvilke han vandt sine første Sejre, har allerede i en Menneskealder været klassiske; de Værker, med hvilke han forbavsede Verden som fuldt moderne Kunstner, synes vi er fra i Gaar.

At han kan staa som en Samtidig for os unge, ligesom han var en Samtidig for vore Forældre og Bedsteforældre, viser bedre end noget andet hans Gærnings Omfang og hans Udviklings Elasticitet. At han fra Italien formaaede at erobre hele Verden, alene ved sine *Værker* —

Bulletinerne læses udenfor Verdis Hus.

thi *personlig* var han beskeden og tilbageholhende — viser hans Musiknaturs store Sundhed, dans Talents Rigdom og Fylde, hans høje kunstneriske Mesterskab.

Hans Melodier kom fra Hjærtet og ikke fra Hovedet. Og derfor blev de Allemands Eje.

Gustav Hetsch.

Arachne.

Novelle af Max Bernstein.

„Arachne er et græsk Ord," sagde Huslæreren, og betyder paa Dansk: en Edderkop. Arachne var en ung Pige fra Mäonien, som var vidt berømt for sin Dygtighed i at spinde og væve. Engang vovede hun i sin Stolthed at sige, at selve Pallas Athene ikke kunde væve bedre end hun. Saa steg Pallas Athene ned paa Jorden, og Væddekampen begyndte. Pallas Athene skabte et herligt Arbejde, men Arachnes var ligesaa smukt og kunstfærdigt. Da forvandlede den rasende Gudinde den stolte Pige til en Edderkop, idet hun haanende sagde, at saa vilde hendes berømte Væven aldrig faa Ende. Dette Sagn fortæller den romerske Digter Ovid i sine Metamorphoser."

— Timen var nu til Ende og Eleven rejste sig for at gaa ud og lege. Huslæreren samlede Bøgerne sammen.

„De gamle Grækere og Romere har haft mærkelige Sagn," sagde den naadige Frøken, Drengens Søster, som havde siddet ved et andet Bord og beskæftiget med noget Sytøj havde fulgt Undervisningen. Den naadige Frøken var meget rig, meget smuk og meget stolt. — „Hvad betyder denne Historie?"

„Det er et Sagn, naadige Frøken," svarede Huslæreren.

„Og er det alt"? sagde hun, idet hun smilede og saa paa ham med sine store, mørke Øjne. Hendes Blik og hendes Smil syntes at spørge: Kan Du ikke fortælle mig mere? Ser Du ikke, at jeg vil snakke med Dig? Er Du saa uhøflig, at —? Han forstod det og følte, hvorledes Blodet for op i hans Kinder. Han var et lærd, uerfarent, beskedent Menneske, Huslærer i et fornemt Hus. Men han var Digter — ganske vist kun for sig alene, i det Skjulte, og han bar en Verden af Anelser i sit Indre. Nu maatte han tænke sig om for ikke at blive de mørke Øjne Svar skyldig.

„Man kunde jo forestille sig" — begyndte han tøvende.

„Hvilket?" spurgte Øjnene igen, og de lange fine Fingre syede ikke mere.

„Man siger, at Kvinden holder meget af at gøre, hvad der kun tilkommer Guderne: nemlig at spinde Skæbnetraade; at Kvinden betyder meget eller alt i Verden og at i Grunden er Kvinden Skyld i, om det Onde eller det Gode sejrer. Er det ikke tænkeligt, at den misundelige Gudinde har dømt denne græske Kvinde til at spinde sig selv og sin egen Skæbne ind i de fine, stærke Traade, hun evig maa spinde".

„Aa, det er næsten for dybsindigt," sagde Frøkenen. „Men De maa fortælle mig mere derom. Hvorfor bliver de staaende? Sæt Dem dog ned. Her paa Tabouretten. Og læg saa Bogen bort. Fortæl saa videre."

De hvide Hænder syede igen; Sting paa Sting dannedes af den lille skinnende Naal, og det brogede Broderi voksede, mens Huslæreren talte. Han fortalte gamle Sagn, i hvilke der stadig syndedes mod Guderne af Kvinder og for Kvinders Skyld.

Og han saa ind i hendes mørke Øjne og smilende Ansigt.

Men hun sagde: „Kvinden, den evige Skæbnespinderske. Tror De virkelig derpaa?"

„Jeg," spurgte han og slog Øjnene ned.

„Ja, De."

„Jeg ved intet derom."

Heller ikke hun vidste noget rigtigt. Men hun følte Lyst til at erfare noget derom. Hvad Vægt laa der derpaa? En fattig Huslærer — det var jo blot Leg.

„Gaar De en Tur med min Broder i Aften," spurgte den naadige Frøken, og da han svarede Ja, sagde hun, at hun nok vilde gaa med for at høre mere af den græske Mythologi.

Aftenen kom — og Dage og Uger.

— — — —

„Huslæreren har sagt op," sagde den naadige Frøkens Fader. „Han er syg. Han vil hjem til sin Moder. Og han ser virkelig saa bleg og daarlig ud."

— — — — —

Dage, Uger og Maaneder.

„Du maa tage en Beslutning," sagde den naadige Frøkens Fader. „Greven vil i Morgen tale med mig; jeg viser ham til Dig. Vær nu fornuftig." —

— — — — —

Dage, Uger, Maaneder og Aar. Grevinden sad i Haven foran Villaen. Hendes Ansigt var blegt og stivnet som smukt Marmor. Kun i de mørke Øjne syntes der endnu at være Liv. Hun saa ned paa det fine Grus i hvilket Parasollen havde ridset Ordet: Arachne.

Greven, som sad ved Siden af, læste Ordet.

„Arachne. Hvad er det?"

„Et Ord, hvortil der knytter sig et gammelt Sagn," svarede hun og kradsede hurtigt Bogstaverne ud.

Ugevis ligger Fakiren paa Søm og Staalspidser.

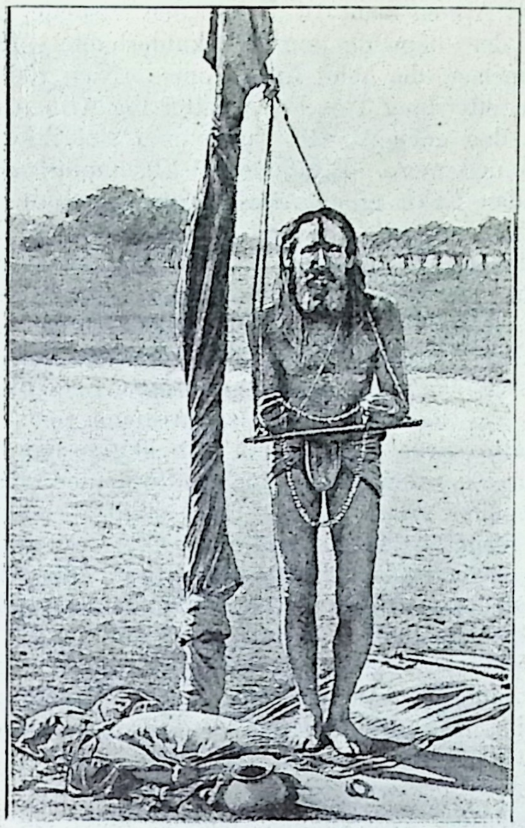
Den indiske Fakir.

Der gaar de besynderligste, utroligste, mest uforstaaelige Historier og Sagn om den indiske Fakir. Tyngdeloven eksisterer ikke for ham, legemlig Smerte er ham ukendt, til sit Legeme kan han stille Fordringer, der ellers ligger over menneskelig Ævne; han kaster et Tov op i Luften og klatrer op ad det; han faar en Frøkærne til at blive til et skyggefuldt Træ; han lader sig levende begrave i Maaneder; han indtager Stillinger, der vilde bringe andre den visse Død. Fakirens Kunster er uforstaaelige, siger Rudyard Kipling, og alle de mange Europæere, især engelske Officerer, der har overværet en Fakirforestilling i Indien, stemmer i med: nogen Forklaring paa det, vi saa, kan vi ingenlunde give.

Der er *for* mange, der har set Fakirernes Kunststykker, og Beretningerne ere *for* ens, til at man kan tale om Taskenspillerkunster. Indien er jo et af Videnskaben gennempløjet Land, og fra mange Kanter af Jorden kommer Videnskabsdyrkerne derhen. Ingen har opdaget noget Bedrag. Ingen kan give nogen Forklaring. Man har kontrolleret og undersøgt alle de Fakirer, man har set optræde. Intet Resultat. Ja, Smithsonian Institutet i Boston udsendte endogsaa for faa Aar siden en hel Ekspedition til Indien for at komme paa det rene med, hvorledes Fakirerne arbejdede. Nogle af Ekspeditionens Medlemmer skulde betragte Kunststykkerne, andre kontrollere, atter andre fotografere, men Resultatet blev det samme for dem alle. Alle saa de, at Fakiren kastede den tynde Snor op i Luften, saa, den stod lodret som en Pind, og de saa Fakiren klatre op ad Snoren og forsvinde. Kun de fotografiske Plader vare blanke. Man kan suggestionere et Menneske til at *se*, hvad man vil have, det skal se, men den fotografiske Plade bedrager man ikke.

I 30 Aar har denne Fakir uafbrudt holdt begge Arme i Vejret.

Denne Fakir har staaet op i 2 Aar.

Disse Kunststykker er altsaa i Virkeligheden slet ikke udførte. Fakirens Kunst er den, at han kan bringe alle sine Tilskuere under sin hypnotiske Paavirkning og faa dem til at se, hvad han *vil,* de skal se, ligesom europæiske Hypnotisører kan faa deres Medier til at smage, lugte og føle, hvad de, Hypnotisørerne, vil, de skal. Synet og Hørelsen ere de paalideligste Sanser, det normale Menneske har, og Fakiren er en meget dygtig Hypnotisør, med, hvad Hypnotisørerne kalder, meget „Fluidum".

Af disse Fakirkunster kan Fotografen altsaa ikke tage noget Billede. Men der er en anden Side af Fakirens Liv og Virksomhed, der kan skildres ad den Vej, hvis urokkelige Sanddruhed ingen kan betvivle: ad Fotografiens. Det er Fakirens Selvplageri og hans Kunst at gøre sig absolut følelsesløs, næsten døde sit Legeme og tvinge det ind under sin absolute Vilje.

Fakirerne deler sig i 3 Klasser, i *Djorgis* (Selvbeskuerne), *Tapasivis* (Guddommen Sivas Betragtere) og *Fakirer.* Det sidste Navn udleder man fra arabisk, og det betyder da overhovedet: Fattige. For Europæerne staar alle tre Kaster under Navnet *Fakirer.* Mellem dem indbyrdes er Atta-Djorgis den højeste og Fakiren den laveste, og Rangforordningen bestemmes efter det Maal af Dygtighed, kan man vel sige, hvortil hver enkelt naar. Den, der naar op til at yde det højeste i Retning af Selvplageri, kan ogsaa udføre de sjeldneste Kunststykker, har naaet den højeste Grad af Hellighed og er altsaa Atta-Djorgis.

Ved Askese, Selvplageri, Fattigdom mener Fakiren at naa til denne Hellighed. Derfor har han aldrig noget blivende Sted. Altid vandrer han; hvad han samler af Almisser ved sine Kunststykker og ved at vise sin Selvplagen giver han til Templerne, der saa til Gengæld føder ham, giver ham de Klude, han gaar i og yder ham Tag over Hovedet om Natten eller i Uvejr. Templet er Fakirens eneste Hjem. At gennembore Arme, Ben, Kinder, Hænder med Naale regnes for Bagateller. Noget sværere er „Søm-Prøven". Fakiren kommer til en By, lægger et Bræt fuldt af opstaaende Sømspidser paa Jorden og sætter sig eller lægger sig paa det. Her kan han sidde eller ligge i 5—10—30 Dage. En Tempeltjener eller nogle Hellige bringer ham Næring, man kaster sine Almisser til ham, og naar han synes, han har faaet, hvad han kunde vente, rejser han sig. Sømmene sidder langt ind i hans Legeme. Hans Ryg, hans Fødder, hans Bagdel er blødende Kød. Det generer ham ikke. Han afleverer sin Indtægt til Templet og vandrer videre. Stadig bliver hans Kunststykker vanskeligere, frygteligere, men han ved jo, at samtidig bliver han mere og mere følelsesløs og i Besiddelse af større og større Hellighed.

Andre lader Hovedet begrave i Jorden, mens deres øvrige Krop er fri. Legemet ligger da enten baglænds paa Jorden eller hviler paa

En Fakir, som lader sit Hoved grave ned i Jorden.

Armene og det ene Ben, mens det andet Ben er støttet mod en Stang, der er rammet ned i Jorden. En fransk Rejsende, Jean Hess, saa i Indien en Fakir hænge sig op i et Træ med Hovedet nedad, akkurat som en Flagermus. Han hang der i 7 Dage til han syntes, der var kommen tilstrækkelig Penge ind. Saa svang han sig op, løste Tovet, samlede Pengene sammen og gik til sit Tempel. Andre har set Fakirer, der har staaet op i 2—3 Aar. De staar som Stolter, i Reglen nær ved et Træ. Fra en Gren hænger to Tove ned, der bærer en Pind. Og mod denne Pind støtter Fakiren Armene. I flere Aar kan han staa her sovende, spisende, uden en eneste Gang at lægge sig til Hvile paa Jorden.

Men hyppigst ser man Fakiren ekscellere i besynderlige Forvridninger af Lemmerne. Han efterligner Gudebillledernes sære, fordrejede Stillinger, karrikerer dem næsten og laver ud af sit Legeme de mærkeligste Knuder, Byldter og Klumper. Hans Arme, hans Ben, hans Overkrop synes da ganske uden Led og Knogler. Han kan faa dem til at hvile i hvilke Stillinger, det skal være. Herfra er det næste Skridt at lade et eller andet Lem sætte ud af Funktion, hyppigst en Arm.

Man har hørt om Fakirer, der i Maaneder, ja i Aar har gaaet omkring med en Arm strakt lodret i Vejret. Ved en uhyre Viljeanstrængelse holdt de Armen oppe i den første Tid. Siden blev Armen vant til Lejet, den visnede bort, og der dannede sig i Skulderleddet Kalkdannelser, der holdt Armen oppe. Naar Fakiren igen efter lang Tids Forløb atter tog Armen ned, var den ødelagt. Tit kunde han slet ikke faa den ned mere. Et udmærket Eksemplar paa en saadan Fakir er en Atta-Djorgis, der sidder paa et Tempeltorv i Madras og som i 1898 blev undersøgt af en engelsk Læge. Fakiren havde i *30 Aar* holdt begge Armene op over Hovedet. Nu var de forlængst visnede, Neglene var blevne til Kløer, der voksede ind i Haanden, alt var at føle paa som Kosteskafter med Læder over. Nu var han fri for at faa Armene ned. De maatte saves af ham, om han skulde have forandret deres Stilling. Han maatte mades, vaskes og plejes af andre, men han gjaldt for at være en meget hellig Mand. Han skal leve endnu og have trodset Byldepesten, der ellers i de sidste to Aar har gjort frygtelig Ravage mellem Fakirerne med deres ødelagte Legemer.

Ved Selvsuggestion formaar Fakiren at bære de Lidelser, han paalægger sig. Ved Hypnotisering af andre faar han dem til at tro at se de Kunststykker, han *tænker* paa. Det er den eneste Forklaring, man har paa Fakirens besynderlige Virksomhed. Kun to lader sig ikke narre af ham. Det er Byldepesten og Fotografipladen. Fra den første kan han ikke suggestionere sig væk, og den sidste kan han ikke hypnotisere.

Tre Digte

af Steingrimur Thorsteinsson. Oversat fra Islandsk af Cæcilia Thorberg.

KYSSET i DRØMME.

Sovende hviler du, Elskte,
paa Bolstrene bløde,
Øjnene lukker du, aabne
er Læberne røde,
Kinderne friske de lyseste
Lokker dølger,
og som en Vellugtsstrøm Aanden
fra Læberne bølger.

Sov kun, jeg ved du i Himlen
dvæler i Drømme.
Hvorfor dig vække fra Syner,
salige, ømme!
Et Kys kun saa legende let
vil jeg skænke min Kære,
flygtigt som Sommerfugls Leg
over Rosen den skære.

TUEN OG BJÆRGET.

Liden Tue kneiste kry,
satte Næsen højt i Sky.

Skældte ud det høje Bjærg:
»Skam dig, Usling! Lede Dværg«.

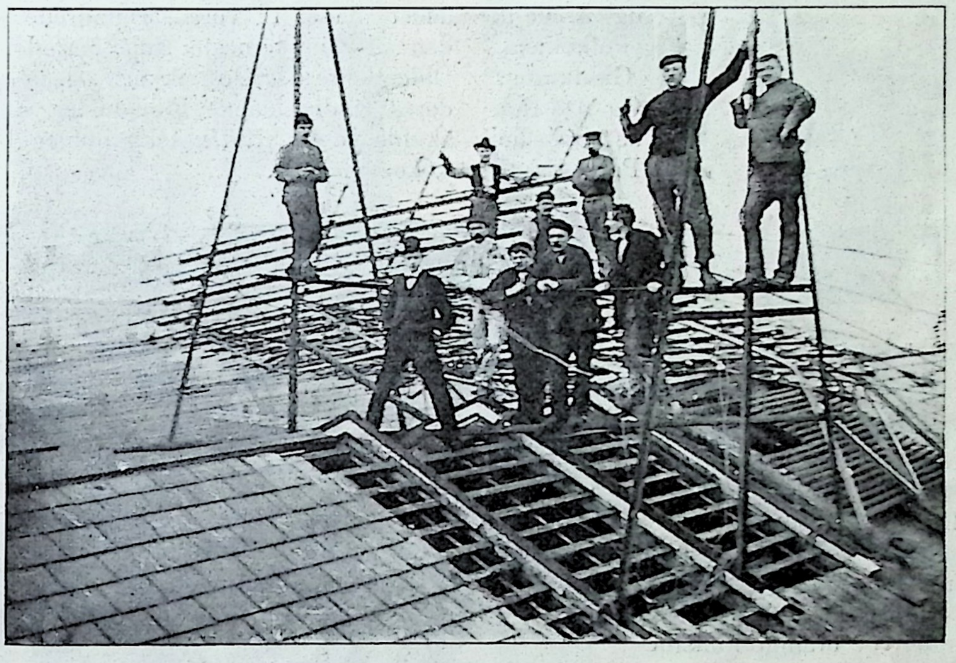
At Bjærget tav, kan jeg forstaa.
Hvad ved Bjærge om Tuer smaa!

OVER OG UNDER.

Ene jeg ror paa det dybe Hav,
o, herlige Syn for mit Øje!
Det er som om Solen Havet gav
en glittrende Solskinstrøje!

Da ser jeg i Rædselens vilde Rus
dybt under de klare Vover, —
et Skib, som er sunket med Mand og Mus,
og Hajen, som styrter sig over!

Jeg bruger min Aare med raske Stød,
fly Baad, fly hen over Vandet!
Over er Sollys og under Død —
Livet er Falskhed, ej Andet.

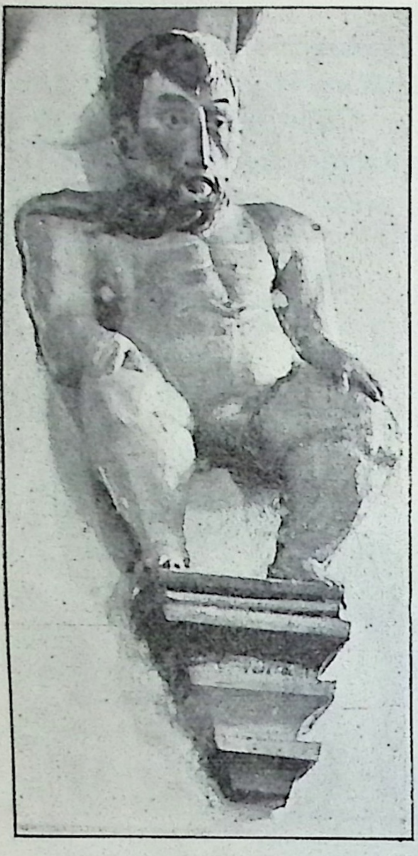
Det store Telefonstativ, som Rimfrosten væltede paa Kompagnihuset i Aalborg. (Amatørfot. af Otto Nielsen).

Liden Tue —

Mærk værdigt at tænke sig, at den fine, krystalliske Rim, der synes os saa uskyldig, som var den kun skabt til Øjnenes Lyst, naar den ligger og glimrer og glitrer paa Tag og i Busk og bringer de herligste Æventyr til Live i den graa Dag — at disse smaa perlende Korn havde Magt til at afbryde Telegrafens og Telefonens Virksomhed, at de kunde faa Traadene til at briste og som en Leg kaste Telefonens Kæmpestativer om paa Tagene. Med Forbauselse maatte Aalborgenserne være Vidne til den ejendomme- Naturbegivenhed, der er fremstillet paa det hosstaaende Øjebliksbillede: Jernstativet paa Kompagnihuset, der ligger knuget til Jorden under Rimfrostens voldsomme Tryk,

Store Forstyrrelser bragte Rimfrostens Indgreb med sig indenfor det danske Forretningsliv. Pludselig saa man sig rundt i Landet hensat til den snart forhistoriske Periode, da Telefon og Telegraf ikke kendtes, og der er ingen Tvivl om, at det i mange Tilfælde har medført betydelige Tab, naar afsendte Telegrammer først har naaet Bestemmelsesstedet en halv Dags Tid eller mere efter den beregnede Ankomsttid.

Fra Domkirkens Kroge.

Konsolfigur, der bærer Orgelpulpituret. (Hugget i Sten).

HAR De været i Roskilde Domkirke? Ja naturligvis har De. Og hvad har De set?

De har set Ligkister og Ligsten og Christian IV. ved Eckernførde og Frederik Folkekærs Guldkrans. Og De har set, hvor høj Prins Cristian er, og hvor høj Christian den Første ikke var.

Alt det fik De Øje paa. Men hvad har De ellers set?

Jeg vil nødig krænke Dem, kære Læser! Men jeg er næsten vis paa, at De kun har haft grumme liden Tid til at studere de utallige kunstneriske Enkeltheder, hvormed saa at sige hver en Plet i den gamle Kirke er prydet. Et Besøg i Domkirken hører naturligvis med til en Roskilderejse, men det hænder saamænd ofte, at man trods de bedste Hensigter om at gaa grundig til Værks i Studiet af den berømmelige Kirke alligevel har endt med at ofre mere Tid paa „Hotel Prinsen“.

Naa, vi kan jo heller ikke alle være Historikere eller Kunstkendere, og for Resten er det heller ikke Hensigten her at referere Roskilde Domkirkes Annaler, som man langt bekvemmere vil finde i Professor *Kornerups* lille nemme Vejledning. Her skal kun fremdrages nogle enkelte Detaljer fra Kirkens indre Dekoration, som dels ved kunstnerisk Skønhed, dels ved gammeldags pudsig Naivetet fortjener at bemærkes af alle og enhver.

De ved naturligvis, kære Læser — jo, vist ved De saa! — at Domkirken oprindelig blev opført af Træ under Harald Blaatand, at den senere, i det 12te Aarhundrede, blev bygget op af Sten, at den brændte i 1234, 1282 og 1443 — vore gamle historiske Bygninger plejer jo gerne at brænde, mens de endnu er nye — og at den nuværende Kirkebygning efter den Tid er opstaaet lidt efter lidt og udvidet med Kapeller, efterhaanden som det blev beskaaret vore gamle Konger at samles med deres Fædre.

Kirkens Prydelse bærer Præg af denne langsomme Tilblivelse. Man kan med lidt god Vilje studere Kunstens Udvikling i Danmark fra de ældste Tider til vort Aarhundrede — dog ikke den aller moderneste Kunstperiode. De ældre Oldenborgere vilde sikkert ogsaa vende sig i deres guldbeslaaede Fløjlskister, om de en Dag skulde se en *Willumsen* ophængt i deres Rokokogemakker.

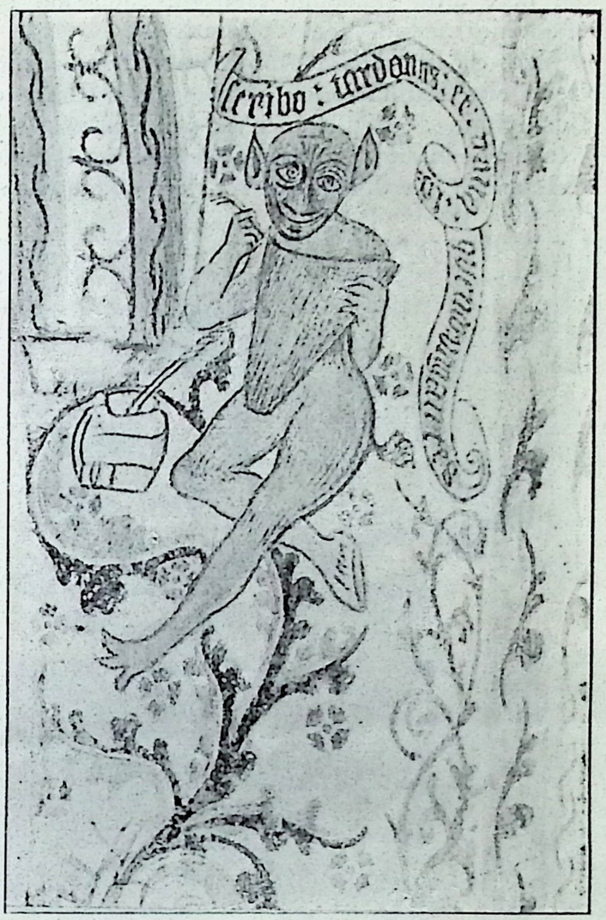
Lovsyngende Kvindefigur fra en Snegleopgang i Roskilde Domkirke.

En af Karyatiderne ved Opgangen til Prædikestolen.

Den tidligste Middelalders Kunst lader sig dog nærmest til Kende i selve Bygningens gotiske Arkitektur. Dog maa man huske, at Kirken i den katolske Tid ikke som nu væsentlig var et Gudstjenestehus, men nærmere et uhyre Stormagasin for Syndsforladelse, hvor de forskellige Helgene havde deres særlige Lokaler. Roskilde Domen har i den Tid rummet 40 Højaltre med tilhørende Kapeller, der for Størstedelen forsvandt ved Reformationen.

Den kunstneriske Udvikling i strængere Forstand begyndte med Renæssancens Opstaaen og gav sig først Udslag i en Mængde mærkelige Stenornamenter, der er anbragt som Karyatider, Konsolfigurer o. s. v. rundt om paa Piller og Pulpiturer. De er oftest ganske raat udførte af jævne Haandværkere, men derfor ingenlunde

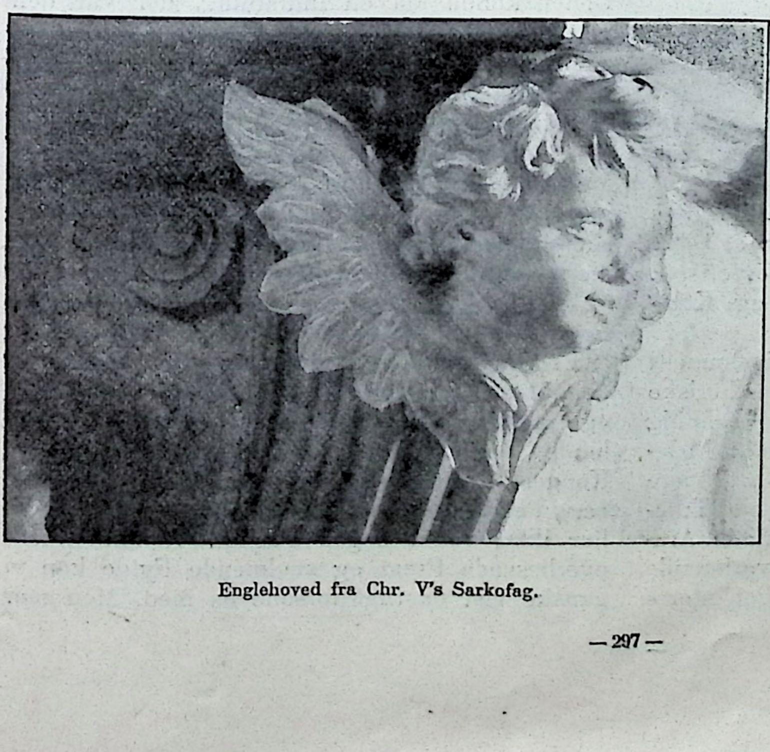

Djævelen, der noterer Nølepeterne og Snakkehovederne.

uden kunstnerisk Værd, og ikke sjældent meget morsomme.

Der sidder saadan et Par Fyre og bærer Orgelpulpituret. Mærkelige gnomagtige Væsner, hvis tjenstivrige Ansigter antyder Bevidstheden om, at de virker i en god Sags Tjeneste. Det er navnlig Ansigterne, som ofte er utrolig pudsige, forskrækkede. arrige, bedrøvede eller ganske sløve, som om de havde faaet flere Messer at høre, end de kunde taale.

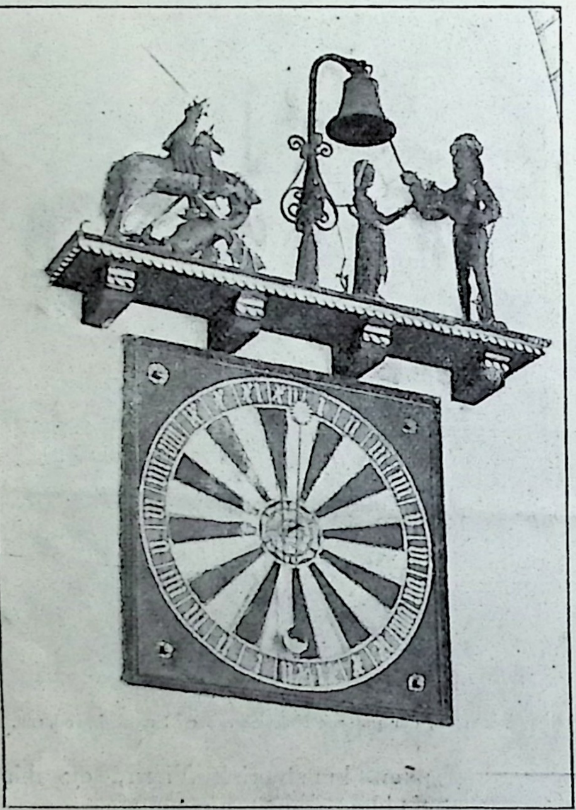
Uimodstaaelige er en Række Kvindekroppe, der er anbragte paa en Sneglegang i Rokokkostil. Man skulde tro, de led de forfærdeligste Pinsler, men dette er langtfra Meningen. De er tværimod i den syvende Himmel — de synger Lovsange om Kap med de talløse Ke-

Englehoved fra Chr. V's Sarkofag.

ruber, som titter frem fra alle Kroge, med Fløjter, Basuner og Strengelege af enhver Art. Højst løjerlige tager ogsaa de Karyatider sig ud, der flankerer Opgangen til Prædikestolen. Man vilde sikkert i vore Dage ikke undlade at lægge en dyb Symbolik i de Figurer, hvem man betroede saa vigtige Poster. Renæssancen tog ikke altid saadanne Hensyn, men lod sig ofte nøje med de rent dekorative.

Ved Siden af Skulpturen tog man i hine Dage ofte Kalkmaleriet til Hjælp ved Kirkernes Udsmykning. Man finder jo nu til Dags selv i tarvelige Landsbykirker ikke sjældent under Kalkpudset værdifulde Prøver paa denne Kunst,

Kirsten Kimer og Per Døver.

der saa umiddelbart udtrykker Middelalderens religiøse Fremstillinger.

I Roskilde Domkirke er det især i St. Birgittes Kapel, at Kalkmalerierne har faaet Lov at sidde i Fred. Det er stiftet af Biskop *Oluf Mortensen,* som ligger begravet under Gulvet, og Kalkmalerierne er fra 1511.

Man ser let, at den Tids Dekorationsmaleri ikke foregik som nu efter nøjagtige kunstneriske Tegninger. Der var overhovedet ingen egentlig Skillelinie mellem Kunst og Haandværk. Malerierne i St. Birgittes Kapel synes endog at være foretagne paa fri Haand efter Malerens øjeblikkelige Inspiration. Det er lette, lunefulde Arabesker af stiliserede Stilke og Blade, varierende efter den forhaandenværende Plads. Paa større Flader er der saa indstrøet Figurer, som i Øjeblikket er faldet Kunstneren ind, og de er ridset ned med overlegen Foragt for riglig Tegning, men derfor ikke mindre udtryksfulde og — uden Tvivl — ogsaa til stor Opbyggelse for de Fromme, som besøgte Kapellet.

Et af vore Billeder er fra St. Birgittes Kapel og forestiller ikke nogen ringere end selve Satan. Han er udstyret med alt, hvad der tilkommer ham, Hestefoden, Halen og de spidse Øren og Arvefjendens onde Grin lyser ud af hans Ansigt.

Kunstneren har ikke villet lade nogen Plads for Tvivl i Retning af Hensigten med Djævelens Nærværelse i den hellige Dames Kapel. Han sidder med et stort Pergament i den ene Haand og en Pen i den anden, og ved hans Side staar et uhyre Blækhorn. Indskriften, der omslynger ham, lyder: *„Scribo tardantes et vano loquendo vagantes“*. Paa dansk: „Jeg noterer dem, der kommer for sent, og dem, der driver omkring og passiarer“. Eller som en ældre Historiker med klassisk Fynd udtrykker det: „Jeg skriver op Nølepederne og Sladderhankene“. I hine Dage, da Kirken saa at sige var et Slags Klublokale for alle Byens Folk, kunde et myndigt Politi jo nok behøves og hertil var Djævelen jo ingenlunde ilde valgt.

Det er en Selvfølge, at en meget stor Del af Kirkens Prydelser knytter sig til de mange Kongegrave, der gør Roskilde Domkirke til et saa historisk Mindesmærke. Dels i Højkoret, dels i Sidekapellerne, hviler de kronede Personer, fra Dronning Margrete lige op til Dronning Louise, i deres Gravhvælvinger, eller kostbare Kister. Det var især de pragtelskende Oldenborgere, som sørgede — undertiden længe før deres Død — for, at deres Støv ogsaa efter Døden kunde faa en Indfatning, der var dem værdig. De hviler gerne i Egetræs Kister, beklædt med Fløjl. Frederik den 3die kunde dog ikke nøjes med mindre end massivt Kobber og Christian den 5te indførte Marmorkister, som blev benyttede af hans nærmeste Efterkommere. Med Christian den 6te gik det tilbage. Man indskrænkede sig til Fløjl med Beslag af forskelligt Metal, og endelig med Frederik den 7des mere borgerlige Regimente brød man overtvært og gik med til det beskedne, men smagfulde Egetræ.

Et Pragtværk af Skulptur er navnlig Christian den 5tes Marmorkiste, som bæres af 4 Løver, og paa hvis Laag legemsstore Kvinder forestillende Retfærdighed og Overflødighed, holder Kongens Portrætmedaljon. Den Mand — *Sturmberg* hed han — som har udarbejdet dette Værk, har ikke været nogen Fusker. Rokokkotidens overlæssede Pragt og svulmende Fylde kan vi ganske vist daarligt forsone os med. Men gaar

man Enkelthederne efter, de fint udtænkte Ornamenter, de flot komponerede Basreliefs, hvor hele Slagbilleder er fremstillede paa faa Kvadratfod, men først og fremmest de menneskelige Figurers Sandhed og Ynde, faar man Respekt for den gamle tyske Billedhugger. Som Eksempel skal blot nævnes de fire henrivende Kerubhoveder i Hjørnerne, hvoraf vi afbilder det ene.

Der er et Par Personer, som i den almindelige Bevidsthed er knyttet langt mere uadskilleligt til Roskilde Domkirke end baade Sankt Birgitte, Dronning Margrete og den fromme Fader Oluf Mortensen. Det er det ærværdige Ægtepar *Kirsten Kimer* og *Per Døver*. Paa hvilken Tid disse to Helgener har levet paa Jorden, ved man ikke med Bestemthed. Men deres veltrufne Billeder, udskaarne i Træ, som kan ses over Uret til højre for Indgangen, er fra ca. 1500.

Naar Viseren paa Uret — der er inddelt i 24 Timer, dog ikke fortløbende, men 2 Gange 12 — viser hel Time, slaar Per Døver et Dommedagsslag paa sin Klokke, saa hans Frue, der aabenbart ikke er gaaet fri for den moderne Tidsalders Migræne, ryster fortvivlet paa Hovedet. Men hun tager Revanche, og mere let paa Haanden end Manden — det er jo Konerne i Reglen — benytter hun Kvartertiderne til at lade sin Ægtefælle vide, hvad Klokken er slaaet. Megen sund og sand Livsfilosofi er nedlagt i dette primitive Skulpturværk af en middelalderlig Symbolist.

Ved Parrets Side ses St. Georg paa sin Hest i Kamp med Dragen. Hver Gang Per Døver slaar et Slag for Fædrelandet, tramper Hesten paa Dragen, der giver sig ynkelig. Naturligvis maa Klokkeren stoppe Munden paa disse Spektakelmagere under Gudstjenesten.

Mange herlige Sager — det prægtige gamle Orgel ikke at forglemme — er der at se og beundre i den gamle Kirke. Den besøges da ogsaa aarlig af ca. 20,000 Mennesker. Foreviseren fortæller, at da han ved Omtalen af de to smukke Spir ved Opgangen til Alteret oplyste, at de efter Sagnet var lavede af en blind Sømand, udbrød en ung, svensk Dame skeptisk: *„Å, han har nog kikat litet!“*

Hvis Djævelen inde i St. Birgittes Kapel har hørt dette Verdensbarn, er hun uden Tvivl bleven noteret. I det hele taget gør han mangen god Fangst blandt de 20,000 *„vana loquendo vagantes“*.

Emil Bock.

Verdi paa Dødslejet.

NAAR en stor Mand i vore Dage gaar ind til den evige Hvile, faar han ikke Lov til straks at hvile i Fred. Maleren faar Adgang til at tage Skitser af den hedengangne, Billedhuggeren lægger Gibsen om hans Hoved, for at Efterslægten gennem en Dødsmaske kan skabe sig et Indtryk af Storhedens sidste forklarede Træk og endelig kommer Fotografen, der nu faar den samme Tilladelse, som tidligere var forbeholdt Maler og Billedhugger, til at nærme sig Dødslejet og forevige den afsjælede.

Under Krucifixet paa Væggen ligger Verdi Lig, klædt i Kjole, og i Højde med Lejet har man anbragt Palme ved Palme. Italiens mest kendte Komponister har holdt Vagt hos den døde; det var Leoncavallo, som foreslog det og straks sluttede Mascagni, Puccini og Franchetti sig til.

Man maa lade Italien, at det forstaar at hædre sine Stormænd. Hele Nationen har kappedes om at yde Verdis Minde en overstrømmende Hyldest.

Verdi paa Dødslejet.
Expres-Fotografi fra „Hver 8. Dag“s specielle Korrespondent.

Den berømte Pariser-Sangerinde Yvette Guilbert optræder i nedenstaaende lille Skitse vistnok for første Gang som Forfatterinde, og hendes kunstneriske Naturel fornægter sig ikke heller, naar hun griber Pennen. Under Novelleformen beretter Kunstnerinden sin egen Livsroman.

Hendes Haar.

Af

Yvette Guilbert.

Yvette fortæller.

. . . . . Og som hun en Dag sad foran sit Toilettespejl, opdagede hun midt i alt det mørkeblonde to fine sølverne Lyn.

„Allerede“, sukkede hun stille og rev hurtig de to hvide Haar ud. Og hun mindedes alle de Forvandlinger, dette stakkels Haar allerede havde undergaaet, alle de Farvetoner, der var gledet hen over det.

Først den lille Piges Haar, tyndt og kort, men i Solskin med en Glans som en Guldbilles. En latterlig lille Manke, latterlig til Trods for den smukke Sløjfe, der bestandig blev halet saa langt ned paa Ryggen, for at Haaret skulde se yppigere og længere ud. Hvor koket var det lille Kvindevæsen ikke allerede den Gang. Hemmelig flettede hun ind i sit eget Haar forlorne Lokker, som hun stjal fra sin Moder.

Yvette, 5 Aar.

Saa fulgte Haaret paa Fattigdommens og Nødens Dage. Hastigt og skødesløst sat op for ikke at spilde et Minut af den kostbare Tid. Det gjaldt jo først og fremmest om at tjene Føden ved at løbe Ærinder gennem alle Paris' Forretningsgader med den store Papæske paa Armen — denne Æske, der ligner en af den gamle Gardes Trommer.

Et nyt Billede: Haaret hos den unge Pige, der er fornuftig og bestræber sig for at gøre et godt Indtryk. Ganske glat og ukunstlet, uden Ponnykrøller, ja endog uden de uskyldigt smægtende „Proptrækkere“ . . . en beskeden Ramme om det beskedne, grimme, blegsottige Ansigt, i hvilket der ikke findes andet kønt end de kloge Øjne, den finttegnede Mund og de stærke, hvide Hundetænder. . . . Og paa dette beskedne Haar en stakkels, fattig Hat — at se til som selve Sulten paa et Leje af Straa.

Yvette, 15 Aar.

Der kommer bedre Tider. Hun er naaet et Skridt frem — ogsaa i Alder. Hun erindrer nøje sit Haar fra den Gang. Mindre kønt, mere glinsende og ordnet med større Smag. Men bestandig rædsomt fornuftigt. Saa fornuftigt, at hun næsten ligner en engelsk Guvernante. Dog hun har i hvert Fald lært at pleje sit Haar. Hun fugter det med Olie, parfumerer det, vasker det og tørrer det med Eau de Cologne.

Endnu et Fjed fremad; det gaar hende godt. Hun har fundet en Plads i en stor Forretning, og har lagt et Par Skilling tilside. Den anbringer hun i *Eau sedative* for at give sine Fletninger den samme Glans, som pryder „Frøk-

Yvette, 20 Aar.

nens" kunstfærdige Frisure. Hvor gærne vilde hun ikke eje denne smukke kobberfarvede Reflex, som hun har set paa nogle Billeder i Musæet. Ganske nøje husker hun denne Tid. Spare maatte hun, bestandig spare. Tre Maaneders Fortjeneste var akkurat nok til at købe sig en anstændig Dragt for, hvormed hun kunde vise sig paa Gaden. Kun paa Gaden. Thi naar hun kom i Forretningen, maatte hun ombytte Spaseredragten med den foreskrevne sorte Silkekjole, Modedamens Uniform.

Hvor tydeligt ser hun ikke alt for sig: Forretningen og Principalen og hans Kone. Begge er naturligvis selv oplært i Branchen. De har drevet det til noget, fordi de var flittige, stræbsomme og gærrige, og de er det fremdeles, Et Smil til Opmuntring, et kærligt Ord: taabeligt Tidsspild. De tænker kun paa at faa deres Varer solgt saa dyrt som muligt. Ak, og den Rejsende fra New York, som hvert Aar kom for at købe Modeller! Hun maatte vise ham disse Modeller, fordi hendes slanke og faste Figur egnede sig bedst dertil, og en Dag sank hun afmægtig om paa den Rejsendes Skød, efter at hun i to Timer havdo spaseret frem og tilbage foran ham iført en tung Pelskaabe . . . en Pelskaabe i Juli Maaned! Nej, denne Herre fra New York! Hvilken uhyre Mængde Whisky og Isvand han skyllede ned, medens Indkøbet stod paa! Og man regnede med hans Rus, thi naar han først var beruset, kom han med Ordrer. Saabehagede alt ham og han købte, købte, købte . . . .

Yvettes første Forsøg.

Hvor ofte lavede hun sig ikke den Gang smuk, krøllede sit Haar og pudrede sine Kinder. Men naar hun var naaet hjem, glattede hun Krøllerne ud og tørrede Rispudderet af.

Kommisen gjorde Kur til hende. Hun lo ad ham: ikke for frækt, men heller ikke for snærpet, som et ægte Pariserpigebarn, der forstaar at omgaas Mændene. Blot ikke lade dem komme sig altfor nær, men for Guds Skyld heller ikke skabe sig Fjender. Hun maatte jo fremad! Og den Gang var jo Modeforretningen hendes Fremtid!

Med et bryder en Række Ulykker ind i hendes Liv. Hendes Fader kaldes bort og hun selv maa træt til Døden opgive sin Stilling, fordi hendes Fødder nægter at gøre Tjeneste længere.

Udslidt, sorgfuldt, uden Haab forlader hun sin Modeforretning og staar paa Gaden. Hvad nu?

Teatret?

Vil det lykkes? Det skal lykkes! Først forsøger hun at blive en lille Smule kønnere. Hun farver sit Haar. Det mister sin alvorlige, nøgterne Farve, faar en helt anden Karakter, tiltvinger sig Opmærksomhed. Det passer til Læberne, som er sminkede stærkt røde og som giver det hvidpudrede Ansigt et falsk Skær af Tilfredshed og Overmod. Alt er tomt Bedrag! Som Haaret angribes ved at blive farvet og falder af, saaledes lider ogsaa Hjærte og Sjæl under Bedraget,

Yvette i Karrikatur.

Hvor græd hun ikke den Gang, hvor foragtede og hadede hun ikke Livet. Og dog, netop i denne Sorgens Tid, havde hun mest Mod, viste sig mest besluttet. Hun vilde videre. Med sammenbidte Tænder vilde hun gaa fremad, intet sky, gøre alt for at naa Maalet, for at blive til noget. Og se: Skridt for Skridt, Uge for Uge udrettede hendes faste Vilje Vidundere.

Alle er overraskede over hendes Energi, der aldrig nøler. Man trykker hendes Hænder og opmuntrer hende. Og hun, der var saa bekymret, bliver sikker og rolig.

Lykken er der. Lykken hæver Modet og lader Blodet strømme raskere gennem Aarene. Ogsaa Haaret forandres, da Lykken har indfundet sig. Det er nu som en flammende, glødende

rød Krone, en Krone af funklende Guld, der omslutter hendes Pande. Det er ikke mere tyndt og fattigt; det bruser i kraftig Fylde ned over hende, Glædens, Rigdommens, Berømmelsens Haar. Det er som et Sindbillede.

— — —

— Nogle Vintre gaar hen. Ni—ti ikke flere.

Hun er syg. Brutalt og grusomt har Sygdommen angreben hende. Alt, hvad hun tidligere har lidt og troede overvundet, er paa en Gang vendt tilbage og strækker hende til Jorden. Uger rinder hen, skrækkelige Uger. Hun tror, at hun skal dø og i sine Omgivelsers Øjne læser hun, at ogsaa Venner og Bekendte og Byen og hele Verden venter, at hun skal dø.

Saa en Aften, da hun badet i Angstens Sved, skælvende af Feber ikke kan sove, beder hun, at man vil lade Kammen gaa gennem hendes Haar og flette det,

Og se! Pludselig er det igen det gamle Haar, Fattigdommens stumpede blonde Haar, Haaret fra fordum. Skal det være et Tegn? . . . Staar Døden alt paa Tærsklen? Hun græder og beder og bønfalder og ganske, ganske langsomt vender Livet og Haabene og Fortrøstningen tilbage og efter uendeligt lange Maaneders Forløb føler hun, at hun atter er rask, at hun kan begynde Livet paany.

Og nu sidder hun eftertænksom foran Spejlet og betragter de to hvide Haar, som hun lige har faaet Øje paa. Hvad betyder disse Sølvtraade? Er de Minder om udstandne Lidelser eller er de Varslet om et nyt Kapitel i hendes Livs Bog?

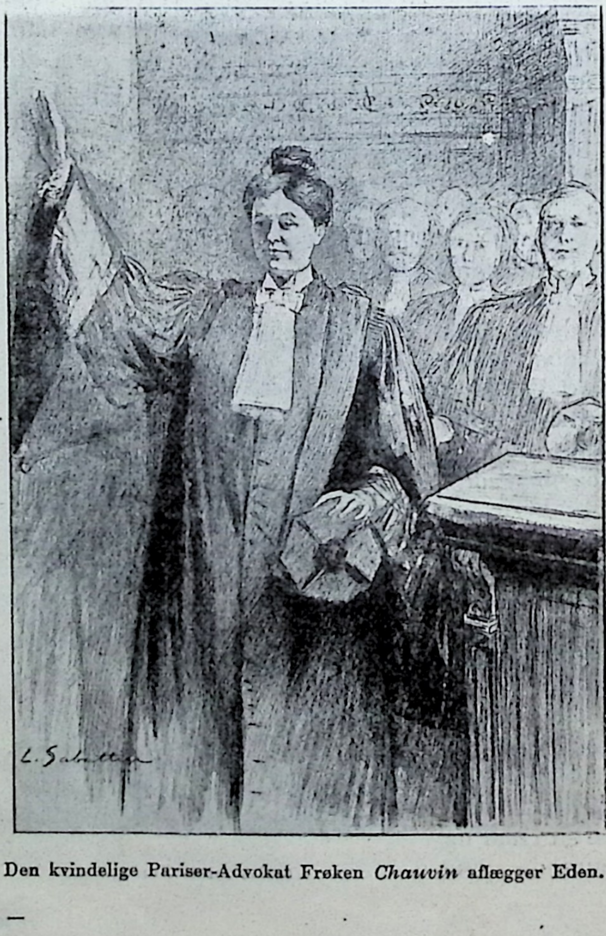
En kvindelig Advokat.

Endelig er det lykkedes Frøken *Jeanne Chauvin* i Paris at faa Lov til at bære Sagførertitel og Adgang til at procedere for Retten. Hun indviedes nylig til dette sit ansvarsfulde Fremtidskald ved den traditionelle Edsaflæggelse, der gaar forud for Optagelse i Sagførernes Kreds.

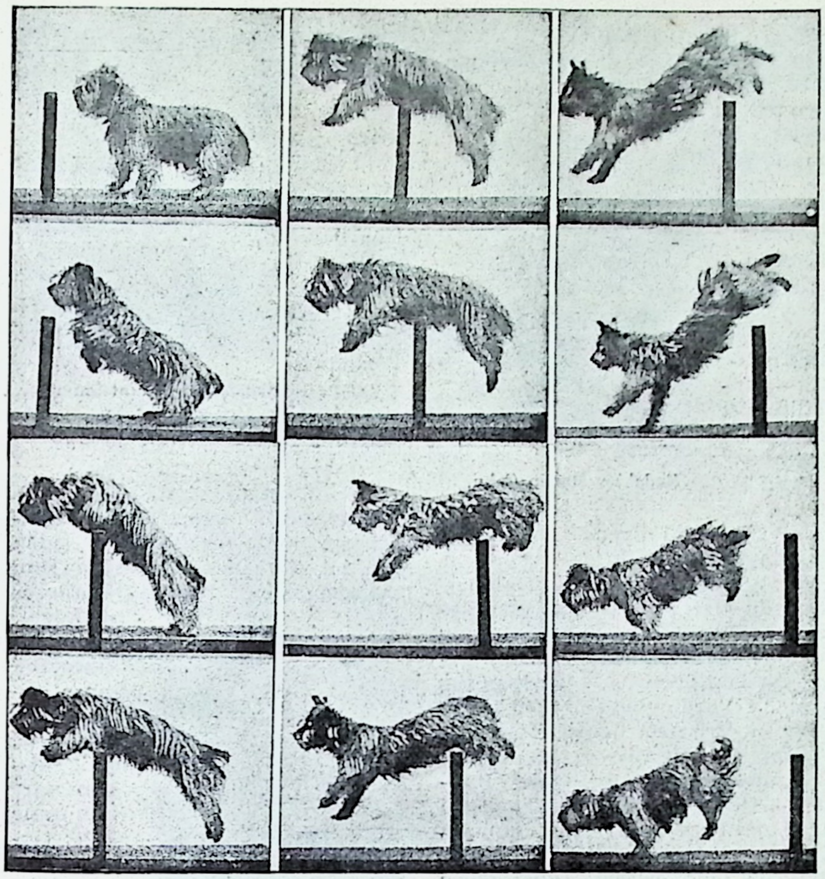
Det havde ikke været hende helt let at naa saa vidt, og tre Aar var der gaaet, siden hun første Gang indsendte sin Ansøgning om Bevilling, som til Trods for de Laurbær, hun allerede da havde vundet i den juridiske Verden, blev afvist gennem en noget spidsfindig Lovfortolkning. Hun tabte imidlertid ikke Modet, øgede sine Kundskaber, oprettede Kursus i Retsvidenskab for unge Piger, og søgte bestandig mere ivrigt at faa det høje Fakultet til at skifte Mening.

Da tre Aar var gaaet, var Tiden moden, og Frøken *Chauvins* Udholdenhed fik sin Løn. Hun havde saaledes vundet sin første Sag, endnu førend hun var traadt frem for Retsskranken.

Nu kunde hun, iført Advokatkappen, der nok saa klædelig lagde sig om hendes smukke Skikkelse, træde frem for at aflægge Eden, og hun vandt alle de gamle Advokater ved sin alvorsfulde Ynde og hele prægtige Fremtræden.

Den kvindelige Pariser-Advokat Frøken *Chauvin* aflægger Eden.

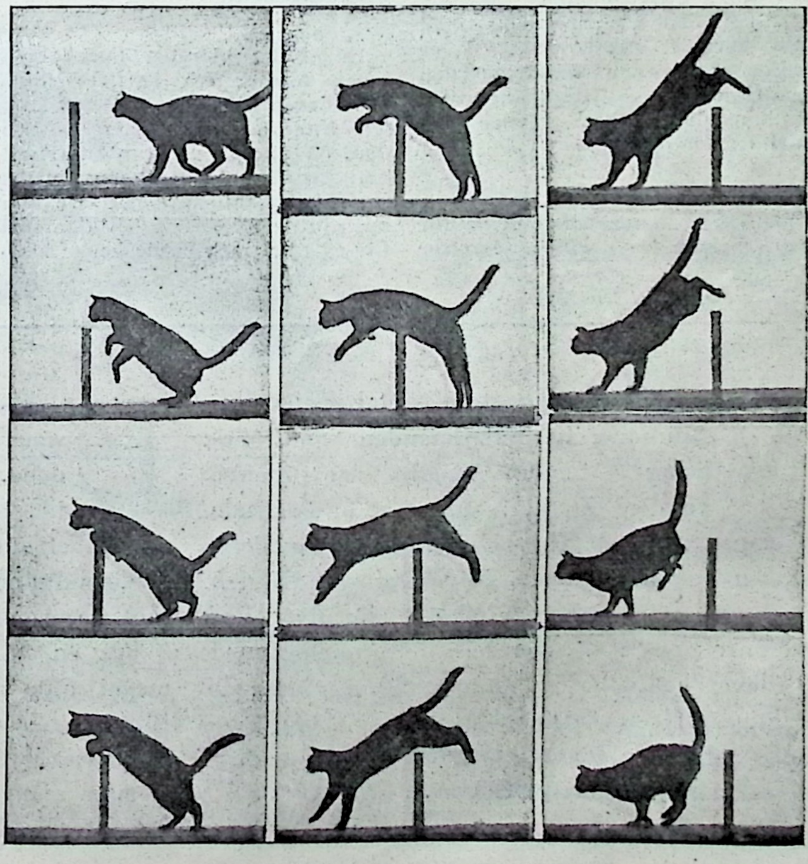

Hunden som Springer, (Springet fuldført i $^3/_5$ Sekund).

Hvorledes Dyrene springe.

Alle mulige vilde og tamme Dyr har Fotograferne efterhaanden beluret og gengivet i alle Situationer. Den moderne Fotograf er en Tusindkunstner, der snapper Hesten i Galop, Fuglen i Flugten, Fisken under Vandet. Nu kan han ogsaa fotografere Hundens og Kattens Spring fra Begyndelsen til Enden i et Tidsrum af nøjagtig $^3/_5$ Sekund.

Der hører en ubegrænset Taalmodighed til at faa den Række Øjebliksbilleder taget, der fuldtud kan anskueliggøre et springende Dyrs Bevægelse paa hvert enkelt Stadium af Springet. og den Fotograf, der har udført de hosstaaende Billeder, paastaar da ogsaa, et han paa en enkelt Situation har ofret ikke mindre end 100 Plader, inden han opnaaede et tilfredsstillende Resultat.

Katten som Springer, (Springet fuldført i $^3/_5$ Sekund).

Medens Hunden viste sig nogenlunde flink til at gentage Springene og til at udføre dem i et forholdsvis roligt Tempo, havde Katten, med sine Anlæg for Dovenskab, aldeles ingen Lyst til at gøre Fotografen Tjenester, og den maatte lokkes dertil, dels med ægte, dels med imiterede Mus, der var lavede af et Stykke brunt Papir.

Af Billederne ser man tydeligt, at det hos Hund som hos Kat er Bagpoterne alene, som giver Springet Kraften, medens Forpoterne blot hjælper til at støtte Forkroppen, indtil Dyret kan se over Forhindringen. Begge strejfer lige nøjagtig hen over Opstanderens øverste Punkt og Katten holder sin Hale højt i Vejret, af Frygt for en altfor intim Berøring med Forhindringen.

Kendte Navne
fra By og Land.
Fødselsdag.

Kaptajn *L. Larsen,* hæderkronet Medlem af Snedkernes Lav. Haandværkets Filantrop og Lærlingenes omsorgsfulde Fader har fyldt de 80 — en Aarenes Række, der fik sit Indhold og Udbytte gennem trofast Arbejde. Selv maatte han hjælpe sig frem fra den Gang han med Ransel paa Ryggen vandrede ud i Verden og lærte sig sit Haandværk. Og Heldet fulgte ham, han blev Værkfører i C. B. Hansens Etablissement, blev gift med dennes Datter og overtog siden selv Forretningen. Men Larsen vilde mere end drive en Forretning op, han vilde, at Haandværket skulde fremmes og betrygges paa alle Kanter. Derfor stiftede han Foreningen til Lærlinges Uddannelse, og flere lignende Foretagender. Initiativ og Dygtighed i Forbindelse med den jævneste Elskværdighed er de Egenskaber, der kendetegner den gamle Kaptejn — hvad Under da, at hans hele Stand nævner ham med Hæder og Respekt.

Kaptajn L. Larsen.

Dødsfald.

Den 27de Januar døde Redaktør *Martin Cohn* fra Vordingborg efter en farlig Kræft-Operation. Cohn var født i Middelfart den 25. Januar 1842. Han bestemtes oprindelig til Kontorvejen og etablerede sig i sin Tid som Tobakshandler. Allerede da syslede han med Journalistik og andetliterært Arbejde, og hans kvikke Hoved var meget skattet i Byens politiske og selskabelige Liv. Efter at han i nogle Aar havde boet i København, aabnede der sig endelig et Virkefelt, der svarede til hans Evner og Tilbøjeligheder, idet han i 1896 overtog Redaktionen af „Vordingborg Avis". I Vordingborg forstod Højre at sætte Pris paa hans kvikke Pen og hurtige Initiativ, og han arbejdede med stor Iver for Byens Fremgang. Han var saaledes Sjælen i den store Pressefest forrige Sommer. Det er med stor Beklagelse, hans Byfæller har erfaret Tabet af en Mand, der ikke blot var dem til Nytte, men ogsaa for mange en personlig Ven.

Redaktør Martin Cohn.

En af det hjemlige Socialdemokratis Støtter fra Partiets første Tid, Landsthingsmand, Detailhandler *Mundberg* er afgaaet ved Døden, 63 Aar gl. M. var en Gaardmandssøn fra Strueregnen. Da den socialdemokratiske Bevægelse kom op, sluttede han sig til den med Liv og Sjæl, og virkede længe aktivt i dens Tjeneste. Seneretrængte nye Kræfter ham noget i Baggrunden, medens han dog ved Valgene 1898 valgtes som Partiets Repræsentant til Medlem af Landsthinget.

Landsthingsmand Mundberg.

Jubilæum.

Fabrikant *Andreas Blom* i Skanderborg kunde for kort Tid siden fejre sit 25 Aars Jubilæum som Byraadsmedlem. I disse 25 Aar er Skanderborg gaaet meget frem: Gasværk, teknisk Skole, ny og tidssvarende Kommuneskole, Opførelse af en stor Forsamlingssal for Haandværkerforeningen o. m. ere Tegn paa denne Fremgang, og ved alle disse Foretagender har Fabrikant Blom — dels som Byraadsmedlem, dels som Haandværkerforeningens Formand — været en virksom, ligesaa indsigtsfuld som bramfri Deltager.

Fabrikant Andreas Blom.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Nr. 20. Aargang 1900.—1901 ✠ Søndagen den 17. Februar. ✠ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet

„Nordiska spelen“.

Det er et karakteristisk Navn, man har givet den store Idrætsfest, som i disse Dage afholdes i *Stockholm*. „De nordiske Lege“ kan ikke godt være andet end den Sport, der som Betingelse kræver Is og Sne. Al anden Sport er international. Men kun i Skandinavien skaber Frosten de Baner, hvor Vintersporten kan drives med Eftertryk og udvikles til Fuldkommenhed.

Desværre kan Danmark ikke paa dette Omraade staa Maal med Broderlandene. Vor Vinter bringer mere Slud og Sjap end Frost og Sne, og Fortællingerne om hine Tider, da hele Hære drog over Sund og Bælt, hører nærmest Glacialperioden til og modtages af Nutidens Skoleungdom med let forklarlig Skepsis.

Medens vore Reaumurtermometre flere Gange daglig svinger om Frysepunktet, viser vore Naboers moderne Celsius Maaneder igennem de herligste Frosttemperaturer. Medens vi her hjemme priser os glade, naar vi en Aften kan gaa i Seng med et spædt Haab om, at Skøjteføret vil holde sig Natten over, tør man i Kristiania og Stockholm træffe maanedlange Forberedelser til store Vintersportsfester og risikere Tusinder af Kroner paa deres Iscenesættelse.

Kristiania og Stockholm har i den forløbne Uge svælget i Vintersport. De store Skiløb paa Holmenkollen — et prægtigt Højdedrag, der ikke ligger længere fra Karl Johan end Charlottenlund fra Kongens Nytorv — har jo allerede i adskillige Aar været berømte. Men i Aar er det dog Stockholm, som er gaaet i Spidsen med sin store 8 Dages Fest, der tog sin Begyndelse den 9de Februar.

Initiativet til „Nordiska spelen“ er taget af *„Sveriges centralförening för idrottens främjande“*, hvis Præsident er ingen ringere end den svenske Kronprins *Gustaf*. I Indbydelsen, der gælder alle Lande i Verden, finder man Navnene paa en Række af Landets bedste Mænd, baade de dygtige og de fornemme, og dem, der er begge Dele. Mellem adelige og militære Pragtblomster som Lilliehöök, Hermelin, Gyllenram og Silfversparre finder man videnskabelige Nytteplanter som Nordenfelt, Lindman og Sjögren.

Ingen By i Verden egner sig til Vintersport i den Grad som Stockholm. En Københavner

Parat til Skifærd.

gør sig intet Begreb om, hvor meget Lys, hvor megen Luft Stockholmerne har Raad til at ofre paa deres Sundhed. Det er bogstavelig Sandhed, at af Byens Grund er et større Areal udlagt til offentlige Anlæg end til Byggegrunde. Og Byens Omegn er en eneste stor Sportsplads.

Men naturligvis er der et Midtpunkt for de Øvelser og Opvisninger, der finder Sted under „Nordiska spelen“. Ved Walhallavägen, en af Byens smukkeste Forstadsgader, har man allerede i Aarevis haft en herlig Idrætspark, hvor om Sommeren Cyklesport, Fodsport og Boldsport dyrkes, og hvor der om Vinteren er rigelig Plads baade til Skiløb og Skøjteløb. Her er ikke knebet med Pladsen eller med Pengene. Terrænet er anlagt udelukkende med Sporten for Øje, og alle ønskelige Bygninger opførte. Her samles Aaret igennem Stockholms bedste og sundeste Ungdom.

Og her har i denne Uge Tusinder af Mennesker daglig samlet sig for at overvære Kampene i Skøjteløb, Skiløb og Kælkekørsel. Men man maa ikke tro, at de nordiske Lege har været ganske indelukkede paa denne Plet. Programmet lød paa Fester, hvortil ikke blot Byen og dens Omgivelser, men en stor Del af Landet maatte give Plads. Først er der jo „Skansen“, den mærkelige Nationalpark, hvor svensk Natur og Folkeliv er samlet som i en Nød. Den havde sin egen Dag, hvor Kørsel med Hunde og Rensdyr spillede en Hovedrolle. Paa Mälaren dyrkedes Issejlads, Fiskeri og Isbrydning, ved Brunnsviken Travløb, og paa selve det kongelige Teater vistes der gymnastiske Øvelser. Militæret tog livlig Del i Legene og fremviste sin Færdighed til Hest og paa Ski. Og der var Fakkeltog paa Ski og Folkedans, og alt hvad en Sportshjærne kan udpønske. Der var endog et Distanceløb paa Ski fra Falun til Stockholm, en Strækning af 20 Mil.

Mellem alle disse Herligheder vinkede paa Programmet adskillige Festbanketter som de lækre Annanas i en mægtig Iskage.

At Svenskerne og Nordmændene har været de selvskrevne Helte i disse Vintrens Fester, kan ikke undre nogen. Skønt baade Tyskland, Frankrig og England, og selvfølgelig ogsaa Danmark, har været godt med, maa vi Folk fra de tempererede Slettelande dog trøste os med vore mulige Fortrin i andre Retninger.

Men i hvert Fald som Tilskuere og Beundrere har vi ikke staaet tilbage, og der var ogsaa fra Statsmagtens Side gjort alt muligt for at lette Valfarten til den smukke Stad, som man plejer at kalde Nordens Paris, men som vel i Fremtiden, efterhaanden som „Nordiska spelen“ bliver en fast Institution, snarere vil komme til at hedde „Nordens Korinth“.

Issejlads ved Saltsjöbaden.

Halvdan Maags Dødssaga.

En Historie fra et gammelt norsk Herresæde.

I.

JANUAR kan indeslutte Vinterens haardeste Tid. I December kan Vejret være slemt nok; men dette Julevejr er ofte godmodigt. Sneen falder, og Vinden farer; men Sneflokkene er brede og lune. De tætter og varmer. Men i Januar — aldrig kan Stormen tude som da. Da kommer ogsaa de sylspidse Snefog, de tørre smaa Fnug, der skærer, hvor de træffer. Da gnistrer Kulden, da har Vinteren helt faaet Magten, og den skrider frem i sin fulde Styrke — som en bredbringet Mand med stræng Mine og skarpslebne Vaaben.

En saadan ægte Januardag kørte jeg, den Gang en halvvoksen, uvorn Gut, i Slæde med vort Hus' gamle Læge og Ven, Leopold Krabbe. Vi skulde standse og overnatte paa en Gæstgivergaard; men der var hvert Rum optaget; vi maatte køre videre efter at have spist til Middag der. Plat umuligt at faa Plads.

„Naa, det gør ingen Ting," sagde Doktor Krabbe, da vi igen sad i Slæden. „Der er baade Væggetøj og andet Utøj i det Hus. Nu kører vi til Thorsgaard, der kan vi faa det godt, jeg kender Folkene der."

„Er det langt?"

„Nej . . . en Mils Vej eller saa. Men hør nu en Gang: er Du mørkræd?"

„Langtfra," svarede jeg modig, „ikke det mindste. Jeg har gaaet alene paa Øversteloftet i Bælgmørke . . . og jeg har en Gang midt om Natten gaaet gennem en Skov . . . ja, der var nok Vej, men Skov paa begge Sider. Der fandtes ikke et Menneske."

„Naa, det er jo ikke saa daarligt," svarede Doktor Krabbe, „men dersom Du i Nat hører noget . . . saa er det . . . ja, saa er det naturligvis bare, fordi Frosten knager i Tømmeret."

„Er Thorsgaard et stort Hus?"

„Det er en stor Herskabsgaard . . . Herregaard om Du vil. Naar vi kommer der, skal Du ikke lade Dig mærke med noget. Du maa ikke sige, at jeg bad Dig om ikke at være mørkræd. Hvis jeg kan komme til, skal jeg vise Dig en mærkelig rød Flæk, kan Du tro . . . en rød Flæk i Korridoren. Den vil aldrig gaa bort, endda de skraber og skurer og har skrabet og skuret med Sæbelud i mange Aar."

Naturligvis bad jeg Doktor Krabbe om at fortælle; men han vilde ikke ud med Sproget. „Nej", sagde han, „jeg vil ikke fortælle Dig det nu. Men saa meget kan jeg sige: dersom Du i Nat faar se, at en stor Hund med et Øje gaar gennem dit Sovekammer, saa faar Du være modig, min Gut."

„Kommer der en Hund med et Øje?"

„Aa nej, langtfra . . . den kommer saamæn ikke. Det er jo dumt, at jeg sidder her og skræmmer Dig op . . . Jeg er altfor snakkesalig i Munden. Men, hvis den skulde komme alligevel, saa skal Du ikke være ræd. For Hunden bider saamæn ikke. Nej, rent ud sagt, den duer ikke. Den er ikke lavet af nogen Ting. Faar Du se den, saa bid bare Tænderne sammen og bed til Vorherre."

Om end gamle Doktor Krabbe var en lærd Mand, var han meget gudsfrygtig, og han troede inderst inde paa Aabenbaringer, Gengangere og andre ufattelige Ting.

„Men, fortæl da om alt det; det høres saa spændende ud!" drev jeg paa. „Hvad er det for noget mærkværdigt ved det Hus. Hvorfor gaar den Hund med det ene Øje der?"

„Det skal Du faa vide, naar vi rejser videre, det vilde slet ikke være godt for Dig, om Du fik høre alt det nu.«

II.

Mange Gange paa Vejen sagde jeg: »Det var en lang Mil, denne. Det varer længere end jeg troede."

Endelig sagde Doktor Krabbe: „Nu er vi der."

Jeg saa endnu ingen Ting; men jeg hørte to Hunde gø et Stykke borte. „Det er Gaardhundene, som gjøer," bemærkede Doktor Krabbe. „Hvad siger Du? . . . om de har ét Øje? . . . hæ, nej, de har saamæn sine to Øjne i Hovedet . . . og de kan saamæn ogsaa bide, om Du kommer dem for nær. Aa, nej, de er ikke farlige. Vi skal nok greje dem."

Naa, vi grejede dem ogsaa; men, sandt at sige, saa de bidske ud, som de stod og sled i sine Lænker, de svære Blodhunde.

Aa, det var godt at komme i Ly for den bitterkolde Vind. Den kolde Korridor virkede ganske lun, naar én kom fra Sneen uden for.

Jeg husker ikke mere, end at vi to kom ind i et stort, varmt Værelse og at jeg hilste paa Husherren, som absolut vilde, at vi straks skulde sætte os til Bordet og spise.

En Stund efter spiste vi da ogsaa. Og efter Maden sad de gamle og snakkede. Jeg hørte, hvad de snakkede om: om Venner, som enten var bortrejste eller døde. Og om Aarets Udfald for Landmanden og om mange Ting, som jeg ikke opfattede.

Jeg morede mig imens med at gaa omkring i Værelserne og se paa de Billeder, som hang paa Væggene. Der hang i Spisesalen en lang Række Portrætter i store, ovale Rammer. Kvinderne var næsten alle meget blottede, og

alle smilede huldsaligt med store, blanke Øjne og røde Læber. De saa alle ud som klædte til Fest. Mændene var nu og da i Uniformer eller i røde Kapper, og de saa meget strenge ud. Et Par af dem var ganske unge og stirrede langt hen for sig — som længtes de bort fra det store, tomme Hus . . . bort til Liv og Glæde.

Mens jeg stod og betragtede disse, kom der ind i Spisesalen et svært Fruentimmer med Favnen fuld af tykke Brændeskubber. Hun kastede dem fra sig, saa det donte i Værelset; gav sig saa til at ordne dem og lægge dem i Rad og Række under Kakkelovnen. Jeg gik hen til hende og gav mig i Snak med hende. Hun var meget snakkelysten og spurgte mig om, hvorfra jeg var og hvem den Mand var, som jeg kom sammen med. Da hun fik høre at han var udlært Doktor, vilde hun endelig, at jeg skulde bede ham om at se hende i Halsen, „for den værkede, naar hun svælgede Maden.“ Ja vel, jeg lovede det . . . jeg lovede hende det sikkert . . . „men“, sagde jeg, mens noget pludselig randt mig i Hu, »saa kan Du gøre mig noget igen, Du kan vise mig den røde Flækken i Korridoren . . . den som aldrig vil gaa væk . . . saa meget man end skurer og skraber.“

Den svære Pige svarede hverken nej eller ja. Hun brummede bare hen for sig. „Naa, vil Du?“ spurgte jeg. Hun lod til at tænke sig om.

„Du skal ikke tro alt det som Folk siger,“ svarede hun endelig drævende, „æh, hvad vil Du se den for? . . . Og hvis Herskabet mærker det, vil de slet ikke li' det.“

„Jeg skal ikke fortælle dit Herskab noget,“ sagde jeg alvorligt. »Ja, ja, vil Du, eller vil Du ikke? . . . Naa ja, hvis Du ikke vil vise mig den, saa vil jeg ikke spørge Doktoren for dig.“

Igen tænkte hun sig om. Saa syntes det pludselig som om hun vidste, hvad hun vilde . . „Kom saa,“ sagde hun lavt, „saa skal jeg vise dig den; men sig ikke til nogen, at jeg har vist dig den.“

Hun gik og jeg fulgte hende ud i Køkkenet. Her tog hun en Lampe, som hang under Taget, gik hen og løftede Klinken, der peb af Mangel paa Smørelse — og gik saa foran mig paa ny. Vi kom omsider ud i den lange Korridor . . . den svære Pige gik og gik, og Lampen svingede i hendes Haand og kastede hendes store, sorte Skygge fra den ene Væg til den anden.

Endelig standsede hun og holdt Lygten over noget nær Væggen, saa Lyset faldt derpaa.

Jeg var straks ved hendes Side og jeg bøjede mig og stirrede. „Hvor er det?“ spurgte jeg, „hvor er den røde Flækken?“

„Der er den,“ svarede hun stille og pegede paa noget . . . ja, jeg siger *noget*, for i Begyndelsen saa jeg ikke andet end en utydelig mørk Skygge Men lidt efter saa jeg den tydeligere . . . jo, det var en Flæk; men var den rød?

Jeg spurgte lidt skuffet: „Men den Flæk der . . . er den rød?“

„Ja, det er den,“ svarede den svære Pige, „rød er den, om den ikke ser slig ud ved Lys. Men saa rød som den Gang den blev til, det er den jo ikke . . . for det er jo mange Aar siden, at han blev myrdet.“

„Hvem blev myrdet?“ hviskede jeg.

„Ved Du ikke det? Det var jo ham, som ejede Gaarden den Gang. Det er jo Blod det der . . . ved Du ikke det?“

Dette: *det er jo Blod det der!* . . saa underligt det virkede. Fra først af saa jeg jo bare denne Flæk, som endog ikke var ganske rød. Men nu bredte Flækken sig ligesom. Den blev rødere og rødere — indtil hele Gulvet tilsidst syntes at være fuldt af dette Blod . . . saa jeg løftede Benene højt, da jeg gik bort.

— — —

Lidt efter sad jeg igen i Værelset hos de andre. Jeg tænkte paa, at nu havde jeg set den uforklarlige Blodflæk der ude i den mørke Korridor. Jeg havde endog følt paa den . . . det gyste mig endnu gennem Kroppen.

III.

De gamle Historier om svundne Dage summede fra Doktor Krabbe og de andre i Stuen; men det havde ikke megen Interesse for mig at høre paa, hvor den eller den af deres Ungdomsvenner og Bekendte var blevne af. Nej, Historierne gjorde mig tværtimod søvnig, saa at jeg pludselig sov ind, der jeg sad i Sofaen.

Jeg vaagnede ved, at Doktor Krabbe og Husets Folk stod omkring mig og lo, og ved at Krabbe pirkede mig under Næsen med sit Piberør. „Naa“, sagde han, „kom saa, min Gut . . . saa faar Du en god Seng at sove i. Sig saa god Nat og tak vakkert for dig.“

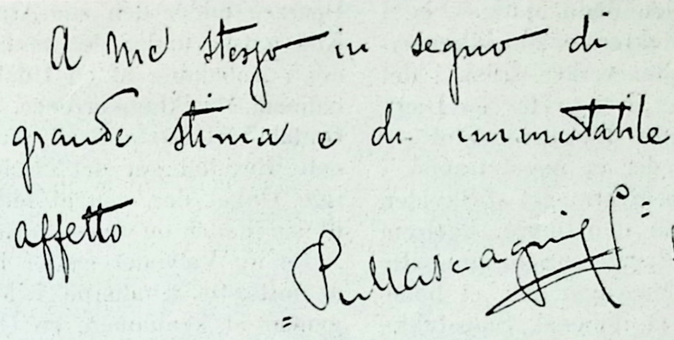
Endnu søvndrukken vaklede jeg omkring og sagde god Nat til dem alle. De var meget venlige. Saa raabte en af de gamle Damer ud, og en Pige kom ind og fik Besked . . . jeg fulgte hende opad en lang Vindeltrappe, og lidt efter sad jeg i et Værelse, der var meget stort af et Soveværelse at være. Saa stort, at det ensomme Lys paa Bordet tabte sin Glans, før det naaede til Værelsets anden Ende . . . og døde ganske før det naaede de mørke Kroge . . .

Ja, hvor de Kroge var mørke . . . og hvor Tapetet var mørkt . . . og hvor det saa mørkt ud udenfor. Hvad var der udenfor? Have? Ja, det var sikkert Have. Træer stod der saa langt jeg kunde se; de nærmeste klos ind paa Ruden.

(Sluttes.)

Thomas P. Krag.

I Midten: de Ord, hvormed Mascagni tilegnede sig selv sit sidste Værk („Til mig selv som Tegn paa Højagtelse og uforandret Hengivenhed.) *Paa Siderne:* Karrikaturer af Mascagni.

„Cavalleria"s Komponist.

Det er ikke let at blive klog paa, om *Pietro Mascagni* med sin nyeste Opera *„Maskerne"*, hvis Première fandt Sted midt i Januar samtidig paa 7 forskellige italienske Scener, har vundet en Sejr eller lidt et Nederlag.

Pietro Mascagni.

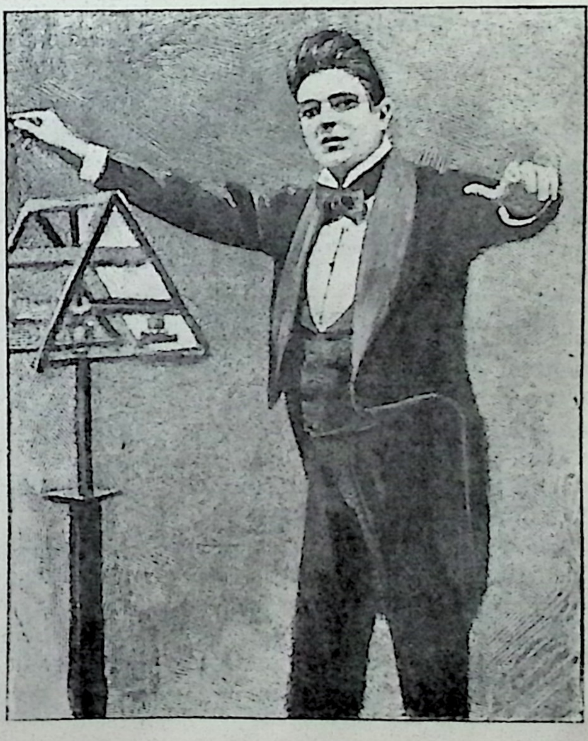
Sandsynligheden er dog for det sidste, efter de Beretninger at dømme, der findes i de udenlandske Blade, og som er nogenlunde enige om at konstatere en Fiasko. Men paa den anden Side meddeles det, at Operaen, som Komponisten strax underkastede en gennemgribende Revision, ændrede og forkortede, i denne sin nye Skikkelse har gjort stor Lykke i Rom.

Saa meget er imidlertid vist, at heller ikke *denne* Gang formaaede Mascagni at gøre *„Cavalleria"*-Kupet om igen, samle hele den musik- og theaterinteresserede Verdens Opmærksomhed om sit Navn og holde Triumftog over den ganske Jord.

Skuffelsen maa have været ham saa meget desto større, som han selv nærede overordentlige Forventninger netop til *dette* Værk. Han har — mere dumt end genialt — i sin Originalitet tilegnet sit eget Jeg det med Forsikringen om „fuld Højagtelse og uforanderlig Hengivenhed for sig selv". Han har karakteriseret det som „et Spring paa Hovedet ind i det gamle", og han har om sin Musik udtalt, at den „har Ben og dvæler ikke længe noget Steds. Alting gaar, som det var smurt, og det højstærede Publikum skal ikke faa Lejlighed til at kede sig" osv. osv.

Det var da grumme uheldigt, at Folk netop kedede sig — mange gik fra Premièren, før Forestillingen var forbi, men den varede rigtignok ogsaa til Kl. $1^1/_2$ Nat! — og at det, der tiltalte dem, var de altfor tydelige Reminiscenser fra *andre* Komponister — og fra tidligere Arbejder af Mascagni selv.

Den høje Tinde, hvorpaa en beundrende Samtid satte ham, da hans *„Cavalleria rusticana"* kom frem, har han senere maattet sidde nede paa den flade Mark og kigge efter, omgiven af sine mere eller mindre ubemærkede Operaer „Ratcliff". „Ranzauerne", „Vennen Fritz" og „Iris". Han vilde nu igen arbejde sig op til Tinden, slaa et Slag som en Operaens Reformator, — men det glippede ogsaa denne Gang.

Mascagni som Dirigent.

Han sidder stadig paa den flade Mark — og i et godt Embede som Direktør for Musikkonservatoriet i Pesaro, og Tinden vinker drilsk i det fjærne. Det er Fablen i „Konge for én Dag“ om igen, eller Jæppe paa Baronens Slot — *sans comparaison*. Og der er noget tragisk i denne Mascagnis Skæbne, hvormeget af Skylden man end maa lægge paa den uhyre, ligefrem dødbringendeReklame,ForlæggerenSonzogno satte i Gang for at fastslaa Mascagni som et banebrydende Verdens-Geni, et italiensk Sidestykke til Wagner.

Sandheden er vel den, at Mascagni *„kom til“* at vinde en opsigtsvækkende Sejr ved sin „Cavalleria“. Der er i hans Liv og Virksomhed *forinden* denne planetariske Sukces intet, der tyder paa, at han har *arbejdet* hen imod den som et Maal, han vilde naa.

Lad os et Øjeblik se lidt paa dette Liv!

Han er født den 7. Decbr. 1863. Faderen er Bager i Livorno og vil have, at Sønnen skal blive Student og om muligt Advokat. Men den smaa *Pietro*, der har en god Altstemme, har mere Musik og Musikinteresse i sig, end hans Ophav synes om. Hjemme har han i et Hjørne af Stuen indrettet sig et lille Kapel, hvor en Glasharmonika maa fungere som Orgel. En skøn Dag, da Faderen er gal i Hovedet over disse Narrestreger, kaster han baade Alter og Orgel i Ilden. Drengen bliver naturligvis i høj Grad ulykkelig over dette, og for at trøste ham forærer Faderen ham et gammelt afdanket Klaver til 70 Lire.

Det kan nok være, Pietro nu tærskede løs paa sit Instrument. Man kunde næsten ikke være der i Huset. Tilmed gik han uden Faderens Vidende hen og meldte sig ind i en Musikskole. Bageren fik, som det var at vente, herover et nyt Anfald af Raseri, tugtede sin vanartede Søn paa det frygteligste, gav ham Stuearrest — ligemeget hjalp det. Pietro *vilde* nu være Musiker. Og lige i det mest kritiske Øjeblik dukker „den rige Onkel“ op, som vi saa godt kender fra Komedierne.

En Broder til Bageren havde af Pietros Lærere hørt, at Drengen skulde sidde inde med usædvanlige musikalske Ævner. Han tager ham saa hjem til sig, overlader ham to Værelser, forærer ham et Portræt af Mozart, anskaffer et ordentligt Klaver til ham og giver ham Lov til at spille saa meget, han selv har Lyst til. God Nat, Jurisprudens! Musiken leve!

Paa den Maade bliver Mascagni 18 Aar og faar skrevet en 2 Akts Opera, som Onklen skaffer opført. Den slaar saa udmærket an, at Bageren maa neje sig og indrømme, at hans Søn alligevel nok er kommen paa den rette Hylde.

Kort efter begiver Signor Pietro sig, med Operaen under den ene Arm og et Par Stykker Kirkemusik under den anden, til Milano, hvor der i Anledning af en Udstilling afholdes international Musikkonkurrence. Han faar „hædrende Omtale“ af første Grad, men i hans Glæde over dette Resultat gør det et alvorligt Skaar, at den rige Onkel dør, saa at Mascagni atter maa ty til sin Fader og hans Portemonnæ.

En ny Velynder sætter ham dog i Stand til at fortsætte Studierne i Milano, hvor han begynder at komponere en Opera „Ratcliff“, men pludselig forsvinder han fra Byen — ingen ved hvorhen. Han havde modtaget Plads som Kapelmester ved et omrejsende Operetteselskab, med hvilket han besøgte forskellige italienske Byer.

I disse Aar er han Helten i et Kærlighedsdrama. Han var forlovet med en ung Pige i Livorno, men da en flygtig Forbindelse, han havde med en Sangerinde i Milano, kom hende for Øre, rejste hun efter sin troløse Elskede, fandt ham i Pisa, havde et Opgjør med ham, forlod ham i Vrede og tilskrev ham senere, at hun aldrig vilde gifte sig med ham, efter som han var en Vagabond, der ingenting var, ingenting havde udrettet osv. osv.

Dette tog Mascagni sig meget nær, og den milanesiske Sangerinde, der betragtede sig selv som Skyld i hele Ulykken, blev aldeles fortvivlet, rømmede fra sit Selskab og døde kort efter — hvorimod Livorno-Jomfruen nok saa fornøjelig gik hen og giftede sig i Milano.

For Mascagni saa det temmelig sort ud. Han fik sin „Ratcliff“ skrevet færdig, men med Pengene var det grumme smaat. Et Operaselskab, han havde ladet sig engagere ved, gik i Stykker efter kun en Maaneds Forløb, han blev syg og var ved at tabe Modet ganske. Saa fandt han en ung Pige — ene og fattig som han selv — hun plejede og trøstede ham; de fik hinanden kær, blev enige om at slaa deres Pjalter sammen og giftede sig. Efterhaanden fik han en taalelig Stilling i en lille apulisk By, men han følte sig her udelukket fra den store Verden.

Bedst som Ærgerrighedens Dæmon nu er i Færd med at pine og plage ham, læser han Bekendtgørelsen om, at *Sonzogno* har udsat en Præmie for den bedste Opera. Han skriver sin *„Cavalleria“*, der vinder Prisen blandt 72 indsendte Arbejder, og den 17de Maj 1890 vækker hans lille Opera i Rom de Bifaldsstorme, der senere giver Genlyd over hele den civiliserede Verden. Appelsinen er falden ned i hans Aladdin-Turban.

Det er nu ti Aar siden — ti Aar, i hvilke han stadig har anstrængt sig forgæves for at plukke nogle flere af de gyldent straalende Frugter ned. Men de hænger for højt. Eller er det *ham* der er for lille?

Gustav Hetsch.

Smaa Historier.

Musik.

Musik er en vidunderlig Ting.

Rimeligvis rummer den i sig alt hvad skønt og godt, Menneskene overhovedet ejer af Fantasi og Følelse og Forstand. I det mindste vilde det forklare, at Musikens talentfulde Udøvere saa ofte er ganske blottede for anden Udslag af disse Følelser. Eller maaske kommer Fænomenet af, at Musiken bunder i noget rent legemligt, saaledes at f. Eks en Droskekusk, som hverken kan skrive eller læse, meget vel kan svinge sig op til verdensberømt Tenor.

Det ved jeg nu ikke, og det er ganske ligegyldigt . . . i Virkeligheden blot en Indledning til en lille Historie, som jeg forleden oplevede, og som har gjort mig led og ked af Musik for lange Tider.

Jeg kom til Helsingør og skulde spise Frokost paa Jernbanehotellet, som er det vidunderligste Hotel i Verden, for saa vidt som man kan ligge der i sin Seng og uden at løfte Hovedet fra Puden se over det blanke Vand lige til Hveen. Frokosten var der heller ikke noget i Vejen med. Jeg sad og spiste den med god Appetit, og der var ikke andre i Restauranten end jeg.

Som nu det var, gik Døren op og ind traadte en Mand, hvem jeg straks dømte til at være Handelsrejsende. Han satte sig, bestilte en stor Bøf med tre Spejlæg, Snaps og Porter, tog saa en lille Genstand op af Lommen og anbragte den ovenpaa et omvendt Glas. Straks efter fyldtes Rummet af spinkle Toner . . . en lille ren Lirekassemelodi, der varede to Minutter og kom fra Genstanden paa Glasset, som hverken var mer eller mindre end en Spilledaase. Da Melodien var udrunden, begyndte den igen, hvilket gentog sig fem Gange.

Manden grinede over hele Hovedet af Lykke. Opvarterne løb til, Buffetjomfruen, Værten, et Par Gæster inde fra Kaféen. Manden trak Spilledaasen op igen, saa saare den var runden ud og saaledes fremdeles, mens Bøffen kom og forsvandt. Han grinede ustanselig. Skaren om ham voksede , . . nu stod Karlen der med en halvpudset Støvle i Haanden. Alle skinnede de af musikalsk Fryd. Alle fulgte de Manden og hans Instrument ind i Kaféen. Opvarteren fik Lov at trække Dyret op . . .

Jeg undrede mig over Menneskene, tog saa over til Helsingborg og vandrede rundt der, indtil min Mave erklærede det for Middag.

Det var nu ikke saa nemt at faa Mad. Der, hvor jeg kom ind — paa Mollberg — lød Menuen: Ærter og Flæsk, kogt Torsk, Harested og Pandekager. Den Sammensætning tiltalte mig ikke. Jeg gik til Byens tre andre Restauranter, men Resultatet var ganske det samme. Jeg undrede mig, men Opvarterne var endnu mere forundrede —: om jeg da ikke vidste, at det var Torsdag, og at man om Torsdagen hele Sverige over spiste Ærter, Torsk, Hare, Pandekage paa denne Aarstid.

Saa slog jeg mig til Taals paa Mollberg og gik løs paa Ærterne, mens jeg tænkte over *Mad*.

Mad er en vidunderlig Ting. Det meste af, hvad Menneskene ejer af Fantasi og Følelse og Forstand koncentrerer sig om Mad. Hvis jeg havde større Talent vilde jeg skrive om Mad. Nu maa jeg nøjes med at skrive om Kærlighed og Politik og Musik . . .

Jeg for op og tabte Skeen i Ærterne.

Rummet fyldtes af spinkle Toner, en lille nem Lirekassemelodi. Lidt henne sad min Ven fra Helsingør . . . nu begyndte de at flokkes om ham, akurat som derovre. Han straalede af Fryd, aad, trak Dyret op . . .

Jeg spiste til Ende og gik saa hen til ham. Saa venligt som det var mig muligt, udviklede jeg for ham, hvad jeg mente om Musik og om Mad, spurgte ham, om han overalt i Verden førte det forfærdelige Instrument med sig . . . om han ikke fik Prygl en Gang imellem, blev smidt ud, arresteret . . .

Aldrig har jeg været Genstand for en saadan Indignation. Samtlige tilstedeværende maalte mig med haanlige og medlidende Blikke. Opvarteren vilde knap tage mod mine Drikkepenge, nedbøjet luskede jeg bort.

Samme Dags Aften var jeg i Höganäs.

Jeg travede rundt i denne Nordens skidneste By, om Minerne og de morsomme gamle Arbejderhuse med udvendige Trapper op til første Sal og bitte smaa Ruder, og „Disponentens“ Palads paa Torvet. Det var sent, da jeg traadte ind ad Hotellets Dør for at spise til Aften. Langsomt tog jeg mit Overtøj af, vaskede mine Hænder, glædede mig til at sove godt for næste Morgen at fare til Kullen og lade mig ordentlig gennemblæse paa Klippen.

Som nu jeg traadte ind i Restauranten for at faa mig en Kop The, sank jeg om paa en Stol med et Udraab af Arrigskab og Fortvivlelse.

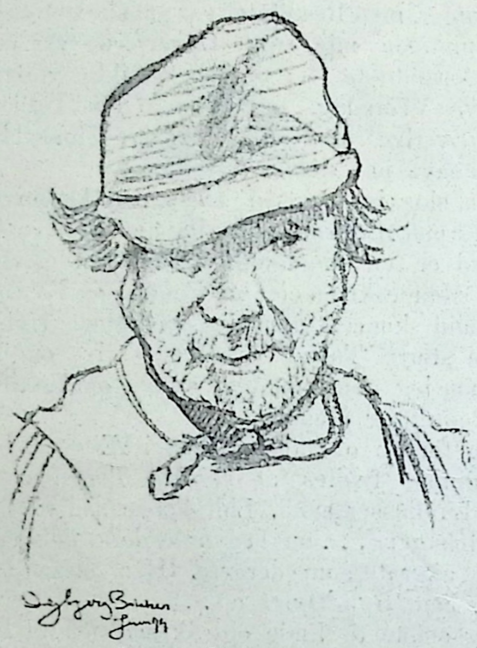
Der sad han . . . den Handelsrejsende . . . Spilledaasen sang . . . Folk stimlede omkring ham . . .

Jeg styrtede ud, glemte min Paraply og mine Galoscher og fandt Nattely i et Skipperhus, hvor der var fuldt af Snavs og Lopper, men vidunderlig frit for Musik.

Carl Ewald.

Taterliv.

Paa det Gyldendalske Forlag forberedes for Tiden Udgivelsen af et nationalt-folkeligt Subskriptionsværk: „Den jydske Hede før og nu", af L. Mylius-Erichsen med mange Tegninger af Maleren V. Neiiendam. Vi ser os i Stand til allerede idag at give vore Læsere en Forsmag paa dette Værk, der imødeses med stor Interesse.

Tater fra Ringkøbingegnen.

DET var Søndag, og Klokkerne ringede til Kirkegang i Skjern. Lyden, der blev baaren af en lun Junibrise de tre Fjerdingvej helt ud til Dejbjerg Bakker, kaldte myndigt og vedholdende, næsten inkvisitorisk. Der var det lyseste Solskin over Hede og Eng, et vidunderligt Sommervejr med Krydderduft af Lyngbund og Mosepors, en Dag med tusindtunget Lærkekvidder op gennem alle Himle — og Præsten inde i Skjern var af den sorteste Slags, en begavet Mand, en veltalende Prædikant, men dømmelysten og edderspændt af ubegrundet Angst for sine Sognebørns Fortabelse og sin egen Personligheds Udvidskelse. Hans Mening var saamænd den bedste, men hu-hej! hvor han kunde svovle! Ikke saa sært at Folk søgte hans Kirke viden om fra, han var værd at gaa efter, hans Ord rev som Peber og Kamfer og kvikkede selv den dorskeste Sjæl saadan op, at der virkelig kom noget særegent, noget højtids-spændt ud af Søndagen, saa den kunde skilles ud fra Ugens seks ensformige Søgne.

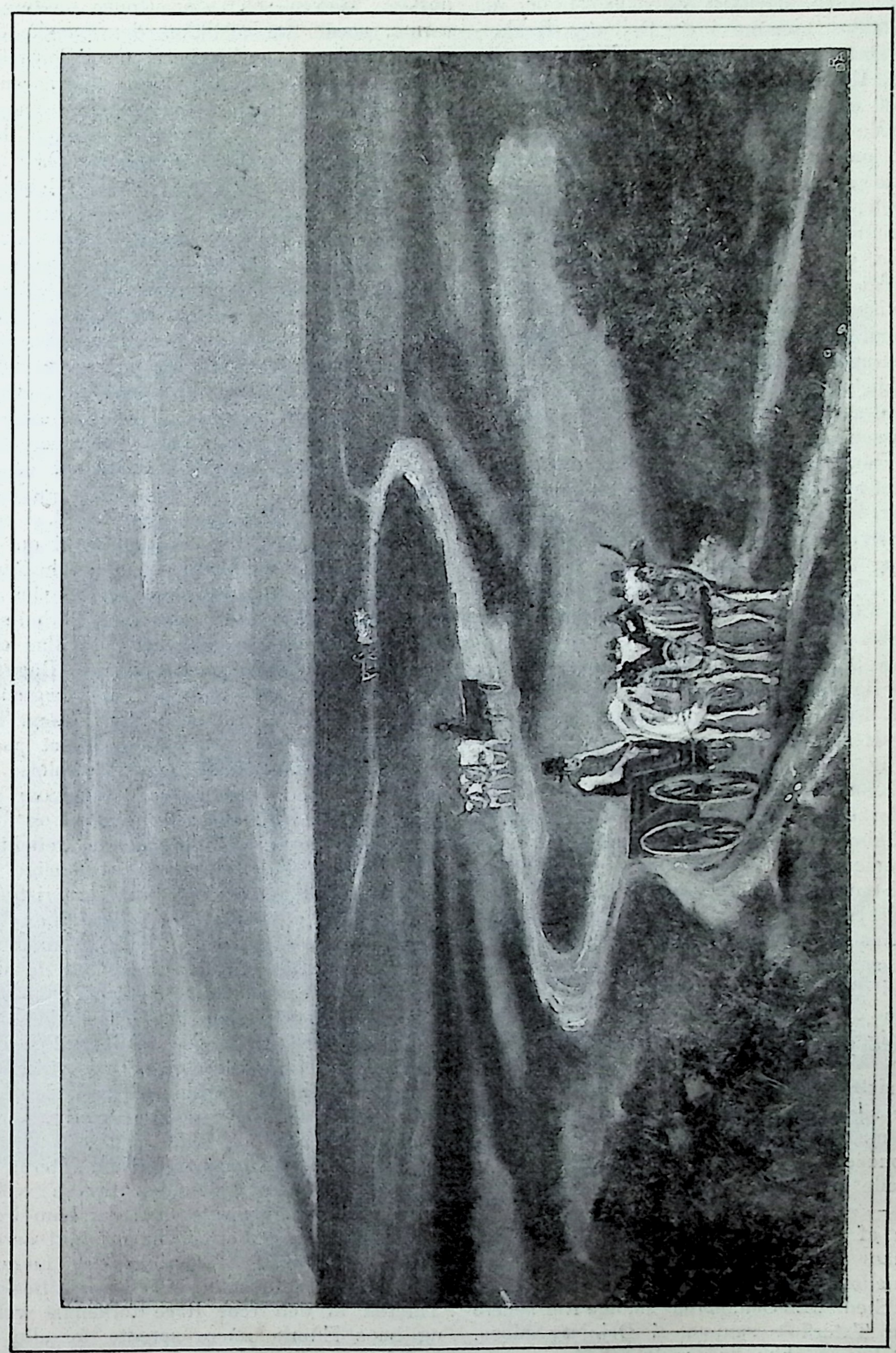
Taterkvinde fra Ringkøbingegnen.

Jeg havde saa smaat tænkt at holde Søndagen hellig hos den skrappe Præst i Skjern Kirke. Den laa hvid og indbydende og lyste ud i Skjernaaens flade, frodige Deltaland, Klokkerne klang og kaldte besluttet og fordrende, og ad alle solhede Veje støvede der Folk nok afsted — men nej-nej! det var dog altfor guddommeligt dejligt et Vejr til at gaa i Kirke, heller blive under aaben Himmelhvælving herude mellem Kvembjerg og Dejbjerg og Rabjerg Bakker i Taterfolkets gamle, sagnrige Hede!

En Zigeuner-Vogn bag Markedspladsen.

Om Taterne havde levet nu, de havde saa visselig ikke saadan en Dag søgt Kirke i Skjern eller andetsteds. De har jo alle Tider haft deres egen Maade at holde Søndagen hellig paa. Naar ærligt Folk stimede fra Hus og Ejendom, blev der saa rar rummelig Plads for Taterne til Strejftog i Hedens Udkanter

Hedelandskab fra Viborgegnen. (Malet Studie af V. Neiiendam.)

og mangen god Lejlighed til lidt Rapseri i Køkken eller Hønsegaard eller til en Ret Fisk nede fra Aaen. Hvilken Søndagsfest der da kunde holdes hjemme i de Dejbjerg Rakkerkuler! Da samledes det brune Folk i syndig Tummel, Romdunken blev tømt, vildt gik Dansen, Pral og Banden og Klammeri lød viden om, kanske blev ogsaa Kniven trukken, og saa gik det paa Livet løs. Saadan har mangen Aften de store, kraftige Lyngbakker haft et skingrende, tøjlesløst Liv at give Genlyd af.

— Nu er Rakkerne *dvalske* deroppe, sagde Bønderne, og saa stængede de Dør og Port for Natten det bedste de kunde . . .

Det var med en næsten forbrydersk Følelse af Vemod, at jeg paa en lille Kæmpehøj øverst i Bakkedraget sad og vidste, at nu var Rakkertiden uhjælpeligt forbi. Ikke mere vilde Folket komme dragende over Heden med Glarkisten, Kramkassen og Skærsliberbøren, en malerisk pjaltet Flok, der tiggede sig frem, var skyet og frygtet af Bønderne, forfulgt af Stodderkonge, Sognefoged og Birkedommer, og som Livet igennem dyrt maatte betale en medfødt, ubetvingelig Trang til fri Omstrejfen. Der var Middelalder og Æventyr og Mystik over disse Mennesker og deres Færd. Fødte paa Rejse i en Lade eller en Vejgrøft fulgte de Fædrenes Skik og flakkede rundt, opøvedes i enhver brugelig Rakkerhaandtering, til de kunde bjerge sig selv, hvad enten det nu gjaldt at flaa en selvdød Hest, rense Skorstene, spaa i Kaffegrums og „vise igen“, reparere Bliktøj eller slippe behændigt fra et Lommetyveri paa de store Markeder. Altid fulgte de deres Sansers Tilbøjeligheder og nød Øjeblikket, de kendte ingen anden Lov end deres egen Vilje, ingen kunde hæmme deres lovløse Drifter, de lo den vedtagne Samfundsmoral lige op i dens hykleriske Ansigt, og fra de stadige og langvarige Ophold som Slaver paa „Fæstningen“, som Fanger i Tugt- og Rasphusene, som Lemmer i Spinde- og Børnehuse eller i Arbejdsanstalter og Fattiggaarde, vendte de altid tilbage til Midt- og Vestjyllands tyndest befolkede Egne, til de udstrakte Heder, hvor de nemmest kunde forputte sig, fordi Overtro og Fordom herskede her og mangen Hyttedør gæstfrit eller nødtvunget aabnede sig for disse farende Riddere af den „røde Hanes“ Mærke.

— — — — — — — — — — — — —

I en af sine Fortællinger om Taterfolket, „Abraham Musen og hans Sønner“, der foregaar mellem Dejbjerg Bakker, skriver Carit Etlar et Sted: „En Sommerdag mange Aar senere kom en Taterflok sammen i Dejbjerg Mose. Selskabet var ikke videre talrigt dennegang, hvert Aar blev Skøjerne færre, indtil de nu ere aldeles forsvundne og blot tilhører Sagn og Fortællinger, som ogsaa snart ville være glemte. Alle deres smaa Hytter ere sunkne sammen, halvskjulte under et Tæppe af Gyvel og Porsbuske. Ræven soler sine Unger mellem Ruinerne, næste Aar afstikkes der maaske en ny Jernbane hen over Skællet“. Og i Fortællingen „En smuk Historie“, hvor Etlar skildrer en Tur, han og Steen Blicher engang gjorde sammen over Heden til Taterkvinden Kirsten Rivers Hytte, lægges der Blicher følgende Ord i Munden: „Vi maa skrive en smuk Historie om den Kvind . . . . . Hvor findes der en saadan Figur blandt alle vort Samfunds visne og slikkede Unger? . . . Der burde i det hele taget være fortalt noget mere om dette Folkefærd, som stavrer rundt mellem os, uden at vi ret agter paa det. — Skriv, skriv!“ vedblev Blicher henvendt til Etlar. „De er yngre end jeg. — naar vi to ere døde, er der Ingen, der kan skrive om dem, for saa er Skøjeren forsvunden, og der er ingen, som kender dem mere.“

Blicher havde Ret: der er levnet os altfor knap en Literatur om dette mærkelige Vandrefolks Liv og Lidelse paa jysk Grund. I henved fire Hundrede Aar har Slægten turet om her i Landet i bestandig Kamp med den bosiddende Befolkning og Autoriteterne, ofte lovløs i sin Færd, men ogsaa ofte lovløst og barbarisk behandlet, og selv hos Blicher og Etlar er der kun sparsomt sat Taterne Minde. Begge har de kendt en Del Individer af Slægten, om Blicher vides bestemt, at han har besøgt Tatere i Viborg Tugthus, begge har de set paa det jagede Folk med forstaaende Medfølelse, men medens Blicher i sine to-tre Noveller om Tatere nærmest gav *romantisk* Virkelighed og forflygtigede Tegningen i fjerntgaaende Reflektioner, saa der kun blev meget faa brugelige Træk tilbage til en sanddru Taterkarakteristik, lod Etlar de sikkert meget faa Tatere, han i tidligere Aar var kommen i Berøring med, tjene som Model atter og atter med altid de samme Farver og i en ret monoton landskabelig Indfatning. Man maa søge til Goldschmidts værdifulde Bog „En Hederejse i Viborg-Egnen“ for at finde Tateren skildret som han virkelig var — oven i Købet selvbiografisk fundamenteret og betragtet med et yderst nøgternt, om end varmt og deltagende Blik.

I den sidste Menneskealder har Tateren været forsvundet, fra det virkelige Liv saa vel som fra Literaturen. Spurgte man om ham i Egne, hvor hans Slægt forhen havde haft aarelangt Tilhold, fik man af Øvrighed og Lærere og andre Stedkendte stadig den samme Besked, at Tateren af den rene Race forlængst var død og hans Efterkommere spredte for alle Vinde og ikke mere til at skelne fra andet Godtfolk. Der sad jo nok hist og her i et af Sognets Huse eller paa Fattiggaarden en gammel tandløs Kælling af broget Fortid og slet Rygte, men næv

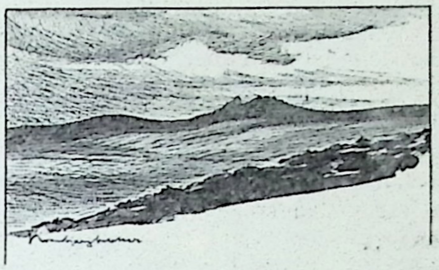
nede man Taternavnet for hende, sagde Skolelæreren, saa bandte hun sig i Helvede paa, at hun hverken var kommen af uærligt Folk eller havde hørt dem i nogen Maade til. Nu og da kom der jo ogsaa paa Gennemrejse en Zigøjnertrup, men det var jo Tyskere og Spanioler og andet udenvælts Kram.

Spurgte man saa om Tatersproget, det gamle rotvelske Tyvesprog eller hemmelighedsfulde Kæltringelatin, som Omstrejferne brugte indbyrdes, og hvoraf baade Blicher, Etlar og Goldschmidt har givet enkelte Gloser, smilede de Stedkendte og rystede paa Hovedet. Nejda, det var nok længe siden, at saadan et Sprog var bleven talt og hørt der paa Egnen.

Man maatte altsaa nøjes med *Sagnene* om Rakkerliv og Kæltringefarter, i dem havde der tidligere været baade Saft og Kraft, men de Gamle, som kendte Sagnene og fortalte godt derom, de døde ud efterhaanden, og Ungdommen, som skulde lytte til, havde andet og maaske nyttigere at tage Vare.

Og saa sad jeg da her den solflimrende Junidag og maatte fantasere mig Tateren ind mellem de Dejbjerg Bakker, saadan som jeg skønnede han havde været i de rigtig gamle Dage, fra længe før Enevældens Tid og op igennem dens to blakkede Aarhundreder, ja lige til den Dag for omtrent en Snes Aar siden, da den saakaldte „sidste Tater“, Kasper Høje, var bleven myrdet herude i Dejbjerg Bakker af sin Kæreste og tro Ledsager gennem 24 drøje Vandreaar — „Sunds So“ var hendes Øgenavn, og i Tugthuset kom hun — en nær Paarørende af mig var det, som arresterede hende, konfronterede hende med Liget og fik hende til at bekende sin Brøde.

Men Fantasierne savnede Realitet, de havde ingen rigtig Holdepunkt, glitrede hen med Sol-

disen og blev bare ørkesløse Drømme. Jeg maatte gaa Terrænet nøje efter, se at finde de Spor af gamle Rakkerkuler, som Etlar havde profeteret i et maaske blot digterisk Frasyn, nu skulde der endelig en Gang forskes til Bunds i Tingene. Jeg var paa Pilgrimsgang i min Barndomslæsnings hellige Egne; Relikvierne maatte findes, eksisterede der blot Splint eller Knast af dem endnu.

L. Mylius-Erichsen.

Tuberkulosens Bekæmpelse.

Dr. med. Carl Lorentzen.

Overpræsident V. Oldenburg.

Skibslæge Holger Rørdam.

Der er vel ikke nogen Sygdom, der vækker saa megen Sorg og Angst som Brystsygen. Vi har alle set den i vor nærmeste Kreds, begyndende smaat og tilsyneladende let, udviklende sig igennem Aars Vexlen, med stadig Skriden ned ad Bakke, og endende som det mest trøsteslose Billede paa Kraftløshed og Fortvivlelse.

Tidligere stod man ganske værgeløs overfor denne Sygdom, og ganske uforstaaende. Den

var af alle opfattet som arvelig, fordi man saa den gaa fra Forældre til Børnene, eller rase i en Familles Børneflok, som en efter en pilledes væk. Arvelighedens mørke Skygge hvilede over Slægten som en tung, uundgaaelig Forbandelse, for hvilken det ikke nyttede at flygte til Syden eller til Bjergenes Højder; i alle Jordens Egne, i det varmeste Solklima og i den mest skyfri Luft fulgte „den arvelige Disposition" med og naaede sit Bytte.

Saa kom som en Forløsning *Infektionstheorien* ud fra de videnskabelige Laboratorier. *Robert Koch* fandt Tuberkelbakterien og paaviste dens konstante Tilstedeværelse ved alle tuberkuløse Lidelser, baade Brystsygen og den „kirurgiske Tuberkulose" i Bensystemet, i Kirtlerne o. s. v. Og inden faa Aar maatte Arveligheden vige Pladsen for Infektionen som Sygdomsaarsag.

Aldrig har en videnskabelig Opdagelse haft større Betydning eller været til større Velsignelse. Den førte her til en Forstaaelse, som strax gav sig praktisk Udslag i Kundskaben om, hvordan Sygdommen skal undgaas, og hvordan den skal behandles: ren Luft, hvor der ingen Tuberkelbakterier findes, forhindrer den stadige nye Tilførsel af Infektionsstof; kraftig Kost og gennemført hygiejnisk Levemaade styrker Organismen i dens uafbrudte Kamp imod den allerede indtrængte Fjende.

Sanatoriebehandlingen blev det praktiske Resultat af Infektionsteoriens Trængen ind i Bevidstheden. Sanatorierne med de aabne Vinduer, med Liggehallerne, med den stærke Ernæring og med Lægen gaaende omkring som hver enkelt Patients Trøster, Lærer og hygiejniske Opdrager. Fra Sanatorierne er der udsendt en Stab af begejstrede Mennesker, som ved deres Sundhed bringer Beviset for, at den gamle Arvelighed igen har maattet vige et Skridt for den nye, experimentelle Lægevidenskabs glimrende Opdagelse, Mikroben som Sygdomsbringer.

Men Sanatoriet er ikke alene en Helbredsanstalt for Patienter. Det er ogsaa en hygiejnisk Opdragelsesanstalt i stor Stil. Her lærer hver enkelt, hvor farlig han *kan være,* om han saar sin Smitte ud omkring sig, og hvor aldeles ufarlig han er, naar han kender sin Sygdoms Smitteveje og vil agte paa dem.

Sanatorierne har den dobbelte Betydning, at de redder de angrebne og tager Faren bort for de endnu friske. Det er igennem dem, at *Kampen mod Tuberkulosen* maa føres, vor Tids værste Sygdom, som i Danmark alene koster 6000 Menneskeliv aarlig.

Men de koster Penge, og mange Penge! De velhavende ved det, som kan rejse til vort eget, fortrinlige Sanatorium ved Vejlefjord eller til Udlandets. Og de ikke velhavende véd det endnu bedre, de som maa sidde hjemme med den fremskridende Sygdom for Øje, uden Midler til at søge den Helbredelse, som ellers var dem saa nær.

Kampen mod Tuberkulosen er da det gamle Spørgsmaal om Penge. Hvad er et Menneskeliv værd? Er det 1000 Kroner værd, at jeg lever? vil I andre tilsammen give 1000 Kr. for, at jeg ikke skal dø ung, og mine Børn staa uforsørgede?

Det vil nu den nærmeste Fremtid lære os, om Respekten for den fælles Fjende, som truer alle, og Respekten for de syges Liv og Levechancer kan samle alle til den store Kamp. *Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse* er et Kampraab til alle i Folket. „Slut jer sammen, hjælp dem, som nu er syge; ingen af jer véd, hvad Dag et af eders Børn faar den første Hoste, spytter den første fine Blodstribe op. Kommer den Dag, da staar I raadvilde og angste, fortvivlede over ikke at have et Sted, hvor Helbredelse kan findes. Og den Dag vil I angre, om I ikke i Tide gav eders Skærv, stor eller lille, til det store fælles Værgemiddel, *Sanatorier for Brystsyge.*

De to Læger, som fattede Planen om en fælles Rejsning imod Tuberkulosen i Danmark, med det Maal at bygge *Folkesanatorier,* er unge Mænd, men paa forskellig Maade kendte af det store Publikum.

Folketingsmanden, Skibslæge i Søetaten *Holger Rørdam* er Rigsdagens eneste Læge. 37 Aar gammel, tidligere praktiserende i Sakskøbing, hvorfra han for 6 Aar siden valgtes som Kredsens Repræsentant paa Tinge. Han har vundet sine Standsfællers Tillid som Sundhedsvæsnets kloge Talsmand i Rigsdagen og har gjort sig fortjent ved sit grundige Kendskab til det indviklede System, som vor forældede Medicinallovgivning er sammensat af. Naar den Dag endelig kommer, da Medicinallovgivningen for Alvor skal moderniseres, vil Lægestanden i ham have en ypperlig Vejleder og Fortaler.

Dr. med. *Carl Lorentzen* er ogsaa tidligere Landlæge (fra Brønderslev), men i 10 Aar praktiserende i København, først som meget beskæftiget Huslæge, i de sidste Aar som Leder af en Klinik for Mave- og Tarmsygdomme. Han er kendt af alle som — Dr. C. —, „Dannebrogs" mangeaarige, lægevidenskabelige Medarbejder, og som Udgiver af det populær-medicinske Tidsskrift „Dansk Sundhedstidende".

Som Nationalforeningens Formand staar Københavns Overpæsident *V. Oldenburg,* den tidligere Birkedommer i nordre Birk. Overpræsidentens indgaaende Kendskab baade til By- og Landforhold, hans høje Stilling og hans repræsentative Personlighed gjorde ham til den naturlige Formand for denne Forening, som vil samle alle indenfor sine Rammer.

Gamle Fotografier.

Kong Christian IX i yngre Dage.

Hoffets Adelens og det højere Bourgeoisis Fotograf, Firmaet Hansen & Weller har sluttet sin Virksomhed. Ifjor døde den sidste Indehaver *Weller*, og der var ingen til at tage Arven op. Weller var Fotografen par excellence. Aldrig tillod han, at man selv bestemte sin Stilling foran Apparatet; hvad der var karakteristisk for den enkelte Person, det skulde frem paa Billedet, og selv havde han et hurtigt Blik for enhvers Ejendommelighed. Heller ikke vilde han nogensinde af med sine Plader — sine „Kunstværker". Omhyggelig pakkede han dem ind, og som i Katakomberne hviler alle her uden Rangsforskel ved Siden af hinanden, kun et Nummer kendetegner dem. Nu ryddes der

Kronprinsesse Louise i yngre Dage.

imidlertid op i Wellers Efterladenskaber. Pladerne til de Serier, der omfatter Malerigengivelser, Skuespillerportræter og fyrstelige Portræter er solgt under ét, men tilbage er de tusinde af „private" Plader, og der er nu en nem Lejlighed for den, der i sin Tid er fotograferet hos Hansen & Weller, til for en billig Penge at sikre sig sin Originalplade, af hvilken man enten kan lade en Fotograf tage eller selv kan tage fornyede Aftryk.

Mange fornøjelige Bidrag til Slægtens Historie vil findes ved et Gennemsyn af det Hansen & Wellerske Galleri. Skønt vi kun naaede at faa Samlingen rent overfladisk undersøgt, lykkedes det os at finde de tre hosstaaende sjældne Billeder, som sikkert vil interessere vore Læsere.

„Livet selv er det dejligste Æventyr". H. C. Andersen.)
H. C. Andersen i sit Hjem, fot. af Hansen & Weller.

(Randtegninger af Stykkets ene Forfatter: Hr. P. Fristrup.)

V. Kolling, Fru Friis-Hjorth og Fred. Jensen i „Taxameterkuskens Datter“.

Taxameterkuskens Datter

I Forfatternes Firmaregister er et nyt Navn blevet indført: Firmaet *Frip & Rik*, hvem Direktørerne fremtidig uden Fare vil kunne yde den Credit, det maatte ønske, thi allerede ved sin første Fremtræden har det vundet sig en Tillid, der ikke er ganske almindelig.

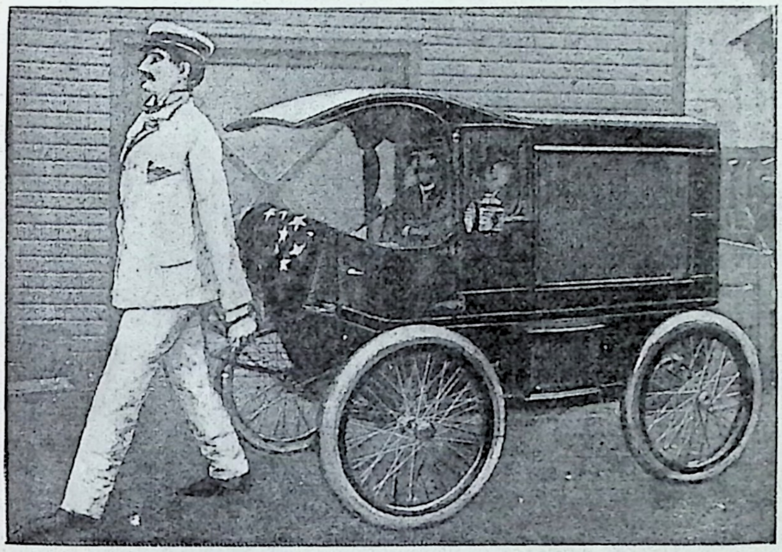
„Taxameterkuskens Datter“ er en yderst velskabt Operette med ganske farcemæssig Handling og med Melodier, der er plukkede sammen fra de sidste evropæiske Succeser og kultiverede i Hjemlandets Luft. Viserne er behændige, hvad enten de kælne søger at smigre sig ind eller de dristigt sparker bag ud med knaldende Rim.

Der er i selve Farcen mere end rigelig Underholdning og der er det glædelige Plus, at Spillet for et Par Rollers Vedkommende hæver

denne Kunstgenre et godt Stykke over dens sædvanlige Stade. Fru Friis-Hjorth, der udfører Titelrollen, besidder den naturlige Elskværdighed, der etablerer et ligesom fortrolig Sammenspil med hver enkelt Tilskuer, og hendes søde Skælmeri indbringer hende Forhaandstilgivelse for hver en dristig Spøg, hun maatte hitte paa. Frederik Jensens Direktør var simpelthen en kunstnerisk Studie af Værdi. Denne Variétéens yderlig forsimplede Hjalmar Ekdal-Type var i alle Enkeltheder gennemtænkt og gennemført og Variétévisen blev foredraget straalende fantasifuldt.

Stykkets Iscenesættelse var fortræffelig — læg Mærke f. Eks. til Klakørkoret — og Succesen var strax den første Aften en fastslaaet Kendsgerning.

Mirliton.

Automatmanden paa Vandring.

Opfindsomhed.

Amerikanerne er altid optagne af at hitte paa — det ligger under deres Værdighed at give sig af med noget, der ikke absolut har Nyhedens Interesse, og hellere maa det være en Fantasiens Abnormitet, de ofrer deres Arbejde, end noget, der bærer Præg af tidligere at være set i Verden.

Nu har en amerikansk Tekniker konstrueret et elektrisk Automatmenneske, en Kæmpekarl der med fabelagtig Fart kan tilbagelægge selv de længste Afstande. Manden har et elektrisk Batteri inden i sig og fører sin Vogn ved Hjælp af Kæder, der ligger i hans Hænder.

I Amerika har han vakt den største Sensation, der er allerrede lavet et Aktieselskab, som skal udnytte ham og skønt hans praktiske Nytte vel endnu ikke er fuldt bevist, vil han som Reklameobjekt være saare virkningsfuld, og den Dag er vel ikke fjern, da han holder sit Indtog i Europas Storbyer, hvor han i hvert Fald vil faa Hestene til at stejle og gøre Færdslen lidt mere usikker end den i Forvejen er.

* * *

Issporten, hvis Omraade tidligere kun sjældent fornyedes, har ogsaa i den senere Tid nydt godt af forskellig Opfindsomhed. Andetsteds i Bladet har vi givet en Prøve paa den moderne Skøjtesejlads og her kan vi vedføje et Billede af en nykonstrueret Skøjtecykle, som Berlinerne for Tiden morer sig med.

En Skøjtecykle.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Fhv. Professor i Zoologi *Chr. F. Lütken* er afgaaet ved Døden 73 Aar gl. Naturstudiet havde allerede i Skoletiden fanget hans Interesse og under Japetus Steenstrups Vejledning blev han snart en ihærdig forskende Zoolog. Krigen rev ham en Tid bort fra Studeringerne, men allerede 1852 fik han Ansættelse ved Zoologisk Musæum, siden begyndte han at holde Forelæsninger, blev Docent, og endelig 1885 Professor i Zoologi ved Universitetet. Som zoologisk Forfatter har Lütken ydet sin Videnskab et omfattende og fortjenstfuldt Arbejde, gennem Afhandlinger og Foredrag søgte han Side om Side med sin Universitetsvirksomhed at popularisere Zoologien og gennem sine Skolebøger førte han Ungdommen ind i Dyrenes Rige. For 3–4 Aar siden maatte han, svag som han var, trække sig tilbage fra Universitetet. L. var R. af D. og Dbm.

Prof. Chr. F. Lütken.

Prokurator *S A. Nissen*, der for kort Tid siden afgik ved Døden i Kallundborg, blev 70 Aar gammel. Han havde i sin Tid beklædt mange Tillidshverv og bl. a. været Byraadsmedlem i flere Aar. For en Del Aar tilbage overtog han Branddirektoratet for Købstaden Kallundborg og saavel herved som ved sin Sparekassebestyrervirksomhed i Sparekassen for Kallundborg og Omegn samt ved sin hele Færden har han givet Beviser paa en sjælden Elskværdighed og Imødekommenhed.

Prokurator S. A. Nissen.

Kun 50 Aar gl. er Landstingsmand, Hofjægermester *Neergaard* afgaaet ved Døden. Landbruget har indenfor Tinget mistet en sympatetisk, interesseret og veltalende Repræsentant og ikke mindst vil han savnes udenfor Rigsdagen paa de mange Tillidsposter, han i Aarenes Løb havde modtaget. Meget aktiv optraadte han under Skattelovsbehandlingen, da han var med til at danne de ni Medlemmers uafhængige Gruppe. Siden 1887 var han Ejer af Godset Løvenholm i Randers Amt.

Hofjægermester Neergaard.

Jubilæum.

Kapt. *Albert Gottlieb* kunde for kort Tid siden fejre 25 Aarsdagen for sin Ansættelse i Switzers Bjærgnings Entreprise, først som Kaptajn, senere som Agent i Helsingør. Skønt han var bestemt til at gaa den studerende Vej, drog Søen ham med de stærkeste Baand. Han blev Styrmand paa Skibet „Adele" og fulgte dette indtil det i Februar 1859 forliste. Efter at have sejlet nogle Aar i siamesiske Farvande blev han engageret af Store Nordiske Telegrafselskab som Supercargo. En Øjensvaghed nødte ham til at tage hjem, og han kom her i Switzers Tjeneste hvor han snart blev en betroet og afholdt Mand, hvis Paalidelighed, Snarraadighed og store Trofasthed blev mere og mere paaskønnet.

Kaptajn Albert Gottlieb.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: *Souvenir.* JULIUS BECHGAARD. *Folkevise.* FINI HENRIQUES. *Allegro af Symfoni i G. moll.* MOZART.

Til vore Læsere!

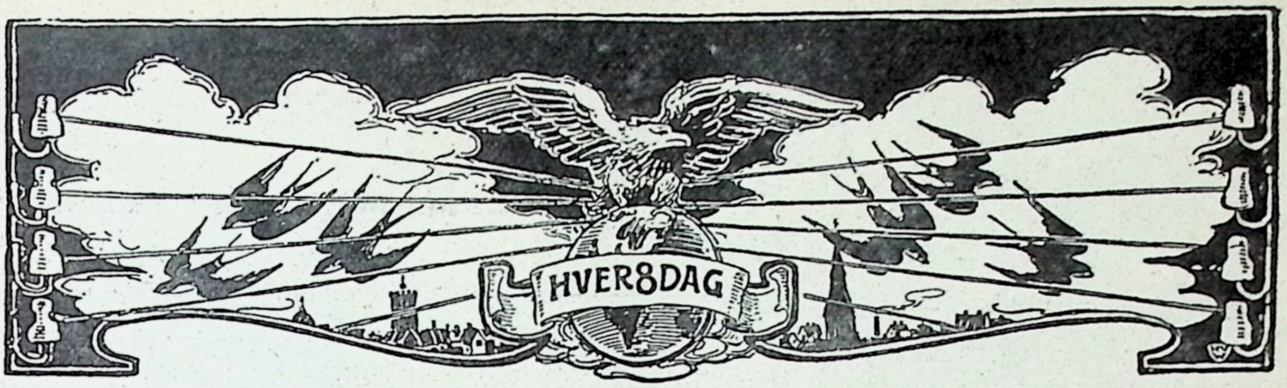
I Anledning af forskellige Henvendelser gøre vi opmærksom paa, at Pladsmangel hindrer os i under „Kendte Navne" at omtale 70-Aars Fødselsdage, samt Jubilæer, der ligger mellem de 25- og 50-aarige

---

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Nr. 21. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 24. Februar. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

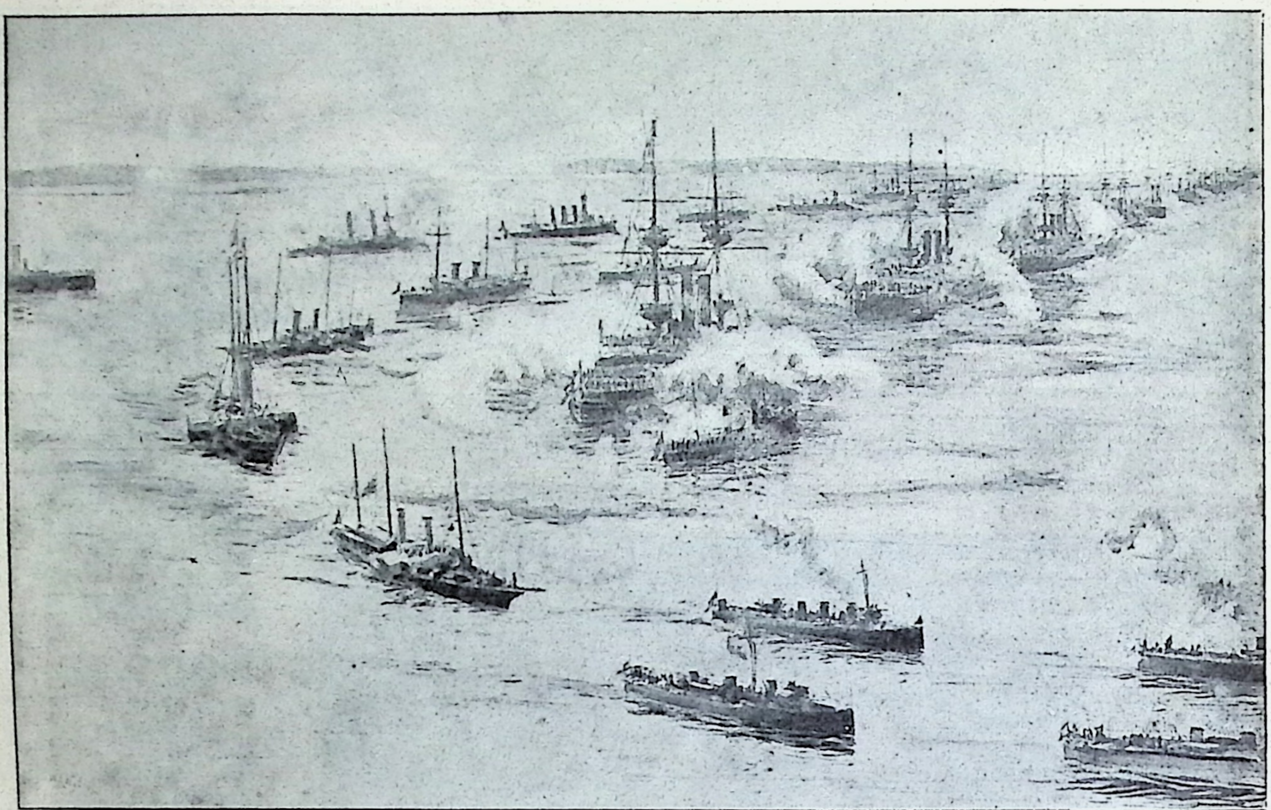
Sørgeprocessionen ved Dronning Victorias Ligfærd.

Sørgefærden i London.

DET engelske Folk, som fra gammel Tid er vant til at hædre sig selv i sin Souveræn, og som derfor ved Hoffets Højtideligheder kræver Udfoldelsen af en næsten middelalderlig Pragt, har fejret sin gamle Dronnings Bisættelse i Stil med sine Traditioner.

Der blev fra Udlandets Side ydet det engelske Kongehus al mulig Honnør. Fire regerende Herskere var mødt personlig, desuden seks Tronfølgere og en Mængde andre Fyrster. Og naturligvis var hele London og alt, hvad der levede og aandede paa den lange Rute, Toget til Vands og til Lands skulde passere, paa Benene. Alt Arbejde hvilede endog Dagen forud.

Til Søes transporteredes Dronning Victorias Lig paa et Orlogsskib, der fra Øen Wight, hvor Osborne-

Dronning Victorias Ligfærd til Søes. (Forrest tilhøjre paa Billedet fire Torpedobaade, derefter følger „Alberta", med Kisten om Bord, derefter „Victoria-and-Albert", paa hvilken Englands Konge og Tysklands Kejser befandt sig.)

slottet ligger, til Havnebyen Gosport ledsagedes af en stor Flotille. Efter Sørgeskibet fulgte en lang Række pragtfulde Passagerdampere, paa hvilke det store Følge befandt sig. Hele Sejladsen foregik i smukt og roligt Vejr.

Fra Gosport til Londons Victoria-Banegaard førtes Liget med Extratog. Knapt en Time efter Ankomsten satte saa Ligtoget sig i Bevægelse. 12 Gardister bar Kisten ud paa Pladsen foran Banegaarden, hvor Kronen, Sceptret, Rigsæblet og Hosebaands-Ordenens Tegn nedlagdes paa dens Laag.

Som Ligvogn benyttedes en Kanonlavet, der efter Bestemmelsen skulde trækkes af 8 Heste. Disse var imidlertid blevne trætte af at staa i Kulden og vente, og nægtede at gøre Tjeneste. Hurtig traadte en Skare Matroser til og spændte sig selv for, og nu endelig kunde Defileringen begynde.

Foran Kisten marcherede en Hærafdeling paa flere Tusinde Mand, alle med Flor om Armen, derefter Lord *Roberts* med Generalstaben og mange Hofembedsmænd. Bagefter Kisten, der eskorteredes af Officerer, kom Kong *Edward* med Kejser *Wilhelm* ved sin højre Side og sin Søn Hertugen af *Connaught.* Disse saavelsom de andre fyrstelige Personer var til Hest. Efter dem fulgte Kongerne af Grækenland og Portugal, Tronfølgerne af Østrig, Norge-Sverige, Rumænien og Grækenland, Prins *Carl* af Danmark, en Mængde tyske Fyrster o. s. v. Derefter fulgte i Vogne Dronning Alexandra med Døttre, den gamle Konge af Belgien og forskellige af Hoffets Damer.

Under uhyre Deltagelse fra Befolkningens Side — man mener, at et Par Millioner Mennesker stod opstillede langs Togets Rute — førtes Dronningens Lig til Paddington-Banegaarden for at bringes til Windsor. Her bisattes det foreløbig i Domkirkens Albert-Kapel ved den forlængst afdøde Prinsgemals Side, for nogle Dage senere at føres til Kongebegravelsen i Frogmore.

Den danske Kongefamilie skulde egentlig have været repræsenteret af Kronprinsen, som ogsaa i den Anledning var rejst til London. Han paadrog sig imidlertid paa Rejsen en saa farlig Forkølølse, at han paa Højtidsdagen maatte holde sig inde, og Prins Carl blev saaledes den eneste danske Repræsentant af Kongeblod.

Halvdan Maags Dødssaga.

En Historie fra et gammelt norsk Herresæde.

(Sluttet).

Jeg sad paa Sengekanten og tog mine Støvler af. Se her i dette Værelse havde nok han færdedes . . . han som . . . som blev slaaet ihjel. Den røde Blodflækken . . . den var saa bleg, som Rust, sligt gammelt indtørket Blod var næsten uhyggeligere end det friske røde. Sligt gammelt, som blev siddende igen og vidnede om Ugærningen.

Jeg kom til at huske paa saa mange forunderlige Historier, som jeg havde hørt og læst. Om dødes Sjæle som ikke vilde gaa sin Vej, før den, som drev dem ud af Legemet, havde faaet sin Straf. Om genstridige, som raaber i Mørket . . . Raabte ikke den Døde her? Jo, han raabte ved denne Blodflæk, der anklagede og bad de levende om at vise Retfærdighed.

Hu, det var koldt i Sengen, Lagenerne var som Is. Jeg væltede den svære Dyne over mig, puttede den ind paa alle Ender og Kanter, og slukkede Lyset og lukkede Øjnene for at sove.

Men slig gaar det her i Verden! Man kan være opsat paa meget, som man omsider opnaar — og saa bliver man ærgerlig over at man har opnaaet det. Denne underlige Flæk . . . hvorfor fik jeg se den? Og de andre Ting! Hvad havde nu Krabbe fortalt om den store Hund med et Øje? Havde den noget med Flækken at gøre? . . .

Jeg laa og skulde sove. Men uafladelig krøb disse Tanker omkring i Hovedet, lydløse og uhyggelige, og hindrede Søvnen fra at komme.

Pludselig . . . netop da Søvnen havde overmandet mig, sad jeg lysvaagen. Nogen havde pustet hen over mig . . . jeg greb for mig, jeg saa omkring mig — ingen Ting at se eller føle uden Mørket.

Jeg lagde mig ned igen, kaldte alt mit Mod til Hjælp, sagde ved mig selv: Du som er saa kjæk! Du som har givet Hans og Per og Ole Prygl! Hvad vilde de sige, hvis de saa Dig nu —? De vilde le! De vilde le Dig ud, som en ynkelig Rædhare.

Paa ny lagde jeg mig tilrette, prøvede paa at faa sove. Men hvem kan forklare det? Nu og da kom der kolde Pust henover mig . . . Det var, som om der stod nogen der borte og pustede iskoldt hen over mit Ansigt . . .

Og hvad var det? Jeg hørte Trin. Trin som nærmede sig . . . hvem kom? hvem var det? . . . Jeg kendte ny Angst isne mig.

Men pludselig afløstes denne Angst af usigelig Ro og Tryghed. Det var jo Doktor Krabbe som kom; hans Stemme trængte ind til mig . . . Endelig aabnedes en Dør til Værelset ved Siden af. Han sagde nogen god Nat, og Døren lukkedes.

Og endnu længe efter hørte jeg Doktor Krabbe liste omkring derinde paa Hosesokker. Omsider knagede Sengen under ham. Jeg hørte ham gyse saa smaat i de kolde Lagener . . .

Disse Lyde, saa trygge og solide, uden Tanke paa hverken overjordisk eller underjordisk, gjorde mig saa inderlig ligeglad. En dyb Søvnighed fik hurtig Magt over mig. Jeg sank hen i stærk Søvn.

IV.

Doktor Krabbe gav mig Søvnen, og han tog den ogsaa. Jeg vaagnede ved at han stod halvt paaklædt foran min Seng og fortalte mig, at det nu var paa høje Tid til at staa op.

Jeg var ikke ulydig, klædte mig paa foran en af de gammeldags dejlige Kakkelovne, der svellede en Mængde Varme ud. Da han igen kom ind fuldt paaklædt for at hente mig ned til Frokosten, sagde jeg meget frejdigt: „Hør, Onkel, (jeg kaldte meget ofte Doktor Krabbe Onkel, omend vi ikke var Spor i Slægt med hinanden) Du maa være saa snil at se hende i Halsen, hende den tykke Tjenestepige . . , ja jeg skal nok finde hende . . . Jeg har lovet hende det. Hun viste mig i Gaar Aftes den Blodflæk, som Du snakkede om . . . Og nu har hun ondt i Halsen . . . Du faar gøre det, Onkel . . .“

„Naa . . . saa hun viste Dig Blodflækken i Korridoren?“

„Ja, hun gjorde det. Du faar altsaa kigge hende lidt i Halsen, Onkel.“

„Naa, ja, ja, kom nu bare ned.“

„Og saa faar Du fortælle mig de Historier, Du lovede i Gaar.“

„Hm, det kan vi jo altid snakke om. Bare kom nu, de venter os vist med Frokosten.“

— — —

Et Par Timer senere kørte vi videre. Hesten løb trygt og lindt hen ad den gode Vej. Thorsgaarden var forsvunden for vore Øjne. Da begyndte Doktor Krabbe at snakke — næsten uden at jeg havde bedt ham.

„Ja, ja, Du vil høre om Thorsgaard . . . Det er nok værd at høre noget om. Underligste Hus i Norges Land! Andre Steder snakkes der og vrøvles der. Dersom noget hænder, der ikke er som den lyse Dag, saa kommer alskens Sniksnak frem: Spøgelser gaar omkring i Særker og hvide Lagen og hvad Du vil, og ingen fornuftig Mand skal tro paa det hele, for det er bare opskræmte Fruentimmere, som har lavet det hele. Men her paa Thorsgaard . . . kommer her Spøgelser, saa er det fordi de *kan* komme. Og hvorfor *kan* de komme? Er her nogen, som vil kræve Hævn? Ja! Men hvem skal kræves

til Ansvar? Ved Du det? Ved Du, at det er det uhyggelige? Ved Du, at han, som skal kræves til Ansvar ogsaa sikkerlig er død, han er ogsaa selv Spøgelse kanske. Pas vel paa det: andre Gange er det Spøgelserne som gæster de levende og maner og kræver. Men paa Thorsgaard . . . ja, levende Folk mærker nok Uro der ogsaa; men der, i den lange Korridor, er det nok det ene Spøgelse, som møder det andet. Det er to døde som slider i hinanden, saa kolde Gufs gaar Huset omkring,

Men for at Du skal forstaa det hele saa tager jeg Sagen fra Begyndelsen: Husherren hed den Gang Halfdan Maag, en stærk, temmelig brutal Mand . . . lidt tosket ogsaa. Han havde en nydelig Kone og en god Ven . . . ja hun havde ogsaa samme Mand til god Ven, til udmærket Ven. Naa, Du bør vel ikke forstaa Dig stort paa den Slags Ting . . . hm, for Resten, jeg ved i Grunden ikke, hvorfor Du bør være saa grøn; Du er jo en lang Knægt . . . og Du ved det vel, Gut, . . . bare Forældrene, som tror, at Sønnerne er saa uskyldsrene og Sønnerne spiller Komedie for Forældrene. Fjanteri! (det sidste blev mumlet frem), naa til Sagen! Hun havde altsaa en god Ven . . . en meget fornem Ven . . . en af Sverigs højeste Adelsmænd, mægtig Karl, ikke helt til at stole paa, kanske . . . som Svensker er . . . de Folk er næsten alle blonde, men de har alle et lidet Mørkerum, hvor alskens Dævelskab kan findes . . . Sligt havde nok denne ogsaa. Gav en god Dag i alt, naar det hele bare gik stiligt. Tænkte vel ved sig selv: finder altid et sidste Raad.

Men den stærke Husbond begyndte at snuse i Luften efter noget, og han vilde spolere Stiligheden, brynte i Stilhed Tollekniven, forstaar Du, gik og vaktede, dukkede frem paa Steder, hvor alle — kanske ogsaa Svensken vilde have bandet paa, at der ikke fandtes et Menneske. Se, det var ikke ønskeligt. Svensken var hidsig af Forlibelse og Fruen var taareblændet hvert Øjeblik, naar Svensken ikke var i Huset, hang som en syg Blaaklokke eller Lilje eller hvad Blomst Du vil . . . De hviskede sammen, hun og den svenske Herre, de anstrængte sig nok for at være kolde, men sligt nytter ikke . . . he, he, nej det nytter sgu ikke . . . saa meget ved jeg ogsaa . . .

Og imens sad Husbonden og brynte Kniven: han den stille, brutale . . . Men han havde ikke Kyndighed nok til at gemme den . . . kanske han nu og da lod den blinke frem . . . han havde ikke saa fine Følehorn, som han gærne skulde have . . .

Men det skal Du vide, at naar Svensken ser en Kniv blinke, om end det er aldrig saa dulgt et Blink, da trækker han sin egen i en Fart — hu, hej! Glimt! Glimt! før den anden faar Tid til at mukke for sig end sige trække sin egen Kniv . . . Glimt! Glimt! Saaret gaber og Blodet rinder.

Naturligvis . . . en svensk Adelsmand behøver ikke at gøre det grove Arbejde selv . . . En slig mægtig Mand kan altid købe sig en lumsk Dævel, som for Betaling vil stikke Kniven i en stakkars stærk og uvorn Husbond."

* * *

„Ja, ser Du, jeg ved bare saa meget: Halvdan Maag sidder en Kvæld inde, og nogen spørger om at faa ham i Tale. Ja, han gaar ud af Værelset . . . og lige efter høres et stygt Skrig. Saa siger en i Huset, som hørte det: „Nu slaar vist Maag en af Folkene." Men en anden sagde; „Jeg syntes, det var Maag selv, som skreg." Og han gik udenfor, men han saa og hørte ingen Ting . . . tænkte omsider, at han havde taget Fejl . . . særlig fordi ogsaa en af Tjenestepigerne paastod, at Skriget kom fra en af Tjenestegutterne.

Men Natten kom — uden Maag. Time gik efter Time. En Uro bredte sig i Huset, alle var oppe og ventede; en og anden gik udenfor og raabte. Morgen kom, men Maag var endnu ikke kommen. En Blodpøl opdagedes i den lange Korridor. Da blev Uroen stor i Huset, alle var paa Færde, man hentede Folk fra de omliggende Gaarde, store Følger spredtes paa Markerne, alle ledte, gik over Eng og Myr, Skoven omkring og ind i Skoven paa Kryds og Tværs. Hele Egnen vrimlede af sorte Mennesker, der snusede i Græsset som Sporhunde. Endelig fandt de noget i Nærheden af Mosen. Det var Halvdan Maags Vielses-Ring. Men da standsede alle og hviskede sammen: „Saa havde han brugt sin sidste Stund til at slynge den fra sig . . . det var jo ikke daarligt gjort." Og lidt efter saa de ud paa Mosen, som laa der med det blaa Øje. Mosen saa igen, dumpt og uden Forstand.

Dage gik, de ledte endnu, fandt ingen, rystede paa Hovedet som vilde de sige: det nytter ikke. De saa oftere og oftere mod Mosen og nikkede paa Hovedet; men det skulde nok betyde: dernede ligger han vel og flyder . . . ja, flyder; for Mosen er uden Bund . . .

Men mange kunde ikke en Gang lade sig nøje med Mosen. De fandt paa de vildeste Historier, om hvor Maag var bleven af . . . Endnu i mangen Bondestue paa disse Kanter høres hans Dødssaga fortalt paa mange Maader, endog blandet sammen med Historier fra Bibelen — saa man ved tidt ikke, hvad er om Maag og hvad er Bibellære. — — —

Den Hund med det ene Øje? Ja, det fortælles altsaa sligt! Maags ene Øje var daarligt, Øjenlaaget hang; han kunde næsten kaldes enøjet.

Og han gik den Kveld, han blev borte, i blaa Frakke.

Men nu har det hændt, at en blaaklædt, enøjet Mand er kommen og har stillet sig midt i Drengestuen, og han har ynket sig og sunket sammen; men i det samme Nu har en stor Hund med et Øje sneget sig, fra der, Manden forsvandt, lydløst ud af Døren."

V.

„Den Ugærning som hin Kveld forøvedes paa Thorsgaard er aldrig siden kommen frem for Dagen klart belyst. En Gang kunde den maaske være bleven opklaret. Thi en af Pigerne fra Thorsgaard — hun, som hin skumle Kveld havde sagt, at Skriget kom fra en af Tjenestefolkene — fik det pludselig med Angst og med Syner. Og en Dag blev hun farlig syg. Da bad hun Gang paa Gang Præsten om at komme, for hun havde noget at betro ham. Men naar han saa kom, sagde hun, at det ingen Ting var. Men den Dag, hun havde faaet Vished om at hun ikke kunde leve, sendte hun et ilsomt og indtrængende Bud efter ham: nu skulde han skynde sig, for nu vilde hun skrifte, da hun vidste, hun maatte dø.

Men da saa Præsten kom, var hun allerede død.

Det er jo meget rimeligt, at hun døde en naturlig Død. Men . . . jeg vil ikke sværge paa det. Men nu kommer noget, som er højst mærkeligt . . . eller kanske ganske ligetil . . . En dygtig Retslærd havde taget den vanskelige Sag i sin Haand. Han havde samlet alle Dokumenter, alle Udtalelser, alt hvad der kunde siges om den Sag. Han havde holdt paa med det Arbejde i mange Aar. Og saa en Dag lukkede han sine Bøger sammen, gned sig i Hænderne og sagde til alle sine Venner: „Se saa, nu rykker vi ud! Nu skal jeg blive berømt! Denne Sag, som har uroet Landet saa længe — nu skal den klares."

Og han holdt et Glædeskalas Kvælden før han skulde „rykke ud."

Men om Morgenen ramtes han af et Hjærteslag, og blev begravet. Og ingen fandt efter ham de vigtige Papirer, som han saa tidt havde talt om, og som han havde villet bruge for at faa Sagen fremmet og klart belyst.

Nej, naar den Sag vilde frem i Lyset, blev den borte.

Der sad lige som en mægtig, lumsk Magt langt borte og rykkede i en usynlig Traad saa Lysene slukkedes og Historien blev liggende i det Mørke, der fra først af havde indhyllet den.

Saa tror jeg ikke, at jeg har stort mere at fortælle Dig, min Gut. Nu har Du hørt Størsteparten af Historierne fra Thorsgaard. De er vanskelige at finde Rede i. Underlige! Underlige! Der er noget uroligt i det Hus siden den Tid . . . ja, jeg tror saamæn, at den Uro ikke er usandsynlig. Jeg er nok Doktor; men, hm, vi Doktorer er ikke bare af Staal og Medicin. Naar vi er unge Studenter paa Hospitalet, da er vi nok baade cyniske og svinske, men . . . naar vi er komne til Alder og har tænkt os om, ja da begynder vi at falde lidt til Ro. Og vi siger til os selv: hvad ved vi? hvad ved vi i Grunden? Vi har set disse Celler og Muskler . . . og vi har set det gro og vokse . . . Men den mystiske Grokraft, hvorfra stammer *den? Hvem lagde Cellen der fra først af og bød den vokse?* Er ikke Cellen, der i sig indeslutter Spiren til alle de forskellige Skabningsformer, et Vidunder? Hvem skabte Vidunderet? Nej, ingen har i Grunden saa megen Grund til at tro paa Livets Mysterium som vi Læger . . . og paa alt det andet uforklarlige som findes. Og derfor hører jeg gærne paa Thorsgaardshistorien . . . men oprigtig talt . . . den Gaard finder jeg, naar jeg skal være ærlig, ikke ganske hyggelig. Jeg vil sgu gærne tage ind paa Gæstgivergaarden — trods Væggetøj og andet Utøj . . . Nu er vi der snart."

* * *

Saa mange Aar er gaaede siden den Tur med Doktor Krabbe den kolde Januardag. Han er nu selv død og har været det længe. Jeg havde næsten glemt det hele, den lange Kvæld, den uhyggelige Nat og Historien den næste Dag.

Men for en Stund siden fik jeg pludselig at høre, at den gamle Gaard var brændt.

Thorsgaard var brændt!

— —

Saa er den da helt borte, denne Grund med Hvisken fra alle Vægge og Kroge . . . af Spøgelser? Nej, ikke af Spøgelser, der dratter fra Skyen. Men af Fortællinger om blodig Daad, og af Rædsel mod Nat, fordi den Ugjærning, som blev udført, havde brugt Mørket til Skjul. Og af et Raab fra en falmet, men gjenstridig Blodflæk, der ikke vilde gaa bort, saa meget man end skurede med Lud og Sand.

Mon den nu var brændt bort i den store Brand, som havde rammet Huset? . . .

Eller mon den endnu stod og lyste i Mørket som en truende Haand mod ham, der slog ihjæl?

Thomas P. Krag.

Jordskælvets Ø.

En Ekspedition til Ischia.

Vi tog paa Capri en Barca, den svenske Maler Torgny Dufwa og jeg.

Den hed „San Antonio" fra Castellamare og var ladet med tomme Vintønder, som skulde fyldes paa Ischia. Capri udfører nemlig saa megen Druesaft, at den selv maa indføre Vin fra sin Nabo-Ø, notabene til langt billigere Pris.

Ischiamanden, der skulde over at hente Vinen, kom ombord flot dampende paa en Cigar, ikke ulig en tørret Hundestejle, men vi havde ikke gynget mange Minutter paa Neapelgolfens toppede Bølger, før han maatte op med Lektien. Paa Billedet sidder han og stirrer mindre modig paa Tilværelsen, end da han kom osende paa sin Toskaner.

Om Styrbord har vi Vesuvs violette Trekant, forneden skjult i et lysebrunt Slør. Der er Farver i Landskabet. Se blot lige ved Siden af Baaden, hvor de solgyldne Bølger spiller med mangeformede indigoblaa Pletter!

Agterude sidder Kaptajnen og kniber det ene Øje sammen, mens hans andet Øje med spændt Opmærksomhed betragter de flot udsvejfede, lappede Sejl. Kaptajnen er en pragtfuld udhalet gammel Knast med lysegrønne Lapper i Knæene og himmelblaa dito som to skinnende Ruder i Bagen paa sine gamle karmoisinrøde Bukser. Der er, som sagt, Farver i Landskabet.

Med bugtende Latinersejl glider vi forbi Procidas maleriske Bredder og ind gennem Ischiakanalen. De Lazaroner, som agerer Matroser om Bord, faar travlt med at hive Sejlene ned, da vi manøvrerer ind i Porto d'Ischias Havn, et næsten cirkelrundt Bassin, som efter Geologernes Antagelse er et sunket Krater.

Vi styrer ind over det gamle Krater og stiger i Land paa den skønne og berømte Ø Ischia. Havnen er usædvanlig pittoresk. Paa den ene Side bredkronede Pinjer, paa den anden fladtagede Huse i lige saa mange brogede Kulører som de Vimpler, Torpedobaadene har hejst i Anledning af den italienske Dronnings Fødselsdag.

Op i en Droske! Høet titter koket ud af Vognsædet, og den bovlamme, vindøjede, krumknæede, radmagre, sammenfaldne Krikke klaprer af Sted med os til Casamicciola, den besynderligste italienske By jeg har set. Som bekendt, styrtede den sammen under det forfærdelige Jordskælv i 1883. Alene her i Byen omkom 6000 Mennesker. Tænk Dem, hvilket Indtryk det gjorde i Danmark, da nogle og tredive Mennesker omkom ved Gentoftekatastrofen, og tænk Dem saa 6000 Mennesker knuste paa en Gang. Hvilken gruopvækkende Begivenhed! Store Hospitaler og Hjem for forældreløse danner Indgangen til Byen. Den bestaar endnu dels af Ruiner og revnede Murrester og dels nye Huse, rejste paa Ruiner under Regeringens Tilsyn. Alle Tagene er af Bølgeblik, og mange nye Huse er byggede af Træ lige som i Norge, noget ellers ganske ukendt her i Italien. Til-

Begravelsesprocession i italienske Bjærgegne.

visse ikke praktisk af Hensyn til Varmen, men saa meget desmere formaalstjenligt, naar Jorden tager fat paa at bæve og at kaste det hele over Ende igen.

Vi aflagde paa en Spadseretur over Bjærgene et Besøg i Øens største By, Forio, (der ogsaa delvis ligger i Ruiner) for næste Dag at bestige Øens great attraction, det 2400 Fod høje Bjerg, Monte Epomêo, i hvis Indre den en Mil og en kvart lange Kæmpe Typhoeus efter Sigende ligger begraven, efter at han blev truffen af Jupiters Lyn.

Med en Pølse i den ene Lomme og to Beskøjter i den anden, satte vi os op i Drosken. Den tog Vejen igennem en Pinieskov, der voksede op af den graa Lava. Den store Messinghaand, som var plantet paa Ryggen af Hestens Seletøj, glimtede i Solen, mens Fasanfjeren, den uundgaaelige Fasanfjer mellem Hestens Øren vippede i Takt. Pinjeskoven afløstes af Vinhaver paa Vinhaver, der Trip-Trap gravede sig op ad Bjærgsiderne, isprængte med forvredne, knoglede Figentræer. Vi passerede ensomt liggende Smaabyer, hvor Beboerne kiggede langt efter os to Bjærgfarere.

I Sneen paa Monte Epomêo. (Fot. af Emil Opffer).

Overalt bar Husene Spor af Jordskælvet, men dog ikke i den Grad som i Casamicciola.

Da vi kørte gennem Byen Barano, spurgte jeg Kusken, hvor mange der var omkomne der paa Stedet.

„Pochi, pochi — meget faa!“ svarede han.

Hvor mange det da var.

En tredive Stykker.

Det regnede han for meget faa!

Han, Kusken, var netop fra Barano og havde været Vidne til mange Optrin. En Osterivært havde løbet hændervridende omkring, raabende: „Hvor er min Kone, hvor er min Kone!“ Konens Lig blev trukket frem af Ruinerne, og Manden kastede sig jamrende over Liget, mens hans Haand søgte — — — hendes Lomme, hvor han ogsaa ganske rigtig fandt Nøglen til Pengekassen!

Sneen laa højere og højere paa Vejen, og uden for Morofano væltede Vognen med os, saa Pølsen og Beskøjterne rullede ned i Sneen.

Vi gjorde, hvad Folk plejer at gøre i vort Sted: følte om vi var hele og fortsatte til Fods i den dybe Sne, saa det svuppede i Snørestøvlerne.

I Byen Fontana, den højst beliggende Stad paa Bjærget, hørte vi brægende Messe i Kirken. Vi traadte inden for og saa et gammelt Lig med en rød Hue over de hvide Haar ligge udstrakt paa en Katafalk, mens de fattige Bjærgfolk sad andægtige og hørte paa Messen.

Da den gamle senere blev ført ad Vejen til Kirkegaarden, tog vi et Fotografi af Processionen.

Vi blev Vidne til et højst uhyggeligt Stykke Familieliv her paa Alfarvej. Efter Liget fulgte en Kone, højt snøftende. Pludselig sprang en Mand frem fra et Hus, greb Konen i Skulderen og trak hende under en fortvivlet Kamp ud af Ligtoget. Det var Ligets Datter, der vilde følge sin Fader til Graven, men hendes Ægtemand vilde ikke tillade det og slæbte hende derfor bort midt ud af Ligfølget.

Efter at vi havde spist vor Pølse og vore Beskøjter ved en improviseret Frokost i Sneen lejede vi to Mulæsler for at bestige Monte Epomêo.

Til en Begyndelse klatrede vore Muler bravt af Sted op ad Skrænterne, men efterhaanden som Sneen blev dybere, meldte mit Mulæsel Pas. Somme Tider standsede det og nægtede al videre Spadsetur, til andre Tider styrtede det. Det styrtede og styrtede. Tilsidst nyttede det ikke længere, at Francesco slog det over Ørene med sin tykke Pisk eller trak det i Halen eller lagde Forbenene ind under Boven.

Det laa, hvor det laa.

Vi forlod Mulerne og stavrede videre i Sneen og faldt en Gang imellem ligesom mit Mulæsel tilforn.

Paa Vejen traf vi et stort Kompagni italienske Arbejdere i Færd med at skuffe Sne til Side for at gemme det til bedre Tider, hvor der er mere Trang for den Vare. De gav os et Evviva med paa Vejen, og efter møjsommelig Kravlen naaede vi op til Toppen, hvor en Eneboer har gravet sig ind i Bjærget.

Der var en smal Bjærgryg at passere før vi naaede den egentlige Top.

Hvilken vidunderlig Udsigt deroppe! I Nord skinnede Ponza-Øerne frem blandt Havets paralelle Solstriber foran Terracinas Bjærge, og paa den anden Side saa vi Vesuv og Sorrentinerbjærgene dæmrende bag en let Taage som rosaklædte Ungmøer, der dansede frem med hvide Blomster om Panden. Lige for os som nærmeste Nabo laa Epomèos anden Top halvt begravet i uhyre Sneflader.

Da vi havde nydt det prægtige Panorama, kom det materielle op i os, og snart sprang Proppen af en Flaske Vin nede hos Eneboeren. Det var den lystigste Eneboer jeg har set, og jeg har dog set mange. Der var ingen Kakkelovn i Hulen, og Eneboeren stivede sig derfor af med det halve af vor hvide „Epomèo“. Saa gav han en Flaske, saa gav vi en Flaske . . . og det endte med, at Eneboeren med flagrende Munkekappe og Rosenkransen staaende bag ud som en Hale gav sig til at danse en Tarantel med os, saa hans svuppende Sandaler gav Genlyd i den skumle Hule . . .

Langt, langt nede i Bjærgene hører vi Munkens ensomme klaprende Dans, der taber sig i den klare Frostluft, efterhaanden som vi fjerner os.

Emil Opffer.

Hinnerup-Drabet.

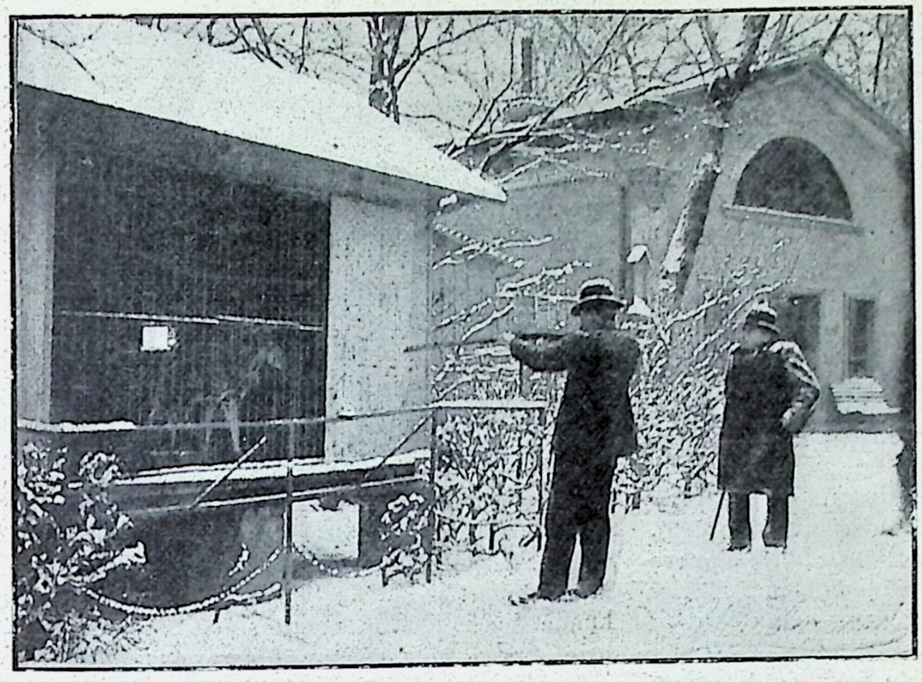

Parti af Hinnerup Skov. Paa Vejen forbi de tre Træer tilhøjre fandtes den dræbte Søren Østergaard.

Ved det Stykke Vej i Hinnerup Skov, der ses paa Billedet her, fandt Murer Nielsen tidlig om Morgenen Gaardmand Østergaards lemlæstede Legeme. Han laa paa langs af den Sti, der snor sig uden om de tre Træer til højre i Billedet, og han var saa frygtelig mishandlet, at ingen af hans Nærmeste var i Stand til at genkende ham. Man fandt ham døende, og inden Autoriteter og Læge kunde tilkaldes, havde han draget sit sidste Suk.

Endnu har man ikke Klarhed over, hvem der har dræbt Østergaard, men Slagteren Søren Jensen er mistænkt og anholdt. Han havde Aftenen iforvejen forladt Hinnerup Gæstgivergaard sammen med den dræbte Kl. 1 om Natten; der havde været noget Klammeri mellem dem og først meget sent er Slagteren naaet til sit Hjem. Han skal være af en noget hidsig Natur, og Egnens Folk var ikke sjældent bange for ham. Selv paastaar han intet at kunne erindre af, hvad han Drabsnatten tog sig for, og han siger, at han stod paa en god Fod med den dræbte, der aldrig havde fornærmet ham.

To Exekutioner.

Ulven strækkes til Jorden. – Scene fra zoologisk Have.

Som en brutalt skingrende Fanfare klang Vækkeurets Kimen den næste Morgen, Mørket hvilede endnu over Byen; jeg tændte Lys og klædte mig paa. I Entréen kom jeg til at se mig i Spejlet — uden at tænke derover havde jeg taget sort Slips.

Det maatte have snét hele Natten, Gaden laa blændende hvid i den dæmrende Morgen. Hist og her brændte endnu en Gaslygte, nogle Arbejdsfolk, de første tidlige Vandrere passerede forbi mig, paa Hjørnet stod Betjenten og gabede, træt af Nattens Vaagen — jeg saa det og saa det ikke. Mine Tanker var forud for min Gang.

Jeg huskede hans Ord: „før det bliver rigtig lyst.“ Saa tog jeg en Droske, gav Kusken Ordre — han sendte mig et Blik, som vilde han spørge: hvad vil Du *der* paa denne Tid af Døgnet — og holdt en halv Time efter foran Porten, som jeg havde Nøglen til.

I den lange afstukne Gang, hvor Træer rankede sig højt til begge Sider, laa Sneen endnu

JEG havde set dem inde bag Jærn og Slaa; den ene af dem var rolig, den anden vandrede frem og tilbage.

Bødlen fulgte mig paa Vej.

„Hvornaar vil Exekutionen finde Sted?“

„I Morgen tidlig,“ sagde han, og det forekom mig, at hans Stemme havde en dobbelt uhyggelig Klang, „i Morgen tidlig før det er bleven rigtig lyst. Enhver Sammenstimlen maa forhindres.“

Porten knagede i sine Hængsler.

„Her har De en Nøgle,“ fortsatte han, „saa kan De selv lukke Dem ind, naar De kommer.“

Jeg hørte den tunge Port lukke sig efter mig — saa skyndte jeg mig afsted, bort fra ham og bort fra de to, der endnu ikke vidste, at den Nat som kom, vilde blive deres sidste.

Hele *to* Exekutioner — —! De skulde ikke hænges, ikke guillotineres, de skulde skydes, segne for Mausergeværets frygtelige Projektil. Jeg gik først meget sent i Seng.

* * *

Bjørnen paa lit de parade.

i uberørt Ynde. Hvid som et Lagen dækkede den over den sorte Jord. Grenene bøjede sig under dens Vægt.

Pludselig stod han for mig, Manden fra Dagen før, Bødlen — Assistent i Zoologisk Have, *Johannes Madsen*.

„Vi har ventet paa Dem,“ sagde han, „Godmorgen!“

„Godmorgen,“ sagde jeg.

„Go'maa'ren raabte den snakkesalige Ravn i Buret til venstre for Gangen.

Assistenten gik ned i Materialgaarden, stak fem skarpladte Patroner i Lommen og tog sit Mausergevær — det, han bl. a. plejer at skyde Isbjørne og Moskusokser med, naar han besøger Grønland — hvorefter vi satte Kursen mod Exekutionsstedet. Direktør *Schiøtt* var allerede ankommet.

Delinkventen — en syg Bjørn — sad fremdeles i et Hjørne af Buret. Se kunde han ikke, desformedelst han var blind, men lugte og høre kunde han. Den sjældne Opmærksomhed, der skænkedes ham paa denne mærkelige Tid af Dagen, gav ham vel Stof til Eftertanke; og hans brune Hovede rokkede frem og tilbage i sindig Takt; han havde resigneret forlængst.

„Skal det saa være?“ spurgte Assistenten.

„Ja, lad det saa være,“ sagde Direktør Schiøtt.

Hr. Madsen ladede, anbragte Bøssepiben mellem Burets Jærnstænger — Bamsen rystede fremdeles uforstaaende paa Hovedet — et skarpt Knald — saa rokkede han ikke mere. Han sank sammen, som ramt af et Slagtilfælde — eller som af en Kugle, naturligvis. Den sad i hans Hjerne, hvor der nok i den senere Tid ikke havde været saa overdrevent meget; det nye Elements Tilstedeværelse indenfor Skållen kunde han ikke overleve, og derfor døde han strax.

Der var en henrivende snedækt Skrænt op mod Frederiksberg Have, dèr fik vi ham lagt hen, og medens det dampende Blod farvede Sneen rød, forevigede Fotografen den ejendommelige lit de parade.

Det hedder sig, at man næsten aldrig dør af det, man tror, man skal dø af. F. Eks. nu Bamsen. Han har sikkert troet, han vilde dø ved Hængning, og saa blev han skudt. Det var i Direktør *Hoffman-Bangs* Tid, da han begyndte at skrante, og Direktøren fandt det heldigst at fri ham for hans Kvaler. Man gjorde Tilløb til at hænge ham, men Bamsen protesterede — og det maatte opgives. Det morsomme var imidlertid, at Bjørnen siden da kunde kende Hr. Hoffman-Bangs Trin paa lang Afstand — se kunde den jo ikke — og dens Sindstilstand blev i samme Øjeblik ikke den mest elskværdige.

— — „Exekutionskomitéen“ drog videre. I et Bur humpede Delinkvent Nr. 2 rundt. Det var en Ulv, hvis Poter var saa medtagne, at den ikke mere kunde holde det gaaende. I Modsætning til sin for lidt siden afdøde Kollega kunde den imidlertid baade se og høre og lugte, hvorfor det blev ret unaadigt optaget, da Assistenten begynder at pege efter den med Bøssepiben, den havde aldeles ingen Lyst til at staa stille blot saa længe, til den var skudt. Men i næste Nu havde Ulven fulgt Bjørnen paa Vandring til de store Græsgange.

Slaget var endt. Vi gik i Smaagrupper paa en, højst to, op mod — Restaurationen. Verden standser ikke, fordi der falder et Par virkningsfulde Skud; Sulten melder sig, selv i de tragiske Momenter; *Kehlet* serverer Frokost selv Klokken ni om Morgenen. Vi spiste og drak et Glas Gravøl.

Men nogen Tid efter reklameredes der fra zoologisk Haves Restaurant med Bjørnekød — og det gik altsammen i Folk. Grusomme Verden: Den enes Død, den andens — Bøf!

Valdemar Greibe.

Theatrene.

Med Amatørfot. af Sigurd Trier.

De sidste Uger har været rige paa Theaterbegivevheder, om ikke just paa egentlige Succeser.

Helge Rodes interessante og ingenlunde upoetiske Dramasuite paa Dagmartheatret havde kun krank Lykke. Og overfor det kgl. Theaters sidste Forestilling „Gurre“ har Publikum hidtil forholdt sig om ikke just afvisende, saa dog køligt. Kasino lever med *Gustav Esmanns* og *Svend Langes* „Sangerinden“ endnu i Haabet om den Eftersucces, der ofte bliver Stykker af ny og overraskende Art til Del, medens Folketheatret med „Æventyr paa Fodrejsen“ ombord, glider roligt og støt gennem smult og velkendt Farvand.

At Drachmanns „Gurre“ ikke skaffede det kgl. Theater nogen stor Sejr, skyldes vistnok ikke saameget Theatret selv som Stykkets løse Bygning og usikre Fodfæste paa denne Jord saalidt som i den virkelige Historie.

Hr. *Zangenberg* førte i hvert Fald Kong Volmers Rolle igennem med stor Energi og Dygtighed, om end hans Versbehandling ikke til alle Tider gouteredes af det Publikum, der er forvænt gennem en Aarrække af en Diktionens Mester som *Emil Poulsen* — om hvem

Hr. Zangenberg som den ældede Kong Volmer i „Gurre".

iøvrigt Hr. Zangenberg momentvis mindede. Hans Fremstilling i sidste Akt af Kongen som gammel lykkedes ubetinget bedst. I de første Akter stod hans solide Figur ikke absolut harmonisk til en saa spæd „Tove", som den, Frk. *Clara Rasmussens* iøvrigt nydelige Fremtoning gav Liv. Der var ofret en Del paa Udstyrelsen, og Iscenesætteren havde lagt megen realistisk Farve over Scenen, hvor Tove brændes i Badekammeret. Til Gengæld kom han ikke over Slutningsscenens mekaniske Vanskeligheder uden at strejfe Parodiens Grænse.

Første Opførelse af „Sangerinden", som fandt Sted paa Kasino samme Lørdag Aften, bød paa et stærkt bevæget Folkeskuespil, der skildrer en sund og livslysten Kvindes Forhold til en nervesvag Ægtemand, hendes Overgang til Scenen og gradvise Dalen til Knejpesangerinde. Her var det Fru *Jonna Neiiendam,* som trak Titelrollens overmaade svære Læs. Hun spillede og sang med den hende egne Gaa-paa-Lyst og naaede af en Rolle, som egentlige krævede et Dobbeltvæsen, et paa engang sangligt og dramatisk Geni, at skabe en interessant og levende moderne Kvindetype. Den unge Hr. *Reenberg* beredte Theaterverdenenen en stor og glædelig

Fru Neiiendam og Hr. Reenberg i „Sangerinden".

Scene af „Ole Lukøje" paa Odense Theater. (Blakes Marskandiserbod med de levende Møbler.) Fot. af G. P. Jacobsen.

Overraskelse ved at fremstille den syge Ægtemand Michael Owen med umiskendeligt Talent og en Sympati, som ikke vilde have været Hvermands Sag.

Stykket blev i det Hele — navnlig ogsaa af Herrerne *Rostrup* og *Garde* — spillet med en beundringsværdig Sikkerhed og Glans, og tør paaregnes at blive en Forestilling, som Theatret adskillige Aftener endnu med Udbytte tør sætte paa Programmet.

J. D.

* * *

Paa Odense Theater har Direktør *Albert Helsengreen* haft stort Held med Fremførelsen af H. C. Andersens velkendte Æventyrkomedie: „Ole Lukøje". Det er navnlig Direktøren selv som *Blake* og Hr. Stigaard som *Christian*, der har Æren af, at denne Forestilling staar paa Højde med det bedste, dansk Provinskunst for Tiden byder paa. Tilmed kræver Iscenesættelsen et meget kompliceret Apparat. Her har man haft en ypperlig Hjælper i Theatermaleren *Carl Lund*, som bl. a. har udført den fantastiske Marskandiserbod med bevægeligt Inventar, som fremstilles paa vort Billede. Det kan nævnes, at Albert Helsengreen for 15 Aar siden udførte Blake her i København og at det da var den gamle Stigaard, som havde Christians Rolle.

En mærkelig Ceremoni.

Troende Russere tage Bad i indviet Vand paa Helligtrekongers Dag.

Helligtrekongersdagen fejres enkelte Steder i Rusland, hvor den for de Troende er en af de største Højtidsdage, med meget ejendommelige Ceremonier. Saaledes sker det i en lille By ved Volga, at Befolkningen efter Gudstjenestens Slutning i stor Procession med Præsterne i Spidsen begiver sig ned til Flodbredden og overværer en Velsignelse af Vandene. Paa dette Tidspunkt af Aaret er de bedækkede med et tykt Lag Is, i hvilket man Dagen i Forvejen har hugget store Huller. Naar Velsignelsesceremonien er fuldbyrdet, udsendes en Flok Duer og derefter bliver man Vidne til en højst besynderlig Scene. Uden at ænse den strenge Frost-Temperatur ser man Mænd og Kvinder afføre sig saa godt som alt deres Tøj, springe ud og dukke sig tre Gange ned i det gabende Huls Vand. Til Betryggelse for Ulykkestilfælde faar de et Toug om Liv og Haandled. Naar Dukkerten er overstaaet, klæder de sig paa uden at tørre sig, thi kun naar dette overholdes, kan de vente at blive renset for deres Synder og tillige befriet for alskens Svagelighed.

Da man spurgte en af de badende om, hvordan han befandt sig ved den kolde Vandgang, svarede han: „Selve Badet er er slet ikke ubehageligt, det værste er at skulle staa og vente; undertiden er det, som om Blodet holdt op at cirkulere." — — —

Maaske er Troens Glød tilstrækkelig til at frembringe den nødvendige Reaktion.

Kong Milan.

Kong Milan af Serbien.

DEN af Skæbnen saa stærkt omtumlede Exkonge Milan, der i den sidste halve Snes Aar har givet hele Europa meget kærkomment Stof til Underholdning, har for sidste Gang tildraget sig Pressens og Publikums Opmærksomhed, idet han er død i Wien i en Alder af kun 46 Aar.

For de flestes Bevidsthed staar *Milan Obrenowitsch* kun som den uduelige, detroniserede Monark og som den uforbederlige Udhaler og Ødeland, om hvis ægteskabelige Misèrer, Kvindeæventyr og Pengetransaktioner den skandalesyge Pariserpresse aldrig blev træt af at fortælle. Og nægtes kan det ikke, at selv om Halvdelen af disse interessante Historier sikkert var Opspind, saa er der nok tilbage, som er tilstrækkelig vidnefast, og som til alle Tider vil gøre Milan til det historiske Eksempel paa en fyrstelig Æventyrer.

Ikke desto mindre er det værd at lægge Mærke til, at ved hans Død har Folkerepræsentationen i det Land, hvis levendegjorte Skæbne han i en Aarrække var, med en i Landets Historie uhørt Enstemmighed, udtalt sit „Fred med hans Aske“. Og dette tør ingenlunde betragtes som en almindelig indholdsløs Høflighed over for Kongens Fader — Serberne er saavist ikke anlagt for det formelle — men det er sikkert en Tilkendegivelse af, at Milan i sin Tid har været andet for sit Land end den forlorne Søn.

Saa lidt som Historien vil glemme Pariserrouéen Milan, saa lidt vil den underkende Skuptschinaens Udtalelse, der vidner om en ganske anden Milan.

Fyrstehuset Obrenowitsch, til hvilket det nuværende Kongehus hører, er ikke af gammel Oprindelse. Dets Stamfader var for kun hundrede Aar siden en simpel Faarehyrde, der hed Tescho. Hans Søn Milosch, der oprindelig var Tjenestekarl, indlagde sig ved Tapperhed og Udholdenhed saa betydelige Fortjenester i det store Oprør mod Tyrkerne i Aarhundredets Begyndelse, at han efter Frigørelsen i 1817 valgtes til arvelig Fyrste af Serbien.

Milan, der var Sønnesøn af en Broder til Milosch, blev opdraget i Paris og var kun 14 Aar, da han blev Fyrste. I 18 Aars Alderen, 1872, blev han myndig og tog straks med Klogskab og Kraft fat paa Regeringen. Den som læser paalidelige Folks Skildring af ham, da han stod i sin Manddoms Kraft, vil næppe gennem dem kunne kende Boulevardbladenes Milan.

I 1882 kunde Milan antage Titel af Serbiens Konge.

Han manglede imidlertid Rygrad til i Længden at modstaa de mange mere eller mindre heldige Paavirkninger, for hvilke han var udsat. I de idelige Stridigheder mellem de serbiske Adelsslægter var Kongens Stilling vanskelig. Tilmed var han alt andet end heldig med det Ægteskab, han i 1875 indgik med *Nathalie Keschko*, Datter af en russisk Oberst. Hun var et intrigant Kvindemenneske, som førte Politik paa egen Haand, ofte ganske paa tværs af Kongens, og i det hele taget var Ægteparrets Forhold i høj Grad egnet til at svække den unge Kongemagts Anseelse.

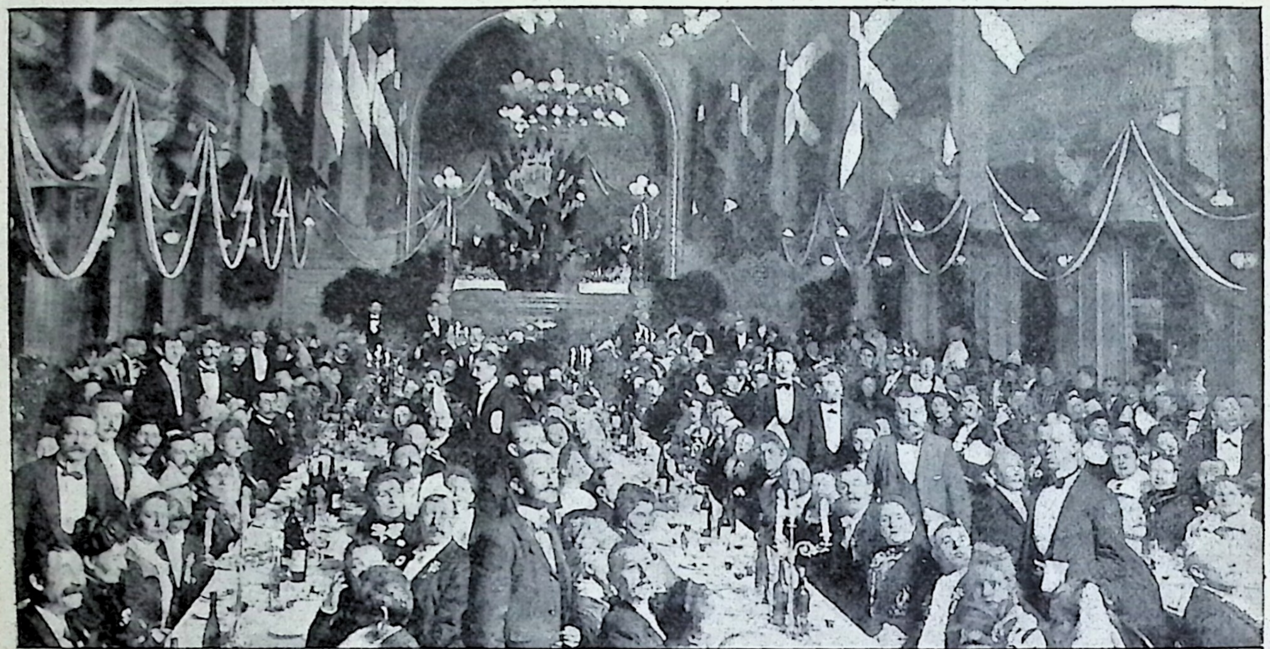
I 1888 lod Milan sig skille fra Nathalie, og i 1889 nedlagde han, led og ked af de oprivende politiske Kampe Regeringen, og tog Ophold i Paris, medens hans mindreaarige Søn Alexander, besteg Tronen.

Milans senere Liv er kendt nok. Hvorledes han Gang paa Gang anvendte de uheldigste Midler for at skaffe sig Penge til sit ødsle Liv — hvorledes han paany søgte at gøre sin Indflydelse gældende i sit Fædreland, stadig krydset i sine Planer af sin gamle Plageaand, Dronning Nathalie — hvorledes han til sidst hjalp sin Søn med Statskupet i 1894 og erobrede sig en ret indflydelsesrig Stilling i Landet.

Kong Alexanders Giftermaal med *Draga Maschin* hidførte et Brud med Sønnen, der efter den Tid hverken vilde vide af sin Fader eller sin Moder. Milan intrigerede mod Alexander, og det var ikke blot List, men Dolke, der brugtes som Vaaben i denne forargelige Tvist. Serbien befinder sig for Øjeblikket i en indre Gæring, hvor Fængsling, Flugt og Snigmord danner en saare romantisk, men derfor ikke mindre uhyggelig Baggrund.

Niels Wiig.

Vor Tyendestand.

Interiør fra Tjenestetyendes Syge- og Understøttelsesforenings Jubilæumsfest. (Fot. af Juncker Jensen).

Vil man have et Indtryk af, hvor solid den Basis er, paa hvilken vor Tyendestand har Fodfæste, skal man kaste et Blik paa det ovenstaaende Interiør, taget ved en Fest, hvormed Tjenestetyendes Syge- og Understøttelsesforening nylig fejrede sit 25-aarige Jubilæum. Ved det splendide Maaltid var samlet c. 500 af Foreniogens 3400 Medlemmer, der alle tilhører eller har tilhørt Tyendeklassen. Foreningens Sygekasse har Ry for at være blandt Byens mest fordelagtige, den uddeler aarlig c. 20,000 Kr. og beskæftiger 15 Læger. Med Taler, Sange og Dans fejrede man de 25 Aars sjældent udmærkede Resultat.

Dalcroze og hans Børnelege.

En sveitzisk Musiker, Professor *Dalcroze* fra Genf, foreviste for nylig i Koncertpalæet en, om ikke ny, saa dog paa en ejendommelig Maade fornyet Musikspecialitet.

Hr. Dalcroze er en 35-aarig Maand af et alsidigt Talent. Han fik sit første Sangspil opført da han var 18 Aar, og har siden bevæget sig i alle Musikens og Poesiens Genrer, skrevet Operaer, Operetter og Romancer, alt til egen Tekst, og faaet en Del deraf opført under Bifald i London og Paris.

Legende Børn.

Den Koncert, han gav her fornylig, havde nærmest til Hensigt at gøre København bekendt med hans Børnekor og Børnesange, som han ved Frk. *Gœtjes* Hjælp fik udført af en Samling nydelige Smaapiger. Korene — eller Legene, hvad man nu vil kalde dem, ledsages af et barnligt Komediespil, hvortil vi har et Sidestykke i Lege som „Munken gaar i Enge", „Jeg gik mig over Sø og Land" o. s. v. Man ser Barnet behandle sin Dukke, Sælgekonen kommer, Doctoren hentes, der holdes Bryllup. Hr. Dalcrozes Melodier, der baade har Soli og Kor, er kvikke og gratiøse og falder aabenbart lette for Barneøret.

Noget Koncertnummer i egentlig Forstand er disse Sager jo ikke, men i dygtige Opdrageres Hænder vil de sikkert kunne blive af stor musikpædagogisk Betydning.

Nordisk Forlags Musikhandel paatænker en Udgave af Komponistens Arbejder i Udvalg.

N. W.

Det er de første Skridt, som koster!

Vinterglæder.

VINTERLIVET paa Københavns Søer har i de senere Aar, takket været en Kommunalbestyrelse, der ikke saa sjældent finder et Visdomskorn, taget et glædeligt Opsving. Paa Fælleder og Søer dyrkes under Hr. Raadhusforvalter *Nyrop-Larsens* faderlige Regimente Issporten i lange Baner.

En Skabningens Herre.

I Stedet for at bedrive Gavtyvestreger paa Gader og Stræder, hænge bag paa Vogne og drille „Excellencen", hvilket ellers er københavnske Drenges Yndlingsidræt, drager de skarevis til Skøjtebanerne, hvor der er frisk Luft og Plads for Arme og Ben.

Halløj! Haand i Haand svinger Rækken i vældige Cirkler, yderst de store med de lange Ben, inderst de smaa med de korte, og i Midten lille Peter, som naturligvis meget godt „kan selv", men som ikke destomindre paa Grund af moderlige Formaninger tages under barmhjertige Engles Vinger. — Af Banen!

Som en uhyre Le mejer den lange Kæde skaanselløst ned, hvad der kommer den i Vejen, lange Læredrengestilke og buttede Skønjomfrublomster. Men Peter vil alligevel helst gaa paa egen Haand, og saasnart han bare kan staa paa sine mer eller mindre *„up to date"* Skøjtejern, kan skræve ud med begge Ben uden at sætte sin tungeste Part i Isen, og samtidig holde en lang Femøres lige i Munden, saa gad vi nok se den Magt i Verden, som kunde faa Peter til at føle sig som noget mindre end Skabningens Herre.

Bare Vinteren ikke vilde høre op! siger Peter. Ja, naar bare Kullene heller ikke vilde høre op! siger Peters Mo'r.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Købmand *Harald Fischers* Dødsfald vil vække megen Deltagelse i Korsør. Den Afdøde, der var født Sønderjyde, kom først i Handelslære i sin Fødeby Aabenraa, hvorefter han tog Eksamen fra Grüners Handelsakademi i København. Fra 1876 har han været knyttet til Korsør, først som Bogholder hos afdøde Konsul Rasmussen, derefter som Associé i en Del af Forretningen, der under Navnet Rasmussen & Fischer føres videre i Kolonial- og Skibsproviantering. I 1890 overtog den afdøde Forretningen alene, og med sin medfødte Energi udvidede han denne Aar for Aar med mange Handelsgrene. Fra 1893 var han det danske Petroleumskompagnis Repræsentant i Korsør. I Vejle erhvervede han sig Guldmanns Vaabenfabrik og i Langaa købte han en Hagelfabrik, hvilke begge ere betydelige Virksomheder. Som Direktør for Korsør Bank, som Formand for Korsør Handelsforening, som Revisor i Korsør Sparekasse og som Repræsentant for Købmændenes Understøttelsesforening har han virket med alsidig Dygtighed. Den Afdøde blev kun lidt over 45 Aar.

Købmand H. Fischer.

I københavnske Industri- og Haandværkerkredse var nys afdøde Oldermand for Drejerlavet *J. H. Lindhardt* en kendt og anset Mand. Stærkt interesseret fulgte han alt, hvad der skete indenfor Faget og paa industrielle Møder tog han ofte Ordet. L. sad i Bestyrelsen for Haandværkerforeningen og var Kasserer i Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri. Han blev 63 Aar gl. og det var en Blodforgiftning, hvortil kom Lungebetændelse, som gjorde Ende paa hans Liv. L. var dekoreret med Ridderkorset.

Olderm. J. H. Lindhardt.

Overlærer *Lauridsen* i Nordby paa Fanø er afgaaet ved Døden i sit 69. Aar. Efter først at have været Lærer i Thisted kom han til Nordby, hvor han 1868 blev Overlærer ved Realskolen og ofrede sig for denne Gerning med Liv og Sjæl indtil Svaghed ifjor nødte ham til at tage Afsked. Mange Tillidshverv blev ham efterhaanden tildelt og han hædredes med Ridderkorset for sit dygtige og mangesidede Arbejde.

Overlærer Lauridsen.

En Hundredaarig.

Enkefru *Catharina Petersen* fyldte den 19. Februar fulde hundrede Aar. Af mange Mennesker vil hun være kendt fra sin Virksomhed paa Rysenstens Badeanstalt, hvor hun fungerede som Oldfrue og i 36 Aar udførte et almindelig paaskonnet Arbejde. Den gamle Frue, som tidlig blev Enke, er aandsfrisk og stadig oven Senge, kun lader hendes Syn og Hørelse noget tilbage at ønske.

Enkefru Catharina Petersen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: *Triumfmarsch* af Operaen *Aïda*, Verdi. *I Vinter, dengang det paa Gaden var glat*. (Tekst: M. Wengel).

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER 8 DAG

Nr. 22. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 3. Marts. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet

De store Skove.

Med Fotografier, udførte af Skørping Stations fot. Atelier.

Vi har gjort Regnskabet op nu ved Aarhundredskiftet paa alle de Ledder og Kanter. Vor Hærs Historie i det 19de Aarhundrede, vort Smørs i samme Aarhundrede, Filosofiens og Fiskeriets Udvikling, Hedens Beplantning og Handelsflaadens Vækst, alt, alt, hvad vi har vundet. Der er en Historie, som jeg savner, de danske „Opdagelser"s Historie, hvordan Danmark i det 19de Aarhundrede blev bekendt for dets egne Beboere.

Før Jærnbanerne kom, var det jo næsten ikke til at rejse i Danmark, det tog for lang Tid og kostede for mange Penge. Og havde man endelig Tiden og Pengene, tog man til Udlandet. Danmark var, udover hver Bys nærmeste Omegn, et ret ubekendt Land for de danske. Saa tog vi os for at opdage. Og vore Cook'er og Stanley'er og Nansen'er vare i Reglen Forfatterne og Malere. De tyede om Sommeren et eller andet afsides Sted hen, og havde det rart og fredeligt, skrev og malede og drev i velsignet Uforstyrrethed. Men næsten hvert Sted var der en driftig Kromand, der havde sit Næt ude efter Sommergæster. Og han vidste ved god Mad og et Par Flasker Vin ud paa Aftenen at besnakke Forfatterne og Malerne til at gøre Reklame for sig. Manden var flink, de var godmodige, og saa skrev de og malede, et nyt Navn blev slaaet ind i Bevidstheden, en ny Egn var opdaget. Men naar de brave Folk ad Aare kom igen, var Kroen bleven et Hotel, Ane Stuepige blevet til Kellner Larsen, Priserne stegne til det tredobbelte, og der var fuldt af Grosserere og Lærerinder og andre meget elskværdige Mennesker, der blot har den kedelige Egenskab, at de bryder Ensomheden og den skønne Ro. Idyllen var borte. Og Forfatterne og Malerne drog paa nye Opdagelsesrejser efter et nyt ensomt Sted, de fandt det og de bandede en dyr Ed paa, at de nok skulde lade være med at gøre Reklame for dette nye Sted, det vilde de have for sig selv. Og saa var der atter en driftig og elskværdig Kromand, maaske en Datter med et Par kønne Øjne, og atter skrev og malede Forfatterne og Malerne, et nyt Sted var opdaget. Saadan skrider Opdagelsen frem. Men endnu er der Gudskelov ikke opdaget ret meget, jeg kender endnu mange hyggelige Smuthuller, der nok strækker til min Levetid ud.

Smaa Skiløbere i det nordlige Jylland.

Skovene om Rold og Skørping skulde egent-

lig have hørt til dem; men de er allerede forlorne. For nogle Aar siden boede Schandorph og Herman Bang ovre i Skørping Kro. Jeg kender ikke Værten der, men sikkert er det, at især Schandorph skrev meget i Bladene om Skørpingegnen, og siden da slaar nu en, nu en anden sig ned derude. Selv Aalborgenserne begynder at tage Sommerbolig der.

Naa, egentlig gør det mig ikke saa ondt, som hvis nogle andre smukke og ensomme Egne var bleven opdagede. Jeg har i de sidste 15—16 Aar med Vilje holdt mig borte fra disse Skove. Man skal aldrig senere ødelægge sine Barndoms Indtryk, og disse Skove ligger for langt, langt ude i den vide Verden. Hele s-e-k-s Mil kørte man ad Jærnbanen derud. Som Regel i en Bænkevogn, en Kreaturvogn med Bænke og smaa Glughuller højt oppe, det var nemlig Befordringen paa Latinskolens aarlige Skovtur. Kun yderst, yderst sjældent kom man paa en Privattur derud.

Jeg har ingen klare og faste Indtryk fra disse Barndomsskovture, men kun Forestillingen om noget uendelig dejligt og uendelig mørkt og skrækkeligt. Sommersol over lyse Bøge, blaa Søer, dunkel Urskov, i hvis Udkant man vovede sig ind med en vellystig Gysen af Mod og Angst. Midt igennem Roldskov gaar Landevejen

Vildtet fodres ved Grev Schimmelmanns Jagtslot (Rold Skov).

mig i et Barndomsmindernes Skær, som jeg ikke har Lyst til at bryde, og som jeg frygter skal svinde, hvis jeg en Dag tog mig for at spasere fra Torstedlund over Nørlund gennem Roldskov og Mosskov til Madumsø og Blaakilde.

Der var hjemme ved Aalborg fire Lystanlæg, men selv en frugtbar Drengefantasi kunde ikke i deres grusede Gange og Smaabuskadser anbringe Coopers Indianer eller Scotts Røverriddere. De var for tamme og for smaa. Saa lejede vi nu og da, især i Nøddetiden, en Vogn, kørte til Lundby Krat eller Herregaarden Restrups Skov, det var dog altid noget. Men Roldskov, Mosskov, ... alene Navnene, Rold . . . . . . Rold . . . . . Kan der tænkes et herligere Navn paa en Røverskov. Og disse Skove laa fra Aalborg sydpaa, her var det, at Røverne havde deres Hule, og spændte en Snor med Klokker over Vejen, der forkyndte Byttets Ankomst. Og noget længere mod Vest laa Herregaarden Nørlund. I den danske Læsebog, vi brugte i Skolen, Wulffs, stod der at læse om Ridder Ludvig Munk og hans trange Endeligt. Han var en brav og gæv Ridder, der ernærede sig af, hvad Gud skikkede ham ad Landevejen. En Dag var der Smalhans i Køkkenet, Fru Ludvig Munk satte de tomme Fade foran Ridderen, ud maatte han paa Landevejen, hvor han ogsaa var saa heldig at træffe et Bryllupstog, der dels blev nedhugget, dels fanget, hvilket betød gode Løsepenge. Men paa Danmarks Trone sad til liden Baade for Hr. Ludvig

Skovarbejdere i Statens Skove i Nordjylland.

Dronning Margrete, der slet ingen Sans havde for Røverridderromantik. Hun drog fra Aalborg med en Dobbeltkartove, spændt for med 16 Stude og gav sig til at belejre Hr. Ludvigs Gaard. Den var ellers god nok og vanskelig at tage med Storm. Den bestod af et højt og tykt Taarn, oppe paa det var der en liden Dør, ad hvilken man hidsede en Stige ud, naar man tog imod de fremmede, men som holdtes ubarmhjærtig lukket, naar man nægtede sig hjemme. Men mod Dobbeltkartoven kunde Taarnet ikke staa sig, det var en ny og djævelsk Opfindelse, som Hr. Ludvig slet ikke havde taget i Betragtning ved Anlæget af sin Gaard. Da der var fyret 6 Skud, aabnedes Døren. Stigen hidsedes ud, og ned steg først Fruen og hendes to sortklædte Smaapiger, saa Pigerne og Karlene og tilsidst Ridderen selv. Men det gjorde slet intet Indtryk paa Dronning Margrete, det var en skrap Kvinde, der vilde Ro og Fred i Landet, og hun lod Ridderen og hans Karle ynkeligen ophænge ved deres Hals.

„Saa gammel som Træ i Rold Skov," siger et jydsk Ordsprog. Og gamle er disse Skove, det er den sidste store, sammenhængende Levning af den vældige Skov, der en Gang har dækket Jylland. Og Skovene er mandigere og vildere end de sjællandske, de er ikke saa fuldstændigt under en forstmæssig Kultur som disse, de har bevaret mere af den oprindelige Barskhed. Selve Landskabet er større og mægtigere. Den jydske Bankeaas gaar gennem Skoven, og i de vestlige Udkanter, hvor Skoven bliver til Krat og Purl, fornemmer man Heden, Lyngens sorte og violette Land. Et berømt og smukt Højdepunkt her er Rebbild Bakke. Mod Øst, hvor der er Læ, arbejder man sig op gennem lavt Krat, men vester til er Bakkerne sorte af krogede Lynggrene. Udsigten fra Rebbild Bakker mod Vest er en af de mægtigste i Jylland. Mod Øst ligger, kantet med Skov og Bakker, Madum Sø, og ude i Engene Blaakilde, hvis Bred altid gynger, hvis Dyb er bundløst, og i hvilken man ser de klareste hvidblaa Farver.

Der er sikkert meget, meget mere derovre i Egnen mellem Rold og Skørping, jeg husker det ikke. Men den, der elsker mægtige Indlandsskove, Bakker og Lyng, Vildskab og Ensomhed og Alvor, kan jo tage derover.

C. C. Clausen.

Et Stykke Brød.

Af François Coppée.

Den unge Hertug de Hardimont befandt sig i Bad nede i Aix-le-Bain i Savoyen. Det vil egentlig sige, at det var hans kostbare Hoppe, Perichole, der var i Bad, thi det var Hoppen, der fik Brøndkure som Hjælp mod en Forkølelse, den havde paadraget sig ved den sidste Grand prix. Hertugen havde netop endt sin Frokost og kastede nu et Blik i Aviserne. Der læste han Efterretningen om de franske Troppers Nederlag ved Reichshofen.

I et eneste Drag tømte Hertugen sit Glas

Chartreuse, kastede Servietten paa Bordet, gav sin Kammertjener Besked om øjeblikkelig at pakke Kufferterne og satte sig et Par Timer efter i Iltoget til Paris. Da han kom til Paris, gik han straks til Kontoret, hvor de Frivillige indskreves, og faa Timer efter var han indrulleret i et Infanteriregiment, der skulde marchere til Grænsen.

Den lille Hardimont! Ja, det var rigtig nok, at han fra sit 19de til sit 25de Aar havde været en Laps og en Dagdriver, at han ikke havde bestilt stort andet end at drive omkring i Væddeløbsstalde og i Skuespillerinders lumre Boudoirs, og at han var bleven aandelig afstumpet, men alligevel, — nu da Lejligheden kom, erindrede han sig dog sine Forfædres Bedrifter, sin Familjes Ære. Var ikke Enguerrand de Hardimont død af Pesten i Tunis; var ikke François Henri de Hardimont falden i Slaget ved Fontenoi; havde ikke Jean de Hardimont kommanderet en Armé under den store du Guesclin! Hvor forbumlet den unge Hertug end var, — da han hørte, at franske Soldater havde lidt et Nederlag paa fransk Jord, da var han tilmode, som om en havde givet ham en Lussing.

Og paa denne Maade gik det til, at vi i de første Novemberdage i Aaret 1870 bag de i Hast opkastede Skanser ved Hautes-Bruyere, lige under Bicetre Fortets Kanoner finder Henri de Hardimont, Medlem af Jokeyklubben paa Forpostvagt med sit Kompagni.

Egnen var grumme trist. Til begge Sider vaade nedtrampede Marker, og mellem dem den sølede, hullede Landevej, ved hvis Kanter de nøgne Træer stak op. Ved Enden af Landevejen laa en forfalden og forladt Kro med nogle Lysthuse, hvor Soldaterne havde slaaet sig ned. Et Par Dage i Forvejen havde her staaet en Fægtning, og allevegne saa man Sporene af den. Mitrailleusernes Kugler havde skudt nogle af de unge Træer om, af andre var Barken skrællet af pletvis. En Granat havde revet Taget af Kroen, og det saa ud, som om Husets gule Mure var tilsølede af Blod. Lysthusene var halvt skudt sammen, Vinrankerne dinglede sørgmodig i Blæsten, Keglespillet laa væltet i det sølede Ler, Gyngen hang ned i tre vaade sorte Tove, og den traditionelle Indskrift paa Huset: Selskabslokaler — Vin — Absinth — Vermuth — Billard, med de to korslagte Billardqueuer underneden, var halvt udvisket af Vand og Krudtslam. Med en blodig Ironi erindrede det altsammen om Parisernes barnlige Søndagsglæder. Og over al denne Ødelæggelsens og Krigens Sørgmodighed og Vildskab en graa Vinterhimmel, hvor de blyfarvede Skyer joges hen i rasende Fart, som piskede af Hadets Dæmoner. I Kroens Dør stod Hardimont. Han havde hængt Geværet over Skulderen, og Chakot'en sad trykket dybt ned i Panden paa ham. Hænderne, som næsten var stivnede, havde han stukket i Lommerne paa de røde Buxer. Han rystede af Kulde i sin Faareskindspels, og mens han i bitre Tanker lænede sig mod Dørstolpen, svævede hans Blik langs med Randen af Bakkekammene ude i Synskredsen. De var næsten skjulte af Taagen, men nu og da hørte man et Knald og saa en Lue fra en af de Krupp'ske Kanoner.

Pludselig følte han Sulten gnave, og mens han lagde sig ned paa Knæ i en Krog bag Døren, tog han et Stykke sort Kommisbrød ud af Tornystret, der stod lænet op mod Muren. Da han ingen Kniv havde hos sig, gav han sig til at bide af Brødet. Men allerede den første Mundfuld kom ham paatværs i Halsen. Brødet var haardt og sort og bittert, og frisk Brød kunde man ikke vente før næste Dag. Saa kom det endda an paa, om Intendanturen fandt for godt at uddele noget. Det var sandelig ikke altid behageligt at være Soldat, og det var meget naturligt, at han ofte kom til at tænke paa gamle Dage, og hvad han da havde kaldt et „let Maaltid". Det var om Formiddagene efter en lidt for tung Souper den foregaaede Aften. Saa plejede han at gaa hen i Café Anglais paa Boulevarden og sætte sig ved det store Vindu. Hvor hans Frokost var enkel og simpel: en Kotelet, et Par Røræg, en Portion Aspargestoppe, det var alt. Og Opvarteren, som kjendte den unge Mands Ønsker og Vaner, trak med yderste Forsigtighed en Flaske Leoville op, lagde den i Kurven og skød den lydløst hen til ham. For Pokker! Det var alligevel behagelige Dage, og han vilde aldrig kunne vænne sig til denne elendige Soldaterføde.

I et Anfald af Hidsighed tog den unge Hertug og kylede Brødet hen ad Landevejen, ned i Sølet.

* * *

I samme Øjeblik kom en anden Soldat ud af Kroen. Han saa Brødet, bukkede sig ned og tog det op. Saa viskede han Jorden af det med sit Ærme og begyndte begærlig at spise det.

Henri de Hardimont skammede sig over, hvad han havde gjort, og han saa medlidende paa den stakkels Fyr, der var saa sulten. Det var et langt, opløbent Menneske med feberblanke Øjne og med et Skæg, der under Lazaretopholdet var begyndt at voxe til alle Sider. Han var saa radmager, at man saa de skarpe Skulderblade tegne sig under Soldaterkappen.

Du er vel meget sulten, siden Du spiser det Brød, sagde Hardimont og traadte hen til ham.

Ja, som Du ser, sagde den anden med Munden fuld af Brød.

Du maa ikke være vred, men havde jeg anet, at Du vilde have haft Brødet, saa havde jeg ikke kastet det paa Jorden.

Det skal Du ikke bryde dig om, Kammerat! Saadan Bagateller generer mig aldeles ikke.

Ja, alligevel, det var ikke rigtig handlet af mig, og jeg er meget vred paa mig selv. Jeg vil ikke have, Du skal have nogen daarlig Mening om mig. Men ved Du hvad, jeg har lidt god Kognak i min Feltflaske. Lad os drikke den sammen.

Soldaten havde spist Brødet. Nu tog de begge en Snaps Kognak, og Bekjendtskabet var snart indledet mellem dem.

Hvad hedder Du? spurgte Soldaten.

Jeg hedder Hardimont, sagde Hertugen. Han nævnede ikke sin Titel. Og hvad hedder Du?

Jeg hedder Jean Victor. Jeg er lige bleven stukket ind i Kompagniet. Jeg har været paa Lazarettet, thi jeg blev saaret ved Chatillon. Men paa Lazarettet havde vi det godt. Dèr fik vi Bouillon af Hestekjød. Mit Saar var ikke slemt, og da jeg var færdig, sendte Doktoren mig afsted. Nu begynder Sultekuren igjen. Du kan tro mig, om Du vil, men saadan som vi sulter her, saadan har jeg sultet hele mit Liv.

Hvilken frygtelig Modsætning var der ikke mellem disse to Mænd her. Den ene en forsulten Stakkel, der havde lidt Nød hele Livet. Den anden, Levemanden, der havde staaet og tænkt paa Café Anglais gode Spiseseddel. Hertugen af Hardimont saa med næsten forfærdede Øjne paa sin Kammerat. Over Jean Victors Ansigt gled et bittert Smil, og Munden fortrak sig lidt, saa man saa hans lange gule Tænder, et udsultet Menneskes Tænder, der stod skarpt mod det graa, jordslaaede Ansigt. *Han* følte aabenbart, han havde Rigmandssønnen overfor sig. Han holdt op med at sige Du til Hardimont, og idet han rejste sig, sagde han: Skal vi trampe lidt op og ned for at faa Varme i Fødderne. Jeg kan fortælle Dem Ting, som *De* vist aldrig har troet mulige.

Jeg hedder Jean Victor, — ikke andet, thi jeg er et Hittebarn. De eneste gode Minder, jeg har, er fra den Tid, jeg var paa Fattiggaarden. Der tilbragte jeg min første Barndom. Vi havde smaa Barnesenge med hvide Lagener og Pudevaar, og vi legede i en stor Have med brede gamle Træer. Der var en barmhjærtig Søster, en ung, bleg Pige, hvis Yndling jeg var. Hun døde senere af galopperende Svindsot. Naar jeg fik Lov at gaa en Tur med hende, forlod jeg gjærne alle de andre i deres Leg. Tit, naar vi gik sammen, klappede hun mig paa Hovedet med en mager, fugtig, varm Haand. Men fra jeg blev 12 Aar og blev konfirmeret, kan jeg ikke huske andet end Elendighed. Fra Fattiggaarden blev jeg sat i Lære hos en Kurvemager, der flettede Rørsæder. Det er en sløj Profession, som ingen kan leve af, og derfor kunde Mester heller ikke faa andre Læredrenge end dem, han fik paa Fattiggaarden. Hos ham begyndte jeg først at sulte. Han og Konen var begge to fra Limousin, — de blev forresten senere myrdede begge to, — og de var frygtelig nærige. De lukkede Brødet inde, og de Stumper, de skar af det, var skrækkelig smaa. Og saa om Aftenen, saa skulde De blot have set Madammen, naar hun øste Suppen op. Hver Gang hun øste en Skefuld, sukkede hun af Bekymring. De to andre Læredrenge havde det ikke bedre end jeg, men de brød sig ikke om de bebrejdende Blikke, hun sendte os, naar vi spiste. Hele min Ulykke var naturligvis allerede den Gang, at jeg havde saa god en Appetit. Men det kan jeg jo ikke gjøre for. Paa den Maade sultede jeg uafbrudt i de 3 Aar, jeg stod i Lære.

I 3 Aar siger jeg Dem. Og man kan lære den Smule Kurvemageri paa en Maaned. Men de, der skal sørge for de forældreløse Børn, har naturligvis ikke nogen Idé om, hvordan Børnene udnyttes . . . De, Kammerat, var før forbavset over, at jeg tog et Stykke Brød op af Snavset og spiste det. Du gode Gud! Det er jeg vant til. Hvormange Skorper har jeg ikke samlet op fra Jorden og spist dem. Naar de var for haarde, blødte jeg dem op om Natten i Vandfadet. De Rester af Mad, som Skolebørnene kastede bort, var min væsentligste Føde. Naar jeg løb i Byen for Mester, søgte jeg derfor ogsaa at komme forbi en Skole. Saa efter Læretiden blev jeg Svend. Men Professionen er som sagt sløj, og jeg maatte tage andet Arbejde ved Siden af. Der var ikke noget Arbejde, jeg gik afvejen for. Jeg har været Murhaandlanger, Bybud, Støvlepudser, ja, hvad har jeg ikke været. Saa var der ikke mere Arbejde, saa mistede jeg min Plads, altid var jeg uheldig, og aldrig har jeg været mæt. Det har ofte kløet mig i Fingrene, naar jeg er gaaet forbi en Bagerbutik. Men saa kom jeg altid til at tænke paa den barmhjærtige Søster paa Fattiggaarden, som altid sagde, jeg skulde blive et retskaffent Menneske, og da var det, ligesom jeg endnu følte hendes magre, fugtige, varme Haand paa min Pande.

Da jeg var 18 Aar, blev jeg Soldat. De ved nok, at Soldaten ikke har det altfor godt, og nu er det rent Fanden i Vold. Belejring og Hungernød! Kan De se, jeg løj ikke, da jeg sagde, at jeg altid, altid har været sulten.

* * *

Den unge Hertug var af et blødt Gemyt. Hvad han havde hørt af den stakkels Fyr dér,

i den Uniform, der havde gjort ham til hans, Hertugens, Ligemand, havde grebet ham dybt. Rent instinktmæssig holdt han op med at sige Du til ham fra Fattiggaarden.

Jean Victor, sagde han, hvis vi begge to slipper levende fra denne forfærdelige Krig, ses vi igen, og saa haaber jeg, jeg kan være Dem til nogen Nytte. Desværre er der ingen Bagerbutikker her, men da min Brødration altid er dobbelt saa stor som min Appetit, lad det saa være afgjort, at vi to herefter deler som Kammerater.

Et Haandtryk, fast og hjærteligt, bekræftede denne Aftale.

Sent om Aftenen, da de begge to vendte hjem fra Forposttjenesten, slæbte de sig udmattede hen i Huset og kastede sig ned i Halmen, hvor der allerede laa en halv Snes andre Soldater. Hardimont og Jean Victor lagde sig ved Siden af hinanden og lidt efter sov de begge tungt og fast.

Ved Midnatstid vaagnede Jean Victor; rimeligvis var det hans evig knurrende Mave, der havde vækket ham. Blæsten havde fejet Himlen ren, og gennem det hullede Tag faldt Maanelyset ind paa Soldaterne i Halmen. Jean Victor saa sin Kammerats smukke blonde Hoved og betragtede det i Beundring. Han var endnu rørt over Kammeratens Godhed for ham. I det samme aabnede Sergenten Døren og gav sig til at raabe Navnene op paa de fem Mand, der skulde ud og afløse Forposterne. Hardimont var mellem dem, men han sov for fast til at høre, at hans Navn blev raabt op.

Hardimont, skreg Underofficeren, Hardimont! Staa op!

Jean Victor rejste sig op af Halmen. Hvis De ikke har noget imod det, Hr. Sergent, sagde han, saa vil jeg gjerne tørne ud for ham. Han sover saa godt, — og han er min Kammerat.

Værs'go', for mig gerne.

De fem Mand gik afsted. De andre i Halmen sov videre.

Men en halv Time efter knaldede nogle Skud i Nærheden af Huset og i samme Sekund var Soldaterne paa Benene. De sneg sig gennem Huset, famlede sig frem i Mørket i Gangen, og saa nu den hvide maanebelyste Landevej foran sig. Geværet holdt de parat i Haanden.

Hvad mon Klokken er, spurgte Hertugen. Jeg troede, jeg skulde have været paa Forpost.

Jean Victor gik for dig, var der nogen, der sagde.

Man saa nu nogle franske Soldater komme løbende hen mod Huset, og man raabte mod dem: Hvad er der i Vejen?

Det er Prøjserne, der angriber, svarede de andre. Kom, vi maa bag ved Skanserne . . .

Hvor er Kammeraterne? . . .

De kommer . . . men Jean Victor . . .

Jean Victor, skreg Hardimont . . . hvad er der med ham . . .?

Han fik en Kugle i Hovedet. Han faldt og var stendød. Han gav ikke en Lyd fra sig, da han faldt.

* * *

Sidste Vinter, en Morgen henad Kl. 2 kom Hertugen af Hardimont fra Klubben sammen med Marki de Saulnes. Han havde tabt nogle Tusind Francs, og han havde Hovedpine.

Hvis De ikke her noget imod det, kjære André, sagde Hertugen, lad os saa gaa tilfods. Jeg vil gjærne trække lidt frisk Luft.

Ja, for mig gjerne, sagde Markien, men det er ellers et ganske afskyeligt Føre.

De lod deres Vogne kjøre hjem og slog Kraven op om Ørene. Tavse gik de hen ad Madeleine Kirken til. Da saa Markien pludselig at en mørk Gjenstand laa paa Jorden, lige ved Hertugens Fødder. Det var en Humpel Brød, der var aldeles tilsølet af Gadeskarnet, og til sin grænseløse Forbavselse saa Marki de Saulnes, hvorledes Hertugen pludselig bøjede sig ned, tog Brødstumpen op, tørrede den ren for Snavset med sit broderede Lommetørklæde, der bar hans adelige Vaaben, og lagde Brødet hen paa en af Boulevardens Bænke.

Markien slog en skraldende Latter op. Hvad er det dog, De finder paa, spurgte han, er De bleven forrykt.

Men Hertugen svarede: Det gjorde jeg til Erindring om en stakkels Mand, som en Gang er gaaet i Døden for mig. Hans Stemme skælvede lidt. Saa fortsatte han haardt: Le ikke, Højstærede, — vi kunde ellers nemt blive Uvenner.

„. . . . *Har Du faret vild i dunkle Skove?*
Kender Du Pan? . . . . ."
Herman Bang som Oplæser. (Fot. af H. Tønnies.)

Naar Bang læser op.

Da *Herman Bang* for en Aarrække tilbage gik paa Oplæsningsturné i Provinserne og i Norge, lagde Publikum sig paa Ryggen og lo.

Ikke fordi der egentlig var meget at le ad, men kun fordi det var noget, man ikke før havde set. Det lattermilde Skandinavien ler altid ad det, de ikke før har set.

Bagefter beundrer man.

Og det er gaaet saaledes for Herman Bang, at han i Aarevis har maattet kæmpe med Spotten, indtil Folk bleve trætte af at spotte. Bang blev aldrig træt — og han sejrede.

København og dens Provinser — senere Sverige og Norge, — levede længe højt paa Bangs Eksentricitet, paa hans korte Kjoleærmer, de Roser, han havde i Skjortebrystet, og de Kaskader af Lugtevand, han hældte sig ned ad Ryggen. Det meste af, hvad der blev fortalt og skrevet om Bang, var Overdrivelse — men ligemeget, det holdt Interessen vaagen, indtil Bangs Talent og Originalitet blev klar selv for de blindeste.

Naar Herman Bang læser op, da bliver Digterværkerne ikke blot Kød og Blod af Digteren, men ogsaa af Oplæseren. Det, som ved første Øjekast vakte Anstød, viser sig her, som saa ofte, netop at være den Personlighed, som gør *Oplæsning* til noget andet end *Læsning*.

Maggie Aagaard.

Københavnske Theatervenner har mistet en af deres yngste Protegéer ved *Maggie Aagaards* hastige Død. Kun 2½ Aar blev givet hende til at dyrke Kunsten, som helt og fuldt havde taget hende fangen, og i denne knappe Tid havde hun alt faaet Lejlighed til at vise baade Intelligens og Opfattelsesevne og i Lystspil og Operette en fin og naturlig indtagende Optræden. Bedst vil man fra „Nitouche" mindes hendes lette, haarfagre Skikkelse og friske Sopran.

Skuespillerinden Maggie Aagaard.

Den landflygtige Digter.

Vil man til Florenz, skal man have den „Guddommelige Komedie" med i sin Kuffert. Thi man vil have mange søvnløse Nætter i den gamle Renæssancestad, hvor Klokkerne evig kimer fra hundrede Kirketaarne og Campaniler, og om Dagen, naar man vandrer og vandrer mellem de gamle Fæstninger og Palæer, vil man paa hvert andet Hjørne og hvert tredje Torv finde de Navne, hvorom man har dunkle Minder, og som man genfinder besungne, velsignede, forhaanede, forbandede, brændemærkede i „Divina commedia". blandet deres Blod i dens flydende Rendestene. Over Indgangsdøren staar en Plade, der fortæller, at her boede Dante. Forrykte Englændere skuer vildt paa Huset, mens deres Øjne glimter af Samlerraseri. For en anden er det vanskeligere at finde den store Interesse ved Huset, thi for det første ved man jo af Florenz Krønike, at de sorte Guelfer efter Dantes første Landsforvisning i barbarisk Vildskab ødelagde alt inde i Huset, saa Dantes Hustru, Gemma, kun reddede nogle faa Stumper, og for det andet har disse Mure jo ikke huset den store Digter, Politikeren, Oldermanden, Partiføreren Dante boede her; en Del Sonater og Canzoner skrev han ogsaa i dette Hus, men „Guddommelige Komedie" blev til under hans hvileløse Vandringer i Frankrig og Norditalien under hans Landflygtighed, og medens han lærte at kende, „hvor bedsk fremmed Brød smager".

Dante i Landflygtighed.

Saa vækker Kirken Santa Maria Novella tæt ved andre, større Minder. Bag ved Kirken laa Portinariernes Hus, og her var det, den 9aarige Dante ved Foraarsfesten den 1. Maj 1274 første Gang mødte den 8-aarige Beatrice (eller Bice, som hun kaldtes). En forunderlig Barnekærlighed vaktes straks i Drengens Hjerte, saa han i 10 Aars Alderen skrev sine første Sonnetter. Og i Kirken S. Maria Novella stod Børnene under Sangen altid tæt ved hinanden, og naar Beatrice Portinari faldt ind i Sangen med sin Stemme, der var ren som Sølvtrompetens Klang, stod den forunderlige Dreng med de store Øjne og det skarpe benede Ansigt hensunken i Tilbedelse.

Dante kom aldrig til at besidde Beatrice Portinari. Dels har hun næppe nogensinde gengældt uden med Venskab og Søsterfølelse Dantes Kærlighed, dels har Dantes Kærlighed været af en saa aandig-sværmerisk og platonisk Art, at han sikkert aldrig har ønsket den legemlige Besiddelse, som jo efter hans egen Mening dræber Kærligheden. Han siger selv, at al hans Salighed blot laa i en venlig Hilsen af Beatrice.

Durante Aldighiria hed den store Florentiner jo egentlig. Selv forandrede han Navnet til Dante Alighieri. Eftertiden har nok i det ene Navn *Dante*. Dante: det er i ét Navn hele den florentinske Borgerrepubliks Krønike gennem hundrede Aar, det er i én Sum Beretningen om Guelfers og Ghibelliners, „Sortes" og „Hvides", Kejserdømmes og Pavekrones vilde Kampe. Dante, det er Navnet paa Menneskesindets Uro, Vrede, Fortvivlelse, evige Arbejdstrang og blændende Fantasi. Og det er Symbolet for den højeste Digtningens Kunst og for den reneste, blideste Kærlighed, hvortil nogen Menneskesjæl har formaaet at hæve sig.

— Der er en liden, smal, skidden Gade, der bærer hans Navn: Via Dante Alighieri. I den staar hans Hus, og Gaden kan nok se ud, som om „Hvide" og „Sorte" ved det Aar 1300 har

„Naar hun nærmede sig mig, siger han, var det for mig, som om jeg ingen Fjender havde; der strømmede en Ild af kærlig Mildhed igennem mig og fik mig til at tilgive enhver, der havde krænket mig. Og havde nogen da bedt mig om noget, da kunde jeg med Ydmyghed i mit Ansigt ikke have svaret med andet end Kærlighed". Da Beatrice blev gift med Adelsmanden Simon Bardi var det derfor næppe saa stor en Sorg for Dante, som da hun i en Alder af 24 Aar døde, den 9 Juni 1290. Nogle Aar efter Beatrices Død giftede Dante sig med Gemma Manetto, en Datter af Adelsmanden Messer Manetto. Hun fødte ham 7 Børn, hvoraf den yngste var en Datter, som Dante i Erindring om sin Ungdoms Elskede gav Navnet Beatrice.

Broget og rigt blev Dantes Liv. Som alle Florentinere tog han Del i de evige Borgerkampe, der rasede i Florenz mellem de utallige politiske Partier, og da hans Parti, de hvide Guelfer, fik Overmagten, naaede han Højdepunktet af sin Magt. Som Oldermand for Lægernes og Apothekernes Lav kom han ind i det „Priorat", hvormed Borgerne styrede Byen. I Forvejen havde han som Florenz' Gesandt været paa en Række Rejser til andre af Toskanas Byer, til Venedig, og til Rom. Under ny Borgerkrige styrtedes de hvide Guelfer, og de sorte Guelfer fik Magten. Det var almindeligt, at det Parti, der sejrede, udjog det andet Parti af Byen. Dante havde, da han regerede i Florenz, gjort det samme mod de sorte Guelfer. Nu blev Dante selv landsforvist, den 27. Januar 1302 ved et Dekret, der stadfæstedes den 10. Marts samme Aar. De sorte Guelfer, der var blevne landsforviste under Dante, og som nu kom tilbage, hævnede sig ved at ødelægge hans Hus og røve hans Ejendele, saa Gemma kun fik Lov at beholde sin egen Medgift til at underholde sig og sine Børn for. 32 Aar gammel drog Dante ud i en Landflygtighed, der skulde vare i 24 Aar, og som først endte med hans Død. Han kom aldrig indenfor Florenz' Bymure mere.

I de 24 Aar vandrede Dante omkring i Norditalien, var en Tid i Paris, levede ved Hofferne i Verona, Ravenna og Bologna, var Gesandt, Politiker og Konspirator, forlod det hvide Guelferparti, som han haanede for dets Svagheds Skyld, og sluttede sig aabent til Ghibellinerne. Da Kejser Henrik den 7de havde underlagt sig Italien paa Florenz nær og gav sig til at belejre denne By, var Dante i hans Følge. Om end Dante havde Grund til at være forbitret paa Florenz, og om end han ikke selv personlig bar Vaaben mod Fødebyen, saa var dette dog Fædrelandsforræderi, som ikke kan tilgives ham. Og da den kejserlige Hær med braadne Pander drog bort fra

Dante og Beatrice i Paradis.

Florenz, har Dante vel aldeles opgivet Haabet om nogensinde at se sin By. Gik der end en Statsmand tabt, vandtes dog den store Digter. Den dybe Sorg, han havde lidt ved Beatrices Død, havde afklaret og modnet hans Sjæl, og det var under hans lange Omflakken fra By til By, fra Kloster til Hof og til Kloster igen, han

skrev sin udødelige „Guddommelige Komedie“: Helvede, Skærsilden og Himmerige. I Aanden gør han selv Vandringen, fra Lucifers Helvede med dets mange Afdelinger, hvor han lader Virgil føre sig, og op til den tiende Himmel, „Empyreum“, de salige Aanders Bolig, ført af sin elskede Beatrice, som JomfruMaria har sendt ham.

Noget over 56 Aar døde Dante i Ravenna. Hans trofaste Ven og Biograf, *Boccaccio,* slutter sit store Værk om Dante med de Ord: „Da Dante havde naaet 56 Aar og 4 Maaneder, blev han syg i Ravenna paa en Tilbagerejse fra Venedig, og efter at han ydmygt havde modtaget Kirkens Sakramenter og havde forsonet sig med Gud, gav han den 14. September 1321 sin trætte Sjæl tilbage til Skaberen, til stor Sorg for alle Ravennas Borgere. Og ingen Tvivl er der om, at han er bleven modtaget i sin elskede Beatrices Arme; og med hende lever han nu, befriet fra det nærværende Livs Elendigheder, i Betragtningen af det højeste Gode, salig i den Lykke, som ikke skal kende noget Ophør“.

Dante-Monumentet i Florenz.

I Kirken „Santa Ceroce“ i Florenz staar et dejligt Dødsmonument for Dante, og paa Pladsen foran Kirken rejste man i 1865, paa 600 Aarsdagen for hans Fødsel, en Kolossalstatue af ham. En Gade er opkaldt efter ham, og hans Hus bevares som Byens Eje. Men for sent angrede Florenz sin Utaknemmelighed. Og da man fra Florenz bad Ravenna, i hvis Franciskanerkirke Dante ligger begravet, om at udlevere hans Lig, svarede Ravenna med Rette Nej; thi nu, sagde man i Ravenna, nu skal den Landflygtige have Fred.

Florenz.
Victor Foss.

Futvand.

Af P. V. H.

Den rare gamle Kaptajn havde lige sat sig paa Grøftekanten, og hans to Løjtnanter, den alvorlige Premierløjtnant og Sekondløjtnanten, der var mere Civilist end Militær, men hvis hele Væsen aandede Livslyst og Frejdighed, sad lige over for ham. Kaptajnens Oppasser kom med Madkurven, hvor fra Spidsen af hans Feltpibe og en Flaskehals stak op. Den blev anbragt forsigtigt ved Siden af ham, og Løjtnanterne trak deres forsvarligt indpakkede Smørrebrød og Snapseflaskerne op af deres Madkurve. — Kompagniet havde sat Geværerne sammen paa Græsmarken bagved, Mandskabet stimlede sammen om Marketendervognen, fik Brødposerne frem, kastede sig ned paa Marken og gav sig med Iver i Færd med Posernes Indhold. En Marchtur paa nogle Timer i den friske Morgenluft skal nok skærpe Madlysten.

Sekondløjtnanten fik hurtig Proppen op og gned den mod Flasken, saa det sang, derpaa fik han sig en forsvarlig Slurk, saa Flasken blev næsten tom, og først saa gav han sig i Lag med Smørrebrødet.

Den rare Kaptajn saa paa ham med sine smaa, lidt sløve Øjne, rystede paa Hovedet og sagde: „De skulde ikke, lille Ven, begynde Frokosten med at drikke saadan en ugudelig Mængde Brændevin. Det er skadeligt, tro De mig.“

Sekondløjtnanten kom til at smile. Han troede, det var Kaptajnens Spøg; thi denne var

bekendt nok for til Tider at tage sig en høj Snaps. Derom vidnede ogsaa hans opdunstede, røde Ansigt og den blussende Næse.

Han saa hen paa Kaptajnen og sagde: „Ja, Kaptajnen drikker vel ikke selv det bare Mælkevand“, og derpaa trak han uden videre Flasken op af Kaptajnens Madkurv og kiggede paa den. — Det var en Sodavandsflaske. — Han lod den falde ned igen i Kurven og blev lidt flov.

„Der ser De, lille Ven,“ sagde Kaptajnen. „Jeg drikker kun Futvand. — Det er en god Drik, som man kan drikke til sin Dødsdag uden at faa Skavanker af det. — De ved ikke kære unge Mand, hvor megen Ulykke Brændevin anstifter mellem Aar og Dag; men jeg kan tale med af Erfaring, — det vil sige; jeg har jo set meget i mit Liv. — Der var en — en af mine Kammerater, en rask ung Mand som De. Han var forlovet med den sødeste og elskværdigste unge Pige — Ak ja! Hun var en ren Engel.“ Kaptajnen drog et dybt Suk. „Men hun slog op med ham, fordi hun nogle Gange havde set ham med en Perial, og det gjorde hun ret i; men han blev fortvivlet og drak mere end før.“ Kaptajnen saa i nogle Øjeblikke ned paa sine Støvlesnuder. — „Og han blev aldrig til noget, andet end et Svinebæst og en Pebersvend, og han undgaar næppe Delirium.“ Han rystede paa Hovedet, hensunken i dybe Tanker og fortsatte: „Delirium, det er en Fandens Sygdom. En af mine Bekendte saa stadig en lille Mand, der kørte hans Brændsel væk paa en Trillebør, en anden saa overalt Oldenborrer, der kriblede og krablede. Man ser Dyr og andet Kravl, der kiler om og gør En rent tosset i Hovedet. Huha! Og saa ender det med Forfærdelse.“

Kaptajnen havde imidlertid drukket Indholdet af Sodavands-Flasken og spist lidt Smørrebrød til. — „Og det værste ved det Drikkeri er,“ fortsatte han, „at man ogsaa let kommer til at lede andre paa Afveje. Drankeren er jo fortabt og kan ikke rejse sig mere; men det daarlige Eksempel, han giver, forleder mangen flink ung Mand, der kunde blive en Pryd for Samfundet, til at drikke, og saa er ogsaa han færdig. Drik tager først den lille Finger, saa Haanden og tilsidst hele Personen. — Hold De Dem til „Futvand“, unge Mand. Det har De bedst af.“

Kaptajnen havde efterhaanden talt sig varm, og der var kommen Liv i hans smaa, brune Øjne. Han rejste sig op, tændte sin Pibe og gik hen for at tale med Stabssergenten.

Sekondløjtnanten tog Sodavandsflasken op og lugtede til den. Den havde været fyldt med Brændevin, og nu var den tom. Saa rystede han paa Hovedet og blev alvorlig.

Premierløjtnanten saa op. „Det Futvand har nok ganske taget Magten fra vor rare Kaptajn“, sagde han, og saa blev ogsaa han alvorlig.

Paa Blegdamshospitalet.

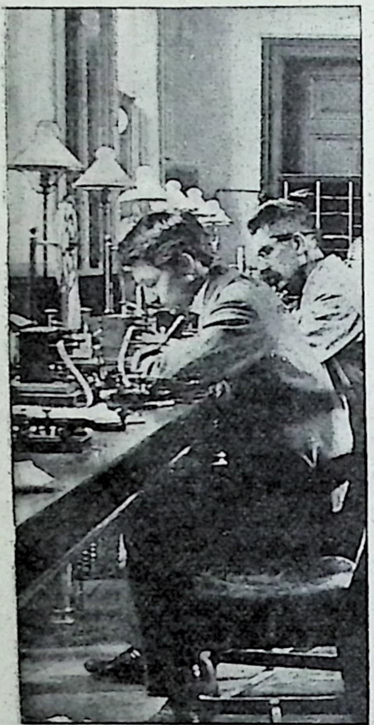
Fra Blegdamshospitalets Børneafdeling.

Blegdamshospitalet — for hvor mange staar ikke det Navn som et Skrækkens Tegn. Særlig Forældre kan kun med Gysen tænke paa, at Hospitalet maaske en Gang skal aabne sine Porte for en af deres Smaa, hvem Skarlagensfeberen eller Difterien har kastet paa Sygelejet.

Man skulde tro, at der fra et saadant Sted kun kunde komme dystre og sørgelige Billeder. Og dog — sé en Gang paa vort Billede; gør det ikke det ganske modsatte Indtryk? Det høje, lyse Værelse, de glade Ansigter, Rollingerne paa Gulvet, alt ser venligt og hyggeligt ud. Læg Mærke til den lille Pige i Forgrunden, hun har faaet Sygeplejerskens Dansesko paa og ser just ikke ud til at finde Til-

værelsen ubehagelig. Som et lille Bevis paa, hvor godt Børnene befinder sig derude, kan anføres følgende sandfærdige Historie om en af Rollingerne paa Billedet, en 3-Aars Pige. Den lille var erklæret rask, og de glade Forældre kom for at hente hende hjem. Men til deres store Forundring gav Barnet sig til at skrige, da hun saa' dem, flygtede hen til en ung Dame blandt Patienterne og raabte: „Marie, de vil tage mig væk herfra! Jeg vil blive her! Jeg vil ikke hjem!" — —

Saa godt kan man have det paa Blegdamshospitalet.

Telegrammet aflæses.

Adgang forbudt.

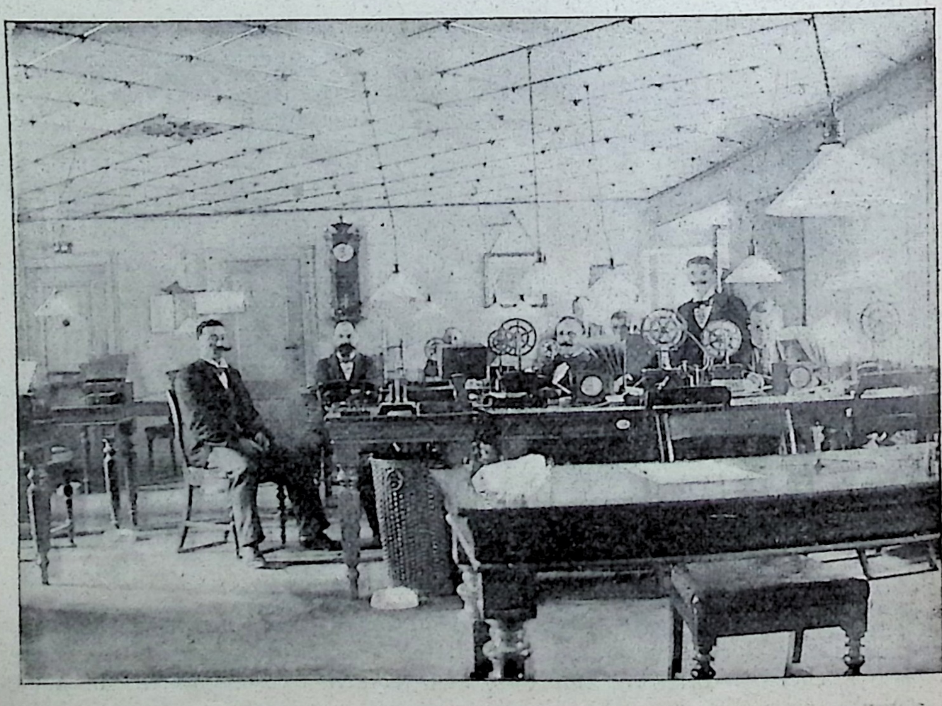
Interiører fra Telegrafstationens Allerhelligste.

Alle ved vi, at kun faa Bygninger i København rummer et saa bevæget Liv som den røde Postgaard paa Købmagergade, men hvorledes dette udfolder sig, har vi kun Lejlighed til at kontrollere for ganske enkelte Kontorers Vedkommende — spærrende Skranker og afværgende Opslag lukker os ude fra ethvert Indkig i Post- og Telegrafvæsenets indre Maskineri.

Den mest utilgængelige af disse to Institutioner er igen Telegrafen, idet Telegramhemmeligheden kræver, at ingen uvedkommende faar Adgang til de egentlige Arbejdslokaler. Men som det saa ofte før er gaaet, falder det ogsaa denne Gang i „Hver 8 Dag"s Lod at rulle Tæppet op for et ukendt Interiør, og vi kunne idag præsentere først et Stykke af den indenlandske Apparatsal — hvor to flittige Telegrafmænd just er ifærd med at aflæse Tegnene paa den hvide Rulle — dernæst et Interiør fra den udenlandske Sal, hvor man et Øjeblik, medens Fotograferingen staar paa, holder Hvil med Arbejdet.

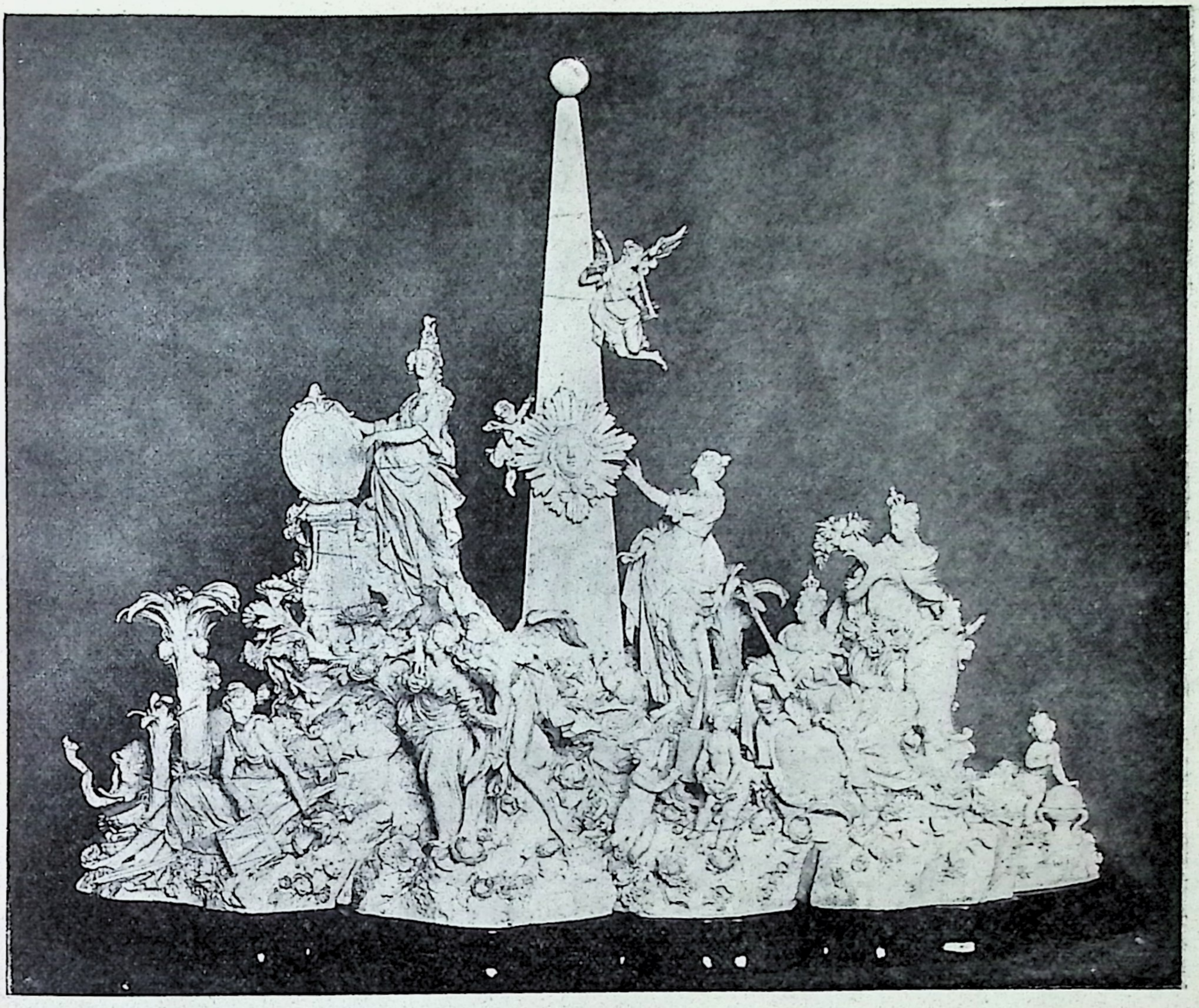
Det Lokale, hvor Apparaterne til de indenlandske Telegrafledninger er opstillede, hørte i sin Tid med til Generaldirektøren, Grev Danneskiold-Samsøes private Bolig og fra den Tid findes endnu to 5 Alen høje indmurede Spejle samt et Basrelief, der forestiller Musernes Dans paa Helikon.

Den udenlandske Afdeling benævnes blandt Telegraffolk kort og godt — Udlandet. Herfra udgaar Traade, der spreder sig over hele Verden, her er Pulsaaren, hvorigennem den lille Del af Jordkloden, der hedder Danmark, føler det store Verdenshjerte banke.

Interiør fra Telegrafstationens udenlandske Apparatsal.

Kunstmusæets Indkøb.

„Den danske Gruppe" udført i Porcellæn af den kgl. Fabrik i Meissen i Midten af det 18de Aarhundrede muligvis til Kong Frederik den 5te, senere gaaet til Grunde. men genfremstillet i Anledning af Pariserudstillingen. Forklares af Oscar Matthiesen i Berlingske Tidende saaledes: „Fra blomsterbevokset Klippegrund hæver sig en trekantet Obelisk, paa hvis ene Side en Sol straaler; formodentlig har Kongens Navnetræk staaet om Solen. Klio staar ved Siden og peger paa det uforglemmelige historiske Navn, og Fama blæser i Basun derover. Tilvenstre staar Minerva og peger henrykt paa et Skjold (som sansynligvis har baaret Kongens Billede); Danmarks og Norges Riger personificerede i nydelige Kvindeskikkelser vende Hovederne derhen, medens Tiden, den gamle vingede Herre, holder Parcen Cloto tilbage fra at overklippe den kongelige Livstraad.

I Løbet af kun 5 Aar har Professor *Pietro Krohn* faaet samlet et Kunstindustrimuseum, hvis Paavirkning allerede kan spores inden- og udendørs. Vore Snedkere, Smede Haandværkere af alle Fag kappes om at udnytte de Skønhedsindtryk, de skylder Professor Krohns Arbejde, i de Værker, de daglig har under Hænder.

Statsmagten har faaet Øjnene op for de Bestræbelser, der gøres for at give Kunsten Plads i det daglige Liv, og i Fjor bevilgedes der 35,000 Kr. til Indkøb af Kunstindustri paa Pariserudstillingen. Professor *Krohn* og Kunstindustrimusæets Bibliotekar Hr. *Emil Hannover* fik det Hverv at anvende Pengene efter bedste Skøn.

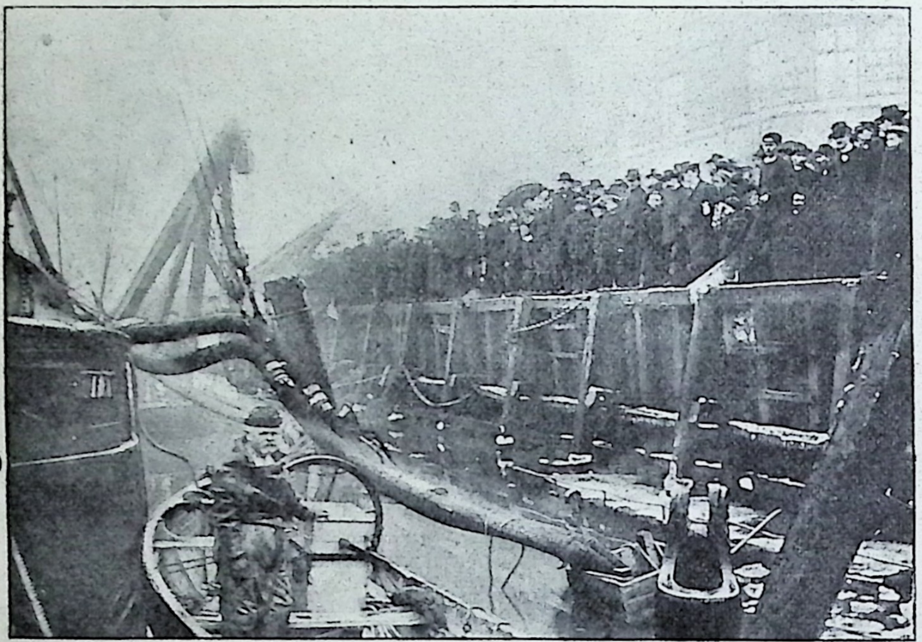
Naar man gennemgaar den Udstilling, hvori Indkøbet er samlet, forbavses man over den Omtanke, hvormed den beskedne Sum er anvendt. Man kunde godt tro, at Indkøbet var gjort af en Rigmand, der kun tænkte paa at skaffe sig det bedste, ligemeget hvad det kostede. Man forstaar ved at se alt dette, hvor rige Livsværdier, der i de sidste Aar er tilført vort aandelige Liv gennem den Forædling af vore Omgivelser, der skyldes Kunstindustrien. For kun et halvt Aarhundrede siden, kendtes herhjemme ingen anden Trang til Skønhedsindtryk end den, der tilfredsstilledes gennem Bøger, Teater og dyre Kunstværker. Nu er der næppe den Haandværker, som ikke i hvert Fald aner at Brugsgenstande baade kan og bør have

andre og større Formaal end netop det at kunne *bruges*.

Et af Udstillingens sjældneste Numre er den ovenfor afbildede „Danske Gruppe“ fra den kgl. sachsiske Fabrik i Meissen.

Gaillards Buffet er et herligt Kunstværk og Glasvarer som de amerikanske fra *Tiffany* og de franske fra *Gallé* rumme Glæder for Øjet, hvorom man for Snese Aar tilbage ikke havde Anelse.

Forliset i Nyhavn.

„Langeland“ pumpes læns.

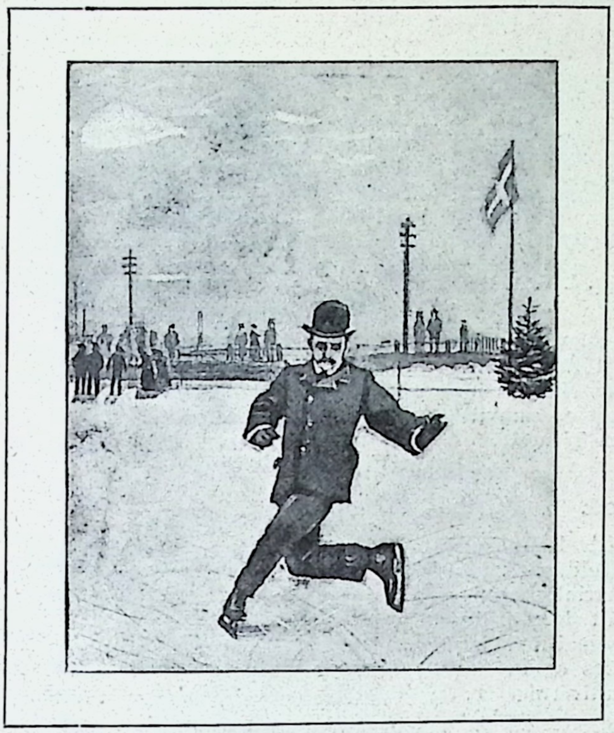
DAMPBAADEN *Langeland*, der bedst som den en Dag befandt sig i Nyhavns aldrig graadige Bølger, uden nærmere synlig Motivering stak til Bunds, hvor den længe har dvælet under vistnok yderst slette hygieiniske Vilkaar, — den er nu paany hentet op til Livet, for efter endt Reparation at fortsætte sin meget omskiftelige Tilværelse. Oprindelig byggedes den til Grev Knuth-Knuthenborg som Lystfartøj. Siden sejlede den med Passagerer mellem København og Kastrup og sidst er den benyttet som Bugserbaad af „Det danske Damper- og Lægterkompagni“.

Dykkerne havde deres Mas med Undersøgelsen dernede paa Bunden af den gamle Kanal. Det var flere Dages Arbejde at udfinde Svagheden og anlægge Hjælpen og Dykkeren kunde til Stadighed glæde sig ved en stærkt interesseret Tilskuerkreds, der lige begejstret saa ham stige ned i det plumrede, med Isstumper opfyldte Vand og igen dukke op som et mindre velugtende Havuhyre. Da Lækagen var opdaget og midlertidig stoppet, begyndte man at pumpe Langeland læns og da en Dags Tid var gaaet, kunde den atter holde sig flydende og med Bugserhjælp drages ud af Kanalen til Reparation.

„Langeland“ atter oven Vande.

Skøjte-Kunst.

Mesterløberen Gordon drager en Cirkelfigur.

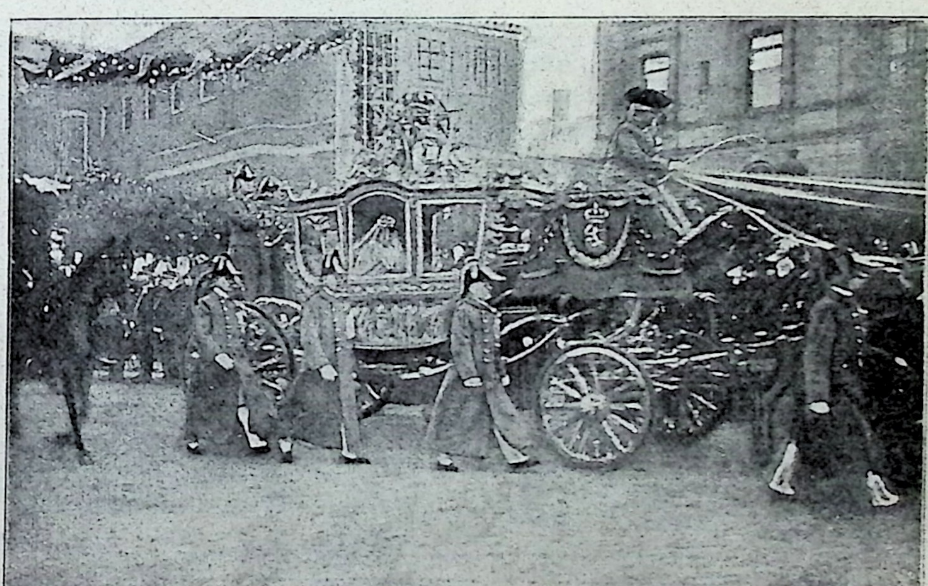
Som et Efterslæt fra „nordiska spelan" kunde Kjøbenhavns Skøjteløberforening nylig byde paa Præsentation af en Række Kunstløbere med europæisk Berømmelse. Der var Hr. Lagergreen fra Gøteborg, Hr. Gordon fra Berlin og Mr. og Mrs. Syers. Lagergreen var den overlegne, hvad Øvelsernes Vanskelighed angaar, men i Udførelsens Skønhed og Flothed havde han en jævnbyrdig Konkurrent i Gordon, der førte sit Legeme med fuldendt Plastik. Tediepræmien tilfaldt den danske Hr. Steenberg, hvis Løb var sikkert og elegant, men ikke havde mange Vanskeligheder at overvinde.

Foruden disse Løb bød Fremvisningen paa Kunstløb for Damer, blandt hvilke Mrs. Syers løb af med første Præmien samt Parløb for Damer og Herrer, hvor atter Mr. og Mrs. Syers henrykkede Tilskuerne.

For Skøjteløberforeningen blev det en vellykket Dag — baade fra Naturens og fra Foreningens Haand var alt ordnet paa det fortrinligste.

Formælingen i Haag.

Over fire Dage strakte sig de Fester, hvormed de loyale Hollændere fejrede deres Dronnings Bryllup. Selve Bryllupsceremonierne faldt i to Afdelinger, først en borgerlig og derefter en kirkelig Vielse. Den første fandt Sted i Slottets „hvide Sal", hvor Justitsministeren henvendte disse Ord til Prins Heinrich: „Af Kærlighed til Deres kongelige Brud har De forladt Deres dyrebare Mecklenburg og lovet Dronningen Troskab — vær forsikret om det nederlandske Folks Kærlighed og Taknemmelighed." Og til Dronningen sagde han: „Det nederlandske Folk har set Dem voxe op, det deler idag Deres Glæde og beder til Gud, at alt, hvad der kan være Dem til Held, maa blive Dem til Del." Derefter tog Parret Plads i den Guldkareth, som Amsterdams Indbyggere havde skænket i Bryllupsgave og kørte til Kirken, ledsaget af otte 6-spændige Ekvipager. Dronningen bar en Dragt af hvidt Atlas med Orangeblomster i kunstfærdigt Broderi, Prins Heinrich var iført Admiralsuniform.

Formælingen i Haag. Brudeparret kører fra Kirke i Guldkarethen.

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Hovedkasserer *A. V. Eylardi,* som i 32 Aar har været i Statsbanernes Tjeneste, er afgaaet ved Døden.

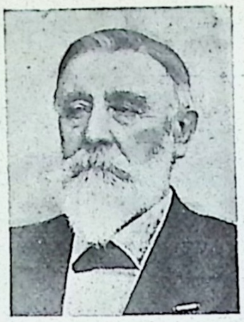

Hovedkasserer A. V. Eylardi.

Efter at han var blevet Student fra Mariboes Skole i 1861 og cand phil. det følgende Aar, beskæftigede han sig nogle Aar med Juraen, uden dog at tage Embedseksamen. I 1869 traadte han i Banernes Tjeneste, hvor han 6 Aar efter avancerede til Fuldmægtig og Kasserer, og da samtlige Statsbaner fik en fælles Administration, overdrog man ham den ansvarsfulde Post som Hovedkasserer ved disse. I Tjenesten var han anset som en punktlig og i høj Grad pligtopfyldende Embedsmand, ligesom han var afholdt af alle, der kom i Berøring med ham. Den Afdøde var dekoreret med Ridderkorset.

Jubilæum.

Toldassistent *J. V. A. Pagh* i Assens, kunde den 1. Marts fejre 50-aarigt Jubilæum, idet han blev ansat som Toldassistent i Frederiksort den 1. Marts 1851, efter $3^1/_2$ Aars Forløb blev han forflyttet til Aabenraa, hvorfra han atter efter kort Tids Forløb blev forflyttet til Flensborg, her gjorde han Tjeneste i ca. 10 Aar, indtil han efter Krigen i 1864 blev ansat som Strandkontrollør i Tanderup paa Fyen, hvor han virkede i ca. 20 Aar. I 1884 blev han ansat som Toldassistent i Assens, hvor den gamle afholdte Mand endnu den Dag idag troligt og samvittighedsfuldt passer sin Tjeneste.

Toldassist. J. V. A. Pagh.

Afsked.

Da Arbejdet ved Kolindsunds Udtørring i 70erne fuldførtes, bleve 5000 Tdr. Land fortrinlig Ager- og Engjord, der hidtil havde ligget unyttet hen som Søens Bund, bragt frem for Dagens Lys og overgivet Mennesket til Kultivering. I de forløbne 25 Aar har Ledelsen og Tilsynet hermed været ført af Inspektør, Landbrugskandidat *Lunøe,* Fannerupgaard.

Inspektør Lunøe.

Det har ingenlunde været nogen let Opgave at løse, thi Forholdene paa de lave, tørlagte Strækninger have have ofte været vanskelige. Arealerne, der er forsynede med Kanaler og Diger, som hver for sig have en Længde af ca. 6 Mil, Hoved- og Tvergrøfter i en samlet Længde af 26 Mil, have jævnlig været underkastet Forstærkning af Diger og Forbedring af Afløbsforhold.

Under disse Arbejder har Inspektør Lunøe stedse vist sig at være Manden paa den rette Plads, og naar han nu om kort Tid forlader en Stilling, som han med saa ubestridelig Dygtighed har varetaget i over 25 Aar, da beklages det i høj Grad af alle, med hvem han er kommen i Berøring.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: *Fanemarsch* (Tilegnet Gentofte-Ordrup Sogns Haandværkerforening) og *Schottisch.* O. JACOBSEN. *Røde Lygte,* Sangvals af »Taxameterkuskens Datter« (Tekst: FRIP OG RIK.) *Engelsk Hornpipe.*

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES.
Redigeret af GEORG KALKAR.

Da Østergades „skarpe Hjørne" mod Kongens Nytorv undergik sin Forvandling blev den bekendte Cigarforretning *C. B. Møller & Co.* en Tidlang husvild, men naturligvis vendte den, efter at den nye Pragtbygning var rejst, tilbage igen til Hjørnet — det bedste Hjørne i den hele By. Det er en gammel Forretning, som nu er rykket ind i højst moderne Omgivelser, den er grundlagt 1844, kendt og anset overalt, baade her, i Provinserne og i Udlandet som en af Byens største Forretninger i sin Art, idet der næppe findes nogen Artikel af Betydning indenfor Faget, hverken i Cigar, Cigaret eller Tobaksbranchen, som den ikke fører. Gennem sin en gros Forretning staar C. B. Møller & Co. i Forbindelse med alle Cigarbranchens betydeligere Handlende herhjemme, idet det er lykkedes Firmaet at erhverve sig Hovedoplag for Danmark af mange af Udlandets fineste og bedst kendte Artikler. Man behøver blot at nævne Firmaer som *Philip Morris & Co. Lmtd.* i London og *F. & J. Smith, Glasgow.* Enhver, der har en Smule Tobakkendskab ved, at ingen Cigaret har finere Navn end Philip Morris Cigaretten, og at F. & J. Smith er Fabrikanten af den vidtberømte *Smiths Glasgow Mixture Tobacco,* i de gule og røde Daaser.

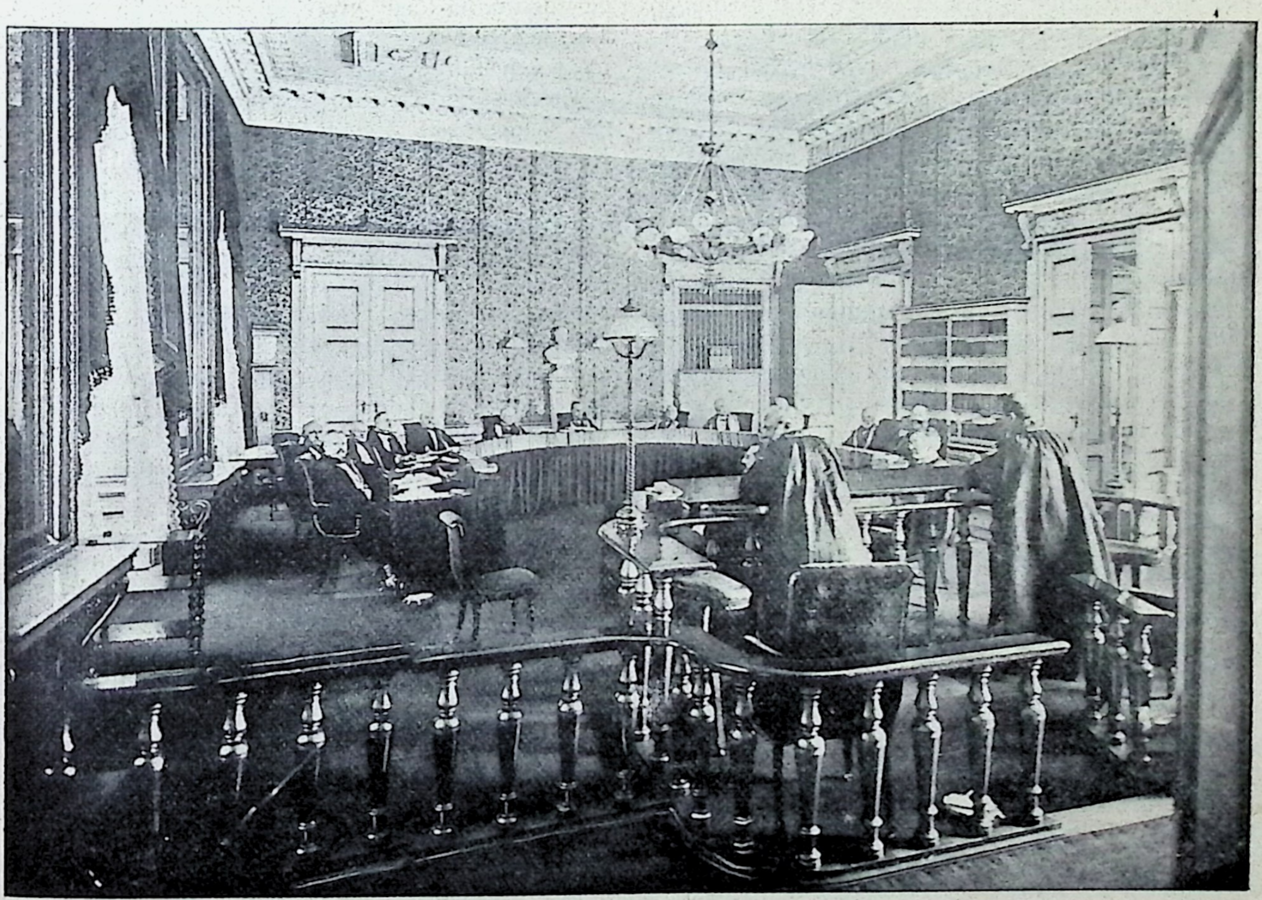
Cigarer er dog alligevel Firmaets Hovedforretning. Det er for en stor Del sin egen Fabrikant og skulde noget enkelt Mærke af fin Kvalitet fremhæves, maatte det være »La Habanera«, der er fabrikerede som ægte Havanna Cigarer, men meget lettere end disse. De exporteres ogsaa til Udlandet, særlig til England.

Indehaveren af Firmaet C. B. Møller & Co. er Cigar- og Tobaksfabrikant Th. E. Heuser og Forretningen har en Filial paa Østerbrogade 40, Hjørnet af Slagelsegade.

HVER 8 DAG

Nr. 23. Aargang 1900.—1901 ❖ Søndagen den 10. Marts. ❖ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Højesteretsinteriører.

Et Møde i Højesteret. Under Kongens Buste: Justitiarius Koch, i Advokaternes Aflukke Højesteretssagførerne Asmussen og P. G. C. Jensen. — (Fot. specielt for „Hver 8. Dag“ af Peter L. Petersen.)

I Mands Minde er det ikke hændet, at nogen Højesteretsassessor er kommen for sent til Rettens Møder, der aabnes paa Slaget 9. Allerede tyve Minutter, eller et Kvarter før der begyndes vil man kunne se de første af de høje Dommere begive sig ind af Porten i Bredgade.

Hvorfor netop Landets højeste Embedsmænd skal begynde paa dette aarle Tidspunkt, da alle andre civile Statsfunktioner end ikke have tænkt paa Dagens Gerning, vides ikke — formodentlig Traditionen.

Som et Eksempel paa, hvor lidet velset den tidlige Mødetid er nutildags, kan nævnes, at der i Overretten findes en Assessor, som snart staar for Tur, men som ikke ønsker at blive optaget i den højere Ret alene af den Grund.

Det er jo nemlig ikke Folk i den første

Ungdom, hvem det betroes at indtage en ledig Plads i Kong Georgs Palais. Kun sjældent er det, at nogen bliver Højesteretsassessor før i 50 Aarsalderen. Og dog er det ikke Alderen alene, der kvalificerer en Mand til Optagelse i Retten. Alene den, Herren har givet en første Klasses juridisk Forstand, tør haabe, at han ogsaa vil give ham et Højesteretsassessorembede.

Før en Overretsassessor kommer i Højesteret, er han gennem Aaringer blevet iagttaget og vejet; man kender hans Egenskaber og hans Dygtighed, længe før han faar Foden indenfor.

Nogen særlig Behagelighed er det ikke at være yngste Assessor i Højesteret. Han vil hurtig finde sin Plads ved det halvcirkelformede Bord, men der undes ham ikke megen Tid til Hvilen i den røde Fløjelsstol. Det gælder for den unge Assessor, mere end for nogen anden, at følge Sagen med den største Opmærksomhed, og maaske er det den eneste Fordel, den tarvelige Udstyrelse af Salen har, at den i slige Tilfælde ikke giver Anledning til Adspredelse. Den yngste Assessor skal nemlig votere først, det vil sige, at han først af alle skal gøre Rede for sit Standpunkt og foreslaa den eventuelle Straf, Frifindelse, Erstatning osv. I Reglen taler første Voterende kun en halv Times Tid, men man har Eksempler paa, at han har maattet lægge Beslag paa halvtredje Time. At faa sin Votering underkendt er for en Assessor lige saa trykkende, som for en Advokat at tabe en Sag, han har sat noget ind paa. Den første Voterende bestemmer tillige Advokatens Salær. Som bekendt er det ikke svimlende Summer, der tillægges Advokaterne i offentlige Sager. En tredive, fyrretyve Kroner for et Indlæg, for eller imod, i en ubetydelig Tyverisag kan endda gaa an. Naar derimod Hr. Salomon faar 200 Kr. for Alma Bondesen Sagen, der har taget ham Ugers anstrængende Arbejde, saa er det temmelig tarvelig Timebetaling.

Egentlig er det misvisende at kalde Højesteretssagførere Advokater, derimod kan en Sagfører søge at faa tillagt sig Rang som saadan. Naar dette gøres, sker det ikke af Forfængelighedsfølelse, men for at faa Ret til at indskrive Døttre i Vemmetofte Kloster.

Til daglig er Forretningsgangen i Højesteret ret uinteressant for Ikke-Fagmænd og uinteresserede Parter. Det er sjældent, Assessorerne faar Lejlighed til at smile, en Begivenhed, der altid noteres i Dagspressen, og kun faa Advokater er det givet at fremlokke et „Højesteretssmil“, det stærkeste Munterhedsudbrud, der kendes i Retssalen. Hr. Shaw, Hr. Salomon, Hr. P. G. C. Jensen og Hr. Octavius Hansen eje denne Gave.

Naar Aktor eller Defensor udbede sig Tilladelse til at afbryde efter tre Timers Arbejde, og Justitiarius har givet sit Samtykke med et Nik, begive Dommerne sig ind i Frokostværelset, hvor der indtages et frugalt Maaltid.

Det bestaar af medbragt Smørrebrød, og Kaffe og Wienerbrød fra Portnerkonen. Ølproppers Knald er aldrig hørt i Assessorværelset.

Er nu denne høje af Landets skarpeste og mest logiske Hoveder sammensatte Ret, omtrent uimodtagelig for Indtryk, holder den sig altid til Lovens tørre Bogstav, og kan den ikke bevæges ved nogen Effekt af hvad Art nævnes kan? Er det den ligegyldigt om en Forbryder, der selv fremstiller sig for Retten, har et hjertevindende Ydre, og et Organ, der vilde mildne almindelige dødeliges Dom over ham, eller om han er en af Lombrosos mest udprægede Forbrydertyper.

Haanden paa Hjærtet.

For Gods, Guld eller Gave er Højesteret uimodtagelig og lukket, derom tænker end ingen paa at tvivle. For rent umiddelbare Stemninger kan intet Menneske garantere.

Det bliver en Kamp mellem Følelsen og Forstanden, ud af hvilken Dommerens Overbevisning rejser sig.

Corpus juris.

Ligkisterne.

Fortælling af Anton Petrovitsch Tschekhof. Paa Dansk ved Lauritz Svendsen.

Ivan Petrovitsch Panichidin begyndte, bleg, ophidset og med skælvende Stemme:

„Et dybt, kulsort Mørke rugede over Jorden, da jeg Juleaften 1899 forlod en nu afdød Vens Hus, hvor vi havde haft en spiritistisk Sammenkomst, og var paa Vejen hjemad. De Smaagader, jeg skulde igennem, var af en eller anden Grund ikke oplyste, og jeg maatte næsten famle mig frem. Jeg boede i Moskva tæt ved Kirkegaarden „Uspeniena Mogizach“ i et Hus, som tilhørte en Embedsmand ved Navn Trupow, altsaa i en af Byens Udkanter. Tunge og mørke Tanker gennemkrydsede min Hjærne, mens jeg gik — — —

„Dit Liv nærmer sig sin Slutning, gør Bod!“

Disse Ord havde Spinozas Aand ytret til mig ved den spiritistiske Sammenkomst. Paa mit Forlangende, at han skulde gentage denne Ytring, havde Aanden gjort det og tilføjet: „I Nat!“ Jeg tror ikke paa Spiritismen, men Tan-

ken om Døden, ja selv en svag Hentydning til den er nok til at berøve mig Modet. Døden, mine Herrer, er ganske vist ligesaa dagligdags som uundgaaelig, og alligevel er Tanken om den trist og uhyggelig . . . Ensomheden i de mørke og stille Gader, det uigennemtrængelige, kolde Mørke, de tunge Regndraaber, som ensformig plaskede ned omkring mig, Vindens Hylen og Klagen — alt dette opfyldte mit Sind med en ubestemt, ængstelig Frygt. Jeg, den fordomsfri Mand, var bange for at se mig om og skyndte mig afsted, saa hurtig jeg kunde. Jeg var bange for, at hvis jeg vendte mig om eller saa til Siden, vilde jeg faa Øje paa Døden i Skikkelse af et Spøgelse."

Panichidin trak Vejret dybt, forfriskede sig med en Slurk Vand og vedblev:

„Denne navnløse Angst forlod mig ikke engang, da jeg var klatret op ad de fire Trapper i Trupows Hus, havde aabnet Døren og var traadt ind i mit Værelse, hvor der var ganske bælgmørkt. Vinden hylede i Skorstenen og gjorde et Spektakel, som om den vilde trænge ind med Magt.

„Hvis jeg skulde fæste Lid til Spinozas Ord" — tænkte jeg smilende — „vil Stormens Hylen nok blive min Gravsang i Nat. Saa uhygggelig det lyder!"

Jeg strøg en Tændstik . . . . I det samme foer et frygteligt Vindstød over Huset, og et Vindu, som jeg havde ladet staa paa Klem, faldt klirrende ned paa Gaden.

„De Husvilde har det haardt i en Nat som denne," tænkte jeg.

Men jeg fik ikke Tid til at hengive mig til slige Betragtninger. Da jeg nemlig ved Tændstikkens flakkende blaa Skær lod Øjet fare rundt i Værelset, mødte det et skrækindjagende Syn . . .

Skade, at Stormen ikke havde blæst min Tændstik ud! Saa havde jeg maaske ikke lagt Mærke til noget og var bleven forskaanet for det rædselsfulde Syn. Et højt Skrig undslap mig, jeg gik et Skridt hen imod Døren og lukkede Øjnene, ude af mig selv af Forfærdelse, Rædsel, Fortvivlelse . . . .

Midt i Værelset stod en Ligkiste. Skønt Tændstikken allerede var gaaet ud, kunde jeg tydelig skimte Kistens Omrids . . . Jeg saa den lyserøde Lakering og det gyldne Kors paa Laaget. Der findes Ting, mine Herrer, som præger sig fast i Erindringen, selv om vi har set dem aldrig saa flygtig. Et saadant dybt Indtryk gjorde Synet af Ligkisten paa mig. Jeg saa den kun et Øjeblik, men ser den endnu tydelig for mig. Det var en mellemstor Kiste og efter den lyserøde Farve at dømme rimeligvis bestemt for en ung Pige. Den kostbare Lakering, Fødderne, Broncehaandtagene, alt tydede paa, at den Afdøde hørte til de mere Velhavendes Klasse.

Med en vældig Kraftanstrængelse opbød jeg hele min Styrke og styrtede, jaget af en blind Frygt, ud af Værelset og uedad Trapperne. I Korridoren og paa Trappegangen var der ganske mørkt, mine Ben viklede sig ind i min Pels, og det var virkelig et Mirakel, at jeg ikke faldt og brækkede Halsen. Da jeg endelig naaede ned paa Gaden, støttede jeg mig til en drivende vaad Lygtepæl og begyndte at samle mine Tanker. Mit Hjærte bankede voldsomt, jeg havde næsten tabt Vejret . . . ."

En af de kvindelige Tilhørere skruede Lampen lidt højere op, flyttede sig nærmere hen mod Fortælleren, og denne fortsatte:

„Jeg vilde ikke være bleven nær saa forbavset, om jeg havde fundet en Tyv eller en gal Hund paa mit Værelse, end ikke om Loftet eller Væggene var styrtet ned. Det vilde i alt Fald have været naturligt og forklarligt. Men hvordan var denne Ligkiste kommen ind i mit Værelse? Hvor skrev den sig fra? En smuk, kostbar Kiste, øjensynlig bestemt for en ung, adelig Dame — hvorledes havde den forvildet sig ind i en ubetydelig Embedsmands tarvelige Stue? Er den tom, eller ligger der et Lig i den? Hvem er da hun, denne tidlig afdøde Kvinde, der aflægger mig et saa grufuldt og sælsomt Besøg?"

„Forsaavidt det ikke er et Mirakel, maa der stikke en Forbrydelse derunder," tænkte jeg.

Min Forstand truede med at staa stille.

Døren havde været aflaaset under min Fraværelse, og kun mine intimeste Venner vidste, hvor jeg gemte min Nøgle. Men *de* kunde da ikke have sat Kisten ind i mit Værelse. Det kunde tænkes, at det var nogle Ligbærere, som vare komne med Kisten og havde taget fejl af Etagen eller Døren og havde sat Kisten ind i et fejl Værelse. Men som bekendt forlader Ligbærerne aldrig et Hus, uden først at have faaet deres Drikkepenge, og desuden — min Dør havde jo været aflaaset.

„Aanderne har spaaet mig, at jeg skal dø," tænkte jeg, „maaske de ogsaa har været saa betænksomme at forære mig en Ligkiste?"

Jeg har aldrig troet paa Spiritismen, mine Herrer, men et saa besynderligt Sammentræf maa sætte selv en Filosof i en mystisk Stemning. — — —

„Men alt dette er jo Galskab, og min Frygt er ganske barnagtig," sagde jeg sluttelig til mig selv. „Det var et optisk Bedrag, ikke andet." Jeg var i en saa melankolsk Stemning paa Hjemturen, at det ikke er saa underligt, om min Fantasi har spillet mig et Puds . . . . Naturligvis var det et optisk Bedrag! Hvad andet skulde det være?"

Regnen piskede mig i Ansigtet, og Stormen rev i min Pels. Jeg frøs som en Hund og var aldeles gennemvaad. Hvor skulde jeg gaa hen?

At vende tilbage til mit Værelse, vovede jeg ikke; det vilde være det samme som paany at udsætte mig for at se Ligkisten, og ved den blotte Tanke herom løb det mig koldt ned ad Ryggen.

Uden et levende Væsen i Nærheden, uden at høre en menneskelig Stemme, alene i Selskab med en Ligkiste, hvori der maaske laa et Lig — nej, da vilde jeg gaa fra Forstanden. At blive paa Gaden i det iskolde Regnvejr var lige saa umuligt. Jeg besluttede derfor at gaa hen til min Ven Upokoew, han, der senere tog Livet af sig — som De maaske husker — og overnatte hos ham. Han beboede et møbleret Værelse hos Købmand Tscherepof i Mertwi Pereulok (Den døde Gade)."

Panichidin tørrede den kolde Sved af sin Pande og fortsatte med et dybt Suk:

„Min Ven var ikke hjemme. Da jeg havde banket paa Døren og overbevist mig om, at han ikke var til Stede, tog jeg Nøglen, som laa paa Dørkarmen, aabnede Døren og gik ind. Jeg kastede min vaade Pels paa Gulvet, og efter at have famlet mig frem til Sofaen, satte jeg mig ned for at hvile mig. Det var mørkt, og Vinden klagede hylende i Skorstenen. I Kakkelovnen sang Faarekyllingen sin ensformige Melodi, og fra Kreml hørtes Kirkeklokkerne kalde Folk til Julemesse. Jeg skyndte mig at tænde en Tændstik. Men Lyset spredte ikke min Misstemning, tværtimod. Atter grebes jeg af en navnløs Skræk .... Jeg gav et vildt Skrig fra mig og styrtede over Hals og Hoved ud af Stuen.

I min Kammerats Værelse havde jeg set det samme Syn som hjemme hos mig selv — en Ligkiste!

Min Vens Kiste var betydelig større end min, og den sorte Farve gjorde den endnu uhyggeligere at se til. Hvorledes var den kommen herind? At det var et optisk Bedrag var klart, der kunde da ikke staa Ligkister overalt, hvor jeg kom hen! Det er en Hallucination, et Produkt af mine ophidsede Nerver, sagde jeg til mig selv. Hvor jeg end begiver mig hen, vil jeg faa disse uhyggelige Kister at se. Sandsynligvis er jeg nær ved at gaa fra Forstanden, og Anledningen er let at forstaa — man behøver blot at tænke paa den spiritistiske Sammenkomst og Spinozas Spaadom . . .

„Jeg bliver gal!" tænkte jeg med Rædsel og tog mig til Panden. „Gode Gud, hvad skal jeg gøre?"

Mit Hoved værkede, mine Ben rystede. Regnen faldt i Strømme, Stormen jog mig frem og tilbage, og jeg havde hverken Pels eller Hue paa mig. Jeg turde ikke gaa tilbage til Værelset og hente dem. Skrækken havde sat sig i alle mine Lemmer. Haarene rejste sig paa mit Hoved, den kolde Sved bedækkede mit Ansigt, og desuagtet troede jeg, at det hele kun var en Hallucination.

Hvad skulde jeg gøre? Jeg var ved at blive gal og udsatte mig for at fryse ihjel. Heldigvis kom jeg i Tanke om, at der i Nærheden af Mertwi Pereulok boede en anden god Ven af mig, en ung Læge ved Navn Pogostof, som ligeledes havde været til Stede ved den spiritistiske Sammenkomst. Jeg skyndte mig hen til ham .... Den Gang var han endnu ikke gift med den rige Købmandsenke og boede paa sjette Sal i Statsraad Kloadbitschinkis Hus.

Hos Pogostof skulde mine Nerver udsættes for en ny Rystelse. Da jeg havde arbejdet mig op til femte Sal, hørte jeg en forskrækkelig Støj. I Etagen ovenover var der Nogen, som løb frem og tilbage og smeldede med Dørene.

„Hjælp!" hørte jeg Nogen raabe i en hjærteskærende Tone. „Hjælp! Portner!"

Et Øjeblik efter kom en Mand i Pels og Cylinderhat styrtende ned ad Trappen, lige imod mig.

„Pogostof!" raabte jeg, da jeg kendte min Ven igen. „Er det Dem? Hvad er der dog i Vejen?"

Pogostof stansede og greb krampagtig min Haand. Han var ligbleg, trak Vejret tungt og rystede over hele Kroppen. Øjnene flakkede forvildet omkring.

„Er det Dem, Panichidin?" spurgte han hæst. „Er det virkelig Dem? De ser jo ud som en Aand fra Graven. Eller er dette maaske en ny Hallucination?"

„Men hvad fattes Dem selv? Saadan som De ser ud!"

„Aa, lad mig blot trække Vejret .... Jeg er saa glad ved at se Dem, bare det nu ogsaa er Dem og ikke et Synsbedrag. Den fordømte spiritistiske Séance — den har i den Grad rystet mine Nerver, at jeg, da jeg kom ind i mit Værelse, troede at se en Ligkiste!"

Jeg vilde ikke tro mine egne Øren og bad ham gentage Ordene.

„En Ligkiste, en virkelig Ligkiste!" sagde Doktoren og satte sig ganske udmattet ned paa et Trappetrin. „Jeg er ikke fejg, men selv den Onde i egen høje Person kan blive bange, naar han efter en spiritistisk Seance støder paa en Ligkiste i Mørket."

Forfærdet og forvirret fortalte jeg Pogostof, hvad der var hændt mig.

Et Øjeblik betragtede vi hinanden uden at sige et Ord. Saa begyndte vi at knibe os i Armen for at overbevise os om, at vi ikke drømte.

„Det gør ondt," sagde Doktoren, „følgelig sover vi ikke. Og derfor er heller ikke de Ligkister, vi har set, noget optisk Bedrag, men den rene Virkelighed. Hvad skal vi nu tage os til, min Ven?"

Efter at vi havde staaet en hel Time paa Trappen og overvejet alle Muligheder, besluttede vi omsider at besejre vor Frygt, vække Portneren og sammen med ham begive os op paa Doktorens Værelse. Og som sagt, saa gjort.

Da vi var komne ind, tændte vi et Lys og saa virkelig en Ligkiste, hvidmalet og med forgyldte Kanter og Haandtag. Portneren slog Korsets Tegn for sig.

„Nu kan vi da faa at vide, om Kisten er tom, eller om der . . . . om der ligger nogen i den,“ sagde Lægen, bleg og skælvende.

Efter at have betænkt sig en god Stund, bøjede han sig ned og løftede, dirrende af Forventning og Sindsbevægelse, Laaget af Kisten. Vi saa ned i den . . . . Kisten var tom . . . .

Der fandtes ikke andet i den end et Brev af følgende Indhold:

„Kære Pogostof!

Du ved, at det gaar forfærdelig daarlig med min Svigerfaders Forretning. I Morgen eller i Overmorgen kommer Rettens Folk for at gøre Exekution hos ham, hvilket vil ruinere baade ham og min Familie og vanære os alle sammen. For nu at gardere os mod fuldstændig Ruin har vi besluttet at skaffe alle vore mere værdifulde Ejendele af Vejen. Som Du ved, er Svigerfader en af Byens bedste Ligkistesnedkere, og vi har derfor tænkt blandt andet at skjule de dyreste og smukkeste af hans Kister. Jeg henvender mig til dig som Ven, og bringer dig hermed en Ligkiste, idet jeg indtrængende beder dig opbevare den, til den bliver krævet tilbage. Uden vore Venners og Bekendtes Hjælp gaar vi til Grunde. Jeg haaber, du vil opfylde min Bøn, saa meget mere som Kisten højst bliver staaende en Uge hos dig. Til Enhver af dem, som vi regner for vore sande Venner, har jeg sendt en Kiste og stoler paa deres Godhed og Ædelmodighed.

Din hengivne

Ivan Tschelustjin!

Efter denne Nat var mine Nerver som ødelagte i tre Maaneder. Vor Ven, Ligkistesnedkerens Svigersøn, har nu aabnet et Begravelseskontor og sælger bl. a. Gravmonumenter. Forretningen gaar imidlertid ikke særlig glimrende, og jeg er hver Aften, naar jeg kommer hjem, bange for at finde et hvidt Marmormonument eller en Katafalk staaende ved min Seng.“

Generalkonsul Pontoppidan.

Generalkonsul Pontoppidan.

Den gamle danske Generalkonsul, som nylig lukkede sine Øjne i Hamborg, var en af disse Handlens seirrige Stormænd, som vor Tid ikke skaber ret mange af. Præstesøn var han, og fra Thisted gik han ud i Verden, indtil han i Hamborg fandt det blivende Sted, der baade laa den store Verden og hans Fædreland saa nær, at han kunde rette sine Tanker imod dem begge. Han var den Gang 27 Aar gammel og længe varede det ikke, før han havde skabt sig en omfattende Forretning baade med Varer og Penge. Det pontoppidanske Købmandshus blev Mellemledet mellem et stort Stykke dansk og tysk Forretningsliv og saa solidt var Huset bygget og dets Navn grundfæstet, at da Handelskrisen truede det, stod i Danmark den store Sum til Tjeneste, der hurtig kunde afværge Faren.

Fra Hamborg gik Pontoppidans Tanker Gang paa Gang tilbage til den hjemlige Jord — til Jorden i alleregentligste Betydning og da navnlig den jydske Jord, paa hvis Opdyrkning og Beplantning han ofrede Summer. — Efterat de danske i Hamborg havde vist Generalkonsulen den sidste Ære, blev hans Lig sendt til Danmark, for at finde Hvile i den jydske Jord, som han altid havde elsket.

Et Livsbillede.

Den gamle Fjældvandrerske. Scene fra en Gade i Thorshavn.

Hendes Navn er Rachel Marie Joensen. I mere end 50 Aar har denne raske Natur i ondt og godt Vejr næsten daglig tilbagelagt baade frem og tilbage den $1^1/_8$ Mil lange ubanede Fjældvej mellem Kvikjubo og Torshavn. I sine yngre Dage — d. v. s. til det 50de Aar var overskredet — gjorde hun jævnlig Turen to Gange om Dagen og med Byrder af indtil 80 Punds Vægt paa Nakken. Dengang var der sjælden det Uvejr, som kunde bringe Uregelmæssighed i hendes Rute. Da hun imidlertid naaede de 60, kunde hun ikke længer tumle med de svære Byrder; derfor søgte hun en Medhjælper, som var villig til at dele Rejsens Besværligheder med hende, og denne fandt hun blandt de færøiske Ponnyheste. Hun og hendes Ponnyhest ere nu uadskillige.

Det er naturligvis først og fremmest som den uopslidelige Fjældvandringskvinde at Rachel Marie — eller „Posten" som hun meget almindelig kaldes — er bleven bekendt. Men før hun begyndte paa disse sine Ture over Fjældet var hun tillige en dygtig og modig Sømand, der i den lille aabne Baad sammen med sin Fader og en færøsk Slægtning døjede alle en Fiskers Farer og Strabadser. Hun er derfor godt inde i vore indviklede Strømforhold, og hun kan tale med, naar det gælder Søen.

Allerede som lille Barn overgik en Hændelse Rachel Marie, som efter de flestes Mening bestemt pegede hen paa, at hun vilde blive noget andet end „Folk som flest."

Historien er i Korthed følgende:

3 Aar gammel fik hun en Gang Lov at blive med sin Fader og sin Bedstefader oppe i Fjældet til Tørveskær. Mens Mændene arbejdede gik Pigen omkring og legede. Men paa en Gang opdagede man, at hun var forsvunden. Den gamle gav sig til at kalde paa hende først lokkende, siden truende. Men da der stedse ikke kom noget Svar, bleve begge ængstelige og slap Arbejdet for at søge hende op. Der var aldeles ikke noget Spor at opdage. Den næste Dag blev der udsendt et Par hundrede Mennesker fra de omliggende Bygder. Man ledte i to Dage og Natten derimellem, men uden Resultat. Den anden Dags Aften opgav man Haabet. Barnet maatte være gaaet vild ud paa de stejle Fjældskrænter og derfra styrtet i Havet. Eller ogsaa maatte Huldrefolket have taget hende.

Om Aftenen den fjerde Dag efter at Barnet var forsvundet, opdagede en ung Knøs, der var ude for at se til Kvikjubogaardens Faar, en Flok Ravne, som fløj i Vejret. Og da han antog at de havde gjort sig til gode med Aadslet af et Lam, gik han nærmere. Men hvor stor var ikke hans Forbavselse, da han i Stedet for

et Lam fandt det bortblevne Barn. Det laa paa en fugtig Græsplet mellem to Stene — og levede. Efter at have opfyldt Barnets øjeblikkelige Forlangende om noget at drikke, tog Knøsen det hjem til Gaarden, hvor det snarest muligt kom under Lægebehandling. Den venstre Kind var knust og der var gaaet stærk Betændelse i den. En hidsig Feber blev Følgen, men efter et halvt Aars Forløb var Pigen fuldkommen rask igen.

Hun kunde selv fortælle, at da hun hørte Bedstefaderen kalde og true med Straf, blev hun bange for at faa Prygl og skjulte sig mellem nogle Stene. Da Mændene gik hjem for at hente Forstærkning til at søge, løb hun afsted i den Hensigt at naa Hjemmet. Hun fandt imidlertid ikke Stien, men kom ud paa Fjældskrænten, hvor man kan se lige ned til Kvikjubo. Der vilde hun stige ned, men faldt — mere erindrede hun ikke.

Hun var rullet ned fra en Højde paa omtrent hundrede Favne, inden hun standsede paa den jævne Flade, hvor hun blev funden.

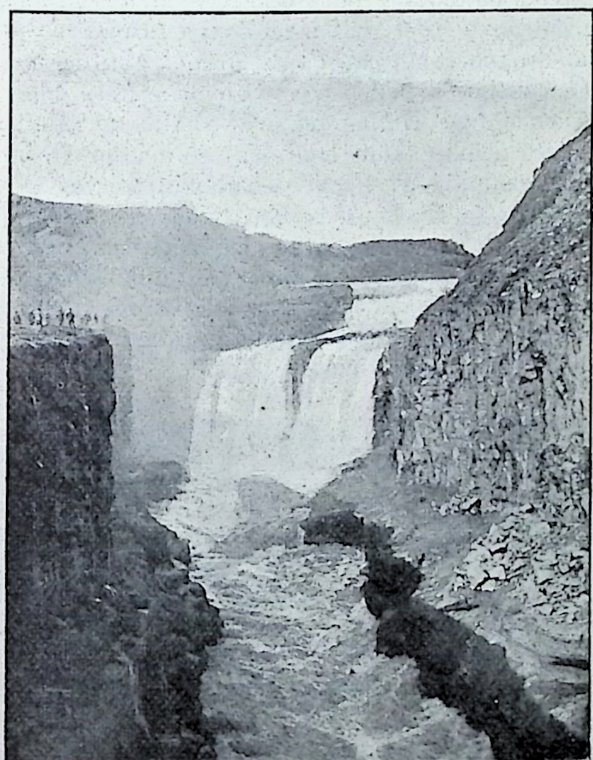
— Rachel Marie er nu 73 Aar og hun har gaaet omtrent 40,000 Mile ubanet Fjældvej. Naar man taler med hende om det strabadserende Liv, hun har ført, plejer hun gjærne med et Smil at citere de to Vers af „Gongu-Rolvskvæði“:

Ofte har jeg udstaaet Strabadser,
stundom oppe ved Sky,
den, som træder i mine Fodspor,
ler ikke al den Tid.

Ofte har jeg udstaaet Strabadser,
stundom nede i Grund,
den, som træder i mine Fodspor,
ler ikke al den Stund.

Sverre Patursson.

Vore nordlige Forposter.

Udsigt over Gullfos paa Island.

Langt mod Nord ligger den nordiske Kulturs gamle Hjemstavn Island, hvor de gamle Vikingers mest uforfalskede Efterkommere bor, og Færøerne, der er som et Stykke Oldtids-Norge ikke blot i Natur, men ogsaa i Folkets hele Liv og Tænkemaade. Ved en Forglemmelse under Afslutningen af Wienertraktaten — saaledes paastaar Historikerne — glemte man, at Island og Færøerne egentlig hørte til Norge. Og saaledes fik Danmarks Konge Æren af at herske over Snorre Sturlesons Ætlinge.

I mange Aar betragtedes Island og Færøerne nærmest som to gamle Aftægtsfolk, hvem man skylder Livet og derfor ogsaa bør holde Liv i paa deres gamle Dage, blot de fredeligt vilde holde sig i deres afsides liggende Hus.

Men i vore Dage er det gaaet op for dem og os, at de nok er lidt for ungdommelige til helt at lade sig skubbe udenfor det civiliserede Europa. Og i Sommer, da en stor Skare danske Studenter drog paa Langfærd for at se til de Gamle, overraskedes de ved at finde dem saa raske og rørige, at de i mange Retninger gør os yngre til Skamme.

Det var dette Turistforeningen fik slaaet fast ved de to islandsk-færøske Fester, den gav i Koncertpalæet. Man vilde knytte en ny og sund Forbindelse mellem de nordiske Folk mod Nord og Syd i Stedet for det gamle, rent politiske Forhold, der til Tider har været spændt nok.

I en Mængde fortræffelige Lysbilleder blev Islands og Færøernes Natur stillet lyslevende frem for Tilskuerne, og Øernes egne Børn gave Prøve paa, hvad de ejer af Kultur. Denne bestaar dels i vore gamle fælles Saga- og Viseskatte, som der oppe ligesom selve Sproget har bevaret sig rigere og oprindeligere end hos os, dels ogsaa i moderne Poesi og Musik, som i de øde Fjældgaarde dyrkes af poetiske Præster og Bønder.

Slutningseffekten var de færøske Folkedanse, som udførtes af her bosiddende Færinger i Nationaldragt. Tilskuerne gik derfra med stærke og nye Indtryk og sikkert med inderlige Længsler efter at se disse Egne, hvorfra „Sagnet gaar vidt over Ø som en Maage“.

København i Flammer.

Medaille, præget til Minde om Branden 1728. (Foroven et Citat af Profeten Amos, forneden: „Leve Kongen i al Evighed!“)

Skønt København som By kan maale sig i Alder med adskillige af Evropas gamle Hovedstæder, savner dens Ydre som bekendt det Ærværdighedens Præg, der gør Stæder som f. Ex. Nürnberg og Lübeck saa særegne at skue. Man skal lede længe, inden man her i Byen finder Huse, der har staaet nogenlunde uforandrede i over 100 Aar. En Københavner, der første Gang ser et Billede af sin By for 200 Aar siden, vil næppe en Gang kunne genkende de mest monumentale Bygninger. Kun de sørgelig meningsløse Gadelinier vidner om, at København er alt andet end en moderne By.

Det er Ilden, som har gjort det af med den gamle Stil, vi savner hos vor By. Den stadig gentagne Advarsel: „Agt Ild og Lys!“ i de gamle Vægteres Timevers har sandelig ikke været unødvendig. Thi Københavnerne har fra Arilds Tid været rene Pyromaner. Naar Historien syntes dem at trække i Langdrag, forkortede de Tiden med at brænde den halve By af — om ikke just for Fornøjelse, saa i hvert Fald dog ikke for at bygge den op paa en mere smuk og praktisk Maade.

Den første store Brand i nyere Tid gik ud over Amalienborg Slot, som den 19. April 1689 under en Teaterforestilling fuldstændig nedbrændte og begravede 200 Menneskelig under sin Aske. Ved denne Lejlighed mistede Etatsraad *Jørgen Ehlers* sine to Døtre, til hvis Minde han stiftede det bekendte Kollegium i Kannikestræde.

I Begyndelsen af det 18. Aarhundrede indtraf en Ulykke, som i langt højere Grad skulde præge Københavns Ydre. Der gik i Løbet af nogle Aar en fuldstændig Brandepidemi over Danmark. Man stod jo ganske uden tekniske Vaaben imod Ilden, og en opstaaet stærk Ildløs i en Købstadsgaard betød oftest en hel Bys Undergang. I 1725 brændte Tønder, 1726 Viborg, derefter med faa Maaneders Mellemrum Slangerup, der den Gang var en blomstrende Købstad, Vordingborg, Skive, Sakskøbing og endelig den 4. Oktober 1728 Faaborg.

Næppe 3 Uger efter var over Halvdelen af Hovedstaden en rygende Grushob.

Ilden opstod den 20. Oktober 1828 om Aftenen mellem 7—8 i en Bryggergaard paa Hjørnet af St. Clementstræde og Vestervold (ved Enden af Vestergade). Forholdene vare saa fortvivlede som vel muligt. Der havde været Sprøjteprøve om Formiddagen, og Brandmændene — det vil sige Byens Borgere — sad drukne rundt paa Værtshusene. Matroserne, der hurtigt stillede paa Orlogsværftet, blev staaende hele Natten uden at rykke ud. Dette kunde nemlig kun lade sig gøre efter Ordre af Viceadmiral *Paulsen*, der uheldigvis var saa døddrukken, at han hverken kunde sanse eller samle. Politimester *Hans Hammerich* fulgte hurtigt hans Eksempel, drak sig fuld og lagde sig til Hvile paa Volden. Den eneste ædru Autoritet var saaledes Statshauptmand *Struve*. og han var apoplektisk.

Prospekt af Christiansborgs Ødelæggelse den 26. Februar 1794.

Amagertorv med den brændende Nikolaj Kirke i Baggrunden.

„af Skrækslagenhed", fordi han allerede i 1720 havde truet det ugudelige København med Ildsvaade.

Nøden blandt Byens fattige Befolkning var selvfølgelig stor efter denne Brand. Dog forstod man paa praktisk Maade at trøste sig i Ulykken, som man ser af Indskriften paa den Medaille, der prægedes til Erindring om Begivenheden. Det hedder her: „Byen har næsten intet tabt, saalænge den stormægtigste Konge Frederik den IV regerer."

Aarhundredet skulde ikke gaa til Ende, førend ogsaa Byens anden Halvdel ødelagdes. Det var i Dagene fra den 5.—7. Juni 1795, da hele det sydøstlige København fra Holmens Kanal og helt op til Vester- og Nørrevold blev Flammernes Rov. Vi har om denne Brand en tysk Beretning af Kobberstikkeren *Lahde,* der vel ikke er fuldt saa gemytlig som Reisers, men til Gengæld ledsaget af

Det er saaledes intet Under, at det gik som det gik: „Det saa kaldede heele Kiøbenhavn gig op, og blev paa det Jammerligste og Erbarmligste af de mandfoldste, græsseligste og fæleste Luer reent fortæret og *capudt,* saa det saae her i Staden ud som det allerfæleste Helvede." (Reisers fürchterlige Ildebrandshistorie).

Reiser overdriver ikke. I Løbet af tre Dage brændte over $^{2}/_{5}$ Dele af Staden, det vil sige Klædebo-Kvarter, Nørre-Kvarter, Rosenborg-, Frimands-, Snarens-, Købmager-, og Strand-Kvarter. Der ødelagdes 69 Gader, 1670 Huse, og 3650 Familier blev husvilde. Af offentlige Bygninger brændte Frue-, Petri-, Trinitatis-, Helligaands- og Reformert Kirke, Raadhuset, Vaisenhuset, Universitetet, alle Studenterkollegierne, Bispegaarden, elleve Professorboliger og Posthuset. Universitets-Bibliotekets 35,000 Bind, der laa paa Trinitatis Kirkeloft, brændte selvfølgelig ogsaa til uerstatteligt Tab for Videnskaben.

Mærkelig nok skete der kun faa egentlige Ulykkestilfælde, og kun et Menneske omkom. Desuden døde Pastor Dyrkop ved Skt. Petri Kirke i 1731

Raadhusets Brand, set fra Gammel Torv. Raadhuset ligger, hvor nu Kiosken er stillet.

„Den rædsomste Nat i Kjøbenhavn“· (Branden 4.—5. Sept. 1807. Landemærket, set fra Gothersgade. I Baggrunden det brændende Frue Kirketaarn.

fortræffelige Billeder. Denne Ildebrand opstod paa Bremerholm (det nuværende Gammelholm) i et Brændeoplag og aad sig langsomt gennem Nicolaj-Kvarteret, Læderstræde-Kvarteret og Kvarteret omkring Nytorv og Frederiksberggade lige til Hjørnet af Nørrevold og Teglgaardsstræde.

Ogsaa her var man kun daarlig forberedt. Man havde især stolet paa et storartet „Trykværk“, der var anlagt tæt ved Nikolaj Kirke og kunde udsende 4 Tdr. Vand i Minuttet. Men, „enten det nu var fordi man ikke straks kunde finde Nøglens Indehaver eller fordi Trykværket var i Uorden.. nok er det, denne store Hjælp blev ikke benyttet, og Frelsens Øjeblik gik tabt“.

Følgen blev, at Reformationens gamle Arnested ødelagdes. Desuden brændte ialt 943 Huse, hvoriblandt Raadhuset og Vaisenhuset, og 25-28,000 Mennesker blev husvilde. Lahde anslaar Tabets Værdi til 46 Tdr. Guld.

Den gamle Tysker beskriver sine Billeders Begivenheder med Hogarthsk Nøjagtighed. Man ser saaledes bag den brændende Vogn ved Raadhuset en Borger, der griber fat i en fornem Mand med de Ord:

„Fanden i Vold med Jer, I Driverter, som trækker 2000 Daler om Aaret af Staten, men her ikke kan gøre saa megen Gavn som en af de simpleste Borgere“.

Ved et mærkeligt Træf skaanedes en Række gamle Huse ved Nybrogade, der nu staar tilbage som det eneste Vidnesbyrd om, at ogsaa Privatmænd her i København har bygget med Rundhaandethed og Skønhedssans.

Fra Tiden efter denne Brand skriver sig den graa Tarvelighed, der behersker Størstedelen af de københavnske Facader. En endnu mere fattig og poesiløs Arkitektur opstod dog efter Bombardementet i Dagene fra den 2. til den 5. September 1807. Der kunde ganske vist den Gang ikke paavises bestemte Kvarterer som ganske ødelagdes ved Ildebrand, men der fandtes til Gengæld næsten ikke et Hus i Byen, som forblev uskadt. En panisk Skræk greb hele Befolkningen, som i store Skarer flygtede ud paa Amager, og kolossale Værdier gik til Grunde. Englænderne rettede særlig deres Projektiler imod Universitets-Kvarteret, og da Bombardementet hørte op, laa hele den nordvestlige Del af Byen om ikke i Aske, saa dog i Ruiner. Et stort arkitektonisk Tab led København, da det 380 Fod høje Frue Kirketaarn, som efter Branden 1728 var bleven genopbygget af *Thurah*, brændende styrtede sammen og knuste en Mængde af de omliggende Bygninger.

Siden da har Hovedstaden været forskaanet

Kristiansborg Slot brænder d. 4. Okt. 1884.

for Ildsvaade af større Omfang, og det er vel næppe sandsynligt, at Tilfælde som de her beskrevne atter skulde kunde indtræde efter det Standpunkt, Brandvæsenets Teknik nu indtager.

Og dog husker den nuværende Slægt en Ildebrand, hvis Mulighed næppe var forudset af nogen. Det var, da Kristiansborg Slot nedbrændte Natten til den 4. Oktober 1884. Slottet var allerede den 26. Februar 1794 gaaet til Grunde ved en Ildløs, der udbrød i Arveprinsens Gemakker. Der aabnedes en Nationalsubskription for dets Genopførelse, men under de ulykkelige Tider, der fulgte, anvendtes de indkomne Midler til Krigsrustninger, og ganske som i vore Dage fik Kristiansborgs sværtede Ruin Lov at henstaa i lang Aarrække. Først henimod 1830 byggedes af *C. F. Hansen* den Slotsbygning, som i det 19. Aarhundrede skulde blive den danske Frihedsbevægelses Hjem, den folkekære Konges Bolig, hvortil Københavnerne gik med deres politiske Ønsker, hvor den første Grundlov blev underskrevet, og hvor Rigsdagen havde Sæde.

Tabet af dette mindeværdige Hus gik det danske Folk saa nær til Hjærte, ikke blot paa Grund af de økonomiske og kunstneriske Værdier, der gik til Grunde, men ogsaa fordi dets Tab i en ulykkelig politisk Tid stod som Symbolet paa den Skæbne, der syntes at true det splidagtige Danmark.

Mon den Tid skal komme, da et fælles Ønske rejser et nyt Kristiansborg paa Tomten som et Genrejsningens Tegn?

Emil Bock.

Hr. Dorph-Petersen som Menneske-Mortensen i „Thummelumsen".

„Thummelumsen".

(Med Amatørfot. af Sigurd Trier).

DET forlyder, at Hr. *Gustav Wied* fik Ideen til at dramatisere sin morsomme Bog *„Livsens Ondskab"* — der er saa udramatisk som faa Bøger — ved at se Navnet figurere paa en Roskilde-Theaterplakat som Titlen paa en Revy. „Det var en Ide," tænkte Hr. Wied, og Ideen blev til den Virkelighed, der hedder *„Thummelumsen"*.

Nu fornemmes det jo nok, at der ligger en saadan Tilfældighed til Grund; af sig selv opfordrer Bogen ikke til at bringes for Rampen. Og det mærkes jo ogsaa, at der ligger en Bog bagved. Der forudsættes lidt for ofte et Kendskab til „Livsens Ondskab", som Hr. Wied, hvor efterspurgt han, med eller uden Gejstlighedens Hjælp, end kan mene sig at være, dog næppe tør bygge paa, selv om Bogen naturligvis helst skulde være læst af alle. Der er Personer, som Komedien alene næppe giver Ben nok at staa paa, der er Situationer, som kan synes en Smule uforberedte, der er — — —

Der er Mangler og Skavanker, men der straaler et saa gudvelsignet Humør, der klinger en saa ægte Wiedsk usnærpet Latter, at Publikum ler med og glemmer sin Kritik.

For Folketheatret er da „Thummelumsen" blevet den længe ventede Succes. Københavnerne, der tror, at de bor i en Storstad, ser med stor Munterhed, iblandet en Smule Skadefryd, disse pudsige Provins-Interiører og Provins-Typer, som Wied nu, efter *Schandorphs* Død, er ene om at fange i sin sunde Satires Hulspejl.

Og Folketheatret havde været heldigt nok til netop til den snurrigste af dem alle, selveste Thummelumsen, at finde en Provinsmand, den unge Skuespiller *Emil Wulff.* Han har set ham en Gang, og paa et Haar traf han den ikke ganske sympatetiske „Skævrik", der kryber, saalænge han behøver det, og er revnefærdig af Vigtighed, da Lotteri-Lykken gør ham det muligt at tilbagekøbe Fædrenegaarden.

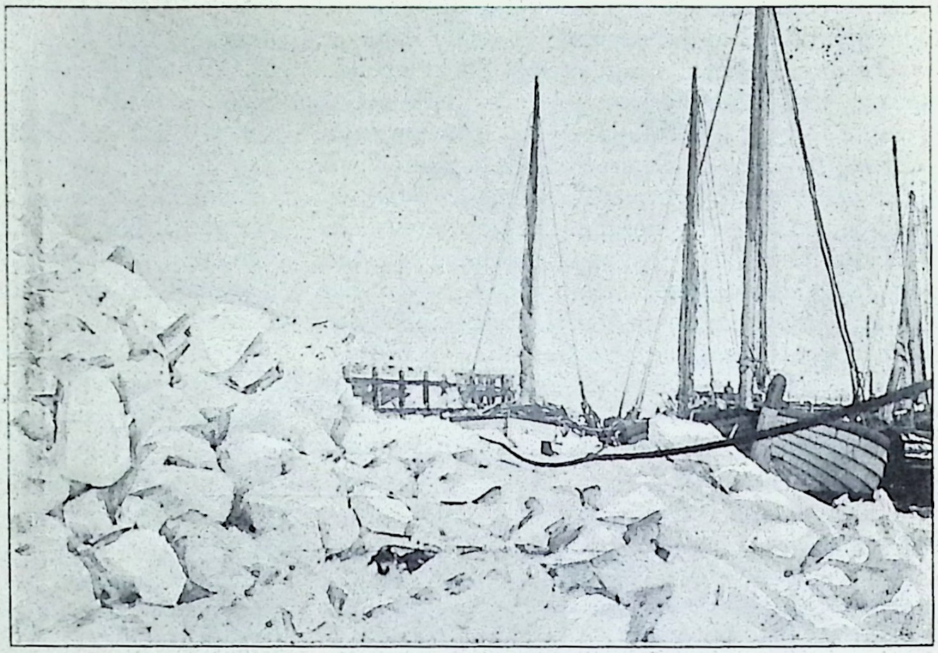
Som første Mand i et Trekløver — hvor Hr. *Dorph-Petersens* sejge, harkende „Menneske-Mortensen" og Frk. *Sigrid Andersens* evigt „knækkende" Wulffdine var de andre to — fik han her sin københavnske Ilddaab.

Hr. Emil Wulff som „Thummelumsen."

Isbjærge ved Dragør.

DET hændte fornylig, at en stærk Blæst af Nordvest, der siden løb rundt i Øst og Sydøst, med Bulder og Brag som af et Batteris Kanoner, sprængte Isen i Farvandet omkring Amager og sendte en Isskruning over Dragør Havnemole, som man der i mange Herrens Aar ikke har set Mage til.

Isbjærgene ved Dragør.

Det hele gik for sig i en Haandevending. Storm og Sø taarnede Isstykkerne ovenpaa hinanden og dannede af dem hele Bjærge, hvis Toppe ragede op over Mastetoppene paa de Skibe, der ligge indefrosne i Dragørs Havn. En Skonnert blev aldeles begravet under Ismasserne, men 30 Bjergere gik hurtigst muligt i Gang med at hugge og save Skibet ud af Isen, og Anstrængelserne kronedes med Held, saa man reddede Skibet fra fuldstændig Undergang. En Del Baade blev helt knuste og sank hurtigt til Bunds i Havnen.

Det forholdsvis sjædne Syn af Isbjærge ved vore Kyster havde selvfølgelig lokket en Mængde Mennesker til Dragør, der var overordentlig glad for det store Fremmedbesøg, der gav et fornøjeligt Liv i den ellers saa fredelige lille By.

Siden den store Isskruning ved Kastrup i Firserne have vi ikke her hjemme havt et saa imponerende og ejendommeligt arktisk Landskab at byde paa.

„Ingolf“ paa Vintertogt.

„Ingolf“ i vestindiske Farvande. Mandskabet leger paa Fordækket.

MENS vi herhjemme dyrker Issporten efter alle Kunstens Regler med Skifærd og Kælkefart og mens veritable Isbjærge skruer sig sammen i Byens Udkanter, aander en Flok af den hjemlige Ungdom under sollyse Breddegrader, hvor Pligten byder dem at færdes, en Pligt, der kun sjælden er tung og trykkende, fordi Hvermand under dens Udøvelse faar Lejlighed til at modtage en Sum af nye og stærke Indtryk, som sent vil udslettes. Nødig vilde vist Gutterne paa „Ingolf“, der plasker i de vestindiske Farvande, bytte med os her-

hjemme, der vader rundt i Sjap og Sne. Og vi andre kan kun med Misundelse betragte den Scene, som det hosstaaende Billede opruller. Det er Søndag Eftermiddag, Fordækket bades i det skarpe Sollys og de brunede Ansigter straaler af Morskab over den stakkels Fyr, som i sin bøjede Stilling med den gennemømme Haand paa Ryggen forgæves søger at gætte, hvem det er, der leverer ham de drøje Klaps i Haanden.

Urskove, som forsvinder.

(Et Brev fra Michigan til „Hver 8. Dag.“)

Vinteren er den travleste Tid herovre i Michigans Fyrreskove, Savmøllerne løbe Nat og Dag, og Hundreder af Arbejdere ere travlt beskæftigede med at føde disse graadige Uhyrer med Tømmer. Michigan har udspillet sin Rolle som tømmerproducerende Stat: Saven og Øxen levne absolut intet, og de unge Planter tager Ilden, der fuldender Skovhuggerens Arbejde, sig af.

Et godt Læs Tømmer. — Scene fra Michigans Skove.

Hvor der for 20 Aar siden var milevide Strækninger af den pragtfuldeste Skov, er der nu kun øde, sandede Sletter med halvt forkullede Smaatræer, intet Græs, kun en Opvækst af vilde Kirsebær, Bregner og forkrøblede Ege.

Arbejderne bo i Skoven, ofte indtil 100 sammen i én „Camp“. Campen bestaar af 5—6 Huse, byggede af Stammer, ét til Soverum, ét til Køkken og Spiserum og Resten til Kontor, Smedie og Stald til det ofte ret store Hestehold.

Paa denne Aarstid blæser Kokken „Reveillen“ Kl. 5, og en Time senere spredes Folkene over Skoven, inddelte i Hold til det forskellige Arbejde. Klokken 11 kalder Hornet hjem til Middag, og saa arbejdes der igen, til det er mørkt.

Det er ikke Smaating en saadan Camp daglig sender ned til Møllerne. I den Camp, hvor jeg for Tiden opholder mig, er der 30 Mand, og daglig køres der circa 30,000 Fod ud.

Tømmeret maales her i „Fod“, d. v. s. et Træstykke 1 Fod i Kvadrat, en Tomme tykt. Der skal arbejdes godt for at naa det Resultat, navnlig naar der som her er omtrent 3 miles fra Skoven til Jærnbanen.

Et af de vanskeligste Arbejder i Skoven er Læsningen af Tømmeret paa Slæderne, men se engang paa Billedet, hvad en dreven „loader“ kan lægge paa en Slæde ved Hjælp af en Kæde og et Spand Heste. Det afbildede Læs maaler 6000 „Fod“ fordelt paa 44 Stykker Tømmer. I Canada saa jeg i Fjor et Læs paa 34,200 Fod.

Firmaet, som arbejder her i Egnen, bestaar af Danske — Folk, der ved egen Energi have arbejdet sig op fra intet at eje til at blive et af Nord-Michigans bedst kendte Firmaer.

Det er en Selvfølge, at Skovene ikke i Længden kunne udholde denne Behandlingsmaade, og i enkelte Stater, f. Eks. New-York, har man da ogsaa begyndt at indse det betimelige i Oprettelsen af Forstakademier efter evropæisk Mønster.

Som Skovhugsten nu drives er den nærmest Barbari og vil, før eller senere, føre til en fuldstændig Ødelæggelse af Nord-Amerikas prægtige Urskove.

Aalestangere.

Gentagne Gange er det i de sidste Ugers Tid hændt, at Aalestangere, som var gaaet ud paa Isen under Amagers Kyst, har svævet i den øjensynligste Livsfare, idet Isflagerne har revet sig løs, er gaaet i Drift, og af Strømmen drevet langt bort med sin Besætning af Fiskere. Vi griber Lejligheden til at give vore Læsere et Par Billeder af Aalestangernes Færden paa Isen.

Et Par pæne Aal!

Naar Sneen dækker Jorden, og Isen Vandet, saa kniber det for mange at bjærge Føden. Der suges paa Labben en Tid, indtil den opsparede Kapital er slugt — af Maven og Kakkelovnen. Bliver da Vinteren ved, er gode Raad dyre. Herude er der ingen Samaritan; man kan laane hos sin Nabo, saalænge han har noget; men Laan gør ufri Mand. Saa kommer den lange Lyster ned fra sine Knager langs Tagryggen, og man søger til Havet, ud paa Isen, langt ud paa Isen for at prøve Lykken som Aalestanger.

Paa maa og faa slaas et Hul i Isen, Lysteren stikkes til Bunds, og saa vandrer man rundt om Hullet, stadig borende Redskabet ned i alle Retninger. Naar et Hul er tilstrækkeligt undersøgt, hugger man et nyt, atter et nyt, maaske et tredje, fjerde og femte, uden at Resultatet staar i passende Forhold til Anstrængelserne. Aalefangst paa denne Maade er Lotterispil. Der kan gaa Timer uden nævneværdig Fangst, eller Heldet er der straks og giver Aal

Vi kom ud til en Flok Fiskere, der stod over en Banke en lille Fjerdingvej fra Land og stangede Aal. Et Tusind Kvadratalen vare allerede gennemsøgte og viste Hul ved Hul.

Ustandselig foer Lystrene op og ned, satte til Bunds af øvede veltrænede Hænder. Der var aabenbart rigeligt med Aal, thi Gang efter Gang kom en Lyster oven Vande med den sprællende, slimede Fisk. — En havde haft Held med sig og faaet — foruden Masser af Smaaaal — et Par sjældent velnærede Eksemplarer.

„Vil De sælge dem," spurgte vi.

„Hellere end gerne" — lød Svaret — „vi har spist Aal de sidste fire Dage; men man kan jo ogsaa faa for meget af Aal!"

„Hvad koster Aalen?" spurgte vi en anden.

Han saa paa os og rystede paa Hovedet.

„Hvormeget skal De ha' for de tre store Aal?"

„Jeg sælger Dem ikke," svarede han bestemt. Og han fortsatte:

Indvendig Opvarmning.

„I Forgaars fik jeg ingen, igaar kun to, og i Dag har jeg været ude, fra det blev lyst imorges, og endelig faaet nok til en Ret Mad til alle derhjemme. Jeg er ikke Fisker af Profession; men stange Aal kan jeg da endnu, naar det kniber, og det har knebet haardt nok i lang Tid!"

Derpaa kom det med Kraft:

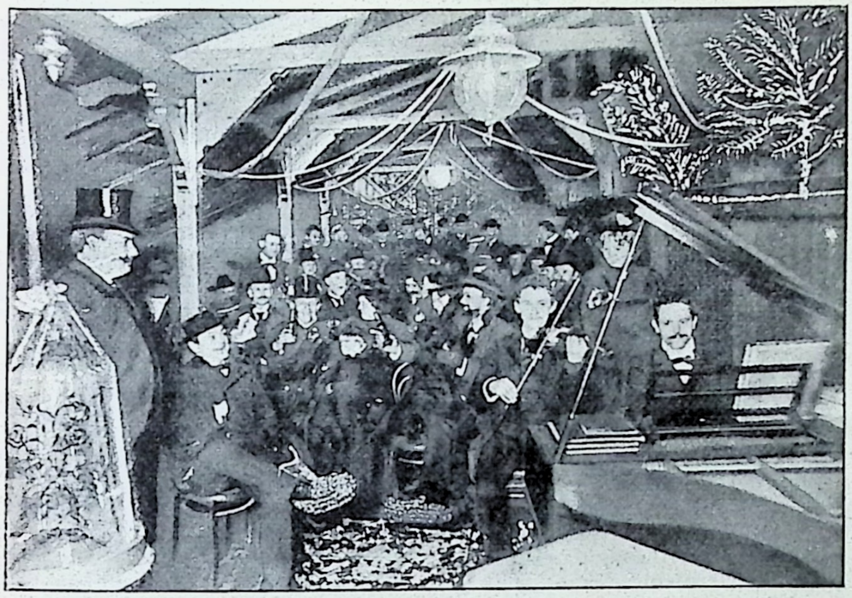
„Men i Aften skal vi æde os mætte alle sammen. Stegte Aal og et godt Fad Kartofler!"

Og der gled et lyst Smil over det furede Ansigt. Det var som kunde han vejre Luften af de stegte Aal og de dampende Kartofler.

„Til Aal hører en Snaps," sagde jeg, „tag Resten af denne Cognak med hjem og drik den paa mit Velgaaende."

„Det gør jeg hellere med det samme," sagde Manden glædestraalende. „Jeg har ikke smagt hverken vaadt eller tørt hele Dagen."

Og da Flasken var tømt sagde han: „Det gjorde godt. Den snoede sig gennem de indvendige Dele præcis som en Aal!" Kodak.

Isvarietéens Indre.

Is-Variété.

UNDER denne Vinters stærke Snefald fik Direktøren for Aktieselskabet „Aahuset" i Falkoneralleen den smukke Tanke at bruge Vinteren, de Fattiges Fjende, som en Hjælper for dem, der led Nød, idet han af Sne byggede et ganske anseligt Hus, hvori han indrettede en formelig Variété. Den udstyredes indvendig med Tribune, Borde, Bænke og smagfulde Isdekorationer. Frivillige Talenter meldte sig til at besørge Underholdningen. De Besøgende fik Sivsko udleveret til Føddernes Opvarmning og talrige Toddyer holdt det øvrige Legeme i en passende Temperatur. Variétéen har gjort stor Lykke og skaffet en smuk Sum til Frederiksberg Samaritan.

Hakon Børresen.

I denne de nye Stjærners Tid har Kapelmester *Svendsen* opdaget et Fænomen paa vor musikalske Stjærnehimmel, som næsten ganske har fordunklet den lyse Prik i „Tyrens Øje".

Man læser en Dag i Avisen, at en ung Mand ved Navn *Hakon Børresen* har faaet det Anckerske Legat for Musikere. Man studser, thi man har aldrig hørt hans Navn. Men faa Dage efter ser man det igen paa Programmet for en stor Orkesterkoncert under *Johan Svendsens* Ledelse. Hans Debutarbejde er ikke et lille Sanghæfte eller et Klaverstykke, men en stor *Cmoll* Symfoni, hverken mer eller mindre.

Symfonien gjorde, som man ved, betydelig Lykke, og den fortjente det. Man beundrede Komponistens Rigdom paa skønne Tanker, hans dristige Flugt over alle tekniske Vanskeligheder, hans behændige Instrumentation og ikke mindst den suveræne Overlegenhed, hvormed han slog en tyk Streg over den gamle Skolemesterregel, som endnu hævdes i Symfonimusiken — den, at Stykket skal ende i Fryd og Glæde.

Kort sagt, Hakon Børresen har med sin Lærers Bistand oversprunget al den Modgang og Miskendelse, mange Talenter ellers maa kæmpe med. Han vaagnede en Morgen og var berømt.

Og nu drager den unge Aladdin ud i Verden med sin vidunderlige Lampe. Gid han maa vende tilbage med Prinsessen og det halve Kongerige. J. D.

Komponisten Hakon Børresen.

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Den nys afdøde Oberst *C. F. T. Zeilau* begyndte sin Løbebane som Volontær i Hof- og Statsretten; men da Krigen 48 udbrød, meldte han sig som Frivillig Menig ved 9. Bataillon, hvor han allerede efter en Maaneds Forløb avancerede til Secondløjtnant og deltog som saadan med stor Bravour i Slaget ved Slesvig. I Septbr. Maaned fik han Sølvkorset for sin Deltagelse i Kampen. Paany deltog han i de to følgende Krigsaar i Kampene ved Kolding, Gudsø, Fredericia, Helligbæk, Isted og Frederiksstad. Fra 1856—60 blev han udkommanderet til den vestindiske Hærstyrke, hvorefter han ved sin Tilbagekomst ansattes som Premierl. ved 6. Bataillon. I 1860 var han den danske Regerings Delegerede paa Fox Ekspeditionen over Færøerne, Island og Grønland, efter hvilket Hverv han i 1862 fik den svenske Guldmedaille „litteris et artibus". Under Krigen 1864 var han ansat som Regeringens Havneingeniør paa St. Thomas. I 1867 blev han Kaptajn ved 7. Bataillon i Nyborg og avancerede til Chef og Oberstløjtnant for 25. Bataillon. 1890 faldt han for Aldersgrænsen og fik Forstærkningsbataillon ved Københavns Væbning. Endvidere har han fra 1869—72 været Folketingsmand for Svendborg Amts 4. Valgkreds. Den Afdøde, der havde berejst det meste af Verden, har i forskellige Tidsskrifter og Bøger med Livlighed fortalt sine Oplevelser. I 1876 modtog han Ridderkorset.

Oberst C. F. T. Zeilau.

Generalmajor *J. C. G. Hedemann* er afgaaet ved Døden i 75 Aars Alder. Efter at have gennemgaaet den militære Højskole og faaet Premierløjtnants Udnævnelse, ansattes H. i Krigsaarene ved Feltingeniordetachementet. Ved Sundeved, Fredericia og Isted viste han sig som en uforfærdet Kriger. Efter 1850 at være udnævnt til Kaptajn, beskæftigede han sig i en RækkeAar med Ingeniørtjeneste og Jærnbaneprojekteringer. I Krigen 1864 deltog han som Kommandør for Brovæsenet og mindeværdig er her hans Optræden under Afbrydelsen af Broen over Alssund. Siden 1868 lagde Hedemann al sin Energi i Jernbanevæsenets Tjeneste, han blev Overingeniør ved det sjællandske Jernbaneselskab og senere ved Statsbanerne, Banernes tekniske Konsulent og Tilsynshavende ved mange af de private Baner. 1877 traadte han som Oberst ud af de militære Rækker og 1895 fik han Generalmajors Karakter. H. var Kommandør af 1ste Grad af Dannebrog.

Generalmj. J. C. G. Hedemann.

Dansk-afrikansk Journalist.

For kort Tid siden var den dansk-transvaalske Journalist Hr. *K. A. Paulson-Nors*, paa Besøg herhjemme. P.-N., der er den eneste danske Journalist i Sydafrika, slog sig for 8 Aar siden ned i Johannesburg. Til en Begyndelse redigerede han selv en lille Avis, senere blev han en betroet Medarbejder ved det store engelskeBlad *The Transvaal Leader*, der blev startet som en Modvægt mod Boerregeringens, iøvrigt ogsaa paa engelsk skrevne, Blad *Standard and Digger News*. Da Krigen udbrød, blev Chefredaktøten af *The Transvaal Leader* fængslet og Bladet standset efter Ordre fra Regeringen i Prætoria. Hr. Paulsen-Nors rejste saa til Natal og fik Ansættelse ved et Par engelske Blade der. Som Korrespondent til disse fulgte han en Tid lang med General Bullers Trop. Vort Billede viser ham i den klædelige Krigskorrespondent-Uniform. Saa snart Forholdene i Sydafrika er blevne noget mere rolige, vil *The Transvaal Leader* opstaa som Regeringsblad i en ny og bedre Skikkelse, og Hr. Paulson-Nors er engageret til at beklæde den betydelige Stilling som Bladets *foreign Editor*, det vil sige Redaktør af det udenlandske Stof.

Journ. K. A. Paulson-Nors.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Nr. 24. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 17. Marts. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Paa Besøg hos Kretas Guvernør.

Prins Georg af Grækenland.
Kretas Guvernør.

I det berømte Valkyrietogt var Forfatteren Alexander Svedstrup en af de faa civile Deltagere. Sine Oplevelser paa Turen er han begyndt at nedskrive i et fængslende Værk: „De danskes Vej —", som Gyldendalske Boghandel udgiver. Efterfølgende Skildring giver et godt Begreb om Svedstrups Livlighed som Fortæller.

Et festligt Middagsbord med glade, kendte Ansigter er en herlig Hvile i Tilværelsens Kamp. Man lukker Døren for alle Døgnets Plager, hælder lidt god Vin paa Hjærnen og lader den folde sig ud som den lyster. Med en glad Forventning om en hyggelig Time sætter man sig tilbords i Prinsens Spisestue, i et Privathjem hos en munter Vært. Det er allerede helt uvant at være i Land i et Selskab, hvor Ansigterne med faa Undtagelser er danske som de skinnende røde Æbler paa Bordet. Det vilde være indiskret at tale om et saadant Selskab, om ikke Værten hørte til dem, der ere fødte under Kanonsalut, medens Folket tæller Skudene, og er vante til, at Publikum faar Besked om alt, hvad de foretager sig. Samtalen føres paa Engelsk, Fransk og Græsk, men mest paa Dansk. De fleste af os har ikke de kongelige Personers Sprogtalent og fordeler Sprogene saaledes, at man

siger det, man kan paa Engelsk, det man vil paa Dansk og ingenting paa Græsk. Bordservicet er københavnsk gennembrudt Porcellæn, glatte Krystalglas samt nydeligt ciselerede og forgyldte Knive og Gafler. Paa hver Side af Kuverterne staar, mindende om, at Værten er Admiral, en rød og en grøn Lanterne, men da vi er Ankerliggere, er de ikke tændte. Menukortet lægger man Mærke til, fordi det er saa overordentlig nobelt; det er udført i Paris, dekoreret med det græske og kretensiske Flag og Kretas Vaaben, Haabets Anker. Har Prins Georg endnu ikke faaet Lov til at hejse det græske Flag over Øen, men maa nøjes med det kretensiske Flags græske Antydninger, vil han dog have Lov til at have det indendørs, og den kretensiske Kok havde i rigt Maal givet sine og sin Herres Følelser Luft ved at plante det græske Flag baade paa Kalkunstegen og Isbuddingen, hvor ingen Stormagt vilde vove at bombardere det ned. Maden var trods Manglen af en Husmoder udmærket. En Fisk med Champignons og Sellerikugler og en Rand af Artiskokbundte med Spinat gjorde et uudsletteligt Indtryk. Det maa være den ypperlige kretensiske Kok, der har Æren for, at Prins Georg trods sit daglige overvældende Arbejde har bevaret sine herkuliske Former, og Prinsens Robinson Cruso-Tilværelse synes i det Hele taget ved nærmere Bekendtskab ikke at være saa afskrækkende; der mangler ikke meget paa Kreta uden under almindelige Forhold en passende Omgang. Vinen var græsk, men for dog at pointere Værtens Stilling over Partierne var Kaffen tyrkisk. Den indtoges i Dagligstuen. Der er foruden Spisestuen kun to Værelser paa denne Side af Entréen, et lille Kabinet med et Skakbord — Skak er jo det Spil, der kræver færrest Medspillere — og den omtalte Dagligstue. Paa den anden Side har Prinsen sit Arbejdsværelse, som aabenbart ikke bærer sit Navn til Pynt. Det er spartansk, som det bør være; der er kun Overflod paa indholdsrige Ark, bugnende Konvoluter, Mapper, Bind og Bøger. Aftenen i Prins Georgs Hjem var en af de hyggeligste og muntreste paa hele Turen. Værtens Solskinshumør og den fungerende Værtindes, Prinsesse Maries, muntre Lune satte Gæsterne i det frodigste Velvære. Prinsesse Marie tog undertiden til Kreta for at live op i Broderens Ensomhed, og ingen var bedre skikket dertil. Sidst jeg saa Prinsessen var det i helt andre Omgivelser, paa Hospitalet i Athen under Krigen. Dronningen og Prinsessen kom der daglig, og der gik et Smil selv over de forpinte Saaredes Ansigter, naar den friske unge Dame med det glade Smil og de spøgefulde Ord satte sig paa Sengekanten. Prinsessen taber ikke let Humøret; selv under Atentatet paa Kong Georg, da hun ved Faderens Side saa Glimtene fra Bøssepiberne lige imod sig paa nært Hold, og Splinterne røg af Vognen og Støvlehælen af Kusken, beholdt hun Fatningen. — Der føres ikke nogen forekommende etikettemæssig Konversation, men det summer med lystige Indfald og muntre Historier, medens den store Prins byder Cigaretter rundt, prydet med hans eget Billede, og den store Tjener serverer Kaffen. Denne Tjener maa man nødvendigvis lægge Mærke til. Som han gaar og staar kunde han sættes lige ind paa det kongelige Theater i et Ridderskuespil. Han er tre Alen høj med kulsort Haar i Flammer om Panden og klædt i den flotte kretensiske Nationaldragt; i hans brede Skærf er en halvanden Alen lang Dolk stukket paa skraa i en rigt ciseleret Sølvskede; en blaa Vest med Fløjelskvaster sidder stramt om et Par mægtige Skuldre, og folderige Knæbenklæder falder ned over et Par Lægge, der er ved at sprænge de gule, ugarvede Læderstøvler. Naar han rækker Bakken ud imod En, ser man et Par Haandled som pommerske Bjælker. Sølvbakken, der bliver til ingen Ting i hans vældige Næver, behøvede han ikke; han kunde paa sin ene Haandflade servere de tolv Kopper Kaffe. Hvor mærkelig hans flotte Dragt er, gør den ikke det mindste Indtryk af Maskerade. Man kan se, at han ikke kunde bevæge sig i nogen anden, og paa hans Øjne kan man se, at Kniven ikke er forloren Pynt. Det vilde falde ham i

Antiloperne aflægge Besøg efter Middagen.

Prins Georg paa Ridetur i Bjergene.

højeste Grad naturligt at bruge den, om nogen kom hans Herre eller ham selv for nær.

Medens vi har det saa rart, kommer der nye Gæster. Et Par smaa Antiloper med tyndere Ben, end man kan tænke sig, tripper ind i Stuen og gaar hen for at hilse paa Prinsesse Marie, som de sværmer for. Lidt efter kommer en prægtig sortbrun Ged med lange, krumme nedhængende Horn ind og forsøger at trænge Antiloperne væk. Man komplimenterer Værten for den gode Ide at lade Husdyrene hilse paa Gæsterne, hvad der er meget behageligere end den nordsjællandske Skik at lade Gæsterne trække ud i Staldene for at hilse paa Kre'turet, og man beder om ogsaa at maatte se Køerne og Hestene. Den elskværdige Vært, der gerne opfyldte ethvert rimeligt Ønske, beklager meget, at han ingen Køer holder, men han siger et Par græske Ord til Tjeneren, og lidt efter gaar Døren op og ind gennem Portiéren kommer en hæderlig hvid Hest, Prinsens Ridehest. Den gaar hen og lægger sin Mule i Prins Georgs Haand, nikker derefter til Prinsesse Marie, bukker for Prins Valdemar og bringes ikke et Øjeblik ud af Fatning ved de uvante Omgivelser. Den kaster et ligegyldigt Blik paa de én- og tosnorede og et foragteligt paa den civile Herre, men da den altfor grovt udtrykker sine Følelser for det blandede Selskab og sin Ringeagt for det dejlige røde Gulvtæppe, føres den hurtig ud og viger Pladsen for en Abe. Men denne mangler ethvert Begreb om god Tone. Den skælder ud, siger uartige Ord, viser Tænder og klatrer sluttelig op paa Kæmpetjenerens Skuldre, fra hvis Højder den i Sikkerhed „rækker lang Næse" ad Selskabet. Naturligvis bliver den sendt ud under almindelig Indignation. — —

De Diplomater og Politikere, der have et Ord med at sige om denne Befolknings Fremtid, burde have set den Modtagelse, Prins Georg fik ved sit Komme, og som han faar endnu, hvorsomhelst han viser sig paa Øen; selv om de var aldrig saa meget politiske og diplomatiske, maatte de røres ved de dybe og stærkt strømmende Følelser hos disse sunde Naturbørn. Naar han kommer til en Landsby, forlader alle deres Arbejde, trænges om ham og følger ham til Bymarkens Grænser. Naar han rider i Bjergene og kommer til en Hytte, gaar Manden ud, følger ved Siden af hans Hest og taler med ham om alt, hvad der ligger ham paa Hjerte som til en kær formaaende Ven. Han modtager de mest rørende Beviser paa Kærlighed. Fædre er kommet for at give ham deres Børn. Det er ikke et enkelt Tilfælde, men flere. De havde jo lovet Guds Moder at give det bedste, de havde, om de naaede at udfries fra Tyrkernes Hænder. Og det bedste, de havde, mere dyrebart end deres eget Liv, som de havde vovet Dag ud og Dag ind, var deres raskeste Søn. Saa kom de med Sønnen, for at han skulde vogte Prinsen med sit Liv. Men Prinsen bad dem om at beholde Sønnerne, til han fik Brug for dem. Man finder Prinsens Billede med eller uden Farver, med eller uden Lighed allevegne, i enhver Butik, i enhver Hytte og trykt paa Cigaretternes Mundspidser.

Den dybe Tillid og inderlige Hengivenhed, som vises Prinsen, har lettet ham Arbejdet — eller rettere: uden denne havde han intet kunnet

Prins Georg hyldes af Kretenserne.

udrette. Han fortæller med Glæde om Øens Fremskridt, om Budgettet, der er steget til det dobbelte af, hvad nogen havde ventet, om Øens udmærkede Produkter, — Oliven, der betyder saa meget som Udførselsartikel, er den bedste, der præsteres nogetsteds, man kender blot endnu ikke her de nyeste Rensemethoder — om Velstanden, der vil blomstre frem her under trygge Forhold — og man føler, at han elsker sit Kretafolk ligesaa oprigtigt, som han elsker sine græske Landsmænd i Moderlandet, dem ingen i hans Kadettid fik Lov at sige et ondt Ord om hjemme i København uden at blive modbevist ved de allerkraftigste slaaende Argumenter. Ved at se Prins Georg og stifte Bekendtskab med ham forstaar man, at han er som skabt til at herske over dette Folk og styre under disse vanskelige Forhold. Han har lejlighedsvis udtalt, at han ikke var Diplomat, og hvis man for at være Diplomat maa kunne gaa Krogveje, sige et, mene et andet, er han ikke Diplomat, men saa havde heller ikke baade Tyrkere og Grækere faaet den Tillid til ham, som nu har gjort ham det muligt at skabe Ro og lykkelige Tilstande. Hans blotte Ydre giver Tryghed. Han ligner en stor dansk Landmand; han bryder sig ikke om Smiger eller Snak, men med en rolig og klar Forstand og en levende Retfærdighedssans trænger han lige tilbunds i enhver Sag. Ved Siden af sin sunde stærke Hjerne har han et sundt stort Hjerte. Det er noget, man i vor Tid ikke vurderer tilstrækkeligt, men Hjertet har vistnok fuldt saamegen Betydning som Hjernen, og hvad Prins Georg angaar, da har han sikkert vundet sit Folk først og fremmest ved sit Hjertelag. Og meget betegnende er det ogsaa for ham, at han selv i Vurderingen af sine Medmennesker først og fremmest søger at komme paa det rene med disses Karakter. Hans stærke Haand kan give et varmt trofast Haandtryk, men ogsaa lange en udiplomatisk prima Lussing. Jeg har sjeldent set et saa lyst og smukt Smil, som det, der kan gaa hen over hans friske Ansigt, men hans faste Øjne og hans Stemme siger tydeligt, at han ogsaa kan føre streng Kommando. Hans Væsen er overordentligt vindende, netop fordi han ikke gør sig den ringeste Umage for at være naadig elskværdig, ligesom han heller ikke paa moderne fyrstelig Façon gør sig Umage for at nære en levende Interesse for alting mellem Himmel og Jord. Han er i det Hele taget lige ud af Landevejen, og naar han taler Dansk, finder han øjeblikkelig de allermest rammende Betegnelser uden at tage Hensyn til, om de kunne gaa an i en Solstraalefortælling. Det er den braveste, nobleste og mandigste Personlighed og med et henrivende Humør. Det er morsomt at se, hvorledes det frejdige Humør, der er fælles for Fader og Søn, har taget Form efter deres Ydre; Kong Georgs elegant spillende Vid er i den store Søn blevet bredt Humor.

Alexander Svedstrup.

Løgn.

Skitse af Samuel Falkland.

Mo'r er død . . .

— Det er ikke sandt! Det er ikke sandt! sagde Misse og lo ham op i Ansigtet.

— Naar jeg siger dig, at hun er død, saa er hun død; du maa slet ikke sige, at det ikke er sandt, naar Far siger noget.

— Ja men . . . hun kørte da i en Vogn.

— Det er blot noget, du bilder dig ind, dumme Pige.

— Ville har ogsaa set hende!

— Ville, kom lidt! Har du ogsaa set Mo'r? Ville, der netop stod og legede med noget Sand, kom hen til ham.

— Ja, Far.

— Hvor?

— I en Droske.

— Ja, saa er det noget, I begge to bilder Jer ind, forstaar I mig? Det er bare noget Snak — Mo'r er død.

— Jamen, jeg har da set hende, fastholdt Misse. Hun havde en ny Kaabe paa og hvidt Skør!

— Det maa have været en anden Dame.

— Nej, Far!

— Hvis du nu siger nej en Gang til, bliver jeg vred.

— Ja, men saa maa du heller ikke lyve sagde Ville.

Faderens Haand susede ned og ramte Drengens Kind. Han begyndte at græde.

— Tag dig iagt, din uopdragne Knægt! Hvis du siger saadan noget igen, saa skal jeg vise dig noget andet. Vil du nu holde op med at tude — strax, ellers bliver du sendt ind! Far lyver ikke. Naar Far siger noget, saa er det rigtigt — rigtigt, forstaar I?

Børnene nikkede skrækslagne. Og et Øjeblik efter legede de sammen et lille Stykke derfra.

Faderen sad stille paa Bænken med Hagen støttet paa Knappen af sin Stok.

Sagte sagde Ville til Søsteren:

— Der fik jeg skam en Lussing — men vi har da set hende.

— Ja, vi har set hende, sagde Misse bestemt, hun havde faaet ny Kaabe.

— Og hvidt Slør.

— Og der var en Herre med — en Herre med stort Overskæg.

— Og hun havde sine røde Ørenringe paa.

— Ja, saa er hun heller ikke død. Naar man dør, kan man ikke sidde i en Droske.

— Det ved du da ikke.

— Nej, for det kan man ikke, paastod Ville, der var den yngste, men mere erfaren i Livets Gaader end Søsteren. Naar man er død, saa ligger man stille og kan ikke sidde i en Droske.

— Hvorfor kan man ikke det?

— Det skal du faa at se, sagde Ville, idet han paa Knæ krøb hen til et Træ og lagde sig paa Lur. Hans lille Haand fo'r rask op langs Stammen og snappede en Flue.

— Se engang! forklarede han, kan du se, hvor den bevæger sig? Kan du se det? Nu er den levende.

Han lukkede Haanden sammen og aabnede den igen, og det lille Dyr laa knust i hans Haand, uden at røre sig.

— Ja, se nu er den død, nu kan den ikke mere røre sig. Der kan du selv se.

— Ja, men saadan kan du da ikke trykke et Menneske, mente Misse.

— Jo, naar man bare trykker rigtig haardt, forsikrede Ville, saa kan man godt! Og hvordan kan man saa sidde i en Droske, naar man er død? Nej, det er ikke sandt.

— Det maa du ikke sige!

— Ja men saa maa han heller ikke lyve.

— Far lyver ikke, sagde Misse urolig.

— Ja men jeg har nu set hende!

Under deres Leg var de kommen ud paa Vejen paa den anden Side af Haven. En Dame, som gik forbi, kastede sig pludselig ned paa Knæ og tog Misse op til sig, derefter Ville, og kyssede dem begge Gang paa Gang.

— Aa — Mo'r, Mo'r! jublede Misse og klappede i Hænderne. Fa'r siger . . .

— Hvor er Fa'r? spurgte Damen forskrækket.

— Han er inde i Haven.

— Saa maa I tale sagte, ganske sagte, hører I! og atter kyssede hun heftigt begge Børnene.

— Aah Mo'r . . . begyndte Misse.

— Sig ikke noget! . . . Ssss! ganske stille!

— Fa'r siger . . .

— Stille, Villemand! . . . Aa, jeg er saa glad! Hvor det er morsomt at se Jer! Ti blot ganske stille! Kys mig kun, kys mig, mange, mange Gange! lad ikke Fa'r høre det, I søde, kære, elskede Smaa . . . Hvem klæder jer paa?

— Det gør Frøkenen.

— Tænker I tit paa mig? Tit? Meget tit? Nej, hvor du dog bliver stor, Ville! Hvor du dog bliver stor! . . . Ssss! Sig ikke noget!

— Vil du ikke ind til Fa'r?

— Nei, nej! Ssss! Hvor det var dejlig, jeg fandt jer! . . . I maa ikke sige til Fa'r, at I har set mig, hører I? Slet ikke sige noget, hører I? . . . Saa kommer jeg igen i Morgen, her bag ved Haven. Ikke sandt? Det vil I jo nok have? Holder du af mig endnu, Ville, er du glad for mig?

— Aa, Mo'r!

— Vil du altid blive ved at holde af mig, altid?

— Ja, altid!

— Stille! Stille! . . .

— Ikke snakke saa højt! . . . og endelig ikke tale om, at I har set mig, vel? det gør I ikke, vel? Aa, I søde smaa?

Hun bedækkede igen deres Ansigter med hede Kys.

— Er du død, Mo'r, spurgte Misse forpustet.

— Nej, vist ikke nej! det kan du da nok se! Hvem har dog fortalt dig det? . . . Hvem har dog fortalt det?

Gruset inde i Havegangen knirkede, og en Stemme raabte:

— Misse og Ville, kom nu! I maa ikke løbe saa langt bort! Hvor er I henne!

— Skynd Jer afsted! Løb, løb! sagde Moderen, og sig ingenting! Ikke et Ord! Og i Morgen paa samme Sted! Ssss! Hun skubbede lempeligt Børnene fra sig og skyndte sig bort, ligbleg i Ansigtet.

* * *

Han sad paa Bænken og saa efter Børnene, som holdt op at lege. Nu sad de tæt ved Siden af hinanden og stirrede hen mod Baghaven. Og de talte ikke, rørte sig ikke.

Han fortrød, at han i Hidsighed havde slaaet Barnet. Venlig rejste han sig op, tog Ville paa sit Knæ og klappede ham.

— Er Du min egen Dreng?

— Ja, Fa'r.

— Holder Du af Fa'r?

— Ja, Fa'r.

Stille sad han med Barnet paa sit Knæ, urolig ved at vide, at *hun* igen var kommen til Byen.

For at faa noget at vide, begyndte han forsigtig at føle sig for.

— I tossede Børn, hvordan fandt I dog paa det, at Mo'r . . . Hvem saa hende først, du eller Misse.

De tav og saa forlegne paa hinanden.

— Naa!

— Jeg! sagde Misse.

— Og hvordan saa hun ud? spurgte han med et vantro Smil.

Misse stirrede paa Jorden og svarede:

— Det ved jeg ikke!

— Og du, Ville?

— Jeg har slet ikke set hende, svarede Ville.

— Hvorfor har du da løjet for mig?

— Aa, det var bare saadan noget, jeg sagde.

Faderen blev urolig:
— Hvor saa du Vognen?
— Her i Gaden, svarede Misse forlegen uden at turde se paa ham.
— Hvad havde hun paa?
— Det ved jeg ikke, svarede hun grædefærdig.
— Jeg skal ikke blive vred, din dumme Pige, fortæl mig nu alting.
— Jeg har ikke set hende! brølede Misse. Jeg har ikke set hende.
Han følte, at Børnene løj, at hun maatte have sagt noget til dem, og dybt bevæget lagde han sine Hænder paa Villes Hoved, saa han kunde se ham lige i Øjnene.
— Har du set Mo'r?
— Nej.
— Du lyver!
— Nej! . . . jeg har ikke set hende.
— Se lige paa mig! — Hvor har du set Mo'r?
— Ingen Steder.
— Og hun havde ny Kaabe paa og hvidt Slør?
— Jeg har ikke set hende! paastod den lille standhaftig. Pludselig faldt der ham en Tanke ind, og han saa triumferende op paa Faderen;
— Hun er jo død!
— Nei! raabte Faderen rasende.
— Jo, det siger du jo selv.
— Nej! Nej! og han ruskede Barnet i Vrede. Hvor har du set hende?
— Jeg har ikke set hende!

* * *

De fortsatte deres Leg under sagte Hvisken i nogen Afstand. Han sad og tegnede Figurer i Gruset foran sig.
Frøkenen kom hen til ham. Han sagde vredt til hende:
— Jeg har sagt dem, at Børnene ikke maa tale med nogen, navnlig ikke med den Dame, hvis Billede jeg har vist dem. Det passer De vel paa, vil jeg haabe?
— Naturligvis!
— Og naar de spørger efter deres Mor . . .
— Saa siger jeg, at hun er død.
— Død — ja! Har De forstaaet mig?
— De ved ikke andet, de kære smaa. De beder hver Aften for deres døde Mor.
— Det er godt! sagde han kort og gik videre . . . alene . . .

St. Andreaskirken.

Himmelhøjt knejsende hæver nu Andreaskirken sit Kobberspir over Byen, der har faaet en stilfuld Kirkebygning mere. Arkitekten *Martin Borch* har paany vist, at han er baade Tekniker og Kunstner, han har indgaaende studeret de gamle danske Kirker, og paa dette Grundlag bygget videre i selvstændig moderne Aand. Fortræffeligt virker Hovedfacaden med sin Granitportal og den lille Gaard med Poppeltræet i Midten rummer ægte middelalderlig Stemning. Kirkens Indre lyser i sin hvide Puds, og under dens hvælvede Buer har mange rige Gaver fundet Plads. Først og fremmest et Orgel, som Bygmesteren selv har tegnet og som er sjældent baade ved sit kunstneriske Udstyr og sine mægtige Toner. Af Billedprydelser findes i Koret Olriks Maleri af St. Andreas, som gav Kirken Navn, et Glasmaleri fremstiller Kristus og de fire Evangelister, medens Altertavlen endnu ikke er fuldført. Kirken kan rumme 1100 Mennesker, dens Opførelse har kostet 300,000 Kr. hvoraf Staten har bidraget med 50,000, medens Resten er private Tilskud. Kommunen har skænket den værdifulde Grund.

St. Andreaskirken.

Merkur.

En lille Oplevelse fra Provinsen.

Det er lirenveller fældt, saa kønt der er inde i Aalborg," sagde Købmand Bertelsen, der lige var hjemkommen fra en Rejse til nævnte Storstad. Han var gennemtrængt af Beundring for alt, hvad han havde sét, Husene, Butikkerne og det store nye Hotel med al den dejlige Mad, man „ku' faa, blot man gad ta' et godt Grev i Portemonixen;" alt stod for ham i et rosenfarvet Skær. Mest imponeret var han dog maaske over, „at de nu havde hittet paa derinde saadan i Næsjer, eller hvad det nu hedder, omkring paa Husene at stille Statyer," det var dog svært, som det pyntede op. Det stod klart for ham: „so ein Ding musz ich auch haben," og skønt der endnu ikke fandtes en Skønhedskomité i Tyrsted, besluttede han at forskønne Byen og sin egen store, røde Gaard paa Torvet ligeoverfor Kirken med en saadan „Staty." „Næsjen" blev lavet, han satte sig i Forbindelse med rette Vedkommende i Hovedstaden, og man enedes snart om, at en Merkur Statue, omtrent 2 Alen høj i ganske lys Sandsten, vilde pynte ypperligt paa den gamle røde Købmandsgaard. „Fix skal det være," sagde Købmand Bertelsen, „har man kun en Kartoffel, saa skal den stuves," og han lod hele Gaarden pudse op, gned sig i Hænderne og tænkte, at han nok skulde vise, at man ikke her i Tyrsted var tabt bag af en Vogn.

Saa kom da endelig Dagen, den store Dag, da han fra København modtog Meddelelse om, at Merkur — Thorvaldsens Merkur — var afsendt og altsaa i Løbet af faa Dage kunde ventes til Tyrsted. I fuld Forstaaelse af det højtidelige ved Situationen indbød Købmand Bertelsen en Kreds, som han mente særlig kunstforstandige, Venner til med deres Koner og Døtre at være nærværende, naar man nede i hans rummelige Port tog Merkur ud af Kassen. Men hvad sker, o Rædsel! Købmand Bertelsen havde ikke tænkt paa Begrebet „kvindelig Blufærdighed". Da Merkur kom frem af sit Skjul, lød der en indigneret Hylen, enkelte af Damerne besvimede, andre vendte forfærdet Ryggen til, medens en af de mere fremskredne slog den ulykkelige Købmand over Armen og raabte: „Fy, Bertelsen, De er jo uartig." De forsamlede Herrer kunde ikke andet end beundre denne ægte Kvindelighed hos deres bedre Halvdele og Døtre, og stærkt rystet forlod den indbudte Forsamling in pleno Porten. Tilbage stod den betuttede Købmand og stirrede ufravendt paa Merkur. Ja, han havde jo ganske vist heller ikke tænkt sig, at Merkur saa saadan ud, men hvad, saa slemt var det da heller ikke, og naar Merkur nu først kom op paa sin rigtige Plads, saa skulde det nok vise sig, at han kunde „gøre sig." Men havde det været galt ved Merkurs Ankomst, saa blev det endnu værre, da han kom paa sin rigtige Plads. Tænke sig en saadan Uforskammethed at opstille det nøgne Mandfolk ligeoverfor Kirken, saa at alle de unge Piger, naar de gik fra Kirke, havde ham lige i Synet, nej, det var dog for galt. Hele den kvindelige Ungdom nedlagde da ogsaa ved, enten det saa regnede eller ikke, at søge Beskyttelse bag Paraplyerne, en energisk Protest, ja, alle vare enige om, at det var en uhørt Frækhed af den ellers saa højt skattede Købmand. En for en kom Folk ind i hans Butik og erklærede, at saafremt han ikke ufortøvet fjernede den nøgne Gestalt, vilde man ikke mere handle hos ham; ja, ind fra Landet kom de rige Gaardmænd kørende og afgav samme Erklæring, og Bertelsen indsaa med blødende Hjerte, at noget maatte gøres. Det gik dog ikke an, at den Merkur kom til at koste hans Handel og hans gode Navn og Rygte. Men nu var han jo en Gang kommet til Byen, saa man maatte se at faa ham anbragt. Lige i Udkanten af Byen var et Anlæg, hvor smaa uskyldige Stenhunde, Faar og Hyrder livede op i Landskabet; nu, derude paa Pladsen mellem de store Lindetræer, der vilde han sikkert tage sig ud. Saadan tænkte Kjøbmand Bertelsen og indsendte en Skrivelse om Gaven og dens Anbringelse til Byens Kommunalbestyrelse.

Men nej tak! det vil man rigtignok have sig frabedt at anbringe det uanstændige Mandfolk der ligeoverfor den rige Fiskehandlers Villa, saa at hans unge, uskyldige Døtre fra Morgen til Aften havde det Syn fra deres Vinduer. Det hjalp ikke, at Embedsstanden tog Merkur under sin Beskyttelse og talte om Ørstedspark og Thorvaldsens Musæum, hvor man saa baade Mænd og Kvinder i paradisiske Kostumer. Ja tak! at man i København var uanstændige, var bekendt nok, men i Tyrsted vil man ikke taale sligt, saa kunne de gode Københavnere gerne beholde baade Ørstedsparken, Thorvaldsens Musæum og alle deres andre Sjofelheder for sig selv. Dommen, Fordømmelsen over den stakkels Merkur var udtalt, og som udstødt af det gode Selskab var der ikke andet at gøre, end at se til snarest at faa hans Nøgenhed dækket af en passende Paaklædning. Altsaa: Merkur sendtes atter over Sø og salten Vove, blev i Hovedstaden oversmurt med en betydelig formørket Tone, og iført en lignende Beklædning, som den vore første Forældre bar efter Syndefaldet, vendte han tilbage til Tyrsted By, hvis gode Borgere nu med Glæde optog ham i deres Midte og gav ham blivende Sted i den for ham bestemte „Næsje" i den store røde Købmandsgaard paa Torvet, ligeoverfor Kirken.

Alice Müller.

I Stiftelsen.

Med Amatørfot. af Sigurd Trier.

Aftenhvile i Stiftelsen.

KAN De huske *H. C. Andersens* hyggelige lille Vartovsstemning? Den gamle Pige ved Vinduet, som piller et vissent Blad af Balsaminen og kaster et Blik udover den grønne Vold, hvor lystige Børn tumler sig. Hun tænker paa sin Barndoms Tid, da hun selv sprang omkring der nede under Filosofgangens ærværdige Træer.

Filosofgangen . . . Volden . . . ja!

Trist maa det være for et gammelt Vartovsmenneske nu at kaste Blikket ud gennem de smaa Vinduer. H. C. Andersens gamle Pige havde dog de kære Steder for Øjet og kunde fæste Mindet ved dem . . . der legede hun Tagfat, og der stjal Ungdomsvennen det første Kys, og der . . . Nu er der kun — Nyrops Raadhus, og det er en Øjenslyst for de unge, men de gamle kan ikke lide det, for det ligger paa de lyse Erindringers Grav. Nej, det var rigtignok en Sorg, da de rev Volden ned!

Men inde bag de røde Mure, der gaar dog Livet den samme Gang som i salig Andersens Tid og som hundrede Aar før ham, og Balsaminen og Gyldenlakken blomstrer endnu bag de smaa Ruder. Og gaa en Gang der ind, for Exempel der, hvor der staar paa Døren: „Nr. 20. Kammerherre S. v. Plessens 4 Senge, Konferensraadinde Rostgaards 4 do.“ — og De skal blive sat endnu længere tilbage i Tiden. Et og andet uvæsentligt er anderledes, Strikkestrømpen har afløst Spinderokken, og det sidste Familiedrama i „Aftenposten“ er Samtaleæmnet i Stedet for det sidste Spøgeri paa Slottet, men Livet gaar i samme sindige Takt mellem Kammerherrens 4 Senge og Konferensraadindens 4 do., som det gik i Aarhundreder.

I Vartov faar man ikke en Plads — man faar en Seng. Det er det karakteristiske. Boligen i Vartov er ikke, hvad al anden Bolig er nutildags, en daglig Holdeplads under Livets hastige Automobilkørsel. Nej, den er — *en Seng.* En sidste Station, en sikker Hvile for Resten af Livet. Fra den gaar ingen anden Vej end den til Kirkegaarden.

I gamle Dage, da en Tur i Skoven var omstændelig og dyr, nærmest kun for Standspersoner, laa der nær ved Kalkbrænderiet noget, der hed „de Fattiges Dyrehave“. Vartov er saadan noget som „de Fattiges Vallø.“ Thi Sengen i Vartov tilfalder mest den tjenende Klasses Aristokrati, dem, som gennem en trofast Livsgærning har skrevet sig det Adelsbrev, der frier dem fra Almindeligheden eller Fattigvæsnet. Med Tiden vil dette Aristokrati — som vel det meste andet Aristokrati — forsvinde. Alderdomsunderstøttelsens demokratiske Hug-en-Hæl og Klip-en-Taa vil i hvert Fald til Dels gøre de milde Stiftelser overflødige og give knap Tid paa Legatstiftere.

Vartovstiftelsens Eksistens kan føres tilbage helt til Middelalderen. Den stammer fra Helligaandshospitalet, der laa tæt ved Helligaandskirken. Christian d. 4de, som holdt meget af at bytte Gaarde, mageskiftede det ham tilhørende Gæstgiversted Gl. Vartov ved Strandvejen, med det gamle Hospital, og dettes Beboere laa nu i nogle Aar paa Landet. Fra den Tid stammer Stiftelsens Navn, der for Resten er plattysk og betyder „Giv Agt!“ I 1630 fik Hospitalet et nyt Hjem ved Sortedamssøen, hvil-

Skomageri i Vartov.

ket imidlertid gik til Grunde i Belejringsaaret 1658. For Hospitalets Midler købtes endelig i 1665 den nuværende Ejendom, der havde været i Tycho Brahes Eje.

Vartov ejer en Kapital paa 1,600,000 Kr. og har Plads til 450 gamle Mennesker, Mænd og Kvinder. 360 Senge er Frisenge, og af dem belægges igen Haldelen af Private. Man kan for 3600 Kr. købe Belæggelsesret for evige Tider, og for en temmelig ringe Sum købe Plads for en enkelt Person. Lemmerne, der skal være mindst 50 Aar og forsørgelsesberettigede i København, har frit Ophold, Lys og Varme og 1 Kr. 25 Øre om Ugen.

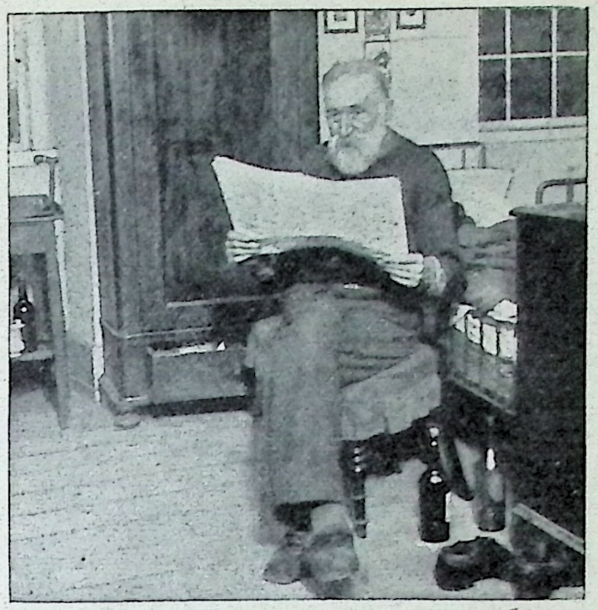
Stille og uden Storme glider Dage, Maaneder og Aar for de Gamle bag de røde Mure. Men de keder sig ikke, hvad jo gamle Folk egentlig sjældent gør.

Især paa Kvindesiden skal man nok vide at faa Tiden til al gaa. Kaffekedlen er det uundværlige Appendiks til hver eneste Seng, og saa gøres der Visiter fra Krog til Krog, fra Stue til Stue og fra Gang til Gang. Der er nok at tale om, for Aviser er jo saa billige nu om Stunder, og fælles Bekendte fra gamle Dage har man jo saadan „immer an." Avisernes „Døde" giver Stof til mange Minders Opfriskning, og især naar en af Gaardens egne Beboere „lister af," er der altid Anledning til stille Betragtninger . . . ork ja, saamænd ja!

Og Solen stjæler sig til at kaste en Straale ind om Hjørnet af Raadhuskolossen, Gyldenlakken skinner i rødt og gult, og Kanariefuglene synger Kvartet, saa det slet ikke kan høres, naar Strikkepindene rasler, og Samtalen maa stemmes højere. Og der er en saa hyggelig Duft af Potpourri og rent Bommesi . . . ja for proper maa man være, ellers kan man ikke begaa sig i Vartov — paa Spindesiden.

„Derefter fik Pastor Schack Ordet . . ."

„Man kan mene om Forsvarssagen, hvad man vil . . ."

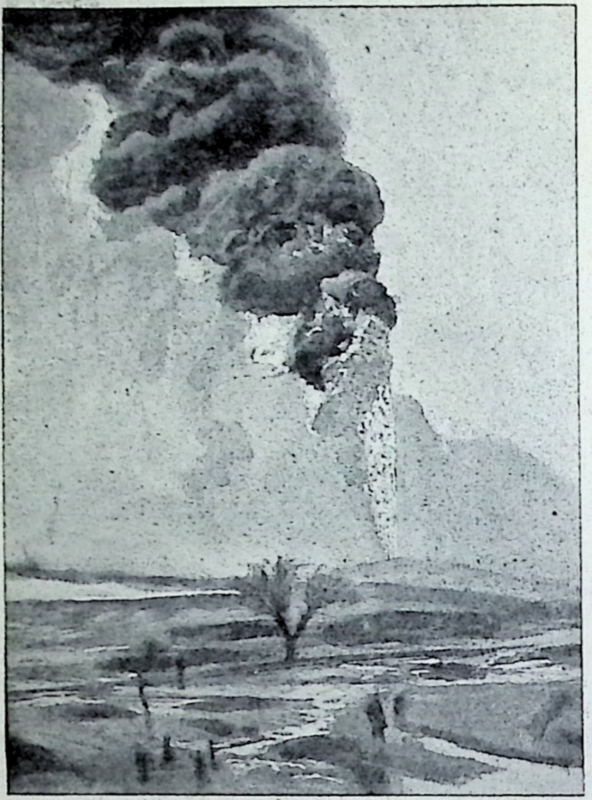
Ovre hos Mændene tager de sig det lettere med den Ting. De med deres Skomageri og deres Skraa og alt det . . . nej, Potpourri er ikke egentlig det, der lugter af paa Mandssiden, saa lidt som rent Bommesi. Og der er jo ogsaa dem, der har en let spirituøs Aroma ved sig — som der jo er overalt, hvor Mandfolk er overladt til sig selv. Naa, Herregud, lidt skal man da have at holde Humøret oppe med, og Kaffe, det er nu Fruentimmerets Passion, ligesom de klare Draaber er Mandens. Det er Verdens Orden, lige fra den blev til.

For Resten er der nok saa megen Alvor inde hos Mændene — ikke saa megen Bysnak om Næstens Affærer, men en vaagen Interesse for det Almene. Man finder baade Hermann v. Bremen og Frantz Knivsmed her inde. Ikke at tale om en *Bahnson,* som, enten han nu er døbt saadan eller ej, i hvert Fald nærer en levende Interesse for Forsvarsvæsnet og i det Ydre minder en Del om en bekendt Militærperson.

Vinterlivet leves især paa Stuerne, og den største Afvexling er da, naar man skjult paa et Pulpitur kan overvære et Bryllup eller en Barnedaab i den gammelgrundtvigske Menighed, som holder til i Vartovs Kirke — og saa den store Fest, naar Skuespiller *Zangenberg* laver Komedie for sine gamle Venner og Veninder. Sommerens lange Dage tilbringes under Gaardens Træer, hvor Snakken gaar om Kap med Fuglekvidret, til Mørket falder paa, og Kammerherrens eller Konferensraadindens bløde Senge kærligt modtager de gamle, trætte Kroppe.

. . . Ork, Gud ja, Madam Hansen! Saa gik den Dag!

Bakus Ildkilder.

En Naftakilde springer frem af Jorden.

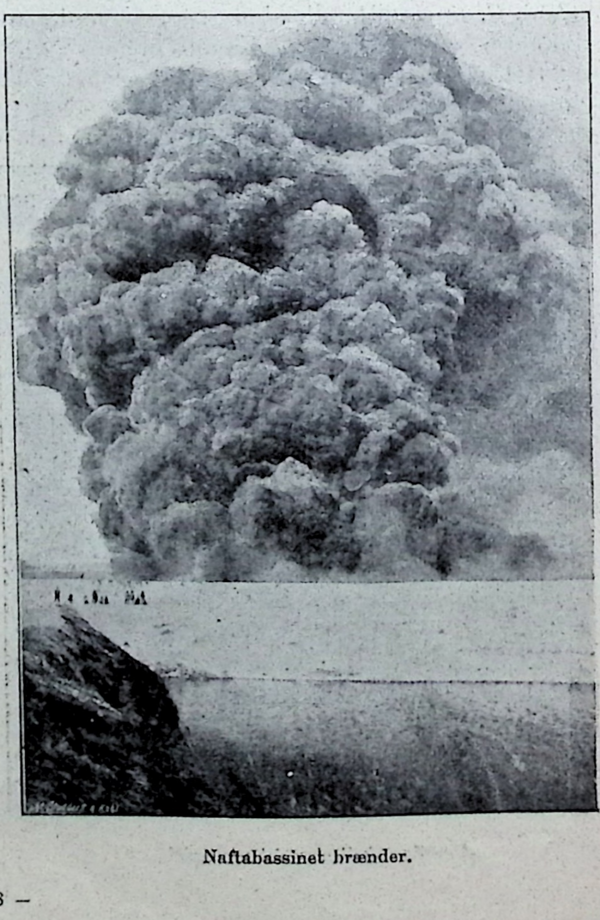
I Ruslands sydligste Gouvernement Baku. som ligger paa den brede kavkasiske Landtange mellem det sorte og det kaspiske Hav, findes det mærkelige vulkanske Distrikt, som forsyner hele Rusland og en stor Del af det øvrige Europa med Petroleum.

De vældige Naftamasser, hvoraf Petroleum udvindes, skjuler sig i vidstrakte Kilder under Jorden, af hvilken de undertiden kan bryde frem som vældige Fontæner. Den porøse Jord er gennemtrukket af brændbare Luftarter. Enkelte Steder er det, som om Jorden var gennemskaaret af uendelige Gasledninger. Man borer et Hul i Jorden, og naar man sætter en Tændstik til, staar der en tyk Gasflamme ud af Jorden. Man bruger her ingen Ovne, men tænder sin Ild, hvor man har Brug for den og slukker den igen ved simpelthen at lægge en Mursten over Hullet. Endogsaa i Havet bryder Kilderne frem og Flammen kan tændes paa selve Vandfladen.

Den flydende Nafta maa som Regel lokkes frem ved Boringer. Tusinder af russiske, armeniske og tartariske Arbejdere finder der deres Erhverv ved Pasning af Naftakilderne, hvis Antal løber op til adskillige Hundreder. Der fremstilledes i 1888 i Baku ca. 50 Millioner Pud (800 Millioner Potter) Belysningspetroleum foruden Benzin, Astralit, Solarolie og andre Biprodukter.

„Den sorte By“, som Baku kaldes, ligner ingen anden By i Verden. Alting er gennemtrukket af Nafta, lugter og drypper af Nafta. Om det saa er Druerne, som i en vidunderlig Kvalitet og i rigelig Mængde vokser paa Skraaningerne tæt ved Byen, saa ere deres Overflade saa mættet med Naftadampe, at de ere uspiselige for andre end Egnens Beboere.

Man kan tænke sig, hvilken Katastrofe det maa have været, da der for nogle Uger siden opstod Brand paa dette Sted. En hævngerrig Opsynsmand, der var bleven afskediget, stak Ild paa en tæt ved Byen liggende Beholder, som indeholdt 96,000,000 Potter Massut, et meget brændbart Produkt, der bliver tilbage ved Petroleumsdestillationen. I utrolig kort Tid bredte Ilden sig til de omliggende Beholdere og Kilder. Vandmasserne, som fandtes under den lette, brændbare Vædske, ophededes til over Kogepunktet, og den hurtige Fordampning fremkaldte en Explosion, hvorved den brændende Massut slyngedes kilometervidt omkring. Saa hurtigt skete dette, at der af 30 Personer, der som Tilskuere befandt sig tæt ved Ilden, kun blev 4 levende tilbage. De omliggende Fabriksbygninger og Arbejderboliger stod snart efter i

Naftabassinet brænder.

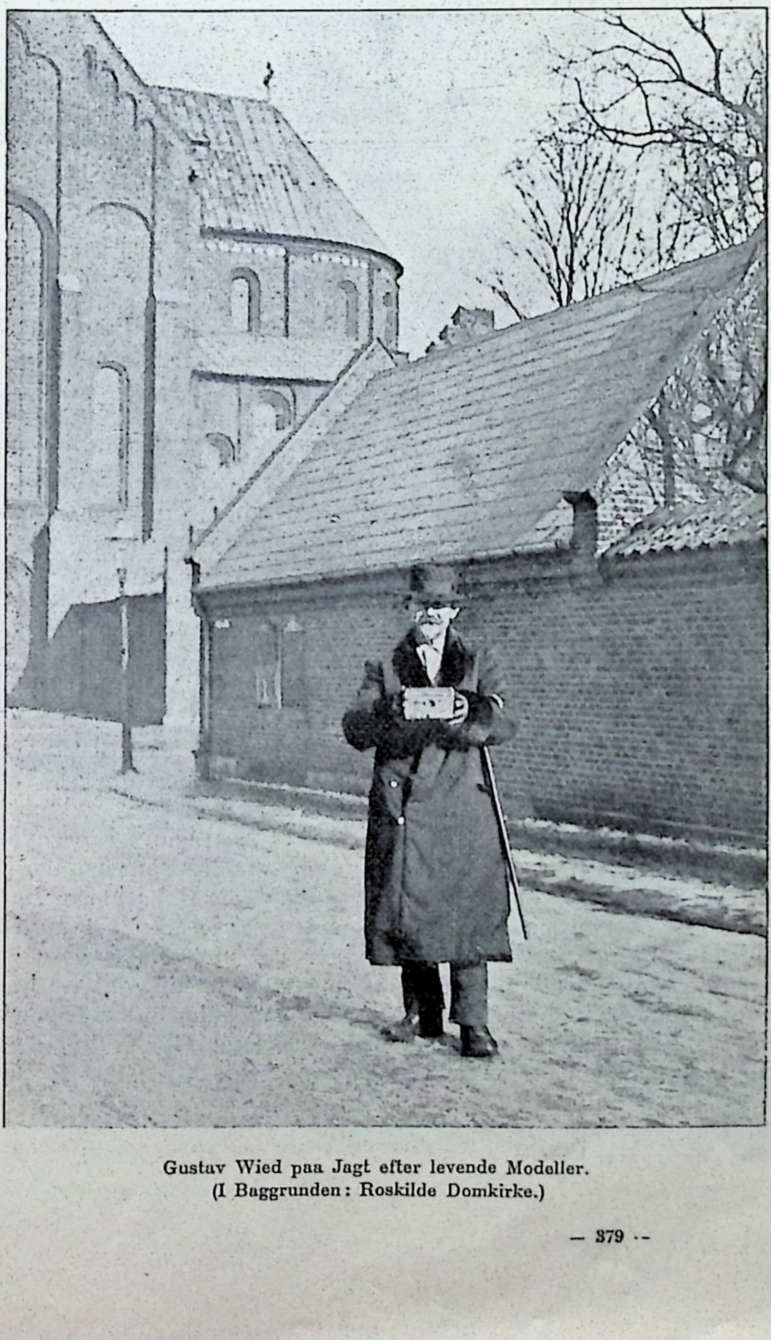
Flammer, og da det tredje Dagen efter lykkedes at faa Bugt med Ilden, viste det sig, at over 300 Personer vare omkomne, medens 77 laa mere eller mindre haardt saarede paa Hospitalerne, og over 200 Mennesker var blevet husvilde. Værdien af de anrettede Ødelæggelser anslaas til mindst 4 Millioner Kroner.

Den ulykkelige Mand, som havde anstiftet Branden, maatte bøde med Livet for sin Ondskab. Han var straks bleven opdaget og indsat i et Arrestlokale. Under Forvirringen glemte man ham fuldstændig, og han omkom, da Ilden naaede Arresten. Billigere end med Døden var han vel iøvrigt næppe sluppet; selv om han var bleven frelst fra Flammerne.

Man indsamler nu overalt i Rusland til de Skadelidte, og Teknikerne spekulerer paa Midler til at undgaa lignende Ulykker i Fremtiden, hvilket jo under disse Forhold ikke hører til de letteste Opgaver.

Gustav Wied.

Medens Roskildetogene knap kan overkomme at føre ind til Hovedstaden alle de mange brave Indvaanere fra Domkirkens By, som skal ind til Folketeatret og se, hvilke Gavtyvestreger denne forbandede Wied nu igen har hittet paa, gaar Forfatteren selv nogenlunde i Fred i den uddøde By og har baade Tid og Ro til at udspekulere nye Skælmsstykker. Bedst som han saadan en Dag vandrer om, faar han et Indfald:

Gustav Wied paa Jagt efter levende Modeller.
(I Baggrunden: Roskilde Domkirke.)

— Om man lærte sig at fotografere! Nu har de tit nok beskyldt mig for at tegne efter levende Model — de skal faa levende Model, kan de tro, — jeg føler godt, min Kunst strækker ikke længer til, lyslevende skal de herefter ind i Bøgerne med alle den moderne Reproduktionskunsts ypperste Hjælpemidler. Saa kan de have det saa godt!

Lad os sige det straks: Hr. Wieds Tanke tiltaler os ikke. „Hver 8. Dag" har hidtil været ene her paa Pladsen om at fotografere Folk, der ikke vidste af det, og det forekommer os, at den ellers virkelig originale Forfatter i dette Tilfælde er kommet lovlig nær ved Begrebet: Plagiat. Derfor har vi taget vore Forholdsregler. Vi tager ikke i Betænkning at give Hr. Wieds billedlige Signalement, paa det at enhver Roskildeborger, naar Wied dukker op med Kassen, kan gaa i en stor Bue udenom eller skære saa frygtelige Grimacer, at hans Portræter ikke kommer til at ligne.

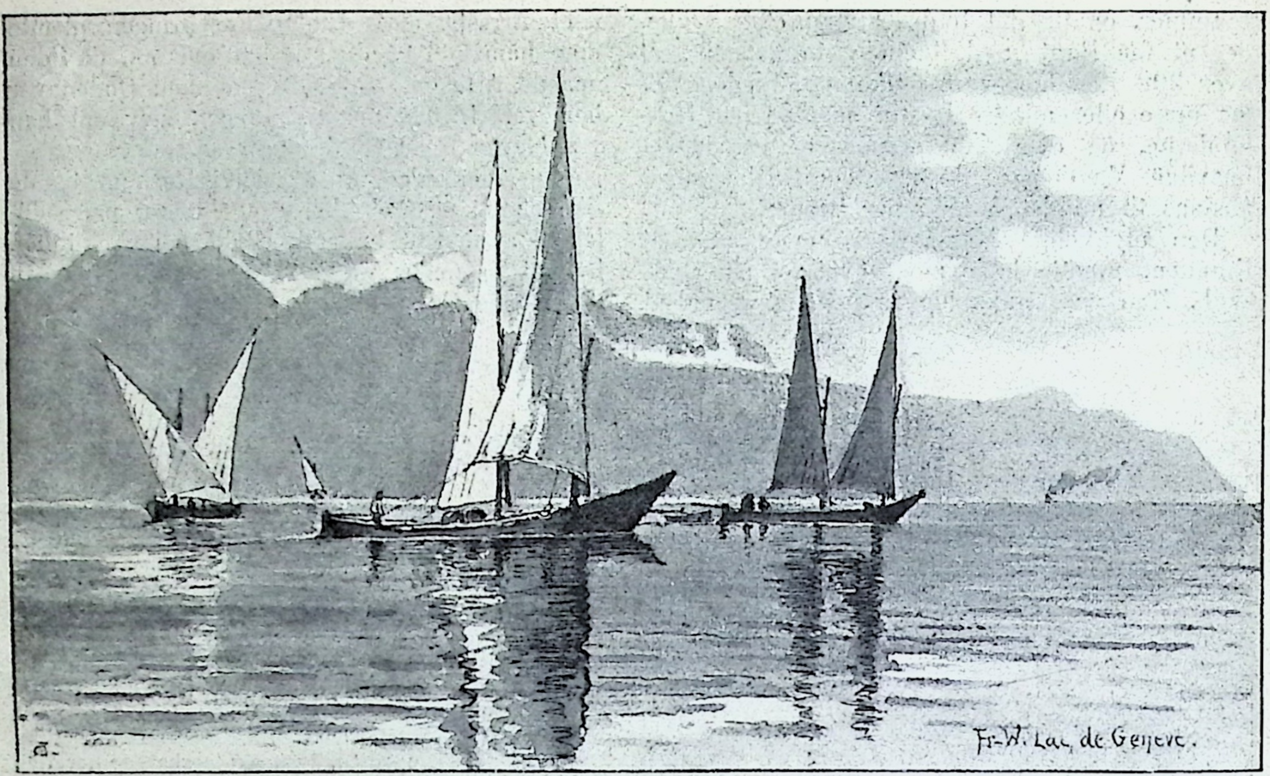
Vi overraskede Hr. Wied bedst som han stod paa Lur paa Fondens Bro. Saadan ser han altsaa ud i denne for ham saa ualmindelige Situation med „Kirken i Ryggen". Hr. Wied skal fremtidig intetsteds vide sig i Sikkerhed for os.

Ikke heller skal Hr. Wied føle sig sikker paa sin Popularitet, og det glæder os af hans egen Mund at erfare, at han er begyndt at tvivle paa den. Der er nu først Præsterne — det tager han sig ikke saa nær. Men i de bredere Lag havde han troet, at han kun havde Venner. Og dog skete det en Aften, da han før „Thummelumsen"s Opførelse var i Folketeatret med sin Søn, at han spurgte Kontrolløren, der ikke kendte ham, om der den Dag var holdt Prøve paa „Thummelumsen".

— „Nej, det Skidt prøver vi ikke mere paa", var Kontrollørens Svar. —

Beskæmmet tog Wied sin Søn ved Haanden og gik hastig bort.

Mirliton.

Parti fra Genfersøen.

Slottet Chillon.

Ingen Turist, som kommer Genfersøen nær, forsømmer at aflægge Chillon, den ærværdige Slotsveteran, et Besøg. At Verdens Kunstnere har kappedes om at fremtrylle dets Skønhed i Digt og Farver, men sin største Berømmelse skylder Slottet dog den Omstændighed, at Byron har knyttet et af sine fortællende Digte til dets Navn, det bekendte Digt om „Fangen paa Chillon", François Bonnivard, som i Aaret 1530 blev indespærret i en af Slottets underjordiske Huler og her maatte hensukke seks Aar af sit Liv, fordi han var optraadt som Forsvarer af sin Fødeby Genfs Frihed overfor Hertugen af Savoyen.

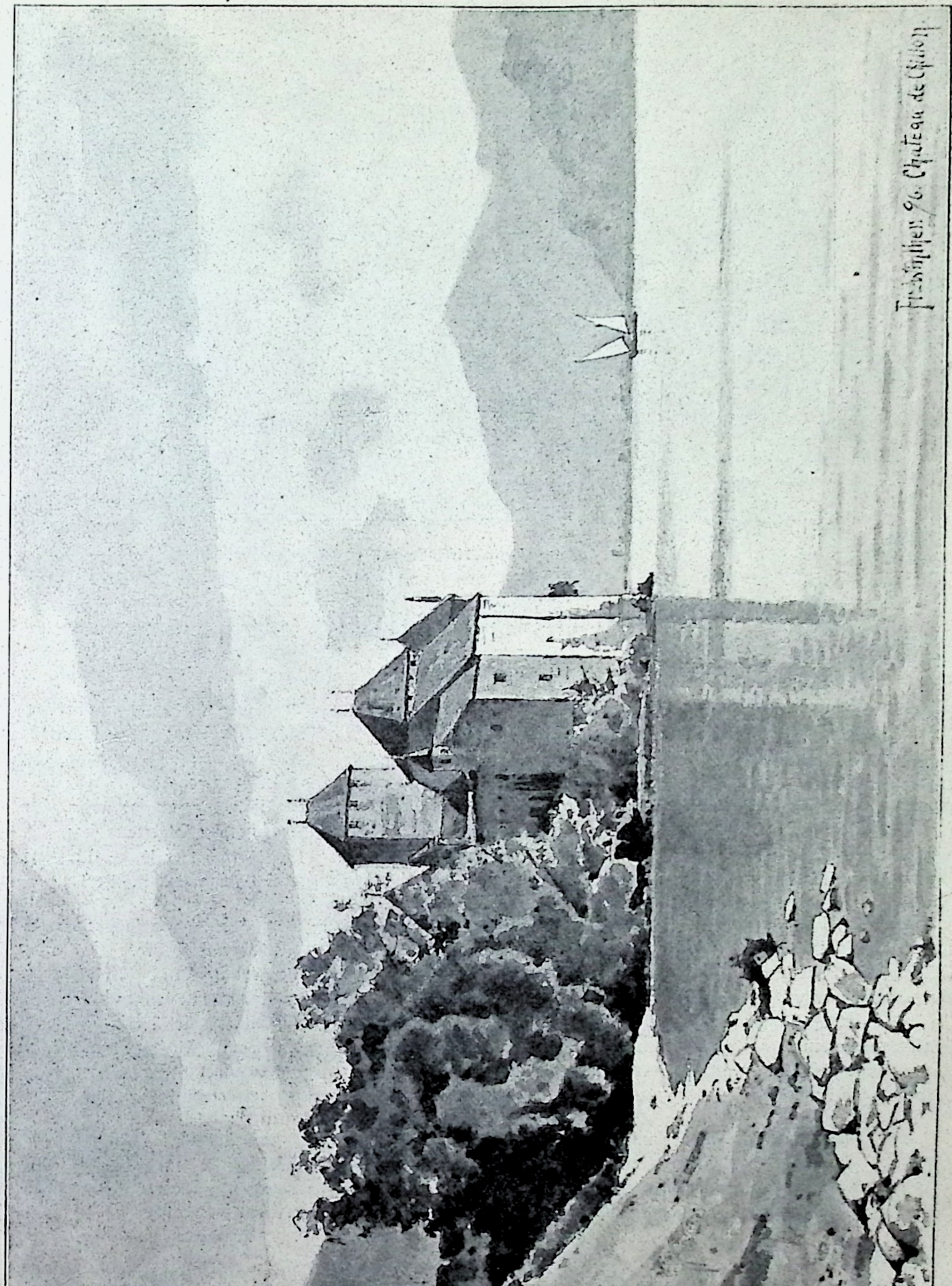
I 1536 lykkedes det imidlertid Genferne at erobre Slottet, og Bonnivard blev da befriet tillige med sine Lidelsesfæller og ført i Triumf til Genf. Staden Genf skænkede ham en Pension, og han levede i mange Aar efter til 1570. Han skrev Byen Genfs Historie og forærede Staden sit Bibliotek.

Slottet, der ligger mellem Villeneuve og Montreux ved den østlige Ende af Genfersøen, der her er over hundrede Alen dyb, er bygget paa en Klippe i Søen, der ved en 30 Alen lang Bro er forbundet med Bredden.

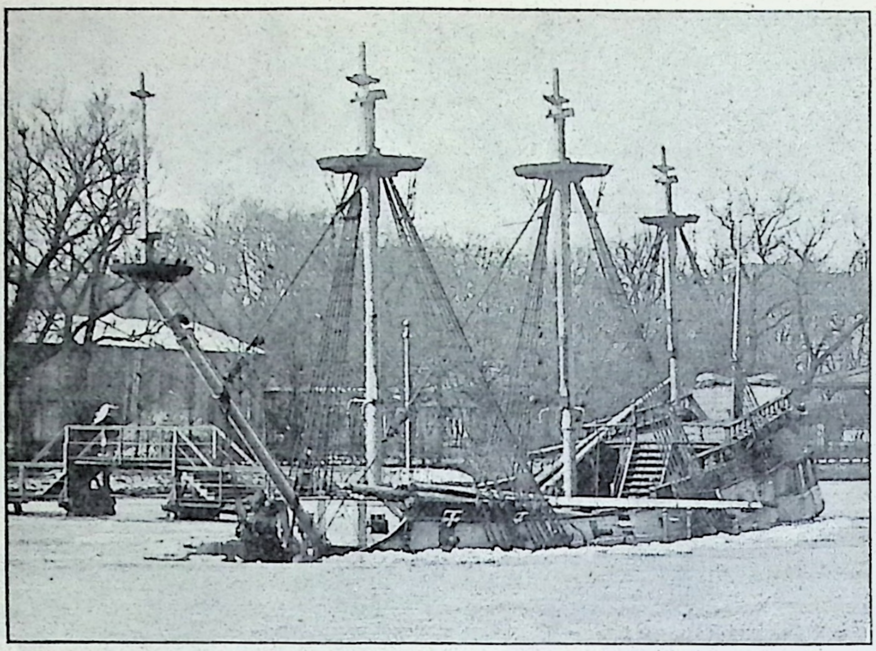
Det bestaar af flere uregelmæssige Bygninger, der omgive et firkantet Taarn, og dets mægtige, hvide Mure ere synlige selv i lang Frastand.

Interessante ere dets mangfoldige Sale med de gamle, mørke Trælofter og ikke mindre de underjordiske Hvælvinger, der ere udhulede under Søen og forsynede med Piller og Buer. Paa disse Piller kan man endnu læse mange berømte Personligheders Navne, som de selv have indskrevet under deres Besøg paa Slottet, saaledes Byron, Eugene Sue, George Sand, Victor Hugo o. fl.

Chillon udmærker sig ved sin høje Ælde. Det omtales allerede i det 9de Aarhundrede, da Ludvig den fromme lod Abbeden af Corvey indespærre der. Siden har det været underkastet mange Skæbnens og Historiens Omvekslinger. I Aaret 1248 blev det af Hertugen af Savoyen gjort til en Fæstning og maatte som saadan et Aarhundrede senere udholde en Belejring af Bernerne, der indtog det og gjorde stort Bytte. Efter Revolutionen blev det pietetsløst reduceret til Tøjhus og Straffeanstalt, medens det nu kun indenfor sine forvitrede Mure huser en Rigdom af Sagn og Minder, der giver Genlyd ud over den skønne Genfersøs Bredder.

Slottet Chillon ved Genfersøen.

Den synkende Tivoli-Fregat.

Tivoli-Fregatten.

Et Sagn.

At søge Guld fra Folkets Dyb
er en af Skjaldens Pligter,
— o, lyt da, travle Nutid, til
de gamle Dages Digter.
Besmykket ej med Klogt og Vid,
men for enfoldigt Øre,
fremdrager jeg fra svunden Tid
et Sagn, fuldværdt at høre.

Der var en Gang i Kobenhavn
en sjælden herlig Have,
en Tilflugt efter Dagens Slid
for Borgerne, de brave.
Og kranset huldt af Bølgen klar
og Hyasinth-Rabatten
der laa et Skib, af Datid kaldt
for „Tivoli-Fregatten".

Ak, Ondt og Godt i Følge gaa!
Et Paradis var Haven,
men Slangen var det stolte Skib,
som gyngede paa Graven.
Dér herskede den stærke Thor,
den hedenske og prude,
som lokked' Ungersvendene
ombord ud paa sin Skude.

Det sprang med Most, det klang med Øl
Paa Dækket omkring Masten,
men dybt i Skibets dunkle Bund
sad Piger udi Lasten.
Snart hidsig-hede Elskovskvad,
snart vilde Kor de sjunge.
Vidunderskønne alle var,
om end ej lige unge.

Hver Dag fra Klokken circa fem
til langt, langt ud paa Natten
var der Kalas og Sang og Klang
paa Tivolifregatten.
Og Politiet, sælsomt nok,
fandt sig i Solderiet.
Dog! Himlen er jo — Gudskelov —
mer stræng end Politiet!

Som den engang lod sende Ild
ned over Harboøre,
den sendte Vand i Tivoli
mod Skibets Planker skøre.
En Nat, da der i Sus og Dus
paa vanlig Vis blev syndet,
sank Skibet ned med Mand og Mus
— selvfølgelig — i Dyndet.

Nu er der Mose kun og Krat,
hvor Tivoli har været,
og nødig gaar ved Midjenat
den Vandringsmand langs Kæret.

Thi klinger det med dæmpet Suk
og Hulken gennem Skoven,
han ved, det er „Fregatten"s Møer,
som synger under Voven.

C. Arctander.

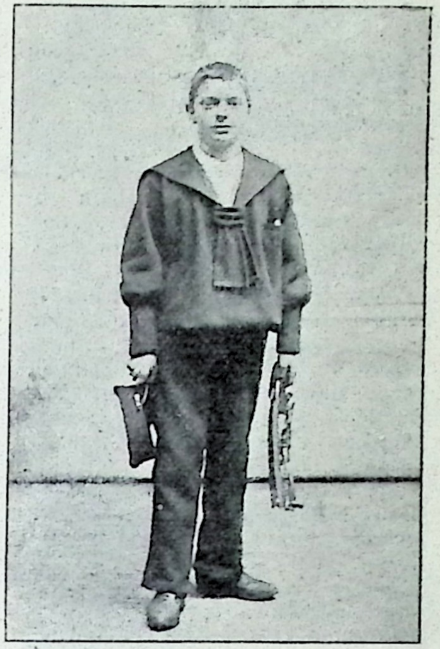

Esbjergs kunstige Isbane. (Ingv. Jørgensens Amatørfot.)

PROVINSENS Beboere er som Issportdyrkere ofte Stedbørn. Esbjerg f, Eks. har først i Aar faaet sig en Skøjtebane, tidligere har man dér maattet nøjes med en Mergelgrav, som laa en Fjerdingvej borte fra Byen. Nu har imidlertid et Par af Byens Borgere faaet anlagt en kunstig Isbane, som har givet Sporten et betydeligt Opsving. Banen har en heldig Beliggenhed midt i Byen, den forsynes med Vand fra Byens Vandledning og overrisles hver Nat.

NIELS SØRENSEN, er Navnet paa den raske Yngling, vort Billede viser. Ikke mindre end fire Gange har han vovet Livet for at redde Kammerater, der er gaaet gennem Isen i Horsens Fjord og Havn.

En ung Redningsmand.

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Den bekendte Sproglærer, cand. mag. *E. Baruël,* er afgaaet ved Døden i en Alder af kun 52. Aar. I en lang Række Aar har han været blandt de mest søgte Lærere i Fransk, baade i Skolerne og i Privatlivet. Han ejede den Gave at kunne fængsle Eleverne; altid var han, trods sit umaadelige Slid fra Morgen til Aften, lige oplagt, livlig og vittig. Hos alle de mange Elever, der have nydt godt af hans originale og dygtige Undervisning, efterlader han lyse og gode Minder. Adskillige Lærebøger i Fransk foreligge fra hans Haand, ligesom han var Medudgiver af den meget benyttede dansk-franske Ordbog ved Sundby & B.

Cand. mag. E. Baruël.

Den danske Skolelærerliteratur har mistet en af sine Veteraner ved fhv. Lærer *Jacob Nielsens* Død. Under Pseudonymet *„Knud Skytte“* havde han erhvervet sig et godt Navn i Literaturen ved Siden af Forfattere som Anton Nielsen. Thyregod osv. Hans tidlig vakte Læselyst bragte ham, der selv var bondefødt, 1849 ind paa Ranum Seminarium, der da var under Ledelse af Bibelhistorikeren L. C. Müller. Som Skolelærer har den Afdøde virket i Hobro-Viborg-Silkeborg Egnen, indtil han midt i Firserne tog sin Afsked. I 1867 udkom hans første Bog „Jysk Bondeliv“, som vakte berettiget Opmærksomhed ved dens djerve og dygtige Skildringer af Almuelivet, og senere fortsatte han med Skildringer af Stavnsbaandstiden, ligesom han i Aarenes Løb har leveret en Række Fortællinger til vore Ugeblade og Almanakker. Sine sidste Aar tilbragte han i Vejle.

Forf. Jacob Nielsen.

I en Alder af 67 Aar er Sognepræst til Haarslev og Tingjellinge, *J. C. la Cour,* afgaaet ved Døden. Den Afdøde, der var Student fra Aarhus Kathedralskole, blev theologisk Kandidat 1860 og var derefter en Del Aar Huslærer hos Grev Moltke, Nørager, og Etatsraad Neergaard, Førslev. Fra 1869—1873 var han pers. Kapellan i Helsinge og Valby og derfra blev han kaldet til Sognepræst for Torup, Kvols og Borris. 1878 blev la Cour forflyttet til Fjellerup og Glæsborg og endelig 1889 til det nuværende Embede. Pastor la Cour, der var den ældste af sin Slægt her i Landet, var en i vide Kredse kendt og afholdt Mand.

Sognepræst J. C. la Cour.

Grosserer *Herman Raffel,* som nylig afgik ved Døden, var indenfor sin Forretningskreds en anset og ualmindelig populær Mand. Fra 1868 havde han drevet Forretning her paa Pladsen i Jern og Maskiner og en broget Mængde amerikanske Artikler. Hans Handelstalent, som

Grosserer Herman Raffel.

støttedes af et sjældent elskværdigt Naturel, skabte ham hurtig en stor Virksomhed. I de sidste Aar havde en alvorlig Sygdom mærket ham og tvunget ham til at underkaste sig den Operation, efter hvilken han døde.

Naar Tivoli om et Par Maaneder lukker op, vil det savne en af sine gamle Trofaste, paa hvem Kanonskuddene Sommertiden igennem ellers aldrig forgæves kaldte. Den gamle Inspektør *Kjeldskov* er død, hans stærke Konstitution, der længe holdt Stand, maatte endelig give efter. Hans Liv spænder over saadanne Extremer som Guldgraverens æventyrlige Omflakken og Lærerens Stilleliv. Han har desforuden været baade Skuespiller og Artistagent, set sig vidt omkring, og erhvervet sig sjældne Sprogkundskaber og Kendskab til mange brogede Livets Forhold. Livligt kunde han for de mange Venner, han havde samlet sig, fortælle om alt, hvad han havde set og oplevet. I Skuespillerkredse var han den søgte, altid paalidelige Ven, og Tivoli var hans Sommerhjem, hvor man fremtidig vil savne hans venligt smilende, urokkelige Værdighed.

Insp. Kjeldskov.

Jubilæum.

Malermester *I. Chr. Tranekjær*, som for kort Tid siden under Hyldest fra den hele Haandværkerstand fejrede sit 25-aarige Jubilæum, maatte allerede fra 8-Aars Alderen sørge for sig selv. Han blev sat til at passe Kreaturer hos en Præst i Herningegnen, hvor en Malermester fandt ham, tog ham med sig hjem og lod ham uddanne sig i Malerfaget. Ihærdig, som han var, blev han hurtig Svend og kunde allerede 1876 selv løse Borgerskab. Alting lykkedes for ham, han fik en god Forretning, blev Bygmester og tjente mange Penge, modtog mange Tillidshverv og saaledes kunde nu nylig den jydske Vogterdreng fra de gamle Dage sidde hæderkronet i en Kreds af ansete Medborgere, der med Rette i høje Toner priste hans virksomme Natur og retskafne Karakter.

Malerm. J. Chr. Tranekjær.

Postkonduktør *M. Henrichsen* fejrede den 6. Marts sit 50-Aarsjubilæum. Henrichsen er født i Slesvig 1823 og deltog som Underofficer i 3-Aarskrigen.

Den 6. Marts 1851 kom han i Postvæsenets Tjeneste som Postkonduktør. Køreruterne har været Assens-Rensborg, Nyborg-Rensborg, Aarhus-Rensborg, Aarhus-Ringkøb., Aarhus-Grenaa og Ebeltoft-Trustrup og Løgten. Henrichsen, der altid var flink imod og omsorgsfuld for sine Rejsende, vil sikkert mindes af mange rundt omkring i Landet.

Postkond. M. Henrichsen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: *Klakør Polka* (Af »Taksameterkuskens Datter«) ved O. Krause, (Tekst: Frip. og Rik.); Adam: *Drikkevise* af Op. »Konge for en Dag«; Adolf Jensen: *Vals*.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES.

Redigeret af GEORG KALKAR.

HVERDAG

Nr. 25. Aargang 1900.—1901 ✠ Søndagen den 24. Marts. ✠ 10 Øre om Ugen 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Verdis Bisættelse.

Verdis Begravelse, som efter Komponistens Ønske skulde foregaa i Stilhed.

FØRST Begravelsen — en kold mørk Morgenstund, „ved Daggry uden Blomster og Sang, kun 2 Voxlys og 2 Præster" saaledes som den udødelige beskedne havde budt i sin sidste Villie; et helt Folk uden Orden, uden Rangforskel, der trængte sig bag en sort Kiste —, og nu en Maaned efter fulgte Bisættelsen i den verdiske Stiftelse paa en sydlandsk Foraarsdag i blændende Solskin, et Hav af Blomster fra Blomsterlandet, et Kor saa mægtigt, saa opløftende. Konger og Kejseres Udsendinge, Senatorer og Deputerede, alt hvad der har Navn i Italien bag en gigantisk Katafalk trukken af 6 Heste. Det var ikke en Bisættelse, det var en Apoteose!

Verdi overførtes fra sit Gravsted paa „Cimitero monumentale" til den verdiske Stiftelses Gravkapel.

Sidste Gang jeg saa den store Mester var ved Felice Cavalottis Begravelse i Milano 1894. Fra de Tusinder, der fulgte Digteren og Frihedsheltens Baare lød ved Synet af Verdi atter det magiske forløsende „Eviva Verdi" fra Italiens Genfødelsesaar.

Maaske har Verdi i dette Øjeblik kunnet danne sig en svag Forestilling om, hvad hans Begravelse maatte blive, og sky som han var for al udvortes Hæder og Glans, har han ønsket at blive stedt til Hvile „ved Daggry uden Blomster og Sang."

d.—d.—n.

Verdis Bisættelse, som blev en pompøs Sorgefest. — Processionen ordner sig udenfor Kirkegaarden.

En vidunderlig Operation

Et Forsøg i den amerikanske Genre af Jean Bréchal.

Professor Bridgeman, den berømte Professor i Anatomi ved Universitetet i Countrytown, sad og spiste Frokost, et Arbejde, der ikke tog lang Tid. I Løbet af 6 Minutter havde han, der benyttede alle den moderne Videnskabs Simplifikationer paa Ernæringens Omraade, ved Hjælp af Pulvere indtaget et Maaltid, der i næsten mikroskopisk Form repræsenterede Suppe, Fisk, Steg, Ost og Frugt, og nu laa han magelig henstrakt i sin Lænestol og regnede ud, hvor meget hans Morgenarbejde havde indbragt, medens hans Tunge med Velbehag bevægede sig fra den ene Kind til den anden for at fremme Udsugningen af en Pastille, indeholdende Ekstrakt af den fineste Mokka med Tilsætning af Smagen af en herlig Kognac fra 1830.

Professor Bridgeman sad og grundede; han tænkte ogsaa paa sin blonde Forlovede, Dr. med. Arabella Lovistrein, med hvem han havde studeret ved Universitetet og paa Hospitalerne i Chicago, og som i Morges havde lovet ham snart at blive hans Hustru. Arabella og Joe Bridgeman elskede hinanden, men elskede hinanden gennem deres Videnskab. Naar andre forelskede gik ud i de skyggefulde Skove og paa de blomstrende Enge, marscherede Joe og Arabella op og ned ved Siden af hinanden i Hospitalsgangene og Operationsstuerne og talte om Kærlighed, omgivne af Sygdom og Saar, i Duften af Æther og Karbol. Naar andre mindedes Stedet for deres første Kys og Kærtegn ved Synet af en yndig Plet i Naturen, kunde Joe Bridgeman midt under en Operation sige til Arabella:

„Husker Du, det var akkurat saadan en Svulst vi opererede, da jeg første Gang vovede at trykke din Haand!“

Kærligheden havde intet Mysterium for dem, de havde dissekeret den i alle dens Faser, analyseret dens Manifestationer og beregnet Maximum af de ved et Kys fremkaldte Vibrationer. Som sagt, de elskede hinanden gennem deres Videnskab uden Tanke om Kærlighedens rent menneskelige Tilbehør.

Joe Bridgeman sad stadig og grundede. Pludselig ringede det paa Telefonen.

„Hallo! Er det Professor Bridgeman?“

„Javel!“

„En af Deres Klienter, William Mackstross, 29de Avenue Nr. 120, er kommen alvorligt til Skade. Han stod og saa til ved Afsendelsen af en Ladning konserveret Kød til Hæren i Vest-Patagonien, da en stor Kasse gled og knuste hans højre Arm fuldstændig, saa at den er bleven en uformelig Masse. Blodtabet er meget stort. De første Forbindinger ere lagte og man venter Dem snarest muligt.“

„Nu kommer jeg straks!“

Joe ringede og gav Ordre til, at den elektriske Droske skulde køre frem; faa Øjeblikke efter kørte han i flyvende Fart til 29de Avenue. Han antog, at han vilde foretage en brilliant Operation, som kunde indbringe ham 25—30,000 Dollars. Saadanne Priser var ikke saa sjældne: han rørte aldrig en Operationskniv under 10,000 Dollars. De billige Operationer overlod han til de ganske unge Begyndere, til uvidende Kvaksalvere eller Tilhængere af den gamle Skole.

I Dag havde han haft en heldig Dag. I Morges havde han taget Forbindingen af den rige Urtekræmmer Jonathan Cumingham og havde med Stolthed set, at Indpodningen af det sidste Led paa hans Ringfinger var lykkedes fuldstændigt, og Generalmajor Kardmans Underkæbe fungerede udmærket. Ja, det havde været en meget heldig Dag for ham, og han vilde have en Mængde interessante Meddelelser at gøre om den animalske Indpodning ved det medicinske Selskabs næste Møde.

Joe sad og tænkte paa alt dette, som vilde indbringe ham Ære og Anseelse og dermed ny Operationer og mange Penge, saa han kunde gifte sig med den fortryllende Arabella.

II.

Midt i Soveværelset, hvis Møbler befandt sig i den værste Uorden, laa den tilskadekomne Villiam Mackstross paa en blodig Seng og stønnede af Smerte. Som man havde meldt i Telefonen var hans højre Arm kun en uformelig, blodig Masse.

Værelset var fyldt med Karbollugt. Dr. Joe nærmede sig Patienten, der skreg:

„Kære Doktor, kan De ikke hjælpe mig, saa jeg kan beholde min Arm. Det kan dog ikke gaa an, at jeg, Firmaet Mackstross & Co.s højre Haand, mister min højre Haand.“ „Doktor!“ raabte han, „lad mig beholde Armen, jeg er beredt til at taale alt, bare jeg beholder Armen. De véd, at jeg om tre Maaneder skal giftes med Frk Andrea Pherson, Handelsministerens eneste Datter. Et udmærket Parti, jeg kommer ind i vore første Kredse og hun faar 35 Millioner Dollars efter Faderens Død. De, der er saa stor en Mirakelmager, kan dog ikke være bekendt, at jeg skal lade mig vie til venstre Haand til min fornemme Forlovede.“

Dr. Joe undersøgte den saarede Arm og erklærede til sidst: „Der er allerede gaaet Koldbrand i Fingerspidserne, og det bliver nødven-

digt at amputere Armen i Albueleddet. At forsøge paa at bevare Armen vil hidføre Døden. Nu skal jeg lægge en ny Forbinding, og i Morgen tidlig foretager jeg Operationen. De vil dog beholde en Stump Arm, kære Mackstross, og maa prise Dem lykkelig over at være kommen under min Behandling, enhver anden Læge vilde have amputeret hele Armen. Vær blot ved godt Mod."

„To Hundrede Tusind Dollars, hvis De kan lade mig beholde hele Armen "

„Umuligt," svarede Dr. Joe.

„To Hundrede og Halvtredsindstyve Tusind Dollars!"

„Umuligt!"

„Fem Hundrede Tusind!"

„Umuligt!"

„En Million, hører De, en Million!"

„Ja, vi faar at se," svarede Dr. Joe „Lig nu bare rolig, min Ven, ingen Sindsbevægelser; jeg kommer igen i Morgen tidlig Kl. 7."

III.

„Victor Square, Politidirektøren," raabte Dr. Joe til sin Vognstyrer. „Og lad det gaa lidt raskt!"

„Den elektriske Droske fo'r afsted gennem Gaderne, der var uden Færdsel i den brændende Middagssol og et Øjeblik efter stod Dr. Joe udenfor Politidirektørens Kontor.

„Er Direktøren at faa i Tale," spurgte han. „Professor Joseph Bridgeman ønsker at tale med ham om en overordentlig vigtig Sag."

Kontorbudet forsvandt og kom hurtig tilbage og førte Dr. Joe ind til Hr. Rightman, Politidirektøren i Countrytown.

Politidirektøren rejste sig og bød Dr. Joe en Stol.

„Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste? Skønt jeg er voldsom optaget, skal det være mig en Fornøjelse at stille mig til Deres Raadighed."

Dr. Joe spurgte: „Hvad Dag skal John Anesberys Henrettelse finde Sted?"

„Hvordan kan dog De, Hr. Professor, den mest optagne Læge i hele Byen faa Tid til at tænke paa den Hallunk. Han maa altsaa interessere Dem, denne Rolf Blaaskæg i amerikansk Udgave, som nu skal henrettes for at have myrdet sin ellevte Kone? Jeg forsikrer Dem, at jeg, der er Herre over hans sidste Øjeblikke, jeg havde fuldstændig glemt ham. Den fordømte Minearbejderstrejke i Ohio lægger Beslag paa al min Tid".

Han saa efter i sin Notebog.

„Vi skal besørge ham over i Evigheden i Dag Klokken otte. Ønsker De at være til Stede ved Eksekutionen? Maaske ønsker De at faa hans Lig?"

„Kære Direktør, den Tjeneste, jeg ønsker af Dem, er langt større endnu."

„Lad os d a høre, jeg er beredt til at gøre alt for Dem, min lærde Ven, jeg vilde være i Stand til at ofre Dem hele min Formue, det vil sige, hvis jeg havde en. Den lille Frk. Caterine Bell har i tre Maaneder beæret mig med sin Kærlighed, og i den Tid er det lykkedes hende at fortære ikke blot de Dollars, jeg havde tilbage fra Alaskaminernes Likvidation, men ogsaa min Gage for det kommende Halvaar. Jeg, Politidirektøren i Countrytown, jeg er reduceret til at laane Penge af min Tjener, og Guldsmed Silvergod har i de sidste seks Uger forgæves krævet mig for en Bagatel af 20,000 Dollars. Aa, Kvinder og Kærlighed! Det Bæst til Anesbery havde maaske ikke helt Uret i at slaa sine Koner ihjel."

„Jeg kan mærke, at De er min sande Ven, Hr. Rightman; Deres Fortrolighed beviser det. Men hør nu, jeg har meget travlt; er det ikke muligt, at Anesbery kunde blive eksekveret i Morgen tidlig."

„Nej det er umuligt, ganske umuligt."

„Hvis man nu lavede en lille Bro af Guld, en smuk lille Bro af 20,000 Dollars, tror De saa ikke, man kunde komme over Umuligheden?"

„Deres Argumenter er uimodstaaelige. Det er umuligt at nægte Dem noget. Hvis De kan bringe mig Kvittering fra Silvergod, skal Anesbery i Morgen tidlig forlade denne Jammerdal."

„Farvel Hr. Rightman, De skal faa Kvitteringen i Morgen Aften!"

„Farvel, Hr. Doktor!"

IV.

„Black City 349, Kommunalfængslet", raabte Dr. Joe, da han satte sig i Drosken, „og tre Dollars i Drikkepenge, hvis det gaar lidt gesvindt."

Et Kvarter efter ringede Doktoren paa hos Fængselsdirektøren.

Saa snart han var traadt ind i dennes Kontor, sagde han uden Indledning:

„Kære Hr. Direktør, De skal besørge Anesberys Eksekution i Morgen tidlig, ikke sandt?"

Jo, jeg har netop i dette Øjeblik faaet telefonisk Ordre herom."

„Jeg vilde gerne tale et Par Ord med den Dødsdømte?"

„Det gør mig meget ondt, men Fængselsreglementet forbyder udtrykkeligt enhver Samtale med dødsdømte Fanger. Kun Arrestforvareren maa tale med dem."

„Imidlertid synes jeg, at der bør kunne gøres Undtagelser, naar det drejer sig om højere videnskabelige Hensyn," sagde Dr. Joe og lagde skødesløst, som om han slet ikke tænkte noget derover, en lille Pakke Pengesedler paa Skrivebordet.

„Naar det drejer sig om Videnskabens, om jeg saa maa sige, hellige Interesser," erklærede

Direktøren, og hans store, haarede Haand lagde sig næsten som tilfældig paa Seddelbunken, „saa kan der være Tale om at gøre Undtagelser, thi vi Amerikanere ere fri Mænd, og vi arbejder for Fremskridt."

Han trykkede paa en Knap og en Arrestforvarer viste sig i Døren.

„Mackens, vil De føre den udmærkede Professor Joseph Bridgeman ind i Anesberys Celle. Hr. Doktor, skønt jeg er en Slave af min Pligt, er jeg altid parat til at lade højere videnskabelige Hensyn gaa foran de rent mennskelige Hensyn."

„Ja, naar de videnskabelige Interesser sauces godt ind i Banknoter, glider de let ned," sagde Dr. Joe spøgende og fulgtes ud med Arrestforvareren.

V.

„To og halvtreds . . . to og treds . . ."

Den dødsdømte sad og spillede Kort med sin Vogter, da Dr. Joe traadte ind i Cellen.

„Er De Jack Anesbery?"

„Javel" brummede en stor rødhaaret, kraftig bygget Fyr. „Vil De vente et Øjeblik, saa er Spillet færdigt . . . fem og treds og tyve, som ikke skal stikkes . . . . . Det er ti Cents, som De skylder mig, Vogter." Derpaa vendte han sig: „Tør jeg spørge hvad jeg skylder Æren af Deres Besøg i min næstsidste Bolig? Vær saa god og sæt Dem ned paa denne Træskammel, den eneste Plads, som Regeringens Møblement tillader mig at byde Dem. Ave Caesar, morituros te salutat!"

„Jeg er Dr. Joseph Bridgeman, Professor ved Countrytowns Universitet, Medlem af . . ."

„De behøver ikke at sige mere, Doktor, jeg kender Dem af Omtale. De er en Slags Kollega af mig. De skærer Arme og Ben af Folk, jeg skærer Halsen over paa dem. De hjælper Folk af med deres smaa Svagheder, jeg hjælper dem af med Livet. Og nu kommer De for at erhverve mit Lig til Brug ved Deres interessante Eksperimenter? Det kan vi let blive enige om. Naar min udødelige Sjæl har svunget sig ud af sit dødelige Hylster, overlader jeg gærne Dem det. Naa, kære Hr. Fangevogter, bland nu Kortene. men ikke med venstre Haand, det bringer Uheld, og lad os faa en ny Omgang, som jeg vil parere mit dødsdømte Hoved paa, at jeg vinder, og naar jeg har vundet den, skylder De en Dollar til min hæderlige Moder, Sarah Anesbery. Hun bor hver Aften fra Kl. 11 under Trappen til Tom Wingshops Whiskyudsalg. Hun vil blive glad den Stakkel, ved at faa den Arv efter mig. Det er baade første og sidste Gang, at hendes kære Søn gør hende en Glæde og bereder hende en Tilfredsstillelse. Med en Dollar kan hun i en hel Uge drikke sig plakatfuld hver Dag og drukne sin Sorg over mig i et Hav af Spiritus. Nu skal jeg tage af."

„Kære Ven," afbrød Dr. Joe ham, „de skønne Følelser, som De giver Udtryk, vil skaffe Dem Tilgivelse for mangt og meget i det andet Liv. De nævnede Deres Moder og jeg kommer netop for at tale med Dem om en Sag, som interesserer dette elskelige Væsen i højeste Grad. Vil De, der er en saa god Søn, berede Deres elskede Moder en stor Glæde? De sagde i dette Øjeblik, at hun sætter umaadelig Pris paa Alkohol i alle dens Former. Nuvel, De kan faa den Trøst, naar De forlader denne Verden, at kunne sige til Dem selv, at Deres ømme Moder, takket være Deres sønlige Kærlighed, ikke behøver at være ædru nogensinde mere i de Aar, hun endnu har tilbage at leve i."

„Tal Doktor, lad os høre, hvad De mener."

„Hør kære Ven — tillad at jeg kalder Dem min kære Ven —, Deres sidste Time er nær, maaske nærmere end De tænker. Hvis De nu vil give mig ubetinget Raadighed og Ejendomsret over Deres Legeme, skal jeg hos Tom Wingshop aabne en uindskrænket Kredit for Deres Moder og jeg skal end yderligere spare Dem for enhver Dødskval. Jeg mener, den halve Times Tid, som hengaar mellem Deres Opvaagnen og Eksekutionen. Disse sidste Minuter føles som ligesaa mange Aarhundreder. De skal intet føle til Døden, og De vil gaa ind i det andet Liv, hensunken i den behageligste Søvn. Natten før Eksekutionen skal finde Sted, skal jeg give Dem en Sovedrik, og jeg vil foretage et overordentligt interessant Eksperiment med Dem."

„Hvad er det for et, om jeg maa være saa fri?"

„Jo, det skal jeg sige Dem, jeg vil bortamputere Deres højre Arm, jo mere jeg betragter den, desto mere beundrer jeg den og ser, at den fuldstændig vil kunne benyttes til det Formaal, jeg har tænkt mig. Naar jeg har foretaget Amputationen, bliver De overgivet til Bøddelen, og den elektriske Henrettelse vil finde Sted, medens De endnu er bedøvet af den Sovedrik, jeg har givet Dem. Jeg behøver en Arm af et levende Menneske for at foretage mit Eksperiment. Deres Navn bliver udødeligt, hvis Eksperimentet lykkes, og ingen vil længer tænke paa Deres Forbrydelser."

„Jeg gaar ind paa Deres Forslag, men kunde De ikke i Lidkøb lade mig faa et Par Flasker Portvin hver Dag, jeg endnu har tilbage."

„Jo med Fornøjelse; det er ingen Nytte til at oprette Kontrakt om, hvad vi her er bleven enige om, vel? Deres Ord er mig tilstrækkeligt og i Nødsfald kan d'Hrr. Arrestforvarere tjene som Vidner."

„Nej, det er udmærket!"

„Farvel Jack Anesbery!"

„Farvel Doktor!"

Dr. Joe gik ud af Cellen og i den lange Korridor lød Jack Anesberys Stemme: „Tyve, fire og tyve, syv og tyve . . ."

Da Dr. Joe kom ind i Direktørens Kontor igen, forklarede han ham den afsluttede Overenskomst. En lille Pakke Sedler fik Direktøren til at love snarest muligt at indrette en lys Sal med to Senge i Fængslet.

VI.

Bedøvede af de stærke Kloroformdampe, som Dr. Joe havde ladet dem indaande efter først at have givet dem en Sovedrik den foregaaende Aften, laa William Mackstross og Jack Anesbery hver i sin Seng i den store Sal i Countrytowns Fængsel. Dr. Joe, med et hvidt Forklæde bundet om sig og med opsmøgede Skjorteærmer, vaagede over Foretagelsen af de sidste Forberedelser. Paa et Tegn af Dr. Joe tog hans Elev Apperaterne, og i et Nu var Mackstross' knuste højre Arm skilt fra Kroppen og lagt i et stort Vandfad. Øjeblikkelig derefter tog de fat paa Jack Anesberys højre Arm, den vanskelige Operation lykkedes efter Ønske, og Dr, Joe anbragte derefter Armen i Mackstross' Armstump, bandt Arterierne sammen efter en af ham opfunden Metode, tilpassede Knoglerne i Leddet og forbandt det hele med Iagttagelse af den strængeste Antiseptik. Alt gik udmærket, og Videnskaben havde gjort et Kæmpeskridt fremad. Dr. Joe havde indpodet sin rige Klient en ny højre Arm, medens han laa i søde Drømme, samtidig med, at en elektrisk Traad blev ført hen til Jack Anesberys Pande og besørgede ham smertefrit ind i Evigheden.

VII.

Det var den smukkeste Dag i Dr. Joe Bridgemans Liv, da han for et Auditorium bestaaende af den medicinske Videnskabs første Mænd, Delegerede fra de medicinske Fakulteter i Paris, London og St. Petersborg, kunde sige til William Mackstross: „Løft Armen!" og saa Mackstross løftede sin højre Arm. Operationen var lykkedes over al Forventning. Man kunde næppe opdage Spor af Indpodningen, selv om man anvendte Lupe. Mackstross bevægede sin ny Arm, samlede og spredte Fingrene, lykkelig og henrykt, turde næppe tro sine egne Øjne. Med Glæde udbetalte han, i Guld, for at Glæden kunde vare saa meget længere, den lovede Million Dollars, og tilføjede yderligere i sin Henrykkelse 20,000 Dollars til en Forlovelsesring til Frøken Arabella.

Dagen efter denne mindeværdige Dag viedes Mackstross til den sorthaarede Andrea Pherson.

VIII.

„Joe!"

„Arabella, kære Kone!"

„Har Du læst i New-York-Herald?"

„Hvad for noget?"

„Nu skal Du høre:" og hun læste højt:

En Forbrydelse begaaet i Vanvid.

Fra Countrytown telegraferes: „En af vor Bys betydeligste Handlende, William Mackstross, hvis Konservesforretning er kendt over hele Verden, har i et Anfald af Sindsforvirring dræbt sin unge Hustru. Efter at Forbrydelsen var begaaet, fandt Tjenestefolkene den stakkels vanvittige i Færd med at skære sin højre Arm i Stykker. Den Ulykkelige kastede sig grædende over sin Hustrus Lig og raabte, at en hemmelighedsfuld Magt havde drevet ham til at udføre Mordet og at hans højre Arm var den eneste Skyldige! William Mackstross er bleven ført til en privat Sindssygeanstalt."

Smaa Historier.

Aviskonen.

Første Gang jeg saa hende — det er adskillige Aar siden — var en kold Vinterdag.

Jeg kom gaaende min sædvanlige Spadseretur, og hun sad paa en Bænk med Hovedet indhyllet i et Schal, forkomne Øjne, en utrolig træt gammel Mund og Eftermiddagsbladene — der var kun to den Gang — i Skødet.

Jeg fik ondt af hende, købte de to Aviser og lod hende beholde Tiøren, jeg gav hende. Hun var meget rørt og takkede mangfoldigt. Jeg kom i Snak med hende, fik et Indblik i saadan en stakkels Kones Liv og skammede mig ikke saa lidt i min tykke Vinterfrakke.

Næste Dag kom jeg igen, leverede min Tiøre og saaledes fremdeles ned igennem Tiderne. Hun og jeg blev de samme, men Tiderne forandrede sig. Der kom tre Eftermiddagsblade, og jeg bemærkede smilende, at nu var der ikke saa meget Sjov ved Tiøren, som dengang der kun var to. Hun svarede med et Smil og med en Tak. Der kom fire Eftermiddagsblade, og hun besvarede min fornyede Bemærkning med et Suk, men jeg kunde dog endnu se paa hende, at hun havde Fornemmelsen af, at hun

tjente paa mig. En lille Tid var der fem Blade, og da var hun meget alvorlig. Det var ikke til at tage fejl af, at hun fandt, Pressen udvidede sig for stærkt.

Efterhaanden forandredes imidlertid Forholdet mellem os.

Det faldt mig paa ingen Maade ind at forlange Penge igen paa Tiøren. Men hun havde vænnet sig saadan til den, at hun fuldt og fast troede, det var hendes lovlige Ret. Jeg endte altid min Spadseretur paa en Café, hvor Aviserne fandtes, og det faldt mig undertiden ind, at det dog egentlig var for galt at købe dem paa Vejen. Jeg prøvede ogsaa paa at gaa forbi hende, men kunde ikke. Hun saa mig langt henne i Gaden og lagde Bladene sammen til mig, og jeg havde absolut ikke Mod til at afslaa dem.

Til Tider irriterede det mig, og der var ogsaa andre Ting ved hende, der ærgrede mig. Jeg syntes, hun saa ganske anderledes sund og velhavende ud, end da jeg saa hende første Gang. Hun tog min Tiøre med en Mine, som om jeg betalte en Æresgæld. En Gang, da jeg gik forbi i ivrig Samtale med en anden, saa hun paa mig med et Par Øjne, som om hun spurgte mig, om jeg var gal. Hun havde for saa vidt Ret, som jeg aldeles ikke havde glemt hende. men haabet at slippe forbi.

Efterhaanden kom jeg til at hade hende.

Mer end een Gang benyttede jeg mig af Lejligheden, naar hun handlede med en anden, til at stikke bag om hendes Ryg. Saa følte jeg mig til Mode som en Skoledreng, der har snydt og skammede mig mægtigt. Naar jeg kom saa tidlig, at hun kun havde faaet et Par af Bladene, rakte hun mig dem med et ondskabsfuldt Grin og tog Tiøren med en Mine, som om det i Grunden var Synd for mig. En Dag, hun kun havde en Avis, sagde hun:

„Jeg vil forære Dem den.“

Jeg takkede ydmygt.

Jeg prøvede paa at gaa en hel anden Vej, men længtes altid tilbage mod hende og var et Par Dage efter atter paa Pletten.

„De har været rejst?“ sagde hun.

„Ja,“ svarede jeg, rødmende over min Løgn.

Nu er hun død. Jeg har erkyndiget mig om hendes Forhold og erfaret, at hun har efterladt sig 2700 Kr. og et lille Hus i Utterslev. Jeg savner hende oprigtigt og vilde gerne give hende en Krans, men har desværre ikke Raad til det i denne Maaned.

Carl Ewald.

Et sjældent Ensemble: Fru Oda Nielsen og Hr. Mantzius i „Nitouche“.

Theatrene.

I Udlandet hænder det ikke saa sjældent, at Scenens store Navne for en Aften føler Trang til at kaste Kunstens tunge Gevandt og iføre sig et Klædebon, der er lyst og flagrende og tillader selv meget frie Bevægelser. Der ligger deri en Overraskelse, som intet Publikum modstaar, og de to Foreninger, som nylig søgte Program for en Forestilling til egen Fordel, viste sig derfor som fiffige Arrangører, da de anmodede Fru *Oda Nielsen* og Hr. *Karl Mantzius* om denne ene Gang at forlade deres kunstneriske Stade og slaa alle Gække løs.

Fru Oda Nielsen kunde umulig tage fejl af den Hilsen, hun fik, da hun traadte frem og kastede Sløret i Klosterkammeraternes Række. Den bragte hende en oprigtig Tak, fordi hun vilde genopfriske for os et af vore lyseste Theaterminder, og da udpaa Aftenen Jubelen

Gang paa Gang fornyedes, forstod Kunstnerinden, at *vi* huskede alt, og derfor kunde se, at *hun* i de femten Aar intet havde glemt. Undertiden sad man og tænkte: her maa det glippe — men nej! Røsten var ligesaa kvidrende, Blikket ligesaa uskyldig erfarent som dengang, og det forekom ganske unødigt, naar Fruen undertiden syntes at være lidt selvkritisk paa Post overfor den pure Ungdommelighed, hun skulde fremstille. Alle de Nitoucher, vi i Mellemtiden har set, svandt bort i Erindringen, og tilbage blev kun den første og eneste. Hr. Mantzius, der havde paataget sig Organistens ingenlunde taknemmelige Dobbeltfigur, sang sine Viser med udmærket Kunst og viste sig i Kasernescenen som en overmaade løssluppen Farcør.

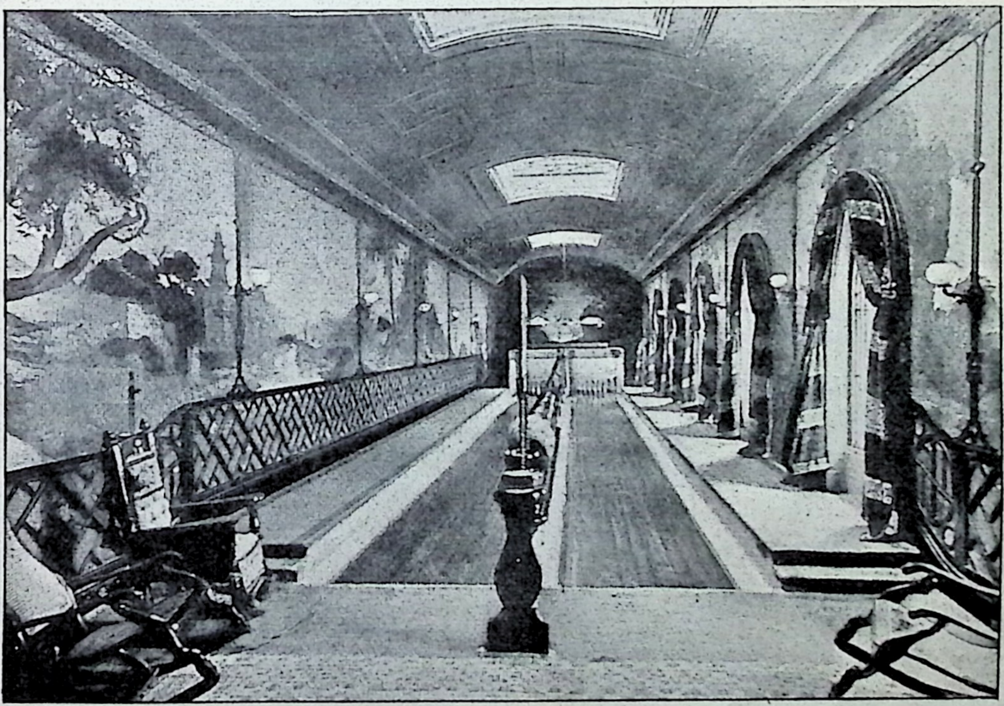
Kasino har til Publikums højlydte Gensynsglæde optaget den gamle populære Farce: „Erik Ejegods Pilgrimsfærd“ og har derved givet Hr. Fjelstrup Lejlighed til at skabe en overmaade pudsig Figur af den drevne Theaterdirektør Ferdinand Piper.

G. K.

Hr. Fjelstrup som Theaterdirektør Piper.

En kongelig Keglebane.

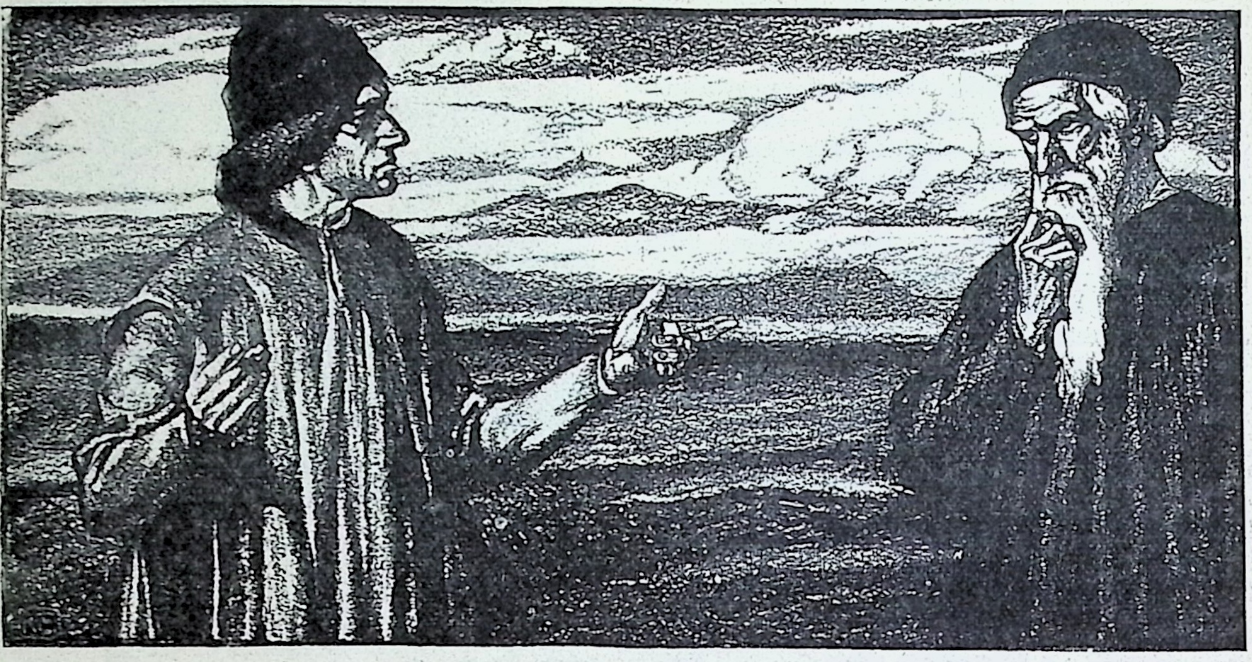
Kong Edward VII's Keglebane paa Slottet Sandringham.

Mange mærkelige Slotsinteriører har vore Læsere i Aarenes Løb faa et Indblik i, men intet saa ejendommeligt som det vi i Dag præsenterer: Kong Edward den VII.s Keglebane paa Sandringham Slot. Det vil krible vore hjemlige Spillere i Fingrene efter at slaa en Kugle i saadanne Omgivelser, thi selv i de skønneste Drømme har de næppe tænkt sig nogen Keglebane paa Jorden som en Hal med Malerier paa Væggene, med Portierer omkring store Spejlglasruder og med magelige Flugtstole, hvorfra man kan overvære Spillets Gang.

Paa Sandringham vil Prinsen af Wales, træt af Byens repræsentable Liv, føre et stilfærdigt Familie og Jagtliv. Og naar Jagten er til Ende, samles han med sit Selskab til et lystigt Keglespil. Det siger sig selv, at det i disse Omgivelser vil gøre særlig Lykke, naar det lykkes en heldig og behændig Spiller at faa „otte om Kongen“ til at vakle.

Renæssance.

Efter Maximilian Krausz ved Johannes Dam. Med Tegninger af Robert Engels.

I.

„Utro — hun!
Rossi, nej, hvad Du tilforn har sagt mig
troede blindt jeg, tryg som Ven mod Ven —
ak, men nu! . . . Dit Blik er varmt og trofast . . .
men dit Ord . . .! O, Rossi, pin mig ikke!
Hun, min Lola, mine Dages Glæde . . .
han, min bedste, kæreste Discipel,
San Vilano!
Rossi, Ven og Broder!
Sig mig Sandhed, hvis Du har et Hjærte!“

Signor Rossi smilede vemodigt.
Tavs, alvorlig stod han foran Vennen,
fuld af Medynk, men i Sagen vis.
Graanet foran Romerrettens Skranke
kendte altfor vel den gamle Vismand,
hvad i Mands og Kvindes Hjærter raader.

„Rossi, Rossi, svar mig, er det sandt?“
Santarinis skarpe Blik sig bored'
som et Flammesværd i Vennens Øje . . .
„Rossi, lyver du?“

Hovedrystende Notaren svared':
„Santarini, søg i din Erindring —
hørte Du mig lyve nogensinde?
Hvi da lyve nu? Betragt dig selv!
Dækker ikke Sne din Isses Tinde?
Har ej Livets hjærteløse Saga
tegnet med sin Runeskrift din Pande?
Ak, og h u n — er ung og sansehed!
San Vitano — ung og skøn som hun,
hed, som hun er hed — som du er kold!
Skulde her ej Lige søge Lige —
skulde ej Apollos ægte Billed
vinde Gudens Plads i Kvindegunst?
Ven, Du byder mig at tale Sandhed —
er der større Sandhed da end denne:
Elskov, Santarini, er den store,
er den ene, evige, hellige Sandhed!“

Tavs, i dybe Tanker Santarini
stirred mod Campagnens Taagesletter.
Aftnens violette Skygger spejled'
dybt sig i hans taareblanke Øje . . . .

„Miste, savne, lide og forsage!
Tab, Forsagelse og Savn er Livet,
søde Haabs og Minders aabne Grav . . . .!“
Uden Ord han trykker Vennens Haand,
uden Ord de ved hinandens Side
som et Aandepar i lydløs Svæven
skrider hjemad gennem Aftentaagen . . . .

II.

Lola sad ved San Vitanos Fødder,
henrykt lyttende til Oldtidssagnet:

„I Ogygias dunkle Trylleskove
stængt bag Bølgen blaa Odysseus sad,
lyttende syv lange Aar til Ende
*til Kalypsos *) elskovssyge Kvad.*

„Bliv hos mig, Du Grækerfolkets Smykke,
vær min Herre, tag mig til din Viv!
Grib Kalypsos Gave — Elskovslykke,
navnløs Salighed og evigt Liv!

Se, din Hjemstavns stolte Slotte segne
Lykkens Genier fly dit sunkne Hus,
Dine Hellebrødres Knogler blegne
smuldrende imellem Tempelgrus
Dig, kun dig tør Hades ikke kalde,
ved mit Troldomskys til Guddom skabt
ene Du, naar Dødelige falde,
nyde skal det Liv, som de har tabt!

*) *K a l y p s o, en Nymfe, som ifølge Homer holdt Odysseus tilbage paa Øen Ogygia i syv Aar, idet hun forgæves forsøgte at faa ham til at glemme sit Fædreland.*

Badet i en evig Vaarsols Varme
skal du kvæge dig ved Rosers Duft,
evigt skal du, Helt, i mine Arme
aande Gudelivets rene Luft.
Dvæl hos mig, du Drot blandt Hellas' Sønner,
bliv min Hersker, tag mig til din Viv!
Salig Lod Kalypsos Husbond lønner —
navnløs Elskovsfryd og evigt Liv!"

Saadan lød Kalypsos Sang . . . . ."

Hvilende ved San Vitanos Fødder,
Lola lyttede til Oldtidssagnet,
og hun fæstede sit dunkle Øje
paa hans Lærred, hvor i gylden Glød
Nymfens Legem lysende sig tegned . . . .

„Skøn og herlig er din Kunst, Vitano . . . .!"
„Skønnere din unge Elskov, Lola . . . .!"
„Ak, men Frygt dog griber mig ved Skuet —
mig man vil i Nymfens Billed kende . . . ."

San Vitano bøjed' sig og kyssed'
smilende den Skønnes blege Pande:
„Intet Smuds skal ved dit Navn sig hæfte —
stumt vil Folket staa for dette Billed,
henrykt nydende dets Guddomsskønhed
uden lav, mistænksom Sammenlignen . . . .
Ikke dig, min jordiske Madonna,
nej, Kalypso er det jeg har skabt,
digtet frem i Farver paa mit Lærred.
Troldoms-Øens Nymfe, underdejlig,
hadet, misundt, jaget af Gudinder,
grumt berøvet Kærlighedens Lykke . . . ."

Lolas Øjne sløredes af Dug,
og hun hvisked' frem med stille Klage:
„Bort Odysseus drog og lod Kalypso
paa Ogygias øde Kyst tilbage,
sørgende, foruden Haab og Trøst . . . ."

San Vitano saa' i hendes Øje
læste hendes bange Fremtidstanker . . . .
jublende han slynged' sine Arme
om den unge Kvindes slanke Liv,
hvisked hende tusind søde Navne,
kyssed' vildt betaget hendes Læber . . . .
og i Elskovsrusen saligt vugget
hulked' Lola:

„Bliv hos mig, du Drot blandt Sydens Sønner!
Vær min Herre, tag mig til din Viv!
Salig Lod Kalypsos Husbond lønner
navnløs Elskovsfryd og evigt Liv!"

III.

Santarini stod hos sin Discipel
i det høje, lyse Arbejdsrum . . . .
men det var, som Lysets Genier flygted'
for den Tordensky, der fra hans Pande
bredte trudselssvanger sig omkring ham.
Mørk stod San Vitano ved hans Side,
sky sank Lola sammen i sit Sæde,
ventende med sænket Blik sin Dom.

Bittert smilende den gamle Mester
brød den dybe, frygtelige Stilhed:
„Kom jeg til Ulejlighed, kan hænde?
Nu, de store Kunstnere maa søges,
som det store Vildt, i deres Huler,
hvor de skjule sig for Mængdens Blik.
Dog, som Lærer og som gammel Ven
har jeg vel en Ret til at beundre
en Discipels skønhedsfyldte Værk.
Og hvor Santarinis Hustru færdes,
tør vel ogsaa han . . . . thi Mand og Hustru
bør i alting dele Ondt og Godt . . . .
ikke sandt, min Lola?" . . . . Lola skjalv.
Og den tunge Tavshed ruged' atter.

Endelig tog Santarini Ordet:
„Naa, saa vis mig dine Mesterværker!"
Og han vandrer søgende omkring
mellem Studier og Staffelier,
til hans Øje, undrende, fortryllet
fanges af Kalypsos skønne Billed . . . .

Stille som en mejslet Støtte staar han,
stirrende som mod et Aandesyn,
og en Glød, som Morgenrøden gylden,
farver Gubbens før saa blege Aasyn.

„San Vitano, Mester! Guders Yndling!
Aldrig drømte nogen jordisk Mand
skønnere en himmelsk Kvindes Væsen!
Selv en Gang jeg havde sligt et Syn . . . .“
— Taaren glimted' i den Gamles Øje —
„ak, jeg var for ussel og for svag
til at holde fast det skønne Billed!
Synet svandt, og jeg, den vidt berømte,
staar tilbage fattig, uden Drømme!
Kun en Fusker blev jeg alle Dage —
Fusker, ja!
Du, San Vitano, du —
du er Mestren! — Nej, ved alle Guder,
ingen Mand er dette Billeds Mester,
denne Kunst af Himlen selv er født,
gudbenaadet blev din Sjæl befrugtet
ved udødelige Magters Kys!“

Dybt bevæget slutted' Santarini
i sin Favn den elskede Discipel.
Længe græd de ved hinandens Bryst,
mens de stirred' paa Kalypsos Billed.
Og mens Aftensolens røde Skær
over Rummet flød i brede Strømme,
græd en Kvinde stille for sig selv,
jublende af Haab, skønt dybt bedrøvet . . . .

IV.

„Død er Santarini, Romas Stolthed!
Mesterhaanden, Kunstens kaarne Redskab.
stivnede i Dødens Kuldegys!“
Som en Brand gik Rygtet gennem Staden,
og i hvert et Hjem blev Sorgen Gæst.

Men et andet Rygte fulgte efter:
„Har I hørt det? Død er Santarini,
men en ny, en herlig Santarini
skænked' Guderne i San Vitano!
Hans „Kalypso“ saa' den gamle Mester,
og hans stolte Hjærte brast derved,
stødt fra Tronen, som var hans saa længe,
kunde ej sit Ry han overleve!“
Hver en Sjæl i Rom begræd den Døde
og lovpriste højt den Levende . . . .

Men ved Santarinis Dødningbaare
stod hans Ven, den ærligste, han ejed',
Signor Rossi, fyldt af blide Minder.
Og med Haanden paa den Dødes Pande
stirred' han med taarevaade Blikke
længe paa de skønne, ædle Træk.
Sagte nærmed' sig den unge Hustru
smykkede den Ædles blege Tinding . . . .
med en Krans af friske, grønne Lavrbær.

Marts.

Marts er Aarets særeste Maaned. Den ved aldrig, hvad den selv vil Dagen til Ende, eller blot to Timer i Træk. Den er vægelsindet som Lucrezia og den løber April med os, ikke én Dag, men hele en og tredive Døgn af Aaret.

For en Time siden var det Foraar.

Herrerne knappede deres Overfrakker op, og paa Gaderne skød Konerne frem af Jorden for at falbyde deres Violer, mens en hvid Sol skinnede.

Man tænkte pludselig paa en Skovbund fuld af Anemoner og saa for sig Villahaver med muldet Jord og piblende Krokus . . .

Og nu jeg kommer hjem, slaar og — Varslet var ikke Minutter — et Snefog mod alle Ruder, som om et Korps af himmelske Skovlkastere vilde tildænge os med Sne og Vinter.

Det er slet ikke Snevejr. Det er et Skybrud af Sne, der opfylder al Luften.

Selv de elektriske Vognes underligt gungrende Lyd svinder hen og bliver borte bag disse Snemure . . .

Kun Sne og Sne og Stormen.

Bliver det saadan ved et Halvdøgn, faar vi Togstansning.

Ja, ja, vi har før vadet i Paaske-Sne til Knæerne.

Men det bliver ikke ved: thi Marts er — Marts.

Om tre Timer er det Taage. Al Byen er svøbt ind i Graat og foran mine Vinduer hænger Taagen som sære og sløragtige Lagener, bag hvilke jeg intet skimter.

Kun Kæmpe-Skorstenen derovre rager usikkert frem — som en Skygge, som et Spøgelse.

Hvor Taage er uhyggeligt. Hvad der dukker frem af den, træder os i Møde sælsomt og foruroligende som Hallucinationer og det er, som al Virkelighed forsvinder.

Det synes, som blev alt forandret og skabtes der, bag Taagen, en anden og forvrænget Verden, som indgyder os Skræk og som vi ikke kender.

Men sé: med Aften svinder Taageskumret.

Det gennemflænges, ret ud for vore Øjne, som af tyvetusinde usynlige Hænder, mens Solen gaar ned bag Bjerge af flammende Stormskyer, forvredne Bjerge, Jætters vældige Bjerge, dækkede af Guld.

Det var da endelig Bagtæppet for en Shakespeares Kæmpesyner . . .

Men naar Solen er borte, skifter alt igen og Maanen glider stille frem over en lun Himmel, mens Luften bliver fugtig og mild som i Maj . . .

Sære, lunerige Marts — alle Maaneder i én Maaned.

Lucrezia, Lucrezia blandt Maaneder.

Herman Bang.

Mikkel Ræv.

Exekutionen fuldbyrdet.

Sidse er en af de enlige, gamle Koner, hvoraf man finder saa mange paa Landet. Hun bor i et lille Hus, hist hvor Vejen slaar en Bugt. Husets Vægge skæve staa, Ruderne er ganske smaa. Under Taget Spurve kvidre. Solen synker og — nu kommer Historien. Om Natten, naar Sidse ligger i sin sødeste Søvn, sniger Ræven sig fra sin Hule for at aflægge hende en Visit.

Stakkels Sidse! Jeg har Medlidenhed med hende; men det har Mikkel ikke; Gang efter Gang ser han sit Snit til at nappe sig en Steg i Konens Hønsegaard. Hun sukker, slaar sig til Taals med, at det er Livets Gang og Verdens Ondskab. Vinteren har jo været haard, og Ræven skal ogsaa leve. Indtil hun en Eftermiddag, som Solen er ved at dale bag den rødmende Horisont, ser Røveren sætte i Spring over Skovhegnet, ugenert stryge bag om Huset og — ja, kun hendes uvilkaarlige Skrig frelser Hanen fra at gaa samme Vej som Hønsene.

Saa beslutter Sidse, at der skal være en Ende paa Legen! Da hun kommer vrikkende ind i Gaarden, ved jeg, hvad hun vil. Det er den gamle Historie, der gentager sig hvert Aar; Ræven, den Tyveknægt, blæser paa hendes Ejendomsret. Jeg skal naturligvis hjælpe hende, og jeg lover i hvert Tilfælde at gøre mit bedste.

Derfor, kære Anton, maa du se at komme herned med Morgentoget; vi skal nok faa en fornøjelig Dag. Jeg lader Gravene stoppe ved Midnat, saa finder vi vel nok Fyren i et eller andet Tørveskær eller Tjørnehegn.

Skulde det knibe med Tilladelsen til at tage hjemmefra — ja, undskyld, men jeg kender jo Nygifte — saa kan du rolig stille Fruen i Udsigt, at du vender hjem med en prægtig Rævebælg, der kan blive det smukkeste Tæppe under et Sybord. Hvis du dertil vil indvende, at man ikke skal sælge Huden, før man har skudt Ræven, saa vil jeg betro dig, at der i min Forstue hænger et udmærket Skind af en Ræv, som Skytten skød for en tre Ugers Tid siden. Skulde vi altsaa mod Forventning ikke have det Held at befri gamle Sidse for hendes Plageaand, den Dag du gæster Reviret, saa behøver du ikke derfor at vende tomhændet hjem. Jeg stikker dig til Afsked ind under Frakken omtalte Bælg. Naar Du gaar til dit Hjem ad Københavns befærdede Gader, lader du, af Vanvare, Lunten daske dig om Benene, og naar du endelig staar ved din Dør og har ringet paa, saaledes som din lille Kone ved, at kun du ringer paa, naar du hører hendes lette Trin i Entréen, saa haler du Mikkel frem og stiller Dig i Position.

Du kan tro, at du snart faar Lov at komme paa Rævejagt igen.

Altsaa paa Lørdag! Din heng. Chasseur.

Til Skræk og Advarsel!

Karneval i Nizza.

Baillet — en Nizza Original, der spiller vanvittig.

Nizza, Marts, 1901.

NIZZA! Nizza, raaber Konduktøren og glad springer jeg ud af det sendrægtige Tog, der har ført mig fra det kolde og taagede Nord-Italien til det varme og blomsterrige Nizza.

Hvor aander man ikke let! Dyb og blaa hvælver Himlen sig over det dejlige Landskab, Solen bager den støvhvide Vej, de mægtige Palmer og Kaktus. De smaa italienskeSkopudsere er i travl Virksomhed med de engelske Rejsende, og unge Piger faa rivende Afsætning paa deres Violer, Roser og Kameliaer.

Der er Feststemning i Luften. I Morgen holder H. M. Prins Karneval sit Indtog i Nizza!

Prins Karneval? Jo vist! Prins Karneval er Nizzas gode Skytshelgen og han lokker Tusinder rige Fremmede til Nizzas solbelyste Strande. Han fylder Hotellerne og Pensionerne, hans blotte Navn faar Priserne paa de nødvendigste Næringsmidler til at stige med 100 pCt. Hans Berømmelse er saa grundfæstet, at Nizzas Byraad uddeler Præmier paa 5000 Kr. for den, der kan opfinde de morsomste Optog, de mest komiske Masker, den mest overgivne, men dog sømmelige Skæmt, der kan hævde Sydfrankrigs Karneval som det første, det største i hele Verden.

Gaar man ned ad Nizzas Hovedgade, studser man over de utallige Flagstænger, over de brogede Lanterner, over den store Mængde Tribuner, hvor Alpejægernes flinke Musikkorps skal spille under Karnevalsoptogene. Men Byens Hovedplads — Place Massena — og de nærliggende store Haveanlæg er et rent Feeri. Denne overvældende Blomsterpragt, disse Gasblus uden Tal finder man kun i Nizza, hvor Karnevalsfesterne, der strækker sig over 3 Uger, ikke er klemte inde mellem et Teaters snævre Vægge, men i lige Grad er de Riges og Fattiges Eje. Prinsen, Kongen — ikke *for én Dag*, men for tre Uger — er en naadig Fyrste, der under sit kortvarige Regimente udjævner enhver Standsforskel, alle politiske Modsætninger og under hvis Scepter en hel By og alle dens kosmopolitiske Elementer flokkes i Endrægtighed.

Madame Karnevals Vogn.

— Saa drøner da endelig de tre mægtige Kanonskrald over Byen. Hr. Sauvan, Nizzas elskværdige Maire, har overgivet Byens Nøgler til Prins Karneval.

Tæt sammenpakket staar man i Gaderne, overfyldt er Tilskuertribunerne, hvert Vindue (der udlejes til fabelagtige Priser) er besat. Militærmusiken og Fakkeloptoget drager gennem Gaderne. Saa kommer Prins Karneval. Siddende paa en mægtig Sejrsvogn, ragende op til Husenes første Sal, hilser han naadig til Højre og Venstre. Efter ham følger en halv Snes andre Optog, hvoraf

Det er dog først Søndag og Tirsdag, at Karnevalet kommer til sin Ret.

Det er Confetti-Bataillens store Dage.

Alle Optogene drage gennem Gaderne fulgt af en Sværm af over halvhundrede Tusinde dominoklædte Mennesker. Iført lange, graa Støvfrakker, tætte Staaltraadsmasker for Ansigtet, Posen fuld af smaa Gibsconfetti (af en Ærts Størrelse) venter man paa Signalet — de tre Kanonskud — til at Kampen er begyndt. Slaget varer tre Timer, ikke et Minut længer, ikke et Minut kortere, fra Klokken to til fem.

Gadescene under den store Karnevalsprocession i Nizza.

nogle er ganske kolossale. Trukket af 12 Heste, der er skjult under Tæpper, naa disse Dekorationer Husenes 2den Sal. Over halvhundrede syngende og dansende Figuranter gør deres for at tiltrække sig Opmærksomheden.

Det gælder jo ikke alene om at more sig og more Publikum. Hvert Optog har kostet Tusinder af Francs og man skal bære Prisen — de 5—6 Tusinde Francs hjem.

Om Aftenen danses der i alle Teatre og selv under fri Himmel, thi mens vi hjemme i Norden har 6—8 Graders Frost, er her foraarsvarmt og vindstille.

Under Sang og klingende Spil staar Slaget. Snart er det solglitrende Nizza dækket under flere Tommers Gibs og man har, trods Domino og Maske, nedsvælget et saa antageligt Kvantum Støv, at det vilde give samtlige Verdens Brystsanatoriums-Forstandere meget at spekulere over. Men Pokker heller! Et Par Glas Vin og det hele er forbi. — I en Fart faar man Støvet børstet væk, Støvlerne pudset, Middagsmaden slugt og Klokken 8 stiller man foran Prefekturet til et overdaadigt Fyrværkeri og til — Prins Karnevals Brand. Som en anden Jeanne d'Arc brændes han af til Fryd for et utaknemligt Folk.

Prins Karneval er død — leve Prins Karneval! Thi først nu begynder Foraarsfesterne.

En Blomsternes Ven maa baade frydes og sørge over det Blomstervæld og den Blomster-Vandalisme, som Nizzas *batailles de fleure* er.

Sceneriet kan ikke være prægtigere. Begrænset til den ene Side af det solglitrende, blaa og lunefulde Middelhav, til den anden af overdaadig pragtfulde Marmor-Villaers fornemme Stilfuldhed, strækker *Promenade des Anglais* sin palmebeskyttede Allé som et Følehorn ud i Landet i Læ af Soalpernes snedækte Toppe.

Paa Tribunerne sidder Evropas fineste Aristokrati: russiske Storfyrster, gammel-franske Vicomter, Prinser af Blodet og Damer af Verden — eller af Halvverden! Man er jo ikke saa nøjeregnende i en By som Nizza og Hertugen af Leuchtenberg, hvis mægtige Jagt ligger ankret i Havnen, sidder Side om Side med den brasilianske Rastaquouère, der i Gaar Aftes blev udvist af Cercle-Massena.

Dækket af Blomster over Vognstang og Hjul ruller Ekvipagerne forbi i dobbelt Rad. En er helt skjult af Mimoser, én af Roser, én er dækket af Violer, en anden af Kameliaer og fra Vogn til Vogn, fra Tribune til Tribune regner det med Buketters ufarlige Skyts, der snart dækker den ganske Vej, og hvis tunge, duftende Vellugt faar de unge Pigers Kinder til at blusse, mens Herrerne strør Tyvefrancs Stykker ud til de altid smilende Blomstersælgersker.

— — — — — —

Men snart lyder Hammerslagene. Den sidste Tribune falder for Øksen: det sidste Jærnbanetog fører den sidste Vintergæst bort til Sommerbadets Roulette, til Ostendes *Rouge et Noir*.

Hvor er her saa ikke dejligt i det stille Nizza!

Sagte og blidt skvulpende bader Middelhavet de blegrøde Klipper under Sommerhimlens dybe blaa Æter. Sølvglinsende snor Olivenlundene sig ind i Landet, mens Bjærgurterne sender deres kraftige og og sunde Duft, der renser ud for Vinterens Patchouly, ned over Promenaden.

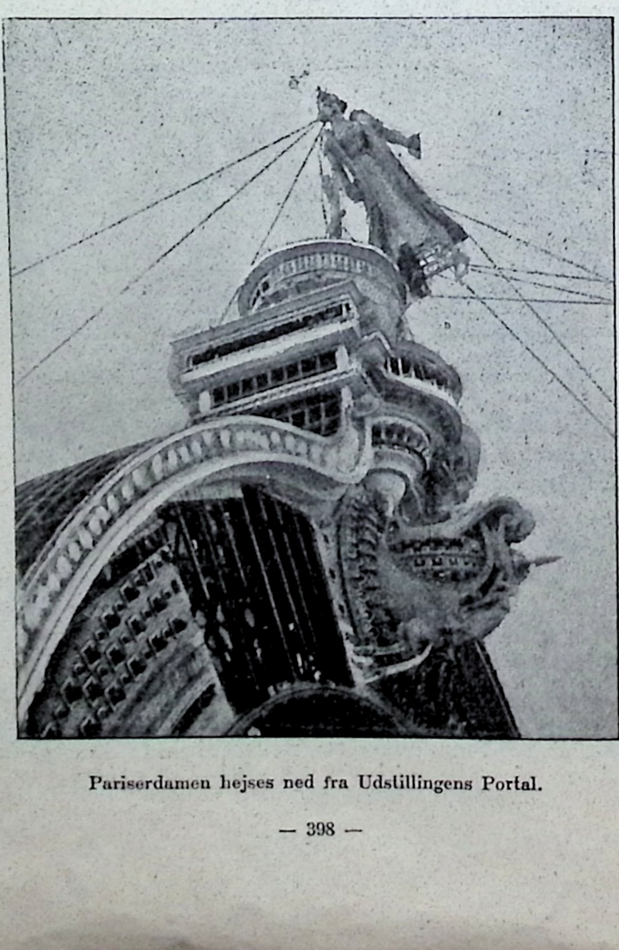
Da forstaar man den store Skønhedsdyrker, Théophile Gautiers Ord, da han, træt af Pariser Boulevardens Virak, strakte sine mødige Lemmer i Sandet ved Middelhavets Strand:

— Lykken? At ryge sin Pibe i Solskinnet, at høre Bølgerne skvulpe og se Skyerne drage forbi.

Fritz de Zepelin.

Det sidste Punktum.

Snart er Pariserudstillingen kun et Minde; Nedbrydningsarbejdet er i fuld Gang, og nu er den meget omtvistede Pariserdame hejset ned fra sit høje Stade paa Indgangsportalens Top. Man husker, hvorledes Statuen tog sig ud: klædt paa efter allersidste Parisermode var den anbragt 45 Meter oppe i Luften paa et meget solidt Grundlag. Da man endelig med stort Besvær havde faaet Damen løsnet, svævede hun snart i Luften, medens en Mand havde taget Plads paa hendes Hoved, dels for Ligevægtens Skyld, dels for at skaane hende for Stød, og andre otte fra Pladsen dirigerede de svære Reb, der skulde bringe hende velbeholden paa fast Grund.

Pariserdamen hejses ned fra Udstillingens Portal.

En hel Dag var nødvendig til dette Arbejde, og da Nedfarten lykkelig var til Ende, stod hun der i sin fulde 8 Meters Højde uden ringeste Skaar eller Lyde.

Hvorledes mon hun nu vil ende sin Tilværelse. Først fortalte man, at Nedbrydningsentreprenøren havde købt Statuen og vilde forære den til sin Fødeby et Sted i Auvergne. Men nu hedder det sig, at en rig ungarsk Magnat har sikret sig den mærkelige Dame, som han vil bortføre til en Park i Omegnen af Budapest.

Sikkert er det, at hun nu vil faa Fred for al den Larm, der har staaet om hende, siden hun kom til Verden som et Symbol for Byen Paris, der aldrig rigtig vilde acceptere hende.

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Viceadmiral *J. S. Meldal*, som i 1897 paa Grund af Alder trak sig ud af Søetaten, er afgaaet ved Døden i sit 74. Aar. Efter at være blevet Løjtnant 1846 udkommanderedes han med Briggen „Ørnen“ til et Togt til Vestindien og Guinea, hvor et Negeroprør blev dæmpet af Besætningen. Efter en treaarig Tjeneste i den franske Marine gik han atter til Vestindien, blev Kadetofficer ved Akademiet og blev en Tid ansat ved Gesandtskabet i London. Under Krigen 64 var han næstkommanderende paa Korvetten „Dagmar“ i Nord- og Østersøen. Nogle Aar var M. Adjudant hos Kongen og ledsagede Kongefamilien paa en Rejse til Athen, ligesom han var Chef for Kadetskibet, der fulgte Fregatten „Jylland“ med Hans Majestæt om Bord, da Tusendaarsfesten fejredes paa Island. I 1868 udnævntes han til Kaptain og 1886 til Viceadmiral. Den Afdøde var dekoreret med Storkorset af Dannebrog og mange fremmede Ordener.

Viceadmiral J. S. Meldal.

Kammerjunker Kaptajn *W. G. O. Bauditz* er afgaaet ved Døden i sit 79. Aar. Fra 1834-39 var han paa Landkadetakademiet, hvorfra han afgik som Sekondløjtnant ved Livgarden. Siden overgik han til Ingeniortropperne, med hvilke han som Premierløjtnant deltog i Treaarskrigen. Allerede 1852 trak han sig ud af Militæretaten, virkede en Tid som Baneingeniør i Sydslesvig og senere ved de sjællandske Baner. En kort Tid var han Folkethingsmand for Frederiksborg Amts 2. Kreds. Paa det litterære Omraade har han udfoldet en ikke ringe Virksomhed baade som Oversætter af Macaulay og som original Forfatter. Fra 1873-83 redigerede han Tidsskriftet „I ledige Timer“.

Kaptajn W. G. O. Bauditz.

For kort Tid siden afgik Skolelærer *Larsen* i Mulstrup pr. Ringsted ved Døden. Han kunde se tilbage paa en halvhundredaarig lang Virksomhed som Lærer, først ved Holsteinsminde Børnehjem, senere i Kyse og de sidste 17 Aar ved Ringsted. L. havde ved sin bramfri Vandel og gjennem sin varme Interesse for det politiske og kommunale Liv vundet sig en ualmindelig stor Vennekreds paa den Egn, hvor han virkede.

Skolelærer Larsen.

Jubilæum.

Den kendte Tapetserer og Dekoratør *J. A. Stauning* kunde d. 23. Marts festligholde sit 25-aarige Mester-Jubilæum. Naar Byen smykker sig i festligt Skrud eller naar Tivoli-Arrangementer kræver ekstraordinær Assistance, dukker Hr. Staunings Navn frem i Bladenes Spalter, og altid har han modtaget Anerkendelse for sin dekorative Sans, sin gode Smag og sin lette Haand.

Dekoratør J. A. Stauning

„Hver 8. Dags Musik og Sang“.

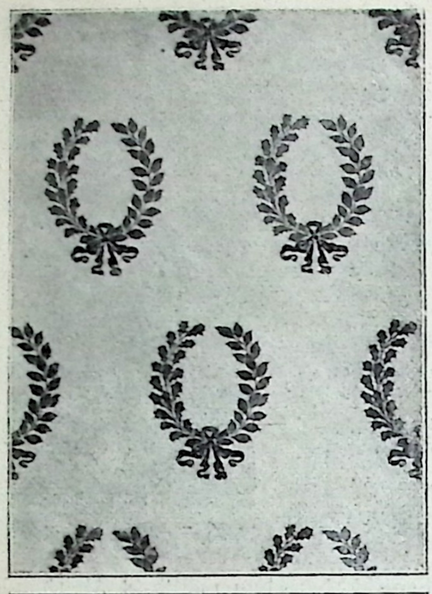
Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ indeholder: C. M. v. Weber: *Berceuse;* Ejler Jensen: *Arabesque;* L. Monckton: *Soldater i Parken*, Marsch (Af »Taxameterkuskens Datter).

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Metaltraaden har i den senere Tid fundet stor og omfattende Anvendelse som Værn mod mange Misbrug og Beskytter mod al Slags Fare. Efterhaanden er der skabt en hel Række Specialiteter i Metaltraadsarbejde, som alle har til Hensigt at yde Sikkerhed, og Firmaet *Emil Dederding* (St. Kongensgade 102), som er et af de bedst kendte i denne Branche, fabrikerer nu til Stadighed disse meget anvendte Fletværkssager. Først og fremmest de store Sikkerhedsnæt, der omkring Person-Elevatorerne strækker sig fra Stue til Kvist, dernæst alt Havehegn, som kan bestilles i alle Maal og Dimensioner, og endelig Metalgitre til mange Slags Brug. Der er Sikkerhedsgitteret, som skal forhindre Børn i at falde ud af Vinduet, Kakkelovnsgitteret, der skal skærme Børn mod at brænde sig paa den ophedede Ovn, Gitre til Glasruder, der vanskeliggør Indbrud, til Kældervinduer, der er udsat for Angreb af Gadens Ungdom, Gitre til Udhængsskabe og Pulte. Der er ogsaa Gitre til at anbringe imellem to Værelser, saa at Varmen kan cirkulere i begge Stuer, og Børnene hindres i at løbe fra det ene Værelse til det andet. Af andre Artikler kan nævnes Kul- og Stenharper til Rensning og Sortering samt Gnistfangere til Lokomobiler og Fabriksskorstene.

Den gode Smag.

PANEM et circenses — Brød og Fornøjelser, saaledes lød Raabet i det gamle Romerrige, og saaledes lyder det endnu den Dag idag hos alle Folkeslag Verden over. Men naar man er blevet mæt af begge Dele, saa bliver det næste, hvorefter Mennesket higer, uden Tvivl: Hjemmet. Hjemmet udøver en mægtig Indflydelse paa ethvert Menneske, paa dets Karakter, Udvikling og Dannelse; derfor bør ogsaa al vor Stræben være rettet paa at gjøre Hjemmet saa hyggeligt som muligt.

Til at opnaa dette, det være sig i de velhavendes Saloner eller de mindre bemidledes Stuer, hører imidlertid først og fremmest et: den gode Smag: sikkert er det, at der med den kan udrettes Vidundere.

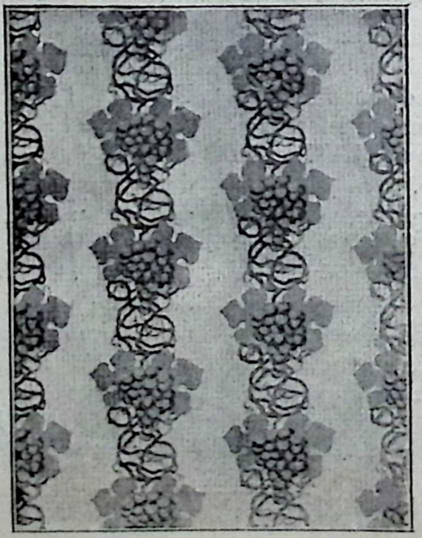
De Veje, man er gaaet, for at udvikle Smagen, have først i den senere Tid ført til et gunstigt Resultat, efterat Industrien har taget Kunsten i sin Tjeneste, og enhver Bestræbelse, der gaar i denne Retning maa derfor hilses med Glæde.

Som et Led i denne Bevægelse er der af *C. Krügers Tapetfabrik* udgivet et elegant udstyret Skrift, der gør Forfatteren, den ansete Kunstkritiker N. V. Dorph, megen Ære. Efter en Paavisning af, hvorledes Sansen for Skønhed i Hjemmene i forrige Aarhundrede uddøde under Massefabrikationens Ensformighed, fremhæves den Rejsning, der udgik fra England og efterhaanden ansporede alle civiliserede Lande til at give det saalænge vanskøttede Haandværk sin oprindelige Anseelse ved at Kunsten tog Industrien under Armen.

Herhjemme skete det bl. i Porcellænsfabrikationen, Boghaandværket og Møbelsnedkeriet og i den seneste Tid i Tapetindustrien, hvor *Krügers Tapetfabrik* har gjort sig særlig bemærket ved Fremstilling af Tapeter efter Tegninger af bekjendte danske Kunstnere.

Hosstaaende vil man finde gjengivet nogle af de Skriftet ledsagende Illustrationer i formindsket Format og det kan anbefales alle i Krügers Udsalg *Nygade 6* at gjøre sig bekendt med disse Tapeter og derved støtte saavel dansk Kunst som dansk Industri. Af hvert Mønster forefindes et smukt Udvalg af forskjellige smagfulde Farvesammensætninger, passende for ethvert Hjem og enhver Kjøbeevne. Provinsboere kunne kjøbe Tapeterne i Krügers bekendte Udsalg i hver By.

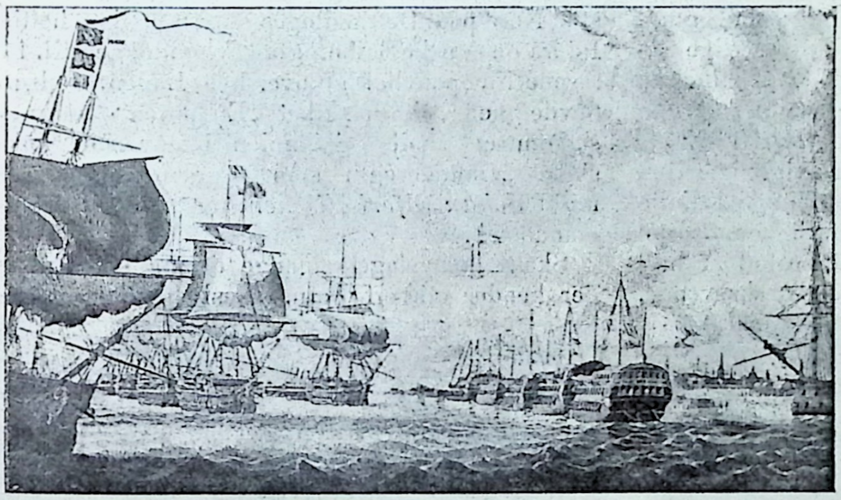

Nr. 26. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 31. Marts. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

For hundrede Aar siden.

„Saa kæmped' de Helte af anden April
for Fædreland, Frihed og Ære — "

Slaget paa Rheden d. 2. April 1801.

Det danske Folk har alle Dage haft Ord for at være rappere i Daad end i Raad. Hvis man brugte at fejre Mindedage for diplomatiske Snedigheder, vilde danske Flagduge ikke slides synderlig hurtigere end de bliver det nu.

2den April er ogsaa i første Række en Mindedag om dansk Mod og Handlekraft, om trofast Enighed og fædrelandskærlig Offervillighed. Men det er ikke det eneste, som for os gør Mindet om Skærtorsdagen 1801 kært og stolt. Dagens Betydning var ikke afgjort derved, at den engelske Flaades Angreb blev slaaet tilbage med Ære. Det ses bedst deraf, at de lidet lystelige Septemberdage 1807, der fulgte efter, ikke formaaede at stanse Danmark i det nationale Opsving, der fødtes af Begejstringen fra 1801. Thi i denne Begejstring var det, at det danske Folk fandt sig selv.

Den ydre Aarsag til Englands Overfald paa København var Kronprins *Frederiks* sejge Vedhængen ved Ruslands forrykte Kejser *Povl*, der nærede et uudslukkeligt Had til Britterne. England gjorde i de urolige Krigstider Fordring paa at respekteres som Søpoliti over hele Verden. De søfarende Østersømagter fordrede Retten til uantastet at drive deres Handel, formuleret i Sætningen „Frit Skib, fri Ladning".

Der dannedes til Hævdelse af Handelsneutraliteten et Forbund mellem Rusland, Danmark-Norge og Sverige, undertegnet 16. Decbr. 1800. Efter en Række mindre Sammenstød paa Havet besluttede England da at gaa angrebsvis til Værks — først og fremmest uskadeliggøre den danske Sømagt, der spærrede Øresund, og skræmme den danske Regering bort fra Forbundet med Kejser Povl.

I Marts Maaned 1801 samledes derfor paa Yarmouths Rhed en stærk Flaade paa 53 Skibe, deriblandt 20 Linieskibe. Chefen hed Sir *Hyde Parker*, men den egentlige Sjæl i Foretagendet var Næstkommanderende, den berømte Lord *Horatio Nelson*. I Slutningen af Maaneden laa Flaaden udenfor Kullen, og der indledes en Række Forhandlinger, dels med Kronborgs Kommandant, dels med Kabinettet i København. Den endte med, at den engelske Flaade den 30. Marts langs med den svenske Kyst stod ind i Sundet og lagde sig for Anker mellem Hveen og Taarbæk. Efter at Nelson om Natten personlig i aaben Baad havde undersøgt Farvandet, gik han den 1ste April med 36 Skibe

Søe-Officeer 1801.

Vagthavende Matros 1801.

gennem Hollænderdybet og lagde sig sydøst for Middelgrunden, medens Parker med Resten af Flaaden blev liggende nord for denne.

Med Københavns Forsvar saa det kun maadeligt ud. Nogen Landgang var vel ikke at befrygte, men den ringe Forsvarsstyrke mod Søsiden gjorde Stillingen saa meget mere truende. Man havde 10 Linieskibe under Bygning, men intet af disse var rede til at lægge ud. Forsvaret maatte føres dels ved de tarvelige Søforter, dels ved de mange gamle Blokskibe og Pramme, som der ikke kunde være Tale om at manøvrere med. Kun 4 af de 18 Skibe, der havdes til Raadighed, var virkelige Sejlere. De Skibe der kom til at deltage i Kampen, førte ialt 630 Kanoner, hvortil kom Fortet Trekroner med 66. Mandskabet bestod af hurtigt hvervede eller pressede Haandværkssvende, Fiskere og Bøndere, hvoraf Størsteparten aldrig havde set en Kanon.

Og med denne Flaadestyrke værgede Danmark sig mod en Flaade paa 30 udmærkede Krigsskibe, bestykket med 1200 Kanoner og bemandet med 9000 af Verdens bedste Søkrigere under Kommando af Helten fra Abukir!

Skærtorsdag Morgen den 2. April Kl. 9 ½ lettede Englænderne Anker og stod Nord paa. De modtoges straks med en heftig Ild fra de danske Skibe, og om Formiddagen Kl. 11 rasede Kampen heftigt over hele Linien. Nelson havde med Admiralskibet „Elefanten" anbragt sig omtrent midt i Slaglinien ligeoverfor Blokskibet „Dannebrog", som af den danske Admiral *Johan Olfert Fischer* var valgt til Kommandoskib.

Skærtorsdagslagets mange dramatiske Episoder kender ethvert Barn. Mest berømt og be-

En dansk Sömand i engelsk Fangenskab, afslaaer Fiendens Guld, der tilbydes ham, for at gaae i hans Tjeneste. Han peger paa det danske Flag (det eneste han har søgt at redde fra Skibet) som om han vilde sige: „før lide Alt end vanære dette!"—

Tilbagekomst fra det engelske Fangenskab. Den Ankomne nyder i sine Paarørendes glade Modtagelse og Favnetag Lönnen, for at have vedblevet at være Fædernelandet tro.—

Et Par Kobberstikblade fra 1801, stukket af N. Truslew.

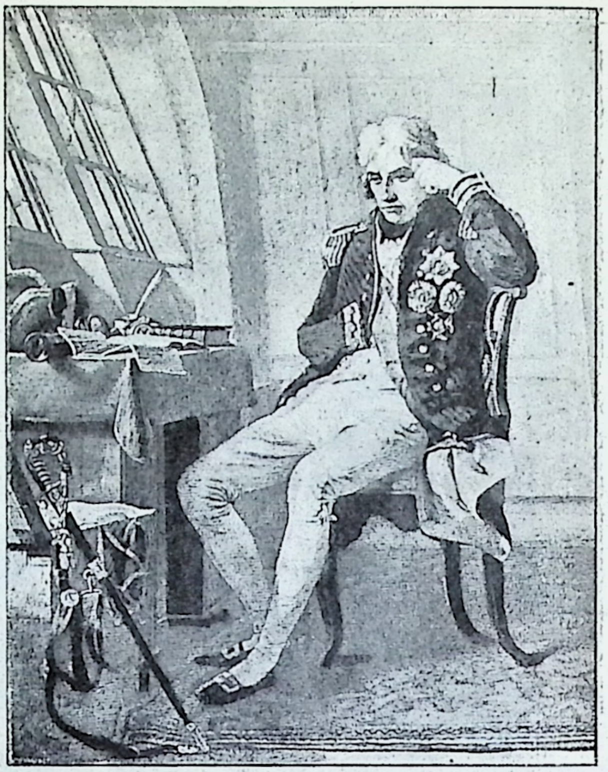
LASSEN. WILLEMOES. O. FISCHER. HOLSTEN. MØLLER.
BRAUN. RISBRICH. HARBOE. BILLE. FASTING. KOFOED. ARENFELD.
BRANTH. ROTHE. THURAH. HAUCH. SCHRODERSEE. MIDDELBOE. EGEDE.

Heltene af 2den April.

(Nederst Mindesmærket paa Holmens Kirkegaard.)

sunget er vel den 18aarige Sekondløjtnant *Peter Willemoes* bleven, som med sit lille Flaadebatteri lagde sig tæt ind under „Elefanten“ og i lang Tid gav det store Skib Lag paa Lag, indtil han maatte trække sig tilbage efter at have mistet Trediedelen af sin Besætning. Kaptejn *Lorents Fielderup Lassen* paa „Prøvesten“ kæmpede i 4 Timer samtidigt mod 5 store engelske Skibe. Men at nævne hver enkelt Helt fra denne Dag og blot i korte Træk skildre hans Bedrift, kan vi lige saa godt opgive med det samme.

Nelsons Stilling blev efterhaanden særdeles vanskelig. Ganske vist var adskillige af de danske Skibe efterhaanden gjort ukampdygtige, skudt i Sænk eller løben paa Grund, men til Gengæld var den engelske Flaades Tilstand saadan, at den næppe kunde taale mere Skade, hvis ikke Togtet ind i Østersøen skulde opgives. Dertil kom, at Nelson overfor sin Chef havde tilladt sig et meget farligt Skridt. Der blev allerede paa et tidligt Tidspunkt fra Admiral Parkers Skib givet Signal til Tilbagetog. Som bekendt satte Nelson, da dette meddeltes ham, Kikkerten for sit blinde Øje og sagde: „Jeg kan virkelig ikke se noget Signal!“

Nelson i sin Kahyt. (Efter et engelsk Maleri).

Et satirisk Blad mod England, (udkom 1807).

Da var det, han fandt paa sit bekendte Fif, som Kronprins Frederik med sin lidet sammensatte Intelligens ikke var Mand for at gennemskue. Nelson sendte Parlamentær til Kronprinsen med den Meddelelse, at han, saafremt Kampen skulde fortsættes, ikke saa sig i Stand til at skaane Mandskabet paa de Priser, han havde taget. Truselen rørte Kronprins Frederiks Hjærte, og han sendte Generaladjutant, Kaptajn *Hans Lindholm* ombord paa „Elefanten“. Kort efter, Kl. ca. $3^1/_2$, stansedes Ilden fra begge Sider, og Vaabenstilstand og Fredslutning blev Enden paa den blodige Leg, der havde kostet Danmark 1240 Døde og Saarede, England mindst 2000.

Begge Parter tilskrev sig Sejren, som der plejer at staa i Historiebøgerne, og de Lærde vil til evig Tid kunne strides om dette Spørgsmaal. Men inde paa Toldboden stod unge Mænd som *Oehlenschläger* og *Ørsted*'erne, der skulde skabe Folkets Fremtid i det kommende Aarhundrede. Der fødtes nye Sange paa alles Læber, og i Stoltheden over den ærefulde Dag tog Blodet raskere Fart og ukendte Ævner rørte sig trindt om i Folket.

Hvor lidet ideelle Aarsager der end førte til denne Begivenhed, og med hvor ringe Kløgt den udnyttedes, blev det derfor dog sandt, hvad Oehlenschläger profetisk sang allerede Aaret efter:

„Oldtids-Kæmpehøje sjunke,
Danmarks Daad blev glemt paa Jorden —
Dag! som en elektrisk Funke
rystede du atter Norden.“ Niels Wiig.

En Aandeséance.

Af D. von der Lyhe.

Nu i Vinter var det Benedictes Tur til at være inde i Sæsonen hos Tante Emmerense.

Hendes Hjem var et meget eftertragtet Opholdssted baade fra Forældrenes og de Unges Side. Dels af den Grund, at Tante Emmerense var i Familie med, eller Bekendt af det ganske Aristokrati, og dels af den Grund, at hun, som en levende Lovbog for Former og Etikette, var saa velsignet betryggende som Opdrætter af de ofte lidt løsslupne Føl, der sendtes ind for at poleres og pudses af til Udstillingsbrug. Og at de unge vare glade for at komme til hende, var intet Under, da hun, med sit gode Hjerte, var utrættelig i at finde paa Fornøjelser og Adspredelser for sine mange Guddøtre, Nièces eller Kusinebørn, og havde en snart mangeaarig Øvelse i at omgaas de Sytten-Attenaarige, der ligefrem stod paa Liste for at komme til at bo i den bekendte komfortable Lejlighed paa Marmorpladsen.

At Benedicte morede sig aldeles glimrende, var lige saa naturligt, som det var ventet; med de friske smilhullede Kinder og den elegante Skikkelse, Hænder og Fødder maatte en Verden erobres. — Dog, det brød hun sig ikke om, naar blot den eneste ene, som i hendes Øjne ragede op over alt Folket, kunde tælles mellem de Overvundne, men det var hun ikke rigtig sikker paa.

Imidlertid var Sæsonen livlig; Tante Emmerense førte sin lille Nièce rundt, lagde Kort og modtog Indbydelser, og paa de allerfleste Steder traf hun Fætter Valdemar.

Det vil sige, rigtig Fætter og Kusine var de ikke, men, som han straks sagde: — Blodets Baand osv. — saa naturligvis sagde man Du og Fornavn, og det gik saa meget lettere, som han fandt hende umaadelig sød i sin landlige Uberørthed, og hun straks blev imponeret af hans flotte Husarskikkelse.

En Dag fik Benedicte Indbydelse fra Tante Malvina og Onkel Per til at følges med Tante Emmerense til deres Onsdags Séance.

Tante Emmerense var selvskreven Gæst ved Séancerne, hvor det gik umaadelig højtideligt til, og hvor virkelige professionelle Medier mange Gange havde bragt værdifulde Oplysninger fra Aandernes Verden og faaet den kolde Sved til at bryde frem ved deres slaaende og uhyggelige Meddelelser.

Tante Emmerense var nemlig bleven Spiritualist — ikke Spiritist, der er en Grads Forskel — efter at have været let grundtvigiansk, en Smule rationalistisk, temmelig ivrig Indremissionær og halv katolsk. Sagen var, at skønt Tante Emmerense var forfærdelig sød og rar, var hun ikke meget selvstændig, det sagde da ogsaa hele Familien. Men Herregud, hun var nu engang saaledes og blev ikke anderledes.

Nu var Tante Malvine temmelig dominerende i det hele, og da hun før havde tjent som Ledestjerne for Tante Emmerenses omtumlede Troesiver og hun og hendes Mand nu havde fundet Fred i Spiritualismen og holdt aabent Hus hver eneste Onsdag for alle ligesindede, blev Tante Emmerense, som hørende til deres nærmeste Kreds, snart indfanget i det troende lille Samfund.

Hun læste teosofiske Skrifter og spiritualistiske Blade og følte sig yderst forvirret og grebet af de dunkle Taalemaader og de forunderlige Beretninger, der fandtes deri, men som saa mange andre, søgte og fandt hun Trøst i det gamle Ord, at Religion skal troes, ikke forstaas — og Tante Emmerense var saa uhyre villig til at tro alt muligt, men hun forstod i Grunden saa grumme lidt.

Det var dog med lidt Skrupler at hun modtog Indbydelsen for Benedicte, da dennes Fader, Kammerherren, plejede at rase mod det „moderne Aandevrøvl", men, som Malvina sagde: — Barnet har godt af i Tide at tænke paa sit aandelige Vel, og man gør kun en god Gerning ved at række hende en hjælpende Haand, og saa blev det bestemt, at hun skulde følge med.

Det var et mærkeligt Slumptræf, at Benedicte netop den Onsdag Formiddag skulde træffe Fætter Valdemar i Bredgade, da hun kom fra sin Spilletime, den eneste Gang om Ugen, hun fik Lov at gaa alene.

Naturligvis stansede han hende for at spørge til dem derhjemme, og saa fortalte hun ham, at hun skulde til Séance om Aftenen.

„Død og Pine, det havde jeg nær glemt," sagde han og gav sit Overskæg et Strøg opad.

„Kommer Du der?" spurgte Benedicte og saa ud som om der blev tændt Lys indvendig i hende.

„Ja, ved Du ikke det? — Ok jo, jeg har saamænd været temmelig ivrig, men i den sidste Tid har Tjenesten lagt en Del Beslag paa mig," sagde Løjtnanten og saa ud som den forfulgte Uskyldighed.

„Hør, tror Du virkelig paa Aander, Valdemar — for saa — —" udbrød Benedicte og saa indtrængende paa ham.

„Hvad saa?" spurgte han smilende.

„Saa — ja saa maa jeg jo ogsaa tro paa dem," svarede hun ligesaa smilende. „Du er jo en fornuftig Mand og ikke netop noget religiøst Hængehovede, saa —".

„Nej," lo han, „det er ikke det, jeg plejer at beskyldes for, men der er naturligvis Ting mellem Himmel og Jord, som man ikke ganske kan bortforklare. — Naa, nu skal Du selv se og dømme, maaske vi oplever noget i Aften, det er ikke altid, det lykkes. Paa Gensyn!"

„Au revoir," sagde hun og skottede hurtig til Siden ind i en Spejlglasrude, for at faa det sidste Glimt af hans høje, lyseblaa Skikkelse, idet han passerede forbi. — —

Det var ganske heldigt, at Løjtnant Valdemar kom før Benedicte den Aften til Tante Malvina, for de forbausede Udtalelser, der modtog ham, kunde let have faaet hende til at tvivle om hans Optræden som Sandhedsvidne, — naa, men nu var han der og det var altid et ganske hæderligt Bevis paa den Interesse, som han med uforstyrrelig Ro forsikrede, at han nærede for netop disse Onsdagsséancer.

Der samledes en Del mest ældre Damer og enkelte Herrer, og Benedicte skinnede som en Foraarssol over alle de gamle, falmede Efteraarsblomster, — i alt Fald fandt Løjtnant Valdemar det — og de to gamle Kammerherrer og den gigtsvage Baron for den Sags Skyld ogsaa.

Man sluttede Kreds i den lille, blaa Salon, hvor der var Ild i den engelske Kamin og hvor Gardiner og Portiérer var trukne for Vinduer og Døre.

Placeringen var lidt besværlig, da Tante Julie, der var over de firs og stokdøv, men var med ved alle Lejligheder — i nedringet til store Middage — maatte anbringes saadan, at hun kunde opfange Aandernes Tale gennem Mediets Mund, og omsider fik hun Plads lige foran den tomme Stol, der var beregnet til Mediet. I hvert Øre stak hun saa et Hørerør, der vendte opad i Form som en Lur, og med de stenhaarde, hvide Bukler og det skarptskaarne Ansigt, lignede hun i Halvmørket et fantastiskt Kæmpeinsekt, der sad paa Rov med Følehornene ude.

Benedicte var som den Yngste kommen helt yderst, men for at hun ikke skulde føle sig alt for uhyggelig tilmode, flyttede Fætter Valdemar sin Stol nedenfor hendes, saa at han afsluttede Kredsen.

Lamperne blev bragt ud, saa kun det flakkende Skær fra Brændeknuderne inde i Kaminen lyste op i det rigt monterede Værelse, og alle tog hinanden i Hænderne.

Mediet kom ind. Det var en af Kredsens egne Damer, der var funden i Besiddelse af forbavsende mediumistiske Evner, og i hvid løstsiddende Dragt, med de fyldige Arme bare til Albuerne, indtog hun sin Plads paa den tomme Stol.

Benedicte begyndte at føle sig uhyggelig — Sæt nu at hun fik en Aand at se! — det vilde være skrækkeligt — men i Grunden vidste hun jo saa godt, at der ingen andre Spøgelser findes end i Folks egen Fantasi, — det havde hendes Fader saa tidt sagt, og hun selv ogsaa doceret for andre, men alligevel . . . .

Mediet begyndte at mumle ganske svagt og tav igen. Der var ganske tyst i Stuen, kun en svag Raslen af Asken, der faldt ned nu og da og afbrød Stilheden; en pludselig, klar, opblussende Flamme, kastede et forunderlig fantastiskt Skær over de mange, spændte gamle Ansigter. Den skaldede Kammerherre, der sad ved Siden af Tante Julie, havde lukket Øjnene og saa ud som om han allerede blundede let, men ellers blinkede de mange Øjne med spøgelseagtig Glans; og den ubetvingelige Lyst til at le, som først havde grebet Benedicte ved det fremmedartede Syn, gik over til en uhyggelig Fornemmelse, der fik det til at løbe hende koldt ned ad Ryggen.

Mediet hævede atter Stemmen og Benedicte, der havde lukket Øjnene, saa op. Der var næsten ganske mørkt. — Gud i Himlen, hvad var dog det! To Lyspunkter bevægede sig svagt frem og tilbage — Benedicte klemte Fætter Valdemar fast i Haanden, — og han klemte trofast igen. Der for hende gennem Hovedet Tanker om Lysfænomener, som skulde have vist sig for de Indviede, da der i det samme blussede et lille Trækul op og viste Omridset af Onkel Pers Guldbriller, der kastede Lysrefleksen tilbage.

Lettet sank hun atter tilbage, og lukkede Øjnene. Ved Lyden af Mediets entonige Stemme, sammen med den velgørende Varme fra Valdemars Haand, gled hun lidt efter lidt over i en halv uvirkelig Sindstilstand, hvor alle de Omkringsiddende forsvandt for hende, undtagen den ene, der trofast sad og holdt hende i Haanden.

Hun tænkte paa, hvor smuk og klog han var, og hvor uendelig meget hun holdt af ham — hvad gjorde det, at mange fandt ham overfladisk og let, naar hun vidste, at han ikke var det —, hvorfor skulde hun ellers altid føle sig som en lille Pige, og ham som den „store Broder" — eller lidt mere, — naar de var sammen — Drømmene gled fremad og opad paa deres gennemsigtige Vinger, — da Mediet pludselig tav og Benedicte med et Ryk vendte tilbage til Virkeligheden.

„Nu kommer han," hviskede Mediets Stemme og Benedicte lukkede atter Øjnene i hellig Rædsel.

Pludselig mærkede hun en varm Strømning og et Tryk paa Kinden, og med et Skrig fòr hun op fra sin Plads.

„Hvad var dog det?"

„Gud, hvad var det?"

„Mais, qu'est-ce que c'est que ça?", spurgtes der i Munden paa hinanden.

„Det var — det var vist en Aand," stammede stakkels Benedicte og gned sin Kind, mens hun rystede af Sindsbevægelse.

„En Aand! . . ." udbrød Onkel Per.

„Men Gud, mit søde Barn — hvor rædsomt!" lød Tante Emmerenses Stemme bekymret — —

„Højst interessant", afgjorde Tante Malvina.

„Det er bien sur un mauvais esprit — mente den franske Frøken Regitze, der var født og opdraget paa Lolland. —

„Maaske esprit de Valdemar", mumlede Kammerherre Otto maliciøst. —

Imidlertid ringede Onkel Per paa Tjeneren, der kom ind med de tændte Lamper, hvorved Tante Julie vaagnede af sin Slummer og tilfreds erklærede med høj Stemme at det havde været en nydelig, stilfærdig og charmant Séance.

Protokollen, hvori Aftenens Begivenheder blev skrevet ind, kom frem, og med sirlig Haand noterede Onkel Per i urokkeligt Alvor det forunderlige Fænomen.

Alligevel — trods Fænomenet — blev hverken Benedicte eller Fætter Valdemar overbeviste Spiritister!

August Strindbergs Forlovelse.

Skuespillerinden Harriet Bosse.

Forfatteren August Strindberg.

Underligt føjer Skæbnen sig. August Strindberg, som for ikke saa mange Aar siden med fanatisk Energi drog i Leding mod alt Kvindekøn, er nu i 52-Aars Alderen bleven besejret af en ung og smuk Kvinde, der har sat sig til Opgave at inspirere Digteren til en ny Del af Værket „Giftas", som forhaabentlig vil blive lysere og fornøjeligere end de første. Heltinden i dette Afsnit af Digterens Liv er Frøken *Harriet Bosse* ved „dramatiska teatern", hvor hun i Løbet af kort Tid har tilkæmpet sig en Førsteplads i Publikums Gunst. Hun er født norsk, studerede først Musik i Stockholm og Paris, slog saa igennem paa „Dramatiska teatern" i „Første Violins" Hovedrolle og blev siden af Strindberg selv udset til at kreere Hovedrollen i „Til Damaskus". Ogsaa i Forfatterens nyeste Arbejde, som snart skal opføres, har Frk. Bosse faaet en betydelig Rolle tildelt, men alle disse Opgaver er kun ringe mod det Hovedmaal, hun har sat sig: at forsone Digteren med Kvindekønnet og gøre ham lykkelig.

To Kapelmestre.

Med Amatørfot. af Sigurd Trier.

Johan Svendsen dirigerer.

DIRIGENT-PARODIER er i vore Dage et meget taknemmeligt Variétènummer. „Kunstneren“ ifører sig en sindssvag Paryk og et Skæg, hvis Lige ingen Dødelig nogensinde har haaret, proklamerer med høj Røst „Wagner!“ — „Strauss!“ — „Meyerbeer!“ eller en anden Orkesterstorhed, som Publikum aldrig har set, og giver sig saa til at spjætte ud med Arme og Ben som en Vanvittig i en ganske anden Takt end den, Orkestret spiller i.

Publikum tror at have beriget sin musikalske Indsigt i betydelig Grad og klapper som rasende.

De hjemlige, kendte Dirigenter ser man kun sjældent parodierede. Simpelt hen af den Grund, at Humbugen snart vilde blive for tydelig. Det lader sig nemlig slet ikke gøre at dirigere som en Sprællemand. Dirigentens Herredømme over sit Orkester er som Feltherrens over sin Hær, og Ro og Beherskelse er for hin som for denne de første Betingelser for at vinde et Slag.

At der forud for en Orkesterpræstation gaar et stort og detaljeret Arbejde med Enkeltheder og Sammenspil, aner vel de fleste. Men den Dirigent, som vilde lade det blive derved, og saa under Opførelsen for Publikum vilde hengive sig til alt muligt privat Gøgl, vilde hurtigt blive umulig. Tro endelig ikke, at han han nøjes med at staa og svinge med en Pind i nogenlunde Takt med Musiken. Skal her være Tale om Sprællemænd, saa maa det være Musikerne, der giver denne Rolle. Dirigenten maa have sin Snor i hver enkelt og lede hver af hans Bevægelser.

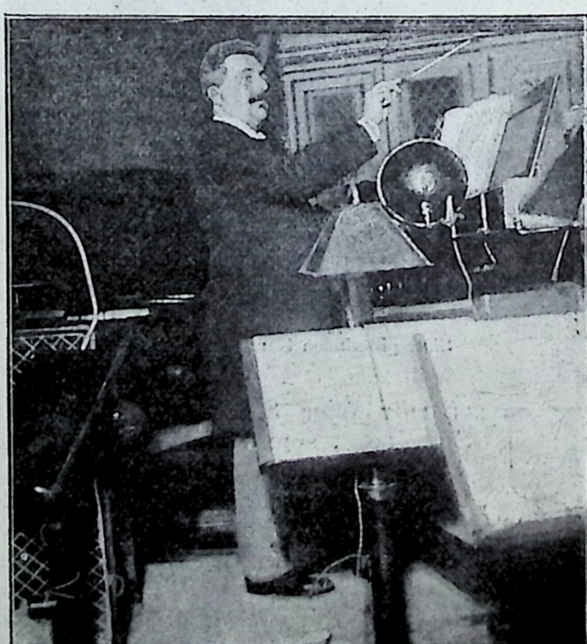
Se paa vor med Rette saa højt ansete første Kapelmester *Johan Svendsen*.

I de fleste Øjeblikke kan det se ud, som om det hele slet ikke kom ham ved. Men saa paa en Gang lever han op. De skarpe, alvorlige Øjne faar Ærinde her og der og allevegne. En Tubaist faar en Lynstraale, der maa vække ham, selv om han er falden i Søvn — hvad der vilde være tilgiveligt i et saa langt Frikvarter, som denne Musiker ofte har —, et hastigt Sæt med Albuerne sætter Fart i Pauken, og et blødt Strøg gennem Luften med den flade Haand ligesom klapper Fløjten paa hviden Kind, saa han maa ud med sine allerkælneste Toner. Hver Bevægelse har sin bestemte Hensigt og Virkning.

Johan Svendsen anses af Sagkyndige for et Dirigentgeni — foruden at han er en fin og tankerig Komponist og en Autoritet paa Instrumentationens Omraade.

Ved sin Side har *Johan Svendsen* sin 2den Kapelmester, *Fr. Rung*, der bærer et gammelt anset Musiknavn og sidder inde med Traditionerne fra vor klassiske Musiktid i Aarhundredets Midte, en Kender og Elsker af den gamle Kunst, som han skaffer frem, saa ofte det lader sig gøre.

Bastian.

Fr. Rung dirigerer.

Fru Sinding.

Man kan godt forstaa, at det kongelige Teaters Pernille ikke ønskede sit 25 Aars Jubilæum fejret ved en Festforestilling. Hun vilde simpelthen, saasnart hun viste sig, have faaet Folk til at tvivle om, at det virkelig forholdt sig rigtigt med disse 25 Aar.

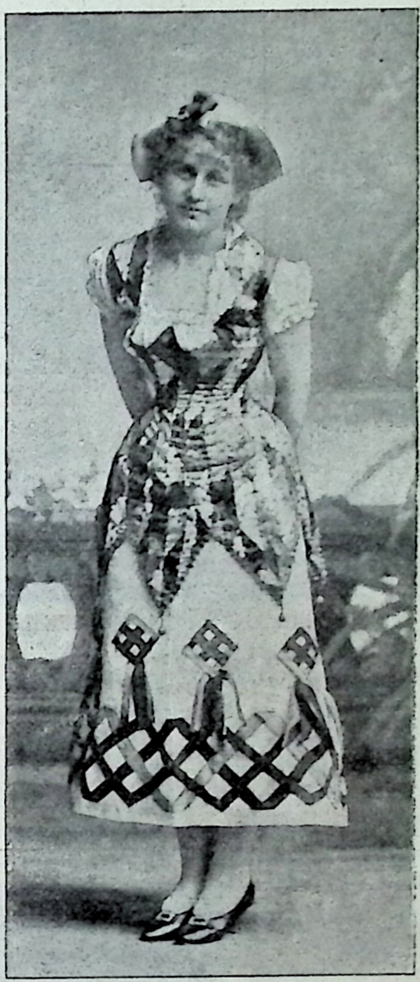
Den, der sagligt og alvorligt vil sætte sig ind i Sagen, nødes dog til at erkende, at det virkelig var i det Herrens Aar 1876, at daværende Frøken *Elga Betzonick*, nuværende Professorinde *Sinding*, første Gang viste sig daa Scenen.

Saa længeFru *Phister* endnu — og det var op til en ret høj Alder — kunde give den Holbergske Jomfru Næsvis Kød og Blod, maatte Fru Sinding dele ondt og godt med Teatrels øvrige kvindelige Ungdom og tage de Ungpigeroller, der faldt for. Talent og Intelligens havde hun nok af, men hendes udprægede Soubretteydre kom ikke altid tilpas.

Fru Sinding som Pernille.

Det var som Pernille, hun slog igennem og maaske netop, fordi hun saa lidet egnede sig for det Tillærte, som i det teater-eufemistiske Sprog kaldes for *Tradition*. Uden at lægge den mindste Fernis over den Holbergske Taske forstaar hun at stille hende i ensaadan Glorie af Humør og ægte Vid. at hun bliver morsom, selv hvor Holberg kun er plat. Og saa er hun saa velsignet københavnsk, ikke en tilfældig Tjenestepige fra i Dag eller igaar, men det brede København i Rendyrkning, hvori baade Fortid og Nutid spejler sig.

Fru Sinding som Columbine.

Men ved Siden deraf maa det ikke glemmes, at Fru Sinding baade i moderne Lystspil og — ikke mindst— i de Ibsenske Skuespil har skabt saa meget personligt Liv, ofte af ret chablonmæssige Figurer, at det kongelige Teater i hende har en af sine fornemste Støtter paa Kvindesiden, en af dem, hvis Arbejde ingen kan gøre efter.

Og desuden har hun som Menneske en Skare af Venner og Beundrere.

Det norske Hus.

Norske Hus! — med Sagnets Ranke
Om dit møre Bjælketag,
Lige kært du er min Tanke
Vinterkvæld og Sommerdag!

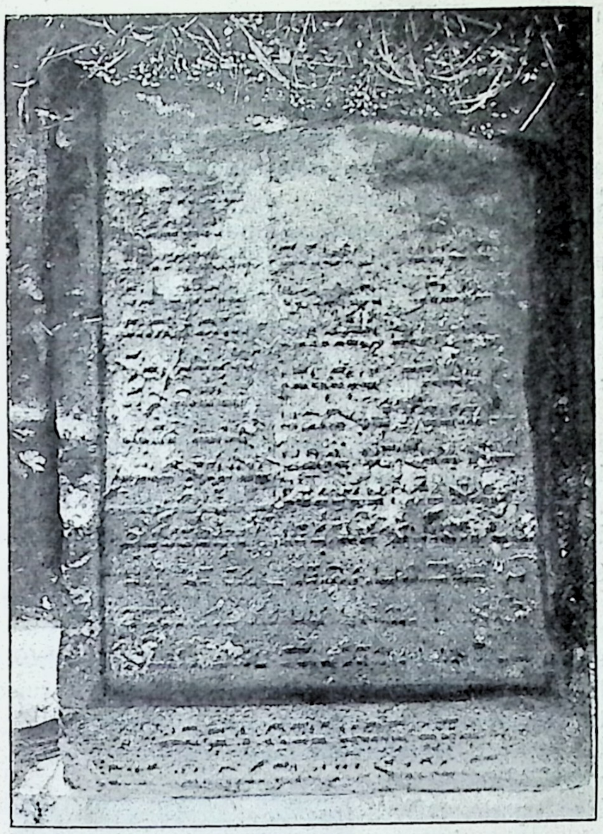
Sødt i Solskinstanker vugget
Har jeg vandret her paa Sne —
Her bag Sommerløv jeg sukket
Har i Hjærtets Vintervé.

Underligt i Fletning vindes
Minderne paa Maa og Faa —
Naar i Solskin jeg dig mindes,
Jeg i Rim dig prise maa.

J. D.

Ældgamle Grave.

Gravsten fra 941.

Gravsten fra 1613.

Gamle Gravstene paa Jødernes Kirkegaard i Prag.

Det er Minder fra ældgamle Tider, som lokker Turister til Prag. Et stort Stykke af Byen har faaet Lov til i Fred at bevare sin oprindelige Karakter og denne Pietet har Pragenserne ingen Grund til at fortryde, thi mange klingende Pengestykker var rullet dem forbi, hvis de ikke havde forstaaet Værdien af, at deres By i Tidens Løb kunde forme sig som et stort historisk Musæum.

Til den ældste Del af Byen Prag—Altstadt — hører en af Byens interessanteste Seværdigheder: Jødernes gamle Kirkegaard, om hvis Alder de Lærde er alt andet end enige. Nogle mener, at de kan læse sig til, at den ældste Gravsten stammer fra 596, andre forkaster denne Læsning og paastaar, at den ovenfor afbildede Sten over Forsangeren Josua, Søn af Jehuda, er Kirkegaardens ældste, og denne bærer tydeligt at læse, at Forsangeren døde i Aaret 941.

Kirkegaarden frembyder et ejendommeligt Virvar: Tusinder af gamle Gravstene i broget Vrimmel og halvvejs sunkne ned i Jorden, medens knudrede Hyldetræer og Mos og Græs breder sig rigelig imellem dem. Paa mange af Stenene ser man et Tegn, som angiver, til hvilken Stamme den Afdøde hørte, f. Eks. en Due for Israels Stamme og en Kande for Levi Stamme. Eller ogsaa ser man forskellige Dyretegn saa som Løve, Fisk og Høne, der hentyder til Navnene: Löw, Fischel, Hahn etc. Smaa Sten, som endnu af Jøderne henlægges paa enkelte Mindesmærker over særlig udmærkede Personligheder, er et Tegn paa ærefrygtfuld Beundring. Over Kirkegaardens Port staar følgende Ord skrevet paa Tysk og Hebraisk: „Ærefrygt for de gamle Tider, Respekt for Ejendomsretten, Fred for de døde.“

Den yngste Gravsten, der findes, er fra Aaret 1787. Man vil paa vort andet Billede faa et Indtryk af Stenenes tætte Vrimmel og i dette Billedes Forgrund vil man finde Mindesmærket over David Gans (død 1613), der var Mathematiker og Geograf og stod i Forbindelse med Tycho Brahe, som for 300 Aar siden døde i Prag og hvis kendte Træk lyser i det røde Marmor over Gravstedet i Teinkirken.

Videnskaben og Fakirerne.

Med Billeder af et Par danske „Fakirer".

En ung dansk Mand, som kan stikke en Naal gennem sin Arm uden at føle Smerte

Flere af de indiske Fakirers Præstationer er blevne afslørede som behændige Taskenspillerkunster, der ikke formaaede at skuffe de dygtige engelske, franske og amerikanske Videnskabsmænd, som i Indien har ofret et energisk Arbejde paa at udskille det Virvar af Taskenspillerkneb, Suggestion og Selvsuggestion, der udgjorde en saa væsentlig Del af Fakirismen, fra det virkelig værdifulde og ukendte, som muligvis kunde bringe Videnskaben nye Synspunkter.

Det var jo ikke utænkeligt, at den forholdsvis unge evropæiske Forskning kunde lære noget, derfor den var nyt, men ligesom saa mange andre Ting allerede længst havde været kendt og forstaaet af Østens Lærde — Præstekasten — hvis Kultur paa saa mange Punkter har været Vestens Læremester. Man behøver blot at minde om, at Asiaterne jo kendte Krudtet og Bogtrykkerkunsten længe før Schwartz's og Gutenbergs Tid, for at vise, hvor vigtige Opfindelser Evropa kunde have lært at kende hos Østens Folk Aarhundreder før det selv naaede saa vidt.

Medens Nutidens Trang til Mystik har faaet en stor Mængde Mennesker — Spiritisterne og Teosoferne — til at kaste sig over de af Fakirernes Præstationer, der strider imod Naturlovene, og som efterhaanden alle sammen har vist sig at bero paa Taskenspillerfærdighed eller Suggestion, i den Hensigt at anvende disse Præstationer som Beviser for deres Teorier om overnaturlige Aandekræfters Tilstedeværelse, saa er det en Selvfølge, at de videnskabelige Forskere kun kan tage de Fænomener i Betragtning, som ikke direkte er naturstridige, selv om de ikke fuldstændig kan forklares.

Det er saaledes sikkert, at visse Fakirer har den Ævne at kunne gøre sig selv uimodtagelige for giftige Slangers Bid; andre kan lade sig begrave og undvære Føde i lang Tid uden at det tilsyneladende generer dem, eller de kan saare sig selv med spidse Instrumenter uden at føle den fjærneste Smerte, ja uden at der flyder en Draabe Blod.

Dette lyder endnu vidunderligere end de modbydelige Selvplagerier og de mere eller mindre elegant udførte Taskenspillerkunster, men det har desuden den Interesse, at Videnskaben ikke alene anerkender disse Fænomener, men ogsaa forklarer dem.

Pasteurs Elever har i deres Kamp mod den Landeplage, som Giftslangerne er i Indien, for kort Tid siden vist, at man kan „vaccinere" mod Slangebid, ligesom man vaccinerer mod Kopper og indsprøjter Serum mod Pest, Hundegalskab og Difteri.

Man ved ogsaa, at der er Dyr, som vel ikke er Vintersovere under normale Forhold, men som. naar Forholdene kræver det, er i Stand til at sove længere Tid uden at tage Næring til sig og uden at trække Vejret mere end en Gang hvert Minut. Man kan endogsaa kunstigt, ved Afkøling f. Eks., gøre et Dyr vintersovende, og hvad skulde der saa være i Vejen for at Fakirerne kunde udføre denne Kunst, selv om vi ikke ved, hvordan de bringer sig i Dvale.

En anden dansk Mand, som for Tiden forbereder sig til at optræde som Fakir.

Ogsaa den sidst nævnte Præstation kan Vesten opvise Magen til; dels kunstigt ved Hjælp af Lægemidler, som gør Individet ufølsomt for Smerte, og som forsnævrer Aarerne, saa Blodet ikke flyder ud igennem de forholdsvis smaa Saar, det drejer sig om i denne Sammenhæng; men ogsaa hos tilsyneladende raske Mennesker kan man finde disse Egenskaber. Det er hos en bestemt Art nervøst

disponerede Personer næsten umuligt at fremkalde Smertefornemmelse ved Stik eller andre Indtryk, og ligesom nogle viser en forøget Tilbøjelighed til Blødninger, er der andre, som kun bløder fra temmelig store Saar.

Vi er saa heldige at kunne præsentere vore Læsere to Billeder af unge *danske* „Fakirer“ af den sidst beskrevne Art. Som omtalt i den foregaaende Artikel her i Bladet „Den indiske Fakir“, kan man sikre sig mod Bedrageri ved at fotografere „Fakiren“, og betragter man Billederne, kan man saa tydeligt se de enkelte Naale paa meget følsomme Steder af Legemet som Kinden, Tungen, Halsen og Armen, at enhver Tvivl slaas til Jorden. Ingen af disse to unge Mænd føler den mindste Smerte eller mister den mindste Smule Blod ved deres Eksperimenter.

Médecin.

Chikago-Billede.

DET var i Chikago i Halvfemsernes Begyndelse. En Ven og Landsmand af mig havde mistet sin Forlovede. Begravelsen var ovre, og en af de paafølgende Søndage bad han mig tage med sig, han vilde dog gerne se til Graven, plante en Blomst.

Ad North Clark Street rumlede vi i en Kabelsporvogn mod Bestemmelsstedet — forbi den lille Park med Fontænen og de legende Børn, forbi Newberry Library. Og snart var vi ved Maalet. Den mægtige Kirkegaardsportal i sin engelske Borgstil med Taarne og Skydeskaar laa graa og kold for os.

Vi forhørte os i Kontoret. Om han havde tabt sin »ticket«? — Naa, min Ven skulde nok finde Stedet; der var to nykastede Grave lige ved Siden af og en Bunke visne Kranse og Staaltraadsstativer ved Gravens Hovedende.

Og vi gik ind paa Kirkegaarden, han med sin Blomst under Armen. Paa de enorme Græsplæner, gennemskaaret af Køreveje, lyste hvide smaa Mærkesten, hvide Stenpyramider og hvide Obelisker. Af Blomster intet Spor — kun Græs og hvide Sten. Et Sted kom vi forbi et mærkeligt Monument: en ældre Dame i Lænestol, med veritable Guldbriller paa — alt i Marmor og i Legemsstørrelse i en solid Glaskasse.

Min Ven gik fremad. Blomstens Blade begyndte nu at falde i den stærke Sol.

Sæt han ikke fandt Stedet!

Endelig naaede vi den Gravgade, hvor hun skulde ligge: Gade 159. Der var intet at se uden smaa Træmærkepinde, nykastede Grave og aflange Tuer. Ellers nogen Jordmark. Ti dette var den nyere, og — billigere Del af Kirkegaarden. Rundt omkring begravedes kære Slægtninge. Ligvogne og Kareter kom uafbrudt kørende i hæsblæsende Gallop.

Han ledte og ledte ....

Noget borte gik en irsk Graverkarl. Vi prajede ham.

Om vi havde tabt Nummersedlen? Ja, men vi *vidste*, hvor det var. Irlænderen skød Hatten bag i Nakken, kløede sig i Hovedet og spyttede en lang Skraa ud. Ja, naar vi vidste Datoen ....

Saa gav han sig til at vade i de lange Gummistøvler i det gule Ler — maalte ud med en Spade, han Gang efter Gang huggede i Jorden.

Ja, her omtrent maatte det være ....

Min Ven knugede Blomsterpotten ind til sig: *omtrent!*

Saa grov vi Planten ned paa Maa og Faa i den snorlige Gravrække.

— — —

Men uvilkaarlig randt et Billede mig ihu. Jeg kom uden at ville det til at tænke paa den gamle Frk. Varendeuil i Goncourts Roman, hende, der havde mistet sin Tjenestepige. Derude paa Montmartre, mellem to simple Kors, der lagde den gamle Frøken sig ned og bad for sin Pige, den stakkels Germinie, forhvis store Hjerte og forslidte Krop der ingen Plads havde været i denne Verden.

Viggo Schaumburg.

Kendte Navne
fra By og Land.
Udnævnelse.

Generalmajor H. Holbøll.

Generalmajor *H. Holbøll*, som er blevet udnævnt til Chef for fynske Brigade, er født 1837. Efter at have gennemgaaet Landkadetakademiet udnævntes han i 1856 til Officer. Under Krigen 1864 var han Adjutant hos General Scharffenberg og deltog i 8. Brigades berømte Modangreb under Dybbølkampen, hvorefter han fik Ridderkorset. Som Premierløjtnant og Kaptajn gjorde han Tjeneste i mange forskellige Stillinger, navnlig i Generalstaben. Som Oberstløjtnant var han Chef for 4. Bataillon og kommanderede som Oberst 5. Regiment i Nyborg. Generalen er som Medstifter af det bekendte „Galster & Holbølls“ Kursus kommet i Berøring med en MængdeMennesker.

Dødsfald.

C. A. Meyer, fhv. Kontrollør ved d. kgl. Assistentshus er i en Alder af 84 Aar afgaaet ved Døden. Efter at være bleven Student og cand. phil., var han i en Tid ansat i sin Faders Galanteriforretning, men gjorde sig først særlig bemærket i de bevægede Aar 1848-50 ved at være Ophavsmanden til den berømte Firskillingssubskription, som senere affødte

Kontrollør C. A. Meyer.

Dannelsen af Centralkommiteen. Var senere sammen med Prof. Dr. Brandes Medstifter af Sygehjemmet, i hvis Bestyrelse han i flere Aar havde Sæde. Blev i 1864 ansat som Kasserer ved d. kgl. Assistenshus, og i 1879 udnævnt til Kontrollør sammesteds. Meyer var tillige i en Aarrække sammen med Bernhard Olsen Direktør for Københavns Sommertivoli. Afdøde var dekoreret med Ridderkorset.

Forfatteren *Beatus Dodt,* som nylig afgik ved Døden i Fredensborg, hvortil han ved Fødsel og Ungdomsminder følte sig nøje knyttet, naaede den høje Alder af 83 Aar. Blandt hans bedst kendte Bøger kan nævnes: „Fredensborg eller Carl Hagens Ungdomserindringer" og den i sin Tid meget læste Roman „Rideknægten", som udkom i 1859. Ogsaa til vore Folkekalendere og Almanakker har han leveret adskillige Fortællinger. Da han var 15 Aar gammel, blev han anbragt paa et Apotek, tog senere farmac. Eksamen, men forlod Farmacien og blev ansat ved Toldvæsenet, hvorfra han tog sin Afsked i 1886.

Forfatter Beatus Dodt.

Jubilæum.

50 Aars Jubilæum som Læge fejredes nylig af Læge *M. J. A. Wilhjelm* i Maribo. Wilhjelm, der er født i Maribo 1822, fik Embedseksamen i Foraaret 1849. Straks drog han i Felten som Underlæge og laa sammen med 8. Batteri i Fredericia under hele Belejringen og deltog i 6. Juli Slaget. Som Læge ved 2. Brigades Ambulance deltog han senere i Slaget ved Isted. Da Krigen var endt, nedsatte han sig i Maribo, hvor hans fremragende Dygtighed og store Hjælpsomhed har gjort ham i høj Grad afholdt. W. har været konst. Distriktslæge var i 12 Aar Medlem af Byraadet, og er Repræsentant for Lægernes Hjælpeforening. W. hædredes i 1892 med et i høj Grad fortjent Ridderkors.

Læge M. J. A. Wilhjelm.

Fabrikant *C. M. Hess* i Vejle kan den 1. April fejre sit 25 Aars Jubilæum. H., der er født 1851 i Middelfart, kom til Vejle og overtog der et mindre Jernstøberi, som han, ved at slaa ind paa Specialforretning af Ovne og Komfurer, med ualmindelig Dygtighed drev i Vejret til at blive et af Landets anseligste. En lang Række Tillidsposter har C. M. Hess i Aarenes Løb beklædt. Han sidder i Byraad og Skatteligning, sidder i Vejle Bankraad, i Haandværkerforeningens Repræsentantskab, i Teknisk Selskabs og Arbejderforeningens Bestyrelse. Som Hess i det hele har fremhjulpet dansk Industri, har han specielt for Vejle været en sjelden Foregangsmand, hvis hjælpsomme og bramfri Færden altid har været højt vurderet.

Fabrikant C. M. Hess.

Fhv. kgl. Hof-Handskefabrikant *Lion V. Haurowitz* kunde den 29. ds. fejre sit 50-aarige Borgerjubilæum, en Begivenhed, som Handskemagerforeningen i København, af hvis Bestyrelse Jubilaren i mange Aar har været Medlem, fejrer med et Festmaaltid, ligesom Foreningen, der er en Arvtager efter det gamle Lav, udnævner ham til Æresmedlem.

Lion V. Haurowitz er født d. 25 November 1835 i København. Efter udstaaet Læretid rejste han til Prag, Wien, Hamborg, Berlin, og kom hjem, ikke blot som en usædvanlig dygtig Arbejder, men tillige som en Mand, der havde sat sig det Maal ved Flid og Udholdenhed at skabe sig en Stilling. Den 29. Marts 1851 blev han efter aflagt dygtig Prøve Mester. Derpaa fulgte en lang Række af strænge, arbejdsomme Aar, hvori han med smaa Midler oparbejdede en stadig voksende Forretning, der ikke blot skaffede ham et godt Navn i Indlandet og forskaffede ham Prædikat af kgl. Hof-Handskemager, men som ogsaa gjorde ham bekendt i Udlandet, hvortil han exporterede efter en større Maalestok. Han drev dengang en betydelig Fabrikvirksomhed, men efterhaanden som Aarene gik, indskrænkede han denne, indtil han i Firserne helt hævede Forretningen og trak sig tilbage til Privatlivet.

Handskefabr. L. V. Haurowitz.

Udgivet af ODIN DREWES.

Redigeret af GEORG KALKAR.

SELVE Ordet *Konfekt* har festlig Klang. Fest var det for os som Børn, naar Fødselsdag eller Juletid førte med sig sin Strøm af Knas og Godter, Fest var det, naar i Theatrets Mellemakter det raslende Kræmmerhus blev budt omkring, og nu som Voksne finder vi atter ved hver en festlig Lejlighed Konfekten, der sætter det endelige straalende Punktum paa den gode Middag. I en pragtfuld Ramme og i det herligste Udstyr saa vi forhen Konfekten ligge og lokke bag de store Butiksruder, men i den sidste Tid har desforuden Hjemmeindustrien givet Artiklen et stort Opsping ved at ofre de store ydre Omkostninger paa Varens indre Værdi og ved i løs Vægt at levere Konfekten til betydelig lavere Priser.

Et saadant Etablissement for hjemmelavet Konfekt er oprettet af Fru *Laura Madsen,* der nylig har henflyttet sit Udsalg til det centralt beliggende *Gl. Torv Nr. 16.* Fru Madsen, der har erhvervet sig en speciel fagmæssig Uddannelse i Fabrikationen, har allerede i Løbet af faa Aar baade her og i Provinserne vundet sig et stort og udmærket Publikum, der er almindelig begejstret for den friske, velsmagende og dog billige Konfekt, der er tilberedt af de lækreste Ingredienser.

Et Jernstøberi.

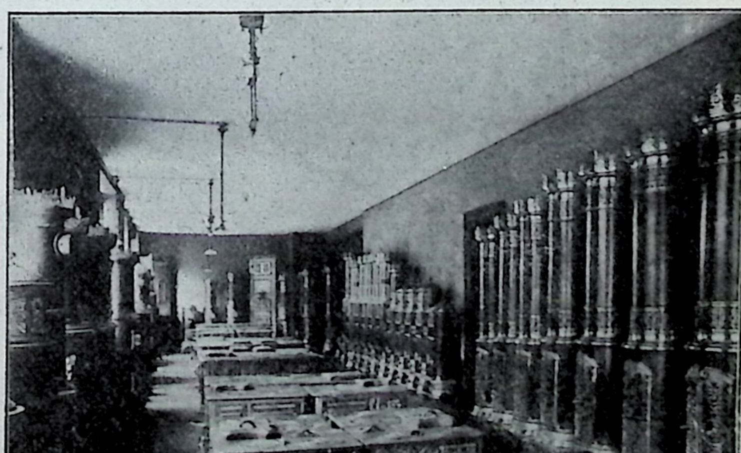

Et af Støberierne i C. M. Hess Jernstøberier i Vejle.

Hvor uundværlig end Kakkelovnen er, indtager den dog en noget overset Stilling i Værelsets Udstyr. Den staar og gør sin Pligt, men giver sjældent Stof til Konversationen, pirrer ikke Nysgerrigheden, og synes i det hele at mangle det indviklede og sammensatte Væsen, som nutildags maa til for at vække Interesse.

Intet er dog mere fejlagtigt end dette Syn paa Kakkelovnen. I sin moderne Skikkelse kommer den til Verden med Bistand af lige saa mange Hænder som en rigtig Maskine, og selv et Urværk kræver næppe mere varsom Omhu end den Kakkelovn, der skal tilfredsstille nutidige Fordringer.

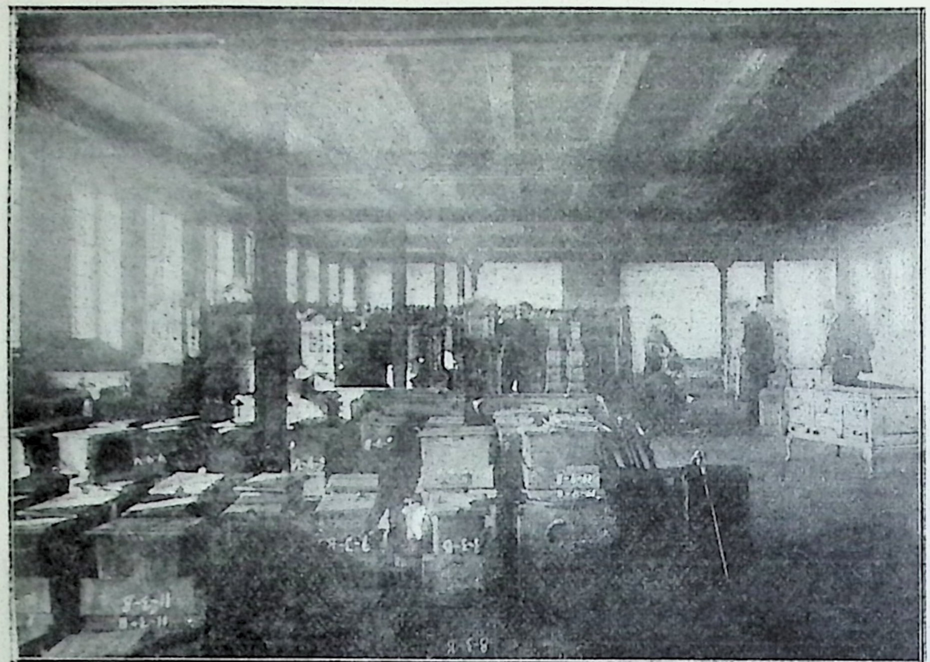
Disse Betragtninger er vakt til Live ved et Besøg i Vejle paa *C. M. Hess' Jernstøberier*, som netop nu den 1. April fejrer sit 25aarige Jubilæum og i disse Aar har udviklet sig til at blive et af Landets største Støberier. Vi har her fulgt Kakkelovnen fra det Øjeblik, dens Tegning paa Modelværkstedet var udkastet og indtil den stod fuldt færdig og skinnede af Glæde over Tilværelsen.

Udstillingslokale for C. M. Hess Jernstøberier.

Rundstykkerne, det vil sige de runde cylindriske Dele af Ovnen slibes først i Sliberiet paa store Slibestene, indtil de ere aldeles blanke. Men herved opnaas endnu ikke den tiltalende Politur, som nu til Dags forlanges, og fra Sliberiet gaar Rundstykkerne over i et Polereværksted, hvor de ved Opspænding og Behandling paa Rundstykkepoleremaskiner opnaa den endelige, ensartede og jævne Glans.

Rammerne og Ringene, der samle og danne Overgangsled for Rundstykkerne, drejes i Drejerværkste-

Et af Lagerrummene.

spænde over et Grundareal paa 18,000 □ Al. Et Par Tal giver det bedste Begreb om Forskellen mellem før og nu. I 1876 beskæftigede man 7 Mand, nu flere end 300. I 1876 var Ugelønnen 82 Kr., nu udbetales hver Uge mellem 6—7000 Kroner. I 1876 støbtes hver 10. Dag ca. 3000 Pd., nu hver Dag 35,000 Pd. og medens man dengang benyttede Hestedrivkraft, er det nu to Dampmaskiner paa 200 Hestes Kraft, der driver Værket.

Kakkelovne og Komfurer var og er Fabrikernes Hovedartikel, men C. M. Hess har samtidig fulgt med Tiden og da nyere Opvarmningsmethoder dukkede frem, føjede han ogsaa disse ind under sit Omraade, saaledes at Støberierne nu ogsaa udfører Centralopvarmningsanlæg med Damp og Vand og Varmeapparater til Kirker og Villaer. Dertil kommer saa Bygningsartikler som Jernvinduer og Jernsøjler.

Gennem Forhandlere i alle danske Byer, i Sønderjylland med Hovedoplag i Flensborg, i Norge med Hovedoplag i Bergen (ialt ca. 250 Forhandlingssteder) spredes Ovnene og med dem Fabrikens Ry over hele Skandinavien.

det, føres derfra til et andet Polereværksted, hvor de ved at spændes fast paa hurtigt roterende Skiver og pudses med Olie og Smergel opnaa en fin og skinnende Politur. — Ved finere Ovne fordres imidlertid endnu mere med Hensyn til et elegant Udseende af Rammer og Ringe, og de komme derfor paa Fornikingsanstalten og forsynes ad galvanisk Vej med et Nikkelovertræk, hvorefter de paa et tredje Polereværksted ved en særlig Behandlingsmaade faa en sidste Efterpolering.

Paa særlige Værksteder høvles, sammenpasses og beslaas Ovnens Døre samt Fødderne og Galleriet.

Man er nu naaet saa langt, at man i Hovedsagen har de enkelte Kakkelovnsdele færdiggjorte, men endnu har man ingen færdig Kakkelovn fremstillet eller samlet. For at naa saavidt maa de enkelte Ovnsdele bringes til Beslag- eller Opstillingsværkstederne, og her sammenpasses og samles de til den færdige Kakkelovne, der efter at være bleven pudset, paa Pudseværkstederne kan gaa til Lagrene som færdige Varer.

C. M. Hess Jernstøberier har i de fem og tyve Aar undergaaet en enestaaende Udvikling. I Stedet for det lille Jernstøberi, H. overtog i 1876, er han nu Herre over to store Fabrikker, den ene for Tilvirkning af runde Ovne, den anden, som ligger fjernet derfra, især beskæftiget med Fabrikation af flade Ovne, Komfurer og forskelligt Bygningsstøbegods. Den første er under næsten aarlige Udvidelser vokset til at

Et af Beslagværkstederne.

HVER 8 DAG

Nr. 27. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 7. April. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

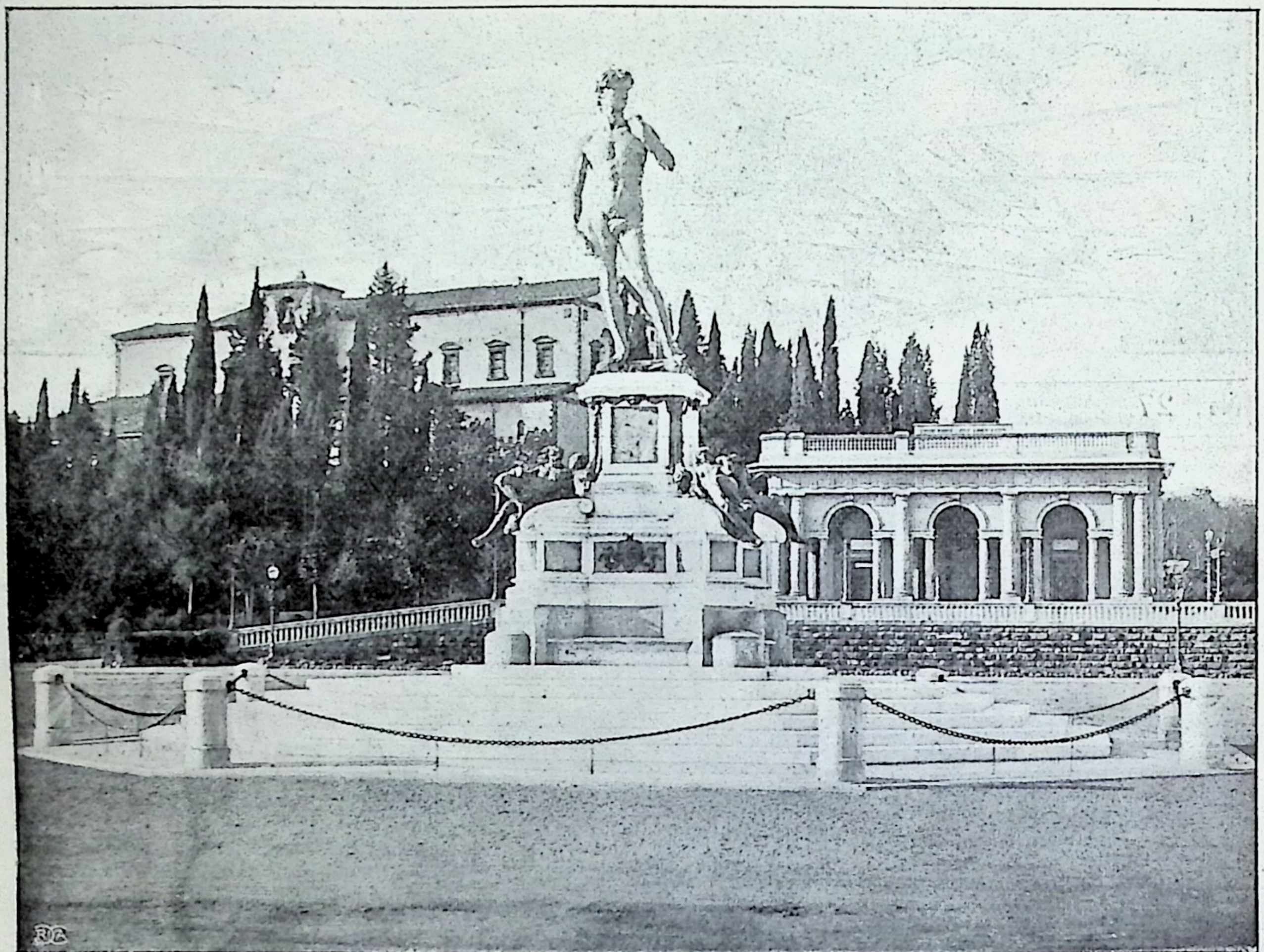
„David" i sin Hjemstavn.

Michel Angelos Statue i Florentz.

Medens den stakkels David her i vor gode Stad København Gang efter Gang maa sige med Nissen: „Vi flytte nok idag", og aldrig, som det synes, kan finde sit blivende Sted, var det maaske ikke uden Interesse at kaste et Blik paa de Forhold, under hvilke han blev til, og de Omgivelser, blandt hvilke han lever i sin Fødeby Florentz. Oprindelig var det ikke sunget for hans Vugge, hverken at han skulde blive en „David", eller at en Michel Angelo skulde give ham sit Stempel. Han laa som en slet og ret, rigtignok meget smuk, men ved Forholdenes Ugunst noget forhugget Marmorblok paa en Arbejdsplads. ved Domkirken. En Kunstner havde faaet Bestilling paa at gøre en Profet af Blokken; han havde været uheldig, forhugget den og opgivet Arbejdet. Flere Kunstnere havde taget den i Øjesyn, men ingen turde binde an med den lemlæstede Blok. En Marmorstatue skulde være hugget ud af *et* Stykke, det var ugørligt og utilladeligt at flække Stykker ind, og den Opgave at arbejde ud fra noget paa Forhaand givet — saa at sige med bundne Hænder — var ikke fristende.

Hvad alle andre mente ugørligt, blev just for Michel Angelo en Spore til at vove Forsøget. Han dannede en ganske lille Voksmodel og huggede uden ringeste Hjælp

„David“ paa Michel Angelo-Pladsen i Florentz.

den mægtige Figur ud af den kolossale, raa Stenblok. Forsøget lykkedes over al Forventning; Statuen var storslaaet, skøn og levende, Øjeblikket nær, da Stenen fra Slyngen vil fælde Filister-Kæmpen. Florentz, Kunstnerbyen, jublede, men en Del af Beundringen galdt dog nærmest den Mand, der havde vovet at give sig i Kast med, hvad andre gyste tilbage for, og som havde skænket Staden en virkningsfuld Statue. Men havde end Michel Angelo reddet Situationen, var det dog umuligt ganske at udslette Sporene af tidligere Mishandlinger.

David havde og har sit saarbare Punkt ikke som Achilles i Hælen, men i Ryggen, en Svaghed, som man i svundne Tider ellers mente kun Ellepigerne havde Monopol paa. I Kraft af Forholdene og Statuens øvrige gode Egenskaber lukkede dog de kunstforstandige Florentinere beredvilligt Øjnene for denne og nogle andre mindre Mangler. Statuen blev købt af Byen og opstillet udenfor Raadhuset, hvor den stod indtil 1873. Da blev den flyttet til Kunstakademiets Musæum, hvor den som kunsthistorisk Monument just er kommen paa sin rette Plads.

Men Florents understreger yderligere, at Statuen er et mægtigt Led i en stor Kunstners Udvikling, idet man til Forherligelse af Michel Angelo paa Pladsen, der bærer hans Navn — et højtliggende Punkt, hvorfra man har den herligste Udsigt over Staden og dens Omegn — paa et Fodstykke, der gengiver Mesterens fire berømte Statuer fra Medicæernes Gravkapel — Nat, Dag, Tusmørke og Daggry, — har rejst en smukt udført Broncestatue af David. Da Michel Angelo skabte sin David, var han en ung Mand endnu ikke tredive Aar gammel; Livets ikke altid lige solbeskinnede Vej laa for ham, men han havde en bred Ryg og stærke Skuldre til at bære saavel de onde som de gode Dage. Hans David har flakket Verden rundt og lad os haabe, naar den nu her hos os snart atter holder Flyttedag, den da maa faa et Sted anvist, hvor den kan faa Lov til at være i Fred og Ro for den uforstaaende Mængdes Spottegloser.

Et Giftermaal paa Aktier.

Efter O. Brausewetter.

Gamle Kæmner Wilander var død og begravet. Alle Bladene havde befordret ham over i den anden og bedre Verden som en Hædersmand af den gamle Skole, der aldrig synes at uddø her i Landet.

Men da Lægen og alle de andre havde faaet, hvad der tilkom dem, viste det sig, at der ikke alene ingen Arv var, men at hans Børn, for saa vidt som de havde noget, maatte skyde sammen for blot at faa Udgifterne dækkede. Det var slemt for dem, thi de var nærmest temmelig trængende allesammen. Den ældste Søn Georg var i en Forretning og havde 2000 Kr. i Gage, syv Børn og en syg Kone. Datteren Luise var gift med en Jernbaneassistent; hun havde en Svigermoder at forsørge og fem smaa Børn foruden en Mand, der holdt lovlig meget af Kognak. I hendes Hus vankede der saa sjeldent Kød, at hele Familien havde spist sig syg ved Begravelsesgildet, der gik paa fælles Bekostning. Den anden Søn Hermann, var Kapellan. Det er alt, hvad der er at sige om ham. Saa var der endnu fire Børn, som allerede før Faderens Død var fløjne fra den hjemlige Rede, og som havde lignende Forretninger og Livsstillinger.

Man kan tænke sig, hvor svært det faldt disse Smaafolk at skrabe saa meget sammen, at deres Fader kunde staa omtalt i Bladene som en Hædersmand, og hindre, at der blev Konkurs. Men ingen kom med Bebrejdelser mod den afdøde, et Par af Døtrene spurgte blot forundret om, hvordan Husholdningen dog var bleven ført i de sidste Aar, og saa kastede de spørgende eller misbilligende Blikke paa Søster Georgine. Hun var Wilanders ottende Barn, 22 Aar og ugift, og hun havde i den sidste Tid ført den gamles Husholdning. Hendes Ansigt var saa smukt, saa smukt, at det ikke er til at beskrive, det besad den Ynde og kvindelige Tiltrækning, som man træffer hos de bedste Romanheltinder, og en Figur havde hun, saa Venus og den skønne Galathea godt kunde gaa hen og lægge sig.

Men det hjalp hende ikke noget overfor hendes Søskende, de saa bebrejdende paa hende og spurgte om, hvor meget hun dog havde brugt om Maaneden. Georgine fik Taarer i Øjnene, hvad der gjorde hende endnu smukkere, men ikke stillede hendes Husførelse i fordelagtigere Lys.

Pludselig sprang Bernhard Wilander, som var Grosserer, det vil sige Rejsende for tre gamle Damer, som lavede Uldskørter med Maskinbroderi o. a. l. op og saa ud, som om han havde faaet en Ide.

„Hør“, sagde han, „kan I skrabe 700 Kr. sammen, saa er vi reddede?“

De svor alle seks paa, at de ikke kunde.

Georgine græd bestandig.

„Det er fordømt, thi ellers vilde vi have sat Georgine paa Aktier,“ sagde Bernhard.

Pastor Wilander ytrede det Haab, at hans kære Broder Bernhard ikke tillod sig nogen frivol Spøg med sin egen Søster. De andre sad og gloede uforstaaende.

„Jeg mener,« sagde Grossereren, „at vi skal skyde sammen og sende Pigebarnet til et Badested. Naar hun først kommer ud i Verden, vil hun nok med sit Ansigt, (sid nu ikke der og hyl, Georgine) fange hvem, hun bare vil, til Mand, og Pokker tage hende, hvis hun ikke fisker sig den rigeste og saa — Deling ved Division, forstaar I jo nok (ret Ryggen, Georgine, og opfør dig som et voksent Menneske).“

I Begyndelsen var der ingen, der skænkede Forslaget mindste Opmærksomhed, men jo mindre de nu betragtede den lille Søster med Søskendes Ligegyldighed, og jo mere forretningsmæssigt de begyndte at se paa hende, jo mere overbevist følte de sig om hendes Skønheds altovervældende Magt, og da saa alle syv Medlemmer af Familien Wilander gav sig til at regne efter, fandt de, at de ved at anstrenge deres finansielle Midler til det yderste muligvis vilde kunne rejse 250 Kr. til de første fjorten Dage, og at de saa senere kunde sende Georgine Resten.

„Og hvad siger du, Georgine?“ spurgte Luise.

„Jeg vil alt, hvad I vil,“ hulkede den stakkels Pige.

„Men naar nu ingen bider paa.“ sagde Jernbaneassistenten.

„Aa, det gør de saamænd nok! Og forresten kender jeg ingen Forretninger med temmelig sikker Udsigt til stor Gevinst uden nogensomhelst Risiko,“ svarede Grossereren.

Søster Elisabeth, som man i 19aars Alderen havde tvunget til at gifte sig med en fem og fyrretyveaarig Garderobeforvalter, skønt hun bar en Landbohøjskoleelev i Hjertet, indvendte spagfærdigt, om der dog ikke vilde være noget urigtigt i det hele.

Men Kapellanen erklærede, at der ikke kunde være noget urigtigt i, at en Pige tog sig en Mand, der forsørgede hende og hendes.

Georgine havde endnu aldrig været udenfor sin Fødeby. Men da hun nu kom til „Salzstrand,“ det berømte Badested, fordrejede hun straks Hovedet paa alle Mændene. Badestedets Kommissær overlod hende et Værelse, der ellers kostede 14 Mark om Ugen for 45 Mark for alle seks Uger. Lægen forsikrede højt og hel-

ligt, at forældreløse unge Piger ikke behøvede at betale Lægehonorar i Sørgeaaret, og Hotelværtens Søn, der var cand. phil. med Æsthetik som Fagstudium sagde, at hvis Papa tog mer end halvanden Kr. om Dagen for Frøken Wilander, vilde det være det rene Optrækkeri. Og Værten selv bad bukkende, om hun vilde spise ved det dyreste Bord, „da Frøkenen jo ikke spiste mere end en lille Fugl.“

En Løjtnant og en Fabrikingeniør laa allerede i den første Uge for hendes Fødder, men da de ikke befandt sig i saadanne Forhold, at de kunde tilbagebetale Aktiekapitalen med paaløbende Renter, blev der vinket af.

Efter denne første Uge begyndte alle syv Søskende regelmæssig skriftlig at forespørge, hvordan det gik.

Broder Bernhard skrev paa Firmaets Brevpapir med dets Varestempel, der bestod af en lang Strømpe: „Er til Dato intet acceptabelt Tilbud indløbet. Hold fast Notering! Indhent prima Referencer og Aktionærernes Mening før den definitive Afslutning!“

Georgine gik tarvelig klædt i sin sorte Sørgedragt og havde et tilbageholdende Væsen, men det gjorde ikke noget, hendes Skønhed straalede sejrrig ud af det simple sorte Tøj til to Kr. Alen, og det syntes, som om hun blev yndigere for hver Dag, mens hun badede sit herlige Legeme i Salzstrands friske Bølger.

Mod Slutningen af den anden Uge vilde en Kancelliraad dø for hendes Skyld og en Fabrikejer kun leve for hende, og hun selv fandt overordentlig Behag i dette lystige Liv. Den tredie Uge ankom der en Godsejer, som endnu stod i Livets Sommer og paa hvis Ejendom der intet manglede uden Hypotheker og en Hustru. Efter fire Dages Forløb var han saa opfyldt af Kærlighed som en gammel Tobakspibe af Nikotin, og han indbød Georgine til Champagnegilder og hentede hende i sin egen Vogn.

Georgine levede som en Prinsesse og nød Beundringen, Solen, Badene, Sommervarmen og det storartede Orkesters fortræffelige Præstationer, ganske særlig Kornetblæseren, en smuk ung Mand med Øjne saa dybe og blaa som Havet og med Haar saa tykt som et Skovkrat og saa sort som Natten og med en Gage af $2^1/_2$ Kr. om Dagen.

Men i den fjerde Uge, da Georgines Breve stadig blev kortere og sjeldnere og ikke meldte om noget Resultat, kom Grosserer Bernhard Wilander til Salzstrand og spurgte efter sin Søster.

Hun var rejst den foregaaende Dag. „Gud, vidste De ikke det, Hr. Grosserer?“, sagde Opvarteren til Wilander, der, opfyldt af mørke Anelser, spiste til Middag i Kurparkens Restaurant.

„Her er lidt trist i Dag,“ konverserede Opvarteren videre, „vi har ingen Musik, — Kornetblæseren er ganske pludselig stukket af i Gaar Formiddags — —

Grosserer Bernhard Wilander tømte sit Glas med en bitter Mine og en kraftig Ed. Det lovede han sig selv, at hvordan hans merkantile Løbebane end vilde udvikle sig, og hvilke Forretninger han end skulde blive indviklet i, aldrig mere vilde han grunde et Aktieselskab med den Opgave at smedde en Kvinde i Ægteskabets Lænker.

Kong Georgs Arbejdsværelse.

En dansk Forfatter, som paa Rejse i Grækenland havde faaet Lejlighed til et Besøg paa Slottet i Athen, har overladt „Hver 8. Dag“ omstaaende Interiør, der gengiver et Hjørne af Kong Georgs Arbejdsværelse. Ved dette Skrivebord tilbringer den flittige Regent den meste Tid af Dagen. Værelset, der vender ud mod Haven, hvor Marmorsøjler lyser frem imellem Buskadset, taler højt om Kongens alsidige Interesser; selv Stolene er optagne af Bøger og Billeder og Landkort. I et Hjørne træffer man Skibsmodeller, opstillede i Glaskasser. Den høje Pult, som danner Skrivebordets øverste Parti, forsvinder under de velordnede Bunker af Breve og Telegrammer, Indberetninger og Ansøgninger. Hver Plet paa Vægge og Døre er bedækket af Malerier, Tegninger og Fotografier, over Skrivebordet hænger et stort Portræt-Maleri af Dronning Olga i unge Dage og paa Siderne af dette Portrætter af Kong Georgs Forældre. En lang Række Billeder gengiver Livet til Søs og Soldaterliv og man ser Garden trække op paa Amalienborg med fuld Musik. Forgæves vil man søge en Skrivebordsstol, men det ligger i, at Kong Georg foretrækker at staa op under sit Arbejde, ligesom han helst staaende fører Konversationen med den, der faar Adgang til privat Audiens i Arbejdsværelset i det gule Slot.

Kong Georgs Arbejdsværelse paa Slottet i Athen.

Haabets Straf.

A. de Villiers de L'Isle-Adam. Paa Dansk ved C. Kohl.

Den højærværdige Dom Arbuez d'Espila, Prior i Dominikanerklostret i Segovia, 3die Storinkvisitor af Spanien, steg en Aften ned i Inkvisitionsfængslets Kælder, fulgt af en Fra Redemptor (Underinkvisitor) og 2 af den hellige Inkvisitions Tjenere. En Laas knirkede og de traadte ind i en skummel Celle, hvor der paa en blodplettet Briks laa en Mand, klædt i Pjalter.

Det var Rabbi Aser Abarbanel, en forstokket arragonisk Jøde, der i over et Aar daglig blev lagt paa Pinebænken, men ikke vilde han afsværge sin forbandede Religion, — hans Forblindelse var saa forhærdet som hans Skind.

Hans Stolthed over at nedstamme fra den sidste Dommer i Israel var saa stor, at den lod ham døje Torturens Rædsler. — Med Taarer i Øjnene over, at dette vildfarende Faar udelukkede sig fra Frelsen, bøjede den højærværdige Dom Arbuez d'Espila sig over den skælvende Rabbiner.

„Glæd dig, min Søn, dine Prøvelser har nu Ende! min broderlige Pligt til at tugte den Genstridige har sine Grænser. — Du er som det ufrugtbare Figentræ, der løber Fare for at tørre hen. Men maaske vil den uendelige Mildhed lyse for dig i din sidste Time — Amen! — Hvil i Aften i Fred, — i Morgen skal du være med i vor Auto-da-fé. Du vil blive lagt paa Risten, den, Du ved, som kun brænder paa Afstand. To Timer vil det vare inden din Sjæl farer bort; den Tid gives der dig til at bønfalde Hærskarernes Gud om din Frelse. Thi i Ildens Daab kan du finde den hellige Aand! Haab paa, at Lyset maa oprinde for dig, og sov!"

Dom Arbuez kyssede ømt Jødens Pande og snart var han ene i Mørket.

— — — —

Rabbi Aser var ene — hans Gane var tør af Angst —, hans Ansigt var stift af Smerte. — Døren var lukket.

Lukket? — Var den lukket?

Det forekom ham, som om han et Øjeblik havde set Lyset gennem Dørens Planke. Et dunkelt Haab gennembævede hans Sjæl. Han slæbte sig hen til Døren. Hvad var det?

Døren gav efter for hans Haand — den var aaben — Nøglen var sikkert drejet om, før Laasen stødte mod Dørkarmen!

Han vovede at kaste et Blik ud — — — han skimtede vagt i Mørket nogle Stentrin — en mørk Gang — og han krøb helt frem paa Dørtærskelen.

Han saa blaalige Kærter, der brændte hist og her i den lange Korridor — gennem smaa gitrede Glughuller faldt Aftenens Lys ind. Alt var dødsstille.

Dernede — for Enden af Gangen — *kunde* der være en Udgang. Og Haabet, Jødens vaklende Haab var haardnakket — ti det var det sidste.

Uden at tøve vovede han sig ud — langs med Væggen for ikke at kunne ses. Han krøb og holdt sin Stønnen tilbage med Magt, naar Murens Ujævnheder rev et af Saarene op. —

Pludselig hørtes en Lyd af Sandaler — hurtig krøb han sammen ved Væggen. — Det var forbi — det var ude med ham. En Inkvisitionstjener kom gaaende — gik forbi — og forsvandt. Næsten en Time laa Rabbi Aser, før han kom sig af sin Skræk.

Men Haabet hviskede sit *Maaske* i hans Øre. — Han var ikke opdaget — Jehova havde bevirket et Mirakel.

Han krøb videre mod det Sted, hvor han maaske kunde slippe ud. Han skælvede af Angst — men han krøb videre. Han saa stadig frem — Korridoren syntes ham længere og længere. — — . —

Skridt lød igen — haarde, faste, langsomme. Det var to Inkvisitorer. De talte ivrigt sammen.

Rabbi Aser lukkede sine Øjne — hans Hjerte slog — hans Pjalter blev i et Øjeblik gennemblødte af Sved. Og han laa fladt hen ad Gulvet og bad til Davids Gud. —

Ligeoverfor ham stod de stille, — uden Tvivl havde de vigtige Sager at diskutere om.

Den ene af dem saa paa Jøden. Ved dette Blik var det som om han atter følte de glødende Tænger i sit Kød. — — igen skulde hans Legeme under Torturen blive ét blødende Saar!

— Men nej — Inkvisitorens Blik var stift, som en Mands, der ser og dog ikke ser. Han var kun optaget af sine Tanker og sine Ord — og med langsomme Skridt gik de to talende videre. *De havde ikke set ham.*

Paa Muren ligeoverfor saa han to Øjne rettede paa sig — hans Haar rejste sig — nej — lovet være Abrahams Gud — det var Genskinnet af Inkvisitorens Øjne i den opskræmmede Fantasi.

— Fremad! — Videre! — videre mod Skyggen for Enden af Gangen — videre mod Frelsen. Han fortsatte sin smertefulde Vej, slæbende sig langs Gulvets kolde Sten. — — Pludselig følte han noget koldt paa sine Hænder — — det var Lufttræk, der trængte ind under en lille Dør, han følte for sig. Haabet vaagnede med fornyet Kraft! — Han følte sig for.

— — — —

„Halleluja!" — Døren havde aabnet sig ud til Haven. Der var Stjerner paa Himlen — der var Foraar — Frihed — Liv!

Aa, det var Frelsen! Han vilde løbe hele

Natten under Citrontræerne, der duftede til ham. — Var han først i Bjergene, var han fri — og han indaandede Frihedens hellige Luft i lange Drag.

Han strakte Armene ud for at velsigne Jehova og hævede sine Øjne mod Himlen! — Men hvad var det? — Det var som Mørkets Arme knugede — som blev han kærligt trykket mod et Bryst. Hvad var det? — Han saa et Ansigt nær ved sit — og han stod forstenet.

Rædsel over alle Rædsler! Han laa i Stor-Inkvisitorens Arme, og Dom Arbuez d'Espila saa paa ham med Taarer i Øjnene, som en Hyrde, der træffer sit forvildede Faar. Da forstod Rabbi Aser som i et Lynglimt, at alt, *hvad der var hændet ham den Aften, var en ny og planlagt Pinsel: Haabets Tortur.*

Og Inkvisitoren hviskede ham i Øret:

„Min Søn; I Morgen er der maaske Frelse for din Sjæl, og dog vilde du forlade os.“ —

Kirurgiens Vidundere.

Den ene blev til tre og de trende blev til En, staar der i „Elverskud“. Om den Operation, som en Kirurg nylig har foretaget, kan man ændre den gamle Strofe til: de to blev til En og den ene blev til to. Thi det drejer sig om et Par „siamesiske Tvillinger“ som ved et rask Snit af en dygtig og dristig Kirurgs Kniv er blevne skilte ad.

Siden man saa de første sammenvoksede Tvillinger, de noksom bekendte siamesiske Brødre, der nu begge er døde, har man haft tre andre, ganske lignende Par. Der er et Par sammenvoksede ægyptiske Børn, et Par sachsiske og et Par brasilianske. De første to Par var fødte af ret fattige Forældre, der naturligvis benyttede Ulykken til at slaa Mønt af. Børnene er blevne viste frem paa Alverdens Dyrehavsbakker og Landsbymarkeder og har vel nok givet Forældrene saa meget i Skæppen, at det har mildnet deres Sorg. Det ægyptiske Tvillingpar kunde efter Lægernes Udsagn ikke have været opereret fra hinanden, hvorimod det tyske Par i en spæd Alder nok kunde have været adskilt, hvis ikke Forældrene havde modsat sig det. Det er ikke vanskelig at sige af hvilken Grund.

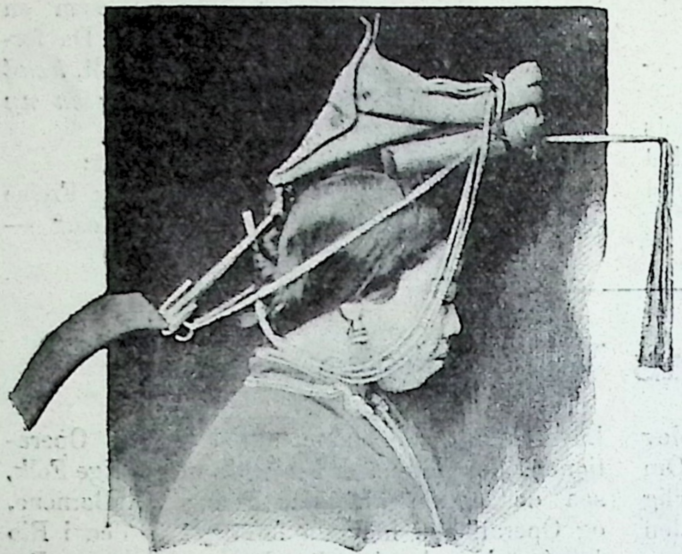
Rosalina efter Operationen og set gennem Røntgenstraaler.

Det tredje Par sammenvoksede Børn var smaa Brasilianere. Det var et Par Pigebørn Maria og Rosalina, der bleve fødte i Rio Janeiro den 21. April 1893. Børnene vare sammenvoksede ved en stor Kødsvulst i Siden, men da man havde overbevist sig om, at intet af Organerne var fælles, og da man havde set ved Hjælp af Røntgen-Straaler, at Leveren hos den ene kun var ganske let forbunden med Leveren hos den anden, skred man til Operationen. Forældrene er heldigvis meget rige Folk, saa de skulde ikke slaa Penge af Børnene, og Operationen blev da foretaget af den i Rio Janeiro boende franske Læge, Kirurgen Dr. Chapot-Prevost.

Den meget vanskelige Operation maa siges at være lykkedes. Ganske vist døde det ene af Børnene, den lille Maria, fire Dage efter Operationen af en Pleuresie, men det er ikke bevisligt, at denne er opstaaet som en Følge af Operationen, skønt det naturligvis er saare sandsynligt. Derimod kom den lille Rosalina sig og blev snart frisk. Operationen blev foretaget i November Maaned forrige Aar, og allerede i Februar kunde Barnet sammen med sine Forældre og Lægen Dr. Chapot-Prevost foretage en Rejse til Paris. Ved en Sammenkomst i Paris' lægevidenskabelige Selskab kunde Barnet blive vist de forsamlede Læger. Ved en ny Anvendelse af X-Straalerne viste det sig, at Barnet næsten var normalt skabt. Kun den nederste Del af Rygraden er en lille Smule deform, uden at Barnet dog er pukkelrygget. Men Hjærtet, som hos alle andre Mennesker ligger i venstre Side, ligger hos den lille Rosalina i højre. Dog, derfor kan det efter Lægernes Mening være et lige godt Hjerte.

Rosalina, der i den første Tid efter Operationen var meget nedtrykt over at have mistet sin Tvillingsøster, har lykkeligvis med Barnets Glemsomhed og Sorgløshed hurtig forvundet Tabet. Hun er nu 8 Aar og vil kunne leve mange Aar endnu, takket være den moderne Kirurgis fremskredne Standpunkt.

Lidt Kineseri.

Kinesisk Hovedbedækning.

Det er en almindelig Anskuelse, at Kineserne ikke blot i geografisk Forstand er vore Antipoder, men at de paa saa godt som alle Omraader, i Tankegang og Handlemaade, stiller alt, hvad vi ere vante til at betragte som Fornuftsbegreber, paa Hovedet.

I en Mængde Tilfælde maa det dog siges, at de gule Mænd med samme Ret som vi kan hævde, at netop deres Skikke og Sædvaner er de eneste fornuftige. Naar de saaledes begynder deres Bøger nederst paa sidste Side og skriver fra højre til venstre, ligesom de gamle Jøder, saa ser det for en Evropæer højst bagvendt ud. Men i Grunden kan en Kineser møde os med et ganske lignende Svar som det, Købmand Sønderlund giver i „Karens Garde«, da man gør Nar ad den Ring, han gaar med paa Tommelfingeren: „Hvorfor skal man netop gaa med den paa en bestemt Finger?“

I andre Tilfælde skriver dog Kinesernes Særheder sig fra Aarsager og Forestillinger, der ligger Aartusinder tilbage, og som ofte nu er ganske glemt, medens selve Skikken er bibeholdt med stædig Konservatisme. Det er saaledes ganske ubegribeligt — selv for det store Flertal af Kinesere, der ellers er vant til en Del — hvorledes hos en faatallig aristokratisk Klasse i en enkelt kinesisk Landsdel de Skønhedsbegreber ere opstaaede, hvoraf *den gyldne Lilje* er fremspiret. Med dette poetiske Navn betegnes de berømte vanskabte Fødder, der for en højadelig Kineserinde er uundværlige Skønhedsattributer, uden hvilke en Mand med lidt Respekt for sig selv ikke vil tage en Kvinde tilægte. De frembringes ved fra Barnets spæde Alder at strække — for ikke at sige knuse — Hæl og Vrist, saa at Fodbladet kommer i lige Linie med Benet. Naar Deformiteten ved Anvendelse af Bandager og til usigelige Lidelser for Patienten har naaet tilstrækkelig Fasthed, anbringes Tæerne i Sko af kun to—tre Tommers Længde. Og paa disse Stylter maa Patienten stavre gennem Livet. End ikke den kærligste Moder kunde det falde ind at fri sit Barn fra denne Tortur — tvertimod hun vilde anse det for højst uforsvarligt at forsømme „den gyldne Liljes“ omhyggelige Dyrkning.

En anden mindre barbarisk, men ikke mindre sindssvag Mode er de Hovedbedækninger, som Kvinderne i Futschu bruger, og som minder snart om en Væv, snart om en Skibsrejsning eller et Teatermaskineri. En Hat er egentlig det eneste, den ikke minder om. Nogle pryder deres Haar med et helt Arsenal af Spyd, Krumknive, Sabler og andre Mordvaaben. Dog skal det indrømmes, at de evropæiske Damer til Tider gør sig hæderlige Anstrængelser for at konkurrere med deres gule Søstre.

Det er bekendt nok, at Kineserne i Forholdet til deres Afdøde lægger nogle af deres mest iøjnefaldende Særheder for Dagen, eftersom Forfædrenes Sjæle danner Midtpunktet i deres Religion. I Overensstemmelse hermed er deres Begravelsesskikke indstiftede.

Naar en fornem Mands Fader eller Moder dør, fejres Sørgehøjtiden med vanvittig Ødselhed. Der ofres indtil 200,000 Kr. paa en saadan Festlighed, og Størsteparten af Pengene gaar bogstavelig talt op i Røg, ved Ofringer af Pa-

Et Par smaa Kineserinde-Fødder. De saakaldte „gyldne Liljer“.
Skoen tjener til Sammenligning mellem Kineserfoden og en normal Fod.

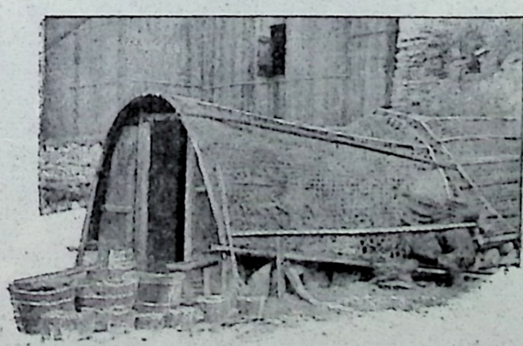
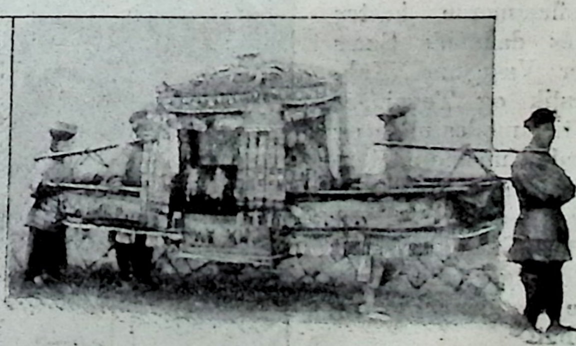
pirspenge. Der ofres i Kina aarlig Papirspenge til en reel Værdi af 150 Millioner Kroner, hvilket paa Grund af Papirspengenes ringe Kurs svarer til en nominel Værdi af flere Milliarder. Da de Døde kun maa begraves paa et af Spaamændene bestemt Tidspunkt, kan Ligene ofte henstaa i flere Maaneder, før de stedes til Hvile. Der bliver intet gjort for at konservere dem. Ligbaaren stilles midt ud paa Gaden, og der bliver den staaende til Gêne for Færdslen, indtil den fastsatte Dag oprinder. Saa er Liget i Reglen saa opløst, at Resterne af det kan gemmes i en Lerkrukke, en Træspand eller simpelthen paa en Tallerken, der henstilles ganske ubeskyttet paa Begravelsespladsen. En saadan Pladsbesparelse er iøvrigt paa sin Vis praktisk, idet kun ganske enkelte og meget begrænsede Steder, som Præsterne opgiver, egner sig til Bolig for de Døde.

Tiggerne danner i Kina og ikke mindst i Peking en talrig og meget besværlig Klasse — fra dem er det jo ogsaa særlig, at Bokserne rekrutteres. De har en ejendommelig indtrængende Maade at behandle deres Ofre paa. Kommer man kørende paa den hullede Gade i en af de skrækkelige Skumpelkarrer, der bruges som Drosker — en almindelig Fjedervogn vilde øjeblikkelig gaa i Stykker paa disse Gader — kaster en Tigger en Haandfuld Jord i et af Hullerne foran En, hvilket *forestiller*, at han tjenstfærdigt har jævnet Vejen for den Kørende. Da man ifølge den kinesiske *Knigge* altid skal gengælde enhver udvist Tjeneste, er man selvfølgelig nødt til at rykke ud med Mønten, hvis man ikke vil risikere personlig Overlast. Vandrer man paa en støvet Vej, bliver der hvert Øjeblik kastet en Pøs Vand foran En, hvilket betyder, at Vejen nu er behagelig kølig at betræde, og den taknemlige Fodgænger har pligtskyldigst at honorere Opmærksomheden med klingende Mønt.

En Tigger fra Peking.

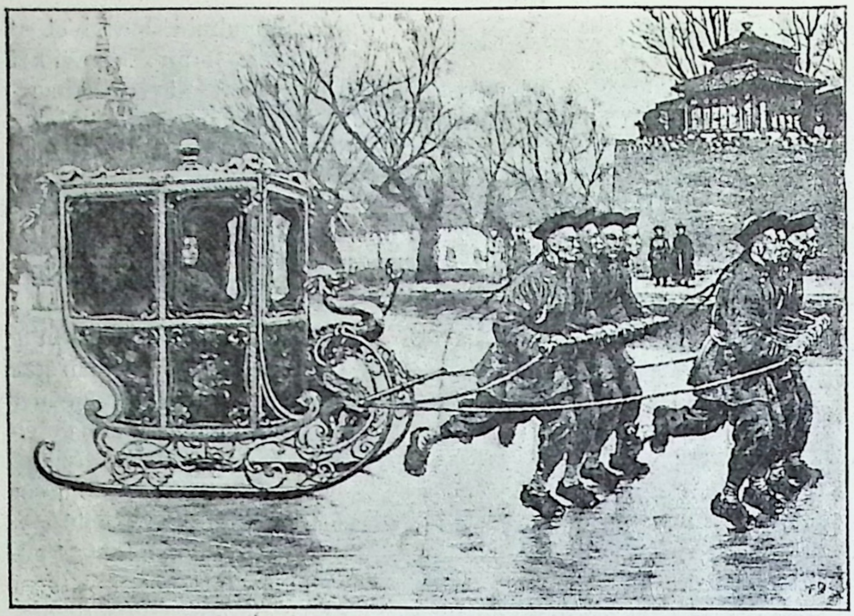
Der findes i dette Tiggerkorps adskillige Tyve og Mordere, som gaa løse omkring. Man sætter dem nemlig ikke i Tugthuset, men man giver dem Tugthuset om Halsen i Form af et Bræt saa stort som en Ladeport, hvorpaa deres Forbrydelser ere optegnede med iøjnefaldende Skrift. Det andre Steder saa kostbare Fængselsvæsen simplificeres derved i høj Grad.

Undertiden griber dog Justitsen til kraftigere Midler, navnlig naar Forbrydelserne er gaaet ud over Embedsmændene selv. Anvender man ikke Henrettelse, benytter man Pisk under en særlig barbarisk Form. Delikventen anbringes paa et Sæde med blottede Skinneben, og dette særlig ømfindlige Parti trakteres med en Regn af Stokkeprygl, til Staklen besvimet synker

Kinesiske Begravelser.

En Grav ved alfar Vej. — En Ligbaare.

Kejserens Kane.

sammen. Der er dog atter her Grund til at gøre opmærksom paa, at der blandt de evropæiske Stater, som nu holder Dom over Kina, nok kan nævnes den, der i Retning af Pryglestraffens Barbari ikke har noget at lade Kina høre. Men alt i alt tør man vel gaa ud fra, at de her nævnte og adskillige andre kinesiske Ejendommeligheder, der gennem Aarhundreder, ja Aartusinder har holdt sig uforandrede, efterhaanden vil udviskes og forsvinde under Evropas kærlige og uegennyttige Røgt og Pleje.

Tching.

Skandinaver i Berlin.

Fremmed føler man sig altid i et fremmed Land, om man saa har været der nok saa længe, og naar man Dagen igennem har hørt andre Nationers Tungemaal summe omkring ens Øre, higer man efter endt Arbejdstid imod hjemlige Indtryk, hjemlige Ansigter og hjemlige Toner. I alle store Byer har da ogsaa Skandinaverne sluttet sig sammen i Foreninger, hvor alle tre Nationer, der hurtig opdager, hvor nær de igrunden staa hinanden, mødes til selskabeligt Samliv.

Et saadant Samfund er „Nordisk Forening" i Berlin, som hver Ugedag afholder sine tvangfrie Sammenkomster i en gammel berlinsk Kunstnerkneipe. Gasflammerne kaster deres dampede Skær over Væggenes Kobberstik og Tegninger og her mødes unge og gamle Kunstnere, Handelsmænd og Studenter, der læser og diskuterer spiller Skak og Kort og bringer alle hjemlige Spørgsmaal i ivrig Debat.

Paa en særlig gemytlig Aften er det hosstaaende Gruppebillede taget. Der var Fastelavnsgilde i Foreningen, og prydede med Papirshuer i de hjemlige Farver, stillede man sig op for Fotografen, da Stemningen havde naaet et meget nordligt Højdepunkt. „Nordisk Forening" supplerer iøvrigt et andet nordisk Samfund: „Skandinavisk Selskabsaften" i Berlin, der en Gang om Maaneden samler sine Medlemmer til selskabeligt Samvær i et af Berlins eleganteste Lokaler.

Fastelavnsaften i „Nordisk Forening" i Berlin.

Under Sneen.

En Ulykke i Savoybjergene. Ofrene for Katastrofen føres bort.

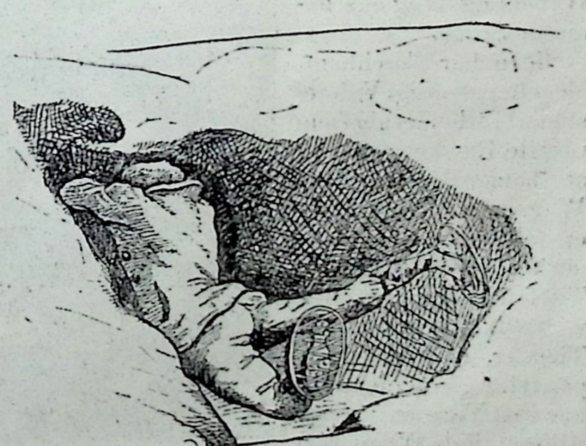
ALPEBESTIGNINGER hører i Mellem-Evropa til de allerfineste Sportsgrene, ikke mindst blandt Videnskabsmænd, som fra de høje Snetoppe i rent bogstavelig Forstand søger den vide Horizont, vi andre Jordmyrer saa ofte maa savne.

Der gaar ikke et Aar, uden at en eller flere dristige „Alpister“ sætte Livet til paa de rigtig store, farefulde Vandringer. Sjeldnere er det dog, at Folk drager ud i Bjergene paa smaa Fornøjelsesture, der synes Legeværk, og føres hjem som Lig, saaledes som det nylig er hændt i Savoyen.

Sekretæren for den parisiske Alpeklub, Arkitekt *Brunnarius,* havde holdt Foredrag i Søsterklubben i Albertville i Savoyen. Da han havde den næste Dag til sin Raadighed, aftalte han med Journalist *Poncin* og Guldsmed *Lamy* en rask Tur op paa Mont Mirantin, en nærliggende Bjergtop, der kun er 2000 Meter høj, — altsaa, som man skulde tro, en ganske ufarlig Søndagsudflugt.

De drog ud om Morgenen og ventedes tilbage om Aftenen. Men da de ikke viste sig, antog man, at de var gaaet ned paa den anden Side af Bjerget til Landsbyen Arèches.

De Stillinger, i hvilke de to Forulykkede fandtes.

Paa telegrafisk Forespørgsel den næste Dag fik man imidlertid den Besked, at dette ikke var Tilfældet.

Man besluttede da at udsende en Ekspedition for at søge efter de forsvundne. Under Anførsel af Alpeklubbens Formand og en Løjtnant drog 36 Mand af Alpejægerkorpset ud Kl. 2 om Natten. Man haabede sikkert at finde de tre Mænd i en af Bjergets Alpehytter, hvor de maaske kunde være opholdt af Uvejr.

Man fandt imidlertid kun en tømt Flaske og andre Spor af, at de havde holdt Maaltid i en af Hytterne.

Det varede dog ikke længe inden man fandt Opløsning paa Gaaden. Man opdagede, at store Snemasser havde løsrevet sig fra en Skraaning og som en mægtig Lavine var rullet ned ad Bjergets Side. Man foretog Udgravninger der, hvor Lavinen var standset, og snart stødte man, kun faa Tommer under Sneen, paa Liget af Guldsmed Lamy, som laa med Ansigtet mod Jorden og Armene ligesom beskyttende hævet op foran Ansigtet. Lidt efter fandt man Brunnarius liggende paa Ryggen i en Stilling, som tydede paa en fortvivlet Dødskamp. Af Poncin var der ikke Spor at opdage.

Man dannede af Stager et Par Slæder, paa hvilke Ligene anbragtes, og i langsom Marsch gik det nedad mod Byen, hvor Sørgetoget modtoges af en deltagende og dybt bevæget Menneskemængde. Dagen efter udsendtes en ny Ekspedition, som efter lang Tids Søgen endelig fandt Poncin tæt ved det Sted, hvor Brunnarius var funden.

Journalisten var ugift, medens Guldsmed Lamy efterlod sig en Hustru og en lille Datter, og Dagen efter hans Død satte den ulykkelige Kone endnu et Barn i Verden. Arkitekt Brunnarius var Enkemand og havde seks smaa Børn.

En dansk Wagnersanger.

Einar Forchhammer, som skal synge Tristan her i Byen ved den forestaaende Wagnerkoncert, var indtil for nogle Aar siden en godt kendt Københavner, hvis stærke gennemtrængende Tenor var meget skattet i Studentersangforeningen, ligesom han under Miskovs Ægide gjorde sine første Skridt paa Koncerttribunen.

Da det kgl. Theater ikke havde Brug for hans Evner, drog F., efter at have taget Magistergraden i Matematik, resolut til Udlandet, først til Lübeck, hvor han for 100 Reichsmark maanedlig sang Lampefeberen saa godt bort, at den grevelige Intendant paa Hoftheatret i Dresden bestemte sig for at knytte ham som Tenorist til Webers og Wagners berømte Scene.

Siden har Forchhammer efter alvorligt Viderestudium arbejdet sig frem i første Række, saaledes at hans Position som Wagnersanger af Rang er fastslaaet, naar han om kort Tid skal „kreere“ Tristan i København, desværre ikke paa det kgl. Theater, men i Koncertpalæet. Forchhammer har i sit Ydre en mægtig Allieret til de Wagnerske Helteskikkelser . Han er ung og kraftig, og i hans Blik luer den Begejstring, som disse som oftest hjelmklædte Riddere ikke kan være foruden. Hvis den bidende Kraft i hans fænomenalt klingende Tenor, tillige ejede lyrisk Charme, vilde F. være verdensberømt og hans Stemme kunde i saa Fald ikke vejes op med Guld. Nu maa han foreløbig nøjes med dobbelt dansk Ministergage, hvad der jo heller ikke er saa daarligt for en forholdsvis ung cand. mag., der uden Stemme endnu ikke vilde være naaet til at blive Adjunkt paa Herlufsholm, hvor hans Fader i mange Aar var Rektor.

Einar Forchhammer som „Tristan“.

Julius Lange som Foredragsholder. Efter en ny Radering af G. A. Clemens.

Et Kunst-Lotteri.

Da „Studentersamfundet“ havde faaet Tag paa sit nye Hus, opdagedes det, at man havde forregnet sine Byggeomkostninger med et mindre Beløb og for at bringe disse Penge til Stede, henvendte Bestyrelsen sig til gode gamle Venner i Kunstnernes Rækker og hurtig fik de skabt en Samling Kunst, paa hvilken der kunde etableres et Lotteri. Der blev almindelig Rift om Lodsedlerne, da Folk paa en Udstilling fik at se de fortræffelige Malerier og Billedhuggerarbejder, som de havde Udsigt til at kunne hjemføre for en billig Penge. En stor Afdeling i Lotteriet danner Raderingerne, og her er det, vi træffer det udmærkede Blad, som er gengivet over disse Linier. Det er den unge Kunstner G. A. Clemens' levende og aandfulde Fremstilling af Julius Lange som Foredragsholder. (Raderingen vil komme i Handelen paa Hans Frandsens, Linds Eftf.s Forlag). Endvidere har Hans Nic. Hansen vist Studenterne den Opmærksomhed at komponere for dem en original satirisk Radering, der fremtræder som et Indlæg i et af Dagens Spørgsmaal.

„Latineren“.

Et Par Ord til et Billede.

Italiensk Latinerbaad, efter Fot. af Otto Høy.

De halvnøgne Folk paa Dækket arbejder med rastløs Iver, saa Sveddraaberne trille ned ad deres brune Kinder og senestærke Kroppe, skønt man er midt i November Maaned; Sejlet strammes ud, den kæmpestore Aare føres mod Havbunden og støttes mod Skulderen; langsomt, men sikkert bringes Baaden op i Vinden. Saa lægges Grejerne i Orden, Tovene ringes op, og Manden ved Rorpinden faar Ild paa sin Kridtsnadde, mens det øvrige Mandskab strækker sig paa de glohede Dæksplanker og henfalder i en behagelig „dolce far niente“.

Mandskabet har lige losset Baaden og er nu ifærd med at faa Fartøjet vendt og faa det store Latinersejl — af ægteste Konstruktion — hejst paa den skraa Mast; den lange Raa, halvanden Gang Skibets Længde, peger svej, men stærk mod Himlen, langsomt gaar det fremad for en let Brise, ud efter i det herlige Middelhav. Det prægtige Sollys, der ligger over Billedet røber strax, hvor det er, vi befinder os; kun i Italien er Himlen saa klar, Havet saa skønt, Lyset saa rent og Skyggerne saa dybe.

Italienerne *kan* arbejde, men de kan ogsaa drive som ingen anden Nation. Enten-eller hedder det altid hos dem, først og fremmest i deres Sjælsstemninger, enten den dybeste Fortvivlelse eller den vildeste Jubel. Men har man levet en Tid mellem disse Sydens sortøjede Børn, kommer man til at forstaa dem og holde af dem, man lærer at føle med dem, og lidt efter lidt gaar man ind paa deres Tankegang. — Det herlige Hav, den velsignede Sol, Blomsterduften og Farverigdommen forleder En saa saare let til at se paa Livet med deres Øjne. Otto Høy.

Turistforeningen.

Den danske Turistforening har udsendt sit aarlige Skrift, der fortæller om Hovedbegivenhederne i Aar 1900: Det store Studentertog til Færøerne og Island, om Pierre Oesterbyes Virksomhed for i Frankrig at udbrede Kendskab til danske Forhold, om et Sammenstød, Foreningen har haft med Statsbanerne og om meget mere. Der er al Grund til at opfordre et stort Publikum til at støtte Foreningens prisværdige, ægte nationale Bestræbelser ved at indmelde sig som Medlem, og de Fordele, som man derigennem forskaffer sig for sit eget personlige Vedkommende, er ingenlunde smaa eller faa, deriblandt en saa væsentlig, at man kan faa Rabat paa flere end 400 Hoteller i Ind- og Udland, samt paa forskellige Jernbane- og Dampskibslinier.

Det smukt udstyrede Arbejde, som Turistforeningen nu har udsendt, vil faa Rejselysten til at krible i hver den, der en Smule Turistblod i Aarerne, men samtidig lægger Bogen med beundringsværdig Ærlighed ikke Skjul paa, at Rejselivet har sine Skyggesider, som den hosstaaende tragiske Situation forklarer tydeligere end mange Ord.

En søsyg Student (Erindring fra Islandsturen).

Kendte Navne

fra By og Land.

Fødselsdag.

Højesterets Alderspræsident, *Hother Smith,* fejrede for kort Tid siden sin 80aarige Fødselsdag.

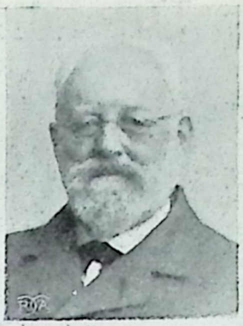
Han er født i Sonderborg, blev Student fra Sorø Akademi, Kandidat 1848 og allerede 3 Aar efter Herredsfoged i Sønderjylland. Som næste Trin paa en udmærket juridisk Løbebane fik han 1862 Sæde i Flensborg Overappellationsret, efter Krigen blev han atter Herredsfoged, og 1874 udnævntes han til Højesteretsassessor. En enkelt Samling har han siddet i Rigsdagen ligesom han i 1877 blev Medlem af Overligningskommissionen. Som et ydre Tegn paa sin Anseelse bærer han Storkorset af Dannebrog, og endnu i sin høje Alder gaar han med usvækket Interesse op i sin Dommergerning.

Højesteretsass. Hother Smith.

Dødsfald.

Underbibliothekar *J. Vahl,* som paaGrund af sine mangeFortjenester i det store kongelige Biblioteks Tjeneste, for kort Tid siden blev fejret paa sin 70 Aars Fødselsdag af en udsøgt Kreds, er pludselig afgaaet ved Døden. Hans Liv kom til at forme sig anderledes, end han oprindelig havde tænkt. Efter at han havde taget artium fra Aalborg Katedralskole i 1849, tog han fat paa det medicinske Studium, som han afsluttede med Embedseksamen i 1857 Tidlig var imidlertid hans bibliofile Interesser vakte, og disse førte ham i 1858 ind paa Biblioteket, hvor han i 1861 fik fast Ansættelse. Side om Side med Overbibliotekar Justitsraad Bruun, har han i 40 Aar været blandt dettes ledende Mænd. Energisk paatog Vahl sig efter Fabricius Udgivelsen af »Dansk Bogfortegnelse«, som blev ført op til 1892. Hans utrættelige Beredvillighed og personlige Elskværdighed overfor Besøgende paa Biblioteket, bevirkede, at han var ualmindelig afholdt. Den Afdøde var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

Underbibliotekar J. Vahl.

I Kaptejn, Brygger *J. G. Mathisen,* der afgik ved Døden d. 18. Marts mistede Ringsted en af sine mest kendte Borgertyper. Mathisen, der i en længere Aarrække sejlede som Koffardikaptejn, nedsatte sig for ca. 30 Aar siden som Brygger, i hvis kommunale Liv han kom til at tage ivrig Del. Han beklædte i sin Tid en af Pladserne i Byraadet, men særlig for Byens Industriforening og dens Laanekasse, blev hans Virken af Betydning og skattedes højt.

Brygger J. G. Mathisen.

Jubilæum.

Nylig kunde Overpolitibetjent Nr. 1 *K. P. S. Lund* fejre 25-Aarsdagen for sin Ansættelse i Politiets Tjeneste. Lund er født 1841, gik som ganske ungt Menneske til Søs og avancerede til 1ste Styrmand paa Damperne mellem Hamborg og New-York. Da han havde faaet sin Lyst til Søen styret, traadte han 35 Aar gammel ind i Ordenspolitiet, og gik siden over til Opdagelsespolitiet hvor han fra 1895 med stor Dygtighed har ledet Arbejdet ved de mistænkeliges Protokol. Lund er almindelig skattet for sin Punktlighed og Flid. 1898 udnævntes han til Dannebrogsmand.

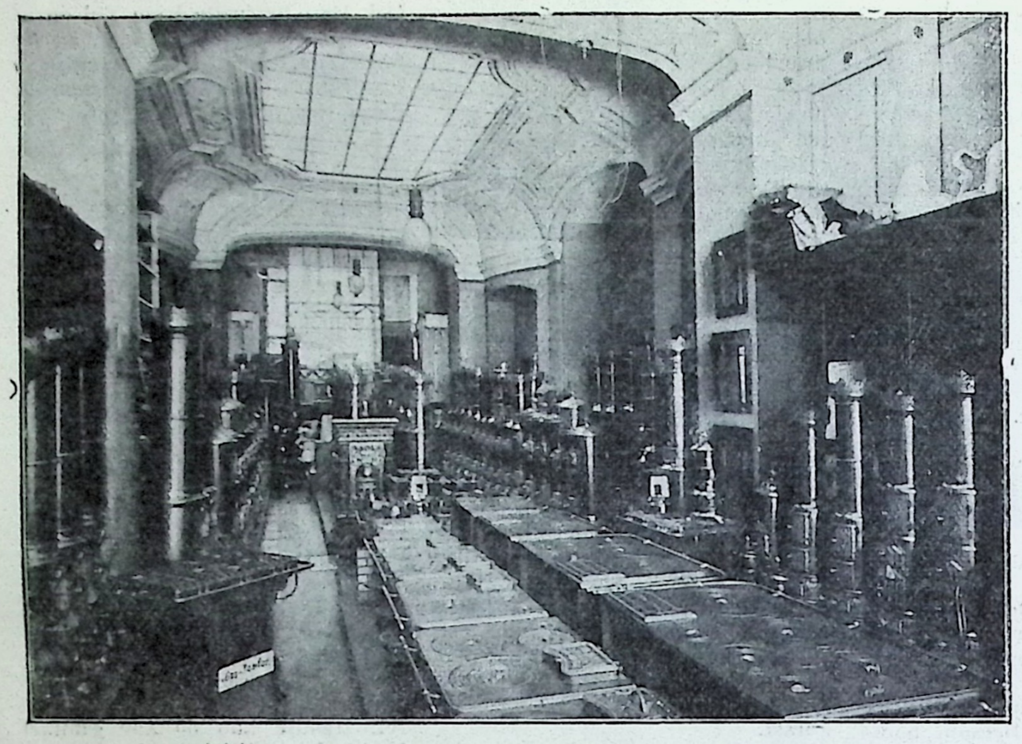

Overpolit. K. P. S. Lund.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

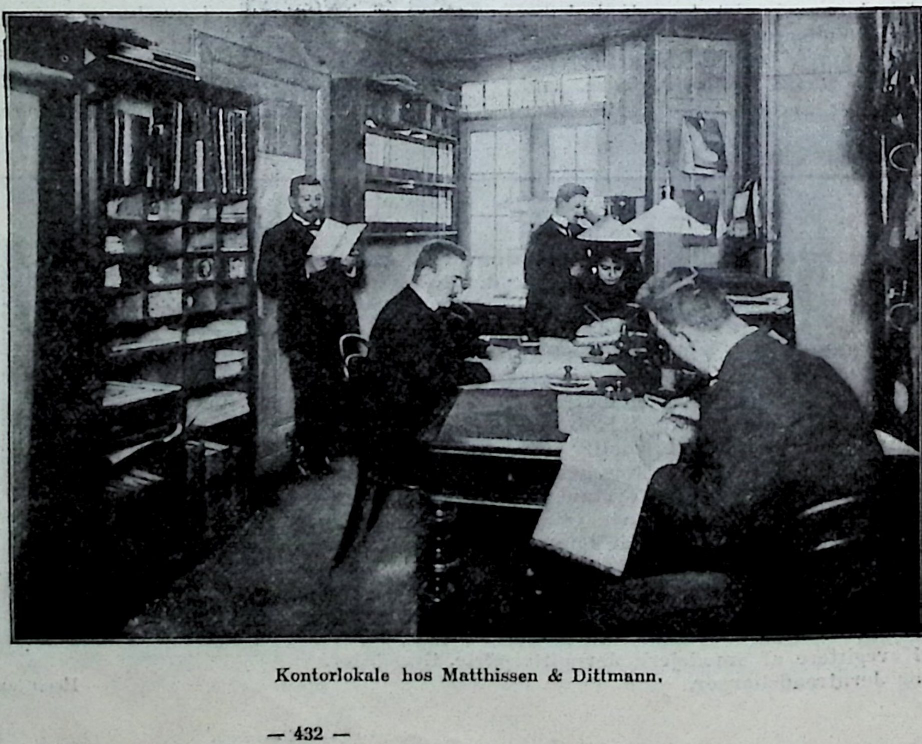
En Udstillingshal.

Matthissen & Dittmanns Udstillingslokale paa Købmagergade 22.

Imponerende virker dette Rum paa den besøgende og man faar ikke Indtrykket af, at denne Forretning endnu befinder sig i Tre-Aars-Alderen. I dette Tidsrum har de ualmindelig smarte og energiske Forretningsmænd *Emil Matthissen* og *Halfdan Dittmann* drevet den op til at blive en af de største i Støbegodsbranchen, omfattende Kakkelovne, Komfurer og alle Sanitetsartikler, og den har i de Aar forstaaet at slaa til Lyd for sig i den hele Byggeverden. Da Byggeforeningen „Aladdin", nylig rejste sine 17 Huse med det Maal, at al Montering skulde være nutidssvarende og fortrinligt, var de intet Øjeblik i Tvivl om, hvorfra Ovnene skulde hentes. De gav Matthissen og Dittmann Ordren. Blandt andre Byggeforetagender kan nævnes, at Firmaet har forsynet hele Palægaden med Komfurer og Sanitetsartikler, samt at det har udstyret med Gaskomfurer (en af Forretningens Specialiteter) en Række Nybygninger ved Strandboulevarden.

Udviklingen har ført med sig, at vort Hovedstrogs Butiksrække snart sagt afgiver lige saa megen underholdende Belæring, som en af de store Industriudstillinger, hvormed et Land med Aars Mellemrum plejer at maale sin industrielle Fremgang. Ja, hvert Udsalg, hver Butik er en Udstilling for sig, som staar aaben for hver den, som blot vil gøre sig Ulejligheden at dreje paa Dørens Haandgreb. Saadan en Udstilling, f. Eks. som den, Firmaet *Matthissen & Dittmann* har arrangeret i deres storstilede Længdehal paa Købmagergade, har ingen anden Hensigt end at overbevise det størst mulige Publikum om, at der er noget, som hedder *Vejle Støbegods*, der har de og de Fordele, som man kan lære at kende blot ved at træde nærmere. Og træder man saa ind, staar man i en Ovenlyssal, hvis Dybde er 60 Alen og hvis Bredde er 10–15. Midt gennem Lokalet strækker sig en Falanx af tætsluttede Komfurer, paa begge Sider garnerede af et Kompagni Kakkelovne, nogle brede og undersætsige andre høje som Garderkarle, i pragtfuld Mundering og med pyntelige Chakoter.

Kontorlokale hos Matthissen & Dittmann.

Nr. 28. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 14. April. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Heltene af 3. April.

Indenrigsm. Bramsen.
Højre. Købh. 2.

Fabrikejer Benzon.
V. Reform. Købh. 2.

Skibsfører Holm.
Højre. Købh. 4.

Gustav Philipsen.
V-Reform. Købh. 4.

De, der gik ud af Kampen som Sejrherrer, de kan sagtens, de bliver biograferede og portræterede, de hyldes og misundes; de er allerede gaaede over i Historien. Vi synes nu, at ogsaa de, der faldt i Slaget, har et billigt Krav paa at mindes nu, da Bulderet er forbi. I Virkeligheden er der jo ikke meget ved en Kamp, der er færdig. Det er selve Kampen, Spændingen, Hidsigheden, der er Menneskene en Glæde, og dér er den ene lige saa god som den anden.

Vi har derfor valgt at præsentere vore Læsere Billeder af de Kæmpere, som var stærkest i Ilden. I København var det Indenrigsminister *Bramsen* og Apotheker *Alfred Benzon,* Borgerrepræsentant *Gustav Philipsen* og Skibsfører *Holm,* Kursusbestyrer *Rasmussen* og Etatsraad *Hammerich* samt Snedker *Martin Olsen* og Overskibsminør *Jacobsen.* Paa Frederiksberg Inspektør *Johan Ottosen* og Professor *Ellinger,* i Fredensborg Proprietær *Christensen* mod Sagfører Jensen. I Odense kæmpede Dr. phil

Etatsraad Hammerich.
Højre. Købh. 6.

Kursusbestyrer Rasmussen.
V-Reform. Købh. 6.

Overskibsminør Jacobsen.
Højre. Købh. 8.

Snedkerm. Mart. Olsen.
Sociald. Købh. 8.

Professor Ellinger.
Højre. Fredbg. 1.

Insp. Ottosen.
V-Reform. Fredbg. 1.

Sagfører Jensen.
Højre. Fredensborg.

Proprietær Christensen.
V-Reform. Fredensborg

Fabrikant Lange.
Højre. Slagelse.

Redaktør Bing.
V-Agrar. Slagelse.

Pakmester Pedersen.
Sociald. Slagelse.

Herredsfoged Krabbe.
V-Reform. Kallundborg.

Dir. Jul. Schiøtt.
Nej-Agitator. Kallundborg.

Stud. polyt. Kristiansen.
Moderat. Stege.

Gaardejer J. Jensen.
V-Reform. Stege.

Borgmester Nancke.
Højre. Odense 1.

Red. Marott.
Sociald. Odense 1.

Kaptajn Martin Madsen.
Højre. Odense 2.

Dr. phil. Bang.
Sociald. Odense 2.

Gustav Bang og Redaktør *Marott* mod Kaptajn *Madsen* og Borgmester *Nancke*. I Slagelse Tobaksfabrikant *Lange*, Redaktør *Anton Bing* og Pakmester *P. Pedersen*, der alle tilstræbte at løfte Arven efter Hr. Peschcke-Køedt. Og endelig paa Møen, hvor stud. polyt. *Kristiansen* og Gaardejer *J. Jensen*, Brændholt, kæmpede om det Mandat, som det moderate Venstres Fører, *Frede Bojsen*, frivillig havde afgivet.

Solstraalen.

ILTOGENE standsede og udspyede deres Indhold. Lidt efter saas forskellige Smaagrupper, bestaaende af Mænd og Kvinder, der — tungt belæssede med Vadsække og Poser — førte gryntende og vrissende Børn hen forbi Havnen, udad mod Døvstummeinstitutet.

„Hva' er det for Menagerifolk," sagde en Kulsjover, der stod og drev med Hænderne dybt i Lommerne ved Siden af en Ligesindet.

„E' de ve' a' flytte Zoologisk Have herover?"

„Næh!" sagde Kammeraten og hvislede en Spytklat ud mellem Tænderne, „de ta'r nok mod Rekrutter deroppe paa „Tutten" i Dag. Det er di her Døvstummer."

En af de første paa Vejen op mod Bestemmelsesstedet var en adstadig Bondemand, iført en Vadmelsfrakke, der naaede ham et godt Stykke nedenfor Knæene. Trods det milde, sommerlige Septembervejr bar han en høj, laadden Kabuds og lange Transtøvler.

Han bakkede løs paa en snorkende Træpibe, der havde en herlig springende Hjort paa Hovedet og var forsynet med blinkende Beslag og skønne, grønne Baand og Kvaster.

Men der var noget i Vejen med den „skammelige" Pibe, den gik saa ofte ud. Hver Gang stod Manden stille, nedknappede med stor Omstændighed Benklædernes Forklap, fremdrog af Lommens Dyb en Tændstikæske og tændte Piben.

Naar han saa atter greb sin lille Ledsagers Haand, og han mødte hendes milde Barneblik, sukkede han:

„Hæ! Ja, Karen! Saa er vi li'egodt saa vidt. Ja vi er s'mænd. Men vi ska' nok paa'en igen a' Instetutten til. Hva' mon ded helsens er imod, adæ Du sku' bli'e døvstum, adæ vi sku' miste Dig. Og nu kaske aldrig se Dig mere. Ork! Ja! Herregud, dou liden!"

Og der listede sig en stille Taare ned ad hans Kinder.

— Saa drejede de ind gennem Haven. —

I Vestibulen forefandt de et Individ, der syntes Bonden af helt imponerende Udseende, hvorfor han i en ærbødig Tone begyndte, idet han hilsende førte Pibespidsen op til Kabudsen: „Goddav! Tak!

Jo, se her kommer jeg nu med lille Karen, som di jo har forlangt. Jeg tror s'gu der har slovet sig lidt Kuld paa mit ene Øje — hva' mon ded nu ka' være imod," og han gned sig ivrigt med sit røde Lommetørklæde. Kaské ded er Forstanderen?"

Den saaledes adspurgte benægtede dette og gav Anvisning paa Kontoret, hvor Forstanderen var til Stede, og hvor Børnene skulde indskrives.

Bonden gik derind og gav samme Forklaring som i Vestibulen.

Forstanderen skød Kalotten tilbage og trak Barnet hen til sig: „Det var et dejligt Solskinsansigt. Det er jo en hel lille Solstraale, De der kommer med. — Du er nok ikke ked af at blive her?"

„Næh! Jeg tror nutte hun har no'en rejdi Re'li'hed paa, hva' ded her gaar yd paa. Men hva' ded anbelanger — jeg har s'gu li'egodt faaet Kuld i det ene Øje," — han standsede og gav en Lyd, der paafaldende lignede Hulken — „næh, hva' jeg vilde sige, hva' ded anbelanger, tror jeg s'gu næsten, at ded er værre for Mutter og —" her kom Lyden forstærket igen. Han maatte vende sig om og gnide begge Øjne.

„Ja, ja, min gode Mand, det forstaar jeg saa godt. Det er ikke let at skulde aflevere sine Børn til Fremmede. Men De skal ikke være forknyt. Folk her er ikke saa slemme. Gaa De nu hen til den Mand der — han ligner jo da ingen Menneskeæder — og faa Barnet indskrevet."

I det samme hørtes høje Brøl udenfor.

Døren gik op og en Kone kom ind, idet hun med Magt drog en temmelig stor vrælende Pige efter sig.

„Hvad er der i Vejen?" sagde Forstanderen. „Kom Du hen til mig, lille Ven."

Men Pigen slog den udstrakte Haand til Side og gemte med et vældigt Vræl sit Hoved i Moderens Skød.

„Ded er saa'n mæ'et," sagde denne und-

skyldende, „at hun har nu aldrig ku' li't Mandfolk.“

„Saah!“

„Næh! Naar vi spiste hjemme, maatte s'mænd hinners Far sidde og vente til vi andre havde faaet Mad. Kom nu frem med Hovedet, Line.“

„Av for S . . . . Dit Skab! Ska' Du bide mig, Dit Utuske.“ Og vips, gav Moderen Line en paa Kassen, hvilket bragte Barnet til at sætte Tonen endnu højere op.

Saa fortrød Moderen det: „Aa min lille søde Line. Græd nu ikke, min egen kære Line.“

Lidt efter var baade Karen og Line færdige paa Kontoret og afløstes af ny tilkommende.

* * *

Lad os titte ind i Karens Klasse et halvt Aar efter. Der sidder nu de samme Børn, som — ganske naturligt — var saa fortvivlede ved Skilsmissen fra Forældrene. Dér sidder de nu glade og fornøjede, stille og artige og maler deres Tavler fulde af sirlige Bogstaver.

Efter Tur kommer de op til Lærerinden og faar en Lektion i Articulationsøvelser.

Hvor er de ikke glade, naar hun rosende klapper dem, hvor ser de ikke interesserede ud, naar de faar Lov at nævne de Gloser, de allerede har lært.

„Hvad er det?“ siger Lærerinden og peger paa et Billede.

„Sol—dat,“ siger Barnet paa sin langsomme, monotome Maade, men fuldstændigt tydeligt, idet det forklarende gør Honnør.

Hvad er det?“ siger Lærerinden og peger.

„Mave,“ svarer Barnet og ler over hele Ansigtet.

Men hvem er da denne lille, smilende Pige?

„Ih! Det er jo „Solstraalen“, det Navn har hun beholdt, og saaledes kaldes hun af hele Skolen.

I Dag straaler hun dobbelt; thi hun har Besøg af sin Moder, der andæglig følger Undervisningen og synes, det hele er vidunderligt.

Først har hun set den beskrevne Tavle: „Ded var dou mavesløst, saa hun kan skrive. Ja, hun har nu altid væ't et ualmindeligt Barn. Det var dog storagtigens.“

— Og Lærerinden indrømmer, at Karen er flink til at skrive, men ikke slet saa flink til at tale og huske.

Nu er de ved at forsøge, og „Solstraalen“ klarer — om end med lidt Besvær — alle Skærene.

Og Moderen synes stadig, det er „mavesløst“.

„Hun maa da vist være blandt de allerskrappeste,“ bemærker Konen.

„Ja,“ siger Lærerinden lidt tvivlende, „jeg tror nu nok, at hvad Begavelsen angaar — hun er meget flittig og sød — bliver hun et B-Barn. Hendes Hukommelse er ikke saa god.“

„Ded ka' hun s'gutte gøre for,“ raaber Konen ivrigt, „hun har ded ætter Faderen“.

Lidt efter rejser Konen sig med mange Taksigelser: „Da vi sku sende Karen af Sted, var vi saa grulig bedrøvelige, særlig var Fatter helt tudevaaren. Og et Par Dage før Rejsen blev hun saa syg, og jeg bad s'mænd, om itte Vorherre vilde ta' hinner hjem. Man sender dem jo mere trygt te ham end yd mellem Fremmede. Men nu er jeg glad ætter at ha' været her i Dau. Tak ska di ha'. Mange Tak.“

* * *

Otte Aar synes en hel Evighed, naar man ser frem, men forekommer én som Dage, naar man skuer tilbage. Saaledes omtrent gik Tankerne hos Karens Forældre, da de en Juliformiddag søgte Guds Hus for at overvære Datterens Konfirmation.

Klokkerne kimede festligt over deres Hoveder, og underligt rørtes deres Hjerter, da de traadte ind i den festligt smykkede Kirke, hvor Konfirmanterne allerede havde taget Sæde.

Der sad ogsaa „Solstraalen“, næsten ukendelig i sin lange sorte Kjole og med det opstrøgne Haar. Men hendes Øjne lyste med Kærlighedens Glæde, da hun fik Øje paa Forældrene, og derefter fæstede hun sit Blik med tillidsfuld Andagt paa Præsten ved Alteret, paa Kalken, der luede i Lysenes Glands.

Der var ikke Frygt eller Tvivl hos hende. Hr. Petersen, hendes Religionslærer, havde lært hende om Guds uendelige Kærlighed mod Menneskene og fortalt om Djævelens store Ondskab. Hun vidste, at hun nu skulde love at forsage den Onde med alt hans og slutte sig nøje til Gud Fader, der alt havde hjulpet hende som lille.

Naar hun saa blev ved at holde sig til Gud og Guds Ord, da vidste hun, at hun en Gang blev salig hos Gud,og at hun her skulde faa sine „Øren opladte og sjunge med Fryd.“

Og hvis nogen havde spurgt: „Hvorfor tror Du nu alt det?“ vilde Svaret have lydt: „Jo, det siger jo Hr. Petersen.“

— Og Orglet bruste, og Salmemelodien: „Aand over Aander“ lød med Basuners Vælde gennem det store menneskefyldte Rum. Sørines Moder erklærede bag efter til sin Nabokone: „Jøses! Da de tog fat at blæse i disse meget store Horn, drev Vandet strast yd af Øjnene paa mig, og det gjorde helt koldt ned ad Røggen. Det var dou en mavesløs Konfirmersjon, den.“

Saa efter Overhøring, Sang og Tale kom det vigtige Øjeblik, da Løftet skulde gives, og en for en traadte disse store, voksne Mennesker frem, læste fra Præstens Mund Spørgsmaalene og gav højt og uden Tøven deres Ja. Saa knælede de, og Præstens Haand hvilede velsig-

mende paa Barnets Hoved, medens han sagde Ritualets skønne, hjertegribende Ord: „Den almægtige Gud, der fordum har antaget sig Dig og gjort Dig til sit Barn og en Himmeriges Arving, etc. Og bag efter føjede han et Par Ord til, som passede paa den enkelte, og som han sagde med langsomme, markerede Mundbevægelser.

Da Karen knælede og havde modtaget Velsignelsen, sagde han: „Vi — har — her — kaldt — Dig — Sol — straale — fordi — Du — altid — har — været — mild — og — glad. — Jeg — vil — ønske — at — Du — altid — maa — beholde — Din — barnlige — Glæde — saa — vil — Du — ogsaa — blive — en — Solstraale — i — Dit — Barndoms — hjem. — Og — Glæden — vil — Du — faa — Lov — at — beholde — naar — Du — aldrig — slipper — Din — Barne — tro — Din — Tillid — til — Gud. — Vorherre — bevare — Dig — paa — alle — Dine — Veje — at — Din — Fremtid — maa — faa — Solskin — over — sig. — Naar — Du — en — Gang — bliver — kaldt — hjem — til — Gud — da — vil — Du — komme — til — at — leve — i — det — bedste — Sollys — der — findes, — det — som — straaler — ud — fra — selve — Gud — Faders — milde — Ansigt. — Amen! —

* * *

Saa gik nogle Aar, hvor „Solstraalen“ skinnede i sit Barndomshjem og var glad som en Lærke fra Morgen til Aften. Da kom Sorgerne pludselig, først mistede hun sin Fader og snart efter sin Moder.

Hun blev da taget i Huset af en Moster, der var gift med en Købmand i et lille sjællandsk Fiskerleje. Hendes Slægtninge her var stærkt paavirkede af Indre-Mission, og den lille bedrøvede Karen blev ført med fra Møde til Møde. Hun forstod ikke meget af, hvad her taltes, men det Ord hun hyppigst aflæste fra de ivrige Prædikanters Mund var „Djævelen“ og det forskrækkede hende ikke saa lidt, thi hun forstod klart, at han var meget farlig, og at man meget vanskeligt kunde klare sig for ham. Alle omkring hende sad i Graad og Frygt, og det forvirrede hende saa meget, thi Hr. Petersen havde jo sagt, at Gud var langt mægtigere end Djævelen, og naar man blot holdt fast ved Gud, behøvede man ikke at frygte. Skulde Hr. Petersen have taget fejl? Det var som hendes Grundpiller begyndte at vakle. Hun spurgte sin Tante lidt til Raads, og denne gav hende Guds Ord og Salmebogen at læse i. Hun læste og læste, den lille Stakkel, uden at faa Klarhed, men det gik nu op for hende, at saaledes skulde man leve i stadig Bøn og Andagt og sky alle Glæder som Dans og Leg. Og pludselig slog den Tanke ned i hende: Ja, men saaledes levede vi jo ikke hjemme hos mine Forældre. Vi bad jo nok Morgen- og Aftenbøn og gik i Kirke og til Alters, men vi tænkte dog ikke paa Gud altid, og vi skyede ikke Djævelen og hans Gerninger altid. thi vi var jo dog til Marked og dansede til Høstgildet. Ak, saa er mine Forældre vist nu i Helvede, og jeg faar dem aldrig mere at se. Og Hr. Petersen spiller jo Kort, det fortalte Drengene, som pudsede hans Støvler, saa kan han heller ikke blive salig?

Men en Aften, da en Missionær i sin Ivrighed — han stod i Døren mellem to halvmørke, overfyldte Stuer — sagde paa sit vestjyske Maal: Djævelen kommer immeran og altid for at fange Menneskesjæle, og ganske vist, Gud er her til Stede i Aften, thi hvor to eller tre forsamles i hans Navn, er han midt iblandt, men Djævelen er her sikkerlig ogsaa. Han staar maaske, han staar, siger jeg, maaske og lurer henne i den Krog.“ Og han udstrakte pegende Armen mod en mørk Krog.

Ulykkeligvis sad Karen her tæt ved, medens en lille, skrutrygget Skæddersvend stod helt inde i Mørket. Da hun nu tydelig aflæste „Djævelen her“ og saa den pegende Haand, og den lille Gnom forskrækket ved det uhyggelige Naboskab, skubbede sig bort fra Stedet, blev hun grebet af en heftig Angst og faldt med et vildt Skrig besvimet ned af Bænken.

Da hun vaagnede efter et langt Sygeleje, var hendes Forstand borte.

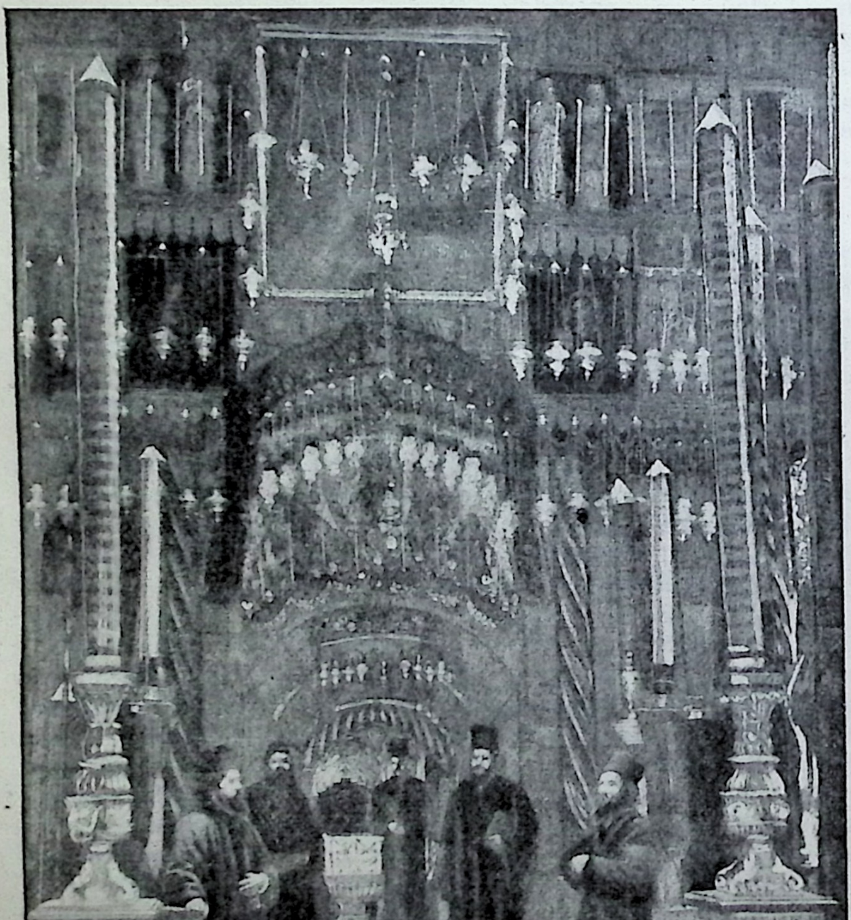
* * *

— Resten af hendes Historie er snart fortalt. En Vintermorgen fandt man hendes stivfrosne, halvpaaklædte Lig liggende i Havstokken, hvor hun havde redt sig et Leje i Tangen. Men der laa et mildt Drag over hendes Mund, hun lignede atter den lille „Solstraale“. Nu var hun naaet hjem til de evig sollyse Strande, hvorfra alt Lys og al Glæde har sit Udspring, og hun saa her, at Hr. Petersen dog havde Ret.

Vilhelm Larsen.

Europæisk Rejseselskab, som venter paa at blive ført over Jordanfloden.

Indgangen til den hellige Grav.

Paaske i det hellige Land.

Den Jord, som en Gang blev gødet af Korsfarernes Blod, og som bodfærdige Pilgrimme betraadte med hellig Andagt, den er nu blevet en let tilgængelig Alfarvej for hver, der blot har Rejsepengene i Orden. Nu kører ved Paasketid det europæiske Rejseselskab pr. Jernbane tværs gennem Landet, som ifølge Forjættelsen skulde flyde med Mælk og Honning. Blomstrende Orangelunde, frodige Græsgange og vinbeplantede Bakkedrag indrammer Vejen, der først hæver sig ganske jævnt, derefter rejser sig med stigende Styrke og endelig fører ind i storslaaede Bjergegne, hvis klumpede Jordlag nægter at give den ringeste Afgrøde. Atter vider Vejen sig ud, paa Skrænterne ses klistret menneskelige Boliger med Taarne og Kupler — nu stanser Lokomotivet, arabiske Tiggere løber rundt og skriger op, og snart efter kører man gennem Jaffaporten ind i Jerusalem.

Nu gælder det at nytte Tiden. Vi skal bese Davids, Josaphats, Josuas og Profeternes Grave og vi skal dernæst en Udflugt til den lille Landsby Bethanien, der snor sig mellem Figen og Mandeltræer, og hvor en Gang Frelseren vakte Lazarus til Live.

Hvad har det at sige, at ikke alt, hvad man fortæller os, kan staa for den historiske Forskning. Det kommer ikke an paa disse Steders topografiske Tilfældighed, men paa den Aand, som omsuser dem, paa de Tanker, der udgaa fra dem, paa det Symbol, som de er Legemliggørelsen af. Derfor har det for Pilgrimmene heller ingen Betydning, med hvor megen overlegen Skepsis man kan se paa den Overlevering, som har ladet Frelserens Legeme finde Hvile i en kælderagtig Hvælving i den hellige Gravs Kirke under den mægtige Stenplade, der ombølges af Amplers Glans. Det er tilstrækkeligt, at mange Millioner Menneskers Tro hager sig fast til dette ydre Tegn, og derved forlener det med indviet Magt. Og i Bevidstheden derom søger man med Andagt i Sindet til den Kirke, som skjuler Helligdommen.

Man vandrer i Jerusalem fra Grav til Grav. Et evigt tonende memento mori klinger En i Møde. Og derfor søger ogsaa sluttelig enhver til den uhyre Grav, som Naturen her selv har gravet for alt levende: Det døde Hav, i hvis giftige Vande intet kan trives.

Smaa Historier.

En god Mand.

Det var en Søndag for mange Aar siden . . . . jeg var i en Provinsby og kom forbi Kirken og gik ind og satte mig i en af Stolene.

Ved Siden af mig sad en stor, tyk Mand, ved Siden af ham en Dame, der aabenbart var hans Kone, og inderst inde en Dreng paa en tolv tretten Aar, som ikke hørte dem til. Den tykke Mand pustede hele Tiden som tykke Folk gør, Konen var bekymret over et eller andet og saa en Gang imellem hjælpeløs op paa ham. Han lagde ikke Mærke dertil . . . han sad og bredte sig ud og havde det godt . . . han sad allerede paa det halve af mig, men gjorde ingen Undskyldning, for han mærkede det slet ikke. Jeg vidste bestemt, at han vilde sidde paa hele mig, inden vi kom halvvejs til Ende med Gudstjenesten, men jeg kunde ikke sige noget til det, for han saa saa god og saa glad ud.

„Det er dog alligevel trist“, sagde Konen halvhøjt. „Saadant et ungt Barn, at hun skal til Theatret. De siger, de skal have saadan en forfærdelig Moral ved Theatret . . .“

„Aa, hun“, sagde han og pustede, saa der stod en Sky af Fortrøstning og godt Haab om os. „De er saamænd ikke værre der end andre Steder. Det gaar nok godt, skal du se.“

„Det gaar aldrig godt“, sagde hun. Det gaar aldrig godt. Laurids, du skulde virkelig tage dig af det. Sæt nu hun faar et Barn . . .“

„Hvorfor skulde hun faa et Barn“, sagde han.

„Ja, men *sæt* nu, hun faar et Barn . . .“

Naa ja, saa *faar* hun et Barn . . .“

Han pustede og skinnede af Godhed og Glæde. Han vilde give meget for at fri hende for Barnet. Men *fik* hun Barnet, saa havde han bare godt baade til hende og den lille . . .

Sangen begyndte med en Salme paa Melodien: „Et Barn er født i Bethlehem“. Saa snart den første Tone lød, satte Drengen ved Siden af os i med „Et Barn er født i Bethlehem“, som han kunde udenad, men stoppede straks forfærdet op, da han saa, at Ordene ikke passede. Den tykke Mand forstod øjeblikkelig Situationen og nikkede stærkt til Drengen, der ingen Salmebog havde.

Kil du bare paa med de Ord, du kender, min Dreng,“ hviskede han. „De er gode nok, det gør ingen Ting.“

Vorherre selv kunde ikke give Tilladelsen med mere overbevisende Mildhed, og Drengen satte øjeblikkelig i. Men den tykke Mand havde ikke vurderet hans Stemmes Styrke. Det unge Menneske vrælede saadan igennem, at Manden maatte stoppe ham. Men derfor slap han ham ikke. Han flyttede sig nærmere til ham — ovenpaa Konen naturligvis, hun forsvandt fuldstændig under ham, der var bare en Strudsfjer der nikkede i hans Nakke — og holdt sin Salmebog hen for hans Næse. Selv sang han ikke med af Iver for Drengen.

Men da vi kom til den næste Salme, havde han skaffet Drengen en Salmebog fra Kirkebetjenten. Han havde flyttet sig, saa Konen atter kom for Dagens Lys. Og mens hun kom til sig selv igen, saa han atter paa mig og sang som jeg aldrig har hørt et Menneske synge.

Han var nemlig færdig med hver Strofe, naar den øvrige Menighed endnu var midt i den. Og langt fra at føle sig trykket af den Omstændighed, saa han sig straalende om, som vilde han sige til os andre, at vi bare skulde tage den med Ro, vi kom ogsaa nok med.

— — Jeg mødte ham paa Gaden igaar og kendte ham straks trods det, at jeg ikke havde set ham mere end den ene Gang for mange Aar siden, og ellers ikke vidste det mindste om ham. Han lignede aldeles sig selv . . . aldrig hverken før eller siden har jeg set saa god en Mand.

Carl Ewald.

Grønlandske Scener.

Af Løjtnant Aage Bergh. Med Illustrationer efter Fot. af Forfatteren.

Paa Udflugt over Fjorden.

Det er i Begyndelsen af Maj; efter forrygende Snestorme og Kulde har vi endelig faaet mildt Vejr.

En Morgen vaagner jeg og hører Dryppet fra Taget og ser Solen skinne straalende ind i Stuen, i en Fart er jeg oppe — den første Tøvejrsdag i Aaret bør benyttes til en Udflugt.

De nødvendige Forberedelser ere hurtig trufne, lidt Proviant stuvet i Baaden, fire Grønlændere sidder ved Aarerne, Styreren ved Roret og Kajakmanden klar til at stikke i Søen. Glæde er der at læse i alle Ansigter over Udsigten til en Tur med god Forplejning og Fortjeneste, og Glæden giver sig ogsaa tilkende hos den brogede Tilskuerskare, som den interessante Begivenhed har samlet hernede ved Fjæren. Klokken ti gaar vi tilsøs under livlige Tilraab fra Flokken i Land, som til Gengæld faar et Par Salutskud fra mine Folk. Vinden er god, og Baaden skyder rask henover den ca. halvanden Mil brede Fjord, hvor Solen glitrer i Bølgerne, saa Snebrillerne bliver nødvendige.

Det er alligevel ikke saa varmt her paa Søen, som Solen lovede, men da Farten er god og Humøret ikke mindre, mærker man ikke saa meget til Kulden. Hele Flokke af Sæler dukker op rundt omkring og ser nysgerrigt efter os, men de holder sig i ærbødig Afstand, udenfor Skudvidde. Kajakmanden kan alligevel ikke nære sig, han har Hagelskud i Bøssen, og derovenpaa kommer han endnu en

Grønlandske Jægere med deres Jagtudbytte.

Ladning Krudt og en Kugle, og med et vældigt Knald brænder han løs. Men Sælerne dukker blot, for at komme op længere borte, og Grønlænderen bander sin Ivrighed, som fik ham til at spilde det dyre Krudt.

Endelig naar vi da vort Maal, Landet paa den anden Side Fjorden; men det er stærkt Lavvande, hvad der gør det umuligt at komme op ad den ca. 10 Fod høje Iskant. Under vore mislykkede Forsøg har Kajakmanden været ude paa Rekognoscering og kommer tilbage og melder, at han har fundet et stort Skær, hvor vi kan være. Vi kommer derhen og finder en hel lille Ø, der jo nok er lidt vanskelig at bestige, Klump, som han har hugget af et flydende Isfjæld. Nu kunne vi faa Kaffe, og det endda Kaffe, tilberedt paa grønlandsk Indlandsis.

Vi havde det rart paa vor lille Ø; Stilheden blev kun af og til afbrudt af et Skud, hvorefter Kajakmanden fik travlt med at komme ud efter Byttet, i Almindelighed en Maage eller en Tejst. Som Tiden gik med magelig Fordøjen og Pludren mellem Grønlænderne, blev Skæret, vi befandt os paa, ved det indtrædende Højvande, bestandig mindre; og da vi tilsidst kun havde den højeste Klippeblok til Opholdssted, saa vi os nødsagede til at gaa i Baaden igen og forlade vort Fristed, som noget efter fuld-

Omkring Sommerteltet.

fordi den er fuld af Tang og Søgræs, men hurtigt finder vi os tilrette og faar Provianten frem, og dejligt smager Maden os i de prægtige Omgivelser. Brænde har vi med; snart blusser et Baal, saa Rype-Koteletten, der skal varmes, præsenterer sig indbydende og dampende. Efter det gode Maaltid, hvorpaa et Par Snapse sætter Kronen, skulde vi gerne' have os en rigtig koghed Kop Kaffe, men vi gør nu den triste Opdagelse, at vi har glemt at tage Vand med paa Turen. Men hvad gaar der af Kajakmanden, pludselig skyder han sin Baad i Søen, og væk er han. Vi tror, han har set en Sælhund og skal prøve sin Lykke igen, men snart efter kommer han tilbage med en stor Isstændig var forsvundet under det stadig stigende Vand. Underligt var det at ro henover det blanke Vand paa det Sted, hvor man nogle Timer forinden havde siddet paa en Ø af ca. 100 □ Al.s Størrelse.

Paa Hjemturen kom vi forbi en lille Boplads, og da en Del af Beboerne var samlede nede ved Strandkanten, fik jeg ikke Fred for min Baadsbesætning, før vi kom derind for at se, hvad der var paa Færde. Denne lille Afstikker lønnede sig, thi et interessant og blodigt Skuespil gik for sig her. En af Bopladsens Fangere var lige kommet hjem med en stor Sælhund og havde derefter begivet sig til sin Bolig for at spise og hvile sig. Flensningen maa Kvin-

derne om, thi en rigtig grønlandsk Fanger gaar kun paa Jagt og Sælfangst, han er for stolt til at indlade sig paa nogetsomhelst Arbejde — det overlades til Kvinderne.

Da vi lander, er Flensningen i fuld Gang, flere Kvinder ere ivrigt beskæftiget dermed. Anaraken har de kastet, og Armene, som ere fuldstændig blottede, drypper af dampende Sælhundeblod. De blinkende Knive føres hurtigt og behændigt, under Skrigen og højrøstet Tale af de ivrige Kvinder. Nu glider en af Pigerne og falder lige derover, hvor Indvoldene ligger, slemt kommer hun til at se ud, hun ligner knap mer et Menneske, men Begivenheden vækker stormende Jubel, og selv ler hun med som en af de gladeste.

Børnene trænger sig sammen, og stærkt interesseret følger de Handlingen i dens mindste Enkeltheder, thi de ved, at de her har særlige Rettigheder at gøre gældende; efter en gammel grønlandsk Skik, som altid holdes i Ære, har nemlig hvert Barn, der overværer en Flensning, Ret til at erholde et lille Stykke Spæk med paasiddende Skind, maaske ikke mere end en Kvadrattomme, men have det skal de. Disse Smaafyre, baade Piger og Drenge, gaar stolte af Sted, gnavende paa deres Stykke Spæk, som de fortærer raat, som det er, med Skind og det hele, og selv om det ikke rigtig vil lade sig tygge, ned skal det, og ned kommer det.

Efter at Sælen er flaaet og parteret, kommer den for mine Folk vigtigste Del af Handlingen, thi nu skal de se at gøre en god Forretning og faa et ordentlig Stykke Sælkød med hjem, thi ved selve Kolonistedet er en Sæl ikke saadan Hverdagskost som ved Udstederne og Bopladserne. Selvfølgelig tyer de til mig, jeg maa give Forskud og se igennem Fingre med, at det svinder noget i Provianten, thi Brød er jo en sjælden Vare her; og tilsidst maa jeg, for at skaffe Enighed tilveje, saa vi kan komme afsted, lade skænke en Snaps rundt, det mildner Sindet, og Forretningerne ordner sig saa nemt.

Klokken er bleven mange, saa vi maa skynde os hjem, men nu maa vi ro, for Vinden har lagt sig; bitterlig koldt er der alligevel herude paa Fjorden. Det er pludselig bleven Aften, Stjernerne blinker klart over det mørke Vand, hvor ingen Lyd høres uden det taktfaste Aareslag.

Henad Klokken ti drejer vi om Pynten og ser Lys fra Kolonien. Jeg, som har siddet i Bunden af Baaden og været langt borte, helt hjemme i Danmark, faar affyret et Skud for at melde vor Ankomst, og Folkene slider dobbelt i Aarene, thi nu skal det gøre godt at komme i Hus, faa lidt varmt tillivs og saa komme i Seng ovenpaa den lange Dag.

Recensent Trops Jubilæum.

Af alle Hejbergs Vaudeviller er „Recensenten og Dyret“ den, der har holdt sig ungdommeligst gennem Tiderne. Man kan aflæse det paa Antallet af Opførelser, man kan overbevise sig derom ved at gaa i Teatret og se den Glæde, Stykket endnu kalder frem. Og dog var Varslerne ved dets Fremkomst i Oktbr. 1826 alt andet end gunstige. Det var sivet ud, at Hejberg vilde føre det profane Bakkegøgl frem paa den nationale Skueplads, og det sagdes for sikkert, at han havde arbejdet efter levende Model efter utilladelig Maalestok, kun for at fuldbyrde en personlig Hævn. Der fandtes den Gang ved „Conversationsbladet“ en sølle Kritiker ved Navn *Proft* og ham var det — paastod man — som Hejberg havde skildret i sin Recensent, man behøvede jo blot at flytte lidt om paa Bogstaverne, saa stod der jo tydelig at læse: Trop. Hejberg forsvarede sig af bedste Evne imod Beskyldningen for at ville latterliggjøre Proft, der i Forvejen var latterlig nok. Sikkert har hans Satire ogsaa sigtet betydelig højere, og Rahbek. der følte sig ramt, bjæffede arrigt i sin Censur, at Stykket var under al Kritik.

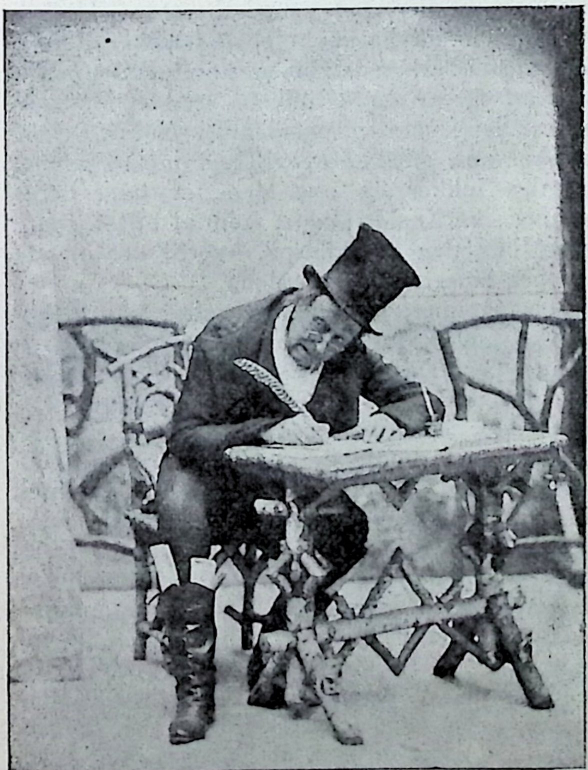
Ved den første Opførelse faldt „Recensenten“ til Jorden, hvad enten nu Grunden var den, at Folk vilde vise, at deres Smag var finere end Hejbergs eller den, at de havde ventet sig noget meget værre og nu følte sig skuffet. Saa fik Hejberg den fortrinlige Ide at lade alle sine Vaudeviller tage af Repertoiret en tre Maaneders Tid. Det gav Appetit. Da „Recensenten og Dyret“ paany gik over Scenen i Febr. 1827, viste Publikum sit elskværdigste Ansigt frem.

I denne Uge har Vaudevillen naaet de to hundrede og halvtredsindstyve Opførelser og endnu indtager det alle som et snart hyggeligt, snart overstadig muntert Tidsbillede, gennemvævet af yndefulde Strofer.

Trop har haft fire Fremstillere. Først C. N. Rosenkilde, der skabte den klassiske Figur, hvorpaa der senere byggedes videre. Højest naaede han i det stumme Spil under Md. Voltisubitos Sang. Siden tog Sønnen Adolf Rosenkilde Arven op, hans Efterfølger blev Peter Schram og nu har endelig Karl Mantzius udarbejdet en yderst morsom Trop, der undermegen Munterhed fra Tilskuerpladsens Side stoltserer omkring i sine manuscriptfyldte Skaftestøvler som den Nar, han er.

Fire Trop'er: *Øverst tilvenstre: C. N. Rosenkilde som Trop*
Øverst tilhøjre: Adolf Rosenkilde som Trop
Nederst tilvenstre: Peter Schram som Trop
Nederst tilhøjre: Karl Mantzius som Trop.

Fra Canton.

Hvad er det ikke for en forunderlig Snøften, Skrigen, Klapren og Trampen, der fra Morgen til Aften høres i Cantons smalle Gader, alle stærkt fyldte af Duft af pebrede Sager, Fernisser, Krydderier og The. Snakkende, skændende, raabende, gaaende eller agende i Bærestole, jager Østens gule Sønner afsted gennem Gadens brogede Mylren. Svedende Lastdragere sukker under Byrden af de store Vareballer, og til Trods for deres advarende Hih-hoh! kolliderer de med andre Vareballer eller med de velhavende Kineseres Bærestole. Frugthandleren skriger med Bananer, der stinker i hans Kurv. Kineserkællingen, som sladrer med en anden Kælling — og hvilken Sladder! — stikker i Forbigaaende Fingrene i de gule, overmodne Frugter, slikker de lange Negle og fortsætter sladrende sin Gang. Skævøjede Kineserbørn i lyserøde Bluser blander sig i Vrimlen med tungsindig Alvor i de gule Barneansigter. En gammel Handelsmand, der bærer forloren Rottehale i Nakken, falbyder Lotterisedler og gør hastige Forretninger. Sandsigeren, der er klædt i spraglede Laser og i det hele virker ved sit fantastiske Udseende, blæser paa en snøvlende Træfløjte og tilbyder at forudsige de Handlende, hvor meget de vil profitere af deres paabegyndte Forretninger, og snøftende af Glæde hører de Handlende paa Spaamandens Løfter om Profit. Kvinder, der med deres malede Ansigter og røde Tøjblomster i Haaret ligner Skrigedukker, tripper ubehjælpsomt ned ad Fliserne. Deres Bevægelser er sprællemandsagtige, deres Ansigter, som intet Smil opliver, stivnede under Rispudderet og det tætte Sminkelag. Vandrende Boghandlere falbyder kinesiske Bøger, hvor Slutningen af Historien efter kinesisk Orden findes paa første Side. Gravøren stiller Mejsler og Tinkturer op ad Husene og tilbyder med høje Raab de Forbigaaende et Monogram. Lasede Præster slæber afsted med Træfisken, hvori de samler ædle Giveres Gaver, væmmelige Hunde, der ligner skidne Grævlinge, snor sig ind i Vrimlen, snusende til Gadens transportable Restavrationer, der med dampende Kogekar og Gryder, hængende paa Bambusstænger, indbyder Forbigaaende til et hastigt Maaltid. Sandsigeren bearbejder sin Gongong, Ligtorneoperatøren sin hule Træplade, og det er uden Forskel, om man foreviser Sandsigeren en Ligtorn eller anmoder Ligtornemanden om en Sandhed. Tiggere, der vil opvække Medlidenhed, dunker Hovedet saa frygteligt mod de skarpt fremspringende Fliser, at Blodet sprøjter fra dem i dampende Straaler, medens snøftende Svin gennemroder Affaldsdyngerne med Tryner, der er lige tykke foroven og forneden. Hvilket Mylr! Lastdragere, Banansælgere, Børn i alle Aldre, støjende Kollektører og raabende Sandsigere, pyntede Kineserinder, Boghandlere, Gravører, Præster, Hunde, Tiggere og Beværtere, Ligtorneopperatører og Selvpinere bølger hid og did i Gadens gullige bakteriefyldte Atmosfære, til det frygtelige Koas langsomt sluges af den mørke Nat.

Vi vandrer ud gennem Cantons Whitechapel, hvor Gaderne i Mørket synes at lukke sig over de Fattiges lydløs listende Færdsel. Snavsede Hunde rører sig mellem menneskelignende Skabninger. Vi befinder os i Hjertet af de Fattiges By.

Paa den ene Side af en lille Plads ligger der her et Herberg for Hjemløse, som er let at overskue. Det bestaar af en eneste uhyre, svagt oplyst Rotunde, hvori de Husvilde sover i løse Fjer, der er spredte over det runde Gulv. Mænd og Kvinder, Unge og Gamle, Halte, Blinde og Spedalske mylrer ind fra alle Kanter, kaster sig i Fjerene og laver sig et lille Hul, hvori de ligger lunt en Nat. Tidligere fik de ved Indgangen overrakt en lille Dyne, men denne, som de altid glemte at tilbagelevere, er nu erstattet af en vældig Fællesdyne, der fra Loftet, ved et System af Snore, sænkes ned over den befjedrede Gulvflade og dens Beboere. Overdynen, der er lavet af en porøs Filtmasse, minder i Formen om en Faldskærm. For at de Logerende ikke skal kvæles, naar den synker ned i Fjerene, er den tæt gennemboret af Huller. Følgelig kan de Fattige, idet de trækker Vejret, stikke deres barberede Hoveder op igennem Hullerne og forene to af Livets største Modsætninger, Sengevarmen og den fri Natur. Naar Faldskærmen sænkes over Tiggerne i Fjerene, naar den lukker sig over dem, og naar deres Hoveder som Knolde skyder frem af Filtet, frembyder Rotunden et Skuespil, hvortil der næppe er noget Sidestykke i Verden.

I en gammel, forfalden Bygning, der ligger paa den anden Side af Pladsen, træffer vi Præsidenten for Tiggernes Syndikat, Hr. Hu-Chefong, der assisteret af Sekretær og flere Skrivere sidder og arbejder i sit Kontor. Præsidenten, som modtager os med en ærbødig Smasken, er selvfølgelig gul i Huden, men minder iøvrigt om en gemytlig dansk Landsbypræst. Tiggerne i Canton (som overalt i Kina) synes i Aarhundreder at have haft Fagforeninger, udsprungne af de samme kollektiv-kommunistiske Ideer, der i den nyere Tid er blevne moderne i Evropa. Hu-Chefong serverer The og meddeler os, at Foreningen tæller 14,000 Medlemmer, og at den er anerkendt af Vicekongen. Fremdeles udvikler han, at Tiggerne, der lever af andres Evne til at give, egentlig er et Bevis paa Velstand. De udfører et samfundsnyttigt Arbejde, idet de opmuntrer Menneskene til de

højeste klassiske Dyder, til Deltagelse og Barmhjertighed og derigennem fordeler Livets Goder. Tiggeren fortjener da saa godt som nogen Samfundsklasse alle rettænkende Medborgeres Agtelse og Øvrighedens Beskyttelse. De modarbejder Egoismen og højner den almindelige Moral.

Saaledes talte Hu-Chefong, medens han drak flere Kopper The og spiste tørre Nødder. Nu tændte han sin Vandpibe, dampede og fortalte videre. Cantons Tiggere er som sagt forenede i et Syndikat, i hvilket de ved almindelig Stemmeflerhed vælger deres Præsident. Syndikatet anviser Tiggeren et bestemt Distrikt og udsender en maanedlig Meddelelse om, hvor meget Borgerne i Distriktet bør betale i Tiggerskat. Nægter de Handlende at betale, spærrer Tiggerne Adgangen til deres Forretninger, og fornuftige Handlende affinder sig derfor hellere med Hovedkassen, end de udsætter sig for Vrøvl. Til Gengæld faar de udleveret en gul Seddel, som de skynde sig at slaa op paa Døren. Sedlen er en Meddelelse til Tiggerne, udstedt af Syndikatets Præsident. Den lyder:

Dyrebare Brødre!

I dette herlige Hus lever Cantons Pryd, Fu-Sichang. Han elsker de Fattige. Elsk ham igen og gaa forbi hans Dør.

Eders ringe Broder Hu-Chefong.
(Segl.)

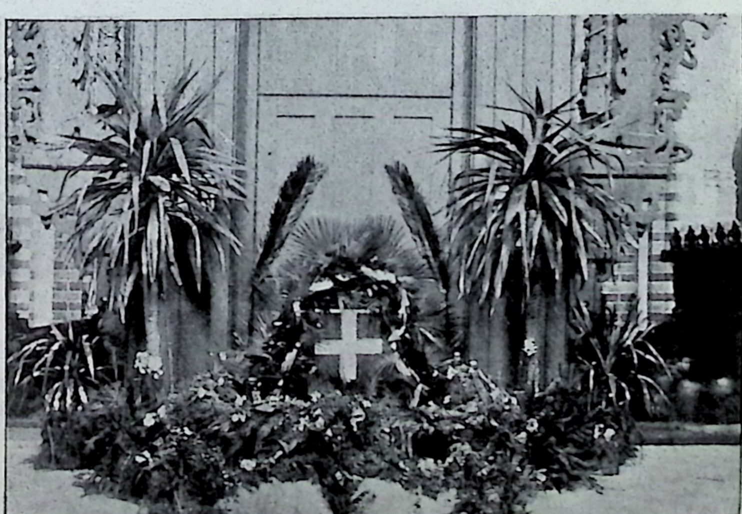
Om kinesiske Tiggere i Almindelighed gælder, at de er mere hensynsfulde mod Rejsende end f. Eks. Tiggerne i Italien. Desuden er de agtpaagivende og taalmodige og altid beredte til at yde et eller andet Vederlag for Almissen. Har man en Dag paa et bestemt Sted givet en Tigger et Par Messingskillinger, vil det næppe fejle, at han den næste taalmodigt venter paa det samme Sted. Er Vejret koldt, viser Betlerne sig nøgne i Haabet om, at deres blaafrosne Legemer skal vække de Forbigaaendes Medlidenhed. Endnu meget grovere Midler anvendes dog af Cantons Selpvinere, der jager Knive gennem Kinderne eller midt paa Gaden slaar Hovedet mod skarpe Fliser, saa Blodet til Evropæernes Forfærdelse i dampende Strømme straaler ud af gabende Saar.

Men her i Tiggerverdenens Kulisser, hvor Gadens Billeder antage andre Former, præsenterer Selvpinerne sig ogsaa i en ny Belysning. Ledsagede af Hu-Chefong besøger vi en Række Anstalter, hvor Tiggerne perfektioneres til deres Livsstillinger ved medicinsk Behandling og Kirurgi. Vi gaar igennem Huse, hvor unge fremadstræbende Tiggere ved Spisning af giftige Næringsmidler antager et sygeligt Udseende, og hvor de faar Hovederne bedøvede, saa de kan knuse Pandebrasken uden at føle større Smærter. Andre Tiggere lader et af deres Lemmer sammensnøre, saa de tilsidst taber det og kan forevise det for Penge. Det er sælsomme Virksomheder, hvori vi faar et hastigt Indblik, og da vi omsider standser, befinde vi os i et Hus, hvor Specialister forvandler Mandfolket til Eunuk.

Naar disse Eunukers Lidelser er endte, opnaar de højtlønnede Stillinger som velhavende Familiers Husjomfruer. Ved Kejserens Hof alene lever 3000 Eunuker, hvoraf halvfjerde Hundrede er Skuespillere. Naar Solen om Aftenen gaar ned over den vældige Paladsby, og Portene lukkes for Kejserens Hustruer og Tjenere, ialt mere end 6000 Mennesker, findes der mellem disse kun én Mand, Himlens Søn.

Henrik Cavling.

Biskop Absalons Grav.

Biskop Absalons Grav, prydet i Anledning af 700-Aarsdagen.

I Sorø Kirke, hvor Biskop Absalon ligger begravet, fandt en Højtidelighed Sted paa 700-Aarsdagen for Biskoppens Død. Gravstedet i Højalteret var rigt prydet med Palmer og Guirlander og ved Middagstid kom alle Disciplene paa Sorø Akademi med Rektor i Spidsen marscherende i Procession til Graven. De afsang en Salme, hvorefter Rektor talte om Absalons store Fortjenester og fremhævede ham som Sorø Akademis første Grundlægger. Fra Kirketaarnet sendte Basunerne deres højtidsfulde Toner ud over den feststemte By.

Nyt Teater i Holbæk.

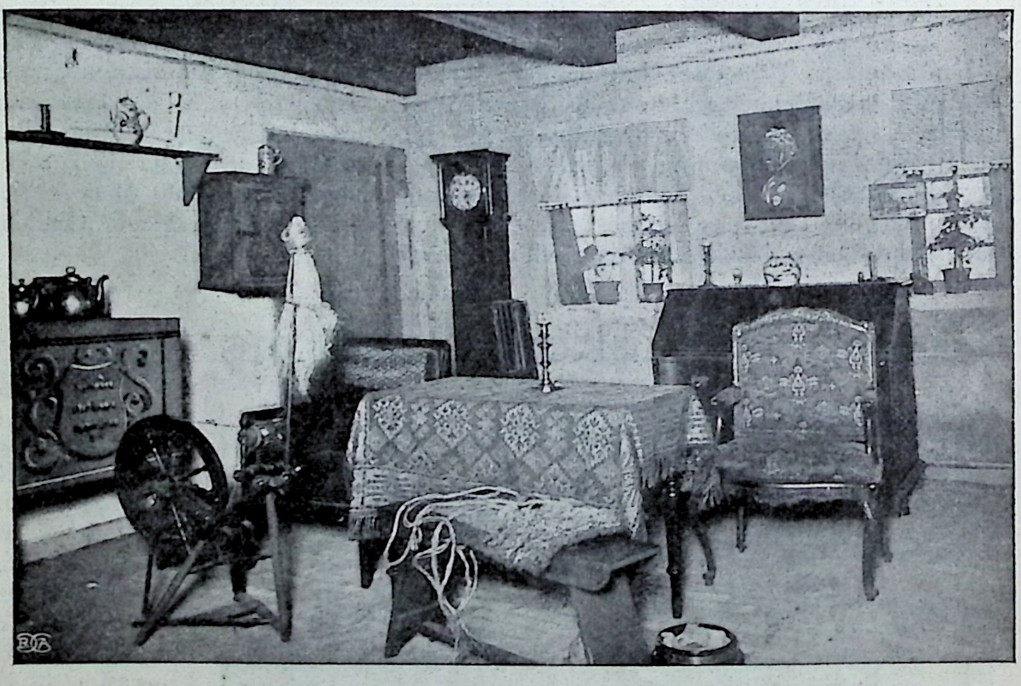
Holbæks nye Teaterbygning.

I forrige Uge indviedes i Holbæk et nyt Teater, der baade hvad Rummelighed og Udsmykning angaar er noget usædvanligt for en sjællandsk Provinsby af Holbæks Størrelse. Teatret er bygget i Forbindelse med Hotel „Isefjord" af dette Hotels Ejer, Hr. Svendsen, der intet har sparet for at gøre Theatret praktisk og smukt. Ved en sindrig Mekanisme, der skyldes Hr. Svendsens egen Opfindsomhed, kan Tilskuerpladsens Gulv hæves og sænkes uden synderligt Besvær. En Teatersal i en Provinsby skal jo være brugelig ogsaa til Baller og Foredrag, og den skraa Hældning, Gulvet har ned mod Scenen, naar der er Theaterforestilling, erstattes af plant Gulv, naar der skal danses, blot ved to Mands Arbejde med en Dunkraft nede i Kælderen.

Theatrets Indvielse skete ved Poul Friis' Selskab, der er et af Provinsens bedste og mest ansete, og som ved Indvielsesforestillingerne fuldt ud hævdede sit Ry.

Mindefest.

Marinens Underofficerer havde gjort sig al optænkelig Umage for at deres Fest til Minde om Slaget paa Rheden kunde skaffe de besøgende en fornøjelig Aften og de gamle Søfolk, hvem Overskuddet kom tilgode, en glad Alderdom. Den Højtidelighed, der gik forud for det 4-Dages Marked i Larsens Lokale, fik et festligt Plus gennem Kongefamiliens Nærværelse og da det officielle Forspil var sluttet, tog en Række maritime Arrangementer Interessen fangen. Med Behændighed havde man indenfor Festens Ramme samlet Fortids og Nutidsminder om de tjærede Gutters Færden. Fra Linjeskibet „Danmark" kunde man følge „Slaget paa Rheden" i et Carl Lundsk Diorama, snart efter var man i Siam, saa dukkede Fortiden atter frem i Skikkelse af den mindre hyggelige Sømandsknejpe „Brokkensbod", der dannede en skarp Kontrast til det pillent pyntelige Nybodersinteriør fra Frederik den sjettes Dage. Denne Stue, som vort Billede genfremstiller, var noget af det bedste, som Markedet bød paa. To af Nyboders ældste Indvaanere havde slaaet sig ned i Stuen, Konen ved Rokken og Manden ved Aftensbordet, og alt derinde, fra Bornholmeruhret til sjette Frederik paa Væggen anskueliggjorde med minutiøs Sandhed et Sømandshjem fra Begyndelsen af forrige Aarhundrede.

En gammel Nyboderstue, arrangeret for Mindefesten for Slaget paa Rheden.

August Ennas nyeste Arbejder.

Frøken Dons i „Lamia“.

Hr. Herold i „Lamia“.

Amatørfot. af Sigurd Trier.

Da August Ennas „Lamia“ for halvandet Aar siden gik over Antwerpens Operascene, havde „Hver 8. Dag“ allerede Lejlighed til at omtale det virkningsfulde Arbejde, i hvilket man genfinder Komponistens fremherskende Evner: dramatisk Anskuelighed, effektfuld Instrumentation og yndefuld Melodiøsitet, der dog ikke bringer i Forglemmelse, et Hang til Bredde, som i „Lamia“ navnlig kommer Forspillet til Skade. Saasnart Handlingen tager Fart, rives Enna med af sit Stof, som han forstaar at udnytte med glansfuld Virtuositet, og støttes han som nu ved Opførelsen paa det kgl. Theater af ypperlig Sang og Orkesterkunst, vil han altid være sikker paa at gøre Virkning og sluttelig bære Sejren hjem. Hovedfiguren blev udført af Frk. Dons, der fyldte Tilhørernes Øre og Sind med gribende Toner og storladen Fantasi. Endvidere ydede Hr. Herold, Hr. Simonsen og Frk. Johanne Brun, deres bedste Kunst.

— —

Nogle Dage efter „Lamia“'s Première lærte man ved en Velgørenhedforestilling i Kasino, August Enna at kende fra en ganske ny Side. Hans gratiøse, naivt fortællende Musik til Pantomimen „Hyrdinden og Skorstensfejeren“ bragte Bud om, at der i ham gemte sig den Balletkomponist vi saa længe har savnet.

Fra Velgørenhedsforestillingen i Kasino: Figurerne i „Hyrdinden og Skorstensfejeren“.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Pastor *Cornelius Appel*, som i 1887 paa Grund af Sygdom trak sig tilbage fra sin præstelige Virksomhed i Sønderjylland, er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 80 Aar. Den Afdøde, der selv var Sønderjyde, har siden 1851 baade i Ord og Gerning viet sig til Kampen for den sønderjydske Sag. I nævnte Aar kom han, der tidligere havde taget Seminaristeksamen, som Lærer i Dansk til Borgerskolen i Tønder, men da Prøjserne standsede hans Gerning i

Pastor Cornelius Appel.

1864, drog han til Rødding, hvor han sammen med Pastor Sveistrup ved Foredrag rejste en stærk Bevægelse for Frimenigheds Sagen, der voksede sig saa stærk, at Befolkningen efter Pastor Sveistrups Forflyttelse til Vejen, anmodede ham om at lade sig ordinere som Præst. I 1874 ordinerede da Vilhelm Birkedal paa Askov Appel til Præst, hvilket medførte en Højesteretssag, hvor Deltagerne i Ordinationen bleve mulkterede. A. vil længe blive bevaret i Sønderjyllands Historie som Foregangsmand for de Frimenigheder, der trindt om rejse deres nye Kirker hinsides Kongeaaen.

Jubilæum.

Malermester *S. Møller*, kunde nylig fejre 25 Aars Jubilæum som Lærer ved Horsens tekniske Skole. M. har i den forløbne Aarrække ved sin ualmindelige Dygtighed som Lærer og ved sin rolige og bramfri Optræden blandt de mange Elever vundet almindelig Agtelse. I mange Aar har M. siddet i Bestyrelsen for Horsens Malermesterforening og paa mange Maader har han ydet denne udmærket Hjælp.

Malermester S. Møller.

Vinhandler *Anton Olsen* kunde nylig fejre sit 25-aarige Forretnings-Jubilæum. Oprindelig ansattes han som Forvalter hos Firmaet Moses & Søn G. Melchior paa „Asiatisk Kompagni“. Den 1. April 1876 indtraadte Hr. Olsen som Associé i Vinhandlerfirmaet Wilhelm Schreiber & Co. i Torvegade Nr. 9 paa Kristianshavn, og da Schreiber allerede samme Aar afgik ved Døden, har Hr. Olsen siden den Tid ved sin Dygtighed og Hæderlighed oparbejdet Forretningen betydelig, saa at den nu ikke blot staar som en af de ældste — den tæller over 103 Aar — men tillige bedst renommerede Vinforretninger i Kjøbenhavn.

Vinhandler Anton Olsen.

For kort Tid siden kunde Forstander *L. Hansen* paa Knarreborg Opdragelsesanstalt fejre sit 25-aarige Jubilæum. H., der er født i 1844, fik 1876 Ansættelse som Bestyrer paa Fattiggaarden i Knarreborg og da Odense Amt faa Aar efter oprettede et stort Hjem for fattige Børn, som Amtet skulde forsørge, fik H. Forstanderhvervet overdraget. Ledelsen har i de forløbne Aar været i udmærkede Hænder og det bedste Venskabsforhold har bestaaet mellem Forstanderen og Børnene, selv længe efter at de har sagt hinanden Farvel.

Forstander L. Hansen.

„Hver 8. Dag“s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER 8 DAG

Nr. 29. Aargang 1900.—1901 ✠ Søndagen den 21. April. ✠ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Alberti (Billedets Midtfigur) forlader Valgtribunen.

Naar Folket dømmer.

Til Valg! Til Valg!

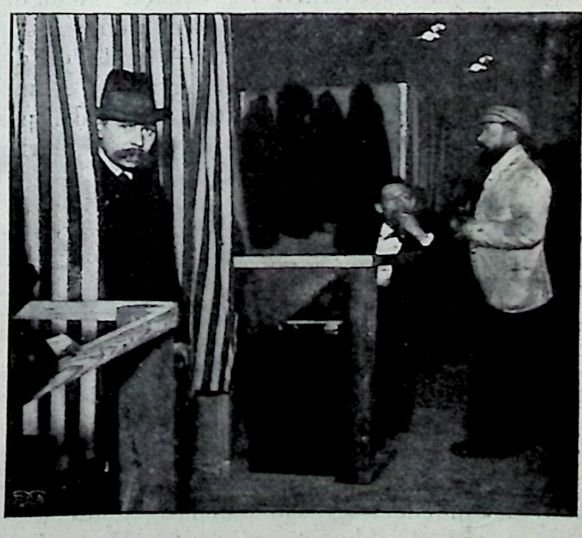
Det er den store Dag, paa hvilken al Landets Interesse samler sig om det almene Vel, da hver Vælgers Hjerte — og de fleste IkkeVælgeres tillige — svulmer i Begejstring for en hellig Sag, og da hver Sjælsfiber er spændt i ængstelig Forventning om Udfaldet af det store Enten-Eller: „Op eller ned med Ministeriet!“

Til Valg! Husk, Afstemningen er hemmelig! Ingen Arbejdsgiverbrutalitet! Intet Socialisttyranni!

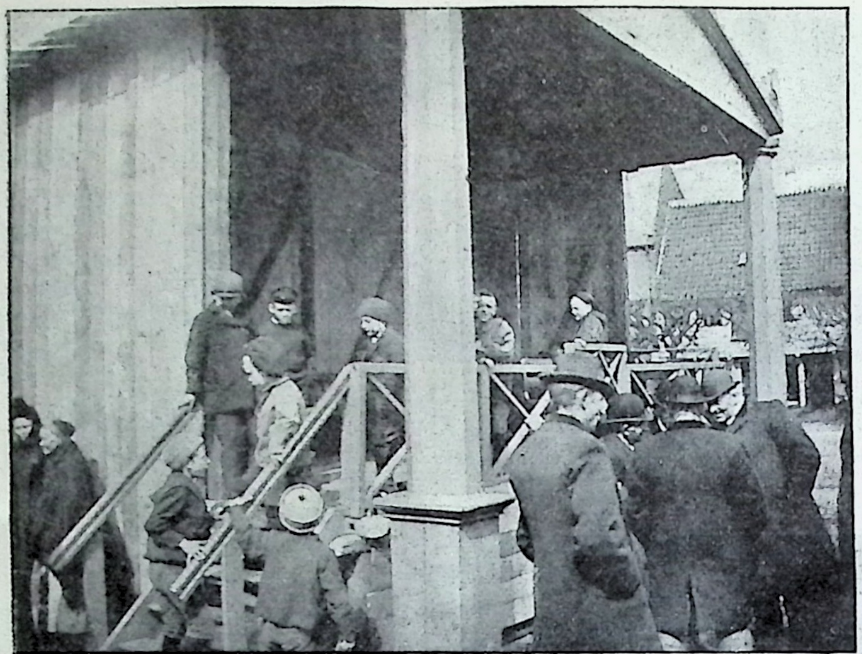
Valgets Hemmelighed har gjort et dybt Indtryk paa Gemytterne. Maaske er det aldrig tilforn dæmret i Vælger *Mikkelsens* Bevidsthed, at der var nogen synderlig Fare forbunden med at stemme „offentligt“. Men Rigsdagens faderlige Omsorg har paa én Gang aabnet hans Øjne. Valget er blevet en religiøs Højtidelighed, et Mysterium, hvori Mikkelsen, men ikke Mikkelsens Kone eller Mikkelsens Svend, der først fylder 30 Aar til Mortensdag, er Medvider og Adept.

Altsaa maatte Mikkelsen være en ualmindelig Tørvetriller, om han undlod at gøre sin Andagt i det ny politiske Tabernakel.

De Ceremonier, under hvilke han skal føres ind i Helligdommen, er a en naadig Valgbestyrelse gjort saa simple og letfattelige, som muligt. Men det vilde dog vende op og

Vælgeren træder ud af det hemmelige Rum.

Køge Ungdom tager Valgtribunen i Besiddelse.

ned paa alle Mikkelsens Begreber om den hemmelige Afstemning, om der ikke paa et eller andet Punkt skulde møde ham et eller andet frimurerisk, for hvilket han uvilkaarlig maa blotte sit Hoved og afdrage sine Sko.

Derfor overvejer han nøje ethvert Skridt, han foretager sig. Først tilkaster han Listeføreren, i hvem han paa Forhaand ser en politisk Modstander og Spion, et mistænksomt Blik og udtaler en berettiget Tvivl om, at det ogsaa kan være i fuld Overensstemmelse med den hemmelige Afstemnings Princip, at han skal røbe sit Navn.

Hvad Mikkelsen foretager sig i det rødstribede Lærreds-Badekammer, vil til evig Tid forblive en Gaade. Man formoder, at han her hengiver sig til en Række selvopfundne Andagtsøvelser, som Øjeblikets Storhed og Stedets Hellighed inspirerer ham. I hvert Fald viser han sig ikke før efter et Kvarters Forløb — først ved den forkerte Udgang, derefter ved den rigtige — med et exstasisk Udtryk i Ansigtet, som tyder paa, at han har haft et Møde med overnaturlige Magter.

Stemmeafgivning i 5. Kreds.

Endelig forlader han Skuepladsen for sin Indvielse, dog ikke uden først at have søgt at tiltvinge sig Udgang alle andre Steder end der, hvor Udgangene er, ikke uliget Lam, der stiger i Land fra et Dampskib.

Hans Ansigt kommer efterhaanden i Ro i de gamle Folder, og han betror smilende den nærmest staaende, at „det var s'gu i Grunden meget simpelt, det hele".

Derefter afventer Mikkelsen Dagens Begivenheder, indtil den sidste Mand er valgt, og indtil det sidste „Leve!" og det sidste „Ned med—!" har gjort det af med den allersidste Rest af Mikkelsens Aands- og Legemskraft.

Bastian.

Stillelivsbillede.

Tante Ulrikke sad paa Forhøjningen og strikkede. Pindene raslede i hendes magre, lange, flittige Fingre og der blev kun en Pavse en Gang imellem, naar hun efter gamle Damers Skik, kløede sig med en af Pindene i Hovedbunden og glattede sirligt efter, at ikke et af de faa Haar skulde faa et forsorent Udseende — hvad der var hendes Rædsel.

Udenfor paa Gaden var der roligt og stille; — ligeoverfor holdt en Ølvogn, der blev læsset fuld fra Ølkælderen. Kusken og Ølmanden gik, i hvide plettede Forklæder, frem og tilbage med Kurve fulde af Flasker og skød dem ind

i den hvidmalede Vogn. Tante Ulrikke saa paa Antallet af de mange Flasker og sukkede. — Fordærvelsen kommer og breder sig ved Alkoholen, — det vidste hun saa godt, og hun led ved at se al den Fordærvelse, der daglig udstraaledes fra den ellers saa skikkelige Ølhandler Pedersens Kælder. Det var en daglig Pine, men da det ikke stod i Tante Ulrikkes Magt at forhøje Skatterne paa Øllet, maatte hun finde sig i Tingenes skæve Gang.

Da var det et opbyggeligere Syn at se over til Grønthandlerens i Stuen. Det var en Fornøjelse med de Mennesker, hvor de gik fremad og stadig udvidede sig mere og mere. Tante Ulrikke kendte dem fra den allerførste Tid, da de flyttede ind i Kælderen med Rulle, Gulvsand, Kartofler, Petersille og „lidt til en Visk". Hun havde saamænd selv været derovre lige straks, for at tilsige den unge Kone sin Søgning med Rullen, og sætte hende ind i den ejendommelige Maade at rulle Dækketøj paa, som Tante Ulrikke havde lært hjemme paa Præstegaarden af sin dygtige Moder, og som var den eneste rigtige for at faa Blankheden rigtig frem i Damasket. Og saa havde hun set dem svinge sig op fra Rullekælderen til Grønthandelen i Stuen og hun levede nu med Stolthed i Tanken om at se Frugten forvandlet til Blomster, Palmer og grønne Planter. En smuk Blomsterforretning vilde give Gaden Relief og trække fine Kunder derhen — og Tante Ulrikke havde en vis Ansvarsfølelse for Gaden og dens Fysiognomi — al den Stund hun var Gadens ældste Beboer og betragtedes som en Slags Støtte, hvem Husejerne paa begge Sider af Gaden altid henviste til.

Ok jo, — hun kendte Genbofolkene ud og ind og havde nikket til Børnene, til de blev store og konfirmerede eller flyttede væk, og hun havde dannet sig sine egne Navne og egne smaa Historier om hver af de Familier, derovre paa den anden Side.

Paa første Sal ligeoverfor boede Oberstløjtnantens — og der havde de boet fra de flyttede ind som ganske nygifte Løjtnantsfolk. — Ja, Tante Ulrikke huskede nok det, — hun havde tidt og mange Gange følt det saa tomt og ensomt i sin hyggelige gammeldags Stue i den Tid, naar hun saa de to unge, lykkelige Mennesker, — saa unge de saa ud. — Ja, Skæbnerne er saa forskellige! — Den Gang havde hun ogsaa levet alle de gamle Minder om igen fra den største Begivenhed i hendes Liv — da hun som attenaarig ung Pige var bleven inviteret til Borgholm til Kammerherren, der sognede til hendes Fader og var studentersamtidig med Pastoren. — Der havde hun oplevet sin Roman — en lille bitte en i to Kapitler, det ene med Overskriften „i Lysthuset" — og det andet „Afskeden ved Diligencen" .... hvor *hun* havde været Heltinden og Helten havde været den unge Halvfætter af Familien, der laa i Garnison fem Mile fra Gaarden — —

Naa, hvem ved, maaske det for ham kun havde været en Kaprice, men for hende havde det været afgørende — forsaavidt det paa en Maade hævede hende op over det daglige Hverdagslige og gav hende en vis Nimbus i hendes egne Øjne — ikke enhver Præstedatter er bleven elsket af en adelig Dragonofficer. — — Men at han ikke senere lod sig se eller lod høre fra sig, havde været et frygteligt Stød for den unge Ulrikke — men den Side af Sagen holdt den gamle Ulrikke mest af at springe over, naar hun repeterede de lyse Sommerminder. —

Saa var det at først Moderen saa Faderen døde, og hun kom ind til Byen. Heldigvis fulgte Hanne med. Hun havde kun tjent et Par Aar paa Gaarden, inden Moderen døde, men denne havde opdaget hendes mange gode Sider og anbefalet hende at blive trofast ved Datteren, der som eneste Barn var godt vant og trængte til en Vejledning og Støtte — saa gammel hun end var. Frøken Ulrikke var ganske vist 40 Aar, da hun efter Provstens Død flyttede ind til Byen — men for den ti Aar yngre Hanne var og blev hun den unge Frøken, der maatte hentes og bringes og pusles om, saadan som det havde været Skik og Brug i salig Provstindens Dage.

I Halvtredsaars Alderen kom Tante Ulrikkes daarlige Ben, og fra den Tid blev Forhøjningen hendes faste Stade, hvor hendes Liv begyndte og fortsattes fra Morgenstunden Dagen lang. —

Og imidlertid var Løjtnantens derovre avanceret til Kaptajn og sidste Sommer havde han faaet Udnævnelsen som Oberstløjtnant. Og mellem Børnene derovre og Tante Ulrikke var der tidlig opstaaet et inderligt Venskabsforhold.

Paa den Førstefødtes toaarige Fødselsdag, som stod mærket i Tante Ulrikkes Kalender, sendte hun en dejlig Strikkemand med Perleøjne, blaa Uniform med røde Snore og sorte Uldgarnsmoustacher over til den lille Fyr, der først blev rædselslagen staaende overfor den uhyre store, gloende Dukke, men senere kom til at elske den højt og sled den op til sidste Trevl.

Saa var det den Vinter, der var saa stræng, og da Peter, hendes egen Yndling, gik i den forslidte Frakke! — Det kneb lidt for dem at komme ud af det i nogle Aar, mens Børnene voksede og Gagen ikke holdt Trit i Forhold — det vidste Tante Ulrikke og det pinte hende at se Drengen i den gamle blaa Frakke, der var bleven ganske hvid i Sømmene ved Lommerne og under Armene.

Hun grundede, strikkede og kløede sig ustanselig i Forhovedet med Pindene — indtil hun en skønne Dag satte sig ned og skrev et Brev, som hun omhyggelig skjulte for Hanne og selv fik praktiseret ned i en Postkasse, paa en af de langsomme Spadsereture med „Støtten“s Hjælp — og hun havde en Hjærtebanken den hele Dag, som farvede hendes Kinder ganske ungdommelig røde og fik hende til at fare sammen ved enhver Klokkelyd i Entreen.

„Man sku' li'godt tro, te Frøkenen ventede Herrebesøg — saa fin De gør Dem og saa urolig som at De er“, udbrød Hanne Dagen efter, men heldigvis saa hun ikke paa sin Frøkens Ansigt, da hun sagde det, ellers vilde hun rimeligvis være bleven yderst allarmeret over det brødebetyngede Udtryk.

Ud paa Formiddagen blev Hanne sendt hen til Justitsraadinde Hansen med en Besked, som hun ikke syntes det „javede med“ — men Tante Ulrikke ønskede det saadan og Hanne gik og hun blev alene.

Lidt efter ringede det og hun lukkede en Herre ind. Det var Løjtnantfamiliens Skrædder, der havde Peters Maal, og saa bestilte Tante Ulrikke den stærkeste og smukkeste Overfrakke, der var at faa for Penge til Drengen, men under den strængeste Diskretion. Skrædderen skulde, naar han blev spurgt, antyde, at det var en ældre Herre, en fjærntstaaende Slægtning, som holdt af Peter, der havde gjort Bestillingen — — og bukkende, smilende og forsikrende Tante Ulrikke om sine diplomatiske Evner gik Skrædderen sin Vej med Tøjprøverne.

Det var en dejlig Dag, den, da Peter glædestraalende kom farende ind til hende paa Vejen fra Skole for at „vise sig frem“ — og da han paa Hannes Spørgsmaal om, hvem der havde givet ham den, svarede: „De siger nok, at det er en ældre Herre, der har bestilt den til mig — men jeg tror nu noget ganske andet — jeg er vis paa, at det er Vorherre selv der har sendt den, — — —

Nu var imidlertid Peter vokset ud af den Alder, hvor han troede at Vorherre personlig gik og gjorde Bestillinger paa Overfrakker hos Skrædderen, han var bleven en lang Student, der ikke generede sig for at vise sig paa Forhøjningen sammen med sin gamle Veninde og fortælle hende om Livet, som det saa ud rundt om dem, og som Tante Ulrikke kun kendte fra smaa Notitser i Bladene og de faa nye Bøger, der blev bragt hende af hendes mange Venner.

Nu til næste Paaske havde hun siddet 34 Aar paa samme Forhøjning i den samme Lejlighed — det var nogle Aar! — og dog havde Livet kun en ganske sjælden Gang faldet hende tomt og indholdsløst. — Der var jo saamange Mennesker om hende, der kunde sætte Tanker og Fantasi i Svingning — lige fra Hjørnet i Gaden, som hun akkurat kunde skimte, hvor Aar efter Aar Manufakturhandlere, Trikotageforretninger eller Trævarehandlere vare flyttede til og fra, mens nye Opslag med Underretning om velassorterede Lagere fik Tante Ulrikke til at ryste sørgmodigt paa Hovedet — til Ølhandlerens Hest, der næsten havde holdt ud ligesaalænge som Tante Ulrikke selv, og var saa rund som en Pølse med graat Haar i Manke og Hale og et underligt gammelagtigt Underbid i den gumlende Mule. —

— Nej lille Hanne, — sagde Tante Ulrikke, saa længe man bor i en By og har Mennesker, Børn og Dyr om sig, og kan faa Fuglene saa tamme, at de kommer til Vinduet og kalder efter Mad, og Blomster til at gro i Urtepotten hele Aaret rundt, — saalænge behøver man heller ikke at føle sig ene — og jeg forstaar ikke, hvorfor saa mange Gamle hyler op om Livet, som de gør — og saa er der jo ogsaa Minderne fra éns unge Dage, de lever med en og blive kønnere og kønnere i Aarenes Løb. —

— Det er ikke alle, der ka' se tilbages paa en Dragonløjtnant — sagde Hanne, der kendte hver en Detalje i sin Frøkens Liv. — — Ha'de Frøkenen sittet som Generalinde, og je, som Vaskemandens Kone — saa ha'de vi kaskesens ha't mere Plasér — men vi maa ligegodt itte klage— nej mænd om vi maa — men ta' nu og lig den Kabale, mens je' lister a' ud i Kykkenet og sætter Vandet paa te' Te. —

Lidt efter kom Manden, der tændte den Lygte, der stod lige udenfor Vinduet og kastede sit klare Skin ind over det grøntlavlede Gulvtæppe helt op ad Væggen, hvor Tante Ulrikkes Familiegalleri hang i systematisk Orden over den lange haarde Pølsesofa.

Kabalen gik ud — men Tante Ulrikke sad endnu rank i Stolen og saa ud som om hun grundede over de smaa Kabalekort, der laa foran hende — Kun Hovedet gik langsomt frem og tilbage, og Munden stod halv aaben — Lygten skinnede indiskret lige ind paa de paa de lukkede Øjne, og Tante Ulrikke fik sig en ganske lille Skumringsskraber — til Hanne kom ind og satte Lampen paa det ovale Sofabord og Gardinerne blev trukne for.

D. v. d. Lyhe.

Thor Langes Jubilæum.

For 25 Aar siden drog en ung dansk Lærd tilligemed nogle Kaldsfæller bort fra Københavns Universitet for at omplante dansk Sprogvidenskab i Ruslands jomfruelige Jord. Det var den 25-aarige Præstesøn *Thor Lange*, hvem gamle *Madvig* havde anbefalet som en af vore dygtigste unge Filologer.

Han ansattes ved „det klassiske Gymnasium“ i Moskva, hvor han virker den Dag i Dag, og hvor han har udrettet betydelige Ting paa den klassiske Sprogforsknings Omraade. Naar Thor Langes Jubilæum mindes i saa vide Kredse her hjemme, saa er det dog ikke særligt denne Virksomhed, Deltagelsen gælder. Det er Digteren og Patrioten Thor Lange, som herhjemme ikke blot har bevaret, men bestandig udvidet sin Vennekreds i det lange Tidsrum.

Statsraad Thor Lange.

Kun meget faa af dem, der overhovedet *læser* her i Landet, har kunnet undgaa et Pust af hans Aand, menneskeligt og kunstnerisk. De allerfleste danske Blade har bragt Bud fra ham i Prosa og Vers, ikke for Gunst og Gave, men fordi det var ham en sjælelig Trang altid at staa i Rapport til det Folk, han tilhører. Karakteristisk for ham som samtidig Russer og Dansk er det, at han især med Forkærlighed har søgt atrække vort Folk Blomsten af den slaviske Folkepoesi, som da ogsaa gennem hans altid formfuldendte Oversættelser og Omdigtninger har haft en betydelig Indflydelse paa vor yngre Lyrik. Og da han i 1894 tog Doktorgraden her hjemme, var det just paa en Afhandling om Ruslands store Digter, *Leo Tolstoj*.

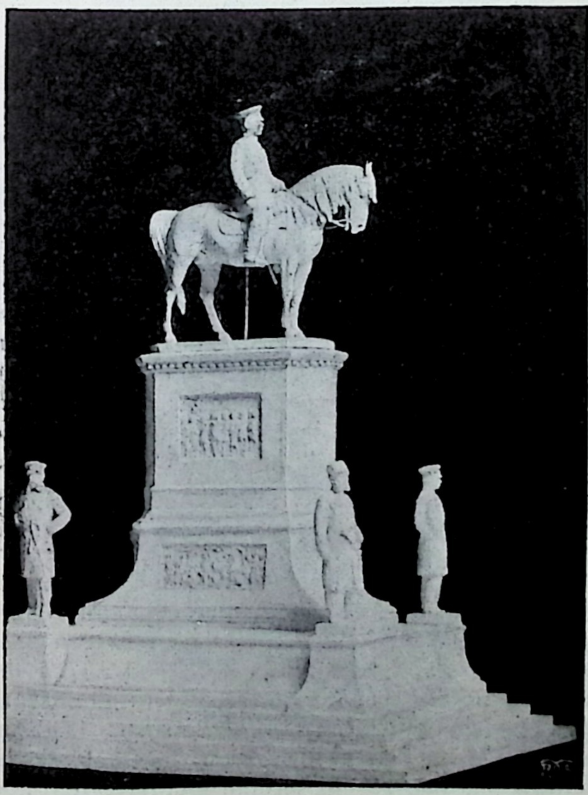
Glemmes skal det heller ikke, at det er ham, der rundt i Landet har rejst mangen en smuk Mindesten for vore store Mænd og vore historiske Begivenheder.

Dybt følt og velfortjent er derfor den Tak, der fra alle Landets Kanter og fra alle Lejre i denne Tid har lydt til den danske Digter i Moskva, Danmarks trofaste Søn i russisk Statsraadsuniform.

N. W.

Carl Bonnesens

Alexander II Statue.

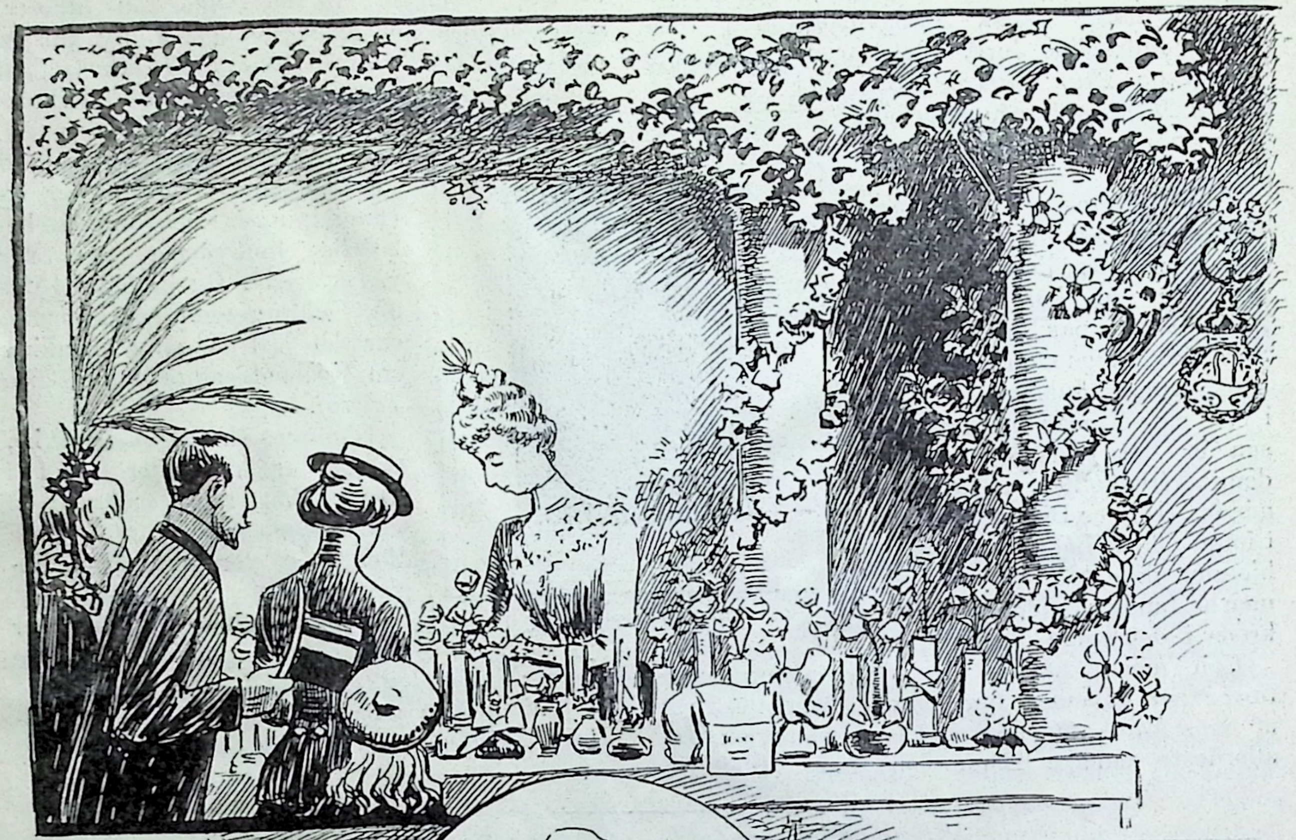

Alexander II Statue af den danske Billedhugger Carl Bonnesen.

Der gik Bud over hele Verden, at man i Sofia agtede at opstille et Mindesmærke for Czar Alexander II og at 100,000 Francs vilde lønne den, hvis Kunstværk ansaas for at være det skønneste. En og tredive Kunstnere af forskellige Nationaliteter kappedes om Prisen og det lykkedes en Italiener at blive den begunstigede, hvis Udkast vandt Dommmerkomitéens største Bifald. Blandt de konkurrerende var ogsaa den danske Billedhugger Carl Bonnesen, der mødte med det her gengivne enkle og stilrene Udkast, og vandt han end ikke Førsteprisen, gik han dog alt andet end tomhændet ud af Konkurrencen. Fyrst Ferdinand syntes saa godt om Modellen, at han købte den for 2000 frs. og agter at opstille den i Forhallen paa sit Slot. Fremdeles vandt Bonnesen „hæderlig Omtale af første Grad“ for sit Arbejde, samtidig med at han som Tillægspræmie blev udnævnt til Ridder af Alexanderordenen. Og nu har han endelig tilsidst haft den Tilfredsstillelse, at Kejserinde Dagmar har afkøbt ham det mindre Udkast til Statuen, der findes paa Foraarsudstillingen.

Prinsessens Bazar.

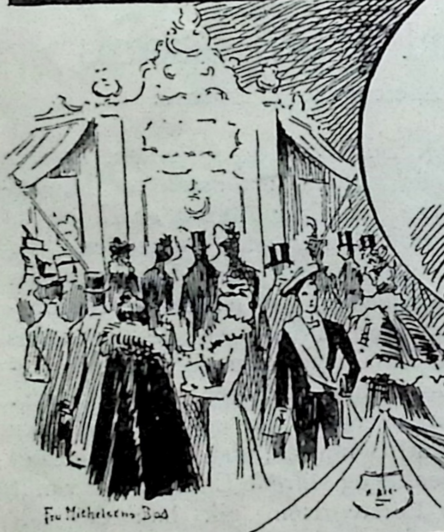
Med Tegninger fra Bazaren af Axel Thiess.

HØJHED FORPLIGTER kunde være Prinsesse Maries Valgsprog, thi sikkert har hun i sjelden Grad Følelsen af, at den sande Værdighed ikke vindes ved medfødt Rang, men maa erhverves gennem en personlig Indsats, der kræver baade Vilje og Evne. Hvad man skal beundre, naar man ser tilbage paa det afsluttede Velgørenhedsværk, er ikke Apparatets Omfang og Velordnethed, thi naar en Prinsesse kalder, kommer de gode Hjælpere hurtig til, men det er Initiativet, den utvivlsomme Lyst til at gøre Nytte, som aftvinger almindelig Respekt.

Dertil kommer saa i anden Række Arrangementernes gode Ordning, som skyldtes saa mangessamlede Hjælp. Adelens Damer, der fornægtede deres Stamtræ og hang over Disken Dagen lang, Skuespillerne, der bød Nitter for Pengene og derved blev upopulære, de unge Piger, der laante deres bedste Øjekast for en 25 Øre, Digterne, der gav deres Hjerteblod hen for det skønne Frankrig og mange agtværdige Borgere, der uden at kny lod sig iføre lattervækkende Kostumer. Og

Fru Mithelsens Bod

Fru Monsteds Bod

Det øverste Billede: Prinsesse Marie i sin Bod.

La France-Rose. tegnet af Prinsesse Marie til Bazarbogens Omslag.

dog, hvad havde alle Anstrengelser hjulpet, om ikke et købedygtigt Publikum var strømmet til og for en Gangs Skyld havde vist Mangel paa Dygtighed til at købe ved ikke at spørge om Dagens Pris og Varens Værdi, men blot strø Guld over Bord og Disk.

— —

Over al Forventning fik Prinsessens Planer Held.

Hds. kgl. Højh. Prinsesse Marie.

Caroline Recke-Madsen.

Caroline Recke-Madsen.

Faa Navne formaar som den nys afdøde Fru *Caroline Recke-Madsens* at lokke lyse Teaterminder frem for Slægten fra 60erne og 70erne. Adolf Recke, hendes første Mand, var en Gang næst Erik Bøgh Københavnernes populæreste Lystspilforfatter, Frederik Madsen, hendes anden Mand. i nogle Aar vor lystigste Farcør. Og hendes Pigenavn — *Lumbye*, ja, hvad det har haft at betyde i Københavnerlivet, ved jo enhver.

Selv var Fru Recke-Madsen en Tidlang populær som Fremstillerinde af forskellige Dametyper paa Folketeatret. Mest var det dog hendes Sang, der havde sit store Publikum Baade de lystige *Erik Bøghske* og sine egne Viser — hun skrev baade Melodier og Texter med ikke ringe Behændighed — forstod hun at synge, saadan som hendes Bysbørn skulde have dem.

Et prægtigt, varmhjærtet Menneske var hun ligesom sin Søster Julie — det er det enstemmige Eftermæle, der lyder om Lumbyes Datter fra Venner og fordums Kammerater. Nu er hun død i den lille svenske Kystby, hvor Skæbnen havde skyllet hende op med hendes eneste Eje — den rige Skat af Minder, lyse og mørke, fra en af det københavnske Teaters Glansperioder.

Richard Wagner-Karikaturer.

Wagner som Dirigent

RICHARD WAGNER var et Geni, en Gigant, en Kolos. Hans Person og hans Kunst besad saa overordentlige Ejendommeligheder, at de straks maatte springe i Øjnene paa Enhver. Og lige saa højt som nogle elskede, tilbad og forgudede ham, ligesaa stærkt hadede og afskyede andre ham og alt, hvad hans var.

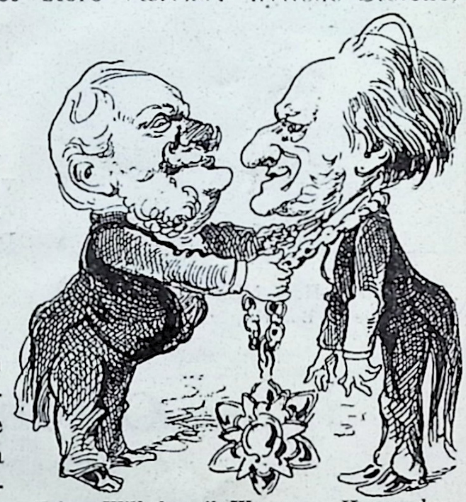
Paa Grund af sine ganske ualmindelig udprægede Egenskaber — saavel personlige som kunstneriske — frembød han ganske ualmindelig mange Angrebspunkter for dem, der vilde ham til Livs, — og *deres* Tal var som bekendt stort.

Den, der hæver sig over Mængden, er hjemfalden til dens Misundelse, udsætter sig for dens Forhaanelser, bliver Skive for dens Vittigheder, skal druknes i Grin om ikke dødes med Indignationens Stenkast. Intet Under da, at Wagner blev et taknemmeligt Objekt for Datidens Karikaturister. Hans ydre Habitus, hans personlige Optræden, hans æstetiske Teorier, kunstneriske Virksomhed, politiske Standpunkt, hans eminente Viljestyrke og Selvfølelse, Hensynsløshed og indsmigrende Elskværdighed, Ødselhed og Pengeforlegenhed — kort sagt: alle de Træk, der tilsammen danner denne mægtige Skikkelse, som er uden Sidestykke i det 19. Aarhundredes Kulturhistorie, var hver for sig saa velsignet lette at forvrænge og fortegne, at det ikke vilde have lignet Menneskeslægten at lade dem gaa fri for Karikering.

De her gengivne Prøver paa Wagner-Karikaturer er ligesom forskellige Smaatræk i disse Linjer laante fra den franske Musikskribent *Adolphe Julliens* Bog om Wagner, hans Liv og hans Kunst.

De danner som Reversen af en Medalje, hvis Forside smykkes af Bayreuthermesterens geniale Profil, omgiven af en Laurbærkrans som Symbol paa den hele Verdens Beundring. — — —

Den franske Forfatter *Catulle Mendès* har en Gang udkastet følgende livagtige Portræt af Wagner: „Vi andre sad sommetider ned, men *han* aldrig! Jeg mindes ikke at have set ham sidde ned en eneste Gang, undtagen ved Klaveret eller ved Spisebordet. Han gik frem og tilbage i det store Værelse, flyttede Stolene, rykkede Lænestolene til Side, søgte i alle Lommer efter sin Snustobaksdaase, som han altid havde forlagt, eller efter sine Briller, som han undertiden havde anbragt paa en Lysestage, men aldrig paa sin Næse, tog Fløjlsbaretten af, som hang ned over hans venstre Øje, krammede den imellem sine knyttede Hænder, puttede den ind under Vesten, trak den frem igen, satte den paa Hovedet, og under alt det talte han, talte, talte ustandselig! Han var altid „oppe“. Sublime Billeder, Brandere, Barbarismer strømmede uophørlig fra hans Mund, stoppede op, tog fat igen, stolte, kærlige, voldsomme, drastiske Ord. Snart lo han, saa Kæberne var ved at gaa af Led, snart blev han rørt til Taarer, snart hævede han sig op til profetisk Begejstring, — alt blandede han ind i sine mærkelige Improvisationer om de Dramaer, han havde i Hovedet, om Kongen af Bayern, der ikke var nogen „skidt Knægt“, om de Puds, Jøde-Kapelmestrene spillede ham, om Abonnent-Publikummet, der havde udpebet „Tannhäuser“, om Fyrstinde Metternich, om de sjofle Forlæggere, om hvad han vilde

Kejser Wilhelm til Wagner: »Her er den kønneste af mine Ordner. Skade kun, at jeg ikke havde Dem med i den sidste Krig. Jeg kunde have sparet meget Blod, for De vilde straks have jaget Franskmænene paa Flugt.«

St. Peter beklager, at han ikke kan lukke Wagner ind.

svare „Augsburger-Zeitung“, om Teatret, han vilde bygge paa en Høj i Nærheden af en eller anden By, og til hvilket alle Folkeslag fra Alverdens Lande skulde valfarte, om Sebastian Bach, Auber osv. osv.“

Vi har her *Mennesket* Wagner lyslevende for os, sprudlende af potenseret Liv, eksalteret, vibrerende, forskellig fra alle andre. Men efter hans egen Mening kan *Kunstneren* ikke skilles fra *Mennesket* i ham; og det har han sikkert Ret i. Han skriver saaledes allerede i 1851, at han ikke kan betragte *dem* som sine Venner, der ganske vist paastaar, de elsker ham som Kunstner, men mener at burde stille sig usympathetisk overfor ham som Menneske.

Derfor maa hans *Kunst* ofte bøde for, hvad Anstød hans *Person* vækker, — og omvendt.

Kong Lohengrin. (Ludvig II. af Bayeren som Svaneridder).

Tumlepladsen for hans Misundere, Forfølgere og Forvrængere bliver derved saa meget mere rummelig

Man har ondt af saa at sige *alt*, hvad han foretager sig, — blot fordi det er usædvanligt, imod Skik og Brug, imod de gængse Begreber om Kunstens Kaar og Kunstnernes Virkeomraade.

Da han tvivler om nogensinde at kunne faa sit Hovedværk, Tetralogien „Nibelungenring“ fuldført og opført, og i det Nødraab, han i den Anledning udsender, slutter med de Ord: Findes der ingen Fyrste, som vil tage sig af mit Smertensbarn og skaffe mig Midlerne til at naa mit Maal?, melder sig som bekendt den unge Kong *Ludvig den 2. af Bayern.* Mellem Kongen og Digterkomponisten opstaar der hurtig et inderligt Venskabsforhold. De siger „Du“ til hinanden. Kongen ser op til Wagner som til sin aandelige Fader, som til et højere Væsen, omfatter ham med tilbedende Beundring, opfylder det ringeste og det største af hans Ønsker, giver ham Bolig og Ekvipage, Plads ved sin Side i den kronesmykte Loge i Teatret, betaler hans Gæld, dækker ham med Purpurkaaben mod alle Forfølgelser og hadefulde Angreb.

Wagner i Himmelen: „Kære Engleborn! jeres Musik er meget skøn, men uden Pauker og Trompeter opnaar I aldrig nogen Effekt.“

Men Livsens Ondskab er større, end at selv en Konge kan slaa den ned. Medens Ludvig den 2. i sin Wagner-Exaltation, ifører sig Lohengrins Sølvbrynje, sætter Svanehjælmen paa sit Hoved og agerer Graals Ridder paa Starnberger-Søen, gaar Sladderen lystig i Krogene om, at det er, fordi Kongen er saa betaget af „Fremtidsmusiken“, at hans Forlovelse med hans Kusine Sophie er gaaet over Styr. Alle de Daarskaber, Kongen begaar, alle de Ulykker, der indtræffer, er Wagner Skyld i. Da det beklagelige hænder, at en gammel Musiker midt under Militærmusiken paa Kongens Fødselsdag falder om, ramt af et apoplektisk Tilfælde, faar Wagner selvfølgelig ogsaa *det* paa sin Tallerken.

Wagners *Ødselhed* giver Anledning til de vildeste Rygter. Ganske vist *er* han i Virkeligheden en pragtelskende Natur, en inderlig daarlig Økonom, en Mand, der behøver mange, mange Penge for at leve efter sit Hoved, og som ikke lider

Wagner vil aabne Folks Øren for Musik.

af Skrupler med Hensyn til at gøre Gæld uden Tanke om, hvorledes han skal kunne betale den tilbage. Det maa efter hans Op-

„Nøglen“ til Tannhäuser.

fattelse være enhver Pengemands Pligt — ja en ligefrem *Ære* — at yde af sit overflødige Mammon for at gøre det muligt for Wagner at følge sine høje kunstneriske Maal, skænke Verden sine gigantiske Mesterværker. Men i alt, hvad der fortælles om den vanvittige Luxus, hvormed han omgiver sig, er der dog sikkert ogsaa en god Portion, som udelukkende skyldes Folks Lyst til at lave Sensation og vække Forargelse.

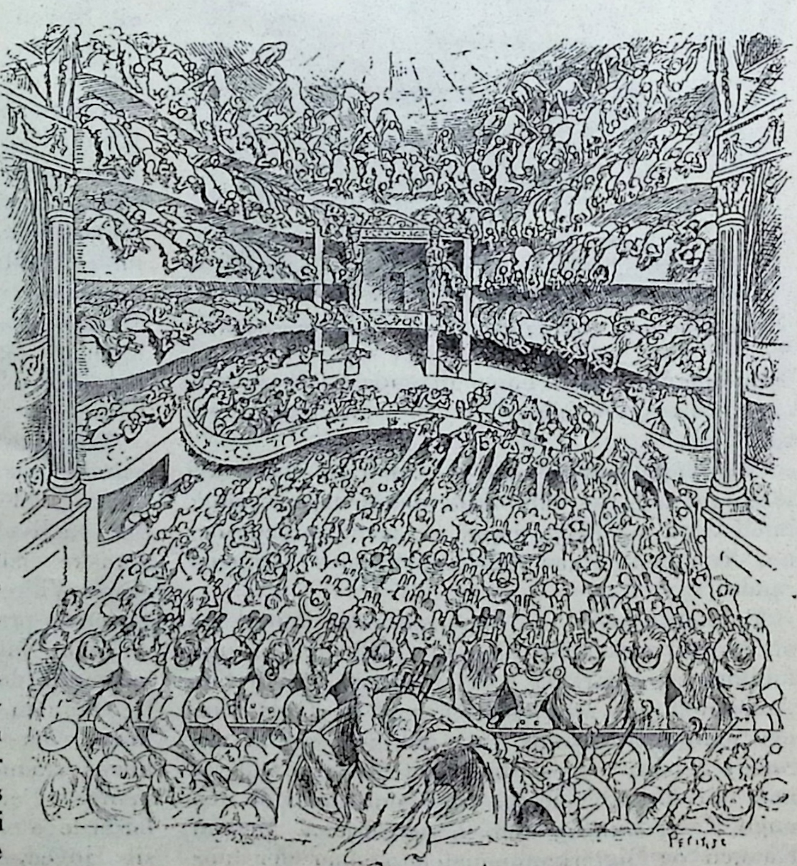
Man fortalte f. Eks., at han maatte have sig et helt nyt Møblement hvert halve Aar; man svælgede i Beskrivelser af hans overvældende righoldige Garderobe, hans mange gammeltyske Baretter i alle mulige Kulører. — Hans Trang til Luxus, hans Extravagancer i Retning af Silke, Atlask og Fløjl blev med Tiden ganske sygelig. Ikke alene havde han altid en stor Samling orientalske Gevandter, han optraadte i, men han medførte ogsaa efter Sigende paa sine Rejser Masser af Silkestoffer, med hvilke han beklædte Væggene i alle de Værelser, han kom til at bo i. I *Palazzo Vendramici* i Venedig, hvor han døde 1883, skal saaledes det Værelse, i hvilket han drog sit sidste Suk, have været helt betrukket med rosa, blegblaat og nilgrønt Silke.

For en Del Aar siden solgtes en Pakke Breve fra Wagner til — *hans Syjomfru*. Det vakte den Gang stor Munterhed, men de kaster ogsaa et klart Lys over hans rentud barnagtige Excentriciteter i Toilet-Spørgsmaalet og over de vanvittige Summer, han ofrede paa alt, hvad der hørte ind under Begrebet Komfort.

Man studser over, at Wagner benyttede en Syjomfru — dog forholder det sig virkelig saaledes; og hun var ovenikøbet en af de fineste og navnkundigste i Wien Frk. Bertha. Hun fremstillede efter hans egen detaillerede Anvisninger alle de Slobrokke og Frakker af fin rosa, lyseblaa eller ildrød Silke med orange eller lilla Baand, som han iførte sin lille Person; for ikke at tale om hans kniplingsbesatte Skjorter og Silkeskoene, han til daglig gik med.

Paa denne Maade kunde han ikke godt faa sine Klæder under ca. 8000 Gylden om Aaret, d. v. s. 12,000 Kr. Imidlertid var han uheldigvis raskere til at bestille end til at betale. Og naar Frk. Bertha, der dog behandlede ham med englelig Langmodighed, en Gang imellem vilde have idetmindste *noget* af sit store Tilgodehavende, blev han rasende, sendte hende fornærmede Breve — og et lille à Konto-Beløb.

Skønt han efterhaanden havde enorme Indtægter — Tantièmen af hans Værker, der snart kom til at beherske alle tyske Opera-Repertoirer, var kolossal, store Summer havde han, til frygtelig Ærgrelse for sine Medmennesker, faaet udbetalt af den bayerske Statskasse og Kong Ludvigs Civilliste, og Forlæggerne betalte ham fabelagtige Honorarer, f. Ex. efter Sigende Firmaet Schott i Mainz 240,000 Mark alene for

En Wagner-Opførelse, hvor Mesteren selv er til Stede.

„Parcifal"-Partituret — skønt han saaledes *burde* have kunnet være Mangemillionær, befandt han sig dog stadig i den pinligste Pengeforlegenhed. Og Rykkerne var efter ham som efter en usselig Stodder.

En skøn Dag tabte den første Tapetserer i München, hvem han skyldte ca. 100,000 Kr., endelig Taalmodigheden, krævede ham for Beløbet lige midt i Teatret, hængte sig fast i hans Frakkeskøder og svor paa, at han ikke vilde slippe ham, før han havde faaet sin Regning betalt. Tapetsereren raabte saa højt, at Wagner, for at undgaa en altfor eklatant Skandale, paa staaende Fod maatte give ham en Anvisning paa — Civillisten. Kongen betalte, som saa ofte før og senere.

Wagner døde da ogsaa uden at efterlade sin Familie det ringeste andet end Gæld; og der maatte af hans Venner skillinges sammen ved Velgørenhedsforestillinger i tyske Teatre for at skaffe en Sum til Sønnen Siegfried, der den Gang endnu var Dreng.

Under disse Omstændigheder er det ikke vanskeligt at forstaa, at der kunde dukke Rygter op om, at Wagner, medens han selv levede i Rigdom og Luxus i München, lod sin første Kone, som han var skilt fra, dø af Sult i Dresden. Det stod ligefrem at læse i Bladene, at hun fristede Livet som Opvaskningspige. Syg og daarlig — det var kun et Par Uger, før hun døde — maatte Fru Wagner sætte sig ned og tilskrive de Blade, der havde bragt denne Bagvaskelse til Torvs, at Wagner altid havde sendt hende saa mange Penge, hun behøvede til at leve for, og at hun aldrig havde manglet noget. Men hendes udtrykkelige Dementi formaaede ikke at slaa Sladderen ned, og først Wagners fuldtro Ven, Pianisten og Dirigenten *Hans von Bülow*, senere Mesteren selv, nødsagedes til at rykke ud med Erklæringer for at tage Livet af den gemene Røverhistorie.

Naar Folk staar overfor noget, de ikke kender, en Bedrift eller en Forbrydelse, er de altid tilbøjelige til at mene, at Ophavsmanden er gal. De sagde da naturligvis ogsaa, at Wagner var. Ja, der var endog en Læge, Dr. *Kuschmann*, som offentlig afgav en Erklæring, ingen havde bedt ham om, gaaende ud paa, at Wagners Skaberævne var udtømt efter hans Münchener-Ophold, under hvilket man havde iagttaget de første Symptomer paa Galskab hos ham. Han støttede sin Diagnose paa Wagners overdrevne Selvfølelse og hans Storhedsvanvid, der havde betaget ham enhver Ævne til at anerkende noget som helst, der var præsteret af andre end ham selv, og lod ham se „en Jøde i Baghold overalt, hvor hans Værker ikke opnaaede den store Sukces, han følte sig sikker paa."

Naar en Læge ukaldet kunde udslynge en saadan Attest, kan man ikke undre sig over, at Lægfolk saa Galskab i alt, hvad han foretog sig, — endogsaa i hans Vane at dirigere alt *udenad* paa Koncerter, hvad han dog kun formaaede i Kraft af sit Geni og sin fænomenale Hukommelse paa dette Omraade.

Og man kan ikke fortænke Alverdens Vittighedsblade i, at de, saa ofte Lejlighed gaves, lod deres Karrikaturtegnere skyde til Skive efter Kolossen, Giganten, der frembød saa mange svage Sider, og paa hvem der den Gang var frit Slag fra alle Kanter.

Gustav Hetsch.

Flyvende Postbude.

INGEN anden Fugl hænger saa fast ved Hjem og Rede som Duen. Saa snart man havde opdaget denne Sandhed, var man ikke længe om at regne ud, at Duen maatte kunne anvendes som en fortrinlig Budbringer og Brevbesørger. Allerede i den nederlandske Krig 1572—74 benyttedes Duerne, og det var en Brevdue, som bragte en af London-Rothschilderne Budskab om Napoleons Flugt fra Elba 25 Timer førend det engelske Ministerium anede noget, og derved skaffede ham Held med sine Kæmpe-Spekulationer.

Da Telegrafen kom op, traadte Duerne i Skygge for deres hastige Konkurrent, men under Paris Belejring 1870 viste de atter rigtig, hvor brugbare de var. Pr. Luftballon førtes de bort fra Byen, og da de vendte hjem med Meddelelser udefra, var Befolkningen henrykt. Depescherne var fotograferede saa mikroskopisk smaat paa en særlig præpareret Rulle, at en enkelt Due kunde bringe omtrent 3000 Meddelelser. Rullen blev fastgjort til Duens Halefjer.

Nu betragte alle Militærmyndigheder Verden over Brevduen som deres gode Forbundsfælle. Paa de større Fæstninger er de i Kost og Pleje og gør stadig Tjeneste. Men ogsaa den private Brevduesport har faaet et Omfang, man knap skulde tænkt sig. I Tyskland har man

Brevduer sendes ud fra en transatlantisk Hurtigdamper.

en Forening, som tæller 7800 Medlemmer, der alle har forpligtet sig til at stille deres Duer til Hærvæsenets Disposition i Tilfælde af Krig.

Det er ganske beundringsværdige Længdestrækninger, paa hvilke Duerne evner at klare sig. Allerede et-aarige Brevduer magter Afstande paa 4—500 Kilometer og de rigtig øvede Flyvere, som tager Del i de store aarlige Væddeflyvninger, kan opvise en Bane paa 1250 Kilometer. Hastigheden retter sig efter Vind og Vejr, Taage kan lægge slemme Hindringer i Vejen, men med gunstig Vind kan Brevduen skyde en Fart af indtil 1800 Meter i Minutet og som en Gennemsnitshastighed kan sættes 1 Kilometer i Minutet.

Om Bord paa flere transatlantiske Dampere har man faaet indrettet et hyggeligt Hjem for Brevduerne og hosstaaende Billede viser os de vingede Postbude ifærd med at byde Skibet Farvel.

Smaa Historier.

Fødselsdag.

Min lille Dreng har Fødselsdag.

Ak . . .

Der var en Gang, da det var et Evangelium mellem hans Moder og mig, at Fødselsdag skulde der aldrig være noget, der hed, uden den ene vidunderlige, paa hvilken han traadte ud i Verden. Men Tiden gaar, og Principperne bleges. Der er Tanter, og der er Onkler . . . i det hele taget er ingen af Vorherres Skabninger belemret med saa meget som en lille Dreng, naar han er tilpas sød, og der ikke er for mange smaa Drenge i Familien. Desuden er der destoværre andre smaa Drenge i Verden end min lille Dreng, og disse smaa Drenge har ikke nær saa fornuftige Forældre som min. Endelig er det ikke saa let altid at være fornuftig.

Af alle disse Aarsager tilsammen, maaske fler endnu, er der fremgaaet en Fødselsdag, som opfylder mig med Bedrøvelse og Bekymring.

Min lille Dreng har faaet en utrolig Mængde Legetøj. Ikke een af dem, der staar i endog det fjerneste Forhold til ham og os, har nægtet sig den Fornøjelse at bidrage til hans moralske Ruin. Om saa det er Kokkepigen, er hun der med et Jernbanetog. Og for Resten bugner Bordet af Heste og Bolde, Spilledaaser, Klodser, Mus, der kan løbe, naar de bliver trukne op, Elefanter, der kan dikke med Snabelen, Noas Ark og Fanden og hans Oldemor.

Drengen tog mod det første, som han allerede fik paa Sengen, med lykkelige og undrende Øjne. Kl. elleve var han blaseret. Kl. et var han ufor-

skammet mod en Tante, der efter hans Mening ikke havde flottet sig tilstrækkeligt. Efter Middag sad han midt i det altsammen, overmæt og grim og yderst ubehagelig for mit faderlige Øje.

Gratulanterne fik set sig mæt paa det søde Barn og kysset ham for sidste Gang med mange gode Ønsker for Fremtiden. Jeg gik op og ned ad Gulvet og saa paa det søde Barn og vidste ikke, hvad jeg skulde gøre med ham. Hans Moder var heller ikke henrykt, men havde naturligvis Hjertet fuldt af Undskyldninger, hvis jeg skulde give den mindste Anledning.

Da gik jeg ud i Gaarden og tog en Favnfuld Sne og bar den ind paa Spisebordet.

Min lille Dreng saa stærkt interesseret ud, for han var vant til, at Sneen skulde tørres af Fødderne, inden man kom ind i Stuen. Min lille Drengs Mor hentede Spand og Klud og var belavet paa det værste.

Saa gav vi os til at lave et Hus af Sne. Det var morsomt, og da det havde været morsomt en Tid, rev vi Huset ned og lavede en Elefant. Ved Trolddom forvandlede vi Elefanten til et Lokomotiv, og saadan tumlede vi, til baade vi og Bord og Gulv var pjaskvaade.

„Du skal hente mere Sne," sagde Drengen.

„Det skal jeg," sagde jeg. „Men vil du ikke heller lege med den Elefant, du har faaet af Tante Malle?"

„Din Elefant er bedre," sagde han, „for den kan laves til et Hus, og naar man er ked af Huset, kan det blive til en Hest og til et Lokomotiv. Kan det ogsaa blive til et Dampskib?"

„Naada," sagde jeg.

Og saa lavede vi et Dampskib, som ingen nogen Sinde har set Mage til.

Pludselig blev han imidlertid alvorlig og saa hen for sig.

„Hvad tænker du paa?" spurgte jeg.

„Jo," sagde han, „naar nu der ingen Sne er?"

„Saa er der Jord," sagde jeg. Og naar Jorden er frossen, er der Sand, som ogsaa kan bruges, selv om det ikke er saa godt. Men jeg ved et Sted, hvor man kan faa noget dejligt Ler, som man kan lave det utroligste af. I Morgen skal vi gaa hen og købe en stor Klump. Den er frygtelig billig."

„Lad os gaa straks," sagde han.

„Lad os det," sagde jeg, „siden det er din Fødselsdag. Saa skal du sidde der henne ved Vinduet. Men, først maa vi have alt det Stads der op paa Pulterkammeret."

Op slæbte vi hele Historien . . . Elefanten og Noas Ark, Heste og Bolde, Spilledaaser, Klodser, Mus og Fanden og hans Oldemor. Vi smed det, hvor vi kunde bedst, for vi var lige glade, om det Stads gik i Stykker. Saa gik vi ud og købte Ler og havde en vidunderlig Aften, hvor der under vore Hænder skabtes en Verden, der var vores egen.

Carl Ewald.

Hvorfor man rødmer.

En psykologisk Undersøgelse af Camille Milinand, paa Dansk ved Mathilde Lütken.

Man rødmer af meget forskellige Grunde. For det første rødmer vi af Beskedenhed. Naar der ydes Ros, særlig i andres Nærværelse, bringer det let Rødmen op i vore Kinder. – Man rødmer ogsaa af Undseelse. Et upassende Ord kan lige saa vel som en rosende Udtalelse faa os til at rødme. — Man rødmer endvidere af Skræk, d. v. s. af Skræk for, hvad andre dømmer om os. Hver Gang vi tale i Nærværelse af et større Publikum, risikere vi at rødme. Der findes Skoledrenge, som rødme, hver Gang de blive hørte i deres Lektier, og unge Piger, som rødme, hver Gang man taler til dem. Tanken om at skulle gøre sin Indtrædelse i en Salon, selv om det kun er mellem jævnaldrende Kammerater, er nok til at faa mangen en Yngling til at rødme. Unge Piger rødme stundom, blot de mode en Bekendt paa Gaden. Naar vi høre, at man taler om os, eller blot vi tro, at man gør det, rødme vi ofte. Latterliggørelse er et næsten sikkert Middel til at faa baade Børn, og Voksne til at rødme.

Man rødmer ogsaa af Forvirring. Under denne Rubrik kan man henføre alle de Tilfælde, da man gribes paa fersk Gerning i at gøre et eller andet. Vi rødme saaledes, naar vi overraskes i en latterlig eller i en lav Handling, f. Eks. i Løgn eller Sladder. En Hykler, som ser sig afsløret, rødmer altid, ligeledes den, der træffes paa et Sted, hvor han ikke ønsker at blive set, og den, som overraskes i en skødesløs Dragt. Mærkeligere er det, at man rødmer over gode og ædle Handlinger, som man troede at kunne gøre i Hemmelighed. Ingen ligner i sin Opførsel mere en Tyv end en skjult Velgører, som overraskes hos en eller anden af sine Protegéer.

Man rødmer oven i Købet over en ren Ubetydelighed, et Intet, naar det pludseligt og uventet kommer over os. Man tror f. Eks. at være ene i sit Værelse, man sidder med en Bog eller hengiver sig til sine Betragtninger. Pludselig opdager man, at der er en eller anden til Stede, og man rødmer. Det samme er Tilfældet, naar man siger os en mer eller mindre ubehagelig Sandhed, f. Eks. naar man gør os opmærksom paa en eller anden latterlig Uvane, enten vi nu ere vidende om den eller ikke, ligesom ogsaa, naar man pludselig rykker os ud af en sværmerisk Sindsstemning ved at sporge om, hvad vi tænke paa, eller naar vi mærke, at man er kommet under Vejr med et eller andet Projekt, som vi troede at have for os selv. Vi rødme ogsaa, naar vi gribe os selv i noget, som kan være paafaldende, f. Eks. naar vi ere livligere end sædvanligt, eller naar vi rose os selv eller behandle nogen for familiært.

De Anledninger, som fremkalde Rødme, kunne saaledes deles i fire Hovedklasser: Fordringsløshed, Undseelse, Angst og Forlegenhed eller Forvirring.

Det gælder endvidere om at finde den moralske Grund, som fremkalder Rødmen.

Et rosende Ord faar os til at rødme — hvad foregaar der da i os? Rosen glæder os, vi nyde den, vi ville gerne have mere Ros, hele vort Væsen skælver af Tilfredsstillelse, men vi ville ikke have, at nogen

skal mærke det. Det er nu den en Gang gældende Opfattelse, at man skal være beskeden og hævet over Forfængelighed, og vi ere ængstelige for, at man skal more sig paa vor Bekostning, dersom man gennemskuede vort Hjærtes hemmelige Rørelser. Frygten herfor faar os til at tro, at vi ere paa Veje til at blive gennemskuet, vi synes, at alles Opmærksomhed er henvendt paa os, og at man kan læse i os som i en opslaaet Bog. Her kommer man til Kærnepunktet: vi have Følelsen af, at man opdager noget hos os, som vi gerne vilde skjule.

Hvad gaar der videre for sig hos en ung Pige, naar hun rødmer af Undseelse over et upassende Ord? Noget lignende. Hun har forstaaet Betydningen af, hvad der er bleven sagt, og har følt sig ubehagelig berørt deraf. Men hun er nødt til at skjule disse Fornemmelser, fordi Konveniensen byder, at hun skal lade, som om hun intet har forstaaet. Men hun er bange for, at hendes Forstillelseskunst ikke skal strække til, hun synes, at alle se paa hende og gennemskue, hvad der foregaar i hendes Sind.

I det tredje Tilfælde, naar Ængstelsen faar os til at rødme, kan man spore samme Grund. Skoledrengen rødmer, naar han bliver spurgt, enten over sin Udygtighed, naar han ikke kan svare, eller af Forfængelighed, naar han giver et godt Svar. I første Tilfælde ser han sin Uvidenhed afsløret, i det andet Tilfælde den Forfængelighed, som ytrer sig i hans Ønske om at kunne brillere ved et træffende Svar. Men han vil ikke have, at hans Kammerater skulle komme under Vejr med, hvor dybt hans Forfængelighed er berørt, han søger saa godt som muligt at lægge Skjul derpaa, men har samtidig en Fornemmelse af, at han er gennemskuet. Hos den unge Pige, som rødmer, blot man taler til hende, foregaar der noget lignende. Hun er bange for at sige eller gøre noget galt og har en Fornemmelse af, at man gennemskuer denne Frygt, som det er hende magtpaaliggende at skjule. I alle andre Tilfælde, hvor Ængstelsen fremkalder Rødmen paa Kinderne, kan den samme Grund eftervises. Der foregaar i vort Indre en Bevægelse, som vi ønske at skjule, men vi tro at være gennemskuede.

Naar man rødmer af Forlegenhed eller Forvirring, er det tydeligt at samme Forhold er til Stede. Et Barn har løjet, og Rødmen stiger det op i Kinderne. Hvorfor? Jo, Barnet begynder pludselig at frygte for, at man kar gennemskuet det, maaske fordi det er mistænkt, maaske udtrykker vort Ansigt Tvivl — Barnet skælver for, at dets hemmelige Tanke skal komme for Dagens Lys, og det rødmer. Paa samme Maade gaar det et Menneske, som overraskes i hemmelig Velgørenhed. Han vil ogsaa gerne skjule sin Handling og rødmer, naar han pludselig ser sig opdaget. Naar et Menneske, som har troet sig alene, rødmer ved den pludselige Opdagelse, at der er en anden til Stede, forholder det sig ogsaa paa samme Maade. Man er ængstelig for, at man af Uagtsomhed har foretaget sig noget, som kunde tage sig latterligt ud.

Det er saaledes samme Lov, som gør sig gældende i alle disse forskellige Tilfælde. Saa ofte vi rødmer, enten det nu er af Forvirring, Ængstelse, Beskedenhed eller Undseelse, er vor moralske Tilstand den samme. Vi har Fornemmelsen af, at man gennemskuer noget hos os, som vi ønsker at skjule. Rødmen er i alle disse Tilfælde forbunden med Frygten for, at en hemmelig Sindsbevægelse af nogen Slags skal aabenbares for Verdens Øjne, hvor megen Umage vi end gøre for at forhindre det. Sæt, at hele vort indre Jeg med alle dets skjulte Hemmeligheder paa en Gang skulde fremvises for alle, hvor vilde vi da ikke rødme, rødme, rødme!

Böcklins Masker.

Böcklins Malerier er kendt, i alt Fald i Reproduktion, af enhver. Om ikke før, vil de fleste have faaet hans Navn og Betydning indprentet ved hans Død, der indtraf for et Par Maaneder siden. I Kunsthandlervinduerne, paa Udstillinger og i illustrerede Blade fremførtes hele Rækker af disse Billeder, der har skabt deres Mester det største Kunstnerry Nutiden har set.

Böcklin var, i højere Grad end de fleste Malere, netop *Maler*, d. v. s. han foretrak af alle kunstneriske Meddelelsesmidler den, der virker ved Farver. Skulde han give Liv og Virkelighed til de Syner, der foresvævede ham, greb han uvilkaarligt til Pensel og Palet. Han var den fødte Maler og han kendte Farvens Skønhed og Magt og dens inderste Hemmeligheder bedre end nogen.

I hans halvhundredaarige Kunstnerliv med dets enorme Produktion, kender man egentlig kun ét Eksempel paa, at han har betjent sig af andet Materiale end Farver, da han i 1870 under et Ophold i Basel udførte seks Sandstensmasker til Udsmykning af denne Bys Kunstmusæum. Kun én Gang, og det endda paa ydre Tilskyndelse, forlod han sine Pensler for Mejslens Skyld, og i en Art geniale Improvisation henkastede han de seks vidunderlige Karikaturer, af hvilke *„Hver 8. Dag“* her har den Fornøjelse at præsentere sine Læsere de tre.

Den, der er lidt fortrolig med den Böcklin'ske Humor, vil ikke have vanskeligt ved at genfinde dem her. I hans store Galleri af Satyrer, Fauner, Centaurer, Havmænd o. s. v., der spejler én Side af hans Væsen, finder man udtrykt den samme groteske Overdrivelse, samme blodrige, næsten glubske Lystighed; samme fantatiske og dog realistiske Fantasi. Böcklin har taget et almenmenneskeligt Udtryk, et Tandpineansigt, en Forundret, en Forskrækket, og ved at forskyde Forholdene lidt, forlænge lidt her eller sammentrykke lidt der, men overalt paa de afgørende Steder, har han opnaaet en Karikatur, der griber ved sin eventyrlige og dog urmenneskelige Komik.

Maskerne er som sagt udført i Sandsten i bred dekorativ Stil. Til den barokke Vittighed i Indholdet kommer en Behandling, der straaler af inspireret Liv. Böcklin maatte kunne have skabt mageløse Værker i Skulpturen, om han

havde lagt sin Kraft ind herpaa. I hans samlede, mægtige Produktion betyder disse smaa Masker naturligvis ikke stort; de er som løse, halvt tilfældige Indfald; men de bærer trods alt Præg af hans Individualitet, er ægte Børn af den Böcklinske Genius. Frem for alt er hans sære Lune tilstede i dem og de danne derfor et væsenligt og højst karakteristisk Supplement til Vurderingen af Mesterens Kunst.

* * *

Naar man ser disse Böcklinske Masker og tænker paa, hvorledes vort nye *Raadhus* udstyres i Henseende til Skulptur, kan man ikke undgaa at græmme sig en Smule. De Bundgaardske Masker og „Uhyrer“, der efter de allerbedste Forbilleder i den ædle Bygningskunst afbryder og opliver Murfladernes alvorlige Skønhed, er ganske vist bygget paa Forvridning af det menneskelige Fysiognomi eller er Fostre af en fri Fantasi —

ligesom Böcklins; men dermed ophører Ligheden. I Sammenligning med den overdaadige Fantastik, det vilde, groteske Humør, der lyser ud af den store Schweitzers Sandstensmasker, forekommer den danske Kunstners Lune fattigt og graat. Men naturligvis, Böcklin vilde være knusende for de allerfleste Kunstnere der kom i hans Nærhed. Maaske er det da ubilligt at trække Raadhusmaskerne frem til Sammenligning. Jeg kan alligevel ikke komme bort fra, at vi — selv bortset fra alle Tanker paa Böcklin — muligvis *kunde* have fundet en Kunstner, hvis Fantasi var mere paa Højde med Opgaven. Hvad siger man f. Eks. om *Willumsen!* Mon han ikke her havde været den rette Mand paa den rette Plads?

N. V. D.

Kendte Navne

fra By og Land.

Fratrædelse.

Ved Hs. Exc. Generalløjtnant *Schrolls* Udtrædelse af Arméen har den sidste Officer fra Felttoget 1848-50 forladt Hærens Rammer. I 1848 blev S. ansat som Secondløjtnant ved Rytteriet og fulgte Helgesen ved Frederiksstad. Efter at have gennemgaaet Generalstabsafdelingen ved Højskolen blev han i en Række Aar knyttet til denne. I 1864 gjorde han Tjeneste ved Overkommandoen, deltog med Hæder i Kampen ved Dybbøl og indtog tilsidst den vigtige Post som Souschef. Da Krigen var endt, blev han ansat som Kompagnichef i Aarhus, forfremmedes til Bataillonschef i Helsingør og gik herfra atter over til Generalstaben som Chef for den taktiske Afdeling, blev Generalinspektør for Rytteriet og endelig Chef for Generalstaben, hvorpaa han udnævntes til kommanderende General over den sjællandske Brigade. I en sjælden Grad har han forstaaet at gøre sig afholdt i Hæren, ikke blot ved sin rolige og værdige Optræden, men ogsaa paa Grund af sin overlegne Dygtighed. Exc. er dekoreret med Storkors af Dannebrog m. m.

Generalløjtnant Schroll.

Dødsfald.

Den nys afdøde Pastor *A. C. E. Christiani* hørte lige fra sin Ungdom af til Grundtvigs Disciple. Paa mange Maader, i Prædikensamlinger, i Polemik og i Foredragsform optraadte han, der var i Besiddelse af stor Originalitet og Begavelse, som Forsvarer for den grundtvigske Bevægelse, og hans Ord havde altid Vægt. Efter at han i 1835 var blevet Student fra Borgerdydskolen paa Christianshavn og havde taget Embedseksamen fem Aar senere, virkede han i Hovedstaden som Lærer, medens han tog livlig Del i de kirkelige Møder, som grundtvigske Mænd lod afholde. I 1846 blev han kaldet til Sognepræst i Bjerregrav, hvorfra han forflyttedes 1871 til Nysted og tog sin Afsked 1886. Til det sidste sysselsatte han sig med religiøse og litterære Spørgsmaal. Foruden forskellige polemiske Skrifter foreligger der en Række ypperlige Foredrag fra hans Haand. Fremdeles udgav han en flittigt samlet Rimordbog, der var det første Forsøg herhjemme af denne Art. Pastor C. blev næsten 84 Aar.

Pastor A. C. E. Christiani.

I en Alder af hen ved 72 Aar er Forfatteren *Georg Emil Betzonich* afgaaet ved Døden. Den Afdøde havde som Underofficer i Artilleriet udmærket sig i begge voresslesvigske Krige, var Dannebrogsmand og blev efter Krigen indstillet til Officer. I 1860 udkom hans første Bog „Dansk Soldaterliv", som skaffede ham et godt Navn. Senere udkom et Par Bøger, som imidlertid ikke stod paa Højde med hans første Samling. Da han i Firserne naaede at faa sit Skuespil „Landsoldaten" frem og vandt en uhørt Succes paa vore hjemlige Scener, kom hans Forfatternavn igen paa alles Læber.

Forfatteren G. E. Betzonich.

Fødselsdag.

Bankdirektør *P. Dalgaard* kunde for kort Tid siden fejre sin 80-aarige Fødselsdag. Den høje Alder forhindrer ikke D. i at varetage Posten som Direktør for Ringkjøbing Bank. Alle Dage har der være lagt Beslag paa D.s solide Arbejdskraft, der i Forbindelse med hans ansete Navn, efterhaanden skaffede ham en lang Række Tillidshverv, som han bestred med Energi og Indsigt. Hans Arbejde blev i 1884 belønnet med et saare velfortjent Ridderkors.

Bankdirektør P. Dalgaard.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Nr. 30. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 28. April. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Lazarus og hans Familje.

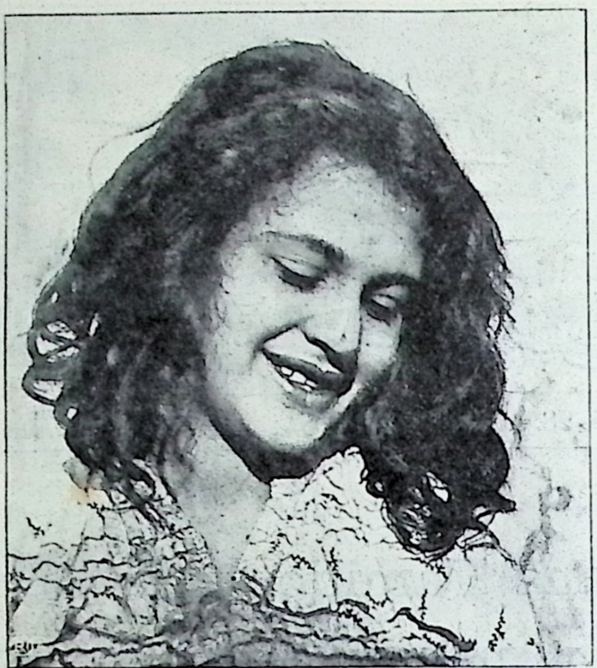
Den lille Lazarus.

„NAPOLI eller Fiskeren og hans Brud," „Pontemolle," »Den Stumme i Portici," „Blomsterfesten i Genzano," „hvad behager? Ønsker man flere Eksempler paa, hvor himmelraabende Digterne, Komponisterne og Balletarrangørerne lyver for det menige Folk? Vil man have flere blanke Hatte, Teatersømænd, Bournonvillebønder og ret paa Taa gaaende og hoppende napolitanske Fiskerpiger stillet op mod mine Fotografier! Værsgo' og kom med dem! Jeg skal vise nogle Billeder fra Neapel, som kan tage Livet af hele Bournonville-Auber Kompagniet. Jeg paastaar, at Romantiken begynder først paa Malerens Lærred eller i Fotografikassen eller paa Scenen I Virkeligheden! Kære Venner, — man skulde blot *lugte* Neapel.

Som nu de to Madammer paa Billedet, der staar i en dyb Passiar. Har De hørt, Signora, at Enricos Kone har faaet Barn, og det er — — hi, hi, fnis, fnis — — det er over et Aar siden, Manden gik til Søs." „Næ, hvad siger De, Signora, ja, hvad sa' jeg ikke." Se, de staar saa fredelig paa Billedet, men mød dem paa Neapels Santa Lucia i Virkeligheden. Se paa dem et Øjeblik, og den tykke Kone vil vende sig om, og hvis hun ikke kalder Dem for en Torskelever, en Græker eller noget, der er værre, men som jeg slet ikke tør sige, saa er det kun, fordi hun vil slaa Dem for et Par Soldi til at købe knuste Søstjærner for.

* * *

Fuldt er her af Sjovere og Tiggere og Utøj og Droskekuske og fedtede Tyskere og uforskammede Garçoner, og alt dette er det værste, jeg ved her i Verden. Og jeg hader, at man fra alle Sider pifter efter mig, fra Bondefangere og Toldbodrotter og Droskekuske, som om jeg

Natur-Pigebarn fra Portici.

var en god Ven, de vilde tale med. Og jeg kan heller ikke lide, at Lazzaronerne i Portici kun rejser sig paa Albuen, naar de vil tigge af mig, eller at de gamle Kællinger skriger ned fra femte Sal, at Signor, Mylord, Excellenca skal blive staaende lidt, til de kan komme ned og tigge. Alt dette kan jeg ikke udstaa. Men dog ønsker jeg, at Heide vilde skaffe mig et lille billigt Laan, saa jeg kunde blive her noget længere, thi . . . . Ak, ja, for man kommer jo til at elske denne Plet og til at elske denne Skønhed, som milde Guder har kastet ned her over Neapels Golf, der er himmelblaa, som Himlen ifølge en stor Digter aldrig er blaa. Og, — ærlig talt — blæse være med Vesuv og Capri og Sorrent. Jeg skænker dem ikke en Tanke, naar jeg kan finde de allerældste Klude frem i min Kuffert og en gammel parisisk Kasket fra Faubourg St. Antoine og med den paa, sætte mig lidt paalangs af en Trappe i Portici, hvor Fiskerne og Lazzaronerne bor og uden at blive taget for Turist sætte mig ind i Fa'r Lazarus og hans Familjes Liv. Og dette Lazzaronliv, det er jo hele Neapel, hele la bella Napoli omkring Golfen.

Her ser jeg Fa'r Lazarus selv. Undertiden er han Fisker, undertiden sidder han paa et Hjørne og sælger Kastanier, — men man kan ogsaa se ham som fuldblods Lazzaron, der lever af at sidde Model for Malere og Fotografer, tigge af Englændere eller gaa rundt med en Skærsliberbør eller være Bissekræmmer. Naar de 10 Saldi (35 Øre) er tjent, er hans Arbejdsdag forbi. Han bruger ikke mere, og han behøver ikke mere. Fru Lazarus sørger for sig, og Børnene for sig, og det er tit, at lille Lazarus tjener mere paa en Dag end hans lange dovne Fa'r tjener. Fru Lazarus gaar ud og sælger Appelsiner eller Fisk, lille Lazarus tigger, rapser og løber i Byen, og Marietta, som er 10 Aar og har det dejligste Ansigt, man kan se, har det nemmest af dem alle; thi hun behøver blot at strække sin lille snavsede Haand frem for at sige *un soldo,* bella Signora; naar hun da ser op paa Damen eller Herren med sine vidunderlige sorte Øjne, da maatte man være af Sten, hvis man ikke gav hende den Soldo.

Lazarus Familje er stor, hans Slægtninge utallige. Han har en Fætter, som er Gadeskomager, og han har en Neveu, der er 17 Aar og Fisker, og som er den rene Masaniello. Naar han med sin lange Hue og med sine bare Ben vader om-

Et Par napolitanske Sladrekoner.

Gadesangersken Frk. Lazarus.

kring mellem Fiskekurvene nede paa Trapperne ved Havnen, siger alle smaa Pigebørns Hjærter Klip-klap. Og hvordan vil det ikke blive, naar han om et Aar skal være Soldat og kan vise sig for Porticis Fiskerpiger med Bersaglierens blanke Hat med Dusken af Hanefjer. Hvilken Ravage vil han da ikke anrette. Ja, ja, siger Fa'r Lazarus filosofisk og tørrer sig om Munden, den Fyr vil faa megen Fornøjelse i sit Liv.

Til Lazarus finere Familje hører en Opvarter, en Avishandler og en Fragtmand, der efter Fa'r Lazarus bestemte Udsagn ejer 2 Æsler kvit og frit. Han er Familjens rige Onkel, en ren Rothschild. Alligevel er han ikke den, til hvem Familjen ser op med største Beundring. Man er ikke Pengesnobber, og i Lazarus Familje sætter man mere Pris paa Kundskaber og Hjærtets Dannelse end paa en fyldt Pengepung. Derfor er den lille Kusine, der gaar omkring med en Luth og synger og spiller

Adio, ma Napoli
Adio, ma bella

i de engelske Hotelgaarde, et af Familjen højt anset og forkjælet Medlem, og kun en Halvonkel sætter hende lidt i Skygge. Men denne Halvonkel er ogsaa Familjens Stolthed. Naar Lazarus taler om sin Familje, glemmer han aldrig ham. Han gør en lile Kunstpavse, og som vi andre vilde sige: „Jeg har en Onkel, der er Minister.“ siger han, mens han bryster sig: „Jeg skal dog spørge min Fætter Advokaten.“ Denne „Advokat“ er nemlig i Besiddelse af den store Ævne at kunne — skrive. Det er en højt skattet Kunst i Neapel. Og da han kan skrive, er han bleven „Advokat“, d. v. s. Scrivano publico, hvilket paa Dansk vil sige Gadeskriver. Han opsætter Æseldriverens Forretningsbreve, han besørger Madammernes Korrespondence, naar de pr. Brev siger hverandre gyldne Sandheder og fede Injurier, og han faar betroet de Unges Kærligheds-sorger. Gennem ham frier den fattige Knøs til den rige Grønthandlers Datter; i hans Øre hvisker den lille Pige de Ord, hun vil have sendt ind til sin elskede Ven, der er Soldat i Rom, og det er hans Regne- og Skrivetalent, der opgør hver enkelt Part for hver Fisker i et Baadelag. Er det underligt, at han i Familjen nyder den højeste Anseelse. Han gaar jo endog med høj Hat. Og lad den end være lidt rød i Kanten — en høj Hat er nu en Gang en Gentlemans, en Cavalliers Kendetegn.

— Nu, da jeg har præsenteret de forskellige Typer af Familjen, staar der kun tilbage for mig at omtale Familjens Hjem. Jeg kan desværre kun vise Huset. Man bor ikke til Gaden. Der bor de fine Folk. Man bor inde i Gaarden, hvor der tørres Tøj. Det er ikke Fru Lazarus Lagener Bleer og Strømper — gid det var saa vel. Det er Vaskerkonen i Stuen, der her viser fremmede Folks Velstand frem. Hvordan der ser ud deroppe, kan jeg desværre ikke beskrive. Jeg er et Par Gange bleven inviteret derop, men jeg har foretrukket min Stentrappe eller min Stenbænk. Der er visse Skabninger, man ikke skal friste, især ikke naar man er nogenlunde godt ved Huld.

Neapel, 1901. **Victor Foss.**

Gadeskriveren.

En Moders Kvide.

Fortælling fra Revolutionstiden af Honoré de Balzac. Oversat af Johannes Winther.

En Aften i November Maaned 1793 var de fornemste Personer i Carentan, en lille By i Normandiet, forsamlede i Madame de Deys Salon, hvor der hver Aften var aabent Hus. Men denne Aften var særlig interessant paa Grund af nogle Omstændigheder, der ganske vist ikke vilde have vakt Opmærksomhed i en større By. Madame de Dey havde et Par Dage i Forvejen lukket sit Hus for det sædvanlige Selskab under Paaskud af Upasselighed, og denne Begivenhed gjorde samme Virkning i Carentan, som vilde man i Paris lukke alle Theatrene. En saadan Opførsel af en adelig Dame i 1793 kunde faa de sørgeligste Følger, thi ethvert Skridt, der havde Anstrøg af Dristighed, blev for Adelen den Gang næsten altid et Spørgsmaal om Liv eller Død. Men for at forstaa den levende Nysgerrighed, der kom til Orde hos alle disse normanniske Mennesker hin Aften og for at kunde dele Madame de Deys dulgte Uro er det nødvendigt at forklare, hvilken Rolle hun spillede i Carentan.

Madame de Dey var Enke efter en grevelig Generallieutenant og havde ved Emigrationens Begyndelse forladt Hoffet og begivet sig til sine betydelige Ejendomme i Omegnen af Carentan, haabende, at Rædselsperiodens Dønninger ikke skulde naa hende der. Denne Formodning var rigtig, idet Revolutionen kun anrettede faa Ødelæggelser i det nedre Normandiet. Madame de Dey plejede, naar hun besøgte sine Godser, kun at omgaas Egnens Adel, men af politiske Hensyn aabnede hun nu sit Hus for Byens vigtigste, borgerlige Familjer og alle de nye Autoriteter, og anstrængte sig for ikke at vække deres Had eller Misundelse. Hun var god og indtagende og forstod at behage dette blandede Selskab ved en fin og taktfuld Optræden. Omtrent 38 Aar gammel bevarede hun endnu sin Skønhed, og naar hun talte, fik hendes ellers blege Ansigt et eget Liv og hendes store, sorte Øjne lyste af Venlighed. Meget ung var hun blevet gift med en gammel, skinsyg Militærperson og saa sig omgivet af en fordærvet Kreds, hvilket bidrog til at kaste et Skær af Melankoli over et Ansigt, der burde have udtrykt den rigeste Kærligheds Lykke. Hun var vant til at undertrykke sine naturlige Følelser, og Lidenskaben var forblevet Jomfru paa Bunden af hendes Hjerte. En Mand uden Følelser var blevet forelsket i hende, men iagttog uvilkaarlig en ærefrygtsfuld Holdning over for hende. Hendes Sjæl var skabt for de store Følelser, men befæstet gennem frygtelige Kampe, og dog gav den Rum for én stor Lidenskab, der concentrerede sig i Moderfølelsen. Den Lykke og Glæde, hun i Ægteskabet havde maattet savne, fik hun Erstatning for i den grænseløse Kærlighed, hvormed hun omfattede sin Søn. Hun elskede ham ikke alene med en Moders rene og dybe Hengivenhed, men tillige med en Elskerindes Behagelyst og en Ægtefælles Skinsyge. Langt fra ham var hun ulykkelig, urolig; hun kunde ikke være nok sammen med ham, hun levede kun *med* ham og *for* ham. Denne Søn var ikke blot hendes eneste Barn, men tillige det sidste Skud af hendes Slægt, det eneste Væsen hun kunde ofre sit Livs Frygt, Haab og Glæder. Hendes afdøde Mand, Grev de Dey, havde heller ingen Familje, og saaledes var alle menneskelige Beregninger og Interesser smeltede sammen med Sjælens ædleste Trang og havde i hendes Hjerte fremkaldt en usædvanlig mægtig Følelse. Hun havde opdraget sin Søn under uendelig mange Bekymringer, men til Trods for at han tyve Gange havde været opgivet af Lægerne, gennemgik han dog Barndomstidens Besværligheder og opnaaede en saa god Udvikling i legemlig Henseende, at han i Tyveaarsalderen gik for at være en af Versailles mest fuldendte Kavalerer. Han beundrede sin Moder, og deres Sjæle bøjedes mod hinanden i en Sympati som hos Søskende. Den unge Greve var Sekondlieutnant ved Dragonerne. Han havde fulgt Ærens Røst og ledsaget Fyrsterne i deres Landflygtighed.

Madame de Dey indsaa godt, at hun, som rig Adelsdame og Moder til en Emigrant, var i en farlig Stilling, men da det var hendes højeste Ønske at bevare sin store Formue for Sønnen, gav hun Afkald paa at følge ham i Landflygtighed. I Følge Republikens strenge Lovbestemmelser konfiskeredes daglig snart en, snart en anden Emigrants Ejendom i Carentan, og hun fik at mærke, hvilket Vovestykke hun havde indladt sig paa, men naar hun hørte om de skrækkelige Henrettelser, Nationalkonventet iværksatte, beroligede hun sig med, at hendes bedste Skat var i Sikkerhed, langt fra Farerne, langt fra Skafotterne, og at hun havde taget de bedste Forholdsregler for at bevare alt, hvad der var hende dyrebart. Hun skjulte sit Savn og sin Smerte, og med en Moders Mod forstod hun i Carentan at vinde de fattiges Hengivenhed ved at hjælpe dem i alle Slags Ulykker, og at gøre sig uundværlig for de rige ved at sørge for deres Adspredelse.

Hun modtog Kæmneren, Borgmesteren, Amtsforvalteren, den offentlige Anklager, ja, endog Dommerne ved Revolutionstribunalet. De fire førstnævnte, der var ugifte, gjorde Kur til hende, haabende, at de enten ved Trusler eller Løfte om Beskyttelse kunde formaa hende

til Ægteskab. Den offentlige Anklager, der var en forhenværende Prokurator fra Caen og tidligere havde varetaget Grevindens Interesser, prøvede at indgyde hende Hengivenhedsfølelse ved fin Optræden. Han var den frygteligste af alle Bejlerne, da han alene kendte til Bunds sin forhenværende Klients Formuesforhold, og hans Lidenskab styrkedes af en stor Gerrighed og Bevidstheden om den uhyre Magt, han besad i Distriktet. Han var endnu ung, og Madame de Dey maatte anvende megen kvindelig List for at undgaa ham og trække Tiden ud, til Urolighederne lagde sig. Det var en almindelig Svaghed hos Royalisterne at haabe paa Revolutionens Ophør den næste Dag, og denne sangvinske Antagelse blev Aarsag til manges Undergang.

Trods alle disse Vanskeligheder havde Grevinden dog vedligeholdt sin Uafhængighed til den Dag, da hun var saa uforsigtig at finde paa at lukke sine Døre. Hun havde vakt en saa dyb og sand Interesse i sin Kreds, at denne blev opfyldt af levende Uro, da det rygtedes, at hun ikke kunde modtage nogen, og man gisnede over, om Aarsagen kunde være Ulykke, Sorg eller Sygdom. Paa disse Spørgsmaal svarede en gammel Kone ved Navn Birgitte, at hendes Herskerinde havde lukket sig inde og vilde ikke engang se Husets Tyende.

„Dersom hun var syg", sagde den første nysgerrige i den lille By, „vilde hun have sendt Bud efter Lægen; men han har siddet hele Dagen hjemme hos mig og spillet Skak og fortalte mig oven i Købet leende, at der for Tiden kun var én Patient . . . og han var inkurabel."

Denne Spøg var temmelig vovet. — Koner, Mænd, Oldinge og unge Piger gav sig nu til at gennemstrejfe Formodningernes udstrakte Felt, og enhver troede at gætte Gaaden. Næste Dag blev Mistanken forhøjet, idet nogle Koner kom under Vejr med, at Birgitte havde gjort større Indkøb paa Torvet end sædvanligt. Hun var blevet set der tidlig om Morgenen og havde købt den eneste Hare, som fandtes og da nu hele Byen vidste, at Grevinden ikke holdt af Vildt, blev Haren Udgangspunkt for uendelige Gætterier. Man havde tillige bemærket, at en Tjener havde banket Tæpper nede i Haven, hvad ogsaa forekom mistænkeligt, og da nu Grevinden udgav sig for at være upasselig, samledes de vigtigste Personer i Carentan om Aftenen hos Borgmestererens Broder, en gammel, gift Købmand, og her mødte alle Aspiranterne til den rige Enkes Haand op med den ene Fabel mere usandsynlig end den anden, og enhver tænkte paa at drage Fordel af de mystiske Grunde, der tvang hende til at kompromittere sig saaledes, som Tilfældet var. Den offentlige Anklager tænkte sig et natligt Drama, ved hvilket Grevindens Søn kom hjem, Borgmesteren antog, at en af de Præster, der havde nægtet at aflægge Ed paa Forfatningen, var kommen fra Vendée og havde bedt om et Tilflugtssted hos Madame de Dey, men Sandsynligheden af denne Antagelse svækkedes ved det omtalte Indkøb af en Hare paa en Fastedag. Amtsforvalteren holdt paa, at det var en Fører for en af de royalistiske Bander, som ventedes, medens andre troede, at en af de adelige Fanger fra Paris var undvegen. Alle vare til sidst enige om, at Grevinden havde gjort sig skyldig i en af de ædelmodige Handlinger, som Lovene den Gang stemplede som Forbrydelse, og som kunde føre til Skafottet. Den offentlige Anklager tilføjede med sagte Stemme, at han foreløbig vilde tie og søge at frelse den ulykkelige fra den Afgrund, hun med stærke Skridt nærmede sig.

„Men dersom De taler om den Sag," vedblev han „bliver jeg nødt til at skride ind med en Undersøgelse mod hende, og da . . . .".

Han fuldførte ikke Sætningen, men enhver forstod ham.

Grevindens hengivne Venner bleve saa ængstelige ved alt dette, at en af dem den tredje Dags Formiddag skrev til hende og opfordrede hende til igen at aabne sit Hus den samme Aften, og den gamle Købmand indfandt sig i egen Person hos hende og forlangte at blive indladt. Han blev forbavset ved at finde hende i Haven i Færd med at afskære de sidste Blomster til at fylde Vaserne med.

„Hun har sikkert en Elsker skjult hos sig" tænkte den gamle, grebet af Medlidenhed med denne prægtige Kvinde, og Grevindens mærkelige Udtryk syntes at bekræfte hans Mistanke, men nu foralte han hende om de Rygter, der gik i Byen, og om den Fare, hun svævede i, og han sluttede med at sige:

„Mellem vore Embedsmænd er der nogle, som nok kunde tilgive Dem et Heltemod, der gik ud paa at forsvare en Præst, men ingen vil beklage Dem, hvis man opdagede, at det er Hjertets Interesser, De ofrer Dem for."

Ved disse Ord saa Madame de Dey paa den gamle Købmand med et saa forfærdet Blik, at han kom til at skælve. Hun tog ham ved Haanden og førte ham ind i sit Værelse, hvor hun efter at have forvisset sig om, at de var alene, trak et snavset og sammenkrøllet Brev frem fra sin Barm og udstødte det ene Ord: „Læs!" hvorpaa hun som tilintetgjort sank ned i sin Lænestol.

Medens den gamle Købmand pudsede sine Briller, saa' hun for første Gang paa ham og udbrød med blød Stemme: „Jeg stoler paa Dem."

„Tror De ikke, jeg er kommen af Deltagelse for Deres Brøde?" sagde den gamle ligefremt, og han forstod nu lige paa en Gang hendes Nedslagethed og hendes Glæde. Hendes Søn havde taget Del i Ekspeditionen til Gran-

ville og skrev nu fra sit Fængsel til Moderen, hos hvem han vakte et tvivlsomt Haab. Han var temmelig vis paa at kunne undvige og opgav hende, at han rimeligvis i Løbet af tre Dage under Forklædning vilde indfinde sig hos hende. Det skæbnesvangre Brev indeholdt dog hjertegribende Afskedsord for det Tilfælde, at det ikke skulde lykkes ham at komme til Carentan senest tredje Dags Aften, og han bad tillige sin Moder om at belønne Overbringeren af Brevet rigeligt for de tusende Farer, han havde udsat sig for ved at paatage sig dette Hverv.

Papiret rystede i den gamle Mands Hænder.

„Og nu er det den tredje Dag“, udbrød Madame de Dey, idet hun hurtigt rejste sig, tog Brevet og gav sig til at gaa op og ned.

„De har været uforsigtig“, sagde Købmanden. „Hvorfor har De gjort Indkøb?“

„Jo, for han er maaske udmattet af Sult og Anstrengelse og . . . .“ Hun holdt inde.

„Jeg er sikker paa min Broder“, vedblev den gamle, „jeg vil gaa hen og sætte ham ind i Deres Sager“.

Han gav hende derpaa forskellige Raad og Forsigtighedsregler og gik saa ud i Byen til flere toneangivende Familjer, hvem han meddelte, at Grevinden, trods hendes ikke helt overstaaede Upasselighed, dog vilde tage imod om Aftenen. Han reddede sig med den Snildhed, der ere Normannerne egen, ud af det Krydsforhør, man underkastede ham med Hensyn til Grevindens Sygdom, og det lykkedes ham at berolige de fleste af dem, der beskæftigede sig med denne mystiske Historie. Til en gigtsvag Dame fortalte han, at Madame de Dey havde haft et hæftigt Anfald og Mavekrampe, og at hun havde brugt et Lægemiddel, som den berømte Tronchin tidligere havde anbefalet hende, nemlig som Omslag et Skind af en Hare, der var flaaet levende. Dette i Forbindelselse med at hun havde holdt Sengen i et Par Dage, gengav hende snart Helbredet, saa at hun nu mente atter at kunde se sine Gæster. Denne Historie gjorde megen Virkning, men der var dog enkelte filosofiske Hoveder, som ikke lod sig tilfredsstille dermed. Alligevel gav de allesammen tidligt Møde hos Grevinden, nogle for at spionere, andre af Venskab og de fleste opfyldte af Forundring over hendes Helbredelsesmethode.

De fandt Grevinden siddende ved Kaminen, iført en beskeden Dragt, thi for ikke at saare sine nøjeregnende Gæster, havde hun givet Afkald paa den Luxus, hun forhen havde vænnet sig til. Hun havde beholdt de gamle, mørke Tapeter paa Væggene tilligemed de landlige Møbler; hun brændte Lys og fulgte i det Hele taget Byens Skik, men da hun vidste, at hendes Gæster gærne tilgav hende et overdaadigt Traktement, som de selv fik Del i, sparede hun ikke paa fortræffelige Middage.

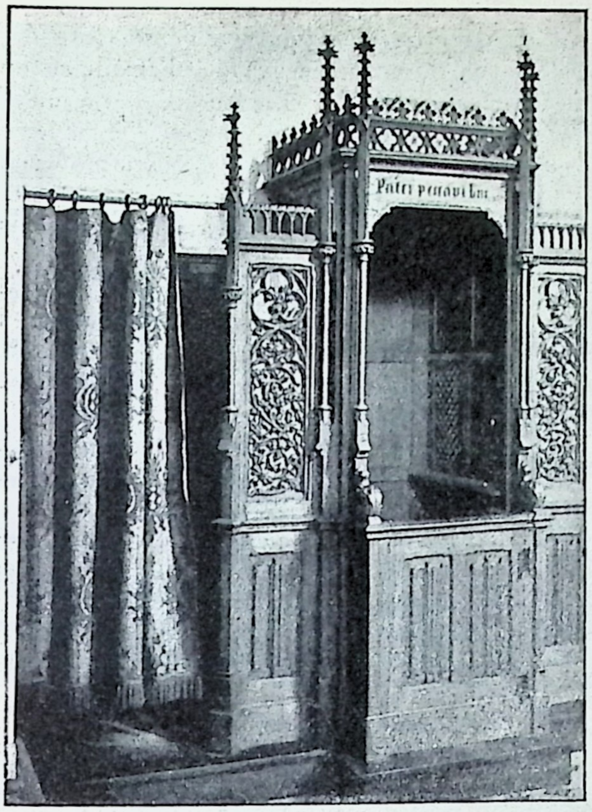
Klokken var henimod 7 om Aftenen, da det hele Kompagni fra Carentan var samlet hos hende, staaende i Rundkreds foran Kaminen. Værtinden, der var opmuntret af den gamle Købmands deltagende Blikke, underkastede sig frejdigt de mest nærgaaede Spørgsmaal fra Gæsternes Side, men hver Gang Dørhammeren eller Skridt ude paa Gaden lod sig høre, maatte hun gøre Vold paa sig for at skjule sin Bevægelse. Hun rejste de mest larmende Diskussioner om Æblevin og blev saa godt understøttet af sin fortrolige, at Selskabet næsten glemte at udspejde hende, idet man fandt hendes Optræden ganske naturlig.

Kun den offentlige Anklager og en af Revolutionsdommerne forholdt sig tavse, og iagttog med Opmærksomhed den mindste Bevægelse i hendes Ansigt. Flere Gange gjorde de hende generende Spørgsmaal, paa hvilke Grevinden svarede med beundringsværdig Åndsnærværelse. — En Moder har saa meget Mod! — Hun ordnede Spillepartierne, nogle spillede Boston, andre Whist, og gav sig derefter til at tale hun med nogle unge Mennesker i den ligegyldigste Tone af Verden, mens hun gennemførte sin Rolle som en fuldendt Skuespiller. Hun foreslog dem at spille Lotteri, sagde, at hun vidste, hvor Spillet var gemt, og løb ud for at hente det.

„Aa, min stakkels Birgitte, jeg kvæles af Sorg og Utaalmodighed,“ udbrød hun og tørrede Taarerne bort, som vældede frem fra hendes feberlysende Øjne. „Han kommer ikke,“ vedblev hun, idet hun saa sig om inde i Sønnens Værelse. — „Her kan jeg aande og leve. Endnu nogle Øjeblikke, — aa, om han dog maatte komme; thi han lever endnu, det er jeg vis paa. Mit Hjerte siger mig det. — Hører Du intet, Birgitte? Aa, jeg vilde give Resten af mit Liv for at vide, om han er i Fængsel, eller om han gaar paa Landevejen. Men blot jeg dog kunde lade være at tænke derpaa.“

Paa ny undersøgte hun, om alt var i Orden i Værelset. En god Ild brændte i Kaminen, Vinduesskodderne var omhyggeligt tillukkede, Møblerne skinnede af Properhed, og den Maade, hvorpaa Sengen var redt, tydede paa, at Grevinden og Birgitte havde været optagne af de mindste Enkeltheder. Hendes Kærlighed forraadte sig gennem al den Omhu, der var ødslet paa dette Værelse, hvor Blomsterne syntes at udaande de ømmeste Kærtegn. En Moder alene er i Stand til saaledes at forudføle en Soldats Ønsker.

(Sluttes.)

En Skriftestol. (Jesu-Hjærte Kirken i København).

Katholske Interiører.

Amatørfot. af Reiffenstein-Hansen.

I langt højere Grad end den protestantiske Kirke virker jo den katholske ved ydre Midler, der kan stemme de Troendes Sind til Andagt. De mange kirkelige Festdage giver rig Anledning til religiøse Arrangementer, hvis Formaal er at bringe Menighedens Stemning i Samklang med den Højtid der fejres.

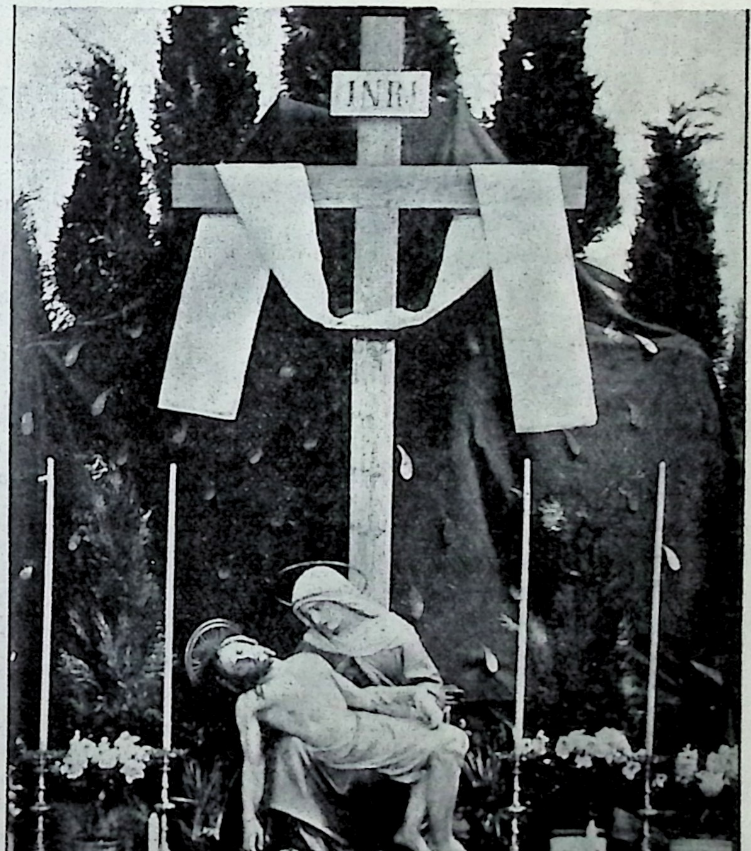
I den stille Uge søger den katholske Kirke saaledes at vække en levende Ihukommelse af Kristi Lidelse. Over hele Kirken hviler en mørk og trykket Stemning. Orglet spiller ikke, Klokkerne ringer ikke, Krucifikser og Billeder er indhyllet i Flor og Præsterne messer iførte Sørge-Messehagler.

Træder man en Langfredag ind i den københavnske Jesu-Hjærte-Kirke, vil ens Blik hurtigt fæste sig ved Hovedalterets Udsmykning. Mod en Baggrund af høje, mørke Cypresser og et kulsort Klæde, isprængt med Taarer, ses Jomfru Maria under Korset med Kristi afsjælede Legeme. Det brede hvide Baand, som er slynget om Korset, forestiller det Linklæde, man benyttede ved Nedtagelsen af Legemet, og hvori man senere svøbte dette.

Den realistiske, intensivt virkende Fremstilling af Kristi Lidelse og Død bevirker, at man næsten føler sig overvældet af den knugende, trykkende Sorg, hvoraf hele Kirken ligesom er fyldt.

* * *

Til den katholske Kirkes Ejendommeligheder høre Skriftestolen. Ordet vil bringe mange til at tænke paa interessante og pikante tête-à-tête'r mellem Skriftefader og Skriftebarn, saaledes som man kan finde det i forskellige „Afsløringer“ af „en forhenværende Nonne“ eller en do. Munk. Det gaar dog her, som saa ofte i Livet, at Virkeligheden ikke altid svarer til Forestillingen. Som Billedet viser, er en Skriftestol temmelig ubekvem til en Hyrdetime, tilmed da den staar frit for alles Blikke i Kirken. Rummet i Midten er bestemt for Præsten, der sidder omgiven af de tre Trævægge med Ansigtet vendt udefter; et af de nederste Felter i

„Stabat Mater“ — Alterparti fra Jesu-Hjærte Kirke paa Langfredag.

Sidevæggen er gennembrudt, og den Skriftende, som knæler i det med et Forhæng skjulte Rum paa Siden af Skriftestolen, taler herigennem uden at kunne ses. Over Stolen staar de til Stedet velvalgte Ord af Lucas: Pater peccavi (Fader, jeg har syndet!) Før Skriftemaalet begynder, udtaler Præsten en Velsignelse over den Skriftende og beder Gud om Naade, at denne fuldkomment maa bekende alle sine Synder. Naar den Skriftende da har bekendt, hvad der ligger ham paa Hjærtet, giver Præsten ham Raad og Vejledning, der sigter til at hjælpe ham til at blive et bedre Menneske og undgaa de Synder, han har bekendt sig skyldig i. Endvidere paalægges der ham en Bod, der kan bestaa i, at han skal bede nogle Bønner, aflægge Sygebesøg, give en Almisse til de Fattige eller udøve andre Barmhjærtighedsgerninger. Præsten giver saa Absolution til den Angrende med følgende Ord: „Den almægtige Gud forbarme sig over dig, tilgive dig dine Synder og føre dig til det evige Liv, Amen. Naade, Forladelse og dine Synders Tilgivelse skænke dig den almægtige og barmhjærtige Gud, Amen. Vor Herre Jesus Kristus frikende dig, og i Kraft af den Myndighed, han har overdraget mig, frikender jeg dig fra dine Synder i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn! Amen!“

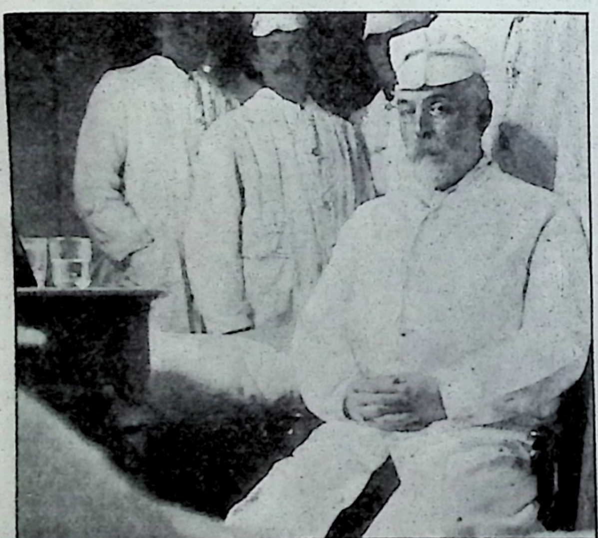
Til Slut retter Præsten en Forbøn til Gud for den Frikendte, og forlader Skriftestolen med Afskedshilsenen: „Lovet være Jesus Kristus“, hvortil den Skriftende svarer: „I al Evighed, Amen“.

Saaledes er i al sin Nøgternhed et katholsk Skriftemaal.

Hvad der skriftes?

Ja, det bliver selvfølgelig en evig Hemmelighed mellem den Skriftende og Præsten, og denne har en meget stræng Forpligtelse til ingensinde at røbe, hvad han har erfaret.

Epidemilæger i Funktion.

Overlægen (Prof. Sørensen) med sin Stab.

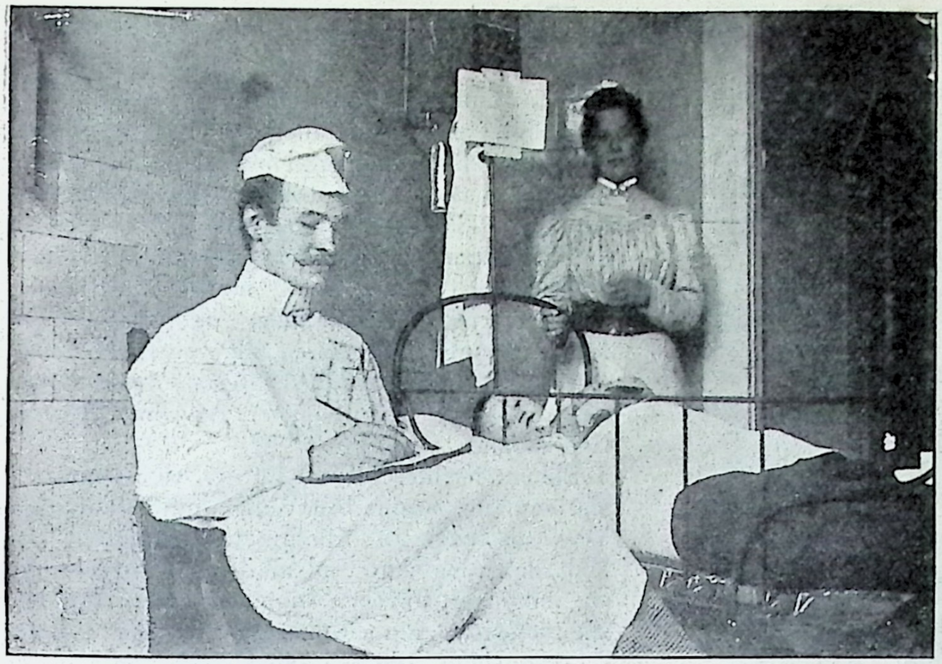
Dag efter Dag hele Aaret igennem, men især ved Foraar og Efteraar, naar Smitsoterne tager Fart, gaar mange bekymrede Fædres og Mødres Tanker til det store Bygningskompleks der ligger ved Blegdamsvejen, nær Johannes Kirken.

Det er Kommunens Epidemihospital, hvor alle farligere epidemiske Sygdomme — Difteri, Strubehoste, Rosen og Skarlagensfeber — behandles uden Vederlag, enten Patienten er fattig eller rig.

Kun de færreste har Lejlighed til at kaste et Blik ind bag Hospitalets Hovedbygning. Det er kun Patienternes nærmeste Slægtninge, som om Torsdagen eller Søndagen kan erhverve sig en Billet, der giver Adgang til at titte ind gennem Ruden til den Syge. Ellers er Hospitalets Enemærker strengt afspærrede som Kineserkejserens Palads.

Men der inde bagved ser der i Grunden nok saa venligt ud. Kun den store, lidt højtliggende Bygning, „Slottet“, har et egentlig hospitalsagtigt Præg. Ellers er det store Terræn, paa hvilket Kongens Nytorv kunde ligge mindst et Par Gange, fyldt med enetages Bygninger, som ligger spredt mellem grønne Plæner, skyggefulde Alleer og hyggelige Havepartier, hvor Læger, Sygeplejersker og Rekonvalescenter rører sig. Man kunde godt tro sig hensat i en af de moderne Villabyer — hvis der ikke fandtes disse lange Døckerske Telte, der strækker sig mellem Pavillonerne og som i strænge Tider maa give Plads for de Patienter, der ikke kan rummes indenfor de faste Mure.

Frit og luftigt er her, Vinden stryger frisk ind fra Fælleden, og Solen straaler — en Gang

Journalen føres.

Saaret heler godt" — det tørre, videnskabelige Udtryk for, at Manden med Leen er bleven narret for et Menneskeliv.

Gælder det i Almindelighed, at Renlighed er den halve Sundhed, saa kan man paa et Epidemihospital sikkert sige, at den er hele Sundheden, ikke blot for Lægen selv, men især for dem, med hvem han udenfor Hospitalet kommer i Berøring.

Derfor gaar Lægernes første Gang, naar Kliniken er forbi, til Badekamret. De hvide, tætsluttende Kitler og Huer hænges til Side, og man skynder sig over i Baderummene, der er meget praktisk indrettede med Varmt- og Koldtvandsledninger, Douche-Apparater o. s. v. I det første Rum hænger man de smittebefængte Klæder til Side, saa paa Hovedet i Badekarret, hvilket blandt de unge, kaade Medicinere sjældent gaar af uden lumske Smaadrillerier og Udbrud af løssluppen Livsglæde, og i det tredje Rum omdannes den forhenværende hvide Blusemand til et nyt og bedre Menneske med høje Flipper og blank Silkehat, rede til at drage ren og smittefri ud i Verden, hvor Livet vinker.

For de stakkels Patienter gaar det ikke slet saa nemt. De maa ofte tilbringe mange Uger efter Helbredelsen indenfor Hospitalet for ikke at slæbe Smittespirerne med sig ud.

imellem — venligt ned over de Syges By med Varsel om Sundhed og bedre Tider. Og det kan nok behøves, for der gaar ikke mange halve Dage, uden at den stygge, matrudede Vogn kommer rullende ind gennem Porten med en ny „Skalle" — det er her det gængse Navn for en Skarlagenspatient —, et nyt Offer for de smaa, ondskabsfulde Baciller.

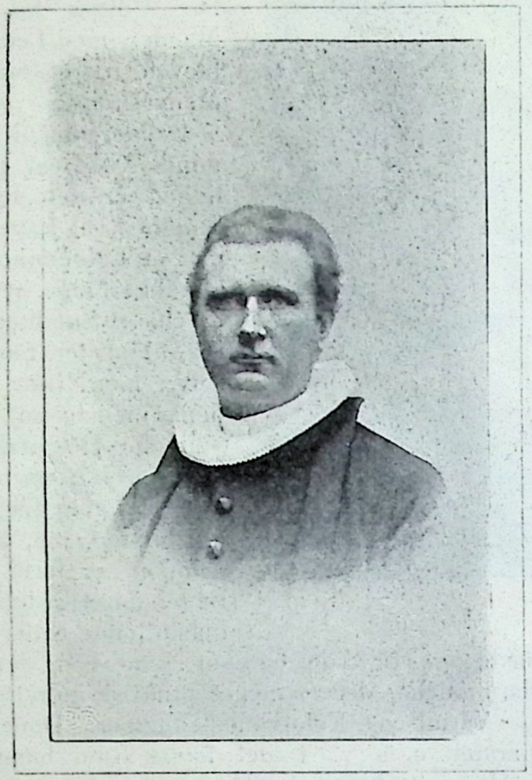
Hver Morgen vandrer en hvidklædt Skare hele Komplekset rundt. Det er Lægerne, som „har Klinik". Forrest gaar en høj, statelig Mand, sund og rødmusset og ungdommelig trods sit næsten hvide Skæg. Det er Overlægen, Professor *Sørensen,* Hospitalets ukronede Konge, til hvem alle se op med Ærbødighed og et lille Stænk af Frygt for den Strænghed, hvormed han vaager over Orden og Pligttroskab hos enhver af sine Undersaatter.

Fra Seng til Seng gaar hele Flokken, særlig opholdende sig ved de Patienter, hvor der er et eller andet mærkeligt at „demonstrere". Og ligger der et Sted, smilende og sundt aandende, en lille Group-Patient, som for faa Dage siden var paa Nippet til at dø under Hænderne paa Operatøren, da kan det nok være, at der bag Professorens barske Ansigt rører sig en stille, inderlig Glæde, medens han dikterer til Klinicisten: „$^{21}/_{3}$) Temperatur $^{37,4}/_{37,2}$, Velbefindende,

Epidemilægerne i Bad.

Præst og Digter.

Præsten Edvard Blaumüller.

Der var en Tid, da Kirken og Parnasset herhjemme stod i livlig indbyrdes Forbindelse.

Tidens højeste Dannelse var teologisk, og de fremragende Begavelser, ogsaa de digteriske, søgte hos Kirken ikke blot deres vigtigste aandelige Impulser, men ogsaa den økonomiske Basis, som den brødløse Kunst nægtede dem. En Mængde af det attende Aarhundredes Digtere, Brorson, Kingo, Arrebo o. s. v. var Præster, og fra det nittende kan nævnes Grundtvig, Hostrup, Richardt, foruden adskillige, der var om ikke just Præster, saa dog Teologer.

Nutidens Forhold kræver imidlertid den yderste Koncentration af Evner og Interesser hos den, der vil drive det til noget betydeligt. Dertil kommer, at det theologiske Studium ikke længer kan anses som et nødvendigt Grundlag for den højeste aandelige Udvikling, og endelig kræver Stillingen som Kombattant i den stridende Kirke en ganske anderledes Kraftudfoldelse af Præsten som Præst, end i gamle Dage.

Saaledes hænger det sammen, at hele vor store Præstestand i Øjeblikket kun kan opvise en eneste skønlitterær Forfatter, der er naaet igennem Dilettantismens Forgaard ind i Kunstens Allerhelligste.

Denne Mand er *Edvard Blaumüller*.

Og selv han førtes næsten legende, næsten tilfældigt ind paa Digtervejen. Det er ikke ualmindeligt, at de kunstneriske Begavelser kan spores i tidligere Generationer som mer eller mindre stærke Dilettanttilbøjeligheder. Det var intet blot Tilfælde, at Thorvaldsen var Søn af en Billedskærer, og det var sikkert heller intet Tilfælde, at Blaumüller havde til Bedstefader en dygtig Portrætmaler og til Fader en Mand, der interesserede sig ulige mere for Musik end for sit Haandværk. Digterens faste Formævne og sikre Rytmesans er Arv fra disse to Generationer.

Blaumüller, der er født i 1859, skrev ganske vist som de fleste begavede unge Mennesker Vers allerede fra Konfirmationsalderen. Det faldt ham dog ikke ind af den Grund at lulle sig ind i vidt flyvende Digterdrømme. Han tog sin teologiske Embedseksamen og blev Præst i Fredensborg. Det var ganske lejlighedsvis, at han lod et og andet lille Digt optage i „Dagbladet“, hvis teologiske Anmelder han var i Firserne. Den Lykke, hans Vers gjorde, bestemte ham til at udgive sit lyrisk-episke Digt „Saul“. Det var i 1886, samme Aar, som han blev Præst ved Helligaandskirken i København.

En kritisk Analyse af Blaumüllers Forfatterskab er det ikke her Meningen at give. Hans litterære Bagage er foreløbig foruden „Saul“ „Agnete og Havmanden“ (1894), en versificeret Nutidsfortælling paa Baggrund af den gamle Folkevise, „Hellig Jord“, en prægtig, farvespillende Rejseskildring fra Palæstina, og Digtsamlingen „Manddom“, der udkom for kort Tid siden og straks fandt Anerkendelse i alle litterære Lejre. Hovedpræget i alle disse Vær-

Digteren Edvard Blaumüller.

ker er den dybe Stemningsfylde og det afklarede religiøse Livssyn, som — hvad der for en kunstnerisk Betragtning selvfølgelig slaar Hovedet paa Sømmet — giver sig Udtryk i en Form, der minder os om Guldalderens bedste Klassikere.

Karakteristisk for Blaumüller er den beundringsværdige Takt, hvormed han forstaar at hævde sin Stilling som Præst baade i Kirken og i Musernes Tempel. Han er — for at tale med Erik Bøgh — hverken Gøgler paa Prædikestolen eller Prækehest i sin Digtning. Han ser paa Livet og Kunsten alvorligt, men uden de Fordomme, der stiller saa mange af hans Kaldsfæller temmelig uforstaaende overfor Samtidens aandelige Brydninger og specielt Kunstens Betydning som selvstændig Livsmagt.

Velgørende virker den Tolerance, der præger hele Blaumüllers Færd i hans Forhold til Kunstnerverdenen. Han føler sig hjemme i den og er ved Venskabets og Agtelsens Baand knyttet til mange fremragende Mænd, hvis Livsanskuelse han ikke deler. Han sidder i Bestyrelsen for Forfatterforeningen, blandt hvis Medlemmer der findes mindst lige saa mange Ulve som Lam, og han er dèr skattet baade som Menneske og Kunstner ikke mindst af dem, der i kirkelig Forstand spiller Ulvenes Rolle. Man vil ogsaa erindre, at han i sin Egenskab af Bestyrelsesmedlem var tilstede ved Schandorphs Begravelse, hvilket fra en vis Side blev taget ham meget unaadigt op.

Man maa imidlertid ikke forestille sig Pastor Blaumüller som en af de elegante franske Abbéer, der af Præsten kun har beholdt Kjolen tilbage. Han er i Dragt som i Væsen og i Tale saa jævn som nogen Landsbypræst, og til hans Stue i Nybrogade, hvor den hyggeligste, mest uforfalskede Pibeduft strømmer ud fra Vægge og Reoler, søger mangen en fattig Stakkel for at hente Trøst og Venneraad i Livets alskens Ve og Vaande.

Ved en underlig Skæbnens Tilskikkelse er denne vor Præstestands eneste Kunstner i sin Embedsstilling bleven anbragt ved Siden af Pastor *A. Schack*, der med Fynd og Klem forkynder et ganske modsat Syn paa Kunstens Kaar og Krav.

J. D.

SIESTA.

Det var en Eg
med vredne Grene,
der stod bag Gærdets
mossede Stene.

Det var en Hyld,
som uden Dadel
sad rank i Skrævet
af Gærdets Sadel —

Det var en Mand,
som laa med Ryggen
til Hyldebusken
i Egeskyggen.

Dens gule Løv
i Bundt og Knude
lod Solen spille
paa Græssets Pude.

Og lod en Regn
af bitte hvide
flossede Stjærner
i Slæbet glide.

Hver Gang et Pust
strøg frem i Skoven.
og Lyset styrtede
ind fra oven —

Fik han, der laa,
Solen i Nakken
og alle Stjærnerne
ned paa Frakken.

Han saa de faldt
med Tanker svimle,
det var præcis,
som han skulde himle . . .

Edvard Blaumüller.

Moderne Dukkekomedie.

I München har man faaet sig en ny og enestaaende dramatisk Institution, nemlig et fast Dukketeater.

Münchens nye Marionettheater.

Dukkekomedie er jo en gammel kendt Forlystelse. Lærde Mænd henlægger dens Oprindelse til den graa Oldtid ved Gangesflodens Bredder, og det er endog sandsynligt, at den er den ældste Form for dramatisk Kunst. Sikkert er det, at Marionetkomedien gennem Aarhundrederne har været dyrket jævnsides med det levende Skuespil. Den har haft sine Blomstringsperioder i Roms Diktatortid og i Frankrig i det syttende Aarhundrede Siden har den ført en kummerlig Tilværelse, paa de tyske Markeder som Kasperl-Teater, hvoraf vor egen Mester Jakel igen er en Aflægger. Vi danske bør heller ikke glemme, at det var den halvt legende Sysselsættelse med Dukketeatret, der oprindelig gjorde *Heiberg* til Dramatiker.

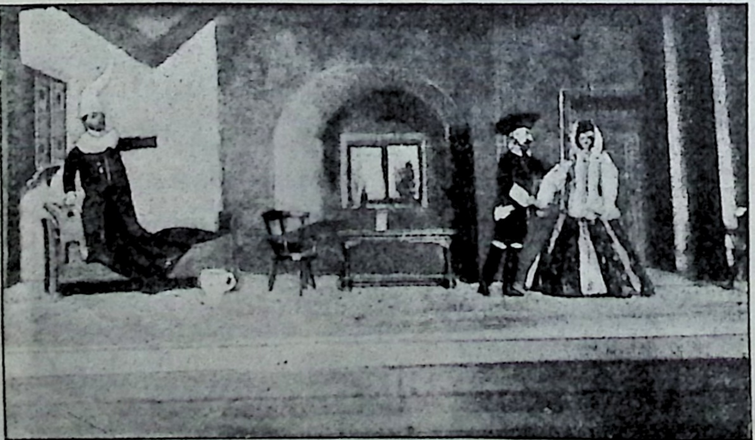

Direktøren instruerer.

En af Personalet.

I München, der saa ofte har laant Hus til landflygtige Kunstarter, har Dukketeatret gennem hele Slutningen af det nittende Aarhundrede været en yndet Forlystelse, der i Virkeligheden havde ikke saa lidt med Kunst at gøre. Det var den kongelige Overhofceremonimester, Grev *Pocci*, der beskyttede det og skrev dets Repertoire, mest Æventyrstykker og Bearbejdelser af yndede Dramaer og Operaer. Den første Ludvig yndede Dukkescenen og gav den Lokale i selve Hofoperaens Stueetage. Senere maatte Foretagendet dog friste ublide Kaar, til

Et Optrin paa Dukketheatrets Brædder.

stor Sorg for dets Direktør, *Joseph Schmid*, en begavet og fint dannet Mand, der fanatisk sætter sine Dukkers Præstationer himmelhøjt over de levende Kunstneres.

Han har nu, 80 Aar gammel, efter megen Modstand, paany kæmpet sin Sag frem til Sejr, idet han har faaet rejst et veritabelt, grundmuret Kasperlteater i Blumenstrasse. Scenen er her indrettet efter de nyeste Principper og med Maskineri af allerbedste Konstruktion, Tilskuerpladsen er smukt dekoreret og rummer 300 Siddepladser, som er anbragt amfiteatralsk.

Kun første Rangs Kræfter virker ved Joseph Schmid's Teater. Personalet bestaar af ikke færre end 1200 Personer, som alle lystre Direktørens mindste Vink, aldrig laver Intriger og aldrig, forlanger Gageforskud. Naar de har udført deres Rolle, bliver de allesammen hængt op i deres Skab, til de skal bruges igen. Münchens første Kunstnere har modelleret og udskaaret dem, og fremragende Forfattere og Musikere kappes om at faa deres Værker fremførte hos Joseph Schmid.

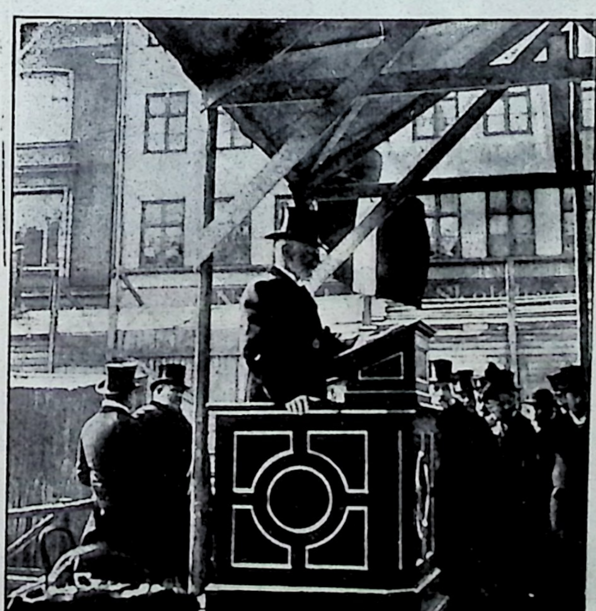
Repertoiret bestaar først og fremmest af de rigtig gamle Marionetkomedier, som Direktøren har rekonstrueret efter gamle Optegnelser. Hovedpersonen er her altid Kasperl, en Efterkommer af de gamle Maskekomediers gemytlige og durkdrevne Ædedolk, efter manges Formening den fødte Repræsentant for Münchens Befolkning. Dernæst spilles Grev Pocci's Komedier og endelig ganske moderne Sager blandt hvilke vi finder baade „Valkyrien" og „Den flyvende Hollænder" — i passende Tillæmpning, selvfølgelig.

Man er tilbøjelig til at trække paa Smilebaandet ved Tanken om en Opførelse af Wagners bevægede Dramaer ved livløse Dukker. Ret beset er det imidlertid en naturlig æstetisk Bevægelse, som lægger sig for Dagen i Genoplivelsen af Marionetkomedien. Den realistiske Scenekunst, Naturtroskaben, er i vore Dage drevet til en saadan Yderlighed, at Mennesket sukkende længes tilbage mod den gamle, naive Kunst, der gav Fantasien Lov til at spille med og lægge Farve i det ufuldkomne Billede. Al den megen Livagtighed er endelig naaet til at trætte Sanserne og kvæle den umiddelbare Nydelse, der ligger i at forestille sig, hvad man ikke ser.

Saaledes er det gaaet med Malerkunsten, hvor de mest Udviklede vender sig bort fra den slaviske Efterlignelse af Naturen. Nu kommer Turen til Teatret. Et Fingerpeg i denne Retning er allerede den flamske Digter *Maeterlinck's* Dramaer, af hvilke et enkelt er spillet herhjemme bag et Taageslør og af Skuespillere, der bevidst virkede som Marionetter. Man har da ogsaa Digterens egne Ord for, at han har tænkt sig sine Stykker spillet af Dukker, og det er saavidt vi ved ogsaa Joseph Schmid's Hensigt i en nær Fremtid at optage dem paa sit Repertoire.

Emil Bock.

De unge Handelsmænds Hus.

Etatsraad Adolph taler.

Ved en smukt arrangeret Festlighed nedlagdes nylig Grundstenen til den Skolebygning, som „Foreningen til unge Handelsmænds Uddannelse" nu skal til at rejse paa en stor Grund mellem Nørrevold og Fiolstræde. Med Indenrigsministeren i Spidsen var alle vor Handelstands betydende Medlemmer til Stede, og paa denne Forsamlings Holdning opdagedes det hurtig, hvem der var Sjælen i det Foretagende, som man var kommet sammen for at give Indvielse. Hver Gang Navnet *Holger Petersen* nævnedes, ledsagedes det af begejstret Bifald som en Tilkendegivelse af, at alle paaskønnede og vurderede hans Planer og hans udmærkede Arbejde. Det var da ogsaa ham, der sagde de indledende Ord, medens Grosserersocietetets Formand, Etatsraad Adolph holdt den egentlige Festtale.

Søkadetternes Jubilæum.

Kommandør Bardenfleth.

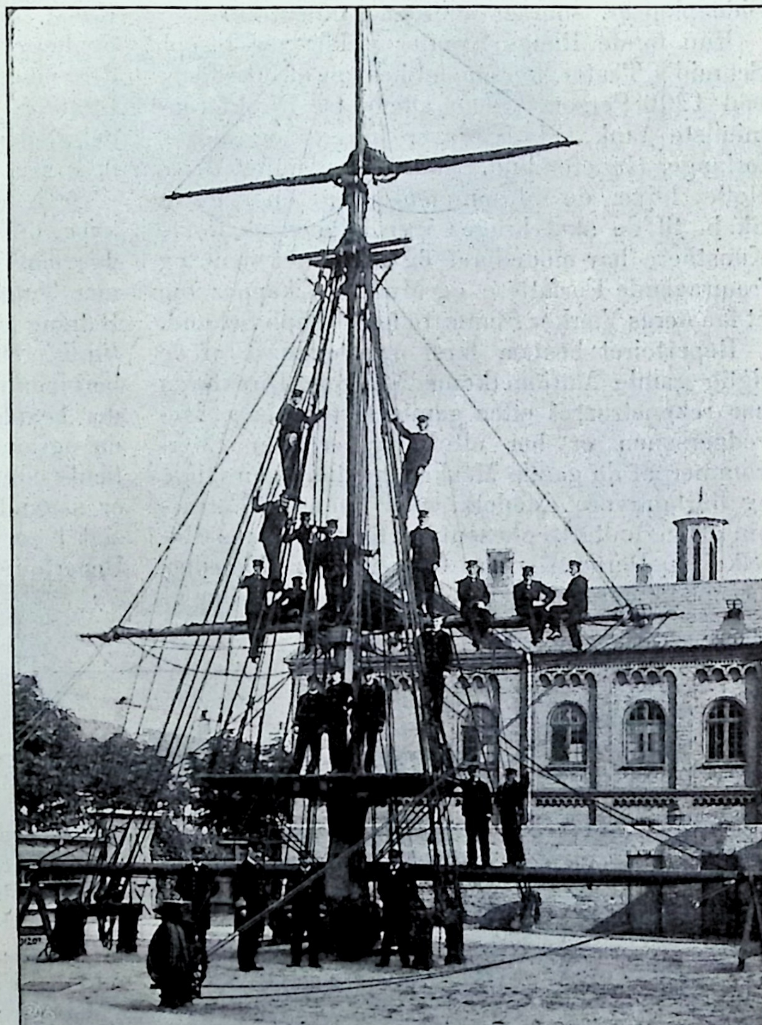
To hundrede Aar er nu forløbne, siden Søofficersskolen i den bekendte lave gule Bygning ude i Nyboder, oprettedes eller, for at være mere historisk korrekt: Den 26. April 1701 approberede Kong Frederik IV Planen til den nye Ordning af „Søcadet-Compagniet."

Denne Omordning i den danske Marines Opdragelse skyldes General-Admiral Ulrik Christian Gyldenløve, Kristian d. V.s naturlige Søn med Sofie Moth. Det havde navnlig under den skaanske Krig vist sig, at den gamle Maade at skaffe sig Officerer paa ikke duede mere til hele det nye Krigssystem, der var ved at udvikle sig baade til Lands og og til Vands. Man trængte til unge Mænd, der baade havde lært Navigation og Disciplin og kunde ikke mere nøjes med de Skippere, der pressedes eller hvervedes.

Allerede under Kristian den IV eksisterede der en Navigationsskole, som skal have ligget udfor Hummergade, og denne Skoles Elever uddannedes i Tidens Løb til Søofficerer. Men Skolen sygnede ganske hen, og først Gyldenløves praktiske Haand formaaede at skabe noget brugbart og varigt.

Elevernes Antal sattes til 100, og enhver skulde være over fjorten Aar og aflægge Prøve paa, at de kunde skrive og læse. Ellers hed det ret demokratisk i Statuterne: „Ingen, selv om han har baaren Liberi, naar han kun nedstammer fra godt og ærligt Folk, maa formenes Adgang til Compagniet."

Indtil 1854 havde Kadetterne ganske fri Undervisning; dette Aar fik Skolen imidlertid en Omordning, der atter senere ændredes noget.

„Rejsningen" udfor Sø-Officerskolen.

Kapt. Bloch.

Prmlnt. Reinhard.

Prmlln. Thomsen.

Sø-Officersskolens Skole-Officerer.

Elevernes Antal har været meget varierende: i Aarhundredets Begyndelse 96, i 1841: 30 Cadetter og 10 Volonteurer; endelig 1880 fastsattes det, at hver af Skolens to Klasser skulde have 24 eller højst 30 Elever. Skolens første Chef blev Kommandør Sehested og i de forløbne 200 Aar rummer Chefslisten en Række dygtige Navne, der er knyttet til Danmarks Historie, som *Frederik Danneskjold-Samsøe*, *Winterfeldt*, *Hans Chr. Sneedorff*, *C. van Dockum*, *Edouard Suenson*. Skolens nuværende Chef er Kommandør *Frederik Bardenfleth*, født 1846, en Søn af den bekendte Statsminister.

Richard Schrøder.

Teaterdirektør Richard Schrøder.

Efter kort Tids Sygeleje er den tidligere Direktør for Kasino, *Richard Schrøder*, i forrige Uge død paa Frederiks Hospital af Lungebetændelse.

Hans Teatervirksomhed er i saa frisk Minde, at en nærmere Omtale af den er unødvendig. Det antoges almindeligt, at Schrøder, der oprindelig var kommunal Embedsmand, gik til Teatret med en ikke ringe sammensparet Formue, og hans forsigtige Færd som Teaterleder gav Anledning til at tro, at han klarede sig godt. I hvert Fald havde Kasinos Personale under ham tryggere Kaar, end de havde kendt i mange Aar.

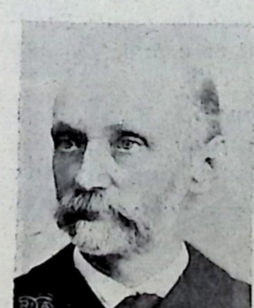
Ikke desto mindre gik Schrøder fra Teatret som en fattig Mand. Han var dog stadig optaget af nye Teaterplaner, og mange mente, at det atter vilde være lykkedes ham at komme ovenpaa, om Døden ikke havde naaet ham nu, kun 55 Aar gammel.

Som en ret behændig Bearbejder af en Mængde Teaterstykker, hvoriblandt Succeser som „Fatinitza“ og „Mikadoen“, udfoldede Schrøder en betydelig Forfattervirksomhed.

Kendte Navne
fra By og Land.

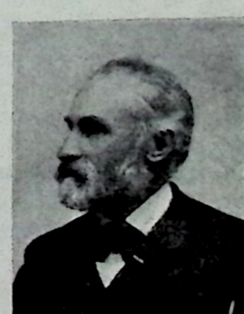
Dødsfald.

Overlæge ved Oringe Sindssygeanstalt, Dr. med. *H. K. Saxtorph Helweg*, er efter nogle Maaneders tiltagende Svaghed afgaaet ved Døden i sit 54. Aar. I en lang Række Aar har Dr. H. været knyttet til vore Sindssygeanstalter, først til Aarhus, dernæst Viborg og endelig som Overlæge ved Oringe siden 1890. Ved sin store Erfaring, ved den ham egne stilfærdige og tillidvækkende Optræden overfor Patienterne udfyldte han sin vanskelige Stilling i en sjelden Grad og med stor Kærlighed omfattede han sin Gerning. I den lægevidenskabelige Litteratur har han ved enkelte Lejligheder ladet høre fra sig i Tidsskrifter og igennem Piecer vedrørende vore Sindssygeanstalter. Den Afdøde var dekoreret med Ridderkorset.

Overlæge Helweg.

Den danske Lærerstand har ved *Emil Sauters* Dødsfald mistet en af sine ivrigste Organisatorer. Allerede i 1874 lykkedes det ham tilligemed Forstelærer Holm og C. A. Thyregod at stifte „Danmarks Lærerforening“, som hurtig vandt stor Tilslutning, og i hvis Bestyrelse han havde Sæde i 20 Aar. Den Afdøde, der var født i København 1832, begyndte sin Lærervirksomhed i 1861 i Viby ved Aarhus, blev derfra forflyttet til Vindum ved Viborg og fra 1883 til Gladsakse ved København. Hans Arbejde for Skolema-

Lærer Emil Sauter.

teriellets Forbedring almindelig Opmærksomhed. Det lykkedes ham i 1887 at faa oprettet et »Dansk Skolemusæum«, for hvilket han blev Inspektor. Ved sin aldrig svigtende Velvilje, ved sit gode Humør, og ikke mindst ved sine gode Evner indtog han en skattet Plads blandt vor Folkeskoles Lærerstand.

Kun 42 Aar gammel blev Dr. med. *Arnold Larsen,* hvis Bortgang betyder et virkeligt Tab for det falsterske Nykøbing. For 15 Aar siden havde han slaaet sig ned i den lille By, og skønt han med sin urokkelige Selvstændighedstrang var gaaet imod mangt og meget, der havde faaet Nykøbings Patent paa at være det ene rette og gode, tiltvang han sig efterhaanden ved sin Indsigt, sin Energi og gennemnoble Optræden en Respekt og Anseelse, der fik sit tydelige Udtryk gennem det Stemmetal, hvormed Befolkningen gav ham Plads i Byraadet. Arnold Larsen havde Interesser paa mange Omraader og fik Tid til at pleje dem alle. Han passede sine mange Patienter og passede dem fortrinligt, han var Politiker med Liv og Sjæl sad i Sundhedskommissionen og skaffede Byen gode Kloakforhold, han talte og skrev og var endda Sportsmand i sine Fritimer. Nykøbing har Grund til Sorg.

Dr. med. Arnold Larsen.

Distriktslæge i Nibe, *C. J. A. N. Schmidt,* er i en Alder af kun 55 Aar afgaaet ved Døden. Den Afdøde, der var født paa Lille Restrup ved Aalestrup 31. Juli 1846, blev i 1865 Student fra RandersLatinskole og tog i 1872 Lægeeksamen, hvorefter han nedsatte sig som praktiserende Læge i Haverslev, hvor han virkede, til han forrige Aar udnævntes til Distriktslæge i Nibe. Hans Dygtighed som Læge, støttet af et sjeldent elskværdigt og aabent Naturel, skabte ham overalt en stor Vennekreds. Det var derfor med almindelig Beklagelse, Budskabet modtoges om hans Død som Følge af en heftig Lungebetændelse.

Distriktslæge Schmidt.

Jubilæum.

Indehaveren af Nørrebros ældste Boglade, Boghandler *Aksel Andersen,* Nørrebrogade 18 A, kan d. 29. April fejre sit 25 Aars Jubilæum. Hr. Andersen, der begyndte sin Virksomhed under smaa Forhold, har i Tidens Løb ved sin Flid og Dygtighed forstaaet at oparbejde sin Forretning, der nu ved Siden af den egentlige Boghandel omfatter en ret anselig Forlagsvirksomhed. Nørrebros mange filantropiske Selskaber har altid haft en virksom Støtte i Hr. Andersen, der nu er Formand for sin Kreds af Københavns Understøttelsesforening, Medlem af Bestyrelsen for Nørrebros Bespisningsforening osv. Ved sin hele Færd har Hr. Andersen i en sjelden Grad erhvervet sig sine Medborgeres Agtelse. Jubilaren er født i København 1848.

Boghandl. Aksel Andersen.

Bogtrykker *Laur. Madsen,* Firma: Citytrykkeriet, fejrede d. 21. ds. sit 25 - aarige Bogtrykkerjubilæum. Foruden at være Formand for »Foreningen af danske Bogtrykkere« har Hr. Madsen ogsaa beklædt andre Tillidshverv, idet han saaledes i længere Tid har haft Sæde i Tarifkommissionen. Jubilaren, der med Held og Dygtighed har arbejdet sin Forretning op fra et lille Accidenstrykkeri til at blive en Virksomhed af betydeligt Omfang, driver nu denne i Kompagni med Hr. Bogtrykker Carlsen.

Bogtrykker Laur. Madsen.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

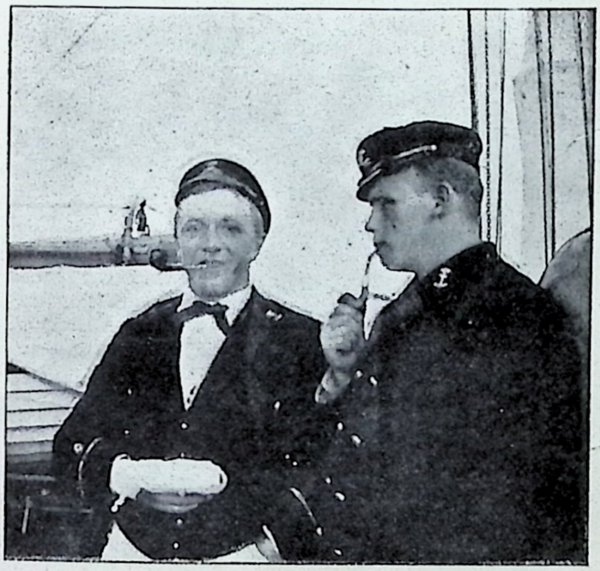
„Hver 8. Dag" har i det sidste halve Aar kunnet byde paa et ualmindelig rigt og afvekslende Tekst og Billedstof. Ved at kaste et Tilbageblik over Indholdet vil man finde en Bidragsliste, der afgiver et fortrinligt Agitationsæmne for de af vore Venner, der vil virke for Bladets yderligere Udbredelse, erindrende den gamle Sandhed, at en stadig øget Abonnentkreds giver et stadig bedre Blad. Blandt Bidragydere vil man finde følgende kendte Forfattere og Journalister:

Holger Drachmann, Henrik Cavling, Gustav Esmann, Carl Ewald, Thomas P. Krag, Herman Bang, Edvard Blaumüller, Mylius-Erichsen, Anton Melbye, Alexander Svedstrup, Johannes Dam, Albert Gnudtzmann, Carl Muusmann, Emil Opffer, Victor Foss, Gustav Hetsch, Alice Müller, Henry Ette, Otto Høy, Fritz de Zepelin, Fridtjof Bon, C. C. Clausen, N. Bransager, N. V. Dorph *o. m. fl.*

Nr. 31. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 5. Maj. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Livet paa Søofficersskolen.

I en ledig Time.

Ude bag Sct. Paulskirken, omringet af Nybodershuse, ligger den gamle graa Bygning, indenfor hvis Mure der rører sig det Liv, som er Maalet for saa mange raske Drenges Drømme. Den Gren maa tidlig krøges, som god Krog skal vorde — det gælder i al Almindelighed, men navnlig i Sømandslivet. Og naar det saa ikke blot er en Sømand, der skal uddannes, men en Sømand, som paa samme Tid er Artillerist, Infanterist, Ingeniør og Elektriker, for ikke at tale om, at han undertiden overfor Fremmede skal repræsentere sit Land og staa til Ansvar for den Dom, der gennem ham fældes over Nationen, — saa forstaar man, at der maa begyndes i god Tid. Allerede i 14 Aars Alderen sendes Drengene til Søs som Lærlinge; i stort Antal melder de sig — men i Løbet af de ni Maaneder, som fordres tilbragt ombord under de samme Kaar som Matroserne, falder naturligvis en Del af dem af, naar de mærker, at der også er Torne paa den Rosenvej, som fører til Dolken i det blanke Bandoler over Skuldren. Endnu flere gaa neden om og hjem ved Adgangseksamen til Skolen, og i heldigste Tilfælde er der hvert Aar 6 fremtidige Tordenskjolder, der slipper ind paa Akademiet, naar de ombord paa Kadetskibet er bleven sigtede for sidste Gang. Denne sidste Skillen Bukkene fra Faarene er lige trist for begge Parter, I Løbet af nogle Maaneder lever man sig sammen ombord i et Skib og føler sig som en Familie; det er kedeligt at skulle af med nogle af dem, der hører til, det er kedeligt for dem, der skal bort — og det maa være endnu kedeligere for dem, der skal fælde Dommen. — Kadetskibet er ude i 3 Maaneder, i Nordsøen, Østersøen og Atlanterhavet. Megen Fritid har Kadetterne ikke. Tidlig om Morgenen opmun-

Paa Kadetskibets Dæk.

tres de med en Times teoretisk Undervisning i Sømandsskab. Saa gaar Formiddagen saa rart med Sejlmanøvrer, Stag- og Kovendinger og Rebninger — det giver brillant Appetit til Frokosten; saadan en fem, seks Gange opad en Stige til Højden af Rundetaarns Top laver storartet Plads til en Skude Biksemad eller Lobescowes. Efter et lille Hvil til Kl. 2 begynder Forestillingen igen, enten paa samme Melodi, eller, der veksles — i Tilfælde af ugunstigt Vejr — med Kanon og Geværeksercits. Saa kommer Middagen, som Officerer og Kadetter indtager i samme Rum, Officererne ved et Bord i Midten og Kadetterne ved lange Borde paa Siderne, — og saa efter Middagen er der Frihed — det vil sige for dem, der ikke har Vagt eller Signalering eller Spledsning — med andre Ord ikke for ret mange. Men desbedre morer Skolen iland sin Virksomhed. Som bekendt har denne Skole nylig fejret sin 200-aarige Fødselsdag og er af højere Undervisningsanstalter her i Landet altsaa den ældste, hvor Undervisningen altid har fundet Sted paa Dansk. Paa Landkadetakademiet var det i ældre Tid tydsk, som var Sproget, og paa Universitetet Latin. Man har saa ofte hørt, at Søofficersskolen er en dyr Skole; det er den ogsaa, — men det er det demokratiske ved den. Den staar aaben for den tarvelige Mands Søn saavelsom for den mere bemidledes. Kadetterne opdrages paa Statens Bekostning; naar *saa* skal være, kan Skolen ikke være billigere. Gennem Aarenes Løb er den naturligvis undergaaet Forandringer i alle Retninger. Det var i ældre Tider mere enkelt at lave en Søofficer, end det er nuomstunder, hvor Fordringerne ere stegne i en saa

Kadetter paa Ski.

Kadetter paa Stylter.

man sig saa; det er et gammel kendt Ord i Kadetskibet: jo mere Arbejde, des mere Lystighed; Dans til Hornmusikkens Toner og den kendte, evigunge Leg: „Pikke Næve" trives glimrende under disse Forhold paa Kobryggen (Kadetternes Opholdssted paa Dækket). Kl. 9 faar de Køjerne, og saa kan de krybe i Seng og hvile sig ovenpaa Dagens Anstrængelser, — stadigvæk, hvis de ikke skal have Vagt, hvad de skiftes til at have, seks ad Gangen fire Timer i Træk. — Efter Korvetten „Dagmar"s Togt kommer de ombord i Krydseren „Absalon" — og der maa de selv gøre alting lige til at være Fyrbødere, I ældre Tider var dette Togt *en* stor Fest, mens der sejledes rundt fra Bal til Bal i alle de danske Provindsbyer, — men die schönen Tagen sind vorbei, — nu arbejdes der alvorligt og Festernes Antal er indskrænket til et rent Minimum. Naar Kommandoen er strøget ombord i „Absalon", begynder betydelig Grad — og hvor der stadig maa følges med paa ethvert Omraade. Der maa arbejdes haardt for at naa et godt Resultat, og fra $7^1/_2$ om Morgenen til 3 om Eftermiddagen kiles der paa med Undervisning. En halv Time er der fri til Frokost, og det er fra Kadetternes Ophold paa Pladsen efter Frokost at de vedføjede Billeder ere tagne, Det er navnlig ved at gaa paa Stylter, de rekreerer sig, og gennem Aarene opnaar de naturligvis en ikke ringe Færdighed i denne Kunst, som udvikles til, at der kan leveres Batailler og spilles Fodbold paa Stylter. Naar der om Vinteren er Sne, øver de sig paa Ski, for om Søndagen at kunne staa ned ad Bakkerne til Ulvedalene uden at stikke alt for meget op ved Siden af de mange unge Sportsmænd, der ikke har andet at bestille.

Fra Kl. 3 til Middag, Kl. $4^1/_2$, skal Kadetterne gaa Tur, og efter Middag er der tvungen Lektielæsning til Kl. 8, — men navnlig hen-

imod Examenstiden hænges der meget længere i, ofte til Kl. 12 om Natten, det gælder jo om at komme helskindet over de to store Skær, som ligger paa Vejen gennem Skolen i Form af Overgangs- og Afgangsexamen. I fire Aar kryber Kadetten Trin for Trin opefter ad den Stige, fra hvis Top Løjtnants-Epauletten og de 60 Kr. om Maaneden vinker; Skeptikeren vil maaske ryste paa Hovedet og tænke „quel bruit pour une omelette", — men de, der har den rette Forstaaelse af Forholdene, vil glæde sig over, at der endnu findes Mennesker, som trods alt holder Ideens Fane højt, og som stræber fremad mod et Maal uden andre Hensyn end Haabet om at kunne tage Arven op efter de mange, der i den Stilling have virket til Gavn og Ære for Fædrelandet.

Flying Jib.

En Moders Kvide.

Fortælling fra Revolutionstiden af Honoré de Balzac. Oversat af Johannes Winther.

(Sluttet).

„Birgitte!" udbrød Grevinden med bevæget Stemme, idet hun stillede en Stol foran Bordet.

„Aa, Madame, han kommer nok. Han er ikke langt borte", sagde Birgitte beroligende.

„Der venter ham rigtignok en stor Fare her," sagde Grevinden, men alligevel ønsker jeg inderligt, at han maa komme."

„Stakkels Hr. August," udbrød Birgitte, „han vandrer sikkert i dette Øjeblik paa Landevejen."

„Nu slaar Klokken 8!" Grevinden fo'r forskrækket sammen. Hun blev sikkert for længe borte. Nu skyndte hun sig ud af det kære Værelse, men førend hun gik ind i Salen, standsede hun et Øjeblik og lyttede efter Fodtrin paa Gaden. Hun smilte til Birgittes Mand, som gik Skildvagt dernede, og hun syntes at se og høre sin Søn overalt, men snart gik hun ind tilsyneladende munter og gav sig til at spille Lotteri med nogle unge Piger. Af og til klagede hun lidt over sit Ildebefindende og gik hen og indtog sin Plads foran Kaminen.

Saaledes var Situationen i Madame de Deys Hus, medens en ung Mand, klædt i en brun Karmagnole, en Slags lang Trøje, som brugtes i Revolutionstiden, gik paa Landevejen mellem Paris og Cherbourg nær ved Carentan. I Begyndelsen af Udskrivningen var der kun meget ringe eller slet ingen Disciplin. Øjeblikkets store Krav tillod ikke Republiken straks at udstyre sine Soldater, og det var ikke sjældent at træffe nogle af dem i deres borgerlige Dragt. Ofte gik de forud for eller bag efter Hovedstyrken, alt eftersom de var i Stand til at taale Marchens Besværligheder.

Den unge Mand, der var Tambour, var langt forud for den Kolonne af udskrevne Soldater, der drog mod Cherbourg og som Borgmesteren i Carenton Time efter Time ventede paa for at uddele til dem deres Kvartersedler. Soldaten gik med fast Holdning som en, der er vant til Militærlivets Haardhed, og nogle tunge Sneskyer, der trak op paa Himlen, fik ham til at fremskynde sin Gang, for at han kunde naa Byen, inden Uvejret brød løs. Han havde paa Ryggen en Sæk, der næsten var tom, og holdt i Haanden en Buksbomstok, skaaret i et af de høje Hegn, der sædvanligvis omgiver Jordlodderne i det nedre Normandiet. Han naaede nu Carenton, hvis Taarne belystes fantastisk af Maanen, og hans Skridt genlød i de tomme Gader. Hos en Væver, der endnu arbejdede i sit Værksted, fik han Anvisning paa, hvor Borgmesterens Bolig var, og efter at han her havde bedt om sin Kvarterseddel, satte han sig paa en Stenbænk i Forhallen. Borgmesteren tog ham skarpt i Øjesyn. Soldatens intelligente Udtryk tydede paa, at han tilhørte en fornem Familie.

„Hvad hedder du?" spurgte Borgmesteren med et forskende Blik.

„Julien Jussien!" svarede den unge Mand.

„Og hvor kommer du fra?" vedblev Embedsmanden og smilte mistroisk.

„Fra Paris."

„Dine Kammerater er vel endnu langt borte?" lød det lidt spottende.

„Ja, jeg er halvanden Mil forud for Bataillonen."

„Er der maaske noget i Carentan, der trækker, Borger Soldat?" sagde Borgmesteren med et fint Smil. „Naa, det er godt," vedblev han og gjorde en Haandbevægelse, da Soldaten vilde svare. „Vi ved nok, hvorhen vi skal sende dig. Se, der har du Kvartersedlen, *Borger Jussien!*"

Der var et Stænk af Ironi i hans Betoning af de to sidste Ord. Soldaten læste med en vis Nysgerrighed Madame de Deys Navn og Bopælsangivelse, som stod paa Seddelen og gik ud, medens Borgmesteren sagde ved sig selv:

„Han ved godt, at han ikke har langt at gaa, og han skal nok skynde sig at komme i Kvarter. Det er dristigt gjort. Gud bevare ham! Sæt nu en anden end jeg havde forlangt at se hans Papirer, saa havde han været fortabt!"

Taarnurene i Carenton slog halvti, og Lygterne tændtes i Madame de Deys Forværelse, hvor Tjenerne hjalp deres Herskaber i Overtøjet. De spillende havde opgjort deres Regnskaber og trak sig nu tilbage.

„Det ser ud til, at Anklageren vil blive," sagde en Dame, som savnede ham, da Selskabet med mange Afskedshilsener skiltes for at gaa hver til sit.

Den frygtelige Embedsmand var i Virkeligheden bleven ene tilbage med Grevinden, som skælvende ventede paa, at det skulde behage ham at gaa.

Efter en lang, pinligPause tog han endeligOrdet:

„Borgerinde!" sagde han, „jeg er her for at efterkomme Republikens Love."

Madame de Dey gyste, men da han derpaa spurgte, om hun ikke havde noget at betro ham, svarede hun forbavset „Nej!"

„Husk, Madame," vedblev Anklageren, idet han satte sig hen til hende og skiftede Tone, „et Ord er for Øjeblikket nok til at bringe vore Hoveder paa Skafottet. Jeg har tilstrækkelig studeret Deres Væsen og Optræden til at jeg kan lade mig narre som det øvrige Selskab. De venter Deres Søn i Aften, derom er der ikke Tvivl."

Grevinden rystede paa Hovedet, men hun blev meget bleg og formaaede ikke at beherske sit Ansigts Udtryk under den offentlige Anklagers gennemborende Blik.

„Nu vel! Saa lad ham komme," sagde den revolutionære Embedsmand, men han maa ikke blive under Deres Tag længere end til Kl. 7 i Morgen tidlig. Til den Tid kommer jeg med en Angivelse, som jeg skaffer mig . . ."

Hun saa stum paa ham med et Udtryk, der kunde have vakt Medlidenhed hos en Tiger.

„Jeg vil saa ved nøjagtig Undersøgelse bevise Angivelsens Falsked, og ved min Rapport skal De blive renset for yderligere Mistanke. Jeg vil omtale Deres Gaver til patriotiske Formaal og Deres Borgersind, og paa den Maade vil vi begge blive reddede."

Madame de Dey frygtede en Snare og forblev ubevægelig, men hendes Kinder brændte som Ild, og hendes Tunge var lammet. I det samme hørtes et Slag af Dørhammeren, som genlød i hele Huset.

I Forfærdelse kastede Moderen sig paa Knæ og raabte:

„Aa, frels ham, frels ham!"

„Ja, vi vil frelse ham", sagde den offentlige Anklager og saa paa hende med et lidenskabeligt Blik, „vi vil frelse ham, om det end skal koste os Livet."

„Jeg er fortabt" udbrød hun, medens Anklageren høfligt hjalp hende op og svarede med en oratorisk Haandbevægelse:

„Nej, Madame ikke, hvis De selv vil."

„Madame, nu er han . . ." lød det fra Birgitte, som lige kom ind ad Døren i den Tro, at Grevinden var alene. Hun var rød og oplivet, men ved Synet af den offentlige Anklager blegnede hun og standsede ubevægelig i Døren.

„Hvem er det, Birgitte?" spurgte Embedsmanden listigt.

„Det er en Soldat, som Borgmesteren har sendt i Kvarter hos os", svarede den gamle Tjenestepige og fremviste Kvarterseddelen.

Anklageren læste den og sagde: „Ja, det er rigtigt, der kommer en Bataillon til Byen i Aften."

Derpaa gik han. Hun løb hurtigt ud og op ad Trappen, rev Døren til Sønnens Værelse op, saa' ham og kastede sig med Kys og Kærtegn om hans Hals.

„Aa mit Barn, mit Barn!", udbrød hun i næsten afsindig Henrykkelse.

„Madame!" sagde en fremmed Stemme.

„Aa, det er ikke ham!" skreg hun og fôr forfærdet tilbage, medens hun betragtede Soldaten med stive Blikke.

„Du gode Gud, hvor han ligner ham" sagde Birgitte.

Der blev en kort Pause, og den fremmede kom til at ryste ved Synet af Madame de Dey, som støttede sig til Birgittes Mand, der var kommen til. Hun følte sig overvældet af en Smerte, der var nær ved at dræbe hende.

„De maa undskylde mig", sagde hun til Soldaten „at jeg bliver nødt til at gaa og overlade Dem til mine Tjenestefolks Omsorg."

Men de to gamle halvt bar hende ned ad Trappen, og søgte hurtigt at faa hende anbragt i en Stol.

I dette Øjeblik hørtes Larmen af en Stol, der blev trukken hen til Bordet oppe paa Soldatens Værelse.

„Nej, jeg kan ikke udholde at være her", udbrød Madame de Dey, „jeg vil gaa ned i Drivhuset. Der kan jeg bedre høre, hvad der foregaar udenfor i Nat."

Natten var stille, rædselsfuld stille, medens Bataillonen marscherede ind i Byen og gik i Kvarter rundt omkring, men hver Lyd, hvert Fodtrin var for Grevinden et knust Haab.

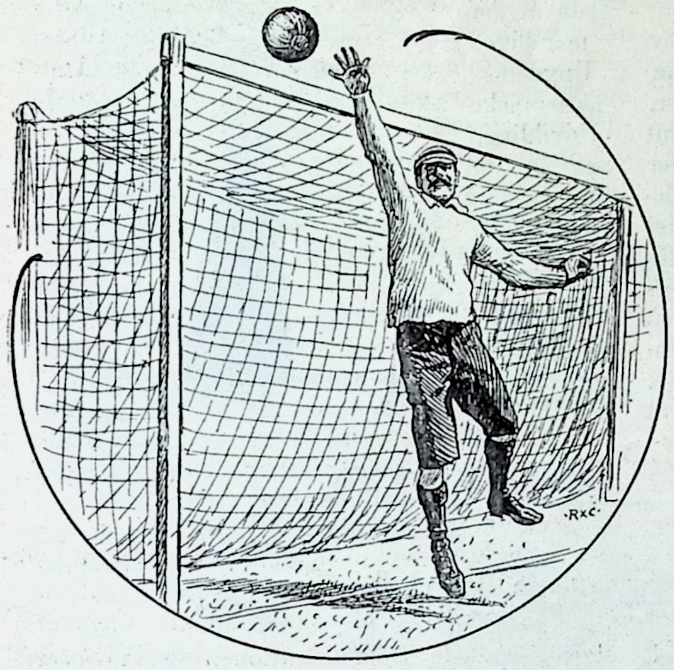
Hen imod Morgen maatte Grevinden trække sig tilbage til sit Soveværelse, og her fandt Birgitte hende kort efter.

Grevinden var død —

„Hun har ikke kunnet holde ud at høre den Soldat gaa op og ned i Hr. Augusts Værelse, mens han klæder sig paa og skraaler den forbandede Marseillaise" udbrød Birgitte. „Det har slaaet hende ihjel!"

Men Grevindens Død var foraarsaget af en dybere Følelse og uden Tvivl af et eller andet skrækkeligt Syn. Thi i det Øjeblik, hun døde i Carentan, blev hendes Søn skudt i Morbihan i Bretagne.

En jubilerende Sportsklub.

BORTSET fra de Idrætsgrene, der mér eller mindre staar i Berøring med Erhværv — som Jagt og Sejlads — er Sporten kun ung herhjemme, og det hører derfor endnu til de sjældnere Begivenheder, at en Sportsklub kan fejre 25-Aars Jubilæum.

I dette Tilfælde er netop nu *„K. B“* — Københavns Boldklub — som oprettedes den 26. April 1876 paa Initiativ af afdøde Bogtrykker *Levison* tilligemed Grossererne *G. Semler* og *Carl Møller,* samt Kassereren paa Tuborg *Aug. Nielsen.*

Den Gang var det navnlig det nationale Langbold der var i Vælten. Senere indførtes fra England det langt interessantere og mere alsidigt udviklende engelske Boldspil, Kricket, Fodbold og Tennis, som nu ganske har taget Magten fra Langbold.

Ogsaa i anden Retning har Aarene bragt nye Sædvaner og Opfattelser frem indenfor den boldspillende Verden. I det livlige Skrift, som i Festdagens Anledning er forfattet af Hr. *H. Hornemann* under Formanden, Fabrikant *L. Friis'* Auspicier, og hvorfra de hosstaaende Illustrationer ere hentede, fortælles der en morsom Historie om en tidligere Formand, der synes at have været en ret ejendommelig Fremtoning.

Paa en Skovtur med Damer foranstaltedes der en improviseret Brydekamp, under hvilken Deltagerne trak Frakke og Vest af. Formanden blev herover saa forarget, at han nedlagde sin Post, meldte sig ud og fraraadede sine Venner at lade deres Døtre deltage i Klubbens Fornøjelser, „da han ikke kunde svare for, hvad Selskab de der vilde træffe“.

Klubben overlevede storartet denne Begivenhed, og dens ca. 700 Medlemmer spanker nu om paa meget bare Ben uden at forarge hverken de unge Damer eller deres Fædre. I Aarenes Løb er *„K. B.“* blevet den ledende Forening paa Boldsportens Omraade, den ejer et Utal af fortrinlige Baner paa forskellige Kanter af Byen og har grundet Haab om at blive Eneherre over et meget stort Areal af Fælleden. Baade unge og gamle Medlemmer, *Juniors* og *Seniors,* ligger i evige Kampe — Sportskampe selvfølgelig — med Omverdenen, og har endog med al Honnør turdet give sig i Kast med engelske og skotske Idrætshelte, og mange Pokaler er vandret frem og tilbage for sluttelig at havne sikkert hos Foreningen eller dens Medlemmer — for ikke at tale om de talløse Pokaler, som er blevet tømte ved festlige Lejligheder.

Blandt *„K. B.“s* Støtter i Aarenes Løb er at nævne foruden Formanden og Festbogens Forfatter Mænd som Oberst *Hoskier,* der indførte Kricketspillet her i Landet, Lehnsgreve *Lerche* og Postekspedient *Sylow,* af Spillere særlig *Folmer Hansen*

Fabrikant Friis,
Formd. f. Københ. Boldklub.

og en hel Klynge af den berømmelige *Forchhammer*-Slægt.

„K. B.“ har Krav paa en ærlig Tak fra alle dem, der indser, hvad legemlig Kraft og Sundhed betyder for Slægtens aandelige Fremtid, og det skulde gaa underlig til, om den „Damernes Ærespris“, som Klubben til Formandens store Sorg i nogle Aar har maattet savne, ikke meget snart skulde leve op igen for at blive en fast Institution.

For er der nogen, som er interesserede i den mandlige Ungdoms harmoniske Udvikling, saa er det da virkelig Damerne.

Det København, der holder sig.

Den Bydel, af hvilken vi idag bringe et Par Prospekter, er hidtil forblevet uberørt af den Moderniserings Epidemi, hvoraf København i fysiognomisk Henseende de sidste Par Aar har været hjemsøgt. Ikke alene i Forstæderne, hvor der endnu er jomfruelig Jord at faa til Byggegrunde, men ogsaa i Centrum af den gamle By, hvor et bekosteligt Nedrivnings- og Oprømningsarbejde er uundgaaeligt forinden enhver Nybygnings Paabegyndelse, har i Løbet af kort Tid hele Kvarterer rejst sig som Prøvekollektioner af et Fremtidens Kjøbenhavn; og samtidig med disse større, samlede Demonstrationer se vi Strøget og de tilstødende Gader indlade sig i spredt, men livlig Fægtning med det Bestaaende, idet den ene moderne Kolos efter den anden skyder tilvejrs i Husrækken, knejsende op over sine mere beskedne Naboer og fangende de Forbigaaendes Blikke, om just ikke altid ved sin Stilfuldhed saa dog af den Grund, at man herhjemme endnu ikke er naaet at blive fortrolig med Synet af Ejendomme, der fra Kælder til Kvist udelukkende ere indrettede til Forretningslokaler.

Et malerisk Stykke Nyhavn.

For al den Uro, som nødvendigvis følger af at komme ud af sine gamle Folder, er Nyhavn som sagt hidtil gaaet ganske fri; vel har der for ikke længe siden svirret Rygter i Luften om en paatænkt Opfyldning af den gamle Kanal, og om i dens Sted at anlægge en ny og flot Boulevard, men Projektet er atter, som altfor kostbart, foreløbigt lagt ad acta, og der vil sandsynligvis løbe en Del Vand til Stranden, forinden Bethelskibet bliver flyttet og Pæreskuderne blive tvungne til at søge andetsteds hen, ligesom der heller ikke for Øjeblikket synes at være Udsigt til, at de gamle spidsgavlede Ejendomme dernede, Reminiscentser fra Arkitekturen paa Christian den 5tes Tid, i en nær Fremtid skulle staa Fare for at komme til at dele Skæbne med deres

Slægtninge, de seks Søstre, ovre ved Børsen.

Gaar man fra Kongens Nytorv ned langs Bolværket og lader Blikket følge Husrækken, vil man ikke undgaa at lægge Mærke til dennes totale Mangel paa Stuebutiker, medens den har overvættes Velstand paa Udvandringskontorer, Hoteller og Kælderbeværtninger, saagodtsom alle af et ejendommeligt smaatskaaret og antikveret Snit, og foretages en saadan Inspektionsvandring om Aftenen, og man fra det af elektrisk Lys straalende Torv kommer ned i Halvmørket, der hviler over Kanalen og dens Omgivelser, vil man ikke have Vanskelighed ved at tro sig sat adskillige Menneskealdre tilbage i Tiden.

Der er iøvrigt en ikke ringe Trafik paa denne Stump Vandvej, der som en cul-de-sac strækker sig fra den gamle Havn ind til vor største, centrale Plads, idet der Aaret igennem paa Byens Side, som Gaden N. for Kanalen kaldes, udskibes Bygningsmaterialier og Kloakrør, medens Brændeskuderne og Kartoffelbaadene som Regel fortøje paa Charlottenborgsiden. Her losse ligeledes islandske Fartøjer vort fjerne Ølands Produkter: Lammekød, Uld, Klipfisk og Tran, og sammesteds modtager et derboende Firma 4 à 5 Gange aarligti Konsignation en Pramladning af et berømt Champagnemærke. Naar vi endvidere notere, at Switzer ved Broen, der forbinder Holbergsgade med Toldbodgade, har stationeret et svømmende Lager af Reserve-Dampkedler, og endelig, at en halv Snes Vesterhavsfiskere, der om Sommeren drive Aalefiskeri i Farvandet udenfor Frihavnen, benytte Bolværket til Tørreplads for deres Garn, med hvis Udbedring de om Dagen kunne ses travlt beskæftiget — saa vil vistnok det væsentligste være anført af, hvad der bidrager til at give Stedet sit ejendommelige Særpræg.

Som et Kuriosum, men tillige som en træffende Illustration til, hvor ringe Vægt man i Nyhavn lægger paa „det tidssvarende“ skal anføres en derværende Butiksforretning, hvis Vinduespynt foruden af et Par Smørkrukker bestaar af diverse Skurebørster, Gulvskrupper, Fejekoste og Tæppebankere, medens et over Kælderdøren anbragt, af Vind og Vejr stærkt medtaget, Skilt med den fristende Indskrift: „Victualie & Delikatessehandel“ synes at tyde paa, at Forretningen ogsaa omfatter andre og lettere fordøjelige Sager end de nysnævnte. Dens Indehavere ere to ældre, ravjyske Ægtefolk, af hvilke Manden, der er tunghør og meget svagsynet, besørger Indkøbene til Forretningen, og Konen, der paa Grund af en Hoftelidelse kun møjsommeligt og ved Hjælp af en Krykke kan flytte Fødderne, forestaar Butiksekspeditionen, det vil sige, at hun fra sin Plads bag Disken med Vægten og Pengeskuffen foran sig holder Øje med Kunderne, naar disse fra Skabe og Hylder selv forsyne sig med, hvad de trænge til. Naar der trods denne noget ejenommelige Betjeningsmaade er god Søgning, maa Grunden vel være, at Varerne ere gode, vist er det, at den nævnte Forretning i henved 20 Aar har kunnet trodse Konkurrencen

Nyhavn nær Broen

og hævde sin Plads som eneste Paalægsforretning der i Kvarteret.

Nyhavns Kanal blev projekteret 1669 samtidig med, at Frederik den 3djes Søn Ulrik Frederik Gyldenløve fik Skøde paa den Grund, hvor nu Charlottenborg Slot staar, men først i 1673 blev Kanalen færdig. Det var en Oberst Niels Rosenkrantz, der forestod Arbejdet og det skal have knebet med at skaffe de fornødne Penge tilveje. I Bordings danske Mercurius for Oktober 1673 hedder det om Aabningen af Kanalen:

Det nybegyndte Værk og vide Groftes Rende,
Som gaar til Kongens Torv, er kommet nu til Ende,
Selv og hans Majestæt tilstede var saa nær,
At se det salte Vand sig først indtrænge der.

G. S.

Københavnske Opdagere.

Politiinspektør, Hr. *Henrik Madsen.*

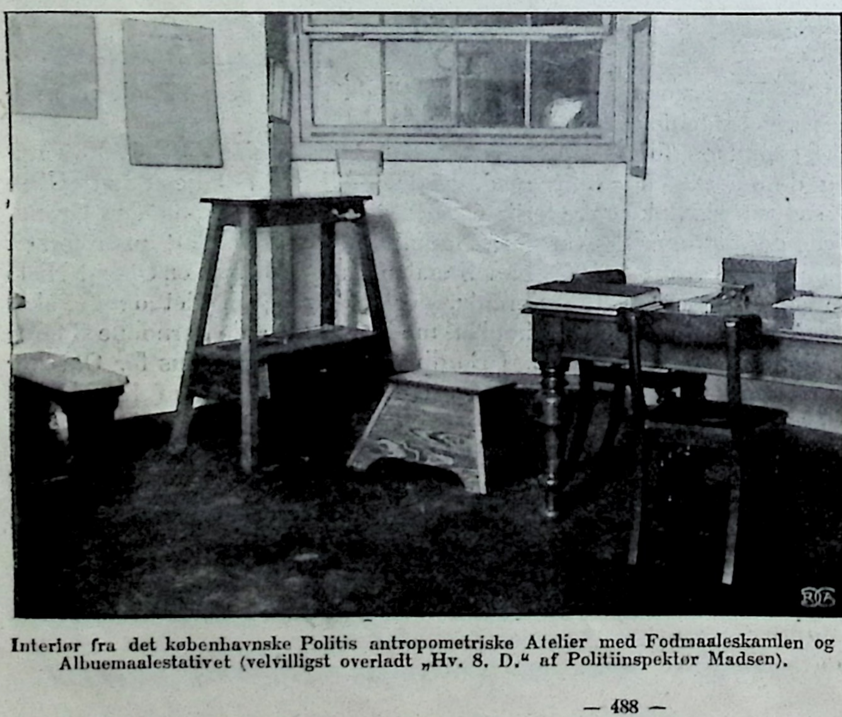
Det virkelige Liv har sine Mysterier, overfor hvilke Publikum i Almindelighed staar med hellig Bæven. Der er lukkede Døre, som kun de faa indviede kan gennemtrænge; naturligvis aner den naive Menneskesjæl bagved dem hemmelighedsfulde Ting, der laaner Omrids og Farve fra Læsningen af „1001 Nat“ og „Dr. Nikola“.

Saaledes er det med Frimureriet, og om Opdagelsespolitiet og dets Virksomhed spøger der i mangen en Hjærne ganske lignende æventyrlige Forestillinger. Dets Personer er Troldmænd, hvis Blik trænger gennem tykke Mure og læser i de mest forhærdede Hjærter, og som kan gøre sig usynlige og skifte Opholdssted i et Sekund, som om de havde Lykkens Galocher paa. De læser i sære, kabbalistiske Skrifter de dybeste Hemmeligheder, som troedes gemte langt under Jorden.

Paa Lur ved Banegaarden: En Opdager, der ikke opdager, at han bliver fotograferet.

Snildt tilberedte Bøger som „Hr. Lecoq, Opdagernes Konge“ eller „Sherlock Holmes' Oplevelser“ holder disse Forestillinger levende i vide Krese. Nægtes kan det heller ikke, at der i de store Verdensbyer, hvor alle Forhold, ogsaa Forbryderforholdene, antager formidable Omrids, findes Politimænd med næsten sygelig udviklet Sporsans og foretages de mest vidunderlige Snedigheder for at snigløbe Forbryderen. Det er en evig Hjærnernes Kamp, der føres uden moralske Skrupler fra nogen af Siderne. Ofte kan det derude i Verden sikkert være vanskeligt nok at sige, hvem der i Virkeligheden er de største Slubberter, Forbryderne, der bekæmper Samfundet, eller Opdagerne, der

Interiør fra det københavnske Politis antropometriske Atelier med Fodmaaleskamlen og Albuemaalestativet (velvilligst overladt „Hv. 8. D.“ af Politiinspektør Madsen).

forsvare det. Grænserne imellem de to Lejre kan endog være temmelig flydende. I Amerika sker det ikke sjældent, at en rigtig durkdreven Gavtyv stiller sig i Politiets Tjeneste,

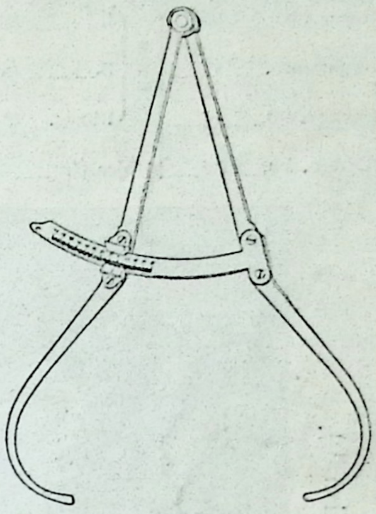

Maaling af Forbryderens Hoveddimensioner.

eller at en Politimand, der har haft et eller andet Uheld, gør sine Ævner frugtbringende paa den anden Side af Lov og Ret.

Det skulde være mig en inderlig Tilfredshed at indvie „Hver 8 Dag“s Læsere i saadanne okkulte Ting vedrørende vort eget Opdagelsespoliti. Desværre tør man ikke her male med for stærke Farver. Danmark er et lille, fattigt Land, ogsaa paa Forbrydelsernes Omraade, og Arbejdet i det hemmelige Politis Tjeneste byder ikke sine Udøvere hverken saadanne Indtægter eller saadanne Triumfer, at det udvikler synderlig mange Opdagergenier. Heller ikke er vore Forbrydere i Reglen saa fiffige, at der hører nogen større Genialitet til at passe paa dem. Et saa lille Samfund som vort har ikke Plads for sorte Faar blandt sine Embedsmænd, og en Opdager som ham, der nylig blev overbevist om i Løbet af en længere Aarrække at have bedraget Politiets egen Kasse for 15,000 Kr., bliver selvfølgelig straffet. I Amerika vilde han sandsynligvis have faaet en meget betroet Post som Detektiv.

Man behøver dog derfor ikke at genere sig for at tage Hatten af for vore hjemlige Detektiver, hvis brave, godmodige Fysiognomier kun saare sjældent optræder under falsk Navn og med forlorent Haar og Skæg, men tværtimod er vel kendte fra Gader og offentlige Steder, hvor de hilses af de rigtige Københavnere som gamle Bekendte. De har saamænd ganske andre Ting at bestille end at løbe rundt og spille Maskerade.

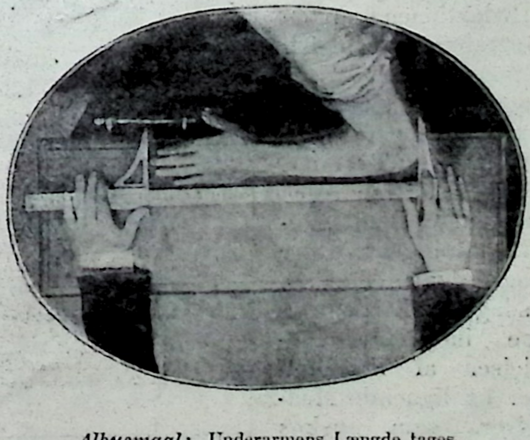

Instrument til Maaling af Hoveddimensioner.

Naar man gennem den lave Port til Højre for den gamle Raadhusportal gaar lige over den snævre Gaard, hvor „Salatfadet“ gerne holder om Formiddagen, finder man „Kamret“ i Stueetagen paa højre Haand. Det er et ret stort Rum, hvor 10—20 civilklædte Herrer sidder ved deres Skriveborde, i Færd med at nedskrive Rapporter, tage Forklaringer og føre Bøger. Det er vore Opdagere, af hvilke der ved Hovedkamret er ansat ca. 35.

Det er som oftest ikke særlig spændende Opgaver, de har at gøre med, men gode, danske, smaaborgerlige Sager af forskellig Art.

Først er der Magistratseftersøgningerne, som optager adskillig Arbejdskraft. Det gælder om at udfinde Forsørgere og Forsørgelseskommuner, nappe uefterrettelige Fædre eller fraskilte Ægtemænd, der søger at unddrage sig deres Alimentationspligt. Andre Betjente besørge Udskrivningsvæsnets Efterlysning af forsømmelige Værnepligtige, Tilsynet med Udlændige og Fangetransporter, dels til og fra Straffeanstalter og Børnehjem, dels til Jernbane og Dampskib, naar

Albuemaal: Underarmens Længde tages.

Højde 1m, 70.5 | Hoved { L. 19.6 | v. Fod 25.3 | V. Iris' Farve { Klasse Nr. 6 | 24 Aar gl..
Rygkrumn. » | B. 16.1 | » Mfgr. 12.1 | Aur. stf. mar. m. | født d. 1–5 1871
Favnev. 1m, 76 | Bi-zyg. 13·7 | » Lfgr. 8.8 | Perif mar. grl. m. | i Paris
Siddeh. 0m, 91.5 | Højre Øre 6.1 | » Abmål 46.4 | Ejend. | Tilsynel. Alder 24 Aar

Haar { Farve ch. mk. / Ejend. s krøl. | Skæg { Farve ch. m. / Ejend.
Teint { Pigm. / Ejend. | Blodf.
Udf. i d. 20. Juni 1895
af
verif. d. af

Antropometrisk Signalement med fotografisk Billede og Fingeraftryk (Forsiden).

der skal foretages Udvisninger. Dernæst er der Protokollen over mistænkelige Personer, som ogsaa føres af Opdagere, og Redaktionen af de hektograferede Meddelelser, som i Huj og Hast udgaar til Marskandisere og Pantelaanere, naar der anmeldes Tyverier.

Disse Efterlysninger samles til et Blad, „Politiefterretninger", der udgaar hver Tirsdag, Torsdag og Lørdag og tillige indeholder Indkaldelser af Straffeattester og lignende Meddelelser, som ønskes

№ 3.051 | Navn: *Henot, Alfred*
Kalder sig: *Has*
Ogenavn:
Født d. *1. Maj* *1871* i *Paris*
Forældre: *Henot, Pierre og Marie*
Stilling: *Snedkersvend*
Sidste Bolig: *Paris*
Hjemsted: *do.*
Forbindelser:

Forbryderspecialitet: *Indbrud i Forretningslokaler om Natten gjennem Vindue.*

III. — Bemærkninger vedrørende Maalingerne — Eiendommelige Mærker og Ar.

Hem.	III.
I. *nv, 11 ⊥ ♀ Ab ι.* *Ar ⊥ 4/0.2 vr, m ♀ Tb α.* *Negl ♀ M spaltet.*	IV. *Ar r 6/1.5 bi, 4 ♂ Gb paa clv.* *nv, 3 ⊤ ♀ Bv.*
II. *fur, 12 ⊤ ♂ Ab ι—α.* *Tat. Anker 6/3,6 ⊤ ♂ Ab α.* *Ar r 3 h, 4 ⊥ ♂ Hl α—i.*	V. *fur, 2 ♂ Bgr og 3 ⊤ 7'.*
	VI.

bragt til Politiets Kundskab Landet over.

Man vil forstaa, at alle disse daglige Smaaforretninger kan give Opdagelsespolitiet og dets Chef, Inspektør *Henrik Madsen,* ikke saa lidt at bestille. Og saa er vi endda ikke kommen til den egentlige Detektivgerning — Udfindelsen og Paagribelsen af Forbrydere.

Det var jo her, den ubegribeligste Skarpsindighed skulde udvikles under en bestandig aandelig Kamp mellem Samfundets Fjender og dets

Bevarere. Desværre — eller heldigvis — savnes her til Lands adskillige af de Betingelser, som i Udlandets Storbyer gør Politiets Historie saa fængslende og æventyrlig. De virkelig store Forbrydelser, som skal til for at stimulere Opfindsomheden paa begge Sider til det yderste, er her sjælden, og sker det saa endelig, at en Begivenhed som Lampevejsmordet kunde gøre ekstraordinære Anstrængelser ønskelige, da viser det sig, at vi ikke har det store Apparat i Gang, som skal til for at sikre Opdagelsen. Der vilde hertil kræves uforholdsmæssig store Udgifter ikke blot i denne Anledning, men hele Aaret rundt, og det er tvivlsomt, om Resultatet derfor blev stort bedre.

De store Opdagergenier ere paa en Maade ret overflødige hos os. Thi selv om vi virkelig har de fødte store Forbryderemner, saa vil de paa et saa snevert Virkefelt som det danske meget snart løbe Panden mod Væggen og se deres Evner stækkede bag Vridsløselilles solide Mure, længe før de har naaet at sætte deres skønneste Blomst.

Til daglig Brug maa derfor vore Detektiver, af hvilke der er ansat to ved hver af Hovedstadens fem største Stationer, nøjes med beskedent at efterspore de forhutlede Eksistenser, der stjæler vore Sølvskeer og laver Petroleumsbaal paa vore Trappegange. De er som Regel ikke synderlig vanskelige at faa fat paa, da Politiet meget hurtig lærer sine Stamgæsters Tilbøjeligheder og Livsvaner at kende. Det er gerne de selvsamme Personer, som uden synderlig Variation besørger deres Indbrud o. s. v. paa selvsamme Maade, og har man en af de Skyldige, ved Politiet gerne, hvor Resten af Banden kan hentes. Ogsaa disse Krese af det københavnske Selskabsliv har jo sine faste Saloner, og vi kender — havde jeg nær sagt — fra Gaden alle de Ansigter, vi møder paa Raadhusets Trapper om Formiddagen, ledsagede af deres attacherede Opdagere.

Foruden Stationernes Opdagerpersonale er der ved Kriminal- og Poltikamrene ansat i alt 15 Personer af Opdagelsespolitiet til Hjælp for Dommerne ved Undersøgelserne, og det hele Personale bliver saaledes alt i alt ca. 60 Mand. De udtages saa godt som alle blandt Ordenspolitiets paalideligste Folk og lønnes ganske som disse; dog maa det erindres, at der til Opdagerne ikke sjældent falder klækkelige Ducører af, naar de har klaret en Sag med særlig Bravur.

Naar Opdagelsespolitiets nuværende Chef med stor Energi søger at give sit Korps et mere evropæisk Sving end tidligere, da er det dels af Hensyn til Udlandet, der har Krav paa vor Assistance, naar, som det ofte sker, de store Slyngler derude fra søger Ly i vor fredelige By, dels ogsaa med Henblik paa Fremtiden, idet vore nuværende forholdsvis idylliske Retstilstande sagtens med Tiden vil forsvinde. Da gælder det at være rustet med et godt og sikkert arbejdende Opdagelsespoliti.

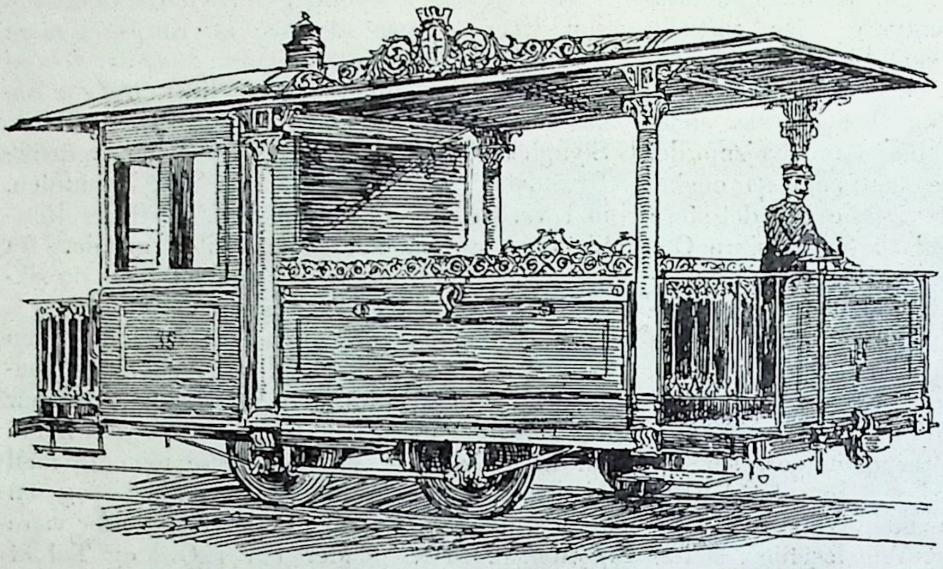
Et Led i disse Bestræbelser er Indførelsen af *Antropometrien* eller de *Bertillon*ske Maalinger. De Læsere af „Hver 8. Dag", der har fulgt Bladet fra dets Barndom — og hvem har ikke det? — vil ikke være ukendte med denne Gren af Politiets Virksomhed, og en nærmere Forklaring af Systemet vil derfor være ufornøden. Det gælder om i Ord og Tal at give et Signalement, det saakaldte *„portrait parlé"* af enhver Forbryder, som kommer indenfor Politiets Rækkevidde. Dette sker ved en Række Maalinger af Individets Hoved og Legeme, hvis Tal udgør et saa nøjagtigt Signalement, at en Forveksling mellem to Individer er ganske udelukket, selv under en nok saa gennemført Forklædning og Maskering. Fotografiet bliver paa de Signalementskort, som nu bruges — og hvoraf vi bringer en nøjagtig Kopi — af langt ringere Vigtighed end Ordbeskrivelsen.

Ved Hjælp af Maalingerne er det muligt i faa Minutter at konstatere, om et anholdt Individ tidligere har været indenfor Politiets Rækkevidde eller findes paa noget af de Signalementskort, som er tilsendt fra andre Politimyndigheder. Hans Navn, hans tidligere Meriter, Arbejdsmetode og Forbindelser er i samme Øjeblik afslørede, og naar Systemet bliver indført i alle Lande, vil en Forbryder ikke kunne vide sig sikker paa nogen Plet af Kloden.

I Paris har Politiet i sit Arkiv over 100,000 *„portraits parlés"*. Her er vi, skønt alle Arresterede maales, selv Løsgængere og Betlere, kun naaede til de 1600, men to Opdagere er i et Rum i Arresthuset i stadig Beskæftigelse med at forøge denne Forbrydernes Hof- og Statskalender, og det kan ikke fejle, at vi med Tiden vil se smukke Resultater af deres Flid.

Emil Bock

Pr. Elektrik til det sidste Hvilested.

Ligvogn pr. Elektricitet. (Forrest Kupé for Præsten).

Hvis der endnu i vort prosaiske Aarhundrede gives Folk, der ønsker at „se Neapel og dø", bør det paa det varmeste anbefales dem derefter at blive begravet i Milano, thi der findes vel næppe nogen By i Verden, hvor „Begravelseskunsten" staar blot tilnærmelsesvis saa højt.

Tilhøjre for „Cimitero monumentale" findes „Afgangsstationen" for den elektriske Svorvogn, der bringer Milaneseren til den sidste Hvileplads ude paa den store Kirkegaard.

Det er daglig 30 af Milanos $^{1}/_{2}$ Million Indbyggere, der „tage Billetten" til den sidste Rejse med den elektriske Sporvogn.

Forrest Motorvognen med de Paarørende, derefter Ligvognen hvis bageste Del er horizontalt delt, forneden et lukket Rum, hvor Kisten eller Kisterne indsættes, og ovenover dette Rum et aabent Galleri, hvor Krandsene lægges. Præsterne tage Plads i en lille Kupé i samme Vogn-„Stationsforstanderen" giver Konduktøren den stumme Passagers Fragtbrev, og hurtig som et Iltog flyver den elektriske Sporvogn ud over Marker og Høje, og efter 15 Minutters Kørsel har den tilbagelagt de 6 Kilometer, der adskiller Musocco fra Milano. Her maa Konduktøren aflevere den Dødes Papirer i Kontorerne og faar dernæst anvist Numret paa den Grav, hvor Liget skal hvile; den elektriske Vogn styrer saa henover den uendelig store Kirkegaard — men nu ganske langsomt — henimod Graven, her skydes Kisten ud af sit Rum, og uden andre elektriske Omstændigheder gives den Døde tilbage til Moder Jord.

Mindesmærke fra Milanos „Cimitero monumentale".

Her gives ingen Rangsforskel og heller ingen Religionsforskel; Katholiker, Protestanter og Israeliter hvile her i broderlig Forening, kun adskilte ved en Gang — paa den ene Side af Gangen ses lutter Kors og paa den anden Side hebraiske Indskrifter.

Mindesmærke fra Milanos „Cimitero monumentale“

Men alle Indskrifterne tale kun godt om de Døde: alle vare de Mønstre paa Dyd og Ærlighed, alle vare de lysende Stjerner paa Videnskabernes Firmament. Endnu mere end paa nogen anden Kirkegaard nødes man her til at gruble over, hvor mon de mange slette Mennesker, der vandre i vor Jammerdal, blive anbragte. Men alle saadanne ondskabsfulde Tanker og Spørgsmaal begraver man hurtigt i en af de mange Osterier, der ligger tæt op til Kirkegaarden.

* * *

Milanos „Cimitero monumentale“ forøger Aar for Aar sammen med sine tavse Indvaanere sin Samling af kunstneriske og kostbare Gravmonumenter; paa „De Dødes Dag“ frembyder Kirkegaarden et Skue, der minder en Del om en Kunstudstillings Fernisseringsdag.

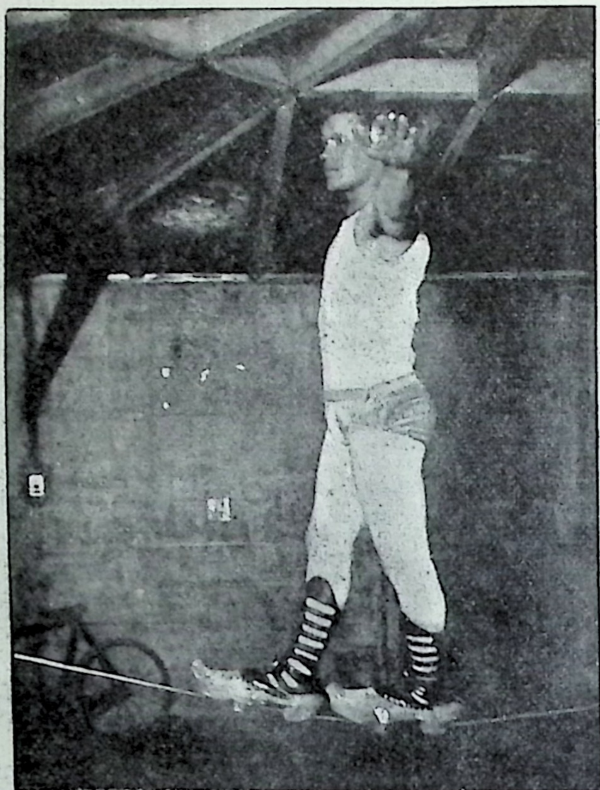
Foran Aarets nye Gravmonumenter stimler Mængden sammen, roser, dadler, kritiserer højt; det hænder ogsaa, at Opsynsmændene maa skille de stridende Kritikere, førend de paa Kunstens Vegne trækker hinanden ved Haarene.

Under den mægtige Indgangsbygnings Hvælvinger er anbragt en egen Art Gravsystem. Murene ere inddelte i aflange „Skuffer“ Side ved Side fra Gulv til Loft, hvor Kisterne indsættes — i de øverste Skuffer ved Hjælp af et sindrigt Hejseapparat — og Rummet tilmures med en Marmortavle.

Paa en af disse Marmortavler staar der skrevet „Cesare Cantu“, paa en anden i en Sidegang tilhøjre „Felice Cavalotti“. Ofte, naar de politiske Bølger gaar højt, vil man foran denne Mindetavle kunne se en Vagt af Politi og Gendarmer, der skal forhindre Folket i at bringe dets forgudede Fører en Demonstration.

—d.—d.—n.

Linedans paa Træsko.

Linedans paa Træsko, udført i Idrætsklubben „Nordstjærnen".

Over et stadigt større Omraade strækker Sport og Idræt sine kraftige Muskelarme. Atletklubber Boxer- og Bryderklubber findes allerede i saa stort et Antal, at de kan tage kraftige Livtag med hinanden. Der er i de brede Lag en Lyst til nu ikke længere at være Tilskuere, naar det gælder Legemets Kunst, men selv at agere og opnaa Resultater paa Omraader, der tidligere var Artisterne forbeholdt. Naar de haardføre Kæmper kommer sammen i deres Klubber for at brydes og baxes, saa skal jo i Pauserne Alverdens Kunststykker diskuteres og forsøges, den ene opildner den anden, og snart er Amatøren paa Vej til at øve sig op i Artistens Kunstgenre. Den halsbrækkende Tanke at gaa paa Line paa Træsko, saaledes som vedføjede Billede fremstiller, er for nylig undfanget af et Medlem af Idrætsklubben „Nordstjærnen", der har Lokale i Arbejdernes Forsamlingsbygning paa Enghavevej. Den dristige Sportsmand bevæger sig med megen Sikkerhed i denne Fodbeklædning og vil nu forsøge at skride hen over Linen med Fødderne stukket ned i et Par store Kurve.

Har Ordsprogene Ret?

To Øjne, der kan se mere end fire.

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Byraadsmedlem, Direktør *Bayer* i Randers er pludselig afgaaet ved Døden midt under en Byraadsforhandling. Baade i sin Virksomhed som Direktør for Aktietommerhandelen, som Medlem af Randers Byraad og som Formand for Byens Arbejdsgiverforening nød han sine Medborgeres Agtelse. Paa alle Omraader, hvor han fik Lejlighed til at anvende sine Evner, optraadte han med en Fyndighed og Iver, der gav gode Resultater. Det maa sikkert beklages, at han i den forholdsvis unge Alder af 50 Aar saa pludselig blev kaldt bort fra sin mangesidige Virksomhed.

Direktør Bayer.

Nibekredsens gamle Repræsentant i Folketinget, Branddirektør, Kammerraad *Villads Holm*, er afgaaet ved Døden, 72 Aar gl. Hans politiske Liv spænder over ikke mindre end 24 Rigsdagsaar, opfyldte af et støt Arbejde i Venstrepartiets Tjeneste, senest som ivrig Moderat, indtil han 1890 traadte ud af Tinget. Villads Holm, der baade havde gode Evner for det politiske Arbejde og en vindende Personlighed, erhvervede sig mange Venner saavel blandt Partifællerne som blandt dem, der ikke delte hans Syn og Meninger.

Branddirektør Villads Holm.

Jubilæum.

Nylig kunde Blikkenslagermester *August Steffens* fejre sit 50-aarige Mesterjubilæum. S., der er født i Hamborg 1825, turede i sin Ungdom Tyskland rundt for at vinde faglig Indsigt, og efter en Del Genvordigheder fik han Lyst til at besøge København, hvor Lykken fulgte ham; han fandt hurtig her baade Arbejde og Lejlighed til at stifte Familie, blev Mester 1851 og skaffede sig snart en indbringende Forretning. Fra 1872—90 var han Laugets Oldermand, stiftede megen Nytte og vandt almindelig Agtelse blandt sine Fagfæller.

Blikkenslgrm. Aug. Steffens.

For kort Tid siden kunde Købmand *Jørgen Kornerup* i Kallundborg fejre sit 25-aarige Forretningsjubilæum. Den hele By greb med Iver Lejligheden til at hylde den sjældent dygtige og mangesidigt interesserede Borger, der allerede gennem de mange Tillidshverv, som er læsset paa hans Skuldre, har faaet Vidnesbyrd nok om, hvor højt man vurderer hans Person og hans Energi. K. er Byraadsmedlem, i Bestyrelsen for Danmarks forenede Manufakturhandlere og Formand for dennes Afdeling for Sjællands Stift, Formand for Foreningen af Magasin du Nords Provindsfilialer, desuden Formand i en Mængde lokale filantropiske Foreninger. Han er Landmandsbks. Delegerede ved dennes Afdeling i Kallundborg. Han er Chef for Politikorpset i K. Det er navnlig Kornerups Energi som Byraadsmedlem, der foranledigede den store og fordelagtige Udvidelse af Kallundborg Havn for et Par Aar siden.

Købmand Jørgen Kornerup.

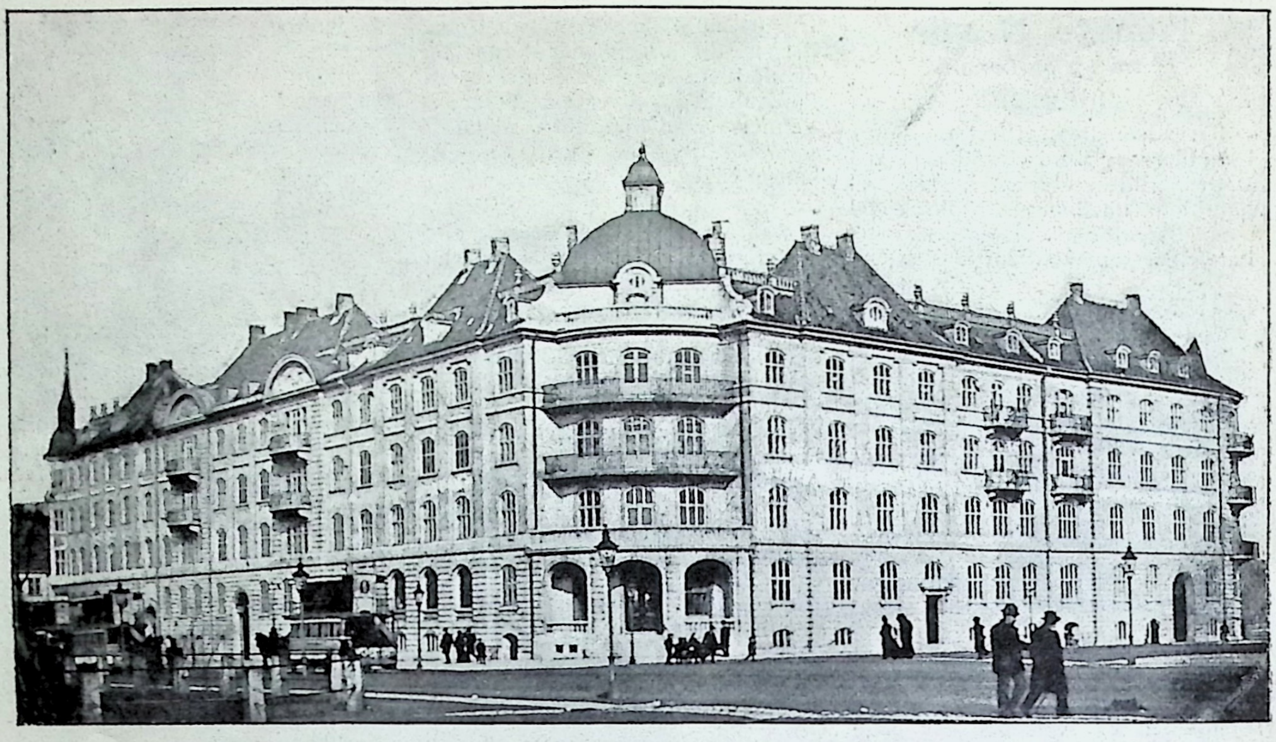
For 25 Aar siden (den 5. Maj) oprettede Pianistinden *Sophie Olsen* sit i Aarenes Løb stærkt frekventerede Konservatorium for Klaverspil. Det var dengang noget nyt med saadan privat Fællesundervisning i Musik for Børn, og Frk. Olsen kunde straks møde op med 70 Elevborn. Efter 1 Aars Forløb omfattede Undervisningen ogsaa Voxne. Gennem stadige Elevprover har den dygtige Konservatoriumsleder slaaet til Lyd for sit Undersvisningssystem, og mange smigrende Resultater har hun haft at opvise i de 25 Aar.

Pianistinden Sophie Olsen.

„Hver 8. Dag“s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Den store Glacis Karré, hvori Glacis Kaféen har Lokaler.

Glacis-Kaféen.

Ingen Kystfarer vil fremtidig have Anledning til Ærgrelse, hvis han skulde være saa uheldig at se Østbanetoget dampe afsted, just som han sætter sine Ben paa Perronens Fliser. Han vil kaste Blikket omkring sig og snart vil han faa Øje paa *Glacis-Kaféens* Veranda, der vinker til et Hvil i sin kølige Favn.

Glacis-Kaféen har installeret sig i Glaciskarréen og saa godt som disse to Navne rimer sig sammen, saa nøje passer ogsaa den elegante Kafe i Indretning og Udstyr til den paladsagtige Bygning, hvori den har faaet Plads. Alt derinde er fint og stilfuldt, byggeligt uden at være prunkende. Bindeleddet mellem Restaurant og Kafé dannes af en lille Forhal, hvor Stukvinløv snor sig Loftet rundt og hvor Væggene er belagte med Marmor. Der er hyggelige Kroge og smaa Diner-Kabinetter — ialt kan der være 125 Mennesker indenfor og ligesaa mange ude i det fri. Kafèen er udstyret i italiensk Renæssancestil efter Tegning af Arkitekt Clemmensen, Møblementet er leveret af C. B. Hansen og de elektriske Glaslysekroner er fra C. E. Fritzsche. I Kælderetagen er indrettet hyggelige Billardværelser. Glacis-Kaféens Leder er Hr. *Carl Larsen,* der fra Jernbanehotellet i Helsingør, hvor han sidst residerede, vel ved, hvor fordringsfulde ventende Passagerer kan være.

Vi ser allerede for os Livet herude en rigtig Sommersøndag, naar Cyklisten har opdaget denne den første Station paa Vej til Skoven, vi ser de Jernbanerejsendes pludselige Opbrud støde sammen med en Indtrængen af de fra Skoven hjemvendende, — i en gemytlig Forvirring, hvor det for alle gælder at tilkæmpe sig en af de ikke altfor mange Pladser.

Naar vi har nævnet Navne, maa vi ikke glemme Navnet paa den Mand, som har skabt den hele prægtige Bygning, Bygmester *Chr. Jacobsen.* Med velberaad Hu bestemte han, at Bygningens smukkeste Hjørne skulde huse en Kafé, fordi han vidste, at den i Banegaardens Nærhed og den fortræffelige Udsigt maatte have ypperlige Livsbetingelser. Stor og fri er Udsigten. Har man først faaet Plads paa Verandaen, er der al Udsigt til, at man ogsaa kommer for sent til næste Tog.

Østbanegaarden.

HVER8DAG

Nr. 32. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 12. Maj. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Bjørnson modtager udenfor Hotellet Dagens Post.
(Amtørfot. af Th. Lumbye.

„Ja, det var velsagtens bare et Billede, De skulde ha'e?" sagde Digteren og spiddede mig med et Par hvasse Øjne fast til Døren, der lige havde lukket sig efter mig.

„For det vil jeg sige forud . . . ikke nogen Passiar bli'r der af denne Gang".

Nej, naturligvis, det var bare et Billede, her var Tale om. Jeg nægter ikke, der var flere Ting, jeg gerne vilde have lagt den store Digter paa Hjærte. Navnlig var jeg ikke helt tilfreds med hans Tale i Berlin, og det havde han i Grunden haft godt af at faa at vide af en modig og selvstændig Pressemand som mig.

Men passiare vilde han altsaa ikke. Jeg følte, han var bange for mig, og det til Trods for, at han havde sin Kone ved Siden og tvende unge danske Digtere bag sig som Sauvegarde.

Stolt og tilfreds med min stærke Position opsatte jeg mine Formaninger til en anden Lejlighed.

„Ja, saa maa vi da se at finde det Billede, Karoline!", sagde Bjørnson til sin Kone.

Værelset er et stort Tomandsrum med Skrivebord og Senge Side om Side. Bjørnson rejser ikke paa Fyrstevis med Tjenerskab og har ikke Brug for „en Suite Værelser i Hotellets Beletage", som Aviserne plejer at skrive om andre Kunstens Stormænd paa Rejse.

I Sofaen flyder Snese af Aviser fra Alverdens Lande, og de ser alle ud til at være læste.

Og i Kufferten, der staar aaben paa Stolen, gaar nu Skandinaviens Digterkonge og hans Dronning til Bunds for at finde det allenyeste Fotografi til „Hver 8. Dag"s Læsere.

Og imens *passiarer* han netop om alt muligt mellem Himmel og Jord — men Gud bevare min Mund og min Pen. Jeg ved, *Ernst Bojesen* vilde give mig en Formue, om jeg nu bragte en vidnefast Udtalelse af Bjørnson om f. Eks. Frk. Jensens Kogebog, men jeg gør det ikko, da *Gyldendal* har kaveret for min Diskretion, før jeg fik Audiens. Desuden har jeg ikke Mod til at bære Ansvaret, om en uforsigtig Vending skulde bringe Digteren i Krig med endnu en stor Nation foruden Frankrig.

„Hvor er saa det Billede, det nye fra *Otto* i Paris? . . . Karoline, det maa være der paa Bunden . . . ja vist, det var bra."

Bjørnson i Slobrok ved sit Arbejdsbord.

Nok saa bra havde vi fundet det, om vor Fotograf kunde have faaet Foretræde med det samme. Men paatage os Ansvaret for, at Digteren skulde komme for sent til Prøve turde vi ikke, og desuden behøver „Hver 8. Dag“, som Læseren kan se, slet ikke alle disse gammeldags Torturmetoder for at bemægtige sig en stor Samtidigs intimeste Øjeblikke.

Audiensen sluttes, og med et ukunstlet Lettelsens Suk overrækker Digteren mig Fotografiet, indsvøbt i „Frankfurter Zeitung“. „Der nordische Teuton“ staar der midt paa Avisen som passende Udskrift paa den kostbare Gave.

Saaledes kan altsaa „Hver 8. Dag“ præsentere den store Nordmand, om hvem hele Verden for Øjeblikket taler, i hans aller nyeste Skikkelse.

I øvrigt er en saadan Anledning til paa ny at bringe Bjørnson paa Tale temmelig overflødig. I Modsætning til *Ibsen*, der i de to Aar, der ligger mellem hver af hans Bøger, er som en Bjørn i Hi, har Bjørnson Aktualitet til enhver Tid. Altid er han vaagen og paa Udkig, følgende med sit Falkeblik hver betydningsfuld Begivenhed i alle Lande, spejdende og lyttende. Og inden nogen aner det, er han midt oppe i Kampen, slaar han ned i Nakken paa den Stymper, der har saaret hans Følelse for Ret og Sandhed. Han er den moderne Lohengrin, Gralsridderen, den Forfulgtes og Undertryktes Helt.

Intet særtegner saaledes den store Digter som denne Bjørnsons Ævne til at skabe ægte og uforgængelig Poesi af Døgnets brændende Spørgsmaal. Det er det moderne Kulturliv, der giver ham alle Impulser, dets Usselhed, dets Løgn og dets Raahed, men ogsaa dets store og befriende Tanker. Men enten det, der bevæger ham, er det store Spørgsmaal om Slægtens Opdragelse (i „Støv“, „Det flager“), om Nutids-Kristendommens Vilkaar („Paa Guds Veje“, „Over Ævne“), de store politiske Problemer („Kongen“, „Poul Lange og Tora Parsberg“) eller Mands og Kvindes Forhold („En Hanske“ o. s. v.) — da faar de aldrig under Bjørnsons Hænder Døgnliteraturens Stempel, thi under den Digel, hvori han af Øjeblikkets Stof skaber sine Værker, brænder den ægte Kunsts hellige Ild.

Mere end sædvanlig aktuel er Bjørnson dog i disse Dage. København har haft den store

Bjørnstjerne Bjørnson.
(Efter et nyt Portræt af Pariserfotografen Otto.)

Nordmand til Gæst. Just i de samme Dage, da den dannede Almenhed i alle Lande interesseret har lyttet til hans berømte pangermanske Tale, saa selv en Wilhelm II næppe har været hørt med større Opmærksomhed, og fulgt hans Ordskifte om Frankrigs Reaktion med Bifald eller Knurren — i disse Dage har han fundet Tid til jævnt og roligt Arbejde paa et københavnsk Teater.

Og samme Aften, som han hyldedes her efter Opførelsen af det Stykke, hvori han som i intet andet Arbejde har givet sig selv ærligt og hensynsløst, spilles i Kristiania første Gang „*Laboremus*“.

„*Laboremus*“ — „Til Arbejd!“ Er det ikke som et manende Løsen, der lyder til hele Slægten, først og fremmest i de nordiske Lande, fra denne gigantiske, vidtskuende og aldrig hvilende Aand?

J. D.

Kokette.

Novellette af Niels Th. Thomsen.

Kokette var yndig.

Derom enedes alle.

Hendes Haar var ganske lyst, saa lyst, at det var paafaldende; og Øjenbrynenes fine Buer i Modsætning til Haarets hørblonde Purr kulsorte. Ondskabsfulde Medskabninger, der naturligvis ikke saa nær saa godt ud som Kokette, talte om alskens mærkelige Midler, hun maatte benytte.

Nogle huskede tydeligt, at før Udenlands-

rejsen var Haaret ikke nær saa blondt . . . . hun affarvede det, det var der ingen Tvivl om. Med Champagne, sagde de. Brintoverilte, mente andre. Og saa skændtes de om det.

Andre mente at vide med Bestemthed, at hun sværtede sine Bryn — hvor skulde de ellers kunne være saa kulsorte?

Maaske havde de Ret?

Maaske var det pure Misundelse?

Kokettes Øjne var blaa som Violer — nej, ikke som Violer . . . Øjne er overhovedet aldrig violblaa, snarere som Forglemmigej'er, dersom de endelig skal lignes ved noget — uforlignelige som de er!

— Og saa uskyldige! — sagde Hofjægermesteren.

Og saa var hendes Mund saa rød og hendes Smil saa skinnende hvidt og Kinderne dunetbløde som en Fersken.

Kokette vidste paa en Prik, hvordan hun saa ud. Hun vidste, at hendes Mund var for stor, og at Dobbelthagen ikke klædte. Men der er noget, som hedder at sminke sin Mund lille . . . Gud ske Lov. Og ved en fint tegnet Hagekløft, som Lisbeth — Kokettes Terne — anbragte hver Morgen, afledes Interessen fra en anden lille Kløft, der ikke var nær saa koket.

— Kokette, De er charmante! sagde Hofjægermesterinden.

Det vil sige: Hun *sagde* ikke „Kokette", men maaske mente hun det. Thi hun var gammel, styg og lasket.

— Er jeg virkelig saa charmante, naadige Frue?

Kokette saa kyskt ned og nejede sig for Naaden. Det samme Spørgsmaal gjorde hun hver Morgen i to Timer sit Toiletspejl oppe i det lille Paaklædningsværelse. Og endnu havde Spejlet altid været enigt med Naaden.

For husk paa: Kokette er endnu kun 21 . . . og saa kan Spejlet jo sagtens være galant.

* * *

Det er i Rosentiden.

Grev *de* Myhlius — højhalset Silkevest og lakerede Støvler — staar nede foran Verandaens Marmortrappe. Kokette sidder paa det øverste Trin af samme Trappe og lader den grevelige unge Mand beundre tvende silkesvøbte Ankler. Det er som sagt i Rosentiden. Luften er svanger med Vellugt . . . . thi der er jo en Overdaadighed af Roser i Adilsborgs Have . . . og Kokette har smykket sit lyse Haar med en af de dunkelrødeste. Hun sidder og lader sig beskue. I Smug strammer hun Silkekjolen ind om det slanke Legeme; den store lyseblaa Havehat har hun skubbet helt ned i Nakken, for at Solen ret kan lege i Haarets hørblonde Spind . . . . Og Grev Carl er tosset, komplet tosset. Netop saaledes som Kokette vil have ham; thi Springet fra Selskabsdame til Grevinde er langt. Det er kun et ungt smidigt Legeme, der vover det. —

— Unge *de* Myhlius kommer over til Middag, havde Hofjægermesterinden sagt ved Frokostbordet.

Hofjægermesteren lader den Snaps staa, som allerede var paa Vejen til hans Mund, og siger:

— Har du bedt ham, Amalie?

— Ja, jeg har, Reginald!

Hofjægermesterinden har en egen Maade at svare sin Mand paa, en Maade, der bringer alle Indvendinger til at lyde ens, naar de i det hele taget lyder. Nemlig som en sagte Brummen, der aldrig faar Svar.

Kokette har haft travlt med at klæde sig om de sidste to Timer før Middag.

— Kommer der fremmede? spørger Lisbeth.

— Ja . . . hvordan sidder Haaret? . . . Hent mig nogle Roser, hører De, Lisbeth! Mørkerøde skal de være. Lisbeth løber . . . og tænker sit. Kokette nynner foran Spejlet. —

De to unge har siddet sammen ved Bordet.

Og efter Kaffen, som nydes paa Verandaen, trækker Hofjægermesteren sig altid tilbage til sit Værelse for at sove. Hofjægermesterinden sidder og læser inde i Dagligstuen. Hun har i alt Fald en Bog i Haanden. Kokette sætter sig — uopfordret — til Flyglet. Carl sidder tæt ved hende og ryger. Han ser hende i Profil.

— Mendelssohn, beder han.

Og hun spiller. Hun ved, hun *kan* spille og at hun tager sig ud ved Klaveret. — Man skal altid benytte en Force. —

Senere har de været nede paa Tennispladsen sammen, men blev enige om, at de ikke gad spille idag.

Nu sidder hun altsaa paa Trappen, medens han staar nede paa den grusede Gang.

Greven siger intet. Han bare ser.

Han ser, at hun er yndigere end nogen anden ung Kvinde, som hidtil har fanget hans Greveblik; men Grev Carl er en blød Natur, en af dem, som ikke tager, men tages. Det er efterhaanden gaaet op for Kokette.

Carl er ung og slank, mørk -- Haaret skinner i det blaaligsorte, naar Sollyset falder i det, og Øjnene er blanke og dybe . . .

Og saa er han Greve til Ravnstrup. —

Solstraalerne er paa Spil. De har længe luret paa en Lejlighed; saa gør Kokette en pludselig Bevægelse, og se, hvor de styrter sig over en liden glat Guldring, som pryder højre Haands fjerde Finger. Dette er til at faa ondt i Øjnene af, saadan skinner den i det skarpe Lys. Greven kan ligefrem ikke faa Øjnene fra den Ring.

Kokette er forlovet . . . nemlig.

Han er Cand. phil. — det værste, man kan være — og bor *derinde* — De forstaar: i Kø-

benhavn — hvor han studerer — Æstetik er det vist.

Hvorfor Kokette er forlovet, og hvorfor hun er forlovet med ham, ved hun allermindst selv. Men en lys Sommernat, da de gik ene gennem Skoven . . . det var i Kandidatens sidste Sommerferie . . . lagde hun Armene om hans Hals, medens de stod stille og skulde beundre Maaneskinnet.

Og saa kyssede hun ham.

Hun havde bogstaveligt intet at bestille den Sommer. Hun kedede sig. Erik var smuk, fandt hun.

Maaske *var* han det. Maaske fandt hun det blot, fordi hun ikke havde andre end Kommiserne til Sammenligning. De traf hinanden ofte. Først tilfældigt — paa Skovballerne. Erik kunde ikke danse. Men saa gik de sammen i den store Foreningshaves Gange. Eller de sad nede ved Fjorden — der, hvor der var Udsigt ind over den lille kære Provinsstad . . .

Senere traf de hinanden med Overlæg.

Altsaa: de blev forlovede.

Dagen efter forærede han hende en stor Buket Heliotroper . . . hun elskede denne Blomst med dens søde Duft af vaagne Sanser . . . og hver en lys Sommernat gik de Arm i Arm ind under Skovens ranke Træer ved Dugfaldstid, naar det blev svalt under Løvet . . . indtil en Dag Sommeren var forbi.

Saa rejste Erik. Han studerede jo.

Da han sagde Farvel, gav han hende et lille Hefte, fra hvis hvide Blade sirlige Sonetter søgte at tolke, hvad hans unge Hjerte havde ølt.

Thi han var — som mange Cand. phil.'er — Lyriker.

Kokette læste Versene og fandt dem grusomt kedelige.

— Vers! Vers! sagde Kokette og trak de runde Skuldre i Vejret.

— At Folk overhovedet gider læse disse kedelige Vers, naar de kan faa en god Roman.

Hører De hende sige det?

Peter Nansen er Kokettes Yndlingsforfatter.

Havde Sonetterne ikke handlet om hende og været skrevne af Erik, havde hun overhovedet aldrig givet sig i Kast med dem. Og Herregud: at hun var smuk, det vidste hun jo i Forvejen. Andet havde Versene ikke at fortælle.

Derpaa rejste hun til Adilsborg.

Fra den lille Provinsby til næste Station kørte hun paa anden Klasse. Thi hendes Moder hadede Ødselhed. Saa steg hun ud og fik byttet til første.

*　　*　　*

Den Maade, hvorpaa Solstraalerne kastedes tilbage fra hin lille gyldne Ring, var ligefrem irriterende. Der var noget, som mindede om Glimtet i et Par spydige Øjne, fandt Grev Carl.

Og man maatte vel kunne se det paa hans grevelige Ansigt, siden Kokette pludselig brød den Pavse, som hendes unge Yndigheder og Roserne hidtil havde været ene om at udfylde.

— Hvad er der i Vejen med Dem i Dag, Carl?

— Aa . . . . De er ganske simpelt hen saa dejlig . . . rent ud forførende dejlig, hører De!

Kokette knækker den Blomst, hun har siddet og leget med. Saa smiler hun ned til ham.

Hvor hun ved, at han synes det. Hun har jo arbejdet paa at faa ham til det, lige fra hun en Dag kom til at tænke den i og for sig særdeles fornuftige Tanke, at dette med at faa en Lyriker til Mand, har visse smaa, skal vi sige *huslige* Mangler. Og er der noget, som Kokette ikke vil, saa er det just „mangle". Det traf sig, at netop som hun stod oppe ved sit aabne Vindve og tænkte dette — hun stod med et Brev fra Lyrikeren — kom Grev Carl ridende ovre fra Ravnstrup, Greven sad rankt paa sin Ganger, og han hilste hende paa en Maade, som kunde hun været selveste Naaden.

Nu virkede han ogsaa saa meget mere, som han kom der lige da Kokette havde læst sit Brev. Thi hun holdt ikke af disse Breve. De handlede altid om Bøger, gamle Bøger, nye Bøger, men altid Bøger, og det var hendes Skræk, naar hun skulde besvare dem. Det var den Dag, Grev Carl kom med Balinvitationen.

En Uge efter havde de danset.

— Der gaar Dans paa Ravnstrup for Carl, for Greven hin unge, sagde den gamle Komtesse. — Aa ja, aa ja . . . det er, som kunde det være i *min* Ungdom og ikke i vore fordærvede Tider . . . Nu skal der jo saa meget til, for at Ungdommen kan more sig. Den gamle Komtesse blev altid rørt, naar der var unge paa Ravnstrup.

Man dansede i Havesalen. Militærmusiken var kommen inde fra den lille Garnisonsby, og der var kulørte Lamper i Haven.

Carl veg ikke fra Kokettes Side. De dansede og dansede, de drak Champagne med hinanden og gik alene i de skjulteste Gange Arm i Arm.

— Ja, det *var* ved Gud næsten for galt, hviskede Hofjægermesterinden i Øret paa den gamle Komtesse.

Komtessen plirrede med Øjnene paa en meget sigende Maade.

Hofjægermesteren spillede L'hombre.

Da de ældre endelig brød op . . . Hans Kusk havde spændt for . . . blev de unge enige om at spadsere hjem. Saa kunde der nemlig danses en sidste Ekstravals og drikkes et sidste Glas Champagne.

Lys og dejlig var Natten, da de unge saa endelig fik danset af. Der var fire Par, som

skulde samme Vej. Kokette og Greven var et af dem. Lige hjem vilde man ikke. De gik gennem Dyrehaven for at se den ved Nattetid. Frøken Ida fra Pedersborg gik og lo saa forceret. Hun havde unge Løjtnant Worm under Armen og søgte hele Tiden at komme hen i Nærheden af Carl. Hvor dette Bal har skuffet hende. Carl havde jo bogstaveligt kun danset den stakkels Inklinationsdans med hende.

— Saadan en lille Borgertøs, hvisker Ida til Løjtnanten. Og de lér igen. Ida bryder sig forresten ikke Spor om Worm. —

Es ist eine alte Geschichte . . . .

* * *

Det er Aften.

Caprifolierne føjer deres Duft til Rosernes og gør Luften hidsende. Og det er Maaneskin — naturligvis. Ovre i Nøddegangen gaar de to. Nøddegangen er meget tæt, meget mørk. Kokette har tit tænkt, at det maaske netop *var* Nøddegangen, Grev Carl skulde have. De gaar langsomt ved hinandens Side, og der mæles ikke mange Ord. Kokettes stramme Silkehylster knitrer, og de grevelige lakerede knirker saa smaat.

De er kommen midtvejs, der hvor den hvide Bænk staar. De standser og sætter sig.

Kokette tier, forventningsfuldt.

Saa siger Carl — ikke som om han talte til hende — men han siger det sagte hen for sig, hvisker det til den lyse Skumring:

— Hvor det er vidunderligt . . . at elske.

Dvælende, blødt, melodisk . . . ganske som den Slags Ting *skal* siges.

Det er vel tilfældigt, at hans Haand kommer til at hvile over Kokettes. Han griber om denne lille, hvide, soignerede Haand og drager hende varligt til sig.

— Hvor er han længe om det, tænker Kokette. Men hun siger intet, og staar saa vist ikke imod.

Endelig, endelig er det overstaaet. Han har kysset hende, suget hendes Mund til sin, knuget hende i sine Arme og kaldt hende sin elskede kære.

Men Kokette er træt. Hvor er hun træt. Thi nu har hun gaaet i Spænding lige siden Middag. Intet Øjeblik er ladet unyttet. Intet Øjeblik har hans Øjne været fra hende. Det maatte jo komme. Men det varede saa længe. Og Carl er jo en Drømmer, som aldrig kan faa noget sagt.

— Nu var det blot Brevet til Erik, tænker Kokette, da hun kommer op paa sit Værelse. Herregud . . . Erik!

Naa . . . men det kunde jo endelig vente.

Spurven.

Af Ivan Turgenjew.

Jeg kom tilbage fra Jagten og gik op ad Alléen. Min Hund løb foran. Pludselig sagtnede den sine Skridt og „stod“, som om den vejrede Vildt.

Jeg saa ned ad Alléen og opdagede en halvt udvokset Spurveunge med gulrandet Næb og Dun paa Hovedet. Den var falden ud af Reden. Blæsten ruskede slemt i Alléens Birketræer. Nu laa den dér, mens den spilede de kraftløse Vinger ud og pippede ængstelig,

Min Hund kom langsomt snigende og snøftende hen imod den. Da saa jeg pludselig, hvorledes en gammel Spurv kom flyvende ned fra en Gren, og som en faldende Sten styrtede sig pilsnart ned paa Jorden, lige foran Hundens Snude. Med forpjuskede Fjer, med fortvivlet, klagende Pippen sprang den løs paa Hunden, op mod dens Gab med de to frygtelige Rader Tænder. Den vilde frelse sin Unge, den skærmede den med sin egen Krop . . . Hele dens lille Legeme skælvede af Skræk; dens Stemme var vild og hæs, den vilde dø, den vilde opofre sig for sin Unge.

Hvilket frygteligt, skrækkeligt Uhyre maa min Hund ikke have været i dens Øjne. Og dog havde den ikke kunnet blive paa sin Gren. En Magt, der havde været stærkere end dens Vilje, havde ladet den flyve ned.

„Trésor“ blev staaende . . . og gik saa langsomt baglænds. Forstod den, hvad her foregik. Jeg fløjtede ad Hunden og gik bort med en Følelse af Ærefrygt.

Ja, le ikke! Jeg følte virkelig Ærefrygt for det lille, heltemodige Dyr og for det lidenskabelige Udbrud af dets Moderkærlighed. Og jeg tænkte, at Kærligheden dog er stærkere end Døden og Angsten for Døden. Kun ved den kun ved Kærligheden er det, at Livsflammen opholdes og brænder.

Maj-Demonstrationen.

Med Amatørfot. af Th. Lumbye.

Maj-Toget sætter sig i Bevægelse. (Forrest J. Jensen og Marott).

En af de betydeligste sociale Bevægelser, Halvfemserne bragte, var den, der fandt sit Løsen i 8-Timers Kravet, som Englands Arbejdere — med en lille beskeden Tilføjelse om Lønnen — udtrykker kort og fyndigt i det lille Vers:

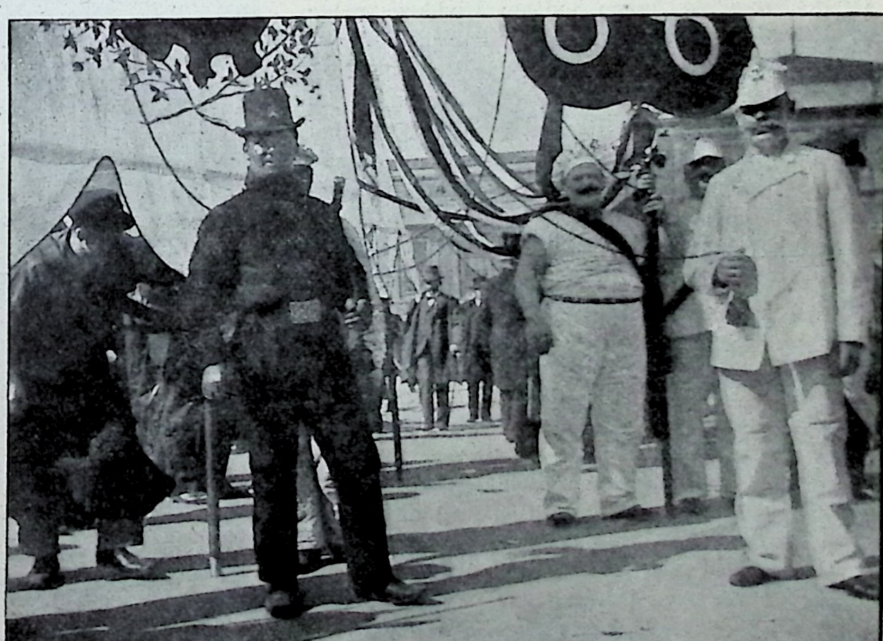
Eight hours of work,
eight hours of play,
eight hours of sleep —
eight crowns a day.

(Otte Timers Arbejde, otte Timers Frihed, otte Timers Søvn — otte Kroner om Dagen).

Fordringen, der i Begyndelsen modtoges med Haan og Forbitrelse, har vel strengt taget nu ingen principielle Modstandere, derimod mange, som anser det for uigennemførlig med de nuværende Produktionsforhold. Arbejderne nøjes med at holde Kravet frem, saa ofte Lejligheden byder sig, sikre paa, at Udviklingen vil bringe det Sejr.

Et Hovedled i Kampen for „det hellige 8-Tal", er Majdemonstrationen, der fejres af alle organiserede Arbejdere Verden over paa Valborgsdagen. Det er i Tidens Løb blevet en stiltiende Overenskomst mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, at Dagen fejres som en Helligdag, og i hvert Fald her i Landet har Spørgsmaalet ikke givet Anledning til Konflikt. — I Danmarks Hovedstad er det en Øjenslyst, hvad Parti man end tilhører, at se de mange Tusinde velklædte og velopdragne Arbejdere drage i Procession med deres Faner og Arbejdssymboler ud til Fælleden. Og i Aar fik Majdagen et særlig festligt Præg derved, at en pragtfuld Sommersol gød Lys og Varme ud over det store Folketog — og Solen er jo her til Lands ikke just nogen paalidelig Festdeltager.

Skulde nu Majsolen ogsaa faa Held til at forjage de Skyer, der hænger truende over denne Sommers Arbejdsmarked, saa har Valborgfesten ikke været fejret forgæves.

Sorte og hvide i Demonstrationstoget.

Et Barn maa ikke holdes saaledes.

Saaledes skal det holdes!

Fremtidsbørn.

Hver Tid har sit Evangelium for den kommende Slægts Lykke. Hver enkelt Generation lever i Overbevisningen om, at dens egne Medlemmer bestaar af Dosmere og Usselrygge, som ved en forfejlet Opdragelse er blevet til noget helt andet og meget ringere, end de af Naturen var bestemte til.

Og det, som skal raade Bod paa Ulykken, redde den næste Slægt fra den samme Elendighed, hedder — *Hygiejne.* Nye Tider, nye Tanker, nye Methoder . . . snart hedder de Tilbagevenden til Naturen — en sublim Idé af *Rousseau*, der efter Forlydende lod sine egne Børn uddanne paa et Vajsenhus — snart indbyrdes Undervisning, snart fælles *dito.* I vore Dage er det Hygiejnen, som skal redde os.

Naar man læser om de tusind Farer, der truer Barnealderen, maa vi anse det som et rent Mirakel, at nogen af os er sluppet levende over Konfirmationen og har naaet at sætte Børn i Verden. Naar jeg tænker paa, at alt det, jeg ikke maa gøre ved mine Børn blot en eneste Gang, hvis jeg ikke vil gøre mig skyldig i Mord, er blevet gjort ved mig af mine Forældre hver evige Dag i en Aarrække, saa maa jeg komme til den Overbevisning, at Skaberen har haft en ganske bestemt Hensigt med mig, siden jeg dog har overlevet det. Ifølge de bedste hygiejniske Forfattere er jeg med samt mine Forfædre i tusinde Led lige fra vor Fødsel daglig blevet forgivne, radbrækkede og demoraliserede ved vore Forældres Vankundighed, saa at det er et rent Guds Under, at vi er blevet tilstrækkelig mange tilbage til at frembringe den Mønsterslægt, der skal nyde godt af vore Dages udmærkede Opfostringsmethoder.

De grundige Tyskere har gjort det til en Videnskab at undersøge, hvorledes et *Normalbarn* skal fremstilles og behandles. At »Menneskene ere af Naturen ikke saa gode, som de burde være«, er en iøjnefaldende Kendsgerning og staar formodentlig ogsaa i den tyske Udgave af *Balles* Lærebog. Det bliver da den moderne Videnskabs Sag at rette paa Naturens smaa Mangler.

Barnet fødes og bliver efter en Række Mordforsøg fra Moderens, Jordemoderens, Faderens og Tanternes Side endelig svøbt efter alle Kunstens Regler. Men ak — hvorledes ser det ud i de allerfleste Tilfælde? Skeløjet, med udstaaende Øren, opstaaende Næse og

Kappe til Forhindring af udstaaende Ører.

Et Svøbelsebarn efter sidste Mode.

med Hovedet fuldt af store, uregelmæssige Knuder, hvori kun de mest Velvillige aner overlegne Aandsævner, medens uhildede Iagttagere maa anse dem for ganske overflødige for Hjærnens naturlige Udvikling.

Intet er i vore Dage lettere end at rette paa disse Smaafejl, der med Tiden kun vil frembyde altfor billige Angrebspunkter for brutale Lærere og Kammerater og mulig endog forspilde de gode Partier, der ellers kunde antages at falde i Barnets Lod.

En fornuftig Moder, der lytter til sin erfarne Læges Raad, tvinger ved Hjælp af en særegen Maskine de altfor nysgærrige Høreredskaber indenfor deres naturlige Grænser, og anvender den Tid, hun ellers vilde tilbringe hos *Otto*, til ved daglig Massage at bibringe sin Podes Næse den nødvendige klassiske Dannelse, hvortil dog er at bemærke, at Bestræbelserne selvfølgelig bør gaa i modsat Retning, saafremt Barnet viser Romertendenser, uagtet Faderen bærer Opstopper.

Paa samme Maade lader det sig ved daglig Udholdenhed gøre at bringe Skik paa uregelmæssigt formede Hjærnekasser og efter hvers individuelle Smag gøre dem fra trekantede til firkantede, pyramidiske eller parallellepipedalske. Da der som bekendt er en meget nøje Forbindelse mellem Hovedformer og Forbryderanlæg, vil disse Bestræbelser aabenbart kunne blive af afgørende Betydning for Samfundets moralske Udvikling.

En gennemgribende Reform vilde det være, om Forældre og Barnepiger kunde gøre sig fortrolige med den Tanke, at man bør tage anderledes paa et Barn end f. Eks. paa en Hundehvalp eller et Rugbrød. De fleste har vel en dunkel Fornemmelse af, at man ikke maa træde paa sine Børn eller sætte sig paa dem, hvis man vil undgaa at trykke Faconen af dem. Derimod staar det kun klart for de færreste, hvor mange Vanskabninger der aarlig produceres ved den forkerte Maade at bære Børnene paa, som ved daglig Gentagelse ender med at fremkalde Skævheder i Barnets ydre Form eller endog ødelægge dets vigtigste Organer.

Det er sikkert ikke ubekendt, at Grunden til, at kun saa faa kan bruge begge Hænder lige godt, ligger deri, at Barnet oftest kun bæres paa den højre Arm, hvorved den venstre fra den spædeste Alder bliver sat ud af Øvelse. Lige saa skadeligt er det at bære Barnet i skæve Stillinger, med Hovedet nedad, holde fast om dets Underliv eller til dets Indsvøbning anvende Naale, som, hvor forsigtigt de end kan være anbragt, let vil kunne genere og tvinge Barnet til at indtage usunde Stillinger. At man ikke ved at

Den forkerte og den rigtige Maade at putte et Barn i Bad paa.

vugge Barnet maa skvulpe dets endnu tyndtflydende Hjærnemasse rundt i dens Beholder, er ogsaa en af de Selvfølgeligheder, som desværre langsomt gaar ind i Folks Bevidsthed; her vil dog i Tidens Løb den Mennesket iboende Dovenskab komme Videnskaben til Hjælp.

Ja i Sandhed, naar man nøje betænker alle de Farer, der truer Mennesket allerede fra dets spæde Alder, saa maa man give den unge Moder Ret, som udbrød, da hendes Vej ved en Fejltagelse faldt igennem Barnekamret:

»Jeg begriber ikke, hvorledes noget Menneske tør paatage sig det Ansvar at være — Barnepige!«

Bastian.

Den første Klavertime.

Nej Mor! det kan jeg ikke,
det er saa rædsomt svært!
At spille efter Noder,
det faar jeg aldrig lært.

De Streger og de Prikker,
som hopper der omkring,
de ligner smaa Soldater
og siger ingen Ting.

Skal man da for at spille
paa Noder sig forstaa? —
Nej, Mor, der er vist nogle,
der kan fra ganske smaa.

Thi naar jeg her alene
blot sidder helt i Ro —
saa spiller jeg og synger
saa dejligt kan du tro.

Karsten Colding.

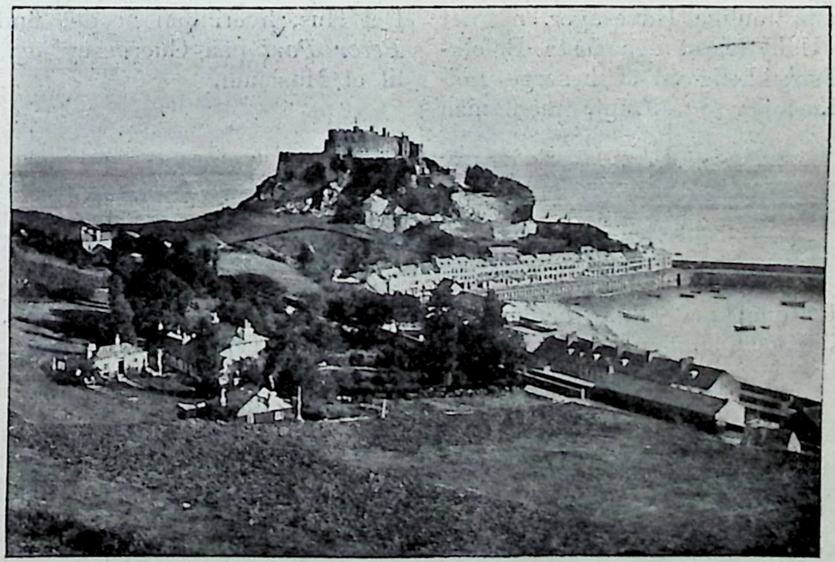
Et Ø-Rige.

Kvæg mellem Kæmpe-Kaalstokke, Motiv fra de normanniske Øer.

INDE i St. Malobugten mellem Normandiet og Bretagne ligger der fire mærkelige Øer: Jersey, Guernesey, Alderney og Sark — lige mærkelige ved deres politiske Forhold, deres Befolkning og deres Natur.

De hører til England fra gammel Tid — ja lige fra de Aar, da normanniske Konger gjorde sig til Herrer i Angelsachsernes gamle Rige. Efterhaanden fik Franskmændene samlet hele Fastlandet, men de fire smaa Øer lykkedes det ikke at fravriste England.

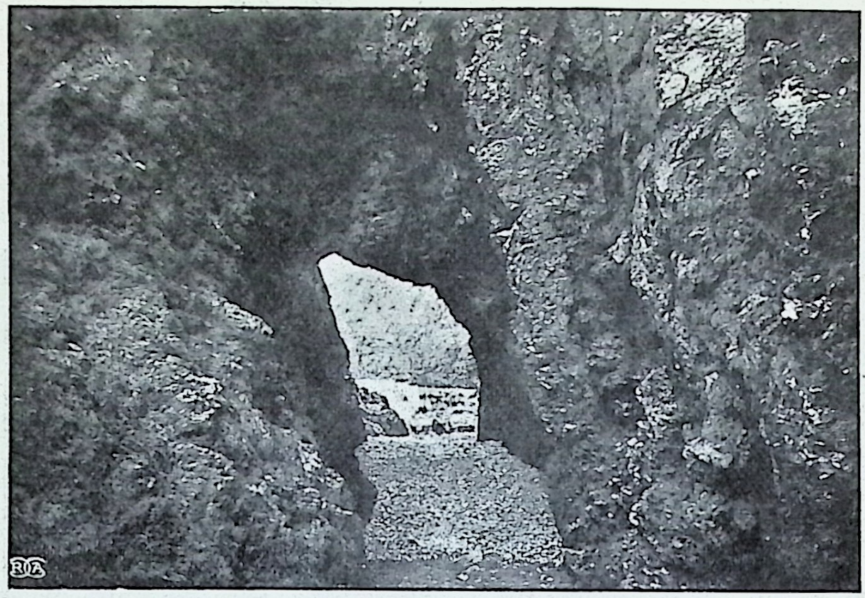

Fæstningen Mont Orgueil paa Øen Jersey.

Fransk er imidlertid Befolkningen den Dag i Dag — mere fransk næsten end de rigtige Franskmænd. Vistnok lyder de to Sprog blandt Befolkningen Side om Side, men i Øernes Raad tales der et Fransk, der i sin gammeldags Snørklethed er saa pudsigt og fremmedartet,

at en moderne Pariser næppe vilde kunde forstaa det.

I Virkeligheden nyder Øerne under Englands Overherredømme et fuldstændig frit Selvstyre. De to største Øer, Jersey med 55,000 Indbyggere og Guernesey med 30,000, har hver deres lovgivende Forsamling og deres Raad og forvalter selv deres Retspleje og Finansvæsen, paa hvilke den engelske Guvernør kun øver en meget begrænset Indflydelse. Indtægterne er navnlig Grundskat, Spiritusafgift og Havnegebyr, Toldbyrder kendes ikke.

En Hulning i Klippen paa Øen Sark.

Befolkningen er paa Landet væsentlig fransk, hvad den dog ikke gærne vil lade sidde paa sig. „Vi er Normanner", siger disse Øboere med Stolthed, idet de peger paa de talrige normanniske Fæstningsværker, der endnu staar fra gammel Tid, som Værn mod Overfald fra Søen. I Byerne har engelske og irske Elementer trængt sig ind, saa at der i Skolerne maa læres i begge Sprog.

Set fra Søen gør de normanniske Øer ikke just noget gæstfrit Indtryk. Kysterne er vilde og stejle, omgivne af Klipper og Skær, der gør Besejlingen vanskelig. Men bag disse Klippemure vil man finde et smilende Landskab, der som en bugnende Have strækker sig fra Kyst til Kyst, og i Virkeligheden spiller ogsaa de normanniske Øer en lignende Rolle for Englands Hovedstad — trods den betydelige Afstand — som Amager for København.

Her dyrkes alle mulige Havesager, og det med et saadant Udbytte, at den faste Befolkning ikke er tilstrækkelig til at besørge Indhøstningen af Kartofler og Frugt, men maa tilkalde franske Arbejdere i Tusindvis. Af Kartofler kan der aarlig udføres 70,000 Tons, af Grøntsager og Blomster, navnlig Liljer om Foraaret, ligeledes overvældende Masser.

Dette Havebrug i stor Stil giver hele Landskabet et ejendommeligt Præg. Liljerne drives under Glastage, der Side om Side dækker store Arealer, som Øjet næppe kan overse. Og mange Haveurter naar her til Størrelser, der maa forekomme os ganske fabelagtige. Ikke sjældent finder man Marker med Kaalstokke af indtil 10 Fods Højde.

Det er intet Under, at adskillige af Storbyernes Velhavere om Sommeren finder Vej til de normanniske Øer for at bade og sole sig. Hertil var det ogsaa, at *Victor Hugo* trak sig tilbage, saalænge Napoleon den 3dje sad paa Tronen. Det Hus, hvori han boede, findes i Byen *St. Peter Port* paa Guernesey og er nu indrettet til et Musæum.

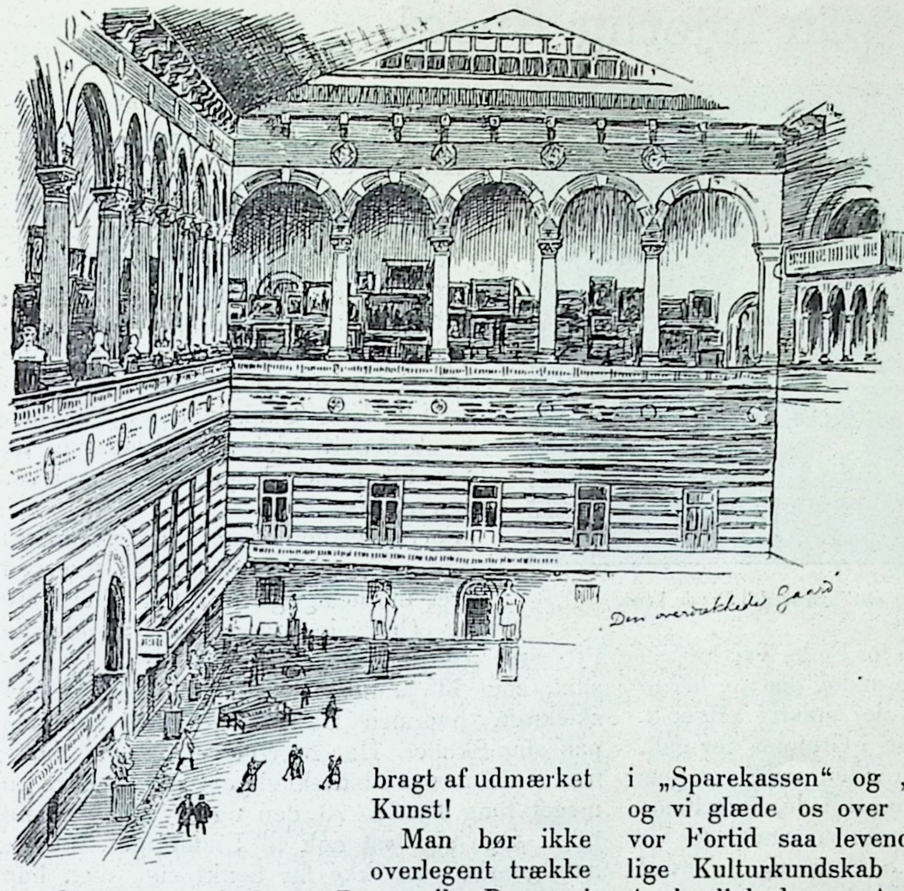
Sommerens Glansnummer.

Skønnere Ramme kunde ikke tænkes om nogen Kunstudstilling end det vidunderlige Raadhus, der skyldes *Nyrops* Fantasi.

Som dette Borgerslot udvendig er en Fest for Øjet, et storartet Digt om Københavns Fortid og Nutid, saaledes taler dets Indre, baade Rammen og hver Tomme af dets Flade om det høje kunstneriske Standpunkt, hvortil vi er naaet.

Men er Lokalet skønt som sikkert faa andre i Verden, saa kan det uden Overdrivelse siges, at den retrospektive Udstilling, der skal give det Indvielsen, er det fuldt ud værdig. Vi hørte forleden en af vore første Kunstnere blandt de ældre udbryde:

— Skriv dog, I Pressemænd, alt hvad I aarker, raab det ud over hele Landet og hele Europa, om I kan, at en Udstilling som denne faar man intet andet Sted at se. Jeg har set saa meget rundt om i Verden, men intet, der ligner dette vældige Stævne af alt, hvad et lille, udviklet Folk gennem Aarhundreder har frem-

bragt af udmærket Kunst!

Man bør ikke overlegent trække paa Skuldrene ad denne Panegyrik. Der er i Virkeligheden ikke sagt et Ord for meget.

Det er selve Danmarks Kunst i alle dens mindste Afskygninger, som med ét er tryllet frem fra Sale og Stuer Landet rundt. Vore fineste Kunstkendere har ikke haft den Lejlighed til at gøre sig fortrolig med dansk Billedkunst, som nu enhver har, der kan købe sig et Kort til Raadhusudstillingen.

Vi ser de første, svage Spirer af hjemlig Malerkunst vokse op af de Frø, indkaldte Hollændere, Franskmænd og Tyskere har lagt. Med et skyder et Geni som *Jens Juel* op — her har man først Lejlighed til at se ham i hans Storhed, der fortjener at være verdensberømt. Og med det nittende Aarhundrede vælder der frem et Flor af store Kunstnere i alle Genrer, Malere som *Abildgaard, Eckersberg, Marstrand, Carl Bloch, Krøyer,* Billedhuggere som *Thorvaldsen, Jerichau* og *Bissen,* hvis Skikkelser og Betydning først ved denne samlede Udstilling vil faa faste Omrids for den yngre Slægt.

Og saa hvilket Fond af kulturhistorisk Kundskab er her ikke at øse af i de mange Genrebilleder fra de forskellige Perioder, hvor Personers Dragter, Miner, Holdning og Manerer afspejle os Tiden saa klart, som den har staaet for den samtidige Kunstners eget Øje.

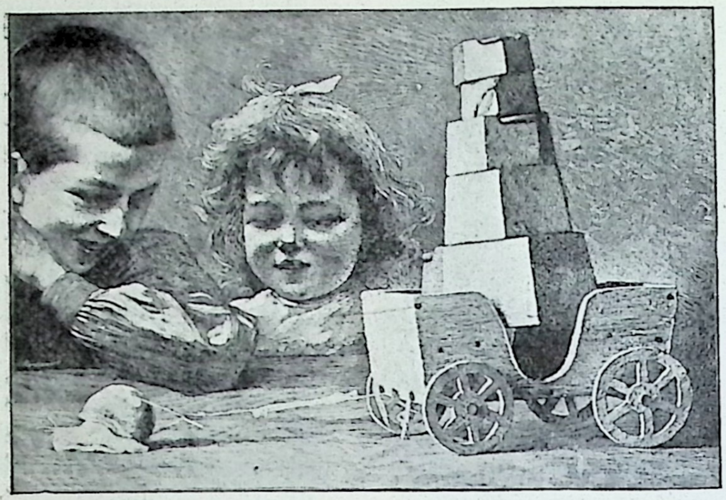
Lad os se bort fra de Kunstnere, hvis maleriske Fortrin den Dag i Dag imponerer selv dem, der lever og aander helt i Nutiden. Tag *Hunæus'* Billede fra „Volden store Bededags Aften“ med dets karakteristiske Portræter af *Prins Ferdinand* og *Karoline, Goldschmidt* og *Chr. Winther,* tag *Smidhs* Interiør af „En københavnsk Familie“. Vi kan smile over den naive Fremstilling — for Fortællingens Sandhed bøjer vi os dog alle som overfor Teatrets klassiske Fremstillinger i „Sparekassen“ og „Recencenten og Dyret“, og vi glæde os over en Kunst, som har stillet vor Fortid saa levende frem for os. Vor boglige Kulturkundskab faar derigennem Liv og Anskuelighed, og Aarhundredets Billede faar Liv og Farve.

Københavnerne behøver næppe nogen nærmere Anvisning paa, hvor de i Aar skal gaa hen og se noget, de sagtens aldrig vil glemme. Og Provinsboere bør være den Trafikminister og Generaldirektør taknemmelige, der aabner dem Adgang til billige Masseture med Københavns Raadhus som Hovedmaal.

Før Aabningsfesten: En gammel Herre vaskes.

En løjerlig Snegl.

En Snegl, der kan trække en Vogn med 8 Punds Vægt.

DER er ingen Grænse for Folks Tvivlesyge. Nu begynder man endog hist og her at tvivle paa, hvad der staar i „Hver 8. Dag". Det er dog i Grunden for galt.

Vi bragte for et Par Uger siden paa Omslagets Forside et Billede, der fremstillede, hvorlunde et Par franske Børn spændte en Snegl for en lille Vogn, belastet med 8 Pund og — hvad vi maaske ikke tilstrækkelig klart slog fast — virkelig fik den til at trække denne Vægt.

Der er baade skriftlig og mundtlig bleven rejst Indvendinger mod Muligheden af et saadant Eksperiment. Talrige Røster, ligefra mildt bebrejdende til vildt forbitrede, har hævet sig mod os, fordi vi har villet binde vore Læsere paa Ærmet, at en Snegl kan trække en Vogn.

Der er da ikke andet for os at gøre end at stille Bølgerne, inden de som et brusende Ocean overskyller det ganske Danmark. — Først skal vi nøgternt berette, at Ideen opstod hos den parisiske Tegner *Louis Paulians* begavede Børn, hvis Adresse vi med Lethed vil kunne skaffe. De var ved at lave Væddeløb mellem Snegle, og da der var en stor Vinbjergssnegl imellem, maatte den selvfølgelig belastes med Blyringe om Sneglehuset for at stille Konkurrenterne lige. Da Dyret bar sin Byrde med stor Sindsro, opstod Tanken om at benytte det som Trækdyr, og de anstillede det Eksperiment, som vor Tegning viser.

For Sandheden borger Hr. Paulian, om hvem sikkert ingen af vore Læsere ved noget ufordelagtigt. Vi har yderligere søgt Oplysning hos den zoologiske Professor *Jungersen* ved Københavns Universitet, som bl. a. henviste til den vældige Muskelkraft, hvormed Østersen holder sammen paa sine Skaller. Han betvivlede ikke, at Sneglens Kræfter var tilstrækkelige til at trække en meget tung Byrde. At den ogsaa var i Stand til at suge sig fast nok til Underlaget, havde han ganske vist ikke før tænkt sig, men han bøjede sig for Kendsgerningen.

Hvis der nu er nogle, som endda ikke vil tro os, saa skal vi oplyse, at de store Snegle, hvorom her er Tale, findes i Mængde ude i Ordrupmosen ved Stien, der fører over til Kongekilden. Saa kan enhver jo prøve.

Vi for vort Vedkommende tror ikke paa Sneglens Fremtid som Konkurrent til Automobilet. Men om dens Kræfter vil vi ikke høre Tvivl, med mindre man skulde kunne belægge dem med Beviser.

Et Kunstner-Firkløver.

DA Musikdirektør *Valdemar Neumann*, som i Vinter har ledet et Orkester i „National"s Koncertsal, forleden gav en Soirée i Wittmacks Lokaler, kunde han byde sit Publikum paa et saa sjældent Ensemble som fire Søskende, der alle har vundet sig et anerkendt Kunstnerry og en sikker Position i Københavnernes Hjærter.

Fire Søskende. Fru Mathilde Nielsen, Sophus, Victor og Valdemar Neumann.

Man siger jo, der er Held ved Firkløvere, og her gælder det i hvert Fald. Har hvert af „Bladene“ gjort Lykke for sig, saa kunde de alle fire paa en Gang selvfølgelig kun gøre Furore.

Arm i Arm vilde vi helst have taget dem, om det havde været muligt. Vi ringede op — Hellerup 16, Villa del Gloria — men Familiens Chef, *Sophus,* „den ældste i det hele Opus“, som han selv udtrykker sig, kunde ikke hjælpe os. „U—uh!“ sagde han — saadan et langt, ærgerligt Uh, der pludselig stillede os Fyrst Auran lyslevende for Øje — „nej det maa De la' vær' med, for det kan jeg ikke li'e. Og min Søster Mathilde, hun hader det, kan jeg sige Dem. Vi er saa forfærdelig beskedne, ved De nok . . . “.

Vi tilstaar, vi vidste det ikke. Derimod vidste vi, at Sophus Neumann ikke er nær saa bøs, som han lader i Telefonen, saa vi lod os ikke forbløffe. Men da vi endelig saa nogenlunde havde faaet Bugt med hans Beskedenhed og belavede os paa at binde an med Søsterens, saa skulde det nu saa være, at baade Valdemar og Victor forlængst var over alle Bjerge.

Naa — det er ikke for det, de er saamænd gode nok enkeltvis.

Om Sophus Neumann kan man vanskeligt fortælle en Københavner med K noget nyt. Hans Navn hører til dem, vore Forældre, Tanter og Barnepiger havde paa Læberne, fra vi kunde skønne, og som vakte Længsler i vor Sjæl, fra vi kunde pille Skillingerne ud af vor Sparebøsse med en Kniv. Og der er det mærkelige ved ham, at den samme Komiker, hvis Gummiansigts Forvridninger fremkaldte tilsvarende Bevægelser i Mellemgulvet hos det naive Barn, den Dag i Dag virker med den ægte Kunsts hele Magt paa den modneste og mest kritiske Teatergænger.

Sophus vil aldrig gaa af Mode, saa længe han kan staa paa en Scene. Mærkelig nok har Rygtet altid haft travlt med at sætte Splid mellem ham og Thalia. Snart vilde det gøre ham til Indremissionær — ja, lur ham — snart til Redaktør i Kallundborg, fordi han altid har været saa flink i Pennen.

Nej, saadan noget gør Sophus ikke. Han har i Grunden i hele sit Liv kun gjort én Ting, vi tør bebrejde ham, og det var at lade sig føde som „*Victors* store Bro'r“. For det har generet Victor ikke saa lidt paa hans Teatervej at have saadan en stor Bro'r, som han i Ydre og i kunstneriske Ævner ligner saa meget. Og skulde vi ønske Sophus ind i en anden Livsstilling, saa skulde det være for at skaffe mere Lys og Luft for det store og i Virkeligheden saa ejendommelige Talent, Victor lægger for Dagen i alle de Opgaver, der stilles ham.

Af den celebre Kunstnerfamilies to andre Medlemmer er Fru *Mathilde Nielsen* vor ældste og nærmeste Bekendt. Hun repræsenterer paa Scenen et af de aller vanskeligste Damefag, Rappenskralden og de gamle fjottede Kvindemennesker, og hendes Galleri af saadanne Figurer er i Tidens Løb blevet den københavnske Komedies særlige Specialitet, som f. Eks. Fru *Emma Gad* ganske bevidst har draget sig til Nytte i Anlæget af sine bedste Lystspilfigurer.

Mindst Københavner er Musikdirektøren *Valdemar.* Han kunde utvivlsomt være blevet en ligesaa fortræffelig Aktør som sine Søskende, men der er ingen Grund til at beklage, at han ikke blev det. Naar hans Publikum i denne Vinter Aften efter Aften blev talrigere og paalideligere, da viser det, at han under sit bevægede Musikliv rundt omkring i Udlandet har udviklet sin Kunst med samme Alvor som de andre deres. At hans umiskendelige Neumannske Ansigt ikke har været ham til Skade som Entrébillet til københavnske Hjærter, er en Sag for sig.

Niels W.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

I 25 Aar har Gaardejer *Jens Busk* repræsenteret Ribekredsen i Folketinget og her udført et stort Arbejde. Han hører ikke til dem, der holder sig tilbage. Han tager tværtimod fat med Kraft og holder ud. Skulde man nævne en Type paa den frisindede jyske Rigsdagsmand, saa maatte det vel blive Jens Busk. Hans Skikkelse og Sprog er den jyske Bondes, og den Ihærdighed, han besidder, i Forening med hans Skarpsindighed — for ikke at sige Snedighed — plejer man jo ogsaa at kalde et jysk Karaktertræk. I 1875 var han Medlem af den store

Gaardejer Jens Busk.

Arbejderkommission, siden Reformpartiets Dannelse har han været Medlem af dets Bestyrelse, og i »Jysk Husmandskreditforening«, samt som Formand for Amtskommissionen angaaende Oprettelsen af Jordlodder for Landarbejdere har han bidraget til den rent stedlige Udvikling.

Jens Busk er Medlem af Landhusholdningsselskabets Bestyrelsesraad og af Repræsentantskabet for Horsens Folkebank.

Københavns Slagterlav har for nylig fejret sin 450aars Fødselsdag. Den livskraftige Institution er Hovedstadens ældste Lav, og dens nu-

Slagtermester W. Juul.

værende Oldermand fungeret længer end nogen anden Kollega.

Slagtermester *W. Juul* er kun 51 Aar gammel, men har været Oldermand lige siden 1884; at han fik denne Tillidspost i 34aars Alderen, skyldes selvfølgelig hans Anseelse indenfor Faget. Før Juul blev konfirmeret, var han allerede sat i Slagterlære af Faderen, der selv var Slagter. Svend blev han i 1868, og han nedsatte sig 1871.

W. Juul har været Slagterlavet en god Præsident, der baade har hjulpet den ældre Slægt til Forstaaelse af den nyere Tids Reformer (Kødkontrol, Slagtemethode, Hygiejne etc.) og holdt igen paa de yngres ofte skrappe Konkurrencefaconer.

Tidligere var Juul et ivrigt Medlem af Højres Arbejder- og Vælgerforening (Formand i 3. Kreds) og deltog i mangen Bataille. Nu lever han politisk set som saa mange af Firsernes Kæmper, i et fredeligt Otium.

Den 1ste Maj højtideligholdt Maskinchef *Otto Busse* sit 25aarige Jubilæum i Statsbanernes Tjeneste.

Maskinchef Busse.

Han blev i 1876 Maskiningeniør, 1882 Overmaskinmester og 1892 Maskinchef, og i dette Tidsrum, der omslutter vore Statsbaners hele Udvikling i moderne Aand, har han selvfølgelig haft rig Lejlighed til at lægge sine fortræffelige Ævner for Dagen. Under Hr. Busse har vore Baners Maskinvæsen naaet en Udvikling, som stiller dem lige med Udlandets bedste.

Jubilaren har ikke blot af al Ævne fulgt med Udlandets Fremskridt, men har selv ved egne Opfindelser bidraget betydeligt til Jernbanevæsenets Fremgang, og har derved ogsaa vundet Anerkendelse i Udlandet.

Dødsfald.

Kammerassessor Johansen.

Kammerassessor *Johansen*, som nylig døde i en Alder af 78 Aar, var kendt af de fleste Teaterfolk i Danmark — thi hvor mange er der af dem, som ikke paa en eller anden Maade har været i Berøring med Kasino i det sidste halve Aarhundrede?

Saalænge havde nemlig den gamle »Assessor«, som han sædvanlig kaldtes, virket som Inspektør ved Kasino. Han har set Direktioner opstaa og forsvinde, men altid var det Johansen, der var selvskreven til Posten som Teatrets Inspektør, og med samme Pligttroskab røgtede han sin Dont, hvem det end var, han havde til Overordnet.

Personlig førte Johansen en stille og beskeden Tilværelse. Naar han desuagtet af de skiftende Direktioner ansaas for uundværlig for Teatrets Ledelse, da ligger heri den bedste Ros for ham. Med ham er en af Kasinos sikreste Piller faldet.

Atter har Folkeskolen mistet en af Forkæmperne for Organisationen af Standen, idet Førstelærer *P. A. Holm* i Bjerge er afgaaet ved Døden i en Alder af 57 Aar. Den Afdøde, der var Seminarist fra Jellinge, har siden 1864 været Lærer i Bjerge og en kort Tid Skoleinspektør i Kolding. Sammen med nys afdøde Sauter og Thyregod stiftede han »Danmarks Lærerforening«. Som pædagogisk Forfatter har han ved Udgivelse af Sangbøger for Folkeskolen og en Sproglære indlagt sig Fortjeneste.

Førstelærer P. A. Holm.

Hans Samvittighedsfuldhed som Lærer og hans praktiske Dygtighed paa Skoleomraadet var kendt Landet over og skattet i Lærerkredse.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER 8 DAG

Nr. 33. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 19. Maj. ⊕ 10 Øre om Ugen 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Frøken Rosas Venner.

Af Jeanne Marni. Oversat af Emma Kraft.

I Fængslet Lazare paa den kvindelige Afdelings Sygestue. Kl. 9 om Morgenen, den 1. Jauar 1900.

I en af Sengene midt mellem Rækkerne tilhøjre ligger en Kvinde med indbundet Hoved. Hendes Ansigt er ungdommeligt, men Ansigtsfarven gusten, to mørke, forvildede Øjne se sig uroligt omkring.

I Sengen ved Siden af ligger en Kvinde med lyst, rødt Haar; hun ser forbavsende frisk ud og har den højre Arm i Bind.

Den førstnævnte hedder *Pauline Magiron*, den anden *Martha Jouvente*.

Martha (til Pouline): Vil De have et Stykke Chokolade?

Pauline: Nej Tak.

Martha: Maaske hellere en Chokoladepastille, bare en lille en?

Pauline: Nej Tak.

Martha: Det skulde De saamænd ikke sige nej til. Det duer ikke, ikke at spise noget. Maven kommer helt i Ulave, naar man ikke spiser. Saadan gik det ogsaa mig de første Dage her . . . Jeg kunde ikke saa meget som faa en Draabe Vand ned; det blev siddende i Halsen paa mig som en Klump Og et Stykke Brød . . . naar jeg bare tænkte derpaa, var jeg lige ved at kaste op. Fra den Tid har det da ogsaa været helt tosset med min Mave, saa det saamænd endnu svier til mig. (Hun tager et stort Stykke Chokolade og spiser det med Velbehag). Jager det lige meget i Deres Hoved?

Pauline: Ja.

Martha: Det gør det ogsaa i mit Haandled. Men godt er det da, at den Slags Stød ikke er farlige . . . Var det ikke, da man vilde arrestere Dem, at De forsøgte at knække Halsen. Var det ikke?

Pauline: Nej, det var, da jeg opdagede, at . . . jeg havde kvalt ham.

Martha: Aa! (Hun blegner.) Hvor gammel var han?

Pauline: Han blev født . . . (Hun tier.)

Martha: Jeg har tre rigtig søde Børn. Den ældste hedder Robert og er ti Aar; det er en lille Krøltop, og som han kan lade Munden løbe. Gabriel er otte Aar og saa skikkelig, som om han var en lille Pige. Den tredie er et Pigebarn; Antoinette hedder hun. Hun er rødhaaret ligesomjeg, mig opad Dage (Med bevæget Stemme.) Men meget spinklere, meget kønnere. Hun var min Mands Kæledægge, hans Øjesten. Han var helt forgabet i hende, stakkels Fyr . . .

Pauline: Var? Har De da mistet ham?

Martha: Jeg har dræbt ham.

Pauline: Aa, Gud.

Martha: Ja, i et Øjebliks Heftighed nede paa Værkstedet . . . For ser De, han havde etableret sig som Kleinsmed . . . i Batignolles derhenne i Fruentimmerstræde. Vi kom ganske godt ud af det sammen. Vi var just ikke ulykkelige; vi slog os igennem og sled i det. Saa var det en Aften, at min Mand kom pæreful hjem. Jeg sagde ingen Ting. Han plejede jo ellers ikke at være fuld. Jeg gjorde ingen Halløj, fordi han havde taget sig en Taar over Tørsten. Vi kender jo nok Mandfolkene. Altsaa tav jeg. Men saa giver han sig til at tirre mig baade med det ene og det andet. „Saadan en Dovenmalene du er; du spiser os andre ud af Huset", siger han saa. Han blev mere og mere gal i Hovedet — glem ikke, at jeg svarede ham slet ikke —, saa gal, at han tilsidst buser ud med en Hentydning til en af vore Naboersker. Han begynder at snakke højt om hendes smukke Krop, og det saa det gaar ud over mig. „Naa, nu har man hørt det med," siger jeg saa, „naturligvis blærer du dig bare." Selvfølgelig følte jeg mig krænket. „Nej," siger han, „jeg blærer mig ikke. Har man først faaet Kig paa hende, gider man ikke have med jer andre at gøre". Saa var det, at jeg tog en Hammer og slog løs paa ham, og det saa grundigt, at jeg forvred mit Haandled og slog ham ihjel — lige med det samme. Badaus! der laa han; ikke saa meget som et Muk gav han fra sig, bare et Aa! Jeg havde, uden at ane det, slaaet ham lige paa Plakaten.

Pauline: Hvor De maa have været fortvivlet bagefter?

Martha: Bagefter? Jeg skreg op, som jeg var gal, saa der kom Folk til, der fandt mig staaende med Hammeren i Haanden. Jeg havde ikke et eneste Øjeblik tænkt paa at kaste fra mig dette Mordinstrument, som vidnede om Forbrydelsen.

Pauline (gysende): Forbrydelsen! Jeg er ogsaa en Forbryderske. (Hun putter sit Ansigt ned under Lagnerne). Aa, gid jeg var død!

Martha: Saadan sagde jeg ogsaa, og havde Frøken Rosa ikke været der, vilde jeg nu ikke ligge her i denne Seng i Sainte-Lazare og vente min Dom, det kan De stole paa. Aa, Gud bedre det! I Arresten havde jeg taget Livet af mig. Det kan man nemt, naar man bare vil. Men Frøken Rosa fik mig fra det. „Deres Børn," sagde hun, „holder De da slet ikke af dem?" Saadan en Stemme som hun sagde det med. Man maa selv have hørt det. Man maatte være af Sten, hvis man ikke kom til at græde. Forresten nu skal De selv høre, om lidt kommer hun her. Hun kommer her tidt; næsten hver Dag. Jeg skal sige Dem, hun har Magistratens Tilladelse dertil, fordi hun tager sig af de kvindelige Fanger, naar de har siddet deres Straffetid ud. Hør nu selv, naar hun taler til Dem.

Pauline: Men mig kender hun jo ikke.

Martha: Aa, hun lærer Dem hurtig at kende. De bliver snart Ven med hende; hun vil tale med Dem, saa det vil varme Deres Hjerte.

Pauline: Nej, det er umuligt!

Martha: Passiar! Nu skal De selv høre. Mig har hun trøstet og mange andre. En Gang, da jeg var ude af mig selv af Fortvivlelse og sagde: „Hvad skal jeg svare mine stakkels Børn, naar de spørger mig om deres Fa'r?" For ser De, de smaa Skind var den Dag, da Ulykken skete, ude i Vincennes hos mine Forældre. „Hvad skal jeg saa svare dem?" Saa sagde hun med sin blide, endnu ganske ungdommelige Stemme — det er underligt, at saadan en gammel Frøken kan have en saa ungdommelig Stemme: — „Martha Jouvente," sagde hun, „elsk Deres Børn saa inderligt, opdrag dem saa kærligt, at de aldrig falder paa at spørge Dem om deres Fa'r."

Pauline: Og jeg — jeg som har kvalt mit lille Barn — hvad vil hun trøste mig med?

Martha: Det ved jeg ikke; men trøste Dem vil hun, det er jeg overbevist om. Men der er hun jo, selv! Det er hende, der staar og taler med Søsteren! Næ, se hvor bepakket hun er! Sikken en Mængde Ting, hun har med sig . . . Wienerbrød, Kager og Godter. Sikken en stor Kurv! Selv er hun det bare Skind og Ben, ikke andet end Luft. Nu kommer hun herhen. Hun begynder altid herovre paa vores Side. Se paa hende! Se!

(Siddende overende i Sengen med Hovedet vendt mod Indgangsdøren betragter Martha Jouvente ivrigt en gammel, lille, meget spinkel Kvinde i en sort Kjole. Paa Hovedet har hun en gammeldags Hat med Anemoner paa. Frøken Rosas Ansigt er meget blegt og indrammet af det tynde, glat nedredte Haar. Men i dette blege Ansigt, under disse hvide Haar lyser et Par Øjne som Violer i Sneen. Under Armen bærer hun nogle Briocher og i Haanden en Kurv fyldt med Kager og Appelsiner).

Martha: Saa nu er hun færdig med Søsteren, nu snakker hun med Madam Romieu henne ved

den første Seng. De ved jo nok, hvem Madam Romieu er?

Pauline: Nej!

Martha: Aa, jeg Fæ, at jeg ogsaa spørger derom. De kom her jo først i Gaar. Hvor skulde De saa kunne vide det. Hun er dømt til livsvarigt Fængsel. Hun har forgivet sine Forældre . . . Saa, nu kommer Turen til Frémont i Sengen ved Siden af. Hun skal i Morgen føres til Centralfængslet . . . Hun er Barnemorderske ligesom De. Det er derfor, hun græder. Hør . . . . man kan høre det helt herhen. Hun er saa forfærdelig ulykkelig.

Pauline (med fordrejet Udtryk): Det er da ikke saa underligt.

Martha: Nej, det har De saamænd Ret i. Se, nu kysser Frøken Rosa hende. Saa, nu kommer hun herhen. Pas nu paa, saa skal De selv se, at hun nikker til mig med et lille Smil. Næ, det er dog ved Gud for galt, nu giver hun Chevin, det Svin, to Appelsiner. Det skulde være mig; hvis jeg var i Frøken Rosas Sted. saa . . .

(Frøken Rosa lægger, idet hun kommer hen til Martha, en lille Pose Godter, en Appelsin og et halvt Franskbrød paa hendes Seng).

Frøken Rosa: Goddag, Martha Jouvente.

Martha: Goddag, Frøken.

Frøken Rosa (kysser hende): Glædeligt Nytaar, mit Barn!

Martha (stærkt bevæget): Glædeligt Nytaar, siger De, Frøken. Hvordan skulde jeg dog faa et glædeligt Nytaar, naar jeg ikke kan faa de kære Børn at se?

Frøken Rosa: Maaske De alligevel faar dem at se . . . . Man vil nok tage Deres hæderlige Fortid i Betragtning. Jeg tror ikke, jeg haaber ikke, at Deres Dom skal blive saa meget haard.

Martha (med Taarer i Øjnene): Tror De virkelig ikke? Gud, hvor jeg skulde blive glad. (Til Pauline.) Nu kan De selv se, har jeg vel overdrevet?

Frøken Rosa (til Pauline): De er først kommen herind i Gaar?

Pauline (vender Hovedet bort): Ja!

Frøken Rosa (tager hendes Haand): Skal vi to være Venner?

Pauline (søger at undertrykke sin Hulken): Venner? Aa, nej, nej! Hvad skulde det kunne nytte mig? Gid jeg bare var død, død!

Frøken Rosa (ganske sagte; bøjer sig hen over Pauline, som har lukket sine Øjne): De vilde ønske, De var død, siger De. Men nu skal jeg sige Dem noget. I alle de Aar, hvor jeg er kommen her i Saint Lazare, har jeg saa ofte hørt dette sørgelige Ord: gid jeg var død. De fleste, som udtalte det, var i Virkeligheden bestemt paa at ville leve, selv om de vidste, at deres Liv vilde henslæbes i Fortvivlelse eller i Skam og Skændsel. Med Dem, Pauline, er det en anden Sag, saafremt De ikke vil give efter for den Tanke at ville dø . . . . . Har De først udstaaet Deres Straf og, vel at mærke, udstaaet den modigt, saa vil De komme til mig . . . . . jeg kender Dem og ved, hvem De er. Vi to skal nok finde paa noget, som kan læge Deres syge Sind . . . De har tilintetgjort et lille Væsen, men jeg skal lære Dem den Glæde, der ligger i at frelse manges Liv. Jeg skal nok faa god Brug for Dem ude i mine Vuggestuer i Forstæderne.

Pauline: Mig? . . . mig . . . mig vil De betro . . . De vil virkelig . . .?

Frøken Rosa (kysser hende): Ikke sandt, saa vil De nok leve?

Pauline (stammende): Ja, saa . . . . ja, naar De . . . . aa Gud, aa Gud! . . . . (Hun brister i Graad). Frøken Rosa, Frøken Rosa!

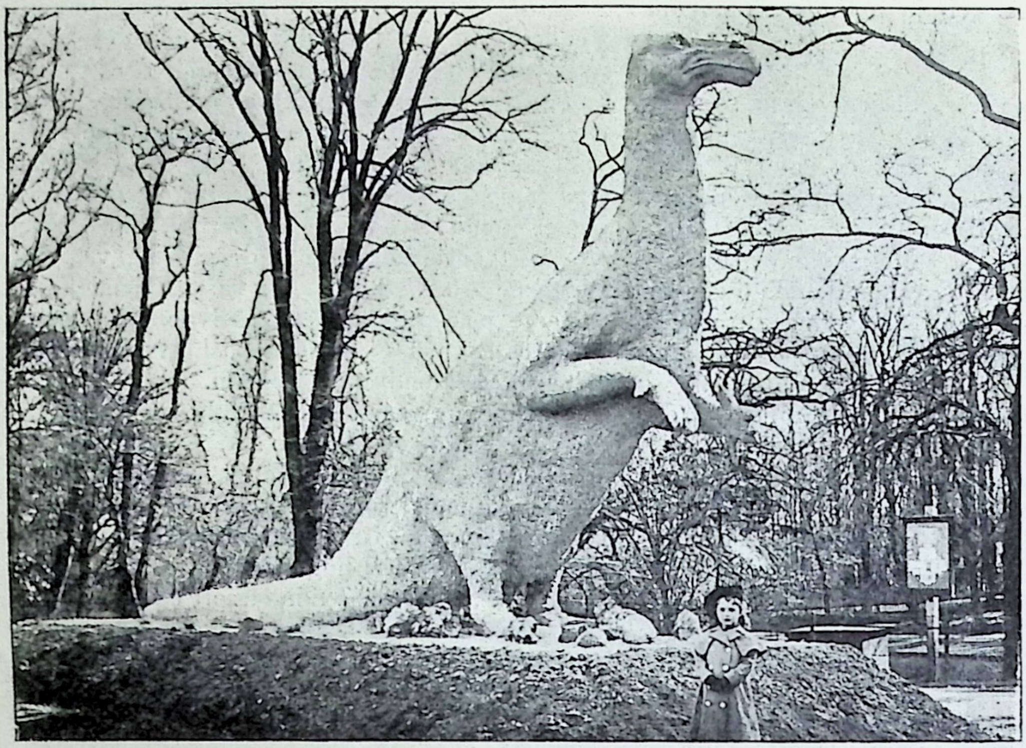
Martha (triumferende): Naa, hvad sagde jeg? (Hun giver hende en Chokoladepastille). Vil De saa have en Chokoladepastille?

Frøken Rosa: Aa, ja! tag og spis den; glæd mig med at spise den.

(Pauline aabner Munden; Frøken Rosa putter en Chokoladepastille i Munden paa hende. Pauline tager saa andagtsfuld imod den, som om det kunde være Nadveren. Frøken Rosa ser et Øjeblik paa hende, smiler blidt og gaar videre langs med Sengene, hvor gamle og unge, frække og sky Kvinder alle betragte hende med et Blik, ud fra hvilket der lyser det samme Haab og den samme flygtige Glæde).

Zoologisk Have.

Sollyset sprang fra det ene lysegrønne Blad til det andet, naar Foraarsvinden legede og satte Sving i Grenene. Sollyset kastede sig i Paafuglens straalende Halefjer, saa det lyste og glimrede som et helt lille Eventyr, og Solen sendte fine, smaa Udløbere ned til Bjørnene, der var gemt saa godt i Skyggen — altfor godt. Solen strøg ind til Moskuskalven, der pustede under dens Favntag, og inde i Abeburet sad smaa, snurrige Fyre, der drømte sig tilbage til de varme Lande. Storken var kommen og byggede Rede blandt Maagerne, Sælhundene dykkede og solede sig, og solede sig og dykkede, og i Huset for de tropiske Smaafugle begyndte den tropiske Varme at holde sit Indtog.

Den forhistoriske Kæmpe-Øgle, genfremstillet i Zoologisk Have.

Foraaret meldte sig. Zoologisk Have aabnede sin Sæson.

— — —

Jeg tog min lille Nevø ved Haanden og gik med ham ind i Haven, ind blandt det lysegrønne, ind i Solen, ind mellem Dyrene, som han holder af. Han er „Dus“ med Kakaduen og Papegøjen og omsætter sine Smaaskillinger i Nødder og Hvedeknopper til Dyrene.

Pludselig standsede han, kneb mig i Benet, og bad om et Katalog.

Han havde nemlig faaet Øje paa: den efter videnskabelige Forskninger, gennem 25 Skeletter i Belgien, ved Assistance af danske Zoologer og af Billedhuggeren *Alexis Møller* i Ler og Gibs i naturlig Størrelse fremstillede, tro Gengivelse af den i sin Tid eksisterende Kæmpeøgle, hvis letløbende Navn paa Latin lyder *Dinosaurus Bernissartensis.*

Drengen var imponeret; tavs stod han og betragtede Dyret, der bøjede Fingrene, som om den var ved at prøve Handsker.

Vi gik videre og endte paa Forestillingspladsen, hvor Mr. *Thompsons* Elefanter gjorde Kunster. Han saa paa Elefanterne, saa paa den skønne Dame, der blev svunget af den

En galant Elefant.

mest galante Elefant; han klappede, men var iøvrigt tavs.

Vi trak os tilbage til vor Stambænk ved Rovdyrhuset, udfor Springvandet. Han faldt i Tanker; han begyndte endog at spise en af Hvedeknopperne. Der maatte aabenbart være en Nød, han ikke kunde knække.

Omsider kom det:

„Hvorfor staar det store Dyr deroppe?“

„Hvorfor, hvorfor — fordi der er Plads til den der —“

„Jamen, *hvorfor* —?

Børn spørger ofte generende.

„Fordi, min Dreng, naar de *levende* Dyr ikke kan trække Folk ud til Haven, saa prøver man med de *døde* —“

„Naa —“

Han tyggede filosofisk videre.

„Hvorfor gør de Elefanter Kunster?“

„Fordi — — ser Du, hvis de *døde* Dyr ikke kan samle Publikum, saa maa de *levende* gøre noget for det —“.

Han slugte Resten af sin Hvedeknop, og efter et lille Ophold spurgte han:

„Men, Onkel, *Damen*, som ogsaa gør Kunster, hvorfor er *hun* her?“

Børn spørger ofte endog meget generende.

„Hun er her — hun er her — — fordi *hun* i hvert Fald kan faa Folk ind i Haven, hvis hverken de døde eller de levende Dyr kan det.“

„Jeg var lidt betænkelig ved den Udlægning, men han hjalp mig:

„Onkel — *skal* Folk da herind?“

„*Ja,*“ sagde jeg, og følte omsider sikker Grund under Fødder, „for ser Du: naar De først har været her *en* Gang, saa kommer de igen — selv om baade Damen og Elefanter er danset af Landet!“

Valdemar Greibe.

Kasernearrest.

Compagniet stod opstillet til Afmarsch Kl. 3 Eftermiddag og Stabssergenten traadte hen foran Fronten.

„Compagni! Til Midten! Ret!“

120 Kolber stødte i Stenbroen med et Klask, der gav Genlyd i Kastellets gamle Mure, og 120 unge, raske Kroppe fór i Vejret med et Sæt saa hver Mand næsten blev et Hovede højere.

„Se lige ut!“

„50!“

„Her!“

Jeg sprang frem og stillede mig i Retstilling lige foran Passagen mellem 1ste og 2den Deling. „Ifølge Bataljons Befaling af Dags Dato tilstedes der Rekrut Nr. 50, Hansen af 2det Compagni 8 Dages Kasernearrest „for ikke at have adlydt en given Ordre.“ „Deres Arrest begyn- i Morgen Kl. 5.“ „Træd ind!“

Jeg skyndte mig hen paa min Plads i Delingen. Tak Skæbne! I hele 8 Dage skulde jeg leve som en Eremit i den oldnordiske Bygning med dens overgemte sursøde Lugt af mindst Hundrede Tusinde Soldaters Uddunstninger. I hele 8 Dage skulde jeg spise Kasernemad, som jeg endnu ikke havde bekvemmet mig til at røre, thi jeg vidste jo, at der hver Eftermiddag Kl. 6½ stod den dejligste, varme Mad og ventede paa mig derhjemme.

„Gevær i Hvil! Med Sektioner højre Sving, Compagni Marsch, lige ut!

Det var ældste Premierløjtnant, som nu tog Affære. Ligesom vi buldrede over Broen ved Norgesporten, gik han hen ved Siden af mig: „Naa 50! Der kan De se, hvad der kommer af ikke at lystre, ha'de jeg ikke hjulpet Dem, var De kommet i Bøtten.“

Dertil var intet at svare. Men hellere 2 Døgns mørk Arrest i „Spjældet“ end 8 Dages Indemuring. Og hvad var det saa jeg havde gjort? Bare ikke lystret.

Kl. 5 den følgende Morgen skulde Kasernelivet tage sin Begyndelse. Om Aftenen spiste jeg for sidste Gang hjemme, gik omkring med et stift Ben og en øm Mine. Jeg fortalte mine kære Forældre, at jeg havde slaaet mit Knæ paa „Hesten“. Blev det ikke bedre næste Dag, vilde jeg melde mig til Lægen, og saa vilde jeg rimiligvis blive „kvartersyg“ en lille Uge. Mine Kære mente det nok vilde „fortage sig,“ men det gjorde det desvære ikke.

Den følgende Morgen Kl. 5 var jeg „kvartersyg“. Og paa en Tavle i Forsamlingsstuen stod: Kasernearrest Nr. 50. Medens mine Kammerater Kl. 1 smed sig paa Sengene, sad jeg i Forsamlingsstuen og pudsede Knapperne i den vagthavende Underkorporals 2 Frakker. „Lediggang er Roden til alt Ondt,“ havde han forklaret mig, da han overgav mig Frakkerne.

Om Aftenen Kl. 6½ blev jeg pludselig kaldt hen til Stabssergenten: „De iføren Dem tjenstmæssig Paaklædning og melder Hr. Premierløjtnant Brun, at Menig Nr. 55 er fundet i sit Kvarter; men De maa selvfølgelig ikke besørge noget for Dem selv.“ „Vel, Hr. Stabssergent!“

55 var inde for anden Gang, da han i Rekruttiden havde samlet sig for mange Straffe. Som vi en Dag, en Maaned efter Indkaldelsen, sidder i Belægningsstuen, traadte pludselig en ukendt Mand med en rund Hat ind og smed sig paa den ledige Seng. Det var 55. Hans populære Navn var „Vognmagergades Skræk.“ Han fortalte, medens en lille frygtagtig Tandlæge blev helt bleg, at han kom fra Højesteret, da han i en Maaned havde været impliceret i en lille, uheldig Mordsag. Ellers var der forresten ikke noget i Vejen med ham. Men Tandlægen sov ikke roligt hele 5 Nætter. Den 6te Nat var 55 heldigvis borte, blev fanget 8 Dage efter af en Underkorporal og fik ved Krigsret 5—6 Dages strængt Fængsel paa Vand og Brød. Det var Tilfangetagelsen jeg skulde melde Premierløjtnanten.

Efter en vældig Spurt stod jeg 5 Minutter efter, at jeg havde forladt Kasernen, i Løjtnantens Lejlighed paa Østerbro og meldte den interessante Nyhed.

Vel! Træd af! I fuldt Firspring gik det tilbage. Men da jeg passerede Esplanaden, følte jeg Trang til en Bøf og den tog jo lidt Tid.

Knapt 3 Kvarter efter, at jeg havde forladt Kasernen, meldte jeg mig atter hos Stabssergenten: „Er De for Fremtiden lige saa hurtig, skal jeg benytte Dem som Ordonans!“ Næste Dag fik jeg en Kepi udleveret af Oversergenten. Kl. 1 stillede jeg hos „Staben“.

Først skuldej jeg til en Auditør i Amaliegade,

saa ud paa Garnisonssygehuset for at høre, hvornaar en af vore syge Mænd atter kunde indtræde i Tjenesten, og endelig skulde jeg ind paa Regimentskontoret i Sølvgades Kaserne.

Stolt vandrede jeg ud af Kaserneporten og skyndte mig hen til Droskerne ved Bredgade: „Slaa Kaleschen op.“ Kusken for i Vejret og gloede dumt paa mig. da jeg rolig gik videre. Men jeg vendte om igen. „Slaa Kaleschen op, for Satan!“ Mine Øjne ransagede Terrænet. Der var ingen Fare. Jeg sprang ind og skjulte mig. „Nu la'r De Krikken løbe, forstaar De. Jeg har Mobiliseringsordren paa mig. Amaliegade 13! I Galop!“

Æsken for hen over Stenbroen. Fire Minutter efter holdt vi ved Nr. 13. Jeg gik hen til Nr. 9, sprang op ad Trapperne og kimede paa 4de Sal.

„Ordonansen fra 21. Bataljon, 2. Compagni melder sig hos Hr. Auditøren.“ Auditøren viste sig, jeg stakl ham et blaat Brev i Haanden, smækkede Hælene sammen, traadte flot af og styrtede ned ad Trapperne. 10 Minutter efter havde jeg klaret Sygehuset, og et Kvarter efter Regimentskontoret.

Saa gik det mod Hjemmet, medens der stod Gnister omkring Vognen. Min Tilsynekomst vakte styrtende Glæde. 3 Piger blev sat i Aktivitet og for omkring som Fluer i en Flaske.

Kommandere kan jeg, men det er ogsaa en Ævne, der aldrig naaes, før man har lært at lystre. Snart stod paa Bordet en herlig Middag, Kødsuppe, Kyllinger og Jordbær.

Saa gik det atter i susende Fart hjem mod Kasernen. Stabssergenten var veltilfreds. Det Hele have varet 5 Kvarter. En saa rask Ordonans havde han ikke haft i mange Aar. De følgende Dage for jeg omkring til Compagnichefen, de to Premierløjtnanter, Reservelægen og Regimentskontoret. Hver Dag fik jeg Tid til at tilbringe en halv Time paa Cafè. De 8 Dage fløj hurtigere end Dagene ellers i Rekruttiden.

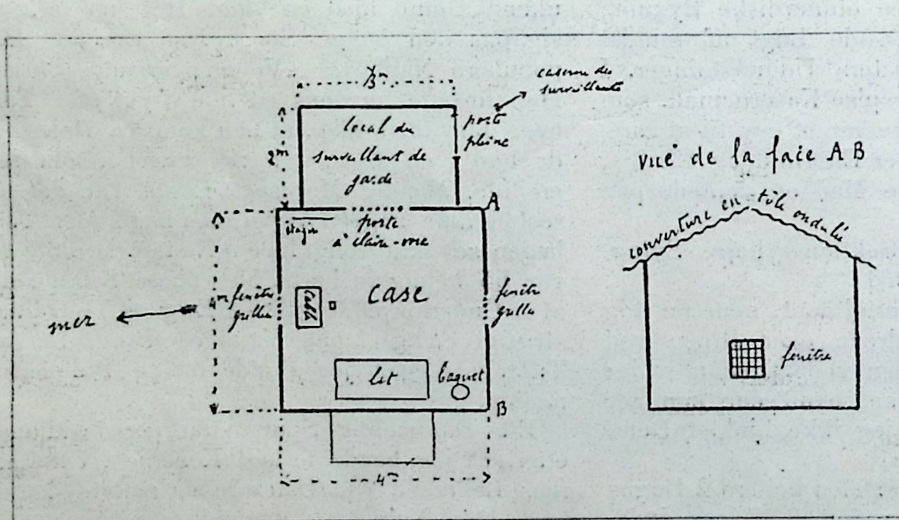
En fjorten Dage efter, at min Kasernearrest var hørt op, havde vi Bataljonsøvelse. Jeg blev af min Compagnichef sendt hen med en Melding. Han saa lidt stift paa mig: „Naa, det er Dem, jeg idømte de 8 Dages Kasernearrest. Det er den bedste Maade at lære slige overlegne Herrer at lystre. 8Døgns tarvelig Kasernemad kan gøre Underværker.“

„Vel, Hr. Oberstløjtnant.“

Og saa traadte jeg af,

— 50 —

Frankrigs Martyr.

Grundrids og Profil af Hytten (efter Dreyfus' egen Tegning). Paa Tegningen er angivet Seng (lit), Bord (table), Vindue og Gitterdøren samt Vagtlokalet udenfor denne.

Den historiske — ja man tør vel sige verdenshistoriske — Tragedie, hvormed det nittende Aarhundrede sluttede, har paany faaet Aktualitet ved Udgivelsen af *Alfred Dreyfus'* „Fem Aar af mit Liv“ — et moderne Jammersminde, der til alle Tider vil komme til at staa som et betydningsfuldt politisk og literært Dokument.

Stilfærdigt og lidenskabsløst — saalænge det kun drejer sig om Minder, der nu nedskrives — skildrer Martyren for Frankrigs Hævndrøm sine Lidelser i det forfærdelige Fangenskab, sit Fængsel og sine Vogtere, og han giver nøjagtige Rids af de Steder, hvor han sukkede efter Hjemmet.

Vi har hidtil kun saa løseligt kunnet danne os et Billede af Fangens Omgivelser og hans Liv. Naar derfor nu hans egen Skildring og hans egne Skitser forelægges os, da er det ikke en blot og bar Gengivelse af, hvad vi i Forvejen ved, men et nyt og skarpt Lys kastes over alle Dramaets Enkeltheder.

Selve Hytten skildres kort og knapt saaledes:

›Min Hytte var af Sten og maalte omtrent 13 Fod i Firkant. Vinduerne var tilgitrede, Døren af Tremme-

Dreyfus i sin Families Skød.

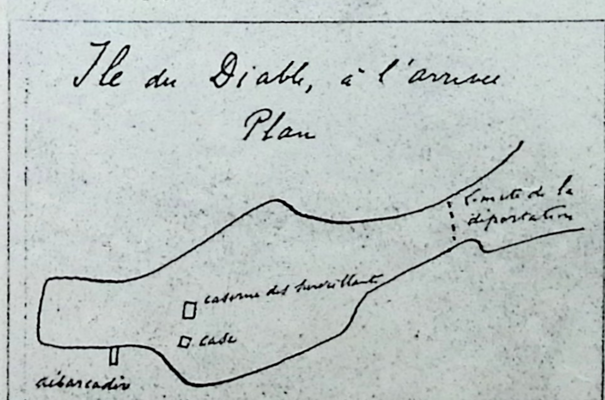
værk med Jærnslaaer. Den førte ud til en Forstue, ca. $6^1/_2$ Fod i Kvadrat, som var lukket med en Bjælkedør, og hvor bestandig en af Vogterne var paa Post. Disse Mænd afløstes hver anden Time og maatte ikke vende Øjnene fra mig hverken Dag eller Nat; Hytten var derfor oplyst, saa længe det var mørkt. Hver Gang, der afløstes, var der en Larm af Laase og Slaaer, da Indgangen var stænget baade Nat og Dag, saa jeg i min Fængselstid ikke fik mere end to Timers Søvn i Træk . . .«

I Begyndelsen fik Dreyfus som bekendt Lov til hver Dag at spadsere paa en begrænset Plet af Øen. Siden blev der bygget en Gaard af Palisader, som han maatte holde sig indenfor, og tilsidst, da hans Fjender begyndte at frygte for, at man skulde søge at befri ham, blev han ligefrem spærret inde i et Bur og lænket — af „Forsigtighed“, sagde man. Det var vel ogsaa af Forsigtighed, at man gav ham en Kost, man næppe vilde byde en Hund, og nægtede ham de fornødne Midler til at holde sig ren.

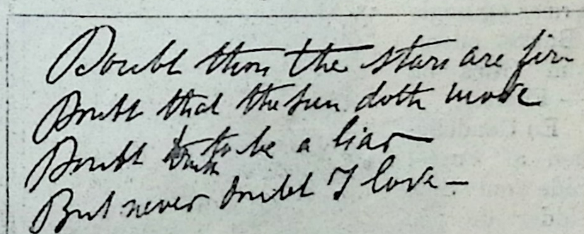
Men er Dreyfus rolig og behersket, hvor han blot refererer, saa taler der ud fra hans Dagbog og især fra Brevvekslingen med hans Hustru en Smerte, saa dyb og hjerteskærende, at intet Menneske kan forblive uberørt deraf. Der lyder som et Skrig mod Himlen, en uafbrudt, fortvivlet Bøn om ikke at maatte miste Forstanden og Troen paa Oprejsningen.

Ligger ikke Fangens lidende Hjerte aabent i de Citater, han i de mørkeste Øjeblikke har nedskrevet . . . Ord som disse af „Hamlet“, vi nedenfor gengiver i hans egen Haandskrift.

Dreyfus' Memoirer vil blive læst Verden over, og Billedet af den berømte Fange vil igennem dem staa uudsletteligt for Eftertiden.

Plan af Djævleøen efter Dreyfus' Skitse. *Case* (Fangens Hytte). *Caserne des surveillants* (Vogterboligen). *Debarcadère* (Landgangsbroen). Den punkterede Linie afgrænser Deportationsomraadet.

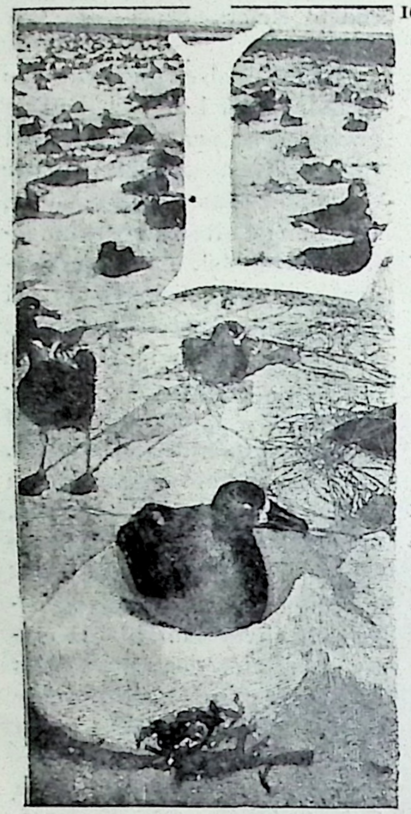

Oversættelse:

Tvivl om, at lyse Stjerner skinne,
tvivl om, at Sol gaar op og ned,
tvivl om, at Sandhed Magt skal vinde,
men tvivl ej om min Kærlighed.

Citat af Shakespeares „Hamlet“, som det nedskreves af Alfred Dreyfus i hans nylig udkomne Dagbog.

Fuglenes Paradis.

Ligesom i en Stribe, der strækker sig fra Sandwich-Øerne over mod Japan, ligger en Gruppe af Øer eller rettere smaa Holme, som i de senere Aar har været særlig Genstand for Naturforskernes Opmærksomhed paa Grund af deres ejendommelige Fugleliv. Især er en af dem, *Laysan*, bleven bekendt derved, at den engelske Rigmand, *Walter Rotschild* med stor Bekostning lod sin Museumsdirektør, *William Palmer*, tage Ophold paa Øen for at undersøge dens Fauna. Det er denne Rejsende, vi skylder vor Viden og de morsomme Billeder, som ledsager disse Meddelelser.

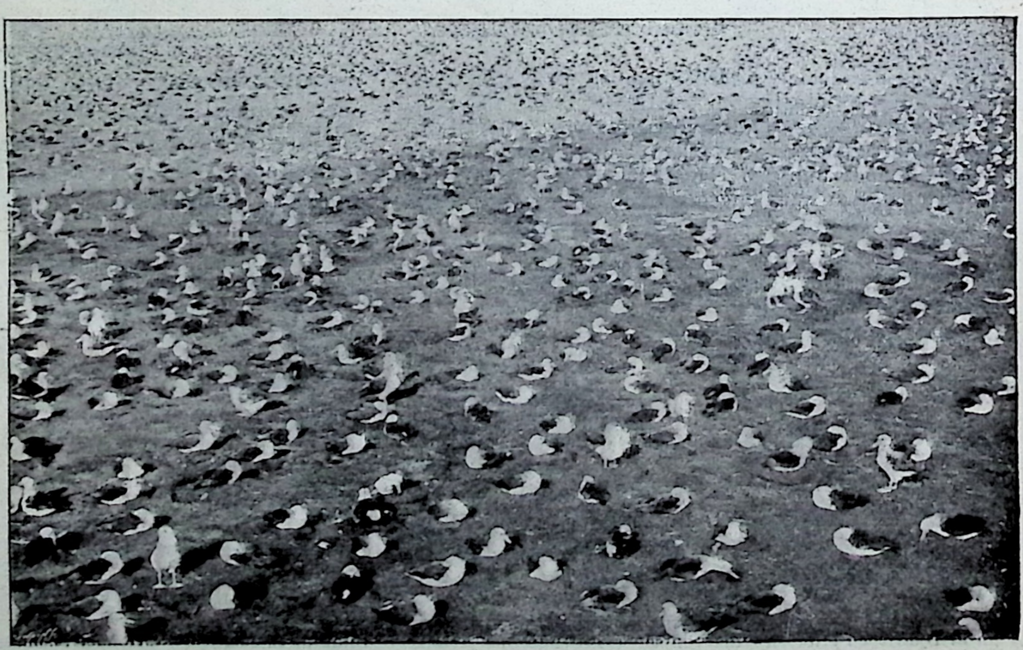
Laysan er kun tre Fjerdingvej lang og en god halv Mil bred, altsaa kun omtrent en halv Kvadratmil i Fladerum. Der findes paa hele Øen kun ganske enkelte Træer og nogle Buske, ellers kun Græs og — Fugle.

En Uendelighed af Fugle! Side om Side sidder de paa Klipperne og Sandet, saa langt Øjet rækker, og i Æglægningstiden ligner Rugepladserne uendelige Sletter af store Rullestene, uagtet Albatrosserne, som udgør Hovedbestanden, kun lægger et eneste Æg for hvert Par. Reden er simpelt hen en Smule Jordtue, i hvilken Ægget lægges med Spidsen nedad, og Han og Hun skiftes til at ruge det.

Albatrosserne, som findes her, tilhører to Arter, den brune og den hvide. Den sidstnævnte Art, som er langt den talrigeste, er en stor, smuk Svømmefugl paa omtrent 30 Tommers Længde, Hoved, Bryst og Bug er smukt hvide, medens Vingerne er smukt blaasorte. En lille sort Blis har de desuden lige over Næbbet. Det er en højst livlig Fugl, uafladelig i Bevægelse, flyvende, svømmende eller dykkende efter Fisk, thi dens Ædelyst er aldeles glubende. Det er netop Albatrossens enorme „Omsætning", der betinger dens økonomiske Betydning, idet selv en ganske lille Fugleø aarlig kan yde utrolige Mængder af den fortrinlige Gødning, der sælges under Navn af Guano.

Højst pudsig tager en Albatroskoloni sig ud ved den Tid, da Yngleperioden nærmer sig. Den har virkelig en ikke ringe Lighed med Stranden ved et fashionabelt Badested, hvor Flirten er i fuld Gang. Ungdommen færdes mellem hinanden, snakkende og kurtiserende, og naar endelig to har faaet et godt Øje til hinanden, begynder der en Kur efter alle Kunstens Regler. De nejer og bukker og skraber, vandrer pludrende frem og tilbage ved hinandens Side, og efter nogen Tids Forløb forenes deres Næb i et langt og inderligt Kys.

For sine Unger sørger Albatrossen med den

En Albatros-Koloni paa Øen Laysan.

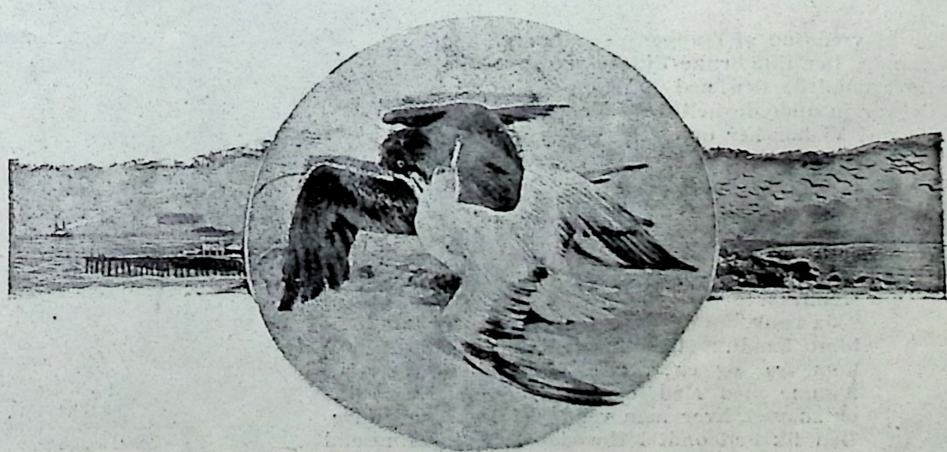

Albatrossernes Forsamling i Sandet. I Forgrunden ses adskillige Par, som gør ivrig Kur til hinanden.

største Kærlighed. De fodres med Fisk, som Forældrene fanger og gemmer i Svælget, medens Fiskens Hale stikker langt op i Næbbet. Ungen putter sit Næb paa tværs ind i den gamles og modtager saaledes sin Føde.

Mærkeligt er det, at denne Fugl trods sin sparsomme Æglægning næsten ikke synes at svinde i Tal, hvor meget den saa efterstræbes. Saa meget mærkeligere, som ogsaa selve Æggene indsamles i millionvis hvert Aar. Det er Handlende fra Honolulu, som sender store Ekspeditioner af Voksne og Børn over til Laysan for at pakke Æggene ned. De sælges for Spotpris i Byerne paa Stillehavsøerne.

Naturligvis er Albatrossen ikke den eneste Fugl, som lever paa Laysan. Ogsaa af Maager, Tærner, Ænder og St. Petersfugle findes der Mængder, og endelig kan Øen opvise flere Arter af Landfugle, der blander deres Kvidren mellem Svømmernes hæse Skrig. Det er de nydelige, smaa, purpurrøde Honningfugle og forskellige Finker og Insektædere, der alle er saa frygtesløse, at man kan tage dem i Haanden og fodre dem som tamme Kanariefugle.

Vaps.

Historien om et Barn og en Hund.

DET var en lille pjusket, brunlig Tingest, der kom luskende ind i en Baggaard. Den slæbte en Stump snavset Reb efter sig og keg nu og da tilbage, om der virkelig ikke var nogen, der holdt i Rebet. Det var der ikke, og det var ligefrem til at se paa Kræet, hvor glad det var over denne Opdagelse.

Inde i Gaarden stod der en lille Pige, som hed Lise. Den lille pjuskede Hund var snart henne for at lugte til hende, og den syntes, hun lugtede godt.

Lise tog en Pind og gav sig til at tjatte efter den lille Køter, men den vilde ikke gaa. Den blev ved med at trippe rundt om hende, og somme Tider traadte den i sit Reb, saa at den gik paa Næsen. Saa lo Lise, og det fandt Hunden var dog altid noget.

Tilsidst satte den sig ned paa sin Hale og gav sig til at snakke med hende.

— Hør nu, lille Pige, sagde den, hvorfor skal du slaa mig? Kan du ikke se, at jeg er en stakkels ensom Skabning, som trænger til Mad, men slet ikke Klø?

Den lille Pige svarede, at det kunde der maaske være noget i.

— Du kan jo gaa med, hvis du gider, sagde hun. Men jeg lover ingenting.

Saa gav hun sig til at løbe hen ad Trappen til, og Hunden jumpede bagefter.

— Er det virkelig dit Alvor? sagde Lise.

Og det lille Dyr lagde sig paa Ryggen og fægtede saa morsomt i Luften med alle fire Poter, saa Lise ikke kunde lade være at klø dens lille slunkne Mave.

Den lille Pige klavrede op af Trappen paa alle fire, saa rask hun kunde. Den lille brune Pjuskehund bag efter. Sommetider trimlede den ned igen, og saa lo de begge to. De var jo allerede helt gode Venner.

— Skynd dig nu! Vi bor her oppe paa fjerde Sal, sagde Lise.

Men de var kun paa tredje endnu, og her fik Dyret Betænkeligheder.

— Gud ved, hvad det i Grunden er, man gaar ind til, tænkte han ved sig selv og kløede sig bag Øret. Det er jo dog et vildtfremmed Menneske!

Ja tænk, om der nu var et stort, tomt Sandhul ligesom det, den kom fra, og en, der glemte at komme med Mad, og saa vaadt og snavset, hvor man vendte sig! Den fik helt ondt i Hovedet ved at tænke paa det, og alle fire Poter vaklede under den.

— Vuf, sagde den. Du kan bare vove at snyde mig!

Og saa samlede den alt sit Mod og tumlede videre.

Oppe i Lejligheden var der en Kone og mange Børn, der var større end Lise. Der var ogsaa en, der var mindre. Ingen af dem vilde vide noget af Vapsen. Han var væmmelig, skreg de alle sammen, han

skulde ud lige med det samme. Og Madammen tog Kosteskaftet.

Men i det samme kom Faderen hjem, og han var noget støjende. Vilde Madammen ikke have Hunden, saa vilde *han* netop have den, forstod hun det, og hvis der ellers var noget, saa kunde hun faa paa... naa, hvad nu saadan en flink Familiefader kan finde paa at fornøje sin Kone med, naar han har været i Selskab.

Og Lise tog sin lille Ven i Favn og beholdt den og delte med den, hvad hun havde. Naturligvis delte den ogsaa med Lise, hvad den kunde have til overs.

Men en skønne Dag kom Familiens Overhoved hjem

og var vred. Der var ingen andre hjemme end Lise og Vapsen, og det

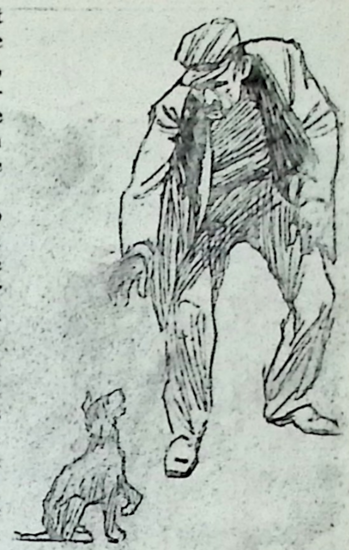
blev han endnu vredere over. Han tog en stor Kasserolle og smed den efter sin lille Pige, saa hun rent forskrækket maatte flygte ind under Bordet. Der laa hun og kaldte saa jammerligt paa sin lille Ven, men han forstod det ikke, han troede bare, det var Løjer.

— Er du der, din lille Køter, sagde han. Kom her, jeg skal kvæle dig.

— Han vil kvæle dig, Vaps, hører du, kom ind til mig, raabte Barnet ud fra sit Skjul.

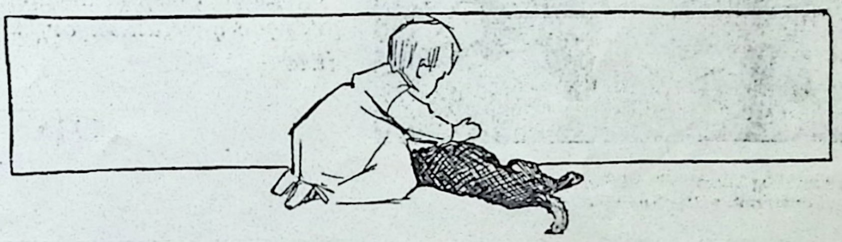
Den vrede Mand lokkede for Hunden og listede sig nær til den. Da forstod den nok, at der var noget galt paa Færde, men det var for sent. Den kunde ikke komme ind til Lise, for Manden stod imellem, og da han langede et Spark ud, tog den Vejen gennem den aabne Dør.

Der var en dyb, dyb Afgrund ned mellem Trapperne gennem alle Etagerne. Hunden var i for stærk Fart og gik paa Hovedet ud gennem Rækværket. Alle Børnene, der legede paa Trapper og Gange, satte i et stort, skærende Hyl, og Konerne kom farende ud fra deres Stuer.

Men lille Lise var ude længe før nogen af de andre. Hun entrede ned, det gik kun langsomt, for hun maatte krybe baglænds og kunde bare tage et Trin ad Gangen. Nede i Kælderen lagde hun sig over sin lille brune Vens Legeme, hvis Hjærte allerede havde ophørt at slaa, og skreg, saa det lød gennem Husets fjærneste Kroge.

Emil Bock.

Det første Automobil.

Et Damp-Automobil.

Medens det ganske vist først er i vore Dage, at *Automobilerne* — selvbevægelige Vogne uden Skinnevej — har faaet praktisk Betydning, har Principet i disse Befordringsmidler allerede i lange Tider været kendt og forsøgt anvendt.

Vort Billede fremstiller et Dampautomobil, som blev konstrueret i Birmingham i 1833 af Englænderen *Dr. Ghurch*.

Det synes ganske fikst indrettet til Passagerbefordring og vakte ogsaa i sin Tid stor Opmærksomhed. Dampen egnede sig imidlertid ikke til Drivkraft for saadanne frit bevægelige Køretøjer, dens Tilbehør af Maskineri og Brændsel tog for megen Plads op, og Fordelene fremfor Hestekraft var kun ringe i Forhold til de store Udgifter..

Den sindrige Doktors Opfindelse blev som saa mange andre fint udtænkte Maskiner kun et historisk Snurrepiberi.

'Thummelumsen" og „Livsens Ondskab" paa Gaden.
(Amatørfot. af Th. Lumbye).

To Venner.

Er det virkelig dem? — Ja, saamænd er det saa! Saaledes ser Thummelumsen og Livsens Ondskab ud, naar de ved hinandens Side bevæger sig tvangløst om i Hverdagslivet uden at ane sig iagttagne af et næsvist Amatørapparat.

De to unge Skuespillere, *Emil Helsengreen* og *Emil Wulff,* der har hørt til Provinsens bedste Kræfter, har i denne Sæson ved *Gustav Wieds* Hjælp slaaet sig fast i Publikums Gunst. Og som de to unge Kunstnere paa Scenen saa fortræffeligt klæder hinanden, saaledes danner de ogsaa i Kammeratlivet et næsten uadskilleligt Par, der unægtelig er ikke saa lidt mere sympatetisk end de to sære Provinskumpaner.

Thi den af Vindesyge halvfjantede Thummelumsen og den drilagtige Toldmand ser man jo ikke meget af i disse to aabne og glade Solskinsansigter, som her lér os i Møde fra *Kannevorffs* Hjørne ved Bredgade.

Axel Madsen.

Den, som en Aften kommer i det kongelige Teater og ser Hostrups Klint liste omkring i Kobbersmed Schmidts Stue, har ondt ved at tro, at den Kunstner, der skjuler sig bag den ungdommelige Spilopmagers Skikkelse, allerede har slidt Lykkens Galosker i samfulde 25 Aar.

Teatrets Annaler udviser imidlertid, at Hr. *Axel Madsen* i Maj 1876 for første Gang betraadte den kongelige Scene netop i denne Rolle. Hans smukke Sangstemme, noble Ydre og gennemdannede Sprogbehandling gjorde ham snart til en stærkt benyttet Kraft, især i Elskerfaget. Baade i Vaudevillen og det nyere Lystspil har Axel Madsen fyldt en Plads, som ikke var af de ringeste. Og ikke mindst bør hans mange Holbergske Leanderfigurer huskes, fordi han af disse fra Forfatterens Haand saa blege Væsener ofte — vi skal saaledes minde om „Den Vægelsindede" — skabte virkelige Mennesker af Kød og Blod.

Forholdene har næppe tilladt Axel Madsen at udvikle sig som Karakterskuespiller saa mangesidigt, som hans Talent oprindelig lovede det. De enkelte Gange, han har været stillet overfor betydelige Opgaver af denne Art, som f. Eks.

Herløv (Zangenberg) og Ejbæk (A. Madsen) i „Eventyr paa Fodrejsen"

i *Hertz'* „Ninon", har han løst dem med Finhed og Smag, og man har Lov til at haabe paa, at der endnu, naar en Gang Studenterfaget gaar i Arv til yngre Kræfter, kan blive Lejlighed for ham til at yde det alvorlige Skuespil betydelige Tjenester.

Jubilæumsdagen blev en stor og lykkelig Stund for den 50aarige Kunstner, som endnu i Sind og Skind er den samme glade Hostrupske Student, som for 25 Aar siden.

Axel Madsen.

Da vi hjemme i hans Stue overfor Østre Anlæg, hvor det vrimlede med Blomster og symbolske Lykkegalosker baade i Sølv og Gummi, lykønskede ham til den saa tydelig aabenbarede Popularitet, sagde han beskedet:

„— Naa, populær er jeg vist egentlig ikke, men det er rart at mærke, at man har saa mange Venner!"

J. D.

Italienske Fiskerpiger.

Med Amatørfot. af Otto Hoy.

Flittigt gaar Spolen ud og ind,
slynger kunstfærdigt de krydsende Strænge
spundne af Silken saa fin og lind
— flittigt gaar Spolen ud og ind.

Maske knyttes til Maske tæt,
Knude ved Knude — og se! inden længe,
har de det dejligste Fiskernæt,
mens Maske knyttes til Maske tæt.

Nættet henter den sprællende Fisk,
det giver Føde til Flokken derhjemme. —
Penge og Klæder og Dug paa Disk
henter fra Dybet de sprællende Fisk.

Stjaalne Malerier.

Fundet af den gamle engelske Maler Gainsboroughs Maleri „Hertuginden af Devonshire“, der blev stjaalet for netop 25 Aar siden, har vakt stor og almindelig Glæde i England. Alverdens Blade har imidlertid indgaaende fortalt om Sagen; vi skal indskrænke os til at omtale den kortelig, og tillige berette om nogle andre celebre Malerityverier.

Mærkeligt nok iøvrigt, at Tyverier af verdensberømte Malerier overhovedet finder Sted. Til Nød kan man forstaa, om en Enthousiast fatter en saa kolossal Kunstbegejstring, at han absolut *vil* eje det eller det Billede; men det er meget sjældent Aarsag til Tyverier af den Art.

Men at nogen tør udsætte sig for en saa farlig Forretning som at stjæle og forsøge paa at sælge en Genstand, der kan forraade ham ved første Øjekast, er besynderligt. Ikke desto mindre finder det hyppigt Sted, og det er da den svimlende Værdi, som Maler-Klassikerne nu har, der lokker.

Det stjaalne og nu efter 25 Aars Forløb genfundne Maleri: *Hertuginden af Devonshire.*

Den unge, smukke Hertuginde Georgiana af Devonshire var en fejret Dame i det fine engelske Selskab i Aarene omkring 1770. Hun blev da malet af Gainsborough, og det udmærkede Billede var meget berømt, da det i Marts 1876 kom paa Avktion og købtes af en Mr. Agrew for omtrent 160,000 Kroner.

Maleriet udstilledes offentligt; men en skønne Dag var det borte, og alle Eftersøgelser var spildte. I 25 Aar. Saalænge har hemmelige Agenter været i Arbejde for at finde Skatten paany. Og nu er det lykkedes.

— „Hertuginden“ fandtes hos en Amerikaner, der bebor en Villa udenfor Chikago. Hans Navn og Billedets Skæbne ved Offentligheden intet om, saa der har aabenbart været diplomatiske Forhandlinger mellem „Ejeren“ og den londonske Kunsthandler, hvis Agent opsporede Maleriet. Mr. Agrew har nu faaet det ophængt i sit Galleri.

Nogen Tid før „Hertuginden af Devonshire“ blev stjaalet i England, var hele Spanien i Bevægelse over en lignende Forbrydelse. En af

Sevillas største Seværdigheder i Aarhundreder var og er Murillos „Kristusbarnet viser sig for den hellige Antonius af Padova.“

Det regnes for et af den berømte Spaniers bedste Arbejder og hang i Kathedralens Daabskapel. Lærredet er meget stort, 18 Fod højt og 10 Fod bredt, og den gamle Kriger og Kunstelsker Wellington bød i sin Tid forgæves paa Maleriet, skønt han var villig til at betale saa meget Guld for det, som skulde til for at dække Maleriets Overflade! En Sum, der beregnedes til 774,000 Kr.

Billedet bevogtedes med Omhu og skærmedes for Sol og Støv med Portierer. Da Kirkens Sakristan om Morgenen den 5. Novbr. 1874 som sædvanlig trak disse Portierer til Side, blev han staaende som lamslaaet og troede først paa et Mirakel. Den hellige Antonius var forsvunden.

En stor Firkant nederst til højre, netop Antoniusfiguren, var udskaaret af Billedet. Den spanske Regering gjorde alle mulige Anstrengelser for at finde Tyven; men alt var forgæves. Og det var et rent Tilfælde, der her, som saa ofte i Kriminalhistorien, ledede til Opdagelse af Gerningsmanden.

Den 2. Januar 1875 fik en dengang meget bekendt Kunstkender i New-York, Mr. William Schaus, Besøg af en yngre, distingveret Spanier: „Mit Navn er Fernando Garcia; jeg hører til en ældgammel kastillansk Slægt, der i sidste Generation er bleven forarmet. Jeg har imidlertid en ægte Murillo, et Arvestykke, som jeg tilbyder Dem.“

Aldrig saasnart fik Mr. Schaus imidlertid bemeldte Billede at se, førend hans Kenderblik genkendte den hellige Antonius. Han lovede at betale 250 Pund for den ægte Murillo, og da Hr. Garcia kom for at hente sine Penge, blev han arresteret, ført til Havanna og sat i Fængsel.

Billedet sendtes til Spanien, hvor Maleren Cubells paatog sig Indsættelsen i det store Billede. Og den 30. Oktober 1875 var det halve Sevilla til stor Fest i Domkirken, hvor den hellige Antonius' Genkomst fejredes med megen Jubel.

En anden Murillo, maaske Mesterens mest kendte Billede, nemlig „Den ubesmittede Undfangelse“, der nu findes i Louvre, er kommen der paa en ret odiøs Maade.

Det fandtes oprindelig i en Hospitalskirke i Sevilla, hvor Marschal Soult fik Øje paa det. Om denne Napoleons Paladin, der omkring 1810 kæmpede i Spanien for Josef Bonapartes Trone mod Englænderne, sagde Datiden: Hans ene Øje passer paa Wellington, det andet paa smukke Malerier. Saa tapper han var som Kriger, var han en skamløs Plyndrer af Kunstværker i det occuperede Land og slæbte en Mængde Malerier med sig hjem til Frankrig. For Resten var Soults Kolleger af samme Kaliber; saaledes medtog General Dessoles Velasquez' berømte „Filip 4.“, og det fra selve Kongeslottet i Madrid.

1788 skete der et Massetyveri fra „Der Zwinger“ i det kunstelskende Dresden; ikke mindre end tre af Malerisamlingens Perler forsvandt, nemlig Corregios „Den bodfærdige Magdalene“ (kendt i Tusinder af Reproduktioner), van der Wulffs „Paris' Dom“ og et Portræt af Seybold.

Hele Dresden eftersøgte den bortkomne Skat, og fire Dage senere fandt man nær ved Zwingeren en Kasse med van der Wulffs og Seybolds Lærreder. Dette Fund førte til, at „Magdalene“ senere blev fundet i et Hus i Byens fattigste Kvarterer.

Tyven selv anede ikke Billedernes Værdi; han havde stjaalet dem for de juvelbesatte Rammers Skyld.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

Stiftsprovst *Jakob Paulli* kan den 18. Maj fejre sit 25 Aars Jubilæum som Præst i Hovedstaden. Efter at Jakob Paulli i 1868 var blevet Kandidat, optog han Lærergerningen, medens han samtidig ivrigt studerede Theologi og flere Gange prædikede. Det viste sig allerede da, at han forstod at samle om sig en Tilhørerskare, som lyttede til hans sjældne Veltalenhed. I 1871 blev han præsteviet og tilbragte 5 Aar som Kapellan ved Menighederne i Asminderød og Grønholt, hvortil Fredensborg Slotskirke og Humlebæk høre. Da han i 1876 blev kaldet til Præst ved Frue Kirke, hvor han uafbrudt har virket siden, samlede han strax en Menighed om sig, som er voxet Aar for Aar og fylder Kirken Søndag efter Søndag. I en ualmindelig Grad har han forstaaet at tage den ofte vanskelige Gerning op som Hovedstadspræst, og han vandt Menigheden ved sin frygtløse Sandhedskærlighed, sin gennemdannede Personlighed og ualmindelige oratoriske Gaver. Ved Siden af Præstegerningen har han ved sine Prædikensamlinger og religiøse Betragtninger skaffet sig en stor Læsekreds, ligesom han har leveret adskillige Bidrag til »Kristelig Kalender«, som han udgav sammen med afdøde Biskop Stein. Fra hans Haand foreligger der ogsaa adskillige smukke religiøse Digte, bl. a. den bekendte Bryllupssalme »Jert Hus skal I bygge«. Siden 1887 har han ledet de homiletiske Øvelser ved Pastoralseminariet, en Gerning, som han omfatter med stor Interesse, og i hvilken han er meget paaskonnet af vore unge Theologer. Fra 1880 har han været Medlem af »Kirkelig Forening for indre Mission i Kjøbenhavn, hvor han ved sit forstandige praktiske Blik har bidraget ikke lidt til at give Sagen en jævn og rolig Udvikling i Hovedstaden.

Stiftsprovst Paulli.

Allerede medens han var Præst i Fredensborg, knyttede vort Kongehus ham til sig, og det var derfor naturligt, at han ved Biskop Martensens Død i 1884 blev udnævnt til Konfessionarius, et Hverv, som i særlig Grad fordrer netop de Egenskaber som Stiftsprovsten i saa høj Grad er i Besiddelse af.

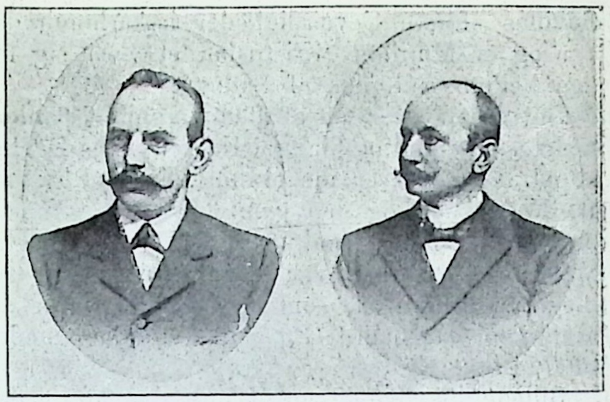
Jubilæum.

Musikdirektør *Chr. Jensen*, hvis Skikkelse er kendt af det halve København, kan nu se tilbage paa en 25-aarig Dirigentvirksomhed. I disse Aar har vi set ham snart i Spidsen for Balsalenes tilfældige Orkestre, snart ledsagende den lette Genres Kupletter i Forstadstheatrene eller Akrobaternes Vovestykker paa Varietéen, og endelig baade hist og her paa Sommerkoncert langs den danske og svenske Kyst. Lagde han Taktstokken ned, tog han Nodepennen fat og naaede i Aarenes Løb et Opustal, som gaar op imod de 400 Kompositioner, der saa godt som alle bevæge sig i Dansenythmer. Nu er Jubilaren Dirigent i Cirkus Varieté, hvor man meget paaskønner hans samvittighedsfulde Arbejde.

Musikdirektør Chr. Jensen.

Nylig kunde en meget stor industriel Virksomhed: Klædefabriken *Kjærs Mølle* i Aalborg fejre 50-aarigt Jubilæum. Det var et Interessentselskab, som i Aaret 1851 overtog »Kjærs Mølle«s Ejendom og oprettede en Klædefabrik, der skød hurtig Vækst og nu beskæftiger ikke mindre end 170 Arbejdere. Den 1. Januar 1898 overgik Firmaet til et Aktieselskab, hvis Kapital var Kr. 800,000. Fabriken ledes af to Direktører, d'Hrr. *Julius* og *Fr. Rodskjer*.

Direktørerne Julius og Fr. Rodskjer.

Dødsfald.

Den grønlandske Mission har ved Pastor *Nikolai Edinger Balles* Død lidt et føleligt Tab. Lige fra ganske ung havde han ønsket at blive grøndlandsk Missionær, og da han i 1864 var bleven theologisk Kandidat, drog han snart efter ud og begyndte sin Virksomhed som Seminarielærer i Jakobshavn. Senere blev han forflyttet til Godthaab som Seminarieforstander og Missionær. I de mange Aar, han levede i Grønland, har han med stor Nidkærhed virket som Missionær, og forstaaet at gøre sig i en sjælden Grad afholdt, ligesom han ved Korrespondancer til de danske Missionsblade stadig har arbejdet paa at holde Interessen vaagen for vore fjærne Kolonier. Adskiilige Gange har han besøgt Hjemlandet, hvor hans elskværdige Personlighed skaffede ham mange Venner. Den afdøde, der nedstammede fra den bekendte Biskop Balle, efterlader sig en Søn, der har optaget sin Faders Gerning blandt Grønlænderne. Pastor B. var dekoreret med Ridderkorset.

Pastor N. E. Balle.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i C. *Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

PAA København Østre Jagtvej ligger det gamle bekendte, snart hundredaarige *Hertz's Garveri*. Betydelig yngre — nemlig kun nogle faa Aar — er den store Skotøjsfabrik, som nu er knyttet til Garveriet, og staar fuldt ud paa Højde med de allerfineste og bedste udenlandske Fabriker.

Her træffer man paa store, lyse og luftige Lokaler, de nyeste og bedste amerikanske Maskiner og en fuldstændig rationel amerikansk Driftsmethode. Det er saaledes det eneste Sted i Danmark, man kan have Fornøjelsen at se de verdensberømte Good-year-Welt-Maskiner i Arbejde og ligeledes det eneste Sted, hvor Arbejdsdelingen er drevet saa vidt, at man selv til de mindste Smaating i Fabrikationen anvender Specialmaskiner.

Naar Fabriken imidlerid har taget Udlandet til Mønster paa alle disse Punkter, er dette kun et Middel til netop at fortrænge det selv samme Udlands færdige Fabrikat, der i de senere Aar har oversvømmet vort Marked. Danmark for de Danske, det er Maalet. Derfor er det ogsaa danske Huder, der benyttes til det Læder, som sættes i Skotøjet. Det er danske Huder af Kreaturer, der slagtes paa Københavns Kvægtorv, og som straks i frisk Tilstand køres til Fabriken for saa ved en langvarig Behandling med Egebark at blive til Læder; paa dette Punkt frembyder Sammenknytningen af Garveri og Skotøjfabrik en meget stor Fordel, idet man altid selv er Herre over at frembringe netop den Art Læder, som er bedst og hensigtsmæssigst til den Slags Skotøj, man vil fabrikere.

Ser man endvidere paa de talrige Læster i alle mulige Faconer, der fylde Fabrikslokalernes Reoler fra Gulv til Loft, da er ogsaa disse dansk Fabrikat, og hvad der er det vigtigste, de er efter indgaaende Undersøgelse nøjagtig afpasset efter *danske* Fødder, noget som ingen udenlandsk Fabrik nogensinde har været i Stand til at gøre!

Kort sagt, at fabrikere Fodtøj her hjemme, der er elegant, ekstra stærkt og afpasset efter vort danske Klima og vore danske Fødder, det har været Fabrikens Maal, og man maa indrømme den, at den har naaet det.

Firmaets fuldstændige Navn er *Aktieselskabet Hertz Garveri og Skotøjfabrik*. Fodtøjet sælges under Navn af *Hertz — København* eller *danske Hertz* til Adskillelse fra tyske Herz. Fodtøjet er stemplet i Saalen med Varemærke med Navnet Hertz.

HVER 8 DAG

Nr. 34. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 26. Maj. ⊕ 10 Øre om Ugen 1 Kr. 25 Øre Kvartalet

Stortyrken paa Vrangen.

Abdul Hamid II.

Der er i disse Dage i Paris udkommet en Bog, som har vakt umaadelig Opsigt over hele Evropa ved sine Afsløringer af en meget bekendt Fyrstes Karakter og Privatliv.

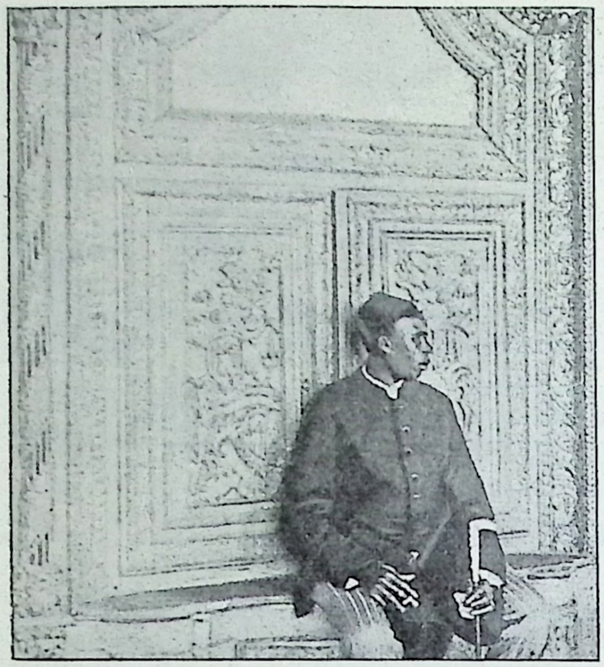
Bogen hedder *„Abdul Hamid intime“*, og bag dens Forfattermærke *Georges Dorys* skal der ifølge Forordet skjule sig en ung, fornem Græker, som har haft rig Lejlighed til at se hans stortyrkiske Majestæt i Slobrok og Tøfler.

Det Billede, han giver af Sultanen, er ikke smigrende, eller rettere, det er skrækindjagende. Man kan sammenfatte dets Træk i følgende talende Sætninger af en højtstaaende Tyrk: „Hans Lige eksisterer ikke, har aldrig eksisteret og vil sandsynligvis aldrig opstaa. De assyriske Erobrere, som i deres Murindskrifter praler af at have nedsablet hele Folkeslag og tapetseret de erobrede Byers Mure med Menneskehuder, Nero, Kaligula, Timur, Tchingis-Khan, de katolske Inkvisitorer og de kinesiske Bødler — de er ingenting imod Abdul Hamid.“

Og saa opregnes alle de utrolige Grusomheder, Sultanen har ladet forøve overalt i sit Rige, Massemordene paa Arabere, Drusere, Kurdere, Tcherkesser, Albanesere, Grækere — for ikke at tale om de forfærdelige Myrderier i Armenien — hans egen Moders Fædreland —, som skyldtes hans Befalinger, eller de Drukninger i Tusindvis, hvorom Bosporus' Bølger hvisker — at tale højt vover ikke en Gang Bølgerne i dette Land.

Sultanen, Kalifen, Padischaen, de Troendes Behersker, eller hvad nu denne tiltalende Person til forskellige Tider kalder sig, hører til en Familie, hvis Medlemmer i Aarhundreder har tilbragt deres meste Tid med at myrde deres Omgivelser og hinanden indbyrdes, og at den ikke er uddød, skyldes udelukkende den livlige Formering, de tyrkiske Ægteskabsformer i saa høj Grad begunstiger.

Abdul Hamid II, som er født 22. Septbr. 1842, er Søn af Sultan Abdul-Medjid, der døde 1861. Han efterfulgtes af sin Broder Abdul-Aziz, som blev myrdet i 1876, hvorefter Abdul Hamids ældre Broder Mahmud kom paa Tronen. Desværre kunde denne rettænkende og kundskabsrige Mand ikke finde sig til Rette paa Magtens Hynder, og i et af sine tungsindige Øjeblikke blev han ved en Paladsrevolution erklæret for sindssyg og Tronen besat med den nuværende Hersker. Den ulykkelige Mahmud holdes den Dag i Dag i et barbarisk Fangenskab, og har for længe siden virkelig mistet Forstanden. Abdul Hamid har forsøgt at faa ham myrdet,

En Eunuk.

hvilket dog er bleven forhindret af et Par indflydelsesrige Embedsmænd.

Om Abdul Hamids Uvidenhed, Gridskhed og Troløshed, om hans notoriske Forfølgelsesvanvid overfor sine Omgivelser, ikke mindst sin egen Familie, fortæller Bogen haarrejsende Ting. Paa den anden Side sætter hans forfængelige Selvtillid og hans Overtro, der ytrer sig i stadigt Samkvem med Magere og Stjernetydere, ham i et latterligt Lys.

En enkelt Episode af Padischaens Meriter vil være oplysende nok.

En albanesisk Gardeofficer, Gany-Bey, som trofast havde myrdet Masser af Mennesker efter Herskerens Befaling, begyndte at falde til Besvær. Sultanen lod ham da dolke i et Kaffehus i Pera af en Gentleman ved Navn Hafuz-Omer-Pascha. Naturligvis blev Morderen arresteret og truet med strenge Straffe. Men underhaanden blev han transporteret til Udlandet, vel forsynet med Penge.

Abdul-Hamid var imidlertid ikke den Mand, der lod være at høste, naar han først havde saaet. Han lod udsprede det Rygte, at en fornem Mand ved Navn Djavid-Bey, som han ikke kunde lide, var den egentlige Anstifter af Mordet, og lod som han troede Rygtet. Han lod en anden albanesisk Gardeofficer, Halil-Bey, en Svoger til den myrdede, kalde, og gjorde ham opmærksom paa, at Mordet jo i Grunden var en personlig Krænkelse mod ham.

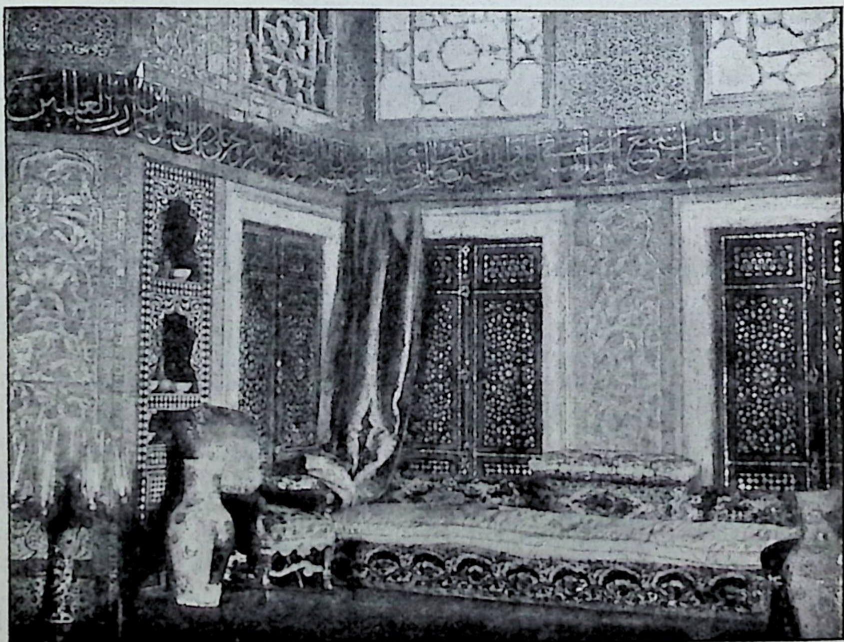
Halil spurgte: „Vil Deres Majestæt dermed sige, at jeg bør tage Hævn over Djavid-Bey?«

„Nej, nej, nej," sagde Sultanen hurtigt, *„ikke ligestraks!"*

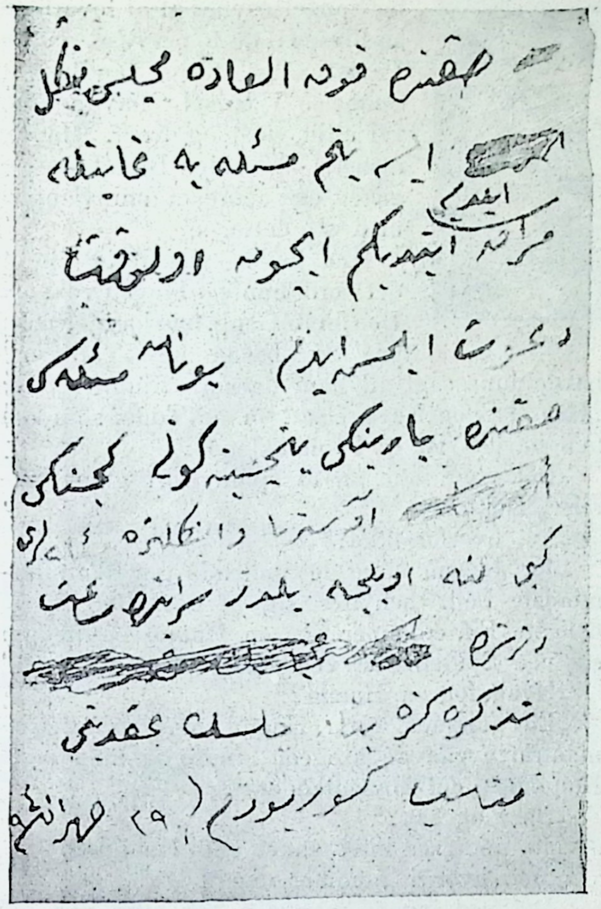
Syv Maaneder efter blev den ganske uskyldige Djavid-Bey ved højlys Dag paa aaben Gade i Konstantinopel skudt ned med tre Revolverskud. Morderen, en af Halil-Beys Tjenere, blev paagrebet og dømt til Døden. Kort efter dukkede han op i en Provinsby, hvor han sidder og lever flot af en rigelig Aarsrente, der udbetales ham af Sultanens Kasse, og som han jo ogsaa ærlig og redelig har fortjent.

Sultanen har imidlertid mange Maader at skille sig af med besværlige Folk paa, og hans Methode kan være ret moderne. Man paastaar med Bestemthed, at den tidligere Storvizir, Djevad-Pascha, som døde af Brystsyge i Fjor, havde faaet Spiren til Sygdommen gennem en Tuberkelkultur, der var bleven serveret ham en Gelé.

Hvor mistænksom og bange for sit Liv denne „Behersker af alle Troende" er, vil man kunne tænke sig, naar man hører, at der i hele Konstantinopel ikke findes en Telefon, en elektrisk Lampe eller en Motor. Han frygter, at Telefonen kan bruges til Sammensværgelse, han ved, at man ved en elektrisk Traad kan tænde en Mine paa lang Afstand, og en Dynamo er alene ved sin Navnelighed med Dynamit tilstrækkelig til at faa Staklen til at skælve.

Et Hjørne i Slottet.

Et Brev fra Abdul Hamid til Storviziren.

I Slottet *Yildisch-Kiosk* — Stjærneborgen — er Elektriciteten derimod taget i Brug paa alle mulige Maader. Paladset med alle dets Gaarde og Haver holdes endog elektrisk oplyst hele Døgnet. Der maa ikke være en mørk Krog, hvor en Morder mulig kunde gemme sig. Og naar Sultanen sover — det er ikke mange halve Timer ad Gangen — laaser han sig inde bag flere Døre og gemmer Nøglerne i sin Seng.

I Stjærneborgen lever, foruden en Livgarde paa 7000 Mand, ikke mindre end 5000 menneskelige Væsner.

Der er de 300 Hustruer i Haremet med deres Eunuker og Slavinder, Prinserne med deres Husstand, Kammerherrer, Musikere, Gartnere, Kokke, Staldmestre, Tjenere o. s. v. Desuden arbejder der paa Slottet i Tusindvis af Mennesker, som har deres Bolig andetsteds.

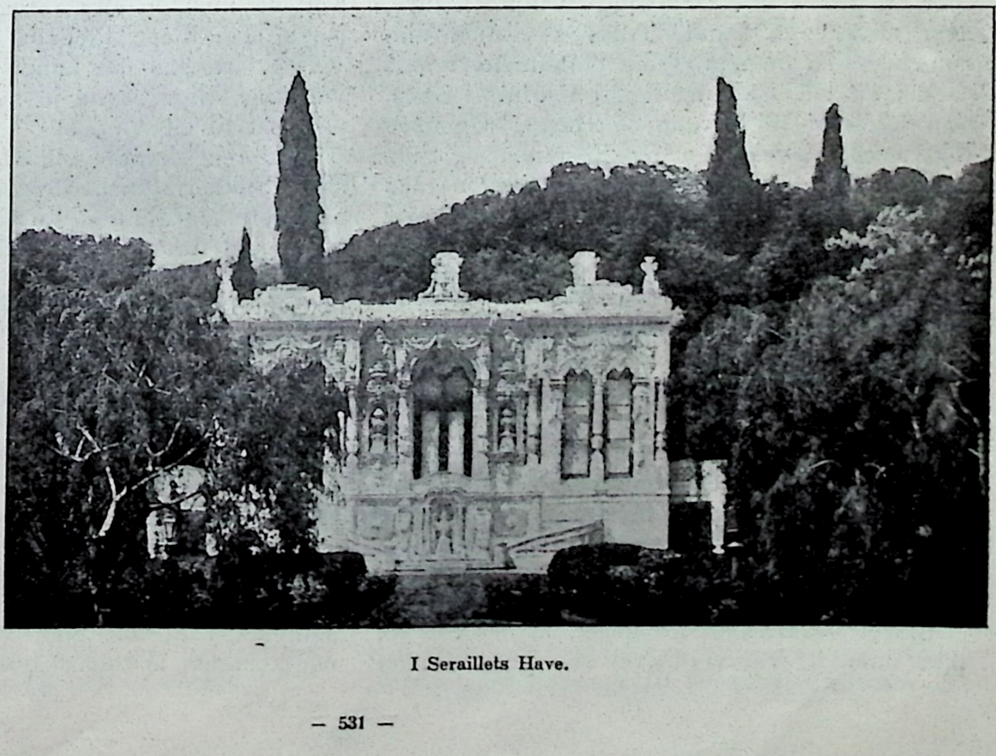
Alene Underholdnigen af denne store Hofstat koster 300,000 Kr. om Maaneden. Sultanens Indtægter bestaar for det første i de 14 Mill. Kroner, Statskassen maa ofre, dernæst Indtægten af Sultanens Godser, henved 20 Millioner om Aaret, og desuden Renter af de Summer, Sultanen har staaende i udenlandske Banker, og som anslaas til godt og vel 60 Mill. Kr.

Ikke desmindre kan Abdul Hamid kun daarligt faa Regnskabet til at balancere. Skønt hans Brødre og Sønner bogstavelig lever i Fattigdom, og skønt Hoffets Embedsmænd undertiden maa vente aarevis paa deres Gager, maa Sultanen hvert Øjeblik stifte Laan, hvad ikke altid er saa let. En Gang var Livgarden ved at gøre Oprør, fordi man ikke kunde betale dens Sold, og en Minister maatte over Hals og Hoved køre til den ottomanske Bank, der er paa engelske Hænder, og rejse et Laan, hvorved Faren for den Gang blev afværget.

Man kan næsten ynkes over denne Enehersker, der ikke kan betale enhver sit, med sine tre Hundrede Koner, af hvilke ikke en elsker ham eller elskes af ham, med sine Brødre, som bestandig pønser paa at styrte ham, med sine Børn, som hader ham.

Ja, saa har han ganske vist Czaren til Forbundsfælle — og Kejser Wilhelm, som endog har besøgt ham.

Skulde han en Gang faa det Venskab at mærke — ja, saa Allah hjælpe ham!

I Seraillets Have.

Spøgelsehaanden.

Novelle af Selma Lagerlöf.

Oversat af *Adolph P. Rosenberg.*

Netop som Klokken slog et om Natten, kom der én og ringede paa Lægens Klokke. Den første Ringning havde intet Resultat, men da en anden og en tredje viste, at det var ubønhørligt Alvor, gik Doktorens Karin ud gennem Køkkendøren og fik Rede paa, hvad der var i Vejen. Og da Karin havde underhandlet forgæves en Stund, maatte hun finde sig i at vække Doktoren. Hun gik og bankede paa Døren til Soveværelset.

„Det er Bud fra Doktorens Forlovede. Doktoren maa tage derhen.“

„Er hun syg?“ hørtes det derinde fra.

„De ved ikke, hvad hun fejler. De tror, at hun har set noget.“

„Ja, hils og sig, at jeg kommer.“

Doktoren spurgte ikke mere. Syntes ikke om at høre Pigesnak om sin Kæreste.

Besynderligt med den Overtro, tænkte han, medens han klædte sig paa. Der ligger jo Huset midt i Byen uden det mindste romantiske ved sig. Et ganske almindeligt grimt, gammelt Hus, indrettet som alle andre i det Kvarter. Men Spøgeriet holder sig fast der.

Havde det endda ligget ved en mørk Gyde eller en Smule udenfor Byen i en tilgroet Have, hvor uhyggelige, gamle Træer slog mod Vinduesruderne i de stormfulde Vinternætter! Men da det nu laa, som det laa, i den brede Gade, som løb ned til Havnen og Havet! Og med Kirken og Sparekassen og Kasernen og Sukkerraffinaderiet lige i Nærheden! Skulde man ikke troet, at Sukkerraffinaderiet med dets Larm og Støj og med de store, glødende Dampkedler skulde have faaet Spøgeriet til at forsvinde? Men nej — tvertimod!

Paa sin Vis kunde Spøgeriet fortjene Beundring. Der var Energi i det, utrolig Energi og Evne til at holde sig fast i Folks Bevidsthed. Man indrømmede ganske vist, at det ikke havde vist sig i de sidste tyve Aar, siden Frøkenerne Burman var flyttede ind i Spøgelseværelserne. Men havde nogen glemt det? Dette syntes ikke at være Tilfældet, thi blot fordi Ellen ganske pludselig var bleven syg, skulde det straks hedde, at hun havde set noget.

Blevet forskrækket for noget, ja det var vel ikke umuligt. Var vel blevet som prædestineret for Spøgelsesyner af at leve hele sit Liv med de to nervøse, gamle Tanter. Og at der fandtes et Spøgelse i Huset, havde hun vel altid vidst og troet. Havde maaske lige siden Barndommen gaaet og ophidset sin Fantasi med alt dette.

Hun havde vist ikke glemt det, fordi hun var bleven voksen. Den første Gang, han havde været paa Sygebesøg hos Tanterne, havde hun sagt til ham ligesom triumferende: „Her er Spøgelseværelset!“ i en Tone, som om hun havde vist et Familieklenodie.

„Det gaar ikke an at spille Kort i det Værelse, Doktor.“

„Aa, hvorfor ikke?“

„Jo, dersom en af de Spillende gør den allermindste Fejl, benytter sig af det aller ubetydeligste Fif, kommer der en Haand og lægger sig paa Spillebordet ved Siden af ham.“

„Hvad for en Haand?“

„En gammel, grim Haand med tunge Diamantringe paa de krogede Fingre og med ægte Kniplinger om Haandleddet.“

„Naa, og saa?“

„Ja, man ser intet andet end Haanden.“

„Men hvorfra kommer den?“

„Det ved ingen, men den har altid vist sig her.“

Hun havde fortalt det meget dristigt, men hvem kunde vide, hvem kunde vide? Hun kunde alligevel tro paa Spøgeriet.

„Saaledes kommer den, Doktor, glidende langs med Bordkanten tæt ved Siden af den, som spiller. Huha, og saa peger den paa et af Kortene med en stor, kroget Finger! Den har Negle som Kløer, krogede og spidse.“

Naa, tro paa det kunde hun maaske alligevel ikke. Hun havde jo netop valgt Spøgelseværelset til sit Værelse.

Doktoren skyndte sig afsted langs med den store Sukkerraffinaderibygning, hvor der blev arbejdet hele Natten. En Gang skulde man da blive glad for den store, tilrøgede Fabrik! Det var godt at tænke paa, at hun ikke var vokset op paa Landet i drømmefyldt Ensomhed, saa havde maaske Overtroen slaaet altfor dybe Rødder hos hende. Men da hun bestandig havde levet her midt i denne faktiske, buldrende Virkelighed — —

Han drejede om Hjørnet ved Sukkerraffinaderiet, hvor Vinden hylede mod ham, lige saa kraftig og virkelig som sædvanligt, og gik opad den høje Stentrappe og ind i Huset.

Gud forbarme sig, han var nær bleven bange. I Forstuen stod en høj Skikkelse fuldstændig indhyllet i et sort Sjal. Selveste Tante Malin var kommen ned for at lyse ham opad Trappen.

„Hvorledes befinder Ellen sig?“ spurgte han.

„Det var smukt af dig at komme saa hurtigt,“ sagde Tante Malin. „Jeg ved ikke, hvad hun fejler. Du maa selv gaa op og se.“

Hun næsten løb opad Trapperne, saa gammel hun var. Og at tænke sig, at Tante Malin stillede sig nede i Kulden i Forstuen for at vente paa ham. Hun havde været saa urolig, havde nok indbildt sig, at han vilde komme hurtigere, om hun gik og mødte ham. Doktoren fik nu først et levende Indtryk af, at der virkelig var Fare paa Færde.

Ærgerligt, om der nu skulde komme noget i Vejen med den unge Pige deroppe, som han havde valgt sig til Hustru. Han havde ikke i hele sit Liv truffet nogen, som han havde syntes bedre om. Tilpas smuk og ingen andre Slægtninge end de to gamle Tanter og naturligvis strengt opdraget, vant til at være hjemme, huslig, fredsommelig.

Da de kom ind i Entreen, vendte Tante Malin sig atter mod ham.

„Vi vaagnede midt i Nat ved at hun skreg saa frygteligt, og vi har ikke senere kunnet berolige hende. Vi vidste intet andet Raad end at sende Bud efter dig.“

Hun aabnede Døren til Ellens Værelse, stak Hovedet indenfor og sagde, at han var kommen. Straks efter traadte han ind.

Derinde var saa lyst, at han i første Øjeblik næppe kunde se noget. De havde vist flyttet derind alt, hvad der fandtes i Huset af Lamper og Lys. Tog sig ikke ilde ud for Resten, med de høje, vægfaste Spejle mellem Vinduerne og de hvide, gammeldags Møbler, som Ellen selv havde samlet sammen I denne Belysning saa man hurtigt, at herinde havde været selve Festsalen i Husets Glansperiode.

Det var altsaa her, de i tidligere Tid havde siddet ved Spillebordene — stor Pomp havde her hersket, thi her havde boet fine Folk — og netop som Glæden havde naaet sit Højdepunkt, naar unge Kurtisører havde staaet bag Damernes Stole og konverseret, og Tjenere havde gaaet omkring og budt Mandelmælk paa Sølvbakker, netop da havde Spøgelsehaanden vist sig. Der maatte være bleven stor Uro og Opstandelse! Damerne maatte have skreget, gamle, værdige Parykstokke maatte være faret op fra Stolene og have tabt Mælet, Sølvbakkerne maatte være gledne ud af Tjenernes Hænder og være faldne til Jorden. Rædselen for det overnaturlige have malet sig i alles Ansigter. De havde skreget og syntes halvt afsindige. Man behøvede kun at se paa hans Kæreste for at vide, hvorledes de havde set ud.

Hun sad midt i Værelset i en stor Lænestol, hun sad fuldstændig oprejst, saa sig om med sælsomt flakkende Blikke, var ligbleg, hendes Tænder klaprede, og hun skælvede.

Hun lagde ikke Mærke til dem, som kom ind. Hun havde nu rettet sit Blik lige mod Skyggen af Skabet, som strakte sig henimod Kakkelovnskrogen. Hun mistænkte sikkert Skyggen for at ville spille hende et eller andet slemt Puds. Hun trak Kjolen til sig som for at være parat til at flygte, dersom Skyggen skulde fortættes og vise sig at være noget, maaske en stor Haand med Fingre som Klør. Naa, Doktoren fik hastigt flyttet en Lampe, saa at dens Lys faldt ind i Krogen. Hun sank igen tilbage i Stolen.

Nu kom Tante Berta og aflagde samme Beretning som Tante Malin.

„Vi vaagnede ved, at hun skreg, som om hun var bleven afsindig, og saadan har hun været hele Tiden siden. Hun vil blot have Lys, bestandigt mere Lys. Hvad tror du, det er?“

„Skræk, intet andet end Skræk,“ hviskede Doktoren.

Saa, nu var hendes Blik ved at arbejde sig ud bagved et Rullegardin.

Han gik lidt omkring i Værelset. Det var jo muligt, at han kunde opdage, hvad der havde skræmt hende. Paa Skrivebordet laa et overklattet Ark Brevpapir. Hun havde begyndt at skrive noget, men Pennen var falden ud af hendes Haand og var rullet henad Papiret. En Billet, som han havde sendt til hende sent om Aftenen for at faa at vide, om hun og Tanterne vilde tage ud med ham den følgende Dag, laa lige ved Siden af.

Det var øjensynligt, at hun havde sat sig ved Skrivebordet for at skrive Svar til ham. Hun havde skrevet saa meget som: „Min elsk . . .“ Saa var hun bleven forskrækket, og Pennen var falden ud af hendes Haand.

Doktoren følte, hvorledes Tanternes Blik fulgte ham. De undrede sig sikkert over, at han endnu ikke havde sagt noget til Ellen. Forstod naturligvis ikke, at det var det rigtigste, at han kom paa det rene med, hvad der havde fremkaldt Rædselen. Han kunde jo ikke tro paa Spøgelsehaanden, det var fuldstændig udelukket.

Stakkel, bange som hun var selv, var ogsaa hele Atmosfæren omkring hende opfyldt af Forfærdelse. Ikke én, som ikke var hemmeligt overbevist om, at hun havde set noget. Det første, som maatte gøres, var virkelig at faa dem ud af Værelset, baade Tante Malin og Tante Berta og Jomfruen, for at de ikke skulde vedligeholde Rædselen hos hende.

„Jeg tror, at hun fortæller mig alt, naar jeg taler med hende under fire Øjne,“ sagde han og bevægede Tanterne og Jomfruen til at gaa.

Han trak en Stol frem og satte sig ved Siden af hende.

Sælsomt saa mange Ansigter et Menneske kan have! Han vilde næppe have kunnet kende Ellen nu. Ro, udpræget Ro karakteriserede hoved-

sageligt hendes Udseende. Han havde været henrykt over altid at finde hende lige rolig, rigtig en Kunstner til den Kunst at tale Tanterne til Rette. Hun saa næppe op fra Broderiet, hvor meget de saa end skændte. Og saa havde han en Gang haft som en Aabenbaring, havde set sig selv komme hjem til sit eget Hjem en Aften og saa fundet en let bøjet Skikkelse siddende i Lampelyset ved Arbejdsbordet. Han havde tydeligt set den fine Nakke og de smaa Hænder. Efter dette havde han friet.

Og nu? Kun bleg Forfærdelse og opskræmt Vildhed. Netop, hvad han ikke ønskede. En hysterisk Hustru! Gud fri og bevar os!"

I alle Tilfælde maatte han nu gøre noget for hende. Han kunde ikke tage Hensyn til, at hun næsten var bleven ham imod. Burde tænke paa hende som Patient og ikke som vordende Hustru.

„Sig mig, Ellen, hvad er der i Vejen?"

Hun svarede ikke.

„Det er til mig, du skal sige det, forstaar du," sagde han med Strænghed.

Hun fæstede Øjnene paa ham, det var som om en Gnist af Haab tændtes i dem.

„Du faar Ro, blot du siger det."

Der var noget i Vejen med hendes smukke, lyse Øjne. De havde bestandig hvilet paa den, hun talte med, med et Skin saa roligt som Solens. De var maaske mere straalende nu. Men de havde en Glans, som han slet ikke syntes om.

Hun kæmpede voldsomt med sig selv. Hun kunde ikke holde Undermunden rolig. Hun stoppede et Lommetørklæde mellem Tænderne, for at han ikke skulde høre, hvor de klaprede.

Endelig hørte han hende sige et Par Ord. Hun sad og slog den ene Haand mod den anden og tænkte højt.

„Jeg maa sige ham det. Jeg maa, jeg maa. Ellers kommer den igen. Ja, den kommer igen."

Saa begyndte hun at tale, og han blev saa underlig trist til Mode derved. Hans Følelse var omtrent den samme, som naar man gaar i Procession i Kjole, og det begynder at plaskregne. Man synes at miste hele sin Storhed og Værdighed.

Hun bekendte pludseligt, at hun ikke syntes om ham. Hun havde gærne villet gifte sig med ham, men ene og alene for at komme hjemmefra.

Dersom det ikke havde berørt ham selv, havde han kunnet le ved at tænke paa, hvor dette Barn havde længtes efter en Mand. Den første den bedste. Hun var saa fast bestemt paa at komme bort. Det var Tanternes Skyld. De havde jo været meget gode mod hende, og de vidste ikke selv, hvor de pinte hende.

Hun saa paa ham med forvildede Øjne og lige som tryglede om, at han skulde forstaa, føle noget for hende. Han vidste jo, hvorledes Tanterne var, han, som havde været deres Læge i mange Aar. De var saa vanskelige, saa vanskelige, saa opfyldte af fikse Idéer og Forestillinger. Tante Malin frygtede altid for Ildebrand, Tante Berta troede bestandig, at hun skulde blive kørt over paa Gaden. Han kendte, hvorledes de var. Og dersom hun, Ellen, blev hos dem, vilde hun blive lige saa besynderlig. Det vidste hun.

Men hun vilde blive et fornuftigt Menneske. Og hun havde bedt dem om at maatte tage bort. Det havde de naturligvis ikke villet tillade. Saa kunde han vel forstaa, at der ikke var anden Udvej for hende end at gifte sig.

Doktoren kunde ikke afholde sig fra at spørge, om hun ikke havde frygtet for, at det ægteskabelige Samliv med en Mand, hun ikke holdt af, vilde blive endnu tristere end det her hos Tanterne.

— Aah nej, værre kunde det aldrig blive. En Mand var i det mindste af og til borte fra Hjemmet. Tanterne var hjemme hele Dagen.

— Eftersom hun var saa aabenhjærtig — var det aldrig faldet hende ind at synes om ham?

Hun rystede paa Hovedet, det var fuldstændig utænkeligt.

— Og hvorfor? Var han for grim?

— Nej!

— Var han kedelig?

Hun gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden.

— Hvilke Fejl havde han da?

— Han var for kold.

— Jasaa, han var for kold.

Doktoren gik op og ned ad Gulvet. Det var i høj Grad uhyggeligt, at et Barn som hun havde gaaet og indbildt sig selv noget saadant. Ladet sig kysse af ham uden at nære Skygge af Kærlighed til ham. Og hun havde aldeles ikke spillet sin Rolle daarligt. Og at han var saa usympatetisk, at en ung Pige slet ikke kunde tænke paa at synes om ham.

Men hun havde naturligvis ført et elendigt Liv hos de gamle Tanter. Kunde godt forstaa, at det netop for hende gjaldt nu at blive gift. Det havde vel været som at frelse hele Livet. Hun bekendte uden at vise ringeste Skaansel. Det faldt hende aldeles ikke ind, at hun saarede ham. Hun maatte vist tro, at han var pansret, aldeles jærnhaard.

Hendes Stemme hævede sig pludselig til et Skrig.

„Du ved jo," sagde hun, „at for enhver, som spiller falsk i dette Værelse, viser Haanden sig. Jeg har set den. Jeg sad der, der."

Og hun drejede sig hastigt mod Skrivebordet.

„Der saa jeg den."

„Tror du ikke, at jeg saa den?" vedblev

hun og rettede sine Øjne mod ham, som om hun vilde tvinge Sandheden frem.

„Lad mig høre, hvorledes det var," sagde han beroligende.

„Jo, du ved, at du skrev til mig i Aftes, og jeg vilde skrive Svar, inden jeg gik i Seng. Men da jeg satte mig til Skrivebordet, blev jeg urolig og sad længe og tænkte, thi jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde skrive Overskriften. Jeg burde jo skrive min elskede, men jeg syntes ikke, at det var rigtigt. Det var første Gang, jeg skrev til dig. Jeg syntes, det var forfærdeligt at skrive, hvad der ikke var rigtig sandt — men tilsidst mente jeg, at jeg ikke kunde skrive andet."

„Er der saa stor Forskel paa det, man skriver, og det, man siger?"

„Du havde aldrig spurgt mig, om jeg elskede dig — blot om jeg vilde blive din Hustru — — "

„Aa, paa den Maade!"

„Men saa i samme Øjeblik, i samme Øjeblik, jeg havde begyndt at skrive Ordet, var Haanden der. Den kom glidende langs med Bordkanten, og jeg tror, at jeg sad og stirrede paa den et Par Sekunder, inden jeg forstod, hvad det var. Jeg skreg ikke straks. Jeg kunde lige som ikke forstaa, at det var noget overnaturligt. Men saa lagde den sig paa Papiret og pegede med de krogede Fingre paa hint Ord."

Jeg tror, den var glad, den ligesom skælvede af Glæde. Det var, som vilde den skrabe Bogstaverne til sig. Det var falsk Spil — den vilde være med.

Den kom krybende paa de gule Fingre som en stor Edderkop. Netop som om den havde Hastværk. Det var saa længe siden, den havde haft nogen Anledning til at komme frem. Nu skulde den skynde sig. Den ligefrem snappede efter Pennen med de fugtige, magre Fingre. Det var jo falsk Spil. Den vilde være med.

Jeg skreg højt, som om den havde været en Orm, og saa forsvandt den, men jeg ved ikke, om den ikke alligevel er her. Jeg synes, jeg føler, at den endnu findes her i Værelset. Og dersom den kommer igen, saa dør jeg. Jeg var ved at dø."

„Nej, den skal ikke faa Lov til at komme igen," sagde han trøstende.

„Jeg ved, at der er en Ting, jeg maa gøre," sagde hun, „jeg maa gøre den, for at den ikke skal komme igen. Men det er saa forfærdelig vanskeligt."

Hun tog Forlovelsesringen af Fingeren, stak sin kolde, rystende Haand ind i Doktorens og lagde Ringen der. Saa græd hun i Følelsen af Forsagelsens Bitterhed.

Doktoren sagde intet; han satte Fingerspidserne mod hverandre og lod Ringen glide frem og tilbage.

Spøgelsehaanden var ikke saa vanskelig at komme til Rette med som det andet, syntes han. Haanden havde ligesom taget hans Parti, skaffet ham en Smule Hævn. Han følte Sympati for den.

Det er nok saaledes med enkelte Mennesker, tænkte han, at Samvittigheden vaagner hos dem paa en eller anden Maade, hvor meget de saa end forsøger at undgaa den. Den har sine egne, hemmelige Veje. Saaledes havde hans lille Kæreste lagt alt til Rette for at faa et godt Hjem. Hun behøvede kun at hykle en Smule, og hele Verdens Lykke var hendes. Og saa graver Samvittigheden ganske stille sin Mine dybt i Sjælen og sprænger tilsidst al Klogskab og Beregning bort.

Hun havde sikkert troet, at det skulde lykkes hende at lyve hele Livet igennem. Havde vel set, hvorledes det var lykkedes for andre. Men saa hænder det, at hun har en finere Natur. Der er altid noget hindrende i at tilhøre en forfinet Race af Samvittighedsmennesker. Naar man mindst venter det, kommer Samvittighedshallucinationen.

Naturligvis tager den saa den Skikkelse, som er nærmest ved Haanden. Det var jo indlysende, at Samvittigheden skulde blive en Spøgelsehaand i dette Værelse.

Han sad vedblivende og legede med Ringen og lod den glide fra Finger til Finger. Han følte noget andet end Harme over, at han ikke havde kunnet vinde hende. Han var næsten bedrøvet. Hun begyndte vist nu at tænke paa ham, mente, at der var gjort Uret mod ham, thi hun bøjede sig ned og kyssede hans Haand.

„Tilgiv mig," sagde hun.

Det var mærkeligt, saa blød hun var. Da hun havde gjort sig klart, at hun havde gjort Uret, vidste hun ikke alt, hvad hun vilde gøre for at sone den. — Der var da ingen Grund til at pine hende længer. Han behøvede jo kun at tale ud, sige, at han ikke havde været meget bedre end hun. Indrømmelser paa begge Sider. Den ene havde søgt et Hjem, den anden en Husholderske. Det vilde berolige hende at høre dette.

Han vilde sige hende, at det ikke vilde være nogen bitter Skuffelse for ham. Han havde ikke været saa forelsket i hende.

Ja vist, han havde jo ingen Anledning til at gøre Pinen længere. Det var bedst at lade det være forbi. Lade alle komme til Ro og saa vaagne i Morgen som uforlovet.

Da han rejste sig for at gaa, fik han Taarer i Øjnene. Det smærtede ham alligevel at miste hende. Og det blev dette, som han sagde hende.

Han begyndte at tale usammenhængende til hende om, at hun var et Samvittighedsmenneske, at hun tilhørte den finere Race af Nervemennesker, som netop nu havde begyndt at vise sig her og der. Hun var ham dyrebar

netop af den Grund. Netop for det, som var hændet i Nat, havde han vanskeligt ved at opgive hende.

Hun var fri, ja naturligvis, men om hun en Gang kunde og vilde — — —

Han saa forbavset paa hende. Pinte dette hende ikke? Nej, først nu forsvandt Stivheden fra hendes Ansigtstræk, og Øjnene blev rolige. Hun sad med halvaaben Mund og lyttede efter mere — —

Han talte om, hvorledes han havde villet ordne Livet for dem, talte om, hvor han havde længtes efter hende. Han talte ganske anderledes om dette, end han havde villet gjort for en halv Time siden. Men han sagde det ogsaa paa en hel anden Maade, nu da han skulde miste hende. Han talte langt smukkere, end han havde ment at være i Stand til. Samlivet med en blid og elskelig Kvinde, ja netop Samlivet med hende, viste sig paa en Gang for ham i straalende Belysning, og han sagde hende det.

Da han gik hen til hende og rakte hende Haanden til Afsked, kom Taarerne ham endnu en Gang i Øjnene. Hun var netop nu saa smuk, Farven vendte atter tilbage paa hendes Kinder, hun var som en nyudsprungen Blomst. Hun saa saa glad ud som den, der levende er undsluppen en Dødsfare.

Doktoren stod med hendes Haand i sin og drog sine Slutninger saa hurtigt som aldrig før.

Hun forstod naturligvis ikke sig selv, aldeles ikke. Han drog et dybt Aandedrag. Al Nedslagenhed var borte. Der for en jublende Sejrsfølelse gennem ham. Blot med en eneste Anstrængelse havde han talt sig hendes Kærlighed til. Hun havde jo kun ønsket dette, at han skulde vise, at han holdt af hende.

Han tog Forlovelsesringen og satte den roligt tilbage paa hendes Ringfinger.

„Ingen Dumheder,“ sagde han, da hun vilde trække Haanden til sig.

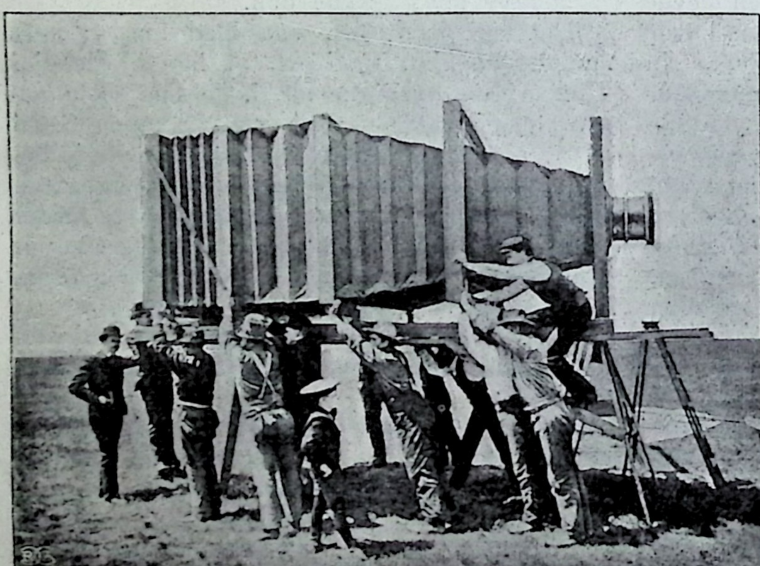
„Men,“ sagde hun, „jeg ved ikke, jeg tør ikke“ —

„Jeg tør,“ sagde Doktoren. „Jeg har aldrig været saaledes, at jeg er løben bort fra Lykken.“

Han gik ud i Entréen, fandt sit Overtøj og kom ind igen for at faa tændt sin Cigar.

„Stakkel,“ sagde han, medens han tog et Par Drag. „Nu er du som tvungen til at elske mig, skulde jeg tro. Ellers kommer sikkert Haanden og klemmer Livet ud af dig.“

Et Kæmpe-Camera.

„Mammuth“-Cameraet indstilles.

En Chikago-Fotograf, *George Lawrence,* har ladet lave et Fotografiapparat, som sikkert er det største i Verden. Han har sat sig til Specialitet at fotografere Jærnbanetog i Farten, og det gjaldt om at faa en Plade saa stor, at den kunde optage hele Togets Længde paa en Gang i ikke altfor smaa Dimensioner.

Paa sit nye Apparat, som hedder *„Mammuth“*, kan han samtidig fotografere Verdens største og Verdens tykkeste Mand i Legemsstørrelse. Pladen, som koster halvandet Hundrede Kroner, er nemlig omtrent 4 Alen lang og $2^1/_2$ Alen bred, og selve Cameraet er et helt lille Værelse. Det vejer 1300 Pund, og der medgik til Udtræksbælgen ikke mindre end 150 Potter Lim.

Dette vældige Apparat er ikke just egnet for Amatører. Det transporteres i sin egen Jærnbanevogn og betjenes af 15 Mand. Alene til Fremkaldelsen af de vældige Plader kræves der jo et ganske betydeligt Apparat.

„Mammuth“s Billeder er absolut lige saa skarpe og tydelige som de allerfineste af sædvanlig Størrelse.

Divan Nr. 2.

Formiddagsscene fra Nimbs Veranda.

Den Nimbske Tivoli-Æra har fyldt sit 25 Aar. Divanen, Tivolis hyggeligste Hjørnekrog, de forvæntes og de kendtes Tivoli er den diametrale Modsætning til Begrebet „Vand paa Maskine", som en pietetsløs og fordringsfuld Nutid længst har jaget bort fra Tivolis Omraade. Paa Nimbs Veranda mødes aargammel Alder med det satte Bourgeoisi og det yngste Kunstnerkuld, de tømmer Pokalen og tager for sig af Retterne, medens Musiken i afbrudte Satser trænger over fra Koncertsalen. De Nimbske Stamgæster skulde meget have sig frebedt den nu grasserende Taffelmusik. Naar Krystallet klirrer og Hummeren knækkes, naar Propperne smælder og Kasserollelaaget rasler, har de den Musik, som de mest sætter Pris paa.

Under Paraplyen (Hr., Fru og Frk. Nimb).

Var det lidt smaat med Husrummet paa Divanen, kneb det aldrig med den hjertelige Modtagelse. Fru Nimb opfandt de hundrede smaa Opmærksomheder mod sine Gæster, og Døtrene, der efter hende overtog Præsidiet bag Buffeten, udspekulerede til alle Husmødres Bekymring med stadig Opfindsomhed, nye Raffinementer. Den delikate Servering, hvormed Retterne krydres, Glasverandaens vinløvkransede Hygge, Værtindernes Omsorg og Aanden hos Opvarterpersonalet fra Senior-Jubilaren Jørgensen til den mindste *piccolo* — alt bidrager til at lægge en straalende Nimbus over den Nimbske Divan.

Jubilaren.

V. Hørup.

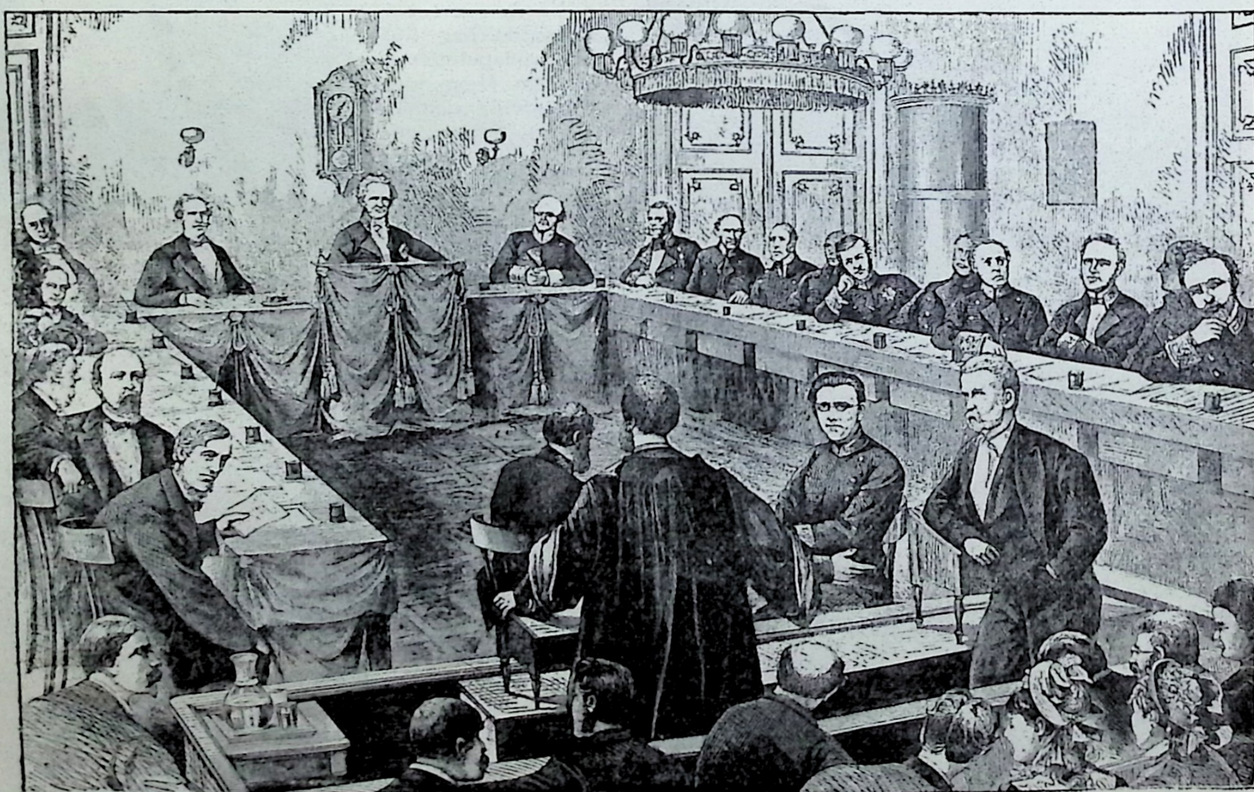

Hørup i yngre Aar.

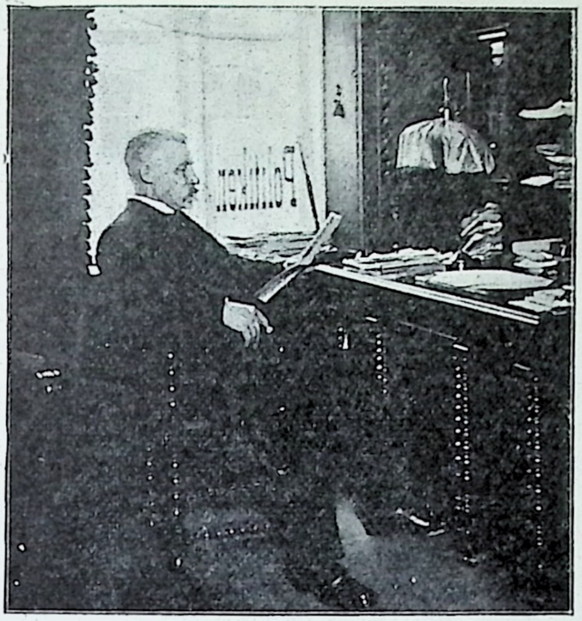
Politikens Redaktør har altid hørt til vort offentlige Livs mest omstridte Personligheder. Dette var en simpel Følge af hans Væsen og Anskuelser. Han hører til de Politikere, der tillagde det at *dele* nok saa stor Betydning, som det at *samle*. For ham gjaldt det ikke først og fremmest om at skrabe saa stor en Styrke sammen som muligt. Det var ham meget mere værd at vide, at de, der var med ham, dem kunde han for Alvor lide paa. Den, der ikke var med ham, var imod ham. Og hans poliltiske Overbevisning gik saa afgjort imod det, der var bredt og mægtigt i Landet, da han brød ind i Politik, at der maatte staa hæftig Strid om ham, hvor han gik. Kommer hertil, at han formede sine Angreb netop saaledes, at de bed haardest, forstaar man, at han maatte blive et Modsigelsens Tegn, hadet af sine Fjender, elsket af sine Venner.

Imidlertid — som Tiden gaar, vinder de betydelige Mænd altid betydeligt Terræn i deres Samtid. Og selv de, der bevarer sig som deres Modstandere, stemmes forsonligere, fordi alle nu en Gang har en Svaghed for den store Personlighed. Saaledes er det da gaaet til, at hvorledes man end stiller sig overfor Hørups Anskuelser, vil næppe nogen for Alvor bestride, at som politisk Skribent besidder han Førstepladsen, ikke blot blandt sine Medlevende, men i al dansk Journalistik overhovedet. Om han skrev et stort Kultursprog, vilde Verdensberømmelsen have været hans sikre Skæbne.

Aldrig har nogen vist større Respekt for Dagspressens Opgave end denne Mand, der har ødslet al sin rige Evne paa den daglige Journalistik. Han har en enkelt Gang ladet sig bevæge til at udlevere et politisk Foredrag til et Tidskrift, men ellers vides det ikke, at hans Pen har virket andetsteds end i Aviserne. Og det til Trods for, at han har saare beskedne Forestillinger om Avisartiklens Betydning. Han har selv lignet den ved den Markens Lilje, der blomstrer i Dag, men i Morgen kastes i Ovnen.

Et Møde i Rigsretssagen 1877. I Skranken ses Hørup (staaende Figur længst tilhøjre) som Folketingets Advokat.

Hørup paa Redaktionskontoret.
(Amatørfot. af Sigurd Trier).

Anvendt paa Hørups egne Artikler gælder Sammenligningen dog aldeles ikke. For det første bevarer de for bestandig deres kunstneriske, vi havde nær sagt digteriske Værdi. Det er bekendt nok, at Hørups Omgangsvenner fra Ungdommen kendte en stor Lyriker i ham og beundrede hans fine kritiske Evne. Fætteren Holger Drachmann har sagt om ham: „Han skrev bedre Vers end jeg selv, og det vil dog sige noget!“ Og Schandorph omtaler et Sted i sine *Oplevelser* den Forbavselse, der kom over Hørups Samtidige, da han afsvor litterær Virksomhed og kastede sig ind i Politik. Men selv om vi ikke havde faaet dette fortalt, havde vi dog vidst det. Hørups Artikler giver derom tilstrækkelig god Besked.

Og for det andet vil disse Artikler bevare deres Værdi langt ud over Døgnet, fordi de rummer en mægtig Sum af Tanker om menneskelige Ting og Anskuelser om Samfundsforhold. En Forfatter, der nylig karakteriserede Hørup, bemærker, at det vilde være muligt af hans Artikler at uddrage en hel Statsret. Det er sikkert rigtigt, og det vil være muligt at hente mange andre Værdier derfra, som har Kurs ogsaa i Fremtiden. En saa dyb og overlegen Livsvisdom ældes ikke fra i Dag til i Morgen.

Det er netop i Aar 25 Aar siden, Hørup valgtes ind i Folketinget som Køgekredsens Repræsentant. Og om det, der den Gang var og bestandig blev hans politiske Maal, har han selv ved en Lejlighed udtalt sig paa omtrent følgende Maade: „De ved, at i de gamle Komediers Personlister nævntes først Navne og Titler paa de fremragende Personer. Senere kom de Navnløse, der blot angaves som 1ste Bonde, 2den Bonde, 3die Bonde. Paa samme Maade gik det i vort Samfund, saa længe de Nationalliberale regerede, og det var da Maalet for min og mine Meningsfællers Politik at give Bønderne, Menigmand i vort Land, Navn som de andre.“

I Rigsdagen gjorde Hørups Evner sig hurtigt gældende. Hans politiske Modstander, H. Wulff, der i Slutningen af Halvfjerdserne skrev sine bekendte Rigsdags-Karakteristiker, kalder ham Venstres bedste Hoved og gør overordentlig store Indrømmelser til hans Talent. Og at Venstre selv havde stor Tillid til ham, viste sig derved, at de gjorde ham til Folketingets Anklager mod Ministrene Hall og Krieger i Rigsretssagen af 1877. Det var første og sidste Gang, han stod som Advokat i Skranken. Alle indrømmer, at han stod der med Ære.

Næsten med det samme Hørup satte sin Fod i Folketinget, indtog han en Førers Stilling, og i den Kamppolitik, som fulgte paa Firserne igennem, tog ingen stærkere Del end han og blev ingen hadet stærkere af sine Modstandere. Han kendte ingen Skaansel og kunde derfor heller ikke vente Pardon. Han ventede den ikke heller. Han sagde en Gang paa et Møde ved Køge i Anledning af nogle Karikaturer i salig *Punch*: „Det ærgrer mig ingenlunde, at de karikerer mig, men det ærgrer mig, at de gør det saa forbandet daarligt. Og saa kribler det mig i Fingrene efter at vise dem, hvorledes saadan noget skal gøres“.

Afvekslende stod Hørup sammen med Berg og paa spændt Fod med ham. Tilsidst mødtes de i Kampen mod den Bojsenske Forligspolitik,

Hørup som Loke ved Ægirs Gæstebud.
(Karikaturtegning fra Firserne).

men Berg døde i 1891, og Hørup faldt i Køgekredsen i 1892. Han holdt derefter en Tale i sin Valgkreds, hvori han meddelte sine Vælgere og Landet, at foreløbig skulde man ikke se ham vende tilbage til dansk Rigsdags-Politik. Han priste dem, der havde Taalsomhed og Mod til at føre den Kamp videre, hvori han selv hidtil havde taget Del. Men ham var det bleven for uappetitligt; han vilde foretrække at slaas videre i sit Blad.

Det er ikke Stedet her at skrive *Politikens* Historie. Dette Hørups eget Blad — han ejer en væsentlig Del deraf — blev stiftet Oktober 1884. Men før den Tid havde han været fremragende Medarbejder ved *Morgenbladet*. Han debuterede med at skrive *Udland* — det var først i Halvfjerdserne — men blev selvfølgelig meget hurtig Bladets første politiske Pen.

Nu viser Hørup sig kun en sjælden Gang paa en Talerstol, og da er Meningsfæller og Modstandere lige ivrige efter at opfange hans Ord. Saa stor er den æstetiske Nydelse. Men ikke mindre er den agitatoriske Styrke. Man skal høre ham Aftenen før et Valg tale i Lørups Ridehus til en Forsamling paa 6000 Mennesker. Saa forstaar man, hvor en stor Taler har Magt over menneskelige Sind.

Hørup er bleven kaldt *Evropæer*, og dette Tillægsnavn sattes som et Bebrejdelsens Udraabstegn efter hans eget. Vi vil nu slet ikke tale om, at *dansk* Politik har han ofret alt sit Arbejde. Han har selv en Gang talt om, hvorledes det ærgrede ham, at Folk i hans Ungdom næsten alene læste Avisernes *Udland*, saaledes at han satte sig som Opgave at faa dem til at beskæftige sig med Rubriken *Indlandet*. Ikke heller skal vi fordybe os i, hvor meget *Sjællænder* han i Grunden er, og hvorledes hans Sprog er bleven rigt og skønt ved at hente sine Billeder fra dansk Natur og dansk Folkeliv. Nej, vi vil blot gøre opmærksom paa den pudsige Kendsgerning, at denne *Evropæer* aldrig har været udenfor Danmarks Grænser. Ikke en Gang i Malmø.

Mere end nogen anden har vel han hævdet, at vi Danskere bør skabe vore Vilkaar ud fra vore egne Forudsætninger, Og derfor har hans politiske Opfattelse vel netop i særlig Grad været *dansk*. Men lige saa fjern er ham en overdreven national Selvglæde, og Evropæer har han været i den Forstand, at han har villet lægge det bedste Evropa som Alen paa os, for at vi skulde udvikle os til at kunne bære dette Maal. Han har haft den Ærgærrighed, at vi skulde blive et Mønsterfolk.

Nu da Hørup har opgivet sin Plads i Statsrevisionen, har han afbrudt al direkte Forbindelse med Rigsdagen. I de senere Aar har han været stærkt interesseret Agrar. Ude paa sin lille Gaard ved Lyngby følger han med megen Deltagelse Bedriftens Gang og faar Lejlighed til at opfriske de landøkonomiske Kundskaber, han indsugede som Barn. Hans Fader var jo Landsbylærer ved Frederiksværk. Men denne Hengivelse til Landvæsnet bør dog ingenlunde sammenstilles med den Planten Kaal, der er en fredelig Afslutning paa mangt et bevæget Liv. Kan hænde, der kommer en Dag, da Hørups Vilje mærkes stærkere og bestandigere i vort offentlige Liv end netop nu. Han er kun de tre Snese, og Alderen trykker ham ikke.

Politicus.

I første Parket.

FLITTIGE Avislæsere vil rimeligvis have faaet det Indtryk, at Beboerne paa *Almindeligt Hospital* er nogle ualmindelig raske unge Mennesker, som ser sig godt om i Byen og morer sig storartet hjemme.

Snart er der en hjerteknusende Sanger eller Skuespiller, som arrangerer specielle Forestillinger ude hos dem, snart hentes de af Cirkusdirektionen ind til overdaadige Galaforestillinger eller indbydes til at se Zoologisk Haves Mærkværdigheder.

At Direktør *Schiøtt* er en god Ven for „Almindeligheden“, er ikke mere end rimeligt. Hans Hjærtensfryd er det at finde paa Morskab og Belæring for Børn og barnlige Sjæle, og er Hr. *Kruses* Undersaatter end ikke Børn — et barnligere og mere taknemligt Publikum skal man lede længe efter.

Den sidste Fest, den zoologiske Direktør bød sine gamle Venner og Veninder, var en Forestilling af de vidunderlige dresserede Elefanter, vi tidligere har præsenteret. Almindelighedens Beboere er fremfor alt ikke blaserte. De forstaar at more sig, saa Taarerne triller ned ad deres rynkede Kinder, de dunke hinanden i Siden og banker i Gulvet med deres Stokke, og naar de kommer hjem, frisker de Minderne op med en saa ungdommelig Fantasi, at de tilsidst staar i gyldnere Glans end selve Virkeligheden.

Det er Hr. Schiøtts store og velfortjente Løn

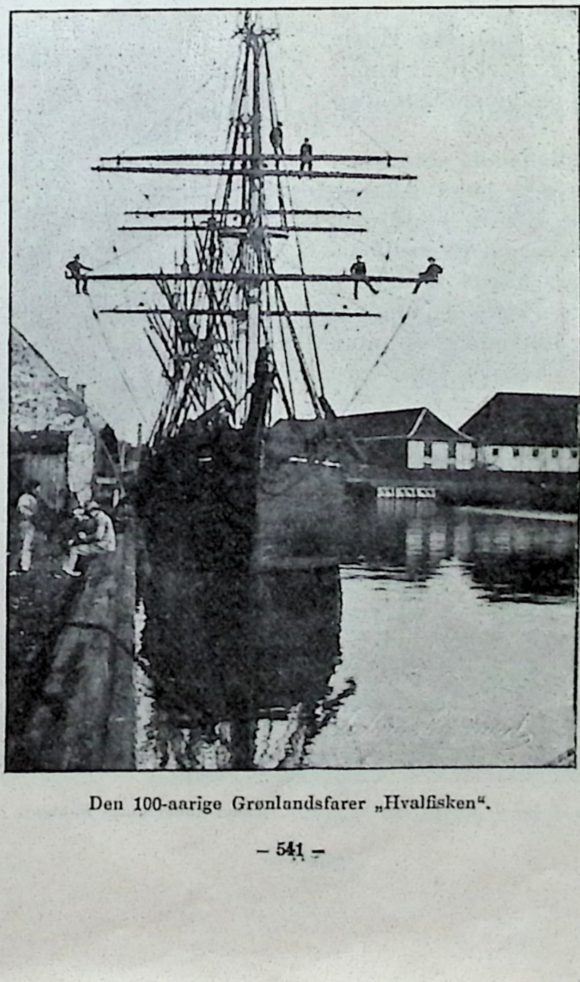

Et taknemmeligt Publikum. (Scene fra en Gratisforestilling i Zoologisk Have for „Almindelighedens" Beboere).

for Gæstfriheden. Naturligvis saa han gerne, at hver af hans Gæster tog sig et Aarskort til 5 Kr., men han gør sig ingen Illusioner i saa Henseende. De ved jo, at der kommer Bud efter dem, hver Gang der er noget rigtig sjældent at se.

En Sømandsskole ombord.

DER er den Lighed mellem Sejlskibe og Mennesker, at 100 Aar for begge Parter maa anses for at være en ualmindelig ærværdig Alder. Naar vi i Dag saluterer for en saadan 100-aarig Sejler, er Grunden ikke alene dens høje Alder, men ogsaa den Omstændighed, at Fartøjet til Trods for de mange Aar ikke er til Sinds at falde sammen, men nu, da det maa holde sig hjemme fra de lange Farter, søger at gøre sig nyttig paa anden Maade, saaledes at det bestandig har en Opave at leve for. Det er den gamle Grønlandsfarer „Hvalfisken", vi sigter til. Endnu sidste Sommer var den paa Togt i de arktiske Farvande, men nu har den lagt sig i Havn, hvor den fremtidig skal tjene til Skoleskib for unge Mennesker, der har Lyst til Søen, men endnu ikke kan klare Sejlene.

Den 100-aarige Grønlandsfarer „Hvalfisken".

Det er en af den grønlandske Handels forhenværende Skibsførere, *M. Bonde,* der kom paa den Tanke at oplære et Kuld af Søfolk, da det stadig viste sig vanskeligt at faa fat i dygtigt Mandskab til Sejlskikene. Han fik af den grønlandske Handel den udtjente „Hvalfisk" til Laan for det gode Øjemed og dertil en større Legathjælp, saa at han straks kunde tage fat med de første ni Elever.

Kaptajn Bonde leder selv Undervisningen og

Sømandsskolen i Virksomhed.

har desuden sikret sig Assistance af en af den grønlandske Handels dygtigste Styrmænd, Hr. *L. P. Jørgensen.* Da Sømandsskolens Virksomhed utvivlsomt vil komme de københavnske Rhederier til Gode, haaber Kaptajn Bonde ogsaa paa Støtte fra den Kant, og man maa ønske ham al mulig Reb i Sejlene for de gode Bestræbelser.

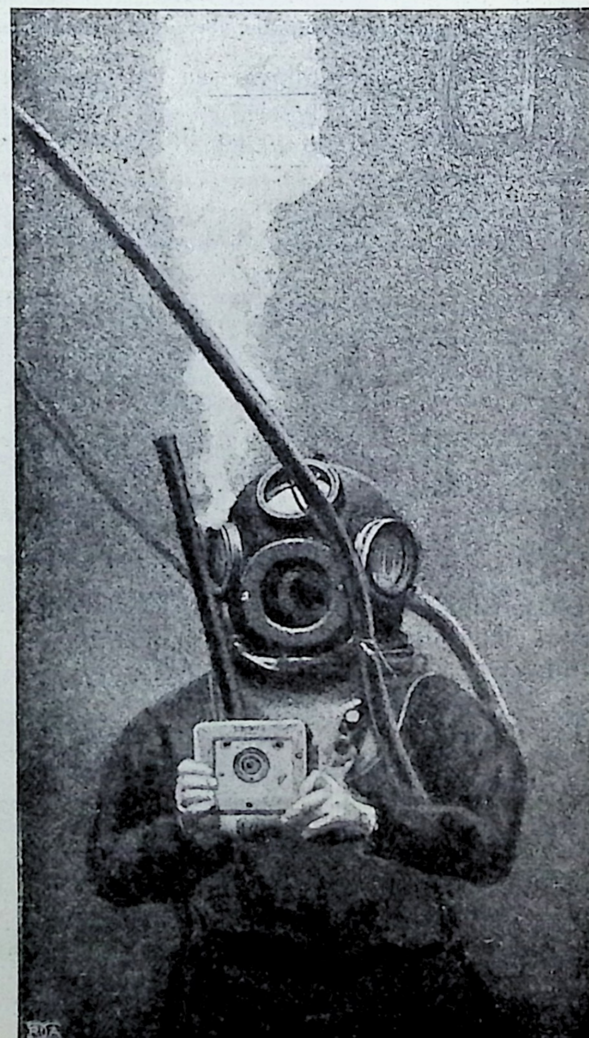
Dykkerfotografen.

Livet paa Havbunden var tidligere indhyllet i hemmelighedsfuldt Mørke, man vidste ikke stort mere derom, end hvad Dykkeren kunde fortælle, og hvad man ved Hjælp af Dybsøapparater kunde bringe for Dagens Lys. Men efter at man i Begyndelsen af Halvfemserne gjorde de første Forsøg med at fotografere under Vandet, er man ved Hjælp af stadig udviklede Apparater naaet til at kunne tage Øjebliksfotografier af de ejendommelige undersøiske Scenerier.

En af de største Vanskeligheder, som viser sig for Dykkerfotografen, er den hojst mangelfulde Belysning, som Dybet har at byde paa. Allerede 6 Meters Dybde kræver en Expositionstid af mindst 30 Minutter. Altsaa maa man bruge kunstigt Lys, og med dettes Hjælp har man da ogsaa nu opnaaet vellykkede Resultater.

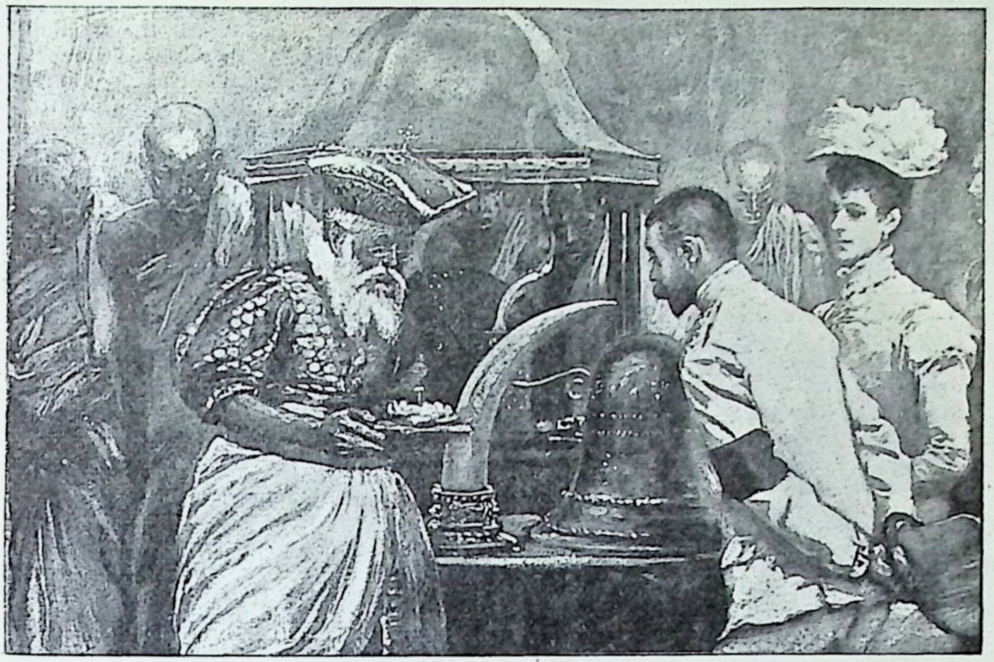
Bedst var det at bruge elektrisk Lys, men Arrangementet er for besværligt og forbundet med for store Udgifter. Den franske Videnskabsmand, Louis Boutan, har derimod gennem talrige Forsøg bevist, at man godt kan hjælpe sig med en lille Lampe i en Glaskugle og en større Dosis Magnesiumpulver.

Snart vil Verdenhavenes Dyre- og Planterige ingen Hemmeligheder rumme, og alt vil være røbet, „hvad Guderne naadig tildække med Nat og Gru.“

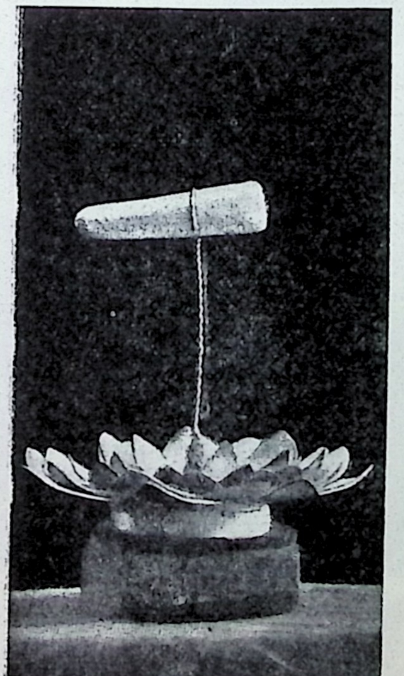
Den undersøiske Fotograf i Færd med at tage en Plade.

Buddhas Tand.

Buddhas Tand præsenteres af Tempelpræsterne for Hertugen og Hertuginden af York.

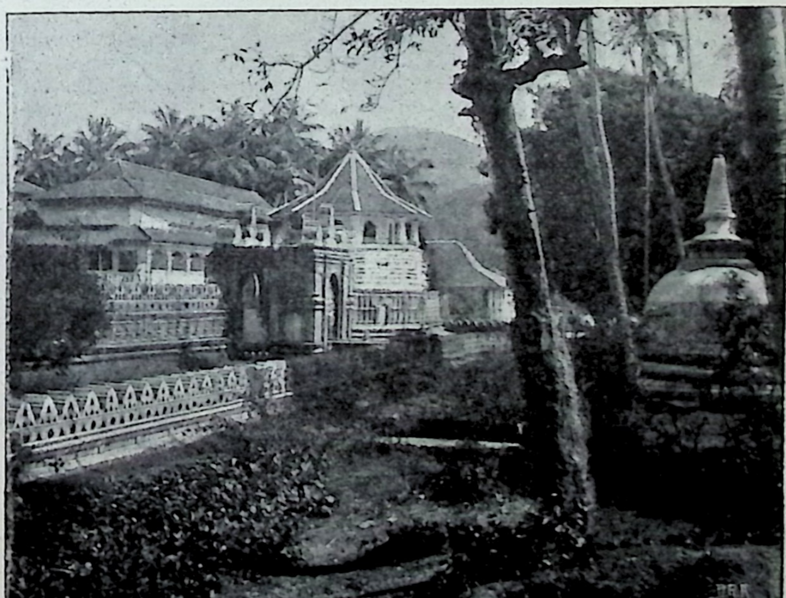
Vi har tidligere haft Lejlighed til at præsentere vore Læsere det berømte Tempel paa Ceylon, hvor Buddhas Tand opbevares. Det var den Gang, da „Valkyrien" paa sin Langfart var naaet til Ceylon, hvor Prins Valdemars første Udflugt galdt det højhellige Tem-

Buddhas Tand.

pel. Men da Tanden kun maa forevises for Fyrster og Gejstlige, og da Præsterne ikke vilde godkende Prinsen, der mødte civil og ganske incognito, som nogen saadan, maatte han vende om uden at have faaet Lejlighed til at hilse paa Tanden. Heldigere gik det Hertugen og Hertuginden af York, da de nu nylig paa deres lange Udenlandsrejse naaede til Ceylon. De engelske Højheder modtoges af Buddhas ældste Præsteskab, der lukkede op for det saphir- og smaragdsmykkede Skrin, som indeholder Tanden, og alt medens Forevisningen stod paa, opløftede Præsteskaren klagende Sange og Anraabelser.

Som man vil se af vort fotografiske Billede, er Tanden, som hæver sig fra et Lotusblad, ualmindelig vel konserveret. Den holdes gemt i et Skrin, der atter omsluttes af et Par andre, og kun en Gang om Aaret viser den sig for Folket, naar den paa de hvide Elefanters Ryg føres i Procession gennem Byen.

Templet paa Ceylon, hvori Buddhas Tand opbevares.

Kendte Navne
fra By og Land.

Jubilæum.

Slagelse Handelsstands Nestor, Købmand *Theodor Lauritzen* kunde d. 17de ds. fejre sit Halvhundredeaars-Jubilæum som Købmand. Lauritzen, der er født i Odense den 24. Juni 1827, har i en lang Aarrække drevet sin betydelige Manufakturforretning med en usædvanlig Dygtighed, og hvad der maaske bedst af alt taler til hans Ros, er den lange Liste over de Købmænd, som ere blevne udlærte i hans Butik. Denne Liste omfatter Navnene paa en stor Mængde af Danmarks dygtigste Manufakturister saavel i Provinserne som i Hovedstaden, og alle ere de den gamle Lauritzen taknemlige for det Meget, de har lært af ham. Ved sin Elsværdighed, sin Redelighed og sit altid gode Humør har han vidst at samle sig en sjælden stor og trofast Vennekreds.

Købm. Theodor Lauritzen.

Dødsfald.

Efter et kort Sygeleje er Marstals Postmester *Fr. Thomsen* afgaaet ved Døden. Th. der tidligere har været ansat i Sæby, tiltraadte 1897 Postmesterembedet i Marstal og gjorde sig hurtig afholdt ved sin store Imødekommenhed og sin levende Interesse for alt hvad der vedrørte Embedet. Hurtig følte han sig lokaliseret, og da han indsaa, at de stedlige Postforhold vel kunde trænge til Reformer, hvilede han ikke, førend disse var sat igennem. Ogsaa paa andre Omraader gjorde hans Virksomhedstrang sig gældende, han var saaledes Medlem af Skolekommissionen og af Bestyrelsen for Folke-Universitetsforeningen.

Postmester Fr. Thomsen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: Em. Bach · *Ved Foraarets Komme.* Delibes: *Coppelia-Vals.*

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt, Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Ude i det idylliske Lindevangen ligger Frederiksberg kemiske Fabriker, der ejes og ledes af Hr. Prof. Heskier.

Ingen aner, at der fra denne landlige og stille Plet spændes Forretningstraade over hele Verden og dog er det saaledes, thi derfra exporteres i tusindvis det af Prof. Heskier opfundne Volta Kors og den snart lige saa berømte Elixir Sybille.

I Europa, Amerika, China, Japan og Indien har disse Fabrikata vundet Navn og Berømmelse og en Omsætning, der er fabelagtig.

Ja, selv til det fjerne Ny Zeeland har de fundet Vej og er der bleven saa efterspurgt, at den danske Konsul i Auckland har importeret i tusindvis deraf.

Industri Tidende skriver blandt andet:

„Volta Korset er for nylig patenteret i Indien — det er nu igennem vort Kontor patenteret over den største Del af Jordkloden — men derved er det ikke blevet. Samtidig er det blevet indført overalt og er alllevegne Genstand for en betydelig Omsætning, og hele denne Masse fabrikeres og forsendes herfra Landet til alle de fjerne Egne, hvor Patent er udtaget.

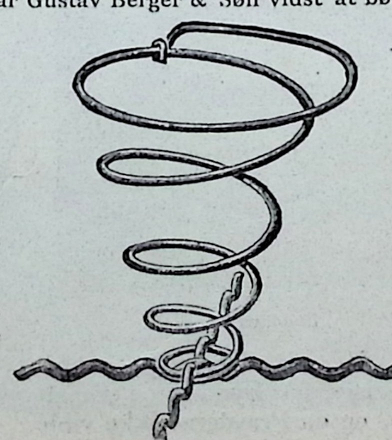
Det er desværre ikke mange Opfindere, der naar et saadant Resultat: de faar deres Patent, men naar det kommer dertil, at der skal virkes praktisk for Sagen, og Opfindelsen skal indføres i det daglige Liv, saa svigter Sagen. Volta Korset er et Eksempel paa, hvor store Resultaler praktisk Greb paa Tingen og Dygtighed i merkantil og industriel Retning kan føre med sig.

Mere end nogen Sinde staar Electriciteten nu om Stunder paa Dagsordenen. Den oplyser vore moderne Saloner, omdanner vore Theatre til feagtige Paladser og vore tunge Sporvogne til elegante og hurtige Køretøjer.

Denne magiske Strøm, som overfører Tanker og Bevægelser, er tillige en velgørende Kraft, der lindrer og helbreder en Mængde menneskelige Svagheder; takket være den, gjenfødes Livet i et lamslaaet Lem, og Smerten forsvinder fra vore stakkels Nerver, der plages af Gigt og Neuralgi.

For at opnaa saa farbavsende Resultater, behøves ofte kun nogle faa Timers Anvendelse af Volta-Stjernen. Hidtil var Behandling med Elektricitet kun mulig hos Specialister paa Grund af Apparaternes Omfang og Kostbarhed, hvorimod Prof. Heskiers Opfindelse af Volta-Stjernen gør Elektrotherapien tilgængelig for alle. Tænk Dem, at denne Stjerne udvikler en saa kraftig Strøm (c. 0,75 Volt), at Apparatet kan finde Anvendelse i alle Tilfælde, hvor Elektricitets-Behandlingen er indileret. Kort sagt, det er er sandt lille videnskabeligt Klenodie, som gør dens Opfinder al Ære.

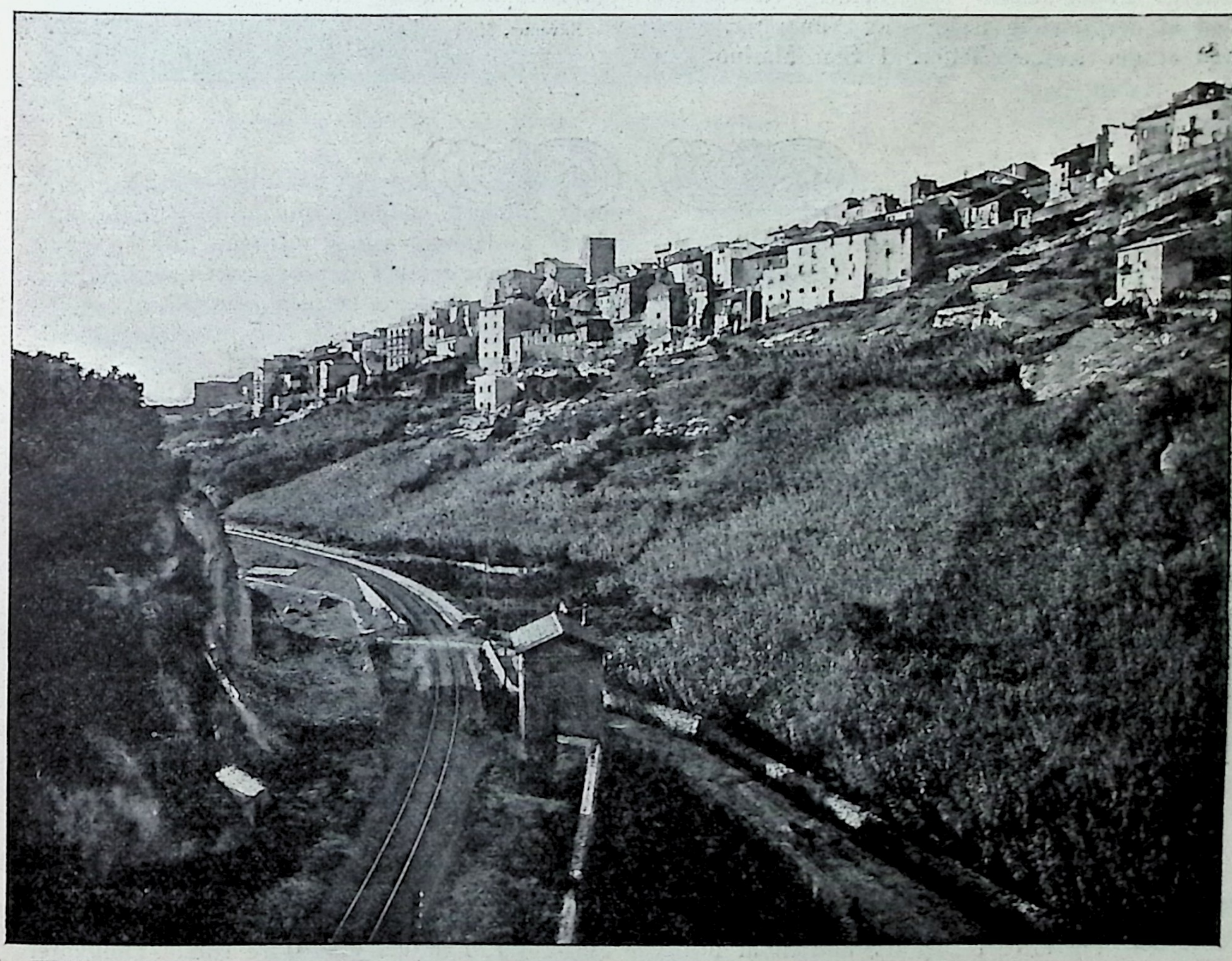
Tegningen. som ledsager disse Linier. viser en ny Spiralkonstruktion, som det kendte Tapetserer og Møbelfbrikantfirma *Gustav Berger & Søn*, Kronprinsensgade 32, har bragt til Anvendelse i alle Slags Siddemøbler og i Fjedermadrasser. Spiralens Facon bevirker, at Møblerne giver et langt blødere og mageligere Sæde end man er vant til fra de andre Konstruktioner og der er ingen Tvivl om at Møbel-Forbrugere hurtig vil kræve den nye Opfindelse anvendt. Ogsaa en anden Ulempe ved den tidligere Fremstillingsmaade har Gustav Berger & Søn vidst at bøde paa. Den almindelige Baandkonstruktion bevirkede, at Støvet samlede sig under Møblerne og derfra gennemtrængte Betrækket, medens man nu ved Hjælp af Snore eller snoede Jerntraade ser sig i Stand til ganske at forhindre Støvets Fremtrængen.

HVER 8 DAG

Nr. 35. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 2. Juni. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Evropas mindste Stat.

Panorama over Europas mindste Stat: San Marino.

Oppe ved Ravenna løber man pludselig paa den mindste Stat i Evropa. Det er en ubeskrivelig Følelse af Komik, der griber En, naar man pludselig „løber paa en Stat". Man aner ikke noget videre om dens Tilværelse, man ved ikke af, at man er lige paa Livet af den, og saa, pludselig, som skudt op af Jorden staar der to Operettesoldater foran En med lange Spyd i Hænderne og siger: *Pas!*

De to Mand tilhører Republiken „San Marino"s staaende Hær. De gør tillige Tjeneste som Toldere, og deres Spyd er saavel Symboler paa deres Autoritet som anskaffede til at jage ned

i Bøndernes Læs af Halm og Læs af — reverenter talt — Hestegødning, for at de kan forvisse sig om, at intet indsmugles i den toldkrævende Republik.

Hvorfor dette lille Rige ikke kom ind under Italien i 1859? Uudgrundelige Gaade! Men selvstændigt er det. Der lever 8200 Mennesker i det, som Statistiken kalder for „Sjæle“, og Øvrigheden bestaar af 2 Capo di State, der har 12 Borgerrepræsentanter til at kontrollere sig. Den ældste af de to Statsoverhoveder kaldes Præsident og hedder pudsig nok *Loubet.* Han fører den øverste Kommando over den staaende Hær og styrer Landets Finanser. Hvad den anden Præsident tager sig til, lykkedes det mig ikke at faa opsnuset. Af Borgerstilling er han Melmand og Mælkehandler.

Hele Staten bestaar af en lille By paa et Bjærg. Finanskassen underholdes væsentligst ved at der jævnlig trykkes ny Frimærker, samt ved at der sælges Titler. I San Marino kan man for gode Ord og en rimelig Betaling blive Hertug, Fyrste, Prins, Greve eller Baron. Den sidste Titel er — pudsig nok — den dyreste. Det er fordi den er den mest søgte. Det lyder jo altid *noget* sandsynligere at hedde Baron Petersen end Hertug Hansen. De San Marino Folk har et dybt Blik for, hvad der gør sig. Forresten var det herfra, salig Gedalia blev Baron. Naar den gamle Ex-Sadelmager fortalte om, hvordan han pudsede San Marinos Finansminister paa Kursen, da han skulde betale sin Titel, skummede han af Latter.

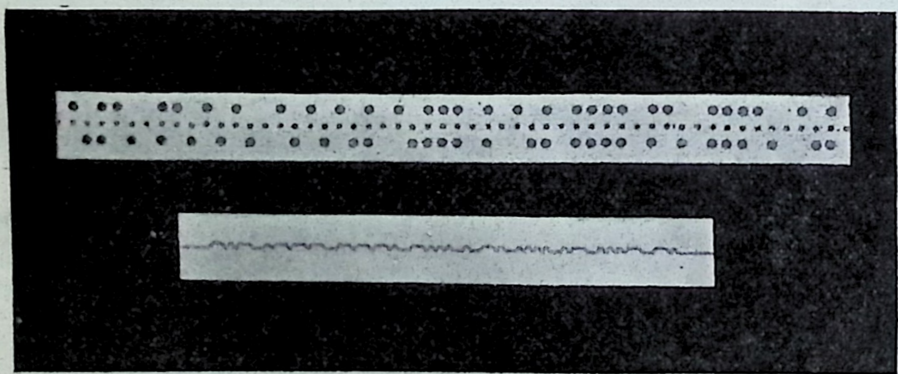
Siden er ingen Danske blevet adlede fra San Marino. Men i Italien og i Frankrig er der fuldt op af Folk med Adelspatenter fra San Marino.

Forresten lever Indbyggerne af Agerbrug, Kvægavl og Makaroni med sur Parmesan-Ost paa. Og ellers er der ikke videre at fortælle om Evropas mindste Stat.

Ravenna, Maj. V. F.

Pr. Traad.

(Med Amatørfotografier af Reiffenstein-Hansen).

Ordet *Kjøbenhavn*, skrevet i Prikker og Slangeskrift.

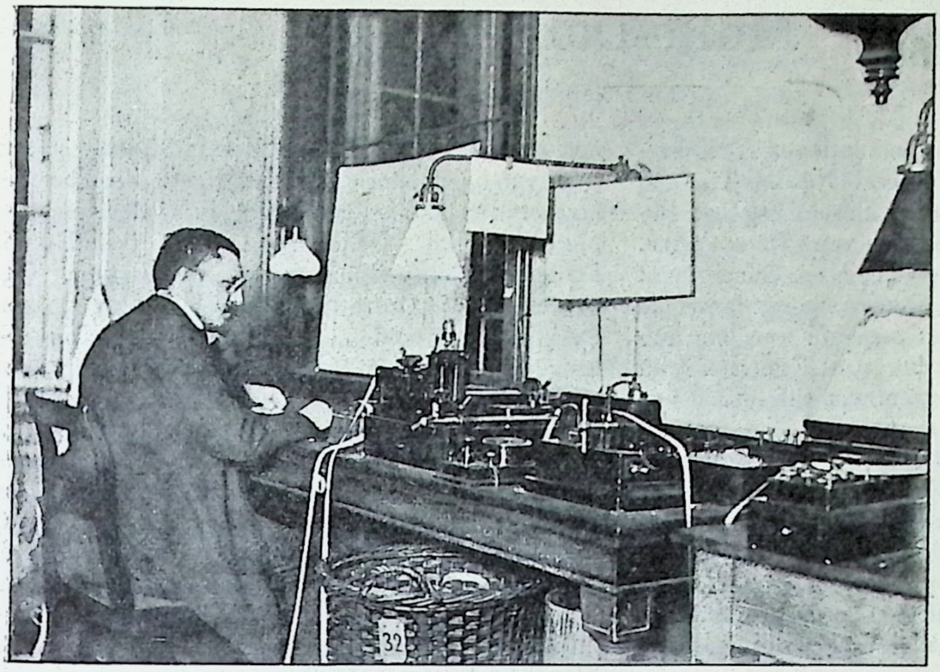
HVER 8. DAG, som var det første Blad, der bragte Interiører fra Hovedtelegrafstationens hellige Enemærker, ser sig atter i Dag i Stand til at bringe nogle Billeder fra andre Afdelinger samme Sted.

Telegramudvekslingen med de indenlandske Stationer foregaar i Reglen paa de almindelige Apparater, som sikkert de Fleste har set paa Provins- og Jernbanestationer. Ved de internationale Linier derimod. hvor den store Strøm af Telegrammer fra Alverdens Lande passerer Dag og Nat, har man for længst maattet tage hurtigt arbejdende Apparater i Brug for at kunne overkomme Trafiken.

Vort Billede viser et Interiør fra Wheatstones Apparatsal, hvor der arbejdes med et saadant Hurtighedsapparat eller som det i det tekniske Sprog hedder: Wheatstones automatiske duplex Telegrafsystem.

At arbejde duplex vil sige, at der kan sendes og modtages samtidig paa en og samme Linie, medens der efter det almindelige Telegrafsystem kun kan arbejdes i én Retning paa én Linie.

Til højre paa Billedet ses den saakaldte Perforator, hvorpaa findes tre runde Tangenter. Ved Slag paa Tangenterne frembringes Huller i Papirstrimlen, to Huller lodret over hinanden betyder en Prik og skraat for hinanden en Streg (Telegrafalfabetet er som bekendt et System af Prikker og Streger). Paa Billedet „Telegrafskrift“ ses øverst et Stykke af en saadan perforeret Strimmel med Ordet: Kjøbenhavn. Ved at sætte Strimlen ind i det Apparat, som ses til venstre for Perforatoren (Trans-

Interiør fra „Wheatstones Apparatsal". (Hurtig Telegrafering).

gaarden. Til hvert Apparat hører et Batteri, der bestaar af 50—100 Elementer alt efter Længden af den Linie, den elektriske Strøm skal passere, og den Modstand, som skal overvindes. Der findes i Hovedtelegrafstationens Batterikældere henved 4000 Elementer. Billedet viser en af Batterikælderne, hvor Folkene er i Færd med at rense Elementerne og paafylde Brunkul og Salmiakopløsning. Krukken, som er ophængt under Loftet, er fyldt med Salmiakopløsning, der gennem en Hævert tilføres Elementerne.

mitteren) aftelegraferes Telegrammet automatisk. Paa den modtagende Stations Apparat, Undulatoren, (et saadant findes længst til venstre paa Billedet) fremkommer Telegrammet i bølgeformet Skrift (Slangeskrift) Nederst paa Billedet „Telegrafskrift" findes Ordet: Kjøbenhavn med denne Skrift.

Med dette Telegrafsystem kan der afsendes og modtages indtil 400 Ord i Minuttet; den Farvepen, der paa Strimlen skriver Slangeskriften, skal gøre saadan noget som 24000 Bevægelser frem og tilbage for at nedskrive disse 400 Ord. Til Sammenligning tjener, at der paa de tidligste Telegrafapparater blev sendt eller modtaget gennemsnitlig 20 Ord i to Minutter.

Den Elektricitet, der benyttes ved Telegraferingen, produceres i „Batterikælderen", som findes under Post-

Hvis vore to smaa Artikler skal give et nogenlunde Indtryk af vort Telegrafvæsens forskelligartede Omraade, maa vi ikke slutte uden at berøre det sidste Skud paa Stammen: Statstelefonen, hvis Virksomhed i den sidste Tid har haft en rivende Fremgang at opvise.

Telegrafstationens Batterikælder.

Malle-Damen.

Af Jules Claretie.

Lige udenfor Gendarmeristationen i Pierre-Buffière sad Korporal Martial Tharaud overskrævs paa en Rørstol og lod Røgen stige fredeligt tilvejrs fra sin Pibe.

Korporalen havde mere end en Gang været med til at se Røgen hæve sig og forsvinde ud af Kanonmundingen, men nu var han Familiefader, med Guldstriber paa Ærmerne, fuldt ud tilfreds med Tilværelsen, saa tilfreds, at han ingen højere Ønsker nærede, ikke engang det at forfremmes til Kvartermester, hvad der muligvis kunde have en Flytning til Følge, og han holdt nu engang mest af sin lune Rede i Pierre-Buffière. Der voksede de Roser, han selv havde plantet og podet, og opad Muren bredte Glocceniaen sig og dannede en grøn Ramme om Trikoloreflaget, der var malet paa Blik og slaaet op over Døren.

Tharaud røg og fulgte med Blikket nogle smaa Drenge, som legede „So i Hul“ et Stykke borte.

— Pas bare paa, at I ikke gi'er hinanden en i Skallen! raabte han og vendte sig i det samme om paa Stolen for at se ind ad det aabne Vindu, hvor en køn, ung Kone gik og rumsterede mellem skinnende Potter og Gryder.

Hans Kone kom hen til Vinduet, støttede de bare, runde Arme, der var melede af Dejgen, til Vindueskarmen og vendte et solbrændt, fornøjet og energisk Ansigt om ad den Kant til, hvor Børnene legede.

— Ja, lad Du dem bare tumle sig, det lærer dem at se sig for og gør dem til raske Fyre.

— Og det gi'er Appetit til din Æblekage. Den bliver vel god? spurgte Korporalen,

Konen trak blot paa Skuldrene, som om hun vilde sige: — Er Du gal? Har Du nogensinde faaet mislykket Mad hos mig?

II.

— Sikken en Kone, hva'? udbrød han i det samme, da vi gik forbi og hilste, og det var tydeligt, at han var oplagt til en Passiar.

— Ja, ved De hvad, hun er skam baade køn og dygtig, Catissou, og der er saamænd ingen, der skulde tro, naar man ser hende regere i Køkkenet og tumle Ungerne — det er vore, de tre Knægte der henne —, at hun har været omrejsende Føglerske paa Markeder, og det har hun ligegodt — ja, — men det er en længere Historie — nu skal De bare høre.

— Det er nu godt og vel ti Aar siden. Jeg var lige gaaet ud af Cavalleriet og var bleven Gendarm her i Limoge, hvad jeg altid havde haft Lyst til, da jeg er barnefødt her paa Egnen og vel kendt, saa en Morgen fortaltes der en frygtelig Historie. Der var en, der havde myrdet den skikkelige Mand, Fa'r Coussac — Murermesteren — hjemme i hans eget Hus i Faubourg Montmailler og var undsluppen. Og Chefen gav jo Ordre til, at vi alle skulde sættes i Aktivitet og undersøge Landeveje og Krinkelkroge og arrestere hvem som helst, der saa mistænkelig ud.

Naa — det kan være meget godt at forlange, at man skal arrestere Folk med mistænkelige Ansigter, men det slaar ikke altid til. Jeg har da kendt en Mand, der alene paa sit Ansigt kunde dømmes til Galajerne, og som i Bund og Grund var en ren Helgen, der gav alt, hvad han ejede, til Fattige og underholdt en hel Familie. En ren Engel, siger jeg Dem, med et Slaveansigt. Og andre kan se ud som Vorherre selv, saa man tror dem i tykt og tyndt, og er lige akkurat modne til at guillotineres paa Stedet.

Men vi skulde altsaa arrestere Folk, og det gjorde vi; vi snuppede Handelsfolk, Tiggere, Kolportører og Idioter, der tossede omkring uden nogen Næringsvej, men som ikke kunde give os den mindste Oplysning om Fa'er Coussacs Morder. —

Imidlertid gik Tiden, og der var ingen Spor at finde. Ser De, i Grunden var det en rigtig kedelig Historie, fordi vi ingenting havde at holde os til, og fordi ingen havde det svageste Begreb om, hvem Morderen kunde være.

Saa staar jeg en Dag og strigler min Hest nede i Gendarmerigaarden, da der kommer en ung Pige hen til mig med Øjne saa sorte som Kul og en Mund som et modent Jordbær.

— Hør, har De endnu ikke fundet Morderen? Jeg er Leonard Coussacs Datter.

Det kan nok være, at det gav et Sæt i mig. Hun var saa vred og talte saa bestemt og saa saa tindrende paa mig med de Pokkers Øjne, saa at jeg følte mig ganske skamfuld over, at det ikke var lykkedes mig at faa det Uhyre nappet, der havde myrdet hendes Fader.

Jeg søgte at forklare hende, at det ikke var min Skyld, at Fyren ikke var funden, og at vi havde saa grumme lidt at holde os til, men hun saa bare lige paa mig, saa at jeg tilsidst gik helt i Staa og udbrød:

— Det er lige meget, men jeg gav gerne min egen Haand til, at jeg kunde faa sporet den Røver op til dem, ja, jeg vil saagar sige min hele Arm!

Og jeg mente det. Det var ikke ene og alene Tjenesteiver, der fik mig til at sige saadan, men de Øjne, de lyste og de skinnede — uha!

— Kan De ikke give mig et eneste Kendetegn paa ham? sagde jeg.

— Jamen Haanden? udbrød hun. Er det maaske ikke et godt Kendemærke?

— Hva' for en Haand?

Og nu skal De høre, hvad Catissou — Katrine er hendes Døbenavn, men paa vores Egn bliver det i Reglen til Catissou — fortalte om Mordet.

Det var en lummer Septemberaften, lige saa varm som midt om Sommeren, og Vinduerne stod aabne. Hjemme hos sig i Montmailler havde Fa'er Coussac tilfældigvis en Del Penge i Forvaring for Entreprenøren, der var ude paa en lille Rejse, saadan omkring en halv Snes Tusind Francs, som bl. a. skulde betales i Lønninger til Svendene om Lørdagen. Det var altsaa Fyraften, og Murmesteren var kommen hjem, sulten som en Ulv og havde hugget vældigt løs paa Kaalsuppen og Kødet.

Efter at de havde spist, gik gamle Bedstemoer Coussac op og lagde sig — hun passede Huset efter at Catissous Moder kort i Forvejen var gaaet den Vej, vi alle skal — hun var gammel og træt, mens Murmesteren blev siddende alene med Datteren tilbage nede i Stuen, lige ved Kommoden, hvor Pengene laa, han med Folkets Almanak og hun i Lag med en Uldstrømpe.

Huset, ser De, laa i en Have, og for det ene vældig store Vindue, som vendte ud til den, var der ellers Skodder, men paa Grund af Heden var de den Aften, som ofte, kun halvt lukkede. Lampen stod paa Bordet, hvorved han sad og læste, og Catissou hørte, hvordan han vendte Blad efter Blad i Almanakken Hun har tidt sagt, at hun tilsidst blev ganske søvnig ved at høre paa den ensformige Lyd og ligedan af Uhrets tik-tak, da hun pludselig rejser Hovedet for at se, om det ikke snart var Tid til at gaa i Seng. Da tror hun først, at hun drømmer, eller at hun ser Syner, for nedad Vindusskodden glider ganske langsomt og forsigtigt en vældig Haand, en uhyggelig vanskabt Haand, hvor alle fire Fingre var lige store, som huggede over med et Snit, men det var de ikke, for der var Negl paa hver Finger — store, spadeformede Negle.

Og den skrækkelige Haand glider langs hen ad Vindusskodden som en mægtig Edderkop med lige lange Ben og søger aabenbart at skubbe den op saa lydløst som muligt. Et Øjeblik var alt ubevægeligt, akkurat som om Manden, der stod bag ved og stak Haanden ind, kunde mærke, hvordan Catissou stirrede paa den.

Først troede hun jo, at hun ikke saa ganske klart, at det var Lyset i Lampen, der havde blændet hende, saa at hun saa Pletter, akkurat som naar man har set paa Solen, men idet hun stirrer derhen igen, glider Haanden til hendes Rædsel helt ned ad Rammen: saa kunde hun ikke længer tvivle om, hvad det var, og hun vil raabe, men faar ikke et Ord frem, det var, som om den rædsomme Haand holdt fast om hendes Strube og vilde kvæle hende.

Hun rejser sig, tager fat i Faderens Arm og peger hen mod Vinduet og viser ham Haanden, der synes at vokse og komme nærmere og nærmere, men i det samme den gamle Coussac vender sig om og faar Øje paa den, gaar Skodden op, og ved det stærke Lufttryk gaar Lampen ud, og Katrine og hendes Fader staar i Bælgmørke.

De kan begge høre, hvordan et Legeme hopper tungt ind ad Vinduet i Stuen, og Coussac famler rundt paa Bordet, hvor han sad, efter en Kniv, for at forsvare sin Datter og Sabourdys Penge — men inden han naaede at faa Skuffen op, bliver han grebet i Struben og faar et langt, spidst Knivsblad jaget ned gennem venstre Skulder lige ned til Hjærtet.

Catissou raabte om Hjælp, hun kunde intet se, men gættede sig til det, og i det samme suser en vældig Knytnæve nedover hende og strækker hende bevidstløs i Gulvet. Manden maa have haft Katteøjne, siden han kunde skelne saa tydeligt i Mørket. At ikke ogsaa hun blev myrdet, skyldes Kniven, der knækkede i Bladet, da den blev jaget ind i Coussac, men han behøvede intet andet Vaaben end sin Næve. Den stakkels Pige laa bedøvet, Gud ved hvor længe, og da hun endelig kom til sig selv, fandt hun sig liggende paa Gulvet, der flød med Lampeolje og Blod og saa, hvordan Bedstemoderen i bar Chemise, hvid som et Lagen i Ansigtet, stod over sin Søn og søgte at faa ham rejst op, mens Blodet flød ham ud af Munden. Han pegede med en mat Bevægelse mod sit Hjærte, som han vilde sige: Det har ramt, saa her er ingenting mere at gøre!

Jeg behøver næppe at sige, at Kommoden med Pengene var brudt op — og hver Øre væk! —

Sikken en Nat! — Alle i Montmailler vil huske den længe! — Naboerne bleve vækkede rundt om og anstillede en formelig Klapjagt i Haven og hele Nabolaget, Fodspor bleve maalte og Lygter tændtes, kort sagt, man gjorde, hvad man kunde og søgte allevegne. Men imidlertid døde Coussac, mens hans gamle Mo'er hylede som en rasende, og raabte: — Havde jeg ham bare her, saa skulde jeg rive Tungen ud paa ham, det Umenneske, der har myrdet min Søn! —

Catissou var halvtosset af Rædsel, og hun syntes, at allevegne hvor hun saa hen, gled den uhyggelige Haand med de fire lige Fingre, nedad og nedad, som en Edderkop eller en Krabbe.

III.

De kan forstaa, at alt blev gjort for at opdage Forbryderen, men med Undtagelse af Haan-

den, var der intet, der kunde lede paa Spor efter ham. Der var ingen i Omegnen, der havde saadan en Haand, og ingen af de Svende, der murede under Fa'er Coussac, kendte nogen, der var saadan skabt, og ingen vilde mistænke nogen af de Folk, der allesammen var godt kendte og honette Mennesker, der aldrig drev det til vildere Udskejelser end at tage en Taar over Tørsten. Hvem Pokker kunde det saa være, der havde saadan en Næve, som den, Catissou talte om? —

En Dag kom en Slagtersvend og erklærede, at han huskede, at han havde været oppe at slaas med en stor Fyr, der saa lumsk ud og vilde bruge Kniv, og at den Haand, der holdt Kniven var baade lodden og stor og havde fire, lige store Fingre; men han vidste hverken, hvorfra han kom, eller hvor han skulde hen, og forresten var der ingen, der vidste noget somhelst, og vi afsøgte hver en Busk og hvert Krat, som om det var en Dyrejagt, — og jeg rasede! —

Ja, jeg rasede, fordi jeg havde spurgt Catissou;

— Sig mig oprigtigt, lille Jomfru Catissou, hva' gi'er De den, der kunde faa Tag i Morderen? —

Hun svarede ikke noget, men hun blev saa hvid som en kalket Væg, og saa' blot paa mig med sine kønne sorte Øjne. Taarerne stod i dem, og de lovede saa meget, men se, om det hjalp til at finde Skurken.

Naa, kort sagt, da hun nu saa at ingen i Gendarmeriet, fra Obersten til den yngste Gendarm, kunde faa fat i Fyren, sagde hun:

— Godt, kan *de* ikke, saa skal jeg nok selv gøre det. —

Bedstemoderen levede endnu den Gang, hun var bleven ganske stum og underlig glubsk efter Sønnens Død og sagde aldrig andet end de samme Ord: Kan de da ikke snart faa fat i ham og hugge Hovedet af den nedrige Skurk!

Katrine holdt op med at sy for Folk, som hun hidtil havde, og ansøgte Præfekturet om Tilladelse til at optræde paa Markeder. Det blev bevilget, og nu bleve alle forbavsede — men jeg da mest — da vi kort efter saa hende paa Markedet i Limoges, og senere andre Steder, i Teltet med den store malede Plakat, hvor hun selv var malet af i rødt Trikot med rødt Fløjlsliv og blanke Messingpaljetter, og hvorover der stod med store Bogstaver: Malle-Damen! —

Det var en løjerlig Tittel. — Og en løjerlig Ide at installere sig saadan mellem alle Markedsgøglerne. Ikke fordi, der er saamænd mange af de Folk, der er meget mere værd end mangen en anden, men alligevel var det mærkeligt, og især at vælge saadan en Levevej.

— Véd De egentlig, hvad det vil sige, en Malle-Dame? — Sér De, Mallen er en elektrisk Fisk, som giver den, der rører ved den, et elektrisk Stød helt op i Armen. Akkurat saadan var det med Catissou. Hun elektricerede dem, naar hun rørte ved dem — — forstaar De? — Men mig behøvede hun ikke engang at røre, jeg var elektriceret bare ved at se paa hende. — Kan De tænke Dem hende som atten Aar? Nu er hun jo lidt sværere, men forresten ser hun da godt nok ud endnu. Men sikken en Figur og sikke Former, der var mange kønne Piger i Limoges, og det er ikke for at rose mig selv, men Catissou var ve' Gud den kønneste af dem alle. —

Der behøvedes hverken Præmier eller Horn-Orkester til at trække Folk til hendes Telt, blot hun selv viste sig, sagde Folk straks: — Nej, hvor hun er sød, — og saa gik de ind.

Jeg kom derind en blaa Mandag sammen med en Del andre og saa hende staa paa en lille Tribune. Bagved hende sad den gamle Bedstemoder sammenkrøben som en Kat og saa med sine glødende Øjne skarpt paa dem, der traadte ind. Jeg gik frem og Katrine kendte mig igen, og mens jeg saa paa hende, hvor nydelig hun saa ud i den korte Kjole med de runde Ben og smaa Fødder, smilede hun og sagde med en særlig Betoning:

— Deres Haand behøver jeg ikke at se!

Og i det samme glimtede det som et Lyn i hendes Øjne, saa forstod jeg Meningen — hvad det egentlig var hun vilde, den flinke Pige — Hun tænkte stadig paa den store uhyggelige Haand, og derfor rakte hun sin lille hvide og bløde Haand ud mod alle i Haab om at træffe den blodplettede vanskabte Rædsel.

Det var hendes Tanke.

Da hun ikke havde andet Kendetegn, mente hun at finde ham paa det — selv om det tilsyneladende næsten kunde se lige saa vanskeligt ud, som at ville finde en Naal i en Høstak — og dog var der en Mulighed — da Morderne i Regelen plejer at vende tilbage til det Sted, hvor Forbrydelsen er begaaet — Blod er ligesom en Magnet — det trækker —

Slyngelen var naturligvis straks efter Mordet forsvunden fra Limoges, men han vilde sikkert komme igen og snuse rundt om i Faubourg Montmailler. Ser De — paa den Maade var de rligegodt nogen Ræson i — at „Malle-Damen“ kunde tænke paa at faa den Haand at se, der ikke vilde ud af hendes Tanker, og forstyrrede hendes Drømme om Natten. (Sluttes).

Gadens Musikanter i London.

Der var i min Barndom en gammel Københavner-Original, der hed „Fløjtekarl“, og som havde sit Levebrød paa de gamle Dage af at gaa rundt i Gaardene og fløjte Taarerne i Øjnene paa Tjenestepigerne — indtil man fandt paa, at slig en Levevej som uforenelig med højere Kultur burde forpurres af Politivedtægten.

„Home, sweet home . . . .“

I London, den personlige Friheds Eldorado, lader man ubekymret sligt regulere sig selv; har nogen Lyst til at tjene til Livets Ophold ved at spille og synge paa aaben Gade, da lader man ham uhindret dyrke denne Levevej som enhver anden. Man mener vel, at er Præstationerne Beboerne imod, og udebliver altsaa Honoraret — vel, saa forlader Musikeren de magre Egne, hvor de ikke skattes eller søger andet Erhverv.

Naturligvis: Gademusiken i London rummer uhyre megen Banalitet ved Siden af Originalitet, men sligt er jo nu engang relativt til det musikalske Niveau, for hvilket Præstationerne ere beregnede.

De londonske Lirekasser er, skal jeg gerne indrømme, endnu langt værre end vore, øver langt grusommere Vold mod et følsomt Øre. De er enorme Valseapparater, hvis Toner frembringes ved Anslag af Strænge eller Metaltunger, og de føres rundt af to lasede Fyre, der skiftes til at dreje Mekaniken og aflire det hele støjende Sammensurium af engelske og amerikanske Døgnmelodier, ubestridelig de styggeste i Verden, og da Begrebet „Gaard“ i københavnsk Forstand er ukendt i London, spilles der altid paa aabenGade.

Hvor har ikke Sullivan, som vi beundrer hjemme for hans Mikado og Gyldne Legende, nedkaldt mine Forbandelser, naar jeg daglig, hvor jeg end kom, løb paa hans grusomt fortærskede „Absent-Minded-Beggar“ fra hver en Lirekasse, den berømte Transvaaler-Krigssang, stadset op med flere og flere sindssvage Løb og jublende Triller for hvert et nyt lille Sejrsbud, der kom hjem til England. Og hvor gerne flygtede man ikke, naar de tvende Lirekassemænd medføre endnu to andre Individer, der paa Piccolofløjter understreger Melodien med skingrende Hvin. Men selv da kan et Glimt af Humor forsone én, naar yderligere et Par Akrobater have slaaet Følge, og efter at have smidt Trøjen ledsager Musiken med en Galaforestilling midt paa Gaden.

En Smule mindre besværligt falder de omvandrende Musiktrupper, som under Navnet „tyske Musikanter“ optræder hvor som helst og naar som helst fra 9 Morgen til 10—11 Aften. I Boardinghousekvartererne, paa de private Beboelsesveje og i Forretningsgaderne træffer man disse Horder af Messing og Træblæsere, Sommer og Vinter opstillede i Rendestenen med deres sammenfoldelige Nodepulte foran sig, overdøvende hinanden af Hjertens Lyst med altfor massive Understemmer, som man kender det saa godt fra en Grundlovsdag i Provinserne hjemme. — I Sol og Regn, Frost og Snesjap sjasker disse ulykkelige med guldtrisset Kasket paa Hovedet rundt i det samme Kredsløb; man har sin bestemte Hjemsøgelsesdag om Ugen, hvor de paa nøje samme Tidspunkt virker ud for det samme Husnummer; man farer op med et Sæt, naar den forkølede, hvinende falske Klarinet pludselig

„God save the queen . . . .“

sætter i, fulgt af Tubaens forsinkede Synkoper; resigneret opgiver man at tænke, til Uvejret er ovre, og aander først let igen, naar de 16 Fødder slæber afsted til det næste Virkefelt, hvorfra Præstationerne dog river noget mindre i ens Øre. Naa! — ogsaa denne Plage kan, om man er lidt velvilligt stemt, have sin Charme, naar en smuk Aftenstund de ufortrødne Kunstnere lokker Gadens Piger og Tjenere op af Kælderkøkkenet til en Svingom paa Fortouget.

Og saa Solospillernes talrige Skare og Mangfoldighed! Ja, i de fleste Tilfælde er deres Præstationer rent og skært, ganske utilsløret Betleri, ofte hjerteskærende at se paa; tigge maa man jo ikke, selv i London, man skal give Valuta for Pengene, man faar, præstere noget, arbejde! Men hvor meget hellere gav jeg dog ikke en Halvpenny som Almisse uden at maatte døje denne Valuta: at se to elendige gamle Tiggere, Mand og Kvinde, ofte med et Barn ved Haanden, sjokke afsted brægende paa en Salmestump for ikke at blive nappede af Politiet.

Og hvor væmmedes jeg ikke ved at se et lille hæsligt Fruentimmer stille sig op midt paa Gaden og hyle „God save the Queen“ ud mod alle Vinduer; hvor forarges man ikke ved et saadant Misbrug af den nationale Kendingssang, der saa langt fra at saare Følelserne endog følges af en Strøm af rørte Pengestykker.

Det vrimler af mer eller mindre vanskabte eller forulykkede Fløjtespillere, der foredrager smægtende Numre paa lange Messingfløjter, af Cornetspillere eller Mandolinspillere, der øve deres Kunst udenfor Beværtningerne, sjældnere ser man en Sækkepiber med bare Knæ og i Skørt praktisere sin for uvante Øren ufattelige Kunst, alt imens han vandrer hastigt op og ned langs Husene, beundret af Pigerne, der kommer op fra de smaa Forgaardes Dyb. Men utallige er de sortkrøllede Jødedrenge med Harmonika og en forknyt rystende Abe i rød Kjole. En særlig ondartet Type paa Harmonikatiggerne observerede jeg en Dag i min egen Gade. Et tykt lyslilla Uldtørklæde af dem, Mælkebønderne hjemme har om Halsen, havde han surret om venstre Underben, som stod i en Bue ud til Siden og syntes at knække helt sammen, naar han gik; og ud af en Harmonika sugede han Time efter Time

„Long, long ago . . . .“

en og samme triste, ensomme Takt; naar han havde spillet den en Snes Gange, varierede han én Tone i den eller lagde den en Oktav ned, indtil han tog fat igen som før; det var nu hans Métier, og saaledes har jeg hørt ham Dage igennem hjemsøge mit Kvarter, ustandseligt fyldende Luften med sin ensomme lidende Takt, indtil man kogte af Raseri.

Men op over disse trivielle Plageaanders Mangfoldighed hæver sig de enkelte, som overrasker ved originale Paafund eller Dygtighed, eller fører med sig en Smule Duft af gamle Dages hyggelige Stemning.

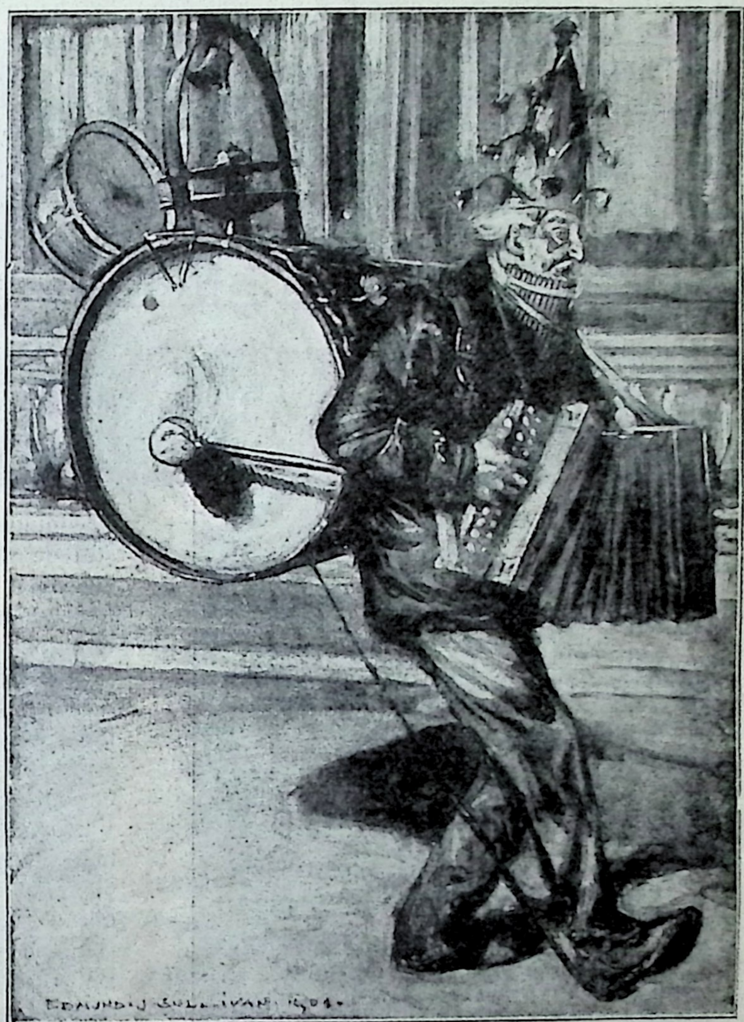
En Vinteraften hørte jeg saaledes med ét højstemt Klavermusik nede i Gaden, og det ikke mindre end en Ballade af Chopin, særdeles habilt udført. Og se, der aabenbarede sig et opretstaaende Klaver med Acetylenlampe, Nodepult og et miskendt Geni; Klaveret var anbragt højt til Vejrs paa en Tværaksel nær to enorme Hjul og havde lange Støtteben i begge Ender. Geniet balancerede paa en Cyclesaddel, der stak ud over det ene Hjul, ogfra sit ophøjede Sæde foredrog han klassiske og halvklassiske Travere.

Ja, om det saa er Harmoniet, maa det trodse Gadens Barskhed for at bringe sin Herre Føden. I Oxford Street, en af Hovedaarerne, har jeg haft den Overraskelse at træffe en Blind siddende ved sit Harmonium i patetisk Udfoldelse af selve Händels berømte „Halleluja".

Mandolinen med Guitar, som begge dyrkes ivrigt i England, hører man ofte. Mangen Sommeraften henad Midnat havde jeg den Glæde at høre en lille Kvartet af to Mandoliner og to Guitarer drage mine Vinduer forbi med en rask Melodi; hvorfra de kom og hvorhen de drog, forblev mig en Gaade; men det var en fornøjelig Afbrydelse af en sen og flittig Sommeraftens Stilhed, naar en fjærn, ubestemmelig Surren efterhaanden tonede op til denne yndefulde Klang i kraftig Gangrythme.

Men med særlig Glæde mindes jeg en speciel Ven, der var noget af en Kunstner, og til hvem jeg en Gang om Ugen betalte Skat. Hver Ugedag paa bestemt Klokkeslet dukkede han op i den dunkle Gade. Han var Harpespiller, gammel og graa, i den rette Stil fra gamle Tiders Børnebøger, og en Fornøjelse var det at høre hans fine, klare Spil; men Gigten havde taget paa Hænderne de mange klamme Aftener, hvor ogsaa Harpen havde døjet sit; saa nu var det snart paa det sidste, klagede han sig.

Endnu en løjerlig Fyr krydsede min Vej; høj, halvgammel med spidst graahvidt Skæg og et evigt forsorent Aasyn under et Vrag af en Hat mindede hele Fremtoningen om en af vore kendte hjemlige Skjalde. — Paa mine daglige Morgenture traf jeg ham ofte i et Beboelseskvarter ved Hydepark, syngende sine Viser til

Den musikalske Tusindkunstner.

Liren, som han trak rundt paa Hjul. Med Hatten bag i Nakken mededе han ivrig i hvert et Vindue efter et Blik, og bed et paa Krogen, hypnotiserede han det med en Strøm af Fingerkys fra et Ansigt, der straalede som Solen, lige til Penny'en dalede ham i Favnen.

Men Kulminationen af den Opfindsomhed, som Konkurrencen har skabt i Gademusikbranchen præsenterer sig saaledes: Op fra Gaden skingrer en Militærmarsch, der gjalder af Bækken og Tromme, og forbløffet opdager man, at en lang Italiener er Mester for det

hele. Hænderne bearbejder en kæmpestor Harmonika, paa Ryggen har han en velvoksen Stortromme med Bækkener og ovenpaa den en Hvirveltromme, som sættes i Funktion ved en Snor, der om en Rulle paa venstre Støvle er ført hen til højre do., til hvilken den er befæstet; ved at kaste højre Fod frem trækker han saaledes en smældende Hvirvel ud af Trommen samtidig med, at Bækkenerne klirrer mod hinanden. Til højre Underarm er Anslagskøllen for Stortrommen fastbunden, og med en pludselig Drejning af Armen bringer han saaledes den i Drøn. Paa Hovedet bærer han en spids, høj Hat, behængt med Klokker og Bjælder, og endelig er Hals og Hage skjult bag en krum Panfløjte, som er fastbunden til Skuldrene og naar fra den ene til den anden.

Man tænke sig nu den overvældende Virkning af dette Solo-Sammenspil, et sandt Vidunder af musikalsk Mangfoldighed og Energi, hvorunder et mindre begavet Individ vilde paadrage sig baade Astma og Hjærnerystelse; uafladeligt drejer nemlig Hovedet sig i pludselige og hastige Ryk fra den ene Side til den anden, og samtidig kan det endog faa Tid til ved et pludseligt Kast forover at aflevere en Skylle Bjældeklang; samtidig maa Hænderne holde Harmonikaen i Aande og højre Arm Stortrommen, mens det højre Ben har fuldt op at gøre med Trommehvirvler og Bækkenklang.

Efter de Iagttagelser, jeg har gjort over et saadant Foretagendes Rentabilitet, skulde det ikke undre mig, om det kan kaste en tre, fire shillings Penge af sig pr. effektiv Spilletime.

-nn.

Edmund Gosse.

Edmund Gosse.

Naar Interessen for dansk Aandsliv og Literatur, der tidligere var som en lukket Bog for Englænderne, er bleven vakt i England i Løbet af de sidste Decennier, skyldes det først og fremmest Edmund Gosse. Faa Udlændinge har et saa nøje og forstaaende Kendskab til danske literære Forhold som han. Det stammer oprindelig fra et flere Aars Ophold i København i Begyndelsen af Halvfjerdserne, da Gosse som ganske ung var kommen herover for at studere Sproget, og med levende Interesse fulgte han Brydningen mellem gamle og nye Ideer og stiftede nøje Bekendtskab med Førerne for Bevægelsen, særlig Georg Brandes og Holger Drachmann. Under sit Ophold fik han ogsaa Lejlighed til at se og hilse paa de store Navne fra Begyndelsen af Aarhundredet, som endnu levede. Han omgikkes H. C. Andersen, besøgte Ludvig Bødtcher og Paludan-Müller i Fredensborg, fik desuden Lejlighed til at se og høre Grundtvig den sidste Gang, han prædikede i Vartov Kirken. Efter sin Hjemkomst nedlagde han Udbyttet af sine Studier i „Northern studies“, der oplyser Englænderne om Hovedværkerne i skandinavisk Literatur, Holberg og Oehlenschlæger, Paludan-Müller, Aarestrup og Bødtcher, Runeberg, Henrik Ibsen og Bjørnson. Specielt de to sidste Forfattere har Edmund Gosse Æren af at have introduceret i England. Bestandig har han siden holdt Forbindelsen med Danmark vedlige, men først ifjor havde den altid travlt beskæftigede Skribent og ministerielle Embedsmand Lejlighed til at gense Landet.

Til Værket „Encyclopædia Britannia“ skrev Gosse en Oversigt over nordisk Literatur samt Biografier af Holberg og Oehlenschlæger. Det store Privatbibliothek „London library“, i hvis Bestyrelse Gosse sidder, har paa hans Anbefaling startet en særlig dansk Afdeling, hvor den moderne danske Literatur er godt repræsenteret.

W. R. P.

Marienlyst Bad.

Promenaden ved Marienlyst nye Strandhotel.

Manden for det hele. (Direktør Anders Jensen.)

Anders Jensen, som har rejst det nye Kurhus paa Marienlyst Strand, har intet af Hamlet-Naturen i sig, hans Planer dør ikke hen i Beslutningens Morgenrøde, han lader sig ikke skræmme tilbage hverken af velvilllige Forestillinger eller modvillig Hovedrysten. Elementernes Rasen kan, som de gjorde for et Par Aar siden, give sig til at rokke paa hans Hus og hans Grund, hans egen sejge Vilje rokker de ikke af Stedet.

Og nu staar Huset i al sin noget tunge Vælde dernede ved Stranden, saaledes som han i Tanken havde set det for hele tre Aar tilbage. Det staar paa en 400 Fods Grund. det har 160 Værelser at byde paa, og 1000 Mennesker kan i dets Veranda spise ved samlet Bord.

Til det storstilede Omfang svarer den festligste Udstyrelse. Overmaade virkningsfuld er Opgangen, der fører til Beletagen, hvis Værelser Magasin du Nord har smykket i det stilfuldeste Empire, og fra hvis Balkoner man har et Panorama, som intet Naturens Stormagasin i hele Verden kunde smykke skønnere.

Meget er der ofret paa det kunstneriske Udstyr af Table d'hôte-Sal og Koncertsal. Man overdrog Arbejdet til Malermester *Otto Bendix*, der med al sin unge Energi samlede en Stab af

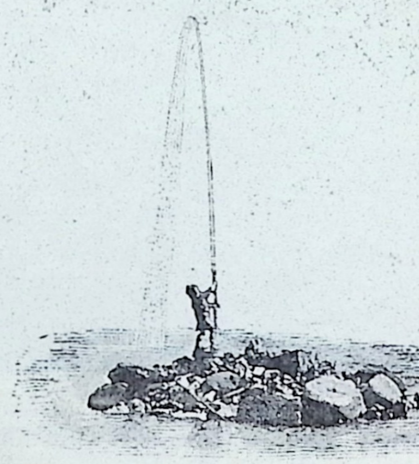

Kunstnere omkring sig, lod dem slaa sig ned i Marienlyst Nærhed, hvor Inspirationen, takket være al den Skønhed, de daglig kunde svælge i, hurtig kom over dem, saa at Loftet og Væggene fyldtes med Skyer og Maager, med kæmpemæssige Valmuer og gylden Tang. Med særlig Hæder maa nævnes den Frise af legemsstore Figurer, for hvilken Maleren Knud Larsen er Mester.

Synd og Skam vilde det nu være, om ikke Heldet skulde følge det saa stort anlagte Foretagende. Alt for stort, er der naturligvis mange, der siger. Men inden Hotellet stod der, sagde de samme Mennesker: Alt for smaat! Nu er Marienlyst bebygget fra Nord til Syd med Villaer og Hoteller, med alt, hvad der hører til for at skabe et mondænt Badested i Verdensstil. Nu maa det forkyndes ud over de Riger og Lande, at vi er i Stand til at modtage selve Fyrsten af Monaco. Nogle Storheder maa Marienlyst se at lokke herop for Verdens-Reklamens Skyld. Lord Roberts, der længe har spøget omkring Cottagerne som selve Hamlets Faders Aand, var ganske god til at begynde med, Ibsen og Bjørnson var heller ikke ilde, Dronning Draga, der sikkert vilde have godt af Søluften, var alllerbedst.

Foreløbig har Anders Jensen gjort, hvad han kunde, og det skulde ikke undre os, om han opnaaede at se Marienlyst befolket. Thi han ejer den Tro, der kan flytte selv noget saa ubevægeligt som europæiske Turister.

Mirliton.

Trav.

(Med Amatørfot. af Th. Lumbye).

Omkring Totalisatoren.

DET er mangen Københavnerindes dristigste Ungdomsdrøm at blive fundet af et Ideal, som Søndag Eftermiddag kan promenere hende i Selvejerkøretøj ad Strandvejen. Allerhelst i en Gig, let og fin, med høje Hjul og en rigtig Traver mellem Stængerne. Saadan en, som lægger Forbenene dygtig frem, som gaar uden om Vogne og Cyklister i en susende Fart. Den skal have gult Seletøj paa, og han skal sidde og holde

Dommerkomitéen paa Rad.
Fra venstre til højre: Konsul *Broberg*, Gross. *Schrader*, Postholder *Larsen*, Overretssagfører *Arendrup*.

Baron Eggers giver gode Tips.

haardt paa Linerne med store, stærke Hænder. Rigtig tykke Hjorteskindshandsker, det er saa nobelt, og dem skal hans lille Pige forære ham hvert Foraar.

Saadan drømmer de, de smaa Damer, og hvert Aar glider der da forresten ogsaa et Par af dem ind i det brogede Selskab, som udgør Traverbanens stadige Publikum. En broget Flok!

Jeg erindrer den første Gang, jeg kom derind. Vi var et Par Ungersvende, som var ude paa Cycletur, og saa fòr vi tilfældig fra Charlottenlund ned forbi Grøndalshuset. Derfra hørte vi allerede stærke Skrig, som stod lige op imod os. Nærmere ved lød det med visse Mellemrum som Furieraab og som Stønnen fra forpinte Sjæle.

Vi maatte indenfor. Her saa vi det vidunderligste Skuespil. En Flok Heste, som ikke havde andet at trække end blot et Par Cyclehjul. Med hver Hest fulgte en Mand. Om han sad paa Hjulene eller red paa Halen af Hesten, det var ikke til at afgøre i en Hast. Midt i Flokken et sort Fjæs, som skreg værre end Fanden, da han sad i Nødden. Vi fik lidt Tid til at samle os, mens den vilde Jagt for Banen rundt. Hele Forestillingen maatte nødvendigvis forekomme os komplet latterlig.

Siden er det gaaet med den Ting, som med saa meget andet — der ligger en Mening bag. Der ligger endogsaa hele to.

Thi den Flok, som om Sommeren Søndag efter Søndag — i Aar hele 20 Gange — samles

Sagkyndig Konference.

herude, kan deles i to Grupper med meget forskellige Formaal.

Den ene Part er de hestekyndige — Hesteelskerne, Sportsmændene — dem, der endnu repræsenterer den gamle Herremandslyst for Hest og for Hund, for den jagende Fart over Marken, for de spændte Muskler og det ædle Blod.

Dem, der siger om „Lady Tom", at den „løber som en Engel", som tror paa Lady Toms Intelligens og som tager sig et stille Grin sammen med Lady Tom, naar det lykkes denne at faa den unge, kaade Modstander til paa Trods af al Opdragelse at slaa over i Galop. De samme Folk ser paa det unge Afkom, som en kærlig Lærer ser paa den forsamlede Skoleungdom. De taler om store Forventninger og rige Løfter og tager, som rimeligt er, det rigtige Hensyn til, om Hesten er af fin Familie. De ser, at vor Hesteavl er af stor Betydning for vort Land, og de anser Travsporten for at være et nyttigt Middel til at fremstille flinke og fine Heste.

Der er nu til Eksempel den statelige Shadland Lamott. Den ejes af det danske Travselskab. Alle Hoppeejere Landet over er for Tiden greben af en sygelig Forfængelighed efter at deres Stalds unge Damer skal indgaa intimere Forbindelser med denne dejlige Hingst. Saadanne Familieforhold, alt vedrørende de ædle Dyr, interesserer den ene Part — og til dem hører mest Hesteejeren, Travselskabets Styrelse, den gamle Dyrlæge Baron Eggers ikke at forglemme.

Den anden Part, det er Totalisatorens Folk. De interesserer sig mere for Odds end for Heste. Det vil sige, de studerer Hestene, men mest for at faa Lejlighed til at bedømme, hvor Pengene skal holdes.

Mellem disse to Parter gaar der jo nok et Bindeled, som gør denne Grænse vilkaarlig, idet Hesteelskerne, Hesteejerne og de mere tilfældige Gæster paa Traverbanen naturligvis heller ikke foragte Totalisatoren. Saa holder de, som deres Forstand tilsiger dem og er til at begynde med ganske ligeglade med Gevinsten. Men naar først Hestene løber, saa begynder alligevel Feberen, — de færreste undgaar denne Hazardfeber, som er vore Væddeløbsbaners Livsbetingelse.

Totalisatoren, den er alt — Pengene og Livet.

Cato.

Et Lokomotiv i Havnen.

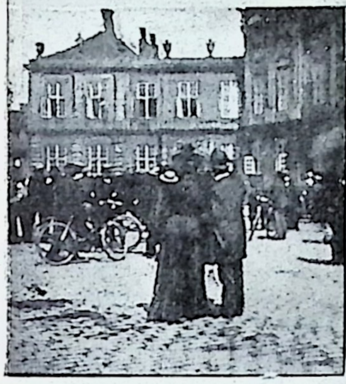

Jernbanekatastrofen i Ludwigshafen.

Hovedbanegaarden i Ludwigshafen var nylig Skuepladsen for en Jernbanekatastrofe, som i Forhold til dens ejendommelige Karakter og Voldsomsomhed, dog maa siges at være forløbet nogenlunde heldig. Det var Iltoget Basel-Frankfurt-Berlin, som i Stedet for at standse paa Ludwighafens Banegaard — rimeligvis virkede Bremserne ikke — løb hen over Drejeskiven, gennembrød Personhallens Vægge, stødte Mure og Jerngelændere omkuld paa Vejen til Havnen, indtil endelig Lokomotivet, der undervejs havde revet sig løs fra Toget, styrtede hovedkulds i Vandet. Et Menneskeliv kostede Ulykken. Det var en Dame, som, medens hun foran Banegaardshallen ventede paa sin Mand, reves om af Lokomotivet, og blev knust. Da Lokomotivet faldt i Vandet, var dets 3 Mand endnu paa deres Post — en af dem blev haardt saaret, en lettere og en slap ganske uskadt. Af de Rejsende kom ikke en eneste til Skade.

Branden paa Amalienborg.

Den store Udryknings flyvende Optog tog fra fire forskellige Kanter af Byen Fart mod Amalienborg Slot, hvor Prins Christian kort efter at den kongelige Familie var vendt hjem fra Kirke, opdagede Ild i et Garderobeværelse i Kronprinsens Palæ. Gardiner og Tapeter antændtes og enkelte Møbler blussede allerede, mens Tjenerskabet søgte at holde Ilden begrændset, indtil Brandvæsenet kom til og slog den ned. Det viste sig da, at Værelset, der bl. a. indeholdt en Del af Hds. kgl. H. Kronprinsessens Garderobe, var totalt ødelagt. Hs. Maj. Kongen og hele den kongelige Familie var efterhaanden kommet tilstede og da Brandens Tidspunkt omtrent faldt sammen med Vagtparadens Udrykning, frembød Slotspladsen et ualmindeligt Stykke Folkeliv.

Kun en Timestid stod den hele Ildløs paa og Suknings-Arbejdet, som ledes af selve Branddirektøren, Oberst Meyer, frembød ingen særlige Vanskeligheder. Det kunde ogsaa straks fra Begyndelsen af ses, at Brandens Dimensioner ikke vilde blive ret store, saa at Kongefamilien med al Sindsro kunde være Vidne til Begivenheden.

Kendte Navne
fra By og Land.

Udnævnelse.

Domprovsten i Roskilde, lic. theol. *A. S. Poulsen*, er fra 1ste Novbr. udnævnt til Biskop over Viborg Stift. Biskop Poulsen, der i en Alder af 47 Aar naar at beklæde en af Landets Bispestole, har allerede i mange Aar ved sit flittige Forfatterskab, sin store Arbejdskraft og aandelige Overlegenhed og Myndighed hørt til de fremragende Mænd i vor Folkekirke, om hvem man sikkert kunde vente, at han var et Bispeæmne. Efter at han var bleven Student fra Roskilde Skole i 1871, tog han Embedseksamen 1878, rejste med offentlig Understøttelse et Par Aar til Udlandet og blev ved sin Hjemkomst Præst ved St. Hans Hospital og Medhjælper ved Roskilde Domkirke. Fra 1883—96 var han knyttet til Hovedstaden som Slotspræst, i hvilken Virksomhed han ved sin beaandede Forkyndelse samlede en betydelig Tilhørerkreds om sig. Adskillige Prædikensamlinger og teologisk-videnskabelige Afhandlinger foreligge fra hans Haand, og han beklæder Posterne som Sekretær ved det danske Bibelselskab og Formand i den danske Israelmission. Endvidere overdroges det ham sammen med Professor Ussing at foretage en revideret Oversættelse af det nye Testamente. Ved Universitetet har han i nogle Aar virket som Privatdocent og Censor ved theolog Eksamen. Siden 1896 har han paany været knyttet til Roskilde som Domprovst, hvor han ligesom i Hovedstaden kan glæde sig over at have en stor og hengiven Menighed

Biskop A. S. Poulsen.

Gymnastikfestens Præsident.

Idag, den 2. Juni, stævner Landets Gymnastikere til Dyst i Nyborg og efter alt at domme bliver dette store, nationale Stævne baade interessant og festlig.

En Mængde Foreninger — saavel fra Hovedstaden som fra Provindsen — giver Møde, og fra Nyborgs Side bliver der gjort store Forberedelser for at gøre Festen saa smuk og behagelig som mulig for de mange fremmede Idrætsmænd.

De mange og omfangsrige Arrangementer er lagt i Hænderne paa en meget energisk Festkomité, og i Spidsen for det hele staar den i Skytte- og Sportsverdenen saa bekendte Overretsassessor, Borgmester Buch.

Overretsassessor Buchs Billede, som vi i Dag præsentere vore Læsere, vil genkalde mange lyse Minder hos vore sportsinteresserede Landsmænd — ikke mindst hos Akademikerne. Buch har nemlig i en lang Aarrække været Officer i Akademisk Skyttekorps, i hvis Bestyrelse han har siddet i samfulde 18 Aar — fra 1877 til 1895 —. I 11 Aar beklædte han Formandsposten. Ved den skandinaviske Skyttefest i Kristiania 1892 var Buch i den Komité, der ledede vor Deltagelse i Stævnet; han forstaar sig da saa godt som nogen paa Tilrettelæggelsen og Ledelsen af slige Foretagender, og naar dertil føjes, at B. er den personificerede Elskværdighed.

Borgmester Buch.

er det givet, at Valget af Gymnastikfestens Præsident ikke kunde være faldet heldigere ud.

Dødsfald.

Landstingsmand, Proprietær *C. Breinholt-Vestervig*, som i 1894 valgtes ind i Landstinget, er i en Alder af 59 Aar afgaaet ved Døden. I de almindelige Forhandlinger tog han sjældent Ordet, kun naar Sager vedrørende hans egen Hjemstavn, Thy, blev sat under Debat, optraadte han med sin Sagkyndighed og talte for Egnens Interesser. De mange Tillidshverv, der var ham overdraget fra Hjemmet, vidner om hans sjældne Arbejdskraft og Dygtighed. Saaledes var han bl. a. Direktør for Hassing-Refs Sparekasse, Bestyrelsesmedlem i Thisted Amts Brandforsikring for Landbygninger, Formand for Thylands landøkonomiske Selskab. Endvidere var han Landvæsenskommissær. I 1892 blev han dekoreret med Ridderkorset.

Propr. Breinholt-Vestervig.

Jubilæum.

Direktør *J. N. Tronier* i Landbygningernes almindelige Brandforsikring fejrede nylig sit 25-aarige Jubilæum som Funktionær i nævnte store Institution, der har assureret danske By- og Landejendomme til en samlet Sum af henved 2000 Millioner Kr.

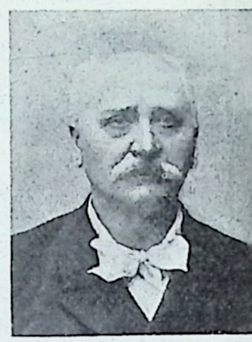
Direktør Tronier er født den 26. Januar 1861. Han er Søn af daværende Branddirektør Tronier i Næstved, som i sin Tid var Sekretær ved Bondevennernes Selskab. Den 23. Maj 1876 indtraadte Tronier som Volontær i Landbygningernes almindelige Brandforsikring og har efterhaanden svunget sig op til den ledende Stilling som Medlem af Direktionen. 1898 blev T. Branddirektør paa Frederiksberg og 1899 Medlem af selve Direktionen herinde paa Hovedkontoret. En smuk Karrière for en ung Mand, der endnu ikke har betraadt Fyrrernes Tærskel!

Direktør J. N. Tronier.

Det skal tilføjes, at Direktør Tronier i sin Tid var Sekretær i Arbejdsgiverforeningen og Medstifter af Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring.

Den 1. Juni kunde Cantor *P. Frederiksen* ved Garnisons Kirke fejre 25 Aarsdagen for sin Overtagelse af Cantorposten ved denne Kirke. Allerede i Aaret 1860 var han ansat som Sanger i Kirken, og naar man lige undtager Krigsaaret 1864, har han nu virket der i over 40 Aar. Udenfor Kirkens Enemærker fik F. Anvendelse for sine udmærkede Sangmidler som Solist i Cæcilie- og Musikforeningen, hvor de dybe Baspartier nød godt af hans altid sikre Assistance. Da Gade døde, trak F. sig tilbage fra offentlig Optræden, og Garnisonskirkens Menighed er nu ene om at glæde sig ved hans smukke, fuldtonende Sang.

Cantor P. Frederiksen.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER 8 DAG

Nr. 36. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 9. Juni. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Betty Nansen.

Betty Nansen som Harlekin i „Harlekins Omvendelse.“
(Efter Fot. af Harry Paetz).

Da det kgl. Teaters Elevskole — højsalig Ihukommelse — en Efteraarsdag i Begyndelsen af Halvfemserne holdt Optagelsesprøve, meldte der sig blandt anden kvindelig Ungdom, hvoraf Størsteparten nu indtager en smuk Plads i Privatlivet, ogsaa et ungt, ranglet, næppe udviklet Pigebarn med en ganske uklassisk Næse og i det hele taget med saa meget uklassisk og ukongeligt ved hele sin Person, at hendes Umulighed blev vedtaget saa at sige ved Akklamation.

Denne stakkels grimme Ælling var *Betty Müller*, Datteren af Skuespiller Fr. Müller og Hustru, nuværende Fru Marie Ring.

En stor Ulykke var det ikke, snarere var det vel et Held, at den unge Pige slap fri for Elevskolens akademiske Tortur. Thi var der nogen, som ikke egnede sig til at spille efter Noder, da var det hende.

Hun lod sig ikke af den strænge Afvisning skræmme bort fra den Vej, hun vilde. Efter ikke just dybtgaaende private Studier fik hun i Sæsonen 93—94 (den Esmannske) Engagement ved Kasino og forbavsede strax

Betty Nansen i „Under Loven“.
(Efter Fot. af Harry Paetz).

her Teaterverdenen ved et mærkværdigt bestikkende, tilsyneladende fuldfærdigt Primadonnaspil i „Dora“ og især i Magdas Virtuosrolle i „Hjemmet“. I en senere Sæson faldt andre betydelige Opgaver i hendes Lod, Roller som Cyprienne i „Lad os skilles“ og Marguerite i „Kameliadamen“ Der blev ligefrem Tilløb til dette nye Vidunder.

Betty Nansen som Agnes Jordan.
(Efter Fot. af Harry Paetz).

Selv siger Fru Nansen — og den, der har set, hvor dybt hun nu lodder Kvindesjælens Dyb, giver hende Ret — at hendes Ydelser den Gang var af forholdsvis ringe Værd. Det ægte Kunstnertemperament lod sig kun glimtvis tilsyne; hvad der stak det store Publikum i Øjnene, var ofte laant Pynt og udvendig Ageren. Men saa kraftigt blændede hendes Kunst — enten det nu var den ægte eller den mindre ægte — at det kongelige Teater meldte sig som Lysthavende til de Ævner, dets egne bedste Kendere et Par Aar forud havde vraget.

Som Frøken Bernick i „Samfundets Støtter“ lagde hun snart ogsaa her sit Talent for Dagen og hilstes navnlig som opgaaende Stjærne af en Kender som *Herman Bang*. Bødvild i *Drachmanns* „Vølund“ blev hendes næste store Triumf. Men rige paa kunstnerisk Udbytte bleve de tre kongelige Sæsoner 1896—1899 ikke for Fru Nansen, som hun nu hed. Sagtens gjorde hendes udprægede Primadonnabegavelse hende Pladsen trang ved Siden af Fru *Hennings* — muligt var heller ikke Teatrets daværende Repertoire gunstigt for en udstrakt Anvendelse af hendes ejendommelige Evner.

Betty Nansen som Thora Parsberg.
(Efter Fot. af Mary Steen).

Først i Efteraaret 1899, da hun fuld af Arbejdslyst traadte ind i Dagmartheatrets sejrrige Hær, fik hendes kunstneriske Flugt den rette Luft under Vingerne. — Her tænkes ikke blot eller mest paa de Kassesucces'er, der skyldes hende — som Zaza, som Abigael i „Ambrosius“ og som Agnes Jordan — men paa den bestandige Væxt i personlig Inderlighed og Frigørelse fra tillært Facon, som hver ny Rolle betegnede. Og da hun henimod Slutningen af denne Sæson, efter en langvarig og næppe frivillig Karantæne, paany fik Foden paa Scenen, da maatte alle, som kunne og ville forstaa, at Scenens Kunst har andet og større Maal end en Aftens Tidsfordriv, erkende, at her stod man overfor vort nye Teatersamfunds fødte Dronning. Kun faa Roller betegner denne sidste og afgørende Sejersgang: Helene i „Under Loven“, Harlekin i „Harlekins Omvendelse“ og til Slut

Betty Nansen som Agnes Jordan.
(Efter Fot. af Harry Paetz).

Thora Parsberg. Alligevel tilhører denne Teatervinter ganske og aldeles hende og ingen anden.

At søge med faa rammende Ord eller Sætninger at give Arten og Rækkevidden af Fru Nansens Kunst, dertil kan jeg ikke bekvemme mig. Det vilde være at ville tømme Havet med en Ske. Hendes Kunst er Livet selv, dyb, mangfoldig og strømmende. Og for den, som har Ævne til at aabne sig for Kunstens Aabenbaring, behøves ingen Pegepind. Jeg vil kun minde om den store, sidste Samtale i „Poul Lange og Tora Parsberg". Den haabløse Fortvivlelse i hendes Øjne, den rent fysiske Slaphed, der griber hver Fiber i hende, Graaden, der vansirer hendes Ansigt og gør Mælet uskønt og grødet, medens hun, ganske glemmende, at hun er Dame, giver sig hen i Smertens fulde, sande Udtryk — dette bliver ikke noget, man sidder udenfor og ser paa og beundrer. Det bliver en Kvide, man selv lever og lider. Og man gaar bort med en stor, stærk Følelse, den, som en stor engelsk Digter har grædt ud i Ordene:

„Had we never loved so kindly,
had we never loved so blindly,
never met and never parted —
*we had ne'er been broken-hearted".**)

Johannes Dam.

Malle-Damen.

(Sluttet.)

Af Jules Claretie.

Hun og Bedstemo'er Coussac rejste paa denne Maade rundt i hele Omegnen og langt viden om, og man kunde ofte møde deres Vogn paa Landevejene, trukken af en gammel Gendarmerihest. Den Hest kunde nok være i Stand til at spidse Øren, naar han lugtede Lunten; de er kloge nok, de Dyr.

Og afsted travede de, Dyr og Mennesker, ned til Bordeaux, ja lige til Tours og Orleans og mange andre Steder; men de kom altid tilbage til deres Udgangssted i den sikre Tro eller Overtro, at der, hvor Manden havde begaaet Forbrydelsen, der vilde de ogsaa finde ham.

Kvinden har ofte et mærkeligt Instinkt; det samme sagde jeg om Dyrene før; men Fruentimmerne er dog endnu mere drevne. Nu skal De høre!

Jeg husker det saa tydeligt, som det var i Gaar; det var den 22. Maj paa et Marked i Saint-Loup.

Det var et stort og fint Marked med Karussel, Vokskabinet, Arenateater, Abeteater og Fanden og hans Oldemo'er og naturligvis „Malle-Damen". Catissou gik i nyt Trikot udenfor Teltdøren og pegede op mod Skiltet:

„Værsaaartig, mine Damer og Herrer, træd indenfor!"

Jeg behøvede ingen videre Opfordring, men gik med Strømmen. Idet jeg passerede hende, hilste jeg: Goddag, Frøken!

Goddag, Gendarm! sagde hun igen. Hun vidste godt, hvad jeg hed; men det var, som om hun vilde sige: Hvad er De Gendarm for, naar De alligevel ikke kan finde Tyve og Røvere, der stjæler Folks Liv og Penge. Men jeg var jo i Uniform, saa det kan jo naturligvis ogsaa være af den Grund.

Jeg gaar altsaa ind og med mig en Snes andre Mennesker, Mænd og Kvinder. Den gamle Bedstemo'er sad stadig derinde, gul og skrumpen som en Citron og lignede en Heks med de uhyggelig stirrende Øjne.

Jeg ser det saa tydeligt for mig: Catissou paa den lille Tribune med et rødt Tæppe bag ved sig, med Guldskillinger i Haaret, røde Strømper — rødt Fløjlsliv og hvide Skuldre,

*) Om vi havde ingensinde
elsket grænseløst, i Blinde,
aldrig ejet, aldrig mistet,
ak, da var ej Hjertet bristet.

mens Solstraalerne faldt gennem Sprækkerne i Teltet og fik Pailletterne paa Dragten til at skinne som Diamanter.

Hun var dejlig!

Hun forklarede Tilhørerne, at Mallen var en Fisk, der kom helt nede fra Afrika, fra Nilen og Senegal, og at Araberne kaldte den Tordenfisken, og at den gav Stød som en kold Lynstraale, og at Nerverne og Skindet — men alt det der dér har jeg nu glemt, og maaske hun selv med, skønt det den Gang gik for hende som Kæp i et Hjul. Tilhørerne stod med aabne Munde og slugte hende med Øjnene, hvad der viste, at de havde god Smag.

Efter Ramsen rakte hun som altid Haanden ud og sagde: Kom nu med Deres Haand, saa skal De mærke det elektriske Stød; det gør ikke ondt, kom kuns!

Og alle kom med Hænderne. Jeg stod og blev ganske jaloux over, at alle saadan havde Lov til at røre ved hende, da jeg pludselig ser hende blegne og styrte sig over en Haand, som en Hund over et Kødben.

Foran hende stod en vældig Kæmpe med en bredskygget Filthat, der dækkede over et blegt, knoppet Ansigt med Skægstumper og filtret Haar. Jeg saa Underansigtet med det fremspringende Kæbeparti; men Øjnene skjultes næsten ganske af Hatteskyggen. Han var klædt i almindelig blaat Arbejdstøj med en Jakke over.

Catissou saa ham stift ind i Ansigtet, mens hun krampagtigt holdt fast om Haanden, der, saavidt jeg kunde se, var vældig, i alt Fald sammenlignet med hendes.

Det fór igennem mig: Det er Morderen, nu har hun ham!

Javel havde hun ham, og hun holdt godt fast.

Pludselig spurgte hun ham, der var bleven lige saa hvid som hende selv:

Kender De Leonard Coussacs Morder?

Han veg baglænds og forsøgte at frigøre sin Haand for hendes Greb og rev og sled i Armen, uden at faa den løs, alt mens han udbrød: Jeg tror, De er pinegal. Slip mig, siger jeg. Og han vendte Hovedet som for at søge et Sted, hvor han kunde slippe ud. Jeg saa, at hans Øjne havde et uhyggeligt, vildt Udseende som et jaget Vildsvins.

Slyngel og Skurk! raabte Catissou og klemte sine Fingre fast om hans. Det er dig, der har myrdet ham — dig! dig!

Og hun rystede ham som et Blommetræ, mens han et Sekund stod som bedøvet over det rasende Udbrud. Men han tog sig hurtigt i det. Med et Ryk trak han Haanden til sig, og et Øjeblik saa jeg den i Luften, den uhyggelige, edderkoppeagtige Næve med de fire lige lange Fingre, indtil den med al sin Kraft faldt paa Katrines Skulder, saa at hun vaklede og faldt i Knæ derved, og i det samme vendte han sig mod Udgangen.

Alle styrtede ud foran ham i den vildeste Rædsel. Manden drev dem ud som en Flok Faar, indtil jeg pludselig stillede mig lige foran ham. Han saa stift paa min Kepi og mine hvide Snore, som han maaske nok havde lagt Mærke en Gang foruden.

Han var et Hoved højere end mig, saa at jeg maatte række Armene i Vejret for at tage ham i Kraven.

I Lovens Navn arresterer jeg Dem!

I det samme gav han mig med Knæet et Puf i Maven, saa at jeg gerne kunde være røget tre Alen væk. Men at Catissou var tilstede bevirkede jo, at mine Kræfter fordobledes.

Jeg følte knap Stødet. Nu havde jeg endelig Tag i ham. Nu skulde jeg nok holde fast. Ja, han maatte have skaaret min Arm af, før jeg havde villet give Slip. Alt imens huggede han sin Pande ned mod min Isse, rimeligvis for at bedøve mig eller knuse min Hjærneskal. Pludselig — rutsch — Arret sidder der endnu — jager han en Kniv ind i Halsen paa mig; akkurat paa samme Sted som hos Coussac. Det var nok saadan hans Maner.

Nu troede han naturligvis, at Livet var af mig. Men Uniformskraven tog mod Stødet af Kniven, der skar Kraven midt over og gav mig en Flænge. Jeg greb fat i Armen, der holdt Kniven, og holdt den som i en Skruestik over mit Hoved, idet jeg tænkte, at hvis den anden Gang faldt ned over mig, saa var jeg kaput. Uha! Der hang den Arm med Kniven over mig som Sværdet over Damo . . . . Demokles, hed han vist; og jeg saa de fire fæle Fingre holde om Knivskaftet.

Hvor længe det hele stod paa, ved jeg ikke, men jeg syntes, det var umaadelig længe, og imens løb Blodet ud af mit Saar og farvede ham med, saa at jeg troede, at jeg havde saaret ham. Jeg følte, hvordan mine Kræfter udtømtes, og at jeg snart ikke kunde holde Armen med Kniven længere, da i det samme Udyret gav et Brøl fra sig, et Brøl som et stukket Svin, og sparkede bag ud, som om han vilde jage en Hund, der bed ham i Benene, væk. Bevægelsen var saa voldsom, at han styrtede om og trak mig med i Faldet.

Under ham laa Bedstemo'er Coussac krøben sammen og bed og rev i hans Ben, for at faa ham til at slippe Taget, og det var hende, der havde faaet ham til at udstøde det Brøl.

Vi rullede paa Gulvet som Orme. Men det varede ikke længe. Katrine hjalp mig med at holde hans Arm, eller rettere, hun rev Kniven fra ham, og jeg holdt med min højre Haand fast om hans Strube og trykkede til. Først da kom Folk tilhjælp. Kvartermesteren og to af Kam-

meraterne kom og hjalp mig at holde Fyren; vi rejste ham og bandt ham og slæbte ham gennem Folkeskaren, som nu var rede til at partere ham, mens de for et Øjeblik siden var løbet deres Vej for ham.

Det var paa høje Tid, at Hjælpen kom, for jeg kunde ikke mere. Skønt det er en forbandet dum Ting for en Gendarm, saa besvimede jeg af Blodtabet. Men jeg havde dog Følelsen af, at et Par hvide Arme støttede mig, og at jeg i Stedet for Kniven over mit Hoved saa et Par søde Øjne, der smilede ned til mig.

IV.

Ja, ser De, saadan blev et Knivstik Aarsagen til et lykkeligt Ægteskab, hvor der aldrig har været Tale om et Knappenaalsstik engang. Mit Saar kom sig helt, hvad jeg næppe behøver at tilføje, da De ser mig sidde her. Men at det kom sig saa hurtigt, skyldtes Catissou. Hun var ingen daarlig Sygeplejerske, Malle-Damen. Og da jeg endelig kom paa Benene igen, sagde hun: Nu skal jeg sige Dem en Ting. De holder af mig og jeg af Dem, og jeg lover Dem at blive en god Kone!

Bedstemo'er Coussac levede endnu, og det blev hendes sidste Glæde, da vi holdt Bryllup — skøndt nej, den sidste var dog, da Morderen blev dømt.

Han var Murerlærling og havde søgt Arbejde hos Entreprenøren, hvor han ganske tilfældigt hørte om de betroede Penge hos Jean Coussac. Saa faldt det ham ind, at der kunde han gøre et godt Kup, og det havde han gjort ganske alene uden Medhjælpere.

Derfra tog han til Paris, hvor han svirede Pengene op, og var nu kommen tilbage til Limoges for at søge Arbejde igen — ligemeget hvilket. Han forsvarede sig næsten ikke i Retten, men stod og saa ud som om han tænkte: Nu har I Overtaget, saa er den Potte ude.

Han dømtes til Døden, men prøvede selv at tage Livet af sig i sin Celle. Bøddelen skal ikke faa mig, sagde han. Men det gjorde han nu alligevel, og det undte jeg ham. Jeg kan nu ikke blive rørt over den Slags Slyngeler. Men hans Haand, der efter hvad man siger skal ligne Troppmanns, er sat i Spiritus og opbevares paa det medicinske Institut. Der kan De se den, det er nok Umagen værd.

Ved Forhørene ønskede Præsidenten mig til Lykke med min Opførsel. Jeg siger det ikke for at rose mig selv, men saadan gjorde han nu. Men jeg behøvede saamænd ikke hans Lykønskning, for jeg havde faaet alt, hvad jeg ønskede. Jeg havde faaet Catissou. Men paa vor Bryllupsdag kom min Kaptejn og gav mig Korporalsdistinktionerne her. Det var fornøjeligt. Og siden efter ser De mig her som en lykkelig Mand. Der er gjort Catissou grumme mange Tilbud om at optræde som elektrisk Dame. Lige fra Australien har vi faaet Forespørgsler. Bladene har jo skrevet om hende, og det kribler jo Cirkusdirektørerne i Fingrene at faa fat i hende. Men Catissou ler bare, naar man taler om det. Hun har andet at gøre nu med at pudse og holde Orden i Huset og Hønsegaarden og styre Ungerne og Korporalen med. Og det gaar, som det er smurt, kan De tro. Nej, Catissou optræder ikke mere. Men skulde der ske en Forbrydelse i Omegnen og ingen kan opdage den skyldige, saa er hun der maaske igen. Jeg tror, Pinedød, mere paa hende end paa hele Politiet tilsammen. Hun har gode Øjne, har hun, og der er Ild i dem.

Korporalen bankede Asken ud af sin Pibe og skulde lige til at stoppe den paany, da Madam Tharaud atter kom hen til Vinduet og lænede sig ud paa sine bare Arme, mens Solen sendte en rødgylden Stribe hen over hendes muntre, smilende Ansigt.

Kom saa og spis, Martial, Suppen er hældt op og Kagerne staar i Ovnen! Kald paa Drengene!

Martial Tharaud rejste sig og raabte gennem den hule Haand: Halløj, Drenge! Spise!

Og Drengene kom styrtende, som om de allerede kunde mærke Lugten af den dampende Kaalsuppe og de varme Kager med de sorte, syltede Kirsebær i.

Korporalen greb den ældste i Blusen og skubbede de andre foran sig. Saa tog han til Huen med de hvide Snore og hilste smilende, idet han gik ind til Suppen.

Nede i Enden af Gaden sad en Træskomager og snittede paa sine Træskoer, mens han sang den gamle Vise:

> Leve Limoges
> med de smukke Kavallerer!
> Leve Limoges,
> hvor Kærlighed florerer!

Og den nedgaaende Sol sendte sine sidste Straaler over Gendarmhusets malede Bliktrikolore.

Beatrice Cenci.

VESTLIG i Rom, tæt ved Tiberen og bag Roms store Kludetorv ligger Piazza Cenci med Cenciernes gamle hensmuldrende Palæ. Det er et af de faa Kvarterer i Rom, hvor Folketypen er uforfalsket. Rom begynder jo ellers at blive ikke-italiensk. Det tyske Venskab er gaaet Italieneren i Blodet, og han efteraber alt tysk. Husene lider mest under det. Men omkring Piazza Cenci er der endnu Snavs, Tiggere, halvvæltede Mure, Rendestene, der flyder over, og Droskekuske, der tygger Hvidløg.

Beatrice Cenci, efter Guido Renis Maleri

Af Palazzo Cenci er kun det ydre igen. De graa Mure med de store Huller efter udfaldne Stenbrokker, nogle dejlige, gamle, buede Smedejærnsgittere uden Blomster bag, Rester af nogle Stenornamenter, det er alt. En Del af Huset er Oplagssted for nogle Kludekræmmere en gros, inde i Gaarden tørres der Sengetøj paa Stænger, en Mælkehandler tapper sin Tyfusvædske af i en anden Del af Huset, og i Kælderen, i et mørkt Hul, sælger de „Spaamænd“ til Tallotteriet. En gnistrende sort Kat sidder og vasker sig i Porten, en Kone med vildt Haar bøjer sig ud af et Vindue og skændes forfærdelig med en Mand, der banker sit Muldyr. Konens Stemme lyder som skingrende Nødskrig, og naar Manden bearbejder Muldyret med sit Spadeskaft, høres det, som om han slog paa Tromme. Solen skinner, Tiggerne hyler, Muldyret stønner, og fra Cairoli Pladsen hører man Kludekræmmernes forbitrede Skrig efter Købere.

Og her i dette Palæ, som en Gang var Cenciernes og endnu bærer deres Navn, fødtes og levede den unge Pige, hvis Billede længe, længe vil forfølge den, der engang saa det.

Naar man ser Guido Renis Billede i Galleria Barberini af Beatrice Cenci, vil man ikke forstaa, at dette er en Forbryderske, at det er Billedet af en ung Pige, der begik den forfærdelige Daad at myrde sin Fader. Og dog er det jo saaledes. Krøniken fortæller det, og Krøniken taler sandt. Beatrice Cenci, hendes Broder Giacome Cenci og deres Stedmoder myrdede Faderen. Det var i de sidste Aar af det 16. Aarhundrede, en vild, lovløs Tid, hvor Drab i mørke Gader, Stiletstød, Voldtægt, Mordbrand og Falskmøntneri ikke talte stort mere med i Dagens Krønike end nu et brækket Ben. Man kunde leje en Mand til at begaa et Mord, som man nu lejer et Bybud til at gaa i Byen med et Brev. Benvenuto Cellini giver i sin Selvbiografi et udmærket Bidrag til Tidens Karakteristik ved at fortælle om Falskmøntneren, der egentlig skulde have været lagt paa Hjulet, men som paa Grund af sin Dygtighed blev fri og blev Pavens Møntmester. Clement den 8de var paa den Tid Pave, en ryggesløs, fordærvet Mand. En af hans Yndlinge var den forbryderske Adelsmand Cenci, en Slagsbroder, Drukkenbolt, en Mand, hvis Blod var forgiftet, og hvis Pande bar alle syv Dødssynders Stempel. Grusom var han mod andre og frygteligst mod sine Børn af første Ægteskab. Halvt ihjelpinte af hans dyriske Ondskab sammensvor hans to Børn og deres Stedmoder sig mod ham og myrdede ham. Og den 11. September 1599 bleve de alle tre, den gamle Signora Cenci og Giacomo og Beatrice Cenci henrettede med Sværdet.

Krøniken fortæller det, og den taler sandt. Og dog tror man det ikke ved Synet af dette blide Barneansigt.

Guido Reni i Beatrice Cencis Celle, efter Leonardos Maleri.

Man fortæller, at Guido Reni malede Beatrice Cencis Billede i hendes Fængsel, Dagen før hun blev henrettet. Der findes ogsaa i Galleria Barberini et Billede af Leonardo, der viser Guido Reni i Beatrices Celle. Det ubeskrivelig blide og sørgmodige Udtryk i Øjnene, som Guido Reni saa og malede, har Leonardo ikke faaet frem i sin Kopi af Beatrices Hovede. Men der er andre, der paastaar, at Guido Reni kun en eneste Gang, et eneste Øjeblik har set Beatrice. Han stod i Mængden paa Henrettelsespladsen, da Beatrice blev ført forbi paa Rakkerens Kærre. Og da hun kom forbi ham, vendte hun sig om imod ham, og hendes Blik ramte hans. Paa Erindringen malede saa Guido Reni hendes Billede.

Og den Forklaring vil jeg helst tro. Bøjet og pint af Sorgerne, af Skrækken, af Fængslets usigelige Lidelser venter hun nu Døden som Befrielsen. Døden er hendes Ven, hendes Trøst, hvor frygtelig end den Skikkelse er, den har taget sig. Paa Gaden hujer Mængden ad *hende* Rakkerkærrens Halm. Hun hører intet, hun isanser intet, hele hendes gode, blide Sjæl er samlet i det ene Haab: Fred, Død, Glemsel, Hvile. Men da er det ved et Hjørne, at en Mand tager en Nævefuld Skarn op fra Gaden og vil slynge den mod hende, og hun vender sig et Øjeblik og ser ud for sig. Manden lader Haanden synke, og hendes Blik træffer Guido Renis, og en Rædsel og en skælvende Sitren farer gennem ham ved Synet af dette Ungpigehovede i den hvide Turban og ved Synet af disse Øjne, hvis Blik allerede ikke længere tilhører denne Jord og dette Liv.

Cenciernes Palæ smuldrer hen, falder sammen, skjules under al det Snavs, Alderdommen lægger over det. Om nogle Aar vil Kvarteret være moderniseret og de gamle Huse i det revne ned. Af Cenciernes Stamme er der intet tilbage længere. Kun dette Billede i Barberiniernes dejlige Palæ vil endnu til mange Slægter bære Bud fra en vild og besynderlig og blodig Tid og fortælle om en ung Piges skæbnesvangre Liv og tragiske Død.

Rom. Victor Foss.

Af Ringkøbing Krønike.

Som det syvende Bind af Værket »Danmarks Byer og deres Mænd« har »Hver 8. Dags Forlag« udsendt »Ringkøbing og Omegn« af L. Mylius-Erichsen. Gennem nedenstaaende Afsnit giver vi vore Læsere en Prøve paa Forfatterens livlige Skildringer fra den lille Fjordby, hans egen Fødeby.

Langs Fjorden.

„Ringkiøbing er en liden Søe Stad" — staar der i *Danske Atlas* (udgivet Aar 1769) — „beliggende i Hind-herred hos Fiorden, som deraf kaldes Ringkiøbings-Fiord, 16 Miile fra Ribe (skal være: $13^1/_2$ Mil!) og 14 Miile fra Kolding. Tet ved Byen skal fordum have været en stor Skov. Og paa en Høi østen for Byen skal før have staaet en Veir-Mølle. Vandet i Fiorden er i endeel Aaringer saa voxet, at, hvor før har staaet Huse, og en lang Steenbroe har gaaet fra Holms-Land til Vennergaard, der segler man nu med Baade. Ved Flod og høit Vand er alt grønt bortskyllet og igien opskyllet Sand og Steen. Beboerne ved Stranden har maattet indflytte Plankverket for deres Pladser og sette Tang-Diger udenfor. Aaen, som kaldes *Vonaae,* løber ikke igiennem Byen, men er næsten en Fierdingvei derfra, (skal være: mindre end en halv Fjerdingvej!) neden for Engene. Der er et Færgested, hvor man overføres for Penge efter Privilegium."

Paa *Resens* Kort over Ringkøbing fra Tiden før *Danske Atlas* nævnes der to Aaer, *„den store Aae,* som løber ud i Fiorden, og *Aaen,* som løber ud med Siden af Fiorden, hvor man maa kiøre langs ud i Vandet med hvad som skal føres til eller fra Byen, uden hvad som ved Færgestedet kan overkomme."

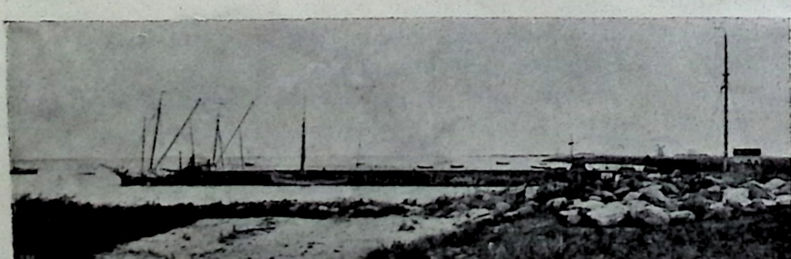
* * *

Ikke sandt, det er kuriøst at læse denne gamle Beretning, der passer endog paa Nutiden, om hvorledes Fjorden i umindelige Tider har bidt Huller i Kystlinjen og under paalands Vejr været Byen en ret farlig Nabo. Gang paa Gang har Byen maattet trække sig tilbage. Endnu i vore Dage

En Allé, østen om Ringkøbing.

har Beboerne ved Stranden jo „maattet indflytte Plankverket." Flere Alen uden for det Sted, hvor nu Plankeværket gaar fra Stien østen om Byen hen til Østerstrandgade, laa jo for mindre end 10 Aar siden et forsvarligt Dige, som Fjorden et stormfuldt Døgn aad væk. Og hvilken Ringkøbinggenser har ikke hørt gamle Folk fortælle fra deres Barndom om Markerne ned for Ringkøbing Mølle, at de har naaet baade et og to hundrede Alen længer vesterpaa end nu. — Fjorden har taget dem.

Ringkøbing „Havn".

Der er noget vemodigt for Ringkøbingensere, som efter Aars

Grønnegade i Ringkøbing.

Borte er ogsaa gamle Søren Jensen, Fjordbyens Original, en vældig, bredskuldret, duknakket Fisker, der staar for den yngre Generation som en Terje Vigen eller en Marryatsk Lods eller „oplagt" Sørøver. Med Hænderne dybt nede i Klaplommerne paa de lappede og kortstumpede Bukser, med de hvidsokkede Fødder i store, umalede Snudetræsko, saadan ser jeg ham staa nede ved Fjorden, uden Trøje, med tre Seleremme uden paa Vesteforet og ingen Hat paa det store Hoved, hvis kridhvide, lokkede Haar strittede i Vinden, mens han med de ganske lyseblaa Øjne tæt sammenknebne og med stadig gumlende Mund stirrede ud over Fjorden, helst efter en Klitbobaad, der manøvrerede sig frem mod Vind og Vejr. Han stod der, forekommer det mig nu, som en sidste Repræsentant for Pramstagertypen, Føringsbaads-Bedstemanden, Smugler-Ulken fra Aarhundredets første Halvdel, da de Ringkøbing-Købmænd havde Skibe i Søen og ikke ringe Befragtning gennem Nymindegab.

Nu er gamle Søren død — af Alderdom og Gigt og Brændevin. Dog overlevede han Byens rige Skibsreder og Købmand, A. C. Husted, i hvis Tjeneste en god Part af Sørens slidsomme Liv var rundet hen. Og Søren, der ellers aldrig bar Hovedbeklædning udendørs, hædrede sin gamle Principal ved at møde til hans Begravelse iført høj, laadden og skimlet Skorstenshat og et Par af den Afdødes kasserede sorte Benklæder — foldede op til midt paa Læggen. Derefter gik han hjem og trak i sin egen Mundering, klemte sin røde strikkede indendørs Toplue ned over Ørerne og drak sig en rivende Kaffepuns med en Tjærepind i; *den* brugte Søren immer til Linde for Sorg og Syge . . .

Forløb gæster deres Hjemby og gaar den smukke og ejendommelige Tur langs Fjorden hen under Møllens Marker for at se de gamle Steder, hvor Halvfjerdsernes og Firsernes Drengeungdom badede fra aaben Strand: Ak, hvor alt er forandret! Fjorden har skaaret de gamle Brinker bort, hvor man kendte hver græsklædt Knold og hver lun, lille Fordybning, og Strandlinjen selv med dens Rørbuske, med Vige og Pynter, er bleven en anden og ganske ukendelig. Og borte er den krumryggede Mandsling — Fisker og Skomager Niels Mejstrup, alle Drenges Skræk, der gik Sommeren lang og sankede Kviste og Sten og Pindeværk, som han lagde paa Strandskraaningen ned for sit Hus paa Hjørnet af Østerstrandgade til Værn imod Fjorden, der ved Efteraarstide var paagaaende med skumtoppede Søer og om Vinteren skød op med storflaget Skrueis. Baade fra hans Hus og de lave Fiskerhuse paa Strandsbjerg (oprindelig: Strandbiergene) havde Beboerne nok mere end én Uvejrsnat maattet redde sig ud i det blotte Linned, inden Gavlen faldt ned.

L. Mylius Erichsen.

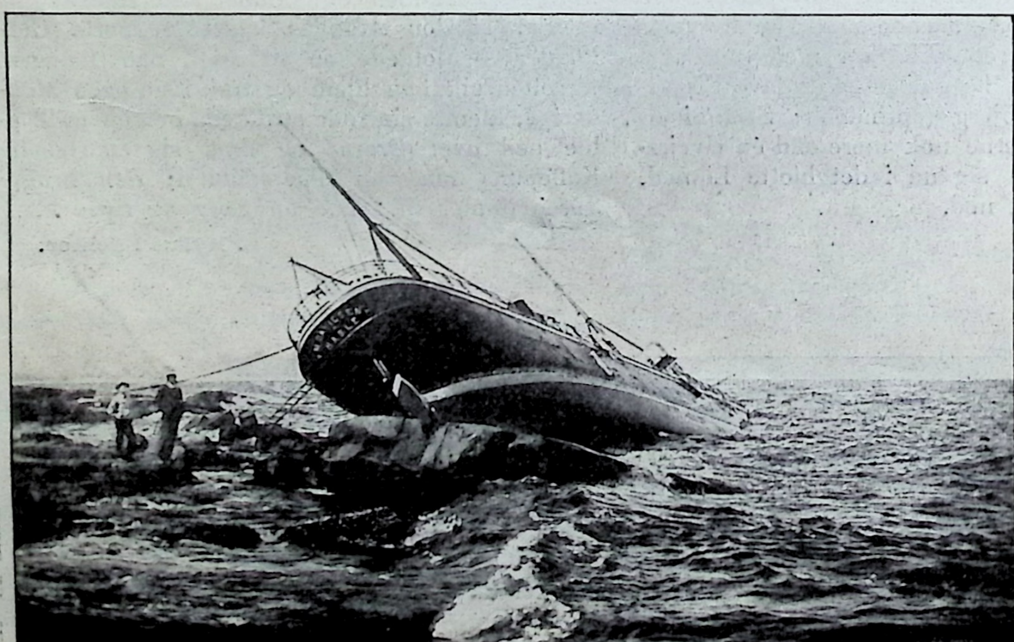

Livet paa Allinge Strand under Redningsarbejdet.

Den sidste Stranding.

(Med Fot. af B. Kjøller).

Saa skøn Bornholm er, saa utilnærmelig er den, naar den er i sit onde Lune. Blæser Vinden fra den Kant, og svøber den sit Taagetæppe om sig, da er det raadeligst at holde sig paa Afstand; de lumske Klippevagter er ikke til at spøge med; de sendte for 10 Aar siden „Jarl“ til Bunds, de slog „Erna“ til Vrag, og de har nu umiddelbart før Pinse spændt Ben for Damperen „M. Davidsen“.

„M. Davidsen“ paa Grund.

„Det østbornholmske Dampskibsselskab“, der ejede alle disse Skibe og nu kun har et tilbage, havde netop faaet planlagt sin livligere Sommerrute, da Ulykken meldtes, og er nu tvunget til at fortsætte i Vinterens Gænge.

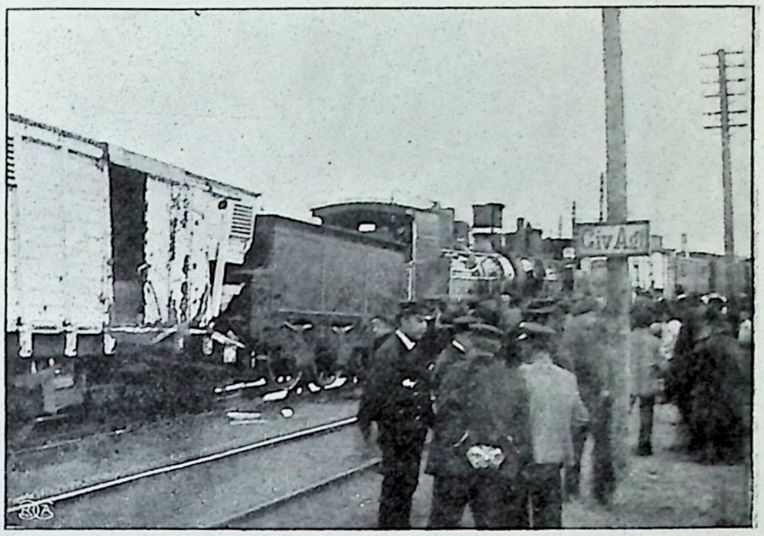
Det var i Hammervandet — Bornholms vanskeligste Farvand —, at „M.

Davidsen" om Eftermiddagen strandede. Da Søen var nogenlunde rolig, kunde man under gunstige Forhold bringe alle Passagerer og Besætningen i Sikkerhed, medens Skibet, der havde faaet et Hul forude, hurtig laa med Agterenden i Vejret. „M. Davidsen", der kun har en Alder af en halv Snes Aar, er forsynet med Bureau Veritas højeste Klasse; det førtes af Kaptajn Hansen, der i mange Aar har været i Selskabets Tjeneste.

Allingboerne tog Begivenheden med den Ro, som den heldige Udgang opfordrede til. De stimlede sammen paa Stranden i et meget malerisk Tableau, som gennem „Hver 8. Dag" nu er bevaret for Evigheden.

Sammenstødet i Korsør.

Overmaade heldigt forløb Togsammenstødet i Korsør, hvor 2 Lokomotiver og 6 Vogne mere eller mindre ødelagdes, uden at et eneste Menneske kom til Skade. Det var Eftermiddagstoget fra København $3^1/_4$, der henad Kl. 8 løb ind paa Korsør Station, hvor Stoppesignal var hejst, medens samtidig et Tog, der paa dette Tidspunkt skulde have fri Bane, kom farende fra Korsør Færgeleje. Voldsomt tørnede de to Tog imod hinanden, medens begge Lokomotiver og 6 Vogne kastedes ud af Sporet. Ved et nærmest æventyrligt Held reddedes paa begge Tog Lokomotivfører og Fyrbøder, der alle forblev paa deres Plads. Gennem Forhørene oplystes det, at det var Lokomotivføreren paa det fra København kommende Tog, der ikke havde respekteret Stoppesignalet. Han blev derefter suspenderet fra sin Post.

Togsammenstødet i Korsør. (Fot. H. P. Jensen).

Czekiske Boldspillere.

Den nationale Fodboldære led intet Skaar ved Czekernes Besøg. De czekiske Gæster kunde langtfra maale sig med Skotterne ifjor, Udfaldet blev den første Dag, da de stod overfor Akademisk Boldklub, et absolut Nederlag for de fremmede, og da de anden Dagen kæmpede mod Københavns Boldklub, blev Sejren, de vandt, kun dyrekøbt, og mange faldne var der at tælle i deres Rækker. Medens Akademikerne havde en overmaade heldig Dag, stod Københavns Boldkblubs Spillere ikke paa Højde med, hvad de ved tidligere Lejligheder har præsteret.

De to kæmpende Hold, Czekerne og Akademisk Boldklub. (Fot. Hans Rønnov).

Børne-Kørsel.

Hænder det saa, at nogle af de smaa Gæster og Direktøren løber i Armene paa hinanden, da er der ingen Ende paa Legen, da trækker han dem Haven rundt og lærer dem i en halv Time mere Naturhistorie end vi andre fik i os hele Skoletiden igennem. Nu i Sommertiden morer han dem med nogle fixe Smaakøretøjer, som trækkes af Gedebukke, Æsler og Ponnyer, med Børnene selv paa Kuskesædet, en Sport, der drives om Hverdagene mellem Kl. $1^1/_2$—3.

Af de forskellige morsomme Forspand, er Dværgæslet fra Sardinien vistnok Favoriten. Det er kun 85

DIREKTØR Schiött er efterhaanden bleven alle Københavnerbørns bedste Ven og Legekammerat. Gyngehesten er ikke længere tidssvarende, og der gives nutildags ikke mange Børn, der rigtig kan køre i Skoven ved Hjælp af fem sammenbundne Stole og en Konduktørfløjte. Men ude i Zoologisk Have sidder Julius Schiött, der har mere Fantasi end alle Børnene tilsammen, og laver en herlig Legestue, hvor efterhaanden alle de virkelige Dyr leger med — disse Dyr, som i gamle Dage skulde betragtes med Respekt paa mindst tyve Skridts ærbødige Afstand og hverken maatte klappes eller drilles eller fodres.

Centimeter høj, og traver nydeligt. Ponnyerne maaler 90 Centimeter, de stammer fra Shetlandsøerne og repræsenterer Verdens mindste Hesterace. Da det er Hingst og Hoppe, er der Udsigt til en Gang at faa et Føl, som vil blive til en ren Nipsgenstand.

Allerede spejder Direktør Schiött, der nu en Tid har kælet for Børnene, efter ny Underholdning for sine voxne Venner. De maa ogsaa op at køre, siger han til sig selv, men hvad Forspand skal man hitte paa?

Da træffer det sig saa heldigt, at Assistent Madsen netop vender hjem fra Ceylon med sin Karavane. Og snart skal vi alle rulle rundt i Zoologisk Have paa højhjulede Vogne, trukket af veritable Indiere.

Studentersangernes Pinsetur.

Frokostforberedelser i Haven. Paa Bordet en lille Student.

FREDERICIA var flagsmykt — og faa Byer tager sig bedre ud i Festdragt end Fredericia — da den lille Damper pilede ind i Havnen, hilst af Mængdens Hurra! Under Agterskibets Solsejl staar Studenterne stuvede, medens Festkomiteens Formand, Dr. Langgaard, der har modtaget Gæsterne i Strib, i enlig, men smilende Majestæt, troner i Forstavnen.

Pludselig ses en Student med bred Ryg at demonstrere voldsomt med Armene og „Jylland mellem tvende Have“ klinger hilsende mod Land. Det er Professor Bartholdy, Sangforeningens Dirigent.

Nu byder Borgmester Scharling Velkommen og Landstigningen gaar for sig i al Hast. Studenterne var øjensynlig glade for at slippe op af den lille Skude og desuden i høj Grad spændte paa at gøre deres Foderværters Bekendtskab.

Navnene raabtes op, Byttet fordeltes og lidt efter drog man i Smaaklynger hver til sit, medens Værterne ransagede deres Gæsters Stamtræ og et fjernere Slægtskab hurtig konstateredes.

Grundet paa en Banbulle fra den Ribe Bisp, hvorefter Trinitatis Kirke skulde lukkes Kl. 6, var Kirkekoncerten sat til Kl. 5. Da nu den allernødvendigste Fordøjelse og det indledende Stofskifte i det menneskelige Legeme i Følge Naturens Love ikke kan tilendebringes paa en Times Tid, saa man saavel Gæster som Værter med synlig Ulyst drage op mod Kirken.

Fredericia er fortrinsvis Hjemmenes By, dens Borgere ynder at sidde lunt og godt mellem Vægge og søge Glæderne hjemme. Og den, som optages i et fredericiansk Hjem vil snart føle sig ganske som knyttet til Familien. Derfor vil maaske Udflugten i Aar faa Særpræget af de Minder, der knytter sig til Kvartererne og Familielivet.

Festens Clou — den store Koncert i Exercerhuset — var Mandag Eftermiddag Kl. 4½. Uforglemmelige vil disse Timer være, da man følte sig baaren paa Tonernes Bølgerygge til bedre Egne.

Man fik de gode, gamle Studentersange: „Hvad er imod Studentens Kaar“, „Kong Christian lægger ned sit Sværd“ o. fl., man hørte Hartmanns dejlige Melodi til: „Medens Maanen sagte daler“ o. m. fl.

Højtideligt klang tilsidst Schuberts: „Stor er Jehova“ gennem det mægtige Rum. Solopartiet blev sunget aldeles dejligt af en lille, ung Student.

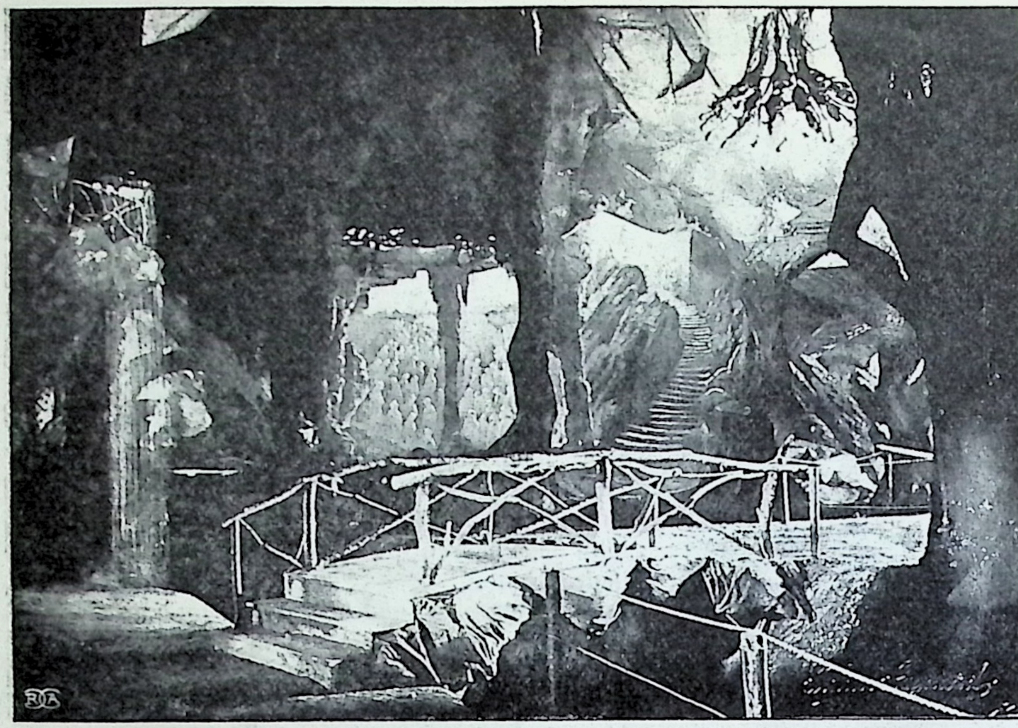
Saa fulgte Aftenfesten i Theatersalen og da man havde danset og sunget og tømt utallige Bægere, gik man hjem og sov, indtil Værterne ved Hjælp af allehaande Pirringsmidler fik de medtagne Gæster kaldet til Live igen.

Tirsdag Kl. 3 laa Dampfærgen parat til Hjemfarten. Hurraraabene dundrede og Lommetørklæder viftede, medens mange Øjenpar sagte talede et „Paa Gensyn“.

V. L.

Almindeligt Røre i Fredericia. Studenterne er kommet!

Parti af Carl Lunds „Underverden" i Tivoli. (Jul. Aagaard fot.)

Sommerens Fænomener.

Udmærket bestrider Tivoli Sommeren igennem vor Trang til dramatisk og theatralsk Effekt med en Pantomime, en Revue og et af de Vidunder-Panoramaer, for hvilke Carl Lund er Heksemester. Denne Gang har Kunstneren fra Skræppeskovens lyse Egne boret sig ned under Jorden, indtil han havnede i Underverdenen, hvor alt er skummelt og fyldt med Gru, hvor henfarne Aander smægter efter Dagens Lys og Klipperne spejler sig i døde Damme. Naturligvis kender Carl Lund Underverdenens skjulteste Kroge, naturligvis har han atter øst af sin rige Fantasi. Det eneste, som overrasker i Underverdenens Hule er den Beværtning der brygger Puns, men da Drikken er god, kan det trøstig tilraades at tage et Glas, helst umiddelbart før man tager den underjordiske Ballet i Øjesyn.

* * *

Theatrene har lukket og selv Martinius Nielsen har undt sig og sine Kunstnere et Hvil efter først med sin sædvanlige Sans for det virkningsfulde at have kørt det hele Personale i Skoven med fire Hestes Forspand. Ud over hele Landet spredes Kunstnerflokken, nogle for at rekreere sig, andre for paany at slide sig op i Tournélivets forjagede Omflakken. En af de kunstnerisk betydningsfuldeste Tournéer, som i denne Sommer udgaar fra Hovedstaden, er utvivlsomt den af Fru Betty Nansen og Fru Emma Thomsen arrangerede, der skal opføre „Under Loven" i danske Provinsbyer. Disse to Kunstnerinder har i indeværende Sæson haft hver sit store Gennembrud netop i det Stykke, de vil føre frem, og Landet over vil man med spændt Interesse imødese Tournéens Besøg.

Dagmartheatrets Kunstnere kører i Skoven med Firspand. (Th. Lumbye fot.)

Oda Clausen.

Emma Thomsen.

Alma Sommer.

Alma Wandahl.

Aage Garde.

„Under Loven"-Tournéen med Betty Nansen (Portræt S. 561) og Emma Thomsen.

Holger Rasmussen.

Peter Gradmann.

Kendte Navne
fra By og Land.

Fratrædelse.

En Videnskabsmand, der har kastet Glans over vort Fædreland, Professor Dr. med. & phil. *Jul. Thomsen,* trækker sig i Sommer tilbage fra sin Universitetsgerning. Professor Th., som i 35 Aar har været knyttet til vort Universitet, er trods sine 75 Aar endnu rask og aandslivlig. Ved sine glimrende Evner paa det kemiske Fags Omraade har han formaaet at skabe sig et Navn, som er kendt over hele den videnskabelige Verden. Hans specielle Studium, Thermokemien, grundfæstede hans Ry, og Resultaterne af hans Eksperimenter foreligger i et stort Værk, som udkom i Leipzig i Firserne. Ligeledes har hans geniale Opdagelse af Kryolithens Anvendelse til Sodafabrikation været af vidtrækkende Betydning. Den Sikkerhed og Myndighed, som har været Særpræget i hans Virksomhed som Videnskabsmand, kom ogsaa frem i det praktiske Liv, da han var knyttet til Borgerrepræsentationen, sad i Havnevæsenet og beklædte mange andre Tillidshverv. Siden 1888 har han været Præsident i Videnskabernes Selskab, og fra 1883 Direktør for Polyteknisk Læreanstalt. Professoren er bl. a. dekoreret med Storkorset af Dannebrog.

Professor Jul. Thomsen.

Dødsfald.

For kort Tid siden døde i København den gamle, norskfødte Baron *Fin Wedel Jarlsberg.* Han var født 1815 og var ung Officer, da den slesvigske Krig brød ud og gav ham Lyst til at gøre frivillig Tjeneste i de danske Rækker. Han befandt sig ombord paa Christian VIII i Eckernförde Fjord og undgik Katastrofen ved et Tilfælde. I den norske Marine naaede Wedel Jarlsberg frem til at blive Kommandørkaptajn af første Klasse; men da han trak sig ud af Flaadens Tjeneste, søgte han til København, hvor han hurtig samlede en beundrende Vennekreds indenfor Hoffets, Aristokratiets og Militærets Verden. Baron Wedel Jarlsberg var hædret som Kommandør af 1. Grad og bar mangfoldige udenlandske Ordener.

Baron Fin Wedel Jarlsberg.

Den nys afdøde Odense-Læge, Dr. med. *Hans Strøm,* var indenfor sit store Klientel en ualmindelig afholdt Mand, og hans Død vil ganske særlig beklages af Smaakaarsfolk, som i ham havde fundet en uegennyttig Hjælper. Dr. Strøm var fodt 1854 og tog Embedseksamen 1880, forsinket et Aar Aar af Landvæsensinteresser. Under et Ophold paa Færøerne havde han været konst. Fysikus, og et enkelt

Dr. med. Hans Strøm.

Aar fungerede han som Stadslæge i Odense.

En af Jyllands kendte Landmænd, Godsejer *Lauritz Svanholm* til Porsgaarden, er efter nogen Tids Svagelighed afgaaet ved Døden i sit 63. Aar. I en Aarrække var han et skattet Medlem af Aalborg Amtsraad, fra hvilken Stilling han af Helbredshensyn i det sidste Efteraar maatte trække sig tilbage. Han var Medlem af Bestyrelsen for Hellum-Hindsted Herreders Sparekasse og Tyendeforligsmægler. Efter at have trukket sig tilbage fra det offentlige Liv, overdrog han Porsgaard til sin Søn og flyttede selv til sin nye Ejendom Koldinghus ved Solbjerg, hvor han afgik ved Døden. Den afdøde var paa Grund af sin store Gæstfrihed, sit jævne Væsen og ikke mindst for sin Dygtighed afholdt af alle, der kom i Berøring med ham.

Godsejer Lauritz Svanholm.

Kammerherre, Oberst *C. F. Bartels*, som for nogle Aar siden traadte ud af aktiv Tjeneste, er i disse Dage afgaaet ved Døden. Efter at han i 1847 havde taget Officerseksamen fra det gamle Landkadetakademi, kom han i det følgende Aar som Sekondløjtnant ved 7. Bataillon til at deltage baade i Slaget ved Slesvig, Nybøl og Dybbøl. I 1849 var han paany med i Kampen ved Dybbøl og fik Premierløjtnantskarakter, og i 1850 var han bl. a. i Ilden ved Isted. Efter at have gennemgaaet nogle praktiske Kursus i andre Vaabenarter, tilbragte han 4 Aar som Lærer ved Landkadetakademiet og gik derefter over i praktisk Tjeneste som Kompagnichef. I Krigsaaret 1864 var han ansat ved 14. Bataillon og deltog i Forsvaret af den befæstede Lejr ved Fredericia. Efter at være udnævnt til Oberst, først for 28. Bataillon og derefter for 11. Bataillon i Aalborg, blev han tillige Regimentschef sammesteds. I de 11 Aar, han laa i Garnison i Aalborg, forstod han ved sin noble Karakter og chevalereske Optræden at vinde sig mange Venner blandt Befolkningen, ligesom hans Pligtopfyldelse som Soldat og den humane Aand, der besjælede ham, i høj Grad var skattet i Hæren. Fra 1888—1894 var han Chef for Livgarden, hvor han knyttede nøje Forbindelse med Kongehuset og dets Gæster. Den afdøde var benaadet med Kommandørkorset af 1. Grad, ligesom han var Indehaver af flere høje udenlandske Ordener.

Oberst C. F. Bartels.

Jubilæum.

Grosserer, Garvermester *Otto Stub* har for kort Tid siden fejret sit 50-Aars Jubilæum som Garver i København. I Aaret 1851 begyndte S. sin Virksomhed idette Fag da han fik Ansættelse i et Garveri i Valby, og senere blev han Værkfører i Ballin & Sønners bekendte Garveriforretning. Her arbejdede Stub sig med stor Dygtighed videre frem, saaledes at han i Aaret 1872 selv kunde overtage den store Forretning, da Firmaets Indehavere trak sig tilbage. En kortere Tid havde S. maattet afbryde sin Virksomhed, da han i 1864 blev Deltager i Krigen og var med ved Dannevirke og Dybbøl.

Garvermester Otto Stub.

Indenfor Sejlsportsverdenen hører Otto Stub til de kendte Navne; han har ivrigt arbejdet for, at »Øresunds Sejlforening« blev stiftet, og var en Række Aar Foreningens Formand.

Først for et Par Aar siden trak han sig tilbage fra Forretningsverdenen, indenfor hvilken han havde forstaaet at samle sig en talrig Vennekreds.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

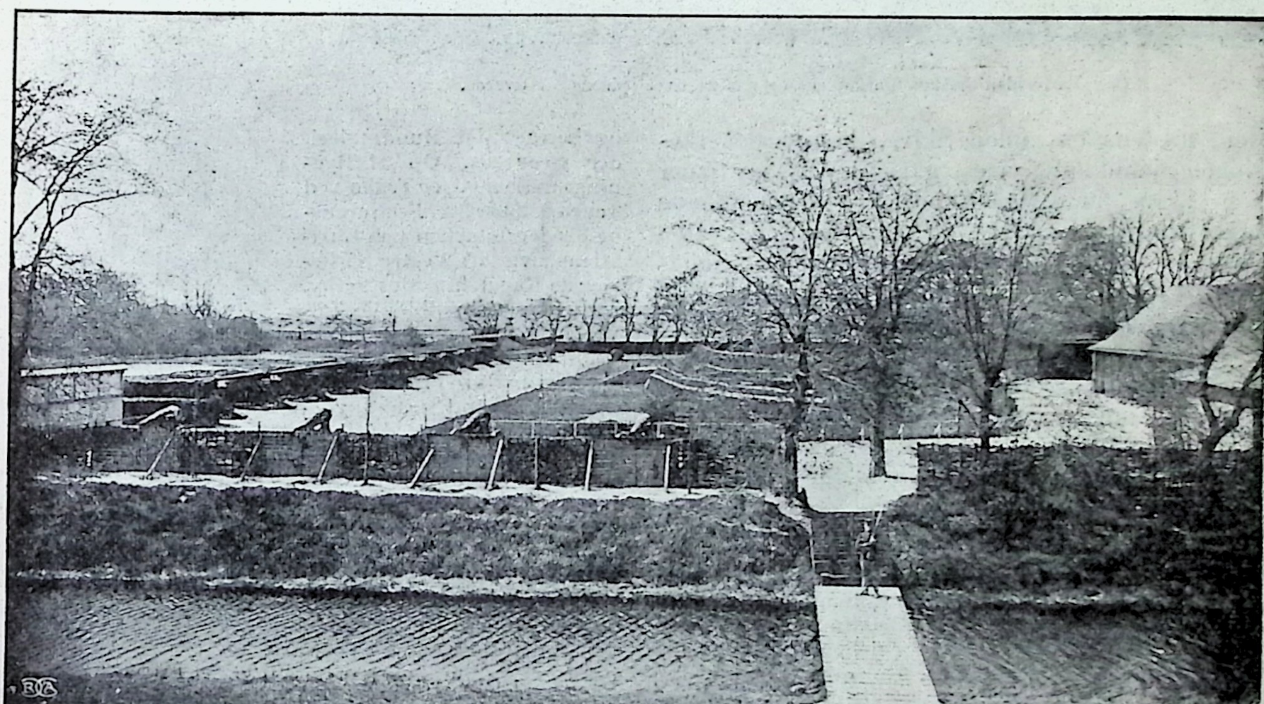
Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: *El Jaleo de Xeres.* Berømt spansk Dans. (Sluttet). DONIZETTI: Drikkesang af Operaen »*Lucrezia Borgia*«. TH. GREGERSEN: *Velkommen, Du Sol.* (Tekst: Edv. Søderberg, Gadens Digte). EJLER-JENSEN: *En Stemning.* WEYSE: *Hederoser.* (Tekst: F. Høegh-Guldberg).

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Nr. 37. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 16. Juni. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Skytternes Fest.

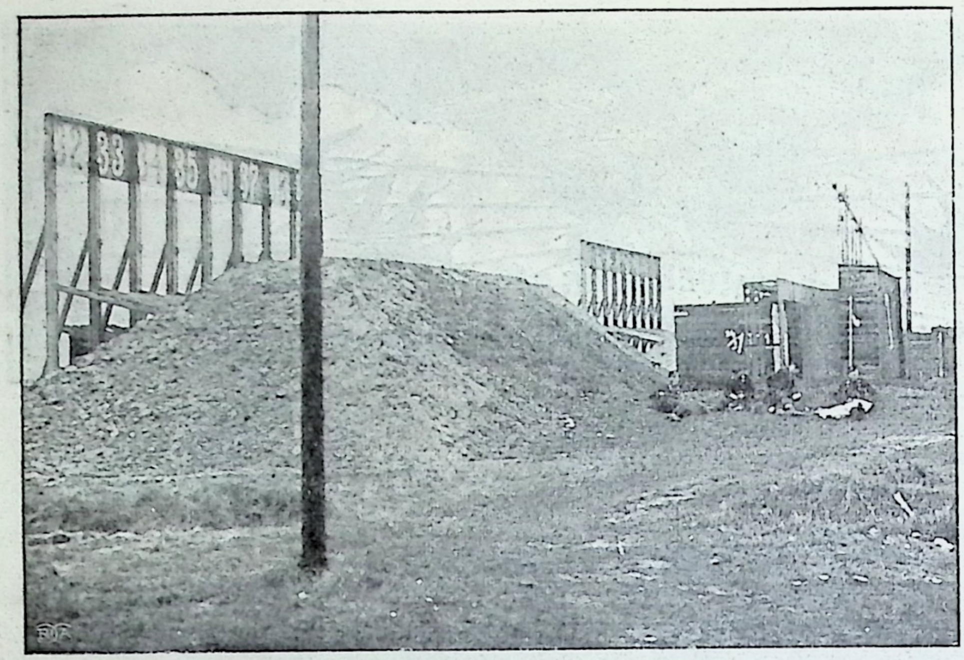

Udsigt over „Faste Batteri“.

Der har været Tider herhjemme, da Skyttesagen selv stod for Skud, da man søgte at klemme den inde mellem den politiske Partikamps Skjolde, og det syntes en Tid som maatte den gaa ud af Massakren i ganske forkvaklet Tilstand. Siden da har meget, der engang var skilt, atter bøjet sig sammen, og naar Skytterne den 24. Juni fylder Christiansborg Slots Ridebane, vil man i Spidsen for deres Rækker finde Mænd fra de forskelligste Lejre, der tydeligt fortæller, at Skyttesagen ikke er nogen Partisag, snarere en halvt sportslig, halvt patriotisk Sammenslutning, som vil kunne samle alle og interessere alle.

Og Interessen skal nok komme. Det store københavnske Publikum vilde narre sig selv, om det ikke søgte ud til Skydepladsen og blev Vidne til et saa ejendommeligt Syn som 106 Skytter, der paa en Gang plaffer løs mod lige saa mange Skiver. Der er ingen Grund til at holde sig borte af manglende Skydesagkundskab, thi der behøves ingen anden end den, vi nu med et Par Ord vil søge at give.

Hver Skytte staar i en lille overdækket Baas. Saa snart han har afgivet sit Skud, ringer han gennem en elektrisk Ledning til Markøren for vedkommende Skive og meddeler ham derigennem, at han har skudt. Skiven, som findes oven over en Jordvold, bag hvilken Markørerne have Dækning, sænkes da straks ned bag Vol-

Bag Jordvolden dækkes Markørerne og paa Stativet ophænges Skiverne.

gammel Ravelinsbygning og de interessante Rester af en gammel Fæstningsmur tiltrækker sig Opmærksomheden, vi indaander en Luft, der er mættet med Duften af Hyld og Tjørn, hvis Blomsterflor pynter op mellem de grønne Trækroner paa Christianshavns Vold, og som vi gaar her, farer et Halvbatteri raslende forbi paa sin Vej til Kasernen, eller et Kompagni Fodfolk vender i Rejsemarsch hjem fra Skydning med Huerne skudte tilbage fra de svedige, solbrændte Pander.

Smukke og uanede Vuer dukker efterhaanden op. Stil Dem f. Eks. med Ryggen mod »faste Batteri«

den, medens en anden Skive, hvorpaa Markeringen øjeblikkelig vises, gaar til Vejrs og tjener som Skive for næste Skud. Paa denne Maade tager Markeringen, saa at sige, ingen Tid. Den foregaar paa den Maade, at først angives Skudets Værdi efter Skivens Inddeling i 4—10 Felter og derefter Stedet, hvor Kuglen traf.

Enhver kan følge med, og Sagkundskaben kan altsaa undværes. Men saa er der nogle, som vil sige, at der er en kedelig og trættende Vej derud til Skydebanerne. Skudt forbi! Det er der aldeles ikke. Hør, hvad en Mand, der har gaaet den Tur mangfoldige Gange, kan fortælle:

De skal følge mig, naar De en Dag kommer slentrende fra Frederiksberggade ud paa Raadhuspladsen, sætte lidt Fart paa og lægge Vejen forbi Raadhuset, Vartov og det forældede Druknehus, Københavns beskedne la Morgue, for saa ad den til Undergang viede Langebro at naa over paa Christianshavn. Er De kommet over paa Christianshavnssiden, vil De standse forbavset foran et Beværtningssted, der i Tankerne sætter Dem tilbage til Deres Bedsteforældres Tid. Det vilde slet ikke undre Dem, om De pludselig saa et Par gamle Bedsteborgere med deres krinolinebærende Hustruer sidde paa Bænkene udenfor Huset under det lavt udspændte Sejldugstag, gennem hvilket et Par Elmetræer ranker sig. Alt herude tilhører en svunden Tid. Her er bitte smaa Huse, en toppet Stenbro, ubeskaarne Rester af Københavns gamle Volde, ja, om det saa er en Reberbane, saa ligger den her i Læ af Voldens mægtige Skrænter.

Vi svinger til Højre ud forbi Kigkurven, hvor en

og betragt det Rundmaleri, der viser sig. Op af Bygningsmassen stiger Taarn ved Taarn, lige fra Frelserens- og Frederikskirken paa Christianshavn til Vestre Kirkegaards Kapel hinsides Valby, medens den spejlblanke Kalvebodstrand danner Forgrunden.

Saa er vi efterhaanden naaet helt ind paa Skydeterrænet, ud paa de langstrakte Skydebaner, fra hvis Smaatelte det smelder og plaffer i en Uendelighed hele Dagen lang. Nærmer vi os, vil vi høre Ord, der synes os fremmede saalænge, indtil vi forstaa, at en »Firer« kan faa en Soldat til at hoppe af Glæde, eller at en »Toer« og i en endnu højere Grad en »Forbier« kan faa ham til at se grumme nedslaaet ud.

Inde fra Teltet høres en monoton Stemme: »Bare rolig — holde Sigtet — strøget Korn — roligt Aftræk — blive ved — blive

Hs. Exc. Generalltn. Hedemann.

Oberst Meyer.

Folketingsm. I. C. Christensen.

Borgmester Dybdal.

Oberstløjtnant Ramsing.

ved o. s. v.,« der, naar Skudet er gaaet, afbrydes af et raskere: »Naa, hvor er den saa?« Det er de militære Skydelærere — Taalmodigheden i personificeret Skikkelse — der her lærer Landets Ungdom at bruge et Vaaben.

* * *

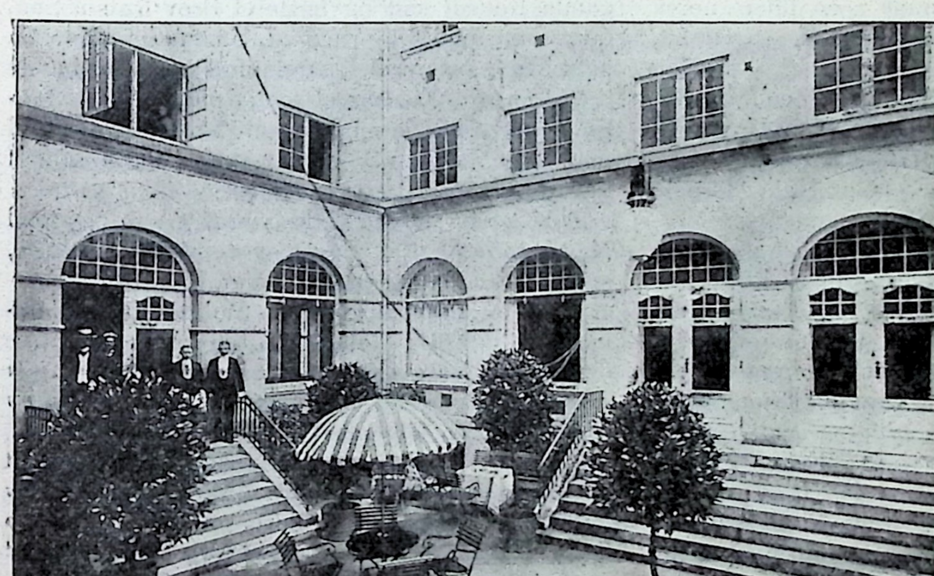
Herude skal Slaget staa; den 29. Juni Kl. 2 Eftm. kaares Skyttekongen, og den 30. Juni Kl. 8 Morgen finder den skandinaviske Konkurrence Sted, der skal afgøre, hvilket af de tre Lande, der staar højst, idet 50 Skytter udtages af hver Nation og afgiver 25 Skud paa 250 Meters Afstand.

Festens Protektor er Hs. kgl. Højh. *Prins Valdemar*. Dens Præsidium er Hs. Exc. Generalløjtnant, Kammerherre *M. S. F. Hedemann*, Statsrevisor *I. C. Christensen*, Borgmester, Etatsraad *Dybdal*, Gymnastikinspektør Oberstløjtnant *Ramsing*.

Som Bestyrelsens Formand fungerer Oberst af Artilleriet *S. O. R. Meyer*, beundringsværdig fremfor alle ved sit administrative Skarpsyn og sin Evne til at indgive hver enkelt assisterende noget af sin egen utrættede Energi.

For første Gang skal vi nu herhjemme holde Skytte- og Gymnastikfest i stor Stil; Sverig har haft sin, Norge sin, nu er Turen til os at byde det øvrige Skandinavien til Gæst. Komitéen vil gøre sit yderste som de gode Værter, de er, Staten har skudt 50,000 Kr. til, og Kommunen har givet ingenting. Kommunen vilde ikke give Middag, Kommunen var ikke feststemt. Men dette Tilfælde af daarligt Lune vil ikke hindre Byens Borgere i at give deres Feststemning dobbelt Udslag.

Studentersamfundets nye Hjem.

Den hyggelige Gaard i Studentersamfundets nye Bygning.

Paa Gammelholm har Studenterforeningen i lange Tider haft sin faste Borg. I Stuen og paa første Sal Studenterne og i Festsalen langs de vide Vægge de svundne Seklers Stormænd i Marmor.

Alt imens har Studentersamfundet ført et beskedent, men virksomt Liv. Først boede det tilleje i Badstuestræde og senere i Arbejderforeningens Bygning ved Nørrevold. Nu er Forholdet blevet et andet.

I sit tyvende Aar har Studentersamfundet indrettet sig Hjem i eget Hus. Formelt er Sagen ordnet saaledes, at en Del af Studentersamfundets „Støtter" har dannet et Aktieselskab, som ejer Bygningen, men man venter, at Studentersamfundet ved Fuldmyndighedsalderens Indtræden vil være istand til at overtage Ansvaret selv og eventuelt Brugen af hele Bygningen. Dette vil ikke sige saa lidt, da Bygningen staar i over $^1/_2$ Million Kroner, men paa den anden Side har Samfundet ved sin gode Beliggenhed lige over for Universitetet ogsaa Udsigt til at samle en Del akademisk Ungdom i sine paa én Gang rummelige og hyggelige Lokaler.

Studentersamfundet er endnu en ung Forening. Der er den Forskel mellem Samfundet og Foreningen, at Samfundet endnu ikke ejer en Buste. De blandt de nulevende, der siden skal være „Samfundet"s Stormænd, sidder endnu, paa en ganske enkelt Undtagelse nær, langs de brede Borde.

Mellem Bygningens fire Fløje er Gaarden indrettet til Have med store Trapper ned fra Restauranten og Festsalen. Foreløbig bor Studenterne kun paa første Sal. Restauranten og den smukke Gaard er aaben for Publikum, undtagen naar Studenterne byder til Fest. Og saa er det jo en gammel Skik i Samfundet at byde Godtfolk til Gæstebud.

Der er med andre Ord altid aabne Døre.

Cato.

Sydens Barn.

I.

DEN gamle Nils Mohr gav fra sit lille Privatkontor med megen Sindsro Ordre til at sende Penge, naar hans Søn, Peter Mohr, skrev og bad om at faa Penge tilsendt. De maanedlige Beløb, der sendtes ham, var meget rigelige — og strakte dog ikke til. Men den gamle Konsul Nils Mohr husked sine egne Dage i Hamburg og Paris, og hans næste Breve til Sønnen var yderst venlige. Han forlangte kun et: Peter skulde fortælle sin gamle Fader alt, hvad han oplevede . . . give ham, som sad hjemme i en liden norsk Kystby, Besked om fremmede Landes Rariteter, som han jo engang havde kendt.

Peter Mohr fortalte ikke *alt*. Men han fortalte meget. Fra Sydtysklands Byer, hvor det gode, solide Humør holdt til, fra Paris, hvis lette Livslyst den gamle Nils Mohr fornam trods Sønnens forsigtige Skrivemaade, saa Spaniens og Nordafrikas hede Solluft, der gir Smag paa Hanekampe, Midnatsmesse og Elskovseventyr . . . ak, hvorfor nægte, hvorfor saa bange i Udtryksmaaden? . . . der endog et udstrøget Ord . . . Troede da Peter vel, at hans Fader mente, at Sønnen skulde være et haardkogt Æg, naar han var mellem tyve og tredive? Ak, Niels Mohr husked den store Verden i Paris med de Mennesker af et andet Blod, Boulevardernes Vogne og deres brogede Sværm . . . de flyvende Sommerfugle . . . og han husked sin korte Rejse til Sydspanien, han husked Pradoen med dens Brus af stærk Livsglæde. Damerne med brogede Mantiller og med sorte Øjne og med det store, sorte Haar over de matgyldne Ansigter . . . . eller over de stærkt pudrede Ansigter . . . de smaa latterlige! de havde tidt daarlig Smag.

Disse fremmede Gader og Veje, hvor de lokkede ham dengang! Hvor han om Morgenen vaagned og klædte sig paa . . . nu . . . hvorfor nægte det? . . . . som en Laps . . . Diamantknapper i Kraven, guldknappet Stok og den Blomst i Knaphullet, som var moderne. Saa spiste han Frokost paa en Kafé, hvor en og anden Ven snart kom, satte sig ned, hørte og fortalte. For altid havde de noget at berette . . . Nuvel, Dagen kunde gaa og meget af Natten med, og om Morgenen kunde man vaagne og tænke med Anger paa de mange, mange Penge, som gik igaar . . .

„Fuldmægtig, send denne Maaned et Hundrede Specier extra til min Søn! . . .“

II.

Men en Eftermiddag i September, medens den gamle Konsul sad og læste et Brev fra sin Søn, faldt han pludselig ned af Stolen og døde en halv Time senere af Hjertelammelse. Han havde i den senere Tid været svag, men en saa hurtig Død havde jo ingen ventet, men hvad skal man sige? Det var godt, at han fik gaa bort uden Smerter.

Nils Mohr havde altid været en fin og god Mand, som forstod meget og dømte ingen. Alle, som kendte ham, ønsked ham Fred i Døden.

Samme Aften skrev Nils Mohrs gamle Fuldmægtig til Peter Mohr og fortalte ham i smukke og skaansomme Ord om Faderens Død og gav sin egen dybe Sorg tilkende. Sluttelig skrev Fuldmægtigen følgende i Kraft af den Fortjeneste, han havde af Firmaet: „Jeg kan ej lægge mit Alenmaal paa Jer, Hr. Peter Mohr. Jeg er selv kommen af fattige Forældre, min Fader var en liden Haandværker, der ej havde Midler til at skaffe mig noget af den Glæde, der købes for Penge. Jeg har delt min Tid mellem mit Kontor hos Hr. Konsul Nils Mohr og et stille Hjem. Jeg ved næppe, hvad Forlystelser vil sige. Men jeg tør mene, at denne af Eders Bedstefader grundede Forretning nu kan gøre Fordring paa Jeres bedste Kræfter; thi I er nu visselig vel uddannet i Sprog og Handelsvidenskab, og de fremmede Landes Handelsforhold og Indretninger har I vistnok nu studeret tilstrækkelig. Jeg vil sige min Mening med klare Ord og haaber, at I ej fortørnes paa en gammel Mand, hvis højeste Glæde altid har været og endnu er det Mohrske Hus's Trivsel: Jeg finder, at det er

Eders Pligt at komme hjem og bruge Eders Kræfter i Firmaets Tjeneste.

Ikke længe efter indløb følgende Svar: „Jeg kommer med første Skib. Vær forvisset om, at jeg skal gøre alt mit bedste for at løfte Arven efter min elskede Fader“.

Peter Mohr kom hjem nogle Uger efter. Han tog strax fat paa Arbejdet, der vented paa ham, og ved den gamle Fuldmægtigs Hjælp lykkedes det ham at sætte sig ind i Forretningens forskellige Dele. Han viste sig i Besiddelse af megen Verdensklogskab, stor Lærdom og megen Iver. De første Maaneder glemte han nok, at han var hjemme i den lille By; — han tog sig Friheder i sit private Liv, som ikke gik an paa det Sted, hvor han var. Men ogsaa her var han lærvillig, og en Tid efter var blot den belevne, elskværdige Seigneur tilbage, der inderst inde gemte et godt, maaske en smule vegt og drømmende Sind.

En Høst — vel en syv Aar efter sin Hjemkomst — tog Peter Mohr en Udenlandsrejse, der vared til om Vaaren. I Begyndelsen af Maj kom han hjem og havde en liden Pige med, en liden sorthaaret Pige med store Øjne. Dette Barn, der næppe kunde være mer end syv Aar, gav Anledning til megen Forundring. Var hun hans Datter? Peter Mohr gav selv Svaret: ja, hun var. Men Peter Mohr havde jo ikke været gift? Peter Mohr gav atter selv et Svar, der var meget overraskende: jo, han havde været gift. Og til sine bedste Venner fortalte han mere, medens hans Læber blev blege: Han havde haft en ung Frue dernede i Portugal, det Land, som faa kender, Europas fjerneste Land, Landet fuldt af Sagn om Fortids Rigdom, da Indiens Guld førtes over Havet til dets Strand i store Skuder. Derude i en Afkrog havde han truffet hende, der var Barn af blaat Hav, Solmuld og farverige Blomster, der havde han truffet hende, som havde fyldt hans Sind og hans Tanker. Og hun var bleven hans Hustru. Han havde troet, at hun skulde være bleven hans for bestandig. Han vidste jo, at hun før havde fejlet; men Kærligheden skulde gøre hende god . . . Ja, han troede, at hun skulde være bleven hans for altid, og denne Tro havde bragt ham en skøn, vidunderlig Tid. Men det gik anderledes . . . Hun forlod ham lige efter Barnets Fødsel . . . med en ung Zigeuner af en Marineofficer. Naa, nu var det overstaaet . . . nu var det længe siden . . . han havde taget sig det mindre til Hjertet, end han selv troede. Maaske fordi hun lige efter sin Utroskab sendte ham Brev og bad om Penge . . . . ja, hun skrev og bad om Penge . . . og han sendte Penge . . . og hendes Portugiser skrev ogsaa . . . og han lo og sendte Penge, Gang paa Gang . . . det lindrede. Og til sin Fader skrev han meget vanskelige Breve . . . om sit elegante Liv . . . medens han sad hjemme paa sit Værelse nær Stranden. Men han *vilde* sende Penge, naar disse Breve kom. Det svalede, det svalede . . . Og sluttelig hendes Bøn om Naade; thi Portugiseren drak . . . saa intet Svar fra ham mere . . .

Lille Clara havde arvet noget af Moderens Udseende. Men hun havde faaet hans eget Sind . . . hun vilde ikke komme til at ligne sin Moder . . . hun skulde føres lempelig igennem Verden. Smukke Klæder og dejlige Blomster, det skulde hun altid have . . . saa megen Indrømmelse skulde der gøres hendes Solblod. Men først og fremmest skulde hun lære at holde af de trygge Hjem, de gode Hjem mod Nord; de trofaste Hjem og den gode Trofasthed.

III.

Den lille Clara snakked og lo, men ligesaa ofte var hun tavs og alvorlig. Hun sad da og saa hen for sig, og det saa ud, som om hun frøs.

Hun var saa nydelig. Og hvor hun var let og myg i sine Bevægelser. Som hun dansed, kunde ingen danse, som hun nejed, kunde ingen neje. Og hun gik smukkere klædt end andre; nu og da vakte hendes Klæder Forargelse: de var for fine til en liden Pige; de var mer end gode nok til en voxen Prinsesse. Men Peter Mohr vilde, at hendes Klæder skulde være vakre. Han sørged for hendes Dragt, ja, han valgte selv Stoffet. Og selv i den bitreste Vinter skaffed han hende levende, duftende Blomster.

Efterhaanden, som hun blev større, optog hun ham ganske. Lange Stunder kunde han holde hende paa sit Knæ; han legte med hendes lange, sorte Haar og betragtede tidt dette Haar og hendes mørke Haar opmærksomt. Og idet han saaledes stirred paa hende, kom et tankefuldt Træk om hans Mund.

Alle kunde se, at Clara var en forunderlig vakker Pige, og at hun vilde blive endnu vakrere, naar hun blev helt voxen. Alt nu maatte alle se paa hende, naar hun kom. Der var saa meget hos hende, som tog En fangen. Hendes Gang og Bevægelser, hendes mørke Øjne med de tykke Øjenbryn, de lange Øjenvipper; ja endog den svage, fløjlsagtige Skygge over hendes Mund. Og hvilke Læber havde denne Mund — hvor de sprang frem, røde og varme, og hvor var Mundens Bue smuk.

Det kunde hænde, at fremmede Folk kom iland for en Time eller to, det kunde hænde, at de gik i Gaden i Fred og Ro; de havde nu i denne By kun set Folk, som de er flest, med Udtryk af Ligegyldighed for alt, med Graahed i Dragt, i Mine og i Væsen. Og disse Fremmede gik og tænkte, at i denne By kunde de gaa uden at faa Brug for Opmærksomheden et Øjeblik. Og saa pludselig kunde de se nogen komme,

som de stejlede ved — et Menneske fra det skønne Liv, en ung Dame med Følelse af Vemod og Glæde, en ung Dame, der vist var fra de store Byer . . . ja mon ikke? . . . hendes Kjole snoede sig om hende, leged om hendes Krop og viste hendes Skønhed frem. — Og den Fremmede stirrede uden at vide om det; han saa og saa. Han prøvede nok paa ikke at se; men han saa alligevel, og han vendte sig kanske og stirred efter den unge Dame. Ja, maaske han saa forsigtig som mulig tog Vejen tilbage i Haab om at se og møde hende paany. Og om han mødte hende paany — den samme Fest, som gik ham forbi, en Fest, der skinned dobbelt mod denne graa Jord, en Sang, der tonede dobbelt i denne stumme Luft.

Og sluttelig, efter at have grundet længe, fandt maaske den Fremmede ud, at hun vist maatte være en ung Dame, der opholdt sig i Byen paa Gennemrejse. Hvis han ikke ved et eller andet Tilfælde fik høre, at hun var et Byens Barn: Konsul Peter Mohrs Datter.

IV.

Der hændte mangen Gang noget, som viste, at Clara Mohrs Skønhed var af den Art, som slog ned med Magt. Ikke nok med, at hun paa Ballerne i Byen var den første, ikke nok med, at det gik ligesom gennem Salen, naar hun kom ind: der er Clara Mohr. Men andre Ting tildrog sig, som er betegnende for den Tiltrækning, hendes egenartede Skønhed udøvede.

Blandt disse Ting kan nævnes en: en rig, svensk Godsbesidder, der en Dag kom til Byen, blev saa heftig betaget ved at se den unge Dame, at han en Tid lang opholdt sig i Byen blot for at have Anledning til at se hende. Han var ligesom altid i hendes Nærhed, om end med megen Anstand og uden at lade sig mærke med noget. Omsider rejste han bort; men ikke længe efter kom han tilbage, gik op til Konsulen og sagde, at han ønskede at købe et Parti Trævarer. Det købte han, og Konsul Peter Mohr tænkte ikke mere paa den svenske Herre, om end det undrede ham at høre, at Godsejeren fra først af var kommen til Byen for selv at sælge et umaadeligt Parti Trælast. Men nogen Tid efter kom han bleg og alvorlig ind paa Konsul Peter Mohrs Kontor og bad om at maatte faa blive kendt med hans Datter: han havde gjort sig megen Umage for at blive kendt med hende; han havde endog gaaet i Selskaber, hvor han troede, hun havde været at træffe; men endnu havde han ikke truffet hende, og nu holdt han det ikke længer ud.

Konsul Peter Mohr blev naturligvis endel forbløffet ved den fremmede Mands Tale: men Mandens Alvor og den lyse Troskyldighed, der lyste ud af Mandens Ansigt og Adfærd, tiltalte ham. Han svarede den fremmede Herre, saa godt han kunde: hans Datter var endnu ikke 18 Aar gammel. Hun tænkte vist ikke paa Giftermaal endnu. Men der var intet i Vejen for at blive kendt med hende.

Den fremmede Mand blev ogsaa præsenteret for den unge Pige. Men de forstod hinanden ikke. Den blonde, livlige svenske Herre med de mange smukke Ord og Bevægelser; den mørke Pige, der var livlig nok, men dog med noget roligt og næsten dovent over sig i lange Øjeblikke: disse to kunde ikke begribe hinanden, og da han var gaaet, saa lo Clara meget ubarmhjertigt af ham. Han gentog sit Besøg, men det gik ham ikke bedre siden. Og omsider rejste han uden at lade høre fra sig.

Peter Mohr havde nu levet roligt hjemme i mange Aar. Den fjerne, smukke Verden, som han i sin Ungdom havde lært at kende, var ligesom gaaet af hans Hu og Tanke. Han lod til at finde sig meget vel tilrette i den lille norske Kystby.

Men en Vinter begyndte han pludselig at tale om at tage en Udenlandsrejse. Og tidlig paa Vaaren var hans Beslutning fast. Han vilde sammen med sin Datter tage en Rejse, der vilde vare henimod et Aar. Den skulde strække sig lige til Europas sydligste Lande. Den, som kendte Peter Mohr og hans i Bund og Grund romantiske Sind, tænkte som saa: Nuvel . . . . Mohr begynder at blive gammel . . . hans unge Dage banker paa hos ham, naar han sover, og lader ham drømme . . . Han vil naturligvis se de Steder, hvor han levede sin Ungdom . . . , Gud bevares, Peter Mohr er en meget dygtig Mand . . . . . han forstaar at tjene Penge . . . . men han er ogsaa en underlig Fyr . . . noget af Barnet . . . fin Mand forresten.

Spurgte en god Ven af Huset Clara Mohr, om hun glædede sig til Rejsen (det blev straks bestemt, at Clara skulde gøre Rejsen med), saa fik han nok Svar: Hun havde altid husket sine Barndomsaar dernede. Hun saa — næsten udvisket — den store Have udenfor det Hus, hvori hun boede dengang. Hun huskede, hvorledes hun selv løb omkring i Haven, ind under nogle store Træer, som skyggede dens nederste Del. Hun havde altid bevaret i Mindet denne Haves brede Blade og Skovens mørke Træer, og hun husked den flammende Sol og nogle umaadeligt varme Dage, og hun husked nogle mørke, leende Mennesker. Ja, disse sidste husked hun i den Grad, at hun ikke kunde se Billeder af mørke, leende Mænd, uden at huske de mange Mennesker fra sin Barndom. Sproget havde hun ikke ganske glemt.

Clara Mohr længtes efter Rejsen. (Sluttes).

Thomas P. Krag.

Ruslands store Reformator.

Tolstoj er bestandig den samme ukuelige og urørlige Repræsentant for Modstanden i det russiske Folk. Regeringen har efterhaanden vænnet sig til hans Frisprog, han udfordrer Kejseren gennem Breve, der vrimler af de modigste Sandheder, og man møder dem med saa latterligt og intetsigende et Modtræk som at fjerne fra Galleriet det legemsstore Tolstoj-Billede, som vi hosstaaende gengiver. Naa, det var vel ogsaa paa høje Tid, at det blev taget bort, thi de besøgende var begyndt i Smug at hædre og hylde Maleriet ved at smykke det med Blomster.

Anderledes kraftig er Kirken gaaet til Værks mod Tolstoj. Denne frie Mand, der ikke anerkender noget Dogme, har længst gennem mangfoldige Skrifter forkyndt sin egen Religion, der ikke har mange Lighedspunkter med den russiske Orthodoxi. Den glødende Overbevisning, hvormed han forkyndte sin menneskekærlige Lære, vandt ham efterhaanden saa mange Tilhængere, at Statskirken ikke kunde se med Ligegyldighed derpaa, og det kom derfor ikke overraskende, da Kirken lyste ham i Ban og udstødte ham af sin Midte. — Eksekutionen gik for sig ved Hjælp af en Rundskrivelse, hvis Slutning havde følgende Ordlyd:

„Grev Leo Tolstoj har til den hele rettroende Verdens Sorg og Forfærdelse uophørlig stræbt efter at skille sig fra alt Samkvem med den rettroende Kirke, og det ikke alene i det skjulte, men ogsaa aabenlyst for alle og enhver. Ethvert Forsøg paa at faa ham bort fra en saadan Optræden har været frugtesløst, og følgelig anerkender den rettroende Kirke ham ikke længere som en af sine og kan ikke betragte ham som en saadan, saa længe han ikke angrer og forsoner sig med Kirken. Vi optegne da hans Frafald fra Kirken, og vi beder til Herren, at han atter maa aabne hans Sind for Sandhedens Erkendelse. Ja, vi bede dig, barmhjertige Gud, der ikke kræver en Synders Død, hør os og hav Barmhjertighed med ham, og før ham tilbage til den hellige Kirke. Amen!“

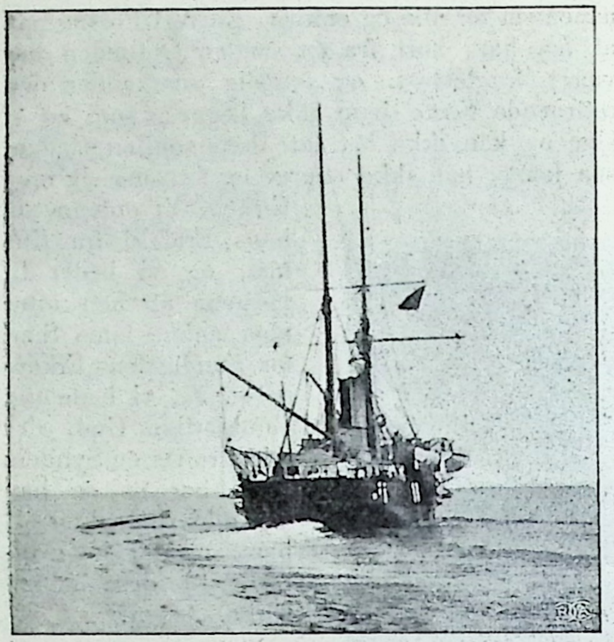

Et Maleri af Tolstoj, som Avtoriteterne i Moskva har fjærnet fra Galleriet efter Digterens seneste Strid med Stat og Kirke.

Tolstojs Svar paa denne Banlysning var en ny og kraftig Udfordring. Han tilskrev „den hellige Synode“, at han ikke ønskede ringeste Lod og Del i Kirkens Løgn, Hykleri og Forbrydelser.

Man svarede ham ikke, man lod ham omsider i Fred paa hans Gaard, hvor han lever, tænker og digter videre, uden nogensinde at vige et Haarsbred. Kun tilsyneladende lever han i Ensomhed; der gaar Traade til hans Bolig fra hele Rusland og hele Verden, Breve og Telegrammer fortæller ham daglig, hvor beundret han er, og mange valfarter til hans Hjem, for at faa et Glimt at se af denne 73-aarige Mand, der begyndte som Løjtnant, derefter blev Digter, saa Samfundsreformator og nu syr Støvler og gaar bag Ploven i de Pauser, der levnes ham mellem en Skrivelse til Kejseren og en Udfordring til den hellige Synode.

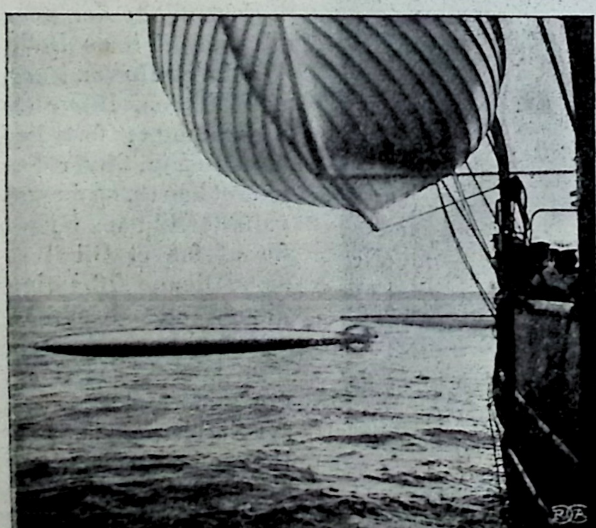
Torpedoen.

En Torpedo udskydes fra „Esbern Snare“.

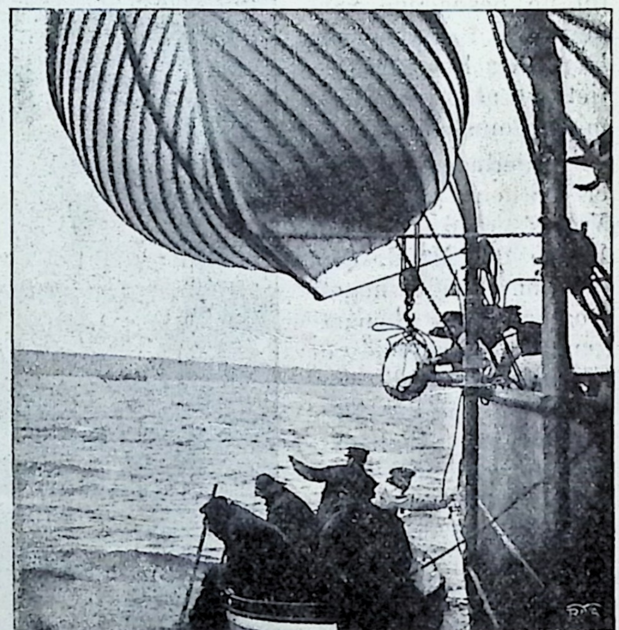
Af alle de Vaaben, der er indførte i de forskellige Mariner i den sidste Fjerdedel af det forløbne Aarhundrede, indtager den Whiteheadske eller selvbevægende Torpedo en fremragende Plads, ikke alene paa Grund af dens geniale Konstruktion, men ogsaa paa Grund af dens ødelæggende Virkning, da den er i Stand til at kunne sende det stærkeste og kostbareste Skib til Bunds.

Den Whiteheadske Torpedo er opfundet af en Englænder, Robert Whitehead, som i Tredserne havde nedsat sig som Maskinfabrikant i Fiume i Ungarn, og den er nu indført i alle Mariner.

Torpedoen udskydes.

Den har, som det vil ses paa flere af Billederne, Form af en Cigar. Ved Hjælp af en Drivmaskine med tilhørende Skruer bringes den i Stand til at kunne bevæge sig frem gennem Vandet med stor Hastighed. Desuden er den forsynet med et særligt Apparat, der staar i Forbindelse med et vandret Ror, og som virker saaledes, at Torpedoen under Løbet kan holde sig i en bestemt Dybde under Vandet og styres automatisk i vandret Retning. Et andet Apparat paavirker to smaa lodrette Ror, ved Hjælp af hvilke Torpedoen styres, ligeledes automatisk, i Sideretningen. Som Fremdrivningskraft benyttes sammentrykket Luft, der pumpes ind i

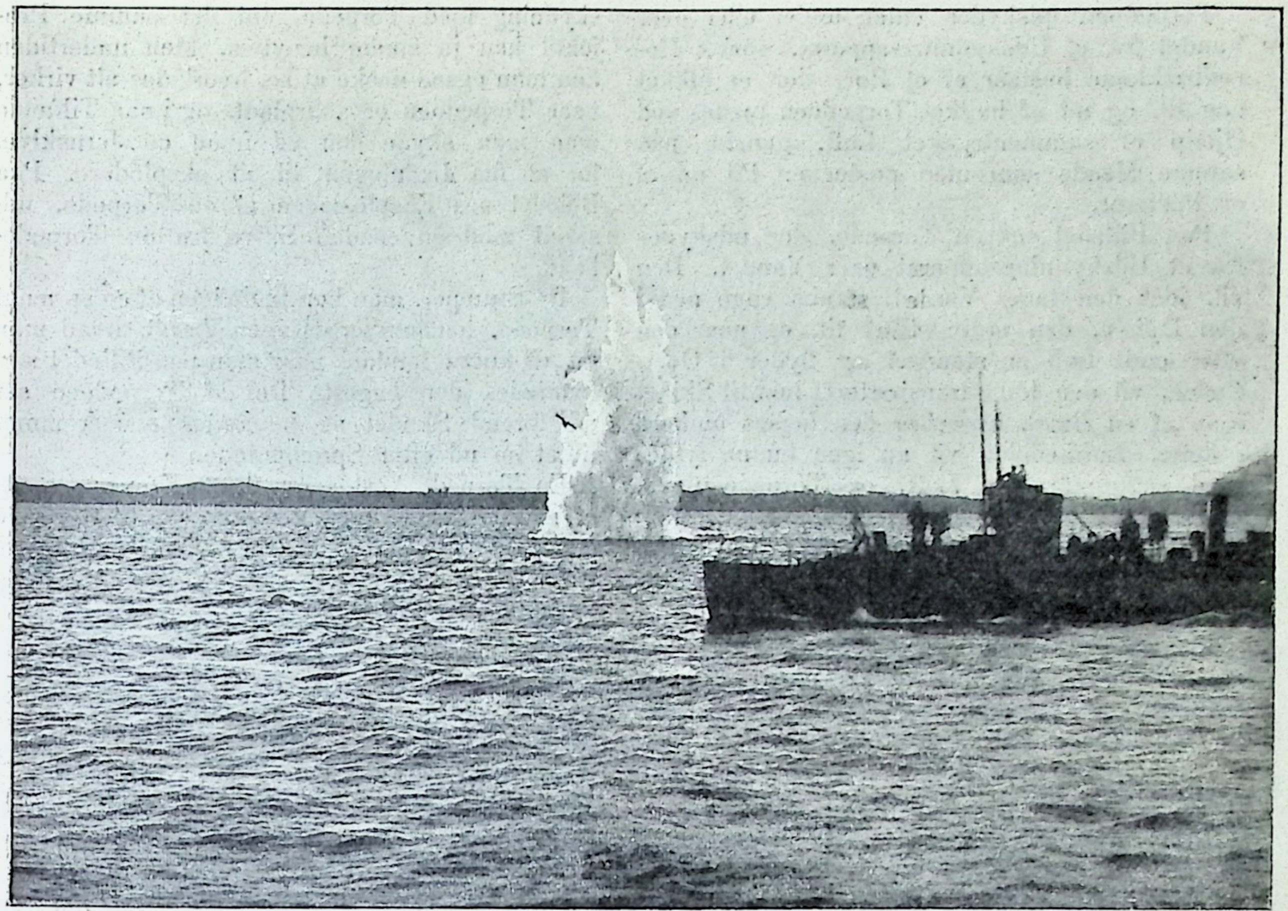

Torpedoen indbjerges.

en Luftkedel, og som i det Øjeblik, Torpedoen skydes ud, ledes ind i en tre-cylinder Maskine, som driver Skruerne rundt.

Torpedoen er ligesom et Skib inddelt i forskellige Rum, af hvilke det forreste, Ladningsrummet, indeholder Sprængladningen, der bestaar af Skydebomuld, som bringes til Eksplosion, naar Torpedoen rammer Maalet, idet en Pistol, som sidder i Forenden af Ladningsrummet, paavirkes ved Anslaget.

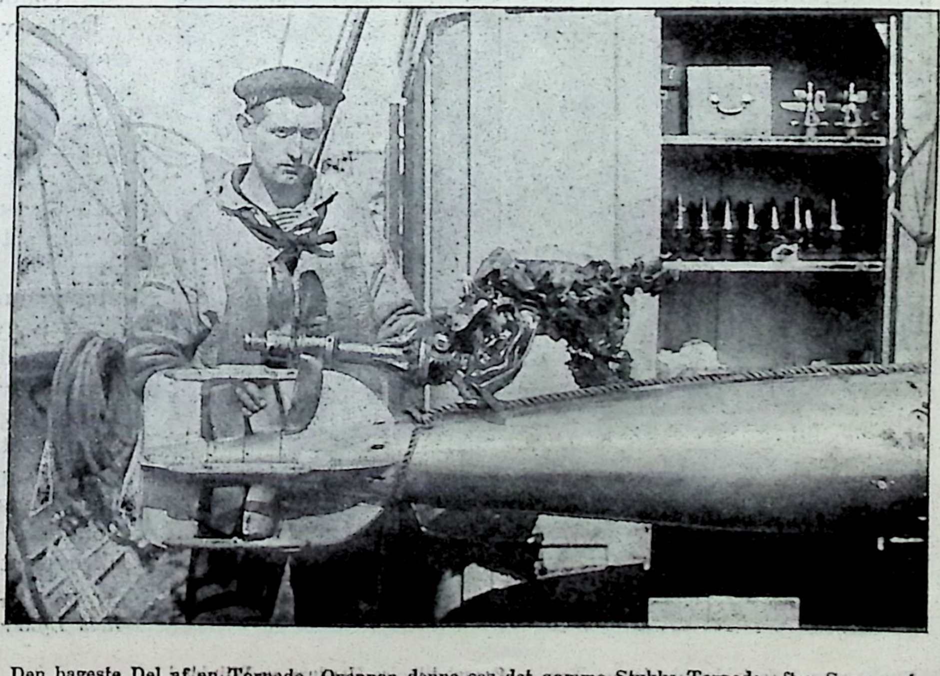
Det næste Rum er den cylindriske Luftkedel, som maa være meget solid, da den skal kunne udholde det svære Tryk af den sammenpressede Luft, og som derfor er udboret af en Staalblok og lukket i begge Ender af iskruede Staalbunde. Derefter følger et Rum, som indeholde Dybdereguleringsapparatet, medens Drivmaskinen er anbragt i det næste Rum, som er

En Torpedosprængning i danske Farvande.

forbundet med det kegleformede Agterrum, der indeholder det Apparat, som styrer Torpedoen i Sideretningen. Den bageste Ende af Agterrummet, hvorigennem Skrueakslen og Rorstængerne er ført, bærer Halepartiet, paa hvilket de vandrette Ror og de lodrette Ror sidder og imellem hvis Flader Drivskruerne arbejde.

Torpedoen er forsynet med et Distanceapparat, som virker saaledes, at Lufttilstrømningen til Drivmaskinen standses, naar Torpedoen har udløbet en vis Distance. Skulde Torpedoen i Krigstilfælde ikke ramme sit Maal, vil den, efter at have udløbet sin Distance, synke til Bunds, hvorimod den ved Øvelsesskydning vil søge op til Overfladen af Vandet og blive liggende der, til den ved Hjælp af et Fartøj bjærges ombord igen i det Skib, som har udskudt den.

Den bageste Del af en Torpedo. Ovenpaa denne ses det samme Stykke Torpedo efter Sprængning.

Torpedoen udskydes enten under eller over Vandet fra et Udskydningsapparat, som i Hovedtrækkene bestaar af et Rør, der er lukket bag til, og ud af hvilket Torpedoen pustes ved Hjælp af sammentrykket Luft, ganske paa samme Maade som man puster en Pil ud af et Pusterør.

Paa Billedet ses en Torpedo, der udskydes fra et Udskydningsapparat over Vandet. Den vil, idet den tager Vandet, straks søge ned i den Dybde, den er indstillet til, og naar den efter endt Løb er standset og flyder i Overfladen, vil den blive transporteret hen til Skibet igen af en Baad, hvorefter den hejses ombord i dette. Luftkedelen vil nu igen kunne fyldes med sammentrykket Luft, og Torpedoen vil, efter at den er ført ind i Udskydningsapparatet, atter kunne udskydes fra dette. Paa denne Maade kan man nemt og billigt holde Øvelsesskydning med Torpedo, thi det samme Projektil kan jo stadig benyttes. Men undertiden kan man ogsaa ønske at se, hvorledes alt virker, naar Torpedoen er skarpladt, og i saa Tilfælde maa man skyde den ud imod en Jernskive, for at faa Ladningen til at eksplodere. Paa Billedet ses Eksplosionen af en Torpedo, udskudt mod en saadan Skive fra en Torpedobaad.

De Stumper, man kan finde igen af en sprængt Torpedo, har imidlertid ingen Værdi, hvad man let vil kunne forstaa, naar man paa Billedet ser, hvorledes den bageste Del af Torpedoen ser ud førend Skudet og hvorledes den kommer til at se ud efter Sprængningen.

En Torpedo koster ca. 6000 Kroner — det er mange Penge, men den kan saa til Gengæld ødelægge et Skib, der har kostet Millioner Kroner.

—x—

Socialdemokraternes Grundlovstog.

I AAR saa man for første Gang Studenterne som særlig Afdeling under eget Mærke i Socialdemokraternes Tog.

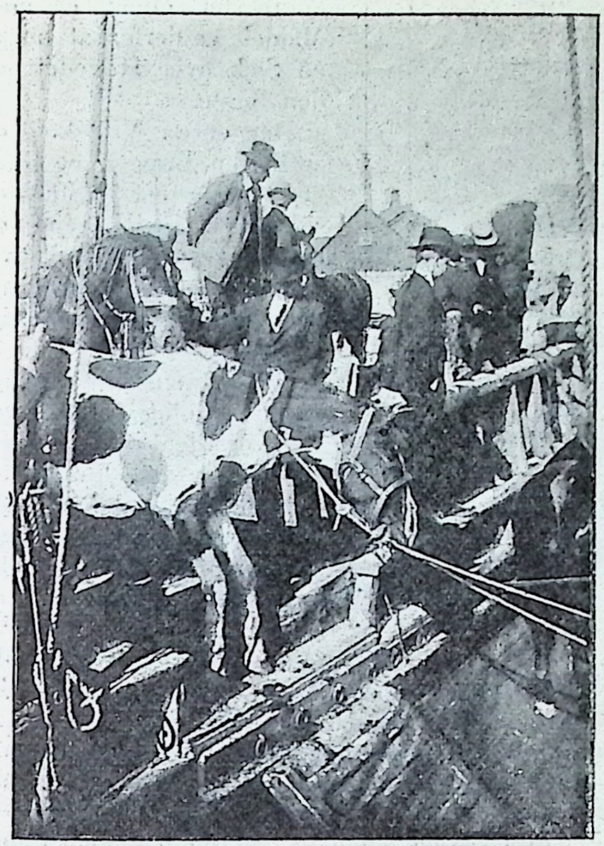
Dette var selvfølgelig iaar som ellers og ligesom 1ste Maj anlagt som en Demonstration *mod* det gamle og *for* det ny. Men iaar var det ganske særlig gjort til en Demonstration mod Regeringen. Og paa dette havde man vel faaet en Del Venstre-Studenter med foruden de blandt de alleryngste Studenter, der efter gammel Skik føler sig forpligtet til at begynde paa den yderste Fløj. Der var ialt nær op imod de 4 Snese. De havde faaet Plads fremmest i Toget og mod dem rettede alle Amatørfotografer først og fremmest deres Kameraer. De havde faaet en ung Kunstner til at tegne en symbolistisk Fane, og paa den stod skrevet et Citat af en Studentersang:

Af Folket vi kommer, til Folket vi gaar,
dets Lykke skal være vor Lov.

Studenterne i Socialdemokraternes Tog. — Øverst tilhøjre Hørdum og Wiinblad.

Paa Græs.

En stædig Passager trækkes ombord.

Først Regn, saa Sol! Sol med spirelokkende, bagende Varme, undertiden Tordenbyger med store, fulde Draaber, der væde igennem, bløde Grunden til Bunds — da gror Græsset.

Hvor hurtig det gror!

Fra et spirende Grønsvær, saa fint og rait som en Mosroses dunede Blomsterbæger skyder det opad og til Siderne, breder sig ud over Pletterne, gaar til Vejrs over Engblomsterne, tætner sig og højner sig, veksler Kuløren fra bleggrønt til lysegrønt, skyder og skyder, indtil endelig en Dag de mørkegrønne, saftige Stængler staa og svaje for Vinden som en opløben Rugmark og selv ikke ved, hvad Enden skal blive.

Men Bonden ved det.

En skønne Dag slaas Stalddørene op paa vid Gab — Køerne skal paa Græs!

Alle Enge og Vænger — Dyrehaven og Ermelunden — endog Fællederne tage imod de firfødede Gæster. Her er fri Plads til at tumle og gumle. — Værsaagod — Bordet er dækket! Æd, drik og tyg Drøv.

Det kalder nu Køerne at ligge paa Landet.

Men hvorfor skulde en Vognmandshest, der til daglig lever af haard Majs, tør Havre og saftløs Hakkelse uden at gøre Strejke, være Stedbarn. Tvertimod. Benene blive stive af den stadige Kørsel paa den haarde Stenbro, og svært Arbejde fra Morgen til Aften kan jo ogsaa sætte sine Mærker paa en sølle Vognmandshest, ingen fortænker den derfor i, at den en eller anden Morgen nægter Tjeneste, hvorefter den stilles for Dyrlægen og af denne beordres til et lille Rekreationsophold i det Fri. Den tror sig hensat til sine glade Føldage i det Øjeblik, den slippes løs og faar Lov til at slaa bagud saa meget, den lyster.

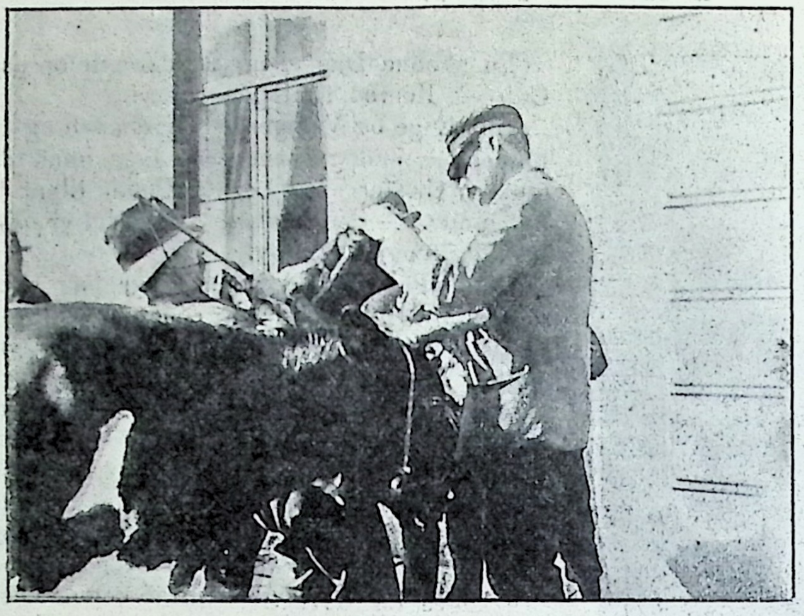
Ingen Sele paa Ryggen, ingen Bidsel i Munden, ingen Vogn at trække, ingen Pisk, der knalder — fri!

Maaske De kan føle med Vognmandshesten.

Saltholm er et yndet Opholdssted for alle Slags Kreaturer. Hvert Foraar fyldes denne Ø, der for ca. 30 Aar siden afkøbtes Staten af Hartkornsejerne paa Amager for den pæne Sum af 30,000 Rigsdaler, med Heste, Køer, Faar og Hundreder af Gæs. Hver Tønde Hartkorn giver Græsningsret til $1^1/_2$ Høved, desforuden mod-

Efter Transporten. Faarenes Ben befries.

Dyrlægen syner.

Blot man imidlertid har faaet en ombord, følge de andre let efter; et godt Middel er derfor at lægge en Sæk over Hovedet paa den første.

Der er en Vrinsken og en Brølen, Brægen og Gækken — forrest i Stævnen sidder en Fiskerdreng og holder paa et lille Føl, hvis Øjne er lutter Forundring over Verdens Vidunderlighed.

Saltholmens 8 Tommer tykke Muldlag frembringer en overordentlig rig Græsvækst, der med Lethed afgiver Føde til de ca. 1400 Kreaturer, der som Regel ere samlede paa dens Flader Sommeren igennem med en Bevægelsesfrihed af $^7/_8$ Mil i Længden og $^3/_8$ Mil

tages Kreaturer uden for Amager for en halv Snes Kroner pr. Hoved.

Indtil langt ind i Juni sker Overfarten. I Kastrup, hvor Dyrene indskibes i store dertil indrettede Sejlbaade, som fører dem over Drogdens Strøm til Øen, er der i denne Tid om Morgenen et livligt Skue. Først underkastes Dyrene et nøjagtigt Eftersyn, og der maa gabes ordentlig til Vejrs, for at Dyrlægen kan se til Bunds i det slimede Svælg. Derefter mærkes Kreaturene. Hestene brændemærkes i Forhoven, Køerne i Hornene, Faarene faar Jærnring om Halsen og i Gæssenes Svømmehud prikkes fine Huller.

Saa kommer Besværet.

Det har ofte sin store Vanskelighed at faa Hestene ombord; de trykke sig ved at passere Landgangsbroen, især naar Skuden vipper lidt.

i Bredden, og dog er det sket, at Dyrene endda ikke have fundet Pladsen stor nok, men ere vadede ud i Vandet, saa langt de kunde bunde og derefter svømmet afsted for at finde endnu videre Egne.

At Gæssene finde paa at tage lange Udflugter til Middelgrunden og ad Sverrige til, er let forstaaelig, men hvad Fornøjelse Hestene have af at svømme tilbage til Vogn eller Plov, forstaar ingen fornuftig Bonde. Imidlertid opdagedes for en Del Aar siden tre Heste, der svømmede omkring ude i Drogden.

Desertørene bleve optagne og atter førte tilbage til Øen; efter nogle Ugers Forløb gentog den ene Hest paany sit Flugtforsøg med det heldige Resultat, at den en skønne Dag stod vrinskende uden for sin Herres Gaard paa Amager.

Kodak.

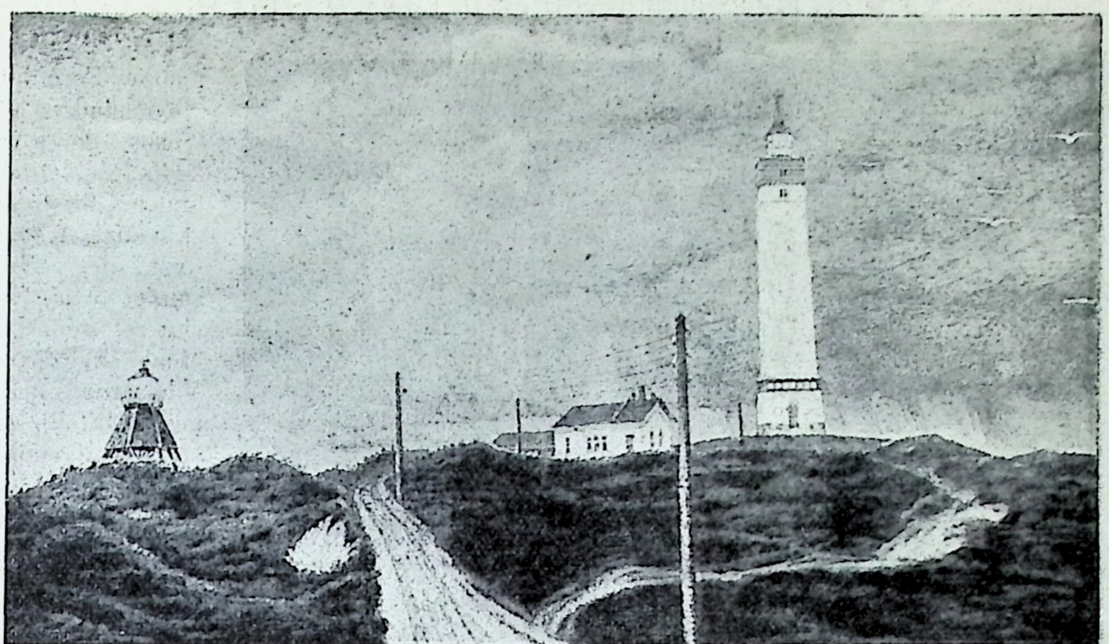
Paa Vagt ved Horns Rev.

Det nye Fyr og den traadløse Telegraf.

Utallige ere de Grunde og Rev, der fra vore Kyster strækker sig ud i Havet; men det, som Søfolk frygter mest af alle, er Horns Rev paa Jyllands Vestkyst. Fra den vestligste Pynt i Jylland skyder det sig seks danske Mil til Søs, og saa lidt Vand er der over Revet, at det undertiden med stærk Lavvande kan ligge tørt milevidt fra Land.

Det hænder ikke saa helt sjældent, at Skibe strander flere Mil ude, hvor det, selv om Ulykken iagttages fra Land, dog vil være umuligt for Redningsbaaden at komme dem til Hjælp. Den stærke Strøm i Forbindelse med den høje Sø maler ubarmhjertigt Skibene ned i Sandet, og som Regel varer det ikke mange Timer, før ethvert Spor af Ulykken er udslettet.

Det er derfor af den største Betydning for Sejladsen om Natten paa et saa farligt Sted at have et Fyr, som man kan stole paa, et Fyr, der lyser saa kraftig, at det kan ses, selv om Vejret er noget diset, og det er glædeligt at kunne sige, at det nye Fyr paa Blaavands-

Det nye Fyr paa Blaavands-Huk.
(Længst til Venstre ses det tidligere ganske lavtstaaende Fyr).

Huk løser sin Opgave fortrinlig. Det er et af de saakaldte Lynfyr, der fra et c. 150 Fod højt, hvidkalket, firkantet Taarn udsender tre Lyn hver 20 Sekunder. Midt i det store Linseapparat, der for at lette Omdrejningen drejes i en Beholder med Kviksølv, er anbragt et kraftigt lysende Auersk Glødenet. Gassen, der bruges, er den saakaldte Fedtgas og fabrikeres af Fyrpersonalet i et Gasværk, der er opført umiddelbart ved Taarnets Fod.

Men det, der særlig vil bidrage til at gøre Blaavands-Huk Fyr interessant i Fremtiden, bliver den traadløse Telegrafering, der her skal anvendes for første Gang herhjemme, og som skal etableres i Sommer mellem Fyret og begge Fyrskibene, Vyl Fyrskib og Horns Rev Fyrskib, der ligger henholdsvis i tre og seks Mils Afstand. Paa Platformen ved Siden af Lanternen vil i den nærmeste Fremtid Modtagerapparatet blive opstillet, derfra føres Ledningen til Bordet i Vagtkammeret, hvorfra Telegraferingen vil foregaa. Samtidig bliver der Telefonforbindelse over Varde til Esbjerg, saaledes at Strandingstilfælde eller hvad andet, der foregaar af Interesse ude ved Fyrskibene, hurtig kan blive meddelt til Fyrtransportskibet „Nordsøen“ i Esbjerg. Det kan i denne Sammenhæng anføres, at Fyrinspektionsskibet „C. F. Grove“ fornylig udfor Kronborg har foretaget en Række Øvelsesforsøg med den traadløse Telegrafering.

Det høje, slanke Taarn, der tager sig fortræffeligt ud, er tegnet af i Foraaret afdøde Underingeniør ved Fyrvæsenet *L. Monberg* og opført af Tømmermester *Skafte* i Esbjerg. Virksomheden ved Fyret ledes af Fyrmester *J. C. Ryder*. Vort Billede er gengivet efter en Pennetegning af Ingeniør Monberg.

KILDEN —

Sang Nattergalen mon?
Aa, lad den tie.
Og alle Fugles Kor,
lad det forstumme,
saa Kilden høres kun:
ti Kilden græder.

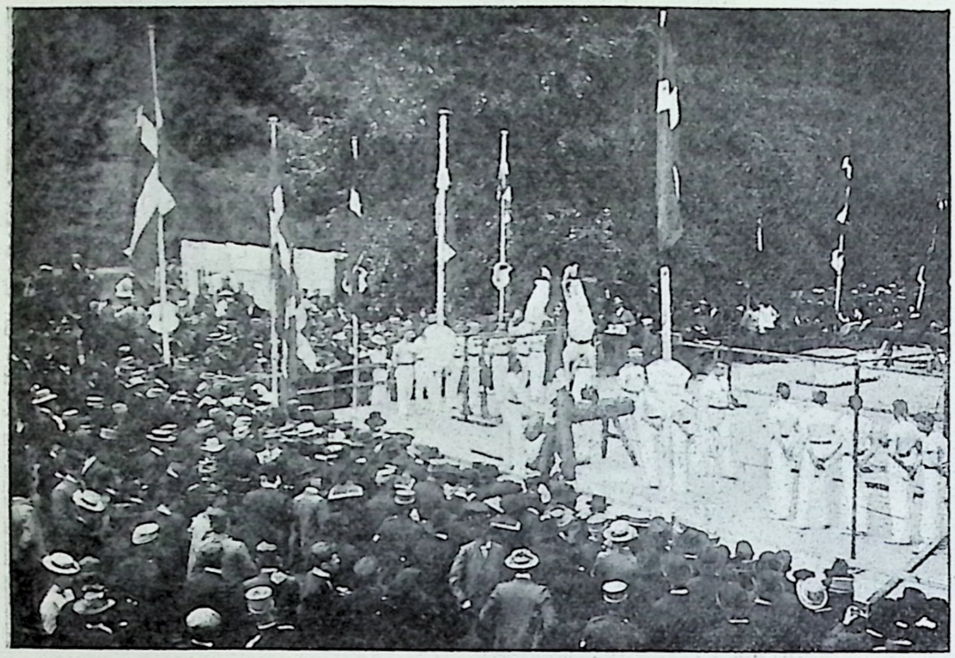
Aa, al Naturens Lyd,
lad den dø hen,
hvert Bladesus,
hver Skælven gennem Løvet,
saa Kilden høres kun:
ti Kilden græder.

Men græd du denne Vaar
og tusind Aar igen,
min Sorg græd mer —
end alle Kilder græder.

22.–5.–1901.

Herman Bang.

Gymnastikfesten i Nyborg.

„Københavns Gymnastikforening" ved Gymnastikfesten i Nyborg.
(Preben Hansen fot.)

LANDETS fineste Gymnastikere var nylig samlede til det første nationale Stævne i Nyborg. — Dagen blev en stor Sukces. I straalende Sommervejr fremviste de mange Foreninger fra Hovedstaden og Provinsen deres udmærkede Præstationer ude under Christianslundsskovens lyse Bøge, hvor der snart var samlet over 6000 Tilskuere, som i rigeligt Maal kvitterede for Ydelserne med bragende Bifaldssalver.

Efter Gymnastiken, der var til lige stor Ære for Hovedstadens som Provinsens Foreninger, afholdtes et stort Festmaaltid, hvori cirka 600 Mennesker deltog. — Stemningen var meget animeret, og Talernes og Sangenes Antal var legio.

Til Slut gik Dansen med Liv og Lyst til Regimentsmusikens Toner i den lune, dejlige Sommernat.

Jernbaneuheldet i Fredericia.

FORLEDEN bragte vi Billede fra den ejendommelige Jernbaneulykke i Ludwigshafen. I Dag kan vi præsentere et Lokomotiv, som paa ganske lignende Maade kørte løbsk ved Fredericia i Slutningen af Maj Maaned.

Banesporet ender i Fredericia ligesom paa Københavns Hovedbanegaard med en Drejeskive, men Banelegemat ligger 2—3 Alen over Gadens Niveau. Toget var et Ekstratog fra Vamdrup og blev ført i almindelig Fart. Vacuumbremsen blev anvendt i god Tid, men virkede ikke.

Haandbremserne var heller ikke i Stand til at stoppe Toget, som derfor løb frem, knækkede Stoppebommen, hvorefter Lokomotivet, der sammen med to efterfølgende Vogne havde revet sig løs fra Resten af Toget, fo'r midt ud paa Gaden.

Lokomotivet, som i Fredericia kørte fra Stationen ud paa Gaden.
(Ludv. Lippert fot.)

Cirkus Krembser.

Direktør Krembser og Frue.

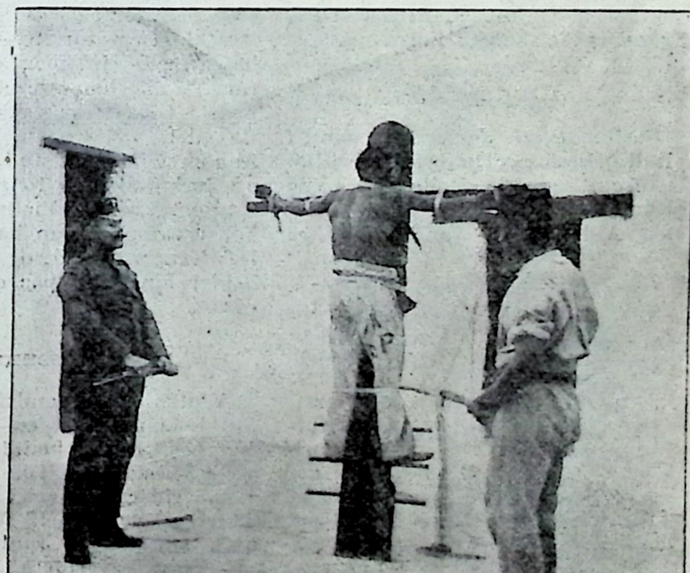
CIRKUS KREMBSER har ført sin første store Pantomime frem. „Fyrstebarnet" eller „Urskovens Skønhed" er den pirrende Titel, gennem hvilken man aner alle de æventyrlige Optrin, som en rigtig Cirkuspantomime skal indeholde. Her er da ogsaa baade Bortførelse og bevæget Gensyn, Flugtforsøg og vild Jagt efter den flygtede, indiske Fester og historiske Optog, i hvilke saa store Kontraster som Napoleon og Frederik VII mødes midt i et larmende Stykke Verdenshistorie. Det er ikke første Gang, at Grundlovens Giver træder frem i Manegen, men ved ingen tidligere Lejligheder kunde vi som denne Gang genkende ham uden Brug af Program. Blandt de effektfulde Scener, som Pantomimen byder paa, maa i allerførste Række nævnes et farefuldt Ridt over en hastig opslaaet Træbro; i dette Tablau faar Cirkus Krembser Lejlighed til at præsentere en Række ypperlige Springheste, som i et Par raske Hop sætter over den lange, stejle Bro.

Forud for Pantomimen præsenteres den egentlige Ridekunst, og her er det Jockeyen Ciotti, som udmærker sig og fortjener Beundring for sin aldrig svigtende Sikkerhed.

Sydafrikansk Justits.

GENNEM en Dansk, der for Tiden lever i Syd-Afrika, har vi modtaget det hosstaaende Fængselsinteriør, og for at man ikke skal tro, at Øvrigheden giver Fotograferne Adgang til at overvære saadanne Scener, tilføjer vor Meddeler, at Billedet er taget af Fængselslægen, der overværer Afstraffelserne paa Embedsvegne. Negeren, der er bundet til Trækorset, har gjort sig skyldig i grove Forseelser, og da Autoriteterne ved, at Negrene kun har Respekt for Prygl, er det nødvendigt at gribe til denne Straf, for at faa dem til at makke ret.

Den unge Fængselsofficer staar urokkelig i sin Værdighed som Lovens Haandhæver. Ved Siden af ham Betjenten, der har faaet det Hverv at svinge Svøben.

Neger-Afstraffelse i et sydafrikansk Fængsel.

Man mene, hvad man vil, om korporlige Straffe, der er dog intet Land, som ikke i Nødsfald griber til dem. Og det er efterhaanden en talrig Flok herhjemme, der harmes ved at se, hvor lempeligt der tages paa vore professionelle Bøller. De ønsker af et godt Hjerte, at vore Lovgivere vilde kaste Fløjlshanskerne og tillade, at den eneste probate Kur, der findes, maatte komme til Anvendelse.

Kendte Navne
fra By og Land.

Jubilæum.

Den for Landets Haandværk saa betydningsfulde Undervisningsanstalt, der bærer Navnet »Det tekniske Selskabs Skole«, har bestaaet i 25 Aar. Det var efter Udstillingen 1872, at Planen kom op om en Fællesskole for al Industri, medens Haandværkerundervisningen indtil da havde været fordelt i flere forskelligartede Skoler. Der blev nedsat en Komité, for hvilken Hall blev Formand og den 30. Maj 1876 blev Lovene for det tekniske Selskabs Skole vedtaget.

Forstander V. A. Thalbitzer.

Betydelig har den Indflydelse været, som Skolen har haft; her har vore Haandværkere, Arkitekter, Malere og Maskinkonstruktører erhvervet sig hele Grundlaget for deres Uddannelse, og saa søgt er Skolen blevet, at den nu aarlig underviser mellem 3 og 4000 Elever. Den omfattende Virksomhed ledes af Kaptejn *V. A. Thalbitzer*, der med stor Dygtighed beklæder Forstanderposten, medens Direktør *Ph. Schou* er Selskabets Formand.

Dødsfald.

Pastor *Emil Jespersen*, som i »Indre Mission«s Historie har spillet en fremtrædende Rolle, er nylig afgaaet ved Døden i sit 61. Aar. Den Afdøde, der var Student fra Aarhus Latinskole, tog theologisk Eksamen 1864. I sine første Kandidataar hørte han til den Kreds af Theologer, som paabegyndte Missionsgerningen i Hovedstaden. Han tog kraftig Del i afdøde Pastor Frimodts Arbejde, som fik sit Udslag i Dannelsen af »Kirkelig Forening for indre Mission i Kjøbenhavn«. Efterat han var viet til Præst i 1867, var han i nogle Aar Kapellan i Ubby og blev derpaa kaldet til Præst for Ørum og Ginnerup som Vilhelm Becks Eftermand. Fra 1880–93 var han Sognepræst i Magleby paa Møen og blev derfra forflyttet til Baarse og Beldringe, hvor han afgik ved Døden. Ogsaa i Arbejdet for Hedningemissionen og i Forhandlinger i Menighedskonventer tog han ivrig Del.

Pastor Jespersen.

Afsked.

Kun sjældent sker det, at den, der er naaet frem til at faa Sæde i det hæderkronede kongelige Kapel, efter faa Aars Forløb rejser sig fra sin Plads og gaar sine egne selvstændige Veje. Den 25-aarige Kapelmusikus *Georg Høeberg*, der i disse Dage har søgt Afsked fra Kapellet, haaber paa en friere Udvikling af sine Evner, naar han giver Afkald paa Orkestertjenesten, der levner Studierne altfor ringe Tid. Høebergs musikalske Cariere har hidtil haft det smukkeste Forløb. Efter at have gennemgaaet Musikkonservatoriet — Gade var hans Lærer i Theori og Komposition — fik han Ansættelse i vore bedste Orkestre og gik 1897 ind i Kapellet. 1899 rejste han paa det Anckerske Legat, studerede i Paris og Berlin og blev i April 1900 ansat som Lærer i Violin paa Musikkonservatoriet. Han har skrevet en Del Kammermusik og Sange og arbejder for Tiden paa en Helaftensopera.

Komponisten Georg Høeberg.

Jubilæum.

Wulffs Købmandsforretning i Stubbekøbing — en af Provinsbyernes bedst kendte — havde nylig bestaaet i 100 Aar og er i dette Tidsrum gaaet i Arv fra Fader til Søn gennem 3 Generationer. Den stiftedes 5. Juni 1801 af *W. M. Wulff*, overtoges 1833 af hans Søn *P. W. Wulff*, som 1865 overdrog den til sin Søn *Peter Wilhelm Wulff*, der er dens nuværende Indehaver. Under dennes Ledelse er Forretningen yderligere grundfæstet; dens Omsætning i de mange forskelligartede Artikler, som de gamle Købmandsforretninger i Provinserne omfatter, er betydelig. Som frivillig deltog W. i Krigen 1864. Han er Medlem af Stubbekøbing Byraad.

Købmand P. W. Wulff.

Postmester i Stubbekøbing, *J. V. Hansen*, kunde den 1. Juni fejre 25 Aars Dagen for sin Overtagelse af denne Bys Postmesterembede, som han i det lange Tidsrum har beklædt med paaskønnet Dygtighed. Jubilaren var 18 Aar gammel, da han traadte ind i Postvæsenet, og han kunde i indeværende Aars Marts Maaned fejre 50-aarigt Jubilæum for sin første Ansættelse i dets Tjeneste.

Postmester J. V. Hansen.

Dødsfald.

Efter et ganske kort Sygeleje er Skorstensfejermester *Frederik Einer Poulsen* afgaaet ved Døden. Ved Poulsens 25-aarige Jubilæum forrige Aar havde vi Lejlighed til at omtale denne i vide Københavnerkredse for sit brede Humør kendte og afholdte Mand, hvem Spøgefugle havde givet Titlen »Kaminraad«, som altid blev heftet ved hans Navn. I det lystige Samvær med sine Kunstnervenner følte Kaminraaden sig glad ved Tilværelsen, naar han berettede om sine Oplevelser og Farter.

Skorstensfejerm. Poulsen.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER 8 DAG

Nr. 38. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 23. Juni. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

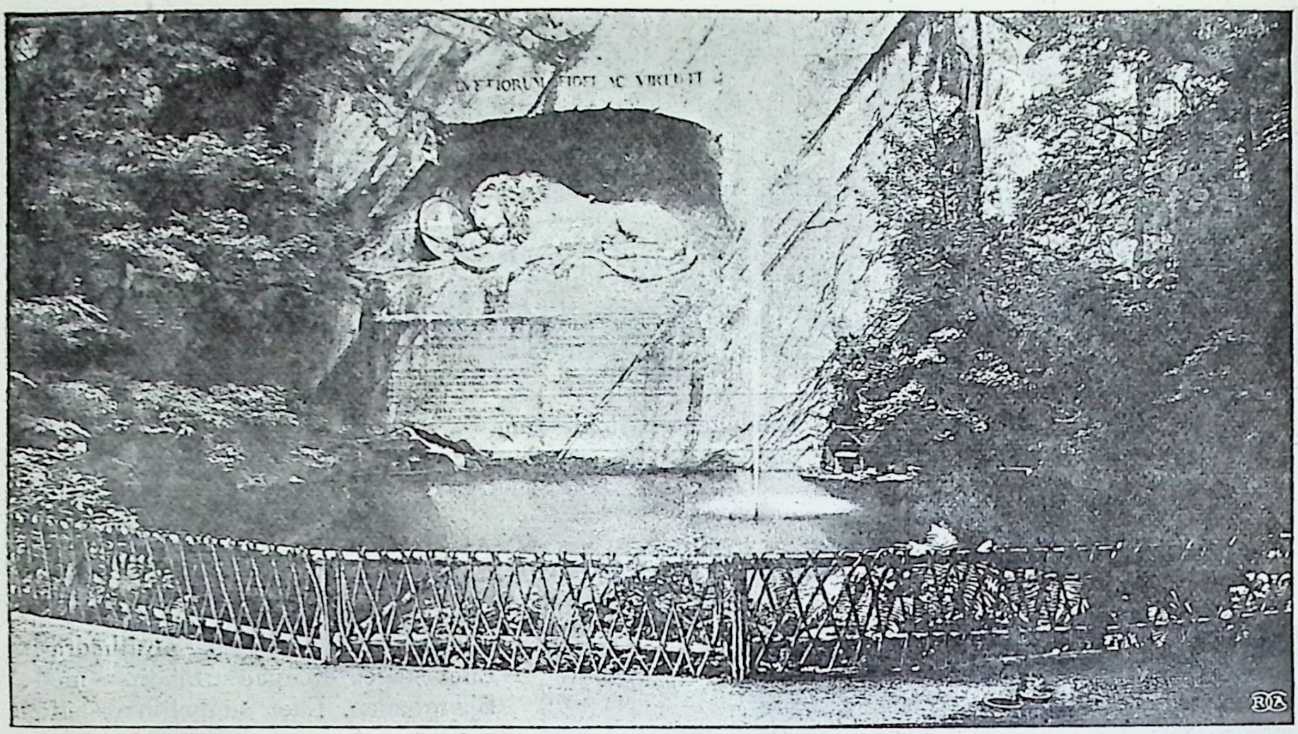
I Wilhelm Tells Land.

Wilhelm-Tell-Monumentet.

STEGENDE Sommersol over Luzern paa en Sommersøndag. De kridhvide Hoteller ligefrem hviner ind i Øjnene paa En, Søen koger af Varme, og paa den morsomme gamle Træbro sveder Begen ud i sorte Perler. Hvad tager man sig til en saadan Dag. Drage med de engelske Turistkaravaner til Bjærgene? Gaa ind i Luzerns gamle Trækirke, som selvbevidst kalder sig Kathedral. Eller tage op paa „Pilatus“ med Bjærgbanen. Eller simpelthen sætte sig ind i „Augustiner Bräu“ og more sig over at pludre det ganske vanvittige Schweizerfransk med den ganske nydelige Schweizerpige. Der vilde virkelig være god Mening i alle disse Planer. Thi inde i Domkirken er der en Række aldeles dejlige gamle, naive Træskærerarbejder, som forestiller Jesu Lidelser og Død, og især er der ét, som den berømte Peter Wirz har skaaret, og som viser Jesus paa Oliebjerget, og det er en Ro og en Fred for Øjet at betragte dem. Tæt ved Kirken er ogsaa den ganske lille Park, hvor Thorvaldsens Schweizerløve ligger, hugget ud i Klippen. Og Turen med Tandhjulsbanen op ad Bjærget er herlig og vidunderlig, skønt den betales med 25 Francs for ½ Times Kørsel, og at se de unge Schweizerpiger i deres sølvfunklende Søndagspynt er en Fest for Øjet i vore Tider, hvor Bønderne ellers skammer sig over deres Nationaldragter. Men alligevel — da jeg paa en Gadeplakat ser, at der er Skyttefest i Altdorf, ved jeg, hvor jeg vil hen. Thi hvor skulde man kunne se en Skyttefest bedre end i Mesterskytternes og Gemsejægernes Land Sehweiz, og hvor skulde man se den bedre i Schweiz end i Altdorf, der er selve Sagnskytten Wilhelm Tells Fødeby.

Og saa gaar man ombord paa Damperen „Uri“ og sejler over Vierwaldstättersøen, mellem Bjærgene, hvis Tinder lyser af Sneen, forbi kridhvide Byer og Smaahuse med rød-hvide Flag

Thorvaldsens Schweizerløve i Parken i Luzern.

og hen langs høje Fjældsider, hvor Vejene snor sig højt oppe i Zigzag, og hvor Jærnbanen piftende og snurrende dukker ind i og dukker ud af sorte Porte til de uendelige Tunneller.

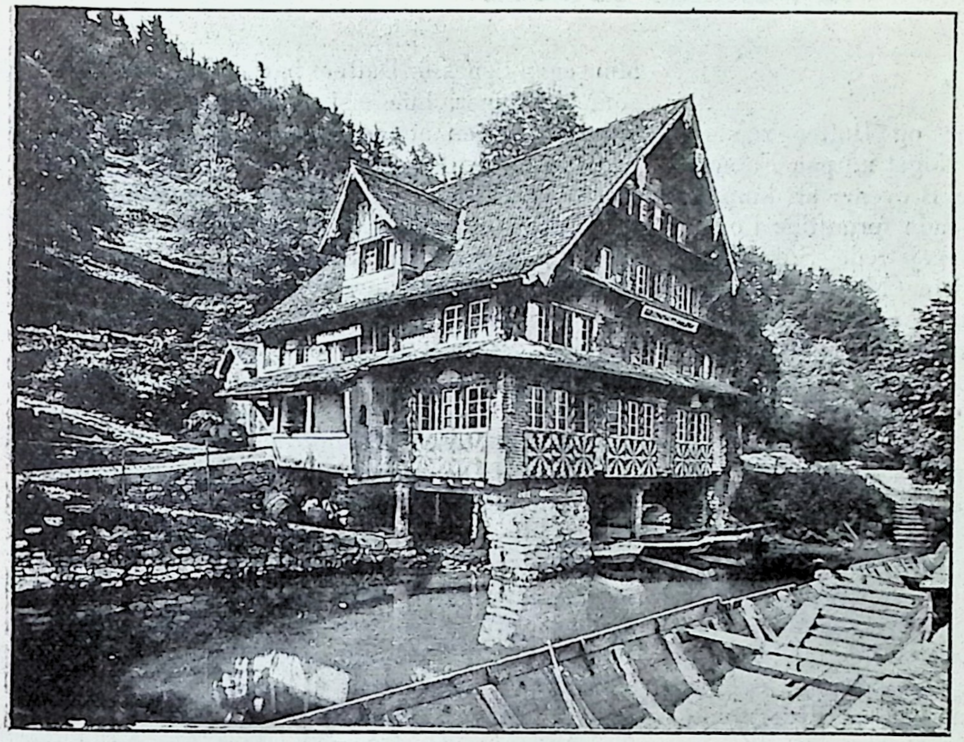
Sagnrige, dejlige Land. Der rejser Rigi-Kulm sig i Vejret, og der ligger Rütli, hvor Mændene fra de fire Kantoner samlede sig til natligt Møde og grundede »Eidsgenossenschaft'et“. Nu kommer vi forbi Alpnach, hvor Blodbadet paa Karl den Dristiges Landseknægte fandt Sted, og der, paa en fremspringende Pynt, ligger Wilhelm Tells Kapel. Han har aldrig existeret, siger de Lærde. Han er en Mythe. Naa ja, hvad saa. De Lærde er saa spidsfindige. Det er jo ikke ham selv, der er det vigtigste. Hans Historie er jo kun et Symbol for hele Schweizerfolkets Uafhængighedskrige og Frihedskampe

Lass' die Gelehrten sich nur streiten
uns Tell lebt doch zu ewig'n Zeiten.

Kristus i Gethsemane Have. — Tavle, skaaret i Træ, i Luzerns Kirke.

siger Schweizeren, og med Rette. Lad saa de spidsfindige tyske Doktores slaa ham ihjel. Han lever alligevel, thi han er Schweizeren, han er Schweiz' Historie selv, han er Nationalhelten, og derfor staar ogsaa hans Monument i hans Fødeby Altdorf, i denne lille Vig ved Søen, hvor Damperen nu løber ind. Det er et ejendommeligt Monument. Baggrunden er en Mur, hvor man i malet Relief ser et Schweizerlandskab med en Hytte mellem Bjærgene. Ud af dette træder Wilhelm Tell med sin Søn. Saadan har vel en Alpebonde set ud for 700 Aar siden. Rolig gaar

Gammelt Schweizer-Værtshus.

han ned ad Bjærget med Armbrøsten paa Skuldren, ikke en Fure i hans Ansigt røber nogen Uro; hans ene Arm ligger om Drengens Hals, og Drengen løber fornøjet paa sine bare Ben ved Faderens Side.

> Erzählen vird man von dem Schützen Tell
> solang die Bergen ruhn auf ihrem Grunde,

staar der paa Monumentets Baggrund, og det er rimeligt, at den Tell, som er et helt Folks Nationalhelt og Symbol, og som en Schiller har besunget, vil formaa at overleve alle kedelige Lærdes Mordattentater.

Nede paa Skydebanerne plaffer de. Fra alle Byerne i de fire Kantoner er Skytterne komne, gamle Mænd med hele Familjen paa en Pindevogn, og unge Skytter, der har pudset Skyderen, saa den blinker i Solen. Alle er de i Knæbuxer og med den lille bitte runde Underkop paa Hovedet, der akkurat dækker Issen. Der er grønne Trøjer og røde Trøjer og Veste med svære Sølvknapper, og de lange Strømper dækker nogle Lægge, der ser ud, som om de var flettede af Tovværk. Og saa er der Kvinderne, blaaøjede, med Kinder saa runde som Æbler, med ringlende, raslende Brystmykker og med en Haarfylde, der ikke tillader nogen Hat, men kun det hvide Lin med det uhyre store, skæve Sølvspænde. Det er gammel Bondevelstand og gammel Bondesundhed, arvet op gennem mange, mange Slægtled. Det er et dejlig Produkt af Bjærgluft og Komælk, af Bedekød og Hvedebrød og Løgkager. Se blot i alle Smaabyer i Schweiz, hvor Børnene pjasker i Søen og Aaen, rider paa Tagryggen, driver Køerne hjem, rutscher paa Fjældet, slaas og rives. Og se blot her udenfor Værtshuset i Altdorf eller ovre ved Værtshuset i Treib, hvor disse Mennesker med Friluftsfolks Appetit sabler uhyre Dynger af Brød og Kød og Løg og Ost ned og skyller efter med rød Bothhaxler Vin. Hvilken Sundhed, hvilken glubende Appetit.

Ved Foden af Tells Monument uddeles Præmierne. Det er Rifler og Sølvplader og Medailler, og Borgmesteren udi den Stad Altdorf holder en Tale om Wilhelm Tell og hans Efterkommere, og det stedlige Brandkorps leverer Musiken. Og saa er der Bal paa Engen og brændende Petroleumstønder paa lange Stænger opad Fjældsiderne, og om Aftenen er der landligt Fyrværkeri, som dog ikke kan tage Konkurrencen op med Maanen, der hænger oppe paa Himlen og faar hele Vierwaldstättersøen til at skinne som et Sølvspejl og faar Skove og Bjærge til at skælve i Skæret af lutter Velvære. Saa drog Tells Efterkommere hjem med Bøssen paa Nakken og Kone og Børn og Hunde og Madposer. Op over alle Bjærgstier drog Flokkene. Men der var nogle Hundrede, der tog med Damperen over Søen. Det var mest de Unge med deres Kærester, og de fik Sangbogen „Der Bundschuh" frem, og i den hvide, lune Sommernat, mens vi sejlede mellem de sorte Skove og forbi de skinnende Bjærge, sang de de gamle Sange om det gamle Land.

Luzern, Juni 1901. Victor Foss.

Sydens Barn.

(Sluttet).

V.

Konsul Peter Mohr og Datter rejste i Marts Maaned. Noget ud paa Forsommeren begyndte Brevene at komme. Mange Breve, baade fornuftige Forretningsbreve og meget begejstrede Stemningsbreve. De første skrev Peter Mohr særlig om Morgenen og efter Middagsmaden (kunde man tro de vidtløftige Overskrifter), de sidste skrev han paa Steder, hvor han for mange Aar siden havde færdedes, eller om Aftenen, før han gik til Ro.

Det var særlig de gamle Steder, som hans Øjne næppe taalte at se uden at dugges af Taarer. Han skrev det engang selv: „Gud i Himlen ved, hvordan jeg er bleven en saavidt dygtig Kjøbmand, som jeg er bleven. Thi jeg er dog af et altfor blødt Gemyt. Som jeg nu sidder i denne Have, hvis Fylde og Tæthed er nu, som den Gang jeg var ung; og som jeg nu kender den samme Duft af Krusemynte, den samme svage Duft, som jeg kendte den Gang — saa græder jeg, den gamle, flinke Købmand, store Taarer, dem jeg prøver skamfuld at skjule for min Datter, som kun har Glæde af sine unge Dage.“

Ud over Vaaren næste Aar hørte Brevene op. Peter Mohrs Venner tænkte: „Han kommer maaske isteden selv.“ Men han kom ikke. I Slutningen af April kom omsider et Brev, der vakte en Del Forundring. Af hele Skrivemaaden kunde man se, at Peter Mohr havde gjort sig Umage for at sige saa lidet som muligt. Det var skrevet til en af hans bedste Ungdomsvenner, og det lød blandt andet saa:

— — — — — Du vented mig maaske i afvigte Maaned; men, som du ser, er jeg endnu ikke arriveret. Ja, hvad mere er: jeg er ej kommen fra Stedet. Men dersom du mener, at jeg lever i stor Glæde og Tilfredshed, og at jeg af den Grand ej kan løsrive mig — tager du fejl. Grunden er en anden, som jeg i al Fald, ikke finder meget glædelig. Min egen eneste Datter har mødt en Mand, som hun siger, hun elsker. Hun tilføjer ydermere, at ingen anden skal eje hendes Kærlighed. Jeg havde altid troet, at Clara var en meget klog Pige; men i dette Stykke har hun ikke vist sig fornuftig. Det hele lyder næsten utroligt, naar det fortælles. Hun har kastet sin Kærlighed paa en ung, ganske fremmed Mand, som hun har truffet ved nogle Soiréer paa Hotellet. Det er en Skibskaptejn, som idag maaske er her og i næste Maaned hundrede Mile borte. Ja, en Skibskaptejn kan være en særdeles udmærket Mand; men jeg ved ikke, om han er at anbefale som Ægtemand. Jeg tror det ikke. Af de Kaptejner, jeg har kendt nøjere til, var der ikke en eneste, jeg havde Lyst til at betro min eneste Datter til, som jeg har været saa omhyggelig for i alle Maader. Jeg prøver nu paa at dirigere hendes heftige Følelser for denne unge Mand — jeg vil dog slet ikke forsøge paa at dræbe hendes Kjærlighed; thi det er en farlig Operation . . . . . Nej, men jeg kommer ikke bort fra, hvad jeg nævnte før. Hvad Liv er der i Vente for en Skipperkone? Selv om hendes Mand er brav og god, maa hun dog udholde megen Frygt og Bæven; thi Manden gaar jo i Livsfare det hele Aar. Thi vel kan Døden lumskelig lure paa et Menneske i Land; men den holder sig dog der mere i beskeden Afstand. Men paa Havet er den ikke bange. Der kommer den nærmere og banker paa, uden at nogen ved om det. Og jeg havde jo altid haabet, at min Datter Clara skulde føre sin Skønhed og sit varme Sind til et *Hjem*. Thi det har altid for mig været et Ideal: Sol og Varme og Skønhed, men paa en fredet Plet. Kjærlighed og varm Elskov, men mellem to hinanden hengivne Mennesker, som i Kraft af denne Sol gjorde Hjemmet stort og skønt. — Nu, jeg har jo altid været en tankeløs Idealist. Maaske jeg først nu bliver kureret.

Ja, Gud vende alt til det bedste. Hilsen
fra din Ven
Peter Mohr.

Vel en to Maaneder efter dette Brev kom Peter Mohr selv, og hans Datter fulgte. Ja, hun netop fulgte ham; de kom ikke enige og glade, som de altid havde kommet før. Og de var ikke sammen i alt, som de havde været før. De tav ofte, og de talte ikke meget med Venner mere. Slig gik Tiden. Ingen vidste noget sikkert om den hele Sag. I Juli rejste Clara alene bort; Konsulen gik alene tilbage, og det mærkedes tydeligt paa ham, at han ikke var glad i Sind; han var snarere nedbøjet og sørgmodig.

VI.

„Jeg gav hende Valget mellem mig og ham den anden,“ sagde Konsul Peter Mohr en Dag til den samme Ungdomsven, til hvem Brevet var skrevet, „og nu ser vi . . . nu ser vi . . . hvem hun vælger. Jeg har i snart tyve Aar draget Omsorg for hende, og saa gaar hun til ham, en Fremmed, som hun fik se paa et Allemandssted, et Hotel . . . ja nu ser vi, hvem hun alligevel vælger, . . . hun er rejst til ham nu; de mødes og gifter sig . . . mod mit Ønske.“

„Kære, gamle Ven,“ svarede den anden, „jeg forstaar ikke, at du tager denne Sag paa denne Maade. Du er ellers klog og fuld af Forstaaelse, men i dette Stykke er du en haard Fader. Ja, jeg siger det lige ud. Jeg har længe tænkt at sige det; men jeg gjorde det ikke; for jeg troede ikke, at jeg kendte Sagen nøje nok. Men nu tør jeg sige det. Hvorfor vil du forbyde de to unge at komme sammen? Fordi han er Sjømand og efter din Mening flygtig og utro? Pas paa, at ikke dit Forbud stifter Ulykke . . . hvad sagde du hende til Afsked?“

„Jeg sagde: jeg vil ikke forbyde dig at ægte ham; men naar du ægter ham, saa handler du mod din Faders Ønske.“

„Det kan være et tungt Ord at bære for din Datter, som elsker dig saa højt. Tænk dig om: er der ikke en god Del Egoisme i denne din Adfærd? Svar alvorligt og med Haanden paa Hjertet, gamle Ven. Ja, kort og godt, vil du ikke beholde hende for dig selv? Vil du ikke beholde hende som Datter? Hun skal i alt Fald være i din Nærhed, selv om hun gifter sig. Hun skal i alt Fald ikke sættes paa Skib og føres bort af en Sjømand.“

Konsul Peter Mohr sad en Stund og stirred' hen for sig. Saa begyndte han at tale, og medens han talte, blev han blegere og blegere.“

„For det første tror jeg næppe, hun faar noget godt Hjem sammen med den Kaptejn. Og det er én Aarsag. Og . . . saa kan jeg fortælle dig noget, som du vil finde . . . forskruet kanske . . . men som alligevel er sandt og vigtigt for mig. Hør efter . . . du maa kunne forstaa det. Han, som gjorde, at mit Liv ikke blev vakkert, men, om jeg saa maa sige, et Skyggeliv, han var ogsaa en saadan ligeglad Lax . . . . . af samme Art og Væsen som den, hun, Clara, elsker. Jeg er derfor bange for at noget af hendes Moder . . . . . noget af hendes Moder sidder i hende . . . . trods min Umag. Og den Ligegladhed, aa, min Ven, jeg hader den, siden den tog det bedste, jeg havde . . .“

Det var den eneste Forklaring, Konsul Mohr gav. I Almindelighed snakkede han yderst lidet. Han begyndte tilsyneladende at faa megen Interesse for sin Trælast. Han gik lange Stunder ude paa sine Værfter og saa paa Tømmerstokkene, som laa og flød. Endog efter at Arbejderne var gaaet, og kun Vagtmanden var tilbage, kunde Konsul Peter Mohr finde paa at tage en sidste Runde, før han gik til sit Hjem, der nu altid var meget stille.

Det forekom hans Venner, at han i den senere Tid ikke saa saa godt ud som ellers. Ansigtets Farve var ikke den klare, som før havde udmærket det; Haaret groede langt og var temmelig graasprængt, Øjnene var tit matte og ligesom forvaagede. Af nogle Ord, han nu og da lod falde, var det klart, at han kæmpede en haard Kamp med sig selv: Skulde han være for Clara det, som han var før, eller skulde hun tugtes mere, fordi hun dengang gjorde sin Fader imod. Men en Morgen saa han livligere ud end ellers. „Gud hjælpe mig,“ raabte han, „nu kan jeg ikke mere. I Nat skrev jeg til hende, at hun maatte komme til mig. Og da jeg havde skrevet det, blev jeg glad. De kommer om faa Uger.“

VII.

Ingen i Byen havde megen Rede paa, hvad der forhandledes indenfor Konsul Peter Mohrs Vægge den Tid, hans Datter og hendes Mand boede der. Men alle kunde se, at i denne Tid kom den klare Farve paany op i Konsulens Kinder, og hans Øjne blev rolige og smukke. Og alle kunde lige saa tydelig se, at Konsulen og hans Svigersøn vistnok forligtes meget godt. Hver Kveld saa man dem spadsere Arm i Arm i Haven, snakkende sammen paa et Sprog der var umuligt at forstaa for alle andre.

Clara var ganske den samme som før. Kan hænde, at en dybere, bredere Glans var kommen i hendes Øjne, og at hendes Mund var bleven rødere; men dette var blot at iagttage for det opmærksomme Blik. For alle var hun den samme unge Pige som før.

De blev hos Konsul Peter Mohr i næsten en Maaned. Men da de var rejst, gik Mohr omkring alene, og han kjeded sig sikkert. Men lige saa sikkert var han glad inderst inde. „Min Datter og hendes Mand var dog lykkelige Men-

nesker," sagde han. „Jeg kan ikke lægge mit Maal paa hende. Mit Maal er ikke hendes. Men hun har faaet lige saa godt et Hjem som jeg. Hun tilhører saa mange vakre Steder; ja lige saa mange vakre Steder, som findes paa Jorden. Og hun passer til sin Mand -- Gud bevare mig, hvor de passer sammen . . . . . som om de kunde være forarbejdet til hinanden. Ja, nu kan det være, jeg snakker noget Væv. Naa, lad gaa, jeg glæder mig alligevel."

Konsulen sagde sandt. Han glæded sig. Trods hans Savn og hans Længsel, naar han gik i den lille By alene, altid var der som et Smil om hans Mund. Og det blev efterhaanden en bekendt Sag i Byen, at man for at glæde Peter Mohr skulde sige: „Naa, hvordan lever deres Datter, den unge Frue, Hr. Konsul? Thi da straalede hele Manden — ja, det kunde hænde, at hans Øjne blev vaade — det myge Vokshjerte, han nu engang var.

„Jo, tak! udmærket, saa vidt jeg ved. Jo, tak!"

Men hver Gang, naar Datteren kom paa Besøg, saa var det, som noget af den glade Sol kom over Peter Mohr. Og hun var nu altid den samme. Hvor hun kom, kom hun med en egen Glans, en fremmed Farve, der bragte den skønhedselskende Konsul et Pust fra de Steder, hvor han i Grunden hørte hjemme i mangt og meget, og hvorhen han altid i Smug havde længtes, trods det, at hans Lykke engang dèr havde lidt Forlis.

Thomas P. Krag.

Hotelejer-Besøget.

(Med Amatørfot. af Th. Lnmbye).

Vi Danske gør os saamænd den Ulejlighed, vi kan. Knap rygtes det, at en eller anden Verdenskongres har nærmet sig Landets Grænser, før vi udsender en Mand, der med Lommerne fulde af Billethefter, Hotelkuponer og Middagsindbydelser kan lokke de fremmede til at gøre sig bekendt med de danske Naturskønheder. I Almindelighed lader de sig overtale til at tilbringe en Dag i vort Selskab, og de rejser hjem med Bevidstheden om, at Danmark er et skønt og gæstfrit Land, hvor man spiser godt og morer sig godt for en utrolig billig Penge.

Det er en dyr Maade at reklamere paa, men der er ingen Tvivl om, at den er fordelagtig og fornuftig, naar man, saaledes som Tilfældet var ved Verdenspressens og nu sidst ved Hotelejernes Besøg, faar fat i de rigtige Folk.

Altsaa inviteredes til København Repræsentanterne for de bedste Madsteder og Sengesteder i Evropa. Det blev Direktør Lorenzen, der skaffede Gæsterne herned og førte Festdagen sejrrigt igennem. Naa, det er ikke første Gang at Scaladirektøren fik Succes paa et heldigt Program.

Ombord paa „Øresund" — i Parenthes: „mindre dejlige „Øresund" — rystedes Gæsterne sammen. Hotel „Vier Jahreszeiten" fik „Paraplyen" under Armen, uden smaalige Betænkeligheder omfavnede „Kongen af Danmark" „die kaiserliche Krone", medens „Metropoler" og „Monopoler" fra hele Verden over med Lethed fandt hinanden. For os andre galdt det at lære Berømthederne

Præsident Høyer. „Grand Hotel" (Stockholm) og „Scala". „Kaiserliche Krone" og „Kongen af Danmark".

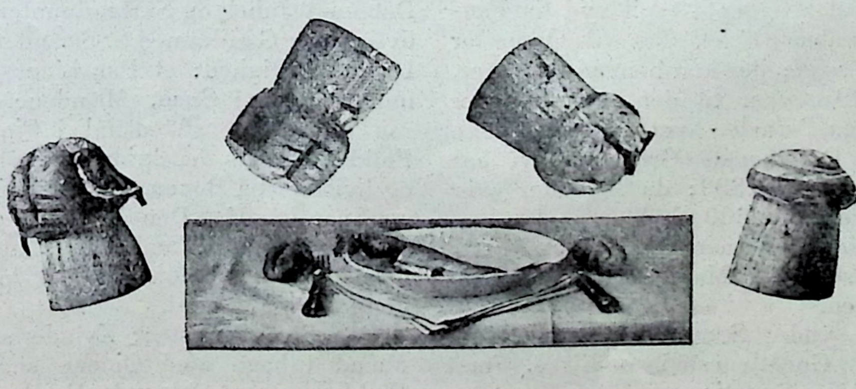
at kende, men allerede Præsidenterne voldte stort Besvær. Der var først en Hovedpræsident og en Præsident for Danmark, saa en Alderspræsident, saa Præsidenten for næste Kongres og endelig den egentlig præsiderende, ovennævnte Lorenzen.

Paa Klampenborg indtoges Morgenmaden: Rejebrød med Champagne, en Kost, vi ikke paa nogen Maade vil anbefale Folk at begynde Dagen med til Hverdag, men som absolut ikke er utiltalende, nydt med Maade en Gang imellem.

Vogntoget satte sig i Bevægelse gennem Dyrehaven, som stod i sin fejreste Dragt. Det var tydeligt at se, at Hotelejerne ikke havde sat Natursansen til under deres aarelange Arbejde til det materielles Fremme, med Beundringsudbrud for alt, hvad de saa, standsede de midt i Beretningen om deres æventyrlige Livs Førelse fra Køkkendreng til Matador og de sprang af Vognene med deres Fotografikasser, for at hjembringe som Souvenir blot et lille Glimt af Dyrehavens flygtende Daadyr.

Efter Skodsborgs Frokost kom Marienlysts Middag. Begge Dele forløb paa den flotteste Vis under Taler og skingrende Hurra og Hoch. Der er talt en Del om de 16 Retter Mad, som Dagen bød paa, og dog bliver det ikke dem, de fremmede vil huske, — af Mad er disse Folk jo forlængst overmætte. Men de fik at se en Stump af vort Sund og vor Skov og dem fik de ikke set sig mæt paa, det vil blive Dagens Udbytte, og Hotelejerne vil ikke glemme at sætte en stor Stjerne ved Danmarks Navn paa Rejsehaandbogens Kort.

Mirliton.

Grindefangst.

Hvilken elektriserende Virkning ligger ikke i Ordet „grindaboð“. Naar Færøgutternes rappe Fødder bringer dette Ord fra Bygd til Bygd og de tændte Bavne melde det samme Ord over Fjordene fra Ø til Ø, da kan det være, at der kommer Liv i Befolkningen, der ellers til daglig er behersket i Optræden og har et kendeligt Drag af Tungsind over sin Færd.

„Grindaboð“ betyder Efterretning om, at „Grind“ er opdaget under Landet. „Grind“ kaldes en Flok Hvaler af Arten delphinus globiceps; den enkelte Hval nævnes grindahvalur og kan opnaa en Længde af 10 Alen. Den største Flok, der med Sikkerhed vides at være fanget her, bestod af 1000 Hvaler. I Gennemsnit paa Flokken kan man regne 150—200 Hvaler.

Denne Hvalfangst er ejendommelig for Færøerne og har været drevet her fra gammel Tid. I Nutiden er dog enkelte Flokke fangede paa Shetlandsøerne, der ligger 40 Mil syd for Færøerne. Grindehvalens Træk her til Øerne er meget uregelmæssigt; der kan hengaa flere Aar, hvor man intet mærker til den, saa kan der atter indtræde en Periode, hvor der fanges flere Flokke aarlig. Det bedste Grindeaar, vi har haft i lang Tid, var 1899; da blev der over hele Færøerne dræbt 2600 Stykker.

Grindaboð! Jeg tror, man ved Lyden af dette Ord vilde løbe selve Hs. Majestæt omkuld, hvis han stod i Vejen.

Det var en yndig Sommersøndag, at der skulde være stor Gudstjeneste i vor Kirke. Først skulde der holdes Gudstjeneste ved Præst — man erindre sig, at Færøerne har ca. 40 Kirker, men kun 7 Præster — vor Præst er imidlertid saa heldig ikke at have flere end 4 Kirker at betjene —, dernæst Altergang, og saa endelig skulde Provsten fortsætte den i Forvejen lange Kirkeforretning med Overhøring af de unge.

Midt under Gudstjenesten opstaar der paa én Gang Uro hos den Del af Menigheden, der har sin Plads nærmest Udgangsdøren. Den har opfanget Lyden af „grindaboð“. Med en tydelig Hvisken flyver Ordet gennem Menigheden fra Mund til Mund; et Par unge Mænd styrter til Døren, og i et Øjeblik følger Forsamlingen Eksemplet, mens Ordet „grindaboð“ nu bruser frigjort og fyldigt ud i den fri Luft. Provsten og Præsten ser først et Øjeblik paa hinanden, dernæst paa de tomme Bænke, og saa skynder ogsaa de sig ud af Kirken.

Mens den kvindelige Del af Menigheden passerer ud gennem Kirkegaardsporten — vor Kirke staar nemlig, som meget almindeligt paa Færøerne, paa Kirkegaarden — springer den mandlige Del med Jubel og Skrig, munter og overstadig livlig, over Gærdet ned til Stranden mod Baadene. I vild Hurtighed: et Par Liner og nogle Stene ind, Baaden i Søen, Mændene paa Plads, og saa piler man afsted ud i Fjorden, ud mod Flokken, mens den kridthvide Skumstribe syder og hvisler ved Boven. Og Unggutten, hvor glad og hvor kaad! „Den Lykke, den kan sig saa underlig føje.“ Tænke sig, at slippe fri for Provstens Visitation og det paa en saadan underdejlig Maade!

Paa Stranden staar Kvinderne og de gamle Mænd tilbage med Øjnene snart fæstede paa Flokken, snart følgende Baadene, samtalende, drøftende, beregnende alle Muligheder for en

heldig eller ikke heldig Drivning og Fangst. Tæt ved Klyngen, lyttende, staa de to sortklædte Kirkens Tjenere, og ogsaa i deres Ansigter læser man tydeligt Spændingen; de ønsker gærne at vide, hvor Fangsten vil foregaa; sker det nemlig paa en Plads indenfor den enes Distrikt, faar han en betydelig Del af Udbyttet, men den anden intet.

I det nævnte gode Grindeaar 1899 faldt største Delen af Fangsten paa Vaagøen; Vaagøpræsten fik da ogsaa en Anpart af tilsammen 100 Hvaler.

Drivningen af Flokken foregaar ved at Baadene lægger sig i en Halvkreds om den. Med en Mand for og en bag — det øvrige Mandskab ved Aarerne —, udrustet med hver sin tynde Line, hvortil er fastgjort en Sten, der alt efter Omstændighederne kastes i Søen og atter hales ind, regulerer man baade Grindens Fart og Kurs. For Skrig og Støj lystrer den ogsaa i Reglen godt. Nogle Flokke kan dog være saa vilde og ustyrlige, at de giver Pokker i alt sammen og sætter ud mod Havet igen i saa voldsom Fart, at de letroede Færøbaade ikke kan følge dem.

Drivningen tager sig malerisk ud, især naar Søen er noget urolig og Baadeflotillen gynger op og ned paa Bølgerne. Formandsbaaden med det kraftige Mandskab og med Flaget oppe skummer frem og tilbage for at give sine Ordrer. Findingsbaaden, den, der først kom til Grinden, er kendelig ved en Klud eller en Trøje oppe i Mastetoppen. Flokkens Fart kan være nok saa uregelmæssig: et Øjeblik kan den stryge afsted, saa at Baadene knapt kan følge den, hvorpaa den atter kan stuve sig tæt sammen og lægge sig stille; ved ivrig at slynge Stenene i Vandet faar man den atter i Bevægelse. Rørende er det at se, hvilken Omsorg Moderen bærer for sin Unge; hele Tiden følges de Side om Side tæt ind til hinanden. De gentagne Hvin, der høres fra Flokken baade under Drivningen, og især under selve Fangsten, mener man fremkommer ved, at Hvalernes Kroppe gnides mod hverandre. Enkelte paastaar dog, at det er Hvalernes Stemme. Lyden ligner grangivelig en Mus' Piben, men er stærkere.

Flokken drives ind i en Bugt, hvor Bunden skraaner jævnt op mod en flad Strand.

Er den kommen vel ind i Bugten, gør Baadene holdt, og man ordner sig til „Drabet“.

Naar alle er parat, lyder Formændenes Ordre til at Drabet skal begynde.

Baadene rykker frem med Stenkast. Skrig og Larm, og Flokken, der ved Landkendingen er bleven urolig og forvirret, farer i voldsom Fart snart i en Retning, snart i en anden, men hver Gang, den vil ud igen, mødes den af øredøvende Skrig og Bulder og en Regn af Stenkast fra den tykke Baadmur. Alt nærmere

Efter „Drabet“.

og nærmere presses den Stranden, og nu kaster Formanden sit Spyd i en af Hvalerne, hvilket er Signal for Fangstmændene til at gøre det samme.

Snart er Søen aldeles rød af Blod og Mændene betagne af vild Mordlyst. Al Orden er opløst, da man i Reglen er sikker paa Fangsten, naar „Blodet er kommet". Hvalen forlader ikke det blodfarvede Vand, hvad nu Grunden kan være dertil. Spydene blinker fra hver Baad, og de stærkt saarede Hvaler jager frem og tilbage i afsindigt Raseri; snart tørne de lige paa Baadene, saa at Hovedet staar op gennem Bunden, eller ind paa Land, eller ogsaa jager de frem og tilbage, til de forbløder. En Del af Mandskabet er paa Stranden. Disse vader ud mod de nærmest svømmende Hvaler, stikker Haanden i Blæsehullet og leder dem ind mod Stranden, til de tager Grund, hvorpaa de med et Par raske Snit af de store Grindeknive skærer Halsen over paa dem. Dette Arbejde ser meget dumdristigt ud, men er ikke meget farligt, naar man kun vogter sig for at komme Halen nær. Gud naade ham, der faar et Slag af denne.

Overalt synes der at herske et Kaos. Baadene tumles mellem Hvalerne, der forpinte piske Blodvandet i tykke Sprøjt op i Luften. Her har en af Mandskabet paa en Baad hugget Staalkrogen i en Hval og skal til at give den et Snit over Nakken. Men Hvalen er ustyrlig og piler afsted med Baaden, indtil den kolliderer med en anden Baad, hvorpaa den ene eller begge to gaar i Stykker. Der ser man Mandskabet paa en Baad i Vandet — i Dødssmerten har en Hval slaaet Bagsiden ind.

En Amtmand, forresten dansk af Fødsel, der havde Embede her for flere Aar siden, digtede en Vise om Grindefangsten, der endnu synges ved vor Nationaldans I den forekommer bl. a. følgende Vers om Drabet:

Her hersker Bulder, Larm og Raab,
Forvirring over al Maade,
her trænger sig i en broget Hob
Mennesker, Hvaler og Baade.
Omkvæd: *Raske Drenge, Grind at dræbe,*
det er vor Lyst.

Da endelig Drabet er forbi, kommer der atter Ro over Sindene. Naar Ebben indtræder, er det et vakkert Syn at betragte de mange sorte, glindsende Kroppe, der bedækker Stranden. Hvalerne bliver nu hurtigst muligt vurderede og Størrelsen samt Nummer paamærket hver især. Derefter gaar Sysselmanden med et Par Medhjælpere i Færd med Delingen, der er nok saa indviklet.

Færøerne er inddelt i Grindekredse. Enhver, fra Spædebarnet til Oldingen, ja ogsaa fremmede indenfor den Kreds, hvori Grinden dræbes, faar Del i Fangsten. Foruden Fangstmændene faar ogsaa Besidderne af Stranden, hvor Grinden fanges, sin Del. Dernæst faar Bygden eller Bygderne omkring Fangststedet en Del som Godtgørelse for den Gæstfrihed, der vises de fremmede Fangstmænd. Endelig fragaar Tiende og en Part til Godtgørelse for den Skade paa Mennesker, Baade og Redskaber, der er sket under Fangsten.

Mens Mærkningen og Delingen staar paa, nyder Fangstmændene en gæstfri Modtagelse i Land. Man samtaler, skæmter og er iøvrigt i godt Humør, og naar saa Aftenen kommer, træder man gærne Nationaldansen.

Ved næste Morgens Frembrud er Delingen af Fangsten til Ende, og hvert Baadsmandskab faar da udleveret en Seddel, hvorpaa er paaført, hvor stor Del der tilfalder det, samt Nummeret paa den Hval, hvoraf Anparten skal tages.

Snart er Baadene lastede og staar nu ud af Bugten, hjemover, mens Salmetonerne bølger ind mod Land.

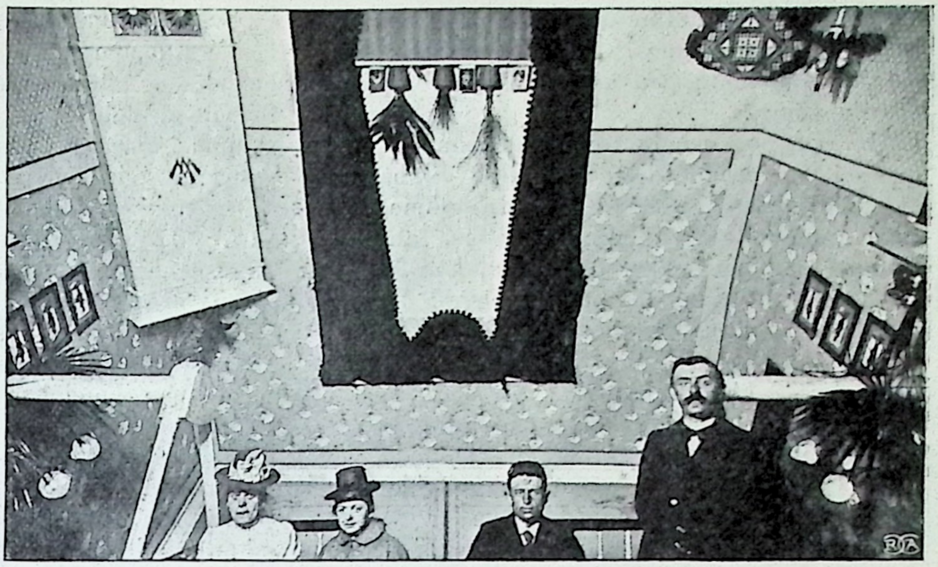
Sverre Patursson.

Det roterende Værelse.

Det ligger i den menneskelige Natur, at den bestandig føler Trang til nye Indtryk, og higer efter at se Tingene fra nye Sider og nye Synspunkter. Det har den Mand vidst og spekuleret i, som har udtænkt Idéen til Tivolis roterende Værelse. Og naturligvis har han Ret i, at Tilværelsen maa forekomme ny og ejendommelig, naar den betragtes udfra Opholdet i et Værelse, der staar paa Hovedet. Den, der ikke har prøvet ogsaa det, kan overhovedet ikke rigtig tale med.

Lige over for den kinesiske Thepavillon har den mægtige Øltønde, som indeslutter det roterende Værelse, faaet Plads. Tønden er omtrent dobbelt saa stor som det gamle berømte Heidelberger-Fad, der blev bygget 1751 og kunde rumme et Utal af Pilsener. Man gør sin Entré gennem Spundshullet, befinder sig derefter paa en lille Bro, der fører ned til et elegant monteret Værelse, udstyret med hvidlakerede Møbler, Porcellænsovn og Billeder paa Væggene, alt straalende i elektrisk Belysning.

Saa tager man Sæde i Sofaen, Broen rulles ud, Dørene lukkes til, og inden man ved et Ord deraf, befinder man sig paa gyngende Grund. Det tror man da, thi i Virkeligheden

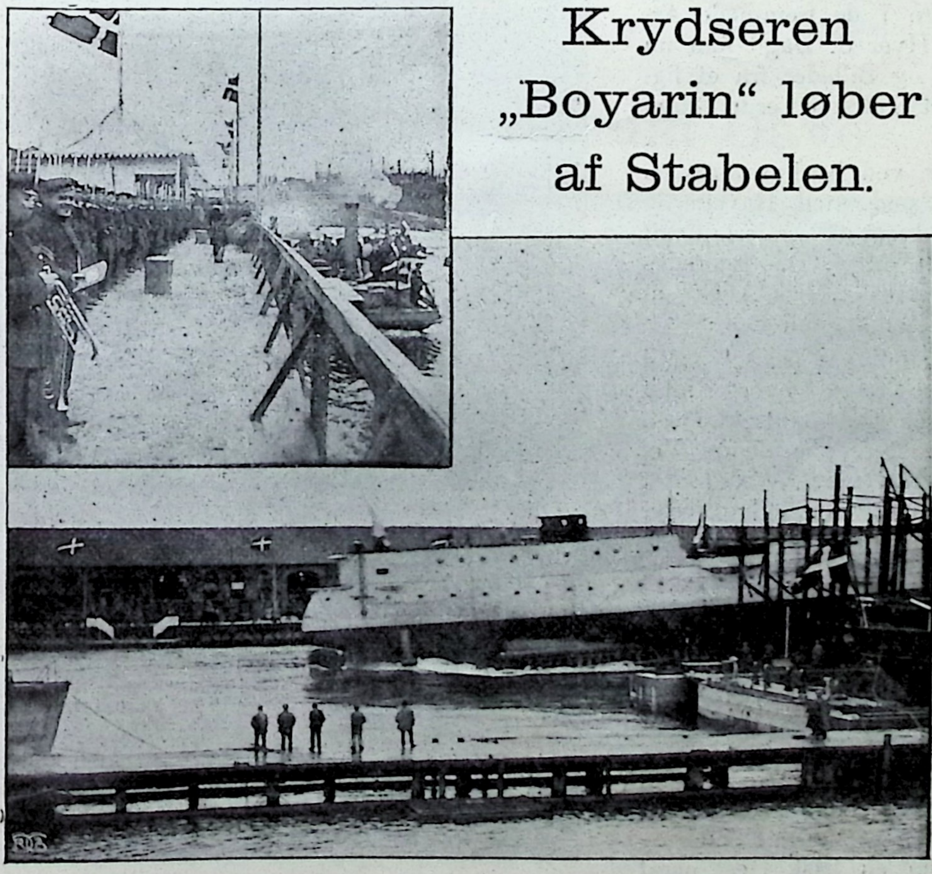

Værelset. som staar paa Hovedet.

sidder man bestandig paa sin Plads, uden at rokkes en Tomme ud af Stedet. Det er ene og alene Værelsets Ydersider, der danser, medens den Platform, hvorpaa Sofaen staar, hænger ned fra Aksen, hvorom Værelset drejer sig rundt. Først bevæger det sig langsomt frem og tilbage, saa vokser Hastigheden, og tilsidst slaar det hele Værelse med Kakkelovn, Møbler og Skilderier en veritabel Kuldbøtte. — Illusionen er fuldstændig, og medens Svingningen staar paa, har man den sikre Fornemmelse, at det er en selv, der gaar rundt, og Værelset, der staar stille.

Alligevel bliver man ikke svimmel eller søsyg. Selv Folk, der ellers ikke er modige overfor gyngende Fænomener, har uden Gêne gaaet Turen igennem, og man har jo altid den Udvej at kunne lukke sine Øjne.

Krydseren „Boyarin“ løber af Stabelen.

Krydseren „Boyarin“ løber af Stabelen

Det er ikke godt at vide, hvad fremmede Børn i Udlandet lærer i Geografi, men dersom de lærer noget lignende som vore, og de ikke helt springer Danmark over, saa maa det hedde noget omtrent som: Danmark er et fredeligt, lille Land. Dets vigtigste Udførselsartikler er Smør, Æg, Flæsk og — Panserskibe. Ja, ikke sandt, det lyder forunderligt, men saaledes burde der staa. Takket være et ofte forherliget Familiebaand, som slynger sig mellem Ruslands Trone og vor Kongestol faar Danmark Lov til at udføre Smørdritler til Sibirien og Panserskibe til Rusland.

Burmeister & Wain driver en Millionforret-

ning, til hvis allerfineste Kunder den russiske Regering maa regnes. Snart hvert Aar faar Værftet Bestilling paa en af disse svømmende Jærnfæstninger.

Har De nogensinde været ude paa et Værft og set, hvordan disse mægtige Skibsskrog sammensmedes? Langs Arbejdsbordene, om man kan kalde Maskinerne saaledes, løber der Skinner, ad hvilke en Dampkran kan bevæge sig frem og tilbage for at løfte, hvad der skal løftes, og flytte, hvad der skal flyttes. Den lægger en mægtig Staalplade paa omtrent en Tommes Tykkelse ind paa et Bord med et rundt Hul i. Arbejdsformanden rører ved en Vægtstang — tju! farer der en Staalpind gennem Pladen og danner det tommetykke Hul, hvori Nitten skal anbringes.

Naar de tusinde Huller er trykket i Pladen, saa hamres de tusinde Nitter i med hundrede Gange Tusinde drønende Hammerslag.

Tilsidst staar Skibsskroget færdigt, i Form og i Maal efter Mesterens Tegning. Saa viger baade Kunsten og Kraften for den fine Damehaand, der efter gammel, galant Tradition skal til for at døbe Værket. Medens Champagnen skummer, slaas Forstøtningerne fra, og Skroget glider ad Slidsken ud i de ventende Vover.

Det gik nu ikke efter den almindelige Opskrift, da „Boyarin“ løb af Stabelen. Denne Krydser har været saa vidt færdig for længe siden, at den allerede var langt over Navnestadsen, da den skulde have den store Dukkert. Og den fik Vand, baade foroven og forneden, baade paa Landet og i Søen, thi det strømstyrtregnede hele Tiden, mens Højtideligheden gik for sig.

Nu ligger Skroget derude paa Vandet og venter paa indvendig og udvendig Udstyr. Naar dette er anbragt, saa gaar Skibet til andre Kyster for at blive armeret og glider derefter ind som en Gren i det Verdens Ris, de flydende Fæstninger tilsammen skal være.

Cato.

Et rask Ridt.

Vore Blade har fra Tid til anden kunnet bringe Beretninger om særlig ejendommelige Ridepræstationer, som det lykkedes at udføre i de fremmede Armeers Rideskoler, og „Hver 8. Dag“ kan nu bringe baade Beretning og Billeder fra et lignende Ridt, som for kort Tid siden er foretaget her i Landet.

Fra Marselisborg Skov ved Aarhus fører en ca. 60 Fod høj Skrænt ned mod Havet, og denne stejle Skraaning udvalgte Premierløjtnant *Vagn Fenger* sig til sit Forsøg. Det lykkedes ham med den 10 aarige Hest „Miss Alice“ at gennemføre Ridtet saavel opad som ned.

Efter en slank Jagtgalop paa ca. $^1/_2$ Mil naaede han Bestemmelsesstedet, hvor Ridtet straks tog sin Begyndelse. Det faldt ikke saa vanskeligt at komme op efter, paa denne Vej skete intetsomhelst Uheld, men i Nedridtet hændte det, at Hesten skred, umiddelbart efter det Øjeblik, da ovenstaaende Fotografi blev taget. Da Rytteren imidlertid straks kastede sig langt tilbage paa Krydset og holdt Tøjlerne an, kom „Miss Alice“ hurtig igen paa Benene, og Farten fortsattes uden Uheld.

Efter fuldført Bedrift var Hesten ganske saa kvik som før. Nok saa flot satte den over et Frokostbord, der maalte 5 Kvarter i Højde og $1^1/_2$ Alen i Bredde, og efter al denne Motion var den hverken forpustet eller svedt. Med Graadighed tog den til sig et kraftigt Foder og teede sig i Stalden som en frisk Hest parat til Opsadling.

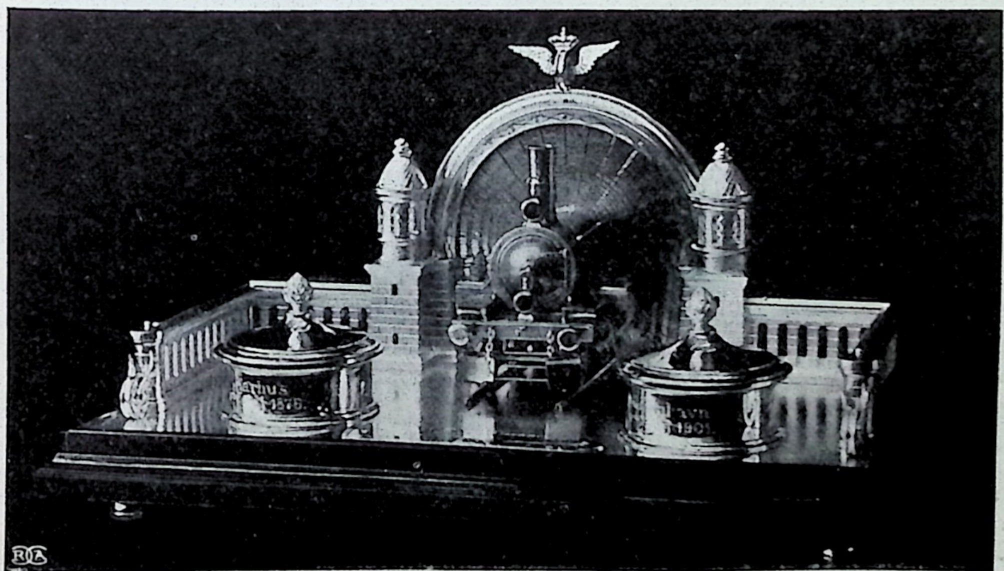

Paa Vej op ad Skrænten ved Marselisborg.

Premierløjtnant Fenger paa det vanskelige Nedridt ad Skrænten.

En smagfuld Gave.

Et Skrivetøj, skænket til Maskinchef Busse ved de danske Statsbaner.

INDEN Maskinchef Busse i Maj Maaned fejrede sit 25-aarige Jubilæum, var Funktionærer ved Banernes Maskinafdeling i København og Aarhus traadt sammen med det Formaal at hædre deres populære Chef ved en Gave paa Jubilæumsdagen. Det blev bestemt, at Gaven skulde alludere til Maskinchefens Virksomhed, og det overdroges Tegnere blandt Statsbanernes eget Personale at udtænke en Form, hvorunder dette kunde ske. Resultatet blev det prægtige Skrivetøj, hvoraf vi her bringe en Gengivelse. Fra den københavnske Perron, hvis Hvælving er prydet med det vingede og kronede Hjul, farer Lokomotivet ud. Det sjældne Stykke Kunstindustri tjener til største Ros baade for de Tegnere, der udtænkte det, og for Juveler Dragsted, der har udført det i Sølv.

Alexandra som Barn.

Alexandra i Forlovelsestiden.

Alexandra som Brud.

Et Alexandra-Album.

Alexandra som Moder.

Der ligger altid en fortrinlig Adspredelse i at studere kendte Personers Barndoms- og Ungdomsbilleder og at se, hvor mange Træk, der i en langt fremrykket Alder er blevet tilbage fra den spædeste eller modnere Tid. Derfor var det en god Ide af Forfatteren Carl Muusmann, da han, samtidig med at indsamle alt personalhistorisk Stof til en biografisk Skitze om den nuværende Dronning af England, tog sig for at opspore alle de gamle Fotografier fra Dronningens Barndom og Ungdom.

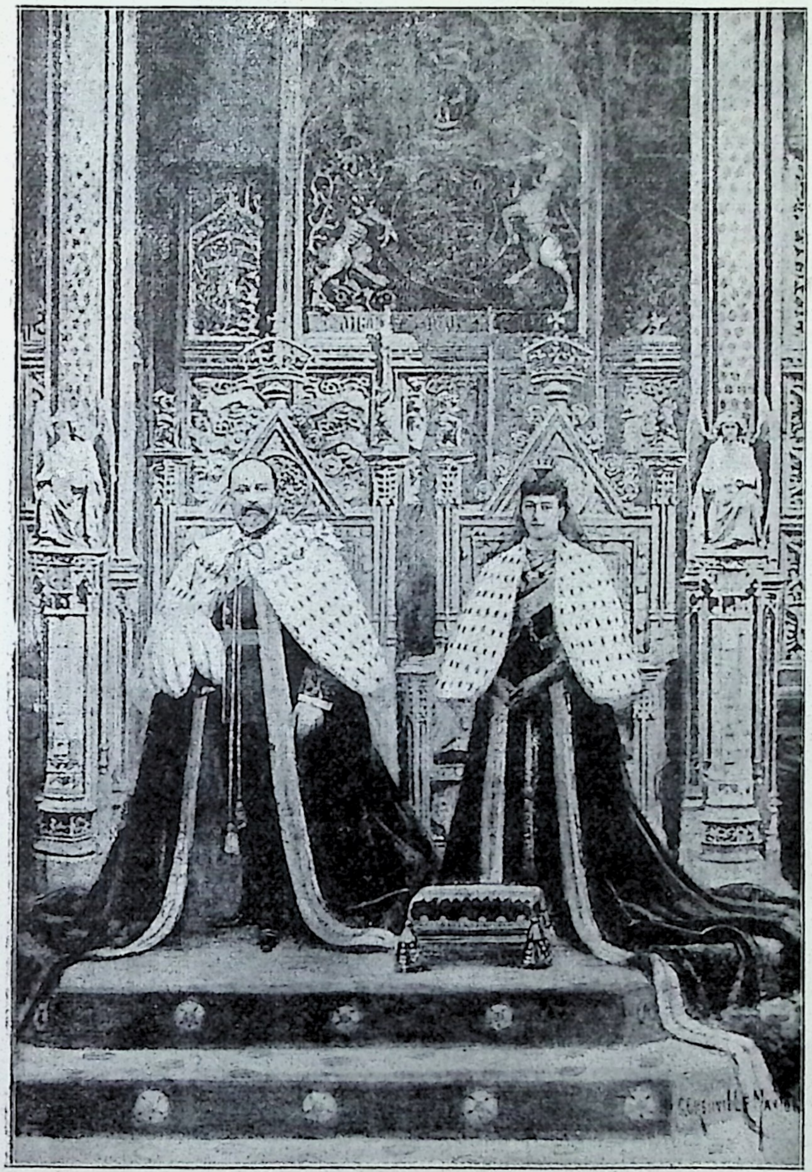
Det lykkedes ham at faa bragt til Veje et anseligt Galleri, som han indføjede i den biografiske Skildring: *Alexandra, Dronning af England,* som han nu har udgivet paa Martius Truelsens Forlag. Bogen fremtræder i det smagfuldeste Udstyr; alle Billederne, der er udførte paa Martius Truelsens egen Reproduktionsanstalt, staa smukke og klare, skønt det ingenlunde var nogen let Opgave at gengive de mange gulnede, halvt udviskede Fotografier fra gamle Dage.

Alexandra som Bedstemoder.

Den righoldige Billedsamling, af hvilken vi paa disse Sider bringe nogle Prøver, illustrerer først Hjemmet i det gule Palæ og Barndomstiden, saa følger en Række Billeder fra Forlovelsesperioden, fra Bryllupstiden, fra Rejser og Fredensborgophold. Der er Grupper af Børnene i alle Aldre og en stor Samling Interiører fra Sandringham Slot.

Meget underholdende og kortfattet gennemgaar Forfatteren alle Begivenheder i Dronning Alexandras Tilværelse, idet han støtter sig til Hofmænds Erindringer, Dagbladsmateriale og en Række engelske Biografier. Han sammenfatter i Bogens Slutning Dronningens Karakteristik i følgende Par Linjer:

Kong Edward og Dronning Alexandra.

„Kaster vi nu Blikket tilbage paa denne biografiske Skitse, i hvilken vi har forsøgt at give en Skildring af „Dronning Alexandra som Prinsesse af Wales", saa former Billedet af hende sig ikke som en stor historisk Skikkelse, ikke som en særlig psykologisk interessant Karakter, men som et sjældent og ualmindelig sympatetisk Menneske, der først og sidst er en Kvinde.

Og i denne Kvindes Levnedsløb afspejler sig hele Christian den IX.s Hof og dets Familiebegivenheder, som alle mere eller mindre kan føres tilbage til Forbindelsen mellem Prinsesse Alexandra og Prinsen af Wales. Det var ikke for intet, naar man i sin Tid i Hofkredse kaldte Alexandra for Kongefamiliens Lykkebarn.

Glæden har ofte haft hende til Anledning, og saa tit en Sorg har ramt, ser vi hende dukke frem for at bringe Trøst og Hjælp, saa vidt hendes Kraft og Evner rakte.

Alle Udtalelser fra England udtrykker da ogsaa den mest uskrømtede Sympati for Dronning Alexandra.

Netop i disse Dage er saaledes Lord Tennysons Memoirer udkomne i London. Det var, som vi har set, den berømte poeta laureatus, der først i Digt hilste „Søkongens Datter" Velkommen paa engelsk Grund. Han stod i nært Venskabsforhold til Droning Victoria, der korresponderede privat med ham, og til hvem han skrev et Trøstedigt, da hun i 1884 havde haft den Sorg at miste sin fjerde og yngste Søn Prins Leopold.

Aaret i Forvejen havde Digteren været i København sammen med Gladstone, og han havde haft Lejlighed til at hilse paa Prinsesse Alexandra paa Fredensborg. I Memoirerne skildrer han dette Besøg i et Brev til Dronning Victoria, i hvilket det hedder:

„Prinsessen af Wales i hendes egen Families Kreds, hvis Medlemmer alle ere saa kongeligt jævne og elskværdige — det var, tror jeg at kunne sige, det nydeligste og mest henrivende Billede, vi saa paa hele vor Rejse.

Jo ældre jeg bliver, desto mere lærer jeg at sætte Pris paa Velvillie, Imødekommenhed og Ligefremhed hos Menneskenes Sønner og Døtre".

— — — —

Til Slutning fortæller Hr. Muusmann en Anekdote om den nuværende Hertug af York, der ved sit Besøg herhjemme i Treaarsalderen ikke veg fra den danske Dronning, medens Kongen ikke vandt hans Interesse i synderlig Grad, da han hjemmefra kendte adskillig mere til Begrebet „the queen" end til „the king".

Det gaar os danske paa lignende Maade, siger Hr. Muusmann. Vi tænker, naar vi mindes det engelske Kongepar, altid mest paa Droningen.

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Vor Haandværkerstand har ved Murermester *C. P. Wienbergs* Død mistet et af sine ældste Medlemmer. Hans ualmindelige Dygtighed var kendt og skattet over hele Landet. I en lang Aarrække var han knyttet til Lolland, hvor han medvirkede ved Opførelsen af Raadhuset i Nakskov. Hans Skønhedssans, Faginteresse og store Arbejdskraft vandt efterhaanden Ry hos mange Godsejere, som betroede ham en Række Byggeforetagender og Restaureringer. som Christianssæde, Pederstrup, Søllestedgaard, ligesom han medvirkede ved mange Kirkers Restaureringer. Da han for en Menneskealder siden flyttede til Hovedstaden og kom til at staa Kammerherre Meldahl nær, blev han en betroet Mand paa Byggeomraadet. En Række monumentale Bygninger staa som Minde om hans Virksomhed: Kunstudstillingen ved Charlottenborg, Kunstmusæet, Vestre Hospital og Øresundshospitalet, Marmorkirken og den russiske Kirke i Bredgade m. m. Endvidere udenfor Hovedstaden maa i første Række nævnes Genopførelsen af Frederiksborg Slot. Fremdeles har han opført en Mængde Fyrtaarne, og besejrede ofte her de største Vanskeligheder. I mange Aar var han Borgerrepræsentant, havde Sæde i Industriforeningens Bestyrelse og m. a. betroede Hverv. Den Afdøde, der blev 82 Aar, var dekoreret med Ridderkorset og den russiske St. Anna Orden.

Murermester C. P. Wienberg.

Jubilæum.

Overretssagfører *Brokman* i Grenaa kunde den 16de ds. fejre sit 25 Aars Jubilæum som Sagfører deri Byen.

Brokman, der er født i Grenaa den 12te Februar 1846, har lige siden han tog sin juridiske Embedseksamen været fast knyttet til denne sin Fødeby, først i flere Aar som Herredsfuldmægtig, indtil han den 16de Juni 1876 nedsatte sig som Sagfører. Bestalling som Overretssagfører fik han den 28de Juni 1879.

Foruden Varetagelsen af sin omfattende Sagførerpraksis har B. i en lang Aarrække været knyttet til »Grenaa Spare-, Laane- og Diskontoinstitut« først som Bogholder og Kasserer fra Oktober 1883 til Oktober 1899 og fra den Tid som Direktør. Desforuden har han i flere Aar været Medlem af Ligningskommissionen

Brokmann har nydt en sjælden Popularitet blandt det store Publikum, han i sine forskellige Virksomheder er kommen i Berøring med. Han er den praktiske, noble Forretningsmand, der forbinder et hurtigt Blik paa Sagerne med Evnen til at kunne forklare og vejlede andre, og hans joviale Gemytlighed har vundet ham mange Venner.

Overretssagfører Brokmann.

En af Københavns kendte Tandlæger, Tandlæge *Carl Christensen* paa Købmagergade, fejrede den 15de ds. sit 25 Aars Jubilæum. Han er en self-made Mand, idet han, udgaaet fra ringe Kaar, ved sin Dygtighed og personlige Elskværdighed har oparbejdet en betydelig Praxis. Disse Egenskaber i Forbindelse med hans fremragende tekniske Færdighed og kendte Jovialitet har ogsaa gjort ham afholdt af hans Standsfæller, der i Anledning af Jubilæet har fejret ham paa forskellig Maade.

Tandlæge Carl Christensen.

Tilbagetræden.

Efter henved en Menneskealders Virksomhed som Leder af det ansete, snart hundredaarige Provinsblad »Lolland-Falsters Stiftstidende« fratræder til 1ste Juli Redaktør *H. J. Jakobsen* — der nu nærmer sig Støvets Aar — denne Stilling for at give Plads for yngre Kræfter, der mere villigt — Hr. Jakobsen har stadig været Højremand af den gamle Skole — vil føje sig under den nye Retning indenfor Højre, hvortil Bladets Ejere efterhaanden er komne til at høre. Under Redaktør Jakobsens Ledelse har »Loll.-Falst. Stiftst.« vundet megen Anseelse for nobel og loyal Journalistik.

Redaktør H. J. Jakobsen.

Dødsfald.

Fra Amerika er Budskabet kommet, at Kaptejn *C. B Knudsen*, hvis Navn vil huskes af alle fra hans modige Optræden under »Danmark«s Forlis i Atlanterhavet, pludselig er afgaaet ved Døden. For 18 Aar siden var han traadt i Thingvallafartens Tjeneste, nu var han »Norge«s Fører. I 1888 fik Knudsen Kommandoen over »Danmark«, og Aaret efter indtraf den Katastrofe, som gjorde hans Navn berømt. Sikkert havde han sin store Andel i, at ikke en af de 800 Mennesker ombord paa Skibet kom nogen Ulykke til. For sin Bedrift blev Knudsen dekoreret med danske, russiske og græske Ordener.

Kaptejn C. B. Knudsen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: *Rakoczy-Marsch*, (ungarsk). *Excentrisk Dans*, (engelsk). E. JUUL-FREDERIKSEN: *„Til Ellen"* (Tekst af L. E. Thrane).

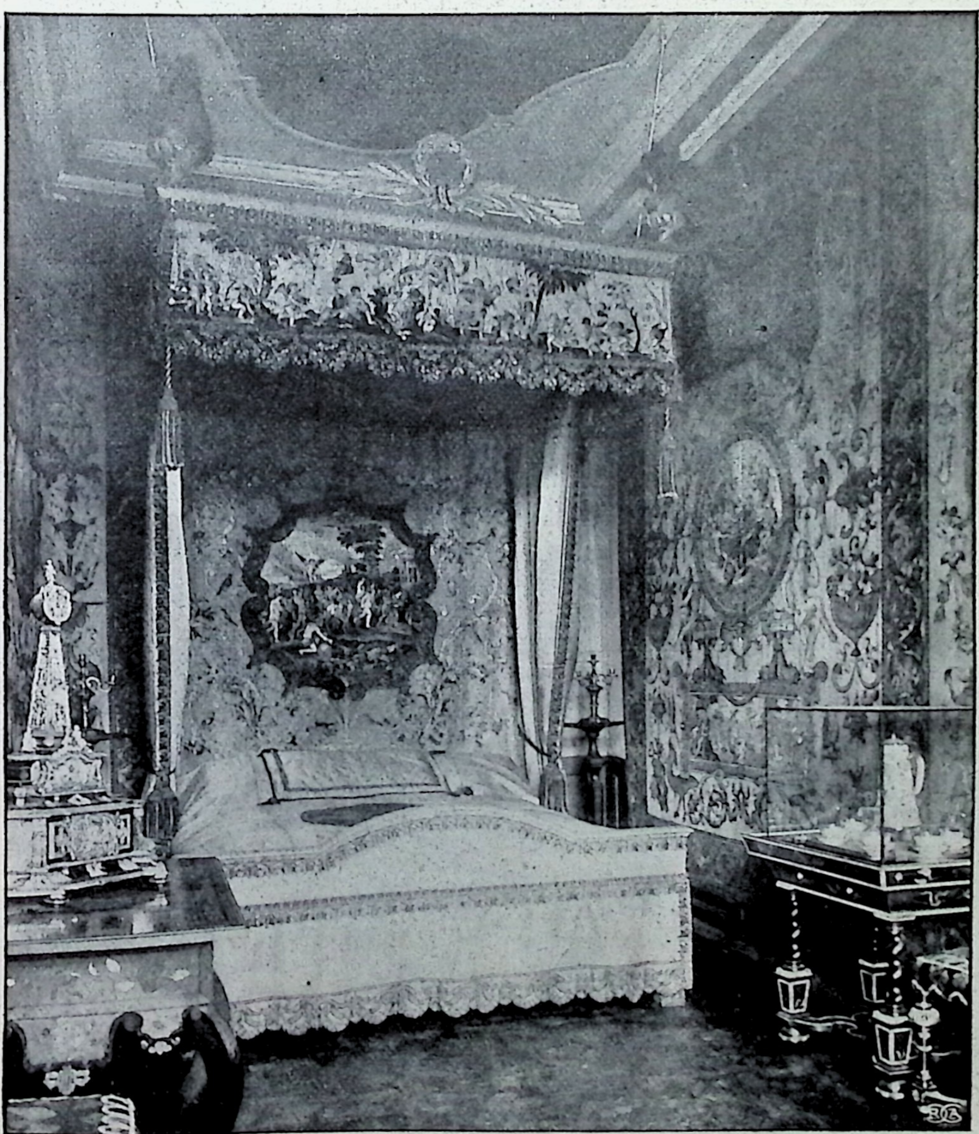
„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER 8 DAG

Nr. 39. Aargang 1900.—1901 Søndagen den 30. Juni. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Et Sengekammer paa Rosenborg.

Sengekammer fra Frederik IV.s Tid paa Rosenborg.

Vi Danske kender jo allesammen saa udmærket Rosenborg, det vil sige, vi ved meget godt, at det er Kristian den IV, som har bygget det, og at det i arkitektonisk Henseende anses for en Perle, og vi ved ogsaa udmærket godt, at dette Slot indeholder en Samling af Kunstskatte, som selv de store Lande har Vanskelighed ved at præstere Mage til; men alligevel er det maaske dog kun en Minoritet af os, der har besøgt denne kostbare Samling, og hvorfor — fordi det hidindtil har været forbunden med saa stort Besvær at faa Adgang til den.

Det har alt i længere Tid været Musæets Direktion klart, at denne Adgangsmaade med Forudbestilling af Billetter til Selskaber paa 12 Personer og Omvisningen af disse aldeles ikke passende til Nutiden, hvorfor det da ogsaa er lykkedes ved den nuværende administrerende

Direktør, Dr. Mollerups energiske Anstrængelser i Forbindelse med den store Interesse for Samlingen, som hans Meddirektør, H. H. Prins Hans, nærer for samme at træffe en anden Ordning, idet det har behaget H. M. Kongen at resolvere, at Rosenborgsamlingen, der er Kongens private Ejendom, skal være aaben i Lighed med Frederiksborgmusæet, saa at man daglig i 4 à 5 Timer kan besøge Samlingen mod at erlægge Entré ved Indgangen.

Som Følge heraf har man været nødt til at foretage en Del Forandringer ved Genstandenes Opstilling, og det er derved lykkedes at fremstille et lidet Sengekammer fra Frederik den IVs Tid, det eneste Interiør, som det har været muligt af Hensyn til de i Forhold til Samlingens Righoldighed faa Værelser at fremstille. Ovenstaaende Billede, der er taget efter et af Fotograf Hauerslev udført Fotografi, viser os dette henrivende lille Værelse. Fra Stuens Midtervæg udgaar den store Seng dominerende i Rummet. Selve det originale Sengested var forsvundet, medens man derimod havde hele det ydre Udstyr opbevaret, hvorfor man da har kunnet rekonstruere Sengen i Lighed med Datidens „lit à la duchesse", kun at man af Hensyn til Værelsets overordentlig smukt indlagte Parketgulv har udeladt den saakaldte Bro, en Forhøjning, som den Tids Senge altid var anbragt paa for bl. a. at danne et Værn mod Fodkulde. Denne „lit à la duchesse" er en Himmelseng med draperede Gardiner, hvilke kun tjente som Pryd og ikke, som i endnu længere Tid tilbage, var til at trække for. Lambrequinen eller Kappen rundt om Himlen viser tilligemed Bagtæppet Figurer og Blomster i et saa kunstnerisk broderet Arbejde, at det med Sandhed kan kaldes Naalemaleri. Borten om Kappen bestaar af vævede Guldblade med Sølvperler; Gardinerne og det øvrige Udstyr er meget kostbart Guldmor. Væggene i dette Sengekammer er betrukne med særdeles sjældne og dyrebare Tapeter, der i malet Gobelinapplication fremstiller en Del af Rafaels Stanzer.

Disse prægtige Tapeter stammer fra Florentz, hvor Vævekunsten i det attende Aarhundredes Begyndelse havde sin Blomstringsperiode, og er vistnok bleven købt af Frederik den IV, der netop i Aarene 1708 og 9 foretog en Rejse til Italien, hvorfra han bragte saa mange kostbare Kunstsager hjem til Danmark. Foruden nogle Sølvtaburetter findes i Værelset et Konsolbord af Buksbomtræ med indlagt Arbejde i japansk Maner. Dette Toiletbord med tilhørende Spejl og Gueridonerne ved Sengens Sider er hollandsk Arbejde. Desuden findes et smukt indlagt Anretterbord, vistnok af dansk Oprindelse.

Saaledes som dette Værelse nu præsenterer sig for os, giver det os et godt Indblik i Datidens Sengekammer, der med sin Pragt og Hyggelighed blev det mest tiltalende Rum i hele Lejligheden. Hertil trak man sig tilbage, naar Vinterens Kulde blev for slem og tvang En til at forlade de andre pragtfulde Gemakker, hvor Kaminen ikke kunde varme, og hvor det trak fra Vinduer og Døre. Man gik saa i Seng og modtog Besøg af Venner og Bekendte, ja Fyrsterne modtog endog her officielle Gesandtskaber. Her nød man Livet, spiste, drak og morede sig ved Underholdning af vokal og instrumental Musik, ja holdt endogsaa Statsraad. Om det Liv, der i det syttende og attende Aarhundrede rørte sig i Slottenes Sengekamre, har vi endnu nogle Minder bevarede i sproglig Henseende, nemlig i Titler som *Kammer*-herre, *Kammer*-junker, *Kammer*-musiker og ikke at forglemme *Kammer*-sanger.

E. Fr. Kinzi.

Og i et Anfald af Raseri greb han en Armstage og kastede den efter Sylvios Hovede.

Et Skud.

Af Alexandre Dumas.

Dansk ved V. F.

Der var ikke megen Morskab at finde for os i den lille russiske Fæstning, hvor vort Infanteriregiment laa i Garnison, og den eneste Fornøjelse, vi havde, var at samles hos saa den, saa den Kammerat om Aftenen.

Alle vi, der kom sammen, var Officerer paa én af os nær. Det var

en Mand paa en 35 Aar omtrent, og han var saa meget ældre end alle os andre, at vi betragtede ham som vor Senior. Han nød næsten en vis Autoritet mellem os. Han holdt aabent Hus for alle os Officerer, men hvad der egentlig havde faaet ham til at forlade den militære Stilling for at begrave sig her i dette kedelige Provinshul, hvor han førte en Tilværelse, der var baade melankolsk og kostbar, var der ingen af Regimentets Officerer, der vidste.

Ingen kendte hans Pengekilder, og ingen vovede at spørge ham om dem. Det, der optog ham mest, var at skyde med Pistoler. Væggene i hans Lejlighed var saa hullede af Pistolkugler, at de lignende en Vokskage, der er taget ud af en Bikube. Den utrolige Træfsikkerhed, han havde opnaaet i Pistolskydning, var saa stor og saa velbekendt mellem alle os Officerer, at enhver af os uden Frygt havde taget Æblet paa Hovedet, om han havde villet efterligne Wilhelm Tell.

Undertiden faldt vor Samtale paa Dueller; men Sylvio, som vor Vært hed, tog aldrig Del i denne Konversation. Og naar nogen spurgte ham, om han aldrig havde duelleret, svarede han kun med et kort og tørt: Jo! Men mere fik man aldrig ud af ham. Vi antog, han havde et Offer paa sin Samvittighed, at han havde skudt et Menneske, som han havde været langt overlegen i Skydefærdighed. At han var fejg, var der aldrig nogen af os, der blot havde haft ringeste Mistanke om, før en ubehagelig Hændelse indtraf.

En Aften var vi ti Kammerater, der havde dineret hos Sylvio, og vi havde, som ofte før, drukket tæt. Mellem os var der en ung Officer, der ikke kendte Sylvios Vane aldrig at blande sig i vore Stridigheder over Kortspillet, Vi kom som sædvanlig i Klammeri over en Bagatel i Spillet. Den nyankomne Kammerat appellerede til Husets Vært, men da han intet Svar fik, troede han sig fornærmet, og i et Anfald af Raseri greb han en mægtig Armstage og kastede den efter Sylvios Hoved. Ved et Mirakel undgik Sylvio at faa Hjærneskallen knust. Han rejste sig op, ligbleg og med flammende Øjne.

Min Herre, stammede han frem, min Herre, forføj Dem bort, straks, og pris Deres Gud, at dette er sket i mit Hus!

Vi andre nærede ingen Tvivl om, hvad der herefter vilde ske, og vi betragtede allerede vor Kammerat, som var han død. Da vi næste Morgen kom ned paa Ridebanen, var vi ikke vis paa, om vor Ven endnu var i Live. Da kom han just, og han erklærede endog, at endnu havde han ikke modtaget nogen Udfordring. Og der gik tre Dage, og vor Løjtnant var stadig levende og havde stadig ingen Udfordring faaet.

Der blev ikke noget af Duellen. Sylvio gav sig tilfreds med en Undskyldning, og der blev stiftet Forlig, men mellem de yngre Officerer vakte hans Opførsel Undren, og der gik nogen Tid, før vi atter nærede den gamle Respekt og Agtelse for ham. Kun hos mig efterlod denne Begivenhed et pinligt Indtryk, og mine tidligere fortrolige Samtaler med Sylvio ophørte lidt efter lidt.

En Aften, som vi var sammen hos ham, bragtes der ham pludselig et forseglet Brev, hvis Segl han brød heftigt og hurtigt. Næppe havde han læst det, før hans Øjne lynede, og hurtigt sagde han til os: Mine Herrer, mine Forhold kræver, at jeg rejser herfra øjeblikkeligt. Jeg rejser endnu i Morgen Nat, og jeg haaber, De beviser mig den Ære at ville spise en Afskedsdiner hos mig i Morgen Aften. Jeg venter Dem alle, og Dem, sagde han vendt imod mig, venter jeg bestemt. Ikke sandt? Og da han havde sagt disse Ord, tog han pludselig Afsked.

Til den aftalte Tid næste Aften indfandt jeg mig hos Sylvio, og jeg fandt næsten alle Regimentets Officerer forsamlede. Hans Møbler var allerede kørte bort, kun de hullede Mure var tilbage. Sylvio var i glimrende Humør, og hans gode Lune smittede snart os alle. Det var sent, da vi rejste os fra Bordet; men da jeg vilde gaa sammen med de andre, bad Sylvio mig om at blive tilbage. Jeg maa absolut tale med Dem, sagde han. Og jeg blev.

Vi sad tilbage, lige over for hinanden. I dyb Stilhed dampede vi løs paa vore Cigaretter. Saaledes gik flere Minutter, da Sylvio endelig brød Tavsheden og sagde:

Min Ven, De undrer Dem vist over denne Situation. Men sandsynligvis ses vi aldrig mere her i Livet. Maaske har De bemærket, at jeg kun har brudt mig lidt om de andres Mening om mig, men at jeg til Gengæld har sat overordentlig stor Pris paa Deres Mening, fordi jeg holder af Dem. Derfor vil jeg nødig, De skal beholde et ugunstigt Indtryk af mig, naar vi nu skilles.

Det har vistnok syntes Dem besynderligt, vedblev han, at jeg ikke forlangte Oprejsning for den Fornærmelse, den drukne Fyr tildelte mig, da han slyngede mig Kandelabren i Hovedet. De ved jo, at da jeg var den fornærmede, havde jeg haft første Skud, og hans Liv havde været i mine Hænder, mens der ikke havde været større Fare for mit Liv. Jeg kunde fortælle Dem, at jeg følte mig ophøjet over hans Fornærmelse. Men da vilde jeg lyve. Jeg vil sige Dem Sandheden. Om jeg havde kunnet straffe ham uden at risikere mit eget Liv, havde jeg gjort det.

Jeg saa bestyrtet paa Sylvio. Mine Arme faldt lammede ned. Han var en fejg Kujon. Men Sylvio fortsatte roligt:

Og De maa forstaa, at jeg ikke tør risikere mit Liv. Det er 6 Aar siden, jeg har faaet en Lussing, og den, der gav mig den, lever endnu.

Min Forbavselse var grænseløs. Men duellerede De da ikke med ham?

Jeg duellerede med ham, fortsatte Sylvio. Her ser De et Bevis! Og han rejste sig og fremtog af en Papæske en Militærkasket, der var gennemboret af en Pistolkugle.

De ved jo, vedblev han, at jeg har været Husarofficer i Regimentet i X. Den Gang, jeg var ung, var det hos mig en brændende Ærgerrighed stadig at være den første, den mest beundrede. Jeg naaede det, og jeg hvilede allerede paa de vundne Laurbær, da der til Regimentet kom en ny Officer, rig, af fornem Familie og med de bedste Manerer. Tilgiv, at jeg ikke nævner hans Navn. Men han blev Regimentets og Byens Afgud. Mit Herredømme var forbi, og i mit Raseri kom jeg til at hade ham. Jeg søgte paa alle Maader at komme i Klammeri med ham, men paa mine Spydigheder svarede han med Giftigheder, paa mine aandrige Epigrammer med Ordspil, der var endnu vittigere. Jeg saa, jeg laa under, og jeg fraadede.

Endelig skete det paa et Bal hos en polsk Godsejer, at jeg saa min Dødsfjende omsværmet og beundret af af alle Damerne. Jeg hviskede ham en blodig Fornærmelse i Øret, og denne Gang blev han rasende. Han vendte sig og gav mig en Lussing. Vi greb til vore Sabler, Damerne besvimede, man skilte os med Møje ad. Endnu samme Nat skulde vor Duel finde Sted, og ved Morgengry mødtes vi til Kamp.

Jeg var først paa Pladsen med mine Vidner. Jeg brændte af Hidsighed efter at dræbe min Dødsfjende. Endelig saa jeg ham komme, kun ledsaget af sin Sekundant. Da han kom nærmere, saa jeg, han gik og spiste Blommer, han bar i sin Kasket.

Sekundanterne maalte de tolv Skridt af. Jeg havde første Skud, men jeg var saa ophidset, at min Haand rystede. Jeg forlangte derfor, han skulde skyde først, men han nægtede det, og vi maatte trække Lod. Han fik Loddet paa første Skud; han skød, og Kuglen gennemborede min Kasket. Nu var det min Tur. Endelig havde jeg hans Liv i mine Hænder. Jeg betragtede ham, som han stod der. Ikke Spor af nogen Frygt var at se. Han stod rolig og ventede mit Skud, mens han blev ved at spise af Blommerne, han havde i Kasketten.

Hans Koldblodighed gjorde mig rasende. Hvor meningsløst, tænkte jeg, at jeg har sat mit Liv op mod hans, — han, som sætter saa ringe Pris paa *sit* Liv. En forrykt Idé fór mig gennem Hovedet. Jeg lod Haanden med Pistolen synke. Jeg tror ikke, sagde jeg til ham, at De er rigtig forberedt paa Døden, naar De staar der og spiser Frokost, mens jeg sigter paa Dem. De har vel ikke noget imod, at jeg venter med at skyde, til De er færdig med Deres Blommer.

Aah, lo han, De forstyrrer aldeles ikke. Men gør forresten, som De har Lyst til. De har Ret til at fyre et Skud mod mig. Om De vil skyde nu eller en anden Dag, er mig ganske ligegyldigt. Jeg staar stedse til Deres Disposition, min Herre.

Jeg vendte mig om mod mine Sekundanter og sagde: Jeg skyder ikke i Dag! Og dermed var Duellen forbi.

Jeg tog min Afsked fra Regimentet og trak mig tilbage til denne By. Men der er ikke gaaet en Dag, hvor jeg ikke har tænkt paa min Hævn. Og nu er Timen kommen til at fuldbyrde den.

Sylvio trak et Brev op af Lommen. Det var det, han nylig havde faaet, og han rakte mig det. Jeg læste, at det var en af hans Bekendte, der meddelte ham, at Sylvios Fjende nu stod i Begreb med at gifte sig.

De forstaar, sagde Sylvio, at den „Fjende“, der her er Tale om, er den omtalte Officer. Godt! Jeg rejser nu til Moskva, og saa skal vi dog se, om han i Morgen eller Overmorgen er lige saa koldblodig som den Dag, da han stod og spiste Blommer af Kasketten.

Tjeneren kom ind og meldte, at Hestene var spændt for. Sylvio trykkede min Haand, jeg fulgte ham ud, og Hestene fór galopperende bort.

— Flere Aar var gaaede, jeg havde intet hørt eller set til Sylvio, da mine Tjenesteanliggender førte mig til N, hvor jeg slog mig ned.

Omtrent 4 Verster fra mit lille Hus laa et prægtigt Gods, der ejedes af en Grevinde B. I den første Maaned af sit Ægteskab havde hun boet paa Godset; siden var hun rejst bort, men nu i Foraaret ventedes hun tilbage sammen med sin Mand.

En rig og fornem Nabos Ankomst er altid en Begivenhed midt i Landlivets Ensomhed og Kedsommelighed, og den første Søndag efter Parrets Ankomst begav jeg mig til Slottet for at gøre min Visit og anbefale mig som nærmeste Nabo og ærbødigste Tjener.

Greven var en Mand paa en 32—33 Aar, med værdig og ædel Figur og Holdning, og han modtog mig med Venlighed og Værdighed. Jeg var straks begejstret for ham og blev endnu mere charmeret i Grevinden, der nu traadte ind, og som var overordentlig smuk. Greven forestillede mig for Grevinden, og jeg opbød al min Elskværdighed. Vi var snart i en fortrolig Samtale, men mens jeg talte, betragtede jeg dog Malerierne paa Væggene. Jeg er ikke Kunstkender, men et af Billederne tiltrak sig

dog min Opmærksomhed. Det var et Landskab fra Schweiz, men det var hverken Motivet eller Udførelsen, der fængslede mig. Det var en Revolverkugle, og oven i den en anden Kugle, der var dubleret, og de to Kugler havde malet ét Hul i Maleriet.

Himmel! Hvilket smukt Pistolskud, udbrød jeg vendt mod Greven.

Ja, svarede han, det er et brillant Skud. Sig mig, skyder De godt?

Det gaar an, svarede jeg. Paa tredive Skridts Afstand er jeg ret sikker paa med en Pistol at kunne skyde Esset ud af et Kort.

Det er virkelig udmærket, sagde Grevinden, hvis Interesse synlig var vakt. Og Du, min Ven. Kan du gøre det samme?

Der var en Gang, svarede Greven, da jeg kunde det, men i 4 Aar har jeg ikke rørt noget Skydevaaben.

Saa har De sikkert glemt Deres Færdighed, Excellence, svarede jeg. Man maa holde sig i Øvelse bestandig. Den bedste Pistolskytte, jeg nogensinde har kendt, havde den Vane hver Morgen før Frokost at ramme en Knivs Egg tre Gange i tre Skud. Og om han saa en Flue paa Væggen, raabte han paa Tjeneren, der bragte ham hans Pistol. Han greb den, sigtede næppe, og — Paf — var Fluen kvaset.

Det er brillant. Hvad hed den fortræffelige Skytte?

Sylvio, Deres Excellence.

Greven blev ligbleg. Han rejste sig op med et Ryk. Hvad, skreg han, har De kendt Sylvio!

Han var min Ven. Vi modtog ham i Regimentet som en god Kammerat; men nu er det snart fem Aar siden, jeg har hørt eller set noget til ham. Men jeg kan forstaa, Excellence, at ogsaa De har kendt ham nøje.

Ja, jeg har kendt ham — meget nøje endogsaa. Hvis han har været Deres Ven, har han sikkert en Gang sagt Dem Navnet paa en Mand, der en Gang paa et Bal har givet ham en Lussing.

Navnet .... nej, aldrig, Excellence, men han .... Og pludselig forstod jeg alt, og jeg sagde: Det var Dem!

Ja, det var mig, svarede Greven, og jeg saa, hvor bevæget han var. Og det Billede dèr er en Erindring om vort sidste Møde. De ved jo, hvorledes jeg havde fornærmet ham. Hør nu ogsaa, hvorledes han hævnede sig.

Det er snart fem Aar siden, jeg blev gift. Den første Maaned tilbragte vi her i denne Landsby, og til dette Hus knytter sig mine kæreste og mine frygteligste Minder.

En Aften meldte man mig, at en Herre ventede mig i Kabinettet. Jeg gik derind, og i en Krog i Værelset saa jeg en Mand med et langt Skæg og aldeles støvet og snavset. Han stod op ad Kaminen. Sylvio, raabte jeg, og jeg tilstaar, at jeg følte Haarene rejse sig paa mit Hoved.

Det er min Tur at skyde nu, hviskede han. Er du parat? Han havde sine Pistoler i Bæltet.

Jeg nikkede til Tegn paa, at jeg anerkendte hans Ret. Og efter at jeg havde maalt de 12 Skridt af, stillede jeg mig i et Hjørne af Stuen. Jeg bad ham skyde straks, inden min Hustru mærkede noget og kom ind.

Men jeg kan ikke se, sagde han. Der maa bruges Lys.

Jeg ringede paa Tjeneren og lod ham bringe Lys. Jeg tændte dem. Saa laasede jeg alle Døre, stillede mig atter paa Plads og bad ham paany om ikke at lade mig vente.

Han sigtede. Jeg talte Sekunderne. Jeg tænkte paa hende. Der gik nogle rædselsfulde Øjeblikke. Saa lod Sylvio Haanden synke.

Det er kedeligt, sagde han, at der er en Blykugle og ikke en Blommesten i Pistolen. Den er for tung; den trætter min Haand.

Der forløb et Minut, der syntes mig et Aarhundrede!

I Grunden, vedblev Sylvio, er dette her ikke nogen Duel, men et Mord. Jeg plejer ikke at skyde paa vaabenløs Mand. Lad os begynde en Duel helt paany og trække Lod om, hvem der skal have første Skud.

Det brændte i mit Hoved. Jeg husker ikke, hvad der gik for sig. Men jeg tror, at vi ladede Pistolerne, at vi trak Lod op af en Kasket, som han havde paa, og som var hullet af en Kugle. Lykken begunstigede mig. Endnu engang fik jeg Retten til at skyde først.

Det er Fandens, saa du er heldig, sagde Sylvio med et djævelsk Grin, jeg aldrig vil glemme. Jeg havde imens trukket an, og hvordan det gik til, ved jeg ikke; men i Stedet for at ramme min Fjende traf jeg Maleriet dèr. Sylvio sigtede atter paa mig, og denne Gang saa jeg paa hans Ansigtsudtryk, at jeg ingen Naade havde at vente. Da reves Døren pludselig op, og Maria styrtede ind og kastede sig paa Knæ for mig, mens hun udstødte et fortvivlet Skrig.

Hendes Nærværelse gav mig min Aandsnærværelse tilbage. Jeg begyndte at le højt. Men Kære, sagde jeg, ser du da ikke, at det blot er Spøg. Vi morer os blot. Det gælder et Væddemaal. Gaa og drik dig et Glas Vand og kom tilbage. Saa skal jeg præsentere dig for en gammel Ven.

Men Marie vilde ikke tro, hvad jeg sagde. O, sig mig, min Herre, skreg hun, i Himlens Navn sig mig, om det er sandt. Er det kun Spøg?

Ja, ja, sagde Sylvio mørkt, det er kun Spøg. Greven ynder at spøge paa den Maner. En Dag drev han den Spøg at give mig en Lussing. En anden Dag var han saa spøgefuld, at han

skød en Kugle gennem min Kasket. Og nu har han været spøgefuld nok til anden Gang ikke at træffe mig.

Og mens han sagde dette, hævede han Pistolen for tredje Gang. Maria forstod alt, og hun kastede sig for hans Fødder.

Jeg blev rasende. Skammer du dig ikke, har du ikke Ære i Livet? Skyd, min Herre, skyd! Vil De skyde eller ej?

Nej! skreg Sylvio. Nej, jeg vil ikke skyde. Jeg har set din Rædsel, din Angst, din Sorg. To Gange har du skudt paa mig og fejlet. Jeg gaar og lader dig tilbage med din Samvittighed.

Og han gik henimod Døren.

Men ved Dørtærskelen blev han staaende, og mens han vendte sig endnu en Gang om mod Værelset, trak han Pistolen, sigtede og skød. Hans Revolverkugle havde truffet min Kugle i Maleriet. Saa gik han. Og siden har jeg aldrig set Sylvio.

Den brændte Landsbykirke.

Den nedstyrtede Klokke ved Branden i Slemminge Kirke.

NATTEN til den 12. Juni, medens de gode Bymænd i Slemminge udenfor deres Gaarde og Huse stod og talte Lynene fra de Tordenskyer, der i den lyse Sommernat ude fra Østersøen buldrede hen over Lollands flade Marker og talløse Pilehegn, slog Lynet ned i Spiret paa deres kønne, venlige lille Kirke, som de allesammen holdt af.

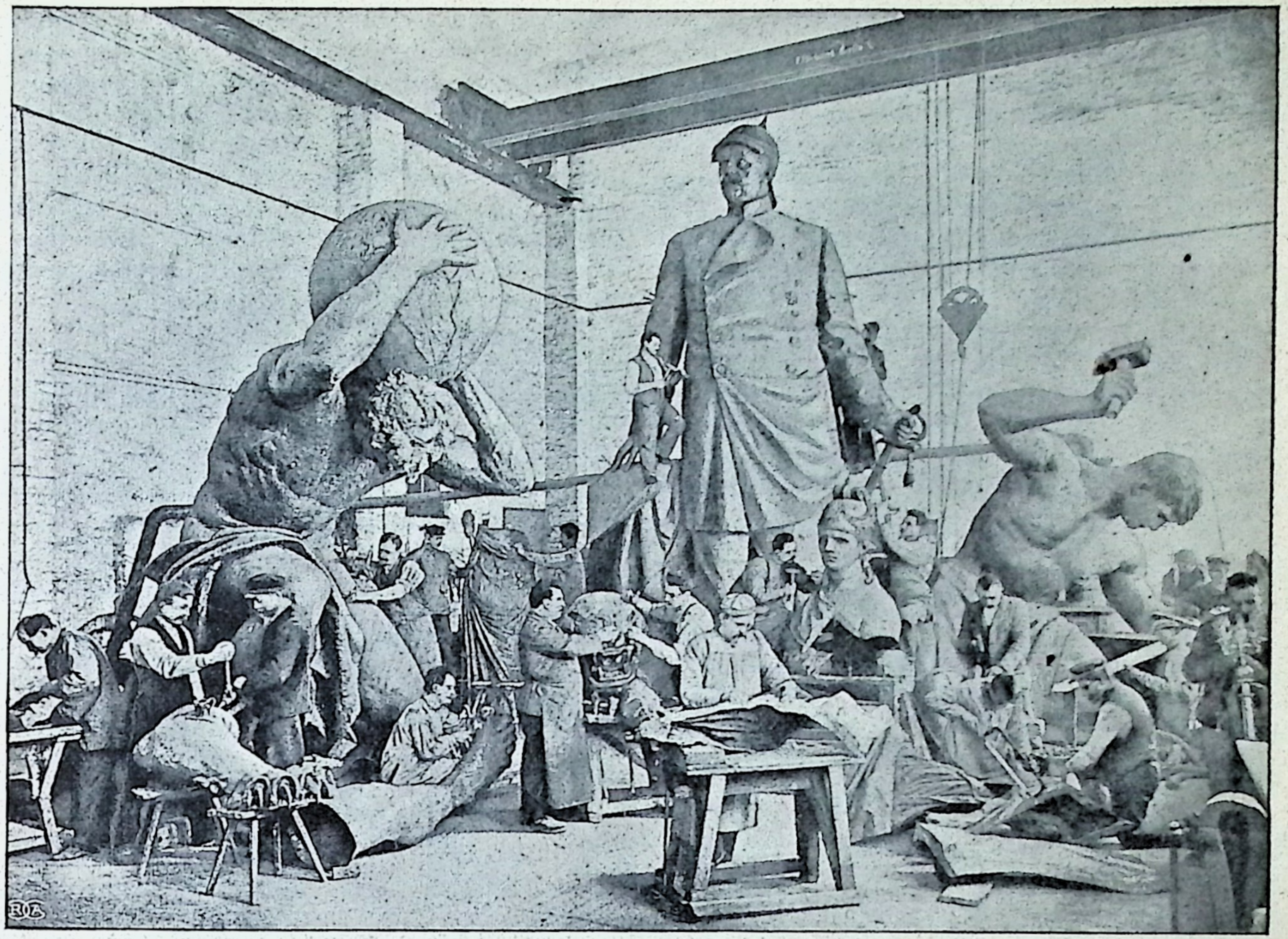
Først saas det som en lille Ildkugle højt oppe med en fin hvid Røg omkring, men hurtig bredte sig nedefter de slikkende Luer. Og snart tegnede Kirketaarnet sig mod den lyse Juni Nattehimmel som en mægtig, glødende Silhuet.

Fra Taarnet, hvor Ilden bragede og buldrede som i en Skorsten, føg Flammerne ind i Skibet; man alt, hvad der kunde flyttes, var skaffet bort i Tide; hele Sognets mandlige Befolkning havde lagt Haand til, saa nu fandt Ilden ingen anden Føde end Stolestaderne, som den fortærede med Graadighed. Og i den stærke Hede sprak Maling og gammel Forgyldning paa den hundredaargamle Altertavle og Prædikestol; men begge disse ærværdige Fortidslevninger blev dog ikke værre tilredt, end de lader sig restaurere.

Kirkens store Klokke, et Værk af sin Tids berømte Klokkestøber Mervelt, bar Aarstallet 1545; den smeltede sammen til en uformelig Klump. Den mindre ses paa vort Billede; den er fra 1649.

Slemminge Kirke, hvis Præst er Pastor Aschenfeldt-Hansen — en fanatisk Missionsmand, men som Præst en Dygtighed af Rang, opofrende og godgørende, et sandt Jærn til at arbejde — var, som sagt, en overmaade køn, hyggelig, gammel Landsbykirke; den ligger temmelig højt, og det er i Grunden underligt, at den her paa denne stærkt udsatte Egn ikke før er bleven Lynets Offer.

Thi — den havde ingen Lynafleder. Og Radsted Kirke, hvis genrejste Spir knejser ikke langt derfra, havde heller ingen, da den en Vinternat for halvtredje Aar siden sank i Knæ for det vrede Lyn. Men kunde det nu ikke være paa Tide at beskytte vore gamle Landsbykirker — disse ærværdige og uerstattelige Minder fra en svunden Tid — med saa simpel og nem en Ting som en Lynafleder. E. H.

Det nye Bismarcksmonument samles og sammensættes i Zinkstøberens Værksted.

Jernkansleren i Bronce.

Paa samme Tid, som der her i Landet samles ind til et Mindesmærke for Berg, har man i Berlin rejst et Monument for Bismarck. Bortset fra al anden Sammenligning, er det helt interessant at se de to Ting sammen. Thi det skal nok vise sig, naar vi faar rejst et Minde for Berg, at vore berømte Mænd fremdeles maa nøjes med en beskeden Buste, medens „Hesten" paa Kongens Nytorv endnu længe vil kunne hævde sig som et af vore monumentale Minder.

Imidlertid, vi vil ikke foregribe noget, men denne Gang fortælle om Bismarcksmonumentet. Naar Tiden er inde, fortæller vi om Bergsmonumentet.

Saasnart en Billedhugger har formet en Buste eller Statue i Leret, saa støber han over denne Form en Skal, hvori Gibseren dannes. Skal den derefter udføres i Bronce, sendes Gibsfiguren hen til Zinkstøber Rasmussen. Berlins Zinkstøber hedder Martin & Piltzung, og det er et Billede fra deres Værksted, som vi i Dag bringer.

Det er det store Bismarcksmonument, der dannes.

I Baggrunden staar selve Jernkansleren, og man danner sig et Begreb om Dimensionerne ved at se paa den Arbejder, som sammensmeder Sømmen i hans Frakke. I Forgrunden, og temmelig langt fremme, staar de to Bifigurer, som er anbragt paa Monumentets Sokkel, Atlas og Siegfried. Lige under Atlas ligger der en Arbejder og pedicurer Siegfrieds ene Fod.

Tanken om at rejse Rigets Samler, den første Rigskansler, et Monument var fremme længe før hans Død. Der blev udskrevet en Konkurrence, og blandt de mange konkurrerende atter udvalgt nogle faa, som kæmpede om Prisen.

Denne tilfaldt et Par Maaneder før Bismarcks Død den store tyske Billedhugger Reinholdt Begas, som derefter fik Bestilling paa at udføre Værket. Fire Aar har det været under Arbejde. Dette maa kaldes hurtigt, og i Sammenhæng hermed bør nævnes, at den berømte Mester nu er over de 70.

Ved Udførelsen har han for Hovedfigurens Vedkommende holdt sig nær op ad sit oprindelige Udkast. Den forestiller Kansleren i Kyras-

serernes Uniformsfrakke, saaledes som man saa ham de senere Aar i Rigsdagen, med venstre Haand om Sabelhæftet og den højre imod et Dokument, som hviler ovenpaa hans Kappe.

Statuen bæres af et øverste Fundament med Indskrift: „Fra det tyske Folk", med Navn og allegoriske Reliefs, deriblandt en Ugle, som uforstyrreligt gransker Visdommens Bog uden at lade sig forurolige af de mindre Rovfugle, som kredser omkring den.

Dette Fodstykke hviler sammen med de to store Bifigurer paa en Sokkel med mange forskellige Reliefs.

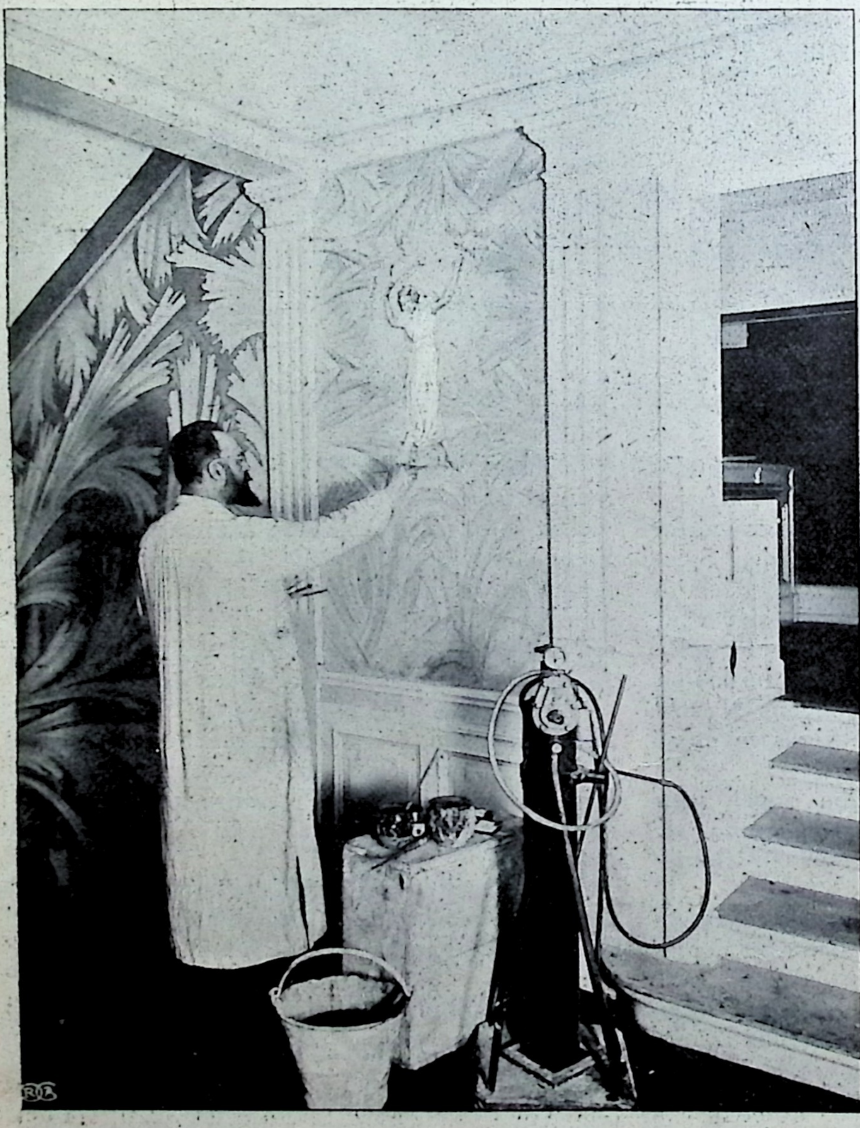
Den ene Bifigur forestiller Atlas, thi, som et tysk Blad skriver: „Da det tyske Rige var samlet, hvilede Jordens Folkeslags Skæbner paa hans stærke Skuldre."

Den anden Bifigur forestiller Smeden Siegfried, der med højtsvungen Hammer smeder det tyske Sværd, hvormed indre Tvedragts og ydre Misundelses Drager skal fældes.

Det store Værk er rejst paa Königsplatz i Berlin foran den vestlige Fløj af Rigsdagsbygningen. Ved Afsløringen var Kejseren tilstede med hele sin Hofstab, Ministre, Bismarcks Familie o. s. v. Tyske Blade fejrer Bismarck med at kalde ham „den, som Tyskland først og fremmest skylder sin Enhed, sin nye Magt og Størrelse saavel som sin Forfatning." Der bliver paa den Maade ikke ret meget tilovers til Kejser Wilhelm den Store, og derfor var det maaske, at Kejser Wilhelm den Anden forundrede Verden ved for en Gangs Skyld — ikke at holde Tale.

Cato.

Freskomalerier.

Oscar Matthiesen maler Fresko.

DER smutter en lille, muntert smilende Modeldame ud af Atelieret, som Maleren Oscar Matthiesen har indrettet sig i Studentersamfundets nye Hus, og et Øjeblik efter staar Kunstneren selv i sin fodlange Kittel ved sit Arbejde nede paa Trappegangen i Færd med at fæstne den lille Models kønne Skikkelse til et af Væggens Fresko-Felter, hvor hun til evige Tider vil blive staaende i Murkalken, bydende ufødte Studenterslægter Velkommen, hilsende dem med en mystisk-underfuld Blomst, som hun bærer i sin fremstrakte Haand.

I et halvt Aars Tid har Oscar Matthiesen Dag ud, Dag ind været travlt beskæftiget med at smykke Trappegangen i Studentersamfundets Hjem. Han har gjort det ret *con amore,* tænkte, da han begyndte, næppe saa langt som fra Stue til øverste Etage, men reves efterhaanden saa personligt med af Værket, at han ikke vilde se det halvgjort, selv om det fuldfærdigt vilde koste ham mange Gange det Budget, han havde til Raadighed.

Freskoen, hvorved som

En freskosmykket Trappeopgang i Studentersamfundets Hus.

bekendt forstaas Vandfarvemaling direkte paa den friske Væggeflade, er nemlig bleven det Kunstens Idol, som Oscar Matthiesen skænker al sin Tid og Flid, og Samfundets Udsmykning er da et af de rige Ofre, han bringer sin Afgud. Alle Dage har han elsket Freskoen; i sine unge Dage studerede han den i Italien, og naar han malede Oliebilleder, formede de sig gerne af sig selv i Freskoens Stil. For 6—7 Aar siden bestemte han saa helt at kaste sig over Freskostudiet og begyndte for Alvor at eksperimentere.

Freskomaleri i Studentersamfundet af Oscar Matthiesen.

Hemmeligheden ved al Freskokunst er at faa den malede Flade til at holde sig uforandret, og den Hemmelighed var i Tidens Løb gaaet tabt, saa at ingen længere rigtig havde Rede paa, hvorledes Sagen skulde gribes an. Billederne paa Thorvaldsens Museum er et Bevis fremfor andre paa Freskoens Forkrænkelighed, naar dens Fremstiller ikke har det fulde Kendskab til, hvormange tekniske Hensyn denne ejendommelige Malemaade kræver.

Efter ihærdigt fortsatte Forsøg fandt Matthiesen da ud, hvad der

kunde sikre Freskoen evigt Liv. Hans Methode gaar ud paa først at fixere de friske Farver ved Hjælp af Kulsyre, dernæst at glatte og tætte den malede Flade ved Hjælp af en Haandvalse af Glas eller Staal. Paa den Opdagelse tog han Patent og vandt han Navn i Udlandet, og rimeligvis vil den have til Følge en Genopblomstren af Freskoen. Den, der bygger Hus og vil smykke det, vil være glad ved at kunne faa det kunstneriske og det haandværksmæssige Arbejde fuldført paa samme Tid, og samtidig frembyder de tætte Vægge Sundhedsfordele, som vor hygiejne-begejstrede Tid vil vide at vurdere.

For at kunne male Fresko er det altsaa ikke nok, med Talent at kunne føre en Pensel. Kunstneren skal tillige være et Stykke af en Videnskabsmand og ret til Bunds have sat sig ind i de kemiske Fænomener. Oscar Matthiesen har paa dette Omraade ikke slaaet sig til Ro med sin egen Viden, han har søgt og fundet en ypperlig Allieret i Dr. phil. *Jul. Petersen,* i Forening med hvem han under Tilskud fra Staten arbejder videre paa at faa fuldkommengjort sit Fresko-Studium. Endnu kan Farvernes Sammensætning og Anvendelse spille ham mangt et kedsommeligt Puds.

Foreløbig har han omkring i Udlandet udtaget Patent for at beskytte sin Teknik.

I Tyskland, hvor han har holdt Foredrag og foranstaltet Udstillinger, har man med stor Interesse fulgt de Anvisninger, han har givet, Fagbladene har ydet ham den største Ros, og paa Akademiet i Berlin har han som Lærer i $1^1/_2$ ledet Arbejdet i Fresko.

Baade ude og hjemme har Matthiesen faaet Lejlighed til at øve sin Kunst til Smykke for saavel private som offentlige Bygninger Herhjemmefra kan næves de Psyche-Friser, hvormed han udstyrede Grosserer Wessels Villa, og den Fresko, som pryder Pædagogen Herman Triers Landsted, fremstillende Pestallozzi i Færd med at give Undervisning.

Nu kommer hertil som Hovedværket: Udsmykningen af Trappeopgangen i Studentersamfundets nye Hus, og den vil vi et Øjeblik betragte lidt nærmere.

Paa Væggen gennem det hele Hus breder og slynger sig en fantastisk Vegetation af de særeste Bladformer som Ramme om et Korps af unge Kvinder, der paa hver Trappeafsats træder frem af Bladenes Skjul. I nederste Vestibule hilser de den indtrædende Velkommen — nogle bringer Blomster, andre stemmer Instrumenter. Matthiesen har her haft den festlige Stemning for Øje, medens det en Etage højere oppe, hvor letklædte Kvinder træder en Sivdans henover Bladene, er æstetiske Indtryk, hvormed Kunstneren har villet fylde Beskuerens Sind. Atter stiger man tilvejrs og staar Ansigt til Ansigt med en Række Kvinder, nogle ifærd med at tømme Glædens, andre Tvivlens og Sorgens Skaaler. Her slutter Figurerne og Symboliken, men videre op ad Trappens Vægge forgrener sig Bladene i stadig lysere Toner. Gennem vore Billeder vil man faa et Begreb om, hvor festligt Kompositionen virker.

Freskomaleri fra Studentersamfundets Hus.

— — Oscar Matthiesen nøjes ikke med at være Kunstner paa et enkelt snævert Gebet, han er tillige ikke saa lidt af en Tusindkunstner. Vi har set ham som Kemiker, og han har ved en Konkurrence til mineralogisk Musæum vist, at han kender Udviklingslæren ud og ind. Snart er han Lærer, snart er han Foredragsholder, saa optræder han som novellistisk Forfatter („Stjerner og Striber"), og saa dukker hans Navn frem paa en Tegnebog for Skolebørn, alt medens han i vor officielle Tidende eftergaar den ny opdukkende Kunst med en Kritikens Alen, der ikke altid er justeret efter de gode Akademikeres Maal.

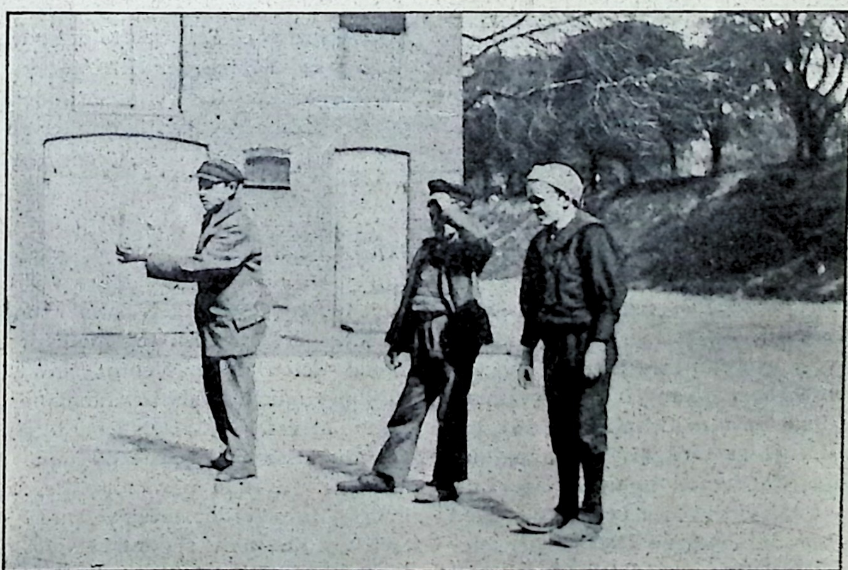
Mirliton.

Gratis Styrtebad.

Fra et Hjørne af Strædet.

BORTE fra Hovedgadens myldrende Menneskestrøm, fra klemtende Sporvogne, kimende Cyklister og pilsnare Slagterkøretøjer, ad Sidegaden, hvor kun en enkelt, vindskæv Arbejdsvogn i Ny og Næ ses rasle igennem, hvor ellers kun Sildesælgerens, Sandmandens og Kartoffelprangerens tohjulede Trækkevogne færdes eller om Morgenen tidlig Grønthandlerkonens pibende Barnevogn, der udtjent som saadan nu maa forrette Tjeneste ved Grøntsagernes Transport — et Par Skridt endnu, forbi Hjørnets lave, faldefærdige Hus, hvor Jernkræmmerens eller Marskandiserens gamle Sofaer, rustplettede Madratser og til Luven slidte Gangklæder luftes ud for Støv og Møl — forbi denne Sammensuriumbutik, hvor der drivesTuskhandel med alt mellem Himmel og Jord, lige fra gammelt Brød til kostbare, gule Ringe med »ægte« Diamanter — en Drejning til venstre, saa er De dèr, hvor Fortovets Bredde er et Minimum, hvor Husene bringer Bud om svundne Aarhundreders Arkitektur, og hvor Brostenene er lutter Spidser og Toppe.

Der stikkes til Streg.

Det er Strædet.

Dets gamle Huse gøre ikke Fordring paa Beundring, de sænker sig i den ene Side for at højne sig i den anden og stiver sig af ved gensidig Støtte. Rene Gardiner bag nypudsede Ruder er her et lige saa sjældent Syn som blomstersmykkede Vindueskarme, kun enkelte, vantrevne Pelargonier kæmper Fortvivlelsens Kamp med Støv og Bladlus for at holde det sidste Foraarsskud grønt.

Kun om Sommeren, naar Solen staar højt paa Himmelen, gaar der et lysende Glimt gennem Støvpartiklernes Myriader; Vinden har fri Pas-

sage op ad stejle Trappegange, utætte Dørfyldninger og sonderslaaede Ruder, hvor Bundter af gamle Klude, Aviser og Papstykker gør Forsøg paa at holde Træken ude.

Her findes ingen Rigdom paa noget — undtagen paa Børn!

For Enden af Strædet bliver Passagen bredere, saa lukkes det pludselig af Christianshavns Vold. Men her er et Hjørne, der afgiver en prægtig Tumleplads for Kvarterets Ungdom. Kom derhen engang, om De har Sans og Interesse for den Del af den kommende Slægt, der opdrager sig selv. Helst en Søndag Formiddag. Børn af alle Aldre tumler omkring. De mindste roder i Jord og Sand, bygger op ved Hjælp af Pinde og Papir de herligste Aladdinslotte eller fragter i Rendestenne tomme Tændstikæsker og gamle Cigarkasser afsted.

Et kulørt Stykke Papir, en Alen Sejlgarn, men mest af alt et rustent Knivsblad, der endnu har bevaret saa meget af sin fordums skarpe Æg, at det kan save en Kvist over, er her eftertragtede Herligheder.

Her er ingen Moder til at passe paa; Børnene skøtter sig selv, gaar paa egen Haand som Ællinger, og opstaar der Uenighed, blot en lille Meningsforskel, saa slaas man af Hjærtens Lyst; den stærke prygler den svage, indtil han brøler i vilden Sky og raaber paa Storebro'r, der spiller Klink og stikker nærmest til Streg — naturligvis med Kejten — tæt derved. Denne værdige Herre afbryder kun trevent sit interessante Spil, og Udsigten til muligvis at gaa Glip af en Toore under Fraværelsen gør ham ikke mildere stemt. Overlegent nærmer han sig for at indtage sin Plads som Dommer.

»Hva' er der?« Hvorefter et Kor af Anklager fra samtlige Selskabets Medlemmer brøler ham imod.

Resultatet bliver, at han ikke kan finde Rede i dette Vrøvl; han »ordner Papirerne«, som han udtrykker sig ved Tilbagekomsten til de spillende, paa samme Maade, som han af Erfaring ved, at andre før ham har ordnet dem, nemlig ved at uddele adskillige forsvarlige Lussinger og Næsevarmere til hele Forsamlingen.

Solen spiller ned ad Rendestenen, det Vand, som Kloaken ikke kan tage, fordamper, noget bliver der tilbage. Hvad dette »noget« indeholder, er Genstand for adskillige Barnehænders Undersøgelse, fra Hænderne vandrer det op i Ansigtet og sætter sig omkring Munden.

Det er det fine ved det; thi det er Skæg!

Da kommer Magistratens Vandvogn omme i Gaden, den drejer raslende og rumlende ned ad Strædet, og fra dens Straalerør staar Vandet ud i en tæt Regn. Et Hurra hilser dette Styrtebadsapparat, der er ganske gratis. De sorte Hænder tørres af paa Bukser og Kjoler — Tøsene skørter op — Drengene griber Kæppe og Stokke — afsted efter Vandvognen.

Bagefter Vandvognen gaar Kvarterets Akrobat paa Hænderne; han gør det af lutter Fornøjelse og Glæde over Tilværelsen, og skulde en eller anden Forbipasserende finde paa at give ham en Femøre, saa gaar han gerne hele Strædet igennem et Par Gange.

Kvarterets Akrobat.

Kraftspring og Saltomortaler er hans mindste Kunst — der er Muligheder i Knægten! Og hvem ved? Maaske stikker der i en eller anden af dem Begyndelsen til en almægtig Partifører eller en ny Tordenskjold!

Peter S.

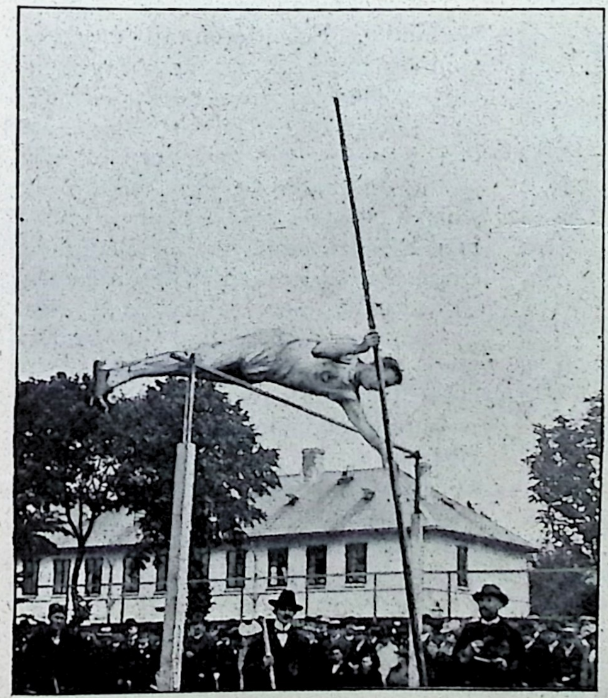
Sommer-Sport.

De ved, hvad Cyclesporten betyder som Agitator for et hastigere, et mere forøget Samkvem. De ved, hvordan Maskinerne i en kort Aarrække er bleven forbedrede indtil Fuldkommenhed. Først solide Ringe med en Udveksling omkring de 50, saa Cushion-Luftringe med en Udveksling omkring de 60, og nu Ringe med komprimeret Luft paa Maskiner, der er udvekslet lige indtil 130. Med disse Forandringer og de forøgede Hastigheder blev det at være Væddeløbsrytter paa Cycle noget helt andet, end det var fra først af. Til at begynde med cyclede vort Bourgeoisis Sønner omkap under Søstrenes Begejstring, siden tog mere professionelle Sportsmænd Têten under Venindernes Tilraab. Men det slog altsammen ikke til. Udenlandske Ryttere maatte indforskrives, og Cycleløbene blev internationale. — Der dukkede en Stjærne op som »den flyvende Hollænder«. Evropa blev for lille, kunde ikke frembringe de »Verdensmestre«, som der var Brug for. Saa vendte man sig mod Amerika, og derfra kom Zimmermann, »den flyvende Yankee«. Dette ved De altsammen, og De har fornylig set, at Udviklingen

»Negeren« i Start. (Fot. Th. Lumbye).

i sin Umætteligheid har maattet vende sig mod en ny Race, for at finde en Rytter som »den flyvende Neger« Major Taylor. Hans Legeme er som dannet til sportslig Væddestrid. Hans Lemmer smidig stærke, hans Muskler veludviklede, hans hele Figur skøn harmonisk. Dertil synes hans Hjærne at rumme alle de Instinkter, som man forlanger af en god Væddeløbshest.

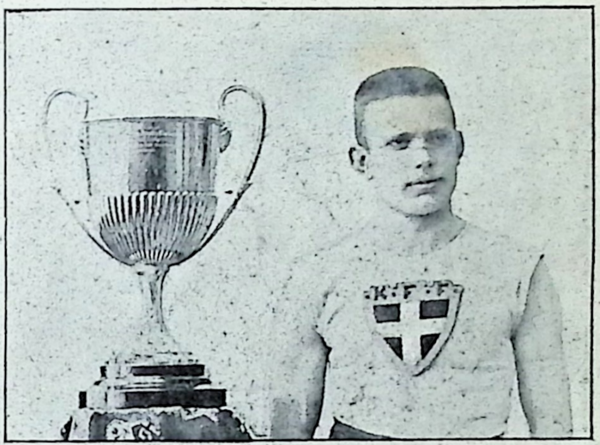
Et Stangspring. (Fot. Hans Rønnow).

Saa langt har Udviklingen i vor Cyklesport fort os, det ved baade De og jeg. Men hvorhen den derefter vil søge, det kan ingen af os have nogen Mening om. Maaske til den gamle nordiske Urkraft, saaledes at det bliver Ellegaard eller N. M. Andersen, begge Odensianere, der bliver Cyclesportens Fornyer. Man skal intet forsværge.

I alle Fald, kommer den nye Stjerne her fra Landet, saa stiger den op fra Odense.

— — — — —

Om Sommeren er der intet, der kan samle Publikum som Sportsstævner. I de forløbne Aar har Cyclesporten samlet Tusinder af Tilskuere, og den anspænder sig af yderste Evne med ny Variation og nye Genrer for at holde Vennerne fast. Den faar nemlig stadig nye Konkurrenter. En Idrætsfest som den, der blev holdt paa Østerbro forrige Søndag, byder paa saare righoldig Afveksling. Se engang paa Stangspringet. Saavidt vi ved, var det, fordi denne Sport ikke var kendt her i

Sidste Aars Vinder af Dickson-Pokalen for Fodløb.
(Fot. Hans Rønnow.)

Landet ved Anno 1500, at de Danske led det forsmædelige Nederlag ved Hemmingstedt. Ditmarskerne havde Stang med og kunde hoppe over Grøfterne; de Danske faldt i Vandet. I vore Dage vilde dette aldrig være sket. Naar man har set Petersen fra Hellerup springe Stangspring i Højden eller Appelrod-Larsen her af Staden springe Stangspring i Længden, saa ved man, at de Danske nu om Dage vilde klare enhver Grøft i Ditmarsken.

— — — — —

I Sverig kæmper skandinaviske Fodløbere (Resultatet ubekendt, da nærv. Nr. sluttes) om Dicksonpokalen, Skandinaviens største og kostbareste Idrætspræmie, der siden 1899 indehaves af en dansk Klub. Pokalen er skænket af den bekendte, nu afdøde, Sportsmæcen, Friherre, Baron James Fr. Dickson fra Gøteborg for Fodløb over en engelsk Mil. Den er i engelsk Cup-Stil, helt af Sølv og forgyldt indvendig, den er forsynet med Hanke og hviler paa en rund Fod af Ibentræ. Dens Bruttovægt er $8_{,38}$ kg., deraf vejer Sølvet ca. 3 kg., og dens Værdi er anslaaet til 1500

Kr. Der kæmpe som den aarlig ved et svensk Idrætsstævne gennem en Konkurrence, aaben for svenske, norske, danske og finske Klubber (Mandskab fra Arméen og Flaaden dog undtaget). Den er evig vandrende — kan aldrig vindes til Ejendom — og opbevares for Aaret af den sejrende Klub, medens Sejrherren faar en Guldmedalje.

Den unge Mand, der staar ved Siden af den paa Billedet, er Hr. C. Christensen af »Københavns Fodsportsforening«. Han vandt den i 1899 i Norrköping og igen i Fjor i Stockholm, hvor han var ene Dansker mod 28 Svenskere, som han besejrede i en Tid af 4 Min. 44³/₅ Sek., hvilket er den bedste Tid, der er opnaaet i Løbet om denne Pokal. Han er den eneste, der har haft Pokalen 2 Gange, og har tillige den skandinaviske Rekord for en engelsk Mil i 4 Min. 42³/₅ Sek. Han er dog ikke i saa god Form i Aar, da han ved de olympiske Lege i Paris sidste Sommer ved et Uheld blev sparket paa venstre Ben, hvorved der fremkom et stort Skinnebenssaar. Skønt Benet endnu ikke er helt restitueret — han bærer endnu Bandage, ogsaa under Løbet — har han dog lagt sig i Træning paany, og forhaabentlig vil det ikke lægge ham Hindringer i Vejen, naar han møder frem til Kamp paa Arenaen.

Charlotte Wiehe i Paris.

Charlotte Wiehes sidste Succes.

Hun kom til Seinestaden, lagde — ofte i bogstavelig Forstand — de forvænte Parisere for sine Fødder, og, hvad besynderligere er, hun fastholder sin Succes. Sidst har hun optraadt paa „Théatre des Capucines“ i et Stykke „Le je ne sais quoi..“ — et ægte Pariserstykke, hvis Indhold karakteriseres ved nogle Linier i en Artikel, som Tidsskriftet „Le Théatre“ har bragt om Fru Charlotte: „Stykket er en Dobbeltduo, en Duo mellem Grev d'Arleval og Marquise d'Evreux (Fru Wiehe) og derefter en Duo mellem Marquis d'Evreux og Grevinde d'Arleval. — Ganske efter den simple arithmetiske Sætning: Faktorernes Orden er ligegyldig, Resultatet bliver det samme.“

Det var netop vor gratiøse Landsmandinde, Forfatteren til Stykket stod og havde Brug for. Stykkets Hovedrolle var en Amerikanerinde, som Marquisen har ført hjem fra den anden Side Oceanet, og det gjaldt om finde en Skuespillerinde, som havde let ved at tale Fransk med Besvær. Thi man indsaa med Rette, at tog man til Rollen en Pariserinde, der skulde gøre sig Umage for at tale daarlig Fransk, havde man neppe kunnet udholde at se tre lange Akter til Ende.

Charlotte Wiehe hjalp dem i deres Nød og franske Blade strømmer over af Beundring for hendes „talende Profil“ og „smilende Ynde“.

„Le Théatre“ ofrer Forestillingen syv lange Sider, paa hvilke Charlotte Wiehe fremstilles i Fotografi og Farvetryk, i drastiske og kælne Scener, overalt beherskende Situationen med den sikre og fixe Plastik, som er hendes Styrke.

Kendte Navne
fra By og Land.

Fødselsdag.

Stiftsprovst *C. Rothe,* der nylig fejrede sin 90-aarige Fødselsdag, er født den 17. Juni 1811 i Helsinge Præstegaard For ni Aar siden trak R. sig tilbage fra sin alsidige Virksomhed indenfor den kirkelige Verden. I omtr. 50 Aar havde han da været knyttet til Frue Kirke som Præst, han havde som Sjællands Stiftsprovst haft stor Indflydelse paa Hovedstadens kirkelige Forhold, var altid stærkt interesseret i Skolevæsenets Udvikling og arbejdede ihærdigt for Opførelsen af nye Kirker. R., der i det daglige Liv har vundet sig ualmindelig Højagtelse, hædredes ved sin Fratræden med Biskoprang.

Stiftsprovst C. Rothe.

Fratrædelse.

Redaktør *Axel Damkier* fratræder til 1. Juli Redaktionen af »Ølandenes Dagblad«, som han selv har grundlagt og redigeret i ca. 21 Aar. D., der er født 13. Januar 1848, har over 30 Aars journalistisk Virksomhed bag sig, idet han var Medarbejder ved »Fædrelandet« og »National-Tidende«, inden han i 1879 flyttede til Rudkøbing. Her er han Medlem af Svendborg Amts Skoleraad og Rudkøbing Byraad, hvor han er Formand i de to vigtige Udvalg, Skole- og Trafikudvalget, endv. har han Sæde i Kirkeinspektonen og i Navnekommissionen, ligesom han i 17 Aar har været Frmd. for en af Byens største Foreninger, »Arbejderforeningen«.

Redaktør Axel Damkier.

Nu agter han at flytte til København, efter at han har solgt Halvdelen af »Øland. Dgbl.« til cand. theol, Realskolebestyrer *Aug. Hellesen,* som fra 1. Juli overtager Redaktionen af Bladet.

Dødsfald.

Overretssagfører *Emil Schjøttz,* som fornylig er afgaaet ved Døden her i Byen, var som yngre en kendt Politiker i Venstrepartiet, som i Firserne valgte ham ind i Folketinget i Mariagerkredsen. Den Afdøde, der var født 1848, blev Student 1866 og tog juridisk Embedseksamen 1871. Efter at have været Assistent i nogle Aar i Ministeriernes Revisionskontor, fik S. Ansættelse i Lands-Over samt Hof- og Stadsretten. Siden 1884 har han prakt-tiseret som Overretssagfører. Paa Grund af Svagelighed saa han sig nødsaget til at trække sig tilbage fra det offentlige Liv, om end hans Interesse for det politiske Liv stadig var levende.

Overretssagf. Emil Schjøttz.

Jubilæum.

Varemægler *Marcus Meyer* af Firmaet Ottesen & Meyer har fejret 25 Aars Jubilæum. Under de Former, moderne Forretningsliv har taget, kan Mæglergerningen med sine fast og snævert dragne Grænser ofte være besværlig nok. Marcus Meyer har imidlertid alle Dage besiddet det lyse Humør, som gør Mægleren til den velsete Gæst og letter ham Forretningerne. Han har med megen Dygtighed bragt det Mæglerfirma, han tilhører, frem i første Række og vil længe kunne fastholde sin Position som Varebørsens specielle Yndling.

Varemægler Marcus Meyer.

En stor Virksomhed i Odense, Firmaet *Hagen og Sievertsen,* kunde nylig festligholde sin 50-aarige Bestaaen. Denne Forretning, der omfatter Æskefabrik, Stentrykkeri, Bogtrykkeri m. m. blev stiftet 17. Juni 1851 af Litograf Hagen og Trykker Sievertsen. Af dets Stiftere lever nu kun Hagen, og Ledelsen af Forretningen, der allerede 1878 overgik til et Aktieselskab, har i de sidste 16 Aar været i Hænderne paa Direktør *Chr. Møller,* der med stor Dygtighed har forstaaet at hæve Fabriksvirksomheden en Plads som den første i sin Art. Den beskæftiger nu ca. 200 Arbejdere.

Direktør Chr. Møller.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: SOPHUS STOCKMARR: *Toujours fidèle.* (Mazurka). FINI HENRIQUES: *Kort og godt.* H. WAISS: *Natsværmer-Polka.*

Til vore Læsere!

I Anledning af forskellige Henvendelser gøre vi opmærksom paa, at Pladsmangel hindrer os i under „Kendte Navne" at omtale 70-Aars Fødselsdage, samt Jubilæer, der ligger mellem de 25- og 50-aarige.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Spionen fra Kronstadt.

Da »Spionen fra Kronstadt« i sin Tid var sluttet i »Hver 8. Dag«s Spalter, modtog vi straks en Mængde Opfordringer til at trykke en Særudgave af Romanen i Bogform. Det er nu ca. to Aar siden, at denne kom til at foreligge, men endnu i Dag hører den til de mest efterspurgte blandt de af »Hver 8. Dag« udgivne Bøger.

Naturligvis er det i første Række selve Bogens ualmindelige Fortrin som spændende og gribende Romanlekture, der har begrundet denne store Omsætning, men samtidig er den Pris, hvortil Bogen tilbydes »Hver 8. Dag«s Abonnenter, saa ualmindelig lav, at den alene forklarer, at »Spionen« snart er at finde paa hver eneste Boghylde Landet rundt. Da Materialet til Bogen er benyttet tidligere, har vi kunnet tilbyde Abonnenterne den gennemillustrerede Roman for 1 Kr. (+ Porto ved Forsendelse), men denne Pris gælder kun, saa længe det nuværende Oplag strækker til.

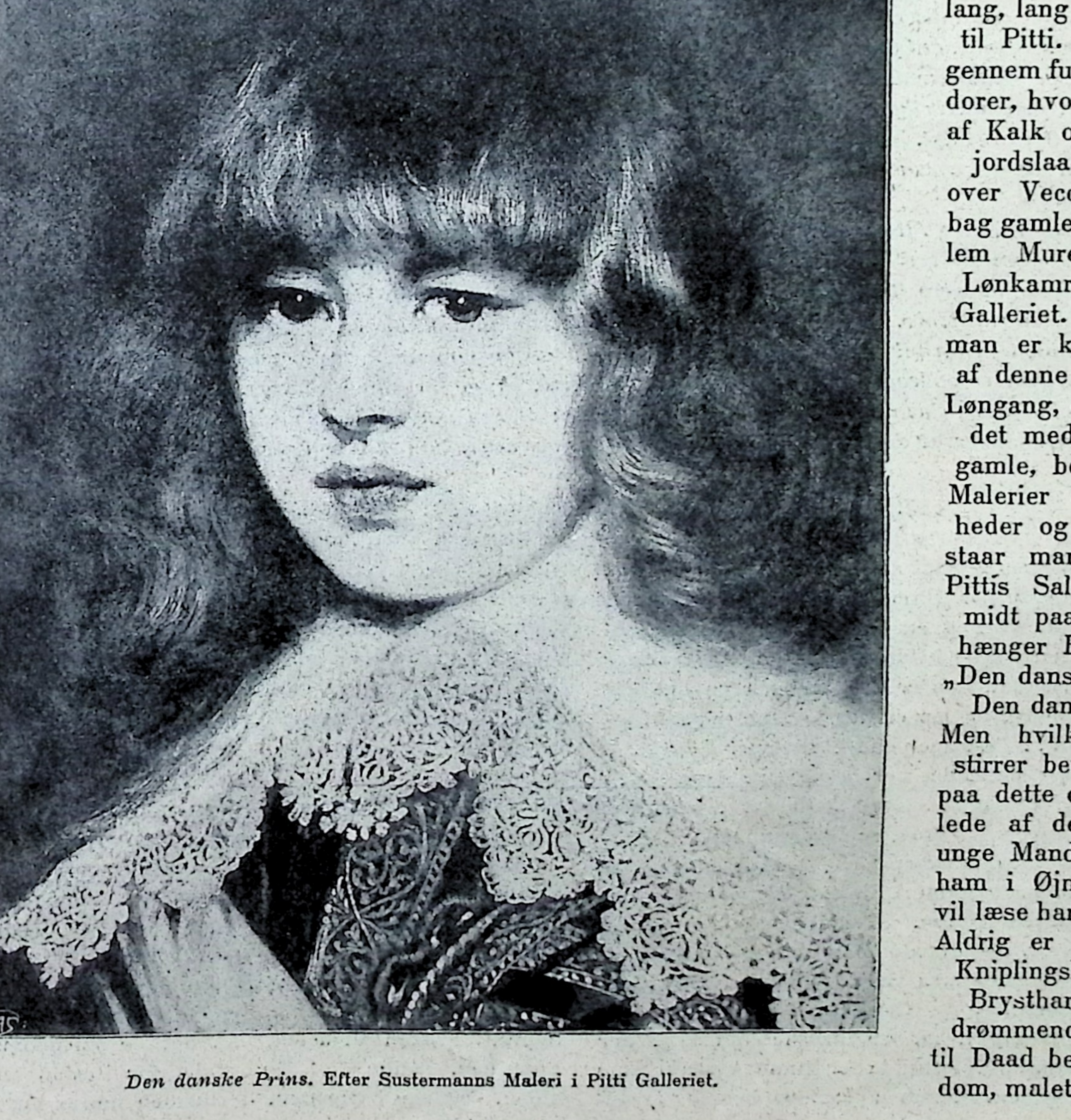

HVER8DAG

Nr. 40. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 7. Juli. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Den danske Prins.

Den danske Prins. Efter Sustermanns Maleri i Pitti Galleriet.

Der fører fra Ufficiernes Galleri i Florentz en lang, lang Gang over til Pitti. Den gaar gennem fugtige Korridorer, hvor der lugter af Kalk og Katte og jordslaaet Snavs, over Vecchio Broen, bag gamle Huse, mellem Mure, gennem Lønkamre til Pitti Galleriet. Og naar man er kommen ud af denne uendelige Løngang, der er prydet med Tusinde gamle, besynderlige Malerier af Berømtheder og Navnløse, staar man i én af Pittis Sale, og dèr, midt paa Væggen hænger Billedet af „Den danske Prins“.

Den danske Prins! Men hvilken? Man stirrer beundrende paa dette dejlige Billede af den ganske unge Mand. Man ser ham i Øjnene. Man vil læse hans Tanker. Aldrig er 14 Aar i Kniplingskrave og Brystharnisk, i drømmende, snart til Daad beredt Ungdom, malet skønnere.

Under Billedet staar der: „Figlio di Federigo III, Re di Danimarca." Det er Sustermanns Billede af Kong Frederik den III af Danmarks Søn, og Billedet kaldes af Musæets Direktører, Konservatorer og Hundreder af Kopister kun ved det ene Navn: „Il principe danese", — den danske Prins. Men hvilken af Frederik den IIIs Sønner? Kristian den V er det ikke. Er det da . . .

Man bliver staaende ved Tanken. I en Drøm har en stor Digter set dette Barneansigt, vaagen har han holdt det fast, gennem Aar har han set det vokse sig kraftigere, stærkere, med Panden mere knudret, med Næseroden tykkere, med Munden mere bestemt. Og da Digteren kom her til Florentz, stod han atter overfor dette Billede, og det fyldte hele hans Sind og Hjerte, og han lod i sin dybe Roman denne fjorten Aars Prins, Symbolet for alle Æventyrs vidunderlige Prinser, mødes med Kvinden med de tre Sjæle og de tre Sind.

J. P. Jacobsen har vel i Florentz dvælet foran dette Sustermanns Billede af Frederik den IIIs Søn, før han skrev Bogen om Marie Grubbe.

De, der har beundret dette Billede og stadig er vendt tilbage til det for at skue ind i denne Ungdoms længselsfulde Øjne, har vel i hvert Fald hos sig selv følt Ønsket, et brændende og inderligt Ønske om, at dette var, — hvad det vistnok er — Billedet af Ulrik Frederik Gyldenløve, Fru Marie Grubbes Mand.

Florentz. **Victor Foss.**

Soldaterære.

Af Arthur Schnitzler, paa Dansk ved Johannes Dam.

Den østrigske Forfatter Arthur Schnitzler, hvis sidste nye Fortælling „Lieutenant Gustl" har vakt Opsigt Verden over, vil være det danske Publikum bekendt ved sit Skuespil „Elskovsleg", der har været opført paa Dagmarteatret. „Lieutenant Gustl", som „Hver 8. Dag" vil bringe i de følgende Numre, har navnlig vakt et enormt Røre i østrigske Militærkredse, fordi dens Psykologi skærer dybt i en af det tysk-østrigske Samfundslivs ømmeste Skader, den mærkelige Militærære, der i Tidernes Løb er kommen til at kontrastere saa stærkt mod de Begreber om Ret og Pligt, der raader i andre Samfundsklasser. Som det nys er meddelt gennem Telegrammer, har Bogen ogsaa givet Anledning til, at Forfatteren er bleven udslettet af den østrigske Hær som Reserve-Læge.

Den tyske Officers Æresbegreber vil straks forekomme danske Læsere lidt fremmede. En hæderlig dansk Officer vilde genere sig ved adskilligt, som Løjtnant Gustl finder i sin Orden. Paa den anden Side vilde han ikke anse det for at være Livet om at gøre, om han kom til at veksle et Par Behageligheder med en tyk Mand i en Teatergarderobe. Han vilde, som ethvert andet dannet Menneske, i Tide klare sin Forløbelse med en Undskyldning. Man vil imidlertid under Læsningen hurtig gøre sig fortrolig med den tyske Militæraand, hvori Bogens Helt er opdraget. Og af umiddelbar Interesse, ogsaa for danske Læsere, er den dybe Sjælekundskab og den Stilkunst, Schnitzler udvikler i Fremstillingen af den unge Officers urolige Tanker og Overvejelser den Nat, han beslutter at dø for ikke at overleve en Fornærmelse, han ikke kan afvaske med Vaaben i Haand.

I.

Hvor længe skal dette her dog vare? Lad mig se paa Uret . . . hm ja, det gaar vel ikke engang an paa en saa alvorlig Koncert. Aa — hvem ser det? Og hvis der er nogen, der ser det, saa er det én, der er lige saa lidt med som jeg, og saa er der jo ikke noget at genere sig for . . . Ikke mer end et Kvarter til ti! . . . Jeg synes, jeg har siddet her mindst tre Timer. Man er ikke vant til det . . . Hvad mon det egentlig er for noget? Lad os en Gang se Programmet . . . Oratorium, javel! Jeg gættede paa en Messe. Saadan noget hører i Grunden hjemme i Kirken. Der er ogsaa den Behagelighed ved Kirken, at man dér kan gaa, naar man har Lyst. — Havde man saa endda haft en Yderplads! — Man maa være taalmodig. Selv Oratorier faa dog Ende en Gang. Det kan godt være, det er meget smukt, det er maaske kun mig, der ikke er i Humør. Hvor skulde det Humør ogsaa komme fra? Latterligt nok, at man er gaaet her hen for at adsprede sig . . . Jeg skulde hellere have givet Billetten til Benedek, han holder jo af den Slags Ting; han spiller jo selv Violin. Men saa var Kopetzky vel sagtens bleven fornærmet. Det var jo rigtig pænt af ham, det var saamænd godt ment. Han er en flink Fyr, Kopetzky, den eneste, man kan stole paa . . . Hans Søster synger jo med deroppe. Mindst hundrede unge Piger, alle sortklædte. Hvorledes skal jeg finde hende? Det er ogsaa, fordi hun synger med, at Kopetzky havde en Billet . . . Hvorfor mon han ikke gik selv? — De synger for Resten nydeligt. Det er meget opbyggeligt — utvivlsomt! Bravo! Bravo! . . . Ja, man maa vel klappe med. Han dèr ved Siden af klapper, som han var gal. Gud véd, om han virkelig er saa begejstret, som han lader? — Det Pigebarn der oppe i Logen er rigtig sød. Er det mig, hun ser paa, eller den Herre der med det lyse Fuldskæg? . . . Naa, en Solo! Hvem er nu det? Alt: Frøken Walker, Sopran: Frøken Michalek . . . det er formodentlig Sopranen, denne . . . Nu er det for Resten længe siden, jeg var i Operaen. I Operaen morer jeg mig

altid, selv naar det er kedeligt. Jeg kunde for Resten gaa til »Traviata« i Overmorgen. I Overmorgen — hm, saa er jeg maaske et dødt Kadaver! Aa, visvas, det tror jeg jo slet ikke selv! Bi De kun, Hr. Doktor, De skal nok blive vænnet af med den Slags Næsvisheder. Jeg skal hugge Næsetippen af Dem, haha ...

Kunde jeg bare se hende der oppe i Logen! Jeg havde Lyst til at laane den Herres Kikkert her ved Siden af, men han bider vel Hovedet af mig, naar jeg forstyrrer ham i hans Andagt ... Hvor omtrent mon Kopetzkys Søster staar? Gud ved, om jeg kunde kende hende igen? Jeg har jo kun set hende et Par Gange, sidste Gang var i Officersforeningen ... Mon det er lutter dydige Damer, alle de hundrede? Gud Fader bevares! ... »Med Assistance af Sangforeningen«! — Sangforeningen, den er god! Jeg kommer altid ved det Ord til at tænke paa noget lignende som Wiener-Sangdanserinder, skønt jeg ved jo nok, det er noget helt andet! ... Skønne Minder! Det var den Gang ved »Grønne Port« ... Hvad var det nu hun hed? Hun sendte mig for Resten et Prospektkort fra Belgrad ... meget smuk Egn, saa det ud til. — Kopetzky har valgt den bedre Del, han sidder paa Kaféen og ryger sin Virginia i Ro og Mag!

Hvad sidder den Knægt nu der og glor paa? Han kan vist se paa mig, at jeg keder mig og kun er kommen her hen af en Fejltagelse ... Hør, min Ven, jeg vil raade Dem til at se lidt mindre storsnudet ud, ellers skal jeg snakke med Dem, naar vi kommer ud i Foyeren! Saa, nu tog han da Øjnene til sig! ... Det er svært, saa bange de er for mine Øjne allesammen ... »Du har de sødeste Øjne, jeg nogensinde har set«, sagde Stefanie forleden ... Aa Steffi, Steffi, Steffi! — Den Steffi er egentlig Skyld i, at jeg sidder her og ærgrer mig i timevis. — Disse evindelige Afbud fra Steffi begynder virkelig at angribe mine Nerver! Hun skulde da ikke for Alvor interessere sig for denne Fyr, hun altid er sammen med — sindssvagt! Det er vist ellers en Jøde. Han er allenfals noget ved en Bank, og saa det sorte Overskæg ... Reserveløjtnant skal han jo ogsaa være. Fanden ta' mig, om han skulde faa Lov at blive længe ved mit Regiment! Der er i det hele taget ingenting, der ærgrer mig som det, at de bliver ved at gøre saa mange af disse Jøder til Officerer ... for Resten blæser jeg hele Antisemitismen en lang Marsch. Forleden i det Selskab, hvor jeg havde den Affære med Doktoren, det var hos Mannheimers ... Mannheimers er nok for Resten selv Jøder, døbte selvfølgelig ... hos dem stikker det slet ikke igennem, navnlig ikke hos *hende* ... hvor hun er dejlig, blond og slank og ... meget morsom Aften i det hele taget. Brillant Mad, glimrende Cigarer ... naa, Mønten er der jo! ...

Bravo! Bravo! Nu maa det da snart være forbi? Ja, nu rejser hele Selskabet sig der oppe ... meget smukt — imponerende! — Ogsaa Orgel? Orgel kan jeg godt lide ... Naa, ja ja, det er virkelig ikke ilde, det lyder helt godt! Strængt taget gaar man vist altfor lidt paa Koncert ... Jeg skal dog fortælle Kopetzky, at det tiltalte mig ... mon jeg træffer ham i Kaféen? — Aa, jeg har slet ikke Lyst til at gaa paa Kafé i Aften ... jeg blev kort slemt til Vands igaar. Hundrede og tresindstyve Gylden i ét Parti — det er *for* dumt! Og hvem var det saa, der løb med det hele? Ballert, netop den, som mindst har det nødigt ... Det er egentlig Ballerts Skyld, at jeg er kommen hen til denne fjollede Koncert ... ja, ellers kunde jeg have spillet igen i Aften, saa havde jeg maaske vundet noget tilbage. Men iøvrigt er det godt, at jeg har lovet mig selv paa Æresord ikke at røre Kort i en Maaned ... Sikket Ansigt Mo'er vil sætte op, naar hun faar mit Brev! — Aa pyt, hun kan gaa til Onkel, han har Penge som Græs; det Par Hundrede Gylden spiller ingen Rolle for ham. Kunde jeg blot faa sat igennem, at jeg fik noget fast om Maaneden ... men næh! hver en Kreutzer skal man tigge sig til. Saa har vi den gamle Vise: »Ifjor var Høsten saa elendig!« ... Skulde jeg tage ud til Onkel igen i Sommer en fjorten Dages Tid? Egentlig keder man sig ihjel derude ... Ja, hvis denne ... hvad var det nu, hun hed? ... Det er dog mærkværdigt, jeg kan aldrig huske Navne! ... Aa, nu har jeg det, Etelka! Ikke et Ord Tysk kunde hun, men det var ogsaa ligemeget, man kunde klare sig foruden det ... Ja, for Resten, en fjorten Dages Landluft — er hun der ikke, er der nok en anden ... men en Uges Tid skulde man dog være hjemme hos de gamle ... Mo'er saa daarlig ud i Julen ... aa hvad, det er vel nok gaaet over nu. Hun maa jo være glad, at Fa'er har taget sin Afsked. Og Klara finder sig nok en Mand ... Onkel maa da kunne spæde til. Otteogtyve Aar, det er da ikke saa gammel ... Steffi er saamænd mindst lige saa gammel ... men det er underligt, de Kvinder holder sig nu længere unge. Se nu denne Maretti i »*Madame sans Gêne*« — hun er bestemt syvogtredive og ser ud som ... Død og Pine, man kan blive helt tosset af at se paa hende.

Sikken Varme! Er de ikke færdige endnu? Aa, hvor jeg glæder mig til den friske Luft! Jeg vil gaa mig en Tur henad »Ring« — i Aften gælder det at komme tidlig i Seng for at være klar til i Morgen Eftermiddag. Det er grinagtigt, saa lidt jeg tænker paa det, saa knusende ligegyldigt det er mig! Første Gang var jeg dog en lille Smule løjerlig ved det. Bange var jeg just ikke; men jeg var dog lidt nervøs Natten før ... naa, Premierløjtnant Bisanz var nu heller ikke til at spøge med. — Men det kom jeg da godt fra! ... Tænk, at det er halvandet Aar siden. Hvor Tiden gaar! ... Men naar Bisanz ikke kunde gøre mig noget, saa kan denne Doktor saamænd heller ikke. Skønt ... disse uøvede Fægtere er ofte de farligste. Dorschintzky har fortalt mig, at han en Gang var lige ved at blive ekspederet af en Klodrian, der aldrig for havde haft en Sabel i Haanden; og Dorschintzky er dog nu Fægtelærer i Reserven. Naa — maaske han ikke var slet saa dreven den Gang. ... Det, det gælder om, er Koldblodighed. Jeg er ikke en Gang rigtig vred mere, og

det *var* dog frækt — topmaalt frækt! Han havde heller aldrig vovet det, hvis han ikke havde faaet noget Champagne i Forvejen . . . en Uforskammethed uden Lige! Naturligvis en Socialist. Disse Lovtrækkere nu om Stunder er jo Socialister til Hobe! Denne Bande . . . allerhelst saa de hele Arméen afskaffet. Hvem der saa skal forsvare dem bagefter, naar Kineserne kommer over dem, det tænker de ikke paa — Idioter! En Gang imellem maa der statueres et Eksempel, og jeg var i min fulde Ret. Det var godt, jeg ikke lod ham slippe efter den Bemærkning — jeg kan blive rasende, naar jeg tænker derpaa. Men jeg tog Sagen paa den rette Maade — Obersten sagde ogsaa, min Optræden var absolut korrekt. Affæren vil i det hele taget komme mig til Nytte. Jeg kender mer end én, der vilde have ladet Slubberten løbe. Der er nu Müller, han vilde naturligvis igen have været »objektiv« eller saadan noget. Man kører altid fast med denne Objektivitet. . . . »Hr. Løjtnant!« . . . alene Maaden, hvorpaa han sagde dette »Hr. Løjtnant«, var fornærmende! . . . »De maa dog indrømme mig . . .« — Hvor kunde han komme til . . .? Hvorledes kom jeg i det hele taget til at tale med denne Socialist? Hvad begyndte det med? . . . Saa vidt jeg husker, var denne mørke Dame med, som jeg havde til Bords . . . og saa dette unge Menneske, som maler Jagtbilleder — hvad er det nu, han hedder? Ja minsandten, det var ham, der var Skyld i hele Historien. Han talte om Manøvrerne; saa kom denne Doktor og sagde et eller andet, som ikke passede mig, om at lege Soldater eller noget i den Retning — hvor jeg dog ikke fandt Anledning til at skride ind — ja, saa kom vi til at tale om Kadetskolen . . . rigtig, nu har jeg det . . . og jeg fortalte om en patriotisk Fest . . . og saa sagde Doktoren — ikke lige straks, men det kom i hvert Fald i den Anledning — »Hr. Løjtnant, De maa dog indrømme mig, at ikke alle Deres Kammerater er gaaet Officersvejen ene og alene for at forsvare Fædrelandet!« Har man hørt Mage til Frækhed! Det vover saadan en Person at sige til en Officer lige op i hans aabne Øjne! Blot jeg nu kunde huske, hvad jeg svarede til det . . . jo, jo, det var noget om Folk, der blander sig i Ting, de ingen Begreb har om . . . ja, rigtig . . . og saa kom der en, der vilde stifte Fred, en ældre Herre med Snue. . . . Men jeg var aldeles rasende! Doktoren sagde det paa en Maade, som om han direkte sigtede til mig. Det manglede bare, han skulde have mindet mig om, at jeg kom ind paa Kadetskolen, fordi jeg blev vist bort fra Latinskolen. . . . De Folk kan nu en Gang ikke forstaa vor Tankegang, det er de for dumme til. . . . Naar jeg nu tænker paa den første Gang, jeg fik Uniformen paa, saadan noget oplever kun de færreste. . . . Ifjor under Manøvrerne . . . jeg vilde have givet noget til, at det paa én Gang kunde blevet til Alvor . . . og Mirovic sagde, det gik ham ganske paa samme Maade. Og bagefter, da Hans Højhed red ned langs Fronten . . . og Oberstens Tale . . . man maatte være en ussel Stymper, om ikke Hjertet kom til at banke stærkere. . . . Og saa kommer saadan en Blæksprutte, som aldrig har bestilt andet end at rode i sine Bøger, og tillader sig en flabet Bemærkning! Ja, vent du bare, min Ven, du skal faa, hvad du har godt af . . . jo, du kan tro, jeg skal muntre dig! . . .

Saa, hvad er der nu? Nu maa det dog vel snart være forbi? . . . »Lover Herren, alle Engle!« — Aa, det er Slutningskoret . . . udmærket! Det er virkelig aldeles . . . det er storartet! — Nu har jeg rent glemt hende der oppe i Logen, som begyndte at kokettere før. Hvor er hun henne? . . . Hun maa være taget hjem . . . hun dér lader ogsaa til at være ganske fiks . . . det er ogsaa Pokkers, at man ikke har sin Kikkert med! Brunnthaler er saa fornuftig at have sin Kikkert liggende i Kaféen ved Kassen, saa har han den altid ved Haanden. . . . Mon den lille der foran ikke kan vende sig en eneste Gang . . . se, hvor anstændig hun sidder. Det er vel det moderlige Ophav, hun har ved Siden af sig. — Mon man ikke en Gang skulde tænke paa at gifte sig. Willy var ikke ældre end jeg, da han gik i Tøjet. Det er nu slet ikke nogen daarlig Indretning med saadan en køn lille Skabning i Hjemmet. . . . Det var ogsaa ærgerligt, at Steffi var optaget i Dag! Steffi . . . det kunde ellers blive en nydelig Historie, om han, denne . . . Jøden . . . opdagede den. Saa havde man hende at trækkes med. Ja, den arme Fliesz, han kom godt op at køre med den smaa Winterfeld — og saa holder hun ham for Nar oven i Købet. Det tager nok en skøn Dag en Ende med Forskrækkelse. . . . Bravo, bravo! . . . Puh, saa er det forbi! . . . Ah, det gør godt at faa rettet Lemmerne. . . . Naada, hvor lang Tid mon han der skal bruge for at faa sin Kikkert ned i Futteralet?

»Aa undskyld, maa jeg ikke komme ud?«

Sikken Trængsel! Det er bedst at lade Strømmen komme forbi . . . Hun var nydelig . . . Mon de Diamanter virkelig var ægte? — Hun der er sød . . . se, hvor hun ser paa mig! Aa, ja, Frøken, fra min Side er der ikke noget i Vejen. Men sikken en Næse! — Jødepige . . . en til . . . det er dog fabelagtigt, de halve er da ogsaa Jøder . . . Ikke en Gang et Oratorium kan man høre i Fred . . . Saa, nu maa jeg se at komme frem . . . Hvad trænger han paa for, det Fjols der bagved? Det skal jeg snart faa ham vænnet af med. . . . Naa, det er en ældre Herre! . . . Hvem er det, der hilser der ovre? . . . Har den Ære, har den Ære . . . ingen Anelse om, hvem det er . . . Det er vel bedst, jeg gaar lige over til Leidinger og spiser til Aften . . . eller til Haveselskabet maaske? Det kan jo være, at Steffi er der. Hvorfor kunde hun ikke skrive til mig, hvor hun gik hen med ham? Naa, det vidste hun maaske ikke i Forvejen. Det maa være forfærdeligt at være saa afhængig . . . stakkels Pige! — Saa, der er Udgangen . . . Nej, dog, hvor hun er dejlig! Ganske alene? Se, hvor hun smiler til mig. Det var en Idé, hende maa jeg holde Øje med! . . . Saa, ned ad Trappen . . . Der er en Major af det 95de . . . han hilste meget elskværdigt . . . saa er man dog ikke den eneste Officer, der har været her . . . Hvor blev nu den kønne Dame af? Aa, der

. . . Hun staar ved Rækværket . . . saa gælder det om at komme til Garderoben . . . Bare hun ikke slipper fra mig . . . Saa for en Ulykke! Sikken forbandet Kokette! Lader sig afhente af en Herre, men bliver ved at vende sig efter mig og smile! — Aa, der er dog ikke noget ved nogen af dem . . . Det var dog en svær Trængsel her ved Garderoben! Man maa vist hellere vente lidt endnu . . . Saa! Kan det Bløddyr da ikke tage mit Nummer!

»De der, Nummer 224! Der hænger det! Har De ikke Øjne i Hovedet? Der hænger det jo! Naa, Gudskelov, lad mig saa faa det.« . . . . Den tykke der spærrer jo hele Garderoben . . . »Tak skal De ha'e!«

»Rolig, rolig!«

Hvad er det, han siger?

»Bare rolig, kære!«

Jeg maa vist tage mig lidt af hans Opdragelse . . . »Vil De ikke give lidt Plads?«

»Aa, De har vist ikke saa travlt, saa det gør noget!«

Hvad er det, han siger? Siger han *det* til mig? Det er dog et stift Stykke! Det kan jeg ikke finde mig i! »Tag den med Ro!«

»Hvad mener De?«

Hvad er det for en Tone! Det er jo ganske utaaleligt!

»De behøver ikke at puffe!«

»Aa hold Deres Kæft!« Det skulde jeg ikke have sagt, det var for groft. . . . Naa, nu *har* jeg sagt det.

»Hvad siger De?«

Nu vender han sig om . . . ham kender jeg jo! Død og Pine, det er jo Bagermesteren, som er en stadig Gæst i Kaféen. . . . Hvad mon han vil her? Han har vel sagtens ogsaa en Datter eller saadan noget paa Konservatoriet. . . . Men hvad er nu det? Hvad er det, han har for? Jeg tror virkelig . . . ja minsandten, han har grebet fat om mit Sabelhæfte . . . mon Mennesket er forrykt? . . . »Hør De . . .!«

»Saa, saa, Hr. Løjtnant, vær nu blot ganske rolig.«

Hvad er det, han siger? For Guds Skyld, der var da ingen, der hørte det? Nej, han talte ganske sagte. . . . Hvorfor kan han ikke give Slip paa min Sabel? Herregud dog . . . det er jo til at blive gal over . . . jeg kan ikke faa hans Haand væk . . . lad os nu blot ikke faa Skandale! . . . Majoren er da ikke bag efter mig? Mon der ikke bliver lagt Mærke til, at han holder fast i mit Sabelhæfte? Han hvisker jo noget til mig! Hvad er det, han siger?

»Hr. Løjtnant, hvis De gør det mindste Vrøvl, saa trækker jeg Deres Sabel og knækker den i Stykker og sender den til Deres Foresatte. Forstaar De mig, dumme Dreng?«

Hvad sagde han? Drømmer jeg ikke? Er det mig, han taler til? Jeg burde svare. . . . Men det er jo Mandens Alvor — han trækker virkelig Sablen ud. Du forbarmende Gud, han gør det! . . . Jeg kan mærke det, han trækker i den! Hvad siger han nu? . . . Aa for Guds Skyld, blot der ikke bliver Skandale — — hvad er det nu, han siger igen?

»Naa, jeg vil ikke ødelægge Deres Fremtid . . . De skal blot være artig, forstaar De. De skal ikke være bange, der er ingen, som har hørt noget . . . der er ingenting i Vejen, saa . . . Men for at man ikke skal tro, at vi har været uklar, saa skal jeg nok være venlig imod Dem! — Meget forbunden, Hr. Løjtnant, det har glædet mig meget — god Nat, Hr. Løjtnant!«

Forbarmende Gud, har jeg drømt? . . . . Har han virkelig sagt det? . . . Hvor er han da? . . . Der gaar han henne . . . Jeg burde jo trække blank og hugge ham sønder og sammen. — Du min Gud og Skaber, der var da ikke nogen, som hørte det? — Nej, han talte jo ganske sagte, næsten hviskende . . . Hvorfor gaar jeg dog ikke hen og hugger ham ned? — Nej, det gaar jo ikke an . . . straks paa Stedet skulde det være gjort . . . Hvorfor gjorde jeg det da ikke? . . . Jeg kunde jo ikke . . . han vilde jo ikke give Slip paa Hæftet, og han er ti Gange saa stærk som jeg . . . havde jeg blot sagt et eneste Ord til, havde han brækket Sablen . . . Jeg maa jo være glad til, at han ikke talte højt. Hvis nogen havde hørt det, saa havde der ikke været andet for mig at gøre end at skyde mig. — Det hele har maaske kun været en Drøm. — Hvorfor ser nu den Herre der ovre ved Pillen saa vist paa mig? — — Han skulde da ikke have hørt . . . Jeg vil spørge ham ad . . . Spørge? Jeg er jo gal! — Gud ved, hvorledes jeg ser ud? Mon man kan se noget paa mig? Jeg er sikkert ganske bleg. — Hvor er Slubberten? . . . Jeg maa slaa ham ihjel! . . . Væk er han . . . her er jo snart ikke flere Mennesker . . . Men hvor er nu min Kappe? . . . Herregud, jeg har den jo paa — det har jeg slet ikke lagt Mærke til . . . Hvem mon der har hjulpet mig den paa? — Naa, han der! Han maa vel have en Sekskreutzer . . . se, saa!

— — — Aa, hvad er det dog med mig! Er det virkelig sket? Er jeg virkelig bleven behandlet paa den Maade? Har han virkelig sagt »dumme Dreng« til mig? Og jeg har ikke slaaet ham ned paa Stedet! Ja, men jeg kunde jo ikke . . . Han er jo stærk som en Bjørn . . . Nej, jeg maa være gaaet fra Forstanden, ellers havde jeg da med den anden Haand . . . Men saa havde han jo trukket Sablen og brækket den, og saa havde alt været tabt . . . Alting tabt! Og bagefter var det for sent, da var han jo gaaet . . . jeg kunde jo ikke stikke ham ned bagfra . . .

Hvad er det . . . allerede ude paa Gaden? Hvorledes er jeg kommen her ud? — Hvor her er svalt . . . ah, Blæsten gør godt . . . Hvem er det derovre — hvorfor ser de over paa mig? De har maaske alligevel hørt . . . Nej, ingen kan have hørt noget . . . jeg ved jo, jeg saa mig om straks efter! Der var ingen, der lagde Mærke til os, ingen hørte noget . . . Ja, men sagt det har han, selv om ingen har hørt det; sagt det har han. Og jeg stod der og tog imod det, som om jeg havde tabt Næse og Mund! . . . Men jeg kunde jo hverken sige eller gøre noget; det var jo det eneste, der var for mig: rolig, bare rolig! . . . Det er forfærdeligt, det er ikke til at udholde; jeg maa slaa ham ihjel, hvor jeg træffer ham! . . . Det kan man sige til mig! Det kan saadan en Karl, saadan en Køter, sige til mig! Og han kender mig . . . Ja, for Fanden, han kender mig, han ved, hvem

jeg er! . . . Han kan fortælle hvert eneste Menneske, at han har sagt det til mig! . . . Nej, nej, det vil han jo ikke, saa havde han jo ikke behøvet at tale saa saa sagte . . . Det har netop været hans Mening, at ingen andre end jeg skulde høre det. — Men hvem indestaar mig for, at han alligevel ikke fortæller det i Dag eller i Morgen til sin Kone, sin Datter eller sine Kafébekendtskaber? — — — Gud i Himlen, jeg træffer ham jo igen i Morgen! Naar jeg i Morgen kommer hen paa Kaféen, sidder han jo igen som sædvanlig og spiller sit Parti med Hr. Schlesinger og Blomsterfabrikanten . . . Nej, nej, det gaar ikke an, det gaar ikke an . . . Saasnart jeg ser ham, maa eg slaa ham ned . . . Nej, det tør jeg dog ikke . . . straks skulde jeg have gjort det, straks paa Stedet! Aa, havde jeg blot gjort det! . . . Jeg vil gaa til Obersten og melde ham Sagen . . . ja, ja, til Obersten . . . Obersten er altid saa venlig — jeg vil sige til ham: Hr. Oberst, jeg melder tjenligst, at han holdt fast paa Sabelhæftet, han vilde ikke give Slip; Forholdet var i Virkeligheden ganske det samme, som om jeg havde været vaabenløs . . . Hvad vil saa Obersten sige? — Hvad han vil sige? — Herregud, der er jo ikke andet at gøre end at stikke Fornærmelsen i Lommen. Stikke den i Lommen med Skam og Skændsel . . . Er det Frivillige, de der ovre? . . . Det er dog nederdrægtigt. I Mørke ser de ud som Officerer . . . de hilser! — De skulde blot vide — aa, de skulde bare vide! . . . Der er Kafé Hochleitner . . . nu sidder der sikkert et Par Kammerater derinde — maaske ogsaa nogen af mine Bekendte . . . Maaske jeg skulde fortælle Historien til en eller anden, som om det var en anden, den var hændt? . . . — Jeg er vist snart helt forstyrret . . . Hvordan er det, jeg løber og tosser omkring? Hvad har jeg her paa Gaden at gøre? — Men hvor skal jeg da gaa hen? Var det ikke til Leidinger, jeg vilde? Haha, sætte mig ned mellem andre Mennesker . . . jeg har en Fornemmelse af, at enhver maa kunne se det paa mig . . . Jamen, noget maa der dog ske . . . Hvad skal der da ske? . . . Intet, intet, der er jo ingen, der har hørt noget . . . ingen, der ved det . . . endnu er der ingen . . . Om jeg nu gik hjem til ham og bønfaldt ham om ikke at sige det til nogen? . . . Nej, nej, saa hellere en Kugle for Panden! . . . Ja, det var det rigtigste! . . . Det rigtigste? . . . Det rigtigste? — Der er jo overhovedet ikke andet at gøre . . . gives ikke anden Udvej . . .

(Fortsættes).

Skyttepræmierne.

„Dansken har Sejr vundet, Hurra!“ I den skandinaviske Konkurrenceskydning mellem 50 Skytter fra hvert Land opnaaede *Danmark* det højeste Pointsantal, og Skyttekonge blev den *danske* Dr. L. J. Madsen.

Da Ugens Slid var til Ende, kunde mange heldige Skytter hæve Lønnen, der bestod i Sølvtøj og ærefuldt Bifald fra den Forsamling, der overværede Præmieuddelingen. Under megen Hyldest modtog Dr. Madsen, der for to Aar siden vandt Verdensmesterskabet i Haag, sin Guldmedaille som Skytternes Konge.

Smukkest af alle Præmierne var Hs. Maj. Kongens Ærespræmie, en Sølvpokal, der var udført i Hofjuvelerer Michelsens Etablissement.

Pokalen er tegnet og modelleret af Billedhugger N. G. Henriksen efter gamle Renaissancemotiver. Omkring Pokalens Sider findes indgraveret: „Hans Majestæt Kong Christian IXs Ærespræmie. Kjøbenhavn 1901. Den 3die skandinaviske og 6te almindelige danske Skytte- og Gymnastikfest“. Pokalen hviler paa tre liggende Løver, paa Laaget findes en Kongekrone. Pokalens ene Side er prydet med Kongens Portrætmedaillon, medens det danske Vaaben findes paa den anden Side.

Den tilfaldt Kontorchef *Seeberg,* der i Ugens Løb havde haft det kedelige Uheld at affyre et skarpt Skud udenfor Skydebanerne og derved følte sig forpligtet til at nedlægge Vaabnene.

Kongens Ærespræmie.

Gustav Adolf ved Lützen. Efter Niels Forsbergs Maleri.

Et Kæmpemaleri.

Gustav Adolf ved Lützen.

Til Beskuelsen af Kæmpemalerier, der er paa Tourné, gaar man i Reglen med en en vis Skepsis. Man har en Fornemmelse af, at der er noget, Kunsten uvedkommende, der truer med at bemægtige sig Bevidstheden — en Frygt for, at det store Kvadratmaal af Lærred skal forvirre Øjet og overvælde Sanserne. Selv for den, der er hjemmevant i Kunstens forskellige Egne, kan det her være svært nok at være fuldt retfærdig.

Om Svenskeren *Niels Forsbergs* store historiske Billede „Gustav Adolf ved Lützen“, der for Øjeblikket er udstillet paa Charlottenborg, gælder dette dog kun i ringere Grad. Forbavsende lidt er der gjort for at voldtage Sjælen, uagtet Emnet giver al ønskelig Lejlighed til Massevirkning og Teatereffekt.

Det er intet Slagmaleri, Forsberg har villet give. Det er kun Personligheden Gustav Adolf, saaledes som den stod for hans Armé, og som den staar den Dag i Dag for hans Folk. Han fremstilles i det Øjeblik, da han før Slaget paakalder sin Gud, og Krigerne, der omgiver ham, tjener kun til at give ham den rette Baggrund som den kongelige Præst han er for dem alle.

Forrest Kongen, som i glødende Tro hæver Blikket og Røsten mod den stærke Gud over Skyen. Bag ham Staben, Grev Niels Brahe paa sin sorte Hest og den unge, lapsede Page Lenbelfing, der kun med halv Opmærksomhed deltager i Kongens Bøn, thi Wallensteins Tros larmer allerede i det fjerne. Bagved Gruppen bølger Hærens Front med dens tætte Skov af Faner og Lanser. Man ser, Fjenden er i Sigte. Soldaternes Andagt er forstyrret, de spejder urolig mod Synskredsen. Selv Hestene ved, hvad der forestaar, alle drejer de Hovedet mod den Kant, hvorfra Larmen høres.

Helt optagne af Kongen og delagtige i hans Andagt er kun hans trofaste Skare, den gule Brigade, som knæler ved hans venstre Side. Hvert Ansigt har sin Historie, sit personlige Indhold — den gamle, vejrbidte Hugaf, den unge, ferskenkindede Syttenaarig, som i Dag maaske for første og sidste Gang lugter Krudtet — det er ikke Tinsoldater, støbte i en Form, men Mennesker, som tænker og føler forskelligt, om de end i Øjeblikket beherskes af den samme Magt, Troshelten Gustav Adolfs Aand.

Om et Øjeblik vil det gaa i susende Fart over den opblødte Mark, som er furet af Kanonernes Hjulspor — om faa Timer vil den lyse Skikkelse, som er Høvding for dem alle, ligge der i Æltet som et blodigt Lig.

I Fortællingens malende Kraft og historiske Ægthed ligger Fortrinene ved Forsbergs Billede nok saa meget som i blændende Teknik. Det hører med Rette hjemme i en svensk Nationalsamling, og Efterkommerne af den store Konges Soldater har Grund til at takke den Rigmand, der har købt det til Gøteborgmusæet. J. D.

Skandinavisk Skytte- og Idrætsfest.

(Med Fot. af Jul. Aagaard.)

Fremad, Marsch.

For Festarrangører i Norden er det overordentlig heldigt, at der ligger tre selvstændige Riger Side om Side med samme Kultur og omtrent samme Sprog. Det bliver saa nemt at arrangere noget internationalt paa bred Basis, som nu for Eksempel ved den store Skyttefest. Der var norske, der var svenske og danske Skytter. De norske havde grønne Hatte paa saa de lignede tyske Turister, de talte en Smule haardt, men ellers var de svært hjemlige; de svenske Skytter sagde bare Smørgaas, naar vi bød paa Smørrebrød, men ellers var der ingen Forskel, og dog blev der ved „vore Brødres“ Nærværelse noget vist storstilet over det hele. Her har vi det: Brødre, det er Ordet. Jeg gad se den Sjællænder, der kalder en Jyde for sin Bro'r, nej, det kalder han kun Svenskeren, rimeligvis som et Minde om den Tid, da Svend havde Sjælland og Skaane sammen som et Rige for sig. Naa, ligemeget, Svenskerne og Nordmændene drak Brorskaal med os alle, og vi blev Brødre indbyrdes, og det var godt altsammen. Ude paa Fælleden var der undertiden lidt fugtigt, men Krudtet holdt sig dog tørt, og de smaa Blystykker fik anvist deres forskellige Pladser. Der kom nogle i den sorte Prik, andre udenom den et Sted paa Skiven, og atter andre over Skiven ud i Stranden eller i Markørernes Jordvolde. Amagerlandet bød Skytterne paa Punsch, Skodsborg bød paa Regnvejr, Tivoli paa Fyrværkeri og Carlsberg Bryggerier paa nyt eller gammelt Øl.

Imidlertid, vi er sprunget ud i Begivenhederne, og burde have erindret Begyndelsen. Den bestod i, at de 4000 Mand samlede sig paa Kristiansborg Slotsplads og derfra marscherede med Faner og Musik ud til Skyde- og Festpladsen.

Først Præmieskytter med Sølvplader paa Riflen og Medaljer paa Brystet, Studenterskytter i eller uden Uniform. Bagefter igen, fire og fire paa Række i mange hundrede Geledder kom Nordmænd med Fuldskæg, Svenske med Snurbart og unge Danske uden Skæg. Fra Sverrig og Norge sendte de kun prøvede og udvalgte Folk — vi, som havde nemmere til, sendte alt hvad komme kunde.

Paa Vejen ud til Amagerland, skete der intet andet bemærkelsesværdigt end at Langebro var hejset op.

Toget var flankeret af en Række Ungmøer. Over deres Ansigter laa der noget af den Lykke, som vi kender fra et Billede, der hedder Soldaternes Indtog i København.

Officerer i Fugleperspektiv.

En sagkyndig Undersøgelse.

Øjeblik. Med Skytterne lader det sig vanskelig gøre; man kan jo ikke saa godt tage dem i Øjesyn forfra, naar de er i Færd med at trykke af.

Men Skyttefesten bød tillige paa Gymnastik. Der var Folk fra Sorø og Svendborg, fra Morsø og Møen fra Roskilde og Ringkøbing og hvad nu alle de Amter hedder.

Kønne Folk med ranke Rygge, med Lemmer, som lystrede baade Kommandoraab og egen Vilje.

Derude paa Banerne fik vi Lejlighed til at beundre Skydningen som en sund Idræt, der gør Øjet sikker og Haanden fast.

Der er dem, der sigter et Kvarter, og naar de saa skyder ved Siden af, er det fordi, der er sigtet for længe, der er dem, der bare kaster Bøssen til Kinden, og de rammer sjældent, fordi de sigter for kort. Vi har nu den Tro, at mange skærer Ansigt eller lukker Øjne, naar de trækker af, og det er paa den Slags Ting, det gode Resultat fordærves.

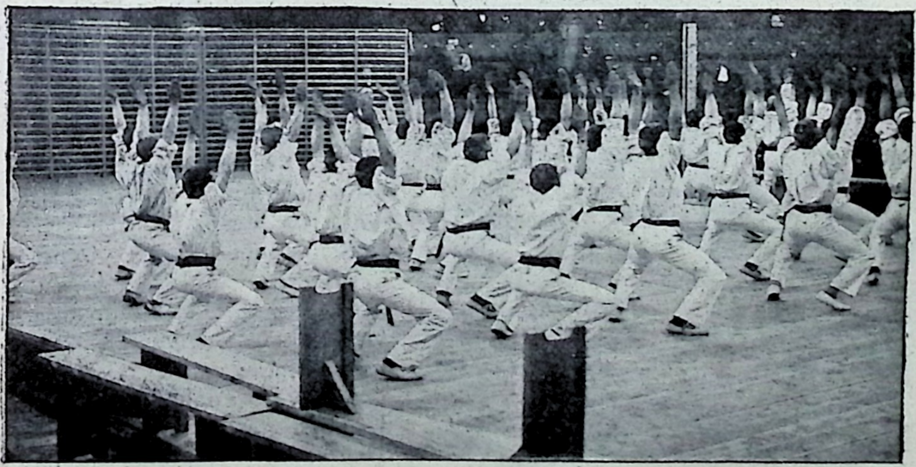
Hvad der interesserer os er at iagttage Sportsmandens Energi — det „Nu eller aldrig“, der straaler ud af ham i det afgørende

Paa Skydebanerne. (I Midten ses Hs. Exc. Krigsministeren.)

Der fik vi at se det lyse Energiglimt i de blaa Øjne, som betyder „Nu eller aldrig“.

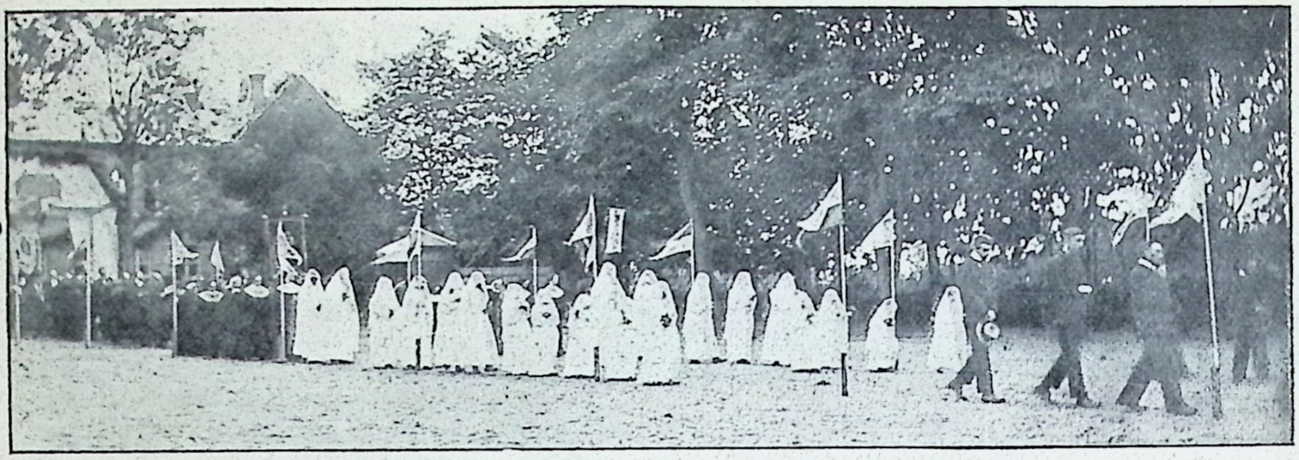
Drevne Gymnastikkendere siger, at man ikke maa kunne se denne Energi — de kalder det Fortvivlelsens Energi. De vil, at Øvelserne skal gaa som en Leg med den mindste Anstrengelse og uden at Minespillet røber, hvad Musklerne maa lide. Vi tror nu, at Gymnastiken er mest værd, saalænge den kræver den stærke Vilje og samlede Energi.

Forberedende Øvelser.

En katolsk Procession i Ordrup.

(Amatørfot. af Reiffenstein-Hansen).

Unge Piger og Nonner i Processionen efter Sakramentet.

Medens det i de sydligere Lande hører til de mere almindelige Begivenheder at se religiøse Processioner paa offentlige Gader og Veje, maa den Slags Ting henregnes til Sjældenhederne herhjemme. Den protestantiske Kirke bruger ikke Processioner, og den katolske maa holde dem indenfor Kirkens Mure, hvad der selvfølgelig bevirker, at de ikke kan udfolde sig særlig imponerende. Saa meget mere Opsigt vækker det, naar man her ser en saadan kirkelig Procession foregaa i fri Luft. Det er et Syn, som virker fængslende og betagende: Præsterne i prægtige Ornater, de sortklædte Nonner med hvide Lin, unge hvidkædte Piger med Blomster i Hænderne, Ministranter med Kirkebannere, Krucifikser, Røgelsekar og brændende Lys og til alt dette en dæmpet, monoton Sang eftersom Processionen skrider frem.

Katholske Præster bærer Sakramentet i Procession.

En saadan Procession vilde i Københavns Gader naturligvis ikke alene vække Opsigt men ogsaa Opløb og Forstyrrelse, dertil behøves der ikke en Gang saa god en Anledning. Den Procession, hvoraf der her bringes Illustrationer, fandt da ogsaa Sted udenfor København, nemlig i Ordrup i Sct. Andreas Kollegiets store Have, der imidlertid stod aaben for Enhver. Anledningen til Processionen var Kristi Legemsfest, der i den katolske Kirke hører til Aarets største Fester. Den fejres til Minde om Indstiftelsen af Alterets Sakra-

Katolske Præster i deres Hjemmedragt.

mente. Egentlig skulde den holdes Skærtorsdag, men da Kirken ikke ret kan holde en stor Glædesfest paa den Tid, er den som en særlig Højtid henlagt til den 6. Juni.

Festens Glanspunkt er den højtidelige Procession, der udgaar fra den med Blomster rigt smykkede Kirke. Foran bæres Korset omgivet af Bannere, der skal hentyde til, at Korset har sejret. De brændende Lys, der bæres i Processionen, tyder paa Kristus som det sande Lys, og paa den levende Tro og brændende Kærlighed, der er i Hjærterne. Røgelsen stiger mod Himlen som Sindbillede paa Andagt og Tilbedelse. Sakramentet bæres højt løftet af en Præst, medens fire andre Præster holder en Baldakin derover. Under Musik og Salmesang bevæger Processionen sig gennem lange Flagalleer og Æreporte; de andægtige Tilskuere, som ikke er med i Toget, kaster sig knælende ned paa Jorden, medens Sakramentet passerer forbi dem.

Efter at Processionen er naaet til et i Dagens Anledning oprejst Alter, holder en af Præsterne en kort Tale og uddeler Velsignelsen, under hvilken der knæles. Saa sætter Toget sig atter i Bevægelse og gaar tilbage til Kirken.

Kristi Legemsfest blev som en selvstændig Festdag i den katolske Kirke anordnet paa en almindelig Kirkeforsamling i Vienne i Frankrig 1311. Hovedhensigten med de offentlige Processioner paa denne Dag er frit og aabenlyst at bekende Troen paa Alterets Sakramente.

Fra Lillerusland.

Der er Roser i Tusindvis. Hækken, som plantedes i Kejserinde Catherinas Tid, er bleven et Vildkrat, hvis Udløbere har brudt Brolægningen op og sat blomstrende Buske ud midt paa Vejen gennem Slotsparken. Lad Roserne brede sig som Ukrudt; Menneskestammen paa den gamle Gaard skyder ingen Grene mere.

Lidt Rod har den Rest af Stamme dog endnu paa Stedet. Naar i Ny og Næ Ejerne vende tilbage fra det to hundrede danske Mile fjerne Moskau, bringer Landsbyens Ældste dem en Haandfuld Kornaks eller en Visk flettet Hø, og Kirkeklokkerne ringer. De ringer ind over den ensomme Have, hvor Gulddroslen fløjter og Græsset gror alenhøjt, isprængt med blaa og hvide Blomster.

Der er mennesketomt i de store Stuer; Freskomønstrene falmer, og Stukornamenterne slaar Sprækker. Kun Søjlerne under Loftet staar lige støtte og blanke trods Aartiers Vanrøgt. Godt i de svale, stille Rum at glemme Verden udenom og helt blive borte i Oldtids Digtning.

Døren gik op. „Georgij! — Hej, hører du ikke, Thor Ivanitsch! Der er Polinjuks Aljoscha kommet med sin Kæreste og beder om Lov til at gifte sig.“

Aa, Vorherre være med dem. Giv dem din Velsignelse tilligemed en Snaps Nalifka og lad dem løbe.

„Nej det er Synd mod Bruden, om du ikke selv gaar ud og taler med hende. Det sætter hende ned i Bøndernes Øjne.“

Naa, ja da.

Der staar Parret, han i hvid Lærredsdragt, hun i Mandfolkestøvler og en underlig Samling Skørter, det ene kortere end det andet. Skam at beskylde hende for at være en Skønhed. Saa begynder Ceremonierne. De kunde være meget rørende med Knæomfavnelse og Haandkys, om blot ikke den Hane, Bruden holder indsvøbt i et broget Tørklæde, baskede og skreg

De forældreløse.

saa fortvivlet. Hanen er en Gave fra Bruden til „Manden paa Gaarden". Til Gengjæld skal hun have en Guldmønt efter gammel Skik; det er Rester af svundne Tiders Brug eller Misbrug.

Hun faar sin lille Mønt og slipper Hanen løs; den farer som en besat rundt omkring i Havestuen! Ø, gø, gø, gø!

Pokker i Vold med Skraal og Ceremonivæsen. Det forstaar sig af sig selv, at jeg akkurat har lige saa megen Ret til at tillade eller forbyde Bryllupper i Landsbyen, som jeg min smukke Læserinde, vilde have til uden Deres Samtykke at fri paa Deres Vegne og klappe Dem sammen med en af mine russiske Kolleger. Men stedlig Skik maa nogenlunde følges, ellers bliver man betragtet som fremmed.

Havde det været en af de rigtige gamle Herremænd for et hundrede Aar siden, vilde han ikke have forsømt at danse med Bruden paa hendes Bryllupsdag. Havde han tilmed været saa hvid som Sne, skulde han nok have danset hende ud af Laget alligevel. Nu er det tilstrækkeligt at sende Brudefølget en Snes Flasker Brændevin med Tilføjelse af, at, hvis det ender med Slagsmaal, vanker der ingen Beværtning næste Gang.

Saa gaar Dansen, mest dog mellem Kvinderne; Mandfolkene foretrækker Flasken; navnlig tager Brudgommen sig et Hvil og styrker sig med en Pibe Tobak og en ordentlig Slurk mod kommende Tiders Tøffelregimente.

I de smaa Huse hinsides Aaen er ingen andre hjemme end Gæs og Ænder. Alle er med til Bryllupet undtagen maaske en syg og saa de forstødte. Landsbyen har nemlig ogsaa sine Pariaer. Sammen med nogle herreløse Hunde og en gammel, stumphalet Kat, hvem ingen vil vide af, er der et Par løsgaaende Børn, som faar deres Føde ved Herregaardskøkkenet. Moderen døde af Svindsot, og Faderen blev som Hestetyv dømt paa Landsbytinget af sine egne Standsfæller og forvist efter først at være bleven banket frygteligt igennem foran Sogneraadshuset. I det hele har Bønderne et udstrakt Selvstyre, ganske anderledes end de priviligerede Klasser. Det er ikke heldigt. Nu vogter den forvistes Børn Smaakreaturer, passer paa Frugthaven og rapser lidt fra Herskabet. Det gør de andre forresten ogsaa allesammen undtagen de gamle Tjenestefolk fra Livegenskabets Tid; og lad dem rapse! I vor Tid slaar det vel til, og après nous le déluge.

Et russisk Bondebryllup.

Pariabørnene er glade for Livet, venlige og taknemlige ligesom de herreløse Hunde. Pigebarnet har Sangstemme, og Broderen spiller paa sin selvlavede Fløjte. Jeg synes, at der er Digtstemning i Sangens Ord og Musik i Svisjælafløjtens Toner. Dog, hver sin Smag.

Det bliver Aften. Etsteds ude over Landsbyen hænger den fjerne Larm af Bryllupsgildet som Oldenborresummen i Luften. Henad det store, stille Hus falder blegrødt Lys paa hvide Søjler. Saa mørknes det; en Fugl klukker: tju, tju, tvit, tvit, tvit, og Roserne dufter mod Regn.

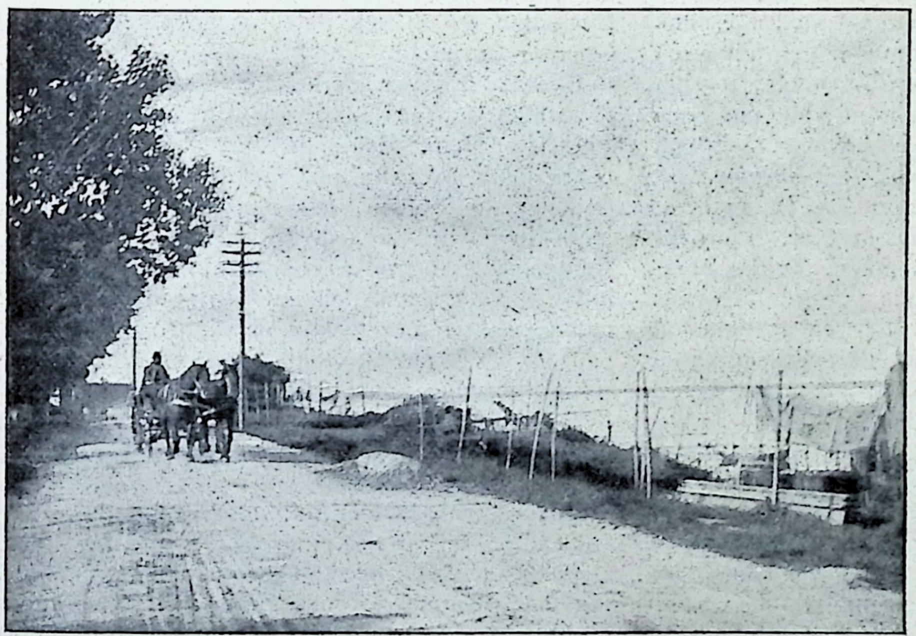
Hinsides Havegærdet paa Steppemarken vogter Malanja og hendes Broder nogle Plage, som staar ude. Til Trøst for, at de ikke kom med til Bryllup, holder Smaafolkene sig muntre ved at trutte i Fløjten og synge op:

Hej, du Regn, du Regn, som Græsset væder,
hvorfor er jeg fremmed alle Steder?

Hej, du Vind, du Steppens høje Stemme,
hvorfor har jeg ingensteder hjemme?

Thor Lange.

Om Sundhed, Ferierejser og adskilligt andet.

En Sommerformiddag efter Frokost. Sundet hvidblaat af Sol og lysende Himmel. Vi ligger paa en Skrænt og ser ud over Vandet, en ung Mand og jeg. Mod Syd gaar Rungsted som en lang mørk Bue ud i Sundet, lige for Hveen, grøn og kullet, mod Nord Helsingborg med dets Mylder af rygende Skorstene.

Den unge Mand taler om at rejse for at styrke sine Nerver, han vil dér og dér, vil se det og det, 14 Byer paa 14 Dage. Da falder mine Ord omtrent saaledes:

„Jeg vilde svært gærne have fat paa den Mand, der har fundet paa Statsbanernes Fjortendageskort; han skulde ikke komme helt uskadt derfra; thi han er en af de største Nedbrydere, Fordærvere, Samfundsødelæggere, som har levet i dette Land. For 20 eller 32 Kr. aabner han alle dette Lands Jærnbaner for en stakkels videbegærlig og udslidt Fyr og siger til ham: Værs'go, rejs i 14 Dage, fra Gjedser til Frederikshavn, se alt, rejs og rejs. Og Stakkelen rejser og rejser, tilbringer Natten i Toget, for at se det mest mulige om Dagen, og han vender hjem til Dagens Slid mere træt, mere nervøs og som Regel fuldstændig forkølet. Jeg har selv en Gang været med til den Tur og faaet en Sommer ødelagt.

Der er to Maader at rejse paa: Enten at farte hvileløs fra Sted til Sted eller rolig slaa sig ned paa én Plet. Hvad Sundheden og Nerverne anbelanger, turde alle fornuftige Folk over de 30 Aar foretrække det sidste. Og ogsaa hvad Belæringen angaar, er det langt frugtbarere at leve længere Tid paa et Sted. Man lærer ingen Ting, ser ingen Ting paa de flygtige Rejser. Det er en tarvelig Fornøjelse, som man skal overlade Tosserne at prale med, at have set det halve Europien paa nogle Sommermaaneder. Man har ikke meget Udbytte af at være seks Timer i en By, af at fare igennem fire Musæer, se syv Kirker, tre Slotte, fem Ruiner og seks Statuer. Blot 14 Dage efter er der ikke en

eneste levende Erindring tilbage i ens Sjæl. Man har blot det ud deraf, at man kan fortælle sin Borddame, at man har været der.

Jeg har været paa den Maade i Frederikshavn, jeg var der halvtredje Time mellem Skagenstogets Ankomst og Eksprestogets Afgang. Det er ikke længere siden end i Fjor, og jeg husker allerede ikke mere noget klart. Jeg erindrer kun en lang Gade, en Kirke, nogle lange Moler om en stor Havn, et nyt Apotek? men kender jeg derfor det mindste til Byen? Hvorfor ligger den der? Hvad lever den af; Hvordan lever man der? Alt det, der var værd at vide, det ved jeg intet om. Jeg har lært Hundrede Gange mere om Mennesker og Ting i det lille Fiskerleje, der ligger dernede.

Jeg har gaaet Egnen igennem paa Kryds og paa Tværs, talt med mange, en Aften med Rorsbetjenten, saa med en Skibsbygger, saa med en Skovløber, saa med en Gaardmand, en Fisker, en Restauratør, kort sagt med alle dem, der danner denne lille Kommune. Jeg har mødt dem igen, vi er bleven mere fortrolige, jeg har faaet Hundrede positive Ting at vide om Byen og dens Mennesker og deres Levevis. Jeg ved, hvem der ejer Jorden, hvad den er værd pr. Kvadratalen, hvormeget man faar i Leje af Sommergæster, hvordan Fiskeriet er, hvornaar Aalen kommer op fra Østersøen, hvilke Mennesker, der har levet herude. Alt dette synes ligegyldige Smaating, men det er af dem, at Livet sammensættes, at det klare Billede af en Egn dannes; det er dem, der giver det Hvorfor, som Mænd altid søger efter.

Humlebæk er den mest uberørte Kyst langs Øresund, og hvorfor? Fordi Villabebyggelserne er foregaaet nordpaa fra København og sydpaa fra Helsingør, og endnu er ingen af Husarmene naaet herud. Og saa fordi Krogerup Gods, der ejer det meste af Jorden herom og næsten alle Fiskerhusene nede i Lejet, ikke har villet sælge. Derfor ligger alt hen, som det laa for Aartier siden. Derfor har vi den fri Adgang til Sundet, derfor kan vi ligge roligt paa denne smukke Skrænt og nyde Udsigten og Friskheden. Den er Godsets, den er alles og ingens. Man har ikke den trykkende Fornemmelse, som man har paa Strandvejen længere nordpaa og længere sydpaa, hvor man kan gaa lange Strækninger ad en kedelig og støvet Landevej uden at se en Smule Vand, hvor Privatmænd har spærret Udsigten med høje Plankeværker og Tjørnehegn. Der er dernæst noget af Ælden, af Alderens Hygge over dennne lille fredlyste Plet. Se paa de lange stensatte Gærder op til Krogerup, der er grønne af Mos og Ælde, paa de lave Fiskerhuse, der ligger mageligt og bekvemt med Udsigt over Vandet.

Og den øverste Øvrighed er Tolderen, Rorsbetjenten. Vor virkelige Øvrighed er vistnok i Fredensborg; der staar i alt Fald ved en Bakke et Forbud mod at cycle ned ad den, og det er udstedt derfra, men det er langt væk, og man ser aldrig en Politibetjent, end sige en højere Retsperson derfra. Nej, her er Tolderen Rettens Haandhæver mod et Honorar af fem Kroner om Maaneden. Derfor skriver han paa Skudsmaalsbøger, anholder Vagabonder og sørger iøvrigt for Sikkerheden. Der er noget betryggende og idyllisk i det at have en slig fem Kroners Øvrighed.

Eller se Havnen derhenne. Den blev anlagt af Staten for et Hundrede Aar siden, under Engelskekrigen. Meningen var, at vore Kanonbaade skulde ligge paa Lur inde i den efter de engelske Sejlere, der stod ind ad Sundet. Man byggede forfærdelig solidt, med store Kampesten, begyndte at grave en dyb Kanal ind i Landet. Men Pengene var smaa; det var den Gang, en ung Købmand vandrede flere Mil paa sin Fod ind til Skanderborg for at se en rigtig Sølvspecie, som han havde hørt skulde findes der i Byen. Havnen blev aldrig færdig. Om der nogensinde kom Kanonbaade paa Lur, det ved jeg ikke. Men Kanalen er nu groet til, og Skibsbyggerens Fader købte Havnen af Staten.

Saadan ved jeg mange Smaating, og hver Dag bringer mig nye. Og om ti Aar husker jeg det altsammen, dette Sted er knyttet med Tusinde smaa Baand fast til min Erindring, det er levende og farvefyldt. Gak derfor hen og gør ligesaa. Slaa Dem ned et eller andet Sted, hvor Naturen er smuk, og Maden er god, bliv der, studér det, bliv stærk og sund og tyk og solbrændt."

Saa mange vare mine spildte Ord.

Humlebæk, i Juni 1901.

C. C. Clausen.

Kaproning.

(Med Amatørfot. af Th. Lumbye.)

Naar en Mand paa den modsatte Side af Jordkloden tager sit Verdenskort i Haanden og faar Øje paa det danske Arkipelag, saa tænker han sikkert, at vi alle maa bo saa nær ved Vandet, at det er en Selvfølge, enhver fanger de Fisk, han skal bruge til sit Brød. Og saa er det i Virkeligheden saaledes, at de færreste af os kan føre en Aare. Man tror maaske, at man kan, og synes, at det en simpel Ting, men Indbild-

Starter og Dommer.

ningen varer kun, til man svømmer paa Voverne, eller indtil man slumper til at se en Kaproning. Saadan skal en Aare føres:

Giv Agt! De fire kraftige Skikkelser skyder sig tilrette paa Sæderne og ser Styrismanden fast i Øjet.

Klar! Armene strækkes ud, Legemet bøjes sammen, Skuldrene sænkes, Knæene bøjes op og udefter for at give Plads for Legemet, Hovedet holdes lyttende oprejst.

Ro væk! De otte Hænder løftes en Smule, Skovlene gaar i Vandet, og fire ranke Rygge bøjes tilbage til de staar i Profil som unge Træer i Storm. Baaden tager et Ryk frem i Vandet — Tilbagesvinget er færdigt, Armene bøjes, Aaren føres ind mod Livet, Skovlene løftes af Vandet, og medens Aaren "skives", føres Sædet frem ved langsom Knæbøjning.

Saaledes omtrent ror man i en Kaproningsbaad. Øjnene paa Styrmanden og aldrig efter Aaren. Hvordan den virker og hvor dybt den gaar i Vandet, det er en Vane- og Følelsessag. Ser man til Siden, saa vipper man Baaden, især, hvis man er ene i den. „Single-sculling“ er den interessanteste, men ogsaa farligste Leg. Den ene Aare faar ikke fat, vupti — saa vipper Baaden, og Roeren gaar rundt med den.

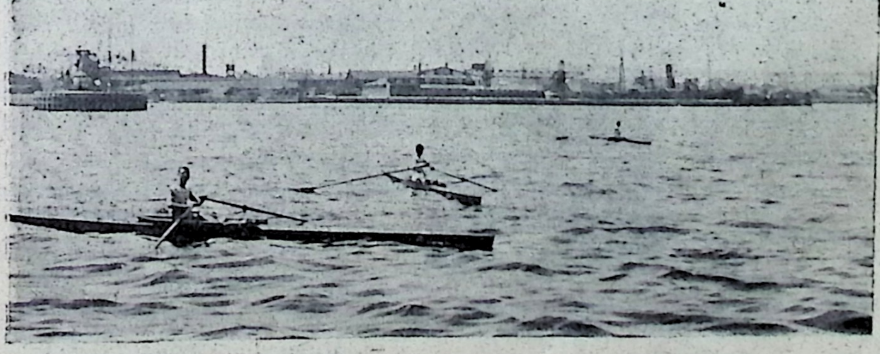

En Kaproer hales ombord.

Een eller tre, fem eller syv, eventuelt ni, er Tallet paa Mandskaberne. Chr. Richardts „To i Baaden“ kender Kaproerne ikke til.

Ved Kaproningen forleden hændte det, at tem Mand var gaaet ud i en Outrigger — en ganske smal Baad med Aaregaflerne udenbords. Den kunde ikke døje Søen, og de to Mand maatte hoppe ud for at de andre kunde frelse Baaden i Havn. De to Svømmere klarede sig selvfølgelig stolt og blev under almindelig Jubel halet ombord i en af de mange krydsende Smaadampere.

Naturligvis kom Løbene ikke til at savne en af de Protester, som let faar de unge Sportsmænds Meninger til at kolidere. Denne Gang var det Akademikere og Polyteknikere, disse Aandens Halvbrødre, der ikke kunde enes om Tingene.

„Single-sculling“ ved Kaproningen.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Biskop *C. V. Gøtzsche,* som fulgte Biskop Balslev paa Ribe Bispestol, er efter en temmelig haabløs Sygdom afgaaet ved Døden. Det var ingenlunde under lette Forhold, at den afdøde blev Kirkens Tilsynsmand i Ribe Stift; thi næppe noget Steds staar de kirkelige Brydninger saa skarpt overfor hinanden, og der fordredes en meget overlegen og besindig Mands Kraft til at forene de forskellige Afskygninger paa det kirkelige Omraade. Man saa i Biskop G.s Udnævnelse en Indrømmelse til »Indre Mission«, som den afdøde stadig gav sin Tilslutning. Fra de mest yderliggaaende tog han imidlertid bestemt Afstand, og navnlig i Kampen om Hedningemissionen kom han i skarp Modsætning til sin Ven, Pastor Vilh. Beck, om end Venskabsforholdet til ham blev bevaret. Som Formand for »det danske Missionsselskab« ledede han dettes Forhandlinger med stor og besindig Dygtighed og stræbte som saadan at bevare sig mod at blive Partimand.

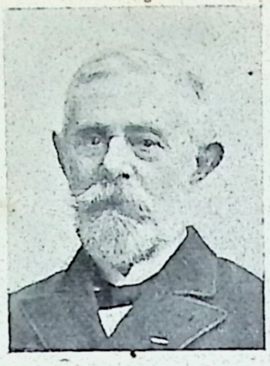
Biskop C. V. Gøtsche.

Paa det teologiske Omraade har han udgivet en Række Bibellæsninger, nogle Foredrag om »det babyloniske Fangenskab«, har bl. a. været Udgiver af «Kirkeligt Maanedsblad«, været Medarbejder ved den ny Salmebog og været Medlem af Kirkefondens Bestyrelse.

Biskop G. var født 1833, blev Kandidat 1855, var i nogle Aar Kateket i »Fredericia«, blev Sognepræst i Sæby og Gjershøj og kom atter tilbage som Sognepræst til Fredericia 1875, hvorpaa han i 1895 modtog Udnævnelse til Biskop.

Jubilæum.

Formand for Mæglerkorporationen, Kaptain *P. Hansen,* fejrede nylig sit 50-aarige Mæglerjubilæum. H., der er født den 26. Aug. 1824 i Aalborg, fik sin Handelsuddannelse i København og modtog 1851 Bestalling som Vare- og Vexelmægler. Som Formand for Mæglerkorporationen har han virket fra 1892. Desuden er H. i det forløbne Tid blevet valgt til Bestyrer ved forskellige Institutioner. Fra 1847—70 har han gjort Tjeneste som Officer i Københv.s Borgervæbning og 1886 modtog han Ridderkorset. Den populære Forretningsmand modtog ved Jubilæet sine Kollegers Hyldest.

Kaptain P. Hansen.

Havnemester *L. C. Bloch* i Kallundborg havde i Mandags, den 1. Juli, i 25 Aar været ansat i sin nuværende Stilling. Som ung fik han Ansættelse i Marinen og var under Krigen i 64 Underkanoner ombord paa Fregatten »Jylland«, hvor han deltog i Træfningen ved Helgoland. Her sprang han tilligemed to andre i Vandet og reddede 3 Kammerater, der var gaaet overbord. Redningsmedaillen, som pryder hans Bryst, fik han dog først som Havnemester, i hvilken Stilling han har frelst flere Menneskeliv. B. er Dannebrogsmand og har desuden Hæderstegnet for 25 Aars Tjeneste i Marinen. Trods sine 71 Aar er han fuldt ud i Stand til at passe sit Embede.

Havnemester L. C. Bloch.

Afsked.

Toldforvalter *Pasbjerg* i Kallundborg har nylig søgt og modtaget sin Afsked efter en meget lang Virksomhed i Toldvæsenets Tjeneste og er samtidig bleven udnævnt til Etatsraad. P., der er født 7. Nvbr. 1823, deltog som Løjtnant i Treaarskrigen, blev Toldassistent 1858, Toldoppebørselskontrollør 1864 og Toldforvalter 1873. Fra 1881 har han beklædt dette Embede i Kallundborg og har ved sin Imødekommenhed og Dygtighed gjort sig almindelig afholdt. Siden 1892 bærer Etatsraad Pasbjerg Ridderkorset.

Etatsraad Pasbjerg.

Til vore Læsere!

Efter Offentliggørelsen af de Illustrationer, der ledsagede Artiklen »Et rask Ridt« i »Hver 8. Dag«s Nr. 38, har det vist sig, at disse Billeder giver et fejlagtigt Indtryk af det omtalte Ridt. Billederne fremtræder her i Bladet ganske som de er indsendt til Redaktionen; men ved Forstørrelsen af Originalpladerne, med hvilken »Hver 8 .Dag« intet har haft at gøre, havde Fotograferne faaet en Hældning, der er ca. 40 Grader for stor.

Redaktionen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: HOWARD WHITNEY: Mygge Marsch. (Ny amerikansk Succes). Original spansk Balletmusik.

Til vore Læsere!

I Anledning af forskellige Henvendelser gøre vi opmærksom paa, at Pladsmangel hindrer os i under „Kendte Navne" at omtale 70-Aars Fødselsdage, samt Jubilæer, der ligger mellem de 25- og 50-aarige.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER8DAG

Nr. 41. Aargang 1900.—1901 Søndagen den 14. Juli. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Gaden skal fotograferes.

Gaden skal fotograferes. Italiensk Genrebillede.

SAADAN — lidt længere tilhøjre, — naa, — aa. Emrico, vil Du tage det ene Ben ned, — — hvad griner Du af Guiseppe? Hvad siger Du? Er det af din Fa'r. Ja, ja. Den tykke Vinhandler, han kunde ogsaa nok trække sin Mave lidt tilbage. Det er ikke den, der skal frem paa Billedet . . . luk det Vindu deroppe, og vær saa god Fa'r Gusti at holde dit polerede Næsehorn lidt roligt. Om jeg fotograferer med Kulører? Det var ikke godt for jeres Vaskertøj, Signora. Hør hvor han griner, Fatter Vittorio. I skal ikke grine for det var heller ikke godt for jeres Næse, om jeg tog *den* med Farvepaa. Lille Signorina, vend Hovedet i Profil, for jeg kan ikke fotografere mod Lyset, og jeres Øjne, . . . hej, din fordømte Knægt Pietro . . . kan Du lade være med at pille dig i Næsen . . . lad Drengen staa, siger jeg . . . Bravo, Signora, giv ham en til paa Kejen; saa, nu brøler han. Smid ham ud. Hiv ham væk. Saa. Naar jeg nu tæller til . . . aa, din lille Slubbert, vil Du gaa væk. Naar jeg nu tæller til tre, saa staar I stille. Giv . . . Agt . . . en . . . to . . . Klip, klap. — Saa var den lille og mørke „Guds Moders Gade" i Genua fotograferet, og her er Billedet.

V. F.

Soldaterære.

Af Arthur Schnitzler, paa Dansk ved Johannes Dam.

(Forlsat.)

Gik jeg hen og spurgte Obersten eller Kopetzky eller Blany eller Friedmayer —! hver især vilde de svare: Du har ikke andet at gøre — Maaske jeg skulde tale med Kopetzky? Ja, det bliver vist det fornuftigste . . . ogsaa for i Morgens Skyld . . . Ja selvfølgelig — i Morgen . . . Klokken fire i Kavallerikasernen . . . jeg skal jo duellere i Morgen Klokken fire . . . men det kan jeg jo ikke, jeg er inhabil i Æressager . . . Vanvid! Vanvid! Der er jo ingen, der ved det, ikke et Menneske ved noget! — Der gaar saamænd saa mange omkring, der har haft værre Historier end jeg. — Hvor meget havde man ikke at fortælle om Deckener, da han sloges med Rederow . . . men Æresretten erklærede, at han godt kunde duellere . . . Ja, hvad vilde en Æresret nu sige her? — Dumme Dreng — dumme Dreng . . . og der stod jeg! — Men Gud forbarme sig, det er dog komplet ligegyldigt, om andre ved det eller ej! . . . Jeg selv ved det jo, og det er det, det kommer an paa! Jeg føler, at jeg nu er en anden Person, end jeg var for en Time siden — jeg ved, at jeg er inhabil, og derfor maa jeg skyde mig . . . Jeg kunde ikke have et roligt Minut i Fremtiden . . . jeg vilde altid gaa i en Skræk for, at nogen kunde faa det at vide paa en eller anden Maade . . . man kunde sige mig det op i mine aabne Øjne, hvad der er sket i Aften! — Hvor lykkelig var jeg ikke for en Time siden . . . Nu maa jo Kopetzky trække sig tilbage som Sekundant — og Steffi sender Afbud, den Tøjte! — Saadan noget skal bestemme ens Skæbne . . . i Eftermiddags var alting saa skønt og herligt, og nu er jeg et ødelagt Menneske og nødt til at skyde mig . . . Hvad løber jeg nu saa stærkt for? Det løber jo ikke fra mig, det der venter mig . . . Hvad er det, Klokken slaar? . . . 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 . . . elleve, elleve . . . jeg skulde da egentlig have noget Aftensmad! Et Sted maa jeg da slaa mig ned . . . jeg kunde jo sætte mig ind i en eller anden Knejpe, hvor ingen kender mig — det er klart, spise er ethvert Menneske nødt til, selv om han bagefter skyder sig . . . Haha, Døden er ikke lutter Narrestreger . . . hvem var det nu, der sagde det for nylig . . . Aa, det er jo saa ganske ligegyldigt . . .

Jeg gad vide, hvem der vilde tage sig det mest nær, Mo'er eller Steffi? . . . Steffi — ak ja, Steffi — hun turde ikke en Gang lade sig mærke med det, saa fik hun jo Rejsepas, Stakkel! . . . I Regimentet — ingen vilde kunne begribe, hvorfor jeg havde gjort det . . . det blev en haard Nød at knække . . . hvorfor mon Gustl dog har skudt sig? — Ingen vilde falde paa, at det var fordi en elendig Bagertamp, saadan en Sjover, der tilfældigvis har bedre Armmuskler . . . det er jo altfor idiotisk! — Af den Grund skal en Mand som jeg, en ung, rask Soldat . . . Ja, bagefter vilde de naturligvis sige: »Det behøvede han dog ikke at gøre for den Dumheds Skyld; det er virkelig Synd!« — Men hvem som helst jeg nu vilde spørge, vilde give mig samme Svar . . . og det gør jeg jo ogsaa selv . . . Fanden staa i det hele . . . man er ganske værgeløs overfor de Civilister . . . Saa tror de Mennesker, vi har en Fordel frem for dem, fordi vi har en Sabel . . . og er der saa endelig en, der bruger Sablen, saa tager de paa Vej, som om vi var fødte Mordere tilhobe. . . . I Aviserne vilde det ogsaa komme . . . »En ung Officers Selvmord« . . . Hvordan er det nu, de plejer at skrive? — »Motivet er uopklaret« . . . Haha! . . . »Hans Død begrædes af . . .« — Men det er jo sandt . . . jeg gaar stadig og lader, som det var en Historie, jeg fortæller mig selv . . . men det er Virkelighed . . . jeg maa tage Livet af mig, det er det eneste, jeg har at gøre — jeg kan da ikke tage den Risiko, at Kopetzky og Blany kan komme i Morgen og frasige sig deres Hværv . . . »Vi kan ikke være dine Vidner!« . . . Jeg vilde jo være en Skurk, hvis jeg forlangte det af dem . . . en Kavaller som jeg, der staar og tager imod at blive kaldt »dumme Dreng« . . . i Morgen ved jo Alverden det . . . det er alt for enfoldigt af mig, om jeg et eneste Øjeblik vilde tro, at saadan en Fyr holder tæt med det . . . han fortæller det allevegne . . . hans Kone ved det allerede . . . i Morgen ved hele Kaféen det . . . Opvarteren faar det at vide . . . . Hr. Schlesinger — Kasserersken — — ja, selv om det er hans Hensigt ikke at fortælle det, saa slipper det ud af ham i Overmorgen, og hvis ikke i Overmorgen, saa om en Uge . . . Og selv om han døde i Nat af Apopleksi, saa ved jeg det selv . . . jeg ved det . . . og jeg er ikke den Mand, der længere vil bære Uniform og Sabel med en saadan Plet siddende paa mig . . . Altsaa, det maa gøres — færdig! — Ja, hvad er der i Grunden i det? I Morgen Eftermiddag kunde Doktoren maaske hugge mig til Plukfisk . . . sligt har man set for . . . og Bauer, arme Djævel, fik Hjærnebetændelse og døde paa tre Dage . . . og Brennitsch styrtede med Hesten og brækkede Halsen . . . og saa til syvende og sidst: der er ikke andet at gøre — for mig ikke, for mig ikke! — Der er vel dem, der kunde tage sig Tingene lettere . . . der er jo de mærkeligste Mennesker til! . . . Ringeimer fik en Lussing af en Røgmand, der greb ham sammen med Konen; han tog imod den og er nu gift og hjemfaren ude paa Landet . . . Gud ved, hvad det er for en Slags Kvinder, der gifter sig med saadanne Fyre? — Nej, minsæl om jeg vilde række ham Haanden, hvis han kom tilbage til Wien . . . . Altsaa, Gustl, er det forstaaet? Færdig, væk, Visen er ude! Punktum og strø Sand paa! . . . Godt, saa er den Ting afgjort, Sagen er simpel og klar . . . se saa! . . . Egentlig er jeg fuldstændig rolig . . . Det har jeg iøvrigt altid vidst: Kommer det engang saa vidt, da vil jeg være rolig, aldeles rolig . . . men at det skulde komme paa den Maade, det havde jeg dog ikke tænkt mig . . . at jeg skal tage Livet af mig, fordi saadan en . . . kunde det ikke tænkes, at jeg har misforstaaet ham? Det kan jo være, han har sagt noget helt andet

... Jeg var jo ganske rundtosset af al denne Klingklang og denne Varme ... jeg har maaske været hallucineret, det hele kan være Hjærnespind — haha — Hjærnespind! — Jeg kan jo høre det endnu ... det sidder endnu i Øret paa mig ... jeg kan ligefrem føle det i Fingrene, hvor jeg sled for at faa hans Haand bort fra Sabelhæftet ... en ren Kæmpe er han, en komplet Jagendorfer ... Jeg er dog ikke nogen Svækling ... næst efter Franziski er jeg den stærkeste ved Regimentet.

Aspernbroen ... hvor er det dog, jeg løber hen? — Bliver jeg ved paa den Maade, er jeg i Kagran inden Midnat ... Haha! — Herregud, hvor vi var glade, da vi rykkede ind der sidste September. Kun to Timer til Wien ... dødtræt var jeg, da vi kom dertil ... hele Eftermiddagen sov jeg som en Sten, og om Aftenen sad vi allerede hos Ronacher, Kopetzky, Ladinser og ... hvem var det nu, der var med? Jo, rigtig, det var denne Frivillige, der paa Marschen fortalte os saa mange Jødeanekdoter ... det kan være ganske flinke Fyre, disse Etaars-Frivillige ... men de skulde ikke have Lov at blive mere end Sekondløjtnanter — for hvad Mening er der i Grunden i, at vi skal plages Aar efter Aar, mens saadan en Størrelse kun tjener et Aar og dog faar samme Distinktioner som vi ... det er en Uretfærdighed! Men hvad vedkommer det i Grunden mig? Hvad rager hele Komedien mig? En Menig i Forplejningen er jo nu mere end jeg ... jeg eksisterer jo overhovedet ikke mere ... det er forbi! Naar Æren er tabt, er alt tabt ... Jeg har ikke andet at gøre end at lade min Revolver og saa ... Gustl, Gustl, det lader virkelig til, du ikke rigtig vil tro det? Tænk dig lidt om ... det bliver ikke anderledes ... om du saa piner din Hjærne aldrig saa meget, det bliver ikke anderledes! — Nu gælder det kun om at opføre sig anstændigt, naar Øjeblikket kommer, at dø som en Mand, som en Officer, saa at Obersten kan sige: Han var en ærlig Karl, vi vil trofast bevare hans Minde ... Hvormange Kompagnier er det nu, der rykker ud ved en Løjtnantsbegravelse? — Det burde jeg dog vide ... Haha! Om saa hele Bataljonen rykker ud, eller hele Garnisonen, og om de fyrer tyve Salver af, saa bliver jeg jo ikke levende for det! Sidste Sommer sad jeg en Dag foran Kaféen med Hr. von Engel — det var efter det store *Steeple-chase* ... grinagtig nok, det Menneske har jeg ikke set siden ... Hvorfor mon han havde Bind for det venstre Øje? Jeg blev ved at spørge ham om det, men han vilde slet ikke ind paa det ... der gaar to Artillerister ... de tror vist, at jeg gaar efter hende der ... Jeg kan da for Resten gærne se, hvordan hun ser ud ... Hun ligner denne — hvad var det, hun hed — i Przemysl ... Det var en skrækkelig Tid i Galizien ... egentlig et Svineheld, at man kom til Wien. Bokoruy sidder endnu i Sambor og kan faa Lov at sidde der i 10 Aar endnu og blive graa og mosgroet ... men var jeg bleven der, saa var det dog ikke sket, som er hændet mig i Dag ... og det er dog bedre at blive graa og mosgroet i Galizien end ... end hvad, end hvad? — Hvad er dog dette? — Er jeg bleven vanvittig, at jeg stadig glemmer det? — Ja, min Salighed, jeg glemmer det hvert Øjeblik ... har man hørt Mage, at en Mand, der om et Par Timerstid skal skyde sig selv for Panden, gaar og tænker paa alle mulige Ting, som ikke kommer ham ved? Det er, Gudhjælpemig, ligesom jeg gik i en Rus! Haha! En dejlig Rus! En Mordrus! En Selvmordsrus! — Ha! Jeg er vittig, det er virkelig godt! — Ja, jeg er ligefrem i godt Humør — saadan noget maa vel være medfødt ... Paa Ære, hvis jeg fortalte det til nogen, saa vilde man ikke tro det. — Havde jeg nu haft Tingesten med — saa vilde jeg gøre det nu med det samme ... paa et Sekund er det hele forbi ... saa heldige er kun de færreste — andre maa trækkes med Døden i Maaneder ... min stakkels Kusine, to Aar laa hun uden at kunne røre sig og med de forfærdeligste Smærter — det var en ren Ynk! ... Er det ikke meget bedre, at man selv besørger det? Det gælder kun om at passe paa ... sigte ordentligt, saa at der ikke sker en Ulykke som med Kadetten ifjor ... arme Djævel, han døde ikke, men han blev blind ... Hvad mon der er bleven af ham? Hvor mon han nu er? Det maa være grueligt at rende saadan omkring, ligesom — ja, det vil sige, *rende* lader han nok være med, han maa lade sig lede — et saa ungt Menneske, han kan vel knap være fyldt de tyve endnu ... Kæresten ramte han bedre ... hun døde paa Stedet ... Det er utroligt, hvad Folk kan finde paa at skyde sig for. At man i det hele taget kan være skinsyg! Det har jeg aldrig i mine Dage kendt til. Steffi med hendes Bankmand ... hvad bryder jeg mig om det? Og sød er hun dog ... Hendes grønne Silkeslobrok — den ser jeg aldrig mere — og hende selv heller ikke ... og den smukke, brede Trappe i Guszhausgade skal jeg aldrig mer gaa op ad ... Hm, Frøken Steffi vil feste videre, som om der ingen Ting var sket ... hun tør ikke en Gang tale om mig. Men knuse en Taare vil hun nok alligevel — ak ja, hvor hun vil græde ... Der er for Resten mange, der vil græde ... Herregud, og Mo'er! — Nej, nej, det tør jeg slet ikke tænke paa. — Nej, siger jeg, det maa der ikke tænkes paa! ... De der hjemme skal være udenfor, Gustl, hører du? — Ikke saa meget som Anelsen af en Tanke ...

Naa, det maa jeg sige — nu er jeg kommen ud i Prateren ... midt paa Natten ... det havde jeg heller ikke tænkt mig i Morges, at jeg i Nat skulde spasere om i Prateren ... Hvad mon Nattevagten derhenne tænker? ... Ja, ja, lad mig da gaa videre, her er ganske kønt ... Aftensmad bliver der ikke noget af, Kaféen heller ikke; Luften er behagelig, og Ro er her ... meget ... *Ro* faar jeg ellers snart nok af, saa meget, jeg kan ønske mig. — Men jeg er jo bleven helt forpustet ... jeg har løbet om som en vis Mand var i Hælene paa mig ... saa sagte, saa sagte, Gustl, du kommer tids nok, du har ikke mere at bestille — ikke Spor, absolut ikke det mindste! — Jeg tror virkelig, jeg fryser saa smaat! — Det maa vist være Sindsbevægelsen ... og jeg har heller ikke faaet noget at spise ... Hvad kan det være for en underlig Duft?

Blomster kan der da ikke være endnu? ... Hvad Dato er det vi har? — Fjerde April ... Ganske vist har det regnet meget i de sidste Dage ... men Træerne er jo næsten ganske nøgne endnu ... og mørkt er det, hu ha! man kunde ligefrem gaa og blive mørkeræd ... Det var egentlig den eneste Gang i mit Liv, jeg har været bange, den Aften i Skoven, da jeg var lille ... nej, jeg var forresten slet ikke saa lille ... fjorten — femten Aar ... hvor længe er det nu siden? — Ni Aar. ... Ak, ja! Da jeg var atten, blev jeg Fændrik, da jeg var tyve, blev jeg Løjtnant ... og næste Aar bliver jeg ... Hvad bliver jeg næste Aar? Hvad mener jeg overhovedet med næste Uge? Hvad mener jeg med i Overmorgen? ... Hvadbehager! Mine Tænder klaprer! Se, se! — Naa, lad dem bare klapre ... Hr. Løjtnant, her er De alene, her behøver De ikke at spille Komedie for nogen ... det er rigtig raakoldt ...

Jeg vil sætte mig ned paa Bænken ... ah! Hvor er jeg nu kommen hen? — Sikket Ravnemørke. Det der bagved maa være det Traktørsted, hvor jeg var ude sidste Sommer, da vort Regiment spillede der ... det var med Kopetzky og Rüttner — der var et Par Stykker til ... Nej, hvor jeg er bleven træt! ... Jeg er saa udaset, som om jeg havde været paa en ti Timers Marschtur ... Ja, det manglede bare, at jeg skulde sidde her og falde i Søvn. — Ha! en Løjtnant uden Logis! ... Ja, jeg skulde vel i Grunden hjem ... hvad skal jeg hjemme? Men hvad skal jeg for Resten her i Prateren? — Aa, jeg vilde ønske, jeg slet ikke behøvede at rejse mig mere ... falde i Søvn her og aldrig vaagne ... ja, det var sandelig det nemmeste! — Nej, men saa nemt gaar det nu ikke, Hr. Løjtnant ... Men hvorledes da — og hvornaar? Nu kunde jeg da ellers give mig til at lægge en ordentlig Plan ... der skal jo være Orden i alting ... saadan er det nu engang her i Livet ... Altsaa, det maa overvejes ... Hvad for noget? ... Aa, hvor Luften er dejlig ... man skulde langt oftere gaa sig en Tur i Prateren om Natten ... Ja, den Idé skulde jeg have faaet noget før, nu er det slut med Prateren, med Luften og Spasereturene ... Naa altsaa, hvor var det nu, vi slap? ... Aa, væk med den Kappe; det er ligesom den trykker paa Hjærnen ... jeg kan jo slet ikke rigtig tænke ... ah ... saadan! Naa, Gustl, hold nu Tankerne samlede ... det er dine sidste Dispositioner, der er paa Dagsordenen. ... I Morgen tidlig altsaa er det forbi ... i Morgen tidlig Klokken syv ... Klokken syv er en smuk Tid, haha! Altsaa Klokken otte, naar Skolen begynder, er det hele forbi ... Kopetzky vil nu ingen Skole kunne holde, han vil blive alt for dybt rystet ... Men maaske ved man endnu ikke noget til den Tid ... man behøver jo ikke at høre det ... Max Lippay fandt de ogsaa først om Eftermiddagen. Han havde skudt sig tidlig om Morgenen, men ingen havde hørt det ... Men hvad kommer det mig ved, om Kopetzky kan passe Skolen eller ikke? ... Ha! — Altsaa Klokken syv præcis! — Ja — naa — og hvad saa mer? Ja, saa er der jo ikke mer. Paa Værelset skyder jeg mig, og dermed Basta! Mandag bliver Begra ... én ved jeg da, som vil glæde sig, det er Doktoren ... Duellen aflyses paa Grund af den ene Parts Selvmord ... Hvad mon de vil sige hos Mannheimers? — Naa, han vil vist være ligeglad ... men Konen, den kønne, blonde ... der var nu noget at gøre der ... Ja, jeg tror virkelig, jeg havde en Chance der, hvis jeg havde gjort mig lidt Umag ... det havde dog alligevel været noget andet end denne Steffi ... men der skal jo virkes ... der skal gøres Kur ,sendes Blomster, snakkes gammelt — der kan man ikke klare sig med dette: Kom op i Kasernen i Morgen Eftermiddag! ... Ja, saadan en anstændig Dame, det havde dog været noget ... Kaptejnens Kone i Przemysl kunde jo nemlig ikke kaldes en anstændig Dame, og de andre ... denne Bohmerinde i Graz — hvor jeg i Crunden skammede mig ... især overfor Klara ... Hun var netop forlovet den Gang ... hvorfor blev det nu ikke til noget? Jeg tænkte ikke videre over det den Gang ... Det Skind, hun har ogsaa altid været uheldig — og nu mister hun sin eneste Broder ... Ja, du faar mig aldrig mer at se, lille Klara — færdig! Vel, det tænkte du ikke paa, da du fulgte mig paa Banegaarden Nytaarsdag? — Og Mo'r, Herregud, Mo'r ... nej, det tør jeg ikke tænke paa ... naar jeg tænker paa hende, er jeg i Stand til at begaa en Gemenhed ... Aa ... hvis jeg bare først kunde rejse hjem ... jeg kunde fortælle, jeg havde én Dags Orlov ... og se Fa'r og Mo'r og Klara igen, før det blev forbi ... Ja, med Syvtoget kan jeg tage til Graz og være der Klokken ét ... Gud velsigne dig, Mo'r! ... God Dag, Klara, naa hvordan gaar det? ... Næh, sikken Overraskelse! ... Men de vilde kunne mærke det paa mig ... om ingen andre, saa i hvert Fald Klara ... ja, Klara aldeles bestemt ... Klara er en klog Pige ... Saa kært hun skrev til mig forleden, og det har jeg ikke svaret paa endnu — og alle de gode Raad, hun giver mig ... hun er saa ejegod ... Mon ikke alting havde været ganske anderledes, om jeg var bleven der hjemme? ... Jeg kunde have lært Landvæsenet og kommet ud til Onkel ... det vilde de jo allesammen have, da jeg var Dreng ... Saa havde jeg maaske allerede været gift ... en flink og sød lille Pige ... jeg havde maaske faaet Anna, hun kunde saa godt lide mig ... endnu sidste Gang, jeg var hjemme, kunde jeg mærke det, skønt hun nu har Mand og to Børn ... jeg kunde mærke det af den Maade, hvorpaa hun saa paa mig ... Og hun bliver ved at sige »Gustl« ligesom i gamle Dage ... Det vil nok give et ordentligt Sæt i hende, naar hun faar at vide, hvad Ende det har taget med mig — men hendes Mand vil sige: »Det kunde jeg have sagt i Forvejen — den Døgenigt!«

Alle Mennersker vil tro, jeg gør det, fordi jeg har gjort Gæld — det passer da ikke, det er betalt altsammen ... saa nær som de sidste hundrede og tresindstyve Gylden — naa de er her jo i Morgen ... Ja, det maa jeg da ogsaa sørge for, at Ballert faar de hundrede og tresindstyve Gylden ... det maa jeg skrive ned, før jeg skyder mig ... Det er forfærdeligt,

det er forfærdeligt! ... Kunde jeg blot tage og rejse min Vej — til Amerika, hvor ingen kender mig ... I Amerika ved ikke et Menneske noget om, hvad her er sket i Aften ... der er heller ingen, der bryder sig om det ... der stod fornylig i Bladene om en Grev Runge, som maatte stikke af for en styg Histories Skyld; han har nu et Hotel derovre og kan blæse ad det hele ... Og om et Par Aar kunde man jo komme tilbage ... ikke til Wien selvfølgelig ... heller ikke til Graz ... men til Godset kunde jeg ... og Mo'r og Fa'r og Clara vilde dog tusinde Gange hellere have mig levende ... og hvad behøver jeg saa at bryde mig om alle de andre? Der er jo ingen ellers, som mener mig det godt. — Naar jeg undtager Kopetzky, saa giver de mig en god Dag, hele Banden ... Kopetzky er dog den eneste ... Og saa var det netop ham, der skulde give mig den Billet i Dag ... og den Billet er Skyld i det hele ... uden Billetten var jeg ikke gaaet paa Koncert, og saa var det hele ikke sket ... Hvad er det nu, der er sket? ... Det er aldeles, som om det var hundrede Aar siden, og det kan knapt nok være to Timer ... For to Timer siden har en Mand kaldt mig for en dum Dreng og truet med at knække min Sabel ... Herregud, nu begynder jeg oven i Købet at skrige op her midt om Natten! Hvorfor er dog alt dette sket? Kunde jeg dog ikke have ventet lidt endnu, til der blev Plads ved Garderoben? Og hvorfor sagde jeg dog ogsaa »Hold Kæft!« til ham? Hvor kunde det dog ryge mig ud af Munden — jeg, som ellers altid er høflig ... ikke en Gang min Oppasser plejer jeg at være grov imod ... men naturligvis, nervøs har jeg været — alle disse Ubehageligheder, der stødte til paa én Gang ... mit Uheld i Spil og Steffis evindelige Afbud — og Duellen i Morgen Eftermiddag — jeg har ogsaa faaet for lidt Søvn i den senere Tid — og alt det Kvalm, man har i Kasernen — det er ikke til at holde ud i Længden! ... Ja, før eller senere var jeg sikkert bleven syg ... jeg var bleven nødt til at bede om Orlov ... Nu behøves det ikke — nu kommer der en længere Orlov ... uden Gage ... haha!

Hvor længe vil jeg da blive siddende her? Klokken maa være over tolv .. hørte jeg ikke før, at den slog? — Hvad er det der henne ... en Vogn, tror jeg. Paa denne Tid? Gummihjul ... naa saaledes! De har det bedre end jeg — det er maaske Ballert med Bertha ... Hvorfor skulde det netop være Ballert? — Kør ad Helvede til! — Det var et dejligt Køretoj, Hans Højhed havde i Przemysl ... han kom altid altid kørende i det ind til Byen ... Det var en brillant Karl, Hans Højhed — en ægte Kammerat, Dus med alle og enhver ... ja, det var alligevel en dejlig Tid ... skønt ... Omegnen var dræbende, og om Sommeren var der til at smælte af Varme ... en Gang var der tre paa én Eftermiddag, som fik Solstik ... den ene var Korporal i min Afdeling — et rigtig dygtigt Menneske ... vi smed os splitternøgne paa Sengen om Eftermiddagen. — En Gang kom Wiesner pludselig ind til mig; jeg maa vist have ligget og drømt, for jeg springer op og trækker Sablen, som ligger ved Siden af mig ... det maa have set nydeligt ud — Wiesner var ved at revne af Latter — nu er han Ritmester allerede ... Det var Synd, jeg ikke kom til Kavalleriet ... men det vilde den gamle ikke have — det var ogsaa blevet en lovlig dyr Fornøjelse — nu kan det jo for Resten være lige fedt ... hvorfor det? — Jo, jeg ved det jo godt: dø skal jeg, derfor er det lige fedt — dø skal jeg ...

Lad mig nu se ... hvorledes bliver det saa? Husk paa, Gustl, nu er du havnet her i Prateren midt om Natten, ingen kan forstyrre dig — nu kan du i Ro og Mag gennemgaa det hele. Dette med at stikke Fornærmelsen i Lommen og rejse bort, det er jo ikke andet end Vaas, du er desuden altfor stort et Fæ til at kunne bruges til noget andet — og selv om du blev hundrede Aar, kunde du alligevel aldrig glemme, at der var en, der truede med at knække din Sabel og kaldte dig for en dum Dreng, og at du maatte tage imod det uden at kunne røre dig til noget — nej, her er ingenting at betænke sig paa — sket er sket — det med Mo'r og Klara var ogsaa Nonsens — de forvinder det snart — alting forvinder man ... Som Mo'r dog græd, da hendes Broder døde — en Maaned efter tænkte hun næppe paa det ... Hun kørte en Gang imellem ud paa Kirkegaarden ... i Begyndelsen en Gang om Ugen, siden en Gang om Maaneden — og nu kommer hun der kun paa hans Dødsdag. — — I Morgen er det *min* Dødsdag — den femte April. Mon de lader mig føre til Graz! Haha! Saa bliver der Fest hos Ormene i Graz! Men det kommer ikke mig ved — lad de andre bryde deres Hoveder med det ... Altsaa, hvad er der da, som kommer mig ved? ... Jo, de hundrede og tresindstyve Gylden til Ballert — det er det hele — andet behøver jeg ikke at ordne. — Skrive Breve? Hvorfor dog? Til hvem? ... Tage Afsked? For Fanden da, det er vel tydeligt nok, naar man skyder sig! — Saa kan de andre dog vel nok begribe, at man har taget Afsked ... Hvis de Mennesker vidste, hvor ligegyldigt det hele er mig, vilde de ikke en Gang beklage mig — der gaar saamænd ikke noget fra mig ... Hvad har jeg i Grunden haft ud af hele Livet? — Der var én Ting, jeg gærne vilde have været med til: en Krig — men den kunde jeg have ventet længe paa ... og alt det andet kender jeg ... om saadan en Tingest hedder Steffi eller Kunigunde gør jo ikke noget til Sagen — — Og de smukkeste Operetter kender jeg ogsaa — og Lohengrin har jeg hørt tolv Gange — og i Aften har jeg endogsaa faaet hørt et Oratorium — og en Bagermester har kaldt mig for en dum Dreng — ja, min Salighed, saa kan det være nok! — Jeg er aldeles ikke nysgærrig efter Resten.

Altsaa gaar Vejen nu hjemefter, langsomt, ganske langsomt ... haste gør det jo paa ingen Maade. — Blot et Par Minutters Hvil her ude i Prateren, paa en eller anden Bænk — hjemløs! I Seng kommer jeg dog aldrig mere — der bliver jo Tid nok ... til at hvile ud. — — Aa, hvor dog Luften ... den vil jeg komme til at savne ...

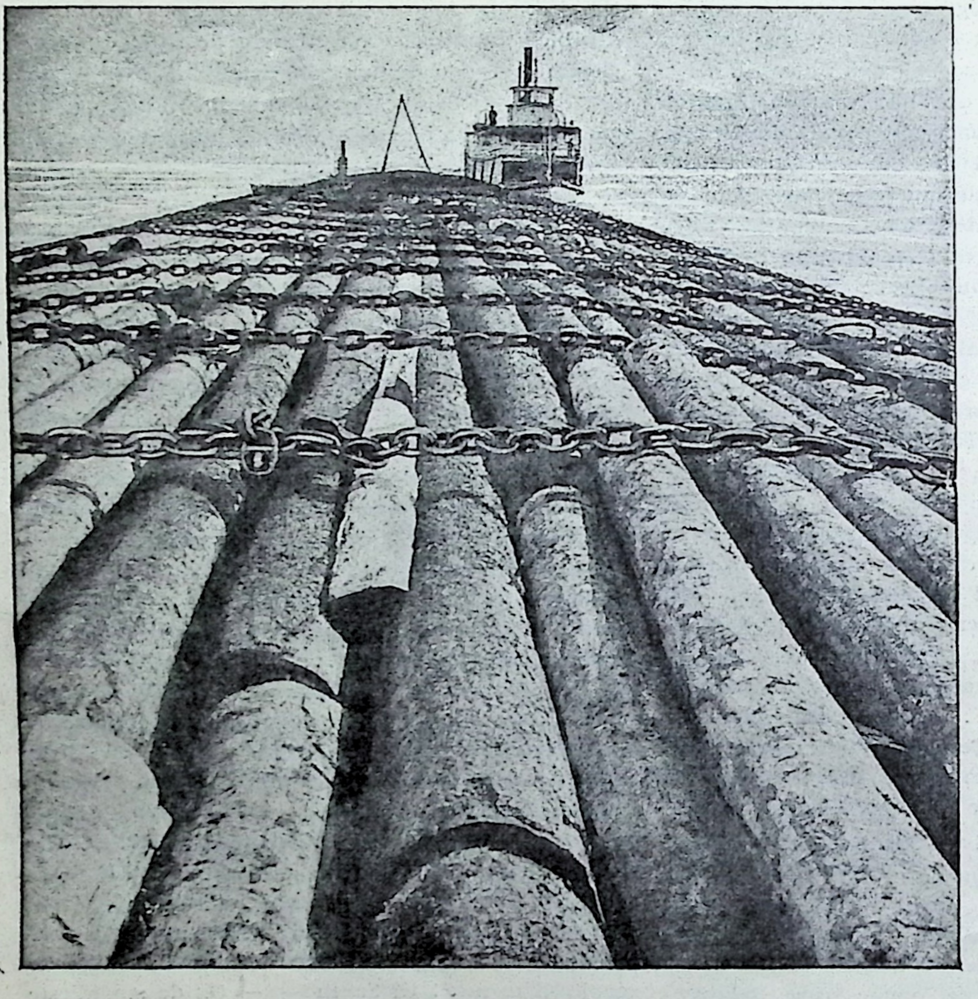
(Sluttes.)

Urskovens Kæmper.

For nogle Aar tilbage, forinden det fotografiske Kamera fik boret sit forskende Blik ind i Verdens dulgteste Kroge for at lægge sine Opdagelser paa Hvermands Bord, forholdt vi os ret tvivlende overfor de fabelagtige Beretninger om Kaliforniens Skove med deres taarnhøje Træer, i hvis udhulede Stammer der kunde holdes overdaadige Middagsselskaber, og som der skulde Kompagnier af Soldater til at spænde om. Der kan jo lyves en hel Del paa et Stykke som fra Kalifornien til Danmark.

Naa, et Fotografi kan ved en ekstra Heldning paa ca. 30 Grader give et, om vi saa maa sige, noget skævt Billede af Virkeligheden; vi skal være de sidste til at nægte det. Men direkte Løgn gør det sig ikke skyldig i, og vi kan nu saa godt som med egne Øjne overbevise os om de kaliforniske Naaletræers uhyre Dimensioner.

Naturligvis er det kun enkelte gamle Herrer med adskillige Hundrede Aar paa Bagen, der naar saa vældige Størrelser, som Krønikerne taler om, og nu, da Menneskets Rovdrift hærger Urskovene, vil de snart kun tilhøre Sagnet. Men af Stammer paa 5—10 Meters Gennemsnit, hvis laveste Grene kan sidde henved et Hundrede Meter fra Jorden, findes der den Dag i Dag Millioner ikke blot i Kalifornien, men i flere af Nordamerikas Stater. De hører alle til Naaletræerne, Gran, Fyr og Ceder.

En Flaade amerikansk Kæmpetømmer gaar til Søs.

Masser af disse Kæmpetræer fældes hvert Aar og bearbejdes i Savværkene for at føres Verden over og bruges som Skibstømmer eller til Jernbane- og Minebygning. *Nansens* „Fram“, der saa fortræffelig modstod Polarisens Tryk, var bygget af amerikansk Fyr.

I de sidste Aar har man forsøgt at føre Stammerne i hel Tilstand ind til de store Byer, og Forsøget er lykkedes fortræffeligt. Den første af disse store Tømmerflaader, der bestod af 500,000 Fod (over 20 Mil) Stammer, der var samlet med svære Jernkæder, bugseredes langs Stillehavets Kyst fra Pugetsund til San Francisko, en Sørejse paa 250 danske Mil. Flaaden har Form som en kæmpemæssig Cigar, hvorved Vandets Modstand indskrænkes til det mindst mulige, og en nogenlunde kraftig Damper kan saaledes bugsere en Ladning, som hundrede Skibskolosser ikke vilde kunne rumme.

Man skulde næsten tro, at de Skovrigdomme, der findes paa Nordamerikas uhyre Strækninger, maatte være uudtømmelige. Ikke desto mindre begynder der allerede at hæve sig ængstelige Røster, som bebuder en snarlig Mangel paa Træ, hvis Skovene vedblivende udnyttes paa en saa lidet forstmæssig Maade som nu.

Sangerfesten.

Kapelmester Johan Svendsen.

Kammerraad Carl Larsen.

Domorganist Arthur Allin.

KØBENHAVNERNE havde lige faaet Tid til at glemme, hvorledes Skytte-Emblemet saa ud — saa begyndte det at vrimle med Sanger-Medailler.

Men medens Skytterne var baade danske, norske og svenske, varSangerne allesammen vore Landsmænd, og medens Skuddene faldt helt ude paa Amager, lød Sangene midt inde i Byen, i Ridehuset og i Tivoli, og Festdeltagerne havde ved en sær Naade fra Politiets Side faaet Lov til at gaa i Procession ned ad Strøget hele to Dage i Træk.

Naar Skytterne ikke netop var paa deres Skydebaner, gjorde de ingen Spektakel. Men det er det ejendommelige ved Sangere — NB. Amatørerne —, at de aldrig kan lade være med at synge. Hvor 3 af dem er forsamlede ved et Bæger, *maa* de istemme „Snart er Natten svunden“, selv om det er midt paa Formiddagen. De er, hvad man med et fremmed Ord kalder „*canto-mover*“, d. v. s. „sanggale“. Det kan for andre være lige saa generende som selve Kleptomanien, om det end er mindre kriminelt. Men man kan mene, hvad man vil, om denne Sangmani — uden *den* fik man aldrig en Sangerfest i Stand som den nu afsluttede. Der hører en næsten fanatisk Tro paa Sagen, der kræves en „hellig Ild“, for at flere Hundrede Mennesker, hvoraf mange har Hus og Hjem og Familie, og som *alle* har nok at gøre med Forretninger og Arbejde Dagen igennem, skal kunne bekvemme sig til adskillige Gange om Ugen lige i Foraars- og Sommermaanederne at lukke sig inde i en lummer Sal et Par Aftentimer, medens alt indbyder til at nyde et *dolce far niente* i fri Luft, og saa i dette frivillige Fangenskab hengive sig til Studiet af en lang Række nyere og ældre Sange. Lad være, at man maaske synger med Cigaren i den ene Haand — men i *Munden* saasnart der er 2 Takters Pause — og med en Bajersflaske under Stolen — men *for* Munden saa ofte der er blot 1 Takts Pause. Lad være, at man

Kammersanger Simonsen.

efterhaanden af Varme og Søvnighed bliver døsig og mindre oplagt til den systematiske Indstudering.

Der præsteres dog her paa Prøverne rundt om i Landets Sangforeninger et betydeligt Arbejde, og de lokale Dirigenter saavel som Overdirigenterne — for Københavns Vedkommende kgl. Kapelmusikus *Axel Guldbrandsen*, for Fynboerne Kammerraad *Larsen* i Odense og for Jyderne Domorganist *Arthur Allin* i Aarhus — har ikke alene haft meget Slid, men har ogsaa Ære af deres Virksomhed.

Medens Sangerfestens rent praktiske Arrangement skyldtes „De centraliserede københavnske Sangforeninger af 1859", hvis Formand er Decorationsmaler *N. P. Rasmussen*, og hvis Bestyrelse selvfølgelig havde haft en travl Tid for at faa alt i Orden, til den store Dag oprandt, var det ingen ringere end kgl. Kapelmester *Johan Svendsen* i egen verdensberømte Person, der som Overdirigent for *alle* danske Sangforeninger svang Taktstokken over det ca. 700 Mand stærke Kor, hvor det optraadte samlet for at udføre Programmets mest monumentale Værker ved Koncerterne baade i Ridehuset og under aaben Himmel i Tivoli og paa Klampenborg.

Som Solist havde man sikret sig Medvirkning af selve kgl. Kammersanger *Simonsen*, og saaledes fremtraadte den danske Sangerfest i København — den første, der afholdes i Hovedstaden siden 1883 — under de fineste danske Musiknavnes Auspicier og fik derved det rette festlige Stempel.

Attacca.

Danske Derby-dage.

Et Blik over Sletten.

Vi skal villig indrømme, at dersom Eremitagesletten er skøn, naar den til Hverdag hviler i sine egne Tanker, saa er den det ikke mindre i den Sol, som kastes tilbage fra tusinde af vort Lands aller fineste Uniformer og Toiletter, som leger i tusinde af Københavns allerkæreste Smilehuller, som faar al Københavns kvindelige Ynde ud af

Hs. kgl. Højh. Kronprinsen og Sekretær Wegener.

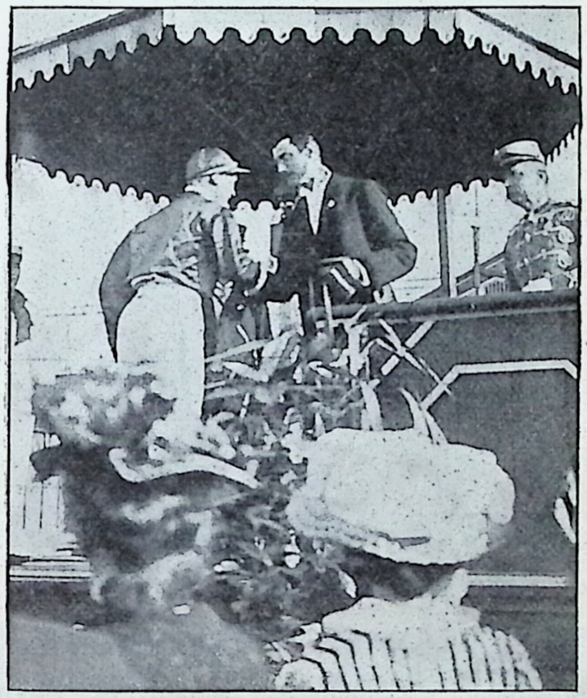
Gentlemen-Ryttere.

de daglige Regnslag, og Kinderne til at blusse af Varme. Og dette Syn er Lønnen for Væddeløbsdagenes dræbende Varme og drøje Besvær.

Mens Hestene gaar over Hurdlerne, er der maaske et eller andet lille ængstelig-stolt Øjepar, der følger en Rytter, som de særlig gerne ser paa — maaske en eller anden Kammerat eller Hestekender, der siger: Pokkers flinkt klaret! — maaske en eller anden Spiller, der siger: Saa til Hedehusene! — Men ellers er det jo dog Pauserne, der udgør Dagen. Man færdes rundt, man flirter lidt, man ser efter i Sømmene, hvordan København er klædt paa. Man snobber lidt eller ler stille af det hele, alt eftersom man tilhører det gode Selskab eller ej. — Man rives

Sangeren Souza med Impresario.

Scavenius modtager Præmien.

maaske med engang, faar Lyst til selv at kunne slænge den høje Hat og Skødefrakken og trække i Jockeyens spraglede Trøje.

Men hvad enten man nu er Sportsmand eller ej: Hjemturen er det dejligste. Paa Sletten er man mellem Kendinge og Kendere. Der véd enhver nøjagtig, hvad den anden er værd og lader sig ikke imponere af, om man har haft Raad til at leje en Landauer for en Gangs Skyld. Men hjem ad Strandvejen! Dér lader man sig imponere.

Først de lange Rækker af Landauere, der løber saa stille, som man kan vente det af Selvejerkøretøjer med Patentaksler, saa følger en Gig med en Traver, der gaar paa Bidslet, og derefter kommer de røde Kuske. Og nu, medens Tilskuerne pludselig vokser et Kvarter i Højden, passerer en Vogn, smykket med Rosenguirlander og Orkidégrene — og i Vognen mellem Roser, selv en Rose saa skøn — — —

Vi aner ikke, hvem den Skønne var, men først da denne Vogn var passeret, syntes Strandvejen atter befriet at kunne trække sit Vejr.

En sjælden Gæst. (Dr. Brandes i Følge med Henrik Cavling).

Et Lynskud.

Maleren Lorenz Frølich.
(Lynskud af Jul. Aagaard).

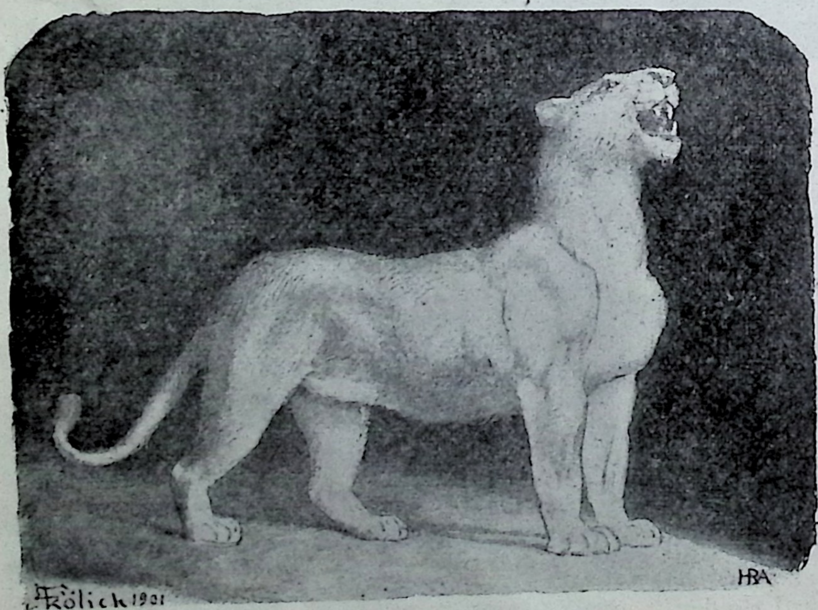
MAN skal ikke altid kende Kunstnereren paa den bredskyggede Bulehat. Lorenz Frölichs Hat er netop noget af det mest smalskyggede, som tænkes kan. Den ligner en Kabuds, idet Skyggen gaar op omkring Hattepullen. Dette skulde ikke være bleven berettet saa omstændeligt, hvis vi ikke ønskede, at alle skulde lære den ungdommelige Gubbe, Kunstnernes Alderspræsident at kende. Man vil ikke have svært ved at træffe ham, han færdes overalt, hvor der er Liv og Ungdom, Han er blandt de ivrigste og utrætteligste Besøgende paa Raadhusudstillingen, og han forsømte ikke forleden Skytternes Gymnastik. Sidst saa vi ham med sin Skizzebog foran Rovdyrburet i Zoologisk Have. Herude har han tegnet Krokodille og Moskuskalv, Rensdyr og

Thibetbjørnen. Efter Frøhlichs Tegning.

Chimpanse, Løvinde og Bjørn, og nu sendes disse hans sidste Tegninger som Prospektkort ud over Verden. Saa ung er nemlig Frölich, saa godt følger han med Tiden, at han ikke — hvad mange vilde gøre — føler sig for fin til at lade sin Kunst anvende i de udskregne Prospektkorts Tjeneste.

Enhver zoologisk Have i Verden maa nutildags selvfølgelig have sine egne originale Prospektkort. Saasnart dette var blevet indlysende for Direktør Schiødt, henvendte han sig til Frølich og fik ham til at tegne nogle af Havens mest ansete Beboere.

Løvinden i Zoologisk Have.. Efter Frølichs Tegning.

Biskop Götzsches Jordefærd.

Naar en aandeligt eller socialt fremragende Mand stedes til Jorden i en lille By, er det ikke blot en Familie, der sørger, og et Ligtog, der drager gennem Gaden. Hele Byen er optaget af Højtideligheden, alle

Stiftamtmænd i Følget.

Flag er oppe paa halv Stang og alle Sørgeklæder er i Brug. Og rundt fra hele Provinsen er Deltagerne strømmede til og fylder Gaderne med alvorlige, højtidsfulde Skarer.

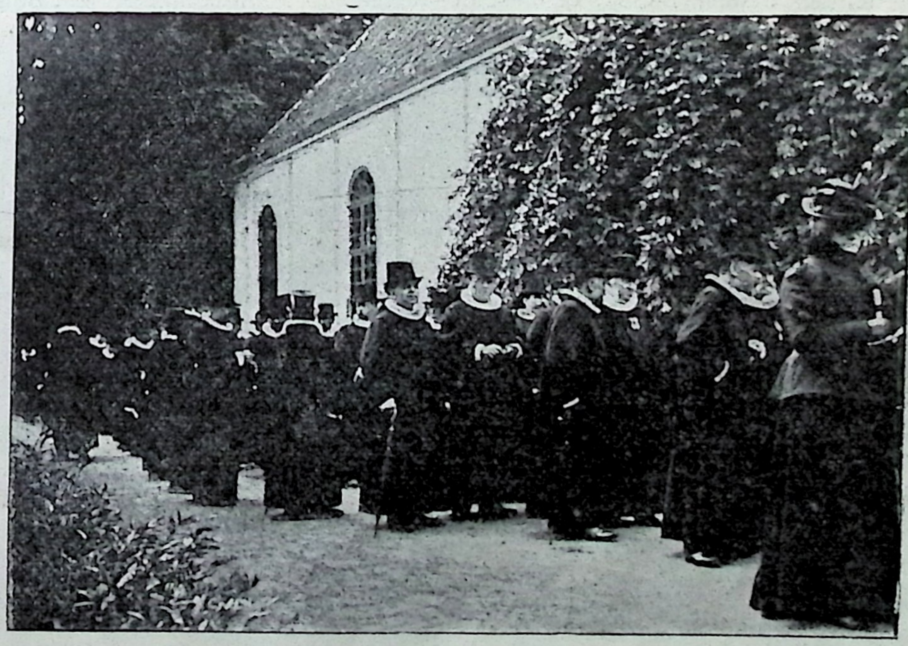
En større Sørgeskare end den, der samledes om den gamle Ribebisp *Götzsches* Baare i Fredericia, har Byen næppe set i det sidste halve Aarhundrede. Allerede ved Ligtogets Ankomst fra Ribe Aftenen forud var Banegaarden fyldt til Trængsel af Folk, der vilde følge Kisten til St. Michaelis Kirke, og paa selve Begravelsesdagen var Tusinde af Mennesker kommet til. De mange Præsteornater var det især, som gav det sorte Mylder Sjældenhedens Præg.

I hvor store Kredse, Biskop Götzsches Virksomhed er trængt ud, saa man bl. a. af den store Mængde Kranse fra Institutioner, han ikke blot paa Embedsvegne stod i Forhold til, Børnehjem og Asyler hele Landet over, Missionsselskaber osv. Mange Kranse var signerede „Fra de Hellige" som Tegn paa, hvilken kirkelig Retning Biskoppen særlig stod nær.

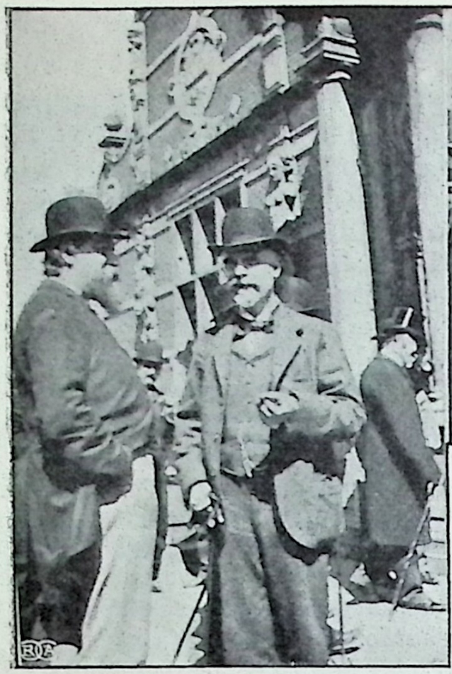
I Kirken havde samlet sig et stort Følge, hvoriblandt saas Amtmændene *Bardenfleth* fra Vejle, *Stemann* fra Ribe og *Feddersen* fra Ringkøbing, adskillige Borgmestre og en Mængde Præster, vistnok over et halvt Hundrede. Efter at den Afdødes to Sønner, der begge er Præster, og Stiftsprovst *Zeuthen* havde talt, bar Præsterne Kisten ud til Ligvognen, og i et lang uoverskueligt Tog, anført af Præsterne i sluttet Række. bevægede Toget sig langsomt ud til Kirkegaarden, der ligger udenfor de gamle Fæstningsvolde. Her var det gamle Venner fra Menigheden i Fredericia, hvis Præst Biskop Götzsche i sin Tid havde været, som bar deres gamle Hyrdes Lig fra Vognen hen til Graven.

Nu talte Pastor *Busch* fra Bøvling, som især talte om Hedningemissionen, der havde ligget den Afdøde særlig paa Hjerte, og til hvis Arbeje han endog havde ofret en af sine Sønner.

Jordpaakaslelsen forrettedes af Sønnen, Pastor *H. Götzsche*, der ligeledes takkede den store Forsamling for dens Deltagelse.

Præstefølget udenfor St. Michaelis Kirke.

Børs-Billeder.

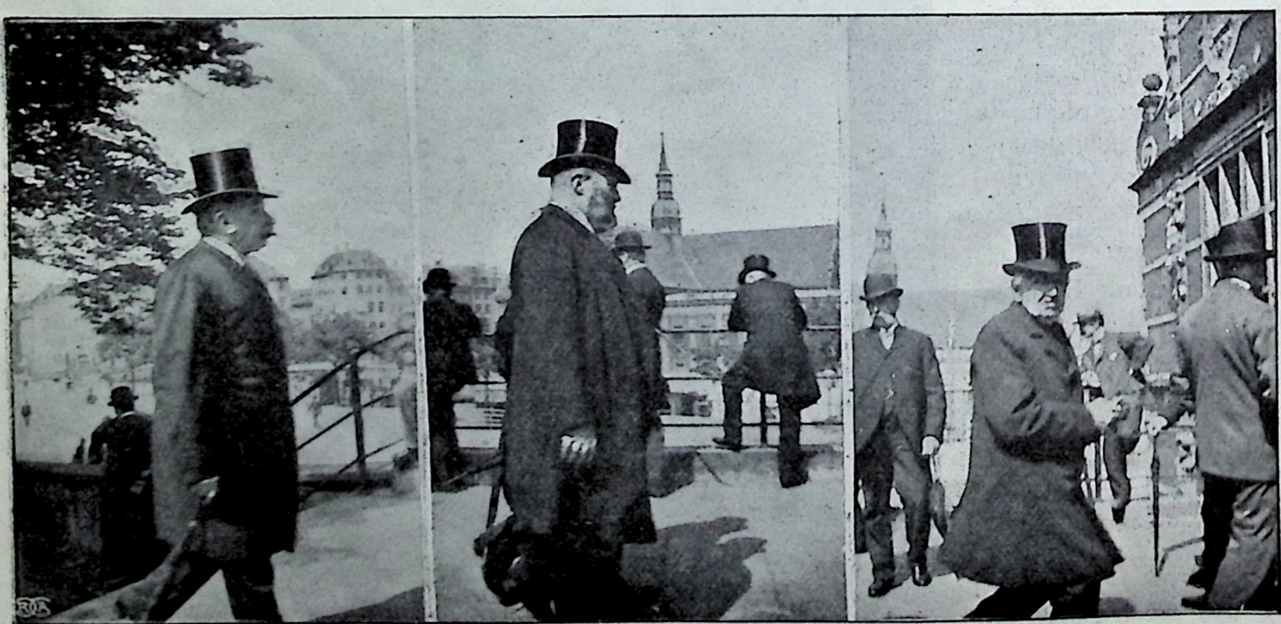
Se, hvor de haster afsted! Den samme Matador som for en Time siden med koldt Blod modtog Meddelelse om et reelt Tab paa 5000 Kroner, han sætter nu i Løb over Børsrampen, for at redde den lille Sølvpenge, der er fastsat som Bøde for Efternølere, der ikke er naaet til Børsens Port, naar Holmens Kirkeuhr staar paa 2.

Gennem dette lille enkelte Træk har man straks et Bidrag til Børsherrens Karakteristik, der belyser mange andre Ejendommeligheder hos ham. Sikkert er det, at Størsteparten af Grossererne sørger for at naa ind i rette Tid og de, der betaler Bøden, er mest Løsgængere, Folk, der kan trøste sig med, at selv om de kommer for sent, kommer de dog tidsnok.

Forbi Merkur, der i svundne Tider var Formand for et Grosserersocietet, haster nu Børsens Herrer.

Saa hurtigt piler de afsted, at det kniber med at faa dem ordentlig anbragt i vort fotografiske Kamera. Og dog er det en ganske antagelig repræsentativ Samling, vi idag kan fremvise. Med al Respekt for Krøyer, synes vi, at vore Børsbilleder paa ingen Maade er ringere end hans, og der er maaske dem, der vil finde Lighederne bedre truffet hos os.

Alle husker jo „Børsbilledet“, der i det store

Paa Børsrampen kort før Kl. 2.

og hele var ypperligt og netop paa en Prik traf Karakteren af den hyggelige two-o-clock-Sammenkomst, som Københavnerbørsen byder paa.

De cylinderprydede Herrer, som her under den smukke Sals gyldenttavlede Loft udveksler Ord og Varer og Penge, gestikulerer ikke og raaber ikke op som paa Verdens Storbørser, de er godmodige og gennemgaaende tilfredse, ser slet ikke ud som havde de Skibe paa Søen og mange, mange Penge ude paa ligesaa gyngende Grund. Maaske har de ikke gode Maver, men de har gennemgaaende en god Samvittighed, — Storspekulanter, der spiller Plat og Krone med Smaafolks Penge, kender vor Børs saa godt som ikke. Uden Fare for at skylles bort af nogen gylden Strøm, glider man hen over det bonede Gulv i en Konversation, der paa sit mest højrøstede Stadium minder om et Brummekor.

Etatsraad Fritsche.

Paa den københavnske Børs træffer halvfemte hundrede Mennesker daglig sammen for at gøre Forretninger, for at høre nyt, for at lære hinanden at kende, for gennem Stemninger og Bevægelser der knap lader sig følge, at sætte den Pris, der bliver Dagens faste Notering. Alle disse Smaasamtaler, der synes saa flygtige, knytter sig lidt efter lidt umærkeligt sammen og bliver tilsidst et enstemmigt Ord, som høres af alle.

Børsen er en nervøst modtagelig Forsamling, der interesserer sig for alt, og vil have Rede paa alt. I de dybe Vinduesnicher flagre Rygterne, og i Krogenes Skjul sidder „Manden paa Børsen“ — dette mystiske Begreb, som faar Skyld for alt, hvad der siden bringes ud i Byen der oppe fra. „En Mand paa Børsen, der ved Besked, har sagt — — —“ Manden paa Børsen ved altid Besked og faar altid sine Historier dementeret.

Jo, jo, man er underrettet paa Børsen. Gennem denne ene Times Konversation kunde et Dagblad skaffe sig det mest underholdende brogede Stof. Storpolitiken afsløres, Dagens Nyt refereres og Vitser fødes: . . . „Har De hørt, at den tyske Valentin & Co. er gaaet itu for tredie Gang og nu søger Navnforandring?“ — „Saa, hvad vil han da hedde?“ — „Fallent-tin“ lyder Svaret, der bringer Børsen i det mest oprømte Humør.

I det hele taget kan den københavnske Børs glæde sig ved et godt Gennemsnitshumør. Vi husker fra de senere Aar kun et enkelt Tilfælde, da den for Alvor kunde melde „forstemt“. En ung Poet havde fundet paa at sætte Børsen paa Vers i et illustreret Ugeblad, og Dagen efter var hele Salen i Oprør. Naa, ja, Børsen og Poesien rimer sig kun daarlig sammen, men Livet deroppe bag Rampen er et underholdende og ofte farverigt Stykke Prosa.

Mirliton.

Pariserinden.

Af Léon Gorzlan. Oversat af Niels Th. Thomsen.

En Dag steg den blaa Fé ned til Jorden med den smukke Hensigt at uddele de kostelige Klenodier, hun førte med sig, til alle dens Døtre, Kvinderne i de forskellige Lande.

Hendes amarant-farvede Dværg blæste paa sit Valdhorn, og straks indfandt sig en ung Kvinde af hver Nation hos den blaa Fé ved hendes Trones Fod. Som man kan tænke sig, blev alle disse enkelte snart til en anselig Skare.

Den gode blaa Fé sagde til alle sine Veninder:

— Det er mit Ønske, at ingen af eder skal kunne beklage sig over den Gave, jeg giver. Det staar ikke i min Magt at skænke eder alle det samme; men vilde en saadan Ensformighed i mine Gaver ikke ogsaa berøve dem alt Værd?

Da Féernes Tid er kostbar, siger de ikke meget. Den blaa Fé lod altsaa dette være nok og begyndte

at uddele sine Foræringer. Og dette syntes ikke at mishage nogen.

Den unge Kvinde, som repræsenterede begge Castilier, skænkede hun Haar saa langt og saa sort, at hun kunde svobe sig deri.

Italienerinden skænkede hun Øjne saa funklende og fyrige som et Udbrud af Vesuv i Nattens Mørke.

Den tyrkiske Kvinde fik yppige Former, runde som Maanen og bløde sam Edderdun.

Englænderinden Nordlysets Glans at gyde over Kinder, Læber og Skuldre.

Den unge, tyske Kvinde Tænder som hendes egne og — hvad der ikke er *bedre* end smukke Tænder, men dog ogsaa har *sit* Værd — et følsomt Hjærte, inderlig skikket til Elskov.

Og Russerinden fik fornemt Væsen som en Dronning.

Idet hun derpaa gik i Enkeltheder, lagde hun Munterhed paa Neapolitanerindens Læber, gjorde Irlænderinden aandfuld og skænkede den flamske Kvinde sund Sans, og da hun ikke havde mere tilbage at give, rejste hun sig for atter at svinge sig op i Luften.

— Og jeg? sagde Pariserinden til hende og holdt hende tilbage ved hendes flagrende blaa Klædebon.

— Dig havde jeg glemt!

— Fuldstændig glemt mig!

— Du stod mig altfor nær, og jeg saa dig ikke. Men hvad evner jeg nu? Gaveposen er tom.

Féen grublede et Øjeblik. Saa kaldte hun atter ved et Vink alle disse skønne Kvinder, som havde hende saa meget at takke for, til sig og sagde til dem:

— I ere gode, fordi I ere smukke. Det staar til eder at afbøde en saare alvorlig Fejl, jeg har begaaet. Ved Uddelingen har jeg forglemt eders Søster fra Paris. Nu beder jeg eder om hver at tage en Del af den Gave, jeg skænkede eder, og forunde Pariserinden den . . . Lidet vil I miste, og meget vil I afbøde.

Hvorledes sige nej til en Fe? Især da til den blaa Fé!

Med den den Ynde, de, der er lykkelige, altid besidder, nærmede den ene efter den anden af Kvinderne sig Pariserinden, og idet de gik forbi hende, tilkastede én hende lidt af sit skønne, sorte Haar, en anden lidt af sin Rosa-Teint, denne nogle Straaler af sin Munterhed, hin, hvad hun kunde undvære af sin Følsomhed, og saaledes gik det til, at Pariserinden, der først var saare fattig, saare uanselig og ganske stillet i Skygge, ved denne Deling i Løbet af et Øjeblik blev langt rigere og langt kosteligere udstyret end nogen af sine Ledsagerinder.

Den blaa Fé var allerede smilende steget op til Himlen igen.

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Forleden Dag begravedes Forpagter *Viggo Ulrick*, Sofiendal ved Haslev paa Vestre Kirkegaard.

Den afdøde var Søn af Fysikus Ulrick, og skønt kun 43 Aar en af vore Landmænd i forreste Række.

Først var Ulrick Forvalter paa Bregentved og derefter Forpagter paa Sofiendal, som er en af Grevskabets Gaarde. Herfra havde Ulrick Kræfter til at at gøre de Forsøg, som bringer Landbruget frem, men ikke altid er lige indbringende for deres Iværksætter. Størst Fortjeneste havde Forpagter Ulrick af sit energiske Arbejde for Udvidelsen af vor Hønseavl og som Fortaler for sin Yndlingstanke: en stor Hønsegaard om hvert Husmandshus, opnaaede Ulrick en stor Berømmelse. Ulrick var Frihandelsmand og i sin Tid Medlem af Landhusholdningsselskabets Toldkommission.

Forpagter Viggo Ulrick.

Til hans Grav blev der sendt Kranse fra alle Landbrugsinstitutioner, saa langvejs fra som Bøhmen sendte østrigske Landmænd en Palmedekoration med Indskrift. »En sidste Hilsen og Tak fra bøhmiske Landmænd«.

Professor *S. B. Thrige*, vel kendt baade som Skolemand og Historiker, er afgaaet ved Døden, 81 Aar gl. Fordrevet fra Sønderjylland 1864, grundlagde han Haderslevs Læreres Skole, der en Tid lang nød Ry som en af Byens bedste Skoler. Samtidig har Thrige udfoldet en omfattende Virksomhed som historisk Forfatter. Sammen med Rektor V. A. Bloch udgav han en Række historiske Lærebøger, af hvilke tidligere enhver københavnsk Skoledreng sugede sin historiske Viden, men som i de senere Aar er trængt tilbage af et mere moderne udformet Undervisningsmateriale. Thriges Hovedværk er »Nordens Historie i vort Aarhundrede«, der viser ham som en kundskabsrig og meget belæst Mand. T. var hædret med Ridderkorset.

Professor S. B. Thrige.

Jubilæum.

Forleden fejrede den bebendte fynske Forfatter Anton Andersen sit 25-Aars Jubilæum som Lærer i Havrehed Skole. Anton Andersen er uddannet først paa en Højskole, siden paa Skaarup Seminarium og fik derefter straks Ansættelse som Lærer i Havrehed. Herfra har han udsendt Bøgerne: »Fra Planternes Verden«, »Historikeren Vedel Simonsen«, »Fra stille Skove«, Digte 1890,

Lærer Anton Andersen.

»Skuffede Haab«, Fortællinger 94 m. m.

Til Efteraaret udgiver Forfatteren paa Gyldendals Forlag en ny lyrisk Digtsamling »Fyn«.

Ved Jubilæet fejredes Lærer Andersen, som er 45 Aar gammel, paa forskellig Maade af sine tidligere Elever.

Dødsfald.

Kaptajn *Emil Hohlenberg,* som paa Grund af Svagelighed for en Del Aar siden tog sin Afsked, er afgaaet ved Døden paa Garnisonssygehuset her i Byen i en Alder af 60 Aar.

Som Løjtnant tog H. uforfærdet Del i Krigen 64 og fangedes i Løbegravene mellem Dybbøls Skanser. Efter Krigen kom han for sent hjem til at kunne komme ind i Linien, blev Adjudant og senere Kaptajn i Væbningen. Som Fotograf vandt H. i Hof- og Kunstnerkredse stor Popularitet, og Forretningen, som dreves af H. alene fra 1880—97, regnedes blandt Byens bedste og fineste. H. var tillige Sekretær i Kronprinsesse Louises Tjenestepigehjem. Han var dekoreret med Ridderkorset og en portugisisk Orden.

Kaptajn Emil Hohlenberg.

Dødsfald.

En af Byens mest ansete Tandlæger *Peter Mamsen* er for kort Tid siden pludselig afgaaet ved Døden, ramt af et Hjerteslag. Den afdøde, der kun blev 53 Aar, havde i en lang Række af Aar ved sit elskværdige Væsen og sin store Dygtighed efterhaanden forskaffet sig en udmærket Praksis og mange Venner.

Tandlæge Peter Mamsen.

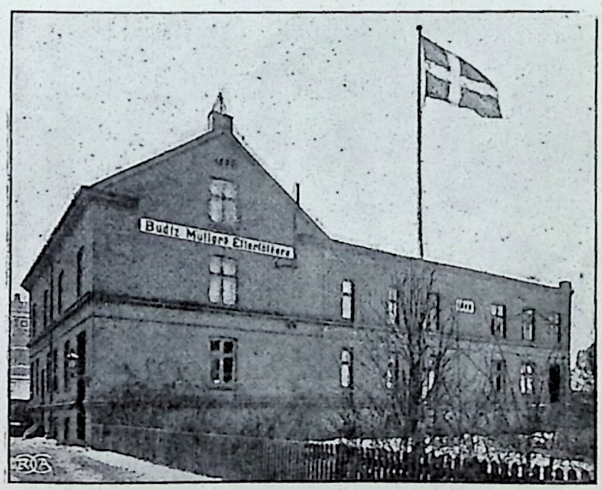
Fratrædelse.

Efter mere end 30 Aars Virksomhed i Jernbanevæsenets Tjeneste er Oberstløjtnant *Elben* fratraadt sin Stilling som Banechef ved de danske Statsbaner. E. var Kaptajn i Ingeniørkorpset, da han i 1871 fik Ansættelse som Overingeniør ved de private sjællandske Baner; derfra gik han over i Statens Tjeneste og forfremmedes efterhaanden til Banechef for samtlige danske Statsbaner. Sikkert vil den meget populære Chef blive savnet, men helt slipper Jernbanevæsenet ham ikke, idet han fremtidig vil fungere som Tilsynshavende ved en Del private Jernbaner.

Banechef Elben.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

INDENFOR den her afbildede Bygnings Mure drives en herhjemme enestaaende Virksomhed: »*Kjøbenhavns Emulsionsplade- Bromsølv- og Aristopapirfabrik*«, tilhørende det bekendte Firma *Budtz Müllers Efterfølgere,* der har Udsalg af Amatør-Fotografi-Apparater paa Hjørnet af Amagertorv og Walkendorfsgade.

I Begyndelsen var Virksomheden meget beskeden; paa Udstillingen i København 1888 blev Københavns Emulsionsplader præsenterede, men ingen kendte dem endnu; derefter kæmpede de sig langsomt frem, indtil den første Fabriksbygning rejste sig i 1893. Nu tog Fabrikationen stadig stærkere Fart, og 1899 blev den næste Bygning rejst; den er dels en Udvidelse af Emulsionspladefabriken og dels giver den Rum for en fuldstændig Fabrik af alle fotografiske Papirer, baade de forskellige Papirer til Kopiering af Billeder og til Forstørrelser.

Firmaets Fabrikata har erhvervet sig Medailler paa Udstillingen i Malmø 1896, Stockholm 1897, Paris 1900 og i dette Aar har »Dansk Fotografisk Forening« tilkendt det sin Sølvmedaille for fortjenstfuld Virksomhed, hvad der maa betragtes som en særlig Udmærkelse, da den kommer fra de faglige Forbrugere af Fabrikataerne.

Denne Virksomhed er et nyt og glædeligt Tegn paa, at vor hjemlige Industri fuldt ud forstaar at tage Konkurrencen op med Udlandet.

* * *

Paafaldende hurtig har Navnet »*Gera*« sat sig fast i Folks Bevidsthed og Erindring. Der er ikke ret mange, som ikke har hørt Ordet nævne, husket det og skaffet sig at vide, at det var Navnet paa en stor industriel Virksomhed i Kjoletøjsbranchen, der hurtig har faaet Ry for sit gode og solide Fabrikat. Besøger man Forretningslokalerne paa Købmagergade 9, vil man her finde et sjældent smukt og rigt Lagerudvalg af Kjoletøjer direkte fra Gera-Fabrikerne og til Fabrikspriser.

Livsforsikring.

»Utrecht« er et af Hollands ældste og bedst funderede Selskaber; dets fortrinlige Organisation belonnedes paa Verdensudstillingen i Amsterdam i 1890 med Guldmedaille og i Antwerpen i 1894 med Æresdiplom.

Selskabets Hovedopgave er Tegning af Folkeforsikringer i den mindre bemidlede Klasse — det har endog saa lave ugentlige Præmier som 5 Øre for Smaaborn —, for at de allermindst bemidlede i Samfundet kunne nyde godt deraf.

Selskabets Tariffer ere baserede dels paa hollandske og dels paa engelske Dødelighedstavler, opstillede efter mange Aars Erfaringer, der derfor giver absolut Sikkerhed; de ere udregnede efter Nettopræmiemethoden af anerkendte, sagkyndige Livsforsikringsberegnere.

Bedst Begreb om Selskabet faas, naar det autentisk bevises, at det ved Slutningen af Decbr. 1900 havde 647068 Kontrakter i Kraft med en aarlig Præmieindtægt af ca. 2 Mill. Kroner, at Summen af Udbetalinger paa Livsforsikrings-Policer i 1900 beløb sig til ca. 1,200,000 Kr., og at Reservefonden androg ca. 11 Millioner Kr.

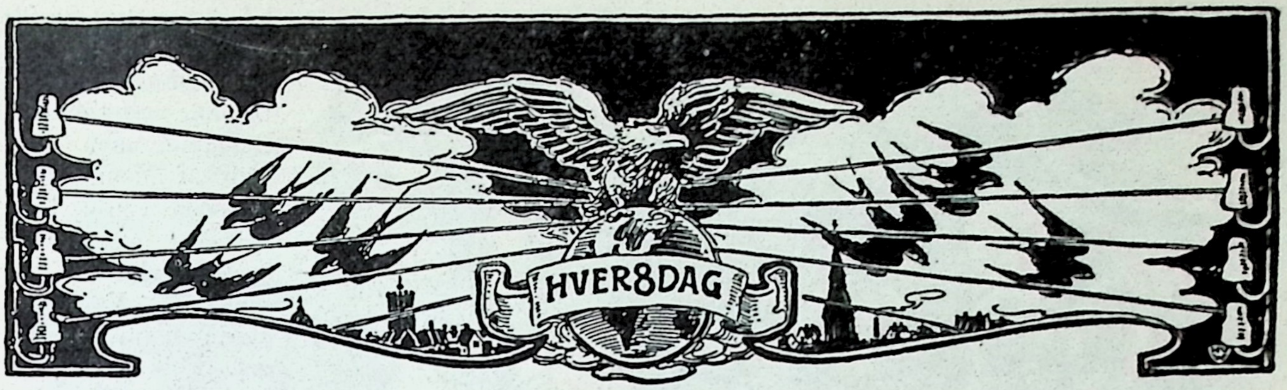
Alle Selskabets Midler anbringes paa absolut første Klasses Sikkerhed.

Selskabet har sit Hovedkontor i Utrecht paa Leidsche-Straatweg, hvor der for Tiden opføres en monumental Bygning med Plads til 150 Kontorister og Inspektører; Direktionen for Belgien er i Selskabets store, flotte Bygning paa Boulevard du Nord 28 i Bryssel og Generalagenturet for Nordfrankrig paa Place Richebé i Lille. Med Hensyn til Selskabets andre talrige Ejendomme i Holland og Belgien samt dets hele Kapitalanbringelse henvises til Selskabets Aarsregnskab, der hvert Aar uddeles i Hundredtusindvis, saaledes at hver Forsikret nøje kan følge Selskabets Udvikling.

Her i Landet begyndte Selskabet at arbejde umiddelbart efter den store Lock-outs Ophør i 1899 med Generalagentur for Skandinavien Ved Stranden 2 og tegner Folke- og Livsforsikringer fra Kr. 100—18000 Forsikringskapital samt Livrenter paa fordelagtige Vilkaar og mod prompte Regulering af Skader.

Selskabets Forretningskompleks „Utrecht" i Amsterdam.

Nr. 42. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 21. Juli. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Paris-Berlin pr. Automobil.

Sejrherren i fuld Fart.

Et Telegram, som indløb til Paris under det store Automobilvæddeløb, meddelte kort og knapt, at et lille Barn undervejs var kørt ned og knust under en af Vognene, og derefter tilføjer Telegrammet: „Vognen blev ved denne Begivenhed forsinket $^1/_2$ Time.“

Denne Depeche, der nok saa hjærteløst lader Barnet ligge og bare søger at komme hurtigt afsted med Vognen igen, viser klart, hvor højt Automobillidenskaben er drevet op, og læser man i franske og tyske Blade de begejstrede Beretninger om selve Løbet, faar man det Indtryk, at med disse Automobiler kan ikke en Gang Tiden holde Trit, de tager Têten og lader alle nationale Fordomme langt tilbage, medens Tysker og Franskmand danser Runddans omkring Teuf-Teufen til Marseillaisens Toner.

Som et nyt og ejendommeligt Led i den hele Sportsbevægelse satte dette Automobilløb Sindene i den livligste Bevægelse. Vejen, der gik gennem det østlige Frankrig, Belgien og Tyskland, var paa lange Strækninger baade snever og ujævn, det galdt mere end nogensinde om at være koldblodig og sikker, saa meget mere som Folk naturligvis stimlede sammen overalt paa Vejen og derved skabte Automobilisterne nye Hindringer for den vilde Jagt. Da en natlig Fart maatte anses for at være forbunden med særlig Fare, var Turen delt i 3 Afdelinger, Paris-Aachen (455 Kilom.), Aachen-Hannover (455 Kilom.) og Hannover-Berlin (297 Kilom.)

Klokken var $3^1/_2$ om Morgenen, den 27. Juni, da der gaves Tegn til Start, og med 2 Minutters Mellemrum forsvandt en efter en de 110 Vogne, der havde meldt sig. Da de kom til Aachen, var deres Tal svundet ind til 77, da de naaede Hannover var der 62, og kun 45 tilbagelagde den hele Vej til Berlin. Først af alle kom *Fournier,* han var ved Maalet Kl. 11^{45} d. 29. Juni, blev bedækket med Laurbær, hilst med Fanfarer, revet ned af Vognen og baaret i Triumf-

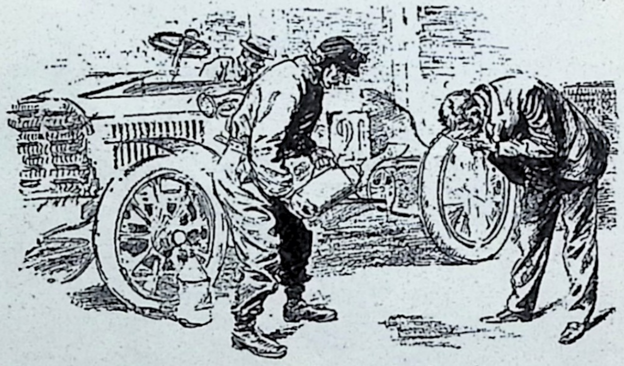
Vognen efterses i et Frikvarter.

I Aachen, hvor Vognene gjorde deres første Holdt var mange Tusinde Tilskuere samlede, da Hærens Trompetere signaliserede Vognenes Ankomst, dels for at underrette Kontrollen, dels for at faa Folk til at tage sig iagt.

Der var for Automobilføreren nok at tage vare paa i den knap tilmaalte Pause. Frygtelig ser han ud af Smuds og Støv, men førend han faar Tid til at tænke paa sit eget Toilette. er han gaaet i Lag med at udbedre den Skade, Vognen undervejs har lidt. Fabrikanterne har sendt deres bedste Mekanikere til Assistance og først naar Væddeløbsdyret — om man saa tør sige — er rigtig gennemstriglet, tænker dets Ejermand, der er sort fra Top til Taa, undtagen der, hvor Ansigtsmasken har siddet, paa en lille personlig Renselse. Hertil hører et saa primitivt Styrtebad, som det, en Havevandkande kan byde paa. Derefter gør en Smule Massage Underværker og endelig er Tiden inde til at søge Hvile ovenpaa den anstrængende Dag; Automobilvognen overnatter under militær Bevogtning.

Fournier gik saa absolut af med Sejren, at han paa den hele Tur uafbrudt kunde holde Têten. Han modtog i alt fire Præmier, deriblandt den tyske Kejsers og den belgiske Konges.

For Automobilsagen betyder det store Væddeløb et mægtigt Skridt fremad i offentlig Bevidsthed og Interesse. Det har været en stor Reklame, men med Tab af Menneskeliv har den været købt for dyrt, og der er ingen Tvivl om, at saadan et Væddeløb aldrig vil blive gentaget. Folk er blevet opskræmte, der har været Forespørgsler i Deputeretkammeret og Konsejlspræsidenten har lovet at tage alle mulige Forholdsregler. Der er ingen Grund til at være ked af, at Væddeløbene er forbi allerede med det første Forsøg. Nu er det jo bevist, at fortræffelige Automobilmaskiner i kyndige Hænder kan komme forud for et Iltog og man maa da herefter se at reklamere paa en mindre farlig Maade for det nye Aarhundredes Køretøj.

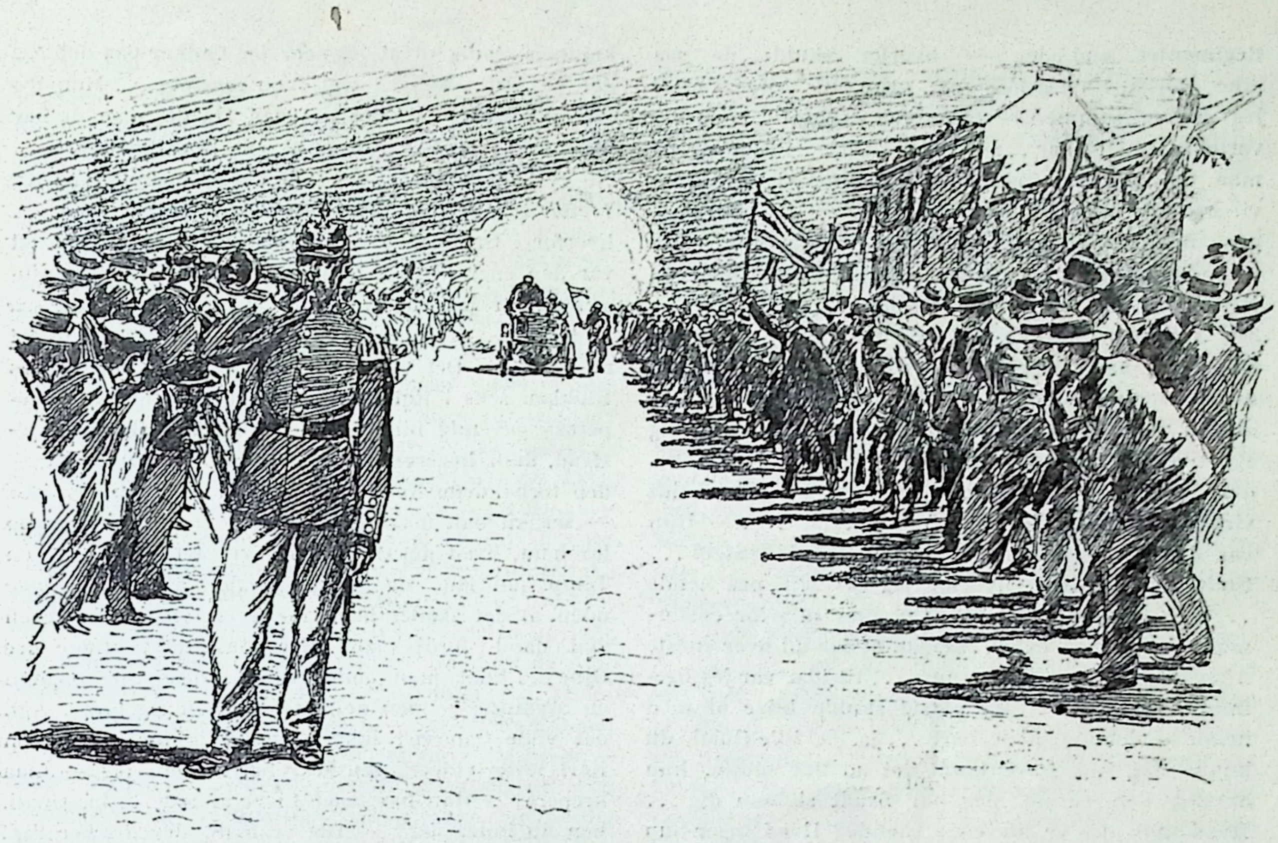

En hurtig Forfriskning undervejs.

Automobilen vil i Begyndelsen faa ikke færre Fjender end Cyklen havde det i sine Barndomsdage, og der er mange Reglementer og Vedtægter, som skal køres ned, før den frit faar Lov at bevæge sig. Men den Begejstring, som efter Løbets Fuldendelse hilste Automobiltoget paa Vejen gennem „Unter den Linden“, taler

Automobilkørernes Hovedbeklædning.

Den tyske Hornblæser melder Vognenes Ankomst.

tydeligt om disse Befordringsmidlers store Fremtid. De berlinske Autoriteter havde stillet Alexanderkasernens Gaard til Disposition som midlertidigt Opholdssted for Væddeløbsvognene, og herfra overførtes de til en international Automobil-Udstilling, der straks efter aabnedes i Berlin, og hvor de skulde være det store Tiltrækningsnummer.

Overalt i Verden anlægges nu Automobilfabrikker i sikker Forventning om rig Gevinst. Endnu er vi her hjemme kun smaat kørende, vi har 3 Fabrikker og ca. 30 Vogne i Gang, men der er god Udsigt til, at vi vil kunne præstere et Fabrikat, der kan holde udenlandsk Konkurrence Stangen.

Soldaterære.

Af Arthur Schnitzler, paa Dansk ved Johannes Dam.

(Sluttet.)

II.

Hvad Pokker er det? — Hej, Johan, kom med et frisk Glas Vand ... Hvadfornoget? Hvor ... Drømmer jeg? ... Mine Tindinger ... for Pokker da ogsaa ... det var som Satan ... Jeg kan ikke faa Øjnene op! — Jeg er jo paaklædt! — Hvor er jeg da henne? — — Du store Gud, jeg er falden i Søvn? — Hvordan har jeg dog kunnet sidde her og sove — det begynder allerede at dages! — Hvor længe mon jeg kar sovet? — Jeg maa se paa Uret ... Jeg kan ikke se ... Hvor er nu mine Tændstikker henne? ... Naa, vil du brænde! ... Tre ... og Klokken fire skal jeg duellere — nej, det er sandt, jeg skal ikke duellere — skyde mig skal jeg! — Duellen bliver ikke til noget; jeg maa skyde mig, fordi en Bager har kaldt mig en dum Dreng ... men er det virkelig ogsaa foregaaet? — Jeg er saa underlig i Hovedet ... min Hals er som en Skruestikke — jeg kan slet ikke røre mig — mit højre Ben sover. — Saa op da, op! ... Ah, det hjalp straks! — Det lysner allerede ... og Luften ... ganske som i sin Tid om Morgenen, naar jeg var paa Forpost og havde ligget ude i Skoven om Natten ... Men det var alligevel en helt anden Maade at vaagne paa — en hel anden Dag at vaagne til ... Det er virkelig, ligesom jeg ikke rigtig tror paa det. — Der ligger Gaden, graa — øde! Jeg er vist for Øjeblikket det eneste Menneske i hele Prateren. — — Jeg har været her en Gang før Klokken 4 med Pausinger — vi var ridende — jeg red paa Kaptajn Mirovics Hest og Pausinger paa sin egen Hingst — det var i Maj i Fjor — alting stod i Blomst. — Nu er det bart allevegne — men Foraaret kommer snart — om et Par Dage har vi det. — Konvaller, Violer — ak det, alt det er jeg færdig med — enhver Stodder skal faa dem at se, og jeg skal dø! Det er en Ynk! Og de andre vil sidde i Havekaféen og spise til Aften, som om der ingen Ting var i Vejen — saadan sad vi jo alle samme Aften som Lippay blev ført ud ... Og Lippay var saa afholdt ... han var mere afholdt i

Regimentet end jeg — hvorfor skulde de saa ikke gaa i Havekaféen og spise til Aften, fordi jeg pakker sammen. — Hvor det er lunt ... meget varmere end i Gaar ... og saa en Duft — Blomsterne maa da snart springe ud .... Gud ved, om Steffi vil komme med Blomster til mig? — Jo, god Morgen, det kunde vist aldrig falde hende ind! Hun tager sig en Køretur, og saa er den Historie glemt. — Nej, havde det endda været Adele ... ja Adele! ... Jeg tror virkelig ikke, jeg har tænkt paa hende de sidste to Aar ... Sikket Postyr hun dog gjorde, da det blev gjort forbi ... aldrig i mine Dage har jeg set en Kvinde græde saa bitterlig ... Det var dog egentlig det skønneste, jeg har oplevet ... saa beskeden, saa fordringsløs som hun var ... hun holdt virkelig af mig, det er jeg overbevist om. — Hun var dog af en hel anden Slags end denne Steffi ... Guderne maa vide, hvorfor jeg gav Slip paa hende ... Fæhoved, som jeg var. Det blev mig for ensformigt, der har vi det ... saadan at gaa ud hver eneste Aften med en og den samme ... tilsidst var jeg ligefrem bange for, at jeg aldrig skulde blive af med hende — det manglede bare ... ja, ja, lille Gustl, du kunde dog nok have holdt det ud lidt endnu, hun er dog den eneste, der har brudt sig om dig ... Hvad mon der er bleven af hende? Hvad tager hun sig for? — Aa, hun har sagtens en anden ... Unægtelig, Steffi har man mindre Ulejlighed af — den har jo han, den anden — naa ja, saa kan man da forresten heller ikke forlange, at hun skal gaa paa Kirkegaarden ... hvem gik i det hele taget der, naar man ikke var nødt til det! — Kopetzky maaske, men hvem ellers? — Det er s'gu sørgeligt nok at tænke paa, saa faa man i Virkeligheden har ...

Hvad er nu det for noget Sludder! Fa'r og Mo'r og Klara ... ja, Søn og Broder er jeg jo ... men hvad mere har vi sammen? Ja, de holder en lille Smule af mig — men hvad ved de da om mig? — At jeg passer min Tjeneste, at jeg spiller Kort og render efter Pigebørn ... men ellers? At jeg tit og ofte gruer for mig selv, det har jeg jo da ikke skrevet til dem — ja, jeg har vel daarlig nok selv vidst det før. — — Aa, Passiar, begynder du nu paa saadan noget, Gustl? Det manglede bare, at du skulde give dig til at flæbe ... foj for Satan. — Naada, ordentligt Fodslag, saadan! Om man gaar til Stævnemøde eller paa Vagt eller i Slag ... Hvem var det nu, der sagde det? Jo, javel, det var jo Major Lederer, der sagde det i Marketenderiet, den Gang de fortalte om Wingleder, der fik ondt forinden sin første Duel ... Ja — om man gaar til et Stævnemøde eller til den visse Død, maa man ikke kunne se paa en ægte Officer hverken i Holdning eller Udtryk! — Altsaa Gustl — Major Lederers Ord i Ære, haha!

Hvor det bliver lyst ... man kunde godt læse ... Hvor mon det er, det fløjter ... naa, det er ovre fra Nordbanegaarden .... Se Tegetthofsøjlen ... saa høj har den aldrig set ud før ... Der staar nogle Vogne ovre ... men ikke andet end Gadefejere at se paa hele Gaden ... mine sidste Gadefejere — haha! Jeg kommer stadig til at le, naar jeg tænker paa det ... det vil slet ikke gaa rigtig op for mig ... Monstro alle Mennesker har det paa den Maade, naar de har faaet fuld Vished? Halv fire paa Nordbaneuret ... Nu er Spørgsmaalet kun, om jeg skal skyde mig Kl. 7 efter Jernbanetid eller efter Byens Tid? ... Syv ... hvorfor i Grunden just Klokken syv ... Som om det var den eneste Tid ... Sulten er jeg — ja, saa minsandten er jeg sulten — det er saamænd ikke saa underligt ... hvor længe er det. siden jeg fik noget at spise? ... Det var — lad mig se — det var i Aftes Klokken seks i Kaféen ... ja! Det var den Gang Kopetzky gav mig Billetten — en Kaffe og to Horn. — Hvad mon Bageren vil sige, naar han hører det — den forbandede Køter! — Ja, han ved nok, hvorfor — saa vil han maaske begribe — saa vil det gaa op for ham, hvad det Ord *Officer* vil sige. — Saadan en Tamp kan lade sig gennemprygle paa aaben Gade uden at det skader ham, mens en anden En er en død Mand, fordi man bliver insulteret under fire Øjne ... Naar man endda kunde slaas med saadan en Stymper — men nej, saa tog han sig nok i Agt, det vilde han vist ikke udsætte sig for ... Og den Karl lever videre, ganske rolig, medens jeg — maa krepere! — Han har taget Livet af mig ... Ja, Gustl, kan du indse det? — Det er ham, der dræber dig! Men saa let skal han nu ikke slippe fra det! — Nej, nej, nej! Jeg skriver et Brev til Kopetzky, hvor det hele staar, hele Historien skriver jeg ned — eller nu ved jeg, hvad jeg hellere maa gøre: Jeg skriver til Obersten, jeg indberetter til Regimentskommandoen ... fuldstændig i Form af en tjenstlig Melding ... Ser du, min Ven, du bilder dig ind, at saadan noget kan dysses ned? — Nej, der tager du fejl ... skrives op skal det til evig Ihukommelse, og saa vil jeg nok se, om du i Fremtiden vover dig ind i Kaféen! — Ha! — »jeg vil nok se«, det er godt! ... Der er s'gu saa meget, jeg nok kunde lide at se, men det bliver der desværre ikke noget af — — Forestillingen er forbi! —

Nu kommer Johan ind i mit Værelse, nu opdager han, at Hr. Løjtnanten ikke har været hjemme i Nat. — Naa, han vil saamænd tænke sig baade det ene og det andet; men at Hr. Løjtnanten har haft Nattelogis paa en Bænk i Prateren, det vil han minsæl ikke falde paa ... Se, der er det 24de! De er paa Vej til Skydebanerne — det er bedst, jeg lader dem komme forbi ... Jeg kan stille mig her ... Der bliver lukket et Vindue op deroppe — en nydelig Pige — hun kunde da for Resten nok tage lidt over sig, naar hun gaar til Vinduet ... saa megen Takt har Steffi da Gudskelov ... At hun skulde blive min sidste Flamme, det havde jeg nu egentlig ikke troet. — Naa, nu kommer Obersten allernaadigst ridende bagefter om et Par Timers Tid ... de Herrer har det godt — tak, Skæbne, se til Højre! — Javel saa, det kan være meget godt ... I skulde bare vide, hvor jeg blæser ad jer allesammen! — Naa, der skal man se — Katzer! Hvornaar er han kommen til det 24de? — God Morgen, god Morgen! — Hvad er det for et

Fjæs, han sætter op? . . . Hvad betyder det, at han peger paa sit Hoved? — Ærlig talt, Højstærede, din Smule Hjærne interesserer mig saare lidt . . . Naa, saaledes! Nej, min kære, du tager ganske fejl — i Prateren har jeg tilbragt Natten . . . nærmere af Aftenaviserne! — »Det er da ikke muligt!« vil han sige, »endnu i Morges. da vi rykkede ud til Skydebanerne, mødte jeg ham i Pratergade!« Hvem mon der vil faa min Deling? — Skulde de virkelig give den til Walterer? — Det bliver saamænd en net Menage — den Klodrian, han skulde saamænd meget hellere være bleven Skomager . . . Hvad, staar Solen allerede op? Det bliver en dejlig Dag i Dag — en af de rigtige Foraarsdage . . . Fanden skulde ogsaa staa i det hele! — Droskekusken der eksisterer endnu, naar Klokken er otte, jeg derimod . . . naa, hvad er nu det for noget? Ha, det manglede bare — gaa hen og tabe Hovedet i sidste Øjeblik i Anledning af en Droskekusk . . . Hvoraf kan det være, at jeg lige paa en Gang faar denne fjollede Hjærtebanken? Det kan da ikke være, fordi . . . Nej, Sludder . . . det kommer af, at jeg saa længe ikke har nydt noget. — — Nej hør, Gustl, du kan lige saa godt være ærlig mod dig selv: — Du er bange — bange, fordi det er noget, du ikke har prøvet før . . . Men det kan jo ikke hjælpe dig Spor, Frygt har aldrig nogensinde hjulpet nogen, enhver skal til det en Gang, før eller senere, og du staar først for Tur . . . meget har der aldrig været ved dig, men saa kan du da i hvert Fald gøre en anstændig Sortie, det vil jeg bede dig om! — Saa, nu skulde man altsaa tænke over — over hvad for noget? . . . Der er bestandig noget, jeg vil tænke over — — Tingen er dog simpel nok: I Natbordskuffen ligger den, ladt er den ogsaa, du har bare at trække af — det kan da ikke være nogen Heksekunst! — De er allerede paa Vej til Forretningen . . . de arme Pigebørn! — Adele var ogsaa i en Forretning — jeg hentede hende et Par Gange om Aftenen . . . hvis Steffi blot vilde tage en Plads, saa . . . Hvordan mon hun vil faa det at vide? — Gennem Avisen! . . . Det vil ærgre hende, at jeg ikke skriver til hende . . . aa, jeg glemmer stadigvæk . . . hvad rager det dog mig, om hun ærgrer sig eller ej . . . Hvor længe er det nu, den Historie har varet? . . . Fra Januar? . . . Nej, det maa have været noget før Jul . . . jeg havde jo Konfekt med til hende fra Graz, og til Nytaar fik jeg Brev . . . Det er sandt, de Breve, jeg har der hjemme — er der ikke nogle, der skulde brændes? Hm, det fra Fallsteiner — fik man fat i det Brev — det kunde volde Fyren Ubehageligheder . . . ja, hvad gør det mig? — Naa, Ulejligheden er jo ikke stor . . . det bliver værst med at finde den Lap Papir i Bunken . . . Jeg maa vist hellere brænde det hele . . . hvem har Brug for det? Makulatur og intet andet. — — Det Par Bøger, jeg har, kan Blany faa. — »Fram over Ishavet« . . . den faar jeg desværre ikke læst ud . . . jeg har ikke faaet læst ret meget i den sidste Tid . . .

Orgel! — naa, fra Kirken . . . Morgenmesse . . . det er længe siden, jeg har været til den . . . sidste Gang var i Februar, da min Deling var kommanderet til det. Det gælder vel ikke — da var jeg optaget af at passe paa, at mine Folk var andægtige og opførte sig ordentligt . . . jeg kunde godt have Lyst til at gaa ind . . . der er alligevel noget der . . . Hm, i Eftermiddag, saa ved jeg Besked om den Ting . . . ha, »efter Middag«, det er heller ikke daarligt! . . . Naa, men skulde jeg altsaa gaa der ind? — Jeg tror, det vilde være Mo'r en Trøst, om hun fik det at vide! . . . Klara lægger ikke saa meget Vægt paa det . . . Naa, saa lad mig gaa derind da — skade kan det jo aldrig!

Orgel — Salmesang — hm! Hvad er dog dette — jeg bliver ganske svimmel . . . Aa Gud, aa Gud, aa Gud, havde jeg blot et Menneske, som jeg kunde tale med først! — Det var dog altid — jeg kunde gaa til Skrifte. Han vilde gøre store Øjne, Præstemanden, naar jeg endte med at sige: Farvel og Tak, Deres Højærværdighed, nu gaar jeg hen og skyder mig! — Jeg vilde allerhelst ligge der paa Stengulvet og brøle — Ak, nej, det gaar jo ikke an. Men det gør ofte saa godt at faa grædt ud . . . Jeg vil sætte mig ned et Øjeblik — men ikke falde i Søvn som i Prateren. De Mennesker, der har en Religion, er alligevel bedre farne . . . Saa, nu begynder jeg sandelig at ryste paa Hænderne! . . . Bliver det ved paa den Maade, saa bliver jeg tilsidst saa ækel ved mig selv, at jeg kan tage Livet af mig af lutter Selvforagt! — — Se den gamle Kone der, hvad kan hun have at bede om? . . . Det var altid noget, naar man nu kunde sige til hende: Aa, lille De, vil De ikke ogsaa bede for mig . . . jeg har ikke rigtig faaet lært, hvorledes man bærer sig ad . . . Ha, jeg tror virkelig, Dødstanken gør mig til Idiot! — Op! — Hvad er det nu, den Melodi minder mig om? — Gud i Himlen! I Aftes! — Bort herfra, jeg holder det ikke ud! . . . Sss! Ikke saa meget Spektakkel, ikke slæbe med Sablen — ikke forstyrre Folk i deres Andagt — saadan! — der er alligevel bedre udenfor . . . . Lys . . . . Ja, det rykker nærmere og nærmere — gid det var overstaaet! — — Jeg skulde hellere have gjort det med det samme — ude i Prateren . . . man skulde aldrig gaa ud uden Revolver . . . Havde jeg haft en i Aftes . . . det var ogsaa forbandet! — Jeg kunde gaa hen paa Kaféen og spise Frokost . . . . sulten er jeg . . . . Før har jeg altid undret mig over, at Dødsdømte kunde drikke deres Kaffe og ryge deres Cigar om Morgenen . . . Død og Pine, jeg har jo slet ikke røget! Ikke Spor af Lyst til at ryge. — Men, grinagtigt nok, at gaa hen paa Kaféen havde jeg Lyst til . . . Lukket op er der, og der er sikkert ikke kommen nogen af vore endnu . . . og selv om der skulde være . . . saa kan det jo nærmest udlægges som et Tegn paa Koldblodighed. »Klokken seks spiste han Frokost i Kaféen, og Klokken syv skød han sig.« . . . Nu er jeg igen fuldstændig rolig . . . det gør saa godt at gaa — og det bedste er, at ingen tvinger mig dertil. — Hvis jeg vilde, kunde jeg endnu sparke til hele Pibetøjet . . . Amerika . . . Hvad vil det sige — »Pibetøjet«? Hvad er »Pibetøj« for noget? Jeg tror virkelig, jeg har faaet Solstik! . . . Aha, er det maaske derfor, jeg er saa rolig, fordi

jeg endnu gaar og bilder mig ind, at det ikke er nodvendigt! ... Jeg skal, jeg maa! Nej, jeg *vil!* — Kan du i det hele taget tænke den Tanke, Gustl, at trække Uniformen af og lobe din Vej? — Den forbandede Tolper vilde le sin Mave itu — og Kopetzky vil aldrig mere give dig Haanden ... Jeg har en Fornemmelse af, at jeg er bleven ganske rød. — Skildvagten gor Honnor for mig ... jeg maa hilse igen ... »Godmorgen!« — Nu sagde jeg ligefrem »Godmorgen«. — Det fornojer saadan en solle Djævel ... Ja, over mig har ingen haft noget at klage — udenfor Tjenesten har jeg altid været ligefrem. — Da vi var paa Manovre, trakterede jeg Kompagniets Befalingsmænd — en Gang horte jeg, at en Mand bag ved mig under Geværgrebene mukkede noget om »forbandet Dyrplageri«, og jeg meldte ham ikke - jeg sagde kun til ham: »Tag Dem lidt i Agt, der kunde være andre, der horte det, og saa vilde det blive en slem Historie for Dem!« ... Kasernegaarden ... Hvem mon der er paa Vagt i Dag? — Bosniakerne! — De ser godt ud. — Obersten sagde nylig: Da vi var dernede i 78, skulde ingen have troet, at vi skulde faa det ud af dem! ... Herregud, saadan noget skulde man have været med til! — Nu rejser de sig allesammen fra Bænken. — Godmorgen, Godmorgen! — Det er ogsaa elendigt, at man ikke kan opleve saadan noget. — Det havde dog været skønnere at dø paa Ærens Mark, end at ... Ja, Hr. Doktor, De slipper s'gu billigt! ... Kunde en anden ikke overtage det for mig? — Saa minsæl, det burde jeg efterlade mig skriftligt, at Kopetzky eller Wymetal skulde slaas med Fyren i mit Sted ... For saa let skulde han dog ikke slippe fra det! ... Aa, hvad! — Er det dog i Grunden ikke ligegyldigt, hvad der sker bagefter? Jeg faar det jo dog aldrig at vide! — Se, hvor Træerne knoppes ... Jeg tiltalte en Gang en ude i »Volksgarten« — hun havde rød Kjole — boede i Strozzigade — senere hen overtog Roeblitz hende ... Jeg tror næsten, han har hende endnu, men han taler ikke mere om det — han skammer sig maaske ... Nu sover Steffi endnu ... saa sød hun ser ud, naar hun sover ... som om hun ikke kunde tælle til fem! — Naa, saadan ser de allesammen ud, naar de sover! — Jeg skulde dog skrive et Par Afskedsord til hende ... ja, hvorfor dog ikke? Skrive nogle Breve først, det er dog noget, enhver gør. — Ogsaa til Klara skulde jeg skrive, at hun skal trøste Fa'r og Mo'r — og hvad man saadan plejer at skrive! — og til Kopetzky da ogsaa ... Det staar paa Ære saadan for mig, som om det vilde være meget lettere, naar man forst havde sagt Farvel til et Par Mennesker ... og Meldingen til Regimentet — og de hundrede og tresindstyve Gylden til Ballert ... der er egentlig meget at gøre endnu ... Naa, der er jo ingen, der siger, at det skal være Klokken syv ... efter otte er der Tid nok til at være død i! ... Død! — ja, det hedder det jo — saa lader man nok være at foretage sig noget ...

Ringgade — nu er jeg jo snart ved min Stamkafé. — Jeg tror virkelig, jeg glæder mig til Morgenkaffen .. det er dog latterligt! — Ja, efter Kaffen tænder jeg mig en Cigar, og saa gaar jeg hjem og skriver ... Ja, allerførst skriver jeg Meldingen til Kommandoen, derefter kommer Brevet til Klara, saa til Kopetzky — og saa til Steffi ... Hvad skal jeg dog skrive til det lille Skind? ... Min søde Pige, du har vel ikke tænkt dig ... Aa, Sniksnak! — »Min søde Pige, jeg takker dig ...« — »Min søde Pige, inden jeg gaar bort, vil jeg ikke undlade ...« — Hm, jeg har aldrig været stiv i det Brevskriveri ... — »Min søde Pige, et sidste Farvel fra din Gustl« ... Sikke Øjne hun vil gøre. Det er dog en Guds Lykke, at jeg ikke var forelsket i hende ... det maa være trist, naar man holder af en og saa ... Ja, ja, Gustl, ærlig talt, det er saamænd trist nok, som det er ... Efter Steffi vilde der jo være kommet mange andre, og tilsidst var der vel kommet en, som der var noget ved — ung Pige af god Familie med Kaution — det havde været ganske rart ... — Til Klara maa jeg skrive og forklare, at det ikke kunde blive anderledes ... »Du maa tilgive mig, kære lille Søster, og love mig at trøste vore stakkels Forældre. Jeg ved, at jeg har gjort eder alle megen Sorg og beredt eder mange Bekymringer; men du maa tro mig, jeg har elsket eder alle inderligt, og jeg haaber, du atter vil blive lykkelig, kære Klara, og ikke helt glemme din ulykkelige Broder ... — Aa, nej, jeg vil hellere helt lade være at skrive til hende! ... Nej, saa vilde jeg komme til at græde ... det svider allerede i mine Øjne, naar jeg tænker derpaa ... I det højeste vil jeg skrive til Kopetzky — et kammeratligt Farvel, og han kan saa bringe de andre det ... Er den allerede seks? Naa, nej, halv — tre Kvarter. — Nej, hvor det Ansigt er sødt! ... det er den lille Strik, jeg møder saa ofte i Floriansgade! — Hvad mon hun vil sige? — Sludder, hun ved jo slet ikke, hvem jeg er — hun vil kun undre sig over, at hun ikke ser mig mere ... I Forgaars satte jeg mig for at tiltale hende næste Gang. Kokettere kan hun saa ung hun er — kan saamænd ogsaa gærne være, hun er den bare Uskyldighed! — Der kan du se, Gustl, hvad man kan gøre i Dag, skal man aldrig opsætte til i Morgen! ... Han der har aabenbart heller ikke været i Seng i Nat! Naa, nu gaar han pænt hjem og lægger sig — det gør jeg med! — Haha! nu bliver det hojtideligt, Gustl, ikke sandt? ... For Resten, var der ikke den Smule Højtidelighed ved det, saa var det hele jo ikke noget — og alt i alt holder jeg mig stolt, naar jeg selv skal sige det ... Hvor kommer jeg nu hen? Der har vi jo allerede Kaféen ... de gør rent endnu ... Naa, lad mig bare gaa der ind ...

Der henne er Bordet, hvor de altid sidder og spiller Tarok ... Det er dog løjerligt, jeg kan aldrig gøre mig fortrolig med den Tanke, at den Tamp, som altid sidder der ved Væggen, er det samme Menneske, for hvis Skyld jeg ... Her er ikke en Sjæl ... Hvor er dog Opvarteren? ... — Se, der kommer han fra Køkkenet ... han skynder sig at stikke i Frakken — Ok, bevares, det behøves virkelig slet ikke! ... Naa, jo, for ham er det vel nok ... han har jo flere at besørge i Dag!

»God Morgen, Hr. Løjtnant!«

»God Morgen!«

»Alt saa tidlig oppe, Hr. Løjtnant?«

»Aa, det kan være det samme — jeg har travlt, jeg kan godt beholde Kappen paa.«

»Hvad ønsker Hr. Løjtnanten?«

»En Kaffe og Brod.«

»Saa gærne, Hr. Løjtnant!«

Aa, der ligger jo Bladene ... allerede Bladene fra i Dag? ... Mon det allerede skulde staa der? ... Hvadbehager? — Tror jeg ikke, jeg vil til at se efter, om der skulde staa, at jeg har skudt mig! Haha! — Men hvad staar jeg op for? ... Lad mig sætte mig der ved Vinduet ... Han har nok allerede sat Kaffen derhen ... Saa, Gardinet trækker jeg for; jeg bryder mig ikke om at blive overgloet ... For Resten kommer der jo slet ingen forbi paa denne Tid ... Ah, den smager storartet — det er alligevel ingen daarlig Opfindelse, denne Morgendrik! ... Ah, man bliver et helt andet Menneske — det var ganske idiotisk, at jeg ingen Aftensmad fik ... Hvad staar Knægten nu der efter igen? — Naa, det er Rundstykkerne, han kommer med ...

»Har Hr. Løjtnanten hørt det?«

»Hvad for noget?« — Gud Fader bevares, han ved det da ikke allerede? — — Aa, Passiar, hvor skulde han vide det fra?

»Hr. Habetswallner ...«

Hvad? — Det hedder jo Bageren ... hvad skal det sige? ... Har han maaske allerede været her? Maaske har han været her i Aftes og fortalt det hele? .... Hvorfor kommer han ikke med Resten? ... Jo, han siger jo noget ...

» ... fik et Slagtilfælde i Nat Klokken tolv.«

»Hvad?« — Det gaar ikke an at skrige saadan op ... nej, jeg maa ikke lade mig mærke med noget — men maaske drømmer jeg ... jeg maa spørge ham en Gang til ... »Hvem har faaet et Slagtilfælde?« — Udmærket, brillant! — det sagde jeg ganske naturligt! —

»Bageren, Hr. Løjtnant! — — Løjtnanten maa da kende ham ... jo, ham den tykke, der spillede Tarok hver Eftermiddag lige ved Siden af de Herrer Officerer ... med Hr. Schlesinger og Hr. Wasner derovre fra Blomsterhandelen!«

Jeg er fuldstændig vaagen — alting passer — og alligevel kan jeg ikke rigtig tro det endnu — jeg maa spørge ham igen ... men ganske ligegyldigt:

»Saa ... har han faaet et Slagtilfælde? ... Hvordan det dog? Hvor har De det fra?«

»Jo, Hr. Løjtnant, hvem skulde faa det før vi — det Rundstykke, Hr. Løjtnanten sidder der med, er jo ogsaa fra Hr. Habetswallner. Drengen, som kommer med Brød hver Morgen Klokken halvfem, fortalte det.«

For Guds Skyld, jeg maa passe paa ikke at røbe mig selv ... jeg kunde gærne raabe himmelhøjt — jeg kunde le ... jeg havde Lyst til at kysse Rudolf ... Men der er endnu en Ting, jeg maa spørge ham om! Fordi han har faaet et Slagtilfælde, behøver han ikke at være død ... jeg maa spørge, om han er død ... men ganske roligt, thi hvad har jeg med Bageren at bestille ... jeg maa vist helst se i Avisen, medens jeg spørger Opvarteren ...

»Er han død?«

»Ja, bevares vel, Hr. Løjtnant. Han var død paa Stedet.«

Bravo, bravo! — Det maa vist alligevel være, fordi jeg var inde i Kirken ...

»Han var i Teatret om Aftenen; paa Trappegangen styrtede han om — Viceværten hørte Bumset ... ja, og saa bar de ham ind i hans Lejlighed ... og længe før Doktoren kom, var det forbi.«

»Hvor det er sørgeligt. Han var dog endnu i sine bedste Aar.« — Den Sætning kom jeg fortræffeligt fra — ikke et Menneske skulde mærke noget paa mig ... skønt jeg ligefrem maa gøre Vold paa mig selv for ikke at give mig til at hvine eller springe op paa Billardet ...

»Ja, Hr. Løjtnant, meget sørgeligt; han var saadan en mageløs Mand, og i tyve Aar er han kommet her — han var en god Ven af Værten. Og den stakkels Kone ...«

Jeg tror aldrig, jeg har været saa glad i hele mit Liv ... Han er død — han er død! Der er ingen, der ved noget; der er ingen Ting sket! — — Og sikket Svineheld, at jeg gik her ind paa Kaféen ... ellers havde jeg gaaet hen og skudt mig uden Spor af Nødvendighed — det er virkelig ligesom en Skæbnens Tilskikkelse ... Hvor blev Rudolf af? Naa, han staar og taler med Fyrbøderen ... Altsaa, han er død — han er død! Jeg kan endnu næppe tro paa det! Jeg havde mest Lyst til at gaa derhen og se det selv! — Naar det kommer til Stykket, er han vel bleven apoplektisk af lutter Raseri, af indædt Arrigskab ... Ja, af hvad Grund, det er s'gu mig saa rasende ligegyldigt! Hovedsagen er, han er død, og jeg faar Lov at leve, og hele Verden ligger mig igen aaben ... Det er pudsigt, hvor jeg bliver ved at sidde og proppe mig med Rundstykket, som Hr. Habetswallner har været saa venlig at bage til mig! Det smager mig rigtig godt, Hr. von Habetswallner! Storartet! — Saa nu trænger jeg blot til en Cigar ovenpaa ...

»Rudolf! Halløj, Rudolf! Aa, lad nu den Fyrbøder have Fred et Øjeblik!«

»Aa, undskyld, Hr. Løjtnant!«

»En Trabucos!« ... Jeg er saa glad, saa glad! ... Hvad skal jeg nu tage mig for? ... Ja, hvad i al Verden skal jeg nu gøre? ... Noget maa der da gøres, ellers gaar jeg s'gu ogsaa hen og faar Apopleksi af bare Glæde! ... Om et Kvarter gaar jeg over paa Kasernen og lader Johan give mig en kold Afgnidning .... Klokken halvotte har vi Geværgreb, og Klokken halvti er der Eksercits. — Og saa skriver jeg til Steffi, at hun maa se at blive fri i Aften, om hun saa skal staa paa Hovedet! Og i Eftermiddag Klokken fire ... ja, vent du kun, min fine Ven, min fine Ven! Nu er jeg netop fortræffelig oplagt ... dig skal jeg hugge til Lobescowes!

En Dronnings sidste Dage.

For den altid søgende, vragende, kritiserende Historieforsker findes der faa Æmner saa uudtømmelige, saa vanskelige, saa interessante som Marie Antoinette. Alle Modsigelser mødes her, de forskellige Domme i de forskelligste Farver, de mærkeligste Beviser baade for godt og ondt. Over Hundrede Aar efter hendes Død har Historien endnu ikke forske. Hun var ikke den pengeødelæggende, med Storhedsvanvid befængte og Folket dybt foragtende Dronning alene. Hun var endmindre den straalende Helgeninde, der gudhengiven og ulykkelig gik i Døden efter kun at have gjort godt i sit Liv. Men at faa det sande Billede af hende frem er lige saa vanskeligt endnu, som at faa det sande Billede af hele Revolutionen.

Marie Antoinette med sine Børn. Efter et Maleri af Madame Vigée-Lebrun.

Begivenhederne i 1789—1795 var saa vældige, saa betydningsfulde, at de kun kunde skabe fanatiske Tilhængere eller fanatiske Modstandere, hvis Blik var lige blændede af Begejstring eller Had, lige blindede af Blod.

Stærkest beskæftiger fransk Historieforskning sig med hendes sidste Dage. Der gik jo fire Dage mellem hendes Tilsynekomst for Dommerne og hendes Henrettelse, og man har vel ment, at der fra disse fire Dage, da hun vidste, hun skulde dø, maatte være mange Vidnesbyrd om, hvordan hun tog sin Skæbne. Hendes Opførsel baade i disse fire Dage og i den nærmest foregaaende Tid kunde maaske kaste Lys over hele hendes Karakter.

Interessantest er Undersøgelserne over de tre Flugtforsøg, der blev planlagte. Det er mærkeligt at se, hvorledes hun formaaede at faa endog sine Fangevogtere til at ofre sig for hende.

maaet at skabe et Standard-Billede af hende, om hvilket man med Rette kan sige, at dette er det sande Billede af Maria Theresias Datter, Marie Antoinette af Frankrig, der den 16. Oktober 1793 blev halshugget af Skarpretteren Sansou. Et synes dog alle at være enige om. Billedet af hende har mange Farver, mange Nuancer. Hun var et saare sammensat Menne-

Over 80 Mennesker af de forskelligste Samfundslag, fra Adelsmanden til den gemene Soldat, søgte at hjælpe hende ud af Fængslet. Det beviser jo, at hun maa have været i Besiddelse af Dyder og gode Sider, der har faaet selv jævne Folk til at ofre Livet for hende. Saa forhadt, som man har troet, har hun da næppe været. Men paa den anden Side er

Marie Antoinette som 15-aarig.

det næsten uhyggeligt at se, med hvilken Letsindighed hun opfordrer alle disse Mennesker til at udklække ganske barnagtige Planer til Flugt, skønt hun ved, det drejer sig om disse Menneskers Hoveder, og ganske frygtelig er den Ro og Ligegyldighed, hvormed hun hører om, at hendes Venner er blevne halshuggede for hendes Skyld. Hun er ikke et Menneske, der sørger over trofaste Venners Død for hendes Skyld. Hun er Dronningen, der finder det aldeles naturligt, at man skal gaa i Døden for hende. Hendes Holdning overfor Tribunalet er langt værdigere end Ludvig den 16ds., men medens denne paa det sidste forbyder sin Søn at tænke paa Hævn, indpoder Marie Antoinette sin Datter det dybeste Had til det franske Folk. Hun gjorde det, som man ved, ikke forgæves. Og da hun køres til Skafottet, kan hun paa Vejen ikke lade være med at udtale sin Foragt for Folket paa Gaden. Det er dem, jeg har overøst med Velgerninger, siger hun. Og hvilke Velgerninger det er, hun tænker paa, faar man at vide af hendes Samtaler i Fængslet med

Marie Antoinette paa Vej til Skafottet. Efter en Tegning af *David*.

Bondepigen Rosalie Lamorliere. Jeg har ladet Folket faa Adgang til Gallerierne i Versailles, naar vi holdt Taffel. Det kom ind i Versailles Have, naar vi ikke var hjemme. Dauphinen har baaret et Kostume som fransk Bondedreng. Jeg har hvert Aar baaret fransk Bondekonedragt, naar vi holdt landlig Fest i Trianon. Folket er utaknemmeligt. Jeg foragter det. Det er et umætteligt Folk. Himlens Vrede vil ramme det!

Nej, det franske Folk havde ikke været tilfreds med at se Hoffet spise. Det havde lugtet Stegen og vilde selv have en Bid med. Man skal lede efter Mennesker, der havde baaret sig saa vanvittig letsindigt ad som Versailles-Hoftet før Revolutionen. Selv om Marie

Marie Antoinette i Fængslet.

Antoinette var aldeles uskyldig i den famøse Halsbaandsaffære, var der Krudt nok. Spillesalene i Versailles mod Hungersnøden i Paris; Hoffets Jagtpartier henover Bondens Afgrøde, der ødelagdes; Dronningens Følge med Svenskeren Fersen i Spidsen, der huggede ind paa Mængden udenfor Palais Royal, da den ikke kom gesvindt nok afsted, — det var som om man med Magt vilde udfordre Skæbnen. Det var ikke længere nok for Marie Antoinette at klæde sig og sin Søn ud som Maskeradebønder. Man havde ingen Sans for Maskerade længer.

Den 15. Oktober om Aftenen havde Tribunalet, trods Chauveau Lagardes Forsvar, afsagt Dødsdommen over „Marie Antoinette, kaldet af Østrig-Lothringen, Ludvig Capets Enke". Den 16. om Morgenen hentede de hende i Conciergeriet. Endnu i sine sidste Minutter gav hun sig, siger Jules Simon, til at skændes med Gendarmerikaptajnen og med Præsten Abbè Girard fra Saint Landry Kirken, som hun mistænkte for at høre til „den oprørske Pøbel". Ludvig den 16. var bleven kørt til Retterstedet i en Karet. Marie Antoinette var yderst forbitret, da hun saa, hun skulde køres til Skafottet i en Kærre med Halm. Men med kongelig Værdighed satte hun sig i Halmen. Hun steg op uden Bøddelens Hjælp; ved Palais Royal saa hun rolig paa Skuespilleren Gramont, der før havde været hendes Yndling og nu fejgt udskældte hende; udenfor et Hus i St. Honorè-Gaden kiggede hun længe op til Vinduerne, fordi man havde lovet hende, der dér skulde være en rettroende Præst, der skulde give hende den sidste Syndsforladelse, og først udenfor Kirken St. Roch begyndte hun at tabe Modet. Saa vidunderligt det lyder: hun haabede eller rettere hun var overbevist om, at man dog alligevel ikke vilde vove at henrette hende. Tænker I da ikke paa Guds Vrede, spurgte hun flere Gange i Fængslet. Og da man svarede: Vorherre holder ikke altid med de rige Folk, blev hun ved: Men saa tænk paa den skrækkelige Hævn Evropa vil tage over jer! Først da hun paa den nuværende Concordeplads saa Skafottet, forstod hun, det *skulde* være forbi. Saa begyndte hun, næsten højt, at haane Folket.

Man tillægger hende to Ord paa Skafottet. Hun skal være kommen til at træde Bøddelen Sansou paa Foden og have sagt: Om Forladelse min Herre! Det vilde ikke ligne hende, *Dronningen.* Det er ogsaa senere oplyst, det var Prinsesse Elisabeth, det hændte for. Og de Ord, hun skal have sagt til Bøddelen: Aa, vent et Øjeblik, — er heller ikke hendes men Hertuginde Dubarrys. I de sidste Øjeblikke viser Marie Antoinette sig fra sin Karakters smukkeste og bedste Side. Da er hun i Sandhed sin store, sjælestærke og tapre Moders beundringsværdige Datter. Hun bøjer tappert og roligt sit Hoved og ser ned i Kurven med Sand. Vive la Republique! Hovedet falder. Sansou griber det i Nakkehaarene og løfter det højt, og Gendarmen Maugot styrter frem og dypper sit Halsklæde i hendes Blod for at helbrede sin epileptiske Datter med det. Finis commedia!

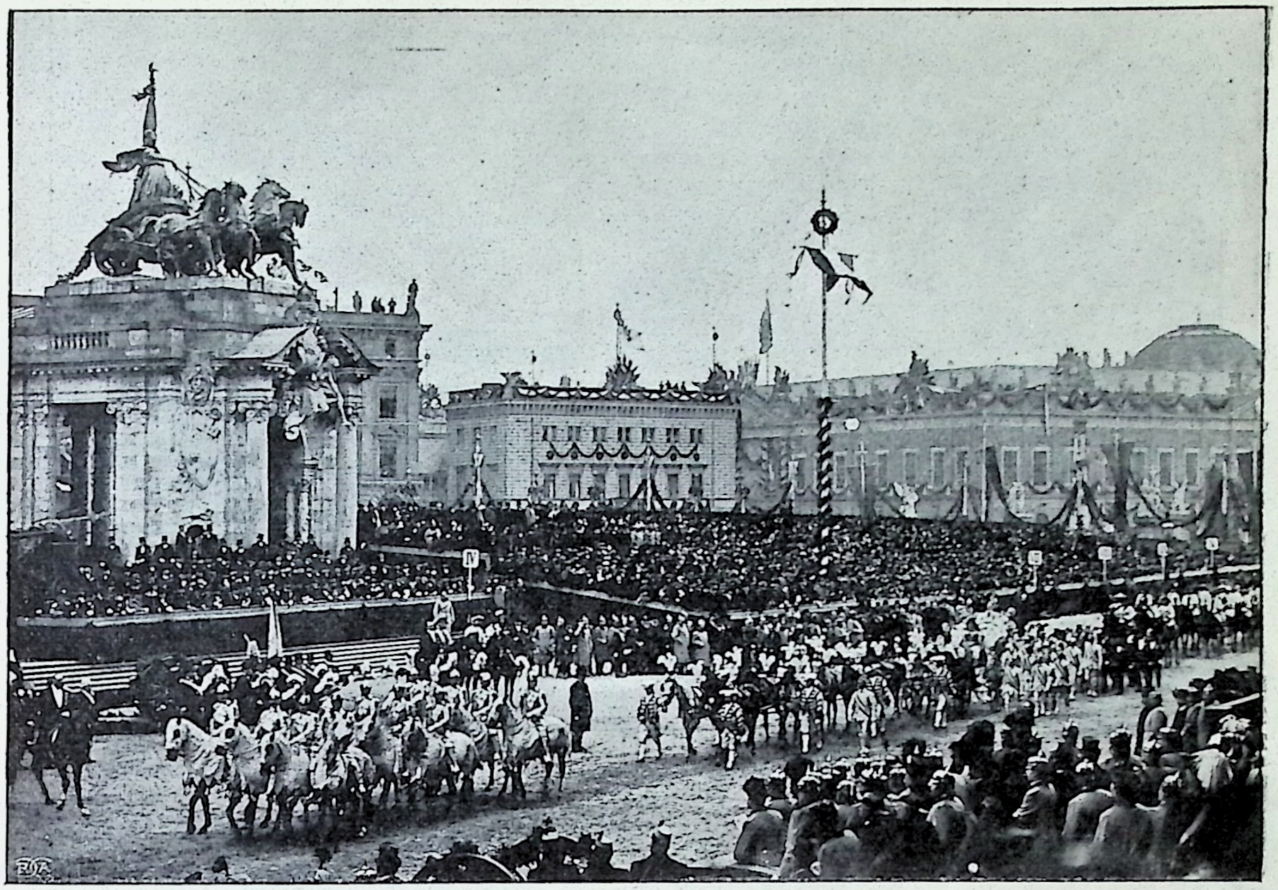
Her i Versailles, hvor alt næsten lever i Skyggen af Slottene, og hvor hver Pavillon og hver Slotskrog er et Minde om hende, vil man altid tænke paa hendes Liv og hendes Skæbne. I Slottenes Gallerier vil man i Billederne kunne følge hele hendes Liv. Her hænger hun som den unge 15 Aars Pige, der kom til Frankrig for at giftes med den skikkelige Klejnsmed og taabelige Kronprins. Her er hun den lykkelige Moder med sine Børn. Paa det tredje Billede er hun i Enkedragt og Fange i „*Temple*". Da er allerede hendes Træk slappe og hendes Haar hvidnet. Men dybest vil man gribes af den store Maler *Davids* Blyantstegning af hende, som han i St. Honorègaden saa hende og tegnede hende, mens Rakkerkærren et Øjeblik holdt stille. Her er hun, bagbundet og med Enkekappen paa Hovedet, hun den Ulykkelige, hun den stakkels, trætte Kvinde, som man føler Medlidenhed og Barmhjærtighed med. Med det Billede for Øje kunde man vel ønske at kunne forandre — om ikke Historien saa dog hendes Liv. For der er vel aldrig af en Kunstnerhaand tegnet en Streg, der som dette Rids kan faa Mennesker til at beundre og til at være barmhjærtige.

Historieskriverne vil vrage og kritisere, antage og forkaste meget, før de nogensinde giver os deres sande Billede af Marie Antoinette. Men den, der i Versailles Sale studerer de mange Billeder af hende, fra Ducreux's Miniature af den unge Pige, over Lebruns Billede af den hovne, opblæste Dronning til Davids Tegning af den Dødsdømte i Kærren, vil dog maaske for sig selv kunne danne sig et Billede af hende, som hun var, i sit Hovmod, sit Letsind, og sin Naivetet — og i den Godhed, der aldrig helt døde i hendes Hjærte, om den end ofte slumrede i en altfor fjærn Krog.

Versailles, Juli.

Victor Foss.

En Beriderfyrste.

Et Optog af Cirkus Renz passerer Kejsertribunen ved en Mindefest for Kejser Wilhelm I.

Det er ikke overflødigt at følge de store Cirkus' Historier, thi de afspejler nøjagtigt, hvad der sker inden for de indflydelsesrige evropæiske Magter.

En Cirkus er en Stat. Den har sit Dynasti, sin Glansperiode, sin Forfaldsperiode. Den har hele det Apparat, som en politisk organiseret Institution fordrer, den har sit Finansministerium, sit Diplomati og sine Spejdere. Og saa ligger den samtidig i permanent Krig med sine Konkurrenter.

Fred er Stilhed, Fred er Tilbagegang. Fred eksisterer ikke mellem de store rejsende Selskaber.

Busch og Albert Schumann slaas — om det skal være paa Stokke paa en Banegaard — og hidsigere Fjender end Paul Busch og Franz Renz har Artistverdenen ikke kendt.

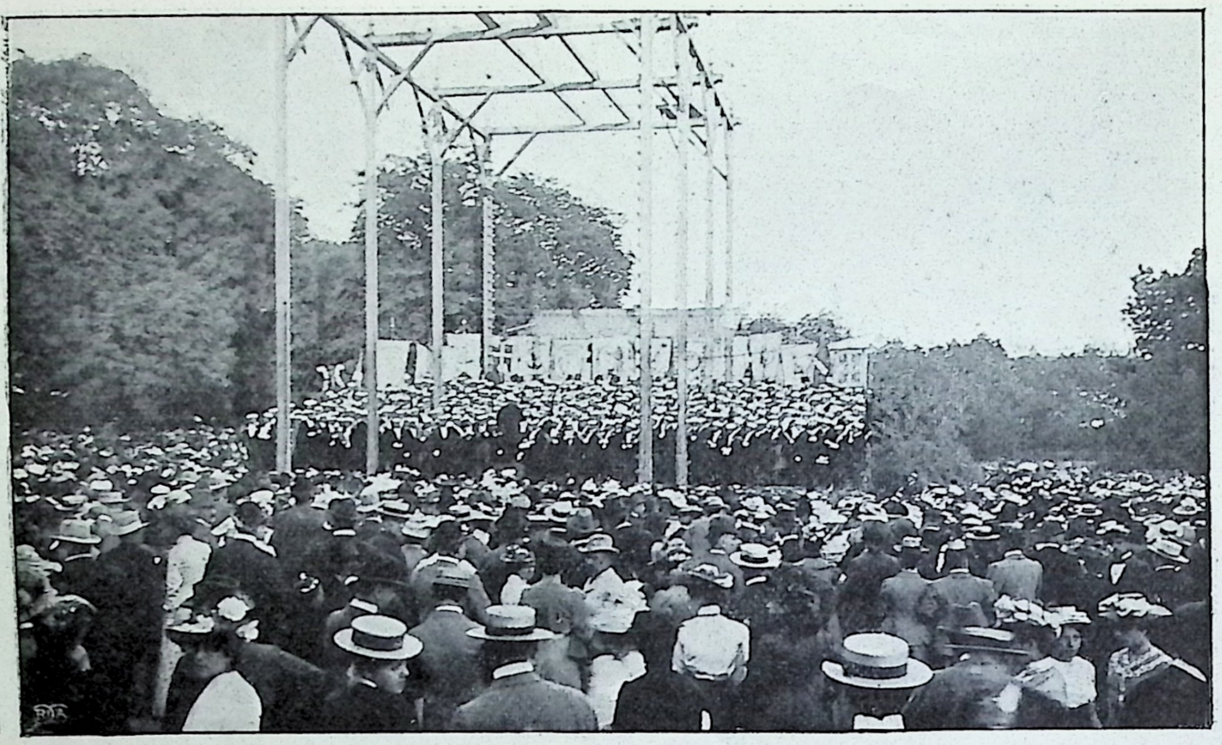
Franz Renz var Søn af den store „Altmeister", som Kongen af Preussen og Kejseren af Tyskland havde benaadet med Titlen: Regeringsraad. Han var en Mand, der havde et Verdensnavn, hans Søn Franz levede paa det, og paa det alene, han er nu død uden at efterlade sig noget Navn hos sine Standsfæller, endsige da hos Publikum og Kritik.

Artisterne gaar i vor Tid over til de store Varieteer. Det er svært for en Cirkus at holde sit Personale sammen og at betale det. Franz Renz var en af de sidste store Beriderfyrster. Hans Kulminationspunkt var det Øjeblik, som er fremstillet paa hosstaaende Billede: Et stort Haandværkertog skulde passere gennem Berlin i Anledning af Hundredaarsdagen for Kejser Wilhelm I. Fødsel. Man vilde ikke lade Politiet føre Toget, men man overlod det til Cirkus Renz. Her ser man, hvorledes Franz Renz som Direktør selv har taget Opstilling paa Kejsertribunen for at lade sin Kavalkade og sit Balletarrangement passere forbi.

To Aar senere var den en Gang verdensberømte Cirkus fallit, og Franz Renz, der kunde gøre Honnør som en lille Fyrste for Kejseren, var en glemt Mand, da han døde.

Carl M—n.

Det store Sangerstævne.

Koncerten paa Kunstnerplænen i Tivoli.

En fremmed, der første Gang fik København at se paa en af de første Dage i forrige Uge, vilde uden Tvivl have antaget den hvide Hue for den nationale danske Hovedbedækning. Det var Sangernes Festuge, og naar danske Sangere er paa Hovedstadsfærd, er de saa allestedsnærværende, at nogle faa Hundrede af dem er i Stand til at besætte hele København.

Af Festens Deltagere var ca. 300 Provinsboere — Jyder under Kommando af Domorganist *Allin* og Fynboer under den Odense Kantor, Kammerraad *Larsen*. Københavnerne stillede med et Antal af ca. 400 „centraliserede" Sangere, af hvilke dog adskillige i Løbet af de tre Festdage maatte nedlægge Vaabnene — selvfølgelig kun af Hensyn til den daglige Dont.

Hovedbegivenhederne — saadan til en vis Grad — var naturligvis de daglige Koncerter. Af disse var det atter den store Ridehuskoncert om Søndagen, som blev den musikalske Prøvesten for, hvad dansk Korsang til Dato har naaet. Da var Kræfterne endnu ubrugte og Stemmerne friske, og desuden var de to andre Koncerter Friluftskoncerter, til hvis musikalske Resultater man altsaa ikke kunde stille for store Fordringer.

Stort og betagende lød de store Fællesnumre, som Hr. Kapelmester *Johan Svendsen* ved kun en enkelt Formiddagsprøve havde faaet støbt i

Sangerprocession (tilv. Sangerf. Formand Malerm. Rasmussen.)

den mest afrundede Form. Glemmes skal det dog ikke, at det daglige Arbejde med Københavnerne, som baade ved Antal og musikalsk Rutine vel nok var Sangerlagets vægtigste Part, skyldes deres energiske Fællesdirigent, Hr. Kapelmusikus *Guldbrandsen*. Men ogsaa de enkelte Afdelingers Ydelser lagde for Dagen, hvor fortrinligt og hvor ivrigt der arbejdes rundt i Landets store og smaa Sangforeninger.

Det var nu Festens alvorlige Del. Men danske Sangere er ikke, som f. Eks. Flertallet af Skytterne, Alvorsmænd, der rejser med hele Vægten af et stort patriotisk Ansvar hvilende paa deres Skuldre, og med den tilsvarende Højtidelighed i Ansigtstrækkene. Sangerne er gærne Byernes gladeste og selskabeligste Elementer, og Savnet af den daglige kvindelige Opsigt syntes ikke i højere Grad at virke hæmmende paa Livslysten. Humør og Fart var der baade i Sangertoget om Søndagen og i Sejlturen til Klampenborg, hvormed Festen om Tirsdagen sluttede. Det mærkes ligefrem, at det ikke er med Urette, man tillægger Sangen en særlig foryngende Magt over sine Dyrkere. Gladest blandt de glade var ikke sjældent netop de gamle hvidhaarede Sangere, som kom med Følelsen af, at de næppe mere vilde opleve et Stævne af dette Omfang. Vi traf adskillige, som kunde opfriske glade Minder fra 1869, da de første Gang var paa Sangertog til København for at hilse paa Kronprinsen og Kronprinsessen ved deres Bryllup.

Det fyrstelige Par fik da ogsaa rig Lejlighed til at genopfriske Bekendtskabet, idet Kongen for Tiden er bortrejst og Kronprinsregenten som Følge deraf maatte repræsentere i Ridehuset og paa Klampenborg.

At tre Døgns Fest under en ganske tropisk Sol og i disse lyse Nætter, „hvor Aften og Morgen hinanden kysser“ har taget paa Kræfterne, siger sig selv. De fleste Gæster skyndte sig hjem for at dele de muntre Oplevelser ud med rund Haand i de lokale Skovpavilloner. Alligevel saa man endnu Ugen ud trindt om i Byen de populære hvide Huer med de jydske blaa eller de fynske røde Bræmmer.

Udstillingen i Vordingborg.

Nogle af Vordingborg-Udstillingens Mænd. (S. Wahl-Hansen fot.)
Tømrerm. M. Christensen. Købm. Laur. Jensen. Overretssagfører Helms.

IFJOR fik Vordingborg ved Journalisternes Besøg Attest for sin skønne Beliggenhed, i Aar har Byen villet vise, at den har andet at leve paa og for, at den er en handledygtig og virksom Stad, der intet ønsker hellere end at respekteres for ærligt og dygtigt Arbejde. Derfor arrangeredes den *Præstø Amts Udstilling,* som i den forløbne Uge har draget sjællandske Forretningsfolk og Turister i massevis til Vordingborg og oven i Købet skænket Byen det Regentbesøg, som sætter Kronen paa Sejren.

Udstillingen, der har faaet en fortræffelig Plads paa Bakkekammen ved Kirkeskoven, omfatter først Kunst og Haandværk, der fylder næsten hele Hovedhallen, dernæst Landbrug, Havebrug og Skovbrug i særlige Pavilloner, en interessant landbohistorisk Udstilling og ikke mindst en righoldig og fornøjelig Husflidsafdeling.

Den stolte Længdehal, som med sine to slanke Taarne behersker den hele Udstilling, skyldes Arkitekten og Tivolidirektøren Hr. *Arne Petersen*, der i Tømrerm. *M. Christensen* har haft den fortrinligste Hjælper.

Medens Stiftamtmand *Tillisch* overtog Udstillingens Præsidium, blev dens egentlige Iværksætter og utrætteligste Slider den Mand, der fungerer som Forretningsudvalgests Formand, Købmand *Lauritz Jensen,* der altid gaar i Spidsen, naar det gælder Byens Vel og Udvikling, og mange gode Medarbejdere har han haft — deriblandt Overretssagfører *Helms,* der paatog sig Sekretærens ingenlunde taknemmelige Hverv.

Arkitekt Arne Petersen.

Aabningshøjtideligheden havde det festligste Præg,

Udsigt over Vordingborgudstillingens Terræn.

Indenrigsministeren var kommet til Stede, Aristokrati, Rigsdag og Hovedstadens Haandværk og Industri var repræsenteret. En Kantate blev afsunget, og Formanden overgav derefter Udstillingen til Præsidenten, der efter en kort Tale erklærede den for aabnet, medens Flaget fløj til Vejrs over Portalen og Kanonskud og Hurraraab dundrede.

Frederik Jensens Entré.

Sommer-Revuen.

Det store aarlige Fyrværkeri i Viser og Vitser er futtet af, og Publikum har ledsaget det med sit obligate, stærkt begejstrede Aah! Til at begynde med var Krudtet lidt fugtigt, og Røgen vilde ikke rigtig drive bort, men pludselig gik det løs med et Bombardement, saa muntert knaldende, at det tog Vejret selv fra de mest kritiske Naturer.

„Som By, saa Borger“ — hedder Revuen i Aar. Og som Byen er, saaledes er ogsaa Revuen. I Almindelighed godmodig og let til Latter oftest harmløs og langt fra Vrede. Men i Aar har noget af den Indignation, der efter en gammel latinsk Forfatters Sigende, skaber Vers, grebet Revuens Forfattere, og de har rettet deres Satire mod en nylig opdukket, tung og kvælende Moralbevægelse, hvis Repræsentanter de lader arrestere, og over hvis Bedrifter de sætter sig til Doms. Og Dommen lyder: „De skal være hjemfaldne til almindelig Latter“. Oppe fra

Elskovsduet.
(Fru Friis-Hjorth og Hr. Wulff).

Borgernes eget Hus, fra Taget paa det nye Raadhus, fældes Dommen i den sunde Fornufts og Livsglædens Navn; ved en kraftig Tilslutning giver Tilskuerne til Kende, at det vilde glæde dem, om Revuen ofte maatte have saadan et borgerligt Ord at sige.

Forfatterne selv har vistnok den ærligste Vilje til at slaa løs og snærte, naar de blot kunde faa Lov til at skrive med ubunden Pen, men det *maa* de ikke. Naar Aarets mest omtalte Personlighed, Trafikministeren, næsten helt gaar Ram forbi, saa er det næppe fordi Forfatterne frygter en Forflyttelse, men det er stærkere Magter, der gør sig gældende, og man kan kun undres over, at de, der skriver Revuen kan „tage Humøret i stiv Arm“ med den Censor, som de stadig gaar og har.

Forfatterne, der i dette Navneforandringernes Aar med god Grund har skilt sig af med Pseudonymet „De gamle Revueforfattere“ har endnu Ungdom nok til med vanlig Lethed at koge en kraftig Suppe paa Begivenhedernes tynde Pølsepind.

Musiken fortjener den største Ros, men hvorfor rose Hr. Olfert Jespersen for „Hver 8. Dag“s Publikum, der kender ham bedre end nogen. Det hører sig til fremdeles at omtale Udførelsen, men hvorfor bestandig variere de samme Lovord?

Frederik Jensen i Négligé.

Det er jo mere end nok at fortælle, at Hovedrollerne udføres af Hr. Frederik Jensen og Fru Friis-Hjorth.

Mirliton.

Kor af Sommerrevuen 1901. (Jul. Aagaard fot.)

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Konservator *E. A. Løvendal* er pludselig afgaaet ved Døden. Hans medfødte Talent til Tegning førte ham allerede som ung sammen med vor afdøde store Zoolog Prof. Schiødte, under hvis kyndige Vejledning han uddannede sine Evner i videnskabelig Retning. Baade som Tegner og som Kobberstikker nød han med Rette stor Anseelse saavel herhjemme som i Udlandet. Hans Tavler til »Zoologia danica« og »Entomologia danica« høre vel til det ypperste i sit Slags. Den Afdøde, der var født i Randers 1839, har i adskillige Aar været knyttet til vort zoologiske Museum som Konservator.

Konservator E. A. Løvental.

Grosserer *F. S. Boyesen*, en af Hovedstadens i sin Tid bekendte Forretningsmænd er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 82 Aar. Den afdøde, der var norsk af Fødsel, kom som ganske ung til Danmark og fik Ansættelse i det store Firma M. E. Grøn, hvor han i mange Aar indtog en højt betroet Stilling. Senere grundlagde han selv en Forretning i Hvidevarer, som han arbejdede op til at blive en betydelig Virksomhed. For nogle Aar siden trak han sig imidlertid tilbage til Privatlivet. Overalt nød han stor Anseelse for sin Dygtighed og personlige Elskværdighed.

Grosserer F. S. Boyesen.

Fratrædelse.

Med dette Skoleaars Slutning trækker Rektor *P. Petersen* i Odense sig tilbage efter at have været Skolens Styrer i 30 Aar, i hvilken Tid han har ævnet at skaffe Skolen frem i første Række blandt vore lærde Skoler. Rektor P., der er født 1825, blev Student fra Sorø og tog filolog. Skoleembedseksamen 1850. Fra 1854—1871 var han knyttet til Metropolitanskolen som Adjunkt og Overlærer, indtil han i 1871 overtog Rektorembedet i Odense. Som en af gamle Madvigs Disciple har han været en ivrig Forkæmper for den klassiske Dannelses Bevarelse i Skolen; men bag hans konservative Opfattelse var der en Værdighed og Dygtighed, som skaffede ham en Position overfor altfor vidtgaaende Reformlyster. Med stor Kærlighed og Pligtfølelse omfattede han sin Skolegerning, stræng i sine Fordringer, men Humaniteten selv overfor Disciplene. Han har da ogsaa altid nydt stor Anseelse i Skoleverdenen. Gennem Tidsskrifter og Skoleprogrammer har han leveret klassiske Bidrag, ligesom han har udgivet en meget benyttet græsk Antologi og har oversat Aristophanes »Frøerne«. — Ved sin Afskedigelse er han blevet udmærket med Kommandørkorset af Dannebroge.

Rektor P. Petersen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: Richard Wagner: Vals af Operaen „*Mestersangerne*". Sang af „*Paa Krigsstien*" (Tekst: *Villian*). Dessauer Marsch.

Til vore Læsere!

I Anledning af forskellige Henvendelser gøre vi opmærksom paa, at Pladsmangel hindrer os i under „Kendte Navne" at omtale 70-Aars Fødselsdage, samt Jubilæer, der ligger mellem de 25- og 50-aarige.

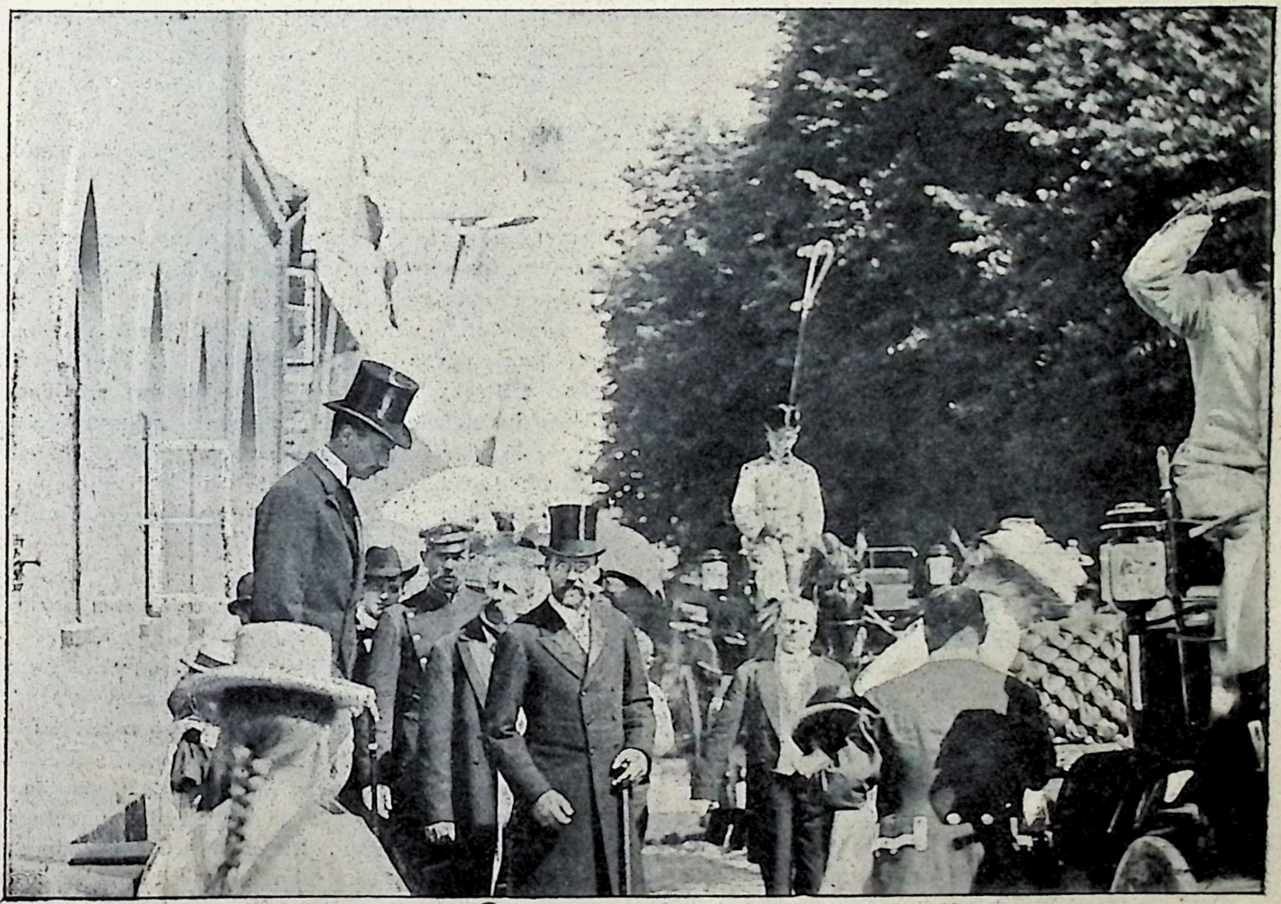
Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER 8 DAG

Nr. 43. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 28. Juli. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Kongefamilien i Vordingborg. (Tilv. *Prins Christian*, i Forgrunden *Prins Valdemar*). Wahl-Hansen fot.

De kommer!

Kommer de? Kommer de ikke?

Det var et Spørgsmaal af Betydning for hele Landet, om Hs. Majestæt snart vilde komme hjem og løse op for Ministeriet; men det var for *Vordingborg* forgangen Lørdag et Problem af ikke ringere Interesse, hvorvidt Kronprinsregenten vilde beære Byens og Amtets Udstilling med sin Nærværelse.

Der var bestilt en extrafin Frokost paa Hotel „Valdemar" — altsaa jo, de kommer! Paa den anden Side vidstes det lige fra Stationen op til Gaasetaarnet, at *Berlingskes* Korrespondent havde forladt Byen ved Daggry — altsaa nej!

Frokosten fik Ret, og Troen paa Berlingske fik et Grundskud. De kom virkelig, og det endda med et ganske ordinært Tog som andre dødelige.

Ingen Stimlen i Gaderne, ingen Afspærring med ridende Politi, bevares nej! Alligevel stod vel ca. Fjerdedelen af Vordingborgs Befolkning,

der i Udstillingskatalogen findes opgjort til 3645 Sjæle, udenfor Stationen ved 12-Tiden og beundrede de to kulsorte Firspand, Frøken *Suhr* paa Petersgaard havde stillet til Raadighed. Og inde paa Perronen stod Stiftamtmand, Borgmester og „*Hver 8. Dag*" — alt var i Orden!

Det blev en varm Dag for de kongelige Gæster — *Kronprinseparret*, Prins *Valdemar*, Prins *Kristian* med Gemalinde og Prinsesse *Thyra*. Solen bagte overalt — er der noget Sted, hvor der ikke findes Skygge, saa er det en Udstillingsplads i Solskin. Fra Bod til Bod, fra Montre til Montre gaar det kongelige Følge i 24 Graders Varme og standser kun for nu og da at rette en Kompliment til en Udstiller, der staar bævende paa Post ved sit Værk, eller for at købe sig en og anden Genstand hos de Industrimænd, der synes at fortjene særlig fyrstelig Bevaagenhed.

Det er hverken nemt eller billigt at gaa paa Udstillingsbesøg, naar man er Prins eller Prinsesse og har den Pligt at skulle gøre sit Folk lykkeligt.

I Vordingborg faldt Resultatet imidlertid ud til yderste Tilfredshed, alle var glade, nogle salige, og allerlyksaligst var Værten i „Valdemar", hos hvem Kronprinsen lod holde og sagde disse Ord:

— Da jeg er bedt til Frokost hos Kammerherren paa Rosenfelt, faar jeg desværre ikke Lejlighed til at spise hos Dem.

Dermed var Hr. Matthiesens Succes sikret — og Kronprinsens ikke mindre. — sm.

Gamle Toms Arv.

Af W. W. Jacobs.

„JA se — Søfolk, de kan jo ha'e *deres* Fejler", indrømmede Vagtmanden. „Det siger jeg ikke noget om. Men at de passer for godt paa deres Penge, det skal nu ingen kunne rive dem i Næsen.

Selv har jeg kun en Gang i mit Liv lagt Penge op. Det var en Gang, jeg var afmønstret og gik paa Gaden i to Nætter og fik hverken vaadt eller tørt, til jeg fik en anden Hyre — men da vi saa kommer et godt Stykke ud i Atlanten, saa finder jeg Herren hjælpe mig to Guineer i mit Frakkefo'er. De var gaaet ned gennem et Hul i Lommen, forstaar De. Naada, hvor jeg ærgrede mig — der var over Hundrede Mil til den nærmeste Beværtning, da jeg fandt dem.

Jeg har kun kendt èn Gniepotte, saa længe jeg har sejlet. Det var gamle Thomas Geary, som jeg havde til Skibskammerat paa Barken „Granada", en Gang vi gik hjem til London fra Sidney.

Det var en halvgammel Mand paa en Tres, tænker jeg. Saa han var da ellers stor nok til at ha'e bedre Forstand. Men han havde nu gaaet og slidt og slæbt og sparet i over fyrretyve Aar, og det var bleven til saadan en seks Hundrede Pund, saavidt vi kunde regne ud. Og han holdt da forresten nok af at snakke om det og lade os mærke, at han ikke var saadan en Prakker som en anden èn.

Da vi nu havde ligget og hugget en Maanedstid i Søen, saa blev den gamle daarlig. Bill Hicks sagde, det var, fordi han var kommen til at mangle en Halvpenny i Regnskabet, men Walter Jones, som altid havde Familien syg der hjemme, han sagde, han kendte godt den Sygdom, men han kunde bare ikke huske, hvad den hed, og naar vi fik fat i en Doktor i London, saa skulde vi nok faa at se, han havde Ret.

Den gamle Fyr blev ringere og ringere. Skipperen kom ned og gav ham noget Djævelskab ind og saa paa hans Tunge, og saa skulde han ogsaa se vores Tunger, for at se, om der var Forskel. Saa satte han Kokken til at passe ham og drev af igen.

Dagen efter var Tom saa skidt, at enhver kunde se, Trossen var ved at springe. Det vilde han nu ikke tro selv, skønt han fik Besked om, at Walter Jones' Bedstefader var pillet af paa selv samme Maade.

— Jeg dør ikke, siger Thomas. Hvad skulde der saa blive af alle mine Penge?

— De kan s'gu da være rare for din Familie, siger Walter Jones saa.

— Det har jeg ikke noget af.

— Ja, saa dine Venner da, siger Walter nok saa kærligt.

— Dem har jeg hellerikke nogen af, siger den gamle.

— Jo, det har du, Thomas, siger Walter og sender ham med det samme saadan et rigtigt rørende Blik. Jeg ved da èn Ven, du har.

Thomas lukkede Øjnene og begyndte at snakke op og ned om sine Skillinger og alt det, han havde slidt og slæbt for dem. Efterhaanden blev han mer og mer omtaaget, saa han tog rent fejl af os og sagde, vi var nogle rigtig fordrukne Sørøvere allesammen. Og Walter Jones var en rigtig Hallunk, sagde han, og det var han ikke til at faa fra.

Dagen efter kreperede han. Om Morgenen vrøvlede han igen om de Penge og blev helt edderspændt, da Bill sagde, at dem kunde han da ikke tage med til Helvede eller hvad det nu var for en Havn, han var fragtet til. Bill var med til at vende ham i Køjen, og da mærkede han, at Thomas havde et Lærredsbælte om Livet paa det bare Skind. Saa begreb han jo straks, hvordan det hang sammen.

Det var taaget Vejr den Dag, og der gik noget Sø, saa alle Mand var paa Dækket, undtagen en sekstenaars Knægt, der stod under Hovmesteren, han blev sat ned til Thomas. Men jeg og Bill kom ned og saa til ham en Gang imellem.

— Nu faar jeg dem ligegodt med mig, Bill, siger den gamle.

— Ja, Godmorgen, siger Bill.

— Nu har jeg Fred, siger Thomas. Jeg har ladet ... Jimmy ... kaste dem overbord for mig.

— Hvad for noget? siger Bill helt forskrækket.

— Jo, det er rigtigt nok, siger Drengen. Han sagde, jeg skulde. Det var en lille Pakke Sedler. Han gav mig to Pence for at gøre det.

Gamle Thomas laa og hørte efter; han havde lukket Skylighterne op og blinkede saa durkdrevent hen til Bill.

— Der skal ingen ... ha'e Lov — at holde Kommers for *mine* Penge, siger han. Ingen ...

Og saa var han væk med det samme. Vi stod og gloede lidt paa ham, og Bill sagde til Drengen:

— Gaa op og sig til Skipperen, at nu er han væk. Og det vil jeg sige dig, at hvis du siger noget til ham eller nogen anden om de Penge, din Hvalp har varpet udenbords ...

— Hvorfor ikke? siger Jimmy.

— Fordi saa bliver du sat fast, siger Bill. Du har ikke Lov til det, det er en Forbrydelse, forstaar du. De Penge skulde have været testamenteret væk.

— Til hvem? siger Drengen.

— Til hvem? Hvad Fanden rager det dig?

Jimmy saa helt forskrækket ud, og da han var gaaet, sagde jeg:

— Hvad er nu den a', Bill?

— Hvad den er a'? siger han. Jeg vil bare ikke ha'e, at den arme Dreng skal gaa paa Grund, for det er saadan en rar Dreng. Du har vel ogsaa selv været ung en Gang?

— Javel, siger jeg. Men nu er jeg ligesom et lille Gran ældre, og vil du ikke sige mig, hvad det er, du gaar og lurer med, saa er det vist bedst, jeg snakker med Skipperen og de andre. Naar gamle Thomas sagde det, saa var det jo rimeligt at Drengen gjorde det.

— Naa, saa du tror, Jimmy har *gjort* det! sagde Bill og grinede. Nej, den lille Melorm render s'gu rundt endnu med Thomas' Sedler, det kan du stole paa. Kan du saa holde tæt, hvad? — du skal ikke gøre det gratis.

Saa var jeg med.

— *All right*, siger jeg. Vi staar halvt, saa holder jeg tæt.

Den tyggede han lidt paa, og det var ikke fri for, at hans Ansigt blev noget langagtigt.

— Naa ja, sagde han tilsidst. Saa staar vi halvt da. Der er jo slet ikke noget ondt i det, for Pengene hører ingen til, og Drengen fik dem jo for at smide dem udenbords.

Næste Morgen blev gamle Thomas puttet i Søen, og da det var overstaaet, gaar Bill hen og tager Drengen om Halsen og siger:

— Nu er gamle Thomas gaaet ned for at kigge efter sine Sedler. Gud ved, om han nu kan finde dem! Var det en stor Bunke, Jimmy?

— Næh, sagde Drengen og rystede paa Hovedet. Der var bare seks Hundredepunds Sedler og to Guld-Guineer. Jeg svøbte Mønterne ind i Sedlerne for at faa dem til at synke. Sikke dog en Ide at smide Pengene i Søen paa den Maade, hvad Bill? Det var i Grunden en Skam, ikke?

Det sagde nu Bill ikke noget til, men om Eftermiddagen, da det andet Frimandskab laa og sov, rodede vi Jimmys Køje igennem, men vi fik bare en lang Næse. Det kan nok være, Bill var gal i Hovedet. Og om Natten, da Drengen sov, gav vi os til at lede i hans Klæder og følte paa Sømmene, men der var ingenting.

— Han gaar med dem i Bæltet paa den bare Krop, ligesom Thomas, sagde Bill.

Vi prøvede en Gang til, men saa var det lige med et, at Kokken rejste sig op i sin Køje med et Brøl og vrælede, at der var nogen, der kildede ham, Bill og jeg røg op i vores egne Reder i en grulig Fart, men Kokken blev ved at vræle og bande, for han var nu saa farlig kilden, det var Kokken.

— Sikke noget Sludder, sagde Walter Jones, hvem skulde finde paa at kilde dig?

— Der var nu nogen, sagde Kokken, jeg kunde bestemt mærke en Haand, der var saa stor som et røget Lammelaar.

Saa blev der da Ro den Nat, men Dagen efter syntes Bill, han kunde mærke, at Jimmy var bleven saa underlig fed, og gav sig til at føle paa ham saadan over Lænden og der. Men Jimmy lavede et Spektakel, saa de andre kom til og sagde til Bill, han skulde lade ham være. Saa gik vi og ærgrede os en hel Uge, og Jimmy havde altid saa travlt henne forude, saa Bill mente, han havde gemt Pengene der.

Tilsidst tog vi ham en Dag i Krebsen og spurgte ham rent ud, hvor han havde gjort af Pengene.

— Dem har jeg jo kastet overbord, sagde Hvalpen. Kan I ikke huske det?

Bill tog og smed ham op paa Bænken, og vi saa efter i hans Støvler og allevegne.

— Er du uskyldig, kan du jo klage, sagde Bill.

— Det gør jeg kanske ogsaa, sagde Drengen.

— Du gør Fa'en, sagde Bill. Nej, det bliver nok bedst, *jeg* snakker med Skipperen.

— Værs'go', sagde Drengen. Jeg er lige glad.

— Ja, saa bliver du bare sat i Brummen, det er det hele. Og saa mister du endda alle Pengene, fordi du er saa nærig. Ellers kunde Du komme til at dele med os andre og beholde de to Hundrede Pund.

Jimmy sagde ingenting.

— Naa ja, saa er det vel bedst, jeg snakker med Skipperen, siger Bill saa og begynder at gaa op ad Trappen. Men ligesom han var oppe ved Dækket, var Jimmy efter ham og kaldte paa ham. Først lod Bill, som han ikke hørte det, men Drengen blev ved at raabe og trak ham tilsidst i Bukserne, og saa vendte Bill sig.

— Vil du kanske snakke med mig? siger han.

— Ja, siger Drengen. Hvis du saa kan holde Kæften i, saa kan vi jo dele.

— Ser vi det! siger Bill. Jeg troede, du havde kastet dem overbord.

— Det troede jeg med, siger Drengen. Men da jeg kom tilbage, saa mærkede jeg, at de laa alligevel i min Bukselomme endnu.

— Hvor er de saa? siger Bill.

— Ja, det skal du ikke bryde dig om, siger Jimmy. Jeg kan daarlig nok selv faa fat i dem.

— Hvor er de, siger jeg, brøler Bill. Jeg skal nok selv hente dem.

— De er Fanden i Vold, siger Drengen, og det er jeres egen Skyld. For da I havde været nede og rode i min Køje og mine Klæder, saa blev jeg bange og gemte dem.

— Hvor — i Djævelens Skind og Ben?

— I anden Styrmands Madras, siger Jimmy. Jeg var nede og spule i Agterkahytten, og saa fandt jeg et lille Hul i Fodenden af Madrassen. Der stoppede jeg Pengene ind med en Pind.

— Og hvordan vil du nu faa Fingre i dem igen? siger Bill.

— Ja, se det ved jeg ikke, siger Jimmy, for nu faar jeg ikke mere Lov at komme agter. Der er vel ikke andet at gøre end at opgive dem.

Bill lagde Hovedet paa skraa og grinede.

— Ja, det kunde ligne os, hva'? sagde han kun.

Saa det var nu slet ikke saa bestemt, at vi kunde faa de Penge. For der fik ingen Lov at komme ned i Agterkahytten uden Kaptajnen og Styrmændene. Man kunde lige saa godt prøve paa et stjæle Gebisset ud af Munden paa sin Bedstemor, uden at hun mærkede det. En Dag saa saa vi jo rigtignok Jimmy luske ned gennem Skylightet. Han sagde til Hovmesteren, at han skulde se efter en Kurv, han havde glemt der nede. Men det kan nok være, der kom en Svaber lidt gesvindt op af Hullet, og paa Enden af den hang Jimmy og sprællede. Saa kom han ikke der mer.

Bill gik tilsidst og blev helt religiøs af at spekulere. Naar vi havde Tid, saa sad vi og tog Bestik over Sagen, og saa ragede Bill og Jimmy altid uklar.

Drengen var ellers ingen Idiot. En Dag saa siger han:

— Jeg har tænkt paa noget. Bill kan jo lade, som han faar Solstik en Dag, naar han gaar fra Rattet. Saa gaar han paa Hovedet ned ad Kahytstrappen og sørger for, han slaar sig, saa han ikke kan røre sig. Saa maa de lade ham ligge i Agterkahytten, og jeg bliver sat til at passe ham. — Ja, saa er den Ting klaret.

— Det er brillant, siger jeg.

— Hoh! siger Bill. Saa er det vist bedst, du proberer selv.

— Nej, det er bedre, *du* gør det Bill, for saa er du sikker, siger Knægten.

— Vil du se, du kommer afsted med dig, og det lidt straks, dit lille infame Morderfrø, siger Bill, og væk var Drengen ligesom en Raket.

— Næh, siger Bill, jeg skal nok klare den alene. Og saa snakkede vi ikke mer om det den Gang.

Saa var det den Nat, da vi stod Kanalen ind, saa staar Bill ved Rattet, og det var netop i anden Styrmands Vagt. Saa bøjer Bill sig over Rattet og siger:

— Dette her er min sidste Rejse, Styrmand.

— Er 'et? siger anden Styrmand.

— Ja det er, siger Bill. Jeg gaar i Dok nu. Og saa vilde jeg gærne be' Dem om en Ting.

— Hva' er det? siger Styrmanden.

— Ja se jeg har jo haft det godt her, siger Bill. Jeg har aldrig haft det saa godt paa noget Skib. Det sagde vi ogsaa til hinanden forrige Nat, og vi var enige om, at det var anden Styrmands Skyld.

— Det var Satans, siger Styrmanden.

— Jeg kunde godt lide at have en Erindring om Dem, sagde Bill og blinkede med Øjet. Hvis jeg nu for Eksempel bare havde ... lad mig sige ... Deres *Madras*, saa vilde jeg tænke paa Dem hver evigste Aften, naar jeg gik for Anker.

— Min hvad for en? siger Styrmanden.

— Jeg siger jo ... Deres *Madras*, siger Bill. Dersom De vil sælge mig den for et Pund ... ja jeg har nu faaet den Idé, at det var en Madras, jeg kunde være glad ved.

Anden Styrmand rystede paa Hovedet.

— Næh. Bill siger han, det kan jeg ikke lade den gaa for.

— Ja, jeg gi'er hellere halvandet Pund, end jeg vil undvære den, siger Bill.

— Jeg har givet en Bunke Penge for den Madras, siger Styrmanden igen, jeg kan ikke huske hvormange det var, men det var en Bunke. Det er den bedste Madras, jeg har haft.

— Jeg ved nok, den er god, siger Bill, ellers vilde De vel ikke ha'e den. Naa ... et Par Pund kan man vel gi'e for Bæstet.

Jeg tror nu nok, Madrassen saadan i det hele kunde være et Par Shillings værd, efter hvad jeg havde faaet ud af Jimmy. Men dette her var jo saadan en *særlig* Madras med Affektationsværdi.

— Jeg har sovet paa den Madras over syv Aar, sagde anden Styrmand og tørrede det ene Øje. Men det er ligemeget, Bill ... for to Pund skal du faa den, hvis du vil vente til den Dag, vi gaar i Land.

— Det er *all right*, siger Bill. Saa faar De ogsaa de to Pund, naar Hyren bliver betalt. Jeg skal beholde den Madras, saalænge jeg lever, det kan De stole paa, Styrmand.

— Men saa holder du tæt med det, siger Styrmanden. Jeg kan ikke ha'e dem rendende her allesammen for at købe mine Sager til Erindring.

Saa var det altsaa i Orden, og Bill var saa glad, saa han ligefrem faldt mig om Halsen bagefter.

— Men husk nu paa, sagde han, jeg har købt Madrassen som den er, og Jimmy er udenfor Handelen. Vi to giver hver et Pund, og saa deler vi Profiten, hva'?

Det blev saa Kontrakten, men Drengen gik og passede paa os ligesom en Kat paa et Par Kanariefugle, og jeg kunde nok mærke, at han var ikke saa let at pudse.

Vi laa og huggede i fire Dage i Kanalen for en

haard Modvind; saa fik vi fat i en Slæbedamper, som halede os ind til London. Bill og jeg gik immervæk og diskuterede, hvordan vi skulde klare Grejerne. Først var det jo at faa Fingre i Madrassen og saa at komme af med Jimmy. Bill vilde have, at jeg skulde tage ham med i Land og bilde ham ind, at vi skulde træffe Bill paa et Værtshus. Saa skulde jeg give ham fuld og rende fra ham. Men jeg sagde, at jeg kunde ikke undvære Synet af Bill bare saa meget som et halvt Sekund.

Det er nu ikke for det, for vi var heller ikke bleven af med Jimmy paa den Maner. Hele Vejen gik han og puffede Bill i Siden og spurgte, hvad vi skulde gribe an, naar vi kom i Havn, og han raabte sommetider saa højt, at Bill maatte holde ham for Munden.

Saa kom vi da til vores Liggeplads i ostindisk Dok, og da vi havde fortøjet, gik vi ned for at spule os og komme i Landgangstøjet. Jimmy passede paa os hele Tiden, og tilsidst sagde han:

— Naa Bill, hvad gør vi nu?

— Vi maa jo bie, til de andre er gaaet i Land, sagde Bill og blinkede til mig. Saa maa vi ta'e vores Bestik og sætte Sejl efter Vinden.

Vi gik agterud for at hæve tį Shillings hver til Landlovspenge. Bill og jeg var de første, og saa trak Andenstyrmanden os til Side og gav Bill Madrassen rullet sammen i en Sæk.

— Værs'go', Bill, siger han.

— Tak ska' De ha'e, Styrmand, siger Bill, og hans Hænder rystede, saa han var lige ved at tabe Sækken. Saa vilde vi stikke i Land med det samme. men denne Helvedes Dreng var der jo straks og kom hen til Bill og tog ham under Armen.

— Du er Fanden til Karl, siger han. Du var Mand for at stjæle Tænderne ud af Flaben paa en Bindehund. Men du var vist ved at glemme, at jeg skal ha'e min Part, før du gaar i Land.

— Næh . . . jeg vilde bare gøre dig en behagelig Overraskelse, siger Bill.

— Jamen jeg kan nu ikke lide Overraskelser af den Slags, Bill, at du ved det, siger Jimmy. Hvor gaar I hen med Madrassen?

— Aa, det er vel bedst vi sprætter den op nede i min Køje, siger Bill. Policen kunde kanske finde paa at undersøge den, hvis vi tog den med gennem Dokken. Kom saa, Gamle!

— Ja, mange Tak, siger Jimmy. Jeg tror hellere, jeg bliver her oppe. Du kan jo bare hive min Part herop gennem Lugen, saa gaar jeg i Land med det samme. Skal vi sige det?

— Jeg er lige glad, siger Bill. Det var han ogsaa. For nu kunde vi mærke, at der var ingenting at stille op med den Dreng.

Vi gik saa nedenunder, og Bill smed Madrassen op i sin Køje. Der stod en Kammerat der nede og pyntede sig — jeg tror, han stod og redte sit Haar i over ti Minutter, men endelig drev han da af. Et halvt Minut efter havde Bill faaet sprættet Madrassen op og begyndte at rode rundt i Stopningen. Det var en meget lille Madras, og Stopning var der ikke meget af — men Penge var der endnu mindre af. Bill blev ved at rode frem og tilbage, men til sidst opgav han det og gloede ganske fortabt paa mig.

— Skulde Styrmanden have fundet dem? sagde han med en underlig tyk Stemme.

Vi undersøgte Madrassen igen, og saa krøb Bill op paa Trappen og kaldte sagte paa Jimmy. Han kaldte tre Gange, og saa gik han op paa Dækket. Der var ikke Spor af Jimmy. Der var ikke andet at se end en Kat, der sad og vaskede sig til Landgang, og agterude stod Kaptajnen og snakkede med Rhederen.

Drengen saa vi aldrig mer. Han hverken hentede sin Kiste eller sin Hyre. Men da jeg Dagen efter gik i Land med mine Sager, saa jeg stakkels Bill staa med Ryggen op mod en Mur og se ganske gudhengiven ud. Og i det samme kom anden Styrmand forbi og sagde til ham:

— Naa Bill, har du sovet godt paa din ny Madras?

En Rydningsmand.

Paa den store smukke Plads foran Aarhus Jærnbanestation staar nu *Rasmus Andersens* stolte Broncebillede af *Enrico Dalgas*. Dette Sted har man valgt, fordi her alle Færdselslinjer samles fra det store Land, hvor saa at sige hver Tomme Jord taler om ham og hans Gærning.

Hvem var Enrico Dalgas? Enhver Dansk ved det, og klart og smukt har Billedhuggeren udtrykt det i sit Værk. Støt og sejg staar han der i sin daglige Arbejdsdragt, det grove Vadmel og de tunge Støvler. Hans Øje spejder ud over Hedens Bakker og Moser som søgende efter det Sted, hvor han først skal plante sin Spade. Stokken har han i Haanden, rede til at gaa derhen, hvor Arbejdet kalder. Det er Jyden i sine bedste Egenskaber, der er udtrykt i Dalgasskikkelsen, og Statuen er ikke blot et Minde om ham, den største Erobrer af dansk Jord i den nyere Tid, men tillige et Monument for det store Værk af Tusinder af Hænder, der i de sidste Decennier har lagt vide Strækninger af genstridig og gold Lyngjord ind under det frugtbringende Arbejdets Herredømme.

Det var jævne og følte Ord hvormed *Thor Lange* i sin Afsløringskantate sang til Dalgas Pris:

Bort han tog den haarde Skal,
Muld til Vækst fik han gjort rede;
lyse Spirer uden Tal
grønnes nu, hvor før var Hede.

Mandig stred i Krig han med,
Brødres Blod er om ham rundet;
i det elskte Slesvigs Sted
har han Jord til Danmark vundet.
Ydmyg stærk han Ploven trak,
trak den tro til Landsmænds Nytte
— gyldne Sol af Danskes Tak
straal omkring hans Mindestøtte.

At Jyllands Hovedstad var i Fest forleden, da Mindesmærket blev afsløret, siger sig selv. Og som det skulde være — men som det just ikke altid gaar — var det her ikke blot det officielle Danmarks Mænd, der deltog i Højtideligheden, men just dem, der daglig i ærligt Slid bygger videre paa den store Mands Arbejde: Jyllands Smaabønder og Husmænd, uden hvis ærlige Hjælp Dalgas Ord havde været talt forgæves — alle de, der i Aarevis har brændt Lyng og brudt Al og rejst Hjem efter Hjem paa den Jord, hvor hidtil kun Hugorm og Ræv fandt Føde.

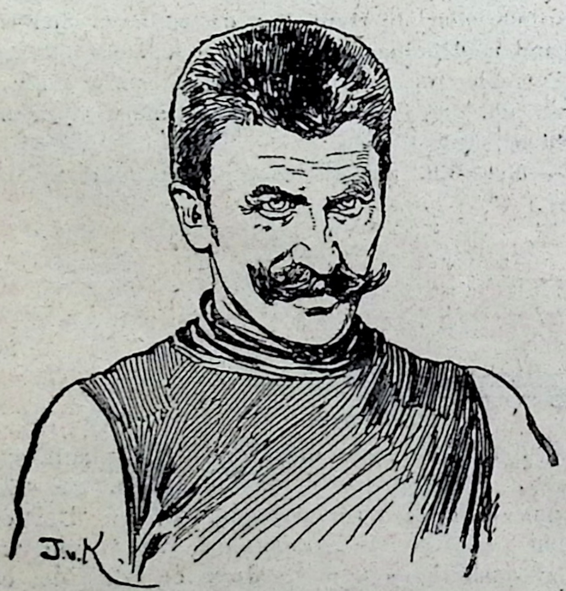
Det var en anden Rydningsmand, hvem Jylland skylder meget, Højskoleforstander *Ludvig Schrøder* fra Askov, hvem den Ære tilfaldt at skildre Dalgas' Gærning og overgive Statuen til Aarhus By, hvorefter Byens konstituerede Borgmester, Etatsraad *Meyer* takkede. Og om Aftenen gav det nye Teater sit vægtige Bidrag til Dagens Højtidelighed ved en Festforestilling, hvor Dalgas og Hedearbejdet pristes i Sang og Tale.

I Teatret fyldte Husmændene Parkettet og om Aftenen holdt de i Riis Skoven festlig Sammenkomst.

Dalgas Statuen.

Verdensmesteren Ellegaard.

Verdensmesteren Thorvald Ellegaard.

Interessen for Cycle-Væddeløb har været noget paa Retour i de sidste 3—4 Aar. Den kulminerede i 1896, da Verdensmesterskabsløbene afholdtes paa Ordrupbanen, holdt sig nogenlunde usvækket det følgende Aar, da *Schrader* vandt Verdensmesterskabet i Glasgow, men har siden været i jævn Dalen.

Thorvald Ellegaards Sejr i det professionelle Verdensmesterskab i Søndags i Berlin vil maaske puste nyt Liv i de synkende Aktier, og et er i hvert Fald sikkert: lykkes det Dansk Bicycle-Club til sit Grand Prix Løb paa Ordrupbanen om 3 Uger at samle den samme Konkurrence som i Berlin, in casu Ellegaard, Arend, Jacquelin, vil Klubben utvivlsomt se en Tilskuermængde indenfor sine Porte som aldrig nogensinde før.

Thorvald Ellegaard besidder nemlig alle de gode Egenskaber, som man kun sjældent træffer hos Sportens Første, men som gør deres Mand populær. Han er trods alle sine Sejre og trods al Feteren den beskedneste og netteste Rytter, der findes indenfor den danske Væddeløbsstand. Og det har gjort ham populær ikke alene blandt Klubbestyrelser og Kammerater men også i det store Publikum.

Th. Ellegaards Saga er af saa ny Dato, og hans Fremtids Chancer saa store, at det vilde være forhastet allerede nu at skrive hans Biografi. Han har alle Muligheder for en glimrende Karrière, talløse Sejre og — nogle Hundrede-Tusinde kontant i Lommen.

Det ny System.

Efter lange Tiders politisk Dødvande kom endelig — som et Lyn fra en klar Himmel, som den gamle Skolebog udtrykte sig — Berlingske Tidende med den Meddelelse, at Ministeriet *Sehested* havde indgivet sin Demission, som det allernaadigst havde behaget Hs. Majestæt at modtage, og paa en Gang stod alle Byens og Landets politiske Kollegier i lys Lue.

Christoffer Hage.

Professor Deuntzer.

Det mærkelige var sket, at et helt Ministerium gik bort for at give Plads, ikke for et nyt af samme Kulør, men for et rent og skært Venstreministerium, netop den Mulighed, hvis Umulighed for alle politiske Kandestøbere stod saa fast som selve den berømte „Stokfisk". Et rent, radikalt Ministerium, til og med et med Bønder i!

Og mærkeligere endnu var dette, at alle Folk var glade for Barnet, endog før det var født. Højre og Venstre faldt hinanden om Halsen af Glæde — det ene Parti, fordi det befriedes for Ansvaret, det andet, fordi det længtes saa saare.

Ugens Diskussion drejede sig om det kommende Ministerium, og det første Navn, der nævntes, var Grev *Holstein-Ledreborg*, som i lange Aar har siddet gemt i Schweitz som i sin Tid *D. G. Monrad* paa Ny Zeeland. Det næste Navn var Prof. *Deuntzer*, som Venstre sagtens hidtil har gemt saa godt for at have en Mand uden Fortid parat, naar Kongen kaldte. Publikum fulgte Professoren paa hans Ture Byen rundt,

Ole Hansen, Bringstrup.

Alberti udenfor Rigsdagen.

J. C. Christensen-Stadil.

Venstrebladene — thi her viste Berlingske sig for første Gang i mange Aar uvidende om ministerielle Anliggender — kunde efterhaanden nævne en Række Navne som *Alberti*, *Chr. Hage*, *J. C. Christensen* (Stadil), Direktør *Hagemann*, *Ole Hansen* (Bringstrup), *Blem* osv.

Naar disse Linjer, kommer Læserne i Hænde, vil de sikkert have læst i det officielle Blad, hvorledes det nye Venstreministerium ser ud.

Hvem er de?

1. Forfatter.

INDTRÆNGENDE har Lægerne tilraadet deres Medmennesker at tage Forsigtighedsregler imod de Varmebølger, der Sommeren igennem har overskyllet den gispende Jordklode. Næst efter kolde Drikke, er der intet, Lægerne har advaret saa stærkt imod som anspændt Arbejde for den af Varmen i Forvejen irriterede Hjerne.

Tidspunktet er derfor højst uheldigt, naar vi nu idag overlader vore Læsere selv at udfinde de berømte Navne, der skjuler sig under det omstaaende Portrætgalleris barnlige eller ungdommelige Træk. Intet Arbejde vil bedre være skikket til — hvis det drives lidenskabeligt blot et Par Timers Tid — at fremkalde Pletter for Øjnene, Svimmelhed og paafølgende Hedeslag. Men for dog at formindske Tilfældene med dødelig Udgang, vil vi allerede paa Søndag otte Dage røbe, hvem Børnene er og derved spare de overlevende for mere resultatløst Hovedbrud.

Vi tror nemlig, at de fleste forgæves vil bryde deres Hjerne, De spæde Antydninger, Barneportrætet giver, vil oftest vildlede, naar det gælder om fra dem at finde Vej til den fuldt færdige Personligheds Konturer.

Men selv om vi saaledes ikke venter os mange Træffere, vil det dog have sin Interesse og Morskab at se, til hvilke Besynderligheder dette Gætteri kan føre, og vi beder derfor de af vore Læsere, som vil meddele os deres Resultater, om at indsende disse til „Hver 8. Dag"s Redaktion i Konvolut, mærket: „Hvem er de?" Den bedste Løsning præmieres gennem Lodtrækning med en større Boggave.

Et Par smaa Haandsrækninger kan vi give. Se paa Billede Nr 1. Udtrykket er nervøst ustadigt som Forfatterens aandelige Fysiognomi er det den Dag i Dag. Han synes ikke at være nær saa artig — og er det ikke heller — som Nr. 2, der allerede som Barn bærer Alvorsmanden i sig. Hvem er Nr. 3? En ung Student, tilsyneladende en Drømmer, men han vaagnede i hvert Fald siden og fik andre til at drømme.

Selvbevidst og med Næsen i Sky har Nr. 4 indtaget sin Plads i den højryggede Lænestol, hun har allerede Følelsen af at spille en Rolle. Nr. 5 kigger frejdigt og forventningsfuldt ud i Livet. Nr. 6 og 8 leder paa Vildspor, de blev siden i Livet langt gemytligere Fyre, end de tegner til paa Billederne. Nr. 7 er endnu statelig at skue som han var det i unge Dage, Nr. 9 skal De kunne kende paa Øjnene, Nr. 10, kan De se, er en rask Dreng, og han blev aldrig siden noget Hængehovede og om Nr. 11, der maaske er vanskeligst af dem alle at gætte, kan det derfor røbes, at hun er Moder til en af de andre paa samme Side.

Mirliton.

2. Forfatter.

HVEM ER DE?

3. Skuespiller.

4. Skuespillerinde.

5. Journalist.

6. Skuespiller.

7. Politiker.

8. Komponist.

9. Skuespiller.

10. Forfatter.

11. Skuespillerinde.

Bayreuther-Billeder.

I Anledning af Festspillenes 25 Aars Jubilæum.

Opkørslen til Festspilhuset.

Onsdag den 22. Maj 1872, paa *Richard Wagners* 59. Fødselsdag, skal Grundstenen lægges til Festspilhuset i Bayreuth, som Wagner selv lader bygge for sine Venners og Tilhængeres Hundredtusinder, og paa hvilket han vil præsentere Verden sit Kæmpeværk „Nibelungenring" i authentisk Gengivelse.

I Anledning af Grundstensnedlæggelsen afholdes der en stor Musikfest, i hvilken Orkestermusikere, Korister og Solister fra hele Tyskland — alle sammen Elitekræfter — deltager. Efter den højtidelige Ceremoni paa Byggepladsen et godt Stykke udenfor Byen skal der følge en Festkoncert inde i Bayreuths gamle markgrevelige Operahus. Men den første Del af Dagens Program er nær ved at gaa neden om og hjem — i Styrtregn.

Straks om Morgenen er Himlen graa og sort; det begynder at stænke, og hele Bayreuth staar ved Vinduerne for at se, om det ikke nok vil klare. Men det vil det slet ikke; det tager tværtimod stærkere og stærkere paa Vej, og henad Kl. 11, det Tidspunkt, da Festen skal afholdes, øser det ned.

Festdeltagerne gaar urolige omkring i Stuerne, — de er indlogerede som Gæster hos Byens Borgere, — ser ud paa de opblødte Alléers Morads, paa de brolagte Gader, der paa sine Steder staar under Vand, og undersøger saa Husets Beholdning af Regnfrakker og vandtætte Kaaber, af hele Paraplyer og Galoscher. De, der bliver hjemme, laaner ædelmodig til dem, der uforknyt vil ud i Plaskregnen.

Dèr omme i Havehuset sidder en berømt Tenorist og prøver sin Værts langskaftede Støvler, og hos Købmanden henne paa Hjørnet diskuterer man ivrig Sandsynligheden for, at Gæstens — en bekendt Fløjtenists — Solskærm kan modstaa de nedstrømmende Vande.

I Jägerstrasse, hvorfra Festtoget skulde udgaa, myldrer det snart med Folk, der vil have at vide, hvad det bliver til med det Hele. Det rygtes, at den egentlige Fest vil blive afholdt Kl. 12 i Operahuset, men at Grundstensnedlæggelsen vil finde Sted til den fastsatte Tid.

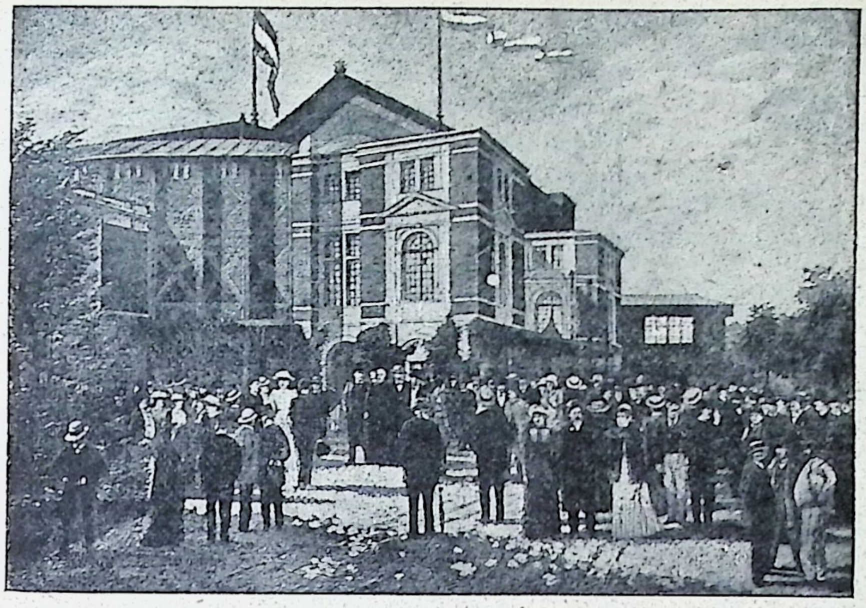
Den bringes naturligvis fra Haanden saa hurtig som mulig. Men Grundstenen *bliver* da nedlagt, og man kan under Tag hengive sig til Nydelsen af Beethovens 9. Symfoni under Wagners personlige Ledelse og Taler af Borgmester Muncker og Digterkomponisten — samt om Aftenen en stor Banket, fordelt paa 3—4 af Stadens Hoteller.

* * *

Da Opførelsen af Theaterbygningen og Forberedelserne til de første Forestillinger gør Richard Wagners Nærværelse nødvendig i Bayreuth, køber han sig i Februar 72 Grund til et eget Hus i Nærheden af Slotshaven ved den Vej, der nu hedder Richard Wagnerstrasse.

I Foraaret 74 er Villaen saa vidt færdig, at han kan flytte derind med sin Familie. Indflytningen gaar naturligvis ikke for sig uden Regimentsmusik, om Formiddagen af ét Militærkapel og om Aftenen af et andet, Serenade af Bayreuths Sangforening (Pilgrimskoret af „Tannhäuser") og paafølgende Bægerklang.

Den store Villa hedder „Wahnfried". Det er en toetages Bygning, skudt lidt tilbage fra Vejen; udvendig er den simpel og alvorlig at se til; Façadens eneste Prydelse er et stort Sgrafito-Billede over Indgangsdøren, forestillende den store wagnerske Skikkelse Wotan (Odin) som „Vandringsmanden", i sid Kappe, med den bredskyggede Hat trukket ned over Panden for at skjule, at det ene Øje mangler, og med de to Ravne; og paa begge Sider Kvindefigurer: Tragedien ved et Alter og Musiken

En Mellemakt under Festspillene.

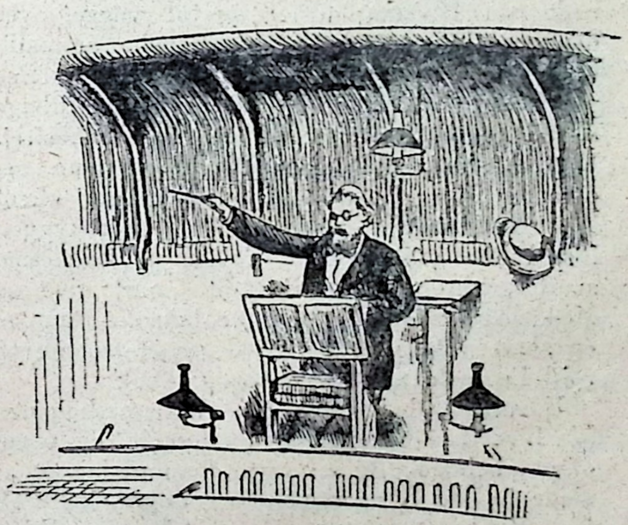
Villaens Indre er smukt og praktisk indrettet; Hovedrummet er Wagners Arbejdsværelse, stort og stilfuldt, lyst og luftigt, næsten som en Sal. Her, i Wagners Hjem, holdes Klaverprøverne til Festspilopførelserne. Man begyn der om Morgenen Kl. $10^1/_2$ og prøver i 2 Timer, saa fortsætter man om Eftermiddagen fra Kl. $5^1/_2$, til man har gjort sin Skyldighed. En eller anden „Fuldmægtig“ i det saakaldte „Nibelungenkancelli“ sidder ved Flygelet, som Pianofortefabrikanten Bösendorfer i Wien har stillet til Disposition, — og akkompagnerer, hvad der er et grumme indviklet Arbejde. Wagner selv staar ved Siden, dirigerer og korrigerer, synger for og synger med, bryder kort af og sætter Flugt og Fart i, til det gaar, som det skal.

førende den unge Siegfried ved Haanden. Paa en Marmortavle staar: „Hier, wo mein Wähnen Frieden fand, Wahnfried sei dieses Haus von mir genannt.“

Og her i Villaen samles Koryfæerne blandt Kunstnerne til smaa intime Aftenselskaber, hvor man træffer Liszt og Hans von Bülow og Hans Richter og alle de fineste af Sangerne, Sangerinderne og Orkestrets Medlemmer samt det hele Bayreuther-Foretagendes mest fremragende Støtter udenfor den egentlige Kunstverden. Men to Gange om Ugen holder Wagner aabent Hus for *alle* Kunstnerne og sin øvrige store Vennekreds, og det gaar ikke stille af.

Richard Wagner som Instruktør.

Hans Richter dirigerer.

Hele Byen er selvfølgelig optaget af dette Kunstnerliv; enhver Bayreuther kender snart de fremmede Sangere, for de er saa høje. Og en

lang Mand kan ikke gaa ned ad Gaden, uden at Befolkningen ser beundrende paa ham og siger „Dös is a Nibelung.“

* * *

Egentlig var det bestemt, at der ved Prøverne i selve Theatret ingen Tilhørere maatte være, men dette Forbud hæves snart. Mange Venner af Wagner og hans Kunst er komne til Bayreuth, Hotellerne er overfyldte; store Folk bor paa smaa Tagkamre, og hvad man én Gang har erhvervet sig, opgiver man ikke.

Men der er ikke Siddepladser til dem alle i Theatret; kun nogle faa Bænke er stillede op, og der sidder Fru Wagner med sin Fader Liszt, Fru von Schleinitz, der havde været Wagner til uvurderlig Nytte ved sine udmærkede Forbindelser i formaaende Kredse, og enkelte særlig indbudne. De andre nedlader sig paa Kasser og Kister, paa Stiger og Feltstole, kort sagt: gør sig det saa bekvemt, som Forholdene tillader det.

Oppe i Forgrunden af Scenen, hvor i andre Theatre Suffløren sidder, ser man Wagner ved et Bord, der er indrettet til Nodepult; der har han sine Partiturer, følger med Tone for Tone og griber ind, hvor han ikke er tilfreds med Gengivelsen.

Da det vigtigste Arbejde er gjort med Hensyn til Indstuderingen af selve Musiken, opholder Wagner sig under Prøverne i Reglen nede paa Tilskuerpladsen for at vaage over den egentlig sceniske og dramatiske Fremstilling. Men ofte kræves endnu hans Nærværelse paa Scenen, og han løber da frem og tilbage ad en Stump Bro, der er lagt over Orkestret. Han er altid travlt beskæftiget, og man ser den lille Mand med det store Hovede, klædt i en graa Arbejdsfrakke, med en bredskygget, blød Filthat i Haanden og Tøjsko paa Fødderne, snart konferere med Orkestret, snart give en Meddelelse til en af Sangerne hinsides Rampen og snart veksle et Par Ord og et Haandtryk med En nede paa den forreste Bænk.

Udenfor Arbejdstiden gjør Kunstnerkolonien sig Livet saa behageligt som muligt, og noget af det behageligste en varm Sommerdag er at sidde i Kafé „Angermann“ og drikke koldt Øl fra „Weihen-Stephan“. For saadan en „Nibelung“ er en Aften uden saa og saa mange Sejdler som en Dag uden Sol; og der bliver drukket mange Sejdler — og der er Guds Velsignelse af Sol! Det er en anstrengende Tur 4 Gange hver Dag i stegende Hede at skulle tilbagelægge Vejen imellem Byen og Theatret. Og Vogne er der ikke mange af, men man maa tage til Takke med, hvad der tilbyder sig.

En skøn Dag ser man en tom Høstvogn, forspændt med Okser, bevæge sig opad Bakken til Theatret. Bonden, der kører, aner ikke, hvad det er for store Folk, han har paa sin Vogn. Der sidder et Par Kapelmestre paa Bukken, og paa Kjæden hænger Violinmesteren Wilhelmj og dingler, stadig paa Nippet til at falde af, medens Wienerkapelmesteren Hans Richter sidder nede i Bunden af Vognen og paa den ujævne Vej gumper sig baade mør og øm. Optoget hilses med Jubel og Hurraraab af alle de Kolleger, det kører forbi; det regner med Vitser, og Richter haanes i al Gemytlighed for sine selvforskyldte Lidelser. Men da de kommer ind i Theatret, er alt forandret. Dèr er Richter Dirigenten, de andre hans respektfulde Undergivne. — Disciplinen lider ikke det mindste ved den kammeratlige Tone, der hersker imellem Kunstnerne udenfor deres Tjeneste.

Og naar Eftermiddagsprøven er endt, og alle er trætte og sultne, har de ofte ikke Lyst til at gaa den lange Vej til Byen for at spise til Aften. Der er imidlertid endnu ingen Restaurant derude. Hvad gør saa D'hrr.? De laver selv deres Mad.

I et Materialskur ved Siden af Theatret samles en lille udsøgt Kreds af Tysklands første Kunstnere — og tilbereder Souper. Den staaende Ret er en excellent Salat, som Betz (Wotan) forstaar sig paa at lave; medens han agerer Kok, tapper Siegfried eller en anden af Heltene det herlige Øl fra Fad; Lindormen Fafner — alias Hr. von Reichenberg — flytter nogle Bænke sammen om det primitive Bord, medens kgl. Kapelmester Hans Richter akkompagnerer det Hele paa en gammel Kontrafagot, tager den dybeste Tone, Instrumentet kan frembringe, og drilagtig opfordrer Betz til at synge den efter. Den almægtige Wotan lader sig imidlertid ikke afficere, rører om i sin Salat og serverer den snart efter for det ligesaa gemytlige som sultne Selskab.

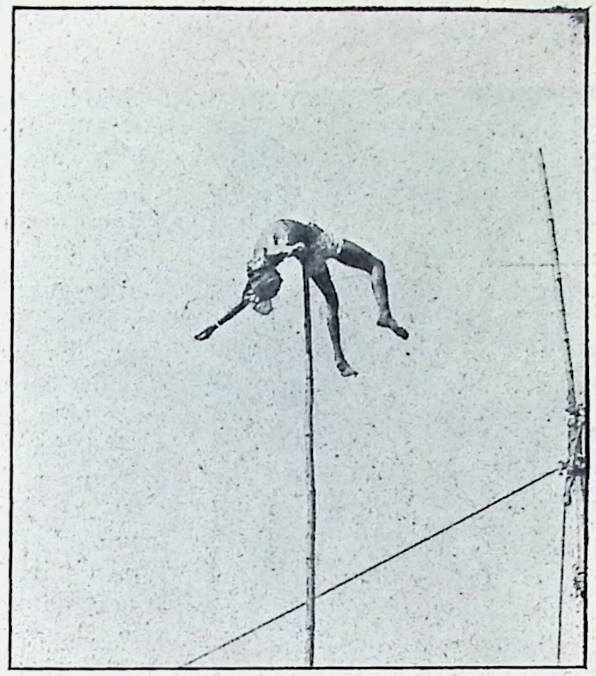
(Sluttes.)

Gustav Hetsch.

Orientalske Mirakler.

Vi har tidligere bragt Billeder fra det fjerne Indien, der viste de ubegribelige Kunststykker, de derværende Troldmænd forstod at udføre, Vidundere af Taskenspiller-Behændighed eller — hvem ved? — hypnotisk Overførelse, som selv den skarpsindigste Europæer ikke kunde fatte. Et Tov slynges op i Luften og bliver hængende der, medens Troldmanden klatrer op i det . . . en Mand ligger levende begravet i Jorden i hele Døgn o. s. v.

Et stort Stykke af denne lokkende oriental-

Balance paa Bambus.

ske Mystik har holdt sit Indtog i vor zoologiske Have med den indiske Karavane, Havens Assistent Hr. *Joh. Madsen* nylig har hjemført. Ganske vist, levende Begravelse og Tyngdelovens Ophævelse har vi endnu ikke set. Men

I den indiske Landsby.

Trupen har aabenbart endnu ikke spillet sine bedste Trumfer ud, og det berømte Kunststykke med Mangokærnen, der i faa Minutter vokser til et Træ, har vi da allerede faaet at se. Og selv saadanne Numre som den ildsprudende Mand, der øjensynlig er i nær Familie med den blaarædende Pjerrot paa Dyrehavsbakken, udføres med saa forbløffende Virtuositet, at det bliver nyt og interessant.

Af ikke ringe Virkning er de Smidighedskunster, der udføres med samme Lethed og Elegance af unge og gamle, dels paa Jorden, dels paa Toppen af en høj Bambusstang. Og endelig er der en Ting, som absolut maa ind-

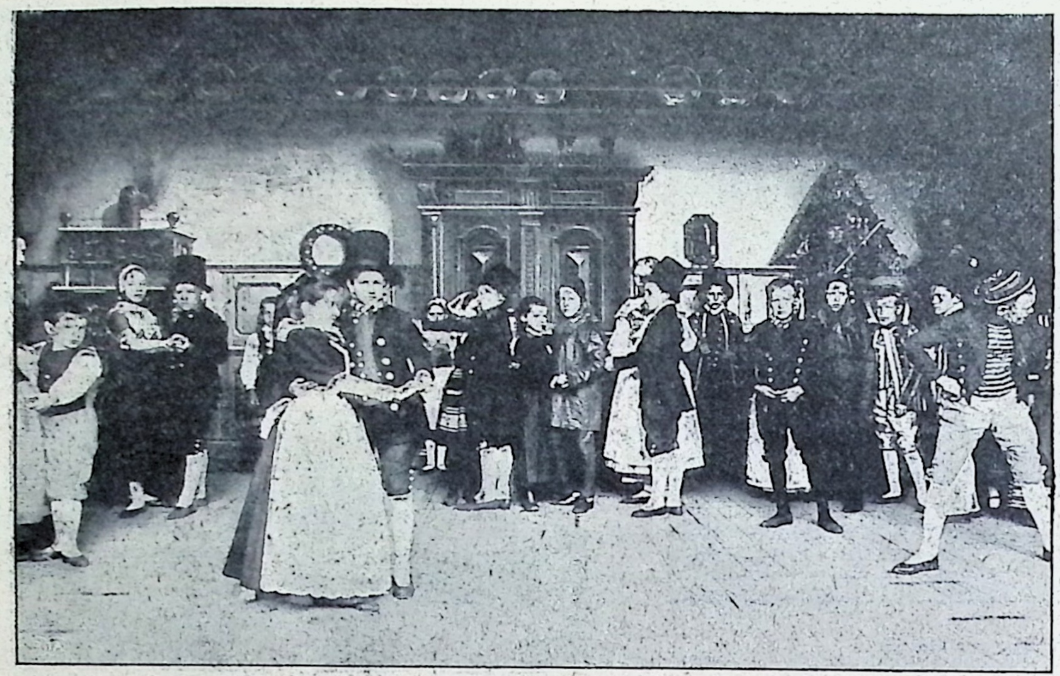

Gode Venner.

tage alle Besøgende for denne friske og saa lidet artistmæssige Indvandring fra de fjerne Egne. Det er den Beskedenhed og — man kunde fristes til at sige — Velopdragenhed, hvormed disse gennemgaaende kønne og forholdsvis propre Børn af Urskoven færdes mellem Publikum.

Hr. Madsen ser de alle op til som en Fader og Beskytter. Det er jo ham, til hvem de har betroet sig, og som har paataget sig Ansvaret for deres Velfærd her i det kolde Nord. Han tager sig især med Kærlighed af Børnene, af hvilke der gærne hænger nogle Stykker rundt om paa ham, hvor han gaar og staar.

Dans i Tivoli.

„Nationale Danse" i Tivoli.

Mindre velvillig har man fra flere Sider her hjemme modtaget Tivolis Beduinere og den meget uberskede Mavedans, Trupens Kvinder har opført. Man har søgt at hævde, at Trupen bestod af sammenløbet Pak, men Tivoli kunde da henvise til, at en Autoritet som Berlins zoologiske Have havde ydet Karavanen Husly. Man kan iøvrigt mene, hvad man vil, om Boniteten af Tivolis Beduinere, ingen vil kunne nægte, at det er et prægtigt Skue, naar de sprenger afsted paa Hestene, der selv i den vildeste Fart lystrer det ringeste Vink.

Mavedans i Tivoli.

Tivolis Pantomimetheater, der altid har været en god Bevarer af gammel Tradition, vil gennem de Folkedanse, som for Tiden trædes paa dets Brædder, søge at genopvække Interessen for alle de gamle Ture og Trin, der næsten var ved at gaa i Glemmebogen. Oprindelig var det vel det svenske Selskab „Philochoros", der ved sit Besøg bragte Folk her hjemme paa de Tanker at indsamle vore gamle Danse og blandt andre inspirerede Hr. *Otterstrøm* til de Fremvisninger, som sidste Vinter gjorde Lykke overalt, hvor de præsenteredes. Denne Gang er det Hr. *Louis Scheiding,* som har henvendt sig til Tivoli og tilbudt Etablissementet at lade sine Elever opføre de Danse, som han selv med stor Samlerflid har skaffet til Veje rundt i Landet og derefter indøvet med sin ungdommelige Stab — 40 Børn i Alderen fra 6—13 Aar.

Det er intet lille Arbejde, Hr. Scheiding har haft at gennemføre. Først skulde han have fat i Spillemænd og Landsbymusikanter, overtale dem til at skaffe ham de gamle Melodier skrevet ned, saa skulde han rundt fra Gaard til Gaard for i de rette Omgivelser at se de halvglemte Danse og sætte Danselyst i gamle Folk, som det ikke altid var saa lige en Sag at trække ud paa Gulvet. Efterhaanden havde Hr. Scheiding det Held at skaffe et halvt Hundrede Danse til Veje, og det er disse, han indenfor et Bondebryllups Rammer for Tiden præsenterer paa Pantomimetheatret under begejstret Bifald fra en livligt interesseret Tilskuerkreds.

* * *

Sommer-Variété.

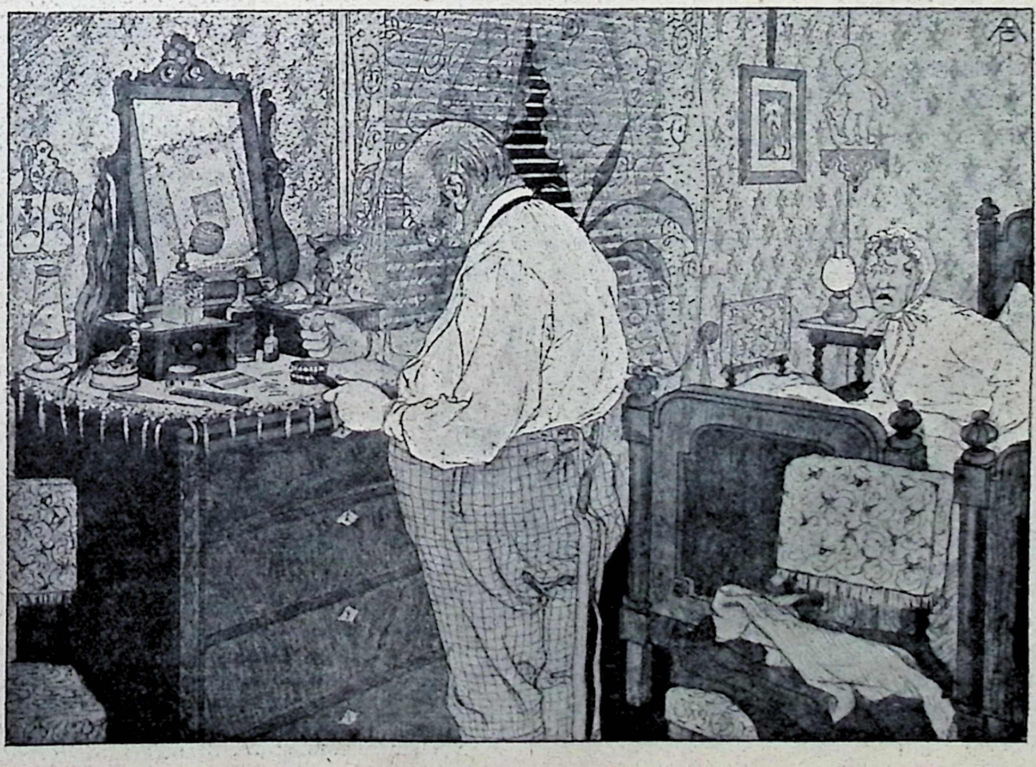

Violinspil paa en Tønde.

En Napoleon-Kopi.

Med en Tro paa Menneskene, som vi i høj Grad beundrer, har Scaladirektøren, Hr. Thomas S. Lorenzen, i disse Hundedage genaabnet sin Variété. Han har sammensat en let og fortræffelig Sommer-Menu, bestaaende hovedsagelig af Musik og Sang og Dans, hvortil kommer en Rigdom af kølende Drikke som et ikke uvæsentligt Tilbehør. Af vægtigere Ting har Programmet budt paa de højtbeundrede Polospillere fra Cyklebanen; til den lettere Kost hører de lystige Italienere, der synger „Fra Diavolo", Violonisten *Fernandez*, hvis Fiol er en Tønde, og Mimikeren *Hoppkens*, der virkelig formaar at mane Napoleon op af Graven.

I en snæver Vending. — Hvad i Alverden bestiller du med mine Tænder?
— Skærer bare Cigarspidsen af.

Efter en Tegning i „Strix".

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

Professor *Carl Adolf Feilberg* kan den 1ste August fejre sit 25 Aars Jubilæum som Læge ved Øresundshospitalet. Prof. F., der er født i Ribe, blev Student fra Odense 1863 og meldte sig som frivillig Menig i Krigen 64. Efter Krigen tog han fat paa det botaniske Studium, blev af botanisk Forening sendt til Færøerne og senere i et Par Aar til Ostindien, Kina og Bagindien. I 1874 tog han sin medicinske Embedseksamen, gjorde Tjeneste ved forskellige Hospitaler og gik derefter ud som Læge med et tysk Udvandrerskib. Fra 1876 har han været knyttet til Øresundshospitalet, fik Titel af Professor og blev Overlæge ved samme Hospital 1899. Prof. F. har under sin mangeaarige Virksomhed ved dette Hospital forstaaet at vinde sig mange Venner, har stedse vist sig at være Manden paa den rette Plads under den opslidende Lægegerning og har ved sin Dygtighed og energiske Ledelse af Hospitalet skaffet sig en velfortjent Anseelse i den danske Lægestand.

Prof. Carl Adolf Feilberg.

Dødsfald.

Prokurator, Kaptajn *J. Harpøth*, Lemvig, der for kort Tid siden afgik ved Døden, ramt af et Hjerteslag, var en paa sin Egn meget kendt Mand. I Felttoget 1864 deltog han som Løjtnant ved 11te Regiment. Efter Hjemkomsten fra Krigen fik han Ansættelse som Fuldmægtig ved By- og Handelskontoret i Lemvig og nedsatte sig senere som Prokurator. I mange Aar har han været Formand for de danske Vaabenbrødres Afling i Lemvig og er som saadan bleven hædret først med et Afskedspatent som Kaptajn og senere ved Majestæternes Guldbryllup med Ridderkorset. For den franske Republik havde H. i en længere Aarrække været Konsularagent i Lemvig, og da denne Stilling for et Par Aar siden inddroges, blev han ved sin Afgang udnævnt til Officier d'Académie. I Lemvig Bys indre Liv har han blandt a. været et meget nyttigt Medlem af Byraadet, ligesom han i sin Tid var med til at stifte Lemvig Bank, ved hvilken han derefter i mange Aar beklædte Stillingen som Bogholder. Afdøde opnaaede en Alder af 66 Aar.

Prok. Kaptajn J. Harpøth.

Afsked.

Strandkontrollør *P. C. Dyrhauge* i Thorøhuse pr. Assens, har under 10. ds. efter Ansøgning erholdt Afsked med Pension efter at have tjent under Toldvæsenet i 49½ Aar. Den gamle Strandkontrollør, der er født den 3. Februar 1824, har under sin lange Tjenestetid saavel i Krydstoldvæsenet, som i Landtoldvæsenet, altid med Iver og Pligtopfyldelse varetaget sin Post, og det er Svagelighed, som nu har tvunget ham til at søge sin Afsked.

Strandktr. P. C. Dyrhauge.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: G. SANDRÉ: *Sov, min lille Dukke*. F. CHRISTENSEN: *Andagt (for Violin)*. E. MARGIS: *Valse bleu.*

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER8DAG

Nr. 44. Aargang 1900.—1901 Søndagen den 4. August 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Trafikminister V. Hørup.

Kultusminister J. C. Christensen.

Justitsminister P. A. Alberti.

Oberst V. H. O. Madsen, K. af D., Db.
Krigsminister.

Dr. jur. H. Deuntzer, K. af D., Db.
Konsejlspræsident og Udenrigsminister.

Kontreadmiral F. H. Jöhnke, K. af D., Db.
Marineminister.

Landbrugsminister O. Hansen.

Finansminister C. Hage, R.

Indenrigsminister Enevold Sørensen.

Ministeriet Deuntzer af 23. Juli 1901.

Kongens Raad.

Næppe har nogen Begivenhed siden det berømte Skud paa *Estrup* vakt større Opstandelse over det ganske Land end Efterretningen om, at Hs. Majestæt havde besluttet at omgive sig med Venstres Mænd — de samme Mænd, som de skiftende Regeringer gennem en Menneskealder har anset det for en Hovedopgave at bekæmpe.

Nu, da Overraskelsen har sat sig lidt, saa man kan danne sig et Skøn over den politiske Jordbund, den nye Regering faar at arbejde i, er Hovedindtrykket dette: sjældent har et Ministerium mødt en mere sympatetisk Stemning end dette. Selv det rene Højre har — i god Samklang med Partiets Forfatningsprogram — bøjet sig for Kongens Vilje og loyalt tilsagt Kabinettet *Deuntzer* sin Medvirkning som „Hs. Majestæts Opposition".

Naar dertil kommer, at Venstres en Gang ret kraftige Modsætninger synes udjævnede gennem Optagelsen af de to gamle Modstandere *Hørup* og *Alberti* i samme Ministerium, synes dette virkelig i Øjeblikket at staa lige stærkt indadtil og udadtil i Forholdet til Rigsdagens to Afdelinger.

Der ligger store og betydningsfulde Opgaver og venter paa den nye Venstreregering, og Mændene synes valgt under skønsomt Hensyn til dem alle. I Jurister som *Deuntzer, Alberti* og *Hørup* vil Retsreformen have kyndige Talsmænd. Skattelovene, der jo paa Forhaand er dygtigt forberedte i begge Ting, har i Finansminister *Hage,* Landbrugsminister *Hansen* og Kultusminister *Christensen* sine bedste Støtter, og Indenrigsminister *Enevold Sørensens* rolige Indsigt paa mange administrative Felter vil sikkert gøre ham det let at arbejde i Traad med Ministeriets Embedsmænd. Endelig tør man vel gaa ud fra, at to saa ansete militære Kapaciteter som Oberst *Madsen* og Admiral *Jøhnke* næppe er indtraadt i Regeringen uden grundet Haab om at kunne bringe den gennem saa mange Aar forhutlede Forsvarssag til en for alle tilfredsstillende Ordning.

Men først og fremmest tør man haabe, at store Landboreformer vil blive Frugten af den nye Æra, og det bør ikke mistrøste nogen, at den krasse Agrarisme ikke er repræsenteret i Kabinettet. Dets Opgave bliver jo netop den at bringe By og Land til Forstaaelse af den fælles Interesse.

Man maa blot ikke tro, at den almindelige Glæde over Ministeriet *Deuntzer* betyder, at vi nu alle er blevet radikale Venstremænd. Snarere vil man faa at se et stærkt, konservativt Parti rejse sig paa Grundlag af Højres splittede Rester, tildels vel ogsaa rekruteret fra Lejre, som i Forfatningskampen kaldtes Venstre.

Og det vil saa vist ikke være nogen Ulykke. Overvægtige Partier har aldrig været til Gavn for et konstitutionelt Land, hvor Udviklingens Princip netop udtrykkes i Ordet *Balance.*

De gode Naboer.

Af Peter Rosegger.

Dette er en Historie om, hvorledes en blind Urhane reddede Kromanden i Fischdorf fra at lide en forsmædelig Død, nemlig fra at blive hængt.

I Bjærgslugten, hvorfra Bønderne efterhaanden var vandrede ud, boede der nu, mellem Krat og Ukrudt, to ensomme Bønder, der som de sidste paa Egnen holdt sammen, omgikkes hinanden i Fred og Fordragelighed og ikke drillede hinanden mere, end det nu en Gang hører sig til mellem Bønder i Bjærgene. Kun bestræbte den ene af dem sig altid paa at komme højere i Gunst hos Godsejeren end den anden, og det var, fordi de begge to var afhængige af ham og hentede Halm og Hø hos ham. Den, der stod højst i Gunst, kunde altid være vis paa at faa mere i Skæppen end den anden, De to Naboer hed begge Rampel, og for at skille dem ud fra hinanden, kaldte man den ene for Store Rampel og den anden for Lille Rampel.

Saa siger en Dag den lille Rampel til den store: Hør, ved du hvad, vi bør berede Godsejeren en Fornøjelse. Jeg har hørt, at han holder saa gruelig meget af, at Folk er vaagne og paapasselige, og han kan godt lide, at der hver Nat er nogen, der nede i Slotsgaarden raaber:

> Vogt Lys og Ild,
> vær sky og snild,
> vor Klokke er slagen tolv.

Han har jo ikke selv nogen Natvægter, ved du, og derfor vil det glæde ham, at andre passer paa. I næste Uge, naar det gaar bedre med min Gigt, vil jeg selv gaa over i Slotsgaarden og skrige ved Midnatstid.

Den store Rampel havde tidligere været en lige saa snu Fyr som den lille, men saa faldt

han en Gang paa Hovedet ned fra et Høstænge, og siden var der en lille Smule Skørhed i Hovedet paa ham. Nu sagde han til sig selv: Hoho, Fatter, Du skal over og fedte dig ind hos Herren. Men jeg skal springe hurtigere end du. Allerede den næste Nat stod den store Rampel derfor i Borggaarden og hylede af alle sine Lungers Kraft:

Lys og Ild . . Ild . . Ild!

Det havde en mægtig Virkning. Vinduer blev revne op, Karlene kom løbende med Brandspande og Stiger, og oppe paa første Sal kom Godsejerens Hovede frem og skreg: „Hvor er Ilden?"

Vær sky og snild,
Vor Klokke er slagen tolv!

skreg den store Rampel.

„Hvem er det, der skriger dernede?"

„Det er mig, Deres Naade, det er mig, den store Rampel."

„Jag det fordrukne Svin ud af Gaarden", skreg Godsejeren, og Karlene løb efter Stokke og Knipler, og da huskede Rampel paa, hvad man kan bruge sine Ben til. Han smurte afsted det bedste, han havde lært.

Til sin Nabo fortalte den store Rampel ikke noget om sin uheldige Debut i Gæsterollen som Natvægter. Men han forstod Spitsbubens Lumskhed, og han lovede, at det skulde ikke mangle paa en lille Gengældelse ved Lejlighed.

En Dag gik han da over til den lille Rampel, trak ham hemmelighedsfuldt hen i en Krog, tog et sammenlagt Jagtgevær ud af sin Kappe og sagde: „Lille Ven, her er noget for dig. Jeg har nok en Bøsse, men jeg har intet Anlæg for at skyde. Du har Gigt i Benene og jeg i Armene, men ovre i Lærketræerne er der ligegodt en Urhane, der skogrer. Dejligt Dyr, siger jeg dig, men den maa være blind, for den basker omkring og slaar sig paa Grenene. Den er let at hugge. Jeg under ikke Jægerne den. Der er en Købmand, som jeg kender, der køber Halen, og til en Krukke Vin og en Daler bliver den altid. Men pas paa, at Skytten ikke napper dig. Nu stikker jeg Bøssen herop i Taget, Krudt og Kugler er der i Tasken. Naa, god Lykke!"

Den lille Rampel var ikke rigtig glad ved Urhanen. Først ræsonnerede han: Den Urkok la'r du være, du faar Vrøvl om det! Men den næste Morgen, da han hørte Fuglen skogre, kløede det ham i Fingrene, og han sagde: Dejlig er den — og for Pokker, hvem skulde opdage mig. Jægeren er jo helt ovre i Osserschlägen, og han ved slet ikke noget om den Fugl. Saa stod han tidlig op den tredje Dag og haltede over i Skoven og skød Hanen. Men i samme Sekund, som Hanen bumsede ned fra Gren til Gren, stod ogsaa to Jægere der, som om de var skudt op af Jorden, og de greb Rampel og slæbte ham for Retten inde i Froschau,

Rampel var i snavs Humør, og travrig sagde han til Jægerne: „Hvordan i D'ævlens Skind og Ben vidste I, jeg vilde skyde Fuglen?"

„Det kan du spørge din Nabo, den store Rampel, om", sagde en af Jægerne.

„O, du falske Judas", tænkte lille Rampel, „saa det er *dig*, der har forraadt mig. Ja, grin du ikke for tidlig. Du skal faa det betalt!"

Den lille Rampel fik 6 Ugers Arrest for den Urhane.

Men da han fik Dommen forkyndt, blev han over al Maade forbitret over denne Verdens Uretfærdighed, og han skreg op: „Hvad for noget, mine Herrer, 6 Uger for en Urhane, og min Nabo, den store Rampel, han har slet ikke faaet noget for den Hjort med 12 „Ender", han skød fornylig."

En Hjort! En pragtfuld Hjort havde de fordømte Krybskytter taget! Det vendte sig i Maven paa Jægerne af Ærgrelse. Og den næste Dag kom da ogsaa Gendarmerne slæbende med den store Rampel og stillede ham for Skranken og Dommeren, ligeoverfor den anden Rampel.

„En Hjort", sagde store Rampel, „hæ, hæ, hvem siger, jeg har skudt en Hjort?" Han var aldeles vis paa, at der ingen Vidner var paa hans Krybskytteri.

„Hvem der siger det? Det gør han der", sagde Dommeren og pegede paa den lille Rampel.

„Han der! Han kan ikke sige noget; han har ikke set noget og ikke hørt noget, for den Nat var han helt andre Steder henne."

„Saa! Hvor var han da?" spurgte Dommeren.

„Den Nat var han i Færd med at plyndre hos Mølleren i Schramsmøllen."

„Hvem siger det?" spurgte lille Rampel.

„Det gør jeg", sagde store Rampel og knejsede strunk.

„Naa, saa det gør du, Du skulde ellers hellere se at give Manden i Pollhofer de Sølvpenge tilbage, du stjal fra ham, end beskylde hæderlige Folk for saadan noget. Det vilde du gøre klogere i."

„Hæderlige Folk! Ha, ha! Er det dig selv, du taler om. Hæderlige Folk: Jo, der brænder deres Lade af for at faa Assurancen, hæ, hæ — hæderlige Folk!"

„Hvem har brændt sin Lade af?"

„Det har du!"

„Saa det har jeg! Sig mig en Gang, Nabo, hvorfor brænder du ikke selv din Lade af? Skal jeg sige dig det? Det er, for at Mordere og Smuglere og andre Banditer kan holde til hos dig. Men du tjener jo en Skilling paa det."

„Tjene! Hvad tjente du paa den Historie, da din Datter kom til at ligge sine Børn ihjel, saadan et Par Stykker var det vist. Den Slags forekommer ikke hos mig."

„Nej, og hvorfor? I har nok andet at tage vare. Du maa jo om Natten løbe paa Lande-

vejen og passe Folk op og stikke rejsende ihjel!“

„Stikke Folk ihjel! Var det maaske ikke dig, der gjorde Begyndelsen, da du den hellige Jakobs Nat stak Bissekræmmeren ihjel?“

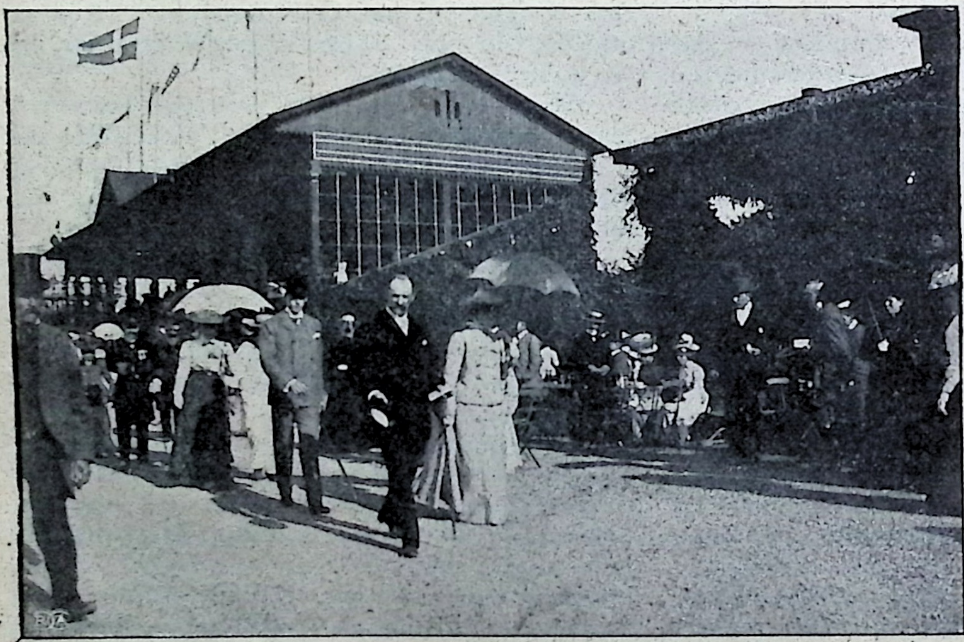
„Stak Bissekræmmeren ihjel! Ja, men hvordan kunde jeg vel have stukket ham ihjel, hvis du ikke havde holdt ham for mig?“

— Saaledes havde de to Skovbønder i deres Raseri fortalt sig og slynget de frygteligste Beskyldninger mod hinanden, afsløret de grufuldeste Forbrydelser. Dommeren havde rolig og opmærksom hørt paa dem begge to, og da nu de to Naboer ikke havde mere at beskylde hinanden for, men pludselig bleve ængstelige og søgte at slaa det hele hen i Spøg, sagde Dommeren:

„Disse to Mænd hører ikke hjemme her. Man lægge dem i Lænker og føre dem begge for Landsretten.“

Ved Landsretten kom de to Spitsbuber meget belejlig. Der havde man nu i flere Dage forhandlet en Sag mod Kromanden fra Fischersdorf, der var beskyldt for at have slaaet en Handelsmand ihjel paa Landevejen bag sit Hus. Indicierne var dyngede op mod ham, han sad fast i et Næt; hans Sag stod meget slet. Man ventede, han vilde blive dømt for Rovmord, men nu kom disse to Skovbønder, der havde hidset hinanden op, og som var naaede fra Krybskytteri paa en Urhane til Mord paa en Bissekræmmer. Som vanvittige arbejdede de begge to paa at sønderrive det Næt, de havde viklet sig ind i. Det hjalp ikke. Nu var Sagen klar, og Kromanden kunde gaa hjem i Fred som en frikendt Mand.

Den store Rampel tilgav man Hjorten, og den lille Rampel fik Urhanen eftergivet. Og baade Ladebranden, Indbruddene og Barnemordet bar man over med. Men Bissekræmmeren holdt man sig til, og den Historie endte med, at baade den store Rampel og den lille Rampel fik Tov om Halsen.

Hs. kgl. Højhed Kronprinsen besøger Travbanen.

Paa Travbanen.

Da Travselskabet nylig havde bestaaet i 10 Aar, opfandt det et fixt lille Ord, som alle Fremtidens smaa beskedne 10 Aars Jubilarer vil være det taknemmelig for, fordi det bærer i sig en svulmende Klang af noget stort og minderigt. Det udsatte et *Decenniums*løb, lod Sextus Miskow skrive en *Decenniums*marsch og fejrede paa denne stolte Maade ikke sit Jubilæum, men sin *Decenniumsdag*.

Der var Fest og Blomster paa Banen, der blev drukket Champagne, og alle Vennerne var paa Pladsen, da de 15—16 Heste startede i Decenniumsløbet, hvor Vinderen foruden en Præmie paa 1000 Kr. hjembragte en af de forenede Bryggerier skænket Tuborg Jubilæums Pokal.

Travselskabet kan med Tilfredshed se paa den Kæledæggeplads, det nu har vundet sig i et bredt og trofast Publikums Hjerte. Under Direktør *Tvedes* sikre Ledelse har Fred og Forsonlighed sænket sig over Banen, og ingen urolige Elementer føler Trang til at slaa over i saadanne Gangarter, der diskvalificerer dem til at optræde i godt Selskab.

Paa Travbanen udfolder sig et Stykke Folkeliv uden Retouche. Og bedst som Solen skinner ned over Pladsen, kan det hænde, at Hs. kgl. Højhed Kronprinsen fra sin nære Residens gør Visit paa Banen — en Opmærksomhed, som maaske netop dette Publikum forstaar at vurdere og paaskønne.

„Rejer er godt!“

Paa Rejefangst.

Reje-Nættet tømmes.

DÉR hvor Havbunden højner sig stærkt og gaar over i Fladstrandens udstrakte Flader, hvor Tang og Alger gror frodigt op fra slimede Sten og danner en Skov i Vandet, paa saadanne Pletter, hvor Strømmen sætter ind i svage Dønninger med friske Strømninger fra det aabne, salte Hav — dér kan man træffe Rejerne.

I Aar er de talrigere end sædvanlig; det forsikrer i hvert Tilfælde Fiskerdrengene, som med opsmøgede Bukser eller ganske befriet for dem vade omkring i disse Tangskove, skubbende foran sig Fangstnættene med de fine Masker, som ingen Reje kan slippe igennem.

Gl. Strands Rejemarked.

Naar Nættet er fuldt af det stærkt grønne Søgræs, af blege, klokkeformede Vandmænd, af Smaasten, Hundestejler og Aalekvabber, saa løftes det i Vejret, Vandet siver af i tynde, kraftige Straaler, hvorefter Drengene begynder at søge efter Rejerne.

Forsigtig samles først Tangstrimlerne i Bunke, rystes godt af over Nættet, inden de kastes i Søen igen, thi i Tangen klemmer Rejen sig fast. Naar da de øvrige Herligheder, som Maskerne indeholdt i Form af rustne Kasseroller, Korkstumper og Træstykker, er taget bort, da ligger Fangsten tilbage, spræller og hopper, slaar Slag med de muskelfulde Haler for at komme op over Nættets Kant og slippe fri.

For et eller andet kraftigt Eksemplar lykkes maaske Manøvren, men for at undgaa saadan Deserteren slaar Fiskerdrengen Næven fast ned over Fangsten — Av!

I en Hast kommer Haanden til Munden for med Tænderne at trække en Splint ud af en af Fingrene — det er Rejens overordentlig spidse, savtakkede Pandehorn, som han i det hurtige Greb har jaget ind under Neglen.

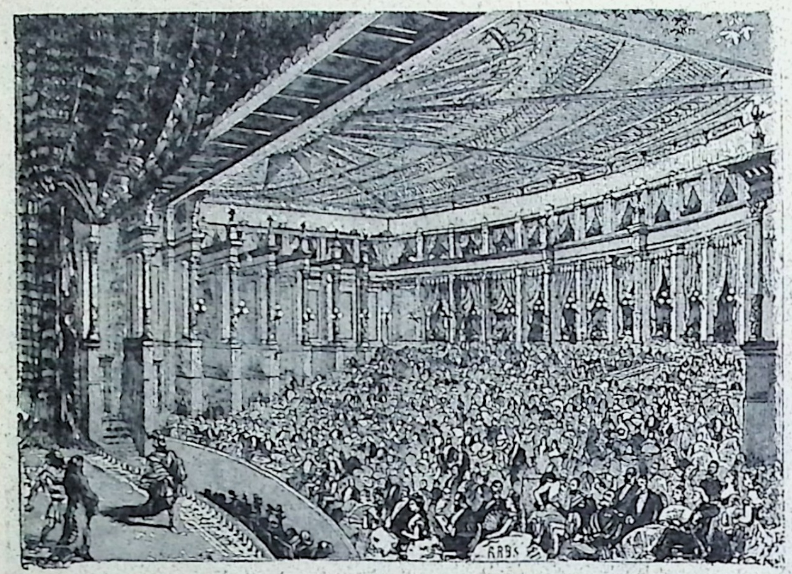
Men en Fiskerdreng har ikke længe Sans for Smerten, naar Splinten er trukken ud, vaskes Saaret rent af det salte Vand, og det læger hurtigere og bedre end Karbol og Saardraaber.

Fra Nættet gaar Rejerne ned i Posen, som han har om Halsen, og naar den efter Timers møjsommeligt Arbejde er fuld, vader han i Land for at faa sit Bytte afsat enten til Fiskerlejets Indbyggere eller til en Torvekone, der staar i intim Forbindelse med det Gammel Strands Rejemarked, hvorfra de livlige Dyr gør det sidste Spring ud i det store Intet, ned i den sorte Gryde!

Bayreuther-Billeder.

I Anledning af Festspillenes 25 Aars Jubilæum.

(Sluttet).

Det Indre af Wagner-Teatret i Bayreuth.

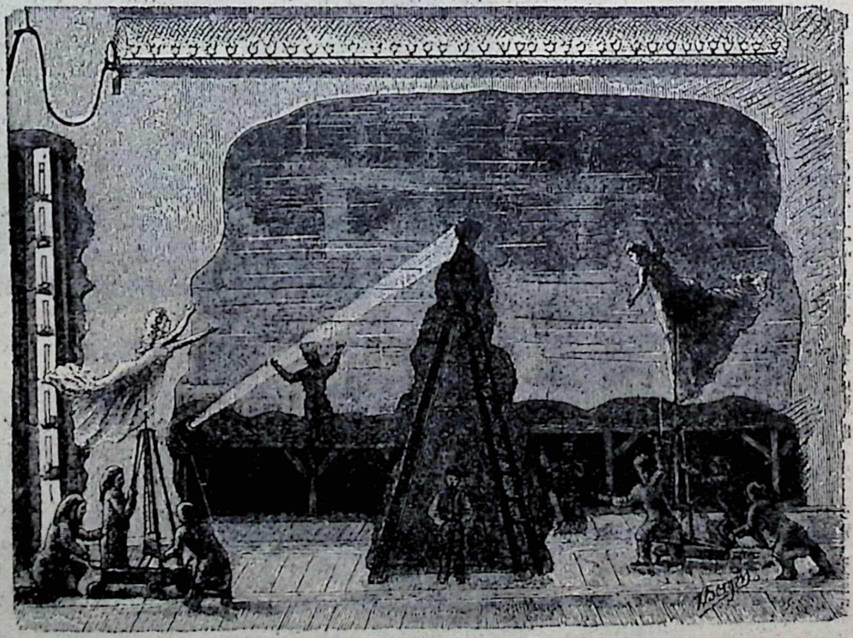
At ogsaa Industrien vilde bemægtige sig den vilde Wagner-Dyrkelse, kunde man forudse. Der forhandles saaledes baade Niebelungen-Huer og Wagner-Slips, hvilket sidste er saa snedig indrettet, at der, naar man trækker i en Silkesnor, aabner sig en Klap i Midten, hvorigennem man ser en Medaillon med et lille Fotografi af Mesteren efter Lenbachs berømte Portræt. Og man kan faa sig en Siegfried-Hat, og de musserende Rhinskvine, der udskænkes i Wagner-Restauranten, fører Navnene „Rheingold“ og „Richard Wagner“ . . . .

* * *

Vi er nu lige op under Forestillingerne, der skal begynde den 13. August (1876). Man er i Gang med det allersidste Hold Prøver. Der er allerede kommet mange tilrejsende, Festdeltagere fra selve Tyskland, fra England og Frankrig, ja endog fra Amerika. Man kender disse Folk paa deres fremmedagtige Udseende, deres Turistpaaklædning og de wagnerske Tekstbøger, der stikker op af deres Lommer. Mange forsyner sig med et helt Bibliotek af Wagner-Literatur. Thi Masser af Smaaskrifter „til Forstaaelse“ af Tetralogien fylder Disken i Boghandlernes Butikker og staar udstillede i deres Vinduer. Hans von Wolzogens „Thematischer Leitfaden durch die Musik zu Richard Wagners Festspiel“ er en musikalsk Bädecker, ingen Festspilbesøger kan undvære; man fører den med sig overalt, hvor man gaar, staar og sidder. Man maa spække sin Tale med Navne paa „Ledemotiver“ som „Ringmotivet“, „Forsagelsesmotivet“, „Ridtmotivet“, „Skovfuglens Motiv“, „Slummermotivet“, og hvad de alle hedder, — ellers kan man ikke gaa for at være et dannet Menneske. — Og kan man lave Vittigheder med Motiverne, f. Eks. sige „Rheintochter“, naar man mener Laks, eller „Feuerzauber“, naar man mener Tændstik, er man sikker paa Bifald.

Dagen før Forestillingerne skal begynde, er der usædvanlig stærkt Røre i Bayreuth. Indfødte og fremmede styrer alle deres Fjed mod Banegaarden for at modtage gamle Kejser *Wilhelm.* Først ser man et Par straalende Uniformer, saa en Procession af Wagnerteatrets Musikere med deres Dirigent, Hans Richter, i Spidsen, saa den alderstegne Franz Liszt og endelig i en elegant Ekvipage en lille Mand med Ørnenæse over en haanlig Mund, Richard Wagner i egen høje Person.

Orkestret udslyngér en Touche, Mængden bryder ud i øredøvende Hurraraab, det kejserlige Særtog ruller langsomt ind paa Perronen.

Festspillenes Maskineri. Nildotrene paa deres Stativer.

Kejseren stiger op i den ventende Vogn og kører til Slottet under Befolkningens Jubel, og næsten ligesaa store Ovationer beredes Wagner, der kører lige bag efter Kejseren imellem de to Menneskemure.

Alle Gaderne er fulde af Folk, og alle de, man ser, har et underlig uroligt, søgende Udtryk i Ansigtet. Hvad søger de da? Ganske simpelt: noget at spise. Deres Appetit paa regulær Mad til at putte i Munden har aldeles taget Luven fra deres aandelige Appetit paa Wagners Storværk. Den lille By kan nok skaffe disse Masser af fremmede Tag over Hovedet; men den kan ikke skaffe dem Kost.

Man faar her et levende Indtryk af, hvad det egentlig vil sige: Kampen for Brødet. De forskellige Table d'hôte'r i Hoteller og Gæstgivergaarde kan umulig stille denne Flok af hungrige tilfreds. Hvert Stykke Brød, hver Sejdel Øl maa man slaas om, og man faar øvet baade sine Kræfter, sin Snedighed og sin Taalmodighed. Har man endelig lykkelig og vel erobret sig en Plads ved et Bord, venter der En en ny Skuffelse: Fadene kommer ganske tomme tilbage fra Ens Bordfæller. Der hersker den mest kaotiske Forvirring. Alle raaber og skriger i Munden paa hverandre. De forasede Opvartere bryder sig ikke en Døjt om selv de mest berettigede Anmodninger og Udskældninger. Det er et rent Tilfælde, om man faar et eller andet at spise og drikke.

Ved Siden af Wagnerteatret ligger der nogle store Restaurant-Telte, hvor mægtige Plakater lover en god Diner Kl. 2, men det er komplet umuligt at arbejde sig igennem Stimlen af hundesultne Medmennesker. Under hele den første Serie af Festspillene danner *Maden* det almindelige Samtaleæmne, og der ofres *den* mindst lige saa megen og oprigtig Interesse som Musikopførelserne. Man hører oftere to Mennesker underholde sig om Bøf, Schnitzler og Øl end om Wagners Ledemotiver.

Kl. 3 om Eftermiddagen begynder den store Pilgrimsfærd fra Byen op til Teatret. Det er en drøj Time, — selv for de lykkelige, der har været saa heldige at faa Middagsmad forinden, — thi paa hele den lange Strækning er man uhjælpelig prisgivet den stegende Sols Straaler; og saa gaar det jo oven i Købet stadig opad.

I Skyggen af Teatrets Mure klumper Mængden sig sammen og forsøger at vederkvæge sig ved en Slurk Øl fra Teltene. Her fornys gamle Bekendtskaber, og nye kommer i Stand. Beklagelser over den mangelfulde Forplejning blander sig med Drøftelsen af Gaarsdagens Forestilling og Forespørgsler om den forestaaende Opførelse.

Paa Slaget Kl. 4 lyder en Trompetfanfare, — alle strømmer ind i Teatret, og 5 Minuter efter er hele Sværmen paa Plads. Et nyt Stød i Trompeten, al Samtale hører op, Gasblussene skrues ned, Teatret ligger i Bælgmørke, og fra det forstærkede, usynlige Orkester stiger Forspillets første Toner op som fra en anden Verden.

Da man kommer ud efter anden Akt, slaar Aftenens Kølighed En velgørende i Møde, og de skovklædte Højder, der omgiver Byen, ligger i den skønneste Solnedgangsbelysning. Klokken 10 er Forestillingen forbi, og nu begynder en ny forbitret Kamp for at opnaa en Plads ved Aftensbordet i Teater-Restauranten. De mange, hvem det ikke lykkes, vender skyndsomst tilbage til Byen for der at opleve en endnu ubehageligere Skuffelse. Hvert eneste Bord er optaget, og man takker rørt Vorherre, naar man blot kan kapre sig et Stykke koldt Kød, et Krus Øl eller en Flaske Vin.

Der fortælles om en Dame, gift med en af Ruslands mest højtstaaende Embedsmænd, at hun under hele sit Ophold i Bayreuth overhovedet ikke en eneste Gang fik Middagsmad. Hun maatte opholde Livet ved — Kaffe. Men hun blev Tiden ud alligevel.

Der kan man se, hvilken Magt Wagners Genius har over Menneskene! Gustav Hetsch.

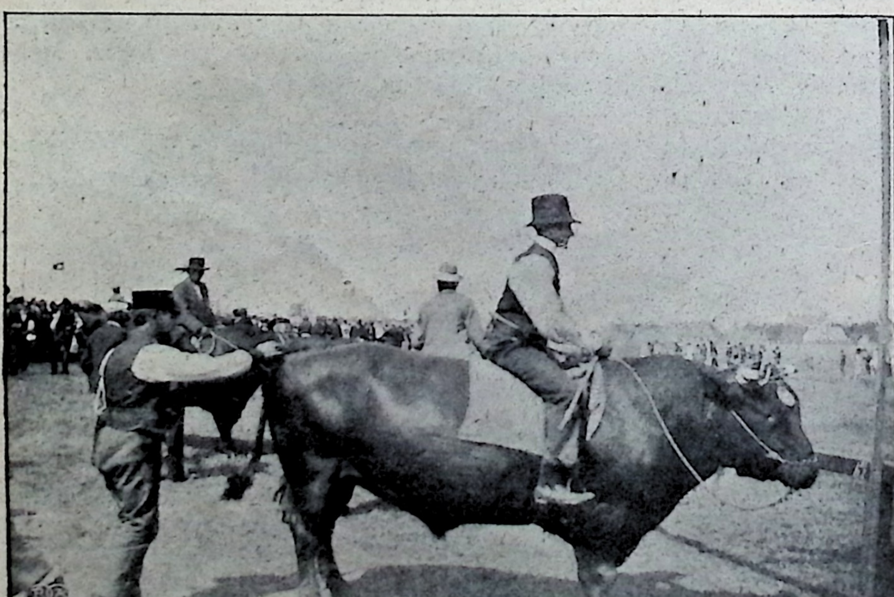

Dyrskue.

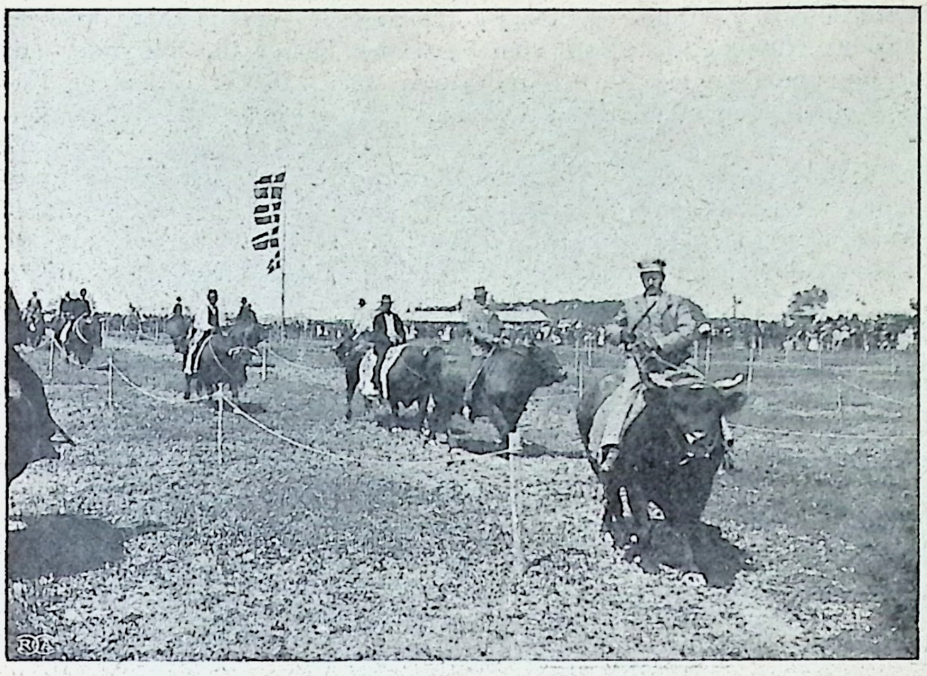

Det store Dyrskue paa Havnepladsen i Vejle. (H. P. Jensen fot.)

Solen hænger som en gloende Kugle midt paa Himlen og truer med at falde lige ned paa Landevejen. Den synes i al Fald stadig at nærme sig Vejen, langs ad hvilken Folk og Fæ støver fremad. Der er Gaardfolk til Vogns i lyse Sommerdragter, der er Husfolk til Fods i Stadstøjet og de stive Støvler. Gaardfolket kan køre rask til, deres Dyr er sendt ind til Byen Aftenen før for at se friske ud naar de drages for Dommeren, Husfolket tager langsommere til og naar endda Vejende. For det første fører mange af dem „Mælkemo'er" med i et Reb; træt og stærkt bespændt af et Yver, fyldt med Mælk, maa hun have Tid for at kunne demonstrere tilfulde, hvad hun betyder for det Hjem, hvor hun er Ko og Kæledægge paa engang. For det andet har Søren Husmand faaet det tykke, blaa Tøj paa, og selv om de langskaftede Støvler er smurt ind baade i Aftes og til Morgen, linde er de jo ikke. Man kan se paa hans Gang,

Tyren præsenteres. (Motiv fra Roskilde Tyreskue).

Danske Tyrebetvingere.

og beskuet baade paa Bringe og Bagparti, medens Køerne kigges baade i Yver og Spejl. Men medens man ser paa det ydre, forglemmer man ikke at undersøge andre Forhold. Man forlanger at se Stamtavler for Tyrene baade paa Fa'ers og Mo'ers Side og sammenholder Udseendet i Aar med Udseendet i Fjor og opgør Fremgangen. Man forlanger at se det kontrollerede Regnskab for Køernes Mælkeydelser, og den Ko, der har flest Pund Mælk og mange Pund Smør — thi det er paa Smørret, at Mælken skal kendes — har Chancer for at faa Præmien.

at han ikke er rigtig vant til det Fodtøj, — han lister ind til Vejkanten, saa gaar han blødere, og Koen kan nappe sig en Visk Grøntfoder imellem.

De naar ind til Byen, hvorfra en bred Strøm styrer ud mod Festpladsen, Folk og Fæ i broget Følge.

Denne Festplads er først paa Dagen delt i to Afdelinger, en for Dyr og dem, der interesserer sig for Dyr, en for Mennesker og dem, der interesserer sig for at se Mennesker „skabe sig halvtossede“ som Markedsgøglere.

I den første Afdeling samler al Interesse sig om de kyndige Dommere og de udvalgte Dyr. Dommerne gaar omkring i hvide Kitler og føler deres Værdighed. De ser ud som dem, hvem Hesteforstand er givet. Der traves en Hingst, der føles paa en Hoppe, og Hingsten traver let eller kraftigt, ligesom Hoppens Fylde er koket eller værdig, alt eftersom det er paa Øerne eller i Jylland, Dyrskuet finder Sted.

Der holdes ikke alene Dom over Heste. Mægtige Tyre med Ring i Næsen og Bremse paa Forbenet bliver bedømt

Det var de højere Dommere. Andre kyndige bedømmer Faar og Geder, Svin og Fjerkræ, og det er ikke Svinene og Hønsene, der har mindst at betyde for det Landbrug, der nu er i Vækst.

——— Formiddagens Arbejde er gjort, de sidst ankomne Dyr er med billig Hensyntagen til den anstrængende Rejse blevne bedømte, men Enden er ikke endda — Heste og Tyre faar ikke den endelige Dom, før de har vist deres Bevægelighed. Der er indrettet en Køre- og Ridebane paa Festpladsen, og her traves Hing-

. . . . Staa nu rolig et Øjeblik!

stene for Vogn eller prøves som Ridedyr. Det gælder ikke om at være absolut Nummer 1, det gælder blot om at vinde ind under en vis Tidsfrist og saa om at have Holdning og stilfuldt Løb.

Selv Tyrene rides i Ring. I dobbelt Betydning endda. Foruden Tømmen maa Rytteren anbringe en Snor i Dyrets Næsering forat være sikker paa „Paul From“, hvis han skulde glemme sit Navn og blive „uvan“.

Denne Præsentation af Dyrene er Signalet til Forlystelsen; nu trækker alle fra den Side, som først paa Dagen var den interessanteste, bort fra selve Dyrskuepladsen over paa den Side, hvor Gøglet gror, og den glade Ungdom gantes under de brogede Blus.

Her er Manden med Studen: „Væs'arti' mine Herrer, 5 Slag for 25 Øre“. „Damerne slaar gratis, naar Herrerne betaler!“ Klokkelyd og et hæst „Herkules!“ som udraabes over en Karl, som har slaaet haardt til, forkynder en, hvor Kraftprøven staar. Der er Cirkus og Karussel og Dansebal, og hvad det altsammen hedder.

Naar det lider ad Aften, saa har Lys og Lyde fortumlet Begreberne i den Grad, at den mest forknytte Knøs lader sin Beskedenhed fare og faar Mod til at bede Pigen i Nabogaarden om et Kys. —

Hjemme hos Søren Husmand hænger der nu en Prydelse mere paa Sovekammervæggen. Over Sørens Seng hænger alle de smaa Skjolde, som Sørens Køer fik om Halsen, da Søren fik Præmiebeløbet. Da Skuet var forbi, tog Søren selv Skjoldet om Halsen, og da Solen gik ned, hængte han det over Sengen. Der hænger det til Minde om hans „Bedrift“.

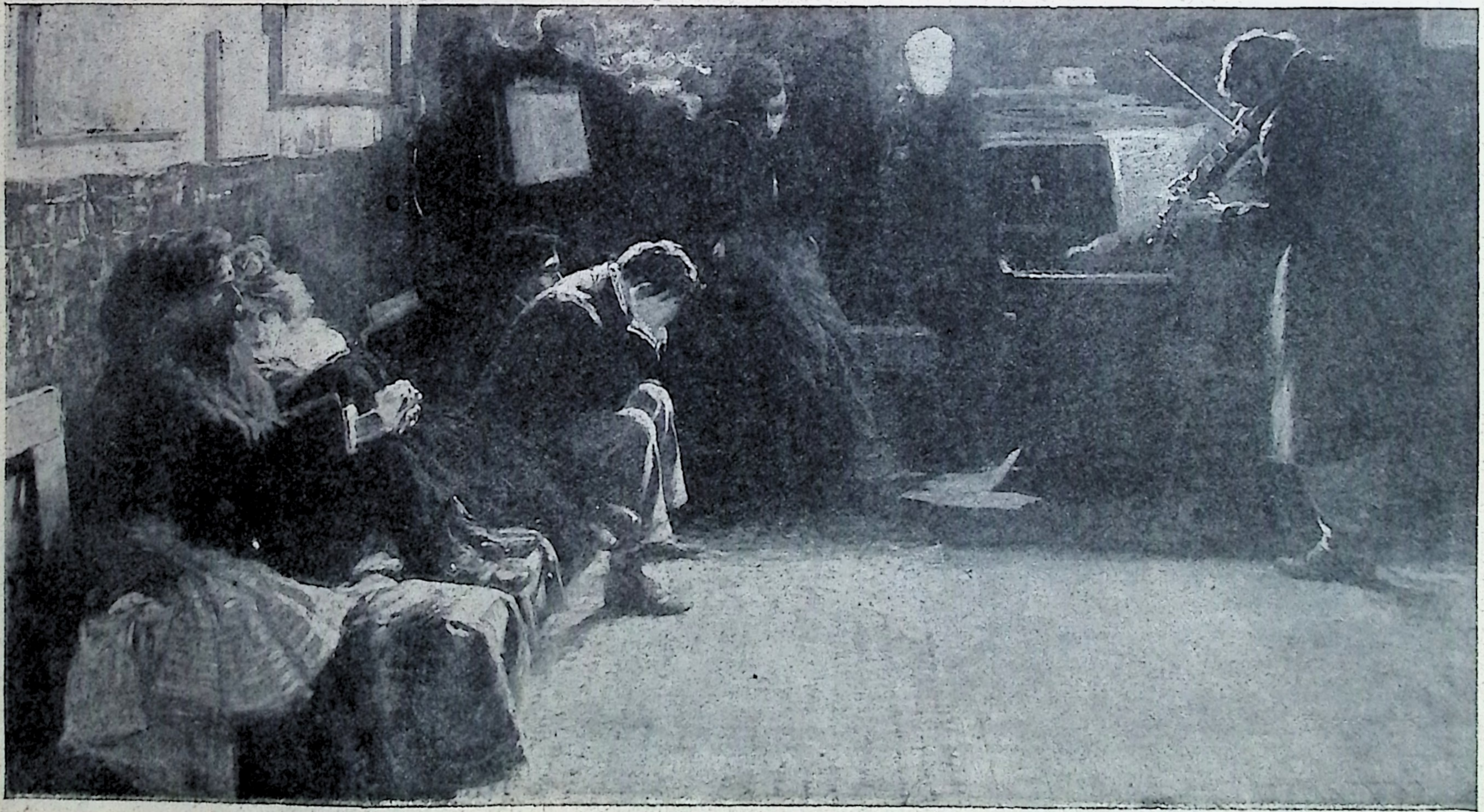
Ebbe.

Marie Hovgaard.

Den jydske Skuespillerinde. Frk. Marie Hovgaard.

I Anledning af Journalistkongressen i Aarhus, der afholdes i Dagene fra d. 4.—5. August, har Indbyggerne i Jyllands Hovedstad til Hensigt at foranstalte en Række Festligheder, mellem hvilke Festforestillingen i Teatret, hvor et Par jydske Stykker opføres, imødeses med særlig Interesse. Aarhus Teater, der kun er et Aar gammelt, har endnu ikke udviklet sig til et særligt jydsk Teater, og maaske er dette heller ikke Meningen, skønt en Række jydske Forfattere allerede har skabt et særligt jydsk Repertoire. Mellem Kunstnerne, der er knyttede til Teatret, findes kun en eneste Jyde, Frøken *Marie Hovgaard*, hvis Billede herved for første Gang — men næppe for sidste — bringes i et københavnsk Blad. Den 20aarige Dame, som er Teatrets Ingenue, alle Jyders Yndling og den jydske Presses Kælebarn, er Datter af en Proprietær i Aarhusegnen. Da hun var 17 Aar gammel, drog hun til København, hvor hun efter sine Forældres Ønske tog den store Præliminæreksamen, og hvor hun samtidig efter sit eget energiske Ønske tog Undervisning hos Zangenberg, der hurtig spaaede hende en stor kunstnerisk Fremtid. Ved selve Aarhusteatrets Aabningsfest debuterede hun som Lisbet i Erasmus Montanus og vandt sig straks et trofast Publikum, først ved sit indtagende Teaterydre, derefter — t. Eks. i „Bæverskindspelsen“ — ved sit uomtvistelige Talent. I Løbet af Sæsonen spillede Frøken Hovgaard en Række Ingenueroller, men der er dog næppe nogen Tvivl om, at de moderne Karakterroller vil blive hendes egentlige Fag. Ved Sæsonens Begyndelse i Aar spillede hun Leonora i „Det lykkelige Skibbrud“, senere Agnete i „Elverhøj“ og andre større Roller. Hun er den af de unge paa Teatret, til hvem de største Forhaabninger knyttes, og ganske bortset fra den jydske Patriotisme, der straks har givet hende en Særstilling, vil hendes Talent berettige hende til en Plads i første Plan.

Musik i Atelieret. Efter Balestrieris Maleri paa sidste „Salon" i Paris.

Musik i Atelieret.

Et lille Kvistkammeratelier i Paris, højt oppe paa Montmartres Bakke eller langt ude ved Notre Dame des Champs — et eller andet Sted i den store By. Og i Atelieret, mellem Lærreder og vakkelvorne Møbler, mellem en rustrød Ovn og et gammelt Klaver, grupperet i en Krog syv unge Mennesker af d e n franske Ungdom, der uden Penge dog er saa rige i deres Haab, i deres Arbejde og i deres evig kogende Hjerne. Et Par Malere, et Par unge Digtere, en Veninde af en af dem — og henne ved Klaveret, i Lyset af en Lampe, der ikke ses, de to Musikere, der spiller Beethoven — Kreutzersonaten eller 9de Symfoni maaske, for Ungdommen i Paris's Ateliers giver sig saa tidt i Lag med det største.

Der er én, der staar grundende ved Væggen. Der er én, der har skjult sit Ansigt i sine Hænder. Og i Sofakrogen er »Modellen« i dyb Bevægelse krøbet ind til Skulderen af Maleren i Forgrunden, som er Balestrieri selv, og paa Væggen lyser Dødsmasken, stivnet og streng i sine Træk, af Beethoven selv, af den Musikens Halvgud, som til alle Tider vil gribe alle Landes Ungdom dybest om Hjertet og længst. **V. F.**

Journalistmødet i Aarhus.

Redaktør Funch Thomsen.

Redaktør S. Nielsen.

Redaktør Rasmussen.

Redaktør Laursen.

Redaktør Bertel Jensen.

Redaktør K. Hansen.

Redaktør Harald Jensen.

Redaktør Sabroe.

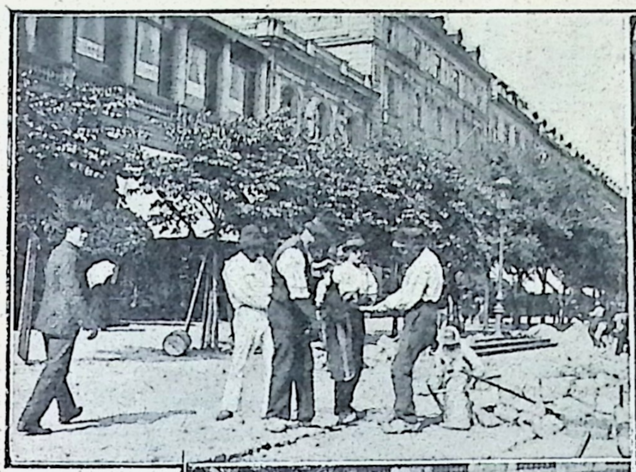
Aarhus Redaktører: 1. »Aarhus Stiftstidende«. 2. »Jyllandsposten«. 3-4. »Aarhus Amts Folkeblad«. 5-6. »Aarhus Amtstidende«. 7-8. »Demokraten«.

IDAG og imorgen er Aarhus By og Aarhus Borgere Vært for halvtredie hundrede danske Journalister. Fra tidligere Lejligheder som f. Eks. den store Sangerfest i Aarhus vides det, at de Mænd, der repræsenterer i denne By, er baade idérige og rundhaandede, og at dens Damer er fødte til at gjøre Honnør. Programmet for det første almindelig dansk Journalistmøde bugner allerede af festlig Underholdning, og man har paa Trods af al journalistisk Sædvane maattet tage de tidlige Morgentimer med for at kunne blive færdig med alt det, som Byen gerne vilde byde paa.

Programmet er ligelig delt mellem Forhandling og Selskabelighed. Endelig en Gang har Journalisterne taget sig sammen til at sætte sig selv og deres Situation under Debat, og maaske kan dette føre med sig den faste Organisation, som Pressens Mænd hidtil har savnet, thi hvormeget disse end kan være Stormagt udadtil, indenfor deres egne Enemærker er de det ikke.

Fremdeles har Journalisterne paa Mødet fuldt op at bestille med at planlægge det nordiske Pressemøde, som skal afholdes næste Aar i København, og i Forbindelse med hvilket en historisk dansk Presseudstilling tænkes arrangeret. Et andet Spørgsmaal af Betydning vil blive rejst af Professor *Otto Borchsenius*, der taler om Tilvejebringelsen af Rejsestipendier for Journalister.

Saa er der Festlighederne, Festforestilling, Festmiddag, Sejltur paa Bugten og Damernes Frokost i det grønne. Men vi for vor Part glæder os mest til Køreturen gennem Marselisborg, hvor vi faar at se den Skrænt, ad hvilken Premierløjtnant Fenger foretog sit berømte Ridt.

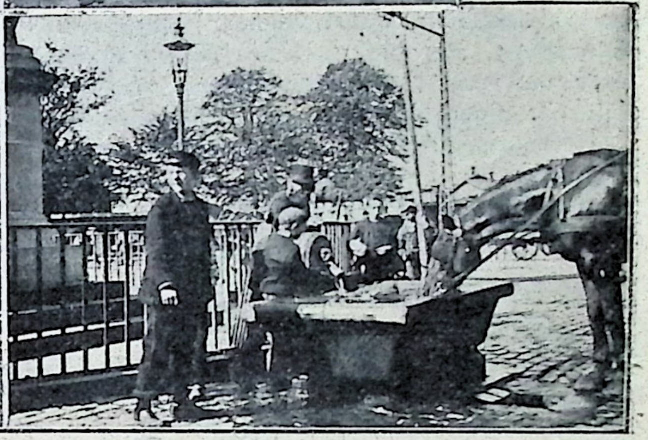

i cirka 30 Grader

Køben-havn-ske Gader

I Varmen.

Hvor Udviklingen dog gaar hurtigt for sig i vore Dage. Jeg er næppe 30 Aar gammel, og dog erindrer jeg fra mit korte Liv saa store og gennemgribende Naturomvæltninger, at jeg ikke er utilbøjelig til at slutte mig til den i visse kirkelige Kredse gængse Anskuelse om Verdens snarlige Undergang.

Jeg husker fra min spæde Barndom lange, hede Somre, hvor Luften laa sitrende over en gulsveden Jord, og hvor alt levende gispede hele Maaneder

I Skjorteærmer.

igennem, og jeg husker lange, hvide Vintre, hvor der altid var Kanesne og Skøjteis, men aldrig Taage og Sjap.

Men saa kom der en anden Jordperiode — hvem mindes den ikke? Alting var forrykket, for ikke at sige forrykt, Sommeren kendte kun Frost og Regn, Vinteren kun Tø og Regn, der var ingen Sommerjubel i Skovene, ingen lystig Bjældeklang paa Vejene, Sunddamperne gik fallit, og Skøjteløberselskabernes Kasser revnede af Mangel paa Udgifter. Og da sagde de gamle Folk — og de er jo de kloge — at Jordens

Akse var løbet skæv, gaaet „over Gevind", som det hedder i det mekaniske Sprog.

De sagde det saa længe, til ogsaa vi unge troede det. Jo, det var ganske vist, der var sket noget verdenshistorisk. Enten var Solen ved at blive kold, eller Isbjærgene havde forandret deres aarlige Sommerrute, eller ogsaa var det Amerikanerne, de Skurke, som i al Hemmelighed havde tilvendt sig det halve af Golfstrømmen i egennyttigt Øjemed. Saadan Sommer og saadan Vinter som den Gang, jeg var Pige, faar vi aldrig mere, sagde de gamle Tanter; de havde ganske vist ikke naturvidenskabelige Forklaringer ved Haanden, men var nærmest tilbøjelig til at lægge Skylden paa Socialisterne og den moderne Literatur.

Men hvad nu? Jeg har i de sidste Par Uger nøje iagttaget min gamle Tante og er begyndt at nære en ikke unaturlig Frygt for, at ogsaa hendes moralske Begreber har taget Skade ved den sidste Tids Vejrfænomener. Denne ærværdige Dame, der har gjort fire Niecer arveløse, fordi de gaar i barhalset Empire og transparente Strømper, viser sig ved Familiemaaltiderne i et Kostume, der maa faa ethvert sædeligt Menneske til at rødme, og som yderligere i Dagens Løb undergaar mindst ligesaa oprørende Forandringer som *Frederik Jensens* i Revyen, naa — jeg skal ikke dvæle længere ved dette pinlige Æmne, som alle Dage vil høre til min Slægtshistories mørke Punkter.

Naar den i saa mange Aar borteblevne, nu atter tilbagevendte Varme kan udrette saadanne Ting i en snæver Familiekreds, kan man da undre sig over et saa tilsyneladende fornuftsstridigt Fænomen, som at Ministeriet finder paa at gaa paa en Tid, hvor alle normale Mennesker foretrækker at blive siddende? Og maa man ikke sænke sit Hoved i dyb Respekt for Landbrugsminister *Ole Hansen,* fordi han modstod den første Fristelse til at svare den kongelige Lakaj med disse gammelromerske Ord: „Sig Hans Majestæt, at jeg ikke forlader min Hakke, min Skovl og min Spade, min Gris og mit blissede Øg for at komme ind til København og blive levende stegt og serveret med Persille i *Klods Hans!*"

Denne Landbrugsministerens Offervillighed burde af Himlen lønnes med lidt Regn over Landet. Og er der noget, der kan fordrive Varmen, saa er det netop en Artikel om den. Hvis der da ellers kan bygges noget som helst paa en mangeaarig journalistisk Erfaring, øser der Vande ned, inden den naar at blive trykt.

I dette Haab være disse Linjer det danske Landbrug tilegnet.

Bastian.

Roskilde i Fest.

Roskilde-Udstillingens Optog.

Roskilde har holdt Dyrskue og Udstilling paa samme Tid; Dyrene har præsenteret sig paa en Mark udenfor Byen, og Udstillingen havde fundet sin Plads i Kommuneskolens Lokaler. Det var Byens Haandværkerforening, der havde arrangeret Udstillingen, som mest bestod af industrielle Roskilde-Produkter, men tillige bød paa en Afdeling for Smør. Udstillingen, der gjorde et solidt og tiltalende Indtryk, skaffede i Forbindelse med Dyrskuet en Mængde Godtfolk til Byen, og sikkert nok er de vendt hjem igen med Belæring og Udbytte.

De hosstaaende Smaainteriører maa illustrere Udstillingslivet i Roskilde, mens Billederne fra Dyrskuet har faaet Plads andet Steds i Bladet. Et af disse fortjener et Par særlige Ord. Det er Tyren „Asger Trap", hos hvem vi udbad os Tilladelse til at tage et Fotografi. Den svarede med et Par kraftige Brøl, der gav os Lyst til at lære den nærmere at kende.

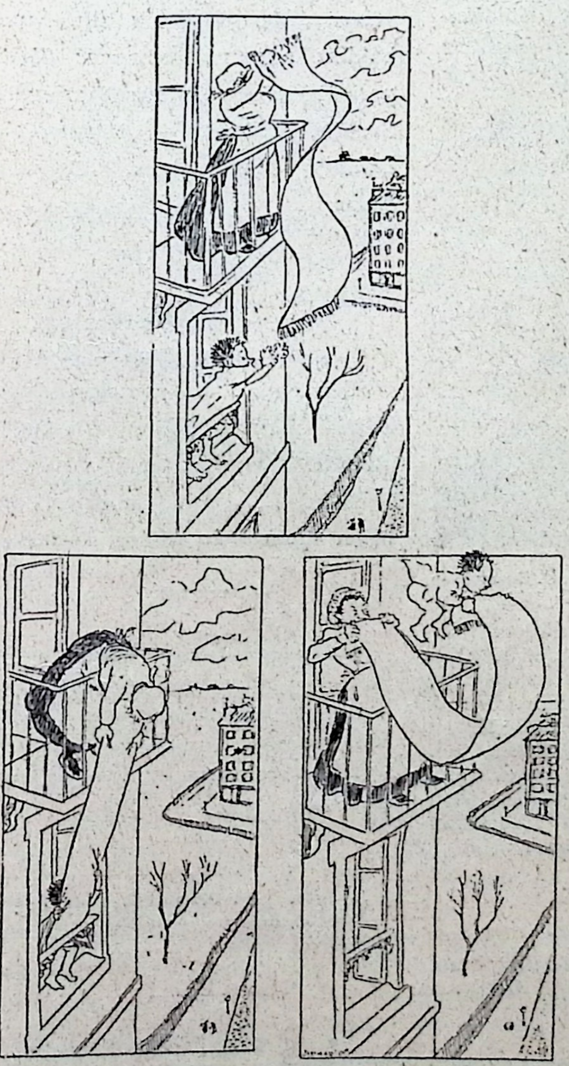
Dens Impresario fortæller os, at den er født 12. November 1897 og allerede har bragt mange fine Præmier hjem. Af Naturen er den godsindet, og med beundringsværdig Taalmod fandt den sig i at blive beset og beføit, indtil en Herre

Kendte Roskilde-Ansigter. I Aktivitet.

med en vældig Boerhat satte den daarlig Lune. — Paa Hjemmarchen kneb det en Del med deømme Tæer, men da en betænksom Sjæl kom frem med en Pilsner og et Par Rundstykker Brød, hjalp det betydeligt baade paa Trækker og Tyr, og kort Tid efter stod „Asger Trap" igen i sin gamle Baas med Præmieskilt om Halsen, brændemærkede Horn og 1000 Kr. dyrere.

En Overraskelse.

I Sporvognen.

Den tynde: — I saadan en Varme skulde Folk betale efter, hvormeget de fylder.

Den tykke: — Saa var der vist ingen, der stansede for at samle *Dem* op!

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

Overlægeembedet ved Oringe Sindssygeanstalt, der har staaet ledigt siden Overlæge Helwegs Død, er nylig blevet besat med Anstaltens tidligere Reservelæge *Frederik Alstrup Willerup.* Valget kunde næppe være heldigere. Det forlyder med Bestemthed, at han i særlig Grad har vundet Patienternes Tillid, og da sindssyge Folk ellers betragter Lægen som deres erklærede Fjende, var han alene af den Grund selvskreven. Tilmed er han anerkendt som dygtig Læge, og man er i Vordingborg ikke saa lidt stolt over, at det er en af Byens »egne«, der har gjort sig fortjent til den betydningsfulde Post. W. er født 1854, blev Kandidat 81 og har siden 87 virket ved Sindssygeanstalten.

Frederik Alstrup Willerup.

Ribe Stift har har faaet sin nye Biskop udnævnt, idet *Peter Gabriel Koch* fra Vor Frue Kirke i Odense er kaldet til at tage Sæde i den høje Bispestol. Biskop Koch tilhører en af Landets gammelkendte Præsteslægter og er desforuden paa mange Maader knyttet netop til Ribe, hvor Faderen var Adjunkt og senere Stiftsprovst, ligesom Bedstefaderen paa mødrene Side var den kendte Ribebiskop Balslev.

Kun 43 Aar gammel, er Biskop P. G. Koch nu naaet til at tage den betydningsfulde Post i Besiddelse og fra alle Sider hilses hans Udnævnelse med Glæde. Hans store Viden, praktiske Sans og bestemte Optræden gør ham skikket til at paatage sig det ingenlunde lette Hverv. — Biskop Koch, der staar indre Missions Retningen nær, har tidligere beklædt forskellige Præsteembeder i Jylland, har fungeret som Censor ved den theologiske Embedseksamen og været Leder af Missionsskolen.

Biskop P. G. Koch.

Dødsfald.

Fabrikant *S. B. Lundberg* i Ebeltoft er afgaaet ved Døden, ca. 70 Aar gl. Som Maltfabrikant drev han en efter danske Forhold betydelig Virksomhed og ved Siden heraf tog han interesseret Del i Byens kommunale Anliggender.

L. har i over25Aar haft Sæde i Byraadet og over 27 Aar været Forligsmægler. Desuden var han Repræsentant for Købstadkreditforeningen.

Fabrikant S. B. Lundberg.

For kort Tid siden afgik ved Døden Strandkontrollør *H. O. Rasmussen.* Afdøde, født i Marstal 1825, var oprindelig Sømand, deltog som Matros ombord i Linieskibet „Christian den 8de" i Kampen i Eckernførde Fjord, hvorfra han maatte vandre i preusisk Fangenskab, var senere, i 1864, Reserveløjtnant ombord i Kanonbaaden „Barsø" under Kaptain Hammer ved Vesterhavnsøerne og gjorde atter Bekendtskab med de preusiske Fæstninger. Efter Krigen traadte han ind i Toldvæsenet som Roersbetjent ved København, men forflyttedes senere til Bisserup under Holsteinborg som Strandkontrollør. Afdøde vilde have taget sin Afsked til Oktober.

Strandktr. H. O. Rasmussen.

Jubilæum.

Vejle Amts Landboforening kunde nylig fejre sit 50-aarige Jubilæum og festligholdt dette ved et stort Dyrskue paa Havnepladsen i Vejle.

Denne Forening, der tæller ca. 1200 Medlemmer, hører blandt Jyllands største og har i Aarenes Løb indlagt sig gode Fortjenester af Landbruget. Dens nuværende Formand er Amtsraadsmedlem *J. P. Jensen,* Gl. Sale pr. Hedensted.

Amtsrmedl. J. P. Jensen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: ANDREAS SANDBERG: *Siskenens Frierivise;* ANDREAS SANDBERG: *Snelille, Snehvide* — (Tekst: Carl Ewald); L. DELIBES: *Coppelia Mazurka.*

Til vore Læsere!

I Anledning af forskellige Henvendelser gøre vi opmærksom paa, at Pladsmangel hindrer os i under „Kendte Navne" at omtale 70-Aars Fødselsdage, samt Jubilæer, der ligger mellem de 25- og 50-aarige.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER8DAG

Nr. 45. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 11. August. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Hilsen fra Amerika.

Efter en Visit i Virginias Sølvminer. Skuespiller *Reumert* og hans fire danske Ledsagere.

Højtærede Hr. Redaktør!

Før min Afrejse til Amerika tog De det Løfte af mig, at jeg, til Brug for Deres ærede Blad, skulde sende Dem mit Fotografi fra det berømte Niagara-Vandfald. Jeg blev imidlertid ved Niagara vammel ved al den Fotografering, jeg saa, og jeg tænkte, at der vel nok tilbød sig en anden Lejlighed for mig til at indfri mit Løfte.

Da jeg i Sjerra Nevada, fra den lille Bjergby Reno, hvor jeg den 24. Juni havde holdt Oplæsning, i Følge med fire udmærkede Danske gjorde en Udflugt til Minerne i Virginia City, tilbød Lejligheden sig af sig selv. Det var vel nok den mærkeligste Ekspedition, jeg i mit hele Liv har været med til.

Byen Virginias Skæbne er enestaaende. Da de rige Sølvminer i Sjerra Nevada for nogle og tredive Aar siden opdagedes, skød denne By frem paa en Bjergkam og blev i Løbet af det følgende Decennium, i Forhold til sin Størrelse og Alder, Verdens rigeste By. Her rullede ved Dag og Nat Guldet og Sølvet i blinkende Strømme, og dunkle Frasagn fortæller endnu om Væddemaal paa Tusinder og Titusinder af Dollars, der paa faa Minuter gjorde Folk til Matadorer eller Stoddere.

Tyve Aar efter var Virginia City i det mærkeligste Forfald. Sølvminerne — med Undtagelse af en enkelt — betalte sig ikke længere. Indbyggerne udvandrede i Tusindvis. Nu er Virginias Befokning sunket i Antal til en Tiendedel af, hvad det var. Husene staar mangfoldige Steder øde og forladte og udbydes hist og her til saa latterlig beskedne Priser som 40 à 50 Kr. dansk Mønt; og det hænder, at et Hus falder i saa dybe Tanker, at det styrter ned fra Bjergkammen — det var f. Eks. sket umiddelbart

før min Ankomst til Stedet. — I den endnu arbejdende og endnu rige Sølvmine — the crown point — steg vi fem Landsmænd den 25. Juni ned, 2150 Fod under Jordens Overflade, iførte en Dragt der egner sig til en saadan Valfart; og da vi kom op igen, stod en Fotograf parat til at forevige os.

Op af det lille, firkantede Hul, hvorigennem vi førtes ned i Underverdenen, er i Tidens Løb en Formue paa over 1000 Millioner Kroner ført ud over Verden, og der er al Udsigt til, at Sølvet endnu i mange Aar vil strømme ud derfra i samme Forhold. Og det er denne Mine, der holder Liv i den hensygnende By. Paa et andet Sted, hvor Pladsen bedre tillader det, vil jeg maaske kunne give en detailleret Beskrivelse af, hvad jeg saa og oplevede i Bjergets dybe Sølvskakter.

Jeg vil ikke gøre mig taprere end jeg er — jeg tilstaar ærligt, at jeg havde en Følelse af glad Befrielse, da jeg fra det evige Mørke, der kun spredtes ved enkelte flakkende Gasflammer, atter slap op under aaben Himmel og indaandede frisk Luft. Denne Følelse af Befrielse maa und skylde det Præg af Overmod, der hviler over vore Skikkelser paa hosstaaende Billede, ialfald over min.

Jeg sender gennem „Hver 8. Dag“, som jeg fandt liggende paa en Restauration i Reno, en varm Tak og Hilsen til mine kære, fire Landsmænd, hvis udmærkede Selskab gjorde den 25. Juni 1901 til en af de største Festdage paa min Rejse gennem Amerika.

Elith Reumert.

Walter Schnaffs Hændelser.

Af Guy de Maupassant. Dansk ved V. F.

Lige siden han sammen med de andre tyske Soldater i Indfaldshæren var kommen over den franske Grænse, syntes Walter Schnaffs, at han var det ulykkeligste Menneske paa Jorden. Han var stor og tyk, Marchen var besværlig for ham, og han led afskyeligt i sine store, svære platfodede Ben. Han var ikke Spor af krigerisk anlagt, han var tværtimod en gemytlig, hyggelig Fyr, aldeles ikke blodtørstig, men en fredelig Borger, der var Fader til fire Børn, som han forgudede. Hans Kone var en ung, velskabt Blondine, som han hver Aften tænkte paa og længtes efter. Han havde altid holdt af at gaa lidt tidlig tilsengs og drive den lidt af om Morgenen, at spise dygtigt og drikke mange Krus Øl paa Ølstuen. Derimod hadede han instinktmæssigt baade Kanoner, Geværer og Sabler, og Bajonetter afskyede han, thi han vidste, hvor vanskeligt det var for ham at beskytte sin tykke Mave mod dette nederdrægtige Vaaben, der var saa rapt i Vendingerne.

Naar han om Natten havde rullet sig ind i sin Kappe og laa paa Jorden og skulde sove, tænkte han ofte paa dem derhjemme, som han havde maattet skilles fra, og han tænkte paa de mange Farer, han gik imøde. Kors, tænkte han, hvis jeg bliver slaaet ihjel! Hvem skal saa forsørge dem og opdrage dem. Penge havde de ikke mange af, kun en lille Sum, han havde faaet laant, inden han drog væk. Naar Walter Schnaffs faldt i disse Tanker, græd han undertiden.

Naar han var med i Fægtninger, skælvede hans Ben saadan under ham, at han var lige ved at falde om. Men saa blev han bange for, at hele Hæren og alle de modbydelige Kanoner skulde trampe hen over ham og kvase ham, og han holdt sig oppe. Kuglernes Hvislen fik Haarene til at rejse sig paa hans tykke, skikkelige Hoved.

Paa den Maade havde han nu levet en Maaned i evig Rædsel og Angst. Hans Armékorps var rykket ind mod Normandiet, og en Dag blev han i en lille Deling sendt forud for at udspejde Landet. Naar man havde skaffet sig Underretning om Fjendens Stilling, skulde Delingen vende tilbage. Men alt syntes roligt paa Egnen, og der var intet Spor at opdage af nogen Fjende.

Prøjserne bleve roligere og rykkede uden at ane noget ondt ind gennem en lille Dal, op ad hvis Skraaninger dybe, sorte Skove laa. Da bragede pludselig en Geværsalve. Trupen standsede, en Snes Mand styrtede til Jorden, og ud af Skoven vrimlede et Friskarekorps med de blinkende Bajonetter paa Geværerne.

Walter Sahnaffs blev ved at se disse Friskarekarle og især deres afskyelige lange Bajonetter saa lamslaaet af Skræk, at han næsten var som naglet til Jorden. Han tænkte ikke en Gang paa at flygte. Og da han endelig tænkte paa det, faldt det ham ind, at det kunde slet ikke nytte. I Sammenligning med disse magre, smaa Franskmænd, der sprang som Gedebukke, vilde han med alt sit Fedt kun kunne krybe som en Skildpadde. Da saa han lige ved sig et tæt Buskads, der med Bregner og Skræpper bøjede sig ud over en Grøft, og med et Par Spring var han henne ved den og jumpede, uden at tænke over hvor dyb den kunde være, ned i den, som man springer i Vandet. Han faldt ned mellem Ukrudt og Jord, og Grenene og Slyngplanterne voksede saa frodigt, at de helt skjulte ham. Kun naar han kiggede tilvejrs, kunde han se Himlen gennem det Hul, han ved sit Spring havde lavet i Planternes Fletværk. Han indsaa, at dette Hul kunde forraade ham, og paa alle fire krøb og kravlede han saa lydløst som muligt endnu længere hen i Grøften mellem Skræpperne og Buskene. Og der laa han nu som en Hare i en Roemark.

I nogen Tid hørte han Slagtummelen over sig,

Skud og Skrig, Eder og Suk og Trampen af Fødder. Saa blev alt stille. Men hver lille Lyd i Stilheden ængstede ham, og en lille Fugl, der pikkede i de visne Blade, fik hans Hjærte til at banke i saadan Skræk, at det var lige ved at sprænges.

Natten kom; det blev bælgmørkt i hans Skjulested; den arme Soldat begyndte at grunde over sin Stilling. Hvad skulde han egentlig gøre? Hvad skulde der blive af ham? Se at finde tilbage til sin Deling? Jamen hvorledes. Hvor var den? Og naar han saa kom tilbage til den, saa skulde dette Hundeliv i stadig Angst begynde forfra, med Lidelser og Træthed og ingen Mad og ondt i Benene, saadan som det havde været lige siden Krigen begyndte. Nej, det havde han ikke Spor af Lyst til. Han havde hverken Mod eller Energi. Men hvad da? Han kunde jo ikke blive liggende her i Grøften, lige til Krigen var forbi. Ja, om han ikke skulde have haft Mad hver Dag, Gudbevares, saa kunde han vel nok blevet liggende. Men Mad *maa* man da have.

Og saa laa han her i fuld Uniform, med Gevær og Pikkelhue i en Grøft i Fjendens Land, langt væk fra dem, der kunde forsvare ham. Han rystede af Kulde og af Skræk ved Tanken om sin Stilling.

Hvis jeg bare var blevet fanget, tænkte han, saa havde jeg været dækket. Og i hans Hjerte opstod det brændende Ønske: Bare jeg var fanget. Naar han var Franskmændenes Krigsfange, saa var han frelst. Krigsfange? Saa fik han baade Mad og en Seng om Natten, og han var dækket baade mod Kugler og Sabler. Krigsfange? Hvilken dejlig Drøm.

Og han fattede resolut en Beslutning. Han vilde melde sig som Fange. Han rejste sig, han vilde ikke spilde et Minut. Men pludselig blev han staaende og tænkte efter, og ny Angst greb ham. At stille sig som Fange, det var godt nok sagt. Men hvor skulde han gaa hen og melde sig. Hvadbehager? Ad hvad Kant? Og hvilke Farer løb han ikke, naar han saadan med sin Pikkelhue og sit Gevær drev omkring her? Tænk om han mødte nogle Bønder! Naar saadan nogle Bønder saa en enlig Prøjser, hvad kunde de saa ikke finde paa. De vilde slaa ham ned som en gal Hund. De vilde overfalde ham med deres Høtyve og Plejle og Leer og andre forfærdelige Apparater. De vilde slaa ham til Marmelade. De vilde lave Kødfars af ham. Saa rasende er jo de besejrede. Det sortnede for hans Øjne.

Eller hvis han løb paa nogle Friskarekarle. Disse Fyre var jo rent vilde, de havde hverken Disciplin eller Orden. Min Gud, de vilde skyde ham blot for Morskab. De vilde pine ham blot for at kunne grine ad hans Dødsangst. Saa vilde de stille ham op ad en Mur, og han vilde se tolv smaa runde sorte Huller pege paa sig, Bøssepiberne. Han rystede.

Eller hvis han mødte selve den regulære franske Hær. Alle de, der gik forrest, vilde de ikke tage ham for en Spejder eller en Forpost og uden videre knalde ham ned. Der laa jo maaske ogsaa Soldater i Baghold omkring i Buskene, og de vilde skyde ham, naar han gik henover Marken. Han vilde blive saa gennemhullet som et Dørslag. Nej, han krøb ned igen i sit Hul, haabløs og rystende. Hans Situation syntes ham skrækkelig.

Natten skred frem, mørk og stille. Han vovede knap at trække Vejret, han lyttede angst til hver Lyd, han hørte. En vild Kanin sprang forbi ham. Nogle Kragers Skrig fik ham til at fare sammen. Han søgte at spærre sine store Øjne op for at kunne gennemtrænge Mørket. Hvert Øjeblik syntes han, han hørte Fodtrin nærme sig. Efter uendelig langsomme Timer fulde af Angst værre end den, de Fordømte føler, saa han endelig gennem sit Kighul, at Himlen blev lysere. Han følte sit Hjerte banke roligere. Han strakte de trætte, stive Lemmer. Dødtræt faldt han i Søvn.

Da han vaagnede, saa han, at Solen stod næsten midt paa Himlen. Det maatte være Middag. Ingen Lyd af Mennesker hørtes fra Marken. Walter Schnaffs følte pludselig en glubende Sult. Han tænkte paa Rationerne. Munden løb i Vand paa ham, naar han tænkte paa Pølser. Hans Mave gjorde ligefrem ondt af Sult.

Han rejste sig op, strakte sig og begyndte igen at tænke. I to, tre Timer lagde han Planer, forkastede dem og lagde ny. Men endelig fik han en Idé, som syntes ham baade logisk og rigtig. Han vilde vente til der kom en ensom Bondemand forbi. Uden Gevær og andre mistænkelige Apparater vilde han gaa hen til ham og give sig i hans Vold og gøre ham forstaaelig, at han vilde være hans Fange. Han stak derfor Hovedet op af Grøftens Buskads for at passe paa, naar der kom nogen, og for at ingen skulde begynde at skyde til Skive efter den forræderiske Pikkelhue, lagde han den fra sig ned i Grøften.

Men intet menneskeligt Væsen var at se i Horizonten. Derhenne, til højre, laa der en Landsby, fra hvis Huse den blaa Kokkenrøg stod tilvejrs. Tilvenstre, for Enden af en lang Allé, laa en Herregaard, der var flankeret af to smaa Spir. Han ventede lige til Aften, men han saa kun Kragerne og hørte kun sine Indvolde knurre af Sult. Det blev atter mørkt, og Natten faldt paa. Han krøb igen ned i sit Jordhul og faldt i en urolig Søvn, — en Søvn som den udmattede Febersyge har den. Atter gryede en Dag. Atter krøb han halvt op af Grøften for at kigge efter Mennesker. Men intet var at se, saa langt Øjet rakte. Intet Væsen viste sig i Dag saalidt som i Gaar. En ny Skræk greb ham: Skræk for at dø af Sult. Han saa sig allerede ligge som Lig her i Grøften, paa Ryggen, med Arme og Ben udstrakt. Orme og andre væmmelige Smaadyr kom og gnavede i ham, og en stor Krage satte sig midt i hans Ansigt og begyndte at hakke i hans Øjne med sit store krogede Næb.

Han blev næsten vanvittig af Angst. Han forestillede sig, at det ikke kunde vare ret længe, før han blev saa svag og elendig, at han ikke kunde gaa. Nej, nu vilde han gaa til Landsbyen, saa koste hvad det vilde. Han vilde springe op. Da saa han tre Bønder med Høtyve paa Nakken komme fra Byen ad Landevejen. Som en Rotte forsvandt han ned i sit Hul og blev liggende, stiv af Skræk.

Men da Aftenen faldt paa, krob han atter op, kom helt op paa Landevejen og gik nu med bankende Hjerte hen mod Herregaarden. Der vilde han dog hellere gaa ind end ned i Landsbyen. Den Landsby, Gud fri os, men den saa jo ud, som om den var en Rede fuld af Tigere.

Paa Herregaarden var der Lys i Stueetagen. Et af Vinduerne stod endog aabent, og han mærkede i sin kildne Næse en dejlig Duft af braset Steg og Kartofler. Han kunde mærke den Lugt helt ned i sin arme sultne Mave. Det var, som om Tarmene vendte sig, som om der gik en Følelse af Raseri, af Desperation igennem ham. Og pludselig uden Ræsonnement, næsten brutalt gik han med Pikkelhuen paa Hovedet hen og stillede sig lige udenfor det aabne Vindue.

Inde i Køkkenet sad otte Tjenestefolk om et langt Bord og spiste. Men pludselig var der en af Pigerne, der blev ligbleg. Hun smed Glasset, hun havde i Haanden, Øjnene stod langt ud af Hovedet paa hende, alle fulgte hendes Blik. Man havde opdaget Fjenden. Og de hylede:

Gud Fader ... Prøjserne er der ... de angriber Slottet!

Det var et forfærdet Skrig, ét Skrig af otte næsten sammensnørede Struber. Saa styrtede de otte forfjamskede Mennesker omkring mellem hverandre, forvildede, skrækslagne, til det endte i en vanvittig Flugt ud af Køkkendøren. Stolene væltede, Tjenerne rev Pigerne omkuld og skrævede hen over dem, og i et Nu var Køkkenet tomt og forladt. Kun Bordet stod tilbage, dækket fuldt med Mad, og med graadige Blikke stod Walter Schnaffs udenfor Vinduet og betragtede det.

Efter nogle Minutters Overlæg kravlede han op gennem Vinduet og gik hen mod de fyldte Fade. Sulten gnavede ham, saa han næsten var rasende. Men alligevel blev han staaende, lamslaaet, ubevægelig. Skrækken fòr ham atter i Lemmerne, thi han kunde høre, at hele Huset var kommet i Oprør. Han hørte Porte og Døre blive smækkede op og i, han hørte Klapren af Støvler og Tøfler hen over Gulve og ned ad Trapper, han lagde Øret til Væggen og hørte alle disse Lyde, og tilsidst hørte han korte, dumpe Bump, som naar Folk springer ud af Vinduerne og falder ned paa blød Jord. Saa blev alt efterhaanden stille, og der hørtes ikke en Lyd fra hele den store Herregaard.

Walter Schnaffs gik hen mod et af de fulde Fade og begyndte at spise. Han sad som om han var bange for, at han skulde blive forstyrret, før han var mæt. Han aabnede sin store Mund og greb i Fadene og paa Tallerkenerne med begge Hænder. Han proppede i sig Stykke efter Stykke, saa det næsten blev hængende fast i Halsen paa ham. Saa holdt han op et Øjeblik for at lade Linserne glide ned, — lyttede — nej, alt var stille, og greb saa den halvfulde Ciderkrukke og lod Cideren skylle i Bølger ned gennem Halsen, som om det var et Rør, han skyllede ud. Han tømte alle Tallerkenerne, aad alle Fadene tomme, tømte Flaskerne. Overfyldt, ræbende, hikkende, rød i Hovedet af Iver og af Vin knappede han Uniformen op, stønnede og kunde næppe flytte sig. Hans Øjenlaag blev tunge, han lagde Armene paa Bordet og lagde Hovedet ned i dem; hans Bevidsthed blev taaget, den tunge Mados gjorde ham dvask, og han sov snorkende ind paa Køkkenstolen, hvor han sad.

* * *

Himlen begyndte at blive lysere. En smal Stribe i Øst forkyndte, at Dagen nærmede sig. Men endnu havde Maanen lidt Magt, og i dens Lys saa man sælsomme Skikkelser og Skygger, der sneg sig omkring mellem Træerne. Herregaarden stod med kulsort Silhuet op i Luften. Alt var mørkt paa den; kun i to Vinduer i Stuen var der endnu Lys. Det var i Køkkenet.

I Mørket hørte man nu en Stemme hviske:

Fremad! Fremad for Ære og Fædreland! Gaa paa mine raske Gutter! I samme Øjeblik styrtede en Skare Mænd løs mod Slottet, slog Portene ind, aabnede Dørene, kravlede ind ad Vinduerne, rev alt ned for Fode. Halvtresindstyve Soldater bevæbnede til Tænderne, brød ind i Køkkenet, hvor Walter Schnaffs mæt og fuld sad og snorkede uhyre fredeligt paa Stolen.

Men Spektaklet vækkede ham og søvndrukken, vanvittig af Rædsel ved at se de bevæbnede Mænd, fòr han op. De halvtreds var over ham. De satte halvtresindstyve Bøssepiber for Brystet af ham, devæltede ham ned paa Gulvet, og en stor tyk Militær, der var helt fuld af Guld paa Skuldrene, satte sin Støvlesnude paa Prøjserens Mave. Walter Schnaffs var i dette Øjeblik gal af Angst.

De er min Fange, skreg Officeren. Overgiv Dem!

Prøjseren forstod ikke andet end det ene Ord: Fange! og han skreg: Ja, ja, ja, ja ... han blev ved med at skrige Ja: Og han tænkte: For Guds Skyld, de forstaar mig vel. Ja, ja, ja ... Fange! Ja, ja ...

Man rejste ham op og bandt hans Hænder. Saa satte man ham paa en Stol og begyndte et Krydsforhør over ham. Hans Overvindere stønnede af Ophidselse og Anstrængelse. Han var den eneste, der lo. Nu var han jo lykkelig. Han var endelig, endelig, Krigsfange.

— En anden Officer traadte ind og gjorde Honnør. Herr Oberst, sagde han, Fjenden er flygtet. Mange synes at have været saarede. Vi er Herrer over Slottet.

Det er godt, sagde Obersten. Og han trak en Lommebog op af Lommen, og mens han sagde det ene Ord: Sejr! skrev han i sin Bog, der havde en underlig Lighed med en Handelsbog: Efter en hidsig Kamp blev Prøjserne kastede, medtagende deres Døde og Saarede. Man anslaar deres Tab til 50 Mand. Flere Fanger faldt i vore Hænder.

Hvilke Dispositioner mener Herr Obersten, vi skal tage, spurgte den unge Officer.

Vi vil trække os tilbage til et fast Støttepunkt,

svarede Obersten, da Fjenden sandsynligvis vil vende tilbage med Forstærkning, særlig med Artilleri. Nede i Haven formede Kolonnen sig under Muren og satte sig i Bevægelse med Fangen i Midten. Sex Mand med spændte Pistoler bevogtede Walter Schnaffs. Der blev sendt Spejdere forud. Man gik frem med Omsigt. Nu og da gjorde man Holdt. Da Solen stod op, naaede man Raadhuset i Roche-Oysel. Det var denne Bys Nationalgarde, der havde udført denne Nats Vaabendaad.

Den ængstelige og ophidsede Befolkning ventede allerede paa Soldaterne, og da man saa dem komme med en Pikkelhue mellem sig, jublede man af Begejstring. Man skreg af Glæde, Kvinderne viftede med Tørklæder, Oldinge græd og en gammel Kone slog med sin Gulvskruppe efter Prøjseren, men opnaaede kun at give en Gardist en Næsestyver. Obersten kommanderede: Til Fængslet med vor Krigsfange! og man naaede endelig Byens Fængsel. Det blev aabnet og Walter Schnaffs, ør og fortumlet, blev befriet for sine Baand og puffet ind i det. To Hundrede bevæbnede Mænd omgav Fængslet som Sikkerhedsvagt.

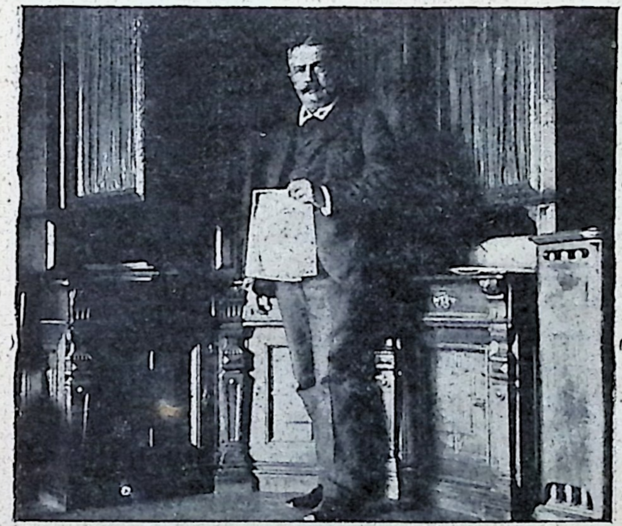
Trods sin overfyldte Mave og sit ømme Hovede var Prøjseren som tosset af Glæde. Først sang han, saa gav han sig til at danse, og saa jublede, græd og grinte han, til han endelig udmattet sank om paa Brixen.

Han var Fange! Hurra! Hurra, Hurra!

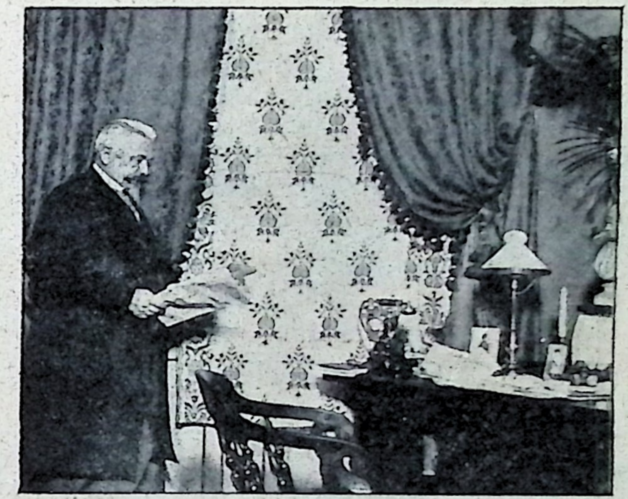
Det var paa denne Maade, at Herresædet Champignet efter 6 Timers fjendtlig Besættelse blev taget tilbage og renset for Fjender.

Oberst Ratier, den øverstkommanderende for Roche-Oysels Nationalgarde, af Borgerstilling Manufakturhandler indgav en Beretning til Ministeriet om Kampen og blev kort Tid efter dekoreret.

Redaktions-Interiører.

Redaktør *C. Carstensen* paa „Nationaltidende"s Kontor.

Redaktør *V. Secher* paa „Dannebrog"s Kontor.

Vi bragte nylig et Interiør fra „Politiken"s Redaktionskontor, hvor vi saa Hørup sidde i den Skrivebordsstol, han nu har ombyttet med Taburetten. Idag benytter vi den Anledning, Journalistmødet giver, til at portrætere kendte Bladledere paa de Enemærker, hvor de i Formiddagstimerne giver Audiens og om Eftermiddagen tager det ansvarlige Overblik over Bladets Indhold. Naturligvis behøver ikke hver Linie at passere Redaktørens Census, dertil forslaar Tiden ikke. Havde Hørup og Enevold Sørensen altid siddet i Redaktionsstolen, var de næppe blevet Ministre. De nuværende Redaktører vil sikkert lære deraf.

Redaktør *Robert Henriques* („Vort Land") konfererer med *Axel Thiess.*

Hvem de er.

Gennem nedenstaaende Navne vil vore Læsere erfare „hvem de er". Spørgsmaalet har fremkaldt det livligste Gætteri hos vore Læsere, der med sand Samlermani gav sig til at opsøge „rigtige Løsninger hos Venner og Bekendte og efterhaanden fik sat meget respektable Lister paa Benene. Det lykkedes endogsaa to Insendere at sammensætte en fuldstændig korrekt Besvarelse, og af disse to traf Loddet Hr. *Georg Erichsen*, der altsaa vil faa Bogpræmien tilsendt.

Et Par Ord om Løsningerne. Lettest af alle har man haft det med Nr. 4. Men hvem andre kunde det ogsaa være end Dagmartheatrets fejrede Primadonna. Ser hun ikke ud, som om hun lige med det samme kunde gaa hen og spille Thora Parsberg?

Nr. 1 har man partout villet gøre til Herman Bang, med Nr. 3 har man oftest vaklet mellem Axel Madsen og Emil Poulsen. Henrik Cavling har kun de færreste taget fejl af, medens Fjelstrup mange Gange er blevet til Mantzius og Fini Henriques næsten overalt til Olfert Jespersen. Herman Trier og Lindstrøm har voldet Besvær og er blevet baade til den ene og den anden. Nr. 10 *maa* ligne Georg Brandes, thi over hele Landet har man været enig om Ligheden. Selv er vi Skyld i, paa Grund af vor altfor gode Haandsrækning, at alle har gættet Nr. 11 som Moder til Fru Betty Nansen.

Folk med livlig Fantasi har iøvrigt ikke gyst tilbage for at mane baade Oehlenschläger og Søren Kierkegaard frem for at finde Navne til et Par af Billederne.

En enkelt Indsender bør fremhæves, ikke fordi han har været heldig, men fordi han har digtet spøgefulde Vers til de elleves Pris. Nr. 1 gaar han slemt i Vandet paa:

„Der var en Gang", da Nr. 1 var meget lille,
men senere han skrev: „Med Kul og Kridt" — „I Storm og Stille".
Den store, noble Kvinde, som har tit ham inspireret,
er det mon hende, som er blevet medfotograferet?
Naa, nok om det! Ej sandt, Holger Drachmann hedder Manden,
hvis ikke, naa, hvad saa! Saa maa det sikkert vær' en anden.

Heldigere er han med Nr. 4:

Saavist som jeg er N. Johansen,
er Nr. 4 Betty Nansen.

Gustav Esmann.

Edvard Blaumüller.

HVEM ER DE?

Martinius Nielsen.

Betty Nansen.

Henrik Cavling.

Peter Fjelstrup.

Fini Henriques.

Herman Trier.

Viggo Lindstrøm.

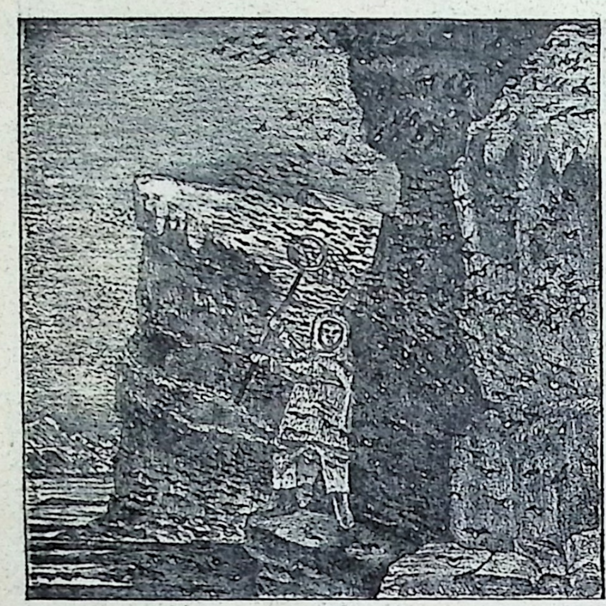
Axel Henriques.

Maria Ring.

Atuagagdliutit.

Den grønlandske Avis, der udkommer en Gang om Aaret.

Grønlænder paa Fuglefangst.

Kendskabet til og Interessen for vore Kolonier er jo vokset ikke lidet i de seneste Aar, men vi tvivler alligevel om, at mange af vore Læsere aner Eksistensen af en Avis oppe i vort nordligste Biland, et Blad, der altsaa trykkes og læses under 60 ⁰ nordlig Bredde.

Pastor C. Wagner har paa et kort Besøg hernede medbragt et literært Unicum, nemlig et fuldstændigt Eksemplar af denne mærkelige Avis, og vi benytter Lejligheden til at give en Prøve paa Illustrationerne, samtidigt med at vi beretter om Bladets Historie.

Foretagendets Fader lever endnu; det er den halvfjerdsindstyveaarige Eskimo Lars Pelesón, der paa sin Rejse til Danmark antog Navnet *Møller*. Han er en meget begavet og kundskabsrig Mand, der i sin Tid var Bogtrykkersvend i København og efter sin Hjemkomst oprettede et Bogtrykkeri i Godthaab.

Her tryktes med gammeldags Materiel enkelte Smaapjecer og lignende, og i 1861 udkom den første Aargang af „Atuagagdliutit", som siden da har været under Møllers Redaktion.

Dette kavdervælske Ord betyder saameget som „Noget til at læse", altsaa i Virkeligheden en saare fornuftig Betegnelse; og at Udgiveren imødekom en levende Trang hos sine Landsmænd, viste sig straks ved det store Antal Læsere, Bladet fik; før som nu læses „Atuagagdliutit" af alle de Grønlændere, som kan læse — og det er ikke faa — og høres, af enhver, som har Interesse for Verden derude. Og det er dem alle.

Først maa bemærkes, at Bladet bekostes af et ministerielt Fond, der staar aabent for „almennyttige Foretagender blandt Grønlænderne", og at det uddeles gratis.

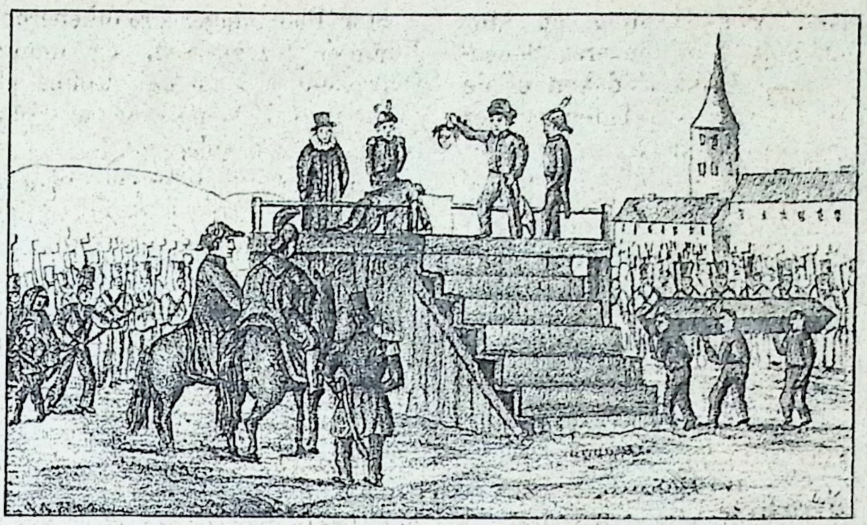
Paa Grund af Samfærdselsforholdene er Bladets Ekspedition ret besynderlig. I Vinterens Løb samles Stoffet og trykkes i 12 Numre, der hæftes ved Foraarstid, for derefter samtidigt at omdeles til alle Kolonierne.

Lars Møller er stadig Redaktør; men det egentlige praktiske Arbejde besørges af hans Søn Jon Møller, som nu arbejder med nyt moderne Materiel, og for Resten er en brillant Fotograf. Gamle Møllers Medhjælper var tidligere den bekendte indfødte Katheket, Rasmus Berthelsen, der døde sidste Januar.

Grønlændere paa Isbjørnejagt.

Oprindelig var der to Slags Stof i Avisen: dels Artikler, der oversattes fra evropæiske Sprog (mest dansk selvfølgelig) af grønlandske Embedsmænd, dels personlige Oplevelser og Oversættelser af Redaktøren. Samme forsynede iøvrigt Bladet med Illustrationer, ofte kolorerede og oftest hentede fra danske Folkeblade.

En Henrettelse. (Efter den grønlandske Avis).

I de senere Aar, da Oplysningen er stegen forbavsende mellem Eskimoerne, træffer man tit paa Rejsebeskrivelser og Skildringer af Livet i de forskellige Egne af det store Land, forfattede af Indfødte, der skal føre en livlig Pen.

Illustrationerne er nu hyppigst reproducerede Fotografier og populær-videnskabelige Billeder.

Gennem dette Blad faar man det sikreste Bevis for Grønlændernes kulturhistoriske Niveau og Smag. Takket være „Atuagagdliutit“ kan nu baade Voksen og Pog fortælle om Robinson Krusoe, Holger Danske, Tusind og én Nat og Molbohistorierne. Ikke mindst skattet er „Hyrekuskens Fortællinger“ og „Jorden rundt i 80 Dage“, oversat af Lars Møller.

En Begravelse i det høje Nord. (Efter en Tegning i den grønlandske Avis).

Uddrag af danske Aviser spiller en stor Rolle; ogsaa i det høje Nord huserer Sensationsdjævelen. En særlig Lækkerbidsken er de smaa Petit-Nyheder i Berlingske-Tidende, der omhyggelig benyttes. En enkelt Aargang lever højt paa Gentofte-Katastrofen, en anden fyldes med Beretninger om Dronning Louise og hendes Død.

Men det er ikke den blotte Underholdning, Bladet byder paa. I høj Kurs staar Naturbeskrivelser fra varme Lande (hvor Grønlændernes Fantasi jo kan svælge i de sælsomste ukendte, uforstaaelige Fænomener) og ikke mindst Nordpolsekspeditioner, ledsagede af faglige Kortlægninger.

Overhovedet interesserer de arktiske Ekspeditioner Eskimoerne stærkt. Den indfødte Hans Henrik har gjort sig berømt som Tolk paa flere Togter, saaledes paa Mac Klintock's, der i 1857 ledte efter Franklin. Undervejs fødte Hans Henriks Kone ham en Søn, som den begejstrede Fader lod døbe — Polaris.

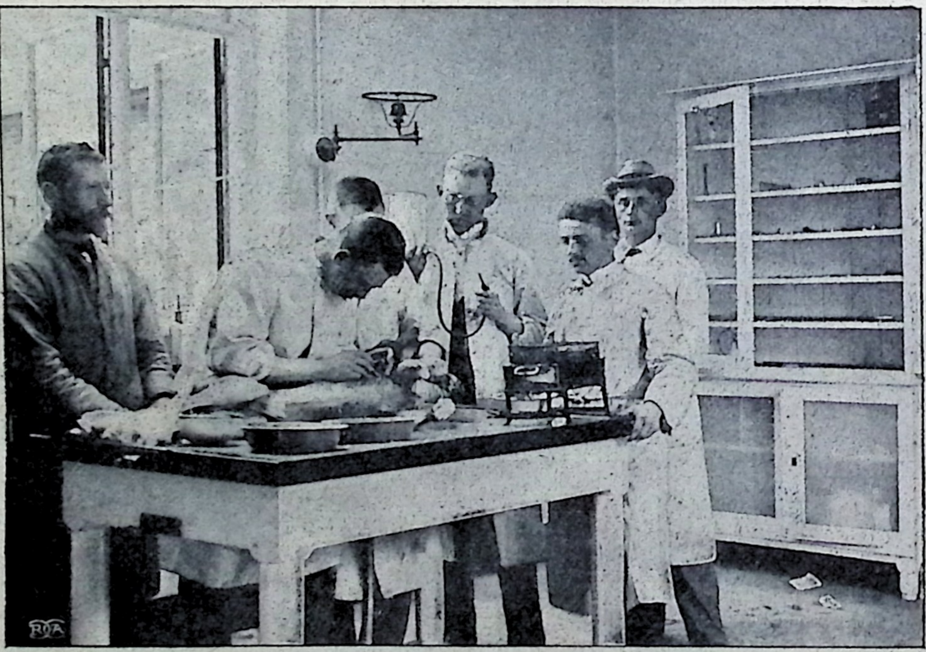
Stor Plads tager Prædikenerne, hvoraf hvert Nummer bringer én, og mindre theologiske Diskussioner. Saaledes drøftes et Sted Temaet „Den retteste Gengivelse af Ordet „den hellige Aand“ paa Grønlandsk.“

I fire, fem Hundrede Eksemplarer sendes saa denne besynderlige, udmærkede Kundskabskilde ud mellem de Indfødte. Den sluges og sluges, og vandrer i de lange Vinternætter fra Haand til Haand og diskuteres. Bogtrykket er fortræffeligt og tydeligt, men Papiret er maadeligt, saa det er intet Under, at det har kostet Pastor Wagner stor Møje at opspore enkelte Numre og samle et fuldstændigt Eksemplar af alle de 40 Aargange.

Det grønlandske Blads Betydning for de Indfødte kan ikke nok som vurderes. Det er den eneste literære Kilde, der kan vejlede deres Forstand og Fantasi.

C. A.

Dyrenes Hospital.

Jagthunden paa Operationsbordet.

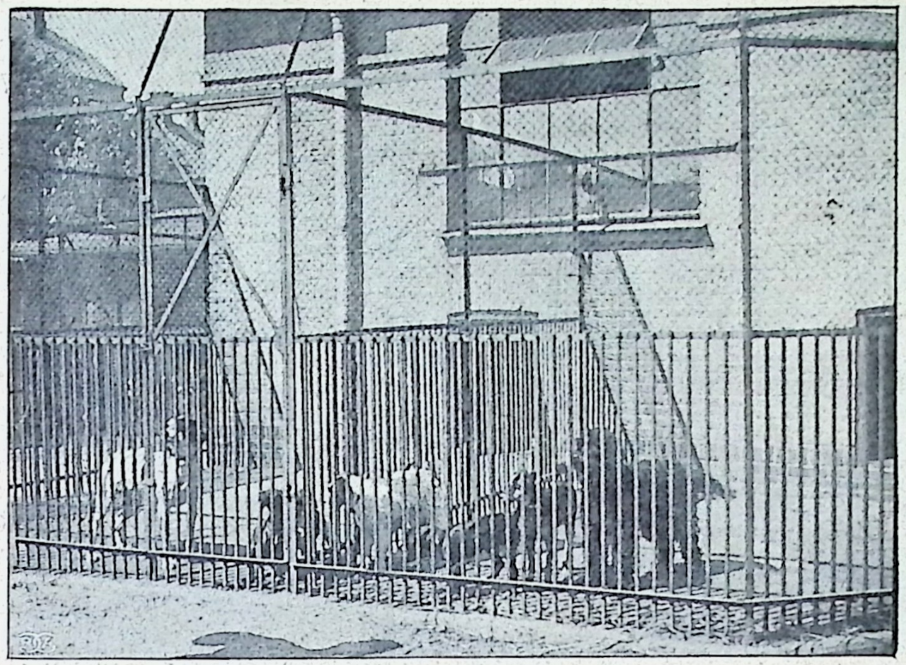
I Midten af forrige Aarhundrede havde vi i København en Raadmand ved Navn Bülow. Han var Forretningsmand og Filantrop paa sit ganske særlige Omraade: Udstykning af Jord. Det skyldes ham, at Landbohøjskolen kom til at ligge saa skønt, nær ved den mest udprægede Villavej paa Frederiksberg, selve Bülows Vej. Villaservitutterne, som Bülow havde lagt paa Grundene i dette Kvarter, varede lige til det nye Aarhundrede og trods fristende Tilbud var den gamle Raadmand ikke at formaa til at hæve dem.

Den mægtige Bygning, der nu ligger inde mellem de gamle Træer, er af nyere Dato, idet den blev bygget i Begyndelsen af 90erne. Før den laa der en Bygning i noget lignende Stil, men langt mindre.

Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole er ikke nogen ældgammel Institution. I Aaret 1762 rasede der her i Landet en frygtelig Kvægpest, og vore Køer døde i Tusindvis. Saa blev der for en anden Gangs Skyld sendt nogle unge Mænd til Lyon for at lære Veterinærkunsten, og paa Foranledning af en af disse blev Landbohøjskolen senere grundlagt.

De unge Dyrlæger, som udgik herfra, nød til at begynde med ikke stor Anseelse iblandt Folket.

Tidligere var det at være „klog Mand“ paa Køer og andre Husdyr en Bestilling, som Bøn-

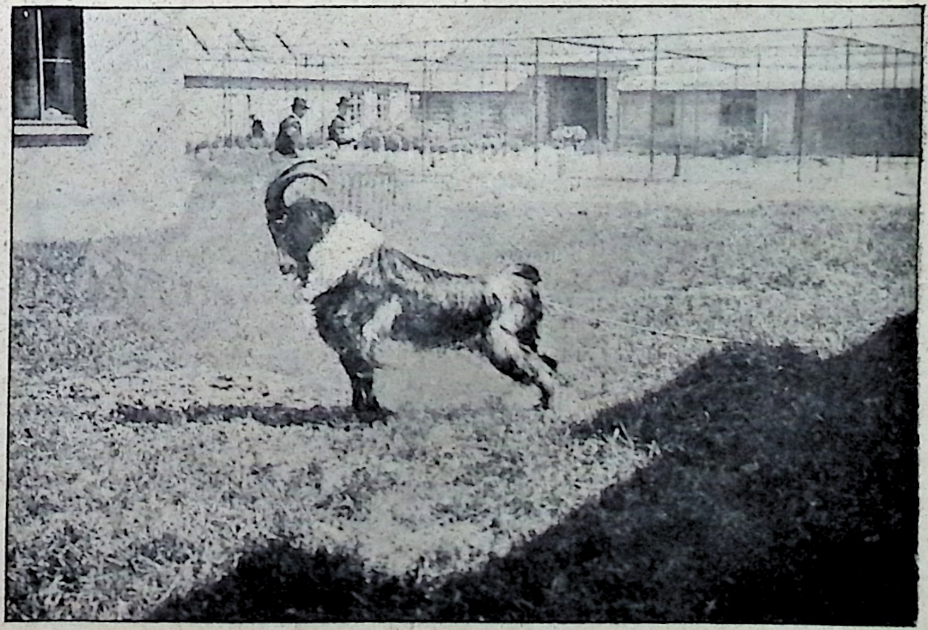
Hjemløses Hjem.

destald. Denne Afdeling har to prisværdige Formaal; den er nemlig baade Husvildeafdeling og Hospital. Naar en herreløs Hund optages paa Gaden eller kommer løbende til fremmed Folk, saa bliver den ved Politiets Foranstaltning anbragt paa Landbohøjskolen. Her græder den i Kor med de andre hjemløse, indtil dens Herre finder den. Saa er Gensynet ogsaa rørende, saavist som det er givet Hunde at elske højt og længes stærkt. Dette gælder selvfølgelig kun de „bedre“ Hunde. Til enhver Tid findes der nemlig interneret et Par Hunde med rene Forbryderfjæs — rigtige Landstrygerfigurer. Der er ingen, der længes efter dem, og de længes ikke efter nogen. De befinder sig godt, saa længe de maa være her, og lever et lystigt Fængselsliv med hinanden. Dersom saa en gammel Jomfru, der har mistet sit eget kære Dyr, tager slig en Fyr til sig som sin egen, saa slipper den for at dø dengang, og det kan være, at den omvender sig til en roligere Tilværelse, men Reglen er vistnok den, at den gør sin Herskerinde Sorg.

Paa Hospitalsafdelingen indlægges Hunde, som skal overstaa Hundesygen eller anden

derne overlod til Rakkere eller Natmandsfolk. Ret forstaaeligt for Resten, thi Universalmidlet var i de Tider Klysterssprøjten. Til at bruge den mente Bønderne ikke at behøve studerede Folk. Og desforuden havde den unge Dyrlæge i de Dage samme Vanskelighed at kæmpe imod som nu, idet han selv med en fint overstaaet Eksamen manglede den praktiske Kundskab, som Bønderne altid besad. Det gaar endnu den Dag i Dag mangen ung Dyrlæge ilde, naar han ikke er forsigtig, men giver sig ud for Hestekender. Mere end en gammel snu Hestehandler har gjort sig selv og mange Sogne en Fornøjelse af at sælge en „fejlfri“ Hest „billigt“ til „Dyrdoktoren“.

Saadan kan det gaa, fordi Kunsten er lang og ikke fordi Uddannelsen er kort. Paa Landbohøjskolen faar de unge Veterinærer baade en grundig videnskabelig og en udmærket praktisk Uddannelse. I den store Hovedbygning findes Høresalene, Samlingerne og Laboratorierne og rundt omkring i det tilhørende Bygningskompleks de forskellige Afdelinger, for Heste og for Køer, for Operation, Dissektion o. s. v. Og dertil kommer den lille Afdeling, der er kendt af enhver Hundeven i København: Landbohøjskolens Hun-

Et Offer for Videnskaben.

Daarlighed, og her plejes de med al den Omhu, som Hundevenner kan vise og bevare i Københavns alleruroligste Hjørne. Støjen paa et Skibsværft er for intet at regne i Sammenligning med de Hyl, som Hundene udstøder i Kor. Undertiden indbringes en dødssyg Jagthund af den fineste Race. Dens kostbare Liv staar kun til at redde ved en Operation, og denne finder da Sted under alle de samme Forsigtighedsregler, som hvis det galdt et Menneskeliv.

En lille Hov-Operation.

Det hænder ogsaa, at Operationerne er af lettere Art. Man træffer en Klynge unge Dyrlæger i hvide Kitler. De har snøret alle fire sammen paa en Hest, kastet den i Græsset, skruet dens Kæber fra hinanden med et dertil indrettet Apparat, og en af dem staar nu og roder i Munden paa det ulykkelige Dyr med nogle langskaftede Apparater. Det er en Tandoperation, der foretages.

Eller de har slaaet Kreds om en Gedebuk, som for Resten ikke fejler det mindste, men af en ublid Skæbne har faaet den Livsstilling at lade sig aarelade, for at de unge Dyrlæger kan lære at underbinde Aarerne. Den faar et lille Stik i Halsen, den mister lidt usundt Blod, forbindes, faar sig en Middagslur og nogle Timer efter spanker den nok saa velbehageligt om. Den ligner nu med det høje hvide Halsbind en gammel Pastor emeritus, som gaar Tur i Landbohøjskolens Have, og kun paa Kraven kan det kendes, at den er: Et Offer for Videnskaben.

Ebbe.

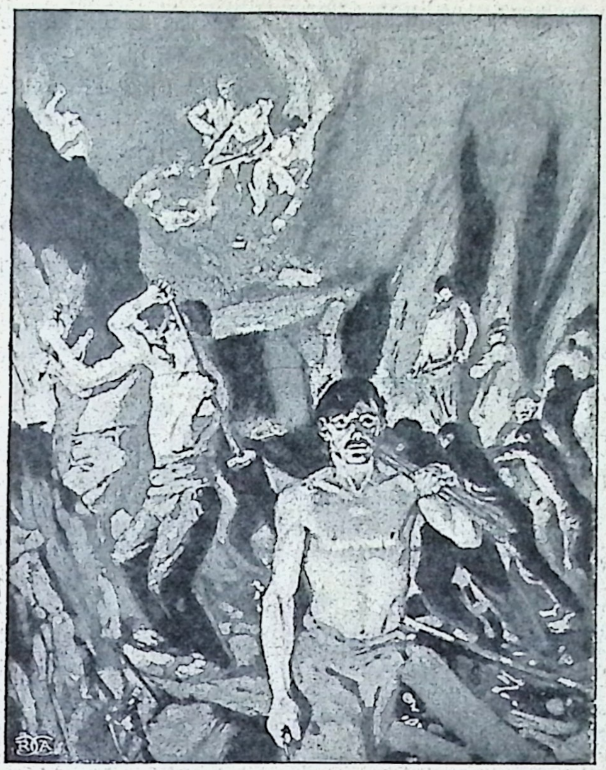
Brogede Billeder.

Solbadene ved Kurfürstendamm.

Vor Landsmand Prof. *Finsens* Teorier om Lysets helbredende Ævne vinder Dag for Dag større Fodfæste Verden over, og den Modstand, de oprindelig mødte hos mange Læger, er nu saa at sige forstummet overalt.

Det ser endog ud til, at vi her hjemme ligesom er ved at blive sejlet agterud med Hensyn til disse Teoriers praktiske Anvendelse, thi medens der endnu bygges paa den store „Solbadeanstalt" ude i Rosenvænget, har man paa

Arbejdere i Simplon-Tunnelen.

mange Steder i Udlandet disse Anstalter i fuld Virksomhed.

Den Anstalt, man har oprettet i Berlin ude ved Kurfürstendamm, har haft en stor Succes. Her samles daglig en stor Del af Rigshovedstadens Spidser, Politikere, Videnskabsmænd og Børsfolk, for i nogle Timer at bade sig i Sol, spille, lege, læse og passiare, kun ifort Svømmebukser og intet videre.

Selskabet er meget eksklusivt. Ingen kan faa Adgang uden at indproponeres af Klubbens Medlemmer, og Aspirantens selskabelige Kvalifikationer undergaar en alvorlig Prøvelse, forinden han accepteres.

* * *

Anlægget af en Jærnbanetunnel gennem Simplon fra *Brique* i Schweitz til *Iselle* i Italien er sikkert et af de største, om ikke det allerstørste Ingeniørforetagende, Verden endnu har set.

Tunnellen vil faa en Længde af 20 Kilometer, medens St. Gothardtunellen kun er 15 Kilometer lang. Dertil kommer, at Simplontunelen bliver dobbelt, en Hovedbane paa 5 Meters Bredde og en mindre paa 3 Meter, der løber parallelt med den store i en Afstand af 17 Meter og er forbunden med denne for hver 200 Meter. Den skal foreløbig kun tjene til Ventilation, men den skal senere udvides og benyttes til Bane, naar Trafiken gør det nødvendigt at afsende Tog samtidig i begge Retninger.

Midt inde i Bjærget anlægges der en veritabel Banegaard, hvor de Rejsende kan glæde sig ved Bevidstheden om at befinde sig en Fjerdingvej under Jordens Overflade. Man har nemlig for at undgaa Sneforhindringer besluttet sig sil at lægge Banens Niveau kun 687 Meter over Havfladen.

Arbejdet paabegyndtes 1. August 1898 og skal være fuldført 1. Maj 1904. Der arbejdes stadigt af 3,500 Mand, som af Hensyn til den høje Temperatur (ca. 40 ⁰ C.) kun kan arbejde 5 Timer ad Gangen og maa hvile hver tredje Dag.

* * *

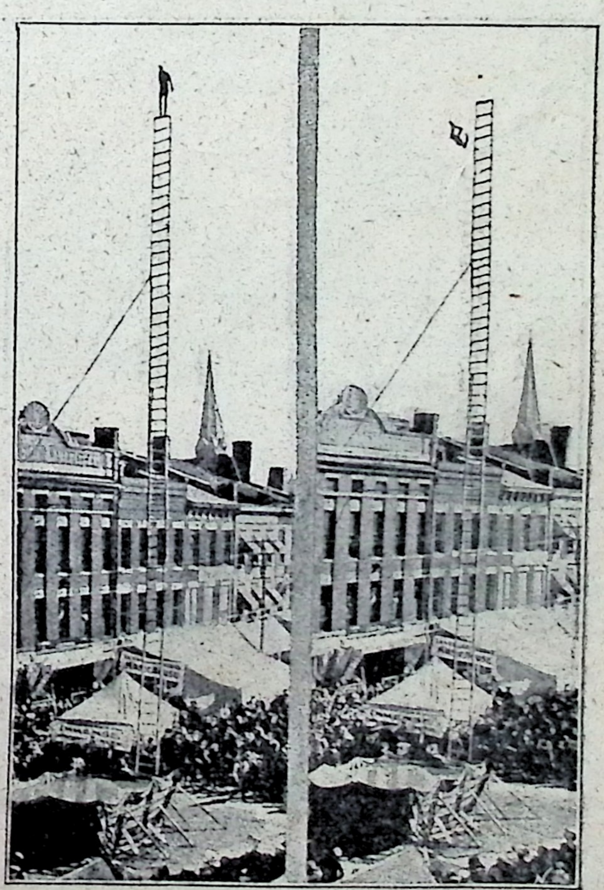
Mangfoldige Amerikanere har viet deres Kræfter til at udfinde de mest halsbrækkende Maader at sætte Livet i Vove paa — naturligvis som oftest med det Hovedformaal at tjene Penge.

Niagara har i mange Aar maattet holde for, snart som Badeanstalt, snart som Skueplads for Linedans. Det er bleven saa gammelkendt, at det næppe interesserer mere. Saa fandt en rask Svømmekunstner forleden paa at springe fra et Stillads saa højt som to almindelige femetages Huse ned i et Bassin, der var indrettet midt paa Torvet i *Dansville* i Staten New York.

Den dristige Springer slap levende og uskadt fra Foretagendet, og Dansvilles Beboere blev saa begejstrede, at de vist ikke er utilbøjelige til at opstille ham som Kandidat ved næste Præsidentvalg.

* * *

Kinesernes vigtigste Fest er Tét-Festen, som svarer til vor Nytaarsfest og fejres i tre Uger fra 14. Juli. I denne Tid hviler alt Arbejde, og Dagene gaar med

Et Dødsspring.

de mærkeligste Forlystelser, i hvilke „Dragelegen" danner Midtpunktet. Under de mest fantastiske Forklædninger fremstilles Kampen mellem Maanen og to Drager, der vil æde den, og Kineserne bliver aldrig trætte af at se paa dette Skuespil.

En anden yndet Forlystelse er Styltelegen, i hvilke Kineserne kan naa en forbavsende Færdighed. Forhindringerne, over hvilke Styltegængerne springer, forhøjes lidt efter lidt, og tilsidst er der kun ganske enkelte, som er i Stand til at sætte over dem uden Fare for at brække Arme og Ben.

* * *

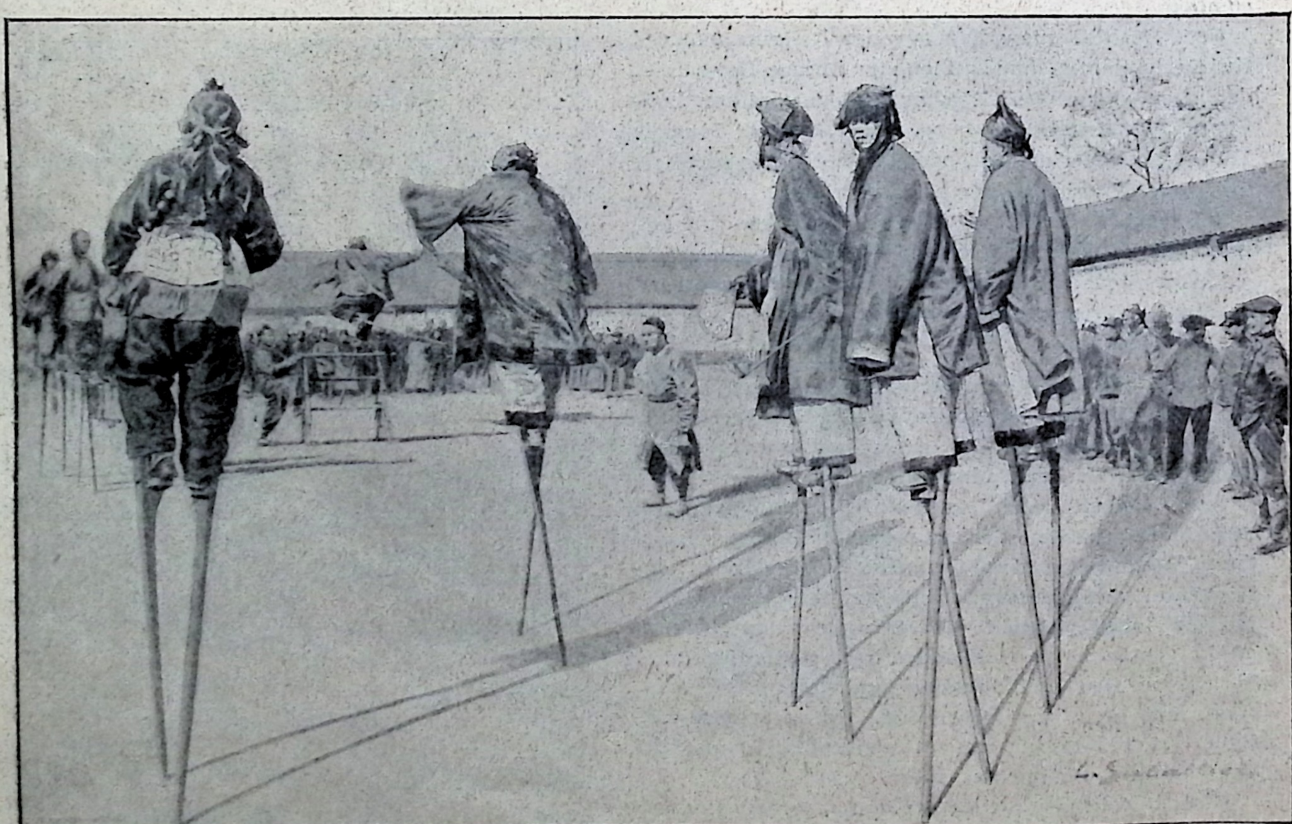
Paa Ny Zeeland, hvis tre store Øer hører til Verdens skønneste og frugtbareste Egne, har Englændernes beundringsværdige Kolonisationstalent i Løbet af dette Aarhundrede ført til saa gennemgribende sociale og kulturelle Forandringer, at Landet næsten maa regnes til de fuldtud civiliserede.

Tatoveret Maori-Høvding.

Medens der nu lever ca. 600,000 Englændere paa Ny Zeeland, er den oprindelige Maoribefolkning svundet ind til et Antal af 40,000, og selv disse har i Tidernes Løb saa godt som alle lagt sig efter europæisk Dragt og har opgivet deres gamle Levevis. At de trods deres Intelligens og tilsyneladende sunde Konstitution dog synes bestemt til at uddø i en nær Fremtid, er en Kulturgaade, som ogsaa er iagttaget paa andre Egne af Kloden, uden at Videnskaben har været i Stand til at løse den.

I enkelte Egne i det Indre findes dog endnu Maorier, som holde fast ved de gamle Skikke, saaledes den ejendommelige Tatovering, der aabenbar er en bevidst — man kunde fristes til at sige symbolistisk — Kunstbestræbelse.

Kinesiske Forlystelser: Stylltespring over Forhindringer.

Den nordiske Fredskongres.

Fredskongressen i Skien. Den danske Præsident *Fred Bajer* taler.

Gennem sine aarlige Kongresser Verden over fæstner Fredssagen sit store Værk. Det sikre Rygstød, den har faaet gennem Nobels storslaaede Dotationer, har yderligere givet Arbejdet Fart, og det Resultat er allerede vundet, at ingen længere overlegent trækker paa Smilebaandet, naar Fredsarbejdet kommer paa Tale.

Sidst har de nordiske Fredsvenner været paa Kongres i den norske By: Skien, og 100 Repræsentanter fra alle de nordiske Lande var her kommen til Stede. Til Præsidenter valgtes: for Norge: *Halvdan Koht,* for Sverig: *Dr. Nilsson,* for Danmark: *Fred. Bajer.*

Der blev paa Mødet aflagt Beretning om det Arbejde, der var gjort i Skandinavien, for Danmarks Vedkommende af *R. P. Rasmussen* og i sin Tale om Afvæbningsspørgsmaalet anbefalede den svenske Fredsforenings Formand, Dr. Nilsson, Indførelsen af internationale Parlamenter, som fik Ret til at nægte Penges Anvendelse til militære Øjemed.

Den danske Præsident, Fred. Bajer, talte om Neutralitetssagen — vort ovenstaaende Billede viser hans kendte Træk paa Kathederet.

Fra Mødet udsendtes et Telegram, der i sin knappe Form lød saaledes:

„Skienskongressen, de nordiske Foreningers Midtpunkt, hilser Verdensfredsbureauet."

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

En af Landets ældste Præster, *C. F. Læssoe,* er for kort Tid siden afgaaet ved Døden i den høje Alder af 88 Aar. L. blev theologisk Kandidat 1841. I nogle Aar var han Lærer i Udby Skole paa Sjælland, blev Sognepræst i Kvong og Lyne, senere i Daugbjerg og fra 1874 i Galten og Vissing, hvor han har forstaaet at gøre sig meget afholdt af sine Menigheder. Med stor Pligtfølelse og Kærlighed omfattede han sit Embede til det sidste, var rask og rørig, indtil han uden nogen foregaaende Sygdom pludselig ramtes af et Hjerteslag, der havde Døden til Følge. Den Afdøde var dekoreret med Ridderkorset.

Pastor C. F. Læssøe.

For kort Tid siden er Toldoppebørselskontrollør i Rønne *Anders Lauritsen* afgaaet ved Døden. Det var en meget betroet Post, L. indehavde, Regnskabsvæsenet og Registreringsvæsenet ved Toldvæsenet sorterede under ham og med stor Dygtighed varetog han alt. Han var født 1846, blev Toldassistent i Frederikshavn 1873, Toldforvalter i Skagen 1881 og udnævntes endelig 1893 til Oppebørselskontrollør i Rønne. Hans elskværdige Karakter skaffede ham mange Venner, og han var hædret med den svenske Vasaorden.

Toldoppebktr. A. Lauritsen.

Ganske pludselig er den svensk-norske Vicekonsul *Chr. Schmidth* i Aarhus afgaaet ved Døden. S., der var Præsteson, uddannedes først for Landvæsenet, blev Forvalter paa Barritskov og Palsgaard ved Horsens og overtog senere selv en Ejendom ved Lemvig. Siden kom han til Aarhus og fik her i 1886 overdraget Ekspeditionen for det forenede Damskibsselskab. Alle de mange Mennesker, som har haft med ham at gøre i denne Virksomhed vil være enige om at fremhæve hans store Elskværdighed og Hjælpsomhed, ligesom han privat øvede megen Godgørenhed.

Vicekonsul Chr. Schmidth.

Jubilæum.

Pastor *A. F. Basse* har nylig fejret Jubilæum, idet han for 25 Aar siden blev ordineret i Holbæk. Han var i Aaret 1867 bleven Student med Udmærkelse og havde ved sine øvrige Eksaminer opnaaet ualmindelige fine Resultater. Fra Holbæk søgte og fik han 1880 Kald i Gimming og Lem, hvor han virkede til 1884, da han fik Embede ved Randers i Fausing og Auning. I Aaret 1890 opnaaede han at blive residerende Kapellan ved Mathæus Kirken i København. I dette Kald har han ikke blot skabt sig en Menighed, der er deres Præst inderligt hengiven, og som han har knyttet nøje sammen ved interessante Menigheds-møder, men ogsaa i Livets andre Forhold har han knyttet sin Menighed til sig ved sin ualmindelig store Elskværdighed og sit vindende Væsen, saa at hans Afsked, da han i 1899 blev residerende Kapellan ved Holmens Kirke, havde talrige Sognebaandsløsninger til Følge.

Pastor A. F. Basse.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Bryggeriet i Horsens, det bekendte „Horsens Baiersk- og Hvidtøls-Bryggeri, er et af de smukkeste Etablissementer i sin Art, der findes her i Landet, forsynet, som det er, med de bedste og nyeste Maskiner og Indretninger, som vor Tids fremskredne Teknik kender.

Horsens Bryggeriets Produkter ere da ogsaa forlængst anerkendte som Førsterangs-Frembringelser, og saaledes som Bryggeriet i sin Tid var det første i Markedet med en overgæret Ølsort, det velkendte, „Prima Hvidtøl" — almindelig kaldet „Hvidtøl" — hvormed Opgaven: at fremstille en Ølsort, der i sig har Lagerøllets fornemste Egenskaber, uden dog at være berusende, vistnok er løst saa nær som mulig — har Bryggeriet stadig bragt nye skattefri Ølsorter i Handelen, saaledes Dobbeltøl og Horsens Pilsner, der af Publikum er modtaget med den samme Paaskønnelse, som vises Bryggeriets andre Ølsorter.

Med de forannævnte Sorter er Horsens-Bryggeriets Produktion imidlertid langtfra udtømt; det er nemlig ogsaa dette Bryggeri, der leverer Horsens Maltøl og Maltekstraktøl, hvilke Ølsorter ligeledes ere skattefri, altsaa ikke berusende. De taales af alle og mange ere sikkert de, som har Horsens Maltøl og Maltekstrakt i velvillig Erindring for Hjælpen, det har bragt, naar Influenzaen og lign. Plager har hærget. Anerkendelse for Fremstillingen af disse fortrinlige Præparater foreligger i Form af en Mængde Anbefalinger og i Guldmedalje, som tilkendtes Bryggeriet i Hamborg 1898.

Som Horsens Bryggeriets skattefri Ølsorter: Prima Hvidtøl (Hesteøl), Dobbeltøl og Horsens Pilsner samt Maltøl og Maltekstraktøl, ere kendte og anerkendte overalt, saaledes fortjener Bryggeriets udmærkede Lagerøl og Eksport Pilsner fuldt ud den Efterspørgsel, som i stedse stigende Grad bliver dem tildel.

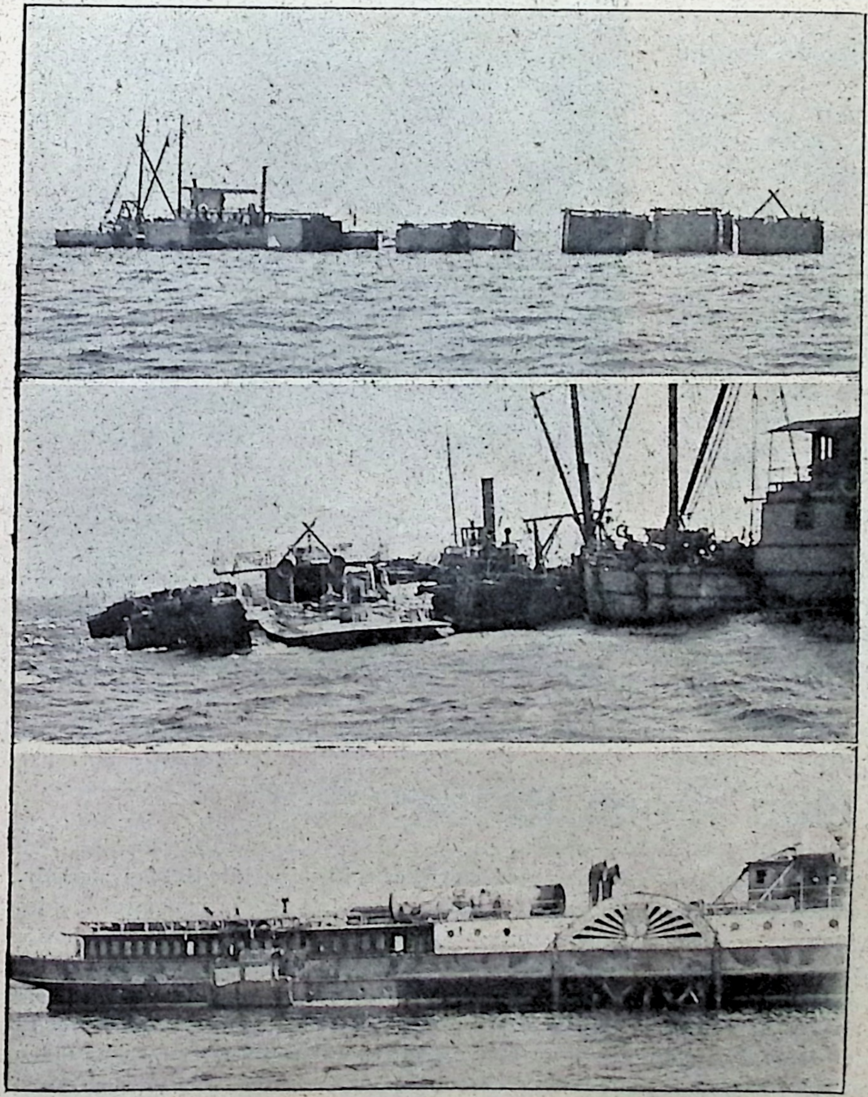
Horsens Øl forhandles Landet over. Selvfølgelig har Horsens Bryggeri eget Depot i København, nemlig hos Herr Martin Michelsen, Classensgade 31.

„Horsens Baiersk og Hvidtøl Bryggeri" der oprindelig er anlagt 1858, blev, efter i Aaret 1876 at have faaet en første større Udvidelse, i Aarene 1878—81 fuldstændig ombygget, og udvidet i betydelig Grad. 1895 fuldstændiggjordes Anlæget ved Anskaffelse af ny Dampkedler og Afkølingsmaskiner, hvilke sidste fuldstændig erstattede Anvendelsen af Naturis. Endelig i Aaret 1900 byggedes det efter danske Forhold meget store Maltgøreri, opført i meget smuk Stil i 6 à 7 Etager og hvis Maltgulve alene udgør en Flade af ca. 5.500 ☐ Alen paa hvilke ca. 20,000 Tønder Korn kan bearbejdes i Saisonen (Septbr.—Maj).

HVER 8 DAG

Nr. 46. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 18. August. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

„Gefion“s Bjergning.

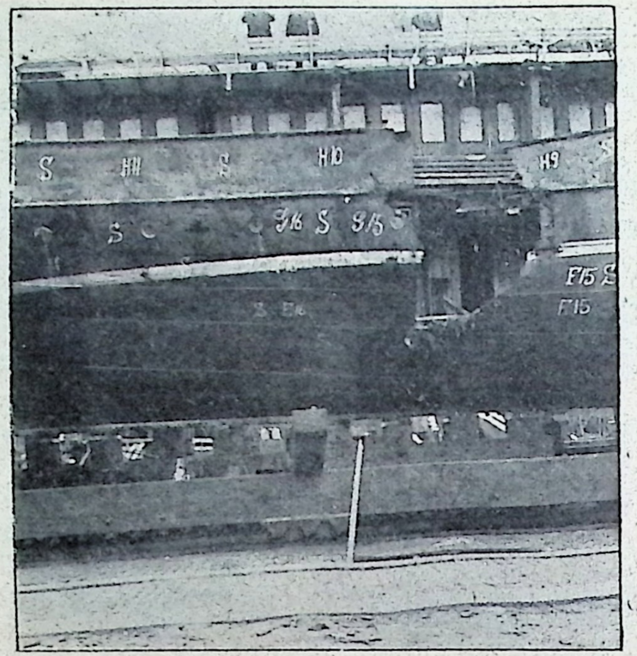

„Gefion“s Bjergning. 1. Den første Dag. 2. Dækket oven Vande. 3. „Gefion“ lappet.

Et større Arbejde har i disse Dage fundet sin foreløbige Afslutning, idet „Gefion“ forleden er kommen paa Bedding hos Burmeister & Wain.

Som det vil erindres, afsejlede „Gefion“ den 19. Januar fra Malmø paa sin sædvanlige Tur til Kjøbenhavn, men blev paa denne Rejse i stærk Taage paasejlet af den samme Rhederi tilhørende Damper „Hveen“, hvorved den fik et større Hul i Agterenden og i Løbet af en halv Snes Minutter laa paa Havets Bund. I længere Tid har Skibet ligget der vel gemt. Gemt, men ikke glemt, i alt Fald ikke af Assuranceselskabet „Danske Lloyd“, hos hvilket Dampskibet var forsikret for 200,000 Kr.

Assurandørerne var nemlig straks klare over, at Damperen kunde bjerges, saasnart den bedre Aarstid var begyndt, da Kollisionsskaden i og for sig ikke var saa betydelig og Skibet forøvrigt var et, om end ikke nyt, saa dog godt Skib. Vanskelighederne var dog ikke faa; det laa paa ikke mindre end 42 Fod Vand, og paa Grund af Skibets Bygning var det ikke muligt at tætte Skibet som det laa der.

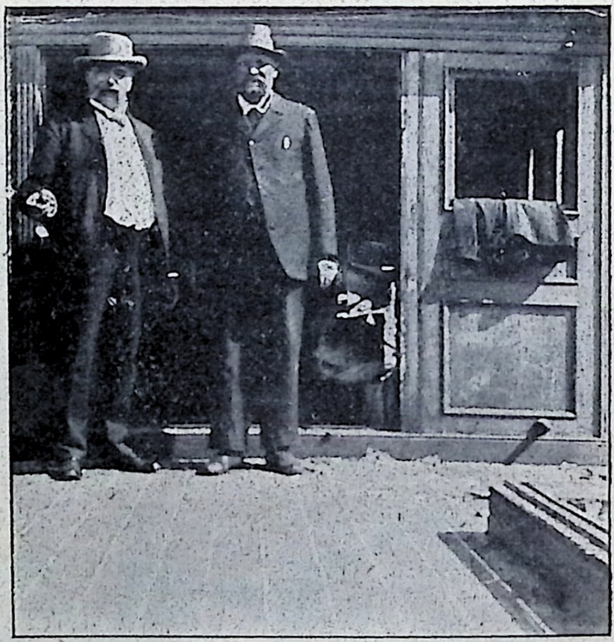

Det gabende Hul.

Efter en Del Forhandlinger sluttede „Danske Lloyd“ saa Akkord med det i Stockholm hjemmehørende Selskab „Transport och Bogserings-Aktiebolaget“, og den 15. Maj var dets Materiale kommet ned til Ulykkesstedet, og det egentlige Arbejde begyndte. Der anbragtes Kæder under Skibet, som fastgjordes til 14 store Kasser (Pontoner), der blev sænkede ned og derefter pumpede ud, hvorved Skibet blev løftet 4 à 5 Fod, og efter at det saa var kommet af Grunden og hang i Kæderne, blev hele Flaaden slæbt til et mindre dybt Sted, indtil Skibet igen stødte paa Grund, og saa fremdeles, indtil det lidt efter lidt var bragt saa højt, at Rælingen kom op over Vandet, hvorefter Hullet blev tættet, Damperen pumpet læns og slæbt til København.

Gennem omstaaende Amatørfotografier, som er tagne af „Danske Lloyd“s Direktør, Generalkonsul van Haarst, og velvilligst stillede til vor Disposition, kan vi følge Bjergningens Gang. Første Billede viser, hvorledes Pontonerne saa ud den Dag, da man begyndte at løfte Skibet, Nr. 2 viser Damperen „Gefion“ liggende mellem Pontonerne i Lomma-Bugten (Rygesalonen, Promenadedækket og det halve af Agtersalonen er kommet over Vandet), Nr. 3 viser os „Gefion“ helt oven Vande med en stor Lap anbragt paa det Sted, hvor det ramtes af Hveen, og Nr. 4 anskueliggør selve det gabende Hul, som Lappen har dækket. Et 5. Billede præsenterer endelig de to Mænd, som i Hovedsagen har ledet Arbejdet, til højre Formand Andersson, som for Bjergningsselskabet har forestaaet Arbejdet, til venstre Kaptain Boye, „Danske Lloyd“s Ekspert, som for dette Selskab har ført Tilsyn med selve Bjergningen.

Alt i alt har det været et vanskeligt Arbejde, vistnok det største i sin Slags, som er udført i vore Farvande, og kan man kun ønske de interesserede Parter til Lykke med Resultatet.

„Gefion“s Bjergere, Kaptain Boye og Formand Andersson.

Den store Rejse.

Saa skulde den da endelig blive til noget, den længselsfuldt imødesete Italienstur, som Tante Matilde havde set hen til i Aarevis.

Naturligvis havde hun ligesaa godt for længe siden kunnet lade den blive til Virkelighed — men altid kom der noget i Vejen — og altid viste der sig et Hul eller et nødvendigt Tilfælde, hvor Pengene bedre kunde anvendes — og Turen blev opsat til »næste Gang«.

Paa den Maade havde Tante Matilde rejst utallige Gange, med et tilfredsstillende Udbytte for sig selv, og maaske med et endnu større for mange af hendes talrige store »Familie«, der for det meste ikke havde noget med Blodets Baand at gøre — men paa Monte pincio var hun endnu ikke kommet — ved de »Hjemmerejser«, og det havde staaet som et Idealmaal for hende, der havde lyst over mangen en mørk Stund i Sygdom og Sorg.

Og nu skulde det virkelig ske.

En praktisk Niece havde grebet Sagen i sin Haand

og indgaaet et lille Kompromis med Tante Matilde om, at denne hver Maanedsdag skulde bringe en lille Skilling af sine hævede Bankpenge op til hende, hvor hun saa tog dem i Forvaring igen og ikke udleverede dem, førend det omsider var blevet en saa anselig Sum, at Tante Matilde anstændigvis kunde komme frem og tilbage til sit forjættede Land.

Det var den eneste rigtige Maade at arrangere Sagen paa, thi at stole paa Tante Matildes Spareevne var ugørligt — naar man kendte hendes varme Hjærte og vidste, hvilket Utal af obskure Kunstnere, forulykkede Genier og svagelige Familiefædre, der havde sin Gang der i Huset. Desuden var hun heller ikke saa overdreven velhavende, men der var ligesom et saa forbavsende Forslag i hendes Penge — næsten som i de fem smaa Fisk i hin vidunderlige gamle Fortælling.

Inde paa Bordet i Dagligstuen laa et Oplag af de mest forskelligartede Genstande. Tante Matilde havde aldrig anet, at det at rejse udenlands fordrede saa mange Forberedelser, saa grundig Eftertanke og en saadan ugudelig Masse gode Raad. I Grunden begyndte der at vaagne i hende en lille uhyggelig Fornemmelse ved Tanken om den forestaaende Rejse. Var det ikke letsindigt at rejse afsted alene ud i Verden, for hende det gamle Menneske paa seksoghalvtreds, der aldrig havde været udenfor Danmark og i Grunden stod saa temmelig uerfaren overfor mangt og meget? —

Og samtidig voksede en Følelse af dyb Respekt frem for alle dem, der beslutter sig til at rejse den ene Uge — pakker sin Kuffert og drage, afsted uden at blinke den næste.

Det kunde hun ikke gøre dem efter.

Kufferten havde allerede staaet parat med Undertøj i fjorten Dage, og hvordan der skulde blive Plads til alt det smaa, Kjolerne og det nye Blondeoverstykke — det maatte Guderne vide — og hver Dag bragte en Niece eller en Nevø noget nyt, der maatte medtages eller et Raad, der ikke maatte foragtes. — Husk! Brandreths Piller, Kinin og Mavebitter! sagde én. Drik aldrig Vand uden en Draabe Kognak i, sagde en anden, der kom med en fyldt Rejseflaske. Her har Du et Mavebælte til at gaa med i Rom, Tante, sagde en tredje, det rædsomme Klima dernede fordrer, at man maa bære uldent inderst inde og aldrig lægge det.

Tante Matilde havde en glimrende Mave, men hun begyndte næsten at føle sig en Smule Patient ved al den Talen om Daarlighed og de rædsomme Eksempler paa Uforsigtighed, der til Skræk og Advarsel holdtes hende for Øje.

Jeg synes Du skulde have en Varmedunk med — foreslog tilsidst en af Familien og kom frem med saadant et lille Uhyre.

Jamen, mit søde Barn, Marts og April er dog vel lune Foraarsmaaneder saa langt Syd paa, bemærkede Tante Matilde blidt, men tog ikke desto mindre mod Venligheden.

Pengekatten var forsynet med fire Bændler til at knytte om Livet, Kreditiver og Pas var paategnede og i Orden, og naar Morgendagen var over — var hun paa Vej til Monte pincio! — Det var en underlig Tanke.

Skumringen var falden paa og hun vilde ikke have Lys ind endnu. Den praktiske Niece havde lige været et lille Løb deroppe for at minde Tante Matilde om endelig ikke at ligge med de bekendte italienske Silketæpper. Hun kendte en svensk Baronesse, der havde været Døden nær paa Grund af Arsenikforgiftning ved et af de stærkt farvede lumske Tæpper.

Tante Matilde tog sig til Hovedet, det begyndte at løbe ganske rundt for hende, hvad hun maatte og skulde og hvad ikke, og lovede at huske paa det. Alle var dog saa kærlige mod hende!

Saa sad hun endelig alene igen og tænkte. Om Dagen forekom det hende altsammen saa straalende og dejligt og hun glædede sig som et Barn til alt det fornøjelige, der i to Maaneder skulde oprulles for hende, men naar Aftenen faldt paa, saa det ganske anderledes ud. Uha! uha! Hun turde ikke tilstaa det for sig selv, men hun ønskede det vel overstaaet og at hun sad hjemme igen i sin hyggelige Lejlighed og kunde fortælle. Ja, for det var alle enige om, at Tante Matilde vilde opleve de hundrede Ting, træffe alle mulige Mennesker og vinde Venner blandt de Højeste og Laveste, ligesom herhjemme. Blot hun tog med Sporvognen til Kongens Nytorv, var der hændet hende mere, end de allerfleste paa en Udenlandsrejse.

En lang Liste havde hun skrevet paa alle dem, der skulde have Gaver dernedefra, og i Tankerne sad hun og ordnede Presenterne paa den rette Maade, da det ringede.

Hun hørte Pigen lukke op for en Herre og lidt efter kom hendes Fætters Søn, Emil, Premierløjtnanten, ind.

Godaften, Tante, sagde han venligt, og var i Mørket nær snublet i sit Sabelgehæng over en lille Haandtaske, der stod midt paa Gulvet.

Pigen bragte Lampen ind og Løjtnanten tog Plads.

Du rejser jo i Overmorgen tidlig, sagde han med et lille melankolsk Smil. Lykkelige Tante! ned til Sol og Foraar, men forresten er der ingen, jeg under det saa godt som Dig. Du vil nok nyde det rigtigt. Min Kone mente, om Du vilde have nogle af Dine Blomster sat op hos os saalænge. Du ved hun er lidt af en professionel Stuegartner.

Tante Matilde takkede varmt, og Samtalen gik i Staa. Premierløjnanten hostede et Par Gange og besaa med et lille Smil nogle af de heterogene Genstande, hvoraf Bordet flod.

Lampelyset faldt skarpt ned over hans Ansigt, og Tante Matilde saa pludselig opmærksomt paa ham.

Hvor Du er bleven mager, Emil, Du arbejder vel ikke for meget?

Nej, sagde Emil kort og vedblev med sine Betragtninger.

Der er vel ingen syge hjemme hos Dig?

Nej, ja, det vil sige, hvis Du regner min Forkølelse til Sygdom.

Du har vist været grumme længe forkølet, sagde Tante Matilde bekymret. Jeg synes, Du har hostet lidt forlænge.

Emil saa op. Under Efteraarsmanøvren fik jeg en ordentlig Touche, sagde han roligt. Regnskyl og Vindtørring er ikke synderligt sundt for arvelige Tuberkeldispositioner.

Men Du gode Gud! Du mener da ikke, at det er saa galt, udbrød Tante Matilde allarmeret. Det er dog skrækkeligt, at man i Fredstid udsætter Liv og Helbred i de tossede Manøvrer.

Det er ikke Tjenestens Skyld, sagde Løjtnanten beroligende, det er vor Tids Ynkelighed, der gør sig gældende, men det er ikke videre oplivende at tale om, og han smilede, Farvel Tante, og en rigtig behagelig Rejse!

Hør Emil, sig mig nu oprigtigt, hvad siger Din Læge?

Han taler om et Sanatorieophold, den Slags Luksusfantasier, som en Familiefa'er ikke er i Stand til at gaa med paa, naturligvis vilde det være udmærket til at forkalke Krapylet, men hvad man ikke kan, det kan man ikke.

Løjtnanten gik, og atter sad Tante Matilde alene. Hendes Tanker havde faaet en ganske anden Retning. Kunde hun forsvare at rejse ud paa en Fornøjelsestur ene og alene for at more sig og se sig om, naar en Familiefader, der havde Kone og to Børn at sørge for, og en Fremtid for sig i sin Stilling, ikke kunde komme ud og vinde det igen, hvorpaa alle de fires Eksistens beroede — — —. Naturligvis kunde hun sige, at hendes Fætters Søn ikke stod hende saa nær, at hun egentlig behøvede at føle nogen Forpligtelse overfor ham, ligesaa lidt som hun kunde staa til Ansvar for, at han saa tidlig giftede sig og stiftede Familie, hvad han strængt taget ikke havde Raad til og ovenikøbet med de sørgelige Dispositioner i Arv, men alligevel. — — Alligevel kendte hun sig selv nok til at vide, at nogen Fornøjelsestur kunde det nu ikke blive for hende, naar hun stadig forfulgtes af Tanken om den unge Mand, der maatte blive hjemme og stadig forværres paa Grund af, at han ikke havde de Penge, som hun netop havde liggende i skøn Orden, og hans Liv var saa langt værdifuldere og kostbarere end hendes.

Tankerne bølgede frem og tilbage i hendes Hoved, og da Pigen kom ind med Teen, forbavsede hun denne til det yderste, ved at melde, at hun gik ud og blev borte en Timestid. Forinden en saa stor Rejse var der mangt og meget at udrette, og endnu var der noget der maatte gøres i Dag.

Hendes Beslutning var urokkelig taget.

Tante Matilde ringede paa og blev lukket op af Nevøen, der nær var gaaet bag over ved Synet af hende, som han lige havde forladt for et Par Timer siden.

Der er da ikke hændet noget? spurgte han, idet hun smuttede ind og ganske roligt hængte Aftenkaaben op i Entreen.

Der var Lys i Dagligstuen og i hans Værelse. Paa hans store Skrivebord stod et rygende Glas Emservand og Mælk, og over Stoleryggen var henslængt et tykt Slumretæppe til at lægge over Knæerne i de sene Nattetimer, naar Værelset blev koldere, og Husherren sad oppe ved Ekstraarbejdet.

Hans unge Kone sad fredelig inde hos sig selv og læste, for ikke at forstyrre, mens hun samtidig flittigt haandterede en lille Barnestrømpe.

Det spragede sagte i Ovnen, Døren var stillet halvaaben, og de lange Rækker lysende Logplanter i Vindueskarmen sendte en bølgende Strøm af Vellugt ind over Stuen.

Tante Matilde kom ind og tog Plads. Først takkede hun for Blomsternes Anbringelse og sprang saa paa Hovedet ud i det, hvorfor hun egentlig var kommen.

Næppe havde hun sagt de første Ord, før Nevøen for op og bad hende holde inde, men med uventet Hidsighed knejsede Gæsten i Sædet og forlangte uhindret Ordet, og med en Veltalenhed, der var en æstetisk Professor værdig, udbredte hun sig over Besværlighederne ved at rejse i hendes Alder og de stadig voksende Ængstelser for, hvordan det skulde gaa hende, og hun tumlede og drejede Ordene saa listeligt, at Løjtnanten tilsidst var klemt inde mellem sine egne Udtalelser og ikke kunde slippe fra hende.

Ingen vilde have troet, at den ligefremme Tante Matilde havde en saadan Slangesnildhed til sin Raadighed, men hendes Veltalenhedsstrøm rullede rask hver Indvending til Jorden.

Den unge Kone havde først siddet tavs, fordi hun ikke rigtig fattede, hvorom det Hele drejede sig, og da det først rigtig gik op for hende, var hun ikke i Stand til at sige et Ord, thi Graaden sad hende i Halsen, og Taarer var hendes Mands værste Fjende, derfor tav hun ogsaa nu klogelig stille og sad som en stum Tilhører til den ædle Strid, der kæmpedes tappert fra begge Sider.

Omsider gav han efter.

Det var ret, Emil, sagde Tante Matilde og slog Hattebaandene tilside, i Talens Løb var hun bleven ganske ophedet. Den klogeste gi'er efter, og Du ved at med gamle Damer nytter det ikke at disputere, de vil altid have Ret. Og nu, lille Børn, rejser jeg alligevel, vedblev hun med et muntert Blink i Øjet, og saa hen paa de to Ægtefolk.

De to saa uforstaaende igen.

Ser I, sagde hun med en hjærtelig Latter. I kan jo nok begribe, at jeg ikke vil gøres Nar ad hele min øvrige Levetid paa Grund af mit svigtende Mod. Jeg rejser, ganske vist ikke til Rom, men ned paa Landet, i en eller anden Udørk, hvor jeg kan nyde den friske Foraarsluft og forberede mig paa alle mine Oplevelser.

Rejsedagen kom, og Tante Matilde rullede med Sydtoget afsted ud paa sin lange Fart. Forinden havde hun kundgjort sin sidste Bestemmelse om ingen Breve at skrive og modtage, da det var hendes Hensigt

i den Tid ganske at løsrive sig fra sit Fødeland og dets Beboere.

Der gik seks Uger, og to Maaneder, og omsider begyndte Familien at blive lidt uhyggelig ved den lange Tavshed. Vilde hun helt og holdent blive dernede og slaa sig til Ro med det samme og ikke mere vende hjem. Hun var vel ikke ramt af Solstik, nu Varmen var saa voldsom dernede, hvad man kunde læse om i alle Aviserne. Men maaske hun laa et Steds i Bjærgene. Det var ogsaa et ærgerligt Lune det, ingen Brevkort at sende, det lignede aldeles ikke Tante Matilde, kort sagt, man begyndte saa smaat at blive utaalmodig.

Endelig en Dag var Rullegardinerne trukne op i hendes Lejlighed og i Vindueskarmen prangede Blomsterne paa sin vante Plads.

Der blev et Rykind af Slægt og Venner. Solbrændt og fornøjet, glad og frisk som en Solsort kom Tante Matilde dem imøde. Det var ikke vanskeligt at se, at hun var brunet under Sydens Sol!

Paa Bordet og i Sofaen laa Pakker og Etuier af fristsende Form og Farver, og Sjaler, Tæpper og indlagte Træmosaikker fra Bellacio, Sorrerito, Napoli og Roma stod og laa i malerisk Uorden rundt om.

Sent den foregaaende Eftermiddag var en formummet kvindelig Skikkelse kørt fra Jernbanen ned til det italienske Udsalg inde i Byen, og ladet med Pakker og Genstande var Drosken rullet gennem Gaderne til Tante Matildes Port — uden at nogen havde lagt Mærke dertil eller undret sig derover.

Og alt hvad Tante Matilde kunde fortælle! — Vidunderlige Oplevelser havde hun mødt af enhver Art. Hun havde set Røvere og Banditter med Dolke og Kapper — og Taranteldansen paa Colosseums Ruiner — Venedig havde straalet — som altid — i fuld Maaneglans — og hun havde ofret en Rose paa Romeo og Julies Grav i Verona.

Og saa digtede hun paa Grundlag af Rejsebeskrivelser og Italianoveller — og løj som kun en professionel Rejsekorrespondent plejer at lyve — men med rigt Udbytte og med en Overbevisning, som næsten tilsidst overtydede hende selv.

Havde den fingerede Rejse været Virkelighed, kunde den ikke have voldt hende selv og hendes Venner større Fornøjelse.

Jeg har udvidet mine geografiske Kundskaber — plejede hun at slutte sine Beretninger med et lille meget sigende Smil — og for saa vidt havde hun Ret, som den landlige Egn om den bitte obskure Station paa Vordingborgbanen, hvor hun havde opholdt sig, var bleven gennemstrøjfet af hende paa Kryds og Tværs — og hun døbte straks hver Plet og Udsigtsbænk med berømte italienske Navne — for at jeg dog med nogenlunde Sandhed kan sige, at jeg har været der, sagde hun til sig selv.

— Ja, ja — jeg har været vel rejst — og kan nu herefter hvile paa mine Laurbær — sagde Tante Matilde omsider. Aldrig havde jeg troet, at noget Ophold skulde volde mig halv saa megen Fornøjelse.

Samme Dags Morgen havde hun nemlig haft Brev fra Overlægen paa Sanatoriet, hvor den unge militære Familiefader i to Maaneder havde været installeret — og Brevets Indhold var af den allermest forhaabningsfulde Beskaffenhed.

D. v. d. Lyhe.

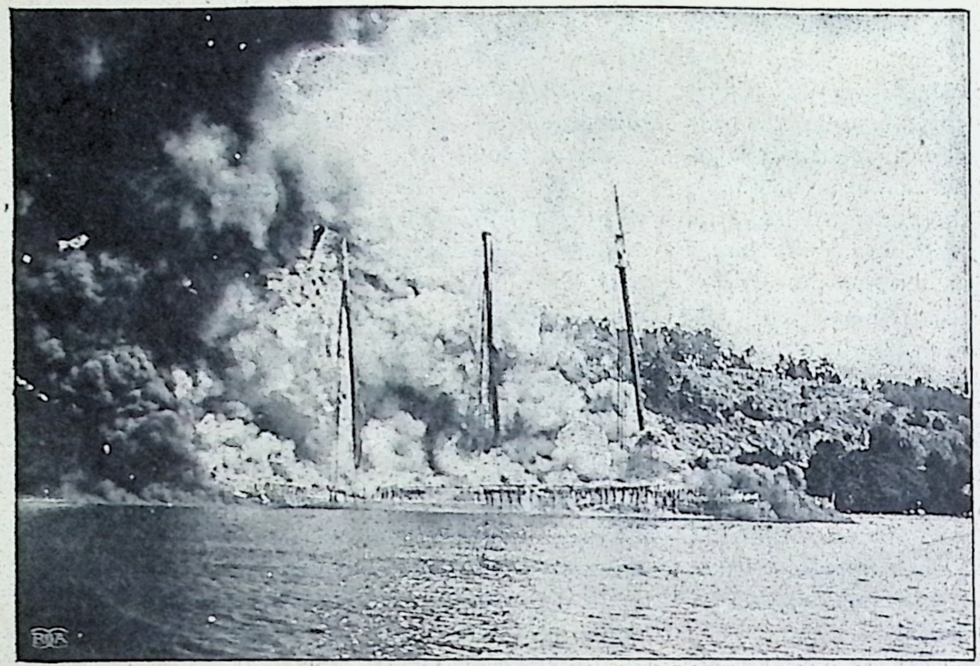
Naftaeksplosion paa Søen.

Kun sjældent lykkes det at fremskaffe paalidelige Billeder af voldsomt og pludseligt opstaaede Eksplosioner, og ganske enestaaende er det sikkert gennem en Serie fotografiske Optagelser at kunne præsentere hele Eksplosionens Forløb saa levende, at man føler det som havde man selv bivaanet Katastrofen. Der foreligger imidlertid virkelig ikke mindre end 7 à 8 forskellige ypperlige Fotografier fra den frygtelige Naftaeksplosion, som sidst i Juli fandt Sted i Gäddviken i Sverrig, og da dette Faktum rent journalistisk set interesserede os, bad vi Fotografen (A. Lindahls Fotografiaffär i Stockholm) fortælle os lidt nærmere om sit Arbejde ved denne Lejlighed.

Han beretter:

„Da jeg mellem 8 og 9 om Morgenen paa Cykle passerede Strandvejen paa Vej til mit Atelier, hørte jeg pludseligt et dumpt Brag, og straks efter saa jeg en mægtig Røgstøtte hæve sig omtrent ude ad *Saltsjön* til. Jeg havde mit Kamera med og fór nu afsted med langt større Hastighed, end tilladt er, ned imod Ulykkesstedet, idet Røgskyerne stadig viste Vej. Da jeg naaede Stedet, fandt jeg en Færgemand, som var villig til at ro mig saa nær som mulig til det brændende Skib. Hurtig fik jeg begyndt at fotografere, og just som den anden Plade skulde tages, hørtes paany et Par Eksplosioner, som udsendte de mægtige Røgmasser, der paa Billedet fylder hele Sundet.“

— Skibet, som eksploderede, var den amerikanske Bark *„Louise Adelaide“*, der Natten før Katastrofen var ankommet for at udlosse sin Last af Nafta og Gasolie ved det store Petroleumsoplag, som har Plads ved Gäddvikens Strand. Gäddviken ligger i Stockholms umiddelbare Nærhed, og man kan pr. Damper naa derud i Løbet af 15—20 Minutter. Et Held var det, at der herskede fuldstændig Vindstille under Branden, thi Skoven ligger tæt derved; den antændtes ogsaa flere Gange, men det

Fartøjet i Brand kort efter Eksplosionens Udbrud.

drev om i Vandet tilligemed en halvbrændt Due.

Styrmanden og en dansk Matros, der hedder Nielsen, var de eneste af Besætningen, der ikke omkom. Styrmanden stod, da Ulykken indtraf, bøjet ud over Rælingen, ifærd med at hejse Ankeret. Han blev da pludselig slynget op i Luften, fik i Faldet Benene knust og forsvandt derefter i Søen, hvor han fik fat i et Toug, der holdt ham oppe, indtil hans Nødraab kunde hidkalde Hjælp. Den danske Matros var den, som slap lettest fra

lykkedes en udmærket ledet Dampsprøjte at slaa Flammerne ned hver Gang, de søgte at sætte sig fast i Træerne.

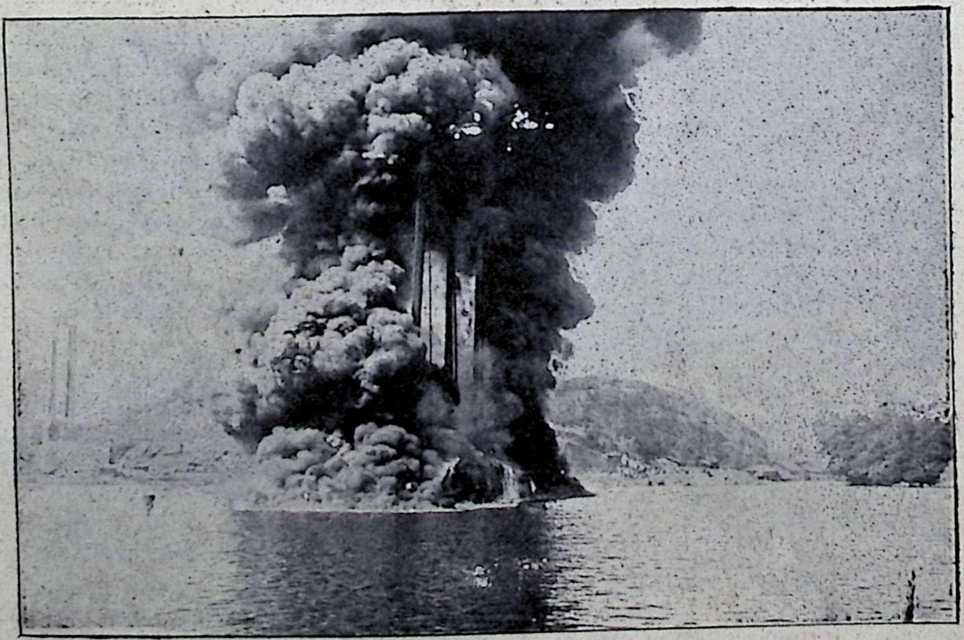
Eksplosionen gav Lyd som et vældigt Kanonskud, der fik Døre og Vinduer til at springe op, og som vidt omkring bragte Bud om den grufulde Begivenhed. Helen Dagen og største Delen af Natten laa Røgen tyk over det stadig brændende Skib, og frygteligst saa det ud ved Halvto-Tiden om Natten, da et stort Antal Naftafade fløde ud; hele Sundet var da et eneste Ildhav, pragtfuldt og imponerende i al sin Rædsel.

Thi rædselsfuld blev Katastrofen gennem de mange Menneskeliv, den kostede. Kun to af Besætningens otte Mand fandt Frelse, og desuden dræbtes fire Toldembedsmænd og et Par Mennesker, der havde Ærinde ved Skibet.

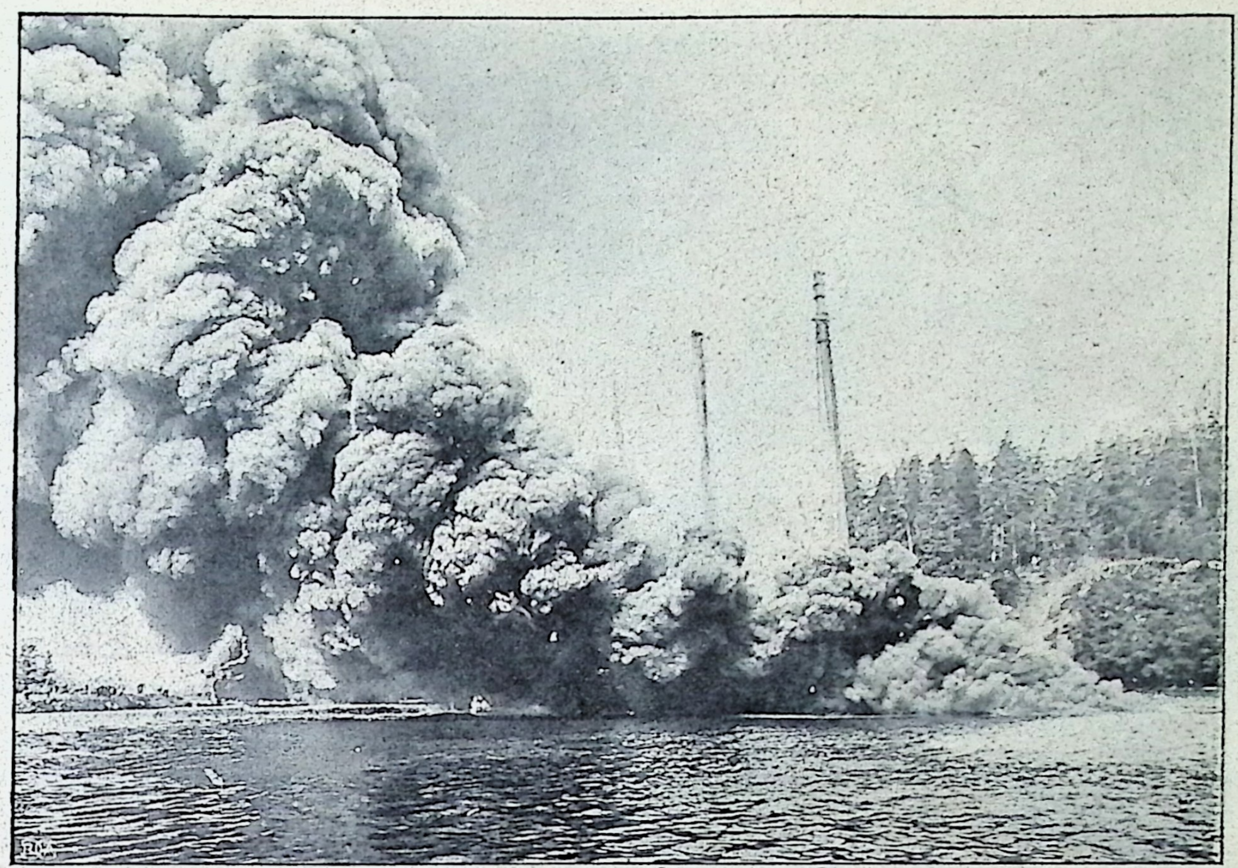
Der var ingen som helst Hjælp at bringe. Færgemanden, som roede Fotografen ud, fortæller, at han straks, da han hørte Braget, i en Baad søgte ud til Ulykkesstedet, for om muligt at gøre nogen Gavn, men Varmen tvang ham tilbage i lang Afstand, og alt, hvad han fandt, var Fartøjets Journal, der

Ulykken; med nogle Kontusioner i Hoved og Ben blev han indlagt paa Serafimerlazarettet, hvor han nogenlunde hurtig kunde vente sig Helbredelse.

Anledningen til Ulykken staar uoplyst hen og vil rimeligvis ikke blive opklaret. Der kan være en Del, der tyder paa, at Tolddamperen har Katastrofen paa sin Samvittighed. Den lagde sig ved sin Ankomst til Gäddviken paa Barkens Luvartside, og da man aabnede for Lastrummene, har muligvis Luften, der strømmede ud fra dette Sted, ladet sig antænde af Tolddamperen, som næppe har vist tilstrækkelig Hensyn

En Time efter Eksplosionen.

To Naftafade eksploderede just, da dette Billede blev taget.

til det farefulde Raapetroleum, der kræver al mulig Omsorg.

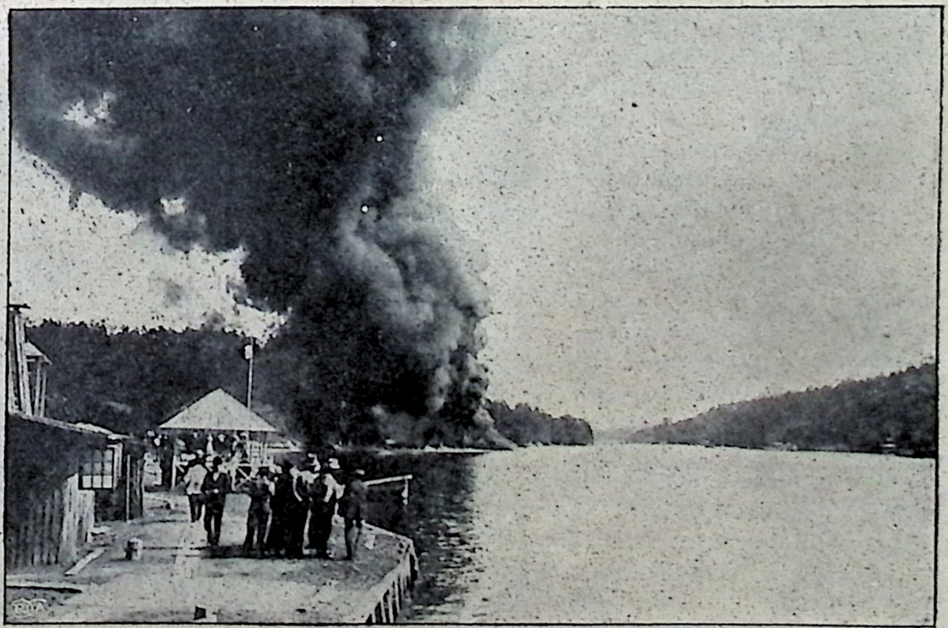
„Louise Adelaide“ var bygget 1882, Ladningen var assureret for op imod 100,000 Kr., og det havde taget sin Last ind i Filadelfia sidst i April. Saa snart Skibet havde losset, skulde det være gaaet til Island for at føre Sten til Amerika, thi Petroleumsfragterne er ikke saa store, at de alene kan give tilstrækkelig Udbytte for Rejsen.

Stedet, hvor Ulykken hændte, skildres som en af de landlige Pletter, Stockholms Omegn er saa rig paa. Der er høje, skovklædte Skrænter, hvor Villaer hist og her kigger frem af det grønne.

I disse idylliske Omgivelser iagttog en Menneskeskare, der ikke lader sig tælle, den flammende Brand, som et svensk Blad benævner »Jættebaalet“.

Det sydede og larmede i Vandspejlet, Ildstøtterne skød op høje som et fire Etages Hus, de kløvedes og forsvandt i den tykke Røg.

Og rundt omkring Jætten sværmede alle Slags Smaabaade, hvilke end ikke de stadig eksploderende Stoffer kunde holde i ærbødig Afstand.

Det rygende Baal.

Barmhjertige Søstre.

(Med Amatørfot. af Reiffenstein-Hansen.)

En barmhjertig Søster.

Den 11. Maj 1856 kom fire franske Søstre af Sct. Josephs Ordenen fra Chambéry til København. De var aldeles ubemidlede, og deres første Bolig var en 4 Værelsers Kælderlejlighed med Vinduerne ud mod en Kirkegaard. Ofte ejede de intet at skaffe sig Mad for og maatte derfor faste ogsaa udenfor de ordinære Fastedage. Deres praktiske Dygtighed i Haandarbejde og deres botaniske Kundskaber, blev dem dog snart til Nytte, og deres opofrende Liv vandt dem Velyndere.

I de første Maaneder af deres Ophold i København viste de sig ikke i deres Ordensdragt, det var jo kun otte Aar siden, at Landet havde faaet Religionsfrihed. Da de saa endelig en Dag viste sig paa Gaden i Ordensdragten, vakte de megen Opmærksomhed, man havde siden Reformationen ikke set en gejstlig Ordensdragt i Danmark.

Snart kunde de grundlægge en Skole, der senere efterfulgtes af flere, og i femten Aar virkede Sct. Josephs Søstrene som Børneopdragersker. I 1873 udvidede de deres Virksomhed og grundlagde et Hospital, Sct. Josephs Hospitalet i Griffenfeldtsgade. De tre af de fire første Søstre var imidlertid døde, den fjerde var i lang Tid Forstanderinde for Hospitalet, og i 1895 viste den franske Regering hende den Opmærksomhed at lade sin chargé d'affaires i København, Mr. de Commines overrække hende en Fortjenstmedaille i Guld. Et Aar senere drog han forøvrigt sit sidste Suk paa det samme Hospital.

I disse Dage har Sct. Joseph Søstrene atter set et Resultat af deres utrættelige Arbejde, idet de har faaet indviet et nyt Hospital i København, beliggende paa den store Grund, som hørte til det gamle. Dette gav os Anledning til hos Søstrene at søge nogle Oplysninger om deres Liv og Virksomhed i det hele taget, og udbede os Tilladelse til at maatte tage nogle Foto-

Paa Vandring.

Frokosten serveres.

grafier indenfor Hospitalets og Klostrets Mure. Det viste sig dog forbunden med nogen Vanskelighed at skaffe et Typebillede af en Sct. Josephs Søster, da det strider mod Søstrenes Ordensregler at lade sig portrætere til offentlig Beskuelse. Først maatte vi have Overpriorindens Dispensation og med denne gik vi til Priorinden for et af Klostrene. Hun satte en betænkelig Mine op ved at imødekomme vort Ønske, men som for at berolige sin Samvittighed spurgte hun: „Til hvis Ære?“ Hvortil vi — kendt med Klosterskikken — svarede: „Til Guds og Sct. Josephs Ære“. Saa først kunde Fotograferingen begynde, dog maatte vi forpligte os til ikke for vedkommende Søster at røbe, hvortil Fotografiet skulde anvendes, samt ikke at lade hende se Billedet reproduceret i noget Blad. Formodentlig for ikke at friste hende til forfængelige Tanker. Vedkommende Søster kunde alligevel maaske have Vanske-

Søstrene gør Køkkentjeneste.

lighed ved at genkende sit Billede, da det ogsaa hører til Ordensreglerne, at Søstrene ikke maa eje eller bruge noget Spejl.

Just som vi staar i Klostergaarden og taler med Priorinden, slaar Klokken syv, og en dyb Malmklokke fra den nærliggende Kirke ringer. Med Udraabet: „Angelus!"*) knæler Priorinden, mens forskellige Søstre, som færdes omkring i Gaard og Have ligeledes kaster sig ned paa det Sted, hvor de netop stod, da Angelusklokkens første Slag gav Lyd.

Man mærker, at der i Klostret leves efter bestemte Regler, der nøje overholdes, og ikke efter hver enkelts Smag og Behag. Sommer og Vinter ringes der om Morgenen Kl. 5 (paa Hospitalet Kl. 4½) med en stor Klokke, Signalet til at staa op, og Sengetiden er Klokken ca. 9½ Aften, en lang Arbejdsdag! Søstrenes Arbejde Dagen igennem bestaar i at pleje og passe de Syge, samt undervise i Skolerne, og det paases nøje, at ingen Tid spildes med unyttig Tale. Udenfor bestemte korte Frister, maa Søstrene saaledes ikke tale sammen indbyrdes, med mindre det er aldeles nødvendige Bemærkninger, der skal udveksles, og i Sove- og Spisestue maa der aldrig samtales. Under Maaltidet om Middagen læser en Søster op af en gudelig Bog, de maa aldrig spise eller drikke hos Fremmede, uden for saa vidt de opholder sig hos dem som Sygeplejersker, og paa Gaden maa de ikke nyfigent betragte noget eller vende sig om. Dette er kun enkelte Punkter af Søstrenes livsvarige Løfter: Kyskhed, Lydighed og Fattigdom.

Man skulde tro, at et saadant Liv maatte sætte et Præg af Tungsind og Grav-Alvor over disse Søstre, men det er langtfra Tilfældet. Naarsomhelst man taler med dem, møder man et venligt og smilende Ansigt, og i Skolegaarden, blandt den muntre Børneflok, der synes at indeholde Spirer til mere end én Nitouche, ser man dem deltage i Legen.

Man maa ingenlunde tro, at Sct Josephs Søstrenes Orden kun har Tilgang af Kvinder, der først har prøvet Livet og lidt Skibbrud paa et af dets mange Skær. Nej, der findes Søstre paa 50 Aar, og derover, som fra deres 16—17de Aar har tilhørt Ordenen.

Hvad kan da drive en saa ung Pige til at begrave sig levende for Verden? Ja, hvem kender det uudgrundelige Dyb, som hedder Menneskehjertet?

*) Ved Angelusringningen Morgen, Middag og Aften mindes Englens Hilsen til Jomfru Maria.

Kejserinde Friederich.

Kejser Wilhelm har mistet sin Moder, og i Ilfart er han hastet hjem fra sin Norgesrejse for at staa ved hendes Dødsleje paa det stille Slot Friederichshof ved Cronberg.

Hvis noget kunde faa den stolte Hersker til at stanse paa sin Vej og eftertænke, om det ogsaa er den rette, han har valgt, da maatte det være Tanken paa denne stille, sagtmodige Kvinde, Datteren af det frie England og Enken efter Tysklands mest frisindede Monark, hvis Trone var et Dødsleje. Hun delte sin ædle Husbonds liberale og fredsvenlige Livssyn, og saa sikkert med Bekymring sin Søn træde op som Imperator efter Principet: „Vi alene vide".

Efter sin Mands Død trak Enkekejserinden sig tilbage fra Verden og syslede kun med Velgørenhed og med sine literære og kunstneriske Interesser, og ved Moderens, Dronning Victorias Død, havde hun sagt Farvel til alt, hvad der bandt hende til denne Verden. Døden var for hende en Udløsning.

Men Tysklands Folk, der sukker under Jernnævens haarde Tag, vil med Vemod mindes en fin, hvid Haand, der i det skjulte søgte at læge mangt et Saar, som Livet slog.

Kejserinde Friederich, den tyske Kejsers Moder.

Gaardspladsen i den genopbyggede Gaard.

Bygningsmusæet ved Kongens Lyngby.

Lidt uden for Kongens Lyngby — gennem Skoven bag Sorgenfri Slot, lige foran Grundtvigs Højskole — er der bygget nogle besynderlige Gaarde, som fra i Sommer er aabne for Publikums undersøgende Interesse.

Direktør Bernhard Olsen fra Dansk Folkemusæum er Bygmesteren. I Musæet ved Siden af Tivoli har han nu i mange Aar samlet en stor Skat af gamle Sager, saadanne, som har været brugt for Aarhundreder siden i danske Hjem. Alt imens denne Samling blev fuldstændigere og fuldstændigere, følte man ved Beskuelsen af alt dette *indvendige* Savnet af Rammen om hele det Interiør, hvori disse Sager i sin Tid fandtes, de Huse og Gaarde, hvor de blev brugt af vore Fædre.

Da nu Dansk Folkemusæums Bygningsafdeling i Begyndelsen af 1899 fik stærkere Kræfter ved en Statsbevilling og en stor Gave fra en Privatmand, blev man i Stand til at afhjælpe dette Savn. Man bestemte sig for at lægge det ny Musæum ved Siden af la Cours Landbrugsmusæum og forventer, at der mellem de to Institutioner kan opnaas et for begge Parter heldigt Samarbejde. Der er Plads til fire Gaarde, og tre af dem er allerede opført.

Den gamle Gaard paa Næs.

I Valget af Gaar-

dene har man søgt at paavise Udviklingen i det danske Landbrug, idet man har eftersporet de Bygningsformer, som opstaar ved Gaardens Beboeres Samvær med deres Husdyr.

Den første af Gaardene er hentet nede ved *Husum* i Sydslesvig: Hernede fandt vi lige op til vor Tid den ældste Bygningsform, som er kendt: „et Røghus", skorstensløst, med Arneilden brændende midt paa Gulvet. Her levede Mennesker og Kvæg under samme Tag i et stort Rum.

Fra Arnen hvirvledes Røgen op i Huset, drog hen over Høet i Stænget og gik derfra ud gennem en Aabning i Gadegavlens Halmtag, Uglehullet. Røgen drev gennem hele Huset, gennemtrængte det med sin for uvante modbydelige Lugt, farvede alt Træværk i Stuerne i rige, dybe brune Toner og gav Tømmeret den uovervindelige Styrke, der lod det leve usvækket gennem Aarhundreder. Endnu hen imod Slutningen af det Aarhundrede, vi lige forlod, stod disse storladne Oldtidshuse som for Sekler siden, og det var en Sjældenhed at træffe en Skorsten.

Det andet Led i Rækken, den nordslesvigske Gaard, mangler endnu. I den levede Kvæg og Mennesker under samme Tag, men Beboelsen var skilt fra Stald ved Tværvægge. Der fandtes baade Skorsten og Udhuse.

Det tredie Led er en nørrehallandsk „Stue" af Buller og Planker i Fyr. Her er Kvæget flyttet til Udhusene.

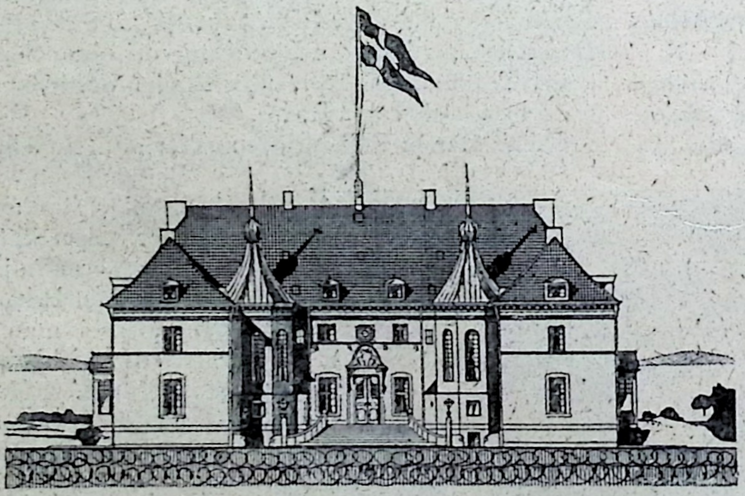
Fjerde Led er en stor, retvinklet Gaard, en Tvillinggaard af den dansk-skaansk-sønderhallandske Gaardform, der har hersket i saa mange Egne af vort Land i de sidste Aarhundreder, og som afslutter en Udvikling fra Oldtiden til vore Dage.

Foruden disse Gaarde med indvendige og udvendige Herligheder findes der ogsaa et „Lofthus", et Højenloft, det som Bonden gemte sig selv og sine Kostbarheder i, naar der var Ufred i Landet, som Præstegaardene i Tiden før Kroerne og Hotellerne brugte til Herberg for Vejfarende, og som i Folkeviserne kaldes „Jomfrubur".

Om dette Jomfrubur, hvor de unge Piger sad bag Slaa og tredobbelt Laas, drejede Middelalderens Sange, Sagn og Æventyr sig, og de har udstyret det med al tænkelig Pragt.

Det er nok værd at tage ud at se altsammen. Man kan lære eller drømme om de svundne Tider, ligesom man lyster. Ebbe.

I Jyllands Hovedstad.

Prins Christians Sommerbolig.

KØBENHAVN havde aldrig kunnet gennemføre en Fest som den, hvormed Aarhus nylig fejrede danske Journalister. Det var ikke de Summer, der blev ødslet, thi dem kunde ogsaa København stille paa Benene, det var ikke heller den storstilede Anretning, skønt vi gad se den Vært her i Byen, der kan servere et Selskab paa 600 Mennesker en Suppe, der er varm, — men det er Indkvarteringen, som Hovedstaden aldrig havde magtet. Ikke for noget i Verden havde vi faaet københavnske Bedsteborgere til at forlade deres gode Senge til Fordel for ukendte Fremmede, og det var der mange Aarhusværter, som gjorde hele tre Nætter i Træk. Vi Journalister tager os ikke al den Gæstfrihed til Indtægt; vi finder i den en Bypatriotisme, som vi beundrer, og som vi er glad over denne Gang kom os til Gode. Næste Gang bliver det Prins Christian, der nyder godt af den, og næste Gang igen bliver det maaske en Arbejderkongres. Thi Aarhus er ikke snæversynet, og dens Gæstfrihed er uden Grænser. Vi kender en Vært, der nu under Mødet partout vilde give sine Gæster en Flaske Chartreuse med i Sengen, da han i Øjeblikket ikke kunde hitte paa andet og mente, at noget maatte han byde dem.

Aarhusianerne, der paa alle Maader søger at give Byen Sundhed og Styrke, ser med stor Tilfredsstillelse, hvorledes den lægger sig ud baade i Drøjde og Højde. For hvert Hus, der skyder op, straks er Bygningspolitiet tilstede med sine strenge Ordrer: „Tilbage, længere til-

Dame-Frokosten i Ørnereden. (Th. Hermansen fot.)

bage, ingen maa trænge sig frem, der skal være Plads til at passere“, og paa den Maade forsvinder efterhaanden de snævre Gyder og giver Plads for ranke, luftige Gader. Eller læg blot Mærke til det nye Kvarter imod Syd, paa Marselisborgs Grund, hvor man har anlagt en imponerende Strandpromenade, hvor Aarhus skal ligge paa Landet, gaa i Vandet, spasere i Parker og cykle paa Cyklestier, som en københavnsk Cyklist kun har set dem i Drømme. Man er allerede færdig med et godt Stykke af Strandvejen og Tegninger til Resten ligger parat, udkastet af Ambt og den berømte Kampmann, Aarhus' Nyrop. Og længere ude rejser sig højt paa en Bakke, skudt langt tilbage paa en Baggrund af Skov, Prins Christians Sommerbolig i paradisisk Ensomhed og Skønhed.

Hvilket Held at den private Spekulation ikke fik sin Klo i Marselisborg, Indenrigsminister Ingerslevs vidtstrakte Gods. Det fortælles, at den sidste Formalitet, der bragte Salget i endelig Orden, ordnedes samme Dag som Ministeren døde, og for en grumme billig Penge, et Beløb paa 1,200,000, erhvervede Byen sig de herlige Grunde. Saaledes fik Aarhus først sagt den gavmilde Minister Tak gennem de Ord, man satte paa hans Mindesmærke paa Kirkegaarden, hvor han hviler lige overfor Stormanden Dalgas.

Efter en bedre Frokost. — Tableau!
(Fot. af Th. Hermansen).

Udenfor Theatret før Aabningsmødet.
(Fot. af Th. Hermansen.)

Der er en mægtig Udvikling og Fremgang overalt i denne By, allevegne kan man høre det gro. Siden først i Firserne har Indbyggerantallet fordoblet sig, Kommunen har lagt sig en Formue op, Havnen strækker sig snart af Led, for at give Trafiken Plads. Og Industriens Fremgang belyses bedst gennem et Par Tal, som

Arthur Allin spiller Orgel.
(Amatørfot. af Sigurd Trier.)

vi finder i det lille Hefte, som Borgerkomitéen gav Gæsterne i Hænde:

„I 1890 var 71 Bedrifter undergivne Fabriksinspektoratets Tilsyn, og der var 78 Dampkedler. Nu er Bedrifternes Antal 164 — ved Nytaarstid kun 152 — og Kedlernes Antal er steget til 131."

Men i Bestræbelserne for at vinde Velstand og Magt har man ikke glemt, at Rigdom forpligter, og med store Ofre har man da rejst et Theater, der har sit ejendommelige Udstyr for sig selv, saa lyst stemmer det Sindet til Fest, saa helt lukker det i for Verden derude.

Naar Teatret undtages, søger man i Aarhus ikke synderlig Morskab uden Døre. Man sparer sit gode Humør op til bedre Lejlighed og intet Under da at, de aarhusianske Damer forekom de let modtagelige Journalister saa sprudlende livfulde, at de selv efter Hjemkomsten uden at blinke turde gentage de Komplimenter, som de opfandt i Ørnereden og paa Midtermolen.

Nu da Damerne er nævnt, kommer Turen til alt, hvad vi ellers skænkede vor Beundring: Redaktør Hansens Kantate, Mønsteds Stipendier, Bølgeblikteltet og saa den Flothed, hvormed en anonym Fyrværker opsendte 20 Raketter, hver Gang Bush vilde nøjes med én. Og helst mindes vi de 52,447 elskværdige Mennesker, der findes i Aarhus.

Der er kun et enkelt Minde, som for vort Vedkommende blander lidt Malurt i det herlige Velkomstbæger, man rakte imod os.

Sodavand „Dagen derpaa".
(Amatørfot. af Sigurd Trier).

Det er Mindet om en ung Mand, der med bevidst Ondskab viste os forkert i Byen og lod os gaa en lille Omvej paa omtrent en Fjerdingvej. Hvad udestaaende han har haft med Pressen, ved vi ikke, men tydeligt var det at se, hvor inderligt han glædede sig ved at have faaet Hævn. Han udleveres herved til alle rettænkende Aarhusianeres retfærdige Forbitrelse og Ringeagt.

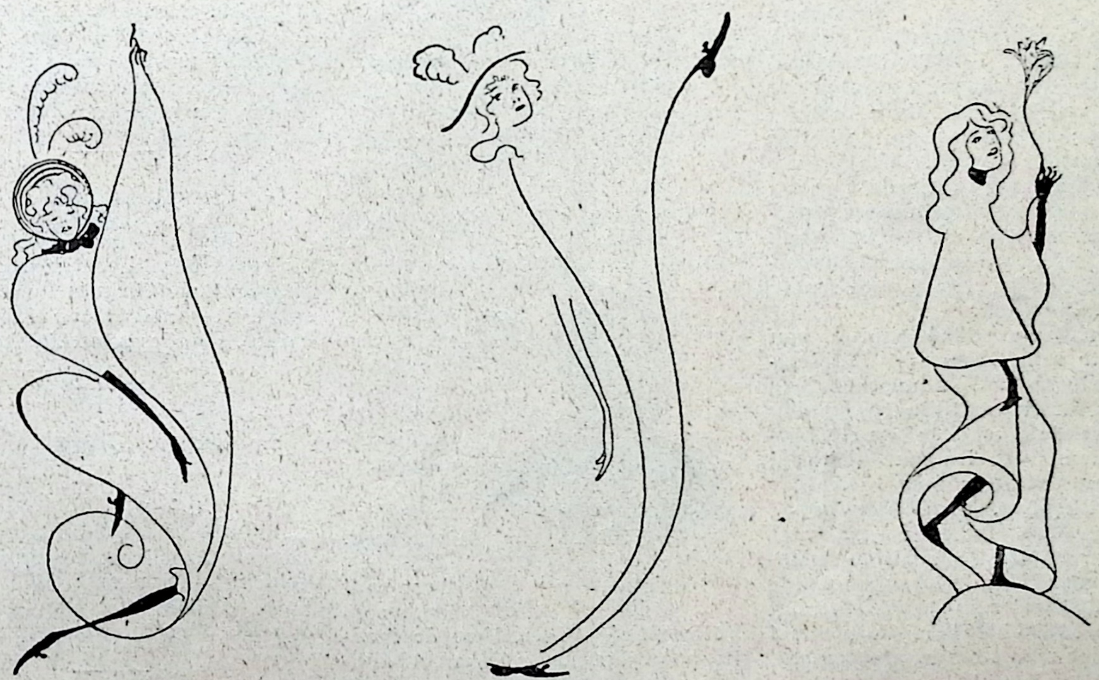
Mirliton.

„Blomsten hos os —."

Kvinden lignes af alle Verdens Poeter ved Blomster, dels fordi en Blomst i det hele taget er et overordentlig tiltalende Naturprodukt, der pynter i en Stue eller en Have, dels fordi Blomsternes Mangfoldighed rummer en saa uendelig Rigdom af Nuancer og Ejendommeligheder — den bly Viol, den berusende Jasmin, den svulmende Rose og den slanke uskyldshvide Lilje.

Det er ingenlunde alene hos os, at Blomsten staa sin Prøve selv for den strengeste Politidirektørs Dom.

Disse Tegninger fremkom som Illustrationer til en lille Broschure „Die Barrisons", som udkom i Tyskland paa den Tid, da der ikke blot var en Barrison, men en hel Trup af saadanne syngende og dansende Pragtblomster, og vi tør derfor ikke indlade os paa at udtale noget om, hvem af dem det er, der nylig har maattet sænke sit Hoved for Tordenguden *Jupiter-Pe-*

Barrisonerne. Efter Tegning af Th. Th. Heine.

er den dejlige Kvinde. Alle Nationer kender den Historie — „du bist wie eine Blume "siger jo ogsaa *Heine*.

Vi ved ikke, om det er Navnefætterskabet til den store tyske Digter, der har bragt Tegneren *Th. Th. Heine* paa den Tanke at stilisere en berømt Kvinde i Blomstens enkle, rene Linjer. Saaledes som Spøgen er gjort, kan den kun være til Smiger for Originalen, og iklædt denne Dragt skulde man tro, den maatte kunne

tersens vrede Lynblik. For Resten var Bukettens Charme nok netop den, at dens fem Bestanddele lignede hverandre som den ene Blomst den anden.

Som bekendt blev det en af den nye Justitsministers første Regeringspligter at lægge den Barrisonske Blomsterpragt paa Kritikens Vægtskaal, og han har dermed tjent sine Sporer som Overgartner i den Del af Danmarks Blomstervang, hvor Blomsten gror frodigst hos os — nemlig Variétékvarteret paa Vesterbro.

Bastian.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

En af vor Hærs ældste Veteraner, Oberst *F. L. A. Hein*, er nylig afgaaet ved Døden, over 90 Aar gl. Den afdøde kom fra Landkadetakademiet som Officer 1828 til de slesvigske Regimenter, hvor han avancerede til Premierløjtnant. I den første slesvigske Krig deltog han med 13de Bataillon i Slagene ved Bov, Slesvig, Nybøl og Dybbøl. Ogsaa i 1849 og 50 stod Obersten ved denne Bataillon og særlig ved Isted og Øvre Stolk i 1850 var hans Kompagni udsat for det fjendtlige Angreb. 1851 fik han Majors Karakter og gjorde Tjeneste ved de holstenske Regimenter, hvorfra han forflyttedes til 16. Bataillon. Derfra forfremmedes han til Oberstløjtnant for 20. Bataillon og senere for 14. Bataillon.

F. L. A. Hein.

I Krigsaaret 1864 gjorde han Tjeneste som Oberst for 12. Regiment, hvor han udmærkede sig ved Dannevirke Stillingen og den paafølgende vanskelige Retræte, ligesom han med Bravour deltog i Kampene ved Dybbøl. 1865 blev han afskediget, men efter denne Tid har han været et virksomt Medlem af forskellige Kommissioner under Munderingsvæsnet, og først 1876 trak han sig fuldstændigt tilbage. I 1898 blev den gamle Oberst benaadet med Kommandørkorset.

Aarhus-Mødet.

De to Mænd, som i forreste Række repræsenterede Aarhus By ved Journalistmødet, var Borgmester *Vestergaard* og Overretssagfører *Høegh Guldberg*. Medens Borgmesteren optraadte paa Byens Vegne, havde Høegh Guldberg paataget sig at være Borgernes Talsmand, og begge forstod de at repræsentere under en Form, der hverken manglede Stil eller Hjerte og straks gjorde det behageligste Indtryk paa Gæsterne.

Borgmester *Vestergaard*, der siden 1886 har indtaget Aarhus' første kommunale Hædersplads, er nu en Mand paa 64 Aar, af aristokratisk Stobning, en loyal og human Mand. Fra Justitsministeriet kom han 1877 som By og Herredsfoged til Nykøbing Mors, og herfra overtog han Borgmesterembedet i Aarhus.

Borgmester Vestergaard.

Overretssagfører *Høegh Guldberg*, der i 1898 fik Sæde i Rigsdagen som Repræsentant for Aarhus nordre Kreds, har takket være den sjældne Arbejdslyst og de ypperlige administrative Evner, han sidder inde med, faaet en fremskudt Plads som Tillidsmand ved en Mængde Institutioner. Ganske særlig er det Landbruget, han ofrer sig for, og som Sekretær og Kasserer i Foreningen af jydske Landboforeninger har han indlagt sig store Fortjenester. Pressens Folk lærte i ham at kende en livlig og elskværdig Mand og en udmærket Taler.

Overretssagf. Høegh Guldberg.

Jubilæum.

En velkendt sjællandsk Boglade, hvis nuværende Firma er *J. Chr. Koch*, fejrede nylig Jubilæum, idet den for 50 Aar siden grundlagdes af Boghandl. *H. Bloch*. Den overtoges 1874 af *A. Galle* og 1886 af *Emil Aarsleff*, der drev den betydelig i Vejret og 1898 solgte Forretningen til dens nuværende unge Indehaver *J. Chr. Koch*.

Boghandler J. Chr. Koch.

Rettelse.

En Trykfejl har sneget sig ind under et af Billederne i Artiklen „Bayreuther-Billeder" i vort næstsidste Nr. Der staar *Nil*døtrene, hvilket skal læses som *Rhin*døtrene.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: J. Strauss: *Wiener Blut*, Vals. (Hs Majestæt Kong Christian den IX allerunderdanigst tilegnet).

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Der er næppe i hele Verden et Kontor, hvor ikke Stemplerne har deres Plads paa Pulten som uundværlig Hjælper ved Siden af Pen, Blæk og Blyant, og gælder det korte Meddelelser, som med ganske samme Ord skal mangfoldiggøres utallige Gange, da er Stemplet fremdeles ganske uden Konkurrenter. Medens Udlandet oprindelig var den store Leverandør for det hjemlige Forbrug af Kautchukstempler, staa vi nu herhjemme paa dette Fabrikationsfelt fuldt ud paa Højde med det fremmede Arbejde og ganske særligt er det *P. D. Buchs Stempelfabrik i Aarhus*, der har drevet denne Industri op i den store Stil. Buch begyndte 1884 en Stempelfabrik, udvidede den Gang paa Gang, og har nu udsendt en Prøvebog der paa ca. 100 Sider giver en Oversigt over alle de mangfoldige Former, den moderne Stempelindustri spænder over. Der er Kæmpeclichéer med lange Tekster og store Billeder, der er Stempler i Medaillon, Uhr og Portemonnaie, og der er de udmærkede praktiske selvfarvende Stempler. Ogsaa i Hjemmene anvendes nu Stempler, saavel til Mærkning af Læder og Trævarer som til Papir og Linned.

HVER 8 DAG

Nr. 47. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 25. August. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Eugenie di Montijo.

Kejserinde Eugenie.
Efter Winterhalters Maleri i Versailles.

Hvor Nemesis kan ramme frygteligt! Hvor Skæbnen kan hvirvle et Menneske fra Ubemærkethedens Dal til Lykkens og Magtens solbestraalede Tinde og tilbage til Ulykkens, Alderdoms og Glemsels Mørke. Ingen Menneskeskæbne har vist det saa skarpt i vore Dage som Eugenia di Montijo di Guzman, Grevinde af Teba og Markise af Moya, Eks-Kejserinde af Frankrig.

Der er i vore Dages Frankrig Historieskrivere, sandhedskærlige Folk, der er begyndt at se den tredje Napoleon i et noget mildere Lys end det, han hidtil har staaet i. Man har hidtil i ham kun set den rene, samvittighedsløse Æventyrer, den politiske Forbryder, den menederske Politiker. Ingen har vovet sig frem med noget Forsvar for Statskupet og de afskyelige Myrderier, der ledsagede det, men man har søgt at bevise, at han dog, da han havde Magten, ofte havde Ønsket om at gøre det gode og oftere var reaktionær af Frygt end af Lyst. Men for Eugenie har ikke én Stemme hævet sig. Der er i hendes Liv intet, slet intet af godt, man kan faa Øje paa. Hun er som Kejserinde kun en ærgerrig, herskesyg, lunefuld Kvinde, hun staar endnu for det franske Folk og for den franske Historieskrivning kun som den spanske Æventyrerske, der blev et Landsonde Aand. Og endnu i vore Dage,

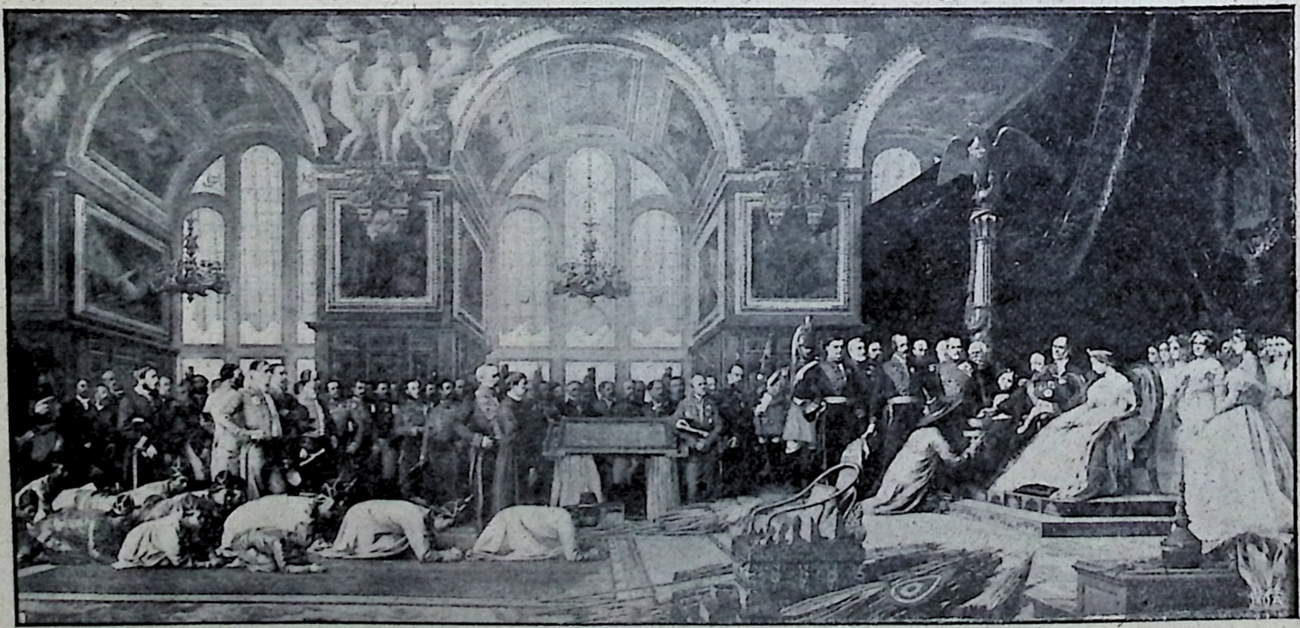
halvtredsindtyve Aar efter Forbrydelsen 2. Decbr. 1851, er man i Frankrig saa bitter stemt mod Napoleons Gemalinde, at man end ikke i Hjerterne kan faa Rum for Medlidenhed med den nu saa hjemsøgte, nedbøjede, ulykkelige Kejserinde, — ikke véd andet undskyldende at sige om hende end det ene Ord: Men smuk var hun jo!

Ja, hun var smuk. I den gamle Bonapartist Victorien Sardous Samlinger findes ogsaa et interessant Litografi af hende som spansk Rytterske. Under det staar: „La excellentissima Señora Donna Eugenia di Guzman, Condera de Teba, Marquesa di Moya di Montijo". Det er fra kort før den Tid, da hun blev indført ved det franske Hof i Tuilerierne, hvor Prinsesse Mathilde da gjorde Honneur. Man var i Paris overbevist om, at Napoleon vilde ægte Prinsesse Mathilde. Men den lille Spanierinde med de smukke, skeptiske Øjne har vel forstaaet sin Kunst. Der gik kun kort Tid efter hendes Tilsynekomst ved Tuilerihoffet, før den officielle Meddelelse kom til det franske Folk, at Kejseren „for at befæste Dynastiet og sikre Frankrigs Fremtid" vilde gifte sig med Mlle de Montijo. Og den 29. Januar 1853 fandt Bryllupet Sted i Tuilerierne.

Eugenie som Rytterske i Spanien.

Siden Versailles Hoffets og „Solkongens„ Dage har der vel aldrig været set pragtfuldere Hof i Verden end Eugenies i Tuilerierne og Fontainebleau. Fabelagtige Summer depenseredes, de glansfuldeste Fester holdtes, en Sværm af Æventyrere, Lykkejægere og smukke, letfærdige Damer strømmede til og gav Baggrund for Kejserparret. Baade i økonomisk og ydrepolitisk Henseende var det dertil lykkelige Tider for Frankrig. Pengene strømmede ind i Landet, Evropas Konger og Kejsere var Par s' Gæster, Krimkrigen og den italienske Krig forhøjede Frankrigs Glans, i Literatur og Kunst var det Guldalder, Lesseps byggede Suezkanalen, Offenbach fik hele Paris til at kankannere, og de første Pariserudstillinger fastslog den franske Kunsts, Industris og Kulturs uhyre Overvægt. Kun de Mennesker,

Paa Lykkens Tinde. Siams Gesandter modtages af Kejserparret. Efter Maleri af Gérôme.

der besad de fine Øren, forstod, hvor det bar hen. De forstod, hvem Offenbach havde ment med Menelaos og Helene, de lyttede til den dæmpede Knurren fra Buttes Chumont og Montmartres Arbejderkvarterer, de vidste, at Daumiers Karrikaturer Dag for Dag gravede Jorden væk under Kejsertronen. Og ude fra den ensomme engelske Ø Jersey lød mere og mere truende Forbandelserne fra den landflygtige Digter, fra Victor Hugo.

Gerome har malet et fortræffeligt Billede af en siamesisk Ambassade, der modtages i Fontainebleau i 1861 af Napoleon og Eugenie. Krybende nærmer Siameserne sig Kejsertronens Fod medbringende deres Gaver og deres Skrivelse i en Guldskaal. Paa dette Tidspunkt stod Eugenie paa sin Lykkes Tinde. Kejserprinsen, Lulu, var 7 Aar, Frankrig stod som den almægtige Stat i Evropa, og Hadet i Paris mod Napoleon havde endnu ikke givet sig større Udslag. Fra 1861 gaar Stjernen ned. Det mexikanske Æventyr indleder Dekadencen, Udstillingen i 67 og Suezkanalens Aabning i 69 kan ikke standse den, højere bliver Parisernes Knurren, voldsommere Victor Hugos Forbandelser, giftigere og dristigere Daumiers Karikaturer og Rocheforts Entrefilets i Villemessants „Figaro“. Jorden begynder at vakle, man søger at stive den af med en Krig, og ved Sedan styrter alt. Débacle, la grande débacle!

Og Ulykkernes Kæde begynder. Flugten fra Tuilerierne, Landflygtighed og Naadsensbrød i England, Napoleons Død, Vennernes Frafald og tilsidst Kejserprinsens, det eneste Barns, den elskede og forgudede Lulus Død i Afrika for de vilde Zuluers Spydstik og Hug af Assegajer.

Sidste Portræt af Ex-Kejserinde Eugenie.

Tilbage bliver kun en ensom og landflygtig Kvinde, med isgraat Haar og falmet Ansigt, der hvileløs flakker Evropa rundt, fra Schweitz til Middelhavet, fra Middelhavet til England, tynget af alle Sorger og pisket af alle Erindringer.

Nu og da vover hun sig til Paris. Ensom, sortklædt, ukendt færdes hun paa de gamle Steder, i Tuilerihaven, i Versailles, i St. Cloud. En Aften mødes saa Resterne af den gamle Garde: Emile Ollivier, Benedetti, Saint Victor med hende hos Prinsesse Mathilde. Aviserne har en Notits — paa fjerde Side — og ingen bekymrer sig om hende, ingen ser hende. Kun den enkelte Morgenvandrer, der spadserer gennem Luxembourg Haven, kan maaske paa Bænken ved Mediciernes Kaskade, hvor de vilde Duer flagrer, se en sortklædt, gammel Dame. Ved hendes Side sidder et ungt Menneske og læser højt. Det er Kejserprinsens Barn med en lille engelsk Gouvernante, og Eks-Kejserinden har tage sig af ham og interesserer sig for *ham*, i hvis Ansigt hun vel finder de Træk, der kan minde hende om hendes eneste Barn.

Og næste Dag er hun væk, — ude i ny, hvileløs Landflygtighed.

„Du skal blive syg og gammel og ikke kunne dø“, lød Victor Hugos Forbandelse, „og du skal blive landflygtig og ensom og ikke have andre at tale med end Minderne, der skal komme til dig i Skumringens frygtelige Timer og faa dig til at rødme af Skam for dig selv“.

Er ikke den landflygtige Digters forfærdelige Forbandelse gaaet i Opfyldelse paa hende?

Højt at klyve, dybt at falde!

V. F.

Min Nevø Joseph.

Af Ludovic Halévy. — Oversat af Axel Larsen.

To gamle Herrer sidder samtalende paa en Bænk i den kongelige Have i Versailles.

— Journalistiken, min kære, den er vor Tidsalders værste Onde. Jeg siger Dem rentud, at dersom jeg havde en Søn, vilde jeg tage mig meget i Agt for at lade ham faa Kendskab til Literaturen. Jeg vilde lade ham lære Kemi, Matematik, Fægtning, Svømning, Tegning, men ikke at skrive Stil. Uden den vilde han i hvert Fald ikke være udsat for at blive Journalist. Det er saa let, saa fristende; man tager Papir og Pen; man skriver noget om et eller andet, og værsaagod, der har De en Avisartikel. For at blive Uhrmager, Advokat, Tapetserer, i det hele taget til alle Professioner hører der dog Studier, Uddannelse, specielle Kundskaber; for at blive Journalist behøves der overhovedet intet.

— De har fuldstændig Ret, min kære; man burde bringe Journalistprofessionen ind under ordnede Former, oprette Eksamener, Attester og Dygtighedspatenter.

— Ja, og de kunde saamænd godt betale deres Patenter, disse Herrer. De skal vide, at Journalistiken er bleven en meget indbringende Levevej. Der er unge Mennesker, som giver sig af dermed, og som allerede uden Formue, uden Driftskapital, tjener deres ti, tolv, tyve, ja op til tredive Tusind Francs om Aaret.

— Det er meget mærkværdigt, men hvorledes bliver man Journalist?

— Jo, det synes, som om man i Almindelighed begynder som Reporter, det er et engelsk Ord. Reporterne indfinder sig overalt, i Ministerierne, i Teatrene; de mangler aldrig ved nogen Brand eller Førsteforestilling; aldrig ved noget Bal eller Mord.

— Det er mærkeligt saa god Rede De har paa alt det der.

— Ja, jeg har et temmelig godt Kendskab dertil — — — Naa, De er min Ven, De vil bevare Hemmeligheden, De vil ikke fortælle den til nogen i Versailles. Jeg skal fortælle Dem alt. Vi har én af dem i Familien.

— En, hvad for én?

— En Reporter.

— En Reporter, og det i Deres Familie, som er saa eksclusiv. Hvorledes har det kunnet gaa for sig?

— Ja, man har vel næsten Lov til at formode, at det er Fanden selv, som har haft en Finger med i Spillet. De kender jo min Nevø Joseph.

— Den lille Joseph? — Er det ham, der er Reporter?

— Ja, netop ham.

— Den lille Joseph! jeg ser ham endnu her i Parken spille Bold. Han havde bare Lægge og gik med et langt, hvidt Halstørklæde. Det er kun seks, syv Aar siden. Og nu skriver han i Aviserne!

— Ja, i Aviserne! De ved, at min Broder er Apoteker i Rue Montorgueil. Et gammelt Firma og et godt Firma, og naturligvis sagde min Broder til sig selv: Efter mig skal min Søn have Apotheket. Joseph sled i Pharmacien, hørte Forelæsninger og havde allerede taget en Eksamen. En ordentlig, flittig Fyr var han, som havde Lyst til sin Bestilling. Om Søndagen stod han og lavede Miksturer, klistrede Etiketter paa og rullede Piller blot for sin Fornøjelse. Men saa blev der til al Ulykke for omtrent 3 Maaneder siden begaaet en Forbrydelse paa Gaden, tyve Skridt fra min Broders Apotek.

— Aa, ja. Forbrydelsen i Rue Montorgueil. Det var denne Ekspedient, som dræbte sin Elskerinde, en lille Opvartningspige.

— Netop! Joseph bliver hidkaldt af Skrigene, han ser Morderen blive arresteret, og bagefter, da Politiet er gaaet, bliver han tilbage, snakkende og diskuterende. Joseph havde den foregaaende Lørdag spillet et Parti Billard med Morderen.

— Med Morderen?

— Ja, kun rent tilfældig; han kendte ham uden at kende ham; han kom paa den samme Kafé, det er det hele, og de havde spillet et Parti Billard sammen, Joseph og Morderen. Det var en vis Nicot. Joseph fortalte dette til dem, han stod sammen med, og De kan fatte, at dette gav ham en vis Vigtighed. Da paa en Gang kommer en lille, blond Herre hen til Joseph og siger: De kender Morderen?

— Ja, lidt, ikke meget; jeg har spillet et Parti Billard med ham.

— Og kender De Motivet til Forbrydelsen.

— Det er Kærlighed, ikke andet end Kærlighed. Nicot havde truffet sammen med en vis Eugénie.

— De kender altsaa Offeret kun af Udseende. Hun var i Kaféen den Aften, vi spillede Billard.

— Godt, meget godt; men fortæl det ikke til alle og enhver: kom, kom med mig straks.

— Han griber fat i Joseph, faar ham ind i en Droske, som ruller i stærkt Trav til Boulevard des Italiens. Ti Minutter efter træder Joseph ind i en stor Sal, hvori der staar et stort Bord; fem eller seks unge Mænd sidder omkring dette Bord og skriver af alle Kræfter. Et storartet Held siger den lille Mand, idet han træder ind, en Forbrydelse, og hvad der er det allerbedste, en Forbrydelse begaaet af Kærlighed i Rue Montorgueil, og her bringer jeg med mig Morderens fortrolige Ven.

— Nej, langtfra, udbryder Joseph, jeg kender ham næsten ikke.

— Bare stille, siger den lille blonde Herre til Joseph ganske sagte; og han fortsætter: — ja, Forbryderens fortrolige Ven, de er opdraget sammen, og et Kvarter før Forbrydelsen blev begaaet, spillede de Billard sammen. Morderen vandt, han var ganske rolig.

— Nej, det er ikke sandt; det var sidste Lørdag, jeg spillede med ham.

— Men saa ti dog stille — altsaa et Kvarter før Forbrydelsen blev begaaet. Det gør langt mere Virkning. Kom nu bare her! Han fører Joseph ind i et lille Kabinet, hvor de er alene de to, og siger til ham: Den Historie kan give et hundrede Linier. Tal, jeg skriver. Der bliver tyve Francs at tjene for Dem.

— Tyve Francs?

— Ja, og der har De dem med det samme, men hurtig, hurtig for enhver Pris.

— Joseph fortæller denne Herre alt, hvad han ved: at en gammel forhenværende Oberst, som boede i det Hus, hvor Forbrydelsen blev begaaet, var den første, der hørte Offerets Skrig, men da den gamle Oberst var lam i begge Ben, havde han kun kunnet ringe paa sin Tjener; det var denne Tjener, hans Ordonnans, en gammel Kyrasser, som havde anholdt Morderen. Ud af alt dette: Billardpartiet, Eugénie, den lamme Oberst, laver den lille, blonde Herre sin Artikel og sender Joseph bort med tyve Francs. Saa tror De maaske, at det er slut?

— Jeg tror intet, jeg er ganske overvældet; den lille Joseph Reporter!

— Næppe har Joseph sat Foden udenfor, før en anden Herre kommer hen til ham. Denne var en høj, mørk Fyr.

— Jeg har ventet paa Dem, siger han til Joseph, det er jo Dem, som var tilstede, da Forbrydelsen i Rue Montorgueil blev begaaet?

— Nej, jeg var ikke tilstede.

— Det gør heller ikke noget! Jeg er ganske godt underrettet; kom med mig!

— Hvorhen?

— Til min Avis.

— Hvad skal jeg der?

— De skal fortælle mig om Forbrydelsen.

— Jeg har allerede fortalt, hvad jeg vidste, i dette Hus.

— Kom bare, De finder nok endnu nogle Smaating, og jeg vil gerne give Dem tyve Francs.

— Tyve Francs?

— Kom bare!

— Atter en stor Sal, atter et stort grønt Bord, atter unge Mænd, som skriver, og der maa Joseph atter gennemgaa et fuldstændigt Forhør. Han begynder med Historien om den gamle Oberst. Det er vel det, som De har fortalt det andet Sted? siger den store, mørke til Joseph.

— Ja, det er det.

— Naa, saa maa vi have en lille Forandring. Og saa opfinder den høje, mørke en hel Historie om, at den gamle Oberst, der havde været lam i fyrretyve Aar, havde ved at høre Offerets øresønderrivende Skrig faaet en saadan Forskrækkelse, at han ganske pludselig, som ved et Mirakel, havde genvunden Brugen af sine Ben, at det var ham, som havde forfulgt Morderen, og ham, der havde anholdt ham. Og medens han nedskrev dette, saa hurtig som hans Pen vilde løbe, sagde den høje mørke: Det er brillant; dette vil gøre sig hundrede Gange bedre end den andens Beretning.

— Ja, ganske vist, siger Joseph, men det er ikke sandt.

— Det er ikke sandt for Dem, fordi De kender Sagen, men for vore hundrede tusinde Læsere, som ikke kender den, vil det være sandt. Vore hundrede tusinde Læsere var der ikke, og hvad forlanger de andet end en gribende Beretning. Den skal de ogsaa faa.

Og dermed afskedigede han Joseph, som vendte hjem med sine fyrretyve Francs, og som klogelig tav stille med denne hemmelige Udflugt; det er først senere, at han har tilstaaet den. Men efter den Dag havde Joseph mindre Smag for Pharmacien. Han købte mange Aviser til en Sou Stykket. Han lukkede sig inde paa sit Værelse for at skrive — jeg ved ikke hvad. Til sidst fik han et helt modfaldent og besynderligt Udseende.

— Naa, for omtrent seks Uger siden rejser jeg til Paris for at indløse Kuponerne til mine Nordbaneaktier.

— De staar godt de Nordbaneaktier; de er steget i denne Uge.

— Ja, det er gode Papirer. Jeg kommer ud fra Nordbanegaarden, jeg havde indløst mine Kuponer. Det var meget smukt Vejr. Jeg gaar langsomt ned ad Rue Lafayette, jeg har for Vane at drive lidt om i Paris, naar jeg har indløst mine Kuponer. Saa ser jeg med ét paa Hjørnet af Faubourg Montmartre min Nevø Josepb, ganske alene i en Victoria, givende Greven. Jeg ser straks, at han drejer Hovedet bort, den Rad, men jeg indhenter Køretøjet og faar Kusken til at standse.

— Hvad bestiller du der?

— Jeg er paa en lille Udflugt, kære Onkel.

— Hør, jeg kører med dig. Og jeg stiger op i Vognen. Medens jeg klatrer op siger Kusken: Hurtig, hurtig ellers mister jeg Sporet.

— Hvilket Spor?

— Aa, af de to Drosker, som vi følger efter. Kusken pisker paa Hesten, og jeg spørger Joseph, hvorfor han sidder her i en Victoria, ifærd med at følge to Drosker.

— Ja, jeg skal sige dig, kære Onkel, svarer han, det er en Udlænding, en Spanier, som er kommet hos os i Rue Montergueil og har købt Apotekervarer for en stor Sum, som han ikke har betalt; derfor kører jeg nu efter ham for at undersøge, om han ikke skulde have opgivet os falsk Adresse.

— Og er han i to Drosker, denne Spanier?

— Nej, Onkel, han er kun i én, i den første.

— Men hvem er da i den anden?

— Det ved jeg ikke, maaske en anden Kreditor, der ligesom jeg forfølger Spanieren.

— Nuvel, jeg bliver hos dig; jeg har to Timer til min Raadighed, før Toget Klokken fem og ti Minutter afgaar, og jeg ved intet morsommere end at køre gennem Paris i aaben Vogn.

Og nu begyndte der en Fart op ad Boulevarder, over Pladser, nedad Gader, medens de tre Kuske piskede paa deres Heste for at fremskynde Farten.

Den begyndte at more mig denne Menneskejagt, den mindede mig om Romanen i Petit Journal. Endelig standsede den første Droske i en lille Gade i Kvarteret ved Temple.

— Spanierens Vogn?

— Ja, en Mand stiger ud, han har en stor Hat trukket ned over Øjnene og et stort Tørklæde knyttet om Halsen. Hen til ham skynder tre Herrer sig som er steget ud af den anden Droske. Jeg vil ogsaa skynde mig derhen, men Joseph forsøger at holde mig tilbage.

— Hold dig rolig, Onkel.

— Hvorfor skal jeg holde mig rolig? Vi risikerer jo, at de snapper Spanieren fra os. Og jeg nærmer mig.

— Tag dig i Agt, Onkel, raabte Joseph, til mig, bland dig ikke i den Affære der.

Men jeg var allerede gaaet. Jeg kommer derhen, man er ifærd med at lægge Haandjern paa Spanieren. Jeg trænger igennem den Menneskemængde, der har samlet sig, og siger: Hør, mine Herrer, jeg har ogsaa Fordringer paa denne Mand. Man gør Plads for mig.

— De kender altsaa denne Mand, siger en af Herrerne fra den anden Vogn, en lille tyk Mand til mig.

— Javist, det er en Spanier.

— Hvad, er jeg Spanier?

— Ja, Spanier.

— Godt, godt, siger den lille, tykke Mand, der har vi da et Vidne. Og idet han henvender sig til en af sine Mænd, siger han: Før straks denne Herre til Politikammeret!

— Men jeg har ikke Tid, jeg bor i Versailles, min Kone venter mig med Femtoget. Vi plejer at spise til Middag ved den Tid, og jeg skal selv medbringe en Postei. Jeg skal komme igen i Morgen til hvilken Tid De ønsker.

— Ingen Bemærkninger siger den tykke, jeg er Politikommissær.

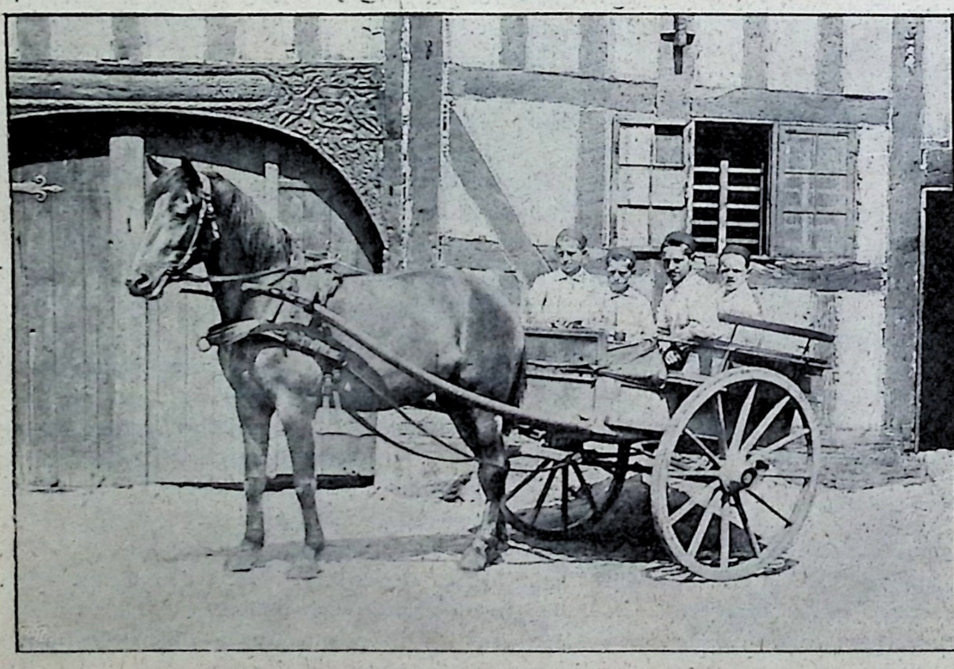
— Men Herr Kommissær, jeg ved intet. Det er min Nevø Joseph, som vil give Dem Besked. Og jeg kaldte Joseph! Joseph! men der var ingen Joseph.

— Han var stukket af?

— Ja, i Victoriaen. Man putter mig ind i en af de to Vogne, sammen med en Opdager; forøvrigt en meget forekommende og elskværdig Mand. Vi kommer til Politikammeret, og de anbringer mig i et lille Rum ganske fuldt af Løsgængere og Forbrydere, Folk uden Erhverv og uden Opdragelse og efter en Times Forløb kommer man for at afhente mig til Konfrontering.

(Sluttes).

Paa Langfart til Skole.

Jyske Skoledrenge paa Vej til Skole.

Der er noget ved dette Billede, som gør et ganske fremmedartet Indtryk og leder vore Tanker langt bort fra det Sted, hvor dets Handling foregaar. Det falder sikkert ingen ind at gætte, at det er fire jyske Drenge, der er paa Vej til Skolen.

Alligevel forholder det sig saaledes. Drengene hører hjemme paa en Gaard udenfor Horsens. Da der er fem Fjerdingvej til Latinskolen, og Vejene i daarligt Vejr ikke er de bedst farbare, købte Faderen et Køretøj til sine Drenge, skænkede dem en rask og trofast lille russisk Hest, der hurtig blev Børnenes Ven og Kammerat, og overlod det saa forresten til dem selv at komme præcis i Skole og at komme ordentlig hjem igen. De kører hjemmefra Kl. $6^1/_2$ om Morgenen, lige meget om Sneen pisker, og Vejen ligger fuld af Driver, og alting er skjult i det tætteste Mørke. Saa er Turen ikke absolut fornøjelig, men at den giver raske Drenge, det er hævet over enhver Tvivl. Sammenlagt bliver det en anselig Stræk-

ning, de tilbagelægger aarlig, 750 Mil i 300 Skoledage, og naar den mindste Dreng er blevet Student, har han kørt 600 Mil mere end Vejen Jorden rundt.

Dette maa jo siges at være en ret antagelig Køretur for at naa ind til Minervas Favn, og den bør nok give Anledning til Overvejelser for københavnske Forældre, der ofte er altfor omsorgsfulde for deres Poders Bekvemmelighed, naar de vælger Skole efter det Princip, at den nærmeste er den bedste. Fem Fjerdingvej er jo lidt rigeligt, men en god Motion frem og tilbage fra Skolen er sikkert kun af det gode. Men foreløbig er Hovedstadsboere konservative paa dette Punkt. Skolen skal helst ligge lige om Hjørnet, eller ogsaa skal Skolebestyreren sende en Omnibus ud i Byen for at samle Børnene op.

En Idyl.

Paa Mølledammen.

Tæt ved Ringsted ligger en gammel, halvt forfalden Vandmølle, *Have Mølle* eller maaske rettere *Hauge Mølle*. Den ligger paa det smukkeste Punkt i Ringsteds paa naturskønne Punkter fattige Omegn, dybt nede i en Dalslugt, omgivet af en stor Have med mægtige gamle Kastanietræer, midt i Ringsted Aa, der skænker den Drivkraft.

Den gamle Mølle og dens Omgivelser har altid øvet stor Tiltrækning paa Ringstedborgerne.

Og Møllen gemmer ældgamle Minder i sit Dyb — den kan nemlig se tilbage paa en 750aarig Tilværelse, idet den i Aar 1150 blev oprettet ved et kongeligt Privilegium, skænket Ringsted Kloster af Svend Grathe. Sekel efter Sekel har den holdt sig, trodsende Tidens Tand, indtil den nu i det ny Aarhundredes første Aar falder som et Offer for det moderne Landbrug.

Lodsejerne ved Aaen mener nemlig ikke at kunne være tjent med, at Møllen ligger og dæmmer op for Vandet; de har resolut forpagtet baade Mølle og Privilegium af det endnu existerende Ringsted Klostergods — den gamle Mølle skal rives ned, og Aaløbet, som den har holdt i Ave i snart 800 Aar, bliver frigivet.

Orla Bock.

Danmarks ældste Vandmølle, Have Mølle ved Ringsted.

Brogede Billeder.

Vi har længe læst om Heste med Hat paa, men lidt svært har vi alle haft ved at tro paa Beretningerne om det nye Fænomen. Dog — som *Vilhelm Lassen* meget rigtigt bemærkede i sit Aarhus-foredrag — man skal nu heller ikke lade være med at tro alt, hvad der staar i Bladene. Heste med Hat paa er en Kendsgerning, som nu gaar lyslevende omkring paa Københavns Gader, idet Gl. Carlsberg har bestilt sig et Parti af moderne Tilsnit, hvor Hestens Ører nok saa klædelig stikker op gennem Hattepullen. De talrige Tilfælde af Solstik, som ellers i den varme Sommertid hører til Dagens Orden i en stor By, er nu i Paris kun et Fortidsminde. Hestene bevarer deres Intelligens usvækket selv i 30 Graders Hede, og Hestens Intelligens er jo i mange Tilfælde af større Interesse end Kuskens, naar det gælder de kørendes Velfærd.

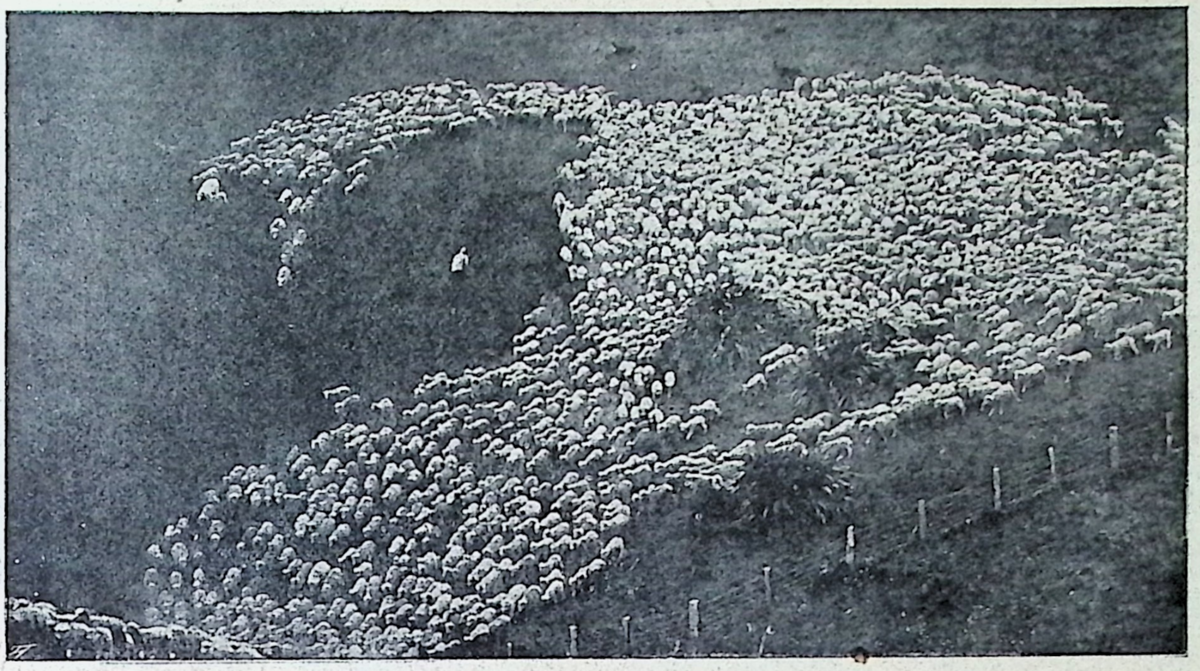
En Hestehat efter nyeste Mode.

* * *

Det er sikkert ikke noget nyt for vore Læsere, at Badelivet ved Udlandets elegante Badesteder former sig paa en ganske anden Maade end hos os. Man kan ikke — i hvert Fald ikke udelukkende — søge Grunden hertil i et særligt dansk Snærperi, som skulde forbyde de to Køn at færdes ugenert i hinandens Nærhed i forholdsvis anstændig Paakædning. Langt snarere er det Naturforholdene, som hæmmer dette Friluftsliv. Hvor findes hos os den lange, flade Strand, hvor man kan bunde flere Hundrede Alen ud, og hvor Vandet desuden er baade roligt og friskt? End ikke vore Vesterhavskyster byder de Betingelser, som findes ved Atlanterhavets store Badesteder, med deres stadig skiftende Ebbe og Flod.

Amerikansk Badeliv. Motiv fra New-Yersey ved New-York.

De vældige Faareflokke paa Ny-Zeeland.

Med et stille Suk betragter vi Billeder som det hosstaaende fra New-Yersey' ved New-York, hvor den amerikanske Beaumonde i Sommertiden nyder en misundelsesværdig Hvile efter Vinterens Strabadser.

* * *

Det er ikke mere end et godt halvt Aarhundrede siden, at den første Europæerby grundedes paa Ny Zeeland af skotske Sekterere. En forbavsende rig og hurtig Blomstring har bragt disse Øer op paa Højde med Australiens og Amerikas bedste Egne.

Foruden Guldet, der findes i rige Lejer i Floderne, er Faareavlen en af Ny Zeelands bedste Næringskilder. Der findes ikke mindre end 20 Millioner Faar, hvilket vil sige over 30 Faar for hver Indbygger, heri iberegnet de 40,000 Indfødte, der endnu er tilbage.

De ny-zeelandske Faar færdes i Flokke paa indtil 10,000 Stkr. under aaben Himmel Sommer og Vinter og vogtes af nogle enkelte Vogtere med en hel Stab af Hunde som Underbefalingsmænd. Undertiden kan Terrænet være tæt oversaaet med Faar, saa langt Øjet rækker.

Pater Johannes. Ruslands berømte Præst.

Fra Beretningerne om Kejser Alexander den III.s Død vil man huske Pater *Johannes* fra Kronstadt, som Czaren lod kalde til sit Leje for at bede.

Denne mærkelige Præst, som er født højt mod Nord oppe ved Archangel, er det store russiske Folks Patriark og Helgen. Hans Fromhed og uegennyttige Opofrelse for sine Medmennesker har skaffet ham et saadant Ry, at ethvert russisk Barn kender hans Navn. Rige Russere stiller aarlig Millioner til hans Raadighed, og han er altid i travl Virksomhed med at anvende dem til Lindring af de fattiges Nød.

Foruden den Magt, han ved sit Liv og sit Ord har over Masserne tillægger man ham ogsaa Evne til at gøre Mirakler. Naturligvis er denne Evne ikke nogen overnaturlig Gave, men bunder i hans mægtige Personligheds Indflydelse paa Sindene.

Er Pater Johannes end som ortodoks Præst et Modstykke til Ruslands anden store religiøse Apostel, *Leo Tolstoy*, saa mødes de dog begge i det Ord, de begge har sat som Princip for deres Liv: »Kærlighed er Lovens Fylde«.

Henri af Orléans.

Den 34-aarige Prins Henri af Orléans, Prinsesse Maries ældste Broder, er afgaaet ved Døden i Saigon, hvor han var søgt hen paa en af de mange Rejser, han foretog for at gøre geografiske Studier og Opdagelser. Hans Forskertrang var stor og stærk, og aldrig var han bange for at trænge frem paa ubanede Veje, naar det gjaldt at indvinde et videnskabeligt Resultat.

Første Gang, han begav sig paa en af de lange Rejser, var i 1889, da han drog gennem Sibirien, Thibet og Tonkin, 1892 var han i Indien og Abyssinien, og 1895 foretog han en Rejse fra Tonkinbugten til den bengalske Havbugt med rigt videnskabeligt Udbytte. Om sine Rejser udgav han dygtigt skrevne Beretninger, og den franske Stat lønnede ham med Æreslegionens Kors. Sidst var han brudt op den 1. Marts i Aar paa Rejse til Annam og Tonkin, men i Begyndelsen af Juni Maaned fik han det første Anfald af den Sygdom, der tvang hans ellers saa stærke Natur i Knæ.

Prins Henri af Orléans.

Nordenskjöld.

Dr. phil., Professor, Friherre Adolf Erik Nordenskjöld, Sverrigs mest berømte Mand, og Indehaveren af et af de største Navne i Polarforskningens Historie er død 69 Aar gammel.

Længst vil han blive erindret som Nordostpassagens Fuldfører, idet han 1878—80 med en barkrigget Sælfangerdamper „Vega“ paaviste Sejladsen mulig langs Asiens Nordkyst og videre østover gennem Beringsstrædet. Som Nordpolsfarer og Grønlandsrejsende naaede han intet stort. Her blev det Nansen, Peary og Hertugen, der tog Têten, men de byggede ganske vist for en stor Del paa Nordenskjölds Erfaringer. Det er saaledes nu belejligt at opfriske, at Nansen i sin Bog „Paa Ski over Grønland“ selv fortæller, hvordan Planen til hans Ekspedition slog ned i ham som et Lyn, da han læste Nordenskjölds Beretninger om det fortrinlige Skiføre. Alle Nekrologskrivere har i disse Dage været enige om at fastslaa: „at Nordostpassagens Opdagelse ingen Betydning har haft i kommerciel Henseende.“ Dette er lidt for forhastet. Netop i Sommer arbejder en russisk Ekspedition i „Vega“s Spor og Englændere har Planer for, som engang vil kunne udvikle sig til noget stort. Til den Tid vil man mindes Nordenskjöld. Den gamle Polarfarer var en elskelig Personlighed, forgudet af Svenskerne, der klyngede sig endmere til ham efter Andrées mislykkede Ekspedition. Hædersbevisninger og Ordener blev ham naturligvis tildelt i rigt Maal; han var blandt meget andet Storkors af Dannebrog.

Henry Ette.

* * *

Det er et ganske ejendommeligt Træf, at samtidig med at Nordenskjöld har stridt ud, har ogsaa hans gamle Sejler paa Vej til Ros og Magt udtjent. Da Nordenskjöld havde undfanget Tanken om at skabe en Forbindelse med Sibirien ad Søvejen, lykkedes det ham at interessere Børsen for Planen, og Mænd som Dickson og Sibiriakoff, til hvem Kong Oscar sluttede sig, stillede snart paa Benene den Sum, Kr. 150,000 —, for hvilken et passende Skib kunde erhverves. Man købte da „Vega“ af Selskabet „Ishafet“, der driver Fangst paa de nordligste Have, og da „Vega“ havde fuldført sit berømmelige Togt, blev det en skønne Dag købt tilbage igen af „Ishafet“, og har siden ført en mere stilfærdig, men ikke mindre slidfuld Tilværelse i Kamp med med Stor-Isen, der nok kan klemme Plankerne saa længe, indtil det værker i Siderne. — Aarene er ikke gaaet sporløst hen over den gamle Berømthed, der nu er slemt i Forfald og næppe er mere værd end en Femtedel af den oprindelige Værdi. Nu har den gjort sin sidste Rejse. Rhederiet har for en Tid siden besluttet, at den skal lægges op og hvile sig ud efter et daadrigt Liv.

Men Navnet Nordenskjöld og „Vega“ vil mindes langt frem i Tiden; de vil fortælle om en mandig Vilje, der plantedes i den lunefulde Is, og der vil staa Glans af den prægtige støtte Skikkelse, som den berømte svenske Maler *G. v. Rosen* har bevaret for Fremtiden i det dejlige Billede, vi her har genivet. Vi yngre har endnu i vore Ører Festjubelen, der hilste Nordenskjöld, da han den 16. April 1880 kom til København, vi husker Børssalens Udsmykning, som vi fik Lejlighed til at tage i Øjesyn Dagen efter den store Festbanket, en Middag, som det kostede en lille Formue at tage Del i, saaledes at Drachmann ved den senere Fest for „Vega“s Mandskab med Rette kunde synge:

Nordenskjöld paa Udkig. (Efter G. v. Rosens Maleri).

„Vi faar ikke Mad til hundred Kroner,
den kan være li'saa god til ti — — —

Da Festerne var overstaaede, slog Nordenskjöld sig til Ro i Stockholm, og naar et Grønlandstogt i 1883 undtages, var det siden kun stille videnkabeligt Arbejde, der sysselsatte „Vega-Mannen“.

Et ondskabsfuldt Spørgsmaal. Et bidende Svar.
Samtale mellem Skuesp. Albert Price (tilv.) og Forf. Johan Skjoldborg (tilh.)

Paa Besøg hos Johan Skjoldborg.

Aarhus By har ikke alene faaet et Teater, men ogsaa en Teaterdigter. Og Byen brugte begge Dele ved de to store Festligheder, som den lige har fejret. Digteren hedder Johan Skjoldborg — en ny Mand, men ingen ung Mand. Han skød op i vor Literatur med den modne Mands Kraft, straks klar paa sit Maal og sine Midler. De Folk, for hvem han skrev, antog ham ogsaa med det samme som deres, og gav ham Hædersnavnet: Husmændenes Digter. For dem blev han Digter — for os andre en paalidelig Fortæller om Husmændenes Liv. —

Ved Dalgas-Festen havde han skrevet en prægtig Dalgas-Hymne til Aarhus Teater, og for nylig ved det store Journalist-Stævne havde han til Teateraftenen skrevet et lille Skuespil.

Aarhus By tilegner sig alt, hvad den har Brug for. Da den Næstved Maler og Keramiker, Kählers nærmeste kunstneriske Støtte, Hansen-Reistrup havde dekoreret Aarhus Teater til Byens højeste Tilfredshed, gav man ham flere Opgaver, og da han havde været der saa længe som Gæst, at han betragtedes som bosat, saa var han en af deres. Han var en af Byens Berømtheder.

Skjoldborg som Bissekræmmer.

Paa samme Maade med Skjoldborg. Han har akkurat boet saa længe ved Riis Skov, at Byen har kunnet tilegne sig ham som en af sine store Sønner.

Da Dalgasdagen fejredes, traf vi ham foran den store Tribune. „Om vi skulde i Teatret?“ „Ja, saafremt vi endnu i dette yderste Øjeblik kunde faa en Plads.“ „Vi kunde faa hans — og om vi saa nok, naar Forestillingen var forbi, vilde køre med ham hjem, han fik Besøg af en Del Husmænd? — „Jo, og Tak til!“

I et lille Hus mellem Riis Skov og Stranden havde Skjoldborg indrettet sit Digterpaulun.

Vi slog os ned i Haven og afventede Husmændene. De kom, flere end ventet og inden Værten fik set sig om, var Haven fuld af fremmede. De store jyske Husmandsrejser afsluttedes paa denne Dag i Aarhus, og Skjoldborg havde truffet mange Kendinge rundt om fra Nordjylland. Til dem alle havde han faaet afgivet sin Indbydelse, og hvor de havde truffet en Ven eller Nabo, havde de spurgt, om de vilde med.

— — — „Saa det er Skjoldborg?" spurgte en og saa paa ham med ærbødig Beundring. „Det er altsaa Husmændenes Digter?" spurgte en anden og saa ham fast i Øje. „Javel!" svarede Skjoldborg geskæftig. „Nu er det Husmændenes Tid!"

„I kender nok Historien om Søren Daglejer?" fortsatte han muntert. Og uden at vente paa Svaret blev han ved i sin rappe Mundart: „Jo, se Søren han arbejdede paa en Herregaard, hvor Manden han var svært kneben med Sulet. Undtagen anden Juledag, saa fik de alt det Flæsk, de vilde fortære. Saa kunde det jo nok være, at Søren tog til sig. (Skjoldborg ledsagede Fortællingen med store runde Armbevægelser, som om han skovlede Flæsket i Munden.) Naa, Herremanden han kom og saa Søren spise. „Du bruger Dig, Søren!" sagde Herremanden. »Ja, nu er Tiden! svarede Søren. — — — „Nu er Tiden"! sagde Skjoldborg stille ligesom for at holde Traaden fast. „Nu er det Husmændenes Tid."

Alt mens Skjoldborg fortalte Historier, kom Talerne frem og alle havde de en Tak rede til ham, som gav dem Sang til Arbejde. Herpaa svarede han med en fyndig lille Tale om Arbejdet, som blev Poesi, og Poesien som kræve at blive regnet med blandt ærligt Arbejde. Og saa viste Skjoldborg dem som et Symbol paa den nye Tid, Husmændenes Tid, at en af hans Bøger i komponeret Bind, foroven bar en Frise, der var dannet af Træsko og Gødningsgrebe. „Først en Træsko og saa en Møggreb og saa en Træsko igen — ja dem kender I jo nok, — men det er vist første Gang, at man ser dem paa en Bog med Vers i?"

Imens var der en Husmand, som havde faaet sin Sangbog frem og spurgte, om de ikke skulde synge Sangen: „Min Hakke, min Skovl og min Spade!" En københavnsk Kollega, en kvindelig Journalist, som for et Par Aar siden var Operasangerinde ved det kgl. Teater, sang for med sin dybe Altstemme, og med hende fulgte de halvhundrede Husmænd.

— — — Da Husmændene var taget afsted til deres Festmiddag kom der andre fremmede. En stor svær Mand med et glad Ansigt og Træsko paa Fødderne, tren ind i Haven. „Det er en Husmand, der bor her ved Siden af", præsenterede Skjoldborg. Manden var den udmærkede Fremstiller af Hovedrollen i Skjoldborgs „Wulle Krogh", Skuespilleren Albert Price.

Han havde staaet bag en Hæk og hørt det hele. Hen ad Aften fulgtes vi alle op til det store Folkemøde i Skoven. Her traf Skjoldborg stadig Kendinge. Forklædt som Bissekræmmer har han rejst Jylland rundt og set paa Folk, som ikke anede i hvor høj Grad de blev studeret. Forklædt som Arbejdsmand har han slidt sammen med Herregaardsarbejderne og har, foruden en nøje Viden, vundet deres Venskab og Fortrolighed. Et lille Træk skal vi blot fortælle derudefra. Foran os stod en Klynge Husmænd og imellem dem en høj knokkelstærk Kvinde, som havde Sløjfe og Emblem paa ligesom de andre. Vi havde lagt Mærke til hende i Byen og spurgte Skjoldborg om hende. Han gav sig i Snak med Folkene, og da han kom tilbage, fortalte han: „Hun er Husmandsdatter her fra Jylland. Da hendes Fader døde sad hun alene tilbage med Moderen. Men saa tog hun fat og drev Lodden. Og hun ikke alene passer Bedriften, men passer den saadan, at hun har faaet Præmie, fordi den er et Mønsterbrug. Og nu er hun med paa Husmandsrejse.

Hun skal have „En Stridsmand"! sagde han begejstret og skrev hendes Adresse op.

Ebbe.

Crispi.

(1819—1901.)

Man sige nu om ham ved hans Død, hvad man vil, — og mange haarde Ord vil der falde, thi han havde Fjender i Hobetal, og han var heller ikke nogen ædel og lydefri Karakter — men Kraft var han, en Mand, hvis Liv var stærkt og æventyrligt. Blodet vældede rødt og springsk i ham som i Renaissancens fuldtblodige Mænd. Var han kommen til Verden i det 15de Aarhundre, vilde han, hvis han da ikke i Forvejen var bleven hængt i en Galge eller myrdet i en privat Fejde, være bleven Kondothiere, have samlet om sig en Skare af dristige og graadige Æventyrere, kæmpet i forskellige Byers Sold, indtil han omsider følte sig stærk nok til fra Byens Feltherre at svinge sig op til dens Herre

og der vilde have stammet et Herskerhus ned fra ham.

Nu fødtes han i det 19de Aarhundredes mindre mulighedsrige Tid, men dog i et Land, hvor der endnu var store og æreafvekslende Skæbner mulige, i Italien, der gennem Kamp samlede sig til et Rige. Han blev født paa Sicilien, men der flød tillige albanesisk Blod i hans Aarer, de halvvilde Krigeres Arv parredes med den syditalienske Livlighed og Omskiftelighed. Han voksede op under Bourbonernes raadne Regimente, blev naturligvis Republikaner og Oprører, deltog i Opstanden i 1848 og joges ud af Landet. Flakkede saa i 10 Aar rundt i Evropa, paa Malta, i Genua, i Paris, i London, agiterende og konspirerende, mest hvor Mazzini, de italienske Republikaneres Chef, opholdt sig. I 1859 da det paa ny trak op til Storm i Italien, søgte han hjem, fik Garibaldi til at stille sig i Spidsen for de Tusinders berømmelige Tog til Sicilien, hin berømmelige Krigerfærd, der er paa Højde med Oldtidens mest lysende Bedrifter. Han kæmpede selv tappert med, og da Sejren var vunden, styrede han Landet og modsatte sig af al Magt Sydens Sammenslutning med det monarkiske Norden. Han var Republikaner endnu, da han blev valgt ind i det nye italienske Parlament, men efterhaanden overbeviser han sig om, at kun Kongedømmet kan bevare Enheden, og som mange andre italienske Patrioter anerkender han det derfor. Han hører dog stadig til yderste Venstre. Da Venstre i 1876 faar Magten, bliver han Formand i Folketinget, snart ogsaa Minister, men falder for en privat Skandale. Under sin Landflygtighed havde han giftet sig paa Malta, men der var en Formfejl ved Ægteskabet, og han benyttede sig deraf til at erklære det for ugyldigt og giftede sig med sin sicilianske Elskerinde. Modstanderne greb det; han blev anklaget for Bigami. Domstolene frifandt ham vel, men foreløbig var han en politisk død Mand. Crispi

Crispi, Italiens Bismarck.

var dog ikke den, der lod sig slaa varigt ned af en Skandale, snart var han atter fremme, atter Minister, og da den gamle Venstrehøvding, Depretis, i 1887 døde, naaede Crispi sine Længslers Land, han blev Konseilspræsident.

Hans første Ideal havde Republikaneren Mazzini været, nu var Bismarck hans store Mønster, og der var heller ikke saa ringe personlig Lighed. Men der var den uhyre Forskel, at Bismarck stod i Spidsen for en militært og økonomisk stærk Stat, medens Italien var ringe og svag, havde mange Aars svært Genoprejsningsarbejde at gøre først, førend det kunde blive en Stormagt udadtil. Men Crispis stærke Ærgerrighed fordrede straks Stormagtsstillingen. Han befæstede Triplealliancen, rustede og rustede, medens Skatterne steg. Og naar de udsultede Arbejdere lavede Brødrevolte, kendte han ikke andre Lægemidler end Bly og Fængsler. De indre Fjender fik han Bugt med; han faldt for et halvbabarisk afrikansk Folk. Italien skulde ogsaa være Kolonialmagt, og da Afrika ellers var beslaglagt af Evropæerne, slog det sig ned ved det røde Havs Kyster. Her mødte det den eneste samlede afrikanske Magt, Abessinien, i Slaget ved Adua knuste Memelik den italienske Hær, 10,000 blev paa Valpladsen, Resten spredtes i vild Flugt.

Der steg i Kamret en Raseriets og Hadets Bølge op over Crispi. Ud med Røverne, ud med Morderne. Han stod roligt midt i Larmen, bukkede takkende til højre og venstre, en 76-aarig Olding med et uudtømmeligt Fond af ungdommeligt Liv, med et endnu langt fra mættet Begær efter Magten. Han fik den ikke mere, han blev yderligere indviklet i den italienske Bankskandale; men han opgav dog ikke Kampen, og han døde kæmpende, endnu haabende. Saa stærk strømmede Livets røde Flod i hans Aarer.

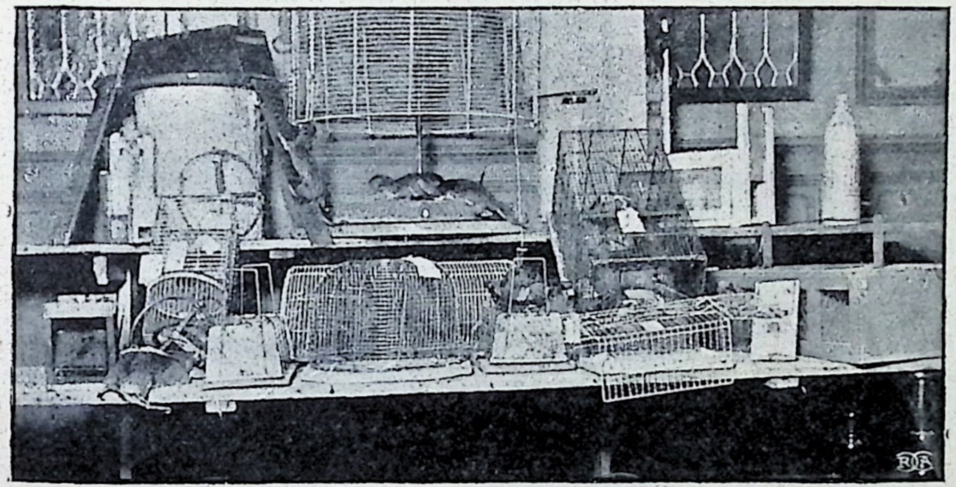
C. C. Clausen.

Kampen mod Rotterne.

"Det virkelig fortjenstfulde Arbejde til Rotternes Uddrydelse fik et slemt Afbræk, da man ikke længere saa sig i Stand til at udbetale 10 Øre pr. afklippet Rottehale og atter har Rotterne boltret sig dristigere end nogensinde før. Rottesagens Venner, der stadig haaber paa Stat og Kommunes Bistand til Forsvarsmidler, har benyttet den ufrivillige Jagtferie til at samle alle de snedige Mordredskaber, der staar til Raadighed, og de har udstillet dem i Tivoli, midt i Fjendernes bedst befæstede Lejr. Vi sendte vor Medarbejder, Hr. Bastian derud, men han har ganske misforstaaet sin Sendelse.

Rottehunden. Efter Hds. kgl. Højhed Prinsesse Maries Tegning.

Fælder og Sakse paa Rotte-Udstillingen.

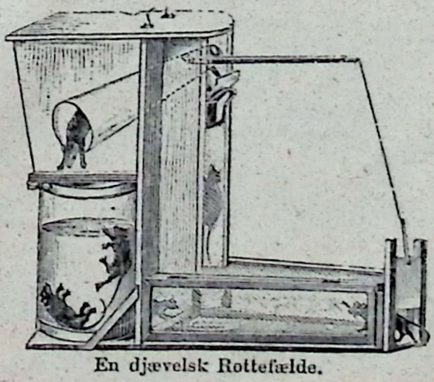
Ak ja, disse Rotter! Kampen imod dem har været staaende lige fra den Tid, Dyrene kunde tale, og det er noget siden. Men lige vidt er vi endda. Samtidig med at Menneskeslægter er gaaet frem i Tal, Intelligens og Velvære, er ogsaa Rotterne avanceret. Deres sociale Indflydelse er i vore Dage steget til et saadant Højdepunkt, at Generalen over alle danske Kammerjægere fører Titel af kommanderende Justitsraad, og Anti-Rotterne holder deres egen Presse. Det varer sagtens ikke længe, inden ogsaa Rotterne ser sig nødsaget til at starte et Blad.

Jeg tilstaar, min Sympati er paa Forhaand paa Rotternes Side, dels fordi jeg af Naturen er en Ven af de Forfulgte, dels fordi jeg ikke personlig har noget udestaaende med Rotterne. Er det maaske Rotterne, som løber rundt paa Gaderne og gør mig Fortovsretten stridig, som besudler min Cykle og ødelægger Børns Velanstændighedsbegreber? Er det Rotterne, som forpester min Appetit paa Kafeen ved at lægge en savlende Snude paa mit Bord eller forstyrrer min Avislæsning ved at indøve Folkedanse rundt omkring i Spyttebakkerne? Nej, skulde jeg nogensinde slaa ind paa den Levevej at klippe Halen af Vorherres Skabninger og sælge dem for 10 Øre Stykket, da blev det visselig ikke Rotterne jeg erklærede Krig.

Men dette principielle Synspunkt skal ikke afholde mig fra at yde min Anerkendelse af den Energi og Dygtighed, der var nedlagt i Tivolis Rotteudstilling. Ligesaa vel som jeg, skønt Antimilitarist og Fredsapostel, med stille Beundring kan betragte de Mesterværker af mekanisk Snille, *Krupp* fabrikerer til Masse-Ødelæggelse af Mennesker, saaledes maa jeg i Ærefrygt bøje mig for den Mand, der fandt paa at jage nogle Hundrede Rotter ind i en Sæk og bagefter træde dem ihjel med Benene. Methoden er summarisk og giver desuden en nyttig Motion.

Det er mit Haab, at ikke alene Tivolis Publikum, men ogsaa dets Rotter har høstet Glæde og Belæring af Rotteudstillingen, og Haabet krydres ved Forvisningen om, at de udstillede Rottehunde, der forsvandt sporløst paa Udstillingens første Dag, har skaffet Rotterne en Festsouper, som Fru *Nimb* selv ikke kunde lave bedre.

Bastian.

En djævelsk Rottefælde.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

En af vore bekendte Botanikere, Prof. *C. Grønlund*, er afgaaet ved Døden. Efter at han i 1850 havde taget teologisk Embedseksamen, optog han med Iver det botaniske Studium, og det følgende Aar blev han ansat som Lærer ved Haderslev lærde Skole, hvor han forblev, indtil han i 1864 sammen med de øvrige fordrevne Slesvigere grundlagde den da meget bekendte »Haderslev Læreres Skole« i København, hvor han dels som Lærer og dels som Medejer virkede til 1879. Fra dette Tidspunkt fik han Ansættelse ved Ny Carlsbergs fysiologiske Laboratorium, og har som Bestyrer af dette høstet velfortjent Anerkendelse. I Skolebogsliteraturen har han gjort sig bekendt ved sine Botaniker og Bearbejdelsen af Vaupells Lærebog. Tillige har han udgivet en Række populære Artikler, i »Dansk Folkelæsning«, og behandlet Islands Planteverden. I en Række Aar havde han Sæde i Bestyrelsen for »Botanisk Forening« og »Naturhistorisk Forening«.

Professor C. Grønlund.

Oberstløjtnant *F. v. Bartholin* er afgaaet ved Døden. I Aaret 1848 kom den Afdøde, der selv var Officersson, ind paa den militære Højskole, hvorfra han i 1853 blev demitteret til Artilleriet. Saavel i første slesvigske Krig som i 1864 deltog han med denne Vaabenart i Kampene. Da Prøjserne i 1864 foretog den sørgelig berømte Overgang til Als, blev Kaptajn B., der da var Batterichef, trods haardnakket og tapper Modstand, omringet af den langt overlegne Fjende og tvunget til Overgivelse. Ved sin Afskedigelse fra Arméen fik han Patent som Oberstløjtnant.

Oberstljtn F. v. Bartholin.

Den Afdøde, der var hædret med Ridderkorset og den franske Æreslegions Ridderkors, hørte til den bekendte Bartholinske Lægeslægt; han var en brav og elskværdig Personlighed.

Proprietær *Peter Lemche* af Onsgaarden, Hellerup, en velkendt Mand i Nordre Birk, er afgaaet ved Døden, 66 Aar gammel. L. havde drevet en stor og indbringende Forretning med at udparcellere sine Jorder, efterhaanden som Hellerup fik stadig større Indvandring, og en hel Vej derude bærer nu hans Navn. Ogsaa paa anden Maade vil Navnet erindres og bevares, gennem Børnesangen »Den lille Ole med Paraplyen«, som Lemche har digtet, og som fandt Vej til Børnene rundt i hele Skandinavien. L. var i mange Aar Kasserer for Gentofte-Ordrup Sogneraad samt Medlem af Kommunens Skolekommission.

Proprietær Peter Lemche.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: J. STRAUSS: *Wiener Blut* (Vals), JULIUS LEVY: *Sørens Fa'r har Penge* (Tekst: L. Levy), F. SILKER: Folkevise, TH. SOUSA: *King Cotton* (Marsh).

Til vore Læsere!

I Anledning af forskellige Henvendelser gøre vi opmærksom paa, at Pladsmangel hindrer os i under „Kendte Navne" at omtale 70-Aars Fødselsdage, samt Jubilæer, der ligger mellem de 25- og 50-aarige.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Cand. mag. Ejnar Erslev.

Hr. cand. mag. *Ejnar Erslev* har i de senere Aar forstaaet at gøre sig ret bekendt i sprogligt interesserede Kredse i København ved den praktiske Maade, hvorpaa han underviser i moderne engelsk Talesprog. Hr. Erslevs engelske Taleøvelser har vundet saa stor Tilslutning, at han er blevet i Stand til at oprette en hel Læreanstalt, *Pallas*, i Frederiksborggade, hvor der nu holdes Taleøvelser i snart sagt alle moderne Sprog, alt efter de samme Principper: Konversation paa det fremmede Sprog, ingen Grammatik og flittig Indøvelse af Talesprogets alleralmindeligste Vendinger. Man lover *ikke* Eleverne, at de kan tale flydende Fransk eller Engelsk osv. efter 3 Maaneders Forløb. Det vilde være Humbug, og sligt har vi allerede set nok af i vor gode Bys praktiske Sprogundervisning, siger Hr. Erslev. Men Anstaltens unge, energiske Lærere er alle Faglærere, der søger at skaffe Eleverne et praktisk Resultat saa hurtigt som muligt. Naar Sprogvidenskabens sidste Resultater og Undervisningskunstens nyeste Fremskridt benyttes Side om Side, saa kan den praktiske Talefærdighed temmelig hurtig naas.

Af *Pallas's* fixe Program vil det ses, at Anstalten tillige meddeler Undervisning i Stenografi, Bogholderi og Skrivning.

Nr. 48. Aargang 1900.—1901 ✠ Søndagen den 1. September. ✠ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Et Besøg paa Hveen.

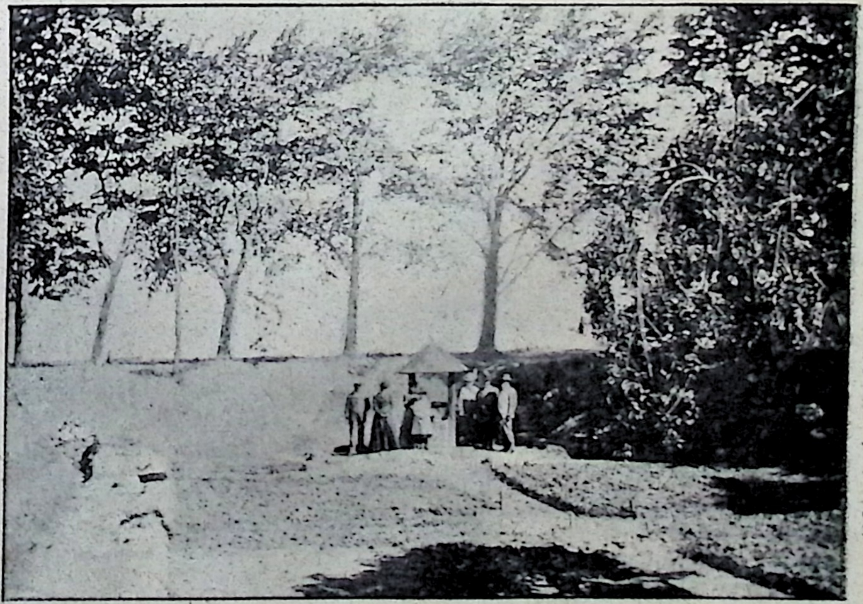
Stjernehimmelen iagttages atter fra Uranienborg.

Stjerneskudsobservationer ved Uranienborg. August 1901.

Blandt de faa danske Mænd, hvis Livsgerning bevirkede, at Danmarks Navn maatte vedblive at leve i Historien, selv om dets politiske Navn kunde uddø, staar *Tycho Brahe* i forreste Række. Da han ved fyrstelig Gunst blev sat i Stand til at indrette sit berømte Uraniatempel paa den lille Ø Hveen i Øresund, tænkte han sagtens, at det skulde faa Lov at staa der i Aarhundreder. Han anede næppe, at den Sandhed, der laa i hans egen Udtalelse: „Magt og Rigdom forgaar — kun Videnskab og Kunst vedvarer gennem Tiderne“, saa forbavsende hurtigt skulde gaa i Opfyldelse.

Det Værk, Tycho Brahe udførte paa Uranienborg i Løbet af en Snes Aar, skal ikke glemmes. Det har sat sine Spor gennem Tiderne. Han gik frem ad ubanede Veje, uden at ænse, hvad Aristoteles eller Plutus havde ment om Tingene, tog han fat paa sine Observationer. For ham betød Erfaring langt mere end Vidnesbyrd af 1500 Aars Autoriteter. Gennem Aarhundreder havde Astronomerne siddet indenfor deres Stues fire Vægge og spekuleret over Verdensbygningen, men med Skam at sige kendte de ikke engang Stjernerne paa Himlen. Det var Tycho Brahes Glæde at sysle med selve Naturen. „Ethvert Fremskridt gennem Iagttagelse“ var hans Løsen og hans beundringsværdige, nøjagtige Observa-

Brønden paa Uranienborg.

Torvald Køhl i Stjerneborgs Krypt.

herligt at tilbringe nogle Dage og Nætter paa „Øresunds Perle", at se de omliggende Kyster netop saaledes, som de tog sig ud fra Uranienborgs Vinduer, at se Sol, Maane og Stjerner fra det Sted, hvor Tycho Brahe havde studeret deres Løb.

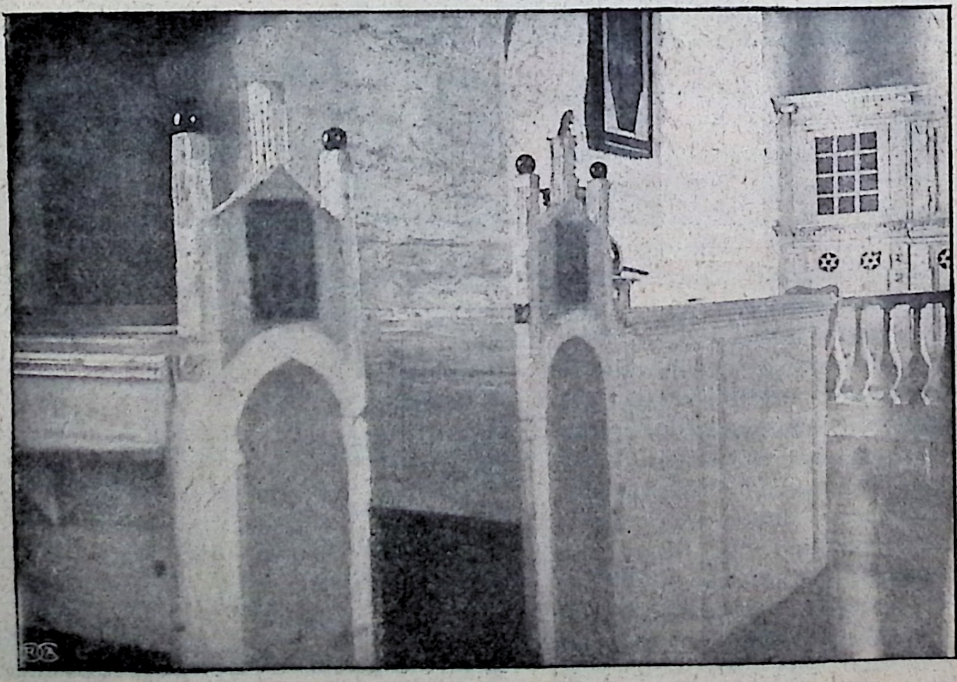
Overrejsen fandt Sted i Regn og Blæst den 8. August, men allerede næste Morgen var Himmelen blaa, og Luften holdt sig fuldkommen klar i de paafølgende 3 Nætter, netop i den Periode, da en bekendt Sværm af Stjerneskud plejer at gæste os. Den første Nats Iagttagelser anstilledes paa den nordvestlige Del af „Uranienborg"s Vold; de øvrige paa en aaben Plads i dens umiddelbare Nærhed. Dr. Montellius fra Malmø deltog i Observationerne. Desuden observeredes der efter Aftale paa følgende Steder: *København, Holbæk, Ulkebøl* paa Als, *Odder, Risgaard Højskole* i Vendsyssel samt i *Marstrand.* Der indtegnedes flere Steder over 100 Meteorbaner i Stjernekort, og flere Meteorer var meget ejendommelige.

Hveen er kun en mindre Ø, har ca. 1300 Tdr. Land og er vel godt en Mil i Omkreds. Fra Midten, hvor der for 2—3 Aar siden er opført en ny, smuk Kirke lige Vest for „Uranienborg"s Tomt, og hvor Højden over Havet er ca. 120 Fod, kan man i Løbet af 15—17 Mi-

tioner blev da ogsaa Grundlaget for den nyere Astronomi.

En uheldig Skæbne har berøvet os den Plet, som gjorde Danmarks Navn berømt over hele Kloden. Paa Tycho Brahes Tid hørte Hveen til Sjælland; men efter Beboernes Ønske blev Øen lagt til Skaane kort før Afstaaelsen til Sverrig ved Freden i Roskilde 1658. Allerede den Gang var der ikke stort mere tilbage af Uranienborg end de fattige Rester, som nu forefindes derovre. Da Tycho Brahe forlod Danmark, henstod Slottet ubenyttet i nogle Aar og blev senere nedbrudt. Stenene brugtes til andre Bygninger. Hvor hensynsløs man gik frem i fordums Dage, fremgaar bedst deraf, at et Stykke af Uranienborgs Votivsten med tydelig Inskription nu forefindes blandt Grundstenene i en Bondegaard ved Vejen nær Bækvig.

Da vi nærmer os det Tidspunkt, da der er henrundet 300 Aar siden Tycho Brahes Død, som fandt Sted den 24. Oktober 1601, fandt jeg Anledning til at hædre Mindet om vor berømte Landsmand ved at observere Stjerneskud fra den historiske Plet paa Hveen. Det maatte være

„Tycho Brahes Stol" i den gamle St. Ibs Kirke paa Hveen.

mutter gaa ned til Havet. Efter hvad der blev mig opgivet, har Øen 1100 Indbyggere og — 500 Harer. Naar man følger Vejen fra Bækvig paa Østkysten op mod Kirken, har man „Uranienborg" paa højre, „Stjerneborg" paa venstre Side af Vejen. Begge er dybe Gruber, og i „Uranienborg"s Tomt, omkranset af Træer, ses Tycho Brahes gamle Brønd, der er 80 Fod dyb og benyttes endnu af Beboerne i Nærheden. Her er ogsaa udgravet et Par Kælderrum. I den nordlige Del af Volden ligger Fængselskælderen. Paa Pladsen indenfor Volden ligger nu en Skole.

I Stjerneborg, omgivet af et Stengærde, ser man de forskellige mere eller mindre udgravede Krypter med cirkelrunde Trin og Stensokler i Midten; paa disse stod Kvadranter til Maaling af Stjernepositioner. Underligt var det at færdes her, hvor Tycho Brahe for over 300 Aar siden daglig gik frem og tilbage mellem Boligen og Observatoriet.

I den gamle St. Ibs Kirke, der tydeligt ses fra den danske Kyst, forefindes Tycho Brahes Kirkestol. Det er glædeligt at se, hvorledes der nu for Alvor tages fat paa at værne om de historiske Minder paa Hveen. „Det kgl. Vitterhets-Historie och Antikvitets-Akademi" lader foretage Udgravningsarbejder i „Uranienborg" og i Stjerneborg. Man vil paa bedste Maade bøde paa den Uret, der fordum er begaaet overfor disse minderige Steder, hvor den *danske* Astronom Tycho Brahe udførte sit store Værk.

Torvald Køhl.

Min Nevø Joseph.

Af Ludovic Halévy. — Oversat af Axel Larsen.

(Sluttet)

De har altsaa været konfronteret?

— Ja, jeg har saa, min kære. Igennem Korridoren, som aldrig tog nogen Ende, førte en Municipalgardist mig til Forhørsdommeren, en høj, mager Mand. Han spørger om mit Navn og min Adresse. Jeg svarer, at jeg bor i Versailles, og at jeg plejer at spise til Middag om Aftenen. Han afbryder mig: De kender altsaa denne Person? Tal, men saa tal dog! Han peger hen paa Manden med Halstørklædet, men i det samme fæster han paa mig et saa gennemborende Blik, at jeg bliver ganske urolig og forvirret og ikke kan faa et Ord over mine Læber. Endelig faar jeg dog sagt ham, at jeg kender denne Mand uden at kende ham. Men nu bliver han ganske rasende: Hvad vil det sige at kende en Mand uden at kende ham? Forklar Dem tydeligere, om jeg maa bede! Naa, men saa tal dog! Jeg var ganske skælvende — jeg siger, at jeg ved, at det er en Spanier, og Manden selv siger, at han aldrig har været Spanier. Ja, det kender vi nok, siger Dommeren, nægte, altid nægte, det er Deres System.

— Men jeg forsikrer Dem, at jeg hedder Rigaud, og at jeg er født i Jouy-en-Josas; jeg ved da, at man ikke er Spanier, naar man er født i Jouy-en-Josas.

— De benytter altid Deres Nægtelsessysten, siger Dommeren, men jeg skal vide at fange Dem. Og Dommeren henvender sig til mig og siger: Denne Mand er altsaa Spanier?

— Ja, Hr. Dommer, man har sagt mig det.

— Og hvad ved De mere om ham?

— Jeg ved, at han har gjort Indkøb hos min Broder, som er Apoteker i Rue Montorgueil.

— Hos en Apoteker! Og han har naturligvis købt klorsurt Kali, Salpetersyre og pulveriseret Svovl for deraf at fabrikere Eksplosionsstoffer?

— Jeg ved ikke, hvad han har købt; jeg ved kun at han ikke har betalt.

— De forbandede Anarkister betaler aldrig.

— Men jeg har intet at betale; jeg har aldrig købt klorsurt Kali i Rue Montorgueil, raaber Manden; men Dommeren raaber endnu højere: Det er kun Deres modbydelige Nægtelsessystem, men jeg skal bringe Lys i Sagen, klart Lys, det kan jeg forsikre Dem om, alt skal blive opklaret. Og sig mig, hvorfor har De det store Halstørklæde paa i Maj Maaned.

— Jeg er forkølet, svarer den anden; har jeg maaske ikke Lov til at være forkølet?

— Alt dette er mistænkeligt, meget mistænkeligt. Jeg vil lade Apotekeren i Rue Montorgueil kalde.

— Og saa har man altsaa afhentet Deres Broder?

— Ja, og jeg vilde gaa; jeg vedblev at forklare Dommeren, at min Kone ventede mig i Versailles, at Toget Kl. fem og ti Minutter allerede var gaaet fra mig, at jeg plejede at spise til Middag om Aftenen.

— De slipper ikke herfra, svarede Dommeren, lad mig have Ro for Deres Middagsmad, jeg har Brug for Dem til en ny Konfrontering, Sagen er meget alvorlig.

Jeg blev gal i Hovedet; men saa førte man mig temmelig brutalt bort og satte mig ind i mit lille Rum igen sammen med Misgærningsmændene. Efter en Times Forløb var der ny Konfrontering, idet min Broder var kommet. Vi kunde ikke veksle fire Ord. Han var kommet ind i Kontoret gennem én Dør og jeg gennem en anden; alt dette var beregnet paa Forhaand. Man fører Manden med Halstørklædet ind. Dommeren siger til min Broder: Kender De denne Mand?

— Nej!

— Der ser De, han kender mig ikke.

— Hold Deres Mund, siger Dommeren og fortsætter med Heftighed: De kender denne Mand?

— Nej, siger jeg.

— Se godt efter. De maa kende ham.

— Men jeg forsikrer Dem, at jeg kender ham ikke.

— Og jeg forsikrer Dem, at De kender ham, og at De har solgt ham klorsurt Kali.

— Nej, det har jeg ikke.

— Tag Dem i Agt, siger Dommeren ganske rasende. Overvej hvad De siger, eller det vil gaa Dem galt.

— Mig raaber min Broder.

— Ja, thi dér er Deres Broder — De kender formodentlig Deres Broder?

— Jo, jeg kender ham.

— Det var da heldigt. Nuvel, der er Deres Broder, som siger, at denne Mand skylder Dem Penge for — læg vel Mærke til, hvad jeg siger — for Kemikalier, som var bestemt til Fabrikation af Eksplosionsstoffer.

— Men det havde De dog ikke sagt?

— Nej, og derfor vilde jeg gentage, hvad der var sandt, men det var umuligt at faa et Ord indført hos denne Dommer.

— Afbryd mig ikke, siger han, er det Dem eller mig, der leder Retsforhandlingerne?

— Det er Dem, Hr. Dommer.

— Vel! De har i hvert Fald sagt, at denne Mand skylder Deres Broder Penge.

— Det indrømmer jeg.

— Men, hvem har sagt dig det? spørger min Broder.

— Din Søn Joseph.

— Joseph!

— Ja, han forfulgte denne Mand paa Grund af, at han skyldte dig Penge for Apotekervarer.

— Jeg fatter intet af alt dette, siger min Broder.

— Heller ikke jeg, siger Manden med Halstørklædet.

— Heller ikke jeg, siger endelig ogsaa jeg.

— Og jeg slet ikke, siger Dommeren — eller rettere — der er en Ting, som jeg fatter meget godt, og det er, at vi har faaet Fingre i en hel Bande. Alle disse Mænd kender hinanden og holder sammen. Det er en Bande, en hel Bande Anarkister.

Men det var dog for meget af det gode, og jeg giver mig til at raabe til Dommeren: Anarkist, jeg der er Husejer! Er man maaske Anarkist, fordi man ejer et Hus paa Boulevard de la Reine i Versailles. Det er i hvert Fald faktisk.

— Det var meget godt svaret.

— Men han hørte intet, denne Dommer. Han siger til min Broder: Hvor bor Deres Søn?

— Hos mig i Rue Montorgueil.

— Nuvel, saa skal han blive afhentet, og medens vi venter paa ham, saa anbring disse Mænd; de to Brødre, hver for sig i to Celler.

Men nu taber jeg Taalmodigheden og raaber, at det er en Uforskammethed; men jeg bliver grebet og ført gennem flere Korridorer til en veritabel lille Celle paa fire Fod i Kvadrat, hvor man spærrer mig inde. Der tilbragte jeg tre Timer.

— Fandt man da ikke Deres Nevø Joseph?

— Jo, men saa var Dommeren gaaet bort for at spise til Middag, og imedens sad vi der.

— Endelig henad Midnat bliver der ny Konfrontering. Vi bliver fort for Dommeren alle fire, Manden med Halstørklædet, jeg, min Broder og Joseph. Dommeren tager Ordet og siger til Joseph: Denne Mand er vel Deres Fader?

— Ja!

— Og denne Mand er vel Deres Onkel?

— Ja!

— Og denne Mand er jo en Spanier, som har købt klorsurt Kali hos Dem?

— Nej!

— Hvad for noget, De siger nej!

— Ja, jeg maa tilstaa, at jeg slet ikke kender denne Mand.

— Der hører De, siger Manden med Halstørklædet, at disse Mænd ikke kender mig.

— De benytter fremdeles Deres Benægtelsessystem, siger Dommeren, som ikke lader sig forbløffe. Men sig mig unge Mand, har De ikke sagt til Deres Onkel, at De kendte Manden?

— Jo, det er sandt nok, Hr. Dommer.

— Gudskelov, der har vi endelig Sandheden, udbryder Dommeren triumferende.

— Ja, jeg har ganske vist sagt til min Onkel, at denne Mand havde købt Apotekervarer hos os, men det var ikke sandt.

— Hvad siger De, var det ikke sandt?

— Nej, jeg skal sige Dem, jeg er Journalist uden min Families Vidende.

— Journalist! Min Søn Journalist! Tro ham ikke, Hr. Dommer. Min Søn er Apotekerlærling.

— Ja, min Nevø er Apotekerlærling.

— Disse Mennesker modsiger hinanden. Det er bestemt en hel Bande. Er De Journalist eller Apotekerlærling, unge Mand?

— Jeg er begge Dele.

— Det er ikke sandt, raaber min Broder rasende.

— I hvilken Avis skriver De?

— Ikke i nogen, svarer min Broder; jeg kender ham for godt, han er ikke i Stand dertil.

— Jeg skriver ikke netop, Hr. Dommer, jeg bringer Nyheder; jeg er Reporter.

— Reporter! Min Søn Reporter; hvad er det, han siger?

— Vil De være saa venlig at holde Deres Mund, siger Dommeren. Og ved hvilken Avis er De Reporter?

Joseph sagde Avisens Navn.

— Vel, siger Dommeren, saa maa der sendes Bud efter Chefredaktøren straks, han maa vækkes og føres her hen øjeblikkelig. Jeg tilbringer Natten i Retten, jeg har faaet fat i et helt Komplot. Disse Mennesker kan føres bort og maa holdes ganske isolerede.

Dommeren var i straalende Humør og saa sig allerede som Retspræsident. Man fører os bort. Jeg forsikrer Dem, at jeg vidste ikke længere, hvor jeg var. Jeg gik og gik ad Trapper og gennem Korridorer. Og hvis nogen i det Øjeblik havde spurgt mig: Er De Ravachols Medvider? — vilde jeg have svaret: Det kan saamænd gærne være!

— Men hvad var Klokken bleven, medens alt dette foregik?

— Kl. var et om Morgenen, og den fjerde og sidste Konfrontering fandt ikke Sted før Kl. to. Himmelen være lovet, efter fem Minutters Forløb var alt ordnet. Redaktøren for Avisen var kommen. Han brast i en Skoggerlatter, da han var bleven sat ind i Situationen, og saa fortalte han Dommeren, at min Nevø havde meddelt Enkeltheder om et Mord, at han var bleven betalt derfor, at den unge Mand siden havde faaet Smag for denne Bestilling og var kommen til ham for at bede om Beskæftigelse. Man havde fundet ham kvik og intelligent, og man havde sendt ham ud for at skaffe smaa Notitser om Strejker, Ildebrande etc. Denne Morgen havde Redaktøren faaet en god Idé. Det var blevet sagt, at Politikommissærerne søgte efter Anarkister, og han havde saa fundet paa at sende en Reporter i Hælene paa hver Politikommissær for paa den Maade at være den første, der fik Nys om Arrestationerne. Saaledes, forstaar De, forklares det hele. Politikommissæren forfulgte en Anarkist.

— Og Deres Nevø forfulgte en Politikommissær?

— Ja, men han havde ikke turdet tilstaa Sandheden og sagde derfor til mig, at det var en af hans Faders Debitorer.

Manden med Halstørklædet triumferede. Der ser De, sagde han, at jeg ikke er nogen Spanier.

Spanier er De ganske vist ikke, svarede Dommeren, men Anarkist er De i hvert Fald.

Han var virkelig Anarkist, men Dommeren fik dog kun én og var ærgerlig, thi han havde troet, at han havde fanget en hel Bande. Han var nødsaget til at løslade os Klokken fire om Morgenen. Jeg var nødt til at tage en Vogn for at komme tilbage til Versailles; den kostede mig tredive Francs, og fandt min Kone i en forfærdelig Tilstand.

— Og Deres Nevø, er han vedblevet at være Journalist?

— Ja, og han tjener Pegne nok, saa at han i Paris kan køre i Vogn og i Provinserne paa Jernbane. Man er tilfreds med ham ved hans Avis.

— Og Deres Broder, hvad siger han til dette?

— Han begyndte med at kaste Joseph paa Porten, men da han fik at vide, at han tjente to, tre hundrede Francs om Maaneden, blev han blid igen. Og siden har Joseph vist sig som en ualmindelig snedig Fyr. De ved, at min Broder har opfundet nogle Hostepastiller, Dervichernes Hostepastiller.

— Javel, De har jo givet mig en Æske af dem.

— Ja, det er sandt. Naa, Joseph havde fundet Anledning til at lade en Reklame for sin Faders Hostepastiller glide ind i et Referat af en Arrestation.

— Hvorledes har han kunnet det?

— Jo, ser De, han fortalte, at Morderen havde gemt sig bag en Plakatsøjle, og at man ikke kunde finde ham. Men han var forkølet, kom til at hoste og som Følge deraf blev han nappet. Og Joseph tilføjede: Dette vilde ikke være sket, hvis han havde brugt Dervichernes Hostepastiller. De forstaar, at det morede min Broder, og han tilgav ham. Naa, der kommer min Kone for at hente mig. Sig nu ikke et Ord om, hvad De har hørt. Det er til ingen Nytte at fortælle, at vi har en Reporter i Familien, og desuden har jeg en anden Grund til at ønske, at De ikke siger noget. Naar jeg vil give Folk i Versailles en lille Overhaling, saa faar jeg bare fat i Joseph; jeg fortæller ham min lille Historie, han arrangerer den, sætter den ind i Bladet, og ikke en Sjæl aner, hvor det kommer fra.

Tivoli ved Nat.

Tivoli, der til daglig har indrettet sig efter en regelmæssig Levevis og en borgerlig Sengetid, faar aarlig ved Fødselsdagstid Trang til at skeje ud. Da lyser Bazarens Lamper til ud paa Natten over en stor og oprømt Gratulantskare der underholdes med Hornmusik og et Par forsinkede Raketter. Vor dristigste fotografiske Medarbejder bidrog forleden sit til Underholdningen ved pludselig at lade en kraftig Magniumsbombe sprede Lys og Rædsel over det natlige Sceneri.

Udenfor Bazaren ved Nattetid.
(Fot. af Th. Lumbye.)

Ødipus og Antigone.

Ødipus og Antigone, — den blindede Konge og det trofaste Barn, der forbandede jages ud af det pestsmittede Theben, — saa stor var Opgaven for de unge franske Billedhuggere, der i Aar konkurrerede til den franske Stats største Stipendium: Grand prix de Rone.

Det blev en fireogtyveaarig Skulpteur, Leon Bouchard, der vandt den store Pris med det Basrelief i Ler, som man her ser Billedet af.

Ødipus og Antigone jages ud af Theben.

Pesten er brudt ud i Theben. Gaderne er fulde af Lig, store sorte Fugle kredser over Byen, Rædslen har slaaet hver, der kan se. Og Guderne, der er blevne spurgte, hvorfor deres forfærdelige Vrede har ramt Staden, har udpeget den ene Skyldige: Kong Ødipus, der uden at vide det, har ægtet sin egen Moder og gjort sig skyldig i Blodskam. Saa stinger man Kongens Øjne ud, og under Tusinders Forbandelser jages den blindede Ødipus ud af Portene paa den By, hvor Pesten raser videre.

Bag sig hører han de sidste forfærdelige Forbandelser, før Portene smækkes i. Foran sig har han Mørket — Mørket. Men Guderne er mildere end Menneskene, og de giver ham til Leder i Mørket den yngste og kærligste mellem Thebens Kvinder: Antigone. Se, hvor hans Fødder tager de lange, skæve Skridt som den blinde Mand gør det, se hvor hans højre Haand hænger ængstelig, følende ned. Men med hvilken Tryghed ligger ikke hans venstre Arm om Halsen paa Antigone, der medlidende og tankefuld kysser den.

Paa Scenen har vi i København set Frankrigs største Skuespiller Mounet-Sully give den tragiske Figur Liv. Se her, hvorledes fransk bildende Kunst opfatter den.

Den, der har skabt dette Liv ud af det døde Ler er kun fireogtyve Aar. Hvor vidt vil han ikke kunne bringe det!

Etienne.

Smaa Historier.

Hr. Petersen.

Han hed aldrig andet end Hr. Petersen. Jeg kendte ham godt, for jeg boede i mange Aar i Hus med ham. Han var Tegnelærer, pæn og fattig, høfligere og tyndere end nogen, jeg har set. Det faldt en ikke ind at tænke paa, hvor gammel han var, for han har sikkert altid set saadan ud. Han er kommen til Verden med en Undskyldning, har bukket sig til Side for de ældre Søskende, af hvis Lod han tog en Part, og siden for de yngre, hvem han stod i Vejen.

Jeg havde nem Lejlighed til at iagttage hans Færd. Han boede i Baghuset, og mit Vindue vendte ud til Gaarden lige over for hans. Han elskede at fodre Spurve. Han kunde ikke gaa forbi en Hund uden at snakke med den. Han havde en Kat og en Kanariefugl, der optog en stor Del af hans Fritid. Hos ham boede hans gamle Mor, hvem han regelmæssig spadserede med; han vogtede hendes syge Fod for hver en Ujævnhed i Vejen, hjalp hende op ad Trappen, Tøjet af, til Sæde i Lænestolen. Han skyndte sig hjem til hende fra Skole, bragte hende Blomster og Lækkerier, saa vidt hans fattige Evner akte.

Hans Søsterbørn kom undertiden, og bedre Onkel end han kunde ikke tænkes. Jeg har set ham tage en død Rotte op af Gaarden og bringe den til Side, for at den ikke skulde blive traadt paa. Var Muleposen sluppet fra en Droskehest, ilede han til og bragte den i Orden igen, skønt han var meget bange for Heste. En Dag bandt han sit Lommetørklæde — og det var meget sort — om Poten paa en lille Hund, der havde skaaret sig paa et Glasskaar.

Der var ikke Begær, ikke Egenkærlighed skabt i denne Mand. Han var lykkelig ved at ofre sig, taknemmelig for den mindste Venlighed. Det vilde være ham lige saa umuligt at undlade en god Handling som at begaa en slet.

Skolen var hans Rædsel.

Jeg kunde se det paa ham om Morgenen, naar han gik, at han gik til sit Livs Fortvivlelse. Han kunde ikke holde Styr paa Drengene . . . eller det er egentlig ikke det rette Ord: Han var fra det Nu, Timen begyndte, til den var ude, som en fortvivlet Mus i dens Katteklør. Børn er Dyr; de skal først lære at blive Mennesker, og Hr. Petersen var ikke Mand for at lære dem det.

Jeg var engang tilfældig uset Vidne til hans Undervisning. Jeg har selv været Lærer og haft mit Mas med Drengene, og jeg har styret en Skole med mange Lærere, som ingenlunde alle var Idealer. Men Mage til Syn har jeg aldrig set. En saadan Haan i de smaa Uhyrers Øjne, en saadan Frækhed i deres Ord, et saadant Raffinement i deres nederdrægtige Paahit . . . og saa midt i det hele Hr. Petersen som et forsvarsløst, redningsløst fortabt Bytte.

Bestyreren taalte ham, fordi han var saa fattig og nøjedes med saa lidt, men baade han og Lærerne viste ham ufordulgt deres Ringeagt.

Saa hændte det en Dag, at Hr. Petersen kastede sig over en af Drengene i Klassen. Det var ikke ham, der i Øjeblikket havde drillet ham stærkest eller i det hele taget var den værste Spektakkelmager. Det var simpelt hen den, der sad ham nærmest, og Tilfældet vilde, at det var en stille og skikkelig lille Fyr af lignende Støbning som Tegnelæreren.

Hr. Petersen slog ham med knyttet Haand i Ansigtet. Saa tog han Lineal, Penalæske, Blækhus og slog det i Hovedet paa Stakkelen med al sin Kraft. Han bed ham i Øret, forvred Fingrene paa hans ene Haand, sparkede ham og rykkede hele Haandfulde Haar af hans Hovede. Han blev ved, indtil de andre Drenges Skrig kaldte Læreren i Naboklassen ind. Med Magt maatte hans Offer rives fra ham.

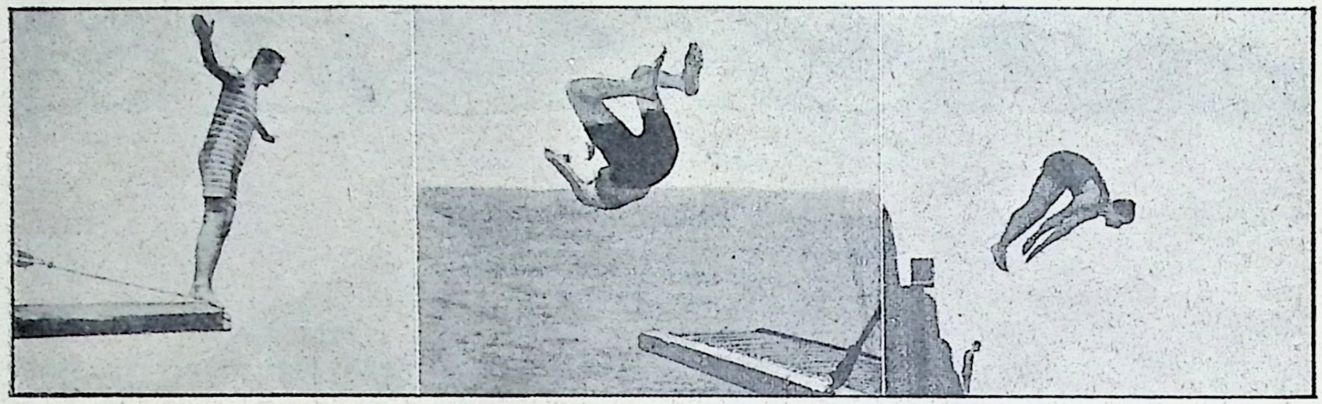
Naturligvis blev Hr. Petersen øjeblikkelig jaget paa Porten. Han kom i Bladene som et Umenneske, en brutal Slubbert, en Bølle af den værste Slags. Drengen laa en Maaned paa Hospitalet og fik aldrig sin Haand helt i Lave.

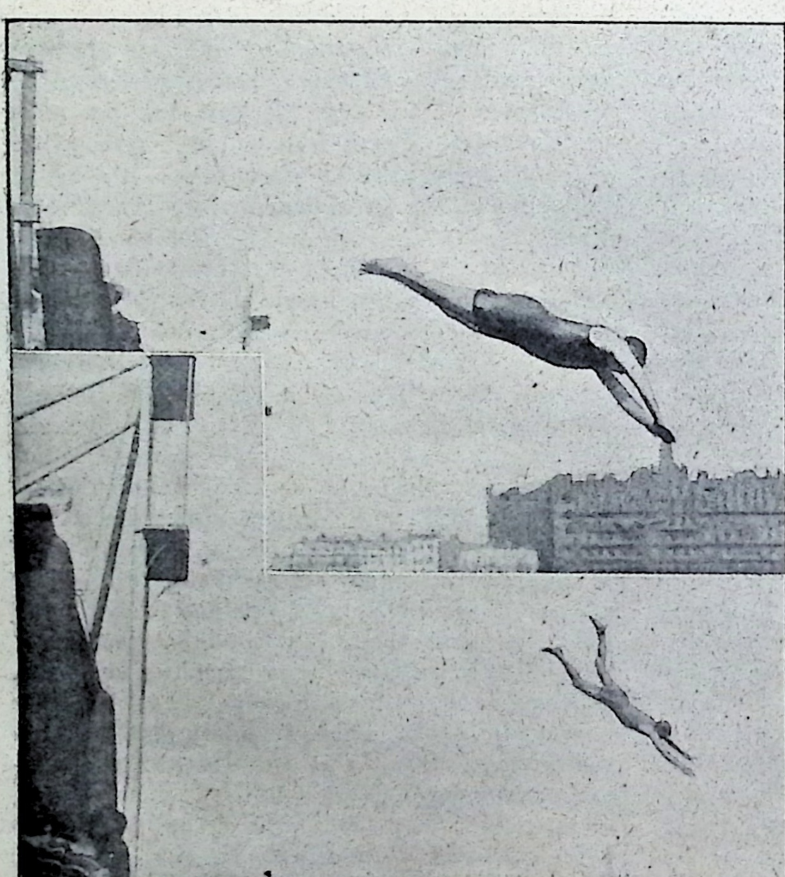
Hvor Hr. Petersen siden er bleven af, ved jeg ikke. Han forsvandt. Jeg aner ikke, om han blev straffet, om han er gaaet til Amerika eller sidder paa en Fattiggaard.

Men ét ved jeg: Om han ser i Gangen, hvor han træder, en uselig Regnorm, da bøjer han sin Ryg, saa krum og træt den ogsaa er, og tager Ormen op og bærer den kærlig til Side, for at ingen skal gøre den Skade.

Carl Ewald.

Paa Hovedet.

Mellem de mange Sportsgrene, der i de senere Aar har samlet Ungdommen, begynder ogsaa Svømmekunsten at vinde sig en Plads. Vi har her hjemme smukke Resultater at opvise — vore Svømmere staar snart paa Højde med Stockholms bedste, uagtet den svenske Hovedstad byder langt bedre Betingelser for Vandsporten end vor — men vi har dog langt igen, inden vi naar paa Højde med Englændere og Amerikanere.

Den Gren af Svømningen, der dyrkes ivrigst og dygtigst i England, er *Springet* fra de store Højder ud i Bølgerne. Den, som kun kender vore dagligdags Badeanstalter, hvor højst et Vippebrædt nogle faa Alen over Vandfladen staar til de Badendes Raadighed, gør sig ingen Forestilling om de kolossale Højder, der for en engelsk Sportsmand regnes for rene Bagateller.

De mange livlige Billeder, der ledsager disse Linjer, er hentede fra *Brighton* i Nærheden af Lon-

don, hvor man hver Formiddag kan iagttage de dristige Svømmeres Øvelser. Her, i Byens umiddelbare Nærhed — saa nær, at man fra de omliggende Gader med Lethed kan overvære Præstationerne — er der paa Badeanstalten rejst et Stillads, der byder alle mulige forskellige Højder, alt efter Svømmernes Duelighed og Mod. Den laveste Springbro findes i en Højde af tyve Fod over Vandfladen, den næste i tredive Fods Højde. Men over disse to, som det anses for meget flovt at benytte, naar man ikke er et rent Barn, hæver sig en Galge, op til hvilken man maa klatre ad en meget smal og besværlig Stige. Den bærer en Afsats to og fyrretyve Fod over Vandet og endelig øverst oppe en Tværbjælke, hvor man uden Spor af Rækværk eller anden Støtte befinder sig mere end tresindstyve Fod over Havfladen. At springe ud herfra vil for en Uøvet være ganske som at falde ud ad Vinduet fra femte Sal.

Men selvfølgelig falder det ingen ind at forsøge noget saa halsbrækkende, forinden han paa de lavere Stadier har erhvervet sig den fornødne Aandsnærværelse og gymnastiske Færdighed. Det vilde sikkert heller ikke bekomme Vedkommende vel. Man maa nemlig ikke tro, at Vand er til at springe ud i som en Dyne eller en Høbunke. Dets Modstandskraft er saa betydelig, at det snarere virker som et fast Legeme, forsaavidt der bydes det en nogenlunde stor Flade at slaa an imod.

Det gælder derfor for Dykkeren om at bryde Vandets Modstand ved at byde det saa ringe en Flade som muligt. Han vil derfor som Regel først bane sig Vej gennem Overfladen med sine sammenlagte Haandflader, dernæst med Isserundingen, idet han bøjer Hovedet ind mellem Armene. Og som en Pil skyder det slanke Legeme ned i Dybet — nu gælder det kun om ved de rette Bevægelser at sørge for, at man ikke skyder til Bunds og støder Hovedet, men stryger langs Bunden og derfra atter som en Sæl skyder op til Lyset.

Falder man med Ansigtet eller Underlivet fladt mod Vandet, kan man slaa sig saa haardt, at svære Sygdomstilfælde kan blive Følgen. Det paastaas endog, at man paa denne Maade bogstavelig talt kan faa Maven sprættet op, men at dette virkelig nogensinde er sket, kan dog ikke bestemt paavises.

De dygtigste Sportsmænd paa Dykningens Omraade har hver deres forskellige Teorier om Springets Form, de forskellige Legemsstillinger, der skal indtages under Farten gennem Luften o. s. v. Man vil ved nøjagtigt Studium af vore Billeder kunne se, hvor afvigende Teorierne er for de forskellige Sportsmænds Vedkommende.

Mellem Brødre.

Det kongelige kjøbenhavnske Skydeselskab og danske Broderskab" er den lange Titel, som betegner Hovedstadens fineste selskabelige Forening, Maalet for alle gode Borgeres indvendige Længsel og ydre Stræben.

Der er dem, der fødes til Skydebrødre. Det er de Lykkens Pamfilius'er, der straks fra Svøbet kan gaa ud i Verden med en anset Faders Navn paa Etiketten og hans blanke Guld i Lommen. Men andre er der, som møjsommelig kæmper sig op fra en ringe Stilling først til almindelig Anerkendelse og Agtelse, saa til en solid økonomisk Position, og for dem er Optagelsen i Skydeselskabet som en Slags Stempling i Justerkamret, hvorved de befindes at være godt københavnsk Prøvesølv.

Saaledes har det ærværdige Selskab virket i halvandet Aarhundrede, og heri maa dets sociale Betydning søges. Thi rigtignok stod der i Kong Frederik den femtes Fundats, der i 1751 gav Skydebrødrene deres nuværende Valplads ved Vesterbro, at Skydefærdighed var Selskabets store Maal, men der er næppe i vore Dage nogen, der venter Danmarks militære Frelse fra den Kant og i hvert Fald lyder Champagneproppernes Knalden i de fleste Medlemmers Øren langt mere tillokkende end Riflernes.

En mindeværdig og begivenhedsrig Dag havde Skydebrødrene forleden, da 150 Aars Jubilæet fejredes med den sædvanlige Kongefugleskydning. Paa denne Dag afgaar det gamle Aars Fuglekonge — denne Gang Prins *Christian* — og overgiver Sceptret til sin Eftermand, den Broder, der er saa heldig at skyde Fuglens Brystplade ned, eller rettere sagt den, i hvis Navn, den skydes ned. Thi da adskillige af Skytterne aldrig har haft en Bøsse i Haanden, maa de lade „stille" for sig, og Æren og Daaden er derfor — som saa ofte i Livet — i Reglen paa forskellige Hænder.

Det blev i Aar den alderstegne Etatsraad *Augustinus*, der opnaaede Fuglekongens Værdighed ved en andens Anstrængelser. Hvem der derimod personlig var i Ilden den hele lange Dag, var den 83-aarige Kong *Christian*, der kunde bringe en flot Sukkerskaal med sig hjem. Den havde han „skudt ned" med højre Vinge for sin Datter, Dronningen af England, der er en af Selskabets faa kvindelige „Brødre".

Man vil kunne forstaa, at den anstrængende

Sportskamp, som denne Gang endog krævede to Dages Anstrængelser, fordi Brystpladen var saa ualmindelig solidt gjort, ikke lader sig afholde uden Ledsagelse af visse andre Højtideligheder og Adspredelser. Selskabets smukke Have frembyder ved en saadan Lejlighed et livligt og broget Skue. I Smaaklynger færdes Medlemmerne rundt i Gangene, snakkende og rygende og Tonen er saa hjærtelig som mulig. Her er alle lige, Generalen og Slagteren, Højre og Venstre, Tysker og Svensker, og selv om man ude i det daglige Liv er skarpe Konkurrenter og maaske halvvejs Uvenner, opløses ægte Skildpadde, lidt Rhinlax, Daadyr, en Mundsmag af Strassburger Gaaseleverpostej Hummer, Kaviar og lidt andet Smaapilleri. Berømt er Kammerraad *Hansens* vidunderlige Bordarrangement — naa han har jo ogsaa let ved at arrangere. *Sølvet* er jo Skydebrødrenes Livmetal, man maa „give Sølv“ for at komme ind, give Sølv for at blive Fuglekonge, holde Jubilæum, kort sagt, ved enhver Lejlighed øges Selskabets Samling af blanke Pragtgenstande, og alt dette pryder Festbordet. I Midten pranger den store Opsats, Selskabet i Fjor købte for 40,000 Kr., og rundt om

Brødrene gaar i Procession til Skydningen.

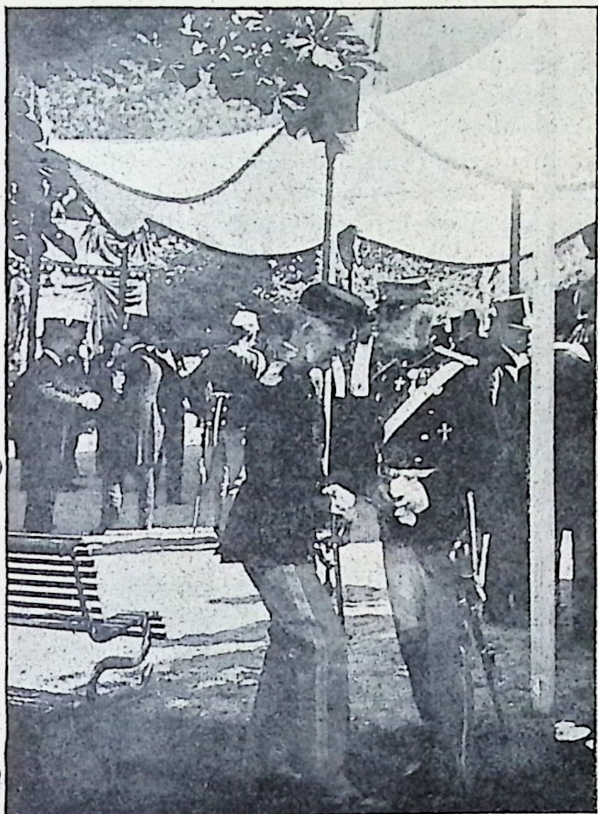
her ethvert Nag i Broderskabets hellige Flamme.

Og inde i det gamle Palæs Sale drives fra Formiddagen med Iver den ædle L'hombresport. En lille Tokroners Pot regnes selvfølgelig i denne Kreds af velfunderede Medborgere for det rene Pebernødspil, og ikke sjældent maa Tegnebogen frem for at aflevere en Seddel eller en Side af Indehaverens Checbog.

Men for de allerfleste bliver Festens *clou* vel til syvende og sidst den store Diner, der byder paa, hvad man i skydebroderlige Kredse vil kalde for „god, kraftig, borgerlig Middagsmad“ — ikke overdaadigt, men lidt og godt: Bordet de pragtfulde Uniformer, af hvilke i Aar d'Hrr. *Albertis* og *J. C. Christensens* flunkende nye Uniformer straalede blankest og skønnest.

Ved Festen i Aar indviedes en stilfuld Klokkestabel, tegnet af Arkitekt *Aage Mathiesen* og skænket af flere Medlemmer. I denne er en gammel Markørklokke fra 1808 atter kommen til Ære og Værdighed. Rimeligvis vil den endnu i mange Aar lyde ud over den gamle Empirehave, i hvilken alt, hvad der duer i denne Del af Norden, dyrker Fortidens Traditioner under Protektion af Fremtidens Ministerium.

Niels Wiig.

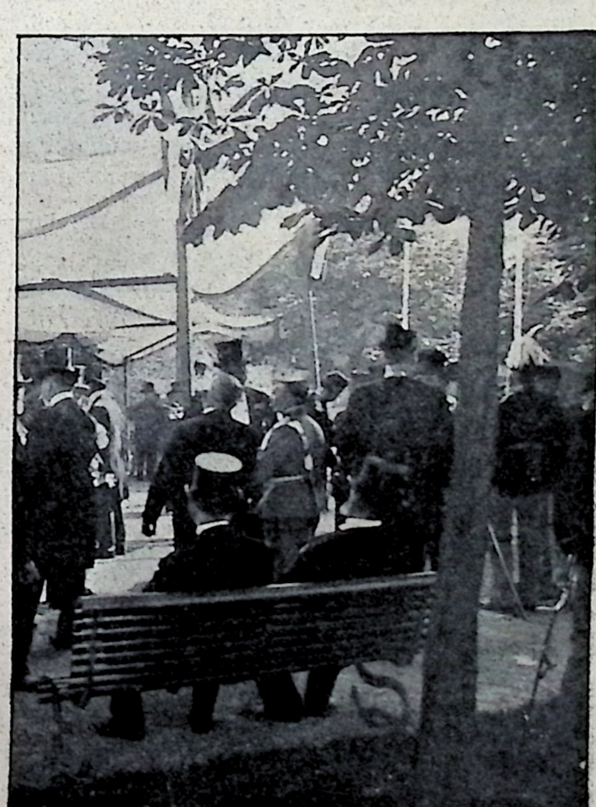
Skydebrødre. (Prins Hans og Oberst N. P. Jensen.)

Kronprinsen tager Sigte.

En ny Mand i Kredsen. (Kultusminister J. C. Christensen).

I Centrum.

Et Tandempar.

Verdens hurtigste Tandempar (Ellegaard og Arend) starter.

DANMARKS Ellegaard er for Tiden ubestridt en af Verdens hurtigste Ryttere, og hans Konkurrent ved det store „Grand Prix" Løb forleden, Tyskeren Arend giver ham ikke meget efter.

Ellegaard tog nu de 2000 Francs og Nationens Hyldest, Arend nøjedes med nogle færre Francs og den Ære at trykke Sejrherrens Haand. Hvor ophøjende for enhver tilstedeværende Sportsmand at se de to Mestre i skønneste Samarbejde kæmpe mod de andre Ryttere i Tandemløbet. — — Underligt forresten, at Arend, der er overtroisk som alle Væddeløbsryttere, vil tage Plads paa en Tandem bagved Ellegaard. Naar han skal starte i det afgørende Løb, ifører han sig sin gamle falmede Sejrsskjorte med det trefarvede Skærf, beder en af de tilstedeværende finde en gammel Tændstik, bider den ene Ende af den og putter Resten i Munden. Saa lader han staa til. Men nu her i Tandemløbet! Om han saa spurter nok saa vildt, Ellegaard kommer dog altid først over Maalet. Hvis vi var overtroiske, vilde vi ikke øve os i den Slags Væddekamp.

En saaret Væddeløber.

„Lykkebarnet"s Komponist.

Edmond Audran, „Lykkebarnet"s Komponist.

EDMOND Audran, „Lykkebarnets" verdensberømte og forgudede Komponist, er død i Paris og han blev ikke mere end 59 Aar.

Selv var han noget af et Lykkebarn. Han var Søn af en lille Korsanger i Lyon, Marius Audran, og af Faderen blev han oplært til at være Orgelspiller. Lige til midt i Firserne var han Organist, først i Marseille, saa i St. Josephs Kirken i Paris; men under Celestins gejstlige, værdige Kappe skjulte sig den glade og flotte Floridor. Det er ham og ingen anden, Hervé tager paa Kornet i „Frøken Nitouche", naar han skildrer den bigotte Celestin, der om Natten tager Reisaus over Klostermuren og komponerer højst uartige Operetter under Floridors Skalkeskjul.

Tre, fire Operetter havde han skrevet, før han skrev „Lykkebarnet". Han havde faaet spillet „Paschaen og Bjørnene", „Pigen fra Nivernais" og „Tommeliden", men først i 1881 slog han sit store Slag med „Lykkebarnet". Hvilken Operettescene i Verden har ikke spillet denne Operette, der sprudler af fransk Aand og Vid. Hvem kender ikke dette kaade Mesterværks Sange. Bedre Operette er aldrig skreven siden Offenbachs Dage. Skønt Musikkendere

sætter hans Operette „Gillette fra Narbonne“ langt højere i musikalsk Henseende, var det dog „Lykkebarnet“, der bragte ham baade Berømmelsen og Rigdommen. Siden skrev han „Stormogulen“, „Mohameds Paradis“, det yndefulde „Miss Helyett“ og „Dukken“, Charlotte Wiehes store Succes.

Efter „Stormogulens“ Succes var Audran sikker paa sit Held. Og Celestin kastede den gejstlige Kappe og blev herefter kun Floridor.

Og nu er „den frie flotte Floridor“ død, efterladende sig den Formue paa flere Millioner Francs, han havde tjent paa sine Værker.

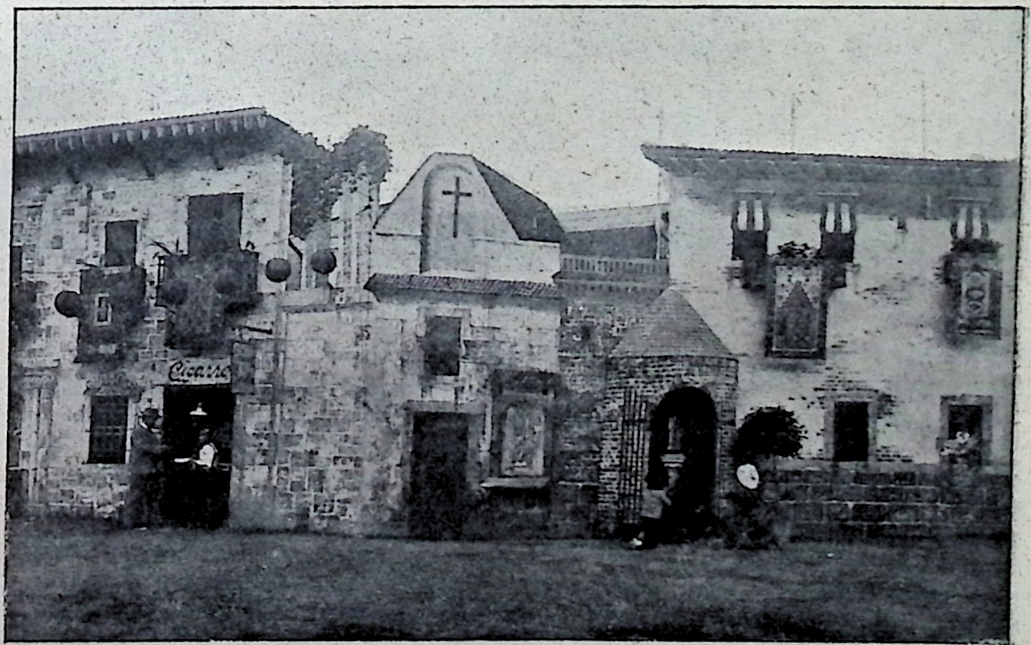
Festen i Granada.

Endnu siger man, naar Tivolis store og gode Gerninger opfriskes i Erindringen: „Ja, de italienske Fester — de var, som saadan noget skal være“, og Tivoli har hørt denne Tale saa tit, at den har tænkt: „Naar I vare saa glade ved Italien, hvorfor skulde saa ikke ogsaa Spanien kunne more jer,“ og derfor overlod Direktionen Carl Lund en saa rummelig Sum, at der blev nok til baade en spansk Port, en spansk Gade og et spansk Torv, saaledes at den udmærkede Maler ikke behøvede at spare paa Lokalfarven. Da Carl Lund var færdig med sine forvitrede Mure, tæppebehængte Altaner og barmhjertige Madonnaer, behøvedes der som sædvanlig ikke stort mere. Og dog hidkaldtes fra Paris et Par spanske Danserinder, hvis Ægthed var utvivlsom, medens en nærliggende Variété sendte et Par mere tvivlsomme, som Tivoli burde have sendt hjem igen, saa vist som de kun lidet svarede til, hvad Rygtet siger omspanske Piger.

Cigarros & Cigarillos!

Tivolis spanske Dekoration blev den smukke Ramme omkring et virkningsfuldt Stykke københavnsk Folkeliv med Dans til Kastagnetters Klang paa den aabne Estrade og et Glas „Douro“ i Pausen mellem Dansen udenfor Bodegas Løvhytte. Thi Bodega var flyttet ind i et hyggeligt Hjørne paa Torvet, hvor dens uforfalskede spanske Vine bidrog ikke lidet til at kalde en ægte Stemning frem.

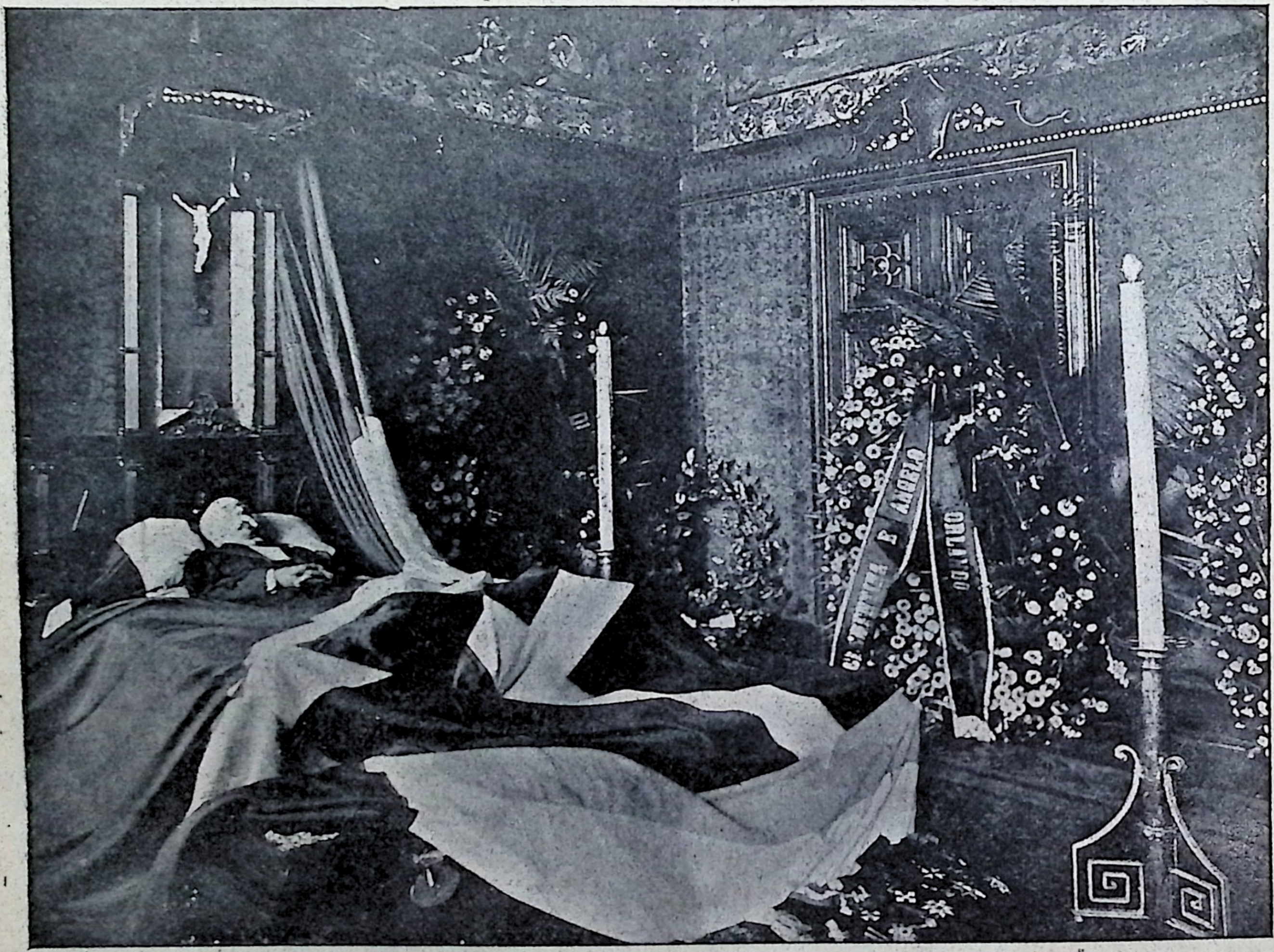

Parti af den spanske Gade ved Tivolis „Fest i Granada“.

Crispi paaa Dødslejet.

Manden, der hviler her mellem Vokslys dækket af det italienske Banner: Francesco Crispi, Manden med den altopofrende Fædrelandskærlighed og altfordærvende Moral, han efterlader sig — trods alt — en Plads, der ikke er saa ganske let at fylde ud.

Den sidste af den lille Skare af Giganter, der udrev Italien fra Aarhundreders Slaveaag, der med vanvittigt Mod ofrede Liv og Blod for en næsten uopnaaelig Ide: Italiens Enhed; den virkelige Organisator af Garibaldi's og hans „Mille"s heltemodige Togt til Sicilien mod 20,000 borbonske Soldater er forsvunden — og med ham den sidste levende Erindring om en Epoke, der i Dag efter kun en Menneskealders Forløb synes Sagn.

Francesco Crispi paa *lit de parade.*

Den sindige og arbejdslystne Nord-Italiener har forglemt Heroen, og erindrer kun Bankskandalerne, Bigamiet og Adua-Slagets Ofre.

Men Syditalieneren med sit lettere Gemyt, ser gerne gennem Fingre med den store Italieners moralske Skavanker og politiske Fejlgreb; for ham er det stadig den gamle Crispi, der lever i Erindringen. Selv efter Crispi's politiske Død i 1896 ved Deputeretkamrets Censur over hans moralske Vandel genvalgte Palermo med Jubel sit Bysbarn.

Og Francecso Crispi var Sindbilledet paa sin Fødeø's Børn. Han besad alle Sicilianernes gode og daarlige Egenskaber, han levede og følte det meste af sin politiske Virken kun for og i sin Fødeø, og selv var han — den utrættelige Forkæmper for Italiens Enhed — et Symbol paa denne Enheds sociale Uopnaaelighed, i et Land hvor Sprog og Natur, Tankegang og Tilbøjeligheder veksler hver 10de Mil.

Milano, den 17. August 1901.

Svend H. Salomon.

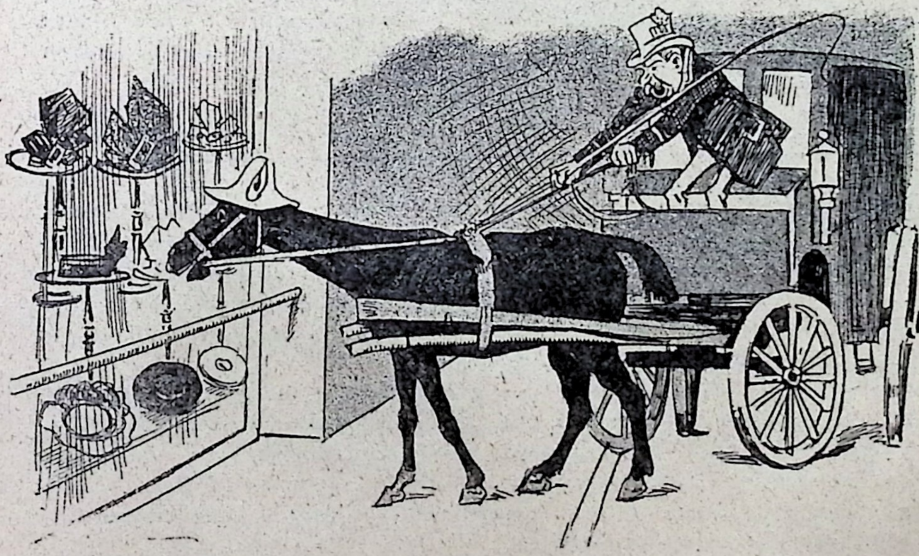
De islandske Heste.

Mere flinke, udholdende og nøjsomme Heste end de smaa Islændere skal der ledes længe efter her paa Jorden. De er aldeles uundværlige for Befolkningen paa vor store Fjældø. Udelukkende ved deres Hjælp bjerges Høet, de transporterer Varer over Land og paa deres Ryg tilbagelægger Turister af alle Nationer store Distancer over hele Øen. Over stejle Fjælde, snebedækte Bræer og rivende Elve gaar den islandske Hest lige støt og koldblodig. Blot skal Rytteren lade Dyret vælge sin egen Vej og ikke søge at tvinge det over ukendte Passager. Det hævner sig. Ogsaa til Jagt er den islandske Hest brugelig, dog ikke til Renjagt. Langt nordpaa, oppe ved den store Sø Myvatn, i Midnatssolens Land, ligger et sandt Eldorado for Jægere og Fiskere. I selve Søen vrimler det med Lax og Foreller; der yngler Gæs, Ænder og Svaner i Tusindvis, Spover, Bekkasiner og Ryper flyver op hvert Øjeblik foran Hesten og Syd for Søen lever Vildrenen i Flokke. Herlige Egne at galoppere igennem paa Ryggen af en Islænder med Riflen over Skuldren.

Henry Ette.

Over islandske Fjælde.

Efter sidste Mode.

Forfængelighed, Dit Navn er Kvinde!" — saaledes har en stor og aandrig Mand sagt. Kvindens Trang til at pynte sit i Forvejen henrivende lille Hoved med falske Blomster eller laante Fjer eller udstoppede Fugle, er saa gammel som Menneskeslægten, og Fortvivlelsen over de Summer, den Elskedes Hovedpynt koster, har drevet mangen brav Mand til de sørgeligste Yderligheder.

Det kan i Betragtning heraf ikke undre, at mange Hesteejere med Bekymring følger den Bevægelse, der nu ogsaa i Dyreverdenen er rejst paa Grundlag af Toilettespørgsmaalet.

Hvorvidt Hestene i Virkeligheden har nogen reel Nytte af de Hatte, man har fundet paa at pryde dem med, er efter Dyrlægers Sigende overordentligt tvivlsomt.

Imidlertid tør det vel, i Betragtning af den nære Sammenhæng mellem Dyrets og Menneskets Sjæleliv, formodes, at Hattebevægelsen modtages med Velvilje blandt vore firbenede Venner, navnlig den kvindelige Del af dem, som næppe kan være blinde for den smigrende Opmærksomhed, de i den sidste Tid har vakt blandt mandlige Standsfæller paa Strøget.

Et farligt Skraaplan er det nu alligevel at komme ind paa. Man bør ikke altfor sikkert gaa ud fra, at Hestene skulde være uimodtagelige for et mere fremskredent Smagsraffinement, og for en Hesteejer, der i Forvejen skal betale Staldrum og Foder og Assurance og Gødningseksport med videre, vil det være en højst ubehagelig Tilvækst i Udgiftsbudgettet, om han hver Sommer skal præstere en splinterny Hat fra Magasin du Nord efter nyeste Parisermode.

Er man klog, venter man derfor med at give sin Hest Hat paa, til den selv forlanger det.

Bastian.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Kaptejn *Julius Sophus Westrup* er afgaaet ved Døden i 68 Aars Alderen. Efter at have gennemgaaet den militære Højskole, kom W. som Secondløjtn. ind i Artilleriet, udnævntes 1860 til Premierløjtn. og deltog i Kampene ved Dannevirke, Dybbøl og Als.

Kapt. Julius Sophus Westrup.

Efter Krigen gjorde han sig kendt som Forfatter til en Pjece om Feltartilleriet, der fremkaldte en livlig Debat, og da han siden skaffede sig et Aars Orlov, tog han Ophold i Algier, hvor han gjorde Tjeneste ved Fremmedlegionen. Allerede 1875 tog han sin Afsked fra Hæren som Kaptejn, og var siden ivrigt optaget af at studere militære Forhold, specielt militært Retsvæsen. Han sad inde med en stor Kundskabsmængde og optraadte navnlig i Dagspressen som flittig Skribent og og skarp Polemiker.

Fornylig er Justitsraad *F. C. A. Fries* i Svendborg afgaaet ved Døden efter en lang haablos Sygdom, for hvilken han gentagne Gange forgæves havde underkastet sig Operation. Afdøde, der blev ca. 62 Aar. gl., var født Sønderjyde, kom i meget ung Alder paa daværende Herredsfoged, Greve, Brockenhuus-Schacks Kontor i Eckernførde og fulgte med denne til Tønder Amt. Da Greven efter Krigen i 1864 blev Amtmand over Svendborg Amt, kom F. ligeledes hertil, hvor han efterhaanden blev Amtsraadssekretær, Skolefondskasserer, Ligningskommissær (i 12 Aar, deraf de 11 som Formand), Kommunalrevisor, Kasserer og Regnskabsfører ved Hjælpeforeningen og ved Selskabet til Tilvejebringelse af billige Arbejderboliger samt endelig Direktør for Svendborg Bank.

Det er saaledes en betydelig Virksomhed, den Afdøde har udfoldet, og overalt har han udvist elskværdig Forekommenhed og stor Nøjagtighed i Forretningsanliggender, og har derved gjort sig agtet og afholdt.

Justitsraad F. C. A. Fries.

Jubilæum.

En af Provinshandelens mest bekendte Mænd, *Martin Hertz* i Frederiksborg, fejrede den 23. ds. sit 25-Aars Jubilæum. Han optoges den 23 Aug. 1876 som Kompagnon i Faderens Forretning: „F Hert'z Bog- & Papirhandel", som er grundlagt 1839. I April 1897 overtog Martin Hertz Forretningen i Kompagni med Broderen Harald H., og begge have de forstaaet at drive Forretningen betydelig i Vejret

Boghandl. Martin Hertz.

Jubilaren har beklædt flere offentlige og private Tillidshverv i sin By.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: F. DE RICHELIEU: Kongen af Siams Marsch. E. HUMPERDINCK: Melodi af Operaen Hans og Grethe. (Firehændig). CHOPIN: Vals.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

HVER 8 DAG

Nr. 49. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 8. September. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet

Penge at tjene!

En amerikansk Historie, illustreret med Fotografier.

„De vil vel gærne tjene de Penge . . . .?“

Carleton sad just og studerede Morgenavisens „Blandede Bekendtgørelser“, da han opdagede en iøjnefaldende Annonce, under Overskriften „Penge at tjene“.

„Et tusinde Dollars tilbydes den, der er villig til førstkommende Torsdag Morgen at paatage sig et ansvarsfuldt Hverv, han maa have blond krøllet Haar og lyst Overskæg, være ca. $2^1/_2$ Alen høj og kraftig bygget. Anbefalinger forlanges ikke. Nærmere ved Henvendelse Fondykestrasse 206 II. mellem 10 og 12“.

Carleton havde været uden Arbejde i nogle Uger, og Udsigten til at tjene de 1000 Dollars var fristende nok til, at han endnu engang opmærksomt gennemlæste det mærkelige Tilbud. Der var noget æventyrligt ved det. Hvor mange Muligheder laa ikke gemt i Udtrykket „et ansvarsfuldt Hverv“. Han var klar over, at han vilde gøre Forsøget for de 1000 Dollars, hvis han kunde faa Sikkerhed for at det ellers var en ærlig Sag.

Hans Højde passede godt, og naar han lod sit Hageskæg barbere af vilde alle Betingelser være opfyldt, thi hans blonde Haar laa i tætte Krøller omkring hans Hoved, og hans lange Overskæg var upaaklagelig lyst.

En Stund sad han der og trommede paa Avisen, medens han saa ud af Vinduet. Med 1000 Dollars kunde han komme paa ret Køl igen. Han kunde begynde for sig selv, blive helt og holdent selvstændig, han kunde maaske endogsaa i Alvor tænke paa et eget Hjem, i hvilket han allerede saa anbragt en lille Pige med kastaniebrunt Haar. Den Tanke blev afgørende. Næste Morgen vilde han gaa ud i Fondykestrasse.

Fondykestrasse 206 var et stateligt Forretningshus med Marmor-Facade paa Mosaik-Grund. Carleton bankede paa og traadte ind. Alt i Kontoret var nyt. I det ene Hjørne af Værelset, til venstre for Indgangen, stod to amerikanske Skriveborde. Foran det ene af dem sad en uanselig Mand, med graat Skæg

og graa Øjne, ved det andet en kraftig bygget midaldrende Mand med stort krøllet Skæg.

Den forreste Del af Værelset var afspærret med en Skranke. Langs Væggen sad flere Mænd og ventede, Carleton lagde Mærke til, at de alle havde blond Haar og blond Overskæg. En sad indenfor Skranken, henne ved den svære Herres Skrivebord og talte med ham i en dæmpet Tone.

Just som Carleton satte sig ned paa den sidste ledige Stol, saa den graaskæggede Herre hen paa ham med et gennemtrængende Blik. Saa vendte han sig om og talte med Herren ved det andet Skrivebord. Denne vendte sig nu ogsaa om og stirrede paa Carleton. Om han var tilfreds eller ikke, var svært at afgøre. Endelig drejede han Stolen tilbage, og genoptog Samtalen med Manden.

Efter fire fem Minutters Forløb, knirkede den lille Dør i Skranken, og den blonde Mand kom nedslaaet ud. Et Øjeblik fornam Carleton en stærk Hjertebanken.

Den svære Mand vinkede ad ham. Kort efter sad han ved Siden af ham ved Skrivebordet.

„Stilling?“ begyndte Herren sit Interview.

„Bogholder,“ svarede Carleton.

„Plads nu?“ Den Spørgende stødte sine Spørgsmaal ud, som vilde han vise, hvor nødigt han brugte overflødige Ord.

„I Øjeblikket ikke,“ sagde Carleton.

„Hm!“ Et Par Minutter var der stille. Den svære Mand sad og ridsede adspredt med en Blyant paa Skrivebordet. Da han igen vendte sig om mod Carleton, havde han rynket Øjenbrynene.

„De vilde vel gærne tjene de Penge, ikke?“ sagde han langsomt.

Carleton forsikrede, at det vilde han gærne.

„Og De vil ogsaa nok vove noget for dem. Det ser De mig ud til“.

Carleton nikkede.

„Hm!“ og atter rullede Blyanten rundt paa Skrivebordet. Tilsidst bøjede han sig henimod den tynde Herre.

„Han ligner „E. S.“ Ikke sandt?“ sagde han.

„Ligheden er rigtignok meget paafaldende,“ svarede den tynde.

„Den bedste, der har været her, ikke?“ spurgte den tykke.

„Jeg tror næppe, vi finder en bedre!“ var Svaret.

„Hm—hm,“ mumlede den Anden. „Lad os nu se“, sagde han, idet han pludselig vendte sig om mod Carleton, og lagde Eftertryk paa hvert Ord, „vilde De sætte alt paa Spil for de 1000 Dollars?“

„Alt, undtagen Æren,“ sagde Carleton rolig.

„Godt svaret!“ sagde den anden, „godt svaret!“

„Mine Herrer!“ han drejede sin Stol og henvendte sig til de udenfor Skranken siddende: — „De behøver ikke at opholde Dem længere. Hvis De vil komme igen Kl. $5^1/_2$ i Eftermiddag, skal De faa at vide, om jeg kan bruge endnu en af Dem.“

Da Døren havde lukket sig efter den sidste, vendte den svære Herre sig om mod Carleton.

„Ser De“, begyndte han, „Sagen er ganske simpel. Det er af stor Betydning — ja, jeg kan gerne sige, det er en Livsbetingelse for et vist Aktieselskab, at en af dets Ledere nu paa Torsdag tilintetgør en modtaget Skrivelse. Manden har ikke Lyst eller, rent ud sagt, han har ikke Mod. Papiret skal nemlig iturives i Overværelse af en større Arbejderdelegation, der, som De nok forstaar, er opbragt over en en eller anden Afgørelse, og i deres Ophidselse maaske ikke ganske er Herrer over, hvad de foretager sig, De vil ikke rigtig synes om, at dette Papir bliver revet itu. Det kan De rolig gaa ud fra. De vil skrige op og de vil true. Maaske vil de skyde. Det vidste den Herre, jeg før sigtede til og han trak sig derfor tilbage. De ligner ham nu, baade i Ansigt og i Skikkelse. I den Retning har vi været heldigere, end vi turde vente. De river altsaa Papiret i Stykker. Hvis Mængden bare skriger og skælder, da har De tjent de 1000 Dollars blot ved at tilbringe et mindre behageligt Kvarterstid. Bliver de vilde og skyder de daarligt, faar De ogsaa de 1000 Dollars og Doktorregningen betalt. Hvis de skyder godt — naa, ja — saa faar De en anstændig Begravelse og de 1000 Dollars bliver udbetalt til den, De eventuelt vil opgive. Ja, saadan er Forslaget, og nu er Spørgmaalet bare: „Tror De det kan betale sig for Dem?“

Den store Mand lagde sig tilbage i Stolen og saa gennemtrængende paa Carleton. Denne havde Indtrykket af, at Sagen var fremstillet for ham i sin aller farligste Skikkelse. Han sad en Tidlang, med Blikket fæstet mod Jorden, og trommede eftertænksomt med Fingrene paa Skrivebordet.

Derpaa saa han i Vejret, lige ind i Ansigtet paa den store Mand.

„Jeg gør det!“ sagde han saa.

„Godt,“ sagde den anden. „Lad os nu se. — Hvad hedder De?“

„Carleton.“

„Godt. Mit Navn er Mr. Whiting, den Herre der er Mr. Somers. (Somers! jeg tror nok, vi faar noget godt ud af dette.) Men hør nu, Hr. Carleton, nu gaar De vel ikke fra Deres Ord fra Tirsdag til Torsdag; jeg mener, nu gaar De vel ikke og tænker saa meget paa det, at De i sidste Øjeblik taber Modet.“

„Det plejer jeg ikke,“ sagde Carleton.

„Nej, jeg tror det ikke heller,“ svarede Whiting. „Saa kommer De altsaa paa Torsdag —

Klokken 9. Værsgo'," sagde han, og stak Carleton nogle Dollars i Haanden, „gaa nu ud et Sted og mor Dem og saa for Resten: Paa Gensyn!"

Udenfor stod Carleton et Øjeblik og overvejede den sidste halve Times Hændelser. Saa gik han langsomt ned ad Gaden.

— — — — — — —

Præcis da Klokken slog 9 Torsdag Morgen var Carleton paa Pletten i Fondykestrasse, hvor Kontoret var lejet og indrettet ganske midlertidigt. Whiting og Somers var der allerede og begge bød de ham Velkommen med hjertelige Haandtryk.

„Ja," sagde Whiting, „hvis De nu blot vil trække i det Tøj, som ligger der paa Stolen, kan vi straks gaa til Værket."

Carleton iførte sig Tøjet, der var betydelig elegantere end det, han lagde fra sig, og sad paa ham som var det syet efter hans eget Maal. Saa gik alle tre ned ad Trapperne til den udenfor ventende Ekvipage.

„Naa," sagde Somers, medens de hastig rullede afsted, „Deres Nerver ser ud til at være i Orden."

„De ere saa gode som nogensinde," svarede Carleton, og Whiting klappede veltilfreds venskabeligt hans Skulder.

De kørte langt ud af Byen og holdt foran en lille Bygning. Carleton vidste, at det var Indgangen til et af de største Staalværker og hans Hjerte begyndte at banke af let forklarlig Bevægelse ved det forestaaende Optrin. Whiting gik foran tvers over Gaarden op i en Bygning, hvor Kontorværelserne var beliggende, igen en Trappe op og ind i et lyst Værelse, fra hvis brede Vinduer der var Udsigt til en stor Gaardsplads. Somers aabnede Vinduet, Whiting tørrede sin Pande.

Han stirrede fast ned paa den ventende Skare . . . . (Scenen arrangeret for Fotografering af Forfatteren.)

„Tyve Minutters Frist," sagde han. „Før halv elleve vil de ikke være her. Det er sandt, Carleton, hvis der nu . . . i Tilfælde af, at . . . jeg mener, De har endnu ikke opgivet mig den Adresse, hvortil . . ." Whiting gav sig til at hoste, men Carleton nikkede som Tegn paa, at han forstod, og saa opgav han Adressen paa Pigen med det kastaniebrune Haar.

„Sæt Dem et Øjeblik her ved Skrivebordet ved Vinduet. De begynder at komme," sagde Somers.

Og i Gaarden samlede sig efterhaanden en stor Arbejderskare — støtte Skikkelser, nogle

livligt passiarende, andre alvorsfulde, alle stærkt optagne af det, der skulde ske. Da Klokken var fem Minutter i halv, var Gaarden fuld, og da den var lidt over halv, gav Arbejderne lydeligt til Kende, at de var der. Somers saa bestandig paa sit Uhr, og Whiting sagde blot: „Ja, saa er Øjeblikket jo kommet!"

Carleton saa, at Somers var blevet bleg, og at Whiting kneb sine Tænder sammen saa stærkt, at der viste sig dybe Linjer omkring hans Mund. Arbejderne sluttede sig sammen under Vinduet, og Whiting traadte frem.

„De skal straks faa Svar," raabte han, vendte sig mod Carleton og lagde et Stykke Papir foran ham paa Skrivebordet. „Her er det, vær nu ikke bange!"

Da Carleton rejste sig og traadte hen til Vinduet, følte han sig som paavirket af en vild Glædesrus. Han havde Lyst til at skrige. Saa stirrede han et Øjeblik fast ned paa den forventningsfulde Skare, rev derpaa Papiret i smaa Stykker og lod det flagre ud over Arbejdernes Hoveder.

Et Helvedes Spektakel!

Der blev en Banden, Hylen, Skrigen og Piben uden Mage. Og pludselig lød saa et skarpt Knald.

Carleton følte det, som trykkede man et glødende Stykke Jern mod hans Skulder, han svimlede og blev greben af Whitings stærke Arm, der hurtig trak ham bort fra Vinduet.

Om Aftenen kom han til sig selv paa et Hotelværelse. Somers og Doktoren sad hos ham. „Det var dygtig gjort," sagde Somers. „De er saaret en Smule i Skulderen, men det vil snart blive godt. Hvis den Mand, jeg før har talt om, havde haft halvt saa meget Mod som De, var alt dette ikke sket."

Den næste Dag var Carleton rask nok til at kunne læse Aviserne. Med sensationelt fede Typer stod der over en lang Beretning:

Krise i Striken paa Crompton-Værkerne. — Der skydes paa Strøm. — Trudsler bliver til Handling. — Præsident Strøm sønderriver Strikekomitéens Fordringer. — De strikende modløse paa Grund af Præsidentens Fasthed.

Op ad Dagen indløb til Carleton følgende Telegram: „Tak for Dagen igaar, Staalværkerne har Brug for en Bogholder og tilbyder Dem Pladsen."

Saa bad Carleton om Blæk og Pen og gav sig straks til at skrive til Pigen med de kastaniebrune Lokker.

Dronningens Halsbaand.

En Hofhistorie for 100 Aar siden.

Grevinde de la Motte.

Historien om „Dronningens Halsbaand" er saa fantastisk, saa indfiltret, saa spændende, at ingen Radcliffe, ingen Walter Scott, ingen Alexandre Dumas kunde skrive den bedre. Selv om man ser bort fra de frygtelige og langtrækkende Konsekvenser, den fik i Historien, har den Interesse nok som ren Kriminalroman, som en Historie om kvindelig Træskhed og Snedighed, Mænds Enfold og de Intriger, der kan spilles ved et Hof.

Der er vokset en hel Romanliteratur op om Marie Antoinettes Halsbaandsaffære. Den er ikke meget værd. Langt interessantere er den historiske Literatur, der er skabt om den i de senere Aar. Den skildrer os en Bedrageriaffære i Dreyfus' og Justitsfejltagelsernes Land for 100 Aar siden, som man endnu læser med den yderste Interesse, fordi den viser os, hvor grumme ens Forholdene kan holde sig i et Land i et Aarhundrede. Her er falske Breve, tilslørede Damer, natlige Stævnemøder og vild Kamp om Magt og Penge, akkurat som i Dreyfusaffæren, og alle de Lidenskaber og Fejltagelser og Nederdrægtigheder, man traf paa i det 19de Aarhundrede store Drama træffer man ogsaa i det 18de Aarhundredes.

En halv Snes Personer spiller med i denne Roman. Der er Ludvig den 16de og Marie Antoinette selv, dernæst Kardinal-Erkebispen de Rohan, et berygtet Svindler- og Æventyrpar Grev og Grevinde de la Motte, en vis Maria Nicole Leguay, kaldet Baronesse Oliva og endelig de to Hofjuvelerer Böhmer og Bossange, og det er med disse sidste, at Romanen begynder. Böhmer og Bassenge havde for alle deres disponible Penge opkøbt en Mængde Brillanter, som de havde sammenføjet til et Pragtstykke af et Juvelerarbejde, et funklende Halsbaand, der var forbundet med et Bryst-

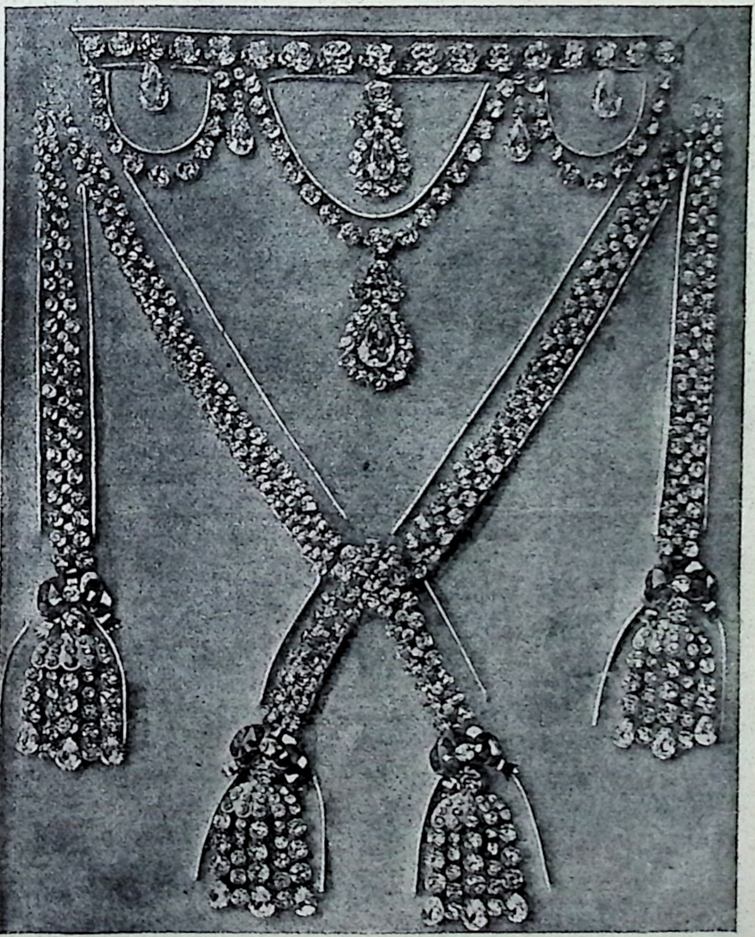

Kardinal Louis de Rohan.

smykke, hvortil hørte to Diamantørenringe. Den Pris, de holdt dette Pragtstykke i, var enorm; den var ikke mindre end 1,600,000 Francs. Det var temmelig daarlige Tider for Frankrig, og det var ikke til at tænke paa, at nogen Privatmand kunde have Raad til at købe Smykket. De to Juvelerere havde, da de sammensatte deres Arbejde, da ogsaa kun én Køber for Øje, og det var selve Dronningen. Böhmer gik med sit Arbejde til Dronningen og viste hende det. Hun udtalte sin Beundring for det, men erklærede aldeles bestemt, at hun ikke vilde købe det. Forgæves faldt Böhmer paa Knæ for hende, erklærede, at han vilde være ruineret, hvis hun ikke købte det, og bad og besvor hende om at købe det. Dronningen vilde ikke købe Smykket og nægtede at ville bede Kongen om at købe det. Dette er Prologen til Romanen. Nu træder de aktive Deltagere ind i den.

Den første Person her er Grevinde de la Motte. Hun var født Jeanne de Valois, Barnebarn af en illegitim Søn af Henrik den anden og overdaadig udstyret med alle Laster: fordærvet, raffineret, samvittighedsløs, ødsel og slet af Karakter. Hun var gift med en Grev de la Motte, et Pjok af en Ægtemand, og en ganske foragtelig Fyr.

Saa kommer næste Person. Det er Louis de Rohan, Hertug af Frankrig, den katolske Kirkes Skatmester og Overhovede for hele Frankrig. Af de utallige Biografier, man har af ham, faar man ud, at han ikke var egentlig slet, men kun grænseløs letsindig, udsvævende og tankeløs, og at han kun var krøbet i Kirkens Kutte for Indtægternes Skyld. Han havde været Frankrigs Gesandt i Wien, men her var han altid paa Kant med Marie Therese og Marie Antoinette, der tilsidst fik ham tilbagekaldt. Marie Antoinette hadede ham for hans Aabenmundetheds Skyld, og han gengældte af et godt Hjærte dette Had. Alligevel vilde han gærne atter kunne møde ved Hoffet i Versailles, og han havde gjort flere forgæves Forsøg paa at blive forsonet med Dronningen. Dette vidste la Motte, og hun benyttede sig deraf. Hun opsøgte Kardinalen, fortalte ham, at Dronningen gerne vilde eje det omtalte Halsbaand men ikke havde Penge til at købe det for, og at der her var en Lejlighed for ham til at blive forsonet med Dronningen ved hos Juvelererne at garantere Betalingen for Halsbaandet. La Motte tilbød

Dronningens Halsbaand. (Værdi 1,600,000 Frcs.)

at ville være Mellemmanden, Louis de Rohan gik ind paa Planen, og Böhmer blev tilkaldt. Han skulde have sin Betaling i 4 Rater, Kardinalen gav Forskrivninger fra sig, og et Par Aftener efter skulde det hele ordnes. Den tredje Hovedperson er La Mottes Veninde Marie Nicole Lequay, kaldet Baronesse Oliva. Hun var bekendt for sin fænomenale, næsten ubegribelige Lighed med Marie Antoinette. Den fastsatte Aften blev Kardinalen, der var formummet i en lang Kappe, skjult i et Buskads i Versailles Slotspark, og efterat han havde ventet nogen Tid, saa han to Damer komme hen mod sig. Den ene var de la Motte, i den anden troede han bestemt at genkende Dronningen. La Motte tog mod Juvelskrinet og den anden Dame sagde: Herefter lader vi Fortiden være glemt, ikke sandt, Kardinal! Rohan bøjede sig tavs. Han troede nu alt glemt. Og i den Anskuelse bestyrkedes han, da han faa Aftener efter atter indbødes til Hoffet, hvor han dog blev ubehagelig overrasket ved at se, at Dronningen ikke bar Halssmykket.

Juveleren Böhmer var imens til sin store Overraskelse bleven afskediget som Hofjuveler, og i sin Forbavselse skrev han et Brev til Dronningen, hvori han spurgte om Forklaringen. I dette Brev lod han ogsaa — skønt han havde lovet baade La Motte og Kardinalen Tavshed — et Par Ord falde om, at han dog havde gjort sig den yderste Flid med at lave Halsbaandet saa smukt, at det blev værdigt til at bæres af den skønneste af alle Dronninger.

Marie Antoinette blev yderst forbavset over dette Brevs mystiske Antydninger, hun fattede dem ikke, men tilintetgjorde blot Brevet. Imidlertid nærmede den Dag sig, da de første 400,000 Fr. skulde betales. La Motte skrev da ved Hjælp af en vis Monsieur Reteaux de Villette et Brev, undertegnet med Dronningens Navn og bad om Henstand. Den blev akkorderet. I Forvejen havde hun ved samme Mands og ved den berygtede Charlatan Cagliostros Hjælp skrevet et andet falsk Brev til Rohan og bedt ham om at laane Dronningen 150,000 Francs, hvilke Penge Kardinalen ogsaa laante La Motte i den Tro, det var til Dronningen. Pengene brugte La Motte og hendes Mand. Halsbaandet havde hun imens brudt i Stykker og solgt en Del af Brillanterne til forskellige Juvelerere i Paris og London.

Da den næste Betalingsdag kom, og der heller ingen Penge faldt, blev Böhmer ængstelig og skrev til La Motte. Med en enestaaende Frækhed tilstod hun, at der forelaa et Bedrageri, men at Kardinalen for at undgaa en Skandale vilde betale Overfor Böhmer erklærede Rohan, at han turde sværge paa, at Dronningen havde faaet Halsbaandet. Han havde selv hørt det af hendes egen Mund i Versailles Slotshavehin Nat. Alligevel skrev Böhmer til Dronningen, der sendte sin Hofdame Madame Campan til ham, og da Böhmer overfor hende havde fortalt hele Sagens Sammenhæng, troede Dronningen, at der her forelaa en ny Intrige fra Rohans Side. Den 15. August 1785 blev Rohan tilsagt til at møde paa Slottet, og skønt han forklarede Sagens Sammenhæng, blev han dog, i fuldt Ornat som Kardinal, arresteret og kastet i „Bastillen".

Don 31 Marts næste Aar kom Sagen for Parlamentet som højeste Domstol. La Motte havde tilstaaet alt. Hun havde forklædt Marie Lequay som Dronningen, hun havde skrevet de falske Breve, hun havde gjort Gælden i Dronningens Navn, og det var hende, som havde modtaget Halssmykket og solgt dets Brillianter. Hun blev dømt til Døden. Men Kardinalen? Havde han hele Tiden vidst Besked med La Mottes Rænker og Bedragerier. Og var han i saa Fald kun gaaet ind paa dem for derved at kunne skandalisere Dronningen? Dronningen var overbevist herom, men Parlamentet, der hadede Dronningen, antog i sin Dom, at Rohan kun havde været Offer for La Motte, og det frifandt ham fuldstændig, til Dronningens Harme, Sorg og Raseri.

For Dronningen og for hele Dynastiet blev det et frygteligt Slag. I Folket var man bestemt af den Anskuelse, at Dronningen havde faaet Halsbaandet, solgt det og ødslet Pengene væk. La Motte havde kun tilstaaet for at frelse Dronningen og i Haabet om at slippe i al Hemmelighed. Da La Motte virkelig blev henrettet, var Paris i Oprør. Man kendte Marie Antoinettes Ødselhed, hendes Luksus og hendes Spillesalon i Versailles. Ingen tvivlede om, at hun havde solgt Halsbaandet og ødelagt Pengene, at Rohan var en Hædersmand og Jeanne de la Motte en Ulykkelig, der led uskyldigt. Og Historien om Dronningens Halsbaand blev en Prolog til den store Revolution.

Ganske sikkert var Dronningen aldeles uskyldig, men alle hendes Forhold talte imod hende, og ud af Affæren gik hun i Folkets Bevidsthed som den ene Skyldige. Og af denne Kriminalhistorie, der kun var en ordinær Bedrageriaffære, vikledes efterhaanden det største historiske Drama ud: Revolutionen.

Vilhelm Wiehe.

Det er sært at tænke paa, at „den unge Vilhelm Wiehe“ allerede nu kan fejre 25 Aarsdagen for sin første Optræden. Han staar jo den Dag i Dag for mange som en Kunstner, der har den længste og rigeste Del af sin Bane for sig.

Men den gamle, forgudede Vilhelm Wiehes Søn var rigtignok ogsaa kun 17 Aar, da han første Gang viste sig paa den kongelige Scene som Broch i *William Blochs* „Lygtemænd“. Det var den 6. Oktober 1875, men hans egentlige Debut falder først Aaret efter, da han den 1. September spillede Jørgens Rolle i „Erik og Abel“. Man kendte allerede den Gang Slægtsarven i den unge Mands smukke Ydre og klangfulde Organ, men nogen betydelig Plads kunde han i den Alder selvfølgelig ikke hævde, og allerede 1879 forlod han Nationalscenen. Hans sidste Rolle her var som „Einar Tambeskælver“.

Vilhelm Wiehe som „Tordenskjold“.

Det er fra Privatteatrene, vi siden kender Vilhelm Wiehe som den romantiske Helt i alle Afskygninger, ligefra den højstemte Schillerske Røver til Folkeskuespillets raske Tordenskjold. Hans Styrke er et ægte, varmblodigt Kunstnertemperament og en naiv, smittende Tro paa de digtede Personers Ægthed, støttet af sjældne ydre Betingelser.

Men just denne Styrke har til Tider virket hæmmende paa hans kunstneriske Karriere. Refleksionen er i Digtningen som i Scenekunsten traadt i Inspirationens Sted, og Publikum forholder sig ofte unødig blaseret overfor det Umiddelbare, just det, Navnet Wiehe repræsenterer i vor Teaterhistorie. Og man vil paa selve det Teater, hvortil Vilhelm Wiehe er knyttet, hurtig være paa det rene med, at det ikke just er Sprogets Musik, hvormed Helten *par excellence* søger at paavirke sit Publikum.

Lykkeligvis har Wiehe ofte nok røbet Muligheder, der synes at skulle sikre ham en smuk Kunstnerbane ogsaa under de moderne Krav. v. Rambow i „Landmandsliv“, Sannæs i „Samfundets Støtter“, „Den Pukkelryggede“ og nu nylig gamle Storm i „Poul Lange og Tora Parsberg“ var Karakterfigurer, der vidnede ikke blot om en sjælden teknisk Træfsikkerhed, men tillige om en skabende Fantasi, der ikke er almindelig under vore Zoner, og som en klog Teaterleder ikke vil undlade at dyrke.

Det er derfor ikke blot med Tak, men med Haab, at Teaterelskere hilser den *unge* Vilhelm Wiehe ved hans Jubilæum.

Johs. D.

Den lille Vilhelm Wiehe.

Arabiske Kvinder.

Den ene Araberfrue.

Under et Ophold i Vinter i Tunis søgte jeg Adgang til et arabisk Harem. Det er ret vanskeligt at komme ind, men gennem en fransk Jordemoder fik vi Adgang til et velhavende indfødt Hus i Rue de Riche.

Den skinnende Metal-Dørhammer brændte os i Haanden, da vi slog vore tre smaa Slag, og en Neger aabnede Døren forsigtig paa Klem. Der var ingen farlige Mandfolk i Følget, og vi fik Lov at passere.

Foran laa en skyggefuld firkantet Gaard, helt omsluttet af Huset. Midt i Gaarden stod et Orangetræ, der glødede under et Læs af gyldne Aladdinsfrugter. De arabiske Tjenestefolk sad med deres Arbejde omkring i Gaardens Kroge. En malede Kaffebønner, en anden sigtede Majsmel, en tredje syede og en fjerde sad ved et Fyrfad og lavede Mad. Alle vare de unge og kønne og iførte deres maleriske brogede Bluser med tilhørende vide Pludderbukser. Neglene paa deres bare Fødder vare farvede med teglstensrød Henna.

Vi blev ført ind i Salonen for at hilse paa Husets Frue. Hele Værelsets Møblement bestod af nogle meget store kostbare Spejle, en lang, lav, gul Silkedivan og nogle høje Gulvtæpper. Paa Divanen sad Fruen med Benene oppe under sig og med sine Søstre ved Siden. Hun saa nydelig ud som hun tronede der med Haaret lagt i èn Tunge ned over Panden. Øjenbrynene vare malede i en lige, tyk, sort Streg og den lille Mund var farvet rødgul. Ellers var hun indsvøbt i en lyseblaa med Sølv og Perler overbroderet Silkebluse. Hendes hvidskinnende Bukser vare broderede med sort, og Fødderne stak i bitte-bitte guldbroderede Tøfler, som kun naaede til midt under Svejen.

Denne Pragtdame bød os hjertelig velkommen med et Smil som Honning og en ejendommelig lad Haandbevægelse. Vi blev placerede paa Divanen, medens Søstrene flyttede ned paa Gulvtæppet.

Hvad vi mest beundrede hos Araberinderne var deres skære Hud, der var bleg som mælkehvid Opal. Denne Bleghed skyldes deres indesluttede Liv, og Jordemoderen fortalte os, at de var meget blodfattige, saa blodfattige, at de som Følge deraf meget hyppigt døde ved Barnefødsler.

Vi fik Lejlighed til at se en arabisk Kvindes Medgift. I en af Salonerne stod nogle Sølvkister i drevent arabisk Arbejde. Kisterne vare fyldte med Smykker og den fineste Rosenolje. Hver Datter faar en saadan Kiste med, naar hun skal giftes.

Den anden Araberfrue med sin lille Datter.

I Husets øvre Etage boede en anden arabisk Frue. Der blev sagt, at hver af Fruerne havde sin Mand, men vi nærede en stille Tvivl derom, da det hele syntes at være en Menage.

Iøvrigt fortalte vor Ledsagerske, at kun ganske faa Arabere i Tunis har mere end en Kone. Det er for kostbar en Luksus, bl. a. af Hensyn til det store Tjenerskab.

Man bød os Kaffe i Fingerbølskopper og dertil en Masse forskelligt delikat Bagværk.

Saa fotograferede vi begge Fruerne, den ene med Ægteherren under Armen. Han kom just hjem til sin Hønsegaard, medens vi var der.

Araberfruen med Gemal.

Det mest elegante i hele Huset var et Værelse, hvor den ældste Søn boede. Sengen var lavet i arabisk Barok med en uhyre Masse Guld. Den lignede med sin pompøse Himmel nærmest en Trone og var mindst ligesaa bred som den var lang. Tunge Silkegardiner med Guldfrynser dannede Sengens Baggrund og paa hvide guldindlagte Konsoller stod opmarcheret en Række antikt arabisk Krystal og Porcellæn.

Da Persiennerne blev aabnede, for at vi rigtig kunde beundre Værelsets Pragt, foer alle Kvinderne forfærdede tilbage i det mørkeste Hjørne. De turde ikke engang vise sig henne ved Vinduet. Arabisk Tugt og Ære forbyder en slig Forbrydelse mod Velanstændigheden. Da min Ledsagerske fortalte, at hun rejste hele Europa rundt ganske alene paa Damper og Jærnbanetog, slog de Hænderne sammen i hellig Rædsel.

Til Afsked kyssede de arabiske Damer os adskillige Gange, og deres Hud føltes blødere end det fineste Muldvarpeskind, saa fint som Huden paa et nyfødt Barn.

Den ene Frue sagde med et Suk: „Ja, De kan sagtens!“ Dette gav Anledning til, at hendes Mand straks tilbød hende en Køretur.

Vi blev saa til Slut Vidne til, hvorledes hun blev emballeret blot for at gøre de Par Skridt fra Husets Dør til Vognen.

Først fik hun et Tørklæde omkring Hovedet, derpaa en stor Silkehaik — paa Størrelse som et langt Lagen — viklet om hele Personen fra Isse til Fod og endelig endnu et hvidt sølvbroderet Silkeshawl, der dækkede den øvrige Indpakning af Hovedet.

Og endda var Manden helt æggesyg for at Kusken skulde se hende, og han bredte skærmende sin Burnus ud, da hun traadte ind i Ekvipagen.

Saa har vi Kvinder det dog en Smule friere i gamle Danmark!

Johanne Opffer.

„Gluntarne“s Skjald.

Gunnar Wennerberg, „Gluntarne“s Digter og Komponist, var 84 Aar nu, da han døde. De svenske Studenter elskede ham, og nu i Foraaret, da 50 Aar var gaaet siden „Gluntarne“s Udgivelse, ydede Universitetsungdommen ved Vaarfesten i Upsala ham en storslaaet Hyldest for alt, hvad han havde skænket svensk Kulturliv, dels gennem sine geniale Studentersange, dels gennem sine stolte Fædrelandshymner. Wennerberg bar den hvide Sangerhue, rank og med blottet Hoved tog han mod Studenternes Hilsen, og han sagde til dem: „Begejstringen er en himmelsk Genius. Hvor den modtages med Ligegyldighed

eller Haan, der udrettes ingenting eller ogsaa noget, der ikke er godt. Misbrug den ikke, tag ikke køligt imod den, thi det er paa den, at vort Land skal bygge sit sidste Haab.“ Og Jublen vilde ingen Ende tage, medens Studenterne bar den gamle Digter i Guldstol.

hvilket han laa til Sengs — det blev det sidste, rørende Farvel fra Studenterne til deres gamle Sanger.

Mest Berømmelse har Wennerberg vundet sig gennem „Gluntarne“, en Samling Sange i Dialogform, der skildrer et Stykke upsalensisk Studenterliv i Fyrrerne. Det er snart ironiske, snart ene og alene komiske Billeder, malet med ægte Realisme og dramatisk Kraft, lysende af Poesi og iklædt det skønneste Tonevæv. Det er Studenterlivet med dets naive Sorgløshed, dets bakkantiske Øjebliksglæde, dets filosoferende Vemod og poetiske Sværmeri, som Wennerberg let og legende fremtryller, han skaber dem i et Øjebliks Inspiration og kaster dem ud i Folket, der giver dem evigt Liv.

Gunnar Wennerberg.

Modsætningen til denne Del af Wennerbergs Poesi danner hans storladne Fædrelandshymner, Sange som: „Hör oss, Svea, moder åt oss alla“ og „Stå stark, du ljusets riddervakt“, der er trængt dybt ned i Folket, har opildnet det til Fædrelandskærlighed og indblæst det Begejstringens Aand. Alvor og dyb Religiøsitet laa altid paa Bunden af Wennerbergs Sjæl og „Gluntarne“s Digter, der endte med at komponere Salmer og Oratorier, havde allerede i 25 Aars Alderen forsøgt sig med aandelig Musik. Han var den Gang Medlem af en Sangforening, der mest beskæftigede sig med klassisk Kirkemusik, og da Wennerberg til Indøvelse foreslog nogle gamle Sager af denne Art, som han havde skaffet til Veje, lykkedes det ham at mystificere det hele sagkyndige Selskab, der højlydt beundrede Tonernes klassiske Skønhed og bagefter fik at vide, at ingen andre end Wennerberg selv havde komponeret dem.

En Gang endnu blev det givet svenske Studenter at hylde Gunnar Wennerberg. Men da kunde han ikke se dem og de ikke ham, kun deres bevægede Røster kunde bringe ham en Hilsen. Det var nu kort før hans Død, da han laa syg paa Leckö Slot. En Studenterkorporation havde faaet Tilladelse til at synge udenfor hans Vinduer, og før de drog bort, hævede de deres Huer i Højde med det Stuevindue, bag

Høsten.

(Med Amatørfotografier af Sigurd Trier.)

I Høstens Tid.

Den blanke Le har sunget Sommeren ud. Den sang medens Mejeren skærpede den med Strygespaanen, den sang mellem Straaet, hvor den blev ført af en kraftig Arm. Sommesteder er Leen og Mejredet bleven afløst af Mejemaskinen og Leens muntre Klang af Maskinens Klapren. — Her som allevegne maa Poesien vige for det moderne Maskineri med Tænder og Hjul. Der er Poesi i Leen, som der er det i Høsten selv. Høsten er og har altid blandt alle Folk været en Glædesfest. Den muntre Virksomhed, som lagde Beslag paa alle Kræfter, den trygge Følelse af at samle Forraad ind til Vinteren sætter Høstens Herre og hans Folk i den gladeste Stemning. — Høsten er et Ord i vor Tidsbetegnelse, som vi alle forstaar — selv Byboerne kender, at efter en god Høst følger en glad Vinter.

Og heldigvis har vi lært i vort Land at høste mere og mere. Der ligger ikke saa megen Jord „brak“ nu som for halvhundrede Aar siden, og paa den, der altid er tilsaaet, høstes der ofte to Gange. Vinterrug og Sommerroer, det er de smaa Landmænds Specialitet. Man saar med bred Haand og man høster med fuldere Hænder end før, og der er ikke megen Brug for den gamle Vending: Den, der saar med Vanter paa, skal krybe paa sine Knæ og høste. De Tider er heldigvis forbi, da den danske Bonde krogede Ryg og ledte med Krumkniven efter de fattige Straa. Nu følger en voksen Pige den stærke Karl, og Pigen har lige saa svært ved at „nege“ op, som Karlen har ved at hugge den tætte Sæd. Eller et Par kraftige Heste snurrer Mejemaskinens Vinger rundt, medens den lægger Neg ved Neg færdigbundet i lange, lige Rader. Paa Maskinen sidder Høstens Herre og gør tolv Mands Arbejde sammen med sine Heste. Og naar Mejemaskinen og Hesteriven har gjort sit Arbejde, saa kommer Damptærskeværket, der udskiller Straa og Avner og lader den gode Kærne tilbage.

Med Hesteriven.

En ny Tegning af Prinsesse Marie.

PRINSESSE Marie er nu en sikker Gæst paa Julens Kunstmarked, idet Hds. kgl. Højhed til Fordel for et af sine Velgørenhedsforetagender gerne overlader et eller andet Forlag Retten til at mangfoldiggøre nogle af hendes Tegninger. Kunsthandler *Giese*, der synes at skulle blive hendes specielle Forlægger, har i Aar sikret sig et morsomt Billede, som vi allerede har faaet Lejlighed til at reproducere nu. Som bekendt er Prinsessen en lidenskabelig Samler af indiske Gudebilleder og paa Tegningen har hun da anbragt en saadan Guddom, hvis overstrømmende Humør absolut maa virke smittende.

En ny Tegning af Prinsesse Marie.

En Rednings-Manøvre.

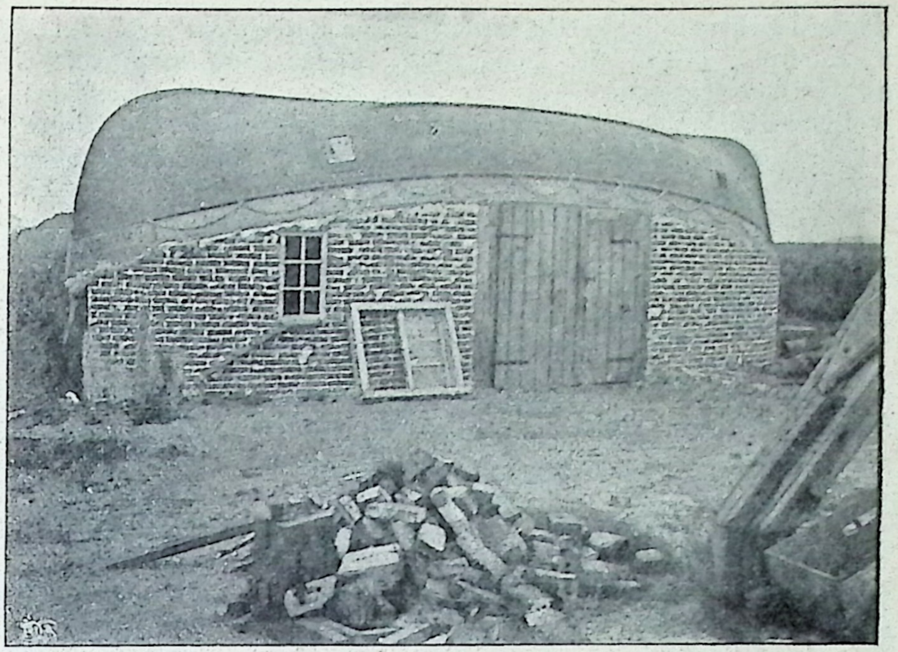
Vesterhavsbilleder.

SELV om Gæsterne paa Vesterhavshotellet bliver narrede for en virkelig Stranding, behøver de ikke derfor at tage hjem uden Kendskab til Redningsvæsenets Maskineri. Baadsmandskabet har nemlig, sig selv og Gæsterne til Glæde, indført den Skik, at der hver Sommer i Ferietiden afholdes en Manøvre, der kan give et troværdigt Billede af den rigtige Strandingsscene. Der hejses Flag paa Baadehuset, og snart efter ser man Vognen, hvorpaa Baaden hviler, forspændt med 8 Heste bevæge sig frem gennem Klitterne. Er Baaden kommet ned paa Stranden, spændes Hestene fra, Ryggene stemmes mod Baaden, der snart er fri fra Vognen. Først naar Baaden flyder, springer Mandskabet ombord, og naar de har taget sig en Tur over første, anden og tredie Revle, gaar de med Sejl tilbage. Paa Hjemturen gaar Vejen forbi Hotellet, hvor det er bleven Skik, at Folkene inviteres ind til et Glas Punch, samtidig med at Gæsterne giver deres Skærv til Enkekassen og Alderdomsforsørgelsen.

Alle bliver vi jo gamle og udtjente. Om det saa er den solide Redningsbaad, saa kan den ikke holde længere end en Tid. Men Fiskerne er praktiske Folk, og de synes, det er Synd at hugge den brave Baad til Pindebrænde.

Saa helt aflægs er den jo ikke heller, at den slet ingen Nytte skulde kunne gøre.

Og efter at de har gaaet et Par Dage og tænkt over Sagen, lægger de den som Tag ovenpaa Udhuset, hvor den virker baade overraskende og meget dekorativt.

Den gamle Redningsbaad som Tag paa et Udhus.

M. Ms. Dirigent.

De gamle muntre Musikanter existerer ikke mere. Det nye Kuld, som i Løbet af en Uge vandt sig vor halve By til Venner, tæller kun ganske faa Medlemmer af det tidligere Kor, men *den* skal have et godt Øre, som tør drage noget Slags Skel mellem de gamles og de nyes Kunst. Røsten er den samme, om saa Skikkelserne har skiftet Ham.

Men den fremmeste af dem alle er dog en

Kalle Knorring.

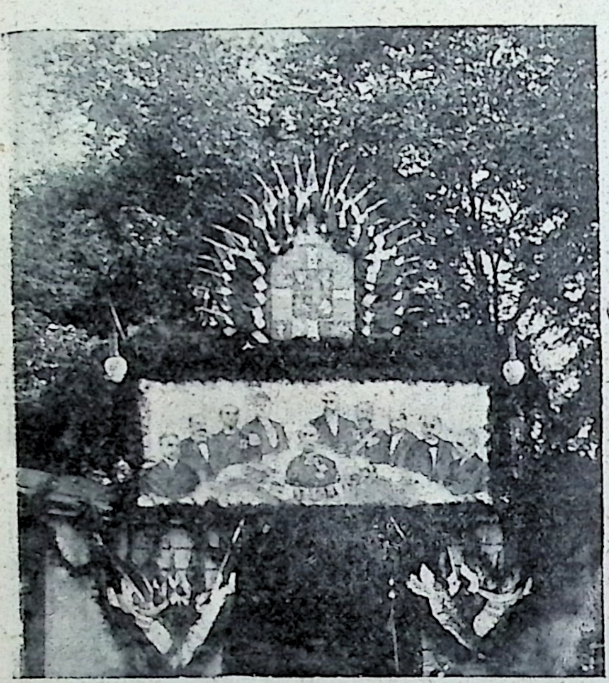
Et Par muntre Musikanter.

(Amatørfot. af Th. Lumbye).

gammel Bekendt. Ingen var Kælebarn som Karl v. Knorring, Tenoren fra gamle Dage, der nu vovede det Kunststykke at føre Taktstokken, støttet til en Krykke. Kalle Knorring, som Vennerne benævner ham, er et af de Mennesker, der vinder strax og helt, enten man har ham paa Afstand i Spidsen af Koret, eller man paa nært Hold lærer hans hjertelige Lune at kende. Og endnu har han ikke glemt at synge. Kommer han i Stemning — og det gør han saa let — lyser hans brune Øjne, der fornægter de graa Haar, han griber sin Luth og synger Bellmann, som kun han kan synge dem. Da er han den yngste og muntreste af dem alle.

---

1. September 1901.

Kongens Have-Porten med Ministerbillederne.

Obelisk-Alleen i Kongens Have.

Den 1. September 1901 vil længe huskes, Folketogets og Folkefestens store Dag. Dagen kunde være anstrængende nok for den, der vilde tage det hele med, gaa til Kongen Kl. 1, til Folkemøde Kl. 4, til Festbanket Kl. 6 for saa endelig sent paa Aftenen at styrte sig ud i Folkelivet. Dette sidste udfolder sig under den muntreste Stemning i den pragtfuldt straalende Kongens Have, fra hvis Indgangsportal de nye Ministre bød Velkommen.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Kaptajn Stig Schnell.

Efter et langt og drøjt Sygeleje er Kaptajn *Stig Schnell* afgaaet ved Døden, kun 50 Aar gl. og Hæren har i ham mistet en meget dygtig og afholdt Officer. Tidlig bestemte han sig for den militære Løbebane, fik som Sekondløjtnant Ansættelse i Artilleriet, kom som Premierløjtnant til Viborg og udnævntes 1887 til Kaptajn ved 23. Bataillon. Helt og holdent lagde militære Interesser Beslag paa hans Arbejdskraft og han virkede i de senere Aar som Lærer for Officerer udenfor aktiv Tjeneste. Kaptajn Schnell var Broder — Tvillingbroder — til kgl. Skuespillerinde Fru Betty Hennings.

Fhv. Sognepræst *A. G. Fich* er afgaaet ved Døden i Hillerød i en Alder af 74 Aar. Baade som religiøs Forfatter og som Præst har den Afdøde spillet en ikke ringe Rolle. I 24 Aar virkede han i Hovedstaden som Præst ved Frue Kirke og Diakonissestiftelsen. Fra 1858—68 var han Redaktør af „Dansk Missionsblad", i hvilket han nedlagde et betydeligt Arbejde for Hedningemissionssagen, ligesom han foretog et Par Udenlandsrejser for denne og Diakonissesagens Skyld. Ogsaa til andre teologiske Tidskrifter leverede han mange vægtige

Fhv. Sognepræst A. G. Fich.

Bidrag. Af hans Bøger er vel den mest kendte „Af vor Herre Jesu Sjælepleje", der udkom i 1879. Helbredshensyn tvang ham til at søge ud paaLandet, hvor han fra 1871—79 var Sognepræst i Roholte og fra 1879 i Karlebo.

I den tidlige Alder af 43 Aar er Sognepræsten i Søllerød Pastor *Henrik Nicolai Clausen*, efter faa Dages Sygeleje afgaaet ved Døden. Den Afdøde, der var Sønnesøn af Prof. H. N. Clausen og Søn af Aarhus nuværende Bisp, blev i 1877 Student fra Fredericia Skole og teologisk Kandidat 1883. Efterat han havde været Huslærer nogle Aar, blev han Kapellan paa Fyen, var en Tid Præst i Storehedinge og fra 1897 Sognepræst i Søllerød. Pastor Clausen, der var gift med Forfatterinden Jenny Blicher-Clausen havde vundet sig mange Venner overalt, hvor han virkede.

Pastor H. N. Clausen.

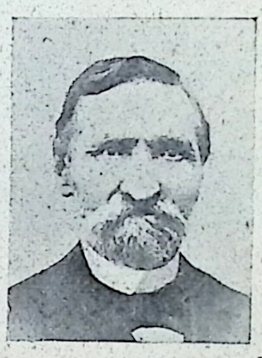
Jubilæum.

En af dansk Manufakturhandels kendte Mænd, *O. C. Boas* i Stubbekøbing har fejret Jubilæum for 50-aarig Købmandvirksomhed. Boas, der ganske selvstændig oparbejdede sig en stor og anset Forretning, er nu 79 Aar gl. og har delvis trukket sig tilbage, idet han har overdraget en Brodersøn at føre Virksomheden videre. En saa dygtig og arbejdsivrig Mand vandt naturligvis hurtig Medborgernes Sympati og Tillid og maatte følgelig ogsaa tage sin Part af de offentlige Hverv. B. har i 34 Aar siddet i Byraadet og været Kæmner i 3 Aar. Han er hædret med Ridderkorset.

Købmand O. C. Boas.

Cancelliraad *F. P. Møller* i Silkeborg, kan idag fejre 50-aarigt Jubilæum som Borger i denne By. M. er født 1836 i Vejle, kom som ungt Menneske til Silkeborg, og oparbejdede her en anselig Manufakturforretning. Mange Tillidshverv er i Aarenes Løb overdraget den energiske og for Byens kommunale Sager stærkt interesserede Mand. Han har siddet i Ligningskommissionen, været Medlem af Kommunalbestyrelsen i 27 Aar og i en Aarrække Kommunerepræsentationens Formand. Efter at have trukket sig tilbage fra sin Forretning sidder han nu som Meddirektør i Silkeborg Bank.

Cancelliraad F. P. Møller.

Sagfører *E. Falbe-Hansen*, en af Holstebros mest kendte og populæreste Mænd, kunde nylig fejre 25 Aars Jubilæum som Branddirektør for Holstebro Branddirektorat. En sjælden mangesidig Virksomhed har den energiske Sagfører udfoldet. Han har paa samme Tid haft Agenturer, været Godsforvalter, siddet som Formand i Bestyrelse for baade Skole og Bryggeri og desforuden kunnet paatage sig kommunale Hverv som Formandsposten i Ligningskommissionen. Han er kort sagt den mest utrættelige og virksomme Borger som tænkes kan, og da han med sin Energi forener en fuldendt nobel Karakter, er det intet Under, at Holstebros Borgere regner ham blandt deres bedste Mænd.

Sagfører E. Falbe-Hansen.

Til vore Læsere!

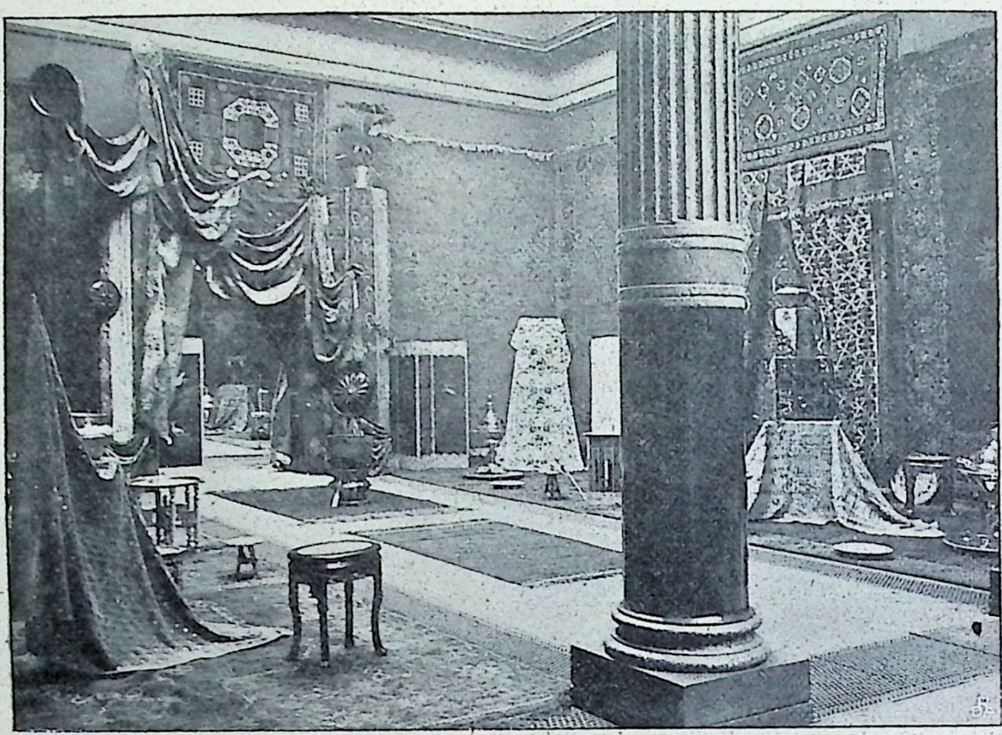
I Anledning af forskellige Henvendelser gøre vi opmærksom paa, at Pladsmangel hindrer os i under „Kendte Navne" at omtale 70-Aars Fødselsdage, samt Jubilæer, der ligger mellem de 25- og 50-aarige.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Orientalske Tæpper.

Interiør fra „Magasin du Nord"s orientalske Tæppe-Udstilling.

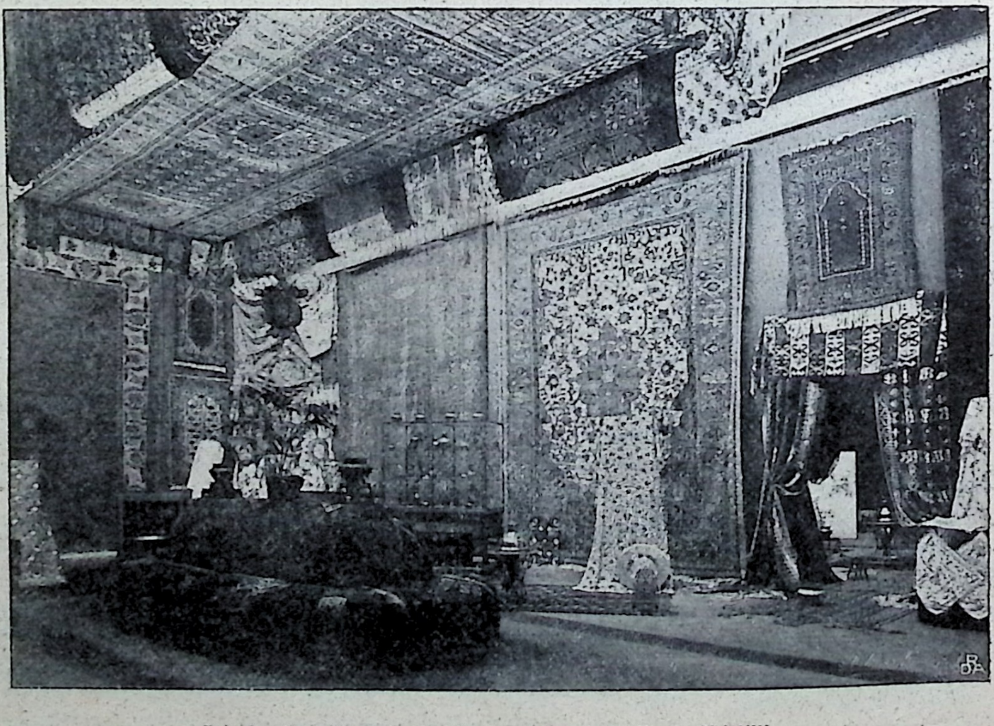
Magasin du Nord"s orientalske Udstilling i Charlottenborg er blevet en Sæsonbegivenhed, der indtræffer præcist som andre „aarlige Kunstudstillinger, og som allerede nu, da den præsenteres for 3. Gang, har sit faste Publikum, der vilde savne den, om den pludselig blev borte.

Ganske naturligt hører Udstillingen Efteraaret til, den maa nødvendigvis falde sammen med den Periode, da Hjemmene trækker i Vinterdragt, da der skal lunes hist og hygges her, og da Vinterrengøringen skaanselløst blotter alle de Udstyrets Mangler, som halvvejs var gaaet i Glemme. Da er det, at denne sjældne Udstilling gør sin Nytte ved at lægge al sin rige Mangfoldighed aaben for et Publikum, der ikke langsommeligt trættende behøver at gennemsøge et Lager, men lige for sine Øjne har oprullet alt, hvad der overhovedet findes, for deraf hurtig at kunne gøre sit Valg.

Og Valget vil falde let, netop fordi her kan tages Hensyn til en højst forskelligartet Smag og en ganske uensartet økonomisk Evne. Disse Tæpper indkøbes nemlig direkte paa Stedet, hvor de produceres, i Lilleasien og i Indien, og det er en ganske naturlig Ting, at der paa den Maade kan hjemføres sjældne Sager til langt mere overkommelige Priser end tidligere, da man maatte anvende en eller flere Mellemmænd. Det viser sig i Virkeligheden, at mange af de langt borte hentede Tæpper ikke stiller sig stort dyrere end de almindelige Brysselerkvaliteter.

Charlottenborgs Sale giver de prægtigt arrangerede Tæpper det skønneste Relief. De fylder Væggene som kæmpestore Malerier, de breder sig under Loftet som straalende Baldakiner, og de lader hver en Dørramme forsvinde i tunge, folderige Portierer.

Der kræves ingen Entré til al denne østerlandske Pragt, og skulde Besøget, hvad jo nok kan være sandsynligt, alligevel føre en Udgift med sig, bør man trøste sig med, at det er ikke de daarligst anvendte Penge, der ofres paa Hjemmets Hygge.

Interiør fra „Magasin du Nord"s orientalske Tæppe-Udstilling.

HVER8DAG

Nr. 50. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 15. September. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Kong Christian IX. byder Czaren Velkommen i Helsingør.

Kejseren kommer.

Som en heldig Modvægt til den Fest-tummel, der ventede ham i Frankrig, tilbragte Czaren en stille Uge hos sin danske Slægt, der under beskedne og hjertelige Former modtog ham og Kejserinden, da de forrige Mandag ankom til Helsingør. Saadan en Dag er den lille jævne By saa „hoffähig“ som selve København. Dens Honoratiores er efterhaanden blevet scenevante Fyrste-Modtagere, og det var en anselig Stab af Byens Spidser, der var forsamlet ved Kajen, da Kronborg gav Salut, og „Standarts“ Kejserflag sænkedes som Tegn paa, at Dampchalupen med Czar og Czarina om Bord styrede ind mod Havnen. Paa Landgangstrappen havde hele den kongelige Familie taget Plads, og her udvexledes de første Gensynshilsener mellem Konge og Kejser, medens Folket var ved at trænge sig selv ud i Havnen af lutter Iver for at kontrollere Kys og Omfavnelser.

Men for Helsingør var Glansen kun af kort Varighed, Fredensborg kiggede allerede langt efter det kongelige Tog, og Byen er ikke vant til at vente paa, hvad der rettelig tilkom den. Saa dampede Extratoget afsted, medens Helsingørianerne, gik hjem og glædede sig til den næste glansfulde Søndag, der skulde bringe Kong Edward til Helsingør.

En Omvendelse.

Per Søren var en mægtig Bonde med hvasse graa Øjne og skæv Rubinnæse. Han var kendt og skattet i mange Sogne som en god Demokrat og indtog en Førerstilling i den midtsjællandske By, hvor han hørte hjemme. I én Rigsdagssamling havde han endog haft Sæde paa Tinge blandt Folkets Kaarne, men faldt ved første Omvalg for en Højremand.

Dette Venstres Nederlag skyldtes Opstillingen af en socialistisk Kandidat, men hævnedes allerede næste Gang.

Siden da havde Per at opvise af større Bedrifter: sin virksomme Deltagelse i Herthadalsmødet og sin heltemodige Kamp i Jyderupslaget. I Jyderup var han nær bleven arresteret, men dette tjente kun til at øge hans Berømmelse, og i Sognet lystrede man begejstret hans mindste Vink. Paa hans Ordre gik man til at boycotte Mølleren, der ikke vilde lade sig overtale til at stemme med Venstre, men i Ord og Handling hævdede sit Højrestandpunkt. Det saa en Tid sort nok ud for den stakkels Mand; men han slap uventet godt fra det; thi en skønne Dag — inden man ret var kommen i Gang — erklærede Per pludselig, „at det dog aldrig var værd at gaa til slige Yderligheder overfor den sølle Møllerpjalt. Hans Stemme gjorde jo dog hverken fra eller til“.

Grunden til dette Omslag fik man aldrig bestemt at vide, dog mumledes der en Del om, at Per var bleven kaldt op paa Godskontoret, hvor Forvalteren tørt og forretningsmæssigt havde opsagt Godsets Penge i hans Gaard. Da Per saa bad om godt Vejr, skulde den anden først længe have været ubønhørlig, men tilsidst — idet han med en Haandbevægelse hævede Audiensen — have sagt: „Ja, naar De vil lade Mølleren være i Fred, saa skal jeg foreløbig lade Pengene blive staaende“.

Onde Tunger paastod endogsaa, at Per grædende havde kastet sig paa Knæ og ligefrem tryglet, men dette Rygte om den stoute Bonde fandt dog ingen rigtig Tiltro.

Hans Had til alt Militærvæsen var stort, og mødte han en lyseblaa, kunde hans Øjne formelig gnistre af Vrede. Han erklærede ved en Begravelse højlydt, at hans Søn, Jens, aldrig skulde blive Soldat. Han skulde nok vide at faa ham fri paa en eller anden Maade, ja han vilde hellere selv hugge en Finger af ham end lade ham springe Soldat.

Med Haan udtalte han sig om Regeringens Foranstaltning til Landets Forsvar, og hver Gang, han kørte til eller fra København og passerede de nye Volde, lo han haansk og erklærede for de Medrejsende, at enhver Dreng kunde springe over den Grøft og krybe over det Gærde.

Og det hele Sogn tænkte som han; de 5 à 6 Højremænd druknede helt i det store Frisind. Overalt flammede der Had til Regeringen og luede Forbitrelse mod Militæraaget. Mange optraadte som Skattenægtere, og ved en Ildebrand blev der sprøjtet paa Gendarmerne. Riflerne rumlede, og Raabet „Ned med Estrup“ syntes aldrig at skulle forstumme. — —

Men Tiden, den store Læge, heler de slagne Vunder, og efterat de lyseblaa var ofret paa Forsoningsaltret, gik de stiveste Hjerteporte paa Klem for mere fredelige Strømninger, og tilsidst tabte Landbefolkningen noget af sin Interesse for Politik.

Selv i Sørup Sogn kom Gemytterne i Ro,

og i Pers Hjerte forsvandt lidt efter lidt den vilde Hævntørst.

Imidlertid var Jens vokset op og var bleven en høj, skulderbred Karl, der passede Faderens Bedrift. Han lagde med Lethed en Tønde Sæd paa Ryggen og besejrede de andre Karle i Brydning og lignende Kraftprøver. Han slog alle ni baade i højre og venstre Spænd, og den Mand skulde være tidlig vaagen, der skulde vinde ham over i „Sjavs" og andre Spil. Kort og godt: han var et Pragteksemplar af en ung Gaardmandssøn og Faderens Øjesten. Per var ellers en stiv Hund, der vanskelig forandrede sine en Gang fattede Anskuelser; men hvis Jens var af en anden Mening, endte det tidt med, at Faderen maatte ændre sin.

Saa kom den store Dag, da Jens skulde møde paa Sessionen, og Moderen var — idet hun mindedes Pers tidligere Udtalelser — ganske betagen af Ængstelse. Men Jens fandt, at det kunde være ganske rask en Tid at blive Soldat, og Dagen oprandt uden blodige Handlinger. Kun Maren selv udgød Blod, idet hun egenhændig halshuggede et Par Ænder for at gøre det lidt festligt ved Hjemkomsten.

I Mørkningen rullede Vognen tilbage gennem Landsbyen, og Maren kunde paa lang Afstand høre sin Mands højrøstede Passiar med en anden Bonde.

Lidt efter holdt de for Døren, og da Per raabte til Konen: „Ja, Jens blev da Gardist", kendte hun Stolthed i Stemmen.

Samme Tone lyste igennem ved Bordet, da han berettede, at Obersten havde sagt til Jens, „at han var en køn Karl, sgu noget andet end de andre blegsottige, skrutryggede Møgspredere".

Jens lod Faderen snakke, grinte lidt en Gang imellem, men kilede ellers løs paa Ænderne. —

Vinteren gik, og en skønne Dag kom Passet oppe fra Lægdsmanden. Men til alles Overraskelse viste det sig, at Jens var oversat til Artilleriet og indkaldt som Fæstningskonstabel. Dette var en øjeblikkelig Skuffelse for Per; men han kom dog snart over den, og man hørte ham fortælle, „at til denne Vaabenart brugtes kun de allersværeste Folk".

Saa kom den fjerde Juni, og tidlig sad man ved Kaffebordet, da Fader og Søn skulde rejse med første Tog. Jens var ganske bleg af Spænding, da han sagde Farvel til sin Moder, der bevæget omfavnede ham.

„Ja", sagde Per, „giv ham en ordenlig Taar Pa, at han ka'• ha' nok et Par Maaneder". —

— Efter sin Hjemkomst var Per stille og tavs et Par Dage; men allerede efter det første Brevs Ankomst, livedes han synlig op, og Jens's Breve blev hele Sommeren hans vigtigste aandelige Føde. Han ligefrem svælgede i Kanoner, Bomber og Granater, han levede fuldstændig Sønnens Militærliv med og vidste snart god Besked om Skytset og dets Betjening. Med langt mildere Øjne end før saa han paa Befalingsmændene, der dog røbede et ganske fornuftigt Syn, thi — i Følge Jens's Breve — foretrak de langt ham for de andre Soldater.

Ogsaa Skytset fik han mere Respekt for; thi naar der brugtes saa mange Pund Krudt til et eneste Skud, saa kunde det da ikke være det bare Henivejret. Der var især en Kanon, han fik Fidus til; det var en af de allerstørste. Naar der skulde skydes med den, maatte de altid have fat i Jens — „skrev han da".

— Der paa Egnen var det nu en almindelig Mening, at man kunde høre, naar der blev skudt med Kanoner i København. Hørtes der en pludselig Rumlen i det Fjerne, straks var der en eller anden, der udbrød: „Ded var nok a Kevenhavn til".

I denne Sommer saa man tidt Per — under hans Færden i Marken — lyttende lægge Ørene „a Kevenhavn til". En Dag, da han kom hjem, fortalte han Maren, „at nu skød de i Kevenhavn, saa Mosen havde rystet under ham". Og føjede han til: „Er ded de Unge,*) saa faar de F. bramme mig moret sig".

Men ca. 8 Uger efter Jens's Afrejse — en Søndag i Slutningen af Juli — viste sig et Syn paa Sørup Gade, der fik Kirkegængerne til at staa stille og Folk i Husene til at trykke Næserne flade mod Ruderne. Det var Jens, der iført en pragtfuld Uniform med Sabel og hvide Handsker skred ned mod Kirken. Ved hans Side gik Per, taknemlig indkasserende al Hyldesten og Opmærksomheden. En Gang imellem gled hans Blik beundrende op ad Sønnen, dvælende kærtegnende ved Sablen og de blanke Knapper. I Kirken sad Jens stiv som en Pind med Sabel og Hue paa og med en Alvor, som hvilede Kompagnichefens strenge Blik paa ham.

Men efter dette Besøg blev Per end mere ivrig Militær, og da Sognet i Slutningen af September fik Indkvartering (endog i stærkt sammentrængt Kantonnement), gaves der Soldaterne en Modtagelse, der overtraf alt, hvad de hidtil havde prøvet af den Art.

Den første Indkvartering hos Per Søren var paa ca. 100 Mand foruden Befalingsmændene. De fik alt det Smørrebrød, de kunde spise, og al den Kaffe, de vilde drikke.

Per stod selv i Skjorteærmer og skar Brød, og han blev ved at gentage for Maren: „De ska F. bramme mig ikke gaa fastende herfra. Tænk, hvis Jens kom i Kantonnement!"

Om Aftenen underholdt han sig ivrigt med sine militære Gæster, uden at han dog formaaede helt at skjule sin Ringeagt over for Infanteri i Sammenligning med Artilleri.

*) Rekrutterne.

„Hvad i Alverden vilde de Stakler være lige over for Jens's store Kanon?“

To Dage efter forlod Soldaterne med mange Taksigelser Per, men kun en halv Dag stod Gaarden tom for Soldater, hen mod Aften hørtes en anelsesfuld Rumlen paa Vejen, og ligt efter holdt ca. 20 Artillerister med Kanoner og Heste deres Indtog.

Da frydedes Per, det var hans egen Vaabenart; og den Aften fik de alle varm Mad. Ved et Glas Punch førtes til langt ud paa Aftenen en saglig Forhandling om Artilleriets Stilling i den moderne Krigskunst, og Soldaterne undredes saare over deres Værts Kendskab til det svære Skyts.

Da det i Samtalens Løb konstateredes, at Kanoner af den sværeste Kaliber fandtes paa Trekroner, hvor Jens havde faaet sin Uddannelse, gned Per sig i Hænderne: „Jens var dog altid blandt de første!“

— Men ude i Sognet fulgte man Pers Eksempel og trakterede Soldaterne, saa disse hver Dag maatte give Livremmen et Hul. Degnen kunde ligefrem ikke faa Folk nok i Indkvartering, han stod udenfor sin Port og bød ind paa Bitter og Cigar.

Klokkeren, der ingen Soldater havde, blev vækket en Aften sildig af en Ordonnans, der ikke kunde finde sit Kvarter. Han jog straks Konen ud af Sengen (hun maatte hen til Børnene, der laa i samme Stue) og lod Soldaten, vaad som han var, krybe ned til sig.

Da der et Par Dage efter stod et vældigt Slag en Mils Vej fra Sørup, hævedes alt Arbejde og alle strømmede derhen.

Doktorfruen blev — efter Sigende — siddende i en Mose og optoges af Ambulancen. Præst og Degn saas ude i Skyttekæderne, men Per trodsede en morderisk Ild paa Bakken ved sine kære Kanoner.

— Men da Jens i Efteraaret vendte tilbage, forelaa Pers Omvendelse som en Kendsgerning; thi efter at have modtaget en Del Oplysninger om Forholdene paa Vestfronten — hvor Jens havde ligget til Øvelse den sidste Maaned — erklærede han Københavns Befæstning for *uindtagelig*.

Vilhelm Larsen.

Bodsprinsen.

Den kinesiske Bodsprins, Prins Tschun.

Da Prins Tschun, den kinesiske Kejsers Broder, paa sin Bodsrejse var kommet til Basel, blev han som bekendt angrebet af heftige „Mavesmerter“, der efter alle overensstemmende Beretninger stammede fra visse Bestemmelser i Modtagelsesceremoniellet, som var kommet Prinsen paa tvers og havde sat ham i det daarlige Humør, der altid er i Følge med Mavepine. Da Ondet hævedes, lige saa pludseligt, som det var opstaaet, rejste Prinsen videre til Berlin. Imidlertid var det bestemt, at han skulde være fritaget for at hilse den tyske Kejser med den næsten tilbedende Hilsen, som Kineserne kalder *Kotau*, og som bestaar i, at man kaster sig til Jorden, slaar Panden tre Gange mod Gulvet, atter rejser sig og gør 9 dybe Buk.

I Stedet for skulde Prinsen nøjes med tre Buk til Goddag og tre til Farvel. Da han ankom til Slottet, gjorde Æresvagten ingen Honnør, men da han efter endt Audiens forlod Palæet, var han Genstand for alle de Æresbevisninger, der tilkom ham.

Da Prins Tschun havde overrakt Kejser Wilhelm et paa gul Silke skrevet Brev fra den kinesiske Kejser, afleverede han sin Beklagelsestale. Og som Svar gav den tyske Kejser de bedste Løfter for Fremtiden, saafremt den kinesiske Regering maatte blive ført „i Overensstemmelse med Folkerettens Forskifter og de civiliserede Nationers Sæd.“

Harald Kolling.

"Man skal holde op, mens Legen er god" — det er et godt gammelt Ordsprog, som saa mange glemmer, og som ikke mindst Skuespillere har saa ondt ved at tilegne sig.

Folketeatrets mangeaarige Hovedkraft, *Harald Kolling*, husker det Ord, og man er ikke fri for at finde, det er faldet ham lidt tidlig ind. Han er jo dog kun 66 og kunde vel endnu i en god Del Aar have baaret et betydeligt Repertoire.

En typisk Kolling-Figur.

Men Lotterikollektioner hænger jo ikke paa Træer, og naar en af disse eftertragtede Himmerigsmundfulde tilbyder sig, vilde det være dumt at sige Nej. Altsaa — Harald Kolling drager til Helsingør for at fordele Fru Fortunas Goder blandt denne Bys Indbyggere.

Stærkt vil han savnes.

Paa en enkelt Sæson nær (1870—71, da han forsøgte sig paa den kongelige Scene) har han lige siden 1857 været knyttet til Nørregades Scene, først under beskedne Kaar, men fra Midten af 60erne som den, der i Forbindelse med *Otto Zinck* og *Julie Lange* (f. Lumbye) gav Folketeatret dets Karakter.

Den københavnske Borger fra den Tid, vor By endnu havde sin indfødte, særprægede Middelstand, blev Kollings Særeje, og han har i denne Genre skabt en lang Række Typer. — Født som Søn af en københavnsk Skræder og oplært som Tobaksspinder havde han fra Ungdommen rig Lejlighed til at se Hr. Sørensen efter i alle Afskygninger, fra Hustyrannen til Tøffelhelten, fra den militærgale Isenkræmmer Kraft i „Revyen" til den vindskibelige Jappe i „De Forlovede". Ofte berørte hans Opgaver Karakterfaget, og han virkede da ved en vis kraftig Naturalisme — som i „Forhus og Baghus", hvor han gjorde den gamle, lamme Snedker Jensen til Stykkets interessanteste Figur.

Vore gode danske Lystspilforfattere, Hostrup, Fritz Holst, Erik Bøgh, Carl Møller o. s. v., skylder Harald Kolling meget af det Sceneheld, der i de fire sidste Aartier har fulgt deres Stykker. — Han har ialt spillet over 450 Roller, næsten alle meget omfangsrige.

Harald Kolling i sit Hjem. Th. Lumbye fot.

Direktør *Dorph-Petersen* har gjort vel i at gøre Kolling til Forsæsonens Midtpunkt. Den ældre Slægt vil være glad ved at opfriske Minderne om mange glade Aftner, og den yngre vil gribe Lejligheden til i ham at studere en hel Tidsalders dramatiske Hovedgenre, før den forsvinder.

N. W.

En Sprøjteprøve.

Bom! Bommelom! Bom! Bom!

Med uforlignelig Virtuositet lader Købstadens autoriserede Tambour Trommestikkerne danse paa Kalveskindet, og Hoved ved Hoved titter nysgerrigt og forventningsfuldt ud fra Vinduer og Døre.

Provinsbyens Herold.

„Hva ka'et dog være, at han har at si'e i Dag", spørger den velnærede Spækhøkermadam sin Genbo, Smeden, „Skatterne er'et inte, for der er allerede pantet, og Aksjon har je inte hørt noget om?"

Langt oppe paa Torvet øjnes Trommeslagegerens martialske Skikkelse, omgiven af en Flok maabende Unger. Et Par gamle Vognmandsheste opskræmmes af Trommehvirvlen og gør til Drengenes Fryd nogle mislykkede Forsøg paa ungdommelig Kaadhed. Efter at Vognens Rumlen paa den toppede Stenbro har tabt sig, udraaber den kommunale Embedsmand:

„I Eftermiddag Kl. 6 afholdes Sprøjteprøve.
Brandinspektionen."

„Hurra! Hurra!" vræler Gadens Ungdom og styrter afsted for at meddele Kammeraterne den glædelige Begivenhed.

Hvilket Mylr, hvilket Liv i Gaden, da Klokken slaar 6. — Fra Arbejdspladser, fra Værksted, fra Disk iler Mandskabet til Sprøjtehuset, hvor „Officererne" — kendelige paa de „guldtressede" — allerede ere i travl Virksomhed. Aldrig før har man anet, at den lille Byes Embedsstand var saa stor; det vrimler med „guldkasketterede" Medborgere, hvor man vender sig. Kommandoraab lyder — Sprøjter kører frem — Vandsluffer med Heste-Forspand jager frem og tilbage — der supponeres Brand i

Sprøjte Manøvre. — Der er Ild i Kirken.

Byens ærværdige Sognekirke og de omliggende Bygninger; — den maa for alt i Verden slukkes!

Og medens de ældre fordybe sig i Gisninger over, hvorledes det vilde være gaaet, om det havde været „for Alvor", samler Ungdommen sig stedse i Nærheden af det Sted, hvor Straalerne pladsker mod Stenbroen, og Peter og Christian afslutter letsindige Væddemaal om, hvor mange Gange de tør løbe gennem Straalen. Med høje Jubelraab hylder Kammeraterne Peter som den mest uforsagte.

Naar Ilden er slukket ɔ: naar Vandet er opbrugt, køres Sprøjterne tilbage, og Mandskabet vender hjem til den forsinkede Aftensmad.

Men Peter lusker vaad og slukøret hjem til Strambux.

To Dirigenter.

(Med Amatørfot. af Th. Lumbye).

Det er Skik og Brug, at Tivolis Orkesterchefer mod Sæsonens Slutning faar Part i en Aftens Indtægt og samtidig som Beneficianter Lejlighed til at modtage Folkets Hyldest til Touche af det samlede Orkester. Vi benyttede den festlige Anledning til et fotografisk Interview af de to populære Dirigenter, der hver har sin Modtagelsessalon i Tivoli. Medens Joachim Andersen har indrettet sig et elegant med Billeder og Blomster smykket Kontor bag sin Orkestertribune, har Carl Lumbye sit mere beskedent udstyrede Tilflugtssted liggende under Harmonipavillonen.

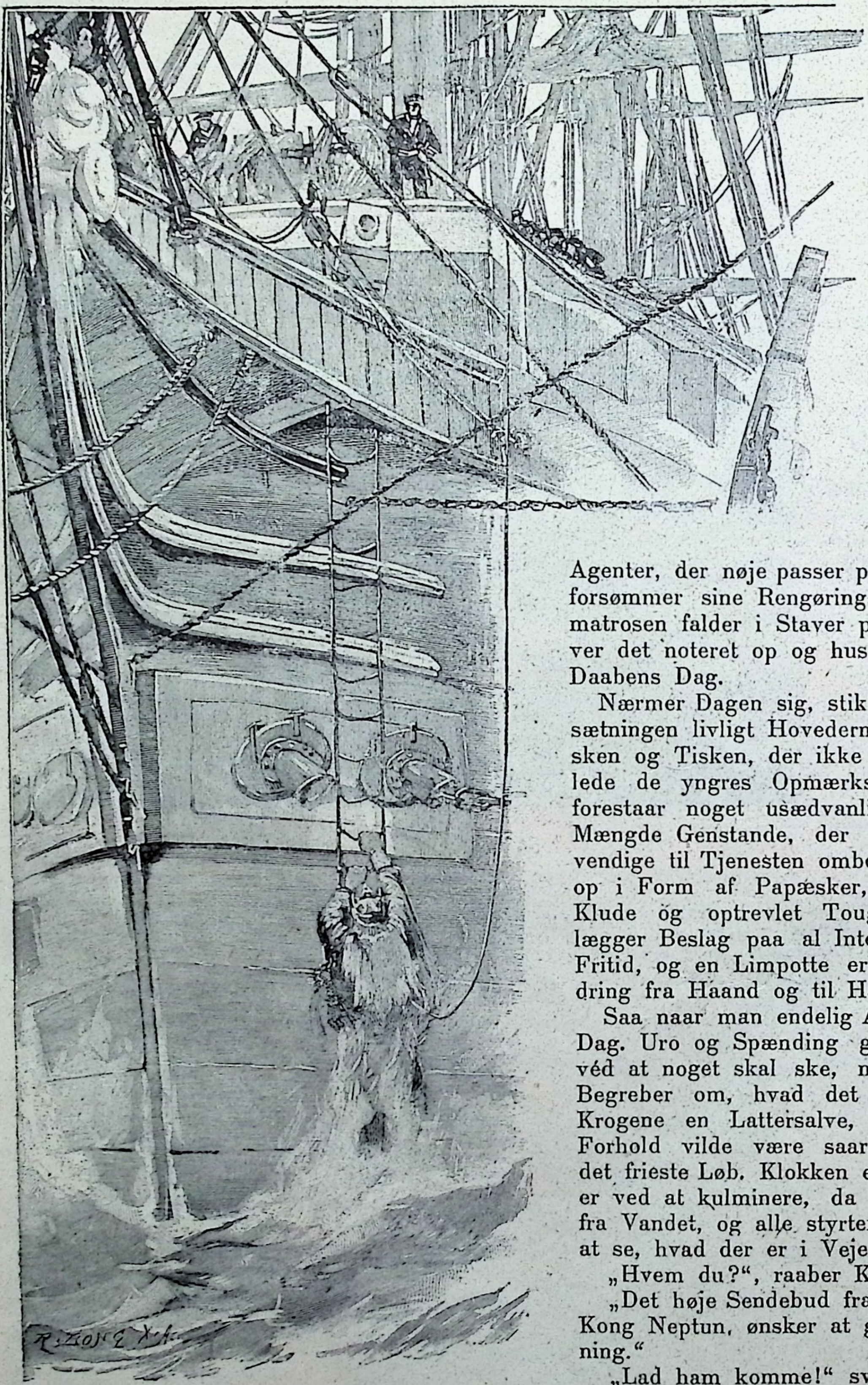
Joachim Andersen i en Pause.

Carl Lumbye skriver Program.

I Koncertsalen følger et hengivent Publikum, hvis Kreds bestandig udvides, Joachim Andersens strunke Skikkelse og smukke Bevægelser, og glædes over det Program, hans aldrig svigtende Smag forstaar at planlægge, medens Harmoniorkestrets Chef har en ikke mindre trofast Tilhørerkreds, for hvem han fortsætter de gamle Lumbyeske Traditioner.

Naar Linien passeres.

Neptun kommer ombord.

Aldrig er Besætningen mere aarvaagen paa Post end naar Skibet nærmer sig Ækvator — alle Mand ved de, at enhver Forsømmelighed i Tjenesten vil faa sin Straf paa den store Daabens Dag, naar „Linien" passeres, og de ved ogsaa at „Neptun", som residerer paa dette Sted, længe i Forvejen har udsendt sine hemmelige Agenter, der nøje passer paa, om Skibsdrengen forsømmer sine Rengøringspligter og om Letmatrosen falder i Staver paa Udkigget, alt bliver det noteret op og husket og hævnet paa Daabens Dag.

Nærmer Dagen sig, stikker de Ældste af Besætningen livligt Hovederne sammen i en Hvisken og Tisken, der ikke kan andet end henlede de yngres Opmærksomhed paa at der forestaar noget usædvanligt, navnlig da en Mængde Genstande, der ikke absolut er nødvendige til Tjenesten ombord, pludselig dukker op i Form af Papæsker, Guldpapir, brogede Klude og optrevlet Tougværk. Disse Sager lægger Beslag paa al Interesse i den knappe Fritid, og en Limpotte er paa bestandig Vandring fra Haand og til Haand.

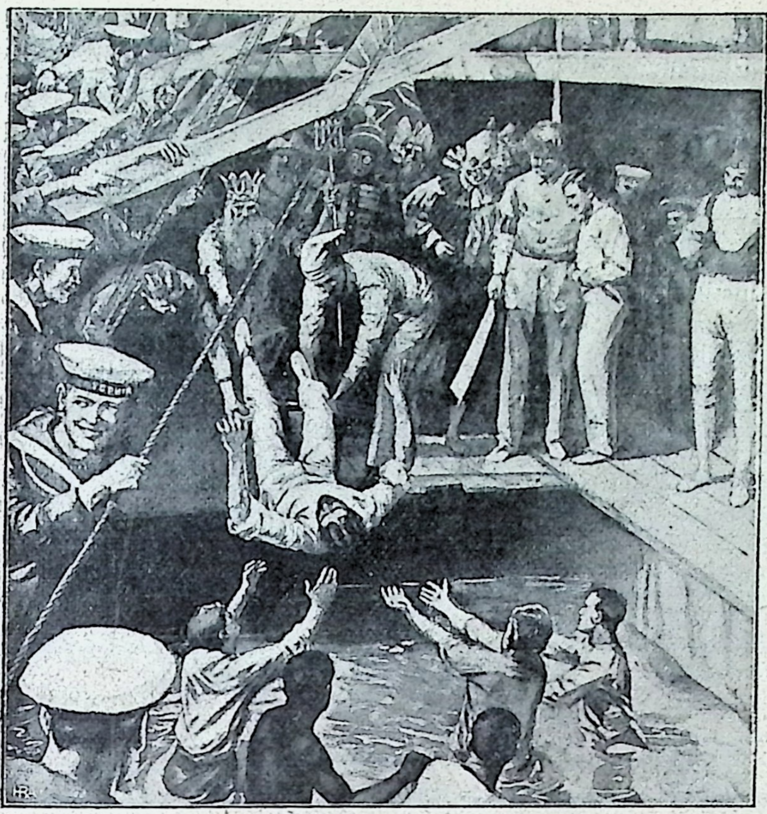
Saa naar man endelig Aftenen før den store Dag. Uro og Spænding griber alle dem, der véd at noget skal ske, men kun har uklare Begreber om, hvad det er, medens rundt i Krogene en Lattersalve, der under hverdags Forhold vilde være saare respektstridig, faar det frieste Løb. Klokken er 5½ og Bevægelsen er ved at kulminere, da høje Raab lyder op fra Vandet, og alle styrter over i Bagbord, for at se, hvad der er i Vejen.

„Hvem du?", raaber Kaptejnen.

„Det høje Sendebud fra hans salte Majestæt. Kong Neptun, ønsker at gøre Dem sin Opvartning."

„Lad ham komme!" svarer Kaptejnen.

Efter at Tilladelsen er givet, lægger en Baad til, og nu begynder da Prologen til det spøgefulde Skuespil, som har saa mange Aars Traditioner at se tilbage paa, at ingen „Liniefarer"

Hertugen af Cornvalls Ækvator-Daab.

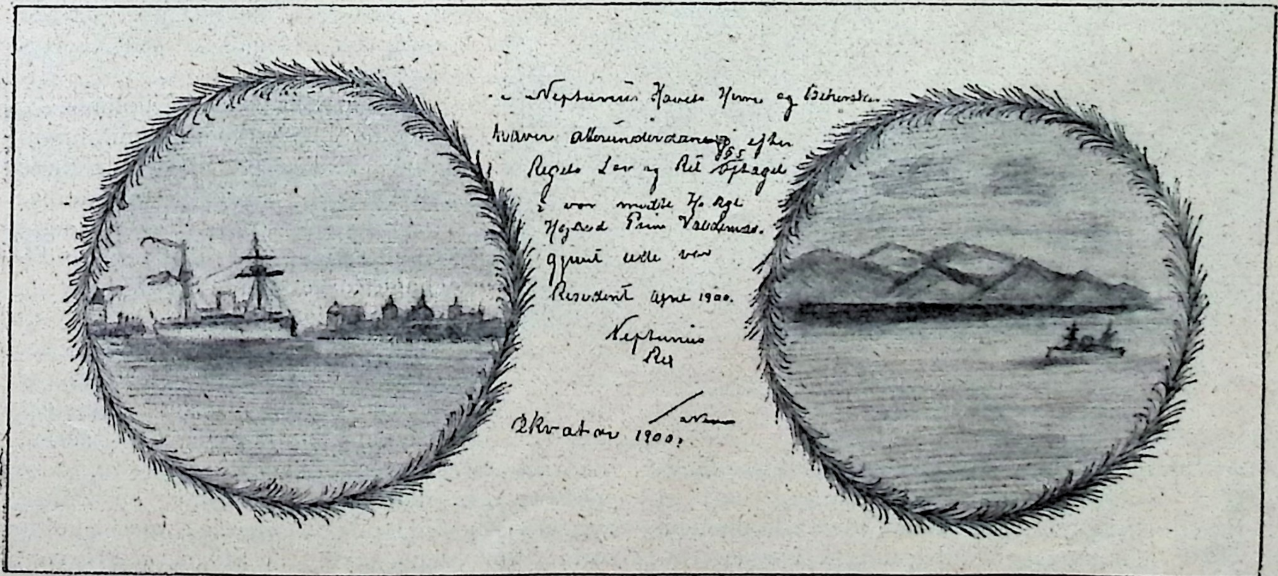
uden uheldsvanger Risiko tør sætte sig ud over, hvad det gamle Ceremoniel foreskriver.

En gammel hvidskægget Gubbe, iført et langt Gevandt, der naar ham til Fødderne, og med en Krans af Havets Grønt om Panden, begiver sig med gravetisk Gang frem imod Øverstkommanderende, gør Skrabud for ham og præsenterer sig som Triton, Sendebud fra Hs. Majestæt Neptun, Hersker over alle Have, til hvem Delphinerne har bragt hemmeligt Bud om, at der paa dette ærværdige Skib skulde findes nogle „Pattebørn“ (Søfolk, der aldrig før har passeret Linien) som endnu ikke har modtaget Daaben. „Og derfor kundgøres det herved den højtærede Øverstkommanderende, at Hr. Neptun i Morgen, da man naar hans Riges højeste Grænse, 0-Graden, selv vil komme om Bord, for at bivaane de før omtalte umyndige Pattebørns Daab.“

Derpaa forsvinder Triton og for at ingen skal tvivle om, at han staar i Pagt med højere Væsener, lader han ved sin Bortgang Flammerne slaa op af Vandet, hvor en Tjæretønde eller et Petroleumsfad i Forvejen er anbragt og antændt i det rette Øjeblik.

Hvad der sker Dagen efter, derom faar man et fyldigt Begreb gennem en Beretning om de Løjer, der fandt Sted paa „Ophir“, da den nu i Foraaret med Hertugen af Cornwall ombord passerede Ækvator.:

„Klokken 10 om Formiddagen den 25. April krydsede vi „Linien“ og Fader Neptun, ledsaget af sin skønne Brud „Afrodite“ kom om Bord for at give Mandskabet dets Saltvandsdaab. Hertugen havde erklæret, at han ikke ønskede nogen Undtagelse for sit personlige Vedkommende, men fuldtud vilde bøje sig for det strengeste Ceremoniel. Den store Søguds Mysterier tog deres Begyndelse. Mens Musiken spillede „Rule Brittannia“, bevægede Neptun sig, siddende i en Vogn à la Muslingeskal og fulgt af en Række drabelige Adjudanter i de mærkeligste Dragter, henad Dækket til det Sted, hvor Hertuginden af Cornwall

Da „Valkyrien“ i April 1900 passerede Ækvator, modtog Prins Valdemar denne Døbeseddel.

med sit Følge havde taget Plads. Ligeoverfor placerede Neptun sig med sin Afrodite og sine Døtre, der symboliserede England og Australien. Rundt om ham stod hans Følge, en Politibetjent, en Klovn, den uundværlige Barber, en Hofnar med en Bjørn og en Æresvagt i spraglet Uniform. Søguden rejste sig og skred frem imod Hds. kgl. Højhed. Paa hver Side havde han en af sine Følgesvende, den ene bar en Kurv af Koral, den anden en Sølvskaal, hvori der var salt Vand. Neptun dyppede sin Finger i Vandet, berørte Hds. kgl Højheds Pande og for hendes Vedkommende var Ceremonien endt. Men saa let gik det ikke for den masculine Del af de Ombordværende. Forude holdt Neptun sit Hof og derhen blev nu alle stævnede. Ingen kunde bede sig fri. Hertugen af Cornwall var den første, der blev taget under Behandling og overgivet til Hof-Barberens Omsorg. Da han var ordentlig indsæbet og overhældt med Havremel, blev han kastet paa Hovedet ud i et stort Saltvandsbassin, hvor en Mængde Matroser stod parat til at behandle Offeret med nogle alvorlige Dukkerter. Et Par Timer varede Løjerne, der til Tiden antog de vildeste Former — da havde hele Besætningen modtaget sin salte Daab."

— — — —

Da Prins Valdemar paa Togtet til Østen passerede Linien, optraadte Neptun, der i dette

Forberedelser til Daaben.

Tilfælde var Skibets Hovmester, noget mere læmpeligt overfor sin fyrstelige Frænde, men døbt blev dog Prinsen — det fremgaar tilstrækkelig af det Dokument, „Hver 8. Dag" er i Stand til at fremlægge.

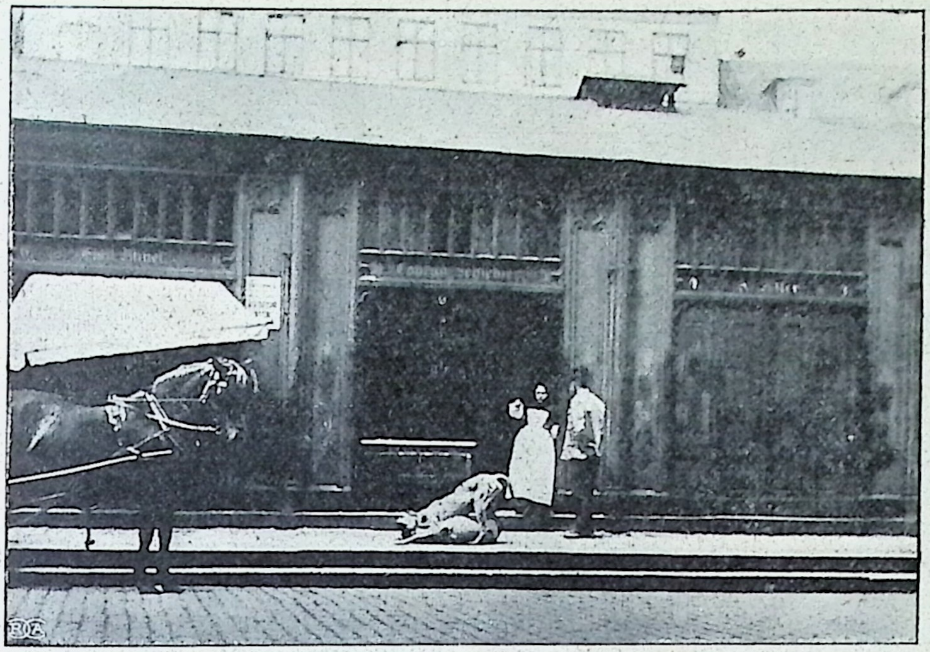
De dødsdømte Slagterboder.

Slagterboderne paa Graabrødretorv.

Uden dybere Bevægelse vil Københavnere modtage Efterretningen om, at Slagterboderne paa Graabrødretorv nu skal gaa al Kødets Gang. Nogen arkitektonisk Pryd var denne Jernkolos aldrig. Grundejerne paa Graabrødretorv havde saalænge set med onde Øjne paa den, at de i December Maaned ifjor forenede sig om at indgaa med et Andragende til Københavns Kommunalbestyrelse for at faa den fjernet, og nu, da de to Parter er blevet enige, vil der strax blive taget fat paa Nedrivningen.

I den Skrivelse, Grundejernes Udvalg indsendte til Kommunen, gives et kraftigt virkende Billede af Bodernes Forfald, og den er helt igennem præget af en ægte Indignation, der ikke gyser tilbage for at kalde Slagterboderne „et hæsligt Pakhus, som med sit sorte Tag og tillukkede Sider mest af alt fremkalder Billedet af en kæmpemæssig Ligkiste". Sammenligningen er ikke daarlig, saa lidet er der anvendt baade i det ydre og indre paa at gøre dette mægtige Stativ en Smule hyggeligt og tiltalende. Udvendig kun det kolde sorte Jern, alene prydet af Slagterens Navn i hvidt paa sort over hvert enkelt Aflukke og

Et Par af de sidste Boder.

indrettet til noget mere dekorativt, som det overlodes Udvalget og Kommunalbestyrelsen nærmere at arrangere. Som et Tegn paa, i hvor høj Grad det hele var bleven en Hjertesag for de omboende Husejere, kan det fremhæves, at de alle, paanær en, var gaaet med til Henvendelsen, og da denne ene var Kommunen selv, der ejer Nr. 10 paa Graabrødretorv, var der jo grundet Haab om, at disse to Parter nok kunde finde sig tilrette med hinanden.

Grundejerne ser nu en blomstrende Fremtid i

indvendig et knebent Rum med et Skab til Kontor, med Opgang til lidt Loft og Nedgang til lidt Kælder, hvor Rotterne havde deres altid fyldte Forraadskamre, og hvor de satte den Børneflok i Verden, der skulde undergrave Nabogrundejernes Humør og Ejendom.

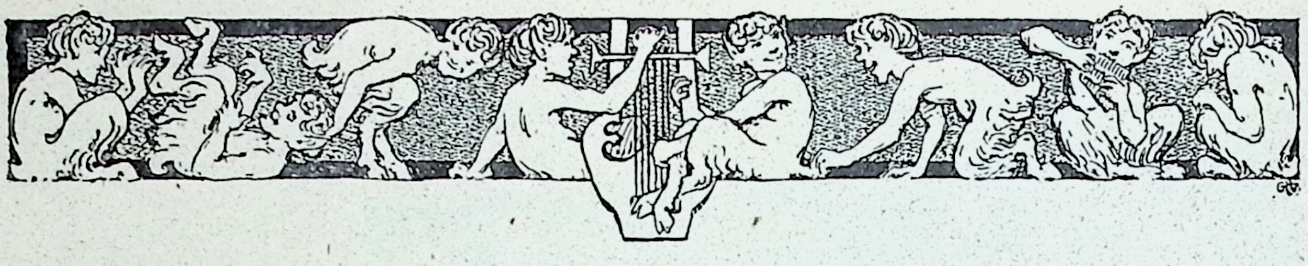
Men med Undtagelse af det Liv, som Rotterne udfolder, har der i de sidste Aar kun været meget lidt Liv i Slagterboderne. Af de 20 Butiksrum har kun de 6 været benyttede til Handel, alle de andre har gjort Tjeneste som Lager eller Pakrum. Altsaa ikke engang den Glæde har Grundejerne haft, at Torvehandelen kunde drage et Publikum til sig, der kom de andre Næringsdrivende til Gode. Men naar der hverken af dekorative, hygiejniske eller økonomiske Grunde var nogen Grund til at holde paa Boderne, saa havde deres Eksistens mistet al Støtte og de stedes nu til Jorden i en Alder, hvor man selv efter menneskelige Forhold skulde have langt igen. Med store Bogstaver staar der at læse i Jernet: *Støbt i Frederiksværk 1852.*

Det var ikke Grundejernes Mening, at Bygningen skulde fjernes, uden at Kommunen fik nogen Godtgørelse for det Tab af Lejeindtægt, der blev den nødvendige Følge af Nedrivningen. Naar forskellige paaløbende Udgifter fradroges, var Lejeindtægten aarlig 2000 Kr., men det var jo et stort Spørgsmaal, hvorlænge man kunde holde fast paa de sidste seks Slagtere med de Herligheder, man havde at byde dem. Imidlertid repræsenterede Bygningen for Kommunen et Aktiv paa 30,000 Kr., og Grundejerne, der havde den bedste Vilje til at optræde saa flot, som de kunde, tilbød at ville godtgøre de 20,000 Kr. i Løbet af 15 Aar, naar de maatte blive af med Bygningen og kunde faa Pladsen

En Veteran paa Torvet.

Møde for deres kære Torv. De ser det lille Anlæg, der er lovet dem, vokse op med Træer og Buske og Blomster, og en skønne Dag kaster nok en stenrig Mæcen sine Øjne paa den lille Have og lover dem et gammeldags Springvand eller et moderne Kunstværk, som de kan opstille deri. I Tankerne ser de allerede deres Lejeindtægter vokse omkap med Buskene.

NYE „GADENS DIGTE"

AF EDV. SØDERBERG.

Nu blinker der Lys —

NU blinker der Lys i Gyden
fra alle de Ruder smaa,
bag Tage og skyggende Gavle
de flimrende Stjærner staa.

Hvor skønt! — Som en Nat i Venedig!
Se Maanen, hvor rødgylden hist . . .
Tys, lød ej en Røst i det fjærne
og klimprende Strænge — jovist.

Hej, Masaniello, du brave,
læg til med Gondolen, tag fat —
Saa krydser vi ud paa Lagunen
at skue Venedig ved Nat.

Der staar den med øde Paladser
og drømmer, den gode Stad,
om flammende Hjærters Elskov
og muldnede Slægters Had.

Dér løfter Sankt Markus sin Kuppel!
Giv Agt, her er Sukkenes Bro —
Hist henne . . . ved Lygten? For Pokker,
Det er *Hansens Beværtning*, min Tro!

Paa Ære, den selvsamme Knejpe,
hvor jeg tømte Pokalen saa tit!
Læg bi nu — i Kældren dernede
har selv Lassaroner Kredit!

Fader Jonas —

FADER Jonas i sin Knejpe
under Lampens gule Skær
destillerer, mikser, smager
med et kosteligt Besvær.

Cognaksflasker, Rombuteljer
fylker sig om hans Terrin,
mens han klemmer gyldne Safter
af Citron og Appelsin.

Fader Jonas er en Kunstner,
er en Forsker i sit Fag,
med en fin og sjælden Næse
og en ganske egen Smag.

Hver en Skænk, som Godtfolk byder,
er for ham kun flov Kulør,
og han drømmer om Ekstrakter,
som man aldrig smagte før.

Om en Gudedrik, en Nektar,
som Olympen knap har kendt;
noget underfuldt, hvis Væsen
selv han aner kun omtrent.

Længst hans Viv med Graad og Klage
tog sit Tøj og bød Farvel —
Fader Jonas ufortrøden
destillerer Kvæld for Kvæld.

Om en Verden stod i Flammer,
om vor Jord kom ud af Trit:
Uanfægtet bag Terrinen
Fader Jonas staar ved sit.

— Ja, ifald hans Gerning krones,
bli'r han en Berømthed vel:
Notabene, hvis forinden
ej han drikker sig ihjel!

Smyk med Vaarens Ranker —

SMYK med Vaarens Ranker Kruset,
mens jeg sidder Skænken næst;
Døden er en evig Skumler,
og jeg selv er Livets Gæst.

Livets Gæst — ej sat til Højbords
mellem Folk af Byrd og Stand;
jeg er kun iblandt de ringe,
selv en ringe Vandringsmand.

Dog, for Bitterhed og Avind
er mit Hjerte kvit og frit,
og til Fadet flinkt jeg stikker
med en trøstig Appetit.

Solen smukt hver Dag fortrolig
hilser mig med Smil igen,
og den skønne, fulde Maane
er min Frænde og min Ven.

Vaarens Dufte, Strædets Røster,
Himlens gyldne Stjærneflor —
O, selv kun iblandt de ringe
har jeg Plads ved Livets Bord!

Slyng da rigt de grønne Ranker
om mit Glas i denne Stund —
Døden er en evig Skumler,
som af Navn jeg kender kun.

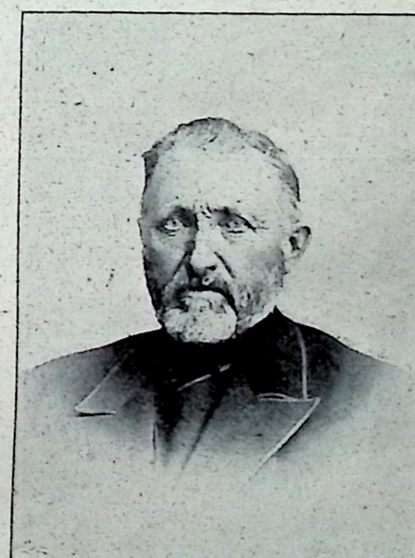
Folketoget til Amalienborg.

Folketoget tager Opstilling paa Amalienborg Plads.

OPLEVER man nu og da en Begivenhed, som er større end de fleste, saa fristes man til Betragtninger over, hvad vel ens Børnebørn skal læse om *den* i deres Fædrelandshistorie. Som nu da det nye Ministerium fik sin Udnævnelse den 23. eller 24. Juli. Vil det blive nævnt som et af de store Ministerier? Eller Folketoget til Kongen forrige Søndag. Vil der komme til at staa, at „udvalgte Mænd fra hele Landet samledes paa en Dag i København og drog op til Kongen for at vise ham deres Glæde over det rette Forhold mellem Folk og Konge?“ De flittige Historikere, som kaldes Dagblade, har jo berettet tilstrækkeligt, men hvor meget af det alt vil have Interesse, naar Fremtiden, der er den største Historiker, skal fælde sin Dom! Et vil man da sikkert huske: At det var en Bonde, som sagde Kongen de Ord, Deputationen havde paa Hjerte.

Nogle Politikere havde i Fællesskab forfattet en Tale, og til Ordfører valgte man Ole Jensen fra Nygaarde ved Skanderborg. Efter at have set Talen, erklærede Ole Jensen sig tilfreds med dens Indhold, der stod ikke mere i den, end han syntes, han kunde staa ved. Efter Højtideligheden har han fortalt en Journalist, at han foretrak at læse den op fremfor at lære den. „Saa kunde jeg bedre understrege. Hver Gang jeg lagde Vægt paa en Ting, saa jeg paa Kongen. Og Kongen nikkede!“

Folketogets Ordfører, Gaardejer *Ole Jensen*.

Den amerikanske Præsident *Mac Kinley.*

Den sidste Udaad.

End ikke Amerikas folkekaarne Præsident gaar Ram forbi, naar de vanvittige Anarkister søger sig et Maal for deres Revolverraseri. Attentatet paa Mac Kinley er det tredje i Rækken af morderiske Overfald paa Amerikas Præsidenter.

Men efter alle fremkomne Oplysninger tør det ogsaa nok siges, at de amerikanske Myndigheder med letsindig Ro har ladet de anarkistiske Ugerningsmænd kolonisere sig i Amerika, hvor de f. Eks. i *Paterson* har indrettet sig et Hovedkvarter, hvorfra de senest udsendte Bresci, der dræbte Kong Umberto.

I Buffalo, hvor Attentatet fandt Sted, afholdtes en panamerikansk Udstilling, og her havde Præsidenten Dagen i Forvejen holdt en opsigtvækkende Tale til Pris for Unionens mægtige Udvikling og med Angivelse af de nye Baner, han mente, Amerikas Handel skulde slaa ind paa.

Aldrig var Mac Kinley mere populær, end nu, og Verden over vil man med Spænding imødese Meddelelsen om hans snarlige Helbredelse.

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Oberst H. F. Andresen.

Den tidligere Chef for Bornholms Væbningsbataillon Fodfolk, Oberst *H. F. Andresen*, er afgaaet ved Døden i Rønne. I 1848 indtraadte han i Hæren som Løjtnant, blev det følgende Aar Premierløjtnant og avancerede i 1864 til Kaptajn. Dels i Aarhus, hvor han var Depotkommandør ved Brigaden, og dels i Aalborg har han garnisoneret, indtil han faldt for Aldersgrænsen. I 1887 blev han udnævnt til Oberstløjtnant og Chef i Bornholms Væbning, hvorfra han syv Aar efter fik et fornyet Afskedspatent som Oberst. I de forskellige Garnisoner har Obersten nydt almindelig Agtelse baade i Militæretaten og blandt den civile Befolkning. Den Afdøde, der har deltaget i alle de slesvigske Felttog, var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

En af Sydfyens kendte Mænd, Kammerraad *D. Lau*, Vesterskerninge, er afgaaet ved Døden. L. drev i mange Aar ligesom sin Fader en udstrakt og anerkendt Virksomhed som Møllebygger, og mange ere de Vand- og Vejrmøller, paa Fyen og i Jylland, som han er Mester for. I 1845 købte L. den idyllisk beliggende »Vester Mølle« i V. Skjerninge, som han, efter helt at have ombygget den, drev indtil for nogle faa Aar siden. I udstrakt Grad blev L.s store Arbejdsdygtighed benyttet til offentlige Hverv; saaledes var han i ca. 30 Aar Formand for V. Skerninge-Ulbølle Sogneraad, i 20 Aar Landvæsenskommissær samt Repræsentant i Faaborg og Omegns Sparekasse. Hvad der særlig vil bevare den Afdødes Navn der paa Egnen, er hans Interesse for og Kærlighed

Kammerraad D. Lau.

til de Smaa i Samfundet, hvilket gav sig Udslag i Stiftelsen af en privat Alderdomsunderstøttelse, der først ophørte, da Staten overtog Hvervet ved Alderdomsloven. Det opsparede Fond, ca. 10,000 Kr., blev skænket til Sognets Sygekasse, som deraf oprettede »Kammerraad Laus Legat«. L. blev c. 82 Aar gl.

Pastor *D. N. Blicher* i Ravnkilde, som var Landets ældste Præst i Funktion, er afgaaet ved Døden, 88 Aar gammel. Den Afdøde var Student fra 1831 og tog Embedsexamen 1841. I sin lange Løbebane som Præst har han kun haft 3 Embeder, først Aulum og Hodsager, dernæst Onsbjerg paa Samsø og fra 1871 Brarstrup og Ravnkilde, og overalt var gamle Pastor Bl. anset og meget afholdt af sine Menigheder. Ligesom han i sit ærværdige Udseende ikke lidet mindede om gamle Grundtvig, var han ogsaa i kirkelig Henseende en Del paavirket af ham. Som Formand for Aalborg Amts fri Konvent var han velset og højagtet. I 1888 blev han dekoreret med Ridderkorset.

Pastor D. N. Blicher.

J. P. E. Hartmanns yngste Søn, Billedhugger *Carl Hartmann*, er afgaaet ved Døden. Saabye og Bissen var hans Lærere, og skønt han aldrig vandt sig noget større Navn som Kunstner, frembragte han en Række smagfulde Arbejder, af hvilke Den kgl. Skulptursamling og Aalborg Museet ejer et Par Stykker. I de senere Aar virkede Hartmann som flittig Kunstanmelder i Dagspressen. H., der blev 64 Aar gammel, var en elskværdig og vindende Personlighed.

Billedhugger Carl Hartmann.

Antikvitetshandler *Moritz Nathansohn* fejrede nylig sit 25-aarige Forretningsjubilæum. Som ivrig Samler skabte han sig efterhaanden en af de største Forretninger i sin Branche og fik tillige Ry som en sikker Kender, til hvem Autoriteter paa Musæumsomraadet ofte har henvendt sig, naar det galdt en vanskelig Vurdering. I Stilhed udfolder Jubilaren en ikke ringe Godgørenhed.

Antikvitetshdl. Nathansohn.

Jubilæum.

Toldassistent *H. P. Petersen* ved Grenaa Havn fejrede d. 1. Septbr. sit 25 Aars Jubilæum i Toldetaten. Jubilaren, der oprindelig var Underofficer i Infanteriet og som saadan med Hæder deltog i Krigen 1864, indtraadte 1876 i Toldetaten og gjorde Tjeneste i Aarhus indtil 1892, da han forflyttedes til Grenaa Havn. 1899 dekoreredes han med Dannebrogsmændenes Hæderstegn. P., der er kendt som en dygtig og pligtopfyldende Embedsmand, beklæder forskellige Tillidshverv. Han er f. Ex. Medlem af Gl. Sogns Sogneraad, Fiskeriforeningens Bestyrelse og har ved sin elskværdige Optræden skaffet sig en stor Vennekreds.

Toldassistent H. P. Petersen

Til vore Læsere!

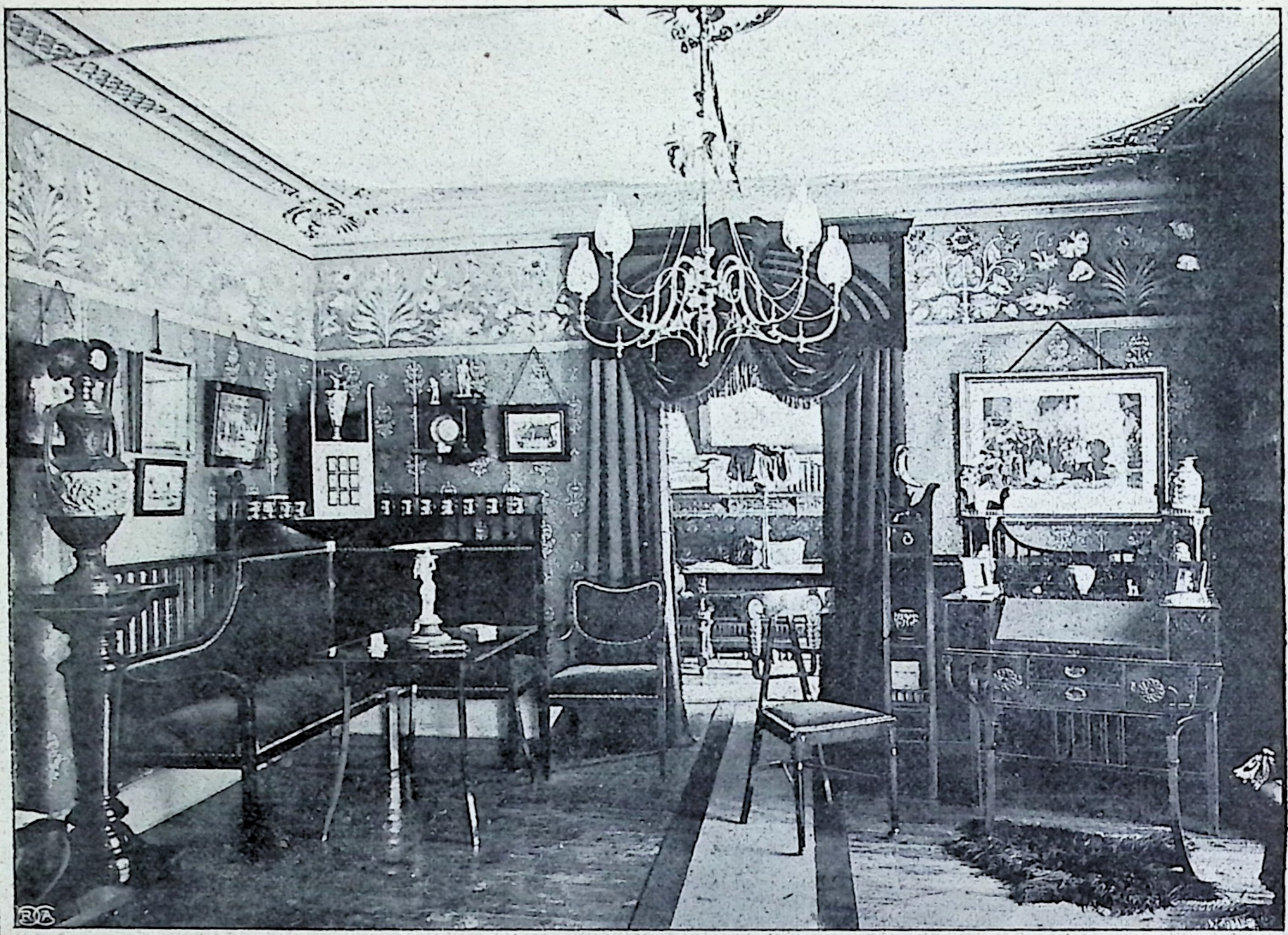
I Anledning af forskellige Henvendelser gøre vi opmærksom paa, at Pladsmangel hindrer os i under „Kendte Navne" at omtale 70-Aars Fødselsdage, samt Jubilæer, der ligger mellem de 25- og 50-aarige.

dgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Aktieselskabet Skanderborg Uldvare og Klædefabrik er en ganske moderne industriel Virksomhed, der har sin Rod langt tilbage i Tiden, men har forstaaet at holde Trit med Udviklingen uden at tillade den rapfodede Konkurrence noget Slags Forspring. Fabriken blev grundlagt som Farveri for ca. 100 Aar siden, og før den sidst blev omdøbt, bar den Navnet: Skanderborg Dampvæveri. Denne Fabrik var blandt de allerførste, som fra Kunderne modtog gamle uldne Klude for deraf at fabrikere Kjolestoffer, Klædehvergarn samt Gardin og Portierestoffer. Fabrikatet slog saa godt an, at det til Tider var umuligt at levere saa hurtigt, som Efterspørgslen krævede det og en Udvidelse var derfor paatrængende nødvendig. Hele Fabriken blev ombygget og der blev, specielt med Kludefabrikationen for Øje, anskaffet de nyeste og bedste Maskiner.

Ganske ypperlige Resultater har Skanderborg Klædefabrik kunnet opvise paa sit specielle Felt. Da der mellem de uldne Klude ofte findes Stoffer, som er forarbejdede af fineste udenlandske Uld, er det muligt at fremstille fine Stoffer i alle Farver, som fuldtud kan staa ved Siden af smukke udenlandske Stoffer. De mange Aars Erfaring har givet Fabriken det største Kendskab til den ret vanskelige Behandling af Kludene, og den indtager nu en absolut Førsteplads i den hjemlige Industri, der har trodset Konkurrencen fra de store Nabolande.

Interiør, udstyret af Kgl. Hofmøbelfabrikant C. B. Hansens Etablissement.

Vor Møbel-Industri.

Naar man iagttager det Interiør, hvormed nærværende Linier illustreres, vil man hurtig indtages af den originale Smag og sikre Skønhedssans, der præger det hele Arrangement. Værelset er taget som et enkelt Exempel blandt de mangfoldige Hjem i Indland og i Udland, som er udstyret af Kgl. Hof-Møbelfabrikant *C. B. Hansens Etablissement* (Holmens Kanal 4) og man genfinder i dette Interiør alle de Udstyrets gode Egenskaber, som har givet Firmaet C. B. Hansen sit Navn gennem de mange Aar.

Naar dette Navn har kunnet bevares, selv i en saa hidsig Konkurrenceperiode som vor, da har det sin ganske klare Grund. C. B. Hansens Forretning har altid, selv med betydelige Ofre, søgt at holde dansk Møbel-Industri højt i Ære, er gaaet i Spidsen, hvor det galdt noget nyt, og har aldrig vildet slaa ind paa at fabrikere Godtkøbs- eller Dusin-Arbejde.

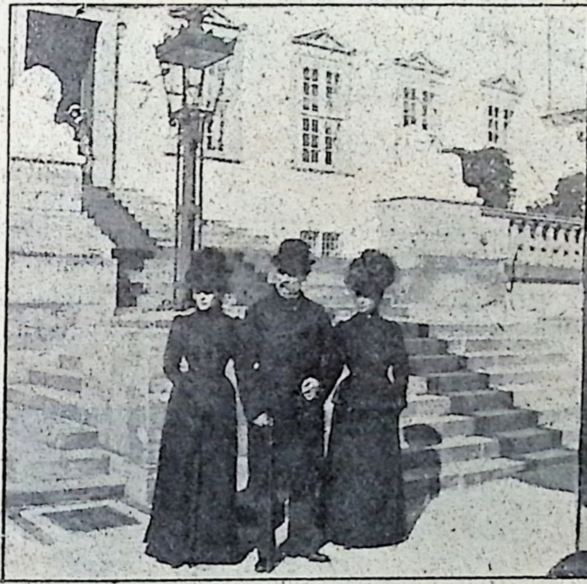
Som vi før sagde, gennem det ovenstaaende Interiør lærer vi C. B. Hansens Etablissement at kende som den smagfulde og opfindsomme Arrangør. Men hvad vi gennem Billedet ikke kan opdage, er den solide Bygning, som udmærker hvert et Møbel, der gaar ud fra Etablissementet. Der er stadig Folk, som, naar de køber Møbler, ikke tænker paa, at disse Møbler gerne skulde vare for hele Livet og som af billige Priser lader sig lokke til Anskaffelsen af halvgode eller helt daarlige Ting. Meget hellere, synes det os, maa man da begynde med lidt færre Møbler, og saa være sikker paa at det, man faar, er solidt.

De nuværende Indehavere af C. B. Hansens Etablissement er d'Hrr. Louis Larsen og Einar Hansen, begge Børnebørn af gamle C. B. Hansen, oplærte henholdsvis som Tapetserer og som Snedker, og derfor de rette Mænd paa rette Plads. Af Majestæterne Kong Christian IX og Kong Georg af Grækenland er de udnævnt til kgl. danske og græske Hofmøbelfabrikanter og Louis Larsen nyder tillige sine Kollegers Tillid ved i en forholdsvis ung Alder at beklæde Stillingen som Sadelmagernes og Tapetserernes Oldermand.

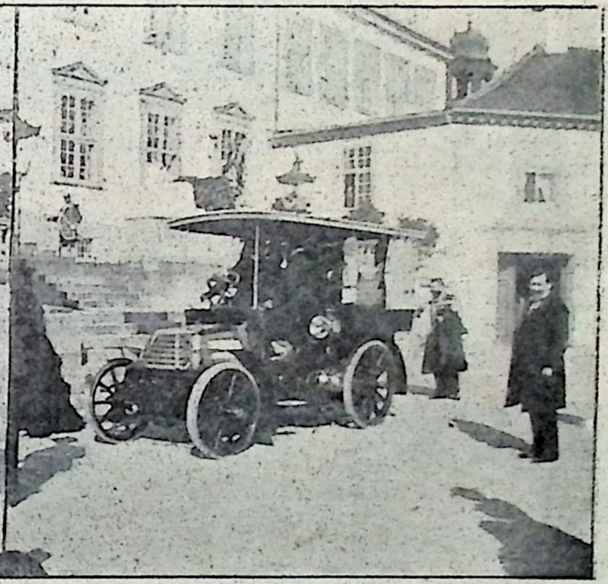
For vor hjemlige Møbel-Industris Skyld har man al Grund til at ønske dette Firma en lang og livskraftig Fremtid.

HVER8DAG

Nr. 51. Aargang 1900.—1901 ⊕ Søndagen den 22. September. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Kongen med sine Døtre.

Kong Edwards Automobil.

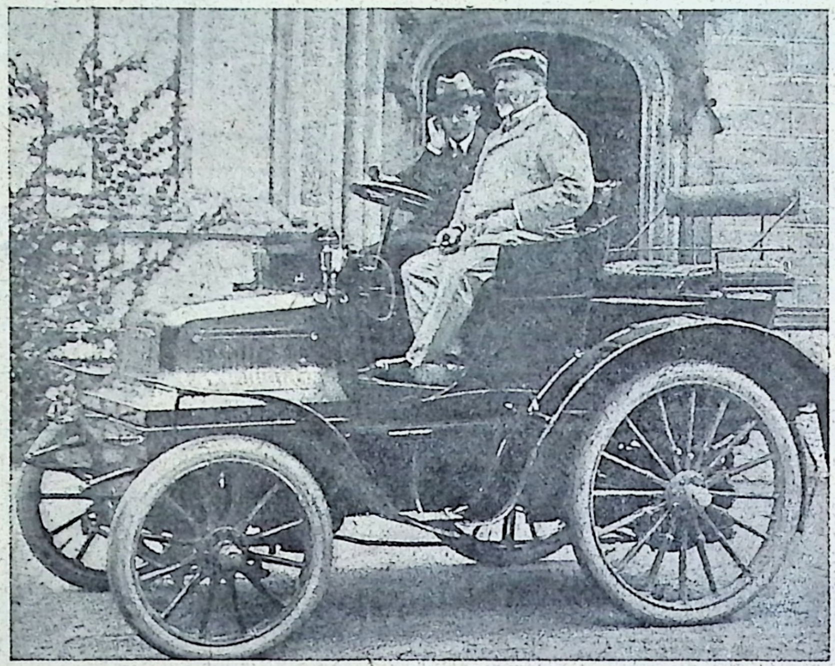
Kejserinde Dagmar fotograferer.

Det gamle Hjem.

FØR første Gang siden den gamle Dronnings Død har Kong Christian samlet saa mange Børn, Svigerbørn og Børnebørn til en af disse fortrolige Sammenkomster, der sikkert for mer end én af Slægtens Medlemmer staar som en lykkelig Oase i Hoflivets ceremonielle Ørken.

De sidste Aar har ikke været egnede til Ferier af denne Art. Tabet af Slægtens ældste havde lagt en Sordine paa Munterheden, og for Kongen har sikkert ogsaa de lidet lystelige politiske Forhold gjort sit til, at et saa roligt og tilbagetrukket Liv som muligt maatte synes ham mest tiltalende.

En lykkeligere Septembertid end denne, hvor han omgiven af alle sine Kære har kunnet modtage Vidnesbyrdet om sit Folks usvækkede Hengivenhed og Tillid — lige uskrømtet, om

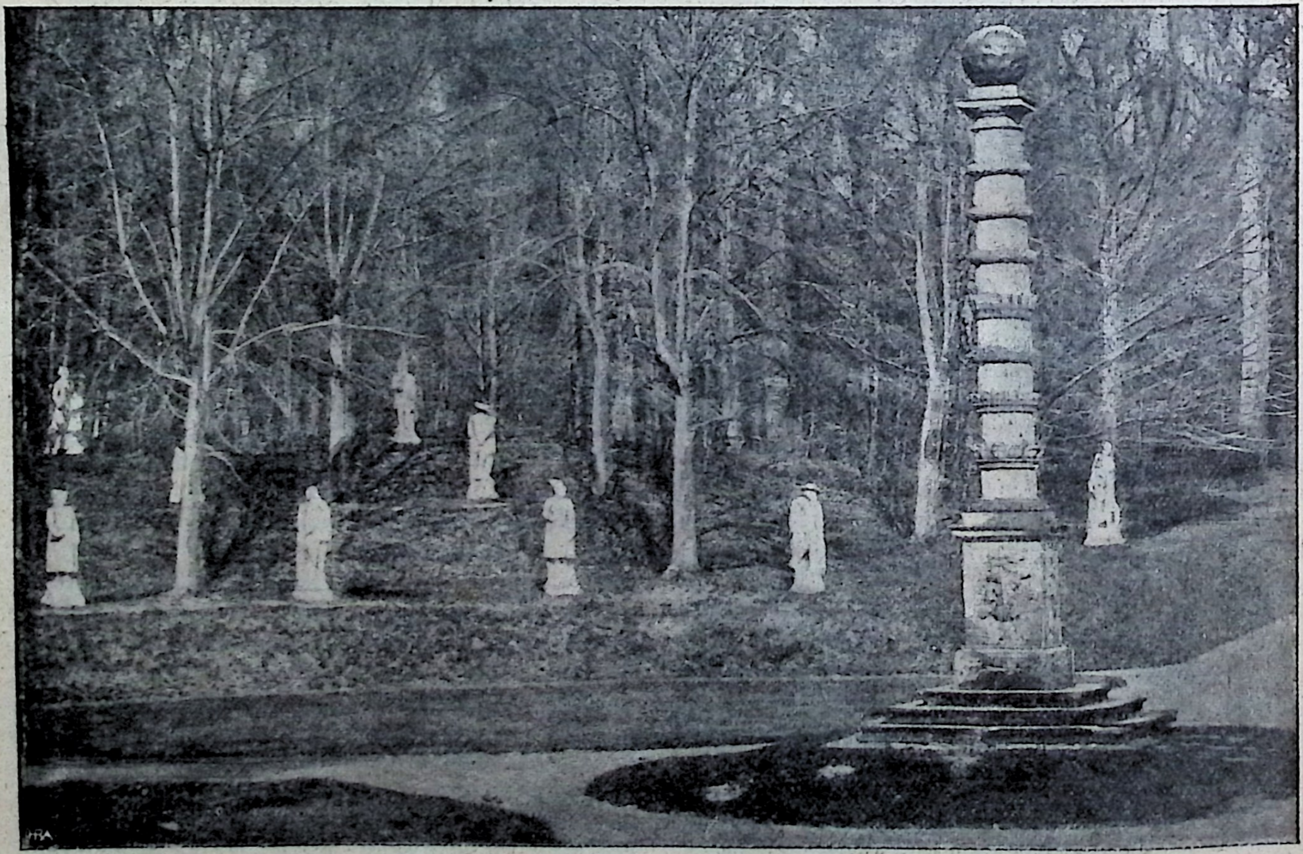
Kong Edward paa Automobil. (Efter et engelsk Fotografi).

end ikke lige højrøstet fra alle politiske Lejre — har Kongen sikkert ikke oplevet i mange Aar, sagtens havde han ogsaa ganske opgivet Haabet om atter at opleve den.

Glædeligt har det især været at lægge Mærke til, hvorledes alle de vilde Rygter, mer eller mindre ugrundede, om politiske Kulisseintriger, som ellers plejer at sværme om Fredensborg, denne Gang har tiet, Czar Nikolaj og Kong Edward har færdedes Side om Side i det gamle Hjem; hver for sig har de i Arbejdstiden plejet Forbindelsen med deres respektive Raadgivere, som derhjemme regerer efter saa vidt forskellige politiske Grundsætninger, men Resten af Dagen har været viet fælles Adspredelse og Underholdning, under hvilken sikkert begge Monarkerne af et ærligt Hjærte har skyet alle politiske Tanker som Pesten.

De mest diskuterede Æmner under denne Fyrste-Ferie har været Kejser Nikolajs Cykle og Kong Edwards Automobil.

Russerkejserens daglige Fremskridt i Hjulridekunsten har haft deres daglige Bulletiner i samtlige Landets Blade. Hvad vilde han ikke give for i sit eget Land at kunne farte

Fredensborgs Marmorhave ved Efteraarstid.

sine 4—6 Mil ud ad en aaben Landevej uden Ledsagelse og uden Fare for at møde sin onde Skæbne ved den første den bedste Korsvej.

Og hvormange Mil Indiens Kejsers „Selvkører" tager i Timen, hvor megen Benzin den bruger, og hvad den har kostet, derom ved enhver samvittighedsfuld Avislæser Besked. Den berømte Maskines værste Konkurrent i Popularitet er den mørke Ægypter, som ledsager Edward den syvende udelukkende for at tillave den Kop Kaffe, han indtager efter Frokosten.

Vor egen Konge indlader sig hverken paa at cykle eller automobilisere, men han er ellers ikke, trods sine 83, gaaet af Vejen for nogen Strabads. Hans Udflugter har strakt sig lige til Marienlyst, som navnlig Kronprinsen omfatter med varm Interesse. Man har her set Hans Majestæt Kristian den Niende promenere Arm i Arm med Helsingørs ukronede Konge *Anders Jensen* omkring Hans kongelige Højhed Prins Hamlets Grav.

Det har sikkert glædet Hamlet i hans Grav. Og Anders Jensen var heller ikke ked af det.

Sanct Antonius og hans Svin.

Af Guy de Maupassant. Dansk ved V. F.

Han hed Antonius, og man kaldte ham Sanct Antonius, dels fordi han nu en Gang havde en Del af Navnet, dels fordi han var saa glad og lystig en Fyr, gemytlig, altid oplagt til Spøg, mægtig til at spise og vældig til at drikke og endnu rask til at arbejde, skønt han allerede var godt over de 60 Aar.

Han var Storbonde i Nærheden af Caux, rødmosset, bredbrystet, med stærk Mave og med lange Ben, der kun syntes en Smule for tynde til at kunne bære det store Korpus. Som Enkemand levede han alene paa sin Gaard sammen med en Tjenestepige og to Karle, som han forstod at holde i Ave. Han drev sin Jord udmærket, opdrættede Kvæg, passede sin Gaard, blev raadspurgt af alle de andre Bønder og gik for at være en rig Mand. Hans to Sønner og hans tre Døtre havde alle gjort gode Partier i Egnen og sad nu omkring paa deres Gaarde. En Gang om Maaneden kom de til Middag hos den gamle. Han var saa stærk af Legeme som han var agtet, og man sagde tit om en eller anden: »Han er næsten lige saa stærk en Bonde som Sanct Antonius«.

Da den prøjsiske Hær faldt ind i Landet, svor Sanct Antonius paa, at han vilde æde en hel prøjsisk Armé. Som enhver normannisk Bonde var han lidt stortalende og hidsig til at fare op. Han ledsagede sin Ed med et Næveslag i Bordet, der fik Glas og Kopper til at danse, og ildrød i Hovedet af Hidsighed og med gnistrende Øjne skreg han: »Tror I ikke, jeg kan slaa en hel prøjsisk Hær for Panden? Jeg skal S . . : mig vise Jer det!« Han var naturligvis overbevist om, at Tyskerne ikke vilde komme saa langt som til hans By, Tanneville. Men da han øvre i Rautot hørte, at de allerede var dér, gik han hjem og forlod ikke sit Hus. Gennem det lille Køkkenvindu saa han hver Dag ned ad Landevejen for at se, om nogen Prøjser nærmede sig hans By og hans Hus.

En Morgenstund, som han sad og spiste sin Suppe sammen med sine Folk, gik Døren op, og Sognefogden, Herr Chicot, traadte ind. Han fulgtes i Hælene af en Soldat med en Chakot, hvori der sad en lang Messingspids. Antonius rejste sig op, og hans Folk fulgte Eksemplet. De saa paa ham, overbevist om, at han vilde flaa Prøjseren, men Antonius nøjedes med at trykke Sognefogdens Haand, og Sognefogden sagde: »Her er én til Dig, Sanct Antonius. Hele Banden kom i Nat. Lad nu være med at lave Dumheder, for hvis blot én af dem kommer noget til, bliver vi allesammen skudt og Byen brændt af. Tag Dig altsaa i Agt. Giv ham noget at spise. Han ser forresten ud til at være en godmodig, skikkelig Fyr. Godmorgen! Jeg skal hen til de andre. Der er én til hver af os!«

Far Antonius var helt bleg, og han saa paa sin Prøjser. Det var en stor Tamp, rød og hvid i Kødet, med blaa Øjne og blondt Haar og tykt Skæg. Hans Øjne saa ud som et Barns. Bonden betragtede ham, saa skød han en Stol frem og sagde: »Vil Du ha' Suppe, Din Rad?«

Tyskeren forstod ikke noget. Men Far Antonius greb en stor Skaal med Suppe, brokket fuld af Kød og Kaal, holdt den op for Næsen af ham og sagde: »Naa, se der, vil Du ha' det, dit store Svin!«

»Ja, ja«, sagde Soldaten begærlig og begyndte at spise med glubende Appetit, mens Far Antonius følte sig smigret over at se Soldaten sætte Pris paa hans berømte gode Mad, og mens Folkene med opspilede Øjne fulgte Prøjseren baade med Ængstelse og med Lyst til at briste i Latter. Da Soldaten havde tømt Skaalen, satte Antonius en ny hen for ham, som ogsaa blev tømt i en Snup, men da Bonden kom med den tredje Skaal Kødsuppe, vægrede Soldaten sig. »Vil Du æde, Svin«, sagde Bonden. »Du er paa Sti, og Du skal fedes. Du skal nok bagefter faa at vide, hvorfor jeg feder Dig!« Soldaten forstod ikke noget andet, end at man vilde give ham mere Mad, og med et tilfreds Grynt klappede han sig paa Maven for at vise, at han ikke orkede mere.

Far Antonius lo. Han blev familiær med Prøjseren. Han slog ham paa Maven og sagde: »Naa, fyldte det godt i Skrutten paa mit store Svin, hva'?« Men pludselig fik han en Ide. Han klukkede af Latter og blev

rød i Hovedet. »Ha, ha, . . . haa . . . .« skreg han, »jeg er Sanct Antonius, . . . ha, ha, og Du er mit Svin. Hej, her ser I mit Svin!«*) Og Tjenestefolkene lo med, saa de var lige ved at revne.

Den gamle var pludselig kommet i saa godt Humør over sin egen Vittighed, at han lod hente Snaps. Det var en fin Brændevin, som han kaldte for »den 10 traadede«. Man skaalede med Prøjseren, der smækkede med Tungen for at sige, at det var en god Snaps, og Sanct Antonius skreg ham lige ind i Ørene: »Hva', den er god! Det er ikke saadan noget Fusel som hjemme hos dig, vel, — hæ, hæ, store, fede, tykke Svin!«

Fra den Formiddag af saa man aldrig Far Antonius gaa ud uden i Selskab med sin Prøjser. Han havde fundet en Maade at hævne sig paa. Han drev det syndigste Grin med Soldaten, og alle Naboerne, der havde gispet af Skræk, holdt sig nu for Maven af Latter bag Soldatens Ryg, saadan en Komedie spillede Antonius. Hver Dag gik han Arm i Arm med Prøjseren omkring til Naboerne eller hen i Kroen. Han slog Soldaten paa Skuldrene, han klappede ham paa Maven, og mens han lo, sagde han: »Der kan I se ham, saadan ser Svinet ud. Vil I bare se, hvor han bliver fed. Ja, ja, han skal nok blive endnu federe, naar han skal slagtes«.

Bønderne grinte. Den Far Antonius kunde finde paa alle Hundekunster.

»Du, Cesarius, vil Du købe mit Svin. Du faar ham for 300 Snapse.«

»Det er svart, Du hellige Antonius, og Du skal komme med til Pølsegildet, naar han er stukket«.

»Vil Du bare se, sikke Poter han har. Jeg vil ha' Lov til at spise hans Grisetær. De bliver lækre«.

»Og jeg vil ha' Kallunet«.

»Og jeg vil ha' Ørene, de skal presses først«.

»Ja, og Hovedet skal i Eddike og Peber og med Laurbærblade«.

Saa lo de allesammen, men ikke aabenlyst, for at Prøjseren ikke skulde ane Uraad og forstaa, at de grinte ad ham. Kun Far Antonius nægtede sig ikke noget. Han jagede sin Tommelfinger ind i Flankerne paa Soldaten, og han kneb ham i Bagdelen. »Han er fed nu«, sagde han. »Han vejer over fyrretyve Lispund med Hovede, Ben og Flomme«.

Han havde faaet den Vane, at han gav den forslugne Prøjser noget at spise, hvor de kom hen. »Dér«, sagde han, »æd det. Et Svin er et altædende Dyr, og Du er mit Svin, ikke sandt?« »Ja!« sagde Prøjseren til alting, og Far Antonius gav ham Brød og Fedt, Flæsk, Smør, Kartofler, røget Sul og Brændevin til. Du skal blive fed, Du skal snart slagtes.

Den stupide og fredsommelige Soldat aad alt, hvad de gav ham. Han forstod jo ikke et Ord af, hvad de sagde til ham, men han var henrykt over al den Venlighed, de viste ham. Og for ikke at fornærme nogen spiste han, saa han næsten blev syg. I Virkeligheden blev han tykkere og tykkere og næsten foruroligende fed. Han kunde snart ikke være i Uniformen. »Naa, mit fede Svin, nu maa vi snart lave en anden Sti til Dig, saa fed bliver Du«, sagde Far Antonius.

Forresten var de to de bedste Venner af Verden. De fulgtes altid ad, og selv naar Far Antonius kørte omkring i sine Forretninger i Nabolaget, fulgte Prøjseren med ham alene for Morskabs Skyld.

Vejret var haardt og strengt. Det blev Vinter, den forfærdelige Vinter 1870—71, som syntes at ville kaste alle sine Forbandelser over vort kære, ulykkelige Frankrig.

Far Antonius som altid var en praktisk og forudseende Mand, havde set, at det vilde komme til at skorte paa Gødning for Foraarsarbejderne, og han havde derfor opkøbt Gødning paa Forhaand omkring hos Naboerne. Hver Aften kørte han ud saa til den, saa til den for at hente et Læs. I Reglen kørte han ud ved Mørkets Frembrud og vendte tilbage ud paa Aftenen, og stadig var han ledsaget af sit »Svin«. Hele Egnen kendte de to, man saa dem allevegne sammen, selv ved den store Messe hver Søndag i Kirken, »Svinet« skulde jo fedes, som Antonius sagde.

Soldaten var dog begyndt at blive mistænksom, og naar man lo alt for højt, rullede han med Øjnene, som da kunde faa et pludseligt hadefuldt Blink. En Aften hos en Nabo nægtede »Svinet« bestemt at æde mere, han skød Maden fra sig og rejste sig. Far Antonius rejste sig da op, greb ham med et Nævetag i Skuldren og satte ham tilbage paa Stolen med saa vældig en Kraft, at Stolen brækkede under Soldaten, der faldt ned paa Gulvet. Alle brast i Latter, og Far Antonius samlede sit »Svin« op for at se, at der ingen Skade var sket ham.

»Naar du ikke vil æde, skal du drikke«, sagde han, og saa gik han hen og bestilte Brændevin i Kroen.

Soldaten saa ondskabsfuld ud af Øjnene, men han drak dog. Han fik saa meget at drikke, han vilde. Men Far Antonius holdt ham Stangen og drak omkap med ham til Fryd for alle de Tilstedeværende. Den normanniske Bonde lod sig ikke drikke under Bordet. Rød i Hovedet som en Tomat klinkede han med Prøjseren. Din Skaal, dit Svin! Og han tømte Brændevinsglasset. Og uden at mæle et Ord drak Prøjseren ud, Glas efter Glas af den stærke Kognak.

Det var en Drikken omkap, det var et Slagsmaal paa Brændevin. Død og Helvede, hvem kunde drikke mest. Da den første Pot var drukket, kom en ny. Ingen af de to gav sig. En Pot blev atter drukket. Ingen faldt. Man maatte begynde i Morgen forfra, lidt tidligere paa Dagen. Det var sent nu og bedst at komme hjem. De gik ud af Kroen og begav sig paa Vejen, gaaende ved Siden af Læsset, som de to Heste asede afsted med.

Det var begyndt at sne. Maanen skinnede ikke, Natten var mørk, kun den hvide Sne lyste. Den skarpe Kulde fik de to Mænd til at skælve, og Rusen meldte sig efter Drikkeriet. Sanct Antonius var gal i Hovedet over, at han ikke havde drukket sit »Svin« fuld, og for at hævne sig paa ham, blev han ved med

*) Paa Helgenbilleder i Syden ses Lukas med en Okse, St. Roch med en Hund og den hellige Antonius ledsaget af et Svin. O. A.

at puffe til ham for at faa ham væltet ned i Grøften. Den anden søgte at undgaa ham og begyndte at skælde ud paa tysk, hvad der fik Bonden til at le. Men endelig blev Prøjseren ondskabsfuld, og da Far Antonius atter vilde give ham et Puf, undveg han det og langede Bonden saadan et Næveslag ud i Brystet, at Antonius vaklede og faldt saa lang han var paa den frosne, snedækte Landevej. I et Nu var han atter paa Benene og fuld og ophidset af Brændevinen og af Slaget, fòr han ind paa Soldaten, greb ham med begge Næver, holdt ham op i Luften som et lille Barn og kylede ham saa henad Vejen, ned i den skærvefyldte Grøft.

Soldaten fòr atter op. Han samlede sin Pikkelhue op, trak sin Sabel og vilde styrte ind paa Antonius. Da Bonden saa dette, holdt han sin mægtige Pisk, stiv, tung, flettet af Oksehud frem for sig. Prøjseren nærmede sig, med ludende Hoved, med Sablen udstrakt, beredt til at dræbe, men i samme Nu vendte Bonden Pisken, og med Piskeskaftets tunge Ende, hvori der sad en Blyklump, drev han Prøjseren saa frygteligt et Slag i Tindingen, at han styrtede om ved hans Fødder og blev liggende, som om han var død.

Efter Prøjserens tunge Fald blev Far Antonius pludselig ædru. Forfærdet, forbløffet saa han paa det store Legeme, der laa udstrakt der i Sneen for hans Fødder, plat paa Maven. Han greb fat i ham, vendte ham om, saa paa ham. Manden havde lukket Øjnene, og af et Hul i Tindingen sivede Blodet ud. Trods Mørket saa Far Antonius, hvorledes dette Blod satte store rødbrune Pletter paa den hvide Sne paa Vejen. Og mens Hestene stadig trak Læsset med Gødningen videre, Skridt for Skridt ad Vejen, stod Antonius dér og havde helt tabt Hovedet.

Hvad skulde han nu gøre? Prøjserne vilde ganske sikkert skyde ham. Man vilde brænde hans Gaard af. Man vilde ruinere hele Egnen, hele Sognet. Himmel, Himmel, hvad havde han dog lavet. Han kunde høre, der var Folk, der talte langt borte. I den snefyldte Nat hørte han alle Lyde fra de nærliggende Huse. Han maatte væk, afsted. Han tog Pikkelhuen op af Sneen og pressede den ned paa Soldatens Hoved. Saa vendte han ham om paa Ryggen. Han maatte være død. Men hvor skulde han gøre af Liget. Hvor skulde han begrave det. Hvordan skulde han føre Prøjserne bag Lyset? Han hørte Stemmerne komme nærmere, og pludselig gav han sig til at løbe. Men han vendte om. Liget kunde ikke blive liggende der. Han greb det, han bar det hen til Vognen, der nu holdt stille, og kylede den livløse Soldat op i Gødningen. Var han først hjemme hos sig selv med ham, fandt han vel paa Raad. Han drev paa Hestene, og det bar hjemad.

Det gik langsomt, og hele Vejen brød han fortvivlet sin Hjærne med, hvad han skulde gøre. Han saa ingen Udvej. Han var overbevist om, at han nu var fortabt. Da han kom ind i Gaarden, saa han, der endnu var Lys i et Vindue. Det var Pigen, der var oppe endnu. Han spændte Hestene fra, efter at Vognen var kørt helt hen til Kanten af Møddingen. Naar han nu, tænkte han, simpelthen væltede hele Læsset om, vilde Prøjseren blive liggende i Gødningen, dybest nede. Det var en Grav, ingen vilde tænke paa. Og han gjorde, som han havde tænkt. Han væltede Læsset, og Manden blev aldeles skjult under Gødningen. Antonius greb sin Fork og kastede Læsset op i en stor Bunke. Saa stødte han Forken ned i Gødningen, kaldte paa en af Karlene, som han lod trække Hestene i Stald, og gik saa ind i Stuen.

Han lagde sig tilsengs, han blev ved at grunde over, hvad han skulde gøre, men han syntes, han var aldeles tom i Hovedet. Han syntes, hans Stilling blev mere fortvivlet nu, da han laa i Sengen uden at udrette noget. Man vilde aldeles bestemt skyde ham. Han var ved at kaste op af Skræk. Hans Tænder klaprede. Det var umuligt for ham at blive liggende i Sengen. Han smed Lagenerne væk, stod op og klædte sig paa og gik ud i det store Køkken. Der tog han Kognaksflasken, gik tilbage til sit Sengekammer og begyndte at drikke. To store Glas Brændevin skyllede han ned straks. Det brændte ham i Halsen, det snurrede i Hovedet paa ham, men han formaaede ikke at døve sin Angst. Han havde rammet det Svin et smukt Slag, — men . . alligevel . . . Helvedes ogsaa! I Feber blev han ved at gaa op og ned ad Gulvet, spekulerende, konstruerende Forklaringer, Løgne, Undskyldninger. Nu og da standsede han ved Bordet og skyllede et Glas af »den 10 traadede« ned gennem sin tørre, brændende Strube for at skyde Hjærtet op i Livet. Men alle hans Tanker, der var gyldne et Øjeblik, blev graa og dumme det næste. Han fandt ikke paa noget. Han øjnede ikke det ringeste.

Henimod Midnat hørte han, at Gaardhunden, en stor Ulvehund, som han kaldte »Morder«, begyndte at hyle, som Hunde hyler, naar der er døde i Huset. Det isnede ind til Far Antonius Knogler af overtroisk Skræk, og hver Gang Hunden tog til at hyle og tude, skælvede den gamle Bonde.

Han havde ladet sig falde ned paa en Halmstol. Benene vilde ikke bære ham længere. I Angst ventede han paa, Hunden igen skulde begynde at tude mod Død. Der var Ild, der var Brændevin og Skræk i alle hans Nerver. »Morder« tudede mod Død. Hvem skulde dø? Han selv . . .?

Natten skred frem. Inde i Folkestuen slog det store Uhr 5. Hvert Øjeblik satte »Morder« i med et langt Hyl. Bonden var ved at gaa fra Forstanden. Han vilde gaa ud og slaa den Hund ihjel for ikke at høre den mere. Han gik ud, aabnede Porten, traadte ud i den mørke, iskolde Nat. Det sneede bestandig. Alt var hvidt. I det Hvide stod kun Længernes Vægge som sorte Firkanter. Han blev staaende i Døraabningen og saa, hvorledes »Morder« rasende sled i sin Lænke. Han gik hen og løste Hunden. Dyret stak Øren og Hale op, stod stille, rejste Børster og satte Forbenene frem. Saa stak den Snuden hen i Retning af Møddingen og peb sagte. Far Antonius mærkede, hele Kroppen rystede paa ham. »Hvad er der, dumme Hund«, hviskede han. Og mens han gik et Par Skridt frem, søgte han med sine gamle, skarpe Øjne at

gennemtrænge Mørket i Gaarden. Henne paa Møddingen saa han noget sort, — en Skikkelse, et Menneske. Han saa stift paa dette Væsen. Hans Hoved kogte, hans Hals sved af Skræk. Ved Siden af det ubestemmelige Sorte saa han Skaftet af sin Møggreb. Den stod ret op fra Jorden. Og i en af disse besynderlige Følelser af Raseri og Mod, som Skrækken indgyder selv den fejgeste, styrtede han hen mod Møddingen for at se, hvad *dette, det dèr,* var. Det var ham. Det var »Svinet«, Prøjseren. Han var i den varme Gødning kommet til Bevidsthed. Han havde i Dødsrædsel gravet sig ud af Bunken. Nu sad han der. Tilsølet af Blod og Gødning, vanvittig af Brændevin, Smerte, Blodtab og vildt Raseri sad han paa Møddingen, mens Sneen dryssede ned over ham. Han saa Antonius nærme sig, og halv bevidstløs forsøgte han at rejse sig. Men den gamle Bonde havde set, det var ham og havde forstaaet Alt. Og fraadende som et vildt Dyr hylede han: »Ah, er det dig Svin, Svin, prøjsiske Svin. Naa, saa Du er ikke død, Du skal hen og angive mig, — ja, vent, — vent bare . . . .« Og han styrtede hen mod Tyskeren, han greb med begge Hænder Møggreben, og mens han holdt den frem for sig som en Lanse, stødte han alle Grebens fire lange Tænder ind i Prøjserens Hals og Bryst.

I Møddingen lavede han et dybt Hul, til han naaede Jordskorpen. Saa gravede han endnu dybere, et tre Alens Hul, langt ned. Han arbejdede med overnaturlig Styrke, i Feber, som en Rasende. Hele Kroppen, hans Ben, hans Arme, hans Hoved arbejdede. Da Hullet var gravet dybt nok, slæbte han Liget ned i det. Saa øste han Jorden over, trampede Jorden til, væltede Gødningen over igen, saa Møddingen saa ud som før, og da Sneen begyndte at falde paany, lo han, da han saa, hvorledes den gjorde hans Arbejde færdigt og bredte sit hvide Tæppe ud, der skjulte alle Spor.

Far Antonius stødte Møggreben ned i Møddingen og gik tilbage i Huset. Paa Bordet stod endnu Kognaksflasken halv fuld. Han tømte den i et Par Drag, kastede sig i Sengen og sov som en Sten et Øjeblik efter.

Han vaagnede nøgtern, rolig og koldblodig, tænkte paa, hvad han havde udøvet i Nattens Løb, og hvad der burde gøres. En Time efter sad han til Vogns og kørte rundt paa Egnen, allevegne spørgende, om der ikke var nogen, der havde set hans Soldat. Han kørte til de Gaarde, hvor de tyske Officerer var indkvarterede, og spurgte, hvorfor man havde taget hans Soldat fra ham. Det var hans Ven. Han vilde have ham igen. Og da man i det tyske Kvarter kendte det gemytlige Forhold, der havde været mellem Sanct Antonius og hans Soldat, var der ikke en, der mistænkte ham. Bonden ledede selv Mistanken i en anden Retning ved at fortælle, hvordan Soldaten hver Nat gik ud paa Æventyr efter Bonderpigerne.

En gammel, afskediget Gendarm, der holdt et berygtet Værtshus i Nabobyen med en køn Opvartningspige, blev nogle Dage efter arresteret og skudt.

Præsident Roosevelt.

Den nye amerikanske Præsident *Roosevelt.*

Allerede troede man, at Mac Kinleys Liv var udenfor al Fare, Lægerne havde endog med temmelig Sikkerhed opgivet det Tidspunkt, da han atter kunde overtage Regeringsforretningerne — da skete just det, man ikke mere frygtede. Fordøjelsesorganerne var beskadigede, en Koldbrand havde grebet om sig og i Løbet af faa Timer døde Præsidenten.

De praktiske Amerikanere har i deres Forfatning sikret sig imod den Ulejlighed, pludselig at staa uden Statsoverhoved, maaske endda med en kritisk og skæbnesvanger Tid i Udsigt. Samtidig med Præsidenten, der vælges for fire Aar ad Gangen, vælges en Vicepræsident, som indtager Præsidentens Sæde, hvis denne skulde dø.

De forenede Staters Vicepræsident hed *Roosevelt,* og han er allerede nu Rigets Præsident, idet han endnu samme Dag, som Mac Kinley døde, aflagde Forfatningseden.

Som sin Forgænger og Ven er han Imperialist — fast bestemt paa at hævde de forenede Staters Stormagtsrang ogsaa udadtil, om fornødent.

Gadesælgernes Konge.

Santos-Dumont paa Besøg i Ballon-Dukkernes Værksted.

Czarens Besøg i Frankrig har fyldt Gadesælgernes Kurve med en Vrimmel af mærkelige Sager, der alluderer til den store Begivenhed eller andre Døgnets Hændelser. Paa den store Ballonfabrikant Lachambres Værksteder, hvor man netop er i Færd med at konstruere et nyt styrbart Luftskib til Santos Dumont, er man samtidig travlt beskæftiget med fantastiske Dukkeballoner, der i store Mængder skal forsendes til Dunkerque i Anledning af Kejserbesøget. De vil nu, da Ballonerne staar paa Dagsordenen, have Succes og gaa af som varmt Brød for Gadesælgeren. Fabrikanten sørger for, at Videnskaben faar sit og Folket sit, og Santos-Dumont selv morer sig med i en ledig Time, som vi ser det her paa Billedet, at overvære Fabrikationen af de Dukker, der skal parodiere hans alvorsfulde Værk.

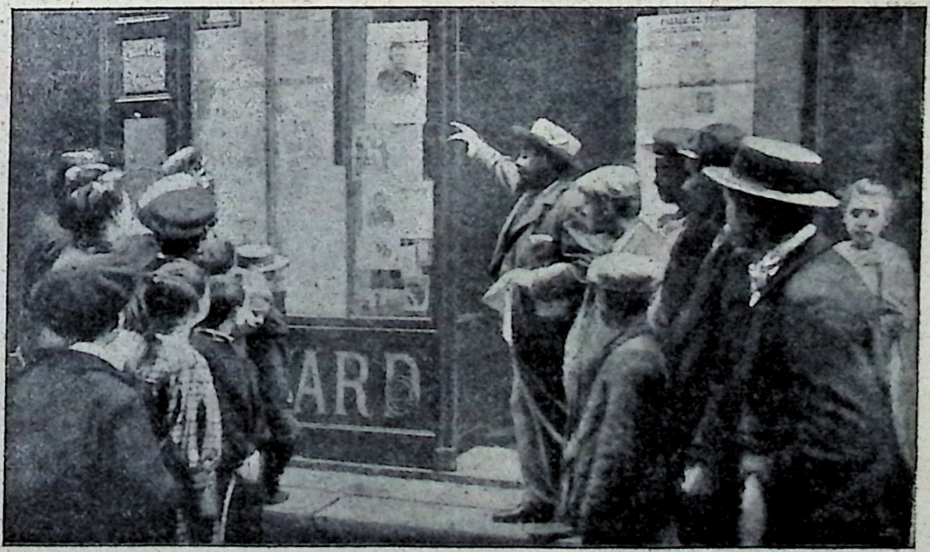
Paris er Gadesælgernes Eldorado, og et Spørgsmaal, der nylig optog dem alle, var dette, om Czarens Besøg denne Gang igen kunde inspirere de opfindsomme Hoveder, af hvilke de skal leve, til gode Paahit og Indfald. De stolede og haabede paa den nationale Aand og Fantasi, og de satte deres Lid til deres gamle kyndige Lærer og Mester, Napoléon Hayard, Gadesælgernes Konge, der samtidig med at Loubet og hans Ministre fastslog Programmet for Kejserens Modtagelse, var ifærd med at fabrikere og indsamle det Materiale, som Czarbesøget skulde skaffe Afsætning blandt Gadens Publikum.

Universalgeniet Napoléon Hayard, der har slaaet sig op til at eje en Butik i den snævre St. Joseph Gade, samler sig en andægtig Skare, naar han, staaende paa Fortovet, med høj Røst proklamerer alle de Herligheder, der er at faa i hans Bod, og alle de fransk-russiske Allegorier, som fylder Vinduet under den trefarvede Fane.

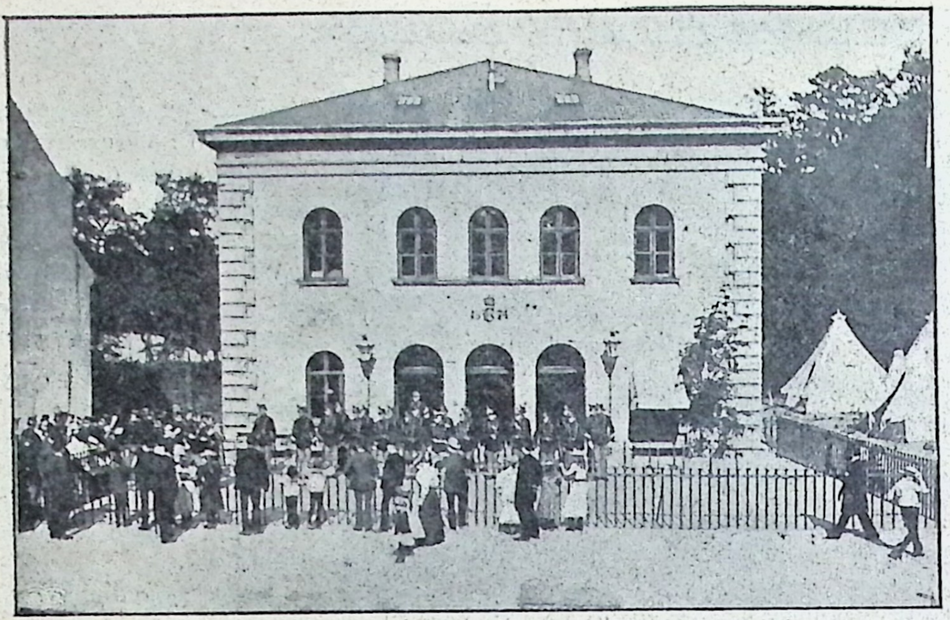
Saaledes ser hans Visitkort ud:

NAPOLÉON HAYARD
Gadesælgernes Konge
Opfinder af Slagord — Den store Forlægger af parisisk Nyt — Aktualitetsartikler, populære Sange, Aviser, Lommekinematografer og nyt Legetøj. — Oplag for Kolportører.

Da man meddelte ham, Gadesælgernes Konge, at alle Russeres Kejser vilde komme til Frankrig, svarede han: „Det er godt. For os begge to“.

Gadesælgernes Konge forklarer sit Publikum Vinduets Herligheder.

Hovedvagten.

Kastellet.

FREDERIK den 3. lod Kastellet anlægge. Han gravede dets Grave brede og dybe, opkastede dets Volde høje og svære, dannede Glacis, Bastioner og bedækkede Veje, og indenfor dets Firkant byggede han en lille Soldaterby. Kastellet blev efter Datidens Fordringer en Fæstning af Rang med svære Kanoner og solide Krudtmagasiner. Ind til dets Kærne førte Vindebroer, og dets to Porte, Sjællandsporten og Norgesporten, fik forsvarlige Portfløje af sværeste Egeplanker.

Tider kom, og Tider gik. Op fra dets Skraaninger, Krone og Banketter skød et Væld af Planter og Buske. — Saa stod Træerne dér, og under dem bredte sig efterhaanden et tæt Tæppe af Skovbund og Blomster.

Kastellet er fra en Fæstning blevet til et Parkanlæg med alt, hvad dertil hører. I Gravene svømmer Svanerne, i de hule Træstammer bygger Stærene, fra Hvidtjørnehækken, der pranger med sine store hvide Blomsterkoste, klukker Nattergalen, og naar Solen ved Aftentide tænder Ild i Øresund, sænker der sig over det gamle Kastel en fredlys Poesi, som minder om Dage, der længst er forbi.

Da træffer den ensomme Patrouille, som med en Times Mellemrum gaar Volden og Smedelinien igennem for at overholde Orden, paa hver Bænk et forelsket Par. Og ikke uden Grund, thi naar Kastelskirkens aldrende Klokker ringer Dag til Ende, naar Tusmørket „slaar sit Slør“ over Naturen, naar Midsommerfloraens Vellugt og Duft vejres bort i svage Strømninger gennem Luften, og Nattens Sanger fra sit Skjul synger om Elskov til den lyse Morgen, da sidder man saa lunt og rart paa Kastelsvoldens magelige Bænke.

Visiteringspatrouille.

Søndag Formiddag paa Kastelsvolden.

Det ved jeg af Erfaring!

Jeg kender Kastellet ud og ind, dets Volde, dets Bænke og dets Hovedvagt!

Navnlig Hovedvagten glemmer jeg ikke saa let, — den og Kastellets Bænke er i min Erindring nøje knyttet sammen. Det var den Gang, jeg var Soldat. Glade Dage iblandt lystige Kam-

Paa Vejen derud.

Dumheder .... Naa, det var den Gang, Tiden gaar og de Dage kommer, da man som ærværdig Familiefader med Kone og Børn ved Haanden og yngste Pode i Barnevogn styrer derud for at vise Knægtene Vagtparaden. Bagefter gaar man paa Kastelsvolden.

„Har De Tegn?"

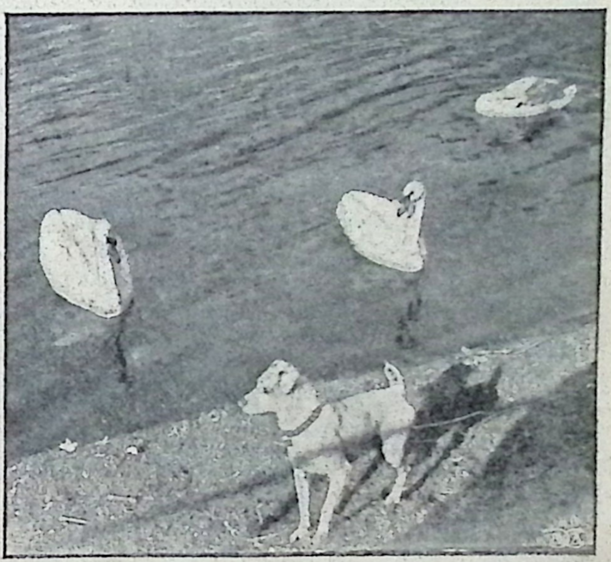
Det var Visiteringspatrouillen, der antastede mig.

Naturligvis havde jeg ingen Tegn.

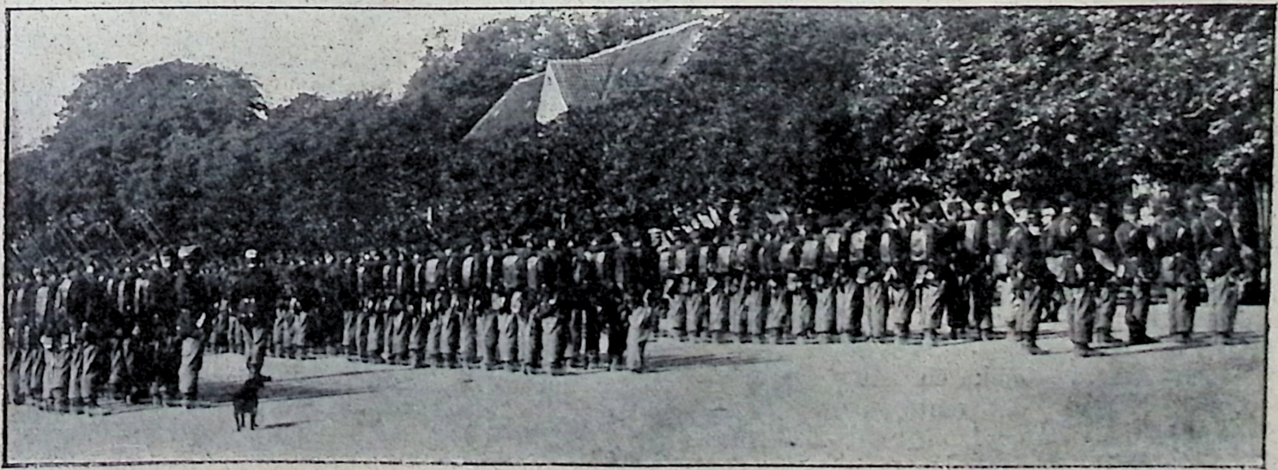
Ja, saa maatte jeg med til Vagten med Kone, Børn og Barnevogn, hvis jeg ikke ved en pludselig Indskydelse havde afværget Skandalen. Jeg havde en Gang hørt fortælle, at Prinsesse Marie paa samme Maade var blevet stanset

merater. En Søndag Aften sad jeg paa Bænken under Møllen derude, Tivolis Raketter gik til Vejrs med Blaalys og Guldregn og tegnede Ildtunger paa den matte Himmel. Det var i de lyse Nætters Tid. Fyrværkeriet, Nattergalen, Maanen og saa En til holdt mig fast. Men for en Soldat eksisterer der intet lovligt Tiltrækningsmiddel, naar Klokken er slaaet ti. Jeg kom for sent og fik takseret min Udeblivelse efter Lovens strengeste Straf.

Hvorledes en civil Fængselscelle ser ud, ved jeg ikke; men Hovedvagtens lærte jeg i Løbet af 3 Dage tilstrækkelig at kende. Naturligvis er der en Seng, der er slaaet ind i Muren om Dagen, desforuden to smalle Brædder, der griner ud fra Væggen, det ene kaldes Bord, det andet Stol. I Cellens Midte en Jærnkrog; endelig paa Bordet en Lerkrukke, som man selv maa fylde med Vand — det er alt. Tiden tilbringer man med at tænke, ligefrem tygge Drøv paa gamle kedelige

Fra Kastelsgraven.

1ste Regiment paa Exercerpladsen.

og intet Tegn havde kunnet fremvise. Raadvild er imidlertid den Prinsesse af Orleans aldrig. Hun bøjede sig ned og plukkede i Hast et Par Violer, som hun egenhændig fæstede i Patrouilleførerens Knaphul.

„Det klæ'r Dem", føjede hun til, og den duperede Soldat var ude af sig selv af Henrykkelse — — —

Naa — Violerne havde næppe kunnet gavne mig, men op af min Lomme halede jeg et for Dagen velfyldt Cigarfuteral, der bidrog ikke lidt til et hæderligt Tilbagetog for mig og min Familie.

Peter S.

Tilbage til Scenen.

Af de mange Rygter, der altid svirrer paa kryds og tværs gennem Kæmpe-Smaastaden København, har i Sommer saare mange knyttet sig til *Anna Larssens* nydelige lille Person.

Tænk, hun ligger saa syg, saa syg, hed det. Nu er hun opereret . . . hun bliver aldrig Menneske mere . . . jo, saa minsandten, en Dag viser hun sig nok saa straalende paa Strøget! Hun rejser til Udlandet, ser sig om allevegne, hvor unge Damer plejer at komme, og endda nogle Steder, hvor de ellers ikke kommer, sender sin Fødeby en Rejse-Journalistik, der er ligesaa graciøs og kaad som hun selv . . .

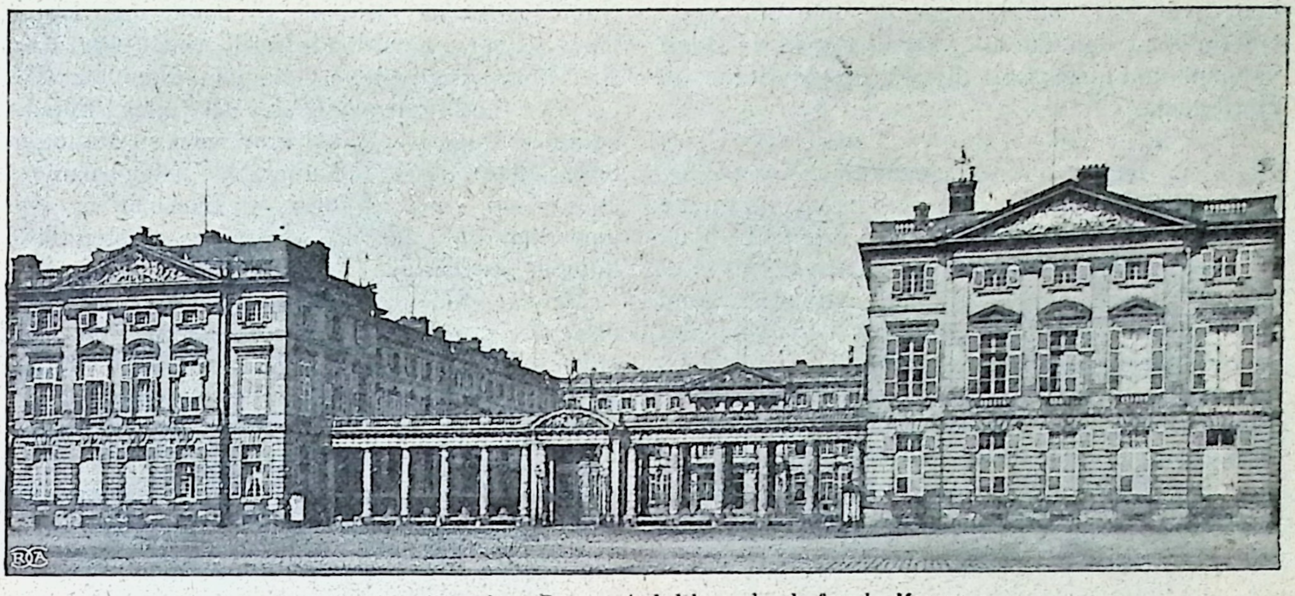
Men saa . . . tænk en Gang! Nu var det rent smaat igen med Anna Larssen, sagde Rygtet. Hendes Nerver er saa angrebne, hendes Ansigt er blevet ganske uregelmæssigt . . . hendes Næse, hendes Mund, hendes Øjne . . . aa, Stakkel! De Gode græd, og de Onde græd med, nogle forfærdelig store Krokodilletaarer over, saadan som Københavnernes Kælebarn var kommen til at se ud.

Nu ved enhver god Københavner, at i hvert Fald dette med Ansigtet var Digt, og Krokodilletaarerne maa holde op at flyde. Hun er her igen, lige saa glad og smilende, lige saa fin og indtagende som nogensinde før. Syg har hun været, men Anna Larssen *vilde* ikke give sig. Dertil holdt hun for meget af Livet, og dertil holdt ogsaa Livet for meget af hende.

Anna Larssen i sit Hjem. Amatørfot. af Th. Lumbye.

Czaren i Frankrig.

Slottet Compiègne, hvor Czarparret skal bo under de franske Manøvrer.

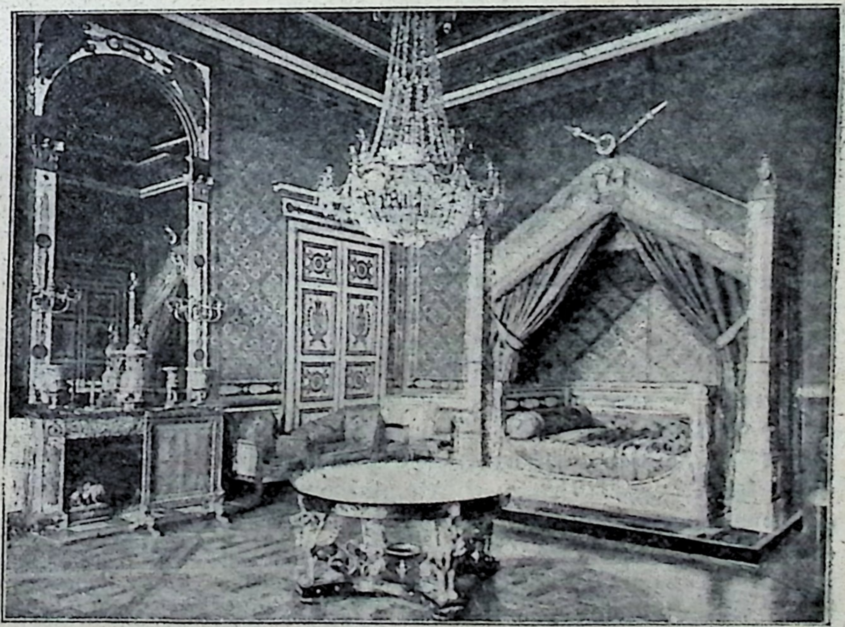
Fra Nordsjællands blide Skønheder og Fredensborgs Idyller drog alle Russeres Selvhersker først mod Syd, til Tyskland for ved Danzig at høre Kartovernes Brag, saa mod Sydvest, til Frankrigs Egne for at kontrollere sin politiske Kompagnons Kassebeholdning og overvære Flaadeskuer og Hærrevuer. Og naar den sidste Salve er dundret af paa Compiègnes Sletter, vil han atter kunne rejse hjem til „alle Ruslande og alle Russere", som han af Navn er eneste Selvhersker over.

Udfor Dunkerque, den henrivende flamsk-franske By, skal Flaaderevuen finde Sted, og naar den er forbi, gaar Kejseren i Land i Dunkerque, hvor man byder ham Frokost paa det ny Raadhus, der i samme Grad er Dunkerque-Folkenes Stolthed som vort ny Raadhus er Københavnernes Glæde. Og efter Revuen ved Reims trækker Czarparret sig tilbage til Compiègnes Slot, en Juvel af et gammelt fransk Palæ, som man med kolossal Bekostning har sat i Stand, saa det værdig kan modtage og huse Czarparret.

Men til Paris vil Kejser Nikolai ikke. Det er hans Sikkerhedspoliti, der har forbudt ham det. Det har haft for kort Frist, siger det. Og alle Russeres Selvhersker lystrer sit Politi, skønt han gerne vilde til Paris og se den Bro, han selv lagde Grundstenen til for fem Aar siden, og som bærer hans Navn. Kun Dunkerque og Compiègne faar han at se af Frankrig. Saa bærer Rejsen atter mod Rusland og mod Gatschina.

* * *

Compiègne har alle Dage været de franske Suveræners Yndlingsresidens, lige siden Ludvig XV. lod det pragtfulde Slot rejse. Her taler Mindet om den store Napoleon fra hver en Krog, men sin egentlige Glansperiode havde Slottet under det andet Kejserdømme. Com-

Napoleon I.s Soveværelse, som nu istandsættes til Czar Nikolaj.

piègne var Napoleon III.s Versailles. Den lille landlige Plet, der nu i 30 Aar har ligget ensom hen, hvad har den ikke set og oplevet ..... Og nu skal den da atter for et Par korte Døgn vaagne op af sin Døs til den gamle Glans og Herlighed.

Kun ca. 9 Mil borte fra Paris, ved Oises Bredder, ligger det mindeværdige Compiègne Slot. Republiken har ikke ladet sig skræmme af Minderne fra Kejsertiden, den har villet byde Czaren et Opholdssted, over hvilket der faldt historisk Glans og som skulde omgive ham med ikke mindre Skønhed og Kunst end den, der havde mødt ham under Opholdet i Versailles.

Et af de berømteste Værelser er Napoleon I.s Soveværelse, som nu er indrettet til Czaren. Pragtsengen, i hvilken Nikolai II. skal hvile ud efter de anstrængende Festdage, som Frankrig vil berede ham, er en Slags kort og bred Divan under en Himmel, som bærer to korslagte Lanser. Den blev i sin Tid udført til Napoleon I., og svarende til hans ringe Højde blev Sengen paafaldende kort. Siden har Karl X., Louis Philippe og navnlig Napoleon III. benyttet dette Soveværelse, der efter Kejserdømmets Dage har staaet urørt med sit Mahognibord, baaret af 4 Fabeldyr, sit allegori-smykkede Loft, med Palmer og Laurbær og den kejserlige Ørn paa alle Døre og næsten ikke falmede gyldenrøde Tapeter.

Maaske vilde Czaren foretrække et bekvemmere Leje, end det berømte Sengested, der stilles til hans Disposition, men ellers vil han næppe finde noget at beklage sig over.

Man har intetsomhelst sparet for at Slottet i den slumrende Skov kunde genopstaa i moderniseret Skikkelse. Fra øverst til nederst vil det komme til at straale i elektrisk Lys.

Den republikanske Nationalforsamlings Møde d. 21. Juni 1900 i Anledning af Præsidentvalget. (I Hallen er 20,000 Mennesker samlede).

Attentaternes Guldalder.

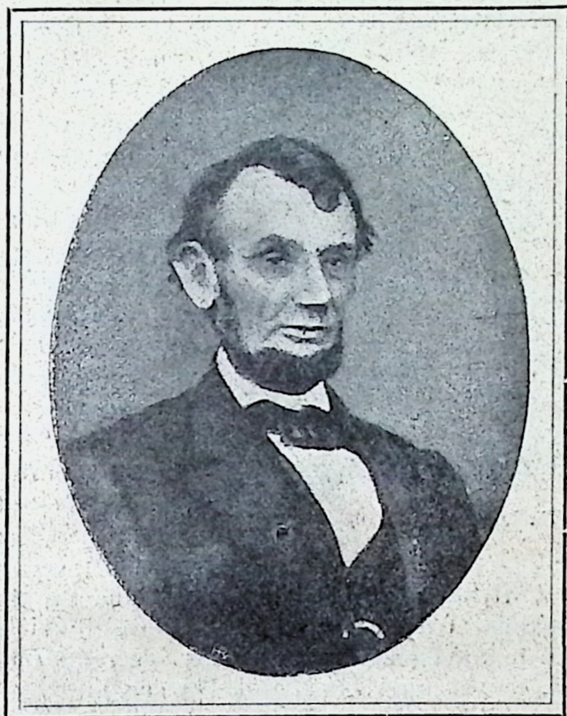
Attentaternes Guldalder vil man maaske finde paa at kalde Tiden fra 1800 til ja, hvem ved, hvorlænge den Periode vil vare? Czolgosz' Attentat paa den nordamerikanske Præsident bliver sikkert ikke det sidste.

Man har baade i Oldtiden og Middelalderen kendt til Attentater paa Samfundets Øverste, og Historien har overleveret os en Række Navne, hvis Glorie er af højst forskellig Art: Harmodios og Aristogeiton, Brutus, Johan Parricida, Gérard, Ravaillac, Ancharstrøm o. s. fr. Men ingen Tidsalder frembyder et saadant Tal af Mordere og Mordforsøg som det 19de Aarhundrede.

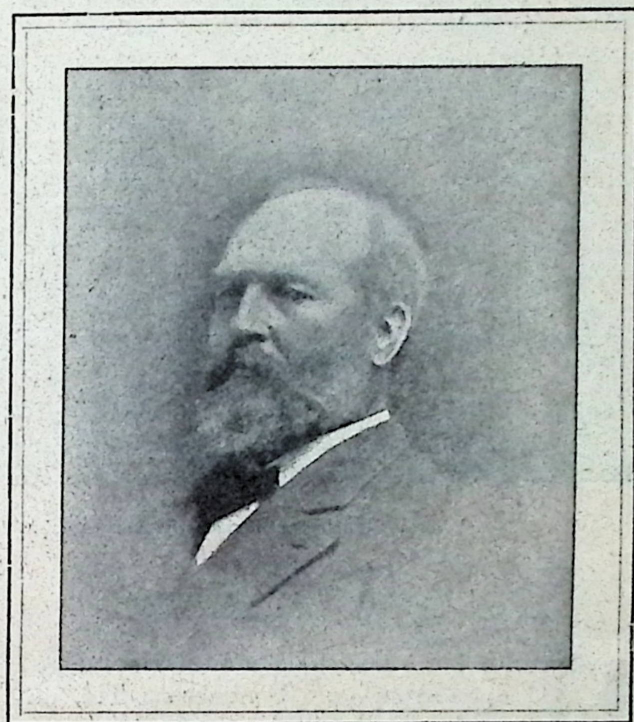
Vi opregner enkelte af de bedst kendte Attentater, men Listen kan let suppleres til over 100 Attentater i 100 Aar.

Af de europæiske Fyrstefamiliers Medlemmer er ni blevne ombragte ved Attentater, nemlig:

1801, Kejser Povl af Rusland.
1820, Hertug Karl Ferdinand af Berry.
1854, Hertug Karl 3. af Parma.
1860, Fyrst Danilo af Montenegro.
1868, Fyrst Mikhail af Serbien.
1876, Sultan Abdul-Aziz.

Præsident Lincoln.

Præsident Garfield.

1881, Kejser Alexander 2. af Rusland.
1898, Kejserinde Elisabeth af Østrig.
1900, Kong Umberto af Italien.

Dertil kommer Drabene paa fire Præsidenter: 1831 Grev Rapodistrias (Grækenland), 1865 og 1881 de amerikanske Præsidenter Lincoln og Garfield og 1894 den franske Præsident Sadi Carnot.

Enkelte europæiske Souveræner har været særlig udsat for Attentater, saaledes Napoleon den 1ste to Gange, Ludvig Filip af Frankrig syv Gange, Napoleon den 3die tre, Alfons den 12te af Spanien to Gange, Dronning Victoria fire, gamle Kejser Wilhelm to og Alexander den 2den af Rusland tre Gange.

Af de seneste Aars Attentater erindrer Læseren den berømte „Borki-Katastrofe“ den 29de Oktober 1888, som fremdeles officielt tilskrives den Omstændighed, at Kejsertoget løb af Skinnerne. Angrebet paa Exkong Milan af Serbien i 1900 hører til den tvivlsomme Kategori af Attentater, medens Skuddet paa Prinsen af Wales, da han rejste gennem Belgien, nærmest har Interesse ved den mærkværdige Maade, de belgiske Domstole behandlede Sagen paa bagefter. Det kan fremhæves, at ingen nordisk Fyrste har været attenteret siden Gustaf den 3dies Drab i 1792, og at man i Danmarks Historie i saa Henseende maa søge helt tilbage til Mordet i Finnerup Lade. Overhovedet er det overvejende de romanske og slaviske Folk, der føder Attentaterne.

Præsident Mac Kinley taler.

Mod „Anarkismen“, hvis Lærdomme nu næsten er de eneste Aarsager til Angrebene paa Statsoverhovederne vil ingen Forholdsregler, ingen nok saa stor Militæreskorte være i Stand til at beskytte Fyrsterne.

Rimeligvis vil i de første Tider Staterne slutte internationale Forbindelser, vedtage Undtagelseslove og lignende. Men ingen kender Lægemidlet og Troen, paa at det skal findes, bliver bestandig ringere.

Aarets Russer faar deres Indvielse. (Amatørfot. af Th. Lumbye.)

De nye Russer.

Hvad der saaes i de mørke Vinterdage, det skyder op i Sommerens Tid, og nu holder baade Studenterforeningen og Studentersamfundet Gilder til Ære for Aarets Høst af friske Russer.

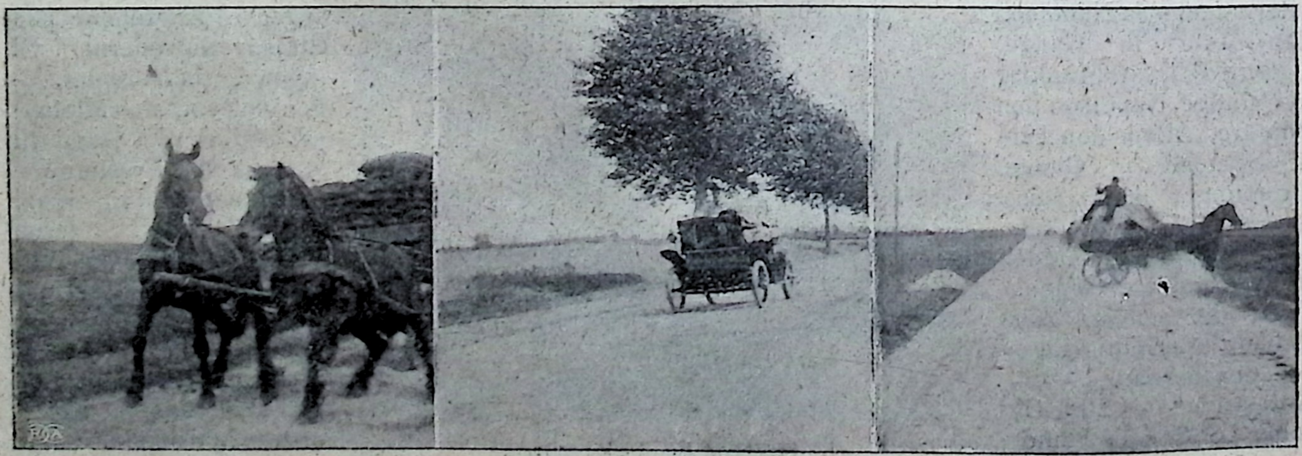
Der lokkes, og der fløjtes. Fra den ene Side holder man Tidens Alvor frem, fra den anden reklamerer man med det ægte, uforfalskede Studenterhumør. Studentersamfundet holder Fest i Gaarden, nuvel, saa byder Studenterforeningen paa Sold i Haven.

Kommende i Hu den herlige Studentersang: „Her under Nathimmelens rolige Skygge" havde det for Tiden regerende Senoriat *Schulin-Schmidt* haft den gode Ide at arrangere en Havefest bag Foreningens Gitter lige til Gaden, fra hvilket man kun var skilt ved et langt Stykke udspændt Lærred. Under de illuminerede Træer fik Russerne deres Indvielse til den kommende Vinters strabadserende Solderi, af et glad Sind drak de saa meget Øl, de evnede, og da Stemmerne var tilpas sonore, raabte de et skingrende Hurra for Operasanger Cornelius, der havde sunget for dem, og for „Hver 8. Dag", der lod dem fotografere.

---

100 Mil pr. Automobil.

En af vore ihærdigste Automobilister, Hr. Holger Hassel, der under Kong Edwards Ophold har fungeret som hans Ledsager og Pacer ad de nordsjællandske Landeveje, foretog i Sommer en 100 Mils Automobilfart gennem Danmark for at indvinde Erfaringer med Hensyn til sit Køretøjs Evner og Udholdenhed og for at se, hvorledes

Automobilet som uvelkommen Gæst paa danske Landeveje.

Mennesker og Dyr rundt omkring i Landet modtog det nye Befordringsmiddel.

Naturligvis var Dyrene langtfra glade for den hidtil usete Gæst — vore Billeder bære Vidne derom — og som Regel blev Kuskene saa nervøse, at de i Stedet for at drive Hestene frem, stoppede dem op og derved vakte deres Ængstelse.

Det største Kunststykke, Vognen præsterede, var at køre helt op til Toppen af Skamlingsbanken, hvor Stigningen er blandt de stærkeste herhjemme, og det uheldigste, der passerede, var dette, at Vognen $^3/_4$ Mil fra Aalborg pludselig gik i Staa, fordi man havde forglemt at forsyne sig med Benzin i Hobro. Saaledes maatte den paa forsmædelig Vis tages paa Slæb af en Vogn med Hesteforspand.

Ellers var Turen i sin Helhed yderst vellykket, Myndighederne lagde ingen Hindringer i Vejen, og Vejret kunde ikke være de to Passagerer mere venligsindet, thi det regnede ikke saa lidt om Natten, og derved slap de fri for meget af det Støv, der er en af Automobilfartens værste Ulæmper. Ikke desto mindre var de begge forsynede med en lang Støvkappe samt sorte Briller; disse Sager er absolut uundværlige, dels af Hensyn til Støvet og dels af Hensyn til Lufttrækket i Øjnene og det stærke Sollys.

I Gennemsnit kørte de 3 Mil pr. Time, men naar ingen saa dem, satte de undertiden Hastigheden op til 6 Mil. Og dog er Farten ud over de 3—4 Mil ikke nogen ren Fornøjelse, idet baade Risikoen, Lufttrykket, Vinden, Støvet og Nervøsiteten voxer i samme Forhold. En 3 Mils Fart konstant Kørsel er langt at foretrække.

Escadreroning.

Rosport paa Roskilde Fjord.

Vi har liggende et Par smukke Billeder, der er blevet lidt forsinkede, fra et af Sommerens Sportsstævner. Kort Tid efter at danske Roforeninger paa Rheden havde haft deres aarlige Væddekamp om den eftertragtede Førsteplads, samledes Københavnerne, Holbækkerne og Roskildenserne efter Indbydelse af Roskilde Roklub til et mere fredeligt Stævne under Form af en Escadreroning paa Roskilde Fjord. En Række smukt udførte Øvelser var det sportslige Udbytte og samtidig knyttedes de tre sjællandske Klubber sammen i kammeratligt Samvær under Udfoldelse af stor Gæstfrihed fra Roskildensernes Side.

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Redaktør af »Horsens Folkeblad«, *A. H. Poulsen,* er afgaaet ved Døden paa Vejlefjords Sanatorium og naaede kun en Alder af 35 Aar. Efter en Tid at have ledet et Blad i Lemvig kom han for et Par Aar siden til Horsens, hvor han ved Redaktør Emil Bojsens Død overtog Redaktionen af »Horsens Folkebl.« P., der var en dygtig Journalist og Bladleder, vandt sig mange Venner, der med Beklagelse har erfaret hans tidlige Død.

Redaktør A. H. Poulsen.

Jubilæum.

En af Skive Bys største Forretningsdrivende, Købmand *J. Buemann,* har fejret sit 25-aarige Jubilæum. Tidlig lagde B. merkantil Dygtighed for Dagen. Gennem en bestandig Udvikling har han oparbejdet en Forretning, der hører til Jyllands allerstørste i Manufakturbranchen. B. har holdt sig fjernt fra offentlige Hverv, da han helst vil virke i det stille, men naturligvis har han ikke kunnet undgaa, at hans Standsfæller har lagt Beslag paa hans Arbejdsenergi ved at vælge ham til Formand for Skive Handelsforening og sætte ham i Bestyrelsen for de danske Købstæders Manufakturhandlerforening. Desuden sidder B. i Skive Banks Bankraad og er Formand for Skive Skovforening.

Købmand J. Buemann.

Paa Jubilæumsdagen modtog B. mange Beviser paa den Anseelse, hans dygtigt gennemførte Arbejde havde vundet ham i hele Byen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer indeholder: OLFERT JESPERSEN: *Som By saa Borger,* Kvadrille (over Motiver af Sommerrevyen 1901). GLUCK: *Balletmusik af Operaen „Alceste".*

Til vore Læsere!

I Anledning af forskellige Henvendelser gøre vi opmærksom paa, at Pladsmangel hindrer os i under „Kendte Navne" at omtale 70-Aars Fødselsdage, samt Jubilæer, der ligger mellem de 25- og 50-aarige.

„Hver 8. Dag"s Illustrationer ere udførte i *C. Carstensen's* Reproduktionsanstalt Johnstrups Allé 1.

Udgivet af ODIN DREWES.

Redigeret af GEORG KALKAR.

Nr. 52. Aargang 1900.—1901 ❋ Søndagen den 29. September. ❋ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Fra Gustav Johannsens Hjem.

(Med Amatørfot. af Sigurd Trier).

Gustav Johannsen i sit Arbejdsværelse.

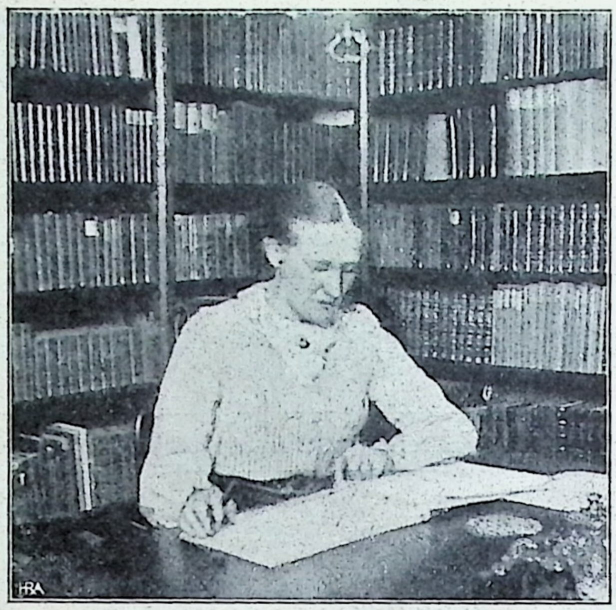
Ude i det yderste Nordvest af den lange By Flensborg, i Arbejderkvarteret ved Harrislevgade gaar en lille Smøge ud til Siden fra Gaden mellem et Par Huse. Følg den! Saa kommer De til Gustav Johannsens Hjem „Margretes Minde“, en hyggelig og beskeden Villa, indrammet af en sand Urskov af Blomster og Buske, som er Fru Johannsens Stolthed og Kærlighed. Det lyser med gule og røde Roser, det snor sig med Stikkelsbærgrene og Hindbærbuske og Brombærranker, det skinner med rødhvide Dannebrogsvalmuer. Det skyder op saa tæt, at der knapt er Plads til en smal Gang ned til Lysthuset.

Hvordan Nordslesvigs Rigsdagsmand har det i sit Hjem, kan De se paa Billederne. Men ærlig talt savnes der paa disse Fotografier noget, som for Ens Hukommelse er uadskilleligt fra Tanken om Margretes Minde ved Sommertid. Det er Gæsterne, Turisterne fra Kongeriget. De er af forskellige Slags. Der kommer de alvorlige, taktfulde, hos hvem Begejstringen for Sønderjydernes Kamp er forenet med fin Forstaaelse af deres Kaar. Der kommer de barnlig-troskyldige Ynglinge, for hvem Sagen endnu væsenlig er lyrisk Stemning med Sange og Kokarder. Og der kommer de mere praktiske Patrioter, som i en sønderjysk Politiker navnlig ser en Gæstgiver og en Foreviser.

For en Politiker, der lever en stor Del af sit Liv nede i Berlin mellem Mennesker, der

Redaktør Jessen i „Margretes Mindes“ Have.

Bibliotekar Frk. Alexandra Johannsen i Biblioteket paa „Margretes Minde“.

— med faa Undtagelser — er i dybeste Forstand fremmede for hans inderste Tanke og Attraa, og som ogsaa uden for sine Berliner-Ophold er meget paa Færde mellem andre, paa Møder og i Sparekasser og Bestyrelser — for ham maa Hjemmet først og fremmest være et Fristed. Her maa han have Ro. Her maa han være fri for at tale. Og allermest: her maa han være fri for at tie.

Thi en Politiker i saa vanskelig en Stilling som Gustav Johannsens vænner sig til at bruge en umaadelig Part af sin Klogskab og Energi til at tie i rette Tid. Gustav Johannsen har lært den Kunst til Fuldkommenhed. Den er ham sikkert ikke ligefrem medfødt, for af Naturen er han jovial, meddelsom, aaben, tillidsfuld overfor Mennesker. Men han er vokset op nær ved Dannevirke, hvor han fra Barnsben maatte vænne sig til at passe paa, hvad Slags Mennesker han havde at gøre med, Venner eller hadske Fjender. Han er modnet til Politiker i Nørre-Angel og Flensborg. Og han har gaaet sin Manddoms Skole igennem i Berlin, hvor han — med en Afbrydelse fra 1884 til 1886 — har været Rigsdagsmand siden 1881.

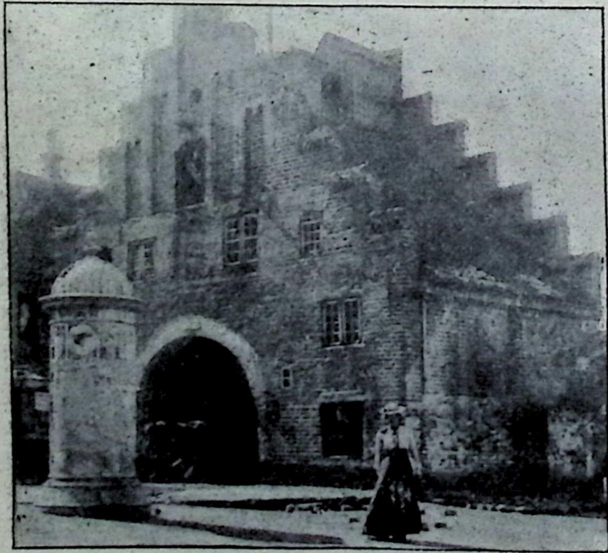
Hermed har han vist, at han forstaar den egenlige Kunst, som er Kærnen i den Politik, der har med overmægtige Modstandere at gøre.

Thi er man i den Stilling, da er det ikke Formaalet ved enhver Lejlighed at være i Bevægelse for at *gøre noget*, men at passe paa at man *ikke gør noget galt*. Der er for en dansk Tillidsmand i Berlin Tusinde Lejligheder til at gøre Skade ved at træde frem, for hver Gang der er én Lejlighed til at gøre Gavn ved at slaa et Slag. At Gustav Johannsen aldrig har taget fejl af Situationen, naar han besluttede sig til at føre sin Sag frem, og aldrig har gjort sin Sag Skade paa denne vanskelige Valplads, det vil baade Venner og Fjender indrømme ham.

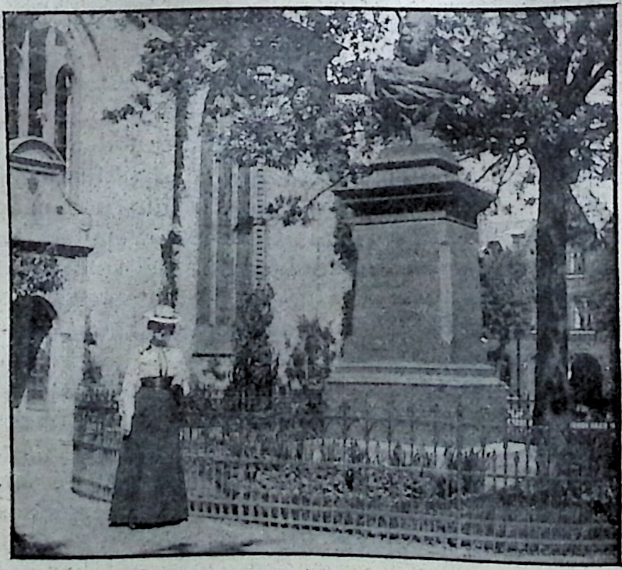
Men hjemme! Ja, dér maa han være fri for at tie. Der maa han have fuld Tryghed til at give sin virkelige Hjærtens Mening Luft. Og derfor er hans Hustru og hans Børn blevne hans fortrolige, fra hvis Side han aldrig behøver at frygte, at de røber, hvad der ikke maa røbes. Her kan han le ad Modstanderne, smile ad Vennerne, udbrede sig over sine politiske Planer og Haab, smaadrille sine Døtre, læse sine Yndlingsdigtere, Heine, Chr. Richardt, og pleje sit Helbred.

Helbredet er for Resten i god Fremgang.

For tre Aar siden var han længe alvorlig syg, og hans ene Fod blev ubrugelig. Men han kom sig, og Nordslesvig kan haabe at beholde ham

Den gamle Nørreport.

Mindesmærket ved Mariekirken for Kejser Vilhelm I.

længe endnu. Det vilde ogsaa være en Ulykke for den nationale Sag, om den skulde miste ham for tidlig. Ligesom Sønderjyderne ikke ejer nogen Mand, der kan fylde Stillingen i Berlin saa klogt og taktfuldt, ejer de heller ingen, som hjemme blandt dem selv nyder en saa udelt og urokkelig Anseelse.

I 1869 grundlagde Gustav Johannsen sammen med nogle andre danske Flensborgere *„Flensborg Avis"*, som han redigerede i en Aarrække, indtil han 1882 afstod den til dens nuværende Redaktør: *J. Jessen*. Det er Jessen, hvem dette Blads enestaaende Fremgang skyldes. Skønt det udgaar i en By, af hvis Befolkning vel $^9/_{10}$ taler Tysk, og af hvis nærmeste Opland kun Halvdelen er dansktalende, har han slaaet det op til et Holdertal, der sikkert overgaar ethvert andet slesvigsk Blads, ogsaa de tyskes. Dets politisk-nationale Betydning er overordentlig. For nogle Aar siden, da Redaktør Jessen i sine Udtalelser om kongerigsk Politik oftest hældede til højre, kunde man tit høre Folk sige, at Flensborg Avis var Danmarks bedste Højreblad. Nu vilde vel ingen mere sætte Partistempel paa Hr. Jessens Avis; den har i Virkeligheden i de senere Aar stillet sig ret uafhængigt overfor den indre danske Politik. Vi kan da rolig nøjes med at sige, at den er et af de allerbedste Blade i det danske Sprog. Jessen vaager med kyndig Omhu over, at hans Avis fra først til sidst er skrevet i et kraftigt, rent og ægte dansk Sprog. Slipper der en eller anden Vending ind, som røber Oversættelsen fra Tysk, er det haardt mod Redaktørens Vilje. Han er en flittig Mand, som selv skriver meget i sit Blad, og undgaar da naturligvis ikke helt Journalisters fælles Lod, den at maatte skrive, naar man er uoplagt. Deraf kommer det, at hans Artikler stundom kan synes prægede af lidt gnavent Pindehuggeri. Men meget ofte, naar han samler det, han vil sige, i et stort Syn, er de Mesterstykker af Klarhed.

De to Mænd, Johannsen og Jessen, er i mange Ting hinandens Modsætninger. Den ene bred, folkelig, velvillig, — den anden skarp og stejl; — tilsammen udfylder de hinanden ganske godt. Og tilsammen er de et uforkasteligt Vidnesbyrd om, at Preusseriet endnu ikke helt har erobret Flensborg. Det har trængt vore Venner i Byen tilbage, vundet Herredømme i Byraadet, beriget Byen med slesvigholstenske og preussiske Mindesmærker: men vore Venner holder endnu Skansen. Gustav Johannsens Skrivebord, det store danske Bibliotek paa Margretes Minde, Flensborg Avis's Kontor, — det er Centre for Omegnens og for hele Nordslesvigs danske Liv.

En Disharmoni.

Dagligstue-Interiør af Dr. med. Chr. Langgaard.

Det var mørkt og ganske stille. Udenfor faldt Sneen tæt og blødt; men inde i den elegante Stue var der hyggeligt og lunt. Persiennerne var rullede ned og sluttede i Forening med Gardinernes folderige Draperier tæt og fast for Vinduerne, saa at ikke det mindste Glimt fra Gadens Lygter kunde sive ind.

Henover det bløde Gulvtæppe faldt der et mat purpurrødt Skær fra Kakkelovnsristen; fra de næsten udbrændte Cokes kastede af og til en lille hastigt hoppende Flamme en svag Lysning, der bragte Uro i Tæppets Blomster-Mønster.

Midt i Stuen sad der en ung Pige i en mørkerød Fløjls-Lænestol. Foroverbøjet, med en Haand under hver Kind og begge Albuerne støttede mod Knæene stirrede hun ind i de synkende Gløder og fulgte de smaa Ildtungers hastige Hop derinde.

Hendes Tanker vare langt fra Stuens Hygge og langt fra det fejende Liv derude. Ved en Sporvogns pludselige Klemten eller en forbiglidende Kanes monotone Ringning kunde hun fare sammen og rynke Brynet; men hun var straks borte igen, borte i sine mange smaa urolige Tanker, borte i sine dæmrende Drømme. Hun ventede, og hun lyttede uafbrudt.

* * *

Annita var en smuk Pige paa 18 Aar med en middelhøj slank Figur, mørkebrunt Haar, der laa i fyldigt Virvar over Pande og Tindinger, og store lysebrune spillende Øjne med fast tegnede Bryn; Næsen var lige og kraftig; og en sød lille varm Mund kiggede med en let Antydning af frejdig Trods frem mellem to blødt rundede Kinder.

Hun var eneste Barn og Forældrenes Fryd. Trods den uundgaaelige Forkælelse var hun opdraget strængt. Hun vidste saa bestemt, at hun kunde faa tilfredsstillet ethvert nogenlunde rimeligt Ønske; men hun vidste ligesaa bestemt, at den mindste Protest fra hendes Side mod Faderens Villie var haabløs, og at den mindste Afvigning fra de én Gang socialt afstukne Grænser vilde komme hende dyrt til at staa.

— Hvem undgaar imidlertid Fristelsen og Fristeren? Naturligvis kom han, og selvfølgelig lod hun sig friste.

Det var kun nogle faa Dage siden, han havde vist sig for hende i Skikkelse af en ung Kunstmaler. Han havde danset to Danse med hende paa Etatsraadens Bal, — fortalt hende, at han om 14 Dage skulde rejse til Italien, Kunstsamlingernes og Kunstnernes Eldorado. Han havde set paa hende med sine mørke Øjne; hun syntes, der laa ligesom en magnetisk Kraft i dem saaledes som han saa paa hende. Og han holdt hende saa fast og sikkert, naar han dansede med hende. Hans høje kraftige Skikkelse bevægede sig med ungdommelig Lethed; Ansigtet var bredt og kraftigt tegnet, dets Bleghed fremhævedes af det fyldige sorte Haar. Men der var ved Munden et Træk, paa en Gang lidenskabeligt udfordrende og trodsigt affejende, som ikke rigtigt tiltalte hende. Dog — naar han saa paa hende med dette ejendommelige faste fængslende Blik, kom der en Glans i hans Øjne, som rev hende med og fik hende til at glemme det mindre sympatetiske Træk ved Munden. — Og hvor kunde han ikke tale om Kunsten og Livet! Der var noget samfundsomvæltende i hans Ræsonnementer, noget himmelstormende ved hans Kunstnersyn; men de var saa betagende og dragende — disse Ord, hvori han gav Tankerne Form. Hun syntes de lød som Musik; de ligesom løsnede Noget dybest inde, udklækkede ubestemte Længsler i hendes Sjæl og fremmanede Syner for hendes Sans.

Da Ballet var forbi, bad han hende om Lov til at følge hende hjem. Hun afslog det med et lille Smil, nærmest under Paaskud af at kende ham saa lidt. Det behøvedes desuden ikke — mente hun; hun havde saa kort Vej hjem; Kusken var paalidelig, og hendes Moder sad oppe og ventede paa hende.

Han bad hende om et Møde en af de første Dage; hun svarede undvigende, men ikke bestemt afvisende, Han appellerede til sin nærforestaaende Rejse; han skulde jo nu bort fra det Hele, og hvornaar vilde de saa ses igen?

Hun svarede stadigt undvigende. Han trykkede hendes Haand, og hun kørte bort — alene.

Et Par Dage efter fik hun nogle Linier fra ham, hvori han atter bad hende om et Møde, blot en flygtig Sammenkomst. Hun kunde selv bestemme Tiden og Stedet.

Hele Dagen og Aftenen gik hun og spekulerede. Da hun sent om Aftenen var alene i sit Værelse, skrev hun et Brev, hvori hun meddelte ham, at hun ikke kunde gaa ind paa hans Anmodning, bad ham glemme hende og ønskede ham al mulig Lykke paa sin Rejse og paa sin Kunstnerbane.

Dagen efter Ballet havde hun fortalt sin Moder om ham — løseligt, ligesom om de andre Gæster, og var straks bleven ilde berørt ved den Kritik, hendes Moder havde fældet over ham. Han havde ikke noget godt Rygte, var talentfuld som Kunstner, men levede let og overfladisk; man fortalte allerede et Par Historier om ham, som ikke fremstillede ham i det mest flatterende Lys.

Dette — i Forbindelse med en bestemt Følelse af at hun i det Hele taget begik en Fejl ved at indrømme en Mand et Stævnemøde — affødte naturligt nok hendes Afslag.

Hun lagde Brevet i sin Mappe, gik i Seng og — drømte om ham.

— Den næste Morgen læste hun Brevet igennem og var ikke tilfreds med det.

Ved Frokosten fortalte Moderen, at Posten havde bragt dem en Efterretning, som nødvendiggjorde, at Forældrene maatte rejse bort fra Byen et Par Dage.

Denne Meddelelse gjorde Annita tankefuld. — — — Hun skulde være ganske alene i to Dage! — — — —

Efter Frokosten læste hun igen det Brev, hun havde faaet fra Kunstneren — — — —. De var i Grunden saa rørende — disse faa indsmigrende Linier, hvori han bad hende om at mødes med ham, forinden han rejste paa Langfart; han vilde saa gerne tage med sig en frisk Lysning fra et smukt og kækt Ansigt; det vilde brede sin Glans over alt *det*, han skulde se i Syden; det vilde staa for ham som en Sol midt i alt det snobbede, smaatskaarne og sneverhjertede herhjemme i det lille kolde Danmark! — — —

Hvor mangen ung Pige kan vel staa for saadanne Ord — fra en ung Mand, en Kunstnernatur med en Fremtid for sig? — Annita kunde ikke staa for dem. Hun tænkte og tænkte og vejede hver Tanke, men hun kom bestandig tilbage til det samme: Lad ham have sine Fejl! Vi har jo allesammen Fejl. — — — Det vilde være Synd at sige Nej til hans Anmodning; det maatte bedrøve ham; han vilde blive bitter — og vistnok med Rette. Det vilde maaske endogsaa virke hæmmende paa hans Kunst — — — Naar Alt kom til Alt, hvad var saa det Hele? En Samtale! Hun var jo selv Herre over, hvorvidt den vilde føre — — — —

Hun rejste sig op fra Skrivebordet, gik hen til Spejlet og saa et Ansigt, der var ophedet af Tanker; hun saa en lille frisk Mund, der truttede sig trodsigt frem — som om den vilde give sig selv et Kys; hun saa to Øjne, der flammede af Ungdom. De var i Grunden smukke — disse Øjne, der lyste af Livsmod! Der var ingen Tvivl om, at de var smukke — — — det havde *han* jo ogsaa fortalt hende — — —

Der kom noget op i hende, der smagte af Revolution, af Opstand mod de tvungne Former, hvorunder hun levede, — mod denne evindelige Gaaen lige ud ad Landevejen — — —, en Lyst til at gøre sig fri, til at kaste sig ud i Livet med et dristigt Spring! Man er jo dog ikke mere end et Menneske — — —! og man har jo dog faaet Livet for at leve det!

— — Hun rev Brevet itu og skrev et nyt, hvori hun meddelte ham, at hun vilde modtage ham i sit Hjem den følgende Aften Kl. 8; hun skulde nok sørge for, at de var alene.

Da Forældrene den følgende Morgen var rejste, var hendes første Tanke, hvorledes hun paa en na-

turlig Maade skulde blive Tjenestepigen kvit; men her kom Tilfældet hende til Hjælp. Pigen anmodede hende nemlig om Udgangstilladelse fra Kl. 7; der skulde i Frelsens Hær være et større Møde, som hun gerne vilde overvære. Hun fik selvfølgelig Tilladelsen, og — Marken var fri. —

Fra Kl. 7 var Annita alene paa Valpladsen, og hun haabede nu, at alt skulde løbe godt af. Det eneste skulde være — hvis der tilfældigvis kom Nogen — — — ja, der kunde jo ikke godt være Tale om andre end *Gerda*, Grossererens Datter paa den anden Side af Trappegangen — — — aa nej! det skulde da være et mærkeligt Tilfælde; hun vidste desuden Intet om Forældrenes Bortrejse.

Men det var alligevel med bange Anelser, hun lukkede Døren til Spisestuen, rullede Persiennerne ned og satte sig i Lænestolen, parat til at tage mod *ham!* — — — Hvad havde hun dog indladt sig paa? — — —

Der var en egen sød Fornemmelse ved dette: at emancipere sig, at føle sit lille selvstændige Jeg vokse — at skulle gribe ind i en ung Kunstners Livsskæbne! Det var, som der steg en varm Bølge op i hende: den gav hendes Hjerte Fart; hun kunde mærke, hvor Kinderne blussede derved — — — — Og dog! Mente han det nu alvorligt? — Kunstnerne er letsindige, — og han havde jo allerede — — —

Hvorom alting var: hun havde lovet ham dette Møde! Hun vilde ogsaa holde sit Ord. — — Naar blot han nu snart vilde komme — — — — og det snart vilde være forbi!

Hun havde allerede siddet længe, syntes hun. Det var en Evighed, siden hun havde spist til Aften. Hun ventede hvert Øjeblik, at Uhret derinde i Spisestuen skulde slaa otte! — — —

Stadigt vekslende og stadigt modstridende væltede Tankerne ind over hende. Det var hende, som om hun — efterhaanden som det afgørende Øjeblik nærmede sig — manglede Mod til at se Situationen lige i Øjnene. Det var, som om Trodsen i hende blev stækket og det nøgterne Hverdagsmenneske stod frem og protesterede mod det selvstændige Træk, hun havde dristet sig til at gøre. Det var første Gang, hendes lille Jeg var kommen op paa Overfladen. — — — — naar alt kom til alt, var det ganske bestemt splittergalt, hvad hun havde for!

Hun for af og til sammen, mens hun sad der i Spænding og lyttede og ventede — — — — Hun tænkte endogsaa et Øjeblik paa at løbe bort fra det Hele. Men hun blev siddende — bestandig i den samme Stilling, foroverbøjet i Stolen, stirrende ind i Gløderne, som efterhaanden blev mattere og mattere. Der var nu næsten ganske mørkt i Værelset; kun lige foran sig kunde hun se en rød Rose i Tæppets Mønster, farvet af det sidste Purpurskær fra Ovnen. De smaa Flammer hoppede nu ikke mere bag Risten.

Hun kunde høre sit Hjerte banke, mens hun lyttede — — —

Hvad var *det*? Det var, ligesom der var noget, der puslede henne ved Sofaen! — — — Aa nej, det var jo umuligt! Hun var jo ganske alene i Stuen —

Hun lyttede. Alt var stille.

Nogle udbrændte Gløder faldt sammen bag Kakkelovns-Risten med en svagt skrattende Lyd — — —

Tys! der kom En op ad Trappen! — — Hun lyttede spændt — — — Trinene stansede ved Entrédøren — — — Hun lyttede med tilbageholdt Aandedræt — — —

Alt var atter stille. Hun ventede hvert Øjeblik at høre Entréklokken ringe — — — — Nu hørte hun Trinene igen. De tabte sig opefter — mod den næste Etage! Det var altsaa ikke ham.

— — — — — — —

Hvad var *det?* Jo, nu var det aldeles bestemt! Det raslede derhenne ved Vinduet — — — Hun lyttede derhenne angst — — — Der var det igen! Det lød aldeles, som naar En lader Spidsen af Fingeren løbe rask ned over Persiennerne, — en sagte Klapren Aa, det var naturligvis Intet. Hendes Fantasi var ophidset — — — — Det kunde jo ikke være Noget! — — — Hun vendte uvilkaarligt Hovedet og stirrede hen mod Persiennen. — — Alt var igen ganske stille.

— Saa faldt hun tilbage i Stolen. Hun var begyndt at blive træt, — træt af at tænke, — træt af at veje Situationens Berettigelse eller Ikkeberettigelse.

Klokken maatte vist være 8. — — —

Nu lød der igen Trin paa Trappen, syntes hun. — — — —

Hun kunde mærke, hvor det hamrede i hendes Tindinger, mens hun lyttede.

Nej, det var Intet. Alt var stille.

Hun følte en underlig Svimmelhedsfornemmelse. Der kom en pludselig Angst over hende.

Men hun blev bestandig siddende ganske stille som en Mus og lyttede, lyttede uafbrudt. —

Ikke en Lyd.

Saa lige med et hørtes der en dæmpet Akkord henne fra Klaveret. — Du store Gud! hvad var *det?* Havde hun blundet — og drømt? drømte hun endnu?

Hun rejste sig frem i Stolen og stirrede vildt ud i Mørket — — —

Der var den igen — denne bløde Akkord! 3 — — 4 Moltoner oppe i Bassen — — —

Hun sprang op, — saa sig forvildet om, — kunde Intet se. Alt var jo mørkt. —

Saa kom der igen nogle Toner, først i Bassen, saa i Diskanten. De opløste sig i en underlig skærende Dissonans, — et talende Udtryk for hendes egne urolige Tanker.

Hun lyttede et Øjeblik i dybeste Angst. — — — Hun syntes at høre listende Fjed fra Klaveret henimod sig. — — —

I et Nu styrtede hun som ude af sig selv hen til Spisestuedøren, rev den op, havde Aandsnærværelse nok til at lukke den rask og fast efter sig igen — som vilde hun stænge for en lurende Fjende, — løb gennem Spisestuen ud i Entreen, aabnede Døren ud til Trappen og ringede i næste Nu hæftigt paa ved Døren paa den anden Side af Trappegangen.

Et Øjeblik efter blev der lukket op af Gerda, Grossererens Datter, en lille nydelig Blondine med et velgørende roligt Temperament. Forbavset betragtede hun den bestyrtede Annita, der bad hende følge hurtigt med: Hun var bleven saa forskrækket! Hun maatte endelig komme!

Gerda fulgte Annita, mens denne i faa Ord forklarede hende Aarsagen til sin Angst; og i næste Øjeblik var de inde i Dagligstuen.

Der blev hurtigt tændt Lys. Med et hastigt Blik overbeviste Annita sig om, at der ikke var noget sælsomt ved Klaveret. Hun strøg en Tændstik af og kiggede ind under Sofaen. Der var intet.

Med et hurtigt Blik saa hun sig om i Stuen; saa sank hun om i Lænestolen, en Afmagt nær.

Gerda, der var begyndt at blive forskrækket for hende, stænkede hende i Panden med Indholdet af en Flaske Eau de Cologne, der stod paa Bordet.

„Men hvad er der dog i Vejen, sødeste Annita?

„Aa — det er Ingenting — — Jeg blev kun saa angst — — — Jeg troede saa bestemt, der var Nogen herinde i Stuen — —"

De sad et Øjeblik tavse ved Siden af hinanden. Gerda betragtede deltagende Annitas blege Ansigt.

Annita havde lukket Øjnene og trak Vejret tungt.

Saa ringede det paa Entreklokken.

„Hvad er det? det ringer!" udbrød Gerda.

„Gaa ud og se, hvem det er, kære Gerda."

„Men hvem kan det være — paa denne Tid?"

„Gaa ud og luk op!" hviskede Annita.

„Men — tør jeg gaa fra dig?"

„Gaa kun! Jeg har det bedre — — og sig, der er Ingen hjemme."

Gerda gik ud.

Annita lyttede ængsteligt, mens hun var borte.

Nogle Øjeblikke efter kom Gerda tilbage.

„Hvem var det?« spurgte Annita.

„En ung mørk Herre."

„Hvad vilde han?"

„Jeg véd det ikke. Han saa saa underligt paa mig, sagde Noget om, at han vist var gaaet fejl, — saa gik han over til den anden Dør, dèr, hvor jeg bor, og spurgte om, hvem der boede der. Jeg svarede, at der var Ingen hjemme. Saa stod han et Øjeblik og saa forskende paa mig, — mumlede noget, som eg ikke kunde forstaa, hilste og gik.

„Det er godt," sagde Annita med et Suk.

„Han maa naturligvis være gaaet fejl, Annita."

„Ja — han maa være gaaet fejl — — —

Der blev et Øjebliks Tavshed.

Saa rejste Annita sig overende i Stolen og saa hen til Klaveret.

Men — hvad *kan* det dog have været?"

I det samme sprang en graa Kattekilling op paa Taburetten, og derfra op paa Tangenterne, hvor den under sin fløjlsbløde Vandring fremkaldte nogle svage, men højst disharmoniske Akkorder.

„Aa! er du *dèr*, slemme Mis!" udbrød Gerda. »Og *jeg*, som ikke kunde begribe, hvor du var blevet af! Den maa være smuttet ind fra Trappegangen en Gang i Eftermiddag, Annita. — — — Det er en lille Kattekilling, som kom ind til os for en Uges Tid siden, — Gud véd, hvorfra. Jeg syntes, den var saa sød; saa vi beholdt den. Det var altsaa dig, slemme Mis, som med din Kattemusik gjorde Annita saa angst!" — — — — —

Da Annita gik i Seng den Aften, var hun slet ikke tilfreds. Hun følte sig flov over sin Optræden, skammede sig næsten over sig selv. Hun havde ladet sig overrumple af en Bagatel — — — Og dog! Havde det ikke været ligesom et Fingerpeg? Den Disharmoni, som Kattens Klaverspil havde bragt ind i hendes Stemning, hele den kritiske Situation, — mon *den* ikke i Virkeligheden havde afværget en Disharmoni af mere indgribende Betydning, — en Disharmoni, som var paa Nippet til at afbryde hendes stille regelbundne Liv? — — —

Den unge Kunstner søgte ikke mere nogen Tilnærmelse.

14 Dage efter rejste han bort fra Kulden og ned til Varmen, — ud efter Kunstner-Idealets Sol, — ud mod de frie Horizonter!

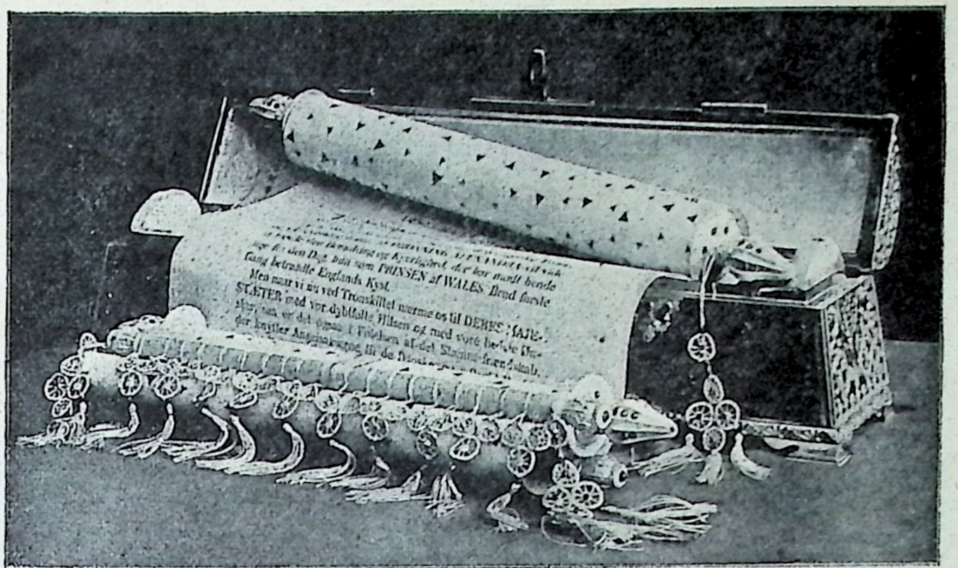
Adressen til Englands Kongepar.

I Christian VII Palæ modtog Kong Edward og Dronning Alexandra en Deputation, som havde faaet Hvervet at overrække den Adresse, gennem hvilken en Række danske Mænd lykønskede Kongeparret til Tronbestigelsen. Ordfører var Grev Danneskjold-Samsøe, der oplæste Adressen, og paa Henvendelsen svarede Kong Edward bl. A.:

„Lige siden hin lykkelige Dag, da jeg første Gang besøgte dette Land — en Dag som jeg aldrig skal glemme, da jeg hjem-

bragte Eders Konges Datter som min elskede Brud — har Danskerne altid vist mig den samme Følelse, den samme Hjertelighed, som de udviser overfor deres eget Kongehus, og jeg paaskønner og værdsætter i høj Grad deres Venskab.

Jeg takker Dem for Deres venlige Ønsker i Anledning af min Tronbestigelse, og jeg er ligesom De glad og veltilfreds ved at tænke paa, hvor lykkelige de Bindeled er, der bestaar mellem Danskere og Angelsaxere".

Skrinet med Adressen til det engelske Kongepar.

Adressen laa, rullet paa Elfenbensstokke i et Skrin, rigt prydet med Sølv og Guld, i hvilke Ædelstene lyste. Det sjældne Kunsthaandværk er forarbejdet efter Hans Tegners Udkast.

„Klods Hans"-Udstilling.

En Gang om Aaret arrangerer „Klods-Hans"' Udgivere en Udstilling af de morsomste Tegninger, som Bladet har bragt, og giver derigennem Liebhavere Lejlighed til at erhverve sig et lille humoristisk Mesterværk for en meget rimelig Pris. Ligesom det er *Alfred Schmidt*, der med et Lune og en Pen, som aldrig løber tør, holder Humøret oppe i „Klods-Hans", saaledes er det ogsaa ham, der fylder det meste af Udstillingens Vægge med en Række vidunderlige Tegninger. Hans Karikatur kan ofte være dyb, men bliver sjælden eller aldrig ond, og Smilet i hans Humor er altid lyst og bredt.

Ligeledes stærkt repræsenteret paa Udstillingen en *Paul Fischer*, hvis flot henkastede Kvindeprofiler paa en Baggrund af altid stærke Farver pynter livligt op i Pennetegningernes Sort og Hvidt.

Kun meget lidt repræsenteret er *Axel Thiess*, medens et nyt Navn her for første Gang gør sig bemærket: *Eigil Petersen*, hvis Tegninger udmærker sig ved et ædrueligt Syn paa Tingene.

Fra et Møde i „Klods Hans"' Redaktion. Tegninger af *Alfred Schmidt*.

Blodig Indsats.

Henrik IV. af Frankrig.

Et Pistolskud for Kæresten, alt eller intet, Liv eller Død, alt paa et Brædt var Løsenet for Befolkningen i Sangenes, Rosernes, Troubadurenes Land. Det var Folk med hedt Blod og ubændige Lidenskaber, hastige til Handling, glødende i Kærlighed, uforsonlige i Had. Stejle, trodsige som Pyrenæernes Bjerge, dristige og forvovne som de halsbrækkende Bjergstier, overgivne og lunefulde som de skummende Bjergfloder. At handle, vove, nyde og ødsle med sin Kraft og sit Arbejde, give sig hen til Øjeblikkets Indtryk og lade sig drive afsted af altid levende Lidenskaber, altid søgende det yderste af alle Modsætninger, det var Landets og Tidens Gascognens og det sekstende Aarhundredes Liv.

Henrik den Fjerde, den første Konge af Huset Bourbon — det franske Folks Yndlingskonge — var et ægte Barn af sit Land og sin Tid. Som Søn af Hertug Anton af Bourbon og Dronning Jeanne d'Albret af Navarra blev han født paa Slottet i Pau i Béarn den 4. December 1553. Begge Forældrene tilhørte den calvinistiske Lære — som Faderen dog senere svigtede for at slutte sig til det katolske Parti — og særlig Moderen skildres som en sjælden karakterfast og modig Kvinde. I en stor Skildpaddeskal udenfor sin Bedstefaders — den gamle Konge af Navarras — Dør begyndte den unge Prins sit Liv: thi næppe var Barnet født, fortælles der, førend den gamle Konge bemægtigede sig det, gned dets Læber med Hvidløg, heldte det nogle Draaber Jurançonvin i Munden og bar det bort i sin Slaabrok. Den Gamle bebrejdede sin Datter og Svigersøn, at de ved fransk Kælenskab havde mistet flere af deres Børn, derfor vilde han nu selv tage sig af denne lille Dreng. Og virkelig, den haardføre, man kan gerne sige hensynsløse, Opdragelse, der blev ham til Del, dannede hos ham et Legeme, der var uimodtagelig for alle ydre Indtryk, en Aand, der ikke lod sig bøje eller overvinde af nogen Hindring. Vel undervist i alle ridderlige Færdigheder og med Liv og Sjæl sluttende sig til Calvins Lære stod den unge Prins i femten Aars Alderen rustet til at træde ind i de kæmpendes Rækker. Faderen havde fundet Døden under Rouens Belejring 1562, men havde han til Moderens usigelige Smerte svigtet Huguenotternes Sag, stod hun saameget des fastere, og efter Ludvig af Condés Mord førte hun sin Søn midt igennem den katolske Hær til la Rochelle og gjorde ham under Caspar Colignys Ledelse til General for sit Partis Folk; seksten Aar gammel anførte han det første Rytteriindhug i Kampen ved Arnay-le-Duc, og i et Liv, fuldt af Eventyr og Farer, til Hest imellem Bøsse- og Kanonskud, hærdede han sit Legeme og fandt for sin Aand et Virkefelt, hvor han med hele en Soldats muntre Lune tumlede sig saa lystig som vel i nogen Springdans. Paa en fremskudt Plads som Anfører for det protestantiske Parti, der just da møjsommeligt saa at sige Tomme for Tomme kæmpede sig frem mod Katolicismens knusende Overmagt, samlede sig mange Forhaabninger om den unge Prins, da der fra Hoffet i Paris udgik et Forslag saa lokkende, at selv den kloge Jeanne d'Albret lod sig fange. For som det hed at bringe en Forsoning til Veje mellem Katoliker og Protestanter foreslog Catharina af Medici et Giftermaal mellem sin Datter Marguerite af Valois og Henrik af Navarra, og i Begyndelsen af Juni Maaned 1572 kom Jeanne d'Albret og hendes Søn til Paris, Katolicismens Hovedarnested. Faa Dage efter døde hun pludselig. Onde Tunger mumlede om Gift, et Rygte, som hendes Søn dog ikke skænkede Tiltro. Den 18. August oprandt Bryllupsdagen. Alt syntes at aande Fred og Glæde, da midt under Festlighederne Stormklokken ved Midnatstid — Natten til Batholomæusdag den 24de — lød og gav Signalet til et af Historiens blodigste, mest grufulde Optrin. I aaben Kamp havde Catharina af Medici opgivet Haabet om at

knække Huguenotternes Modstand, og yderst ængstelig for den Indflydelse, som den ædle Admiral Coligny syntes at vinde over den svage Kong Carl den Niende, havde hun besluttet at benytte sig af den gunstige Lejlighed — den talrige Forsamling af Huguenotter i Paris — til med et Slag at rydde dem alle af Vejen. Ved Overtalelser og Trudsler tvang hun Carl den Niende til at gaa ind paa Planen, som han iøvrigt, da Myrderierne var i fuld Gang, gav sin Tilslutning ved selv at skyde paa Huguenotterne fra et af Louvres Vinduer. Coligny var Blodbadets første Offer, og uden Hensyn til Alder og Køn nedhuggedes Huguenotterne paa Gader og Stræder, i deres Huse, og hvor man fandt dem. Selv i Brudekammeret, hvor en Officer havde søgt Tilflugt i Haab om at frelse Livet, viste man ingen Skaansel, han blev trukket frem og hugget ned. I tre Dage varede Myrderierne, og frygtelig lemlæstede laa Ligene i Dynger omkring paa Gaderne. „Lugten af en Fjendes Lig er altid behagelig“, sagde Catharina af Medici, og ledsaget af Hoffets Damer og Herrer gik hun omkring og spottede over sine myrdede Modstandere. I Kirkerne holdt man Takkefester for Huguenotternes Udryddelse, og Lovsangens Toner lød ud paa Gaderne, blandende sig med Mordernes Eder og Forbandelser og de døendes sidste Rallen. For at frelse Livet maatte Brudgommen svigte sin Overbevisning og gaa over til Katolicismen. To Aar senere stillede han sig dog atter i Spidsen for Huguenotterne og forfægtede Protestantismens Sag. Da han som Konge efter Henrik den Tredjes Død 1589 besteg Frankrigs Trone, maatte han dog atter skyde Ham. Sikker paa, at han som Protestant aldrig vilde naa at faa fast Fodfæste udtalte han de berømte Ord: „Paris er vel en Messe værd,“ og gik 1593 offentlig over til Katolicismen, medens han ved Udstedelsen af det nantiske Edikt sikrede sine tidligere Trosfæller fri Religionsøvelse. Gennem Strømme af Blod gik Henrik den Fjerdes Vej til Frankrigs Trone, og for en lumpen Snigmorders Haand, stødt ned i sin Vogn i en af Parises snevre Gader, endte den første Bourbon sine Dage. En ejendommelig uheldsvanger Begyndelse for det Dynasti, blandt hvis sidste Repræsentanter vi finde den ulykkelige Ludvig den Sekstende.

Udenfor Louvre Dagen efter Bartholomæus-Blodbadet. (Efter Maleri af Debat-Ponsan).

Den nye Sportsbane.

Den nye Pavillon, opført af „Boldklubben af 1893".

Boldspillet tager bestandig stærkere Fart, Fodbold og Lawn-Tennis trænger nu sejrrig ind næsten overalt i Provinserne; i Hovedstaden indtager disse to Boldspil allerede en ledende Stilling paa Sportens Omraade. Hver Sæson kan en Række Fodboldkampe nu samle et stort og stærkt interesseret Publikum.

Det er særlig paa Østerbro, at Boldsporten har fæstet Rod, her er det da ogsaa, at den sidste store sportslige Begivenhed har fundet Sted, idet det er her, at Boldklubben af 1893 har startet sit store nye Baneforetagende.

Bag St. Jakobskirken paa Østerfælled har ovennævnte Klub, der i de senere Aar har været blandt de første paa Fodboldspillets Omraade, lejet et Areal paa over 7 Tønder Land (til Sammenligning er Kongens Nytorv knap 5 Tønder Land). Denne vældige Flade er i hele sin Udtrækning indhegnet med et ca. 4 Alen højt Plankeværk, saaledes at Foreningens Medlemmer i Fred og Ro kan føre deres eget ugenerte Liv derude.

Arealet er delt i to Afdelinger. Til den ene Side ned mod Østerallé ligger Fodbold- og Kricketbanen, der er saa stor, at der til Eksempel kan spille 3 Hold Fodbold paa en Gang.

Til den anden Side er der foreløbig anlagt 19 fortrinlige Lawn-Tennisbaner, men der er Plads til 23—24. Desuden er der midt i Terrainet en anden Plads paa over $^1/_2$ Tønde Land, og her finder man Perlen i hele Anlæget — her ligger Klubbens ualmindelig smukke Pavillon.

Denne, der er holdt i let norsk Stil er en toetages Bygning med elegante Omklædningsværelser for Damer og Herrer og med Samlingssale for Medlemmer og Bestyrelse.

„Boldklubben af 1893" har ved sit nye Anlæg gennemført et stort og besværligt Arbejde med megen Energi.

Den nye Tennisbane paa Østerbro.

Charlotte Wiehes Gæstespil.

Charlotte Wiehe-Berény hjemme igen. (Fot. af Juncker-Jensen).

Da Fru Charlotte Wiehe-Berény nylig vendte hjem fra sine parisiske Triumfer, fik hun den „Stjerne"-Modtagelse, der tilkom hende. Allerede i Korsør mødte Jounalisterne for at faa Lejlighed til det første Interview, hendes gamle Fotograf, *Juncker-Jensen,* stod ved Landgangen og tog det morsomme Billede, som han siden overlod os, og da endelig Fru Wiehe under Blomsterregn og øsende Styrtregn var naaet ind til Kjøbenhavn pr. egen Salonvogn, forfulgtes hun af Interviewere, helt op til sin Skrædder, hvor hun bag Skærmbrædt, alt medens hun prøvede sine Kostumer, maatte fortælle løst og fast om alle sine mange, mærkelige Oplevelser.

Hun fortæller om den første Tid, da hun paa Verdensudstillingen midt imellem al Slags Markedsgøgl spillede Pantomime i et Theater à la Bræddetelt, om det næste Skridt, da hun

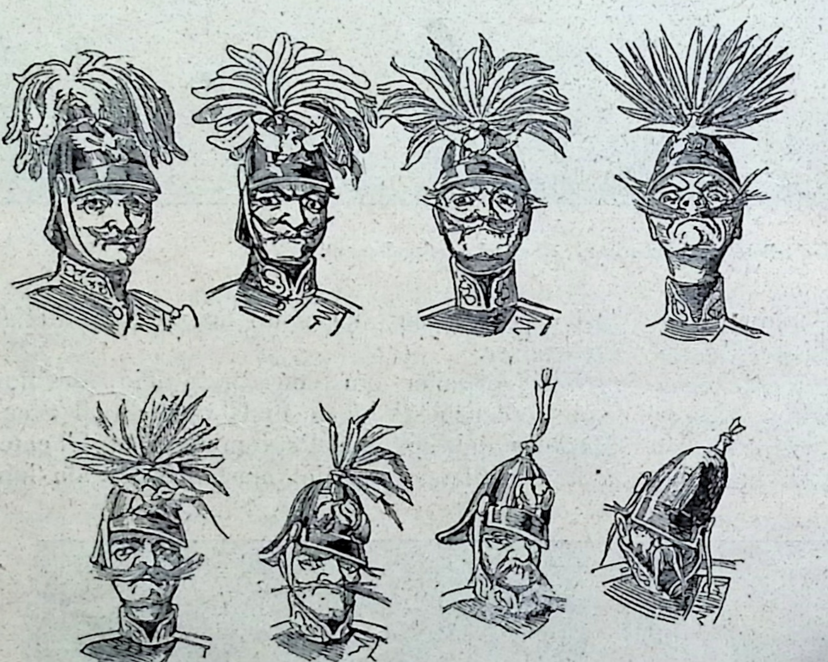

„Dukken" iblandt sine Laurbær. (Amatørfot. af Th. Lumbye).

paa den ganske lille Scene i „Théatre des Capucines“ vandt de første store Sejre i et rigtigt Stykke, hvor hun skulde tale Fransk med amerikansk Accent. Hun fortæller om Svipturen til London, om den slidfulde Badestedsturné til de franske og belgiske Smaabyer og om hendes Fremtid i Paris, hvor man nu har lovet hende en af de rigtig store Scener at spille paa, og hvor i Øjeblikket Forfattere og Komponister sidder og laver gode Roller til hende. Slet ikke saa langt ude i Horisonten ligger Amerika og venter, men det tjener Fru Wiehe til Ros, at hun, inden hun gik ud til nye Sejre, vilde vise sine Landsmænd, hvad nyt hun havde lært. Som en Ekstragevinst kom saa Indbydelsen til Fredensborg, en udmærket Reklame til at lægge for med ved Tilbagekomsten til Paris.

Den lystige Kunst.

Karikaturtegningen, der i Fremtiden synes at ville tage Frankrig til Hovedhjemsted, har i det nittende Aarhundrede i Tyskland blomstret frodigere og mangfoldigere end i noget andet Land. En tysk Kunsthistoriker har nylig samlet dette store, spredte Billedstof, af hvilket vi igen har uddraget nogle enkelte karakteristiske Prøver.

Satire over General Wrangel (1848). (Efter Tegning i „*Berliner Krakehler*“).

Man vil i den tyske Satires Historie selvfølgelig finde de samme Træk som i de tilsvarende hjemlige Forhold, kun større og tydeligere. Et herhjemme ganske enestaaende Fænomen som „Korsaren“ i Fyrrerne — hvor Tegnekunsten i øvrigt spillede en forholdsvis underordnet Rolle — har i den tyske Bladliteratur talløse Sidestykker, som specielt kastede sig over Politiken og dens Personer.

I Spidsen for denne Presse gik det skarpe *Berliner Krakehler* — „Krakileren“ — hvis Tegninger ikke sjældent hævede sig til god Kunst.

Den politiske Tegning er i vore Dage ikke af den Betydning som for et halvt Aarhundrede tilbage. Saa underligt det lyder — den politiske Ytringsfrihed i Tyskland synes for Øjeblikket at være adskilligt mere indskrænket end den Gang.

Kunstneren har nu kastet sig over det sociale Liv i alle dets Afskygninger, snart for at revse eller haane, snart blot for at „komme Folk til at le“.

Th. Th. Heine, en af den yngre Slægts fremmeste Repræsentanter, er ingenlunde nogen harmløs Pudsenmager. Man morer sig ganske vist over hans fortræffelige Studier fra Livets Latterkabinet, men set i Sammenhæng opdager vi bag Skælmens Maske den glødende Socialist, som i hvert Pennestrøg giver sin Harme Luft over Kapitalens Tyranni og Kapitalistens Snæver-

Oberländer: Det lystige Fængsel.

— Naa, min unge Ven, hvad er I saa bleven til?
— Jeg er Maler.
— Maler! Hm!.... Jeres Fader var dog saadan en brav Mand. (Efter Tegning af *Bruno Paul*).

Skomagerdrengen. (Efter Tegning af *Hendschel.*)

hjærtethed og Dumhed. Mer end Halvdelen af Heines Humør er sørgelig Alvor.

Nej se saa paa vor gode gamle *Wilhelm Busch*, hvis talrige Smaategninger ogsaa her hjemme har saa mange Beundrere. Eller se paa *Oberländer,* hvis blotte Navn kan bringe os til at smile.

Her er saamænd ingen Reformatoriver eller Samfundshad. De fire Fyre, som i Fængslet morer sig med en Lanciers til Tonerne af en Mund-Harmonika, er ikke tegnede for at tydeliggøre Samfundets Uret mod sine Stedbørn. Et saadant Fængsel og fire saa grinagtige Kumpaner har overhovedet aldrig existeret undtagen i Fatter Oberländers altoverdrivende Fantasi, derfor er Glæden over dem saa ganske uden Malurt.

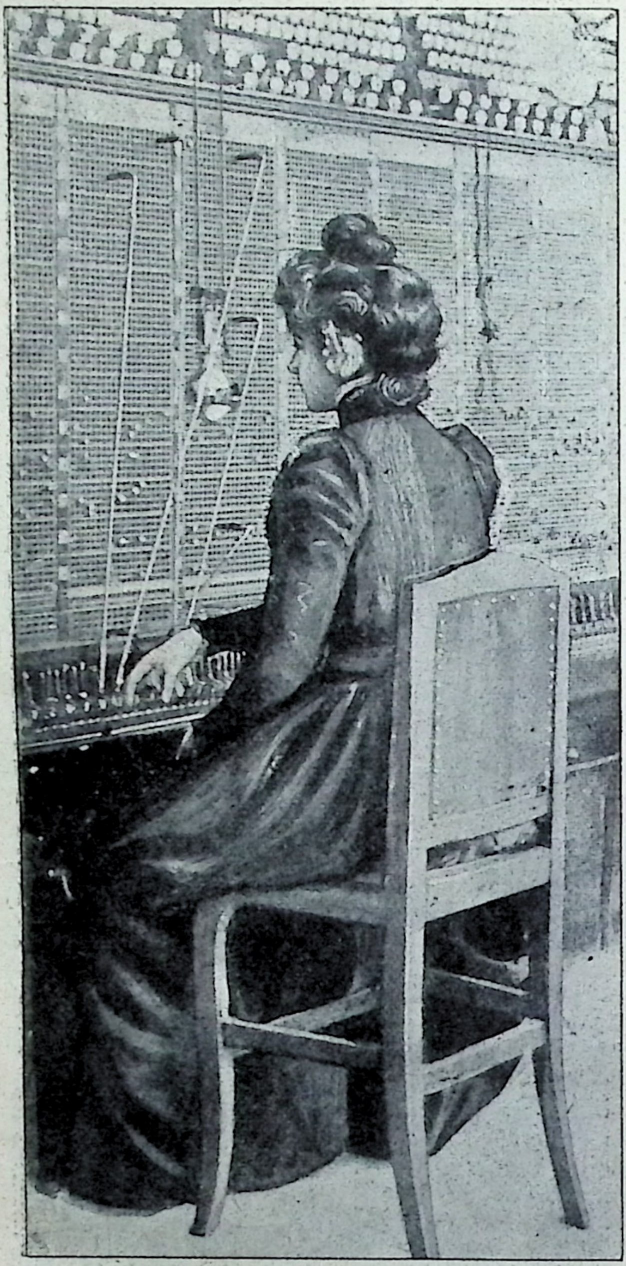
Emil Bock.

— Fy, Hektor, skammer Du dig ikke for at tage saadan et Par snavsede Buxer i Munden.
(Efter Tegning af *Th. Th. Heine*).

Wilh. Busch: Virtuosen. (I. Scherzo. II. Capriccioso. III. Fortissimo vivacissimo.

„Hovedtelefonen" efter fransk System.

Hoved-Telefonen.

Hoved-Telefonen har man kaldt nogle nye Apparater, hvormed vort hjemlige Telefonselskab har paatænkt at udruste Expeditionsdamerne paa Centralen, ligesom det længe har været kendt og indført paa mange europæiske Telefonstationer. Apparatet bestaar af et lille, let Hørerør af Alluminium, som ved Hjælp af en Fjeder lægges tæt op til Damens Øre, samt af et Talerør paa en Aluminiumsplade, der fastspændes til Brystet.

Ved Hovedtelefonen opnaar man, at Expeditionen fremskyndes, thi Telefondamen, der tidligere kun havde sin ene Haand fri, faar nu begge Hænder til Dispositon og kan hurtigere indstille sine Abonnenter. Naturligvis er Damerne ikke glade over Forandringen, de mener, at det yderligere vil komme til at gaa ud over deres Nerver, og de synes ikke om saa direkte at lænkes til deres Arbejde. Men Selskabet henviser til Abonnentklagerne, der bliver bestandig flere og bestandig stærkere, og det henviser til Udlandet, hvor den oprindelige Modstand fra Damernes Side hurtig veg Pladsen for lutter Tilfredshed og Begejstring over den nye Opfindelse.

I et Tilfælde kan Hovedapparatet virke yderst generende for den expederende Dame, det er, naar en utaalmodig Abonnent fortsætter med sin Ringning i Stedet for at afvente Centralens Svar og derved komme til at ringe Telefondamen i Øret, hvad der baade er skadeligt og ubehageligt. Det gælder da om at indprente Abonnenterne kun at ringe en enkelt Gang.

Billedet, som ledsager disse Linier, viser os det franske Hovedtelefonsystem. Som man vil se, undgaar man her Anbringelsen af Taleapparatet paa Damens Bryst.

Udgivet af ODIN DREWES. *Redigeret af GEORG KALKAR.*

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Arkitekt *H. S. Sibbern*, Søn af gamle Professor Sibbern, er nylig afgaaet ved Døden, 75 Aar gammel. Den Afdøde, der havde gennemgaaet Kunstakademiet og modtaget Undervisning i Tegning hos forskellige af vore bekendte Arkitekter, blandt andre Hetsch, foretog i 1847 en Studierejse, hvorfra han vendte tilbage for at deltage i Felttogene 1848—50. Efter Krigen blev han en meget søgt Arkitekt baade i Hovedstaden og paa Landet. Af hans Arbejder, der alle vidne om megen Smag, bør nævnes Herregaarden Rosenfeldt ved Vordingborg, Bandholm og Silkeborg Kirker, Børneasylet i Rigensgade.

Arkitekt H. S. Sibbern.

Fhv. Stiftslæge *J. M. Giersing* er afgaaet ved Døden her i Byen. Efter at være blevet medicinsk Kandidat i 1838, nedsatte han sig Køge, hvor han praktiserede i 17 Aar og blev derefter knyttet som Stiftslæge til Vallø, hvorfra han efter 22 Aars Forløb trak sig tilbage til Privatlivet. I nogle Aar tog han ivrig Del i Kampen mod den lovbeskyttede Usædelighed. Som Læge har han allerede i 1851 vakt Sansen for Helbredelse ved Badesteder, idet han udgav en Bog om de fire bøhmiske Badesteder, ligesom han senere udsendte en lignende Bog om Jernkilderne i Ronneby.

Stiftslæge J. M. Giersing.

Jubilæum.

Med megen Festlighed har Vor Frue Sogn for kort Tid siden fejret Pastor *D. C. Priors* 25-Aars Jubilæum som første residerende Kapellan ved Vor Frue Kirke. Før han tiltraadte dette Embede, var Pastor Prior i 13 Aar knyttet til Holmens Kirke som Kateket og det var i denne Periode han paabegyndte det store Arbejde i Sømandsmissionens Tjeneste, som han siden da bestandig har ofret sin varmeste Interesse. Men mange andre baade kirkelige og humane Virksomheder er ført frem ved hans praktiske og energiske Haand. Vi skal her blot nævne Københavns Understøttelsesforening, Det forenede Velgørenhedsselskab, Folkebibliotekerne og Asylselskaberne. Pastor Prior er nu 67 Aar, men hans Lyst til Arbejde er usvækket og hele den store Menighed, ikke mindst dens Fattige, haaber at han længe maa faa Lejlighed til at virke iblandt den.

Pastor D. C. Prior.

Den 1. Oktober kan Kontorchef *Emanuel Henrichsen* fejre 25-Aarsdagen for sin Indtræden i „Kreditforeningen af Grundejere i danske Østifter". Som ung exam. jur. begyndte han her som Assistent, men ved ualmindelig Dygtighed lykkedes det ham hurtigt at stige til højere Poster. I 1895 blev han ved Kaptejn Aagaards Død udnævnt til Kontorchef i Ekspeditionsafdelingen, og de mange Mennesker, der i Forretningsanliggender ere komne i Berøring med ham, sætter alle stor Pris paa hans personlige Elskværdighed.

Kontorchef Em. Henrichsen.

Centralforeningen af jydske Skomagermestre kunde nylig fejre sit 25aarige Jubilæum. Foreningens Formaal har dels været fagligt, organisatorisk, dels understøttende. Der har i de sidste Aar været nok at tage Vare paa for Foreningen. Snart galdt det om at tage kraftig Stilling til Fagforeningernes Fordringer, snart truede Fare fra Skotøjsfabrikanternes Side. Paa en Generalforsamling 1899 vedtoges Tilslutning til det københavnske Skomagerlav og Østifternes Centralforening, og derved stiftedes »Fællesforeningen af danske Skomagermestre«. Centralforeningen, der Aaret efter ligeledes indtraadte i Arbejdsgiverforeningen, føres nu med sikker Haand fremad under den aarhusianske Skomagermester *R. P. Petersens* Formandsskab.

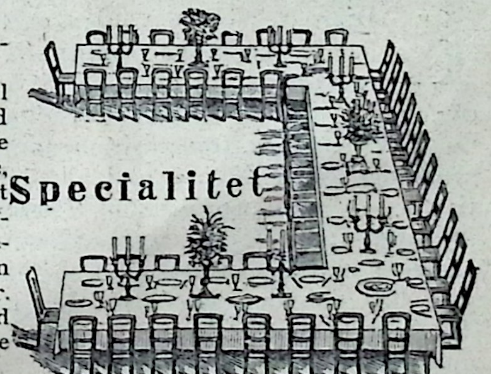

Skomagerm. R. P. Petersen.

Bygningskyndig Overbanemester *C. F. C. Christiansen*, 1ste Banesektion, København, kan den 1ste Oktober fejre 25 Aars Jubilæum. Christiansen begyndte sin Jernbanetjeneste under det sjællandske Jernbaneselskab som Banemester, og blev ved dettes Overgang til Statsbanerne forfremmet til Overbanemester. Han har i de forløbne 25 Aar, ved sin Dygtighed og retskafne Karakter, vundet sine Kollegers Venskab og Agtelse.

Overbanem. Christiansen.

Vor Tids Reformiver giver sig kun paa faa Felter saa livligt tilkende som paa Undervisningens Omraade, hvor den livligste Udvikling er at spore, alt medens Formerne ændres. Man kommer bort fra den megen Udenadlæren og Overfyldning med et stort og ufordøjet Stof og man sætter i Stedet Kravet paa, at Eleven skal lære at arbejde selvstændigt, overbebyrdes mindre, men til Gengæld gaa til Bunds i det, der læres. Der kan indvindes megen Tid, naar kraftigt Selvstudium træder i Stedet for Arbejde, der er tvunget ind i snævre, stærkt begrænsede Rammer. I Juni Maaned dette Aar demitterede saaledes Kursusbestyrer *Edv. Bendixen (Gammelholms Kursus og Sproginstitut,* Niels Juelsgade 6) 3 Elever efter kun 8 à 14 Maaneders Undervisning og alle bestod de Præliminærexamen med 1ste Karakter. Resultatet er naaet ved Hjælp af en Række udmærkede Lærere, der forstaa at vække Eleverne i Stedet for at trætte dem, og med dette gode Resultat i Ryggen paabegynder Gammelholms Kursus, der ogsaa underviser til 4 Kl. Hovedeksamen og Studentereksamen, nu sit nye Skoleaar.

Der kommer i ethvert Hjem Øjeblikke, hvor det daglige Service og det daglige Bohave ikke slaar til og hvor man vilde staa aldeles hjælpeløs, hvis ikke et godt kendt københavnsk Firma: *P. A. Nielsen & Co s Møbel- og Udlejnings-Etablissement,* (Skindergade 28) havde forudset saadanne Situationer og kunde staa til Tjeneste med ligesaa mange Stole og Borde, lige saa meget Glas, Porcellæn og Dækketøj, som man har Brug for. Men langt ud over at være Familiernes hjælpende Aand strækker denne store Forretning sin Virksomhed. Naar Foreningerne holder Møder, naar der dækkes op for den hæderkronede Jubilar, naar Koncert eller Forestilling arrangeres i Byens Selskabslokaler, saa tyer man til P. A. Nielsen & Co. Etabl., der raader over et Materiale, som aldrig slipper op. En anden Specialitet for Forretningen er den hurtig at kunne montere en *midlertidig* Lejlighed paa Landet eller i Byen med alt, hvad der hører til et hyggeligt Hjem. Stor og omfattende er denne Virksomhed, hvis Lagerbygning bestaar af 7 Etager, den er med Tiden blevet en uundværlig Institution, ikke alene her i Byen, men ogsaa i Provinserne.

Københavns Gymnastik- og Fægteinstitut.

Premierløjtnant K. V. Høyer, Institutets Forstander.

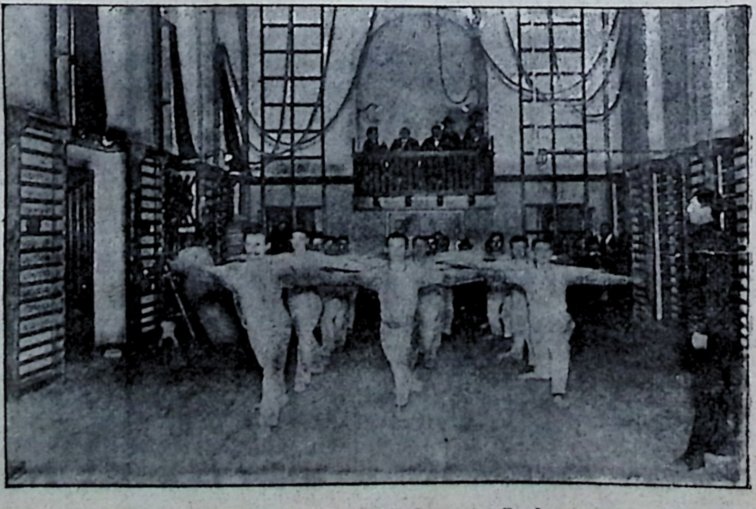
Lige overfor den gamle Garderkaserne ved Hjørnet af Boulevarden og Gothersgade har *Københavns Gymnastik- og Fægteinstitut* — i *K. F. U. M.'s* nye, store Bygning — sine smukke, fortrinligt indrettede Lokaler. Det unge, fremadstræbende Institut blev grundlagt afvigte Efteraar af den bekendte Gymnastiker og Sportsmand *Premierløjtnant K. V. Høyer,* og skønt Institutet saaledes kun har en Saison at se tilbage paa, har det dog allerede i den korte Tid paa mange Maader forstaaet at gøre sig fordelagtig bemærket.

For nylig udsendte Institutet sin første Aarsberetning samt Program for den kommende Saison; af denne fremgaar det, at Institutet sidste Vinter har været besøgt af 317 Deltagere*) (hvoraf 57 Damer), et Resultat, der maa kaldes overordentlig tilfredsstillende, og som i lige Grad vidner om den Tilfredshed og Paaskønnelse Institutets Øvelser har vundet hos det store Publikum som om den heldige Haand, hvormed Institutet ledes.

I Aar er Erfaringerne fra første Saison i høj Grad blevet udnyttede, Omklædningsværelserne er blevet udvidede og forbedrede, Lys, Varme og Ventilationsforholdene hensigtsmæssig ordnede, og Institutet staar saaledes i alle Henseender vel rustet til at kunne modtage en — endog betydelig — forøget Tilgang.

Iøvrigt fremhæve vi særlig, at Institutet, der ifjor husede Hr. Paul Petersens Gymnastikkursus, i Aar selv har optaget *Børnegymnastiken* paa sit Program; Øvelserne heri afholdes 4 Gange ugentlig (Mandag og Torsdag for Drenge, Tirsdag og Fredag for Piger) Kl. 3—4 Eftermiddag, under Ledelse af Forstanderens Søster exam. Gymnasiklærerinde *Frk. A. Høyer* med Assistance af *Frkn. J. Thomsen* og *K. Jessen.* Desuden er *Boksning* (under Ledelse af den velkendte Bokselærer P. L. Jacobsen) optaget som Undervisningsfag, ligestillet med Øvelserne i *Fægtning,* Hugning, Bajonetfægtning etc.; men Hovedvægten lægges dog atter — ligesom ifjor — paa *Motionsgymnastiken,* idet der her er oprettet 13 Hold for *Herrer* og 7 for *Damer* til de forskelligste Tider af Dagen lige fra Kl. 7 Morgen til $10^1/_2$ Aften. Enhver, der saaledes blot vil ofre lidt for Vedligeholdelsen af deres legemlige (og dermed følgende aandelige) Sundhed og Velvære, vil da med Lethed kunde finde en passende Tid.

Det Publikum, der af egen Erfaring kender *den* Nydelse, som en rask og fornøjelig Gymnastiktime med paafølgende forfriskende Bad *alene* kan forskaffe, *det* er trofast nok, og her behøves ingen Paamindelse; men alle *dem,* der — af en eller anden Grund — hidtil har holdt sig tilbage, *dem* anbefale vi, en Dag, naar Vejen falder forbi, at se ind i det nye og smukke Institut, hvor der — omend Saisonen knapt er begyndt — allerede gymnasticeres med Liv og Lyst.

Motionsgymnastik (fritstaaende Øvelser).

*) Heraf 14 over *50 Aar.*